

Quỷ Hành Thiên Hạ

Contents

Quỷ Hành Thiên Hạ	4
1. Q.1 - Chương 1: Y Thủy Chi Phúc(yêu Quái Sông Y Thủy)	5
2. Q.1 - Chương 2: M Ngữ Hòa Khắc Họa (mặt Hiệu Và Bức Họa)	10
3. Q.1 - Chương 3: Kiến Diện (gặp Mặt)	15
4. Q.1 - Chương 4: Dam Giới (xấu Hổ)	21
5. Q.1 - Chương 5: Lai Lịch Dữ Dị Tượng (lai Lịch Và Dị Tượng)	27
6. Q.1 - Chương 6: Hầu Nhi Tinh (yêu Quái Hầu Nhi)	32
7. Q.1 - Chương 7: Miêu Dữ Thử (mèo Và Chuột)	37
8. Q.1 - Chương 8: Từ Đường Ánh Nguyệt (trăng Rọi Từ Đường)	43
9. Q.1 - Chương 9: Lam Y Nhân, Bạch Y Nhân (người Áo Lam, Người Áo Trắng)	48
10. Q.1 - Chương 10: Thử Mao Hại Nhân (thử Mao Hại Người)	54
11. Q.1 - Chương 11: Hải Nhân Ngư, Hại Nhân Ngư (người Cá, Cá Hại Người)	58
12. Q.1 - Chương 12: Mộng Cảnh Thành Chân (cảnh Mơ Thành Thật)	64
13. Q.1 - Chương 13: Tội Thảo Yếm Đích Sự (thứ Chán Ghét Nhất)	70
14. Q.1 - Chương 14: Lão Trạch Địa Huyệt (địa Huyệt Dưới Căn Nhà Cũ)	75
15. Q.1 - Chương 15: Địa Huyệt Kinh Hồn (địa Huyệt Đáng Sợ)	79
16. Q.1 - Chương 16: Tâm Sự Bất Dữ Tha Nhân Thuyết (nỗi Lòng Không Nói Cùng Người Khác)	84
17. Q.1 - Chương 17: Tri Kỷ Phi Hồng Nhan (tri Kỷ Không Phải Hồng Nhan)	88
18. Q.1 - Chương 18: Dạ Bán Quỷ Âm (tiếng Quỷ Lúc Nửa Đêm)	92
19. Q.1 - Chương 19: Lánh Loại Tà Ý (một Loại Cảm Kịch Khác)	98
20. Q.1 - Chương 20: Y Thủy Hà Đích Bí Mật (bí Mật Trong Sông Y Thủy)	103
21. Q.1 - Chương 21: Nhân Ngư Chi Thương (nỗi Đau Của Nhân Ngư)	107
22. Q.1 - Chương 22: Tình Nhân Thiên Âm (tiếng Gọi Thiêng Liêng Của Tình Nhân =)))	111
23. Q.1 - Chương 23: Hải Nhân Ngư (người Cá)	116
24. Q.1 - Chương 24: Đại Ca (...đại Ca =)))	120
25. Q.1 - Chương 25: Tang Hồn Châu	126
26. Q.1 - Chương 26: Hà Thần Gia Gia	130
27. Q.1 - Chương 27: Kim Nhân	135
28. Q.2 - Chương 1: Mỹ Nhân Kiếp (tai Kiếp Của Mỹ Nhân)	140
29. Q.2 - Chương 2: Tương Kiến Hoan (vui Vẻ Gặp Lại)	144
30. Q.2 - Chương 3: Xúc Động Tâm Huyền (tiếng Lòng Xao Động)	148
31. Q.2 - Chương 4: Tâm Thương Nhân Thị Cá Đại Vấn Đề (người Trong Lòng Là Một Vấn Đề Lớn)	152
32. Q.2 - Chương 5: Quỷ Dị Nghi Thức Quỷ Dị Nhân (nghi Thức Quỷ Dị, Người Quỷ Dị)	157
33. Q.2 - Chương 6: Biệt Nữ Kỳ (thời Kỳ Không Được Tự Nhiên)	162
34. Q.2 - Chương 7: Truy Tra Tâm Thương Nhân (tra Khảo Về Người Trong Lòng)	167
35. Q.2 - Chương 8: Quả Loạn Mặt Giác (quanh Co Lòng Vòng)	171
36. Q.2 - Chương 9: Tân Đích Kế Hoạch (kế Hoạch Mới)	175
37. Q.2 - Chương 10: Tiểu Ngư Cật Đại Ngư (cá Bé Ăn Cá Lớn)	180
38. Q.2 - Chương 11: Ô Long Ngộ Hội (hiểu Lầm)	185
39. Q.2 - Chương 12: Cổ Quái Chứng Ngôn (lời Khai Kỳ Lạ)	190
40. Q.2 - Chương 13: Tài Tang Giá Họa (vụ Oan Giá Họa)	197

41. Q.2 - Chương 14: Dạ Tham Không Không Trạch (do Thám Nhà Trống)	202
42. Q.2 - Chương 15: Ái Muội Chính Hảo (mập Mờ Vừa Hay)	207
43. Q.2 - Chương 16: Truyền Gia Chi Bảo (bảo Vật Gia Truyền)	212
44. Q.2 - Chương 17: Tá Dao Sát Nhân (mượn Dao Giết Người)	217
45. Q.2 - Chương 18: Tri Ân Đồ Báo (tri Ôn Báo Đáp)	223
46. Q.2 - Chương 19: Ân Tình Tiệm Minh (vụ Ân Dần Sáng Tỏ)	228
47. Q.2 - Chương 20: Oan Gia Lộ Trách (oan Gia Ngổ Hề)	234
48. Q.2 - Chương 21: Ẩn Cung Tầm Tung (truy Tìm Ẩn Cung)	239
49. Q.2 - Chương 22: Cổ Thôn	245
50. Q.2 - Chương 23: Chích Hữu Nhất Cá (chỉ Có Một)	250
51. Q.2 - Chương 24: Ý Ngoại Ngộ Hiểm (gặp Nạn Bất Ngờ)	255
52. Q.2 - Chương 25: Lương Cá Nhân (hai Người)	260
53. Q.2 - Chương 26: Khải Trình (khởi Hành)	266
54. Q.3 - Chương 1: Hải Thượng Quái Sự (chuyện lạ Trên Biển)	270
55. Q.3 - Chương 2: Nghi Đảo, Tử Thi, Hắc Miêu (hòn Đảo Đáng Nghi, Xác Chết, Mèo Đen)	275
56. Q.3 - Chương 3: Dạ Phong (gió Đêm)	281
57. Q.3 - Chương 4: Huyết Sắc Yêu Thành	287
58. Q.3 - Chương 5: Tiến Triển Hi Nhân (tiến Triển Đáng Mừng)	292
59. Q.3 - Chương 6: Quỷ Thuyền Chiêu Hồn	297
60. Q.3 - Chương 7: Ẩn Đường Phát Hắc, Hung Triệu (ẩn Đường Biển Đen, Diềm Xấu)	302
61. Q.3 - Chương 8: Lão Miêu Nghi Tung	308
62. Q.3 - Chương 9: Phong Linh Chi Mê (bí Ẩn Về Chuối Phong Linh)	314
63. Q.3 - Chương 10: Quỷ Diện Nhân (người Mặt Quỷ)	319
64. Q.3 - Chương 11: Túy Sinh Mộng Tử	324
65. Q.3 - Chương 12: Quỷ Hỏa (lửa Ma)	329
66. Q.3 - Chương 13: Nữ Quỷ	336
67. Q.3 - Chương 14: Quỷ Ảnh Trọng Trọng (bóng Quỷ Chồng Chất)	342
68. Q.3 - Chương 15: Miêu Đích Bí Mật (bí Mật Của Mèo)	348
69. Q.3 - Chương 16: Quỷ Diện Nhân	354
70. Q.3 - Chương 17: Miêu Trần	359
71. Q.3 - Chương 18: Thần Bí Chi Nguyệt (nguyệt Thần Bí)	364
72. Q.3 - Chương 19: Nguyệt	369
73. Q.3 - Chương 20: Phệ Nhân Hải Vực [vùng Biển Nuốt Người]	373
74. Q.3 - Chương 21: Hải Trần	379
75. Q.3 - Chương 22: Tình Lộ Vô Nhai (đường Tình Không Điểm Dừng)	384
76. Q.3 - Chương 23: Giả Diện Chân Tâm (mặt Giả Tình Thật)	390
77. Q.3 - Chương 24: Nguyệt Trung Càn Khôn (thứ Trong Nguyệt)	395
78. Q.3 - Chương 25: Âm Mưu Đích Ảnh Tử (bóng Dáng Của Âm Mưu)	399
79. Q.3 - Chương 26: Thân Hãm Hiểm Cảnh (rơi Vào Nguy Hiểm)	405
80. Q.3 - Chương 27: Chân Chính Mục Đích (mục Đích Thật Sự)	411
81. Q.3 - Chương 28: Thân Phận	417
82. Q.3 - Chương 29: Chân Tâm	422
83. Q.3 - Chương 30: Yêu Thành Chân Nhan [sự Thật Về Yêu Thành]	428
84. Q.3 - Chương 31: Thâm Nhập Yêu Thành	433
85. Q.3 - Chương 32: Khuy Bản Mãi Mãi (buôn Bán Lỗ Vốn)	439
86. Q.3 - Chương 33: Mai Phục	444
87. Q.3 - Chương 34: Hắc Đăng Hạt Hỏa (cảnh Tối Lửa Tắt Đèn)	449
88. Q.3 - Chương 35: Yêu Tộc Cự Trùng [mộ Phần Đồ Sộ Của Yêu Tộc]	455
89. Q.3 - Chương 36: Trầm Một [chìm Xuống]	460
90. Q.3 - Chương 37: Tân Phần Cự Phần [ngôi Mộ Mới Ngôi Mộ Cũ]	467
91. Q.4 - Chương 1: Thức Ngọc Đại Hội	474
92. Q.4 - Chương 2: Khai Phong Thú Sự Đa [khai Phong Có Nhiều Chuyện Vui]	482
93. Q.4 - Chương 3: Cao Thủ Vân Tập [cao Thủ Tụ Hạp]	491

94. Q.4 - Chương 4: Nhị Công Tử	499
95. Q.4 - Chương 5: Thưởng Cầm Đại Hội	506
96. Q.4 - Chương 6: Linh Vị Bài [tắm Bài Vị]	513
97. Q.4 - Chương 7: Bạch Cái Đầu [phủ Vải Trắng]	519
98. Q.4 - Chương 8: Tội Ngụy Hiểm Địch Địa Phương [nơi Ngụy Hiểm Nhất]	524
99. Q.4 - Chương 9: Tâm Ý Tương Thông	529
100. Q.4 - Chương 10: Ngũ Phần Thôn	536
101. Q.4 - Chương 11: Ngũ Mang Phong Thủy	541
102. Q.4 - Chương 12: Khô Tỉnh Lão Thi (giếng Khô Và Thi Thể Lâu Năm)	546
103. Q.4 - Chương 13: Lưu Hạc Linh	553
104. Q.4 - Chương 14: Cầm Hội	558
105. Q.4 - Chương 15: Quỷ Mị (ma Quỷ)	564
106. Q.4 - Chương 16: Tinh Quang (ánh Sao)	570
107. Q.4 - Chương 17: Quỷ Thôn Ngô Quỷ (gặp Quỷ Trong Thôn Quỷ)	575
108. Q.4 - Chương 18: Huyết Trái (nợ Máu)	580
109. Q.4 - Chương 19: Pháp Quang Tự	585
110. Q.4 - Chương 20: Triệu Trinh	591
111. Q.4 - Chương 21: Thỉ Tham (thăm Dò)	596
112. Q.4 - Chương 22: Sấn Loạn Hạ Thủ (ra Tay Nhân Lúc Hỗn Loạn)	602
113. Q.4 - Chương 23: Quá Vãng Mê Cục (mê Cục Ngày Trước) [mê Là U Mê, Không Rõ Ràng, Cục Là Ván Cờ, Tình Hình]	608
114. Q.4 - Chương 24: Cung Vi Bí Sử (bí Sử Cung Đình)	614
115. Q.4 - Chương 25: Chiết Đằng (dẫn Vật)	619
116. Q.4 - Chương 26: Chân Tướng Tiệm Minh (sự Thật Dần Sáng Tổ)	623
117. Q.4 - Chương 27: Sinh Lộ (đường Sống)	629
118. Q.4 - Chương 28: Kỳ Tử Hòa Khí Tử (quân Cờ Và Chốt Thí)	634
119. Q.4 - Chương 29: Song Quản Tề Hạ (hai Bút Cùng Vẽ)	639
120. Q.4 - Chương 30: Chân Tướng	645
121. Q.4 - Chương 31: Chuyển Cơ (bước Ngoặt)	650
122. Q.4 - Chương 32: Cơ Mật Yếu Vụ (bí Mật Phải Giấu)	655
123. Q.4 - Chương 33: Khương Hoàn Thị Lão Địch Lạt (vẫn Là Gừng Già Cay)	660
124. Q.4 - Chương 34: Đoạn Tuyến Đãi Tục (đầu Mối Đã Đứt Chờ Được Nối Tiếp)	665
125. Q.5 - Chương 1: Quỷ Trạng Nguyên, Phong Thư Sinh (trạng Nguyên Ma, Thư Sinh Diên)	670
126. Q.5 - Chương 2: Tây Phương Mộc Dẫn Hỏa, Đại Hung	676
127. Q.5 - Chương 3: Thần Xuất Quỷ Một (xuất Quỷ Nhập Thần)	682
128. Q.5 - Chương 4: Nháo Biệt Nữ (giận Dỗi)	688
129. Q.5 - Chương 5: Sỏa Bất Sỏa Yếu Khán Tình Huống (ngốc Hay Không Còn Tùy Trường Hợp)	696
130. Q.5 - Chương 6: Tào Loạn (hỗn Loạn)	704
131. Q.5 - Chương 7: Đổ (cá Cược)	711
132. Q.5 - Chương 8: Thiên Long Sơn Trang	720
133. Q.5 - Chương 9: Chân Tâm Giáo Hoạt (thật Lòng Rất Gian Xảo)	727
134. Q.5 - Chương 10: Thú Kham	733
135. Q.5 - Chương 11: Võ Lâm Quỷ Mê (bí Mật Kỳ Bí Cửa Võ Lâm)	738
136. Q.5 - Chương 12: Bạch Thủ Hắc Miêu Đấu Thần Viên (chuột Bạch Mèo Đen Đấu Với Vượn Thần)	746
137. Q.5 - Chương 13: Thần Quỷ Trạng Nguyên Miếu	751
138. Q.5 - Chương 14: Khảo Loạn	759
139. Q.5 - Chương 15: Đào Hoa Kiếp Đệ Nhất Đan, Nhất Đóa Lăng Đào Hoa [đào Hoa Kiếp Nạn Thứ Nhất, Một Bông Hoa Đào Ngốc]	766
140. Q.5 - Chương 16: Thổ Đàn Đại Chiến [dâm Chua Đại Chiến]	773
141. Q.5 - Chương 17: Dạ Bán Kinh Hồn [đêm Khuya Kinh Hoàng]	780
142. Q.5 - Chương 18: Tàng Thi Xuất Lung [cương Thi Sống Chuông]	787
143. Q.5 - Chương 19: Vi Thùy Đình Lưu [dừng Chân Vì Ai]	794
144. Q.5 - Chương 20: Hoa Tiền Nguyệt Hạ [trước Hoa Dưới Trăng]	800

145. Q.5 - Chương 21: Hữu Tâm Tài Hoa Vô Tâm Sáp Liễu [cổ Ý Trồng Hoa Vô Tình Cẩm Liễu]	804
146. Q.5 - Chương 22: Mê Hồn Trận	812
147. Q.5 - Chương 23: Đào Hoa Kiếp Đệ Nhị Đạn, Bì Thôi Đích Triển Hộ Vệ (nạn Thứ Hai Của Kiếp Đào Hoa, Triển Hộ Vệ Đáng Thương)	820
148. Q.5 - Chương 24: Đào Hoa Tắt Sắt Thuật! (kĩ Thuật Giết Hoa Đào!)	827
149. Q.5 - Chương 25: Bích Thúy Viên	836
150. Q.5 - Chương 26: Huyền Cơ (bí Mật)	844
151. Q.5 - Chương 27: Đào Hoa Kiếp Đệ Tam Đạn, Kinh Tủng Quỷ Đào Hoa [nạn Thứ Ba Của Kiếp Đào Hoa, Hoa Đào Quỷ Đáng Sợ]	850
152. Q.5 - Chương 28: Lâm Thời Bảo Phật Cước [nạn Đến Mới Ôm Chân Phật]	858
153. Q.5 - Chương 29: Vô Trạng Nguyên Tỉ Thí [tỉ Thí Vô Trạng Nguyên]	865
154. Q.5 - Chương 30: Phong Ba Bất Đoạn [sóng Gió Không Ngừng]	871
155. Q.5 - Chương 31: Lương Thần Cát Nhật [ngày Lành Tháng Tốt]	879
156. Q.5 - Chương 32: Dĩ Nha Hoàn Nha [ăn Miếng Trả Miếng]	886
157. Q.5 - Chương 33: Đại Loạn Chung Kết [đại Loạn Kết Thúc]	894
158. Q.5 - Chương 34: Phiên Ngoại Nhĩ Đóa Đích Cổ Sự (câu Chuyện Cái Tai)	902
159. Q.6 - Chương 1: Huyết Tẩy Liên Hoa Lâu [máu Rửa Liên Hoa Lâu]	908
160. Q.6 - Chương 2: Thiên Ma Cung	916
161. Q.6 - Chương 3: Sơn Vũ Dục Lai Phong Mãn Lâu [gió Thổi Mạnh Trước Khi Giông Bão Đến]	925
162. Q.6 - Chương 4: Đồng Lưu Hợp Ô [thông Đồng Làm Bầy]	935
163. Q.6 - Chương 5: Đa Đa Đích Khảo Nghiệm [thử Thách Của Cha]	942
164. Q.6 - Chương 6: Đại Náo Thiên Nhai Cốc	951
165. Q.6 - Chương 7: Chí Tôn Vô Địch	958
166. Q.6 - Chương 8: Huyết Quang	967
167. Q.6 - Chương 9: Thiên Ý Khả Vi [ý Trời Có Thể Trái]	978
168. Q.6 - Chương 10: Dạ Tham [do Thám]	991
169. Q.6 - Chương 11: Hồng Ân Ánh Tuyết [đỏ Rực Và Trắng Như Tuyết]	998
170. Q.6 - Chương 12: Băng Hỏa Lưỡng Trọng Thiên [một Bên Lửa Một Bên Băng]	1012
171. Q.6 - Chương 13: Nương Thân Giá Đáo [mẫu Thân Giá Lâm]	1025
172. Q.6 - Chương 14: Huyết Ảnh Mê Tung [bóng Máu Khó Tìm]	1035
173. Q.6 - Chương 15: Sự Nhất La Khuông [một Đồng Chuyện	1044
174. Q.6 - Chương 16: Lang Lai Liễu [sói Đến Rồi]	1053
175. Q.6 - Chương 17: Huyết Ma Công	1061
176. Q.6 - Chương 18: Âm Mưu	1067
177. Q.6 - Chương 19: Ác Nhân Tắt Yếu Ác Nhân Ma [kẻ Ác Ất Cần Kẻ Ác Trị]	1074
178. Q.6 - Chương 20: Tá Thi Hoàn Hồn[mượn Xác Hoàn Hồn]	1080
179. Q.6 - Chương 21: Họa Lý Càn Khôn [bí Mật Trong Bức Tranh]	1088
180. Q.6 - Chương 22: Nhân Họa Đắc Phúc [nhân Họa Được Phúc]	1094
181. Q.6 - Chương 23: Thận Lâu	1099
182. Q.6 - Chương 24: Tiền Duyên Nhân Quả [nguyên Do Kết Quả Duyên Kiếp Trước]	1104
183. Q.6 - Chương 25: Hắc Đăng Hạt Hỏa [tối Lửa Tắt Đèn]	1110
184. Q.6 - Chương 26: Thủ Chu Đãi Thỏ [ôm Cây Đợi Thỏ]	1115
185. Q.6 - Chương 27: Hữu Quỷ [có Quỷ]	1121
186. Q.6 - Chương 28: Thủ Chu Đãi Thỏ [ôm Cây Đợi Thỏ]	1127
187. Q.6 - Chương 29: Tội Vô Khả Thứ [tội Không Tha]	1133
188. Q.6 - Chương 30: Cầm Huyết Ma [bắt Huyết Ma]	1139
189. Q.6 - Chương 31: Thiên Kiếp Hòa Túc Mệnh [thiên Kiếp Và Số Mệnh]	1145

Quỷ Hành Thiên Hạ

Giới thiệu

Thời điểm hỗn loạn, thiện ác bất phân. Đại ca của Triền Chiêu thất tung, manh mối duy nhất lưu lại

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quy-hanh-thien-ha>

1. Q.1 - Chương 1: Y Thủy Chi Phúc(yêu Quái Sông Y Thủy)

Huyện Cừ Sơn có một câu chuyện về yêu quái trong sông Y Thủy.

Trong sông Y Thủy chảy ngang Cừ Sơn, có một loại yêu quái tên là Mã Phúc. Trong Sơn Hải Kinh có ghi chép, Mã Phúc là yêu thú, mình hổ mặt người, tiếng khóc nỉ non như trẻ con, hung ác ăn thịt người. Nó sống lâu trong nước, chờ có người đi đường cưỡi ngựa qua sông, liền nổi lên cắn vào bụng ngựa, nên mới có tên Mã Phúc.

Bởi vậy, cư dân vùng Y Thủy không ai dám đi bộ hay cưỡi ngựa đi sông, dù là nước sâu hay cạn, đều phải dùng thuyền nhỏ hoặc bè gỗ.

Thực hư chuyện Mã Phúc có tồn tại thật không cũng gây không ít xôn xao. Câu chuyện phổ biến nhất là, bờ nam sông Y Thủy đất đai màu mỡ, thôn trấn giàu có, cho nên người phía bờ nam đều rất cường tráng. Bờ bắc lại đất đai cằn cỗi, lương thực trồng được còn không đủ no bụng, người dân bờ bắc nhiều năm phải ăn một loại cỏ dại tên Phu Cốc Tử cho đỡ đói. Loại cỏ này có độc, ăn nhiều sẽ không cao lên được, bởi vậy người ở bờ bắc đều thấp bé.

Có người nói người bờ nam thường hay khi dễ người ở bờ bắc... Tiểu hài nhi cao lớn ở bờ nam, thường đẩy tiểu hài nhi thấp bé ở bờ bắc xuống sông Y Thủy, tiểu hài nhi bất hạnh chết đuối sẽ hóa thân thành Mã Phúc, tìm cách báo thù.

Cho nên người vùng Y Thủy, khi ngồi thuyền qua sông không bao giờ dám khi dễ người yếu thế, bằng không khi đêm đến chắc chắn phải chết.

Hiện nay hai bờ nam bắc sông Y Thủy đều thuộc địa phận huyện Cừ Sơn, bờ bắc là thành trấn bờ nam là đồng ruộng, đây đó hòa hợp, chuyện người bờ nam khi dễ bờ bắc đã sớm không còn phát sinh. Về câu chuyện yêu quái trong sông Y Thủy, càng sớm bị quên lãng, chỉ có vài ba lão nhân còn nhớ được đôi chút về mấy lần Mã Phúc đã thương người khiến nhân tâm kinh hãi.

.

.

Một ngày đầu tháng giêng.

Cư dân huyện Cừ Sơn còn chưa ăn xong tiệc mừng năm mới, trong huyện đã xảy ra chuyện...

Thi thể ba thiếu niên nổi lên ở hạ du sông Y Thủy. Tuổi chừng mười lăm mười sáu, quần áo rách nát, dường như là khát cái ngã vào trong sông chết đuối. Tây Nam Cừ Sơn là vùng liên thông trọng yếu, trong trấn có rất nhiều dạng người, khát cái càng không thiếu.

Quan phủ địa phương lấy lý do vô ý ngã sông kết án qua loa, thi thể đặt ở liệm phòng[nhà xác =.] chờ người thân đến nhận, nếu trong vòng ba ngày không ai nhận, sẽ tìm một khu mộ tập thể mai táng.

Thế nhưng đêm hôm đó, lại nghe thấy thủ vệ trong nha môn kêu thảm một tiếng.

Huyện lệnh cùng nha dịch vừa chạy đến xem đã thấy... Thủ vệ nằm trên mặt đất, da mặt vàng như nến, đột tử. Mà cửa phòng đặt thi thể ba tên khất cái thì lại mở. Mọi người phập phồng lo sợ đi vào nhìn xem, trong nháy mắt tóc gáy dựng thẳng đứng, thi thể ba tên khất cái, không thấy nữa! Trên mặt đất còn lưu lại ba hàng vết chân ướt sũng.

.

.

Trời vừa sáng, ngũ tác[người khám nghiệm tử thi] đến khám nghiệm thi thể người thủ vệ nói: “Bị dọa chết, túi mật cũng vỡ rồi.”

Huyện lệnh càng sợ hãi liền hạ lệnh những người biết chuyện phải giữ kín, không được truyền ra ngoài.

.

.

Vốn nghĩ rằng, cho người nhà thủ vệ đã chết một ít ngân lượng, mấy ngày này rồi sẽ trôi qua. Nhưng không ngờ sáng sớm ngày hôm sau, Huyện thái gia thất khiếu[hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi và miệng] chảy máu chết trong thư phòng, những nha dịch biết chuyện, cả ngũ tác khám nghiệm tử thi toàn bộ đều chết không rõ ràng.

Chuyện này một truyền mười truyền trăm, toàn bộ huyện Cừ Sơn sôi sùng sục, lại có người nhớ tới câu chuyện Mã Phúc giết người.

Tri phủ Lạc Châu thượng cấp của huyện Cừ Sơn cũng bị kinh động, phái bộ khoái đi suốt đêm đến huyện Cừ Sơn niêm phong nha môn, bắt đầu tra án.

Bộ khoái đó trên giang hồ cũng có chút danh tiếng, họ Lương, tên là Lương Báo, được xưng là Kim Dao Thần Bộ. Chỉ là người liên quan đều chết sạch, hắn không thể làm gì khác hơn là trước tiên hạ lệnh giới nghiêm toàn thành, lục soát thi thể ba tên khất cái.

.

.

Thoáng chốc, đã tới ngày mười lăm tháng giêng, vụ án vẫn không chút tiến triển.

.

.

Buổi trưa, ngoài cửa thành có rất nhiều bách tính xếp hàng đợi kiểm tra vào thành, bên cạnh có quán trà, chờ một có thể vào uống chén trà.

Ở bàn ngoài cùng của quán trà, là hai vị cô nương, không đến hai mươi tuổi, mặc áo choàng ngắn với quần dài, không đồ trang sức, mang theo bọc hành lý to. Hai người xem ra là tỷ muội, dung mạo không xấu nhưng làn da hơi thô ráp, có thể thấy được không phải tiểu thư khuê các, mà là người giang hồ.

“Tỷ, sao lại tra nghiêm như vậy?”

“Có lẽ là bắt tội phạm vượt ngục, chúng ta cẩn thận một chút.”

“Sợ cái gì, hai ta lừa gạt trộm tiền cũng đâu có danh tiếng.”

Hai nữ tử này đều họ Nghiêm, một người tên Tam Phượng một người tên Tứ Phượng, từ nhỏ đã vào giang hồ, biết chút quyền cước, dựa vào tài trộm vặt cùng lừa gạt nhà giàu bắt quỹ trừ yêu kiếm tiền, trên giang hồ còn có một biệt hiệu là Lương Thương Song Phượng.

“Ai.” Tứ Phương chọc chọc Tam Phương: “Tỷ, trước khi vào thành kiếm thêm một ít đi, nếu không không đủ tiền ở trọ.”

“Sợ cái gì.” Tam Phương cười cười: “Cả đường đi không nghe thấy nói trong thành có yêu quái sao, chúng ta chắc chắn kiếm được không ít!”

Tứ Phương gật đầu, lướt mắt nhìn xa xa... Có người đang đi đến đây.

“Tỷ!” Tứ Phương hạ giọng: “Người mặc áo lam kia thật tuần tú!”

Tam Phương nhéo tai nàng: “Muội quan tâm người ta có tuần tú hay không làm gì, quan trọng là có bạc hay không!”

“Thực đó!” Tứ Phương kéo tay áo nàng: “Mau nhìn.”

.
.

Trên quan đạo xa xa, có mấy người chậm rãi đi tới, một nhóm người tương đối thú vị, một lớn hai nhỏ, còn có một con ngựa, và một con... gấu con?

Đi phía trước, là một niên thiếu hắc y, dường như đến mười tuổi, lưng đeo một hắc đao to xấp xỉ hân. Thiếu niên này hình dáng gọn gàng tuần tú, tuy rằng còn chút ngây thơ tiểu hài tử, nhưng cảm giác rất vững vàng.

Thiếu niên này không cưỡi ngựa, chỉ là chậm rãi đi tới, tay trái cầm dây cương một con ngựa cao to đồ sộ.

Mà nam tử áo lam Tứ Phương vừa nói, chính là người đang ngồi trên ngựa.

Người này tuổi khoảng đầu hai mươi, thân mình rắn rỏi, đầu hơi cúi thấp, dường như là đang ngẩn người phát ngốc. Hân mặc một thân y sam xanh đậm, tay áo và thắt lưng đều có đường viền nguyệt sắc, càng khiến người có vẻ thon dài. Cách khá xa nhìn không rõ ngũ quan, nhưng cảm giác rất ôn hòa nho nhã, có lẽ là một thư sinh.

Có điều thú vị nhất là con gấu nhỏ đi bên cạnh thư sinh. Thân thể to khoảng bằng một con ngựa con, nhưng béo hơn, một thân bạch mao lưỡi biêng chậm chậm đi tới. Trên lưng gấu con là một oa oa[búp bê] khoảng năm sáu tuổi, bên ngoài bạch y khoác một cái áo nhỏ vàng nhạt, mặt tròn tròn, tóc đen mượt... Đáng yêu đến cực điểm.

.
.

Ba người này là ai?

Niên thiếu đi phía trước tên Tiêu Lương, ngồi trên lưng ngựa là Triển Chiêu, mà con gấu nhỏ kỳ thực là trảo ly, tên Thạch Đầu, oa oa là Tiểu Tứ Tử.

Mấy ngày trước Triển Chiêu nhận được một hộp gấm đại ca Triển Hạo nhờ người đưa tới, mở ra nhìn lại trúng ám khí, mất tạm thời bị độc mù.

Trong thư Triển Hạo gửi cho Triển Chiêu có nhắc tới huyện Cừ Sơn, Triển Chiêu sợ đại ca gặp chuyện không may, cho nên không đợi Công Tôn điều chế giải được, liền bỏ đi một mình.

Không ngờ chưa được nửa đường đã bị Tiểu Tứ Tử cười Thạch Đầu và Tiêu Lương chặn lại.

Tiểu Tứ Tử hung hăng “giáo huấn” cho Triển Chiêu một trận, hai hài tử quyết định đi theo làm “mắt” cho Triển Chiêu, cùng hân đến huyện Cừ Sơn, đồng thời vừa đi vừa lưu lại kí hiệu, để Công Tôn có thể đuổi theo.

.
.

“Hân là người có bạc?” Tứ Phương chống cằm mỉm cười.

Tam Phượng nhìn một lát: “Muội từ chỗ nào thấy được thư sinh kia tuần tú? Ngũ quan đều không thấy rõ!”

“Vừa nhìn thân hình là biết.” Tứ Phượng nói rồi đứng lên.

“Muội muốn làm gì?”

“Làm ăn a.” Tứ Phượng nháy mắt mấy cái với tỷ tỷ: “Nhân tiện nhìn thử xem có tuần tú thật không.” Nói, đi qua.

Rất xa, nàng chợt nghe tiếng oa nhi ngồi trên lưng con gấu nhỏ nói: “Miêu Miêu[miāomiāo], người khát không? Phía trước có quán trà.”

Tứ Phượng khẽ nhú mày, Miêu Miêu? Hay là Diệu Diệu[miàomiào]? Một nam nhân sao lại đặt tên như thế?

“Thật nhiều người a, xem ra phải đợi rất lâu.” Tiêu Lương thấy quán trà không còn chỗ ngồi, liền lấy túi nước từ trên lưng ngựa xuống, chạy vào trong mua nước và điểm tâm, để hai người chờ tại chỗ.

Tứ Phượng thấy cơ hội đến, liền lao đi qua.

“Ai da.” Nàng đi tới bên cạnh Triển Chiêu, giả vờ không cẩn thận té ngã, ngẩng mặt lên, chỉ thấy Triển Chiêu cúi đầu nhìn nàng.

Hai mắt đối nhau, Tứ Phượng kinh hãi, thầm nghĩ còn may chưa lỡ mồm động thủ. Người này đẹp thì có đẹp, nhưng nàng là người giang hồ, có thể nhìn ra người này không chỉ là biết công phu, còn rất mạnh.

Triển Chiêu hỏi nàng: “Không có việc gì chứ?”

“Không.” Tứ Phượng đứng lên, lên nhìn thoáng qua, thầm khen, ai da, hai mắt thật sáng.

.

.

Còn đang xuất thần, phía trước có một đội quan sai đi tới, dọc đường vừa đi vừa phát cáo thị của nha môn.

“Nhiều quan sai quá.” Tiểu Tứ Tử nói với Triển Chiêu.

“Quan sai?”

“Phải! Đi tới trước mặt rồi, đang phát gì đó.”

Tứ Phượng thấy vậy thì hơi nghi ngờ, vô ý thức lại liếc mắt nhìn Triển Chiêu, chỉ thấy hai mắt hắn nhìn về phía trước, đôi mắt đẹp... Nhưng dường như thiếu chút thần thái. Nghĩ tới đây, trong lòng Tứ Phượng thành thịch mấy tiếng... Không thể nào?!

.

.

Lúc nào, bộ khoái đã đến trước mặt, đưa ra bảng cáo thị: “Ai, mau xem đi, vào thành phải cẩn thận chút, có đầu mối lập tức báo quan, có trọng thưởng!”

Triển Chiêu nhận cáo thị, đưa cho Tiểu Tứ Tử: “Tiểu Tứ Tử, đọc xem.”

“Ha.” Tiểu Tứ Tử nhận tờ cáo thị chăm chú nghiên cứu.

Tứ Phượng muốn cười, oa oa nhỏ như vậy có thể đọc được bao nhiêu chữ chứ... Trong lòng cũng đã hiểu rõ, thật đáng tiếc a, một người dễ nhìn như vậy, lại là một người mù.

“Miêu Miêu, cáo thị nói, trong thành xảy ra án mạng, đã có rất nhiều người chết, còn có thi thể của ba tên khát cái đã bị trộm đi, nếu biết đầu mối phải lập tức đến nha môn báo quan, bắt được thủ phạm thưởng năm nghìn lượng!”

“Thi thể của tiểu khát cái bị mất?” Triển Chiêu nhẹ nhàng mày, không biết vì sao lại trộm thi thể của tiểu khát cái.

Lúc này, Tiêu Lương đã trở về: “Triển đại ca, nghe nói trong thành có vụ án lớn, Huyện thái gia đều chết hết!”

Trong lòng Tứ Phượng âm thầm suy nghĩ, thì ra thư sinh này họ Triển.

Triển Chiêu hỏi bộ khoái: “Ai có bản lĩnh lớn như vậy, ngay cả Huyện thái gia cũng giết được? Đạo tặc giang hồ hay khâm phạm triều đình.”

“A.” Người bộ khoái kia thấy Triển Chiêu có vẻ là người có chút thân phận, liền bắt đầu cười cười, lắc đầu: “Nếu là người làm thì đơn giản rồi.”

“Cái gì?” Tiêu Lương giật mình: “Ý của người là tên sát nhân không phải người?”

Đang nói chuyện, đột nhiên một tên khất cái không biết từ đâu lao tới, nằm úp sấp trước mặt bộ khoái: “Đại nhân, xin ngài thương xót lưu cho chúng ta con đường sống đi.”

“Chắc.” Bộ khoái nhíu mày, nói với mấy người nha dịch đứng đằng xa: “Này, ở đây còn một người, trói lại mang về.”

Triển Chiêu khó hiểu: “Vì sao lại bắt khất cái?”

“Thượng quan ra lệnh.” Bộ khoái kia vừa nói chuyện, thấy tên khất cái kia ôm chân mình không buông, phiền chán đá một cước: “Nhĩ nương đích[là chữ ‘con mẹ nó’ =.], cút xa ta, đừng làm bẩn quần lão tử...”

Nhưng còn chưa mắng xong, bộ khoái kia đột nhiên im lặng, đứng bất động tại chỗ.

“A!” Tứ Phượng đứng đối diện với hắn, kinh hãi kêu lên... Nhìn lại người bộ khoái, lão đảo hai cái, ngã ngửa về phía sau, thất khiếu chảy máu, đã khí tuyệt bỏ mình.

Lúc này, không biết ai trong đoàn người hô một tiếng: “Mã Phúc đại tiên giết người rồi!”

Cả đoàn người trong nháy mắt hỗn loạn, mọi người đẩy cửa thành chen chúc mà vào, ngay cả quan binh thủ thành cũng không dám ngăn.

...

.

.

Bến đò ở bờ nam huyện Cừ Sơn, một con thuyền chở khách đang chậm rãi rời bến, hướng về thành bắc huyện Cừ Sơn.

Người trên thuyền không coi là nhiều, mấy người hán tử đóng gói hàng đang đứng bên hông thuyền cột dây thừng, xem ra đi thành bắc là việc khá tốn công sức. Mấy lão phụ dắt theo hài tử tay xách giỏ tre, bên trong là măng tươi, có vẻ là đi thăm người thân. Còn có vài thương nhân cùng một vài nhân vật giang hồ.

Phía đuôi thuyền, một bạch y nhân đang ngồi tựa vào vách thuyền.

Người này đầu đội một chiếc nón bạch sắc vành kéo rất thấp, bên người là một bao hành lý, tay cầm một trường bao đã dùng vải trắng bao lại. Hắn cúi thấp đầu, dường như đang nghỉ ngơi, vóc người thon dài, ngồi trong góc cũng không gây nhiều chú ý. Có mấy người nông phụ biết dệt vải thật ra cũng đã liếc mắt nhìn hắn vài lần. Không vì cái gì, chỉ là trường sam bạch sắc hắn mặc... Chất vải thật sự là thượng thừa, đường may cũng cực kì tinh mỹ. Người này phi phú tức quý[không giàu có cũng là quyền quý], huyện Cừ Sơn cũng xem như hẻo lánh, rất ít khi thấy công tử cao sang như thế.

Thuyền đi tới giữa sông, chợt mấy người chèo thuyền đi tới đầu thuyền quỳ lạy, nhiều lão phụ cũng quỳ xuống theo.

Một phụ nhân tóc hoa râm quỳ gối bên cạnh bạch y nhân kia.

.

.

“Lão nhân gia.”

Lão phụ nghe có người gọi bà, thanh âm tinh tế nhưng có chút lạnh đậm, ngược mắt, chỉ thấy bạch y nhân kia nhẹ nhàng dùng chuỗi đao đẩy vành nón lên một chút, thấp giọng hỏi: “Sao lại quỳ lạy?”

Lão nhân gia mở to mắt, bà đời này đã gặp qua không ít nam tử, nhưng đây là lần đầu thấy người có tướng mạo xuất chúng như vậy.

“Ách...” Một lúc lâu sau mới tỉnh lại, lão phụ thấp giọng nói: “Mấy ngày này, có người nói Mã Phúc đại tiên hiển linh, cho nên qua sông nhất định phải lạy.”

Bạch y nhân khẽ nhún mày, không nói gì.

“Oa...”

Ngay lúc ấy, một tiểu oa nhi theo nãi nãi[bà nội] nhà mình quỳ lạy không cẩn thận ngã sấp xuống, hai tay vổ vào ống quần của một người cao to phía trước.

Có lẽ đây là quần mới của người kia, thấy ống quần hiện lên một dấu tay bùn đen tuyền, hai mắt trừng lớn.

Tiểu hài nhi vội vã nhào vào trong lòng nãi nãi, bị hấn dọa khóc.

Lão phụ vội vàng bồi tội, nhưng đại hán kia vừa nhìn đã biết không phải người lương thiện, ngang ngược đòi bồi thường mười lượng bạc tiền quần.

Lão phụ không thể làm gì hơn là bồi tội, nhưng hấn chết sống không chịu, muốn có tiền, hài tử sợ đến liên tục khóc oa oa.

Bạch y nhân thoáng nhìn sang, con người hồ phách dường như lại sâu thêm vài phần, ánh mắt càng lạnh lùng hơn. Lúc này, chợt nghe lão thái thái bên cạnh thấp giọng lầm bầm: “Muốn tìm đường chết sao, trên sông Y Thủy còn dám khi dễ phụ nhân oa nhi, ngày chết không xa nữa...”

Bà vừa dứt lời, đột nhiên chỉ thấy thân thể cao đen của người kia cứng đờ, sau đó rầm một tiếng, hấn ngã xuống... Thất khiếu chảy máu mà chết.

Người địa phương trên thuyền đều quỳ xuống cầu Mã Phúc đại tiên bớt giận. Sau cùng người chèo thuyền đem thi thể đại hán ném vào trong sông, thuyền mới tiếp tục đi tới.

.

.

Chỉ chốc lát sau, thuyền bình an cập bến, bạch y nhân lên bờ, vội vã vào thành.

Bạch y nhân này, chính là Bạch Ngọc Đường.

Hắn vừa đặt một chân về Hãm Không Đảo, không bao lâu sau Công Tôn đã phái người đưa thư cho hắn, nói là Triển Chiêu thụ thương một mình chạy đến Cừ Sơn tìm đại ca thất tung của hắn rồi, cuối thư còn không quên bổ sung một câu — hai mắt Triển Chiêu không nhìn thấy nữa, mọi người đề nghị tìm Bạch Ngọc Đường hỗ trợ, hấn chết sống không chịu.

Bạch Ngọc Đường ném thư, hai ngày trước đã đến Cừ Sơn, mấy ngày nay đã đi hết một vòng trong thành, thứ nghe được nhiều nhất là: Mã Phúc đại tiên.

.

2. Q.1 - Chương 2: M Ngữ Hòa Khắc Họa (mật Hiệu Và Bức Họa)

Cửa thành bắc huyện Cừ Sơn, có một ngã tư đường, từ lâu cùng quán cơm san sát.

Huyện Cừ Sơn này, thành trấn không lớn cũng không có đặc sản gì, nhưng là nơi giao thông trọng yếu, người qua lại đặc biệt nhiều, bởi vậy đa số cửa hàng bên đường là cung cấp chỗ ăn ngủ.

.

.

Triển Chiêu dẫn Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương vào thành.

Tiểu Tứ Tử nhìn trái nhìn phải: “Nhiều khách điểm quá, chúng ta ở chỗ nào đây?”

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, hỏi Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương: “Hai đứa giúp ta nhìn xem tên của khách điểm hay từ lâu nào có chữ nhật[.]”

“Có chữ nhật?” Tiểu Tứ Tử chớp mắt mấy cái: “Giống như Chiêu Chiêu[] sao?”

Triển Chiêu gật đầu, đưa tay qua, chính xác ngay trên má của Tiểu Tứ Tử, nhéo nhéo.

“Chúng ta đi tiếp một lát đi, vừa đi vừa tìm.” Tiêu Lương dắt ngựa đi phía trước, cùng Tiểu Tứ Tử một trái một phải nhìn.

“Đây có một từ lâu tên Nhật Tình.” Tiêu Lương dừng ngựa, hỏi Triển Chiêu.

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, lắc đầu: “Hẳn là không phải.”

“Miêu Miêu ở đó có Nhật Nguyệt Lâu.” Tiểu Tứ Tử chỉ vào một từ lâu phía trước nói.

“Nhật Nguyệt...” Triển Chiêu nói với Tiêu Lương: “Tiểu Lương Tử, người giúp ta đi hỏi xem trong điểm từng có người nào tên Trầm Hạo từng ở lại không.”

“Được.” Tiêu Lương chạy đi, một lát sau trở về: “Triển đại ca, chủ quán nói không có người này.”

“Vậy sao...” Triển Chiêu hơi thất vọng, tỏ ý bảo tiếp tục tìm.

Ba người lại đi đi một chút, Tiểu Tứ Tử nói: “Miêu Miêu, Triều Huy Lâu kia.”

Tiêu Lương cười hỏi: “Cẩn Nhi, đâu có chữ nhật?”

“Chen ở chính giữa đó.”[triều huy là ban mai, sớm mai, đương nhiên phải có nhật-mặt trời rồi =)]] Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm: “Tiểu Lương Tử, đi hỏi đi.”

Tiêu Lương chạy vào, một lát sau đi ra: “Vẫn không có.”

Tiếp tục đi tới, đã đi gần tới cuối đường, liền thấy một tòa khách điểm tên Húc Dương.”

Tiêu Lương không chờ Triển Chiêu phân phó đã chạy vào, một lát sau kích động chạy ra: “Triển đại ca, có! Ba ngày trước vừa trả phòng, một phòng chữ thiên. Vì là phòng tốt nhất, hơn nữa xuất thủ cũng rất hào phóng, cho nên hỏa kế nhớ rất rõ.”

Triển Chiêu cuối cùng cũng bật cười, xuống ngựa.

.

.

Thấy có khách đến, hỏa kế vội vàng chạy tới nhận lấy dây cương dắt ngựa đến chuồng chăm sóc tử tế. Có điều hắn chưa từng thấy thảo ly, nhìn chăm chăm Thạch Đầu hồi lâu, nghĩ thầm đây là con gì vậy? Lớn như con ngựa con, hình dáng lại giống con gấu nhỏ... Tai tròn đuôi dài, thoạt nhìn có vẻ ngốc ngốc. Liền hỏi: “Con này cũng nhốt vào chuồng sao? Có cần người không?”

“Nó không ở trong chuồng, ở chung với chúng ta.” Tiểu Tứ Tử vỗ vỗ Thạch Đầu, dẫn Triển Chiêu vào khách điểm, cẩn thận kéo tay áo hắn, đụng vào cửa, nói một tiếng: “Cánh cửa nha! Trong điểm không nhiều người lắm, tất cả mọi người đang dùng cơm.”

Triển Chiêu bước gọn qua, thông dong đi tới trước quỳ thai[quỳ tính tiền] bên tay trái.

Hỏa kế thấy Tiểu Tứ Tử khả ái lại hoạt bát, có lẽ chỉ là nói nhiều chút, hắn không nhìn ra hai mắt Triển Chiêu không nhìn thấy, Tiểu Tứ Tử là đang chỉ đường cho hắn.

“Hỏa kế, ta muốn phòng chữ thiên.”

“Vị công tử này, phòng chữ thiên rất đắt đó.”

Triển Chiêu cười: “Không sao.”

“Được.” Chưởng quỹ bên cạnh vội vàng ghi tên: “Công tử, xin viết tên vào.”

Triển Chiêu nhận bút, cúi đầu, viết tên lại sổ sách chưởng quỹ đưa ra, không chút do dự... viết Trần Chiêu.[lợi hại vậy o_O]

“A.” Chưởng quỹ nhìn tên hai người song song cạnh nhau mà ngạc nhiên: “Công tử ngài và vị khách trước thật có duyên a, tên cũng giống nhau.”

Hỏa kế xen mồm: “Không chừng là người quen, vừa nãy hài tử kia còn hỏi mà.”

Triển Chiêu gật đầu, theo hỏa kế lên lầu, vào phòng chữ thiên.

.

.

Vào phòng rồi, Tiêu Lương bỏ hành lý lên giường, phòng có hai giường, rộng rãi sạch sẽ, rất thoải mái.

“Hỏa kế.” Triển Chiêu ngồi xuống cạnh bàn, lấy ra một thỏi bạc để lên bàn, hỏi hỏa kế: “Ta muốn hỏi chút chuyện về người khách trước.”

Hỏa kế vừa thấy có thưởng, lập tức vui vẻ: “Công tử ngài hỏi đi.”

“Hắn đi một mình sao?”

“Đúng vậy, một mình.” Hỏa kế gật đầu: “Có điều a, vị khách đó sắc mặt có vẻ không được tốt.”

Triển Chiêu nhíu mày: “Bị bệnh hay bị thương?”

“Cũng không phải a, giống như là có việc gì phiền lòng.” Hỏa kế nhớ lại: “Lần đó, thoáng một cái cũng ở chỗ này nửa tháng rồi, có điều thật là rất có bạc.”

“Hắn có nói hắn đi đâu không?”

“Cái này thì không có, hắn là một lần đặt phòng liền nửa tháng, bạc trả trước, ba ngày trước vừa hết nửa tháng, chúng ta đến phòng xem thì người đã đi, cho nên giúp hắn trả phòng.”

“Nói cách khác, các người cũng không chắc hắn đi vào ngày nào, đúng không?” Triển Chiêu hỏi.

“Nói vậy cũng đúng!” Hỏa kế có chút bất đắc dĩ: “Vị khách đó xuất quỷ nhập thần, cũng không nói chuyện với ai, thường xuyên ngày ngủ, đêm ra ngoài.”

“Còn chuyện gì về hắn khiến người thấy kì quái không?”

“Ừm... A! Khách quan ngài có nghe nói mấy vụ án chết người không?” Hỏa kế hạ giọng hỏi.

Triển Chiêu mỉm cười: “Không chỉ nghe được, còn nhìn thấy.”

“Cái gì?” Hỏa kế nhảy dựng.

“Lúc chúng ta mới vào thành, thấy được.” Tiêu Lương hỏi: “Đúng rồi, Mã Phúc là cái gì vậy? Người bộ khoái kia, đập người xin cơm một cước, lập tức thất khiếu chảy máu chết.”

“Ai ô... A di đà phật!” Hỏa kế chấp tay bái liên tục: “Quá kinh khủng rồi! Khách quan, ngài nghe ta một lời, ở huyện Cừ Sơn nghìn vạn lần đừng khi dễ người khác, nếu không chắc chắn phải chết!” Nói xong lại lải nhải kể lại cho Triển Chiêu chuyện về yêu quái sông Y Thủy.

Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương nghe đến sững sờ.

Triển Chiêu gật đầu: “Mã Phúc người vừa nói tới, có liên quan gì đến Trần Hạo?”

“À, hình như hắn rất có hứng thú với Mã Phúc.” Hỏa kế suy nghĩ một chút, vỗ đầu, nói: “Đúng rồi, hắn còn nói hai câu rất kì quái.”

“Cái gì?” Triển Chiêu nghĩ có thể là đầu mối.

“Hắn... Hắn nói cái gì ‘nhân tâm ngạt cầu bất cập’ [lòng người xấu xa chó không ăn].” Hỏa kế có chút bất đắc dĩ nói: “Còn nói cái gì cái gì...”

“Cái gì a?” Tiểu Tứ Tử bị hấn làm cho hết hơi.

“Thứ hấn nói rất khó đọc.” Hỏa kế vò đầu bứt tai: “Hấn nói... Đông tây đông đông tây, nam bắc nam nam bắc, phi đông phi tây, phi nam phi bắc... là một tràng dài đông tây nam bắc như thế, cứ lặp đi lặp lại không ngừng.”

Triển Chiêu ngây ngẩn cả người, lời này của đại ca có ý gì?

Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương liếc mắt nhìn nhau, nhin không được bật cười, ngực thầm nói, đại ca này của Triển Chiêu chẳng lẽ là một tiểu kết ba[tên cà lăm =.=], nói chuyện kì quái như thế?

Hỏa kế không nghĩ ra thêm được gì nữa.

Triển Chiêu cũng không hỏi thêm, nói với hấn: “Dọn cơm cho ta.”

“Hảo.” Hỏa kế hạnh phúc thu bạc, hỏi Triển Chiêu: “Công tử ăn gì?”

Triển Chiêu bảo hấn chọn vài món đặc sản địa phương, mùi vị nhẹ một chút, thêm hai chén canh trứng và một phần canh cá hầm... Dẫn theo hai hài tử, ăn uống phải tử tế, nếu bị ốm đi, hấn cũng không biết phải ăn nói với Công Tôn cùng Triệu Phổ thế nào.

.

Chỉ chốc lát sau, thức ăn đã dọn lên.

Tiểu Tứ Tử gấp đồ ăn cho Triển Chiêu, Tiêu Lương gấp cho Tiểu Tứ Tử, nơi này mặc dù hẻo lánh, tay nghề trù tử[đầu bếp] cũng không phải tồi. Thạch Đầu dường như rất thích cơm trộn thịt gà, ăn đến vậy đuôi liên tục.

“Triển đại ca, Mã Phúc có thật sao?” Tiêu Lương vẫn rất quan tâm chuyện này, “Vừa rồi là có người hại chết bộ khoái kia hay là có quỷ? Làm sao có thể vô thanh vô tức khiến người khác chết chứ?”

Tiểu Tứ Tử vừa nghe có quỷ lập tức nhích nhích qua gần Tiêu Lương: “Đáng sợ quá.”

Tiêu Lương dút cho bảo bối một miếng thịt sườn, đã gỡ xương.

“Ta thật chưa nghe nói qua... Đáng tiếc Công Tôn không ở đây, hấn xem nhiều sách, có lẽ biết.” Triển Chiêu ôn hòa cười cười: “Tiểu Tứ Tử, không cần sợ, Mã Phúc chỉ đối phó kẻ khi dễ người yếu thế, coi như tương đối chính nghĩa, Tiểu Tứ Tử là một tiểu hài tử, làm sao có thể hại người? An tâm được rồi.”

“Như vậy sao.” Tiểu Tứ Tử yên tâm một chút, ngưỡng mặt ngây ngô nhìn khuôn mặt tươi cười của Triển Chiêu, nghĩ người làm Miêu Miêu mà thật xấu xa, Miêu Miêu lúc cười lộ lên là đẹp nhất, đặc biệt là đôi mắt.

.

Ăn cơm xong uống chút trà, Triển Chiêu hỏi: “Mệt không?”

Cả hai đều nói không mệt.

Triển Chiêu gật đầu: “Vây ăn xong tiêu thực, đứng lên hoạt động một chút.”

Hai hài tử nghiêng đầu: “Hoạt động thế nào?”

“Giúp ta tìm xem, tường, ngăn tử, dưới sàn... xem có ẩn dấu thứ gì không.”

“Miêu Miêu, ý ngươi là ca ca ngươi dấu thứ gì đó cho ngươi?”

Triển Chiêu cười, vươn tay xoa xoa đầu Tiểu Tứ Tử: “Thật thông minh.”

Vì vậy, Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương phân công nhau bắt đầu tìm.

.

Triển Chiêu thì ngồi tại chỗ chờ ra, cẩn thận ngẫm lại những lời hỏa kế nói, đại ca nói những lời này là có ý gì chứ?

“Nhân tâm ngọt cầu bất cật”... Chỉ là mấy câu khuyên người hướng thiện, không có gì đặc biệt.

Về phần “Đông tây đông đông tây, nam bắc nam nam bắc, phi đông phi tây, phi nam phi bắc”... là có ý gì? Phương hướng, hay là hỏa kế nghe không rõ ràng?

Nghĩ nghĩ, Triển Chiêu vô ý thức nhú mày. Cùng lúc, cảm giác có một bàn tay nho nhỏ mập mập xoa xoa chân mày mình.

Triển Chiêu giơ tay nắm lấy, là tay Tiểu Tứ Tử, suốt một đường Tiểu Tứ Tử vẫn bảo hẩn đừng nhú mày.

“Miêu Miêu, trên đầu giường có bức họa nha.”

“Bức họa?”

“Đúng vậy, hình như là vẽ bậy, dùng dao nhỏ khắc vào trên ván giường.”

Triển Chiêu vội vàng đứng lên: “Dẫn ta đến xem!”

“Àn!” Tiểu Tứ Tử kéo tay Triển Chiêu tới đầu giường.

Tiêu Lương cũng đến xem, chỉ thấy trên ván giường gỗ, có người dùng dao nhỏ khắc lại mấy hoa văn cổ quái.

Triển Chiêu vươn tay sờ sờ, tưởng tượng ra trong đầu hình dạng hoa văn, sờ một lúc lâu, nói với Tiêu Lương: “Tiêu Lương Tử, lấy giấy mực vẽ lại.”

“Được!” Tiêu Lương cùng Tiểu Tứ Tử liền lăng xăng lấy giấy mực vẽ lại bức họa.

...

.

.

Trên đường lớn ở Bắc thành huyện Cừ Sơn.

“Huyện Cừ Sơn này là nơi quỷ quái gì vậy.” Tứ Phượng vừa đi vừa nhìn người đi đường qua lại, nhin không được nhú mày: “Sao cả đám đều giống như đi xin cơm! Tỷ... Không bằng chúng ta kiếm chút tiền đi? Vừa vặn có tin Mã Phúc giết người mà?”

“Người không thấy bộ khoái đó chết sao?” Tam Phượng nhú mày: “Mã Phúc này là cái gì ai cũng chưa thấy qua, vạn nhất là thật thì sao? Cẩn thận cái mạng nhỏ của muội!”

Tứ Phượng lầm bầm: “Đảm tiểu bất đắc tương quân tở[Nhát gan không làm được tướng quân].”

“Có thể ăn no là tốt rồi, làm tướng quân cái gì?!” Tam Phượng sờ sờ trên người: “Vẫn còn chút bạc, chúng ta có thể tìm một tiểu điểm nghỉ lại, buổi tối tìm một nhà giàu có nào đó kiếm chút bạc rồi mau rời khỏi đây, chỗ này không thích hợp ở lâu.”

Tứ Phượng tâm không cam tình không nguyện đáp ứng, vừa nhắc đầu... liền bị một thân ảnh phía trước hấp dẫn.

“Ai, tỷ!” Tứ Phượng kéo Tam Phượng bảo nàng nhìn phía trước: “Xem bạch y nhân kia!”

Tam Phượng nhìn theo hướng ngón tay của Tứ Phượng, chỉ thấy phía trước từ trong một tửu lâu có một bạch y nhân đi ra, vóc người cao gầy, đội mũ thấp không thấy rõ tướng mạo... Bất quá Tam Phượng cũng nhìn bạch Tứ Phượng bảo nàng nhìn cái gì, xem y phục của bạch y nhân kia, tuyệt đối là một người có tiền!

“Thế nào?!” Tứ Phượng vui vẻ: “Bạc tự dâng tới kìa!” Nói xong liền chạy đến phía trước.

Tam Phượng đuổi theo: “Ai, hẩn hình như biết võ công!”

“Sợ cái gì, bị bắt được, cứ la lớn phi lễ, xem thử lúc đó ai phải chạy!” Nói xong, đuổi theo.

Bạch y nhân kia đi không nhanh không chậm, có vẻ không gấp.

Hai bên đường nhiều từ lâu cùng phạm trang[tiệm ăn] như vậy, hấn vào từng nơi, trước tiên vào đại sảnh lướt mắt nhìn một vòng, sau đó hỏi chủ quán hay hỏa kế, có thấy một nam tử áo lam mang theo hai hài tử cùng một con gấu nhỏ không.

Bọn tiểu nhị đều lắc đầu, hấn liền đi ra tiếp tục sang nơi khác hỏi tiếp.

Trong lòng Tứ Phụng khẽ động, người hấn muốn tìm chẳng phải là người mình gặp ở cửa thành sao? Vừa nghĩ đến vị công tử dễ nhìn nhưng lại mù kia, Tứ Phụng bỗng thấy hiếu kì, cũng không để tâm Tam Phụng ngăn cản, bước nhanh lên trước.

.

.

Bạch y nhân đương nhiên là Bạch Ngọc Đường.

Hấn tính toán thấy có lẽ Triển Chiêu bọn họ cũng đã tới nơi, liền đi từng khách điếm tìm, Tiểu Tứ Tử cười Thạch Đầu, hấn phải rất gây chú ý.

Tứ Phụng dùng cách làm ăn cũ, chạy nhanh tới, giả vờ không cẩn thận đụng trúng, thuận lợi trộm túi bạc của đối phương.

Lần này nàng đã chạy đến trước mặt rồi, Bạch Ngọc Đường vẫn không có phản ứng gì, ngay cả chút ý né tránh cũng không có. Tứ Phụng mặt nhăn nhú, nhìn đáng vẻ tốt như vậy, thì là là một tên ngu ngốc!

Nghĩ xong liền ngã lao đến.

Nhưng kì quái là...

Tứ Phụng chỉ thấy bên cạnh có bóng trắng nhoáng lên... Hai vai sắp đụng vào nhau lại không chạm tới, bạch y nhân cũng không thấy đau nữa. Nàng còn chưa rõ là chuyện gì xảy ra, nhìn lại, kinh ngạc nhảy dựng! Bạch y nhân vẫn duy trì bộ dáng như cũ, không nhanh không chậm đi tới phía trước.

Tam Phụng ở phía sau lại thấy rõ ràng, hít một hơi vội vàng tiến tới lôi kéo Tứ Phụng đi: “Quả thật là một cao thủ, đi nhanh đi người ta cũng không tính toán với chúng ta!”

Tứ Phụng nghĩ nghĩ, lôi kéo Tam Phụng không chịu đi, quay đầu lại hô lớn một tiếng: “Ai! Người người muốn tìm không phải họ Triển chứ?”

Lời vừa dứt... Bạch y nhân thật sự đứng lại.

3. Q.1 - Chương 3: Kiến Diện (gặp Mặt)

Bạch Ngọc Đường ngừng bước, quay đầu lại nhìn Tam Phụng cùng Tứ Phụng.

Tam Phụng kéo kéo tay áo Tứ Phụng —— đừng chọc hấn tương đối tốt hơn.

Tứ Phụng cũng kéo nàng, chạy tới trước mặt Bạch Ngọc Đường, hỏi: “Có phải hấn dẫn theo một con gấu nhỏ cùng hai tiểu hài nhi không, một có vẻ rất có tiền đồ, một cực kì khả ái nhưng có vẻ ngốc ngốc không?”

Bạch Ngọc Đường nhấc mắt, nhìn hai tỷ muội.

Vốn dĩ vành nón được kéo xuống rất thấp, hai người chỉ có thể nhìn thấy nửa mặt dưới của Bạch Ngọc Đường. Hiện tại hấn ngẩng đầu, hai người lập tức nhìn rõ.

Tứ Phụng thất kinh, tâm nói... Ai nha, nam nhân này quả thật dễ nhìn!

Tam Phượng so với muội muội nhà mình thì ổn định hơn rất nhiều, sau khi thấy mặt Bạch Ngọc Đường, vô thức cúi đầu nhìn lướt qua trường đao trong tay hắn... Đột nhiên nhớ tới một người, hít một hơi khí lạnh nắm chặt cánh tay Tứ Phượng.

Tứ Phượng bị nàng nắm đến đau, nhưng là không hiểu ý nàng, nói tiếp: “Người áo lam người muốn tìm, có phải là mù...”

Một chữ mù vừa ra khỏi miệng, liền thấy ánh mắt Bạch Ngọc Đường phát lạnh, Tứ Phượng cả kinh.

Tam Phượng vội vàng nói: “Đại hiệp, muội muội của ta ngu ngốc nói vậy, chúng ta thật sự là thấy người nọ, tại cửa thành. Ba người bọn họ vào thành đại khái cũng nửa canh giờ rồi, vào từ cửa bắc, cho nên là đi về phía nam, người đi đến khách điểm ở nam thành tìm thử xem.”

Tứ Phượng phục hồi tinh thần lại, mới phát hiện cái gì tỷ tỷ cũng nói hết rồi, có chút tức giận nhìn nàng —— sao lại thành thật như thế a, lừa chút tiền của hắn không tốt sao!

Thần sắc Bạch Ngọc Đường hơi chút hòa hoãn, gật đầu, hỏi: “Bọn họ còn nói cái gì khác nữa?”

“Không có, chỉ hỏi chuyện về Mã Phúc...” Tam Phượng kéo Tứ Phượng còn đang muốn làm ra chủ ý xấu xa kéo đến một bên hung hăng trừng nàng một cái, nói với Bạch Ngọc Đường: “Có một bộ khóa chết ngay trước mắt hắn, cho nên hắn có hỏi vài câu.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, nói một câu “Đa tạ” liền vội vàng đi đến các khách điểm phía nam.

.

.

Tam Phượng thấy hắn đi rồi mới thở phào, Tứ Phượng có chút không thoải mái: “Tỷ, sao ngươi lại nhát gan như vậy, chúng ta đã hết bạc rồi, nói cho hắn biết tin tức thì bảo hắn đưa bạc cũng đâu có sai!”

Tam Phượng còn chưa mở miệng, trước mặt liền nghe “vù” một tiếng.

Vô ý thức đưa tay đón lấy.

“Oa!” Tứ Phượng vội vàng cầm lấy: “Kim nguyên bảo ôi chào!”

Lúc này, Bạch Ngọc Đường đã không còn thấy bóng.

“Quả thực có tiền!” Tứ Phượng cười tủm tỉm nói.

“Người biết hắn là ai không?” Tam Phượng nhíu mày: “Sau này gặp hắn thì tránh đi, đừng gây chuyện phiền toái! Khi này may mà người không trộm bạc của hắn.”

“Ai a?” Tứ Phượng bỏ vàng vào túi, chuẩn bị tìm tửu lâu ăn một bữa.

“Từng nghe qua tên Cẩm Mao Thử Bạch Ngọc Đường chưa?”

“Nga...” Tứ Phượng vỗ tay một cái: “Ta đã nói thiên hạ làm sao lại có nam nhân dễ nhìn như vậy! Thì ra là hắn a!”

Người chỉ biết đẹp.” Tam Phượng kéo nàng đi: “Người này nổi danh cổ quái, cư xử không tốt coi chừng hắn một đao bổ đôi người!”

...

.

.

Triển Chiêu đứng trong phòng chữ thiên, hai ngón tay thon dài nhẹ nhàng chạm vào tường, chậm rãi lần mò đi đến phía trước.

Hắn đã làm vậy lâu rồi, từ cao tới thấp chậm rãi sờ tường, chạm đến nơi nào nổi lên sẽ gõ nhẹ, sau đó lại tiếp tục tìm.

Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương đã vẽ xong bức khắc trên tường.

Hai tiểu gia hỏa kia lần đầu tiên làm chuyện này, lần đầu làm xong rồi, nhìn một chút thấy không đúng, lại làm lại một lần, sau đó mới giao bản chính cho Triển Chiêu để hẩn cất trong ngực, bản vẽ không giống Tiểu Tứ Tử giữ, giấu ở túi nhỏ mặt trong đai lưng. Túi nhỏ này là Công Tôn làm cho, để Tiểu Tứ Tử cất ngân phiếu cùng đồ vật này nọ... Hằng năm lễ mừng năm mới Tiểu Tứ Tử đều có tiền mừng tuổi, đặc biệt là từ sau khi làm Tiểu Vương Gia, vậy nên nếu tỉ mỉ đếm lại, Tiểu Tứ Tử là rất có tài sản nga.

.

.

Triển Chiêu cứ như vậy lảng lạng tìm, một lúc lâu cũng không tìm ra đầu mối, khe khẽ thở dài.

“Triển đại ca.” Tiêu Lương đi đến kéo hắn: “Người ngồi xuống nghỉ một chút, ta giúp người tìm.”

Triển Chiêu ngừng tay, suy nghĩ một chút nói: “Bằng không, chúng ta ra ngoài tìm một chút đi?”

Tiêu Lương và Tiểu Tứ Tử đương nhiên vui vẻ, ở mãi trong khách điểm nhằm chán bao nhiêu, liền đỡ Triển Chiêu đi rửa tay, xuất môn.

.

.

Từ khách điểm đi ra, đến trên đường cái.

“Miêu Miêu chúng ta đi đâu?” Tiểu Tứ Tử hỏi.

“Tùy ý đi một chút, sau đó tìm quán trà nào đông người vào ngồi một chút, ta muốn hỏi thăm chuyện về Mã Phúc.”

Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương liếc mắt nhìn nhau, liền dẫn theo Triển Chiêu đi đến nơi đông người.

Bọn họ vừa qua khỏi đường cái, Bạch Ngọc Đường lại từ một ngõ rẽ đến, đến trước cửa khách điểm Húc Dương.

Hỏa kế vừa thấy có khách nhân, liền đi ra đón.

Bạch Ngọc Đường nhìn xung quanh một lần, hỏi: “Có nam tử áo lam dẫn theo hai hài tử nào đến đây không?”

Hỏa kế sững sốt, nhớ tới bọn người Triển Chiêu ở phòng chữ thiên.

Người đến huyện Cừ Sơn này rất nhiều, đa số là không nói rõ lai lịch, nói khó nghe một chút, ai biết được đâu là người lương thiện đâu là thứ cặn bã? Chủ tiệm buôn bán là chỉ nhận tiền không nhận người, đặc biệt là khách nhân dùng tiền rộng rãi, đều cẩn thận che chở.

Bạch Ngọc Đường lại quái lạ, vành nón kéo thấp, tay cầm trường đao khí chất lại đặc biệt lãnh liệt, chưởng quỹ cười cười nói: “Gia, chưa từng thấy qua a.”

Bạch Ngọc Đường bắt đầu đi, xoay người ra ngoài tiếp tục tìm.

.

.

Triển Chiêu dẫn theo Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương đi vào khu đông đúc của huyện Cừ Sơn, Tiêu Lương tìm được quán trà náo nhiệt nhất cũng có phong thái nhất.

“Quán trà Hữu Phúc a.” Tiểu Tứ Tử ngửa mặt nhìn bảng hiệu một chút, nhỏ giọng lầm bầm: “Nếu Bạch Bạch ở đây, nhất định sẽ vào đúng chỗ này.”

Triển Chiêu ngăn người, Tiểu Tứ Tử sao lại đột nhiên nhớ tới Bạch Ngọc Đường?

“Còn có nga, Bạch Bạch ở đây thì tốt rồi.” Tiểu Tứ Tử nói với Tiêu Lương: “Có thể giúp Miêu Miêu tìm gì đó.”

Tiêu Lương cũng gật đầu: “Đúng vậy, Ngũ Gia thận trọng.”

Triển Chiêu nhếch mày một cái, nói thầm một câu: “Nếu so ra hình như ta tương đối thận trọng chứ?”

Tiêu Lương cùng Tiểu Tứ Tử đều nhin cười.

Tiểu Tứ Tử nói: “Miêu Miêu a, bằng không, chúng ta tìm Bạch Bạch đến giúp, được không?”

Triển Chiêu vươn tay một cái nắm chính xác lên má Tiểu Tứ Tử: “Đừng Bạch Bạch nữa, đi vào dùng trà đi.”

Tiểu Tứ Tử bắt đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là theo Triển Chiêu đi vào, trong ngực còn đang suy tính, không biết cha đã viết thư cho Bạch Bạch chưa? Nếu Bạch Bạch tới thì tốt rồi, vừa lúc mắt Miêu Miêu không tốt, có thể nhân cơ hội tác hợp bọn họ! Để Bạch Bạch và Miêu Miêu cùng ăn cùng tắm cùng ngủ này nọ.

Tiêu Lương đi bên cạnh thấy Tiểu Tứ Tử híp mắt vuốt cằm suy tính, nhẹ nhàng chọc chọc tay Tiểu Tứ Tử: “Cẩn Nhi, người lại có chủ ý gì?”

Tiểu Tứ Tử nhăn mặt nhăn mũi, chấp tay hướng lên trời vái mấy cái: “Bạch Bạch đến nhanh lên một chút đi... Ai nha.” Vừa mới dứt lời, đã bị người từ phía sau chạy đến đụng trúng.

Tiểu Tứ Tử nhỏ như vậy làm sao đỡ nổi a, ngã sắp tới trước...

Ngay trước khi Tiểu Tứ Tử tứ xuống, Triển Chiêu xoay người lại khom lưng đỡ, đón trọn Tiểu Tứ Tử.

Triển Chiêu thở phào nhẹ nhõm, tiểu bảo bối này mà bị thương, biết ăn nói sao với Công Tôn?!

Tiểu Tứ Tử thấy bên cạnh có vật áo bạch sắc lay a lay, trong lòng vui vẻ, vừa ngưỡng mặt lên nhìn... lập tức thất vọng.

Trước mắt đúng là một thanh niên đang đứng, cũng một thân bạch y nhưng không phải Bạch Ngọc Đường — Bạch Bạch đẹp hơn hẳn!

Tiêu Lương vội vã đỡ Tiểu Tứ Tử dậy: “Cẩn Nhi, không sao chứ?”

Tiểu Tứ Tử lắc đầu, bạch y nhân kia quay đầu lại nhìn thoáng qua, cũng không xin lỗi, nhú nhú tựa hồ khó chịu Tiểu Tứ Tử cản đường, tiếp tục đi tới trước, chợt nghe “xoạt” một tiếng...

Vật sau bạch y của hắn bị chân Thạch Đầu đập một cái. Móng vuốt trảo ly đặc biệt sắc nhọn, không thua gì dao nhỏ. Thường ngày thạch đầu đều thu vào trong thịt, khi đào hang hay tấn công mới vươn ra. Có người đụng trúng Tiểu Tứ Tử, nó đương nhiên nhe răng trợn mắt hung người ta rồi.

Bạch y nhân quay đầu lại, chỉ thấy phía sau xiêm y rách xuống một mảng lớn, nhú mày nhìn Thạch Đầu.

“Thạch Đầu.” Tiểu Tứ Tử thấy người nọ cầm đao, vội chạy đến ngăn Thạch Đầu: “Không có việc gì, đừng gây chuyện cho Miêu Miêu nga.”

Thạch Đầu xoay mặt liếc mắt nhìn Tiểu Tứ Tử, thu móng vuốt lại ngồi xuống bên cạnh, lườm bạch y nhân kia, thân tình như là nói — coi như người gặp may.

.

.

Nhưng bạch y nhân kia cũng không chịu bỏ qua, nhắc chân đá về phía Thạch Đầu, miệng mắng: “Tiểu súc sinh, phé mắt của người...”

Chân của hắn còn chưa đụng đến Thạch Đầu, đã bị Triển Chiêu nhắc chân chặn... Chân Triển Chiêu nhẹ chuyển một cái, đầu ngón chân nhẹ nhàng điểm vào mắt cá chân hắn, bạch y nhân nhảy lên một cái, lùi lại nhìn chằm chằm Triển Chiêu, đây mắt kinh ngạc.

Triển Chiêu cười: “Người còn không bằng tiểu súc sinh đó.”

“Người...” Bạch y nhân tức giận.

Lúc này, không ít người trong quán trà đều nhìn ra bên ngoài, ở đây lại rất nhiều nhân sĩ giang hồ tụ tập, đều tụ lại xem náo nhiệt, có chút ồn ào.

Bạch y nhân nhìn Triển Chiêu: “Người là ai?”

Triển Chiêu cười: “Trước khi hỏi tên người khác thì phải tự xưng danh đã.”

“A.” Người nọ cười nhạt một tiếng: “Nói ra người cũng đừng bị dọa chết, đứng cho vững, gia gia họ Bạch, từng nghe tên Cẩm Mao Thử Bạch Ngọc Đường chưa.”

Lời vừa nói ra, người trong quán trà đều giương mắt nhìn ra, đều châu đầu ghé tai, vươn dài cổ ra nhìn.

Triển Chiêu cũng ngây ngẩn cả người, có vẻ rất giật mình.

Bạch y nhân kia nghĩ là hấn sợ, đặc ý.

“Phụt...”

Sau một lúc trầm mặc, chợt nghe Tiểu Tứ Tử xì một tiếng cười: “Tiểu Lương Tử, người này giả mạo Bạch Bạch!”

Tiểu Lương cười nhạt một tiếng, nói: “Ai, người bớt hại người, Bạch Ngọc Đường chúng ta có quen biết!”

Bạch y nhân sững sốt, trên mặt hiện lên một tia xấu hổ, người trong tiệm trà cũng càng hưng phấn, tiết mục này đặc sắc.

“Tiểu hài tử các người biết cái gì, đừng nói bậy...”

“Chúng ta không có!” Tiểu Tứ Tử cười giòn tan, chỉ vào người nọ nói: “Ta biết Bạch Bạch, Bạch Bạch cao hơn người, tóc đen hơn người, y phục đẹp hơn người, đao dài hơn người, lễ độ hơn người, nhưng quan trọng nhất là, so với người, hấn suât suât suât suât suât suât suât!”

...

.

.

“Hắt xì...”

Lúc Bạch Ngọc Đường ra khỏi khách điểm thứ bảy mươi ba thì, mũi ngựa hắt xì một cái.

Theo lời hai người cô nương nói, Triển Chiêu bọn họ đích thật là vào thành, vì sao hỏi hết các khách điểm đều nói không thấy người này?

Có khi nào... có một khách điểm không nói thật?

Thở dài, Bạch Ngọc Đường nghĩ cứ tìm như vậy cũng không phải biện pháp, còn không bằng...

Nghĩ tới đây, hấn đi vào một ngõ hẻm, nơi đó có mấy tên lưu manh đang đánh bạc.

“Lạch cạch” một tiếng, trước mắt tên lưu manh rơi xuống một thỏi bạc.

Tiểu lưu manh này niên kỷ cũng không lớn, lần đầu tiên thấy nhiều bạc như vậy, đều quay đầu lại nhìn.

Bạch Ngọc Đường trên tay cầm thỏi vàng, nói: “Tìm năm mươi người đến cho ta.”

Mấy tiểu lưu manh liếc mắt nhìn nhau: “Người chờ một chút!” Nói xong bỏ chạy. Không bao lâu, thực sự tìm tới năm mươi người, Bạch Ngọc Đường cho tên dẫn đầu một thỏi vàng, lại lấy ra một thỏi lớn hơn nữa: “Giúp ta tìm một người!”

Mắt đám tiểu lưu manh đều lóe vàng hết rồi: “Gia, ngài nói!”

Bạch Ngọc Đường nói một chút tướng mạo của bọn người Triển Chiêu, đám tiểu lưu manh gật đầu: “Cái này dễ!”, nói xong thì tản đi.

Bạch Ngọc Đường hỏi tên dẫn đầu: “Tiệm trà lớn nhất chỗ này ở đâu?”

“Đi đến phía trước rẽ về phía Tây, căn thứ hai, tên là Hữu Phúc.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Ta ở đó chờ các người, có tin tức đến nói cho ta biết.” Nói xong liền đi, tâm nói, nên sớm dùng chiêu này, xem thử tìm ra con mèo nhà người không!

.

.

Một chuỗi “Suất” của Tiểu Tứ Tử quả thật là khí chán non sông, Tiêu Lương đi đến lay vai Tiểu Tứ Tử: “Cẩn Nhi, đừng kích động.”

Người trong quán trà đều cười tới gập lưng, đa số là cảm thấy Tiểu Tứ Tử đáng yêu, mặt khác, Bạch Ngọc Đường vẫn thường xuyên bị Triển Chiêu tả là “diễm” danh viễn dương[tiếng đẹp đồn xa ==)], người giang hồ ai cũng biết Bạch Ngọc Đường lợi hại, càng biết Bạch Ngọc Đường tuấn mỹ.

Nhưng bạch y nhân trước mắt lại quá bình thường. Nếu so sánh, Triển Chiêu tuấn tú hơn hẳn rất nhiều.

Bạch y nhân then quá thành giận, quay về phía Tiểu Tứ Tử mắng một tiếng: “Tiểu súc sinh.”

Tiểu Tứ Tử giận, mắng lại: “Đại súc sinh.”

“Ai.” Tiêu Lương vội vã che miệng Tiểu Tứ Tử: “Cẩn Nhi, không nên mắng chửi người khác.” Nói xong, quay về phía bạch y nhân kia rống: “Cả Tiểu Tứ Tử mà người cũng dám mắng, đại súc sinh!”

...

.

.

Tiểu Tứ Tử hí mắt nhìn Tiêu Lương.

Lúc này, đã có không ít người vây quanh.

Triển Chiêu ho khan một tiếng, quay sang người nọ nói: “Người giả trang Bạch Ngọc Đường không thích hợp lắm.”

Bạch y nhân sững sốt, quay đầu lại nhìn Triển Chiêu.

“Bạch Ngọc Đường tính tình không tốt, đắc tội nhiều người, giả mạo hắn hành tẩu giang hồ không được chút tiện nghi nào, trái lại còn có chút mạo hiểm.” Triển Chiêu khuyên hắn: “Công phu không bằng hắn hay nhất đừng dùng tên hắn.”

“Người bớt lo chuyện người.” Người nọ cười nhạt: “Bạch Ngọc Đường tính là gì, là bại tướng dưới tay ta mà thôi!”

Hắn vừa nói xong, bốn phía lập tức ồ lên.

Bạch y nhân kia quan sát Triển Chiêu một lát, cười nói: “Người có vẻ công phu không tồi, có muốn thử vài chiêu không?”

“Àn... Nếu Bạch Ngọc Đường là bại tướng dưới tay người.” Triển Chiêu vuốt cằm suy nghĩ một chút, nói: “Ta đây có thể nhường người.”

Khóe miệng bạch y nhân giật giật: “Người định nhường thế nào?”

Triển Chiêu mỉm cười: “Ta nhắm mắt lại đánh với người.”

Lời vừa nói ra, không chỉ bạch y nhân kia, người xung quanh cũng giật mình không ngớt.

Tiểu Tứ Tử túm lấy tay áo Tiêu Lương: “Tiêu Lương Tử, Miêu Miêu nhắm mắt và mở mắt có gì khác nhau?”

Tiêu Lương cười gượng, “Cái này...”

Bạch y nhân kia vừa thấy Triển Chiêu dám xem thường hắn, nói một câu “Người muốn chết” liền rút đao đánh tới.

Triển Chiêu nhắm mắt lại, tay cầm Cự Khuyết vẫn dùng vải đen bao lại, hắn cũng không có ý rút kiếm, tay không so chiêu với người nọ... đương nhiên là chiêu chiêu đều thắng hắn.

Đoàn người thỉnh thoảng trầm trồ khen ngợi, còn có người khe khẽ nói: “Ai, như thế xem ra công phu Bạch Ngọc Đường không được tốt lắm a!”

“... Đúng vậy!”

.

.

Không được năm chiêu, bạch y nhân đã chống đỡ hết nổi, hắn lui lại một bước muốn nhảy khỏi vòng chiến, lại nghe sau lưng có tiếng gió vang lên, cùng lúc, cảm giác vai bị người đập một cước. Hắn một thân lão đảo ngã sấp xuống, vừa giương mắt nhìn... chỉ thấy một bạch y nhân đứng trước mặt hắn, rơi xuống đối mặt với Triển Chiêu.

Triển Chiêu nghiêng tai nghe, cảm thấy là lạ, chợt nghe một thanh âm lạnh băng băng nhưng cũng rất quen thuộc nói: “Ta đánh với ngươi.”

Tiêu Lương mở to hai mắt, Tiểu Tứ Tử bên cạnh nhào đến ôm hắn: “Thật tốt quá Tiểu Lương Tử!”

.

4. Q.1 - Chương 4: Dam Giới (xấu Hổ)

Triển Chiêu có chút bất đắc dĩ. Dùng loại âm điệu không chút cảm xúc như thế mà khi nói ra vẫn khiến người ta có cảm giác hoa lệ, trên đời này có lẽ chỉ có một người —— Bạch Ngọc Đường. Sỡ dĩ Triển Chiêu một mình trốn khỏi Khai Phong đến huyện Cừ Sơn, nếu nói rõ lý do mà trong đó không có ý muốn tránh Bạch Ngọc Đường, chính là gạt người. Hắn không muốn người nọ thấy tình cảnh mất mình không nhìn được, về phần lý do tại sao hắn cũng không rõ.

.

.

Bạch y nhân trước mắt đương nhiên là Bạch Ngọc Đường, hắn vừa đi vòng qua đoàn người muốn vào quán uống chút trà, chợt nghe thấy phía trước có tiếng ồn ào xôn xao. Đi tới bên ngoài đoàn người lại nghe thấy Triển Chiêu nói với tên giả mạo mình: “Bạch Ngọc Đường tính tình không tốt, đặc tội nhiều người”, còn có câu kia: “Bạch Ngọc Đường là bại tướng dưới tay ngươi a, ta đây có thể nhường ngươi...” lập tức đỡ khóc dở cười, con mèo đó đã thành mèo mù rồi, vẫn còn có tâm trạng đi chiếm tiện nghi người khác.

“Ngươi là ai a?” Bạch y nhân giả mạo từ mặt đất bò dậy, có chút thẹn quá hóa giận, thấy nửa đường lại nhảy ra thêm một người, vốn dĩ bị thua đã không vui, lúc nào càng thêm tức giận.

“Hư hư.”

Người nọ nói còn chưa dứt lời, đã thấy Tiểu Tứ Tử cùng Tiêu Lương xua tay với hắn.

Bạch y nhân không hiểu gì.

Chỉ thấy hai tiểu tử kia nỗ lực nháy mắt với hắn —— chạy mau nha, người này tính tình không tốt như người kia! Cẩn thận hắn làm thịt ngươi!

Bạch Ngọc Đường không để ý tới người nọ gào rống, mà là quay đầu lại nhìn Triển Chiêu, thấy hắn còn đang nhắm mắt, liền nói: “Ta không cần ngươi nhường, mở mắt ra đánh đi.”

Triển Chiêu xấu hổ, âm thầm le lưỡi, vậy mà cũng bị hắn nghe thấy.

Tiểu Tứ Tử kéo tay áo Tiêu Lương: “Tiểu Lương Tử, Bạch Bạch hình như không vui.”

“Tiêu Lương nhỏ giọng nói bên tai Tiểu Tứ Tử: “Ngươi nghĩ xem a, tân tân khổ khổ tìm tới, lại nghe Triển đại ca nói xấu hắn.”

“Ngô.” Tiểu Tứ Tử nháy mắt mấy cái: “Hảo nghiêm trọng nga.”

“Đúng vậy.”

.

.

Nhĩ lực Triển Chiêu rất tốt, nghe rất rõ, đưa tay sờ sờ mũi. Tay vừa buông xuống, liền nghe bên tai có tiếng gió. Hắn biết là Bạch Ngọc Đường tới, vội vàng chống đỡ. Động tác của Bạch Ngọc Đường so với tên giả mạo kia nhanh hơn nhiều. Cũng vừa hảo, Triển Chiêu nghe tiếng xác định vị trí sau đó ra chiêu, chuyên tâm ứng phó.

Bạch Ngọc Đường trong lòng thầm khen, Triển Chiêu đích thật là một kì tài võ học, có thể có liên quan đến tính tình thấy biến bất kinh của hắn. Có điều... ngũ giác mất một, muốn thắng một tên giả mạo dễ, nhưng muốn thắng được Bạch Ngọc Đường, lại quá khó rồi.

Hai người so chiêu có chút đặc sắc, người vây quanh còn đang xem tới náo nhiệt, xa xa đã nghe thấy tiếng bộ khoái hô: “Ai dám gây rối trên đường?”

Bạch Ngọc Đường thả người nhảy lên mái gian nhà bên đường, tránh phải gặp chuyện phiền phức bên dưới, Triển Chiêu nghe tiếng gió nhận được phương hướng, cũng đuổi theo, hai người lại tiếp tục đánh, người phía dưới nhìn không thấy nữa. Lại thấy bộ khoái đến, liền tản đi.

.

.

Tiểu Tứ Tử cùng Tiêu Lương lại sốt ruột, đuổi theo vào trong một hẻm nhỏ, cũng chỉ có thể nghe được âm thanh từ bên trên truyền đến nhưng không thấy người.

“Nhìn không thấy.” Tiểu Tứ Tử nhón chân nhìn lên trên.

Tiêu Lương chọc chọc Tiểu Tứ Tử: “Cẩn Nhì, ta bế ngươi nhìn thử, xem có thấy không.”

“Hảo nha.” Tiểu Tứ Tử đúng thật là tiểu ngọc, Tiêu Lương so với hắn cao hơn bao nhiêu? Làm sao thấy được. Tiêu Lương hạnh phúc dạt dào ôm lấy Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử vẫn như cũ nhìn không thấy, Tiêu Lương thì lại là cảm thấy Tiểu Tứ Tử béo béo tròn tròn ôm rất thích. Thạch Đầu ngồi chồm hổm bên cạnh gãi tai... làm cái gì vậy chứ?

.

.

Mà trên nóc nhà, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đánh đến kịch liệt.

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu lấy thủ làm công, không lộ sơ hở là không thua, tâm nói con mèo này vẫn như trước. Hai người bọn họ chưa từng động binh khí, Bạch Ngọc Đường đánh ra một chiêu, Triển Chiêu nghe thấy tiếng gió, từ bên trái đánh tới, giờ tay đỡ... Nhưng tay trái Bạch Ngọc Đường là đao. Vừa rồi hắn chỉ là cầm đao vung vài cái làm ra một trận tiếng gió, phân tán tập trung của Triển Chiêu.

Triển Chiêu thủ bên trái lại nghe bên phải có chuông phong, hơi kinh hãi... Nhíu mày, lập tức hiểu rõ ý đồ Bạch Ngọc Đường, thâm nghĩ xong rồi, bản lĩnh của Bạch Ngọc Đường là tìm được sơ hở của địch thủ sau đó một chiêu lấy mạng, nhược điểm lớn nhất của nhắm mắt so chiêu bị hắn tìm được rồi.

Bạch Ngọc Đường ban đầu chỉ là cùng Triển Chiêu chào hỏi, vẫn chưa vận chân công, chiêu thứ hai mới là thật. Triển Chiêu trong lòng hiểu rõ hai chiêu không như nhau, nhưng chiêu thức của Bạch Ngọc Đường quá nhanh, tay phải đang đỡ nghi binh lại không lưu tâm phía tay trái, Triển Chiêu lập tức hồ đồ...

Nghe rõ cũng đã chậm, cảm giác phía sau nóng lên, trong lòng khê động... Ai nha!

Quả nhiên, vai một vỗ một cái, đây nếu là một đao, bản thân đã có thể mất mạng. Chợt nghe người nọ ôn hòa nói một câu: “Như vậy mà ngươi còn dám một mình chạy đi sao?”

Triển Chiêu không nói gì, Bạch Ngọc Đường cũng không nhiều lời, vừa vận lúc này, trên nóc nhà đối diện truyền đến tiếng cười: “Hừ, ta còn tưởng rằng rất lợi hại, thì ra là một tên mù.”

.

.

Người nói chính là bạch y nhân kia còn chưa từ bỏ ý định đuổi theo.

Chỉ là hắn còn chưa dứt lời, Bạch Ngọc Đường vung tay áo một cái, người nọ còn chưa hiểu chuyện gì, liền cảm giác trên mặt nóng rần, một tiếng “Chát” vang lên, thân thể nghiêng một cái, mái ngói đang đứng cũng không phải bằng phẳng, trực tiếp từ mái nhà ngã xuống. Còn may hắn cũng có chút võ công căn bản, lúc té xuống cấp trung sinh khí[cái khó ló cái khôn =.] góc đầu lên... cái mông mạnh mẽ đập xuống. Vô cùng may mắn, không bị hư, nhưng cũng đau dữ dội, “A...”

“Thiếu cung chủ!”

Bạch y nhân vừa ngã xuống, cách đó không xa một lão đầu dẫn theo hai cô nương bạch y chạy tới, đỡ bạch y nhân kia: “Người thế nào...”

“Không.” Bạch y nhân có chút xấu hổ, vội nói: “Ta không cẩn thận ngã xuống...”

Lão đầu nhìn dấu tay năm ngón rõ ràng trên mặt hắn... Không cẩn thận?

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại, đã thấy Triển Chiêu xoay người nhảy xuống.

“Miêu Miêu?” Tiểu Tứ Tử chạy tới cạnh Triển Chiêu, Triển Chiêu sờ sờ đầu Tiểu Tứ Tử, xoay người đi, trên mặt không có biểu tình gì, trước khi ra khỏi ngõ nhỏ, bên đường vừa lúc có một cái bàn gỗ bỏ phế.

Triển Chiêu đi ngang qua, nhắc chân... đá bay, vỗ vỗ quần, tiếp tục đi.

Tiểu Tứ Tử quay đầu lại cùng Tiêu Lương liếc mắt nhìn nhau, cùng nhe răng một cái —— tâm tình rất ác liệt!

Tiêu Lương vội vàng đặt Tiểu Tứ Tử xuống, chạy đuổi theo Triển Chiêu.

Lúc này, Bạch Ngọc Đường cũng đã xuống tới.

Tiểu Tứ Tử liếc mắt nhìn hắn.

Bạch Ngọc Đường cũng nhìn Tiểu Tứ Tử, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử le lưỡi với hắn: “Bạch Bạch đáng ghét! Khi dễ Miêu Miêu nhìn không thấy!” Nói xong xoay người chạy.

Miệng Bạch Ngọc Đường khép khép mở mở, bất đắc dĩ chỉ phải thở dài thật dài, bên chân, Thạch Đầu vẫy đuôi cọ hắn.

Mới vừa ra khỏi ngõ, trước mặt có mấy tiểu lưu manh đi tới, chỉ vào Triển Chiêu phía trước nói với Bạch Ngọc Đường: “Gia, tìm thấy rồi.”

Bạch Ngọc Đường không nói gì, cho hắn một thổi vàng xoay người đuổi theo Triển Chiêu, hôm nay việc gì cũng không tốt!

.

.

Triển Chiêu bị Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương kéo vào quán trà, Tiểu Tứ Tử gọi mấy món ăn ngon dở cho Triển Chiêu bớt giận!

Bạch Ngọc Đường lên lầu, thấy Triển Chiêu bọn họ đã ngồi sẵn ở đó, liền đi qua cùng ngồi xuống.

Triển Chiêu bưng chén uống trà. Bạch Ngọc Đường hỏi Tiểu Tứ Tử: “Cha ngươi có thể điều chế được giải dược sao?”

“Cha nói có thể, nhưng mà phải mất nửa tháng.”

Bạch Ngọc Đường giương mắt chăm chú nhìn vào hai mắt Triễn Chiêu, người bình thường nếu mắt bị thương, chung quanh vành mắt có thể nhìn ra. Tình trạng của Triễn Chiêu có chút kì lạ, không biết đại ca của hắn thật ra là muốn làm gì.

Bạch Ngọc Đường còn đang nghĩ ngợi, Triễn Chiêu đã xoay mặt nhìn hắn một cái... Bạch Ngọc Đường sửng sốt, ánh mắt Triễn Chiêu khác so với trước đây, tinh khiết trong trẻo.

Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương ở bên cạnh nỗ lực nháy mắt với hắn —— xin lỗi đi a!

Bạch Ngọc Đường không biết nói sao, do dự một lúc lâu, chợt nghe Triễn Chiêu hỏi: “Sao ngươi lại tới đây?”

“Công Tôn viết thư.” Bạch Ngọc Đường hỏi: “Chuyện gì xảy ra?”

Triễn Chiêu lấy chồng cảm, đem tiền căn hậu quả chậm rãi nói qua một lần.

“Bức họa đâu?” Bạch Ngọc Đường giơ tay, Triễn Chiêu lấy từ trong lòng ra bức họa Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương vẽ lại đưa qua.

Nhận lấy nhìn một chút, Bạch Ngọc Đường nhíu mày: “Có chút giống chữ viết, nhưng chưa từng thấy qua.”

Triễn Chiêu buồn chán ngồi uống trà: “Ngươi tới đây bao lâu rồi?”

“Tới từ hai ngày trước.”

“Nga. Vậy chuyện Mã Phúc sát nhân có nghe nói không?”

Bạch Ngọc Đường đem sự tình gặp phải trên thuyền kể lại một lần.

Triễn Chiêu nhíu mày, Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương thì giật mình: “Thật đã chết rồi sao?”

“Chết ngay trước mắt ta.” Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Nếu như không phải trước đó đã trúng độc, vậy xem ra là thật sự không phải do người giết rồi.”

“Đại ca sao lại bảo ta tới đây chứ? Chẳng lẽ có liên quan đến Mã Phúc này?” Triễn Chiêu vẻ mặt hoang mang mà lẩm bẩm.

.

.

“Khách quan, điểm tâm tới rồi.” Lúc này, tiểu nhị bưng điểm tâm tới, đặt xuống rồi hắn cũng không đi, đứng một bên nghiêng đầu nhìn Triễn Chiêu.

Bạch Ngọc Đường nhìn[lườm =))] hắn một cái, tiểu nhị bị nhìn giật mình một cái, vội vàng xua tay: “Nga, vị khách quan kia có phải muốn đến hoa hào[tìm số, đọc là zhāoháo] không?”

“Hoa hào?” Tiểu Tứ Tử cùng Tiêu Lương nghiêng đầu...

Triễn Chiêu thì lại nhướng mi một cái, hoa hào, đọc gần giống như Chiêu Hạo[zhāohào], liền gật đầu: “Àn, tiểu nhị, ngươi biết số ở đâu không?”

“Ha hã.” Tiểu nhị cười cười: “Vậy không sai rồi, hai ngày trước có một khách quan cho ta bạc, dặn ta đợi một công tử trẻ tuổi mặc áo lam tới thì nói cho hắn biết số. Hắn nói hai mắt ngươi nhìn không tiện... Cho nên ta khi nãy nhìn kĩ, thật đúng là nhìn không ra...”

“Hắn nói cho ngươi cái gì?” Bạch Ngọc Đường ngắt lời hắn.

“Nga, hắn nói a, số là sáu và bảy.” Tiểu nhị vội trả lời.

“Sáu và bảy?” Triễn Chiêu nghe đến không hiểu gì, cái mà sáu với bảy? Liền hỏi: “Chỉ có những thứ đó?”

“Chỉ nhiều đó.” Tiểu nhị gật đầu: “Không còn gì khác.” Nói xong đã chạy đến bàn khác đón khách.

.

.

“Đại ca người có bí mật gì vậy chứ?” Bạch Ngọc Đường cũng có chút buồn bực rồi, theo lý mà nói, không lý do gì phải làm cho thần bí như vậy a.

Tiểu Tứ Tử đang chống cằm ngồi bên cạnh ăn điểm tâm, nghĩ không khí như vậy thật không đúng, sao hai người đều nghiêm túc suy nghĩ chứ? Đây chính là cơ hội ngàn năm một thuở đó a.

Tiêu Lương thì hết nhìn đông tới nhìn tây, hần phát hiện trong quán trà có rất nhiều người giang hồ, ăn mặc rất kì quái.

Bạch Ngọc Đường thấy hần thắc mắc, liền nói: “Đó đều là những môn phái nghiên cứu dị thuật, không giống như người giang hồ bình thường.”

“Cái gì gọi là môn phái dị thuật?” Tiểu Tứ Tử chưa từng nghe nói qua.

Triển Chiêu vừa uống trà vừa giải thích: “Tiểu Tứ Tử, cha người không phải biết kỳ môn độn giáp bói toán vận thiên sao?”

“Cha nói những thứ đó đều là gạt người.” Tiểu Tứ Tử thành thật nói.

Triển Chiêu cười cười: “Trên giang hồ cũng có những môn phái chuyên nghiên cứu những thứ này, có lẽ là nghe nói quan phủ treo thưởng, cho nên đều tới, ai cũng muốn bắt Mã Phúc ở đây.”

“Nga.” Tiểu Tứ Tử gật đầu.

Uống xong trà, mọi người quyết định quay về khách điểm, đặt thêm một phòng chữ thiên.

.

.

Ra khỏi quán trà trên đường về, Tiểu Tứ Tử kéo kéo vạt áo Tiêu Lương, khẽ sát vào tai hần nói: “Tiểu Lương Tử, người xem kìa.”

Tiêu Lương không hiểu, nhưng nhận ra Tiểu Tứ Tử là bảo hần nhìn Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đi phía trước, liền hỏi: “Làm sao vậy?”

“Bọn họ không có thân mật!” Tiểu Tứ Tử mất hứng.

Tiêu Lương bất đắc dĩ, thấp giọng nói: “Cận Nhi, hai người bọn họ là bằng hữu, không giống Cửu Cửu và tiên sinh.”

“Nhưng mà trước đây rõ ràng là thân cận hơn hiện tại.” Tiểu Tứ Tử lầm bầm: “Hình như Miêu Miêu bất tiện, Bạch Bạch lại rất câu nệ nga.”

Tiêu Lương buồn bực: “Vậy người nói thế nào mới là không câu nệ a?”

“Thời điểm như lúc nào cần phải ân cần một chút, chẳng hạn như Miêu Miêu sinh hoạt bất tiện, Bạch Bạch sẽ nắm tay hần đi, sau đó giúp hần lau miệng, đút hần ăn canh này nọ.”

“Khụ khụ.” Bạch Ngọc Đường đi phía trước ho khan một tiếng, hai tiểu tử kia nghĩ ai cũng không nghe được, nhĩ lực của hần và Triển Chiêu nghe được rất rõ nha.

Tiểu Tứ Tử cũng không chú ý, tiếp tục nói với Tiêu Lương: “Tiểu Lương Tử: “Sáng sớm mai chúng ta đừng giúp Miêu Miêu mặc quần áo, để Bạch Bạch làm!”

“Nga.” Tiêu Lương gật đầu.

“Khụ khụ.” Triển Chiêu cũng ho khan một tiếng, tưởng tượng một chút tới hình ảnh đó, cảm thấy quỷ dị không gì sánh được.

.

.

Đã sắp đến cửa khách điểm, bỗng thấy phía trước có mấy tên tiểu tư gõ chiêng chạy tới, trong miệng hô: “Một lát nữa Lưu chân nhân sẽ tế Ma Phúc đại tiên! Trong nhà mọi người nếu có đồ thì cũng mau mang đến tế đại tiên a.”

Bạch Ngọc Đường túm một người truyền tin đến hỏi: “Tế đại tiên thế nào?”

Người nọ quan sát Bạch Ngọc Đường một lát, nói: “Nga, công tử là người vùng khác a, Lưu chân nhân nói có thể khiến Mã Phúc đại tiên hiển linh, nói gần đây trong sông không có cá là do đại thần thiếu thức ăn, cho nên mới xuất hiện tác quái, bảo mọi người ném bánh màn thầu cùng bột mì này nọ vào trong sông.”

Bạch Ngọc Đường khẽ nhú mày, bánh màn thầu bánh bột mì? Mã Phúc cũng quá dễ đuổi rồi a.

“Tế ở đâu?”

“Bén đồ bén đồ!” Tên tiểu tư kia vừa hô vừa gõ chiêng, chạy tới phía trước.

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, hỏi Bạch Ngọc Đường: “Buổi tối đi xem?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu đáp ứng.

.

.

Mọi người trước tiên về khách điểm, lúc đi qua cửa, Tiểu Tư Tử cố ý không nói với Triển Chiêu một tiếng “cánh cửa”, mong chờ Bạch Ngọc Đường sẽ dìu hắn qua. Nhưng Bạch Ngọc Đường chỉ nhấc chân tiến vào, Triển Chiêu nghe tiếng động cũng nhấc chân dễ dàng bước qua, Tiểu Tư Tử sốt ruột đến nỗi khi qua cửa vấp chân suýt nữa ngã úp sấp, may mà Tiêu Lương đỡ được.

.

.

Vào phòng, Triển Chiêu đi tới bên bàn ngồi xuống nghỉ ngơi, Bạch Ngọc Đường bắt đầu tỉ mỉ tìm đầu mối trong phòng.

Quả nhiên không bao lâu, Bạch Ngọc Đường dừng lại, nhẹ nhàng gõ vào tường một chút, nơi khác gõ vào đều không thấy gì, chỉ có chỗ này có một khoảng không.

Triển Chiêu cũng nghe được, đi đến, giơ tay sờ: “Đâu?”

Bạch Ngọc Đường cầm lấy tay hắn kéo đến nơi mình vừa gõ.

Vốn dĩ chỉ là một động tác rất đơn giản, hết lần này tới lần khác bị tiếng hít nhẹ của Tiểu Tư Tử và Tiêu Lương biến thành mờ ám không gì sánh được.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu xấu hổ.

“Bên trong có khoảng trống.” Triển Chiêu mở miệng trước.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, giơ tay, dùng ngón tay đẩy một chút, quả nhiên có chuyển động... kéo ra bên ngoài, bên trong đích thật có một khoảng trống.

Hai người cùng lúc vươn tay muốn lấy đồ bên trong, chạm vào nhau...

Tiểu Tư Tử cười tủm tỉm nhìn Bạch Ngọc Đường nhẹ đẩy cổ tay Triển Chiêu, vươn tay vào bên trong... lấy ra một hộp nhỏ màu đen.

.

.

5. Q.1 - Chương 5: Lai Lịch Dữ Dị Tượng (lai Lịch Và Dị Tượng)

Chiếc hộp nhỏ đó tức thì đánh vỡ bầu không khí xấu hổ.

Bạch Ngọc Đường đang muốn đi về bên cạnh bàn, nhưng nhìn thấy ánh mắt mong chờ của Tiểu Tứ Tử đang chăm chăm nhìn mình... Bạch Ngọc Đường quay đầu nhìn một cái, do dự một chút, sau đó nắm tay Triển Chiêu đi đến... Vốn là định nắm ống tay áo thôi, không ngờ lại nắm trúng tay, thôi kệ, kéo hắn về bên bàn ngồi xuống, bản thân cũng ngồi xuống nhìn chiếc hộp.

Vừa định mở ra, Triển Chiêu ngăn lại: “Để ta!”

Bạch Ngọc Đường cau mày, Triển Chiêu phồng chĩnh còn lo lắng trong hộp có ám khí, không muốn để mình cũng trúng độc, nếu vậy thật quá thú vị rồi, hai người đều mù.

Có điều đương nhiên không có khả năng Bạch Ngọc Đường đưa hộp cho Triển Chiêu, hắn am hiểu ky quan[ơ quan ám khí], đương nhiên biết được hộp nhỏ như vậy cũng không giấu được bao nhiêu ám khí. Cần thận thêm một chút, nhẹ nhàng mở ra... Bên trong một không có độc châm, hai không có độc khí, bất quá khiến cho người ta nói không nên lời nhất là... ba, không có gì hết!

.

.

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, cầm hộp nhìn rất lâu, lật qua lật lại, bên trong hoàn toàn không có gì chỉ là một cái hộp rỗng.

“Này.”

Triển Chiêu không chờ được nữa, hỏi Bạch Ngọc Đường: “Bên trong có cái gì, đừng thừa nước đục thả câu!”

“Cái gì cũng không có.” Bạch Ngọc Đường lắc lắc đầu.

“A?” Triển Chiêu buồn bực: “Cái gì cũng không có?”

“Chỉ là một cái hộp đen, bên trong không có gì.” Bạch Ngọc Đường nói, đem đồ đặt vào trong tay Triển Chiêu, để hắn tự sờ.

Triển Chiêu sờ tới sờ lui, chỉ là một cái hộp gỗ cực kì bình thường mà thôi, bên trong đúng thật là không có gì, không chỉ là không có gì, còn không có hoa văn.

“Sao lại như vậy được?” Triển Chiêu nhíu mày: “Đại ca không có khả năng lại giấu một vật vô dụng...”

“Hay bị người lấy đi rồi?” Bạch Ngọc Đường cảm thấy có thể đã có người tiên hạ thủ vi cường rồi, nhưng nghĩ lại...

“Sẽ không!”

Hai người gần như song song mở miệng, đồng thời vô ý thức liếc mắt nhìn nhau một cái... Triển Chiêu là do động tác bản năng, hắn nhìn không thấy Bạch Ngọc Đường, nhưng Bạch Ngọc Đường nhìn thấy được hắn. Ánh mắt Triển Chiêu hôm nay thiếu mất hai phần linh khí cùng giảo hoạt mà ngày trước vẫn thỉnh thoảng hiện ra, nhưng lại tăng thêm một phần ngờ ngạc.

Bạch Ngọc Đường chống nắm tay tựa bên bàn nhìn tỉ mỉ nhìn hai mắt Triển Chiêu, loại thần tình này quả thật rất ít thấy. Triển Chiêu tuy là hình dáng rất có phong thái nhã nhặn của người Giang Nam, thế nhưng phí khách tỏa ra thì không mấy người so được. Chỉ xem chuyện lần này hắn nhìn không thấy mà còn một mình chạy đi, liền có thể thấy được tính cách của hắn không giống chút nào với biểu hiện ôn hòa bên ngoài, rất có khí phách.

Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường không nói gì, không biết hắn đang làm gì, vươn tay tới một cái, gọn gàng, sờ trúng mặt Bạch Ngọc Đường...

Bạch Ngọc Đường muốn tránh ra, Triển Chiêu ngăn ngor, tâm nói thì ra lúc sờ vào cảm thấy thế này... Linh quang chợt lóe, nói: “Ai, người đừng động đây!”

“Làm gì?” Bạch Ngọc Đường khó hiểu.

“Ta nhớ kĩ mặt của ngươi, sờ đến lại cảm thấy không giống như trước đây.” Triển Chiêu vừa nói vừa vươn cả hai tay qua muốn sờ mặt Bạch Ngọc Đường.

“Ai...” Bạch Ngọc Đường cầm hai cổ tay của hắn: “Cái này... cần sao?”

“Để ta có chút căn cứ sau này sờ mặt người khác.” Triển Chiêu nói cực kì có đạo lý, Bạch Ngọc Đường cũng không phải người nững nịu ngại ngùng, nghĩ nghĩ... vậy cứ để hắn sờ đi.

.

.

Triển Chiêu kéo mặt Bạch Ngọc Đường lại gần một chút, vươn hai tay, nhẹ nhàng sờ lên.

Bạch Ngọc Đường xấu hổ, nhìn đâu cũng không phải, muốn nhìn đi nơi khác, Triển Chiêu lại quay mặt hắn lại: “Đừng nhúc nhích, ngoan một chút.”

Bạch Ngọc Đường có chút vô lực, Triển Chiêu bảo hắn đừng nhúc nhích, làm hắn cũng chỉ có thể dùng cự ly gần sát đối diện người trước mắt, Triển Chiêu nhìn không thấy nên không một chút xấu hổ, nhưng Bạch Ngọc Đường nhìn được nhất thanh nhị sở. Khuôn mặt Triển Chiêu ở ngay trước mắt, hai tay còn đang sờ tới sờ lui trên mặt mình... Nói sao cũng cảm thấy không được tự nhiên.

Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương ở một bên mở to hai mắt nhìn, tâm nói —— tiến triển ngoài mong đợi a!

Triển Chiêu sờ một trận, sờ đến mũi Bạch Ngọc Đường, mũi Bạch Ngọc Đường vừa cao vừa thẳng, thế nhưng không cảm thấy quá nổi bật so với khuôn mặt. Hôm nay sờ đến, cảm giác quả thật rất cao. Triển Chiêu đột nhiên nghĩ đến, nếu khuôn mặt góc cạnh rõ ràng như Triệu Phổ, sờ lên nhất định sẽ cảm thấy giống như núi non trùng trùng điệp điệp.

Nghĩ nghĩ, Triển Chiêu cảm thấy rất thú vị, còn nhếch nhếch khóe miệng.

Bạch Ngọc Đường nhìn thấy hết, cũng không biết hắn cười cái gì.

“Xong rồi chưa?” Bạch Ngọc Đường chịu không nổi nữa, trên mặt ngứa ngứa cả người cảm thấy không được tự nhiên, không nhịn được hỏi Triển Chiêu.

“Ân.” Triển Chiêu thu tay lại, nói với Tiểu Tứ Tử: “Tiểu Tứ Tử, đến đây, cho ta sờ sờ.”

Tiểu Tứ Tử chạy đến, Triển Chiêu kéo tiểu bảo bối lên bên cạnh, vươn tay xoa xoa véo véo trên khuôn mặt tròn tròn, cảm giác không giống như Bạch Ngọc Đường khi nãy... Một là xương cứng một là thịt mềm, một là thịt sần một là bánh bao... Nghĩ đến đây Triển Chiêu lại cười.

Bạch Ngọc Đường đại khái cũng hiểu được Triển Chiêu cười cái gì rồi, lắc lắc đầu, lại cúi xuống tiếp tục nhìn nhìn cái hộp kia.

.

.

“Sao ngươi lại nói sẽ không?” Triển Chiêu nghĩ đến chính sự khi nãy, hỏi Bạch Ngọc Đường.

“Nếu như quả thật đã bị người khác lấy đi... Vậy nhất định sẽ không lưu lại hộp rỗng khiến chúng ta hoài nghi. Còn đóng chặt mép tường lại!” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu: “Ngươi cũng nghĩ như vậy phải không?”

Triển Chiêu gật gật đầu: “Ân, ca ta lưu lại đồ vật, khẳng định có dụng ý... Chỉ là một chiếc hộp đen, giấu vật gì chứ?”

Bạch Ngọc Đường cầm hộp lên quan sát: “Bốn mặt nhẵn bóng, xem ra là thường hay sử dụng, cộng thêm cũng có chút cũ kĩ rồi, bên trong có vài vết xước... Vẫn còn mới, xem ra là mới bị xước gần đây.” Bạch Ngọc Đường tuy rằng thường ngày không hay nói, nhưng để Triển Chiêu có thể nắm rõ, không thể làm gì khác hơn là thấy cái gì cũng nói ra.

“Hộp nhỏ như vậy, thứ được giấu hẳn là cũng rất nhỏ đúng không.” Tiêu Lương tiến đến bên cạnh, hỏi: “Có khi nào là đồ trang sức không?”

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn, nói: “Vừa đủ đặt một chiếc vòng tay vào.”

“Có thể cất được hoàn.” Tiểu Tứ Tử nói: “Cha hay dùng hộp nhỏ đựng được hoàn hay được phần gì đó.”

Bạch Ngọc Đường nghĩ nếu dùng đựng được thì hẳn là sẽ có mùi, liền cầm lên ngửi thử, nhíu mày: “Mùi lạ.”

Tiểu Tứ Tử hiểu kì, kè qua ngửi một cái —— hắt xì!

Triển Chiêu ôm Tiểu Tứ Tử lại: “Đừng kè sát như vậy, cái mùi này còn gắt mũi hơn cả Đàn Hương.”

Tiểu Tứ Tử xoa xoa mũi nói: “Giống như là mùi hương trong miếu miếu.”

“Đúng là giống mùi hương đốt trong miếu...” Tiêu Lương cũng ngửi ngửi[y như một bầy bốn con chó con =.=], “Gắt mũi hơn Đàn Hương một chút, nhưng dễ ngửi hơn mùi hương đốt trong miếu.”

Triển Chiêu còn đang buồn bực... Bạch Ngọc Đường đột nhiên nhớ đến một chuyện, với tay lấy bọc hành lý qua, nói: “Đúng rồi, nghĩ đến rồi!”

Mọi người đều nhìn hẳn, lại thấy Bạch Ngọc Đường lấy ra một chuỗi tràng hạt, ngửi ngửi, khóe môi cười một cái, để vào dưới mũi Triển Chiêu: “Ngửi thử!”

Triển Chiêu vừa ngửi, lập tức chụp lấy cổ tay Bạch Ngọc Đường: “Vừa ngửi đã thấy giống, chính là mùi này!”

“Àn.” Hai tiểu hài tử cũng đồng ý.

“Đây là tràng hạt bằng gỗ đào.” Bạch Ngọc Đường nhét tràng hạt vào tay Triển Chiêu: “Đại tẩu đi xin ối người chúng ta một cái, có biết mùi hương kia làm sao mà có không?”

Triển Chiêu lắc lắc đầu, không biết.

“Loại tràng hạt này thường làm từ gỗ đào, đặt trong từ đường, mỗi ngày dâng hương niệm phật một canh giờ, thành tâm khấn niệm, bảy bảy bốn chín ngày hoặc chín chín tám mốt ngày, thậm chí cả nhiều năm, mới cầu được bình an. Tràng hạt nhiều năm được đặt trong Phật đường, nên bị xông ra thứ mùi này. Vốn dĩ mùi của gỗ đào đã rất đặc biệt, lại thêm mùi nhang thấp... liền trở thành như thế này, so với Đàn Hương gay mũi hơn, nhưng dễ ngửi hơn mùi nhang.”

Triển Chiêu vừa nghe đã minh bạch, trả tràng hạt lại cho Bạch Ngọc Đường, nhưng Bạch Ngọc Đường ngăn lại: “Đại tẩu cho người, giữ lấy.”

Triển Chiêu có chút xấu hổ, hỏi: “Đại tẩu niệm đã bao lâu rồi?”

“Một năm.”

Triển Chiêu giật mình, trong lòng cảm động, mình tài đức gì mà có thể khiến đại tẩu vì mình niệm kinh lâu như thế.

“Các người cũng có.” Bạch Ngọc Đường lại lấy ra hai tràng hạt khác cho Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương, trên tràng hạt của Tiểu Tứ Tử còn có một con heo nhỏ dùng gỗ đào khắc thành, cực kì đáng yêu.

Hai tiểu hài tử đều nói tạ ơn, vui vẻ mang vào.

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu tựa hồ rất lưu tâm, liền nói: “Nương gia của đại tẩu trước đây gặp nạn, chết không ít người, bây giờ vẫn còn rất nhiều người không biết sống chết ra sao, cho nên mười mấy năm

nay mỗi ngày nàng đều niệm kinh một canh giờ. Chỉ cần là bằng hữu nàng cảm thấy đáng kết giao, đều niệm ột vòng tràng hạt, cầu bình an.”

Triển Chiêu gật gật đầu, Bạch Ngọc Đường giúp hấn đeo vào.

Triển Chiêu vươn tay sờ sờ cổ tay Bạch Ngọc Đường: “Người cũng đeo?”

Bạch Ngọc Đường vén tay áo lên cho hấn sờ một chút, đích thật cũng đeo một vòng.

Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương lại liếc mắt nhìn nhau —— mặt cũng sờ rồi, cổ tay cũng sờ rồi!

“Mặc kệ là trong hộp đựng thứ gì... hấn cũng là thứ được dâng hương niệm Phật đã lâu, vết xước rất mới... Có khi nào là gần đây mới bỏ vào không?” Triển Chiêu lẩm bẩm: “Hấn không phải là đại ca cho ta vật cầu phúc gì đó, hấn không tin những thứ này, trước đây cho hấn bùa hộ mệnh cũng làm mất.”

“Vì sao?” Bạch Ngọc Đường không hiểu.

“Có liên quan đến chuyện thân thể của đại ca, mẫu thân đại ca là trời khiến mang thai, cũng chính là quỷ thai dân gian lưu truyền, từng nghe nói qua chưa?”

Bạch Ngọc Đường nhú mày, chuyện này đúng là từng nghe nói qua, cái gọi là quỷ thai, chính là phụ nhân chưa lập gia đình mà có thai, mà vẫn đang là thân xử nữ, có người nói là do giao hợp với quỷ hồn mà mang thai... Dân gian thông thường sẽ xử phóng hỏa thiêu chết. Nhưng là chuyện này cũng chỉ là lừa người, ai lại đi tin chuyện hoang đường như thế.

.

.

“Mẫu thân của đại ca là người cùng làng với chúng ta, phụ nhân đơn thân, cũng không rõ lai lịch, ngày ngày dệt lụa, cuộc sống cũng rất kham khổ. Nương thường giúp đỡ nàng, qua lại vài lần dần trở thành hảo hữu, thế nhưng ở làng đó lại không ai thích nàng.”

“Vì sao?” Bạch Ngọc Đường không hiểu.

“Cái này cũng không rõ ràng lắm.” Triển Chiêu lắc lắc đầu: “Ta là thỉnh thoảng nghe nương nhắc tới mới biết được, về phần nguyên nhân nương vẫn chưa từng nói qua.”

“Đại ca người không có phụ thân?” Bạch Ngọc Đường không hiểu.

“Cái này thì thật không biết, có người nói là hải tặc, cũng có người nói đó là hảo huynh đệ của cha ta, cực kì lộn xộn. Nhưng nương hấn trước sau vẫn không nói ra. Sau này nương hấn không có chỗ trốn, liền đến nhà ta cầu nương ta, nếu như bị phát hiện, hai mẫu tử đều đừng mong sống được. Nương giúp đỡ nàng, cho nàng ở lại nhà ta an thai, đồng thời lại nói với mọi người là bản thân mình có thai, sau khi hài tử sinh ra, lại nói là hài tử nhà chúng ta.” Triển Chiêu nói, nhẹ thở dài: “Đại ca ra đời chưa bao lâu, nương hấn đột nhiên không từ mà biệt, không hề quay lại lần nào. Thiên hạ không có bức tường nào không bị gió lửa, trong làng có mấy người phụ nhân thích truyền lời bậy bạ, không biết nói thể nào mà đại ca lại thành quỷ, khi tuổi nhỏ thường xuyên bị khi dễ, ta hay thấy hấn bị đánh nên mới lập chí luyện võ. Cho nên đời này hấn hận nhất là mấy chuyện yêu quái ma quỷ gì đó, ngay cả Phật Tổ Bồ Tát cũng không tin.”

Bạch Ngọc Đường có chút bất ngờ, đại ca Triển Chiêu thì ra còn có một đoạn thân thể ly kì như vậy.

.

.

Sau đó, Triển Chiêu ngồi trong phòng ôp hộp nhỏ phát ngốc, Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương ngã đầu nghỉ ngơi, Bạch Ngọc Đường dựng bình phong tắm.

Mấy ngày này hấn vì tìm Triển Chiêu mà ngày đi đêm chạy, chỉ sợ để vuột mất, Triển Chiêu biết người này ái khiết[yêu sạch sẽ] tới cực điểm, thật là đã làm khó hấn rồi.

Trong phòng an tĩnh, chỉ có tiếng nước rào rào, Tiểu Tứ Tử nằm úp sấp trên giường ngủ không được, thấy Thạch Đầu ở bên cạnh mơ mơ màng màng, liền làm một cái mặt quỷ với nó, Thạch Đầu hình như là hiểu sai ý, chuyển người một cái lao đến chỗ bình phong...

“Rầm” một tiếng, bình phong bị Thạch Đầu đụng trúng... trực tiếp ngã về phía sau.

Bạch Ngọc Đường đang tắm, liền nghe “rầm” một tiếng, bình phong ngã xuống ngay trước mặt, vội vàng giơ tay đỡ... Bình phong bị hất về một bên, rơi xuống mặt đất.

Thạch Đầu thấy mình gây họa, vội vàng chui vào dưới giường Tiểu Tứ Tử.

Tiêu Lương cũng tỉnh dậy, Triển Chiêu sững sốt, chỉ có Tiểu Tứ Tử cùng Thạch Đầu biết mình đã gây họa, che đầu chui vào chăn.

“Làm sao vậy?” Triển Chiêu hỏi.

Bạch Ngọc Đường thở dài: “Trong bao quần áo bên tay người có y phục, giúp ta lấy một bộ, cái này đã rơi xuống đất rồi.”

“Nga.” Triển Chiêu trở tay lấy bao quần áo của Bạch Ngọc Đường, hắn cũng không biết Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương có dậy không, đứng lên đi qua: “Ta mang đến cho người tự chọn.”

“Àn.” Bạch Ngọc Đường gạt đầu, vuốt nước trên mặt nằm ghé lên mép bồn chờ.

Thấy Triển Chiêu đã tới, nhắc nhở hắn cẩn thận dưới chân.

Triển Chiêu cẩn thận bước tới, thuận lợi đi đến bên cạnh bồn nước, đưa đồ qua, Bạch Ngọc Đường nhận lấy, lấy y phục.

Triển Chiêu muốn đi dựng bình phong, Bạch Ngọc Đường khoác lý y [áo lót trong] vào nói: “Để ta!”

“Nga.”

Triển Chiêu nghe tiếng nước biết Bạch Ngọc Đường đi ra, liền lùi về sau... Hắn nhìn không thấy cũng không cảm nhận được phương hướng, lùi đến ngay trước mặt Bạch Ngọc Đường.

Nếu Bạch Ngọc Đường tránh ra, hắn khẳng định sẽ đụng vào bồn nước... Vì vậy chỉ có thể đứng bất động tại chỗ nhắc nhở hắn một câu: “Đụng trúng rồi.”, vừa nói vừa đi tới muốn đỡ hắn.

Triển Chiêu cả kinh, vội vàng đứng lại, đổi hướng, động tác quay người lại hơi mạnh một chút...

Triển Chiêu quay lại, Bạch Ngọc Đường đi tới, vừa hảo ôm trọn vào lòng... Triển Chiêu cảm giác trước ngực ướt sũng... ướt sũng...

Bạch Ngọc Đường cực kì xấu hổ, vội vàng nâng Triển Chiêu đang xoay quanh tại chỗ dậy: “Đừng động đây!”

Triển Chiêu cũng ý thức được chỗ mình đứng không ổn, cứng người tại chỗ không nhúc nhích.

Bạch Ngọc Đường dựng bình phong lên, vươn tay kéo Triển Chiêu đến bên giường ngồi xuống, xấu hổ khoác y phục vào, đột nhiên thấy Triển Chiêu nghiêng nghiêng tai hỏi: “Có phải có chuột không?”

Thứ Bạch Ngọc Đường nghĩ tới trước tiên là bản thân mình, sau đó cảm giác Triển Chiêu không phải nói đùa, nhìn nhìn một chút, Thạch Đầu chớp chớp mắt — không phải nó kêu.

“Không...” Bạch Ngọc Đường tựa hồ cũng đã nghe được thanh âm chi chi chút chút.

“Hừ.” Triển Chiêu nhú mào, hỏi: “Tiếng gì vậy a?”

Bạch Ngọc Đường còn đang buồn bực, liền nghe dưới lầu có tiếng thét chói tai. Hắn lập tức đến bên cửa sổ đẩy cửa ra nhìn xuống, nhú mào...

“A!” Tiêu Lương và Tiểu Tứ Tử đều giật nảy một cái, trên đường người chạy tứ tán, cả một đàn chuột nước xám đen hàng ngàn hàng vạn con ùn ùn chạy qua... Từ bờ bắc chạy đến phía nam.

Lúc này, bỗng nghe có người la lớn: “Thủy thử xuất hà a[chuột nước chạy khỏi sông], đại nạn đến rồi, đại nạn đến rồi!”

6. Q.1 - Chương 6: Hầu Nhi Tinh (yêu Quái Hầu Nhi)

Cảnh tượng hơn vạn con chuột ướt sũng chạy trải đầy trên mặt đường quả thật rất khó nhìn, Bạch Ngọc Đường ghét nhất là những thứ dơ bẩn, nhìn thấy lập tức nhú mày.

Tiểu Tứ Tử bị dọa sợ, Tiêu Lương vội vàng kéo lại ôm, không để Tiểu Tứ Tử nhìn nữa.

Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường: “Có phải là chuột không?”

“Ân.” Bạch Ngọc Đường gật đầu.

Triển Chiêu cười mỉm: “Cuối cùng ngươi cũng thừa nhận rồi a?”

Bạch Ngọc Đường sững sốt... Có chút vô lực, lúc này mà Triển Chiêu vẫn còn tâm trạng chọc ghẹo hắn.

“Cái gì là thủy thử xuất hà a?” Tiêu Lương không hiểu nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, chưa từng nghe qua.

“Ta từng nghe cha nói qua.” Tiểu Tứ Tử ngẩng đầu: “Thủy thử xuất hà[chuột nước ra sông], điều bất quy sào[chim không về tổ], quần xà xuất động[đàn rắn ra hang], kê thượng thụ[gà bay lên cây], đều là điềm báo sắp có đại nạn.”

Bạch Ngọc Đường cúi đầu nhìn lại... Lúc này, đàn chuột đã chạy qua, chít chít chạy ra xa, trong căn lầu gần đó một lão đầu đang lớn tiếng báo mọi người phải lưu ý cẩn thận.

Bạch Ngọc Đường nhảy xuống, rơi ngay bên cạnh hắn.

Lão đầu vốn dĩ đã hoảng sợ không nhẹ, vừa quay đầu lại nhìn thấy một bóng trắng, hoảng hồn thiếu chút nữa hét ra tiếng, sau đó nhìn rõ lại mới thấy là một công tử bạch y tuấn mỹ, mới lấy lại bình tĩnh.

“Lão nhân gia, cái gì là thủy thử xuất hà?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Lão đầu hít thở vài hơi, nói: “Người trẻ tuổi các ngươi chưa nghe nói qua cũng không có gì lạ, không phải là người địa phương sao?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

“Có thấy đám chuột vừa nãy không?” Lão hán chỉ đàn chuột đã chạy xa: “Chuột từ trong nước chạy ra chính là thủy thử.”

Bạch Ngọc Đường có chút bức bối rồi: “Sao chuột lại chạy từ trong nước ra?”

“Là như thế này, thật ra cũng không phải chuột trong nước chạy ra, mà là chuột từ bốn phương tám hướng đều chạy từ trong hang ra nhảy vào sông, sau đó bơi tới trên bờ tụ tập lại, sau đó thì cùng chạy về một hướng, cái này gọi là thủy thử xuất hà.” Lão nhân giải thích cho Bạch Ngọc Đường: “Chuyện này rất ít thấy, khi ta còn bé có thấy qua một lần, không đến mấy ngày sau hôm đó, trời nổ sấm liên tục, phía sau núi bị sụp hơn phân nửa.”

Bạch Ngọc Đường nhú mày, nhìn theo hướng ngón tay của lão đầu, quả nhiên, liền thấy một ngọn núi xa xa sụp hết một nửa, bây giờ trở thành một cái núi hình sừng trâu rất lạ.

“Ai, một lát nữa xem thử Lưu chân nhân nói cái gì, mong đừng là Mã Phúc đại thần tức giận, đến lúc đó a, chỉ sợ cả huyện Cừ Sơn đều sụp hết!” Nói xong vừa lăm bầm vừa bỏ đi.

.

.

Bạch Ngọc Đường trở lại trong phòng, đem tình huống đại khái nói qua cho Triển Chiêu nghe một lần.

“Điềm báo có đại nạn?” Triển Chiêu cũng nhú mày.

“Cũng có thể là lừa gạt người nga.” Tiểu Tứ Tử nói thầm một câu.

“Sao lại nói vậy?” Bạch Ngọc Đường vươn tay đem Thạch Đầu còn đang cọ cọ bên ống quần của mình nhấc qua một bên.

“Trong thôn chúng ta trước đây có một tên đạo sĩ lừa gạt tới, hắn dùng được dụ rắn ra khỏi hang, lừa mọi người là có đại nạn, để mọi người dâng bạc cho hắn tiêu xài.”

“Sau đó thì sao?” Triển Chiêu hỏi.

“Đương nhiên là cha vạch mặt hắn, sau đó bị người trong thôn đánh một trận! Sau lại có một lần thực sự sắp có bão, cha xem tinh tượng[nhìn sao] phát hiện, liền báo tin ọi người biết đi lánh nạn, trong thôn tuy rằng nhiều nhà bị sụp, thế nhưng cả người lẫn vật không ai thụ thương.”

Triển Chiêu cười cười, trong cảm nhận của Tiểu Tứ Tử, cha vĩnh viễn là người thông minh nhất.

“Ăn tối rồi đi xem Lưu chân nhân làm thế nào trừ yêu hàng ma.” Bạch Ngọc Đường vừa nói vừa đứng lên, hỏi Triển Chiêu: “Đi ra ngoài ăn hay mua về?”

“Ra ngoài ăn đi.” Triển Chiêu cũng đứng dậy: “Nhân tiện nghe ngóng hỏi thăm một chút.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, mọi người xuất môn, đến tửu lâu náo nhiệt nhất ở huyện Cừ Sơn ăn tối.

.

.

Tòa tửu lâu này ở thành nam rất thú vị, tên là Phi Cáp Lâu, nghe nói bồ câu ở đây làm rất ngon. Bạch Ngọc Đường lên lầu hai gọi một nhà gian.[cháu đi ăn toàn vô phòng VIP =..=]

Hỏa kế đến dâng trà, thấy dưới lầu ầm ầm, dều già dắt trẻ chạy đến bên dờ.

“Ai, đều là đi xem Lưu chân nhân cầu phúc rồi.” Hỏa kế lắc đầu: “Không biết lần này tới lượt ai xui xẻo.”

Triển Chiêu nghe không hiểu, hỏi: “Lưu chân nhân là cầu phúc, sao lại có người xui xẻo?”

“Khách quan ngài không biết, ngài nghĩ xem, Mã Phúc đại tiên bao lâu mới phát tác một lần, tất nhiên là do có người chọc trúng nó rồi, tìm được người đó, ném vào giữa sông, mọi chuyện liền xong xuôi rồi!” Hỏa kế cười hì hì rót trà ọi người, hỏi muốn ăn thứ gì.

Bọn người Triển Chiêu còn chưa gọi món, đã nghe bàn bên cạnh có người hầm hừ kêu một tiếng: “Hỏa kế! Sao lại không có ai đến châm trà?”

“Ôi chao.” Hỏa kế vội vàng đáp lời: “Gia ngài chờ một chút, đến ngay đây, không đủ người.”

“Không đủ người vậy sao lại để gia chờ, không để bọn họ chờ?!”

Triển Chiêu nghe người kia nói cực kì ngang ngược, thanh âm lại có chút quen tai. Tiểu Tứ Tử kéo kéo tay áo hắn, thấp giọng nói: “Miêu Miêu, chính là người giả trang Bạch Bạch.”

Triển Chiêu sững sốt.

Chỗ Bạch Ngọc Đường ngồi, nghiêng mặt qua một chút là có thể thấy người ngồi bàn bên cạnh... Một bàn bốn người, bạch y nam tử kia, hai cô nương bạch y trẻ tuổi, còn có một lão ông đầu tóc trắng xóa.

Bọn người Triển Chiêu chẳng hề để ý tới bạch y nam nhân kia gây chuyện, gọi món ăn xong ngồi nhàn nhả ngồi chờ thức ăn.

.

.

Rất nhanh, bồ câu đã được đưa lên, mọi người bắt đầu ăn cơm.

Lúc này, lão nhân đầu bạc bàn bên cạnh quay đầu nhìn Triển Chiêu một lát, đứng lên đi tới hỏi: “Vị công tử này, lão phu bắt mạch cho người được không?”

Triển Chiêu hơi sững sốt, Bạch Ngọc Đường nâng mắt nhìn hần.

Lão nhân xưng tên: “Tại hạ họ Phùng, tên là Phùng Bác Viễn.”

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu nghe tên rồi đều cảm thấy kinh ngạc —— Quái y Phùng Bác Viễn?

“Thiếu cung chủ nhà chúng ta mới vào giang hồ, nếu có chỗ mạo phạm, thỉnh hai vị thứ lỗi.” Lão đầu rất khách khí: “Đại cung chủ của ta xin thay mặt tạ lỗi.”

“... Các người là người của Nhị Nguyệt Cung?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Đúng vậy.” Lão đầu vừa nói vừa vươn tay, Triển Chiêu cũng không tránh, để hần bắt mạch ình.

Phùng Bác Viễn này trên giang hồ cũng có chút danh tiếng, là Tả hộ pháp của Nhị Nguyệt Cung, cũng xem như là thần y chỉ có điều tính tình cực kì cổ quái, muốn tìm hần xem bệnh chính là khó càng thêm khó.

Bắt mạch cho Triển Chiêu rồi, lão đầu gật đầu: “Độc này cũng không nguy hại lắm, dễ giải, chỉ là điều chế giải được cần có thời gian.”

Triển Chiêu cười mỉm: “Đa tạ Phùng lão, giải được đã có hảo hữu giúp điều chế, không việc gì.”

“Nga... vậy thì tốt!” Lão đầu gật đầu, xoay người trở về bàn ăn, chợt nghe thấy vị Thiếu cung chủ kia dường như đang lầm bầm oán hận, dường như là bất mãn việc lão đầu tạ lỗi với bọn người Triển Chiêu.

.

.

Tiêu Lương hỏi Bạch Ngọc Đường: “Bạch đại ca, Nhị Nguyệt Cung là nơi nào?”

“Nhị Nguyệt Cung là một trong Giang hồ thập đại cung, thế lực trải rộng ở Trung Nguyên, bọn họ thờ Nhị Nguyệt Thần không thờ Phật Tổ, cũng là một môn phái dị thuật, Cung chủ là La Hoài Nguyệt.”

“Đều là môn phái dị thuật a, bọn họ cũng đến bắt Mã Phúc sao?” Tiêu Lương lẩm bẩm.

Tiểu Tứ Tử đang gặm bồ câu đột nhiên nói: “Miêu Miêu khoe miệng dính xì dầu.”

Triển Chiêu ngơ ngác, kẻ qua: “Tiểu Tứ Tử, giúp ta lau.”

Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm nói: “Vớ không tới, Bạch Bạch lau đi!”

Triển Chiêu có chút xấu hổ, Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn Triển Chiêu, thấy khoe miệng hần thật sự có dính tương, cũng có chút do dự không biết có nên lau giúp không.

Triển Chiêu nghĩ trước mặt công chúng thế này, Bạch Ngọc Đường hần là sẽ không giúp hần lau... Vậy tự liếm đi.

Nói đến cũng vừa khéo, Bạch Ngọc Đường vừa đưa tay qua muốn giúp Triển Chiêu lau vết tương bên khoe môi, ngón tay còn chưa chạm vào... Triển Chiêu vươn lưỡi liếm một cái... Vừa hảo, liếm trúng ngón tay Bạch Ngọc Đường.

“Khụ khụ.” Bạch Ngọc Đường rút tay về, ho khan một tiếng, Triển Chiêu còn chưa biết có gì xảy ra, khi này mới liếm trúng cái gì rồi.

Trên ngón tay Bạch Ngọc Đường vẫn còn lưu lại cảm giác ẩm áp cùng ướt át, nhẹ nhàng lau lau, tay kia cầm chén lên uống trà, che giấu xấu hổ.

Triển Chiêu lại liếm liếm hai cái, lại cùng tay lau lau, hỏi Tiểu Tứ Tử: “Còn có không?”

Tiểu Tứ Tử cười hì hì lắc đầu: “Không còn nữa!”

Vốn dĩ một bữa cơm bình thường, bây giờ đã có hương vị khác.

Bạch Ngọc Đường cũng không cảm giác được bồ câu mùi vị thế nào nữa, cảm giác ẩm áp cùng ướt át trên đầu ngón tay vẫn còn đó.

Triển Chiêu thì lại cảm thấy bồ câu rất ngon, chỉ là vẫn không biết khi này mình liếm trúng cái gì rồi...

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, hỏi, nếu như Mã Phúc ở huyện Cừ Sơn đã có từ lâu, vậy người giả trang khát cái hân cũng không chỉ là gần đây mới có a...

“Đúng a!” Triền Chiêu bỗng chốc hiểu được: “Ba tên khát cái đó, rất có thể cũng không phải khát cái thật, vì muốn kiếm ăn mới giả trang thành khát cái.”

“Đám lưu manh khi này có khả năng biết.” Bạch Ngọc Đường nói với Triền Chiêu: “Ta đi xem, người ở đây chờ, cẩn thận một chút.”

“Ai.” Triền Chiêu cũng muốn đi.

“Lưu chân nhân đó sắp bắt yêu rồi, chúng ta chia nhau ra xem.” Bạch Ngọc Đường nói xong, đưa mắt nhìn Tiêu Lương một cái ý bảo hân hân hân hân trông chừng Triền Chiêu và Tiểu Tứ Tử, Tiêu Lương gật đầu, Bạch Ngọc Đường theo mấy tên khát cái vừa bỏ chạy, đi vào một ngõ nhỏ.

“Triền Chiêu lo lắng, nhưng lúc này, chợt nghe có ba tiếng “Đang đang đang”, có người lớn giọng nói: “Các vị hương thân phụ lão, hôm nay, là ngày tế Mã Phúc đại tiên.”

Đoàn người một đường chen chúc xô đẩy đi đến bến đò.

Triền Chiêu đứng tại chỗ mắt nhìn không thấy, liền vươn tay ôm Tiểu Tứ Tử lên: “Tiểu Tứ Tử, nói cho ta nghe, xung quanh có cái gì?”

Hỏi xong, không nghe thấy trả lời, Triền Chiêu lại cảm giác có người kéo kéo vạt áo hân: “Miêu Miêu, người bé hài tử nhà người khác làm gì?”

Triền Chiêu sững sốt, Tiêu Lương đứng bên cạnh cố nhin cười, hài tử Triền Chiêu ôm lên là một đứa bé tuổi cũng không khác Tiểu Tứ Tử bao nhiêu, mặc y phục bằng vải thô, hơi gầy chút, cũng hơi đen chút.

“Nga... Xin lỗi.” Triền Chiêu vẻ mặt xấu hổ, tâm nói may mà Bạch Ngọc Đường không có ở đây, liền buông tiểu hài nhi xuống.

Tiểu hài nhi kia cũng không nói gì, cảm giác âm âm, Triền Chiêu nghi hoặc trong lòng, sao một hài tử nhỏ như vậy lại ra ngoài một mình, bên người lại chẳng có ai đi cùng? Chẳng lẽ là nhà ở gần đây, chạy ra xem náo nhiệt sao?

Đang nghĩ ngợi, đã nghe thấy Lưu chân nhân trên đài bắt đầu niệm chú, đều là mấy câu tán tụng Mã Phúc đại tiên, ý bảo nó công chính liêm minh, bảo vệ bách tính ghét ác như thù...

Triền Chiêu còn đang chăm chú nghe, tiểu hài nhi đứng bên cạnh đột nhiên âm trầm nói một câu: “Đi chết đi!”

Triền Chiêu sững sốt.

Cùng lúc, đoàn người bỗng dưng hỗn loạn... Tiếng niệm của Lưu chân nhân đã ngừng, đổi thành tiếng thét thất thanh từ trong đoàn người vây quanh, cùng tiếng bước chân của mọi người chạy tứ tán.

Tiêu Lương vội vàng che chở Tiểu Tứ Tử, muốn kéo Triền Chiêu đi, Triền Chiêu thì muốn vươn tay kéo hài tử kia cùng chạy, thế nhưng tay vươn tới chỉ thấy khoảng không... Hài tử không thấy đâu nữa!

“Tiêu Lương Tử... Hài tử khi này?” Triền Chiêu muốn hỏi, thế nhưng xung quanh đã người đã chen đông nghịt.

“Xảy ra chuyện gì?” Triền Chiêu không hiểu.

“Triền đại ca, Lưu chân nhân ở trên đài thất khiếu chảy máu...” Tiêu Lương vừa che cho Tiểu Tứ Tử không bị đoàn người điên cuồng chen chúc vừa nói: “Lưu chân nhân đã chết! Triền đại ca, chúng ta mau tìm chỗ tránh một chút, người đông quá!”

Tiêu Lương vừa dứt lời, liền thấy bên cạnh lóe lên một bóng trắng, Bạch Ngọc Đường đã trở lại, không nói hai lời, một tay kéo Triền Chiêu ôm lấy một tay bế Tiểu Tứ Tử thoát khỏi đoàn người, Tiêu Lương ngồi trên lưng Thạch Đầu cũng theo sát chạy ra... Bốn người vào trong mộ ngõ nhỏ, tách khỏi đoàn người đang chạy loạn.

“Hài tử kia đâu?” Triền Chiêu cảm thấy hài tử kia rất kì lạ, liền bảo Tiêu Lương đi tìm.

Tiêu Lương nhìn quanh một vòng, lắc đầu: “Không thấy nữa... Có lẽ đã chạy rồi.”

“Hài tử nào?” Bạch Ngọc Đường không hiểu, thấy thần sắc Triền Chiêu lo lắng, hẳn là đã phát hiện thứ gì.

“Một hài tử rất lạ, có thể nó biết gì đó.” Triền Chiêu nói xong liền hỏi Tiêu Lương và Tiểu Tứ Tử: “Có thấy rõ hình dáng của nó không?” Tiểu Tứ Tử nói: “Hắn giống một con khỉ con, ta thấy hắn có đuôi.”

“Cái gì?” Bạch Ngọc Đường sững sốt.

Triền Chiêu cũng có chút không tin nổi... Có đuôi sao?!

“Cẩn Nhì.” Tiêu Lương chăm chú nhìn Tiểu Tứ Tử: “Thật là có đuôi sao?”

Tiểu Tứ Tử nghĩ nghĩ một chút, lại do dự: “Không biết nữa, hình như có thấy, muốn nhìn lần nữa thì cả đám người xông tới, không thấy hắn đâu nữa.”

“Không nhìn lầm, đó chính là Tiểu Hầu Tử.”

Ngay lúc đó, chợt nghe từ phía sau có người nói.

Thì ra trong ngõ còn có người, chính là ba tiểu lưu manh giả khát cái. Khi này Bạch Ngọc Đường đuổi theo bọn họ muốn hỏi, lại nghe thấy đoàn người rối loạn, vội vàng chạy đến cứu bọn Triền Chiêu. Ba tên tiểu lưu manh kia thấy có thể kiếm được bạc, liền chờ ở đây. Người nói là một thiếu niên khoảng mười ba mười bốn tuổi đi đầu.

“Tiểu Hầu Nhì là một quái thai, sinh ra đã có đuôi, sống cùng nương hắn cạnh sông Y Thủy.” Tiểu lưu manh nói: “Nó rất kì lạ, không để ý tới ai, cũng không ai dám đến trêu chọc nó, có người nói nó là hầu tinh chuyển thế. Cũng có người nói, nó có nương không cha, có thể là nương nó cùng yêu tinh thủy quái gì đó sinh ra nó.”

“Quỷ mới tin...” Tiểu lưu manh kia cười ác ý: “Trong sông Y Thủy đâu có cái gì thủy quái hầu tinh, chỉ có một Mã Phúc đại tiên!”

7. Q.1 - Chương 7: Miêu Dữ Thử (mèo Và Chuột)

Bạch Ngọc Đường và Triền Chiêu sau khi nghe chuyện về Tiểu Hầu Nhì thì muốn đi tìm nó nói chuyện một chút, Triền Chiêu rất hoài nghi Tiểu Hầu Nhì có biết chút chuyện về Lưu chân nhân, đặc biệt là câu nói đầy oán hận “Đi chết đi!” của nó, thực sự không nên xuất phát từ miệng hài tử nhỏ như thế.

Hỏi mấy tên tiểu lưu manh kia nơi ở của Tiểu Hầu Nhì, bọn họ nói là ở Vương gia thôn bên bờ sông Y Thủy, thôn trang đó cũng không nhiều người, nhà bọn họ là căn xa nhất về phía nam. Dễ tìm, một mảnh đất hoang lớn ở giữa có một căn nhà nhỏ, ngoài cửa còn có một cỗ quan tài, là cỗ quan tài rỗng được vớt từ dưới sông lên, nhà Tiểu Hầu Nhì dùng để đựng nước dùng, thoáng nhìn có vẻ rất tà khí.

Sau đó, Bạch Ngọc Đường còn hỏi thêm một chút về chuyện của ba tên tiểu khát cái kia.

Mấy tên lưu manh ban đầu có chút do dự.

Bạch Ngọc Đường nhìn ra ẩn tình, lấy bạc ra: “Nói thật ra, ta sẽ không nói với ai là do các ngươi nói.”

Mấy tên lưu manh liếc mắt nhìn nhau, cuối cùng cũng không chống lại được uy lực của một đỉnh nguyên bảo lớn, thực sự nói ra.

Thì ra ba thiếu niên chết ngày ấy vốn dĩ cũng không phải khát cái, mà là ba tiểu lưu manh giả trang thành khát cái muốn lừa tiền người khác, ở trong ngôi miếu hoang phía nam thành.

“Ồ trong ngôi miếu hoang?” Triền Chiêu có chút nghi hoặc: “Không có nhà sao?”

“Đều là hài tử không cha không nương, vùng nam thành có một từ đường Mã Phúc, do người dân xây dựng cho Mã Phúc đại tiên. Vốn dĩ vẫn có người thắp hương đốt đèn, nhưng về sau vì nơi đó quá hoang vắng. Phía sau còn có một loạn táng cương[bãi tha ma], người trong thành thường ngày không ai dám tới, nhưng đối với hài tử không nhà lại là nơi tốt, có thể an thân còn có thể kiếm tiền.”

“Kiếm tiền?” Bạch Ngọc Đường không hiểu.

“Rất nhiều thi thể không danh tính đều vứt vào loạn táng cương, đi tìm thử, ít nhiều gì cũng tìm được bảo bối trên thi thể người chết, nếu không có, cắt tóc đi bán cũng đủ vài bữa cơm.”

Manh mới hỏi được từ mấy tiểu lưu manh chỉ có như vậy, hỏi bọn hắn vì sao thi thể biến mất, Huyện thái gia sao lại chết, thi thể ở đâu, bọn hắn đều không ai biết.

.

.

Bạch Ngọc Đường thưởng cho bọn họ, quay đầu bàn bạc với Triền Chiêu, đi chỗ nào tìm?

“Lúc này trời đã tối rồi phải không?” Triền Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nhìn sắc trời một chút: “Cũng gần vậy rồi.”

“Ngày mai chúng ta hăng tới nhà của Tiểu Hầu Nhi, tốt nhất là có thể nói chuyện với nó, bằng không trước tiên đi đến miếu Mã Phúc?” Triền Chiêu đề nghị.

Bạch Ngọc Đường cảm thấy cũng được, liền gật đầu đồng ý.

Hai người dẫn Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương về khách điểm trước, để hai tiểu hài nhi ở lại nghỉ ngơi. Dù sau thì nửa đêm dẫn theo hài tử đến loạn táng cương cũng không tốt.

An bài mọi sự thỏa đáng rồi, Bạch Ngọc Đường cùng Triền Chiêu xuất môn, đi đến bờ sông Y Thủy.

.

.

“Nếu Công Tôn ở đây thì tốt rồi, để hắn kiểm nghiệm thi thể của Lưu chân nhân.” Triền Chiêu lẩm bẩm: “Xem thử Mã Phúc rốt cuộc là làm thế nào giết người.”

“Người chết vì thất khiếu chảy máu không nhiều, đa phần là trúng độc, nhưng không lý nào ngộ tác địa phương[người khám nghiệm tử thi] lại không tìm ra.”

“Không phải là đã chết rồi sao?” Triền Chiêu cười: “Ta nghĩ, những ngộ tác khác đều không dám nhìn tới mấy thi thể đó nữa.”

“Nói như vậy, trước hết chết vài người của nha môn, đúng là rất có tác dụng uy hiếp.” Bạch Ngọc Đường ngửa mặt nhìn sắc trời một chút... Lúc này đêm đã tối, mây mù giăng kín, trăng non bị mây mờ che khuất như ẩn như hiện.

Trần nhỏ như thế này lúc đêm về lạnh lẽo vắng vẻ, cực kỳ âm u.

“Không có ánh trăng?” Triền Chiêu đột nhiên hỏi.

Bạch Ngọc Đường nhượng mày, có chút kinh ngạc nhìn Triền Chiêu.

Triền Chiêu chỉ là cười cười: “Ta nhìn không thấy, nhưng có thể cảm thấy, đêm nay đặc biệt tối, một chút ánh sáng cũng không có.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, trong lá thư Công Tôn viết trước đây cũng nói, Triền Chiêu bị thương không nặng, chỉ là tạm thời mù. Nói cách khác, mục đích của Triền Hạo là khiến Triền Chiêu tạm thời nhìn không thấy, cũng không phải muốn đả thương hắn... Vì sao phải khiến một người tạm thời nhìn không được? Có mục đích gì?

Mã Phúc từ đường ở thành nam, mà lúc này bọn Bạch Ngọc Đường đang ở thành bắc, phải qua sông mới đến được.

Đến bên bờ sông Y Thủy, phát hiện thuyền đều buộc ở bến đò, trên thuyền không ai. Trong một căn lều có ánh đèn, bên trong mờ mờ truyền ra tiếng nói.

“Có lẽ người chèo thuyền nghỉ ngơi ở đó.” Bạch Ngọc Đường dẫn theo Triển Chiêu đi đến đó, thật xa, liền nghe có thanh âm người nói, còn là tiếng của một cô nương: “Ai nha, chúng ta cũng không phải không có người bạc, thật sự phải đi gấp, đại ca người làm ơn giúp đưa chúng ta qua sông đi!”

Bạch Ngọc Đường hơi nhướn mày, thanh âm quen tai a...

“Dường như là cô nương gặp lúc vào thành.” Triển Chiêu nhìn không thấy, nhưng thanh âm thì nhớ rõ.

Đi đến trước căn lều nhìn thử, quả nhiên, Tam Phượng Tứ Phượng đeo bao hành lý đứng bên cạnh bàn, năm ba đại hán ngồi bên bàn, có người ăn mì có người uống trà.

Dường như là hai cô nương muốn mọi người giúp đưa qua sông, nhưng người chèo thuyền không chịu đi.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhấc rèm cửa lên tiến vào, Bạch Ngọc Đường nói một câu: “Nhà đò, muốn thuyền qua sông.”

“Ách...”

Mấy người chèo thuyền kia ban đầu thấy Tam Phượng Tứ Phượng hai người nha đầu cũng không để ý, nghĩ đuổi đi là xong, nhưng bây giờ lại thấy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng muốn qua sông, có vẻ hơi khó xử.

“Hai vị công tử, thuyền của chúng ta buổi tối không qua sông Y Thủy, đây là quy củ.” Tiểu nhị kiên nhẫn nói với Bạch Ngọc Đường: “Buổi tối nếu Mã Phúc đại tiên thấy thuyền, sẽ lật thuyền chúng ta.”

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu cũng nhịn không được nhướn mày

“Trước đây các người có từng bị Mã Phúc lật thuyền chưa?” Tứ Phượng bất mãn: “Hay chỉ là nói lấy lệ với chúng ta?!”

“Không phải...” mấy người chèo thuyền cũng không có cách nào: “Thật không dám, chứ lẽ nào có bạc còn chê sao?!”

Bạch Ngọc Đường thấy mấy người chèo thuyền đều là vẻ mặt bất đắc dĩ, xem ra là thật có kiêng kị, suy nghĩ một chút, trọng thưởng chi hạ hữu dũng phu[thưởng lớn thì sẽ có người dũng cảm], nếu không được thì cũng đành phải chờ đến sáng mai.

Nghĩ xong, lấy ra một tấm ngân phiếu, đưa cho nhà đò: “Đi không?”

Mấy người chèo thuyền nhìn tấm ngân phiếu đến mắt cũng đỏ lên, cũng có chút do dự, đây đó liếc mắt nhìn nhau.

“Nương a, xanh tử đảm đại ngạ tử đảm tiểu[gan lớn no bụng nhất gan chết đói]!” Lúc này, một hán tử da ngăm đem thân hình rắn chắc đứng lên, nói với Bạch Ngọc Đường: “Người đưa ngân phiếu cho ta, ta đem về nhà đưa cho nương đảm nhỏ nhà ta, sau đó sẽ đưa các người qua sông, có chết cũng đáng! Đám hải tử không phải khốn cùng như ta.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, đưa ngân phiếu cho hắn: “Sẽ không để người chết.”

“Được.” Người nọ nhận tiền, quay sang nói với mấy người huynh đệ, vạn nhất ta không trở về, giúp ta chiếu cố người nhà.

Mấy người chèo thuyền đều gật đầu đáp ứng.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu ra khỏi lều đến bến đò chờ.

Hán tử kia nói rất có chữ tín, nhà ở cũng không xa, trở về đưa ngân phiếu cho người nhà rồi liền ra bến đò chống thuyền ra.

Bạch Ngọc Đường kéo Triển Chiêu cùng lên thuyền, Tam Phượng Tứ Phượng cũng muốn nhảy lên.

“Ai!” Nhà đò nhìn hai nha đầu: “Sao hai người cũng lên?”

Tứ Phượng nói khê: “Đi cùng nhau!”

Nhà đò nhìn Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu một chút, hai người đều không nói lời nào, cũng không ngăn cản.

Tam Phượng Tứ Phượng vội vã lên thuyền, nhà đò cũng không nói gì nữa, chống thuyền rời bờ, chèo sang hướng bờ bên kia.

Hỏa kế đứng ở đuôi thuyền cẩn thận khua mái chèo, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đứng bên cạnh hắn, bảo đảm nếu có vật gì nhảy lên, cũng có thể một đao giải quyết.

Tam Phượng Tứ Phượng thì ngồi trên thuyền, hiếu kì nhìn Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, suy đoán thân phận hai người bọn họ.

Triển Chiêu hỏi người chèo thuyền: “Vị đại ca này xưng hô thế nào?”

“Nga, gọi Lão Tứ là được rồi!” Người chèo thuyền cười cười: “Công tử, các người nửa đêm qua sông Y Thủy, có việc muốn đến nam thành a?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, hỏi: “Truyền thuyết về Mã Phúc đã có bao lâu rồi?”

“Oa... Đã rất lâu rồi.” Lão Tứ thở dài: “Ta nghe gia gia của ta kể, gia gia của ta thì là nghe gia gia của hắn kể.”

“Nhiều người nói có Mã Phúc như vậy, các người đã từng gặp qua chưa?” Triển Chiêu cười hỏi.

“Làm sao có thể a.” Lão Tứ lắc đầu: “Vị công tử này, ta không dối gạt các người, chúng ta nhiều người, đều không thể nào tin được... Sông Y Thủy trước nay rất yên bình. Chỉ một năm nay a, không biết là ai đắc tội Mã Phúc gia gia, làm xảy ra nhiều chuyện như vậy.”

“Xảy ra những chuyện gì?”

Lão Tứ nghe Triển Chiêu hỏi, liền đem quái sự mấy ngày nay kể qua một lượt, cũng xem như nói chuyện cho thêm can đảm.

Bạch Ngọc Đường ngồi ở đầu thuyền, ánh mắt chú ý tới một đoàn cỏ dại trôi qua, quây thành từng đoàn rải rác, muốn nhìn kĩ hơn.

“Công tử, đó là chuột.” Lão Tứ ý bảo Bạch Ngọc Đường đừng nhìn nữa, rất bẩn.

“Sao lại nhiều chuột chết như vậy?” Bạch Ngọc Đường thoáng nghĩ tới đàn chuột cuộn cuộn chạy qua thành khi chiều.

“Đám chuột này không biết là phát điên cái gì, buổi chiều bỗng dưng từ trong Y Thủy đồng loạt nhảy ra, sau đó chạy như điên khắp thành, sau đó lại nhảy về trong sông Y Thủy, chết đuối rất nhiều... Đến lúc trời chạng vạng đã kết thành một mảng lớn. Quan phủ dự định sáng sớm mai sẽ cho người vớt lên đốt, bằng không sợ sẽ có bệnh dịch.”

Đang nói, Bạch Ngọc Đường bỗng cảm giác Triển Chiêu nhẹ nhàng kéo vạt áo của hắn một cái.

Triển Chiêu chỉ chỉ vào tai.

Lão Tứ kia còn muốn nói, liền thấy Bạch Ngọc Đường nhẹ khoát tay ý bảo hắn im lặng.

Lão Tứ ngậm ngẩn cả người.

Cùng lúc đó, chợt nghe thấy trong tiếng nước rào rào, dường như có thanh âm khác...

Còn chưa hiểu được là có chuyện gì, Lão Tứ chỉ kịp thấy Bạch Ngọc Đường vươn tay chụp lấy tay áo của hắn kéo mạnh về sau... Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Lão Tứ vừa lão đảo ngã xuống đuôi thuyền, liền nghe thấy một tiếng “Ầo” thật lớn.

Một cái gì đó rất lớn phá nước mà ra...

“A!” Tứ Phượng thấy được một con cá lớn từ trong nước nhảy ra, miệng há to đón người, nếu không phải người chèo thuyền được Bạch Ngọc Đường kéo lại, chắc chắn sẽ bị cắn trúng.

Bạch Ngọc Đường vừa nhìn thấy con cá lớn kia cũng liền chau mày.

Thứ này nhìn như cá, nhưng thân to mọng, miệng đầy răng nanh, trên thân trơn nhớt tựa hồ còn có hoa văn da hổ. Trên lưng là một chiếc vây giống như cây quạt.

“Ngọc Đường, cúi đầu...”

Bạch Ngọc Đường còn chưa kịp xác định là thứ đó rốt cuộc có phải cá không, đã nghe thanh âm của Triển Chiêu từ phía sau truyền đến. Hắn liền cảm giác được từ phía sau có một luồng hàn khí nhàn nhạt đánh tới... Hàn khí băng lãnh như thế này chỉ có thanh Cự Khuyết của Triển Chiêu mới có thể tỏa ra được, lập tức cúi thấp người.

Tam Phượng Tứ Phượng chỉ thấy Triển Chiêu vươn tay ra sau lưng nắm lấy một thanh dài được dùng vải bọc bao lại, lúc này, vải bọc lam sắc mở ra, để lộ ra một thanh cổ kiếm hắc sắc, Triển Chiêu rút kiếm...

Hàn quang hiện lên, Cự Khuyết phá không vẽ một vòng trên không trung, thanh âm như rồng gầm thực gây kinh sợ.

Bạch quang lướt qua, liền nghe “Xoạt” một tiếng, là thanh âm da thịt bị lưỡi dao sắc chém rách, rõ rõ ràng ràng.

Trên thân con cá lớn xuất hiện một vết thương lớn, “Ầm” một tiếng... Văng ra mép thuyền, chậm rãi chìm vào trong sông, sùng sục sùng sục bốc lên một chuỗi bọt máu.

Bạch Ngọc Đường đứng thẳng dậy, đưa tay, đón được một lọn tóc đen nhẹ nhàng đáp xuống, quay đầu lại liếc mắt nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu phất tay xuống một cái... Huyết châu trên Cự Khuyết vung vào trong nước, “Xoạt” một tiếng bảo kiếm hoàn sao[bảo kiếm vào vỏ], Triển Chiêu nghiêng nghiêng đầu, nói một tiếng: “Xin lỗi.”

Bạch Ngọc Đường ném tóc, nhàn nhạt trả lời một câu: “Người vừa gọi ta cái gì?”

“Ách... Triển Chiêu chớp mắt mấy cái: “Khi này ta có gọi người sao, ta nói cá a! Cúi đầu.”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, vươn tay nâng Lão Tứ đang nhìn đến choáng váng dậy: “Không có việc gì chứ?”

“...”

Lão Tứ mất một lúc lâu mới hồi phục tinh thần lại: “Nương... Nương a! Các người, các người khi này đã chém trúng Mã Phúc đại tiên rồi?”

“Chỉ là con cá thôi.” Bạch Ngọc Đường nói với Lão Tứ: “Tiếp tục chèo thuyền đi.”

“Nga...” Lão Tứ nơm nớp lo sợ tiếp tục chèo thuyền, lần này, ngoại trừ đàn chuột chết, thì không còn phát hiện thứ gì khác.

Thuyền đến bên bờ, Bạch Ngọc Đường lại thưởng cho Lão Tứ ít bạc, bảo hắn tìm một khách điểm nghỉ một đêm, sáng mai chèo thuyền về thì an toàn hơn.

Lão Tứ mừng rỡ cười toe toét, cầm bạc lên trấn tìm khách điểm, trước khi đi, còn nói cho Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đường đi đến Mã Phúc từ đường.

Tam Phượng Tứ Phượng tựa hồ có việc phải đi gấp, nói câu tạ ơn với hai người liền vội vã đi.

.

.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi theo lời Lão Tứ nói, đi đến ngọn núi cách đó không xa, từ xa xa đã thấy được từ đường như ẩn như hiện.

“Khi này là thứ gì?” Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường tả lại cho hắn hình dạng con cá kia.

“Không phải nói Mã Phúc cũng có vằn hổ sao? Chẳng lẽ là nhìn lầm quái ngư đó thành Mã Phúc đại tiên?”

“Cũng tám chín phần là thế.” Bạch Ngọc Đường cúi đầu, thấy phía trước có một viên đá lớn, muốn nói cho Triển Chiêu, lại chợt nghe bụi cỏ ven đường có thanh âm.

Hắn sửng sốt, Triển Chiêu thì vấp, ngã về phía trước.

Bạch Ngọc Đường vội vàng đi lên đỡ lấy... Đỡ rất là vừa vặn.

Cùng lúc đó, một con mèo hoang từ trong bụi cỏ chạy ra, miệng ngậm một con chuột, thấy Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu liền hoảng sợ, ngơ ngác đứng giữa đường, đôi mắt xanh biếc nhìn chằm chằm hai người.

“Không có việc gì chứ?” Bạch Ngọc Đường đỡ lấy Triển Chiêu hỏi.

“Không.” Triển Chiêu có chút xấu hổ, đứng vững lại vừa định nói, chợt nghe thấy một tiếng mèo kêu rất thảm thiết.

Lúc này là hơn nửa đêm, tiếng mèo kêu có vẻ đặc biệt thê lương cũng dị thường đáng sợ.

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại, liền thấy con mèo kia nằm thẳng trên mặt đất.

“Chuyện gì vậy?” Triển Chiêu nghe thấy thanh âm hỏi.

Bạch Ngọc Đường kéo hắn đi tới vào bước, lấy hỏa hạp ra đốt lên, ngồi xuống quan sát... Con mèo hoang kia miệng cắn con chuột chết, đã cứng ngắt, thất khiếu chảy máu.

Triển Chiêu chọc chọc vai Bạch Ngọc Đường: “Chuyện gì vậy?”

Bạch Ngọc Đường đứng lên: “Mèo chết rồi... Hình như trong con chuột chết có độc.”

“Ai...” Triển Chiêu nhẹ thở dài.

Bạch Ngọc Đường quay lại, xoay mặt nhìn hắn, khó hiểu không biết hắn thở dài cái gì.

Triển Chiêu cong ngón tay gãi gãi cằm, nói: “Mèo chuột đúng là oan gia, chết cũng cùng nơi.”

Bạch Ngọc Đường ho khan một tiếng.

Triển Chiêu chớp mắt mấy cái: “Con chuột đó màu gì?”

Bạch Ngọc Đường nhìn trời, cất hỏa hạp, kéo cổ tay hắn: “Đi thôi...”

.

8. Q.1 - Chương 8: Từ Đường Ánh Nguyệt (trăng Rọi Từ Đường)

Con mèo chết kia khiến cho bầu không khí trên đường tăng thêm chút quỷ dị.

Bạch Ngọc Đường kéo tay Triển Chiêu đi tới trước, chỉ cảm thấy càng đi càng tối, có chút khó hiểu.

“Sao lại tối như vậy?” Bạch Ngọc Đường nhin không được nhúu mày, hẳn cũng không phải chưa từng xuất môn ban đêm, nhưng dù không có trăng, cũng sẽ không tối đến như vậy.

“Gió cũng nhẹ.” Triển Chiêu đột nhiên nói: “Vùng này có vẻ như mây rất dày?”

“Ân.” Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Từ đường ở ngay phía trước.”

“Nga... Bạch huynh.” Triển Chiêu đột nhiên gọi Bạch Ngọc Đường một tiếng.

Bạch Ngọc Đường dừng bước lại nhìn hẳn.

“Thật ra ta có thể tự đi.” Triển Chiêu giật giật tay, Bạch Ngọc Đường cúi đầu nhìn, cổ tay hẳn còn đang nằm tay lòng bàn tay mình. Buông tay, bầu không khí có chút xấu hổ.

Triển Chiêu đi tới một bước, cảm thấy đã vai sánh vai rồi, mới nói: “Có hố nhỏ hay đá cuội nhớ gọi ta nga.”

“Ách, hảo.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, cùng Triển Chiêu song song đi tới phía trước, đặc biệt chú ý đến đường lộ dưới chân Triển Chiêu có bằng phẳng không... Xem ra Triển Chiêu cũng không mấy thích cảm giác được người khác chiều cố.

Một đường tuy rằng có chút quỷ dị, nhưng cũng không xảy ra thêm chuyện gì, hai người thuận lợi lên núi.

.

.

Mã Phúc Từ đường quả thật rất hoang phế, một ngọn đèn cũng không có, Bạch Ngọc Đường nghe nghe, không có tiếng người.

“Không có ai sao.” Triển Chiêu có chút thất vọng: “Còn tưởng là sẽ có vài tiểu lưu manh ở đây.”

“Có thể là không dám ở nữa.” Bạch Ngọc Đường lấy hỏa tập ra, nương theo ánh sáng yếu ớt nhìn quanh một chút.

Bên trong Từ đường có chút âm u, đặc biệt là trong đại điện nơi có pho tượng Mã Phúc bất nhân bất quỷ.

Trên mặt đất còn một tàn tích một đồng lửa đã tắt, xem ra trước đây quả thật có người ở đây, có lẽ là mấy hài tử lang thang.

“Có lẽ gần đây không có ai tới.” Triển Chiêu nói, ngửi ngửi xung quanh, “Có ngửi thấy mùi thịt thối thối rửa không?”

“Ta ngửi thấy rất nhiều mùi.” Bạch Ngọc Đường cau mày nói: “Còn có mùi xác người.”

“Chắc là từ loạn táng cương phía sau truyền đến.” Triển Chiêu nói, vỗ vỗ Bạch Ngọc Đường: “Chúng ta đi xem?”

Bạch Ngọc Đường nhin không được nhúu mày: “Xem loạn táng cương?”

Triển Chiêu cười: “Không biết quanh đây có người không, trước tiên đi xem một vòng trong miếu đi.”

Bạch Ngọc Đường tìm một nơi tương đối khô ráo trong miếu, đốt lửa... Bốn phía lập tức sáng lên. Nhìn khắp xung quanh, không có gì kì lạ, tường đã tróc không ít, không biết có phải do đám hài tử nghịch phá, trên tường rất nhiều hình vẽ loạn thất bát tao...

Bạch Ngọc Đường chậm rãi đi tới, nhìn hình vẽ, ban đầu hẳn nghĩ chỉ là tùy tiện vẽ bậy, nhưng nhìn kĩ: “Rất giống hình vẽ trên đầu giường đại ca người.”

Triển Chiêu nghe xong lập tức sững sờ: “Có thật không?”

Lấy bức họa Tiểu Tứ Tử vẽ lại ra so sánh, Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Trên đầu giường, là một phần của bức vẽ trên tường.”

Chân tường có rất nhiều cành cây cháy đen... trên tường còn có dấu tay nhỏ đen tuyền, hiển nhiên, những thứ này là do đám hài tử bôi lên.

“Đám hài tử này không có khả năng ở trong phòng chữ thiên, nói như vậy, là đại ca đã tới đây?” Triển Chiêu thu được đầu mối, sờ sờ đi qua.

Bạch Ngọc Đường vội bước tới: “Người muốn đi đâu?”

Triển Chiêu nắm lấy lọn tóc trước ngực Bạch Ngọc Đường: “Tìm người a.”

Bạch Ngọc Đường rút tóc lại, khoát tay hất lên vai mình: “Người muốn xem thử xung quanh còn đầu mối nào do đại ca người lưu lại không?”

Triển Chiêu gật đầu: “Quả nhiên là tri kỉ a.”

Bạch Ngọc Đường nghe được tiếng “Tri kỉ”, không hiểu sao có chút bối rối. Đảo mắt, thấy trên án thờ có một cái giắc cắm nến, bên trên còn có nửa cây nến chưa đốt hết.

Cầm lấy giá nến, định cúi người châm lên, Bạch Ngọc Đường lại phát hiện vài thứ...

“Ở đây có vài đoạn xương.”

“Xương gì?”

“Rất nhỏ rất ngắn?” Vừa nói, Bạch Ngọc Đường vừa dùng cành cây gạt đồng lửa, tìm ra một mảnh da chuột bị đốt trụi.

“Là chuột.”

“Nga.” Triển Chiêu gật đầu: “Có lẽ mấy tiểu hài nhi không có gì ăn nên bắt chuột làm điểm tâm.”

Bạch Ngọc Đường khẽ nhủ mày, buông củi lửa xuống, đứng lên: “Nhưng khi nãy mèo ăn chuột, đã chết.”

“Hài tử cũng đã chết... Không phải sao?” Triển Chiêu hỏi lại.

Hai người trong phút chốc bỗng cảm thấy nghi hoặc.

.

.

Một lúc lâu sau, Triển Chiêu đột nhiên nói: “Đúng rồi, ta phát hiện một việc.”

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn hắn: “Cái gì?”

Triển Chiêu nhẹ nhàng lấy tay gõ cằm, nói: “Ta phát hiện lúc người nói chuyện với ta, không gọi tên ta.”

Triển Chiêu đột nhiên nói một câu như vậy, Bạch Ngọc Đường trong lúc nhất thời không thể trả lời.

“Lúc mới quen biết, người sẽ không nói chuyện với ta. Sau đó quen thuộc hơn một chút, mở miệng cũng chỉ ‘ai’ ‘uy’, hiện tại thì chỉ nói thẳng.”

Bạch Ngọc Đường ngơ ngẩn, suy nghĩ một chút —— hình như đúng như vậy...

“Người xem, Triệu Phổ người trực tiếp gọi là Triệu Phổ, còn Công Tôn, gọi Công Tôn, Tiểu Tứ Tử, Tiểu Lương Tử, ảnh vệ, Vương Triều Mã Hán ai người cũng gọi, chỉ không gọi ta.” Triển Chiêu nghiêm túc hỏi: “Tên của ta rất khó nghe sao?”

Bạch Ngọc Đường cũng không hiểu sao Triển Chiêu đột nhiên Triển Chiêu lại để tâm đến vấn đề này... Nhưng mà nói lại, tên của Triển Chiêu đúng là không gọi được. Mình cũng có không ít bằng hữu giang hồ, Triển Chiêu xem như là người đặc biệt nhất. Trực tiếp gọi Triển Chiêu đi, có vẻ rất xa lạ, gọi Triển huynh? Có chút kì dị, giống như mình cũng không thích hắn gọi mình là Bạch huynh. Nếu có ba chữ còn có thể gọi tên, nhưng chỉ hai chữ, cũng không thể thuận miệng gọi một tiếng “Chiêu”...

Bạch Ngọc Đường vừa nghĩ tới một chữ “Chiêu”, vô ý thức run lên một cái.

“Ân?” Triển Chiêu kẻ sát lại một chút, tuy rằng nhìn không thấy, thế nhưng có thể tưởng tượng ra biểu tình hiện tại của Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường xoay mặt, thấy thần tình tự tiếu phi tiếu của Triển Chiêu, liền hần đang chọc ghẹo mình, về mặt này...

Bạch Ngọc Đường đột nhiên há mồm, nói một câu: “Miêu...”

“Lại có miêu?”, Triển Chiêu nghi hoặc, nghiêng tai nghe ngóng, tâm nói không lý nào a, có mèo hẳn là mình phải nghe được thanh âm chứ.

Khóe miệng Bạch Ngọc Đường nhẹ nhếch lên: “Triển tiểu miêu.”

...

Trong đại điện thoáng chốc lặng thinh.

“A...”

Triển Chiêu có lẽ là phát giác đến quên thở luôn, vừa định nói, lại nghe thấy ngoài miếu truyền đến... Hừ hừ...

Trong đại điện âm u, đột nhiên truyền đến tiếng dã thú thở dốc, khiến người không rét mà run.

Bạch Ngọc Đường cũng bỏ xuống tâm tư vui đùa, xoay người định ra ngoài, nhưng nghĩ nghĩ liền quay lại kéo Triển Chiêu cùng đi.

.

.

Ra khỏi đại điện... Nương theo ánh sáng ngọn nến quan sát khung cảnh xung quanh.

Sườn núi hoang vắng âm u, cách đó không xa có hai điểm lục quang. Lần này không phải miêu, thứ kia to hơn miêu, là một con chó hoang.

Con chó kia thấy có người đi ra, liền bỏ chạy.

“Là chó sao?” Triển Chiêu hỏi.

“Không nhìn rõ lắm, đi qua xem thử.” Nói xong, Bạch Ngọc Đường một tay cầm nến, một tay kéo Triển Chiêu đi đến phía sau từ đường.

Ngoài dự liệu của hai người, phía sau còn có một cái sân nhỏ, tường bao đã sụp hơn phân nửa, bên kia bức tường là một sườn dốc, nhìn về phía xa còn có thể thấy rất nhiều cho hoang đang kiếm ăn, xem ra đây chính là loạn táng cương.

“Ta nghe có tiếng nước.” Triển Chiêu mở miệng.

“Ân.” Bạch Ngọc Đường nhìn vào trong sân: “Bên trong có một cái ao, cũng khá lớn...”

Đang nói, Bạch Ngọc Đường bỗng ngưng bắt.

Triển Chiêu cũng nghe được trong tiếng nước vang lên một tiếng “Rào”, dường như có vật gì rơi xuống nước.

“Tiếng gì vậy?”

“Không thấy rõ.” Bạch Ngọc Đường nhỏ giọng nói: “Trong nước dường như có gì đó, không nhỏ.”

“Cá lớn?”

“Là đuôi cá... Nhưng mà hình như ta còn nhìn thấy tóc.” Bạch Ngọc Đường ngơ ngác đứng tại chỗ, khi này trong phút chốc, thứ ở trong ao hình như là —— đầu người thân cá.

“Tóc?” Triển Chiêu không hiểu.

Bạch Ngọc Đường kéo hẳn đi vào trong sân, đi tới cạnh ao nước nhìn.

Trong ao nổi lên vài đợt bong bóng... Mặt nước rõ ràng vừa bị lay động, vẫn còn mấy vòng gợn sóng. Rất nhanh, mặt nước tĩnh lặng trở lại, tiếng nước cũng không còn, trên mặt nước đen kịt, phản chiếu lại một vầng trăng tròn.

Bạch Ngọc Đường nhìn một lúc lâu, hỏi: “Miêu... Hôm nay ngày mấy?”

Triển Chiêu nghe một tiếng “Miêu”, mí mắt giật giật, giận dỗi nói: “Đầu tháng a.”

“Khi nãy ta có nói với ngươi hôm nay trăng khuyết?”

“Ân, trăng non, sao vậy?” Triển Chiêu nghe ra trong thanh âm Bạch Ngọc Đường có chút kì lạ.

“Vì sao phản chiếu trong nước là trăng tròn?” Bạch Ngọc Đường nói ra những lời này cũng có chút không tin lời mình.

...

Triển Chiêu trầm mặc một lát, nói: “Ánh trăng khi dễ người nhìn thấy đó.”

“Khụ khụ...”

Bạch Ngọc Đường tự sắc nước bọt, vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn Triển Chiêu, quay đầu nhìn lại, ánh trăng trong nước, không còn nữa. Nhịn không được lắc lắc đầu — thấy ảo giác rồi sao?!

.

.

Hai người đứng bên bờ ao ít nhất nửa canh giờ, nhưng mặt nước vẫn là sâu đen tĩnh lặng... Lúc này, trời cũng đã tối. Giữa màn đêm tĩnh mịch, từ loạn táng cương truyền tiếng “Răng rắc răng rắc” nho nhỏ, cũng không biết là do chó hoang nhai xương, hay người chết đang nghiền răng.

“Lúc như thế này mà nhìn không thấy...”

Một lúc lâu, Triển Chiêu đột nhiên mở miệng đánh vỡ im lặng: “...đặc biệt kích thích!”

Bạch Ngọc Đường bị hấn chọc bật cười, bầu không khí cũng không còn quỷ dị như vừa nãy: “Vào đại điện thôi, vẽ lại hình trên tường, xem có tìm được đầu mối gì không. Còn xung quanh, chờ trời sáng rồi tiếp tục.”

“Ân.” Triển Chiêu gật đầu. Hai người xoay lại đi vào đại điện.

Hai người đi khỏi sân rồi... Nước ao bỗng xao động nhẹ, giữa ao, một đầu tóc đen tuyền, chậm rãi nhô lên.

....

.

.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu vào tiền điện, lửa cháy sáng bừng, có ánh sáng khiến cho cảnh vật không còn âm u như khi nãy.

Bạch Ngọc Đường ấn Triển Chiêu ngồi xuống trên một tấm đệm cỏ, mình thì lấy giấy bút tùy thân mang theo ra, vẽ lại hình trên tường.

Bốn phía lại yên tĩnh, chỉ còn tiếng tiếng bút sần sật.

Triển Chiêu chống cằm ngồi trên đệm cỏ, trong đầu suy nghĩ miên man... Bạch Ngọc Đường giỏi công phu, hiếm có chính là tài văn cũng rất tốt, tình thông cảm kỳ thư họa. Như lời Công Tôn nói, thì dù là không có võ công, đem Bạch Ngọc Đường ném vào giữa một đám văn nhân, cũng sẽ là nhân tài kiệt xuất.

Nghĩ tới đây, Triển Chiêu nhin không được chặc chặc hai tiếng.

Bạch Ngọc Đường nghe thấy, hỏi: “Sao vậy?”

“Ân...” Triển Chiêu suy nghĩ một chút, nói: “Sau này, ngươi cứ gọi ta là uy hay ai đi.”

Bạch Ngọc Đường không nói gì, khéo môi nhẹ nhếch lên.

.

.

Qua một lúc lâu, khi phía chân xuất hiện tia sáng, Bạch Ngọc Đường mới vẽ xong hình trên tường. Gấp giấy lại đi tới bên cạnh Triển Chiêu ngồi xuống, thở phào nhẹ nhõm.

Triển Chiêu nhắm mắt lại, tay gác trên đầu gối, tựa hồ đang nghỉ ngơi.

Bạch Ngọc Đường mở miệng: “Lo lắng ca ca người?”

“Ân.”

Triển Chiêu gật đầu, hỏi: “Người có giao hảo tốt với tiểu hài tử không?”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút: “Người nói thử xem?”

“Với nữ hài tử có lẽ giao hảo tốt...” Triển Chiêu tự tiểu phi tiểu trả lời.

Bạch Ngọc Đường lắc đầu: “Sao lại hỏi ta chuyện này?”

“Một lát nữa đi gặp Tiểu Hài Nhi... Có thể nó sẽ không để ý tới chúng ta.” Triển Chiêu nói: “Những tiểu hài tử bị khi dễ từ nhỏ như thế, thường không tin người ngoài.”

Bạch Ngọc Đường xoay mặt nhìn Triển Chiêu: “Cảnh ngộ hẳn rất giống ca ca người khi còn bé?”

“Có lẽ là còn thê thảm hơn ca ca ta.” Triển Chiêu đổi tay chống: “Ca ca ta ít nhất không có đuôi.”

Bạch Ngọc Đường từ nhỏ được các ca ca bảo vệ mà lớn, loại cảm giác này chưa từng trải qua, nhưng ít nhất cũng có thể hiểu, ngưỡng mặt lên, đường nhìn lại bị xà ngang trên đỉnh thu hút. Nhìn một lúc, cũng nói không được là vì sao... Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên cảm thấy cái xà ngang đó có gì không đúng, cong xuống bên dưới, không hề thẳng.

“Cái này cho người.” Triển Chiêu lấy lệnh bài Khai Phong Phủ bên hông ra đưa cho Bạch Ngọc Đường: “Ta muốn đến Huyện nha, chúng ta xem thử thi thể của Lưu chân nhân, người giả làm ta đi.”

Triển Chiêu nói xong nhưng vẫn chưa nghe thấy Bạch Ngọc Đường trả lời, có chút buồn bực: “Bạch huynh?”

“Ân.” Bạch Ngọc Đường phục hồi tinh thần.

“Làm sao vậy?”

“Hình như...” Bạch Ngọc Đường đứng lên, nhún người nhảy lên xà ngang.

Triển Chiêu nghe được động tĩnh cũng đứng lên, không lâu sau, Bạch Ngọc Đường nhảy xuống: “Xem ra, chúng ta thật sự nên đi Huyện nha.”

Triển Chiêu không hiểu.

Bạch Ngọc Đường thoáng nhìn lên thanh xà: “Ta biết thi thể ba tên khát cái ở đâu rồi!”

...

.

.

Một lúc lâu sau, trời sáng rõ.

Sáng sớm, khi bộ khoái Lương Báo thức dậy, thấy trên đầu giường có một phong thư, chỉ có một câu — thi thể ở trên xà ngang trong Mã Phúc từ đường.

Lương Báo cảm thấy kì hoặc, liền mang theo thủ hạ tới từ đường, thật sự tìm được ba cỗ thi thể thiếu niên trên xà, bách tư bất đắc kỳ giải[trăm mối ngờ không giải được].

Mà lúc này, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đã về đến khách điểm, hai người quyết định bàn bạc kỹ hơn một chút.

Trở lại phòng chữ thiên, liền thấy Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương đã rời giường, đang ngồi bên bàn ăn điểm tâm. Thấy hai người đã trở về, Tiêu Lương vội vàng chạy đi gọi thêm hai phần điểm tâm.

Triển Chiêu đi đến bên bàn ngồi xuống, dự định nghỉ ngơi một chút.

Tiểu Tứ Tử cầm một cái bánh bao gạch cua nhét vào miệng Triển Chiêu.

Triển Chiêu ăn bánh bao, cười nói: “Tiểu Tứ Tử, ăn xong giúp ta lấy một bộ y phục, lát nữa ta muốn tắm.”

Tiểu Tứ Tử vốn dĩ còn chưa tỉnh ngủ hẳn, nghe được chữ “Tắm” lập tức tỉnh táo, hỏi: “Tắm?”

“Àn, Tiểu Tứ Tử sẽ giúp ta chà lưng, giống như trước đây.” Triển Chiêu thuận miệng nói.

Tiêu Lương đã bừng điểm tâm đến, Bạch Ngọc Đường ngồi xuống, mọi người cùng nhau ăn điểm tâm.

“Àn...” Tiểu Tứ Tử do dự một lát, nói: “Không giúp người tắm.”

Triển Chiêu sững sốt: “Vì sao?”

“Bảo Bạch Bạch tắm cho người đi.” Tiểu Tứ Tử lẩm bẩm một câu: “Hay là cứ lấy một cái bồn nước lớn, hai người cùng tắm.”

“Khụ khụ...”

Tiểu Tứ Tử nói xong, Bạch Ngọc Đường sắc cháo...

.

.

9. Q.1 - Chương 9: Lam Y Nhân, Bạch Y Nhân (người Áo Lam, Người Áo Trắng)

Sau khi ăn xong, Tiêu Lương theo lời Tiểu Tứ Tử “phân phó”, thật sự chạy đi tìm hỏa kế gọi một cái bồn nước, Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười, vội vàng bảo chương quỹ đổi thành hai cái nhỏ, loại đơn.

Hỏa kế nghi hoặc nhìn Bạch Ngọc Đường một lát, lại nhìn Triển Chiêu, thâm ý sâu xa cười cười: “Ha hả, loại bồn này chính là bồn uyên ương cho phu thê dùng...”

Nói còn chưa dứt lời, liền thấy sắc mặt Bạch Ngọc Đường biến đen, hỏa kế vội vàng chạy.

Triển Chiêu biết Bạch Ngọc Đường da mặt mỏng, lúc xấu hổ sẽ đỏ mặt, biểu tình biến hóa của Bạch Ngọc Đường tương đối đơn giản, mặc kệ là xấu hổ, mất hứng hay trong lòng không muốn, đều sẽ đơn giản là mặt đổi màu.

.

.

Tiểu Tứ Tử có chút bất mãn, ôm tay ngồi trên lưng Thạch Đầu bĩu môi.

Triển Chiêu ngồi bên cạnh Tiểu Tứ Tử, vươn tay chọc chọc bảo bối mấy cái: “Tiểu Tứ Tử, nghĩ cái gì đó?”

“Không...” Tiểu Tứ Tử ho khan một tiếng, nói: “Ta buồn ngủ rồi.”

Tiêu Lương đi tới hỏi: “Cẩn Nhi, vừa ăn xong đã ngủ?”

“Ngô.” Tiểu Tứ Tử gạt đầu, kéo Tiêu Lương cùng nằm xuống: “Tiêu Lương Tử cũng ngủ.”

Tiêu Lương từ trước đến nay là Tiểu Tứ Tử nói cái gì nghe cái đó, nói rõ ra, Tiểu Tứ Tử không chịu giúp Triển Chiêu tắm, muốn Bạch Ngọc Đường giúp.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, ngày trước tại Khai Phong phủ luôn được không ít người chọc ghẹo, còn có vài cô nương, thấy hai người bọn họ đi cùng nhau liền kích động kêu to.

Ban đầu hai người cũng không cảm thấy gì, thế nhưng dần dần, đặc biệt sau khi Công Tôn và Triệu Phổ thành thân, mỗi lần hai người gặp phải loại tình huống này, đều sẽ trở nên xấu hổ không gì sánh được.

Lúc đầu Triển Chiêu rất lo lắng, bởi vì Bạch Ngọc Đường tính tình rất kì lạ, bị hiểu lầm như thế hẳn nhất định sẽ mất hứng, nói không chừng còn có ý né tránh, không qua lại với mình nữa. Nếu như vì chuyện này mà mất đi một bằng hữu tốt như thế, vậy cũng thật quá đáng tiếc rồi.

Nhưng ngoài dự liệu của Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường không hề để ý những chuyện đó, vẫn thường xuyên chạy đến Khai Phong Phủ, điểm này đích thực là vô cùng kì quái. Nhưng Triển Chiêu lại kết luận là vì do trước đây mọi người có thành kiến với Bạch Ngọc Đường, kỳ thực hẳn rất tốt.

Bạch Ngọc Đường lại càng không hiểu nổi tại sao mức độ nhẫn nại của mình với Triển Chiêu cao hơn người khác rất nhiều. Ngày thường hẳn có chút tật xấu, không thích người khác đến gần mình trong khoảng cách ba bước, ngoại trừ các ca ca cùng người thân giao, đừng nói chỉ Triển Chiêu buồn chán không có việc gì thì chạy đến tựa lưng khoát vai hẳn.

.

.

Hỏa kế dẫn người bưng nước nóng đến, Triển Chiêu ngồi trên giường, nói với Bạch Ngọc Đường: “Người tắm trước đi.”

“Chờ ta tắm xong nước nguội mất rồi, người trước đi.” Bạch Ngọc Đường nói, đột nhiên cười cười: “Ta giúp người tắm trước, xong rồi cả người đều ướt nhân tiện ta tắm luôn.”

Mí mắt Triển Chiêu giật giật.

Tiểu Tứ Tử trong chăn quay mặt ra dấu với Tiêu Lương, vui vẻ —— thành rồi!

“Không cần.” Triển Chiêu kiên quyết lắc đầu: “Ta không tắm nữa.”

Bạch Ngọc Đường cũng không miễn cưỡng: “Được rồi, ta tắm trước.”

Nói xong, đi qua, kéo bình phong chắn giữa hai bồn nước, cởi y phục vào bồn, nước nóng rất thoải mái.

Tiểu Tứ Tử có chút áy náy rồi, nhô đầu ra hỏi Triển Chiêu: “Miêu Miêu người không tắm à?”

Triển Chiêu chống cằm: “Ai... Không ai giúp.”

Tiểu Tứ Tử lập tức cắn rút lương tâm, từ trong chăn chui ra nói với Triển Chiêu: “Ta giúp người tắm, người đừng giận.”

Triển Chiêu cười, đưa tay sờ đầu Tiểu Tứ Tử — tiểu ngốc tử thật dễ lừa.

.

.

Phía bên kia bình phong Bạch Ngọc Đường ngâm người trong bồn, mấy sự kiện kì lạ gần đây hỗn loạn trong đầu, đặc biệt là quái vật thấy trong cái ao sau từ đường Mã Phúc, rốt cuộc là cái gì?

Đang nghĩ đến xuất thần, chợt nghe thấy phía bên kia có tiếng nước “Rào rạt” truyền đến, xem ra Triển Chiêu cũng bắt đầu tắm rồi.

Bạch Ngọc Đường ngẩng mặt, liền phát hiện bình phong không che được hết... Có thể thấy nửa thân thể Triển Chiêu, có điều từ vai trở xuống đã ngâm vào trong nước.

Tiểu Tứ Tử cầm khăn, vừa giúp Triển Chiêu chà lưng, vừa gạt tóc hẳn ra phía trước.

Bạch Ngọc Đường hơi nhướng mày, tay chống cằm ung dung nhìn.

Tóc Triển Chiêu khi ướt đầm dường như càng thêm đen bóng, từ sau tai chảy xuống trước ngực, tóc đen phối với bả vai màu mật ong, thật đúng là mỹ cảnh.

Mặt khác, Triển Chiêu rất gầy.

Tiểu Tứ Tử giúp Triển Chiêu tắm, ngẩng đầu phát hiện ra Bạch Ngọc Đường có thể nhìn thấy bên này, vội nói: “Miêu Miêu, dựa ra sau.”

Triển Chiêu không nghi ngờ gì, ngồi thẳng dậy, dựa ra phía sau.

Lập tức, thân trên ngâm trong nước lộ ra, bọt nước từ cổ chảy dài xuống vai... Người luyện võ dáng người mềm dẻo mà rắn chắc, lại thêm gầy, vóc dáng tinh tế dễ nhìn.

Bạch Ngọc Đường nhượng mày một cái — vóc người không tồi.

Tiểu Tứ Tử nói tiếp: “Miêu Miêu, cánh tay.”

Triển Chiêu liền vươn hai tay gác lên vách bồn, ngăn nước lại thấp xuống một chút... Trước ngực như ẩn như hiện.

Bạch Ngọc Đường cúi đầu hạ tầm mắt, đưa tay xoa xoa mi tâm... Nghĩ hay là mình đừng nhìn nữa, cảm giác không nói ra lời, với tay lấy y phục, lau khô thân thể mặc áo đứng lên.

Tiểu Tứ Tử thấy hẩn đi, bất đắc dĩ thở dài... Bạch Bạch chỉ cần có phân nửa lưu manh của Cửu Cửu, chuyện này đã thành rồi!

Đang ngẩn người, chợt nghe Triển Chiêu tự tiếu phi tiếu hỏi: “Tiểu Tứ Tử, chà xong chưa? Hôm nay chà lâu hơn bình thường, sắp lột da rồi.”

Tiểu Tứ Tử đỏ mặt, vội vàng giúp Triển Chiêu xoa xoa, lấy khăn cho hẩn.

.

.

Triển Chiêu khoát y phục đi ra, Bạch Ngọc Đường đang ngồi trước bệ cửa sổ nhìn ra ngoài, tóc vẫn chưa khô hẳn, gió nhẹ từ ngoài cửa sổ thổi vào, áo trắng tóc đen, hơn nữa còn phối với vẻ ngoài cực kì tuấn mỹ.

Tiểu Tứ Tử chỉ cảm thấy đáng tiếc, Miêu Miêu nhìn không thấy a, Bạch Bạch thật là đẹp nga!

Tiêu Lương đi xuống lầu muốn lấy cho Tiểu Tứ Tử chút điểm tâm, chạy trở về ồn ào: “Khó lường rồi!”

“Làm sao vậy?” Triển Chiêu hỏi: “Lại có người chết?”

“Không phải, trong thành phát lệnh truy nã phạm nhân, cáo thị dán khắp thành.”

“Phạm nhân gì?” Triển Chiêu buồn bực: “Tìm được hung thủ rồi sao?”

“Không, cáo thị nói hung thủ không phải giết người mà còn giết Mã Phúc đại tiên, hai nam nhân, một người áo trắng một người áo lam, đều đặc biệt anh tuấn.”

...

Tiêu Lương vừa nói hết lời, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều ngây ngẩn.

Trầm lặng một lúc lâu.

.

.

“Ách...” Triển Chiêu vừa định nói, Bạch Ngọc Đường ngồi trước cửa sổ đã mở miệng: “Người bắt trộm tới rồi.”

Vừa nói dứt, liền nghe thấy từ thang lầu truyền đến tiếng bước chân mất trật tự, còn có tiếng của hỏa kế: “Ai, quan gia, các người đoán sai rồi, đại gia trên lầu mới đến không bao lâu, làm sao có thể là hung thủ giết người được?!”

Bạch Ngọc Đường cầm đao đi tới, nói với Tiêu Lương: “Dẫn Tiểu Tứ Tử vào bên trong.”

“Àn.” Tiêu Lương kéo Tiểu Tứ Tử tới bên cửa sổ, Thạch Đầu che phía trước, nằm dài trên mặt đất liếm móng vuốt, hiếu kì nhìn ra cửa.

Quả nhiên, liền nghe “Oanh” một tiếng, cửa phòng bị đá văng.

Lương Báo tự mình dẫn theo một đoàn sai nha xông vào: “Tập nã phạm nhân...”

Nói còn chưa dứt lời, đều nuốt ngược trở lại.

Nói thế nào đây, trong phòng tổng cộng có bốn người cùng một con gì đó không biết tên.

Hai lớn hai nhỏ, bốn người đều rất dễ nhìn.

Bạch y nhân tóc còn hơi ẩm ngồi bên bàn uống trà, hình dung ưu nhã đến cực điểm.

Lam y nhân tóc cũng còn hơi ẩm ngồi trên giường ngậy ra, nhã nhặn tuấn tú.

Hai tiểu hài tử một ột thấp đều đặc biệt khả ái, hai mắt mở to hiếu kì nhìn ra cửa...

Nhìn thế nào cũng thấy không liên quan gì đến hai chữ “phạm nhân”.

“Ách...” Lương Báo nói với nha dịch đứng bên cạnh: “Dẫn lên!”

Không bao lâu, một hán tử trung niên bị đánh đến mặt mũi bầm dập được áp lên.

Bạch Ngọc Đường hơi sững sốt, đây là Lão Tứ tối hôm qua chèo thuyền cho bọn họ, sao lại bị đánh.

“Có phải bọn họ không?” Hỏa kế hỏi Lão Tứ.

Lão Tứ khẽ cắn môi, lắc đầu: “Không phải.”

“Gọi người mật báo!” Lương Báo không tin hẳn, lại gọi thêm một người tới, người nọ Bạch Ngọc Đường cũng đã gặp qua, trong lều trà tối hôm qua, là một người trung niên đáng gầy.

“Quan gia, chính là bọn họ!” Người nọ hấp tấp nói với Lương Báo: “Đêm khuya hôm qua bọn họ muốn Lão Tứ chèo thuyền qua sông! Còn có a, hẳn trả cho Lão Tứ rất nhiều tiền.”

Lương Báo gật đầu, phân phó thủ hạ: “Bắt lại!”

Mấy tên nha dịch vừa định xông tới, Triển Chiêu lạnh lùng nói một câu: “Khoan đã.”

Lương Báo nhú mày, tâm nói người này cũng có chút khí phách, liền hỏi: “Người muốn nói gì?”

Triển Chiêu hỏi hẳn: “Quý tính đại nhân? Chúc vụ gì?”

“Ta là Tổng bộ khoái Lương Báo, nhậm chức ở nha môn của Tri phủ Lạc Châu, phụ trách tra những hung án liên tiếp gần đây ở huyện Cừ Sơn, các người là nghi phạm, theo ta một chuyến!”

Triển Chiêu cười nhạt: “Người có công văn bắt người của quan phủ sao?”

“Ách... Các người chỉ là nghi phạm, mang về tra hỏi!” Lương Báo tâm nói mấy người này có vẻ có chút địa vị, còn biết việc phải có công văn.

Triển Chiêu lắc đầu: “Người dựa vào cái gì nói chúng ta là nghi phạm? Thấy chúng ta giết người?”

“Cái này... Hẳn có thể làm chứng, nửa đêm hôm qua các người qua sông đến bờ nam, sáng nay trong sông phát hiện thấy thi thể của Mã Phúc đại tiên, các người đương nhiên đáng nghi!”

Triển Chiêu lại cảm thấy cực kì kinh ngạc, lẽ nào tối hôm qua một đao đã đem quái ngư kia giết? Không lý nào a, con cá lớn như vậy, tối hôm qua tối đa là bị thương mà thôi.

“Buồn cười.” Tiêu Lương nghiêm mặt nói: “Người chỉ dựa vào lời nói một người liền định tội, còn đem nhân chứng đánh thành như vậy, đây không phải là vu oan giá họa sao?!”

Lương Báo há hốc, nha môn này phá án luôn luôn như vậy, không phải chuyện gì cũng tuân theo luật, mấy người này tựa hồ biết chút luật lệ.

Tiểu Tứ Tử thấy Lão Tứ bị thương rất nặng, liền hỏi: “Cha từng nói, vu oan giá họa sẽ thành án oan! Miêu Miêu bắt bọn họ về, bảo Tiểu Bao Tử đánh bản tử bọn họ!”

Triển Chiêu bật cười, Lương Báo lại không hiểu, cái gì Miêu Miêu Tiểu Bao tử? Còn đánh bản tử?

“Khụ khụ.” Triển Chiêu quay sang Bạch Ngọc Đường ho một tiếng.

Bạch Ngọc Đường lấy lệnh bài Triển Chiêu đưa cho hắn ra, ném cho Lương Báo.

Lương Báo giơ tay đón, vừa nhìn liền thấy trên lệnh bài có ba chữ — Khai Phong Phủ. Phía sau là hai chữ “Ngự ban”, cùng một loạt chữ nhỏ, ngày tháng, Hoàng đế ngự ban, con dấu của Khai Phong Phủ, đều rõ rõ ràng ràng.

Lương Báo hít một hơi, vội vàng ngăn cản mấy tên tiểu bộ khoái muốn xông đến phía trước, hỏi Bạch Ngọc Đường: “Đại nhân là người của Phủ Khai Phong? Xin hỏi quý tính?”

Bạch Ngọc Đường mở miệng còn chưa kịp nói, chợt nghe Triển Chiêu lại “Khụ khụ.”

Bất đắc dĩ, Bạch Ngọc Đường thở dài: “Họ Triển.”

“A...” Lương Báo cả kinh há to miệng: “Chẳng lẽ là, Triển Chiêu Triển đại nhân?”

Bạch Ngọc Đường tâm không cam tình không nguyện gật đầu: “Ân.”

“Nga, hiểu lắm hiểu lắm...” Lương Báo vội vàng rút mấy tên nha dịch về: “Ta hồ đồ hồ đồ... Chủ yếu là do mấy người của Nhị Nguyệt Cung nói Mã Phúc đại tiên chết sẽ đem lại thiên tai, cho nên mọi người ai cũng sốt ruột.”

Triển Chiêu nhú mày —— Nhị Nguyệt Cung?

Bạch Ngọc Đường đứng lên, đi qua mở trói cho Lão Tứ, có chút áy náy, liên lụy người vô tội rồi.

Lão Tứ vừa nghe nói là Nam Hiệp của Phủ Khai Phong, đã sớm quên đau nhức trên người, hắn là một hán tử cường tráng, thương tích da thịt không để trong lòng.

Bạch Ngọc Đường lại cho hắn ngân lượng, Lương Báo cũng có chút xấu hổ, vội vàng gọi hai nha dịch đưa Lão Tứ đi xem bệnh, tất cả được phí nha môn chi trả, lại giúp đưa hắn về nhà. Mà người mật báo cũng bị áp chế đánh ra ngoài.

.

.

Triển Chiêu hỏi: “Lương đại nhân, người vừa nói cái gì Mã Phúc đã chết? Người của Nhị Nguyệt Cung nói có thiên tai?”

“Nga, đúng vậy.” Lương Báo quay đầu, hỏi Triển Chiêu: “Vị đại nhân này là?”

Triển Chiêu cười: “Ta là Vương Triều.”

“Nga!” Lương Báo vội vàng gật đầu, tâm nói, từng nghe qua từng nghe qua, Phủ Khai Phong có một bộ khoái tên như thế.

“Sao hai vị lại đến huyện Cừ Sơn?” Lương Báo buồn bực không ngớt: “Chẳng lẽ vụ án Mã Phúc giết người đã kinh động đến Khai Phong Phủ Bao đại nhân?”

Triển Chiêu lại ho khan một tiếng, Bạch Ngọc Đường nhìn trời, nói: “Đi ngang qua mà thôi, thấy kì hoặc muốn điều tra thử một chút.”

“Nga... Như vậy a.” Lương thở phào nhẹ nhõm, hỏi: “Vậy hai vị nếu thuận tiện thì theo ta một chuyến, chúng ta đến bờ sông, xem thi thể của Mã Phúc?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều vui vẻ gật đầu, mọi người đi đến bờ sông Y Thủy, Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương cũng đi theo xem náo nhiệt.

.

Rất nhanh đã tới bờ sông, xung quanh vây đầy người, rất nhiều lão nhân phụ nhân quỳ lạy dập đầu.

Bạch Ngọc Đường từ xa nhìn thấy, người cưỡi Nhị Nguyệt Cung đứng bên bờ sông Y Thủy. Phía sau bọn họ, một khối vải trắng phủ lên một con cá khổng lồ. Vừa nhìn cái đuôi Bạch Ngọc Đường đã nhận ra, chính là con cá bị Triển Chiêu chém bị thương đêm qua.

“Lương đại nhân.” Triển Chiêu nói với Lương Báo: “Tạm thời đừng tiết lộ thân phận của chúng ta, còn có chuyện quan trọng phải làm.”

“Nga, ta biết ta biết!” Lương Báo liên tục gật đầu.

Văng đoàn người ra, Lương Báo dẫn bọn người Triển Chiêu tới bên bờ. Thiếu cung chủ đứng bên cạnh xác cá hỏi: “Thế nào Lương đại nhân? Bắt hung thủ đến rồi?”

Đoàn người vây xung quanh vừa nghe hung thủ, đều nhìn chăm chăm vào Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, Lương Báo vội vàng xua tay, nói lớn: “Ai, là hiểu lầm, ta làm sáng tỏ một chút, hai người này, vốn dĩ không phải hung thủ!”

Đoàn người nhao nhao nghị luận.

Bạch Ngọc Đường mặc kệ mấy chuyện này, vươn tay gỡ tấm vải trắng lên... Vừa nhìn liền chau mày.

Cũng không phải con cá lớn này đáng sợ, chẳng qua là con cá hơi lớn một chút mà thôi, Bạch Ngọc Đường sống trên hải đảo, cá lớn cá nhỏ gì mà chưa từng thấy qua. Con cá này lớn gần bằng một chiếc xe ngựa, hai hàm răng sắc nhọn, màu vàng vân đen, nhìn thoáng qua thì đúng là vằn hổ, bụng trắng, bên trên có một vết đao lớn, chính là Triển Chiêu chém đêm qua.

Nhưng thứ khiến Bạch Ngọc Đường lưu ý là, trên con cá không chỉ có một vết thương... Mà thương thể kia cũng không nguy hiểm tính mạng.

Trên thân cá, giăng đầy vết thương to nhỏ, giống như bị loạn đao chém qua.

Triển Chiêu nhìn không thấy, nhưng lại không thể trực tiếp hỏi, chỉ có thể đứng tại chỗ sốt ruột.

Bạch Ngọc Đường xem xong, nói với Lương Báo: “Bị loạn đao chém, đao pháp không giống nhau, là bị một đám người chém. Đao cũng không sắc, chỉ có thể tổn thương da thịt, đều không phải vết thương trí mệnh, có thể là sau khi chết mới bị chém. Không bằng mổ bụng nó ra xem thử xem có phải ăn trúng độc vật gì không, hôm qua trên sông có rất nhiều chuột chết mang độc.”

Triển Chiêu nghe được rõ ràng, Bạch Ngọc Đường lời này cũng là nói cho hắn biết nguyên nhân con cá này chết... loạn đao chém?

Lương Báo đang muốn hạ lệnh mổ bụng Mã Phúc kiểm tra, lại nghe thiếu chủ Nhị Nguyệt Cung hô to một tiếng: “Mổ thì mổ đi, bất kính với Tà thần, chạy trời cũng không khỏi nắng.”

Vừa nói xong, trong đoàn người liền có tiếng tán thành, mọi người đều lo lắng sẽ bị trời phạt.

Triển Chiêu lắc đầu, đây là yêu ngôn hoặc chúng! Liền nói: “Chỉ là con cá mà thôi, cũng không phải Mã Phúc gì đó.”

Thiếu cung chủ kia trước đây bại dưới tay Triển Chiêu vẫn còn rất căm tức, nghe hắn nói, cười lạnh một tiếng: “Làm sao ngươi biết là con cá? Ngươi nhìn được...”

Hắn còn chưa dứt lời, chợt cảm thấy bắp chân mình bị đá một cước, lực đạo không lớn, cúi đầu nhìn.

Liền thấy Tiểu Tứ Tử hung hăng ngửa mặt nhìn hắn, một cước khi này chính là bảo bối đá.

Thiếu cung chủ ngăn người, Tiểu Lương kéo Tiểu Tứ Tử ra phía sau: “Cẩn Nhị, đừng chấp nhặt với người này.”

Triển Chiêu tuy rằng trong lòng không vui nhưng cũng không nói gì, đang định vươn tay sờ xác cá, lại nghe thấy đám người rối loạn, sau đó có người kinh hãi hô to: “Thiếu cung chủ! Cung chủ!”

Triển Chiêu sững sốt, liền cảm giác Tiểu Tứ Tử ôm chân hắn nói: “Miêu Miêu, người này cũng chết.”

Tiêu Lương gạt đầu: “Ân, giống như Lưu chân nhân!”

Bạch Ngọc Đường nhanh chóng tiến lên kiểm tra, chỉ thấy Thiếu cung chủ kia hai mắt trợn tròn nhìn chăm chăm bầu trời xanh thẳm trên đầu, thân thể thẳng cứng ngã xuống, thất khiếu chảy máu mà chết.

10. Q.1 - Chương 10: Thử Mao Hại Nhân (thử Mao Hại Người)

Thiếu cung chủ Nhị Nguyệt Cung vừa chết, bách tính vây quanh bên đống xem lập tức kinh hãi không ngớt.

Chính lúc này, liền nghe được có người đột nhiên hô một tiếng: “Không tốt, Mã Phúc đại tiên đã ám trên người tiểu tiên đồng kia rồi!”

Nhìn lại, mọi người đều đang chỉ vào Tiểu Tứ Tử.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều nhú mày: “Nói bậy gì đó?”

“Ai nha, tiểu tiên đồng, Mã Phúc đại tiên hiển linh rồi!”

Bách tính vây quanh đó đồng loạt quỳ lạy dập đầu, hành đại lễ với Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử chưa từng gặp qua chuyện thế này, trốn sau lưng Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nhìn Lương Báo.

Lương Báo cũng không biết Tiểu Tứ Tử là ai, chỉ cảm thấy ở cùng một chỗ với Triển Chiêu, thân phận tuyệt đối không tầm thường, vội vàng quay về phía đoàn người nói: “Đều im lặng đi! Giải tán giải tán! Chỉ là trùng hợp thôi!”

Bọn nha dịch giải tán bách tính, để tránh khỏi lại xảy ra chuyện giống như khi Lưu chân nhân chết, giẫm đạp chết người.

.

.

Mà Phùng Bác Viễn thì không dễ dàng bỏ qua như vậy, hắn âm trầm nhìn Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử quay đầu lại thấy hắn nhìn mình, thấy đầy mắt hắn đều là sát khí, cả kinh vội vàng chui vào lòng Tiêu Lương, người này thật hung dữ! Thạch Đầu thấy lão đầu hù dọa Tiểu Tứ Tử, nhe răng hung hăng nhìn hắn, móng vuốt cào nhẹ trên mặt đất, hình dáng từ ngây thơ đáng yêu lập tức biến thành hung hãn dữ tợn.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu cũng nghe được động tĩnh. Triển Chiêu khoát tay với Lương Báo, nói: “Dem thi thể về nha môn, tìm ngũ tác đến khám nghiệm tử thi.”

“Khoan đã, ai dám động vào thi thể Thiếu cung chủ?!” Hai nữ tử bạch y rút đao bảo vệ thi thể Thiếu cung chủ, căm tức nhìn mọi người.

Lương Báo cảm thấy có chút phiền phức, mấy người giang hồ này thật không dễ nói đạo lý a, bọn họ vốn cũng đã ít gặp người giang hồ.

“Oa nhi này, chúng ta mang đi.” Phùng Bác Viễn đột nhiên mở miệng.

“Người nói bậy bạ gì đó?!” Tiêu Lương nghe hắn nói muốn dẫn Tiểu Tứ Tử đi, làm sao chịu được.

“Nó có khả năng đã hại chết Thiếu cung chủ của chúng ta, chúng ta phải mang nó đi, chờ Cung chủ xử lý!” Thái độ Phùng Bác Viễn ngang ngược, nghiêm mặt nhìn Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu: “Nhị vị nghe rõ lão phu nói chứ?”

Tiểu Tứ Tử vốn là nhát gan lại có chút ngốc, thật vất vả mới dám lớn tiếng nói hai câu, bây giờ lại bị lão đầu hù dọa cho sắc mặt tái xanh. Tiểu Lương nhìn thấy đau lòng không ngớt, vỗ nhẹ Tiểu Tứ Tử: “Cẩn Nhị, đừng để ý đến hắn!”

Triển Chiêu nghe được, đột nhiên bật cười.

Phùng Bác Viễn nhíu mày nhìn hắn: “Cười cái gì?”

“Nhị Nguyệt Cung Phùng Bác Viễn sao?” Triển Chiêu cười lắc đầu: “Người nghĩ người là ai, đang đòi người với ai vậy?”

Phùng Bác Viễn sững sốt, hít một hơi, trước đây hắn nhận ra được thân phận của Bạch Ngọc Đường, vẫn không nhận ra Triển Chiêu, chỉ cảm thấy địa vị người này chắc chắn không nhỏ, nhưng trên giang hồ chưa từng nghe danh kiếm khách hai mắt mù võ công lại cao như hắn. Hôm nay thấy được khí độ của hắn khi nói chuyện, trong lòng thầm giật mình... Người này và Bạch Ngọc Đường, tựa hồ ngang tài.

Bạch Ngọc Đường nói với Lương Báo đứng bên cạnh đang nhìn đến choáng váng: “Đi lấy một khối băng, niêm phong xác con cá cất vào kho, đừng để nó bị rữa.”

“Ách... Được.” Lương Báo vội vàng phân phó người đi làm.

“Hộ pháp!” Hai nữ tử bạch y dường như không phục lắm, nhìn Phùng Bác Viễn thấp giọng nói: “Nếu Cung chủ hỏi đến thì không biết phải nói sao, Thiếu cung chủ xảy ra chuyện ngay trước mắt chúng ta, chúng ta cũng là tử tội.”

Hai hàng lông mày Phùng Bác Viễn nhíu chặt, hắn đương nhiên biết hậu quả, nhưng mà trong lòng cũng có chút oán giận. Đều do Thiếu cung chủ thích gây náo động, đã sớm bảo hắn đừng gây chuyện... Rốt cuộc là ai giết hắn? Oa oa kia sao?

Phùng Bác Viễn lại liếc mắt nhìn Tiểu Tứ Tử, khi nãy bắt quả là nó tức giận Thiếu cung chủ nói xấu người áo lam kia, cho nên đập một cước, tay chân vừa ngắn vừa nhỏ, phải là ngay cả da thịt cũng không thương tổn mới đúng a.

“Để hài tử kia lại!” Không đợi Phùng Bác Viễn mở miệng, hai nữ tử bạch y dường như đã không chờ nổi nữa, cầm đao tiến lên, tách ra đứng hai phía: “Chúng ta cần máu của nó tể cho công tử nhà ta!”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày: “Cố tình gây sự.”

“Nhị Nguyệt Cung ta không phải loại dễ khi dễ như vậy!” Nói xong, hai tỷ muội đồng loạt nâng đao xông đến.

Bạch Ngọc Đường lui ra phía sau một bước, nói với Triển Chiêu: “Người lên.”

Triển Chiêu không hiểu: “Tại sao?” Tâm nói Bạch Ngọc Đường sao lại như vậy a, mất hắn không tiện.

Bạch Ngọc Đường nhướn mày một cái: “Ta không đánh nữ nhân.”

Triển Chiêu nhìn trời: “Ta cũng không.”

“Người cứ xem như các nàng không phải đi.” Bạch Ngọc Đường nói cực kỳ bình tĩnh: “Tưởng tượng thành nam nhân.”

Triển Chiêu bị Bạch Ngọc Đường chọc cho bật cười, nhưng trước mặt người đã giơ đao tới rồi, cũng không thể không lo. Triển Chiêu cũng không xuất kiếm, nghe tiếng nhận phương hướng, nghiêng người tránh đao hai cô nương kia chém tới, xuất thủ như chớp, trong nháy mắt đã điểm trúng huyệt đạo hai người.

Phùng Bác Viễn từ xa nhìn, vốn định xem thử sâu cạn của Triển Chiêu, không ngờ hai nha đầu không hề dùng được, vậy mà nửa chiêu cũng không đánh lại.

Lương Báo đứng một bên nhìn hoa cả mắt, tâm nói, ai nha, người của Phủ Khai Phong quả thật khó lường a, Vương Triều đã lợi hại như vậy, vậy Triển Chiêu còn lợi hại đến thể nào a?!

“Được!” Phùng Bác Viễn cười lạnh một tiếng: “Thù này chúng ta xem như đã kết, ngày sau tất sẽ báo!” Nói xong, ôm lấy thi thể Thiếu cung chủ trên mặt đất, xoay người rời đi.

Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường: “Có đuổi theo không?”

Bạch Ngọc Đường nhún vai: “Lười đuổi.”

Triển Chiêu gật đầu, hần cũng lười.

.

.

Lương Báo nhìn một mảnh hỗn loạn trước mắt, người chết đã không còn, lại khi không mọc ra thêm hai nha đầu bị điểm huyết, vô đầu bứt tai hỏi Bạch Ngọc Đường: “Đại nhân, phải làm thế nào cho phải?”

Triển Chiêu vung tay áo lên... Giải huyết cho hai nha đầu: “Trở về nói với Cung chủ của các người, cái chết Thiêu cung chủ không liên quan đến chúng ta, thay vì chạy lung tung nghi ngờ người khác, không bằng để sức tra xem hần có từng đắc tội ai không.”

Hai nha đầu liếc mắt nhìn nhau, cắn răng xoay người đuổi theo Phùng Bác Viễn.

“Lương đại nhân.” Triển Chiêu hỏi Lương Báo: “Chúng ta có thể đi xem thử thi thể của những người chết trước đây không?”

“Đương nhiên đương nhiên.” Lương Báo gật đầu: “Hai vị theo ta một chuyến đến huyện nha.”

Lúc này, đã có người của nha môn dùng vải bạt làm thành một cái đăm giá dài[cáng cứ thương a =.], nhắc xác cá vào trên đăm giá.

Lương Báo nói: “Trong nha môn có gian nhà để thi thể, để vào đó khối bằng rồi mang xác cá vào bảo tồn tốt hơn.”

Triển Chiêu vui vẻ gật đầu: “Vậy tốt quá rồi.”

.

.

Bạch Ngọc Đường đi tới bên cạnh Tiêu Lương, nhìn Tiểu Tứ Tử đang sợ hãi trong lòng nó, giơ tay chọc chọc cái mõng tròn của tiểu bảo bối, nhẹ giọng gọi: “Tiểu Tứ Tử?”

Thạch Đầu đứng bên cạnh say sưa mà cọ Bạch Ngọc Đường, thật ôn nhu nha...

Tiểu Tứ Tử quay đầu lại nhìn hần một cái.

Triển Chiêu đi tới giơ tay sờ lấy Tiểu Tứ Tử, sau đó ôm lên hỏi: “Có sợ không?”

Tiểu Tứ Tử suy nghĩ một lát: “Một chút.”

“Nhị Nguyệt Cung này thật quá khinh người, chết người liền đổ tội cho người khác.” Tiêu Lương bất mãn: “May mà sư phụ không ở đây, nếu không chắc chắn sẽ phá nát cái Nhị Nguyệt Cung đó.”

Tiểu Tứ Tử mấp máy miệng, nghĩ đến Triệu Phổ và Công Tôn, liền không sợ nữa.

“Về thôi.” Bạch Ngọc Đường nói: “Đi nha môn trước, Nhị Nguyệt Cung kia chỉ sợ sẽ không từ bỏ, đề phòng một chút.”

Triển Chiêu đồng ý, mọi người theo Lương Báo cùng trở về huyện nha.

.

.

Trước tiên là ngồi xuống nghe Lương Báo nói qua về vụ án, sau đó đi đến ngoài phòng khám nghiệm tử thi.

Thấy Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường tựa hồ muốn dẫn luôn cả tiểu hài nhi vào, Lương Báo hỏi: “Để tiểu hài nhi nhìn thi thể, chúng nó có sợ không?”

Tiêu Lương lắc đầu, chúng nó không sợ thi thể, Tiểu Tứ Tử theo Công Tôn cứu người cùng khám nghiệm tử thi nhiều năm, người chết đã thấy không ít rồi, chỉ cần xác chết không bật dậy sẽ không sợ.

Trước khi vào, mọi người dùng một mảnh khăn ướt che mũi miệng lại, để tránh trúng phải thi độc.

Vào trong phòng, liền cảm thấy hàn khí âm u, bên giường đều có khối băng, Lương Báo nói nếu trong vòng nửa tháng không phá được án có thể sẽ báo đến Khai Phong, dù sao cũng là đại án có quan viên chết, cho nên bọn họ bảo quản tốt thi thể rất tốt.

Đi tới gần, thi thể vẫn không hư thối, trên mặt người chết hiện ra sắc trắng bệch phát xanh, môi xanh tím, thi ban trên người cũng không rõ lắm, tai mắt mũi miệng thất khiếu đều có máu loãng chảy ra.

Triển Chiêu nhìn không thấy Bạch Ngọc Đường đem tử trạng nói hết qua một lượt, hỏi Lương Báo: “Ngỗ tác sau khi khám nghiệm tử thi nói thế nào?”

Lương Báo cười gượng hai tiếng, nói: “Đại nhân a, không dối gạt người, từ sau khi ngỗ tác trước chết, không còn một ngỗ tác lang trung nào dám liếc mắt nhìn thi thể nữa, không cách nào khám nghiệm tử thi a.”

Triển Chiêu nhíu mày, quả nhiên không ai dám nghiệm nữa. Nhưng vừa nghe xong tình trạng thi thể, sao lại cảm thấy những người này giống như trúng độc mà chết? Hơn nữa còn là cùng một loại độc được.

Bạch Ngọc Đường cũng nhìn ra có chỗ không thích hợp, hỏi Tiểu Tứ Tử: “Tiểu Tứ Tử, nhìn ra được vì sao chết không?”

Tiểu Tứ Tử chớp mắt mấy cái, nói: “Hắn là trúng độc, như là háo tử được[thuốc chuột], hoặc là thạch tín, loại độc được rất phổ biến.”

“Ha?” Lương Báo ngây ngẩn cả người, hỏi: “Là bị thứ độc của hàng nào cũng có bán độc chết?”

“Cắt gan ra xem, sẽ biết là có phải trúng độc hay không.” Tiểu Tứ Tử nói, đột nhiên nhìn chằm chằm vào vị trí cổ thi thể, giơ tay chỉ chỉ: “Bạch Bạch người xem kia, cổ của hắn có một khối nhô lên.”

Mọi người cúi đầu nhìn, liền thấy chính xác! Trên cổ thi thể, nhô lên một khối nhỏ, ngay tại nơi xương vai tiếp giáp với cổ, không nhìn kĩ sẽ không thấy, nhìn kĩ sẽ thấy không được bình thường.

Bạch Ngọc Đường cầm lên một cây dao ngắn ngỗ tác dùng để khám nghiệm tử thi, đặt lên nơi nhô lên, rạch xuống...

Mọi người liền thấy được sau lớp da thịt bị cắt, bên trong có thứ gì đó đen tuyền lộ ra...

Bạch Ngọc Đường cầm lấy một cái que trúc kéo thứ kia ra, mọi người mở to mắt nhìn, trong nháy mắt nảy ra cảm giác buồn nôn.

Chỉ thấy đó là một con chuột chết đã rửa ra.

Trên thân chuột còn có vết máu, lông chuột tróc từng mảng, trông mắt cũng rơi xuống... Còn tỏa ra mùi hôi thối.

Bạch Ngọc Đường cái gì cũng không sợ, chỉ có sợ bẩn, hắn chỉ mặc y phục trắng, mặc y phục màu khác vào liền cảm thấy cả người không được tự nhiên, vội vàng buông que trúc xuống, sắc mặt xấu xí.

Mọi người theo bản năng đều chạy ra bên ngoài hít thở, thật sự là cảnh khiến kẻ khác buồn nôn.

.

.

“Con chuột đó từng đâu tới?” Bạch Ngọc Đường hỏi Lương Báo.

“Không biết a, những năm trước đây, nghe nói huyện Cừ Sơn từng gặp nạn chuột, ruộng đều bị chuột ăn sạch, nhưng nạn chuột cũng chỉ có một dạng, khi nào ăn hết thức ăn rồi, không tới ba ngày đàn chuột sẽ chết hết. Huyện Cừ Sơn lệnh phải thiêu hủy chôn sâu toàn bộ chuột chết. Có lẽ là khi đó chuột đã chết hết, cho nên huyện Cừ Sơn rất nhiều năm không thấy chuột chết. Thế nhưng mấy ngày nay đột nhiên lại xuất hiện.”

“Gọi người vớt hết chuột trong sông lên, tìm ngỗ tác nghiệm xem những con chuột đó có độc không.” Triển Chiêu phân phó Lương Báo: “Còn có, cấm uống nước trong sông Y Thủy, giếng nước các nơi đều phải được lang trung kiểm tra một lần.”

“Được.” Lương Báo vội vã chạy đi.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đứng trước cửa phòng ngỗ tác không nói gì, không hiểu sao lại nhớ tới con mèo ngậm con chuột chết đêm hôm đó —— có khi nào là chuột có độc, mèo ăn đã chết rồi. Nhưng ai lại đi nuốt một con chuột? Không lý nào.

“Triển đại ca, Bạch đại ca!”

Lúc này, trong phòng ngỗ tác, Tiêu Lương đứng trước một thi thể gọi hai người.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chạy vào.

“Nhìn xem!” Tiêu Lương chỉ vào thi thể một bộ khoái nói: “Triển đại ca, còn nhớ bộ khoái đá tên khất cái sau đó đột nhiên chết lúc chúng ta vào thành không?”

Triển Chiêu gật đầu: “Nhớ rõ, hẳn đột nhiên chết.”

“Cổ của hắn cũng nhô lên.”

“Cái gì?!” Triển Chiêu sững sốt.

Bạch Ngọc Đường rạch cổ hắn ra, quả nhiên, bên trong cũng có xác chuột.

“Chuyện này rất kì lạ!” Triển Chiêu lắc đầu liên tục, “Khi hắn nói chuyện với ta còn khỏe mạnh, đột nhiên lại chết, có người bị nhét một cái xác chuột vào cổ họng còn có thể bình an vô sự nói chuyện sao?”

“Lưu chân nhân này cũng có.” Tiêu Lương xem qua từng thi thể một, chỉ vào thi thể của đạo sĩ nói.

“Lưu chân nhân chết trước mắt bao người, chẳng lẽ cũng nuốt xác chuột?” Bạch Ngọc Đường rạch cổ họng Lưu chân nhân ra, quả nhiên... Vẫn là xác chuột.

Mọi người im lặng một lúc lâu, Bạch Ngọc Đường lắc đầu: “Không thể nào...”

“Đúng.” Triển Chiêu gật đầu: “Không thể có chuyện này.”

Đang nói, đột nhiên bên ngoài có tiếng bước chân, tiếng chân rất lạ, một nặng một nhẹ, còn có cả tiếng chống gậy, dường như là một người thọt chân.

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại, liền thấy một lão nhân da ngăm đen vừa đến, một chân đã hỏng, chống gậy đứng trước cửa, nhìn chăm chăm vào một thi thể bị rạch làm lộ xác chuột bên trong,

Mắt người này đục ngầu trợn to, nhìn chăm chăm vào thi thể như gặp phải chuyện cực kì đáng sợ.

“Giống như khi đó...” Lão nhân đột nhiên lẩm bẩm, rầm rầm rì rì: “Chuột chết chuột chết, người chết vì chuột chuột hại chết người, Thử Mao đến hại người rồi!”

“Thử Mao?” Triển Chiêu không hiểu.

Lão nhân kia vừa lẩm nhẩm vừa bước lùi liên tục, phía sau là bậc tam cấp, lão nhân không chú ý, chân trượt một cái, ngã ngửa ra sau.

Ngồi trên mặt đất, miệng vẫn không ngừng lẩm bẩm: “Thủy thử xuất hà, Thử Mao hại nhân... Sát kiếp, sát kiếp!”

11. Q.1 - Chương 11: Hải Nhân Ngư, Hại Nhân Ngư (người Cá, Cá Hại Người)

“Lão bá, người nói sát kiếp cái gì a?” Tiêu Lương chạy đến nâng lão nhân kia dậy.

“Không... Không có, đều là nghiệp chướng.” Lão nhân đứng lên, chống gậy trượng khắp khiêng muốn chạy.

“Ai.” Tiêu Lương muốn đuổi theo: “Lão gia tử, người chạy cái gì a?”

“Không thể nói không thể nói, thiên thác vạn thác, không được đến hí ban[gánh hát] chuốc nghiệp chướng! Trên đầu chữ sắc một cây đao a[phần phía trên chữ là bộ đao].” Đứng thấy chân lão đầu khắp khiêng, chạy cũng không chậm, trong miệng vẫn huyền thuyên cái gì “thiên cơ bất khả lộ, thiên cơ bất khả lộ...”

Chỉ chớp mắt đã chạy xa rồi, nháo cho Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu không biết làm sao.

“Lão gia tử kia thật kì lạ a.” Tiêu Lương quay đầu lại nhìn Bạch Ngọc Đường: “Hắn mặc y phục của bộ khoái, phải là người trong nha môn.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Một lát nữa chờ Lương Báo trở lại hỏi hắn thử xem.”

“Miêu Miêu.”

Lúc này, Tiểu Tứ Tử kéo kéo vạt áo Triển Chiêu: “Đã đói bụng.”

“Nga, chúng ta tìm chỗ ăn một chút rồi quay lại nga.” Triển Chiêu ôm Tiểu Tứ Tử lên, biết hôm nay bảo bối bị hoảng sợ, có chút đau lòng.

Bạch Ngọc Đường tuy rằng vừa thấy mấy thứ kinh tởm không còn tâm trạng ăn uống, nhưng nếu Tiểu Tứ Tử đã đói rồi thì cùng đi thôi.

Tới cửa, liền gặp được Lương Báo đang chạy về, hỏi chuyện về lão nhân kia, Lương Báo nói, lão nhân kia là người điên, trước đây làm nha dịch, sau đó khi đang tra án thì bị kinh hách, từ đó về sau trở nên điên điên khùng khùng.

“Kinh hách chuyện gì?”

“Ta cũng không biết rõ.” Lương Báo lắc đầu: “Khi ta mới đến đây cũng cảm thấy hắn rất kì lạ, nghe mấy lão nhân trong nha môn nói, mấy chục năm trước có một vụ quái án, chết rất nhiều người, lão đầu phụ trách tra án lần đó về sau lại điên. Có điều như hắn vẫn còn may, những người khác đều bị hù chết. Ai, huyện Cừ Sơn này thật là một nơi quỷ quái, năm nào cũng có quái sự, không biết có phải do phong thủy không tốt không. Đúng rồi, mọi người có muốn đến ngục trong nha môn không?”

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, gật đầu.

Bạch Ngọc Đường biết Triển Chiêu nghĩ đến nha môn thuận tiện cho việc tra án, liền đáp ứng, quyết định dẫn Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương đi ăn cơm trước, sau đó quay về khách điểm thu dọn đồ đạc, chuyển vào trong nha môn.

.

.

Bốn người ra cửa, trời lúc này đã chạng vạng, gần đây lại liên tục xảy ra thảm án, cho nên đường lớn trong huyện Cừ Sơn đều vắng vẻ ảm đạm.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường tìm một tòa tửu lâu tương đối náo nhiệt, lên lầu hai gọi một nhã phòng, gọi thức ăn.

Tiêu Lương gấp cho Tiểu Tứ Tử, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều có chút lo lắng không biết Tiểu Tứ Tử có bị dọa thành giống như trước người ngốc ngốc phản ứng chậm không. Nhưng hiện tại xem ra không sao, vẫn nói nói cười cười, có lẽ có liên quan đến việc Tiêu Lương ở bên cạnh.

“Hôm nay lặn qua lặn lại một trận, lại không đến nhà Tiểu Hầu Tử được.” Triển Chiêu vừa ăn vừa hỏi Bạch Ngọc Đường: “Sao người chỉ uống rượu không a? Không đói bụng sao?”

Bạch Ngọc Đường nhìn cơm trắng trong bát, lại nghĩ đến mấy con chuột lông xù đen như mực trong cổ họng người chết, lắc đầu: “Không đói bụng.”

“Nga...” Triển Chiêu cười: “Đúng rồi, mấy con chuột chết đó đúng là đâu cũng có a, không biết có rớt vào trong bình rượu, trôi vào thùng dầu, chui vào kho thóc...”

Bạch Ngọc Đường hít sâu một hơi buông chén rượu xuống, vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn Triển Chiêu.

Mặt Triển Chiêu tươi cười sáng chói.

.

.

Lại ăn một lát, Triển Chiêu nghiêng tai nghe: “Có người tới phải không?”

Bạch Ngọc Đường nắm tay chống cằm, liếc mắt nhìn xuống lầu, liền thấy một đội nhân mã đi tới.

Dẫn đầu là một nam tử mặc hắc y, phía sau có vài người bọn họ biết mặt, chính là Phùng Bác Viễn cùng hai nữ tử bạch y.

“Xem ra là tới gây phiền toái.” Bạch Ngọc Đường lắc đầu, thấy Tiểu Tứ Tử cũng thấy, có chút sợ nhích nhích mông đến bên cạnh hắn, liền giơ tay nhéo nhéo hai má bảo bối: “Tiểu Tứ Tử, mấy ngày nữa Triệu Phổ tới, nhớ kĩ phải nói với hắn, người của Nhị Nguyệt Cung khi dễ người.”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, gật đầu: “Ân!”

.

.

Quả nhiên, đoàn người kia đến trước lầu thì xuống ngựa, hùng hổ chạy lên lầu.

Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn một cái, có chút ngạc nhiên... Bởi vì nam tử đi đầu vẻ mặt tươi cười, không còn đàng đàng sát khí như trước.

“Bạch ngũ gia.” Nam tử hắc y tiến lên thi lễ với Bạch Ngọc Đường: “Tại hạ Diêu Kinh Phong.”

Bạch Ngọc Đường khẽ nhíu mày —— tên Diêu Kinh Phong dường như từng nghe qua, bắt quá người trong giang hồ rất nhiều, hắn cũng nhớ không hết.

Bạch Ngọc Đường từ trước đến nay xử thế không mấy thân thiện, bằng hữu quen biết bắt quá ôm quyền chào một cái, người không nhận ra càng không giả vờ quen biết, chỉ gật nhẹ đầu.

Phùng Bác Viễn đi theo phía sau, có chút bất mãn, nghĩ Bạch Ngọc Đường ngạo mạn, hai nữ đệ tử phía sau càng bất mãn hơn, hô một tiếng: “Bạch Ngọc Đường, đây là đại đương gia của Nhị Nguyệt Cung chúng ta.”

Bạch Ngọc Đường càng ngạc nhiên, Cung chủ Nhị Nguyệt Cung không phải là một nữ nhân sao... Sao bỗng dưng lại xuất hiện một đương gia.

Nhưng hắn cũng lười quan tâm những thứ này, lúc này cả đầu cũng không gật, tâm nói liên quan gì đến ta.

Triển Chiêu chống cằm ngồi một bên nghe động tĩnh, tuy rằng nhìn không thấy, nhưng bằng hiểu biết của hắn về Bạch Ngọc Đường, đại khái có thể đoán được hình dáng người nói nhất định rất đáng ghét.

“Có thể ngồi xuống nói không?” Diêu Kinh Phong tựa hồ tương đối thận trọng, cũng không để ý, đi đến bên bàn nói muốn ngồi.

Tiểu Tứ Tử thấy hắn cách mình không xa, chui vào trong lòng Bạch Ngọc Đường.

“Đây là vị tiểu công tử đại thiếu chủ một cước.” Diêu Kinh Phong lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Người không cần sợ, ta nghe hộ pháp nói, chuyện này không liên quan đến người, bọn họ dọa người, ta bồi tội với người.”

Tiểu Tứ Tử nhìn hắn một lát, tâm nói, người này dường như rất ôn hòa.

“Nga?” Triển Chiêu hỏi: “Các người tra ra nguyên nhân chết rồi?”

“Vị này là?” Diêu Kinh Phong thấy Triển Chiêu khí độ bất phàm, nhưng khi này Phùng Bác Viễn đã nói cho hắn biết, người này mù.

“Ta họ Vương.” Triển Chiêu cười cười.

“Thì ra là Vương huynh.” Diêu Kinh Phong gật đầu, nói: “Trúng độc mà chết, chúng ta còn phát hiện vài thứ trong cổ họng Thiếu chủ...”

“Chuột?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Diêu Kinh Phong sửng sốt, Phùng Bác Viễn đứng bên cạnh cũng sửng sốt, hỏi: “Sao các hạ lại biết?”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu một chút, thấy hắn gật đầu nhẹ, mới nói: “Những người chết trước đó, trong cổ họng cũng có xác chuột.”

“Chính là cái gọi là Mã Phúc sao?” Diêu Kinh Phong nhíu mày, hỏi hai người: “Ta biết một ít manh mối, có thể thỉnh hai vị cùng hành sự không?”

Triển Chiêu nghi hoặc: “Diêu huynh biết manh mối gì?”

“Ta đã nghe bọn họ miêu tả Mã Phúc, con cá lớn bị bắt kia cũng không phải Mã Phúc, mà là cá hổ.” Diêu Kinh Phong nghiêm túc nói: “Thế nhưng cá hổ rất hiếm, thường có người nói cá hổ là bằng hữu của Mã Phúc, nơi có Mã Phúc, mới có cá hổ xuất hiện.”

“Người muốn chúng ta giúp ta giúp người làm cái gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi thẳng vào vấn đề.

“Bắt Mã Phúc!” Diêu Kinh Phong cười rất tự tin: “Cắt vài khối thịt cá hổ xuống, ngâm vào trong nước, Mã Phúc tự nhiên sẽ đến cứu bằng hữu, đến lúc nó bắt nó, chỉ có điều chúng ta không đủ người, cho nên...”

“Ta không có lý do gì phải giúp người.” Bạch Ngọc Đường nhàn nhạt từ chối.

Diêu Kinh Phong sững sốt, có chút ngoài ý muốn liếc mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, giang hồ tương truyền người này cực kì khó hầu hạ, quả nhiên không sai.

“Đương gia của chúng ta hảo ý nói muốn nhờ, bắt được Mã Phúc, cũng là giúp các người phá án.” Phùng Bác Viễn bất mãn, niên kỉ hắn đã lớn, chỉ cảm thấy Bạch Ngọc Đường quá khinh người.

“Vậy thì thế nào a?” Bạch Ngọc Đường vẫn không mấy quan tâm, gấp thịt, cho vào miệng Tiểu Tứ Tử đang ngồi trong lòng: “Ta cũng không phải người trong nhà môn, các người bắt Mã Phúc hay không, liên quan gì đến ta.”

“Chẳng lẽ Bạch huynh không muốn vì dân trừ hại?”

“Ta không thích thủ đoạn của người.” Bạch Ngọc Đường nói rõ: “Dùng thịt bằng hữu làm mồi, vô đạo đức.”

“Àn, ta cũng nghĩ thế.” Triển Chiêu ăn thức ăn Tiêu Lương gấp bỏ vào bát hắn, gật đầu tán thành lời Bạch Ngọc Đường.

Diêu Kinh Phong sờ mũi, sượng mặt, chỉ có thể cảm khái Bạch Ngọc Đường này đúng thật là một chút nhân tình mặt mũi cũng không lưu.

“Ha ha ha...”

Chính lúc này, chợt nghe đến từ một bàn khác trong khách điểm có người cười ha ha.

Mọi người nhìn sang, liền thấy là một đại hán râu quai nón, bên tay có một thanh đại đao, trong tay cầm rượu trên bàn có thịt, cầm bình rượu quay về phía Diêu Kinh Phong cười to: “Diêu Kinh Phong, người cho Nhị Nguyệt Cung nhà ngươi là thứ địa phương nào, người ta thấy người chướng mắt.”

Trên mặt Diêu Kinh Phong có chút xấu hổ, thế nhưng lập tức khôi phục ung dung, cũng không nói gì.

“Dám vũ nhục Nhị Nguyệt Cung!” Vài vị cô nương rút đao muốn xông đến, bị Phùng Bác Viễn kéo lại.

Bạch Ngọc Đường nhìn thấy, tâm nói, Diêu Kinh Phong này tựa hồ tâm cơ âm trầm, không biết là rộng lượng hay âm hiểm.

“Phùng Bác Ác, sao ngươi có thể nói với đại đương gia như vậy?!” Phùng Bác Viễn mắng một câu.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nghe xong đều có chút giật mình, Phùng Bác Ác là đại đao râu quai nón nổi danh trên giang hồ, tự xưng là Cần Nhiễm Thiên Sư, nổi danh nhất về tài bắt quỷ, hắn là quái y Phùng Bác viễn là thân huynh đệ[anh em ruột].

“Ai, hộ pháp, đều là người trong nhà, vô phương.” Diêu Kinh Phong khoát tay, ngăn Phùng Bác Viễn. Hắn đứng lên chấp tay với Bạch Ngọc Đường: “Nếu Bạch Ngũ gia đã không muốn trợ thủ, vậy Kinh Phong cũng không thể làm gì hơn là tự mình bắt Mã Phúc, sau này còn gặp lại.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, cũng không tiễn hắn.

Diêu Kinh Phong dẫn theo Phùng Bác Viễn rời đi.

.

.

Bạch Ngọc Đường gấp khối thịt sườn cuối cùng cho vào miệng Tiểu Tứ Tử.

“Bọn họ không tìm ta nữa sao?” Tiểu Tứ Tử hình như nghe được người nọ nói không liên quan đến mình, không truy cứu.

Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Đừng quên nói cho Triệu Phổ, nói người của Nhị Nguyệt Cung khi dễ người.”

Triển Chiêu bắt đắc dĩ: “Ai, để Triệu Phổ biết rồi hắn còn không nháo cho long trời lở đất?”

“Vậy mới tốt.” Bạch Ngọc Đường nhẹ nhếch môi: “Nhìn không vừa mắt.”

“Người ta chọc tới người lúc nào?” Triển Chiêu hỏi.

“Nhìn không vừa mắt là nhìn không vừa mắt, không cần lý do.” Bạch Ngọc Đường hỏi: “Ăn xong chưa? Ăn xong rồi thì quay về nha môn.”

“Không đến khách điểm lấy hành lý sao?” Triển Chiêu ăn no rồi, kéo Tiêu Lương đứng dậy.

“Các người về trước đi, ta đi lấy là được rồi.” Bạch Ngọc Đường lấy ngân lượng ra trả tiền, cùng Triển Chiêu xuống lầu.

Trong lòng Triển Chiêu khê động, có phải Bạch Ngọc Đường đã phát hiện thứ gì rồi không?

Đi xuống lầu, mọi người cũng không dừng lại chỗ nào, trước tiên về nha môn.

Đem Triển Chiêu và bọn tiểu hài tử bỏ vào phòng ngủ trong nha môn, Bạch Ngọc Đường một mình ra ngoài, cũng không phải đến khách điểm, mà là đến chợ đêm ở đông thành.

.

.

Dân cư ở thành đông tương đối hỗn loạn, kỹ nữ lưu manh, dạng nào cũng có, càng không thiếu sòng bạc cùng hiệu cầm đồ.

Bạch Ngọc Đường đến nơi này, nhìn diện mạo chân thật của chúng sinh.

Liên tục có mấy người kỹ nữ tiến lên, nhìn thoáng qua bộ dáng của hắn thì cả kinh đứng lại, phục hồi tinh thần thì người đã đi, không thể làm gì khác hơn là cảm khái nhân vật như thần tiên này thật khiến người khác tự ti.

Nơi đông người tụ họp, vô luận là thành trấn lớn nhỏ, đều sẽ có một hí ban, đời người luôn cần tiêu khiển vui đùa.

Bạch Ngọc Đường tìm thật lâu, cuối cùng cũng tìm được một hí ban.

Đi đến nhìn kĩ, Bạch Ngọc Đường thấy được có một người tương đối lớn tuổi, vài cô nương xinh đẹp đang tập phi đao, còn có vài người hình dạng kì lạ, người lùn, người khổng lồ này nọ. Bạch Ngọc Đường đứng bên cạnh xem một chút, phát hiện những người này đều nói khẩu âm bản địa, xem ra là đã ở lâu tại nơi này.

Bạch Ngọc Đường tìm được một người nhìn như ban chủ niên kỷ đã lớn, cho hắn một ít ngân lượng, nói muốn hỏi chút sự tình.

Ban chủ thấy có người cho bạc, đương nhiên kiên trì nghe: “Gia ngài cứ hỏi.”

“Có hí ban nào, dường như người thân thể không bình thường không?” Bạch Ngọc Đường hỏi: “Chẳng hạn như xà nhân, oa nhân[người ếch] các loại?”

“Nga, cái đó đương nhiên có.” Ban chủ cười nói: “Loại hí ban này quy mô khá lớn, vùng Trung Nguyên đúng là có vài đoàn.”

“Có loại đầu người đuôi cá không?”

“Có a!” Ban chủ vội vàng gật đầu: “Thứ đó thường gọi là Hải nhân ngư, cũng gọi là Giao nhân, trong “Thái bình nghiễm kí” có ghi chép, Hải nhân ngư này có ở Đông Hải, thân dài năm sáu xích[1 xích=1/3m], hình dáng giống người, mặt, ngũ quan, hai tay đều là nữ tử mỹ lệ. Da thịt trắng như ngọc, tóc dài như đuôi ngựa, dài năm sáu xích. Âm hình[chỗ đó=.] không giống nữ tử bình thường, giống như cửa loài cá lớn, nuôi trong ao. Khi giao hợp không giống người, cũng không đả thương người.

Bạch Ngọc Đường nghe được nhú mày, hỏi: “Có thật không?”

“Hắc hắc, vị đại gia này muốn mua?”

“Người biết ở đâu có bán sao?”

“Đương nhiên biết, có điều, thứ này rất hiếm, không phải người nào cũng có thể mua được, phải với giá này.” Nói, ban chủ gơ bàn tay, đưa lên năm ngón.

“Năm trăm lượng?”

“Hắc hắc, làm sao dễ như vậy a, đây chính là cực phẩm!” Bầu gánh cười nhướn mày: “Năm nghìn lượng một con.”

“Mua ở đâu?”

“Hắc hắc, được rồi! Đều được nuôi trong Đông Hải.” Ban chủ thấy Bạch Ngọc Đường dáng vẻ khí khái, nói: “Gia đường như là người có bạc, có điều a, ta khuyên ngài đừng mua thứ này.”

“Vì sao?”

“Rất đáng thương cũng rất tà tính, Hải nhân ngư còn được gọi là Hại nhân như, dùng dung mạo mê hoặc người, mỗi ngày hoan lạc lâu dần sẽ không dứt ra được, sau đó sẽ bị nó kéo vào sông hồ chìm chết đuối, Hải nhân ngư sẽ nhân cơ hội chạy trốn.”

“Nga...” Bạch Ngọc Đường gật đầu, hỏi: “Thứ này ăn cái gì?”

“Cá tôm hoặc động vật chết.” Ban chủ thần thần bí bí nói: “Đừng thấy nó bộ dáng cực mỹ, thứ ăn vào rất kinh tởm.”

“Còn một chuyện.” Bạch Ngọc Đường hỏi: “Có biết Thử Mao là thứ gì không?”

“Nga, là tổ tông của loài chuột, đó là lời được lưu truyền.” Lão ban chủ khoát tay: “Nói đơn giản, là chuột tinh, hoặc một con chuột đặc biệt lớn, có người nói nó vừa ra lệnh, chuột trong khắp thiên hạ đều phải nghe lệnh hành sự.

...

.

.

Triển Chiêu ngồi chờ trong phòng ở nha môn, lòng lo lắng, Bạch Ngọc Đường một mình đi làm cái gì rồi?

Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương ngồi bên cạnh chải lông cho Thạch Đầu, trong phòng rất an tĩnh.

Chờ chờ, Triển Chiêu bỗng dưng có chút buồn ngủ... Có lẽ là mấy ngày liên tiếp lo lắng cho huynh trưởng mệt mỏi, mấy hôm nay Bạch Ngọc Đường tới hán mới có thể thả lỏng, tựa đầu nghỉ ngơi một chút, giây lát sau lại bất chợt ngủ mất.

Giữa một mông mông lung, Triển Chiêu chỉ thấy trước mắt mình hiện ra đại dương mênh mông... Dường như là có lũ lụt, trên mặt nước đầy xác chuột, rất xa, nhìn thấy hai thân ảnh quen thuộc đang bị cuốn đi, một là huynh trưởng của hắn, bên phải là Bạch Ngọc Đường.

“Đại ca, Ngọc Đường?!” Triển Chiêu do dự không biết nên cứu bên nào, bỗng dưng thấy đại ca hắn không còn tung tích, mà Bạch Ngọc Đường thì lại bị người kéo chìm sâu vào trong nước.

Triển Chiêu nhìn thấy lập tức không kiềm chế được tức giận, chìm vào trong nước, liền thấy kẻ lôi kéo Bạch Ngọc Đường không phải người, mà là đầu người thân trên người, bên dưới một cái đuôi cá trắng lóa...

“Triển huynh?”

Triển Chiêu chỉ cảm thấy hít thở không thông.

“Miêu!”

“A!”

Triển Chiêu bị lay tỉnh, trước mắt khôi phục một mảnh tối đen...

“Làm sao vậy?”

Nghe thanh âm là Bạch Ngọc Đường, liền đó Triển Chiêu cảm giác có người dìu hắn dậy, lại nghe thấy Tiểu Tứ Tử hỏi: “Miêu Miêu người gặp ác mộng a, liên tục gọi Ngọc Đường.”

“Ách...” Triển Chiêu sờ đầu, có chút ngại ngùng, nhưng cảnh trong mơ khi này quả thật kì lạ.

“Mơ thấy gì lại kinh hãi thành như vậy?” Bạch Ngọc Đường vừa trở về, đã thấy Triển Chiêu giãy dụa trên giường, cau mày trong miệng lầm bầm liên tục gọi Ngọc Đường, liền biết hắn gặp ác mộng, vội vàng gọi tỉnh hắn.

“Nga, không...” Triển Chiêu lắc đầu: “Mơ thấy đại ca ta...”

“Trùng hợp vậy sao, đại ca ngươi cũng tên Ngọc Đường a?” Bạch Ngọc Đường tự tiểu phi tiểu hỏi.

“Khụ khụ.” Triển Chiêu ho khan một tiếng, Tiêu Lương đặt một ly trà vào tay hắn.

Triển Chiêu uống một ngụm, tạm xem như bình tĩnh nói: “Tiện đường cũng mơ thấy người, người bị một nữ lưu manh bắt đi, cho nên ta mới gọi người.”

Bạch Ngọc Đường không nói được gì, thở dài, con mèo này...

12. Q.1 - Chương 12: Mộng Cảnh Thành Chân (cảnh Mơ Thành Thật)

Triển Chiêu bị giấc mộng khi này ám ảnh, cứ nghĩ là có điềm xấu, nhưng lại nghe người ta nói mộng ngược với đời, còn nghe nói mơ thấy nước là dấu hiệu tốt.

Bạch Ngọc Đường thì lại vì nghe xong chuyện vì nhân ngư nên trần trọc khó ngủ.

Hơn nửa đêm, hay người còn lật qua lật lại trong phòng.

Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương ngủ trên giường nhỏ, đã ngủ từ lâu, Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường nằm trên giường lớn, tinh thần tỉnh táo nằm nghĩ chuyện.

Cũng không biết đã đến giờ nào, đột nhiên nghe Triển Chiêu hỏi: “Sao người còn chưa ngủ?”

“Ngủ không được.” Bạch Ngọc Đường lầm bầm một câu: “Còn người?”

“Ta đã tỉnh ngủ rồi...” Triển Chiêu suy nghĩ một chút, bổ sung thêm một câu: “Là từ lúc mơ thấy người bị nữ lưu manh bắt cóc...”

“Khụ khụ.” Bạch Ngọc Đường ho khan một tiếng.

“Khi này ngoài đi lấy hành lý người còn đi đâu vậy?” Triển Chiêu hỏi.

“Miêu...”

Triển Chiêu nhẹ nhàng nâng chân, đạp Bạch Ngọc Đường một cước: “Ai là miêu!”

“Đối với cá người hắn là có hiểu biết đúng không.” Bạch Ngọc Đường tự nói tiếp.

Triển Chiêu im lặng một lát mới hỏi: “Cá chua Tây Hồ hay cá hấp quế a?”

...

“Hải nhân ngư, từng nghe chưa?”

“Hải nhân ngư?” Triển Chiêu nghiêng người, tuy rằng nhìn không thấy, nhưng vẫn gối đầu lên tay quay mặt về phía Bạch Ngọc Đường: “Người nói giao nhân sao?”

“Đúng vậy.”

“Ta nghe qua, ở vùng duyên hải dường như có người buôn bán, còn có đôi khi đánh cá bắt nhầm.” Triển Chiêu suy nghĩ một chút: “Chẳng phải nói là ăn thịt hải nhân ngư có thể trường sinh bất lão sao?”

“Còn có loại chuyện ấy?” Bạch Ngọc Đường cười cười: “Tin đồn thật không ít a.”

“Giang hồ nghe đồn mà thôi...” Hơn nữa, nghe nói ngư dân rời bến rất sợ gặp thứ này, vì nếu nhìn thấy sẽ gặp bão.”

“Nói như vậy, hải nhân ngư thật sự tồn tại a?” Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, hỏi: “Vậy nó rốt cuộc là người hay cá?”

“Ta cũng không biết, người vẫn để tâm tới thứ nhìn thấy trong ao nước trong hậu viện Từ đường Mã Phúc?”

“Àn... Còn có lời của lão bộ khoái nói.”

“Ta vừa bảo Tiểu Lương Tử tìm trong nha môn, lão bộ khoái đó không còn ở đây, hỏi người khác, cũng là nhất văn tam bất tri[một câu hỏi ba người không ai biết].”

“Nga?” Bạch Ngọc Đường cũng nằm nghiêng qua, đối mặt Triển Chiêu: “Người trong nha môn cố ý giấu diếm chuyện của hần?”

“Có khả năng.” Triển Chiêu nghĩ việc này quả thật kì quặc: “Đúng rồi, vậy người có tra ra đầu mối gì không?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu: “Đều là tin đồn, giống như Mã Phúc, toàn bộ đều là...”

“A...”

Bạch Ngọc Đường còn chưa nói dứt lời, đột nhiên, từ bên ngoài truyền đến tiếng kêu la thảm thiết.

Tiếng la cực vang, hơn nữa còn có cảm giác mao cốt tung thiên[rợn tóc gáy]. Dường như gặp phải thứ kinh hoàng gì, làm Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương đang ngủ say trên giường cũng giật mình tỉnh giấc.

Tiểu Tứ Tử chui vào trong lòng Tiểu Lương: “Tiểu Lương Tử, cái gì kêu a? Thật đáng sợ.”

“Không có việc gì, chắc là ai đi tiểu đêm gặp cường bạo.” Tiểu Lương vội vã vỗ vỗ dỗ dành Tiểu Tứ Tử.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đã xoay người xuống giường, đi tới cửa, Bạch Ngọc Đường nói: “Thanh âm từ trong nha môn truyền tới, ta đi xem.”

Triển Chiêu gật đầu, biết Bạch Ngọc Đường để hần ở lại chiếu cố Tiểu Tứ Tử, hần đương nhiên cũng muốn đi theo, thế nhưng hơn nửa đêm lại không có thanh âm, dù sao cũng không tiện.

Bạch Ngọc Đường đuổi theo.

Triển Chiêu ở trong phòng lo lắng chờ.

.

.

... Không bao lâu, đã thấy Bạch Ngọc Đường trở lại.

“Thế nào?” Triển Chiêu hỏi.

Bạch Ngọc Đường vội vàng chạy vào, đến bên bàn rót một chén nước uống vào, ép cảm giác muốn nôn mửa xuống.

“Xảy ra chuyện gì?” Triển Chiêu không hiểu.

“Không thấy con cá lớn đâu nữa!” Bạch Ngọc Đường trả lời.

“Ha?” Triển Chiêu giật mình: “Con cá lớn như vậy, sao lại không thấy?”

Bạch Ngọc Đường khoát tay: “Đừng nói nữa, nghe rất tà ma.”

“Người... thấy cái gì rồi?” Triển Chiêu cảm thấy tình trạng của Bạch Ngọc Đường dường như không được đúng lắm.

“Xác chuột.” Bạch Ngọc Đường lấy lại bình tĩnh trả lời: “Trái đầy mặt đất.”

Triển Chiêu trầm mặc một chốc, vươn tay qua, vỗ vỗ lưng Bạch Ngọc Đường: “Bạch huynh, người nói xem trong nước uống của nha môn có mùi lạ không?”

.

...

.

Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu dùng vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn Triển Chiêu, thở dài buông chén, xoay người bước nhanh ra.

Triển Chiêu cười lắc đầu.

Tiêu Lương lẩm bẩm: “Nga, quả nhiên là giống hệt như sư phụ nói, Bạch đại ca không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ bẩn...”

.

.

Qua thật lâu, Bạch Ngọc Đường mới trở về.

Tiểu Tứ Tử ngưỡng mặt nhìn hắn: “Bạch Bạch, mặt người thật trắng nga!”

Bạch Ngọc Đường khoát nhẹ tay áo một cái, đi vào nằm xuống giường: “Ngủ.”

Triển Chiêu nằm xuống bên cạnh hắn, hỏi: “Ai, người còn chưa nói xong, thế nào rồi?”

Bạch Ngọc Đường trở mình một cái, cười nhìn Triển Chiêu, hỏi: “Người muốn biết?”

“Àn.” Triển Chiêu gật đầu.

Bạch Ngọc Đường đưa tay, nhẹ nhàng gõ gõ vào mũi Triển Chiêu[aaaaaaaaa]: “Hình như ta không nhớ rõ nữa, chờ khi nào ta nhớ ra sẽ nói cho người.”

“Người...”

Triển Chiêu biết hắn là đang trả thù lúc này mình cố ý trêu chọc hắn, thế nhưng cũng chẳng biết làm sao, là bản thân thất sách, khi này hắn là nên hỏi rõ chuyện trước rồi mới chọc ghẹo hắn.

“Đúng rồi miêu, nữ lưu manh người mơ thấy hình dáng thế nào?”

“Người hỏi làm gì?”

“Để lần sau ta thấy, hảo hảo tránh ra.” Bạch Ngọc Đường kéo chăn đắp, trở thân chọn một góc nằm thoải mái, ngủ.

Triển Chiêu nhin không hiểu kì, hỏi: “Cá lớn như vậy, sao lại không thấy?”

Bạch Ngọc Đường chỉ là cười trả lời: “Ngày mai nói cho người.”

...

Triển Chiêu chợt nghe thấy từ trên chiếc giường nhỏ, Tiểu Tứ Tử nghiêm túc nói với Tiêu Lương: “Tiểu Lương Tử, không được khi dễ người khác nga, cái này gọi là ác giả ác báo.”

“Ân ân.” Tiêu Lương gật đầu.

Triển Chiêu rầu rĩ úp mặt vào giường, hẩn nhìn không thấy, lại không buồn ngủ, lúc này càng thêm buồn chán.

Đang mơ màng, chợt cảm thấy tay Bạch Ngọc Đường đặt lên hông mình.

“Này, tay ngươi đừng sờ loạn!”

Bạch Ngọc Đường lúc này đã có chút buồn ngủ, bị Triển Chiêu đẩy tỉnh, không biết chuyện gì: “Ân?”

“Bỏ tay ra!” Triển Chiêu nói một tiếng, muốn gạt tay Bạch Ngọc Đường trên lưng xuống, thế nhưng cổ tay bị Bạch Ngọc Đường nắm lại: “Đừng nhúc nhích!”

Triển Chiêu ngẩn người, thứ cầm tay mình là tay của Bạch Ngọc Đường, vậy thứ trên hông là cái gì?”

“Phì” một tiếng.

Lông tơ toàn thân Triển Chiêu dựng thẳng đứng, sau lưng một đợt gió lạnh thổi qua... Thạch Đầu vùng chân chụp được thứ gì đó trên lưng Triển Chiêu.

Tiêu Lương rời giường đốt đèn, mọi người tập trung nhìn vào —— là một con rắn.

Con rắn này hình dạng kì lạ, to như cánh tay tiểu hài nhi, màu trắng sữa, rất đẹp, không tính là rắn lớn, chỉ là một con rắn bình thường. Điểm kì quái duy nhất là, da nó mềm mại trơn nhẵn, không hề có vảy, thảo nào khi nó bò đến mọi người không nghe thấy.

“Vật gì vậy?” Triển Chiêu nhìn không thấy, thế nhưng cảm giác chắc chắn không phải thứ tốt.

“Là rắn.” Tiêu Lương trả lời.

Triển Chiêu giật mình một cái.

“Đã chết rồi sao?” Bạch Ngọc Đường ngồi xổm xuống nhìn, liền thấy quái xà giường nanh cắn vào móng vuốt Thạch Đầu...

Móng vuốt trào ly cứng chắc như hắc kim, mặt khác bản thân trào ly cũng có độc, cho nên một cái cắn này không làm đau Thạch Đầu, nhưng lại chọc cho nó nổi giận.

Nó nghiêng đầu nhìn nhìn tiểu bạch xà, đột nhiên... ngoạm một cái, nhai nhai, nuốt vào.

.

...

.

“A!” Tiểu Tứ Tử kêu lớn lên: “Thạch Đầu sao ngươi lại loạn ăn bậy ba a!”

“Đúng a, cũng không biết nó là cái gì.” Tiêu Lương cũng sốt ruột.

Thạch Đầu chớp mắt mấy cái, còn vươn lưỡi liếm mép, như là nói —— mùi vị cũng không tệ lắm.

“Ăn không sao chứ?” Bạch Ngọc Đường cũng có chút lo lắng: “Không biết có độc không.”

“Thạch Đầu.” Tiểu Tứ Tử nắm hai tai Thạch Đầu: “Nhỏ ra!”

Thạch Đầu kêu chi chi chạy đi ngủ.

.

.

“Khi này có thấy rõ là thứ gì không?” Bạch Ngọc Đường bắt đắc dĩ, không thể làm gì hơn là hỏi lại Tiêu Lương một lần.

Tiêu Lương lắc đầu: “Dường như chỉ là một con bạch xà bình thường... Ân, hình như là đang thay da.”

“Thay da?” Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một lát, dường như từng nghe qua một điển cố, nói là bạch xà thay da biểu thị gì đó, nhưng hẳn trước nay vốn dĩ không tin những thứ thế này, không thể làm gì hơn là chờ đến lúc Công Tôn tới, hỏi lại hẳn.

Bị con bạch xà nháo một trận, nhìn sắc trời bên ngoài đã có chút trắng, Bạch Ngọc Đường nghĩ mình đi ngủ thôi, đã lẫn một đêm rồi.

Vừa nằm xuống, Triển Chiêu vỗ vỗ hẳn: “Ai.”

“Ân?” Bạch Ngọc Đường thật có chút buồn ngủ rồi: “Còn không ngủ?”

“Cái kia... Còn rần nữa không?”

Bạch Ngọc Đường ngẩn người, đột nhiên nhướn mày một cái: “Đúng rồi, ta nhớ ra rồi!”

“Nhớ tới cái gì rồi?” Triển Chiêu không hiểu hỏi.

“Con rần đó là Mỹ Nhân Xà, không có độc.” Bạch Ngọc Đường nói, đưa tay nhẹ nhàng sờ cảm Triển Chiêu[áááá]: “Con mèo nhà ngươi không phải vừa mơ thấy bị nữ lưu manh trên ghẹo sao, ứng nghiệm rồi.”

“Ngươi...”

Triển Chiêu giận, Bạch Ngọc Đường cười lắc đầu, xoay người ngủ.

Triển Chiêu nằm xuống, suy nghĩ một chút, lại đứng lên run run chần, xác định không còn rần nữa, mới nằm xuống tiếp tục ngủ.

.

...

.

Ngày hôm sau, Tiêu Lương dậy sớm, bày điểm tâm lên bàn, mọi người rửa mặt rời giường.

“Hiện tại có thể nói rồi chứ?” Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường: “Sao lại không thấy con cá đó đâu nữa?”

“Người tối qua kêu to là một nha dịch.” Bạch Ngọc Đường cũng không thừa nước đục thả câu nữa, nói cho hẳn: “Nha dịch đó nói tuần tra ngang qua, thấy cửa phòng lạnh dùng để ướp xác cá vốn dĩ được khóa kín bị mở ra. Hẳn hiểu kì, cho nên đi đến xem, thì thấy con cá đó đi ra.”

“Đi ra?!” Triển Chiêu không tin nổi, biểu tình của Tiêu Lương và Tiểu Tứ Tử cũng giống hệt, miệng ngậm đũa mở to mắt nhìn Bạch Ngọc Đường.

“Hôm qua có lẽ ta cũng là vẻ mặt này.” Bạch Ngọc Đường gấp thức ăn cho Triển Chiêu, nói: “Hắn nói là đi ra, vừa nhìn đã dọa cho hồn phách hắn bay ra, cho nên hét to một tiếng, nhưng con cá đó cũng không thương tổn gì hẳn, vội vàng chạy đến miệng giếng, nhảy vào.”

“Sau đó thì sao?” Triển Chiêu hỏi.

“Ta đi tới bên giếng xem thử, nước giếng vẫn đang lay động, sau đó vào phòng băng xem thử, đầy đất đều là xác chuột.” Bạch Ngọc Đường nói xong buông điểm tâm xuống, hỏi Triển Chiêu: “Có phải rất quỷ dị không?”

“Cá lớn làm sao lại biết đi?!” Triển Chiêu lắc đầu: “Lẽ nào đây chính là hải nhân ngư?”

“Hải nhân ngư không phải là đầu người thân cá, hơn nữa kiểu diêm không gì sánh được sao?” Bạch Ngọc Đường tự tiểu phi tiểu: “Đây là một con cá hoàn chỉnh, ta ở Hãm Không Đảo lâu như vậy, chưa từng thấy cá biết đi.”

“Chi chi.”

Lúc này, đột nhiên nghe Thạch Đầu kêu lên.

Mọi người cúi đầu nhìn, thấy nó đã ăn xong điểm tâm, đang đứng ở ngạch cửa, ngửi ngửi mặt đất.

“Trên mặt đất có một vệt trắng a.” Tiêu Lương đi qua ngòai xỏ xuống nhìn.

“Co thể là do con rắn tối qua làm ra không?” Bạch Ngọc Đường cũng đi đến. Thấy vệt trắng ấy kéo dài từ bên ngoài vào phòng, hiện rõ đường di động của con rắn tối qua.

“Đi xem đi.” Triển Chiêu vỗ vỗ Bạch Ngọc Đường nói: “Có chút kì lạ, sao bỗng dưng lại có rắn bò tới.”

Bạch Ngọc Đường nghĩ cũng đúng, liền dẫn theo ba người cùng đi theo vệt trắng trên mặt đất ra ngoài... Vệt trắng đi qua cửa sau của nha môn, uốn chuyển một đường trên mái, đi ra thật xa, thẳng đến một khe núi trên sườn phía tây nam của ngọn núi nhỏ sau nha môn mới dừng lại, còn đánh một vòng cung, để lại một vòng trắng.

“Là ở đây sao?” Tiêu Lương hỏi.

Bạch Ngọc Đường ngồi xuống nhìn một chút: “Là cố ý đưa chúng ta tới chỗ này, hay chỉ là ngẫu nhiên?”

Mọi người còn đang nghi hoặc, Thạch Đầu đã xoay xoay đào đất.

“Đất rất xốp a.” Bạch Ngọc Đường ngồi xuống nhìn, Thạch Đầu đã đào rất sâu rồi, trong cái hố to nó đào xuất hiện vài thứ gì đó xám trắng —— xương người!

“Dường như là xương tay người!” Tiểu Tứ Tử tinh mắt, vươn một ngón tay chỉ, phân phó Thạch Đầu: “Thạch Đầu đào từ từ!”

Thạch Đầu đào chậm lại, Tiêu Lương cũng giúp cầm cành cây đào đất.

Không lâu sau, xuất hiện một cổ hài cốt hình người.

“Là một nữ nhân nga.” Tiểu Tứ Tử nhìn nhìn: “Tuổi còn rất trẻ nga, hơn hai mươi...”

Vừa nói xong ngẩng mặt, đã thấy Bạch Ngọc Đường vẽ mặt kinh ngạc nhìn cổ hài cốt.

Bạch Ngọc Đường trước nay vốn là người thấy biến bất kinh, gặp phải chuyện gì cũng rất ít động thanh sắc, Tiểu Tứ Tử là lần đầu tiên thấy thần tình hắn như thế.

Triển Chiêu không nghe thấy thanh âm, liền hỏi Bạch Ngọc Đường: “Làm sao vậy?”

“Ách...” Bạch Ngọc Đường lắc đầu.

“Nữ nhân này mang thai rồi a!” Tiểu Tứ Tử chỉ vào cổ hài cốt nho nhỏ hắc sắc ở vị trí bụng hài cốt nữ nhân nói: “Ít nhất sáu tháng rồi! Thật đáng thương.”

“Cẩn Nhì.” Tiêu Lương vỗ vỗ vai Tiểu Tứ Tử: “Người... nhìn xuống một chút.”

Tiểu Tứ Tử xoay mặt nhìn, vừa nhìn cũng cả kinh giật nảy.

“Này.” Triển Chiêu có chút sốt ruột, kéo Bạch Ngọc Đường: “Thấy cái gì rồi?”

Bạch Ngọc Đường trầm giọng trả lời: “Đuôi cá!”

“Àn?” Triển Chiêu nghĩ mình hình như chưa nghe rõ.

“Cổ thi thể này thân người đuôi cá.” Tiêu Lương nói với Triển Chiêu: “Triển đại ca, đây là một con hải nhân ngư đã mang thai!”

“Cái gì?”

Triển Chiêu giật mình không ngớt.

“Dường như là mẫu tử một xác hai mạng.” Bạch Ngọc Đường nói, chỉ vào vùng xương sọ giữa chân mày hài cốt, có một cái hốc lớn.

Tiểu Tứ Tử cũng gật đầu: “Cả xương cổ của nàng cũng gãy, bị chết rất thảm nga.”

“Con rắn đó muốn chúng ta đến xem hài cốt của hải nhân ngư sao?” Tiêu Lương hỏi.

“Có lẽ vậy...” Bạch Ngọc Đường phủi bụi trên tay nhìn Triển Chiêu.

“Àn.” Triển Chiêu cũng gật đầu: “Ta càng tin là có người muốn con rắn đó mang ta đến xem thi thể hải nhân ngư...”

13. Q.1 - Chương 13: Tội Thảm Yếm Đích Sự (thứ Chán Ghét Nhất)

Một cỗ thi cốt hải nhân ngư mang thai... Tuy rằng Triển Chiêu nhìn không thấy, thế nhưng chỉ dùng tưởng tượng thôi cũng đã thấy quỷ dị lạ thường.

“Thực sự có giao nhân a?” Tiêu Lương cũng cảm giác không thể tin nổi.

Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu: “Người nghĩ thế nào? Mang thi cốt về sao?”

Triển Chiêu có chút do dự: “Thế nhưng... Người trong nha môn dường như không muốn nhắc tới chuyện hải nhân ngư.”

“Có phát hiện bunn rất mới không?” Bạch Ngọc Đường nói: “Hẳn là có người vừa chôn xuống.”

“Thật không?” Triển Chiêu cười cười khẽ lại gần: “Không phát hiện a.”

Bạch Ngọc Đường sững sốt, lúc này mới nhớ tới hai mắt Triển Chiêu nhìn không thấy, có chút xấu hổ.

“Thi thể này xử trí thế nào?” Tiêu Lương hỏi: “Còn có a, có khi nào là ghép lại không a?”

“Có khả năng này.” Bạch Ngọc Đường ngồi xuống nhìn cỗ thi cốt: “Nói không chừng là nửa thân trên của người ghép với nửa thân cá bên dưới.”

“Dem về đi.” Triển Chiêu đề nghị.

.

...

.

Sau đó, Bạch Ngọc Đường mua một cỗ quan tài chuyển thi thể vào, gọi hai nha dịch đến khiêng về nha môn, phân phó canh gác chặt chẽ.

Bọn nha dịch hỏi trong quan tài là thứ gì, Bạch Ngọc Đường chỉ nói là cơ mật, liên quan đến một án tử khác bọn họ điều tra, không được hỏi nhiều càng không được nhìn lên.

Nha dịch đương nhiên im miệng không hỏi nữa, việc này cũng tạm thời được gác lại.

.

.

Xử lý xong, bọn người Triển Chiêu đi tới một gian tửu lâu náo nhiệt, gọi một nhả gian, ngồi xuống bàn bạc.

“Lần này tựa hồ liên quan đến một vụ án cũ.” Triển Chiêu nói: “Hôm qua có cá biết đi, hôm nay lại có hải nhân ngư, còn có Mã Phúc cùng quái vật đầu người thân cá người thấy trong tù đường... Thật là không ít cá a.”

Bạch Ngọc Đường tay cầm một chén rượu sứ bạch sắc, nỗ lực đem những đầu mối đã phát hiện được xâu chuỗi lại, nhưng mà vẫn không có kết quả.

“Tiểu Lương Tử, Tiểu Tứ Tử.” Triển Chiêu gọi Tiểu Lương Tử và Tiểu Tứ Tử đang chơi cờ trên bàn nhỏ bên cạnh đến.

Hai tiểu hài nhi ngưỡng mặt nhìn Triển Chiêu, chờ hắn phân phó.

“Hai người ngồi xuống, nói một chút về mấy chuyện kì quái gần đây.”

Bạch Ngọc Đường biết, hẳn cùng Triển Chiêu là đương cục giả mê[người trong cuộc không sáng suốt], bỏ lỡ đầu mối, Tiểu Lương Tử và Tiểu Tứ Tử là hai hài tử, nói không chừng có thể phát hiện thứ khác.

“Chuyện kì quái...” Tiêu Lương gãi đầu: “Triển đại ca, chuyện nào cũng kì quái.”

“Chuyện gì kì quái?” Triền Chiêu muốn nghe chính là cái này, cho nên vội bảo nó nói.

“Ân... Hải nhân ngư khi này, còn có Mã Phúc sát nhân, sao đều là dùng chuột độc chết người? Người làm sao có thể nuốt vào một con chuột chết.”

“Ân ân.” Tiểu Tứ Tử đứng bên cạnh gật đầu.

Sau đó, hai hải tử người một câu ta một câu mà nói những chuyện kì quái ở huyện Cừ Sơn, Triền Chiêu và Bạch Ngọc Đường nghe xong, cũng cảm thấy kì lạ, nhưng lại nghĩ không ra đầu mối.

.

.

Còn đang lo nghĩ, chợt nghe dưới lầu một trận ồn ào... Còn có thanh âm của Lương Báo truyền đến: “Triền đại nhân! Triền đại nhân mau ra đây a!”

Bạch Ngọc Đường nghe thấy nhú mày, Triền Chiêu đẩy hẳn một cái: “Ai, gọi người đấy.”

Bạch Ngọc Đường không thể làm gì hơn là mở cửa sổ nhìn xuống, liền thấy Lương Báo dẫn theo một đám nha dịch chạy khắp đường lớn tìm hắn, lắc đầu, vung tay, ném chén rượu cầm trong tay ra ngoài.

Chén sứ bay xuống, gọn gàng đáp trúng vai Lương Báo.

Lương Báo ngẩng đầu... Vừa nhìn lập tức xông lên.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triền Chiêu: “Đường như xảy ra chuyện.”

Triền Chiêu gật đầu không nói, tìm người gấp như vậy, gấp chuyện không hay là khẳng định.

“Khó lường rồi Triền đại nhân a!” Lương Báo chạy ào vào kéo tay áo Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường bất động thanh sắc tách ra, hỏi: “Lần nào vậy?”

“Cái kia... Có một quái nhân tới, nói là muốn người đi gấp nàng ta, nếu không sẽ giết sạch người trong nha môn, hiện tại hơn nửa số nha dịch đã bị điểm huyết rồi.”

Bạch Ngọc Đường hơi nhướng mày, hỏi: “Người nào?”

“Không biết a, là một nữ nhân, rất đẹp.” Lương Báo nói, nghiêng rằng: “Nàng ta... Tuổi cũng không còn trẻ lắm, có lẽ đã hơn ba mươi.”

Bạch Ngọc Đường tựa bên cửa sổ nghe, trên mặt không có biểu tình gì, cũng không biết là có nghe được gì không.

“Triền đại nhân?” Lương Báo nhắc nhở.

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn hắn một cái: “Người trở về nói với nàng ta, ta ở đây ăn, chờ tối đa nửa canh giờ.”

“Ách...”

Lương Báo hụt hơi: “Thế nhưng... Vạn nhất nàng ta đại khai sát giới, vậy sẽ chết không ít nha dịch vô tội a.”

Bạch Ngọc Đường vẫn như trước bất động thanh sắc: “Ta sẽ báo thù cho các người.”

“Cái này...” Lương Báo sốt ruột giậm chân: “Triền đại nhân, ngài không thể nói vậy được a.”

Bạch Ngọc Đường cười nhẹ, giữa lúc Lương Báo đang nhìn nụ cười đó tới mơ mơ màng màng, thì lại nghe hắn nhàn nhạt nói một câu: “Cho dù là nha dịch, cũng không hẳn tất cả đều vô tội, người nói có đúng không.”

... Lương Báo hơi cau mày, nhưng lập tức khôi phục thần sắc hoảng loạn, vội như không nghe thấy, nói: “Vậy, Triền đại nhân, ta lập tức đi gọi nàng ta.” Nói xong, xoay người chạy đi.

.

Chờ Lương Báo đi rồi, Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn Triển Chiêu: “Thế nào?”

“Ta nhìn không thấy, nhưng cảm giác được khi Lương Báo nghe đến ‘không hẳn đều vô tội’ thì rất giật mình.” Triển Chiêu lắc đầu: “Đường như còn có chút sợ hãi.”

“Huyện Cừ Sơn này, quả nhiên không hề đơn giản.” Bạch Ngọc Đường lại duỗi tay muốn lấy chén rượu trên bàn, chợt nghe Triển Chiêu hỏi: “Người đoán, người muốn gặp người là ai?”

“Người nàng ta muốn gặp hẳn là người.” Bạch Ngọc Đường tự rót chén trà: “Không phải ta.”

Triển Chiêu tựa bên bàn chống tay nâng cằm: “Có muốn cược một ván không?”

“Cược thế nào?”

“Ta đoán, người nọ là Cung chủ Nhị Nguyệt Cung, người đoán là một người hoàn toàn không liên quan.” Triển Chiêu cong ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn: “Ai thua mời cơm trưa nay, người thấy sao?”

“Ta cược cái gì người cũng chọn rồi sao.” Bạch Ngọc Đường giúp Triển Chiêu rót trà vào chén: “Con mèo nhà người cũng quá bá đạo, không khiên tốn chút nào.” [thế nhà người còn sủng hẳn làm gì?]

Triển Chiêu đưa tay sờ chén trà, không ngờ chén đã bị tay Bạch Ngọc Đường dời đi... Nước trà nóng trong ấm rót vào trên ngón tay Triển Chiêu.

“Là ngoài ý muốn.” Bạch Ngọc Đường nói, nhẹ nhàng nâng tay Triển Chiêu lên, cầm khăn lau nước trên tay cho hắn, từng ngón từng ngón lau qua... Lực đạo vừa đủ, bất khinh bất trọng[không nhẹ không nặng], bất hoãn bất cấp[không nhanh không chậm], cũng bất thanh bất sở[mờ ám =)).]

Triển Chiêu cảm giác được qua lớp khăn mỏng, tiếp xúc với lòng bàn tay Bạch Ngọc Đường, ấm áp... Vì dương[ngứa ngứa, mà để ngứa ngứa thì kì quá ;_____].

Tiêu Lương muốn đi đến lấy chén rót trà uống, bị Tiểu Tứ Tử ôm cổ.

Tiêu Lương kinh ngạc giật mình, đổ mắt nhìn Tiểu Tứ Tử, tâm nói Cẩn Nhi làm sao vậy?

Tiểu Tứ Tử vênh môi với nó bảo nó không được đi! Không được đi qua đó! Không được quấy rối tình cảnh hiện tại!

Lau dù có chậm, trên tay Triển Chiêu cũng chỉ có năm ngón mà thôi, rót cuộc lau xong ngón cuối cùng, Bạch Ngọc Đường cầm ly trà đẩy lên, giúp Triển Chiêu uống bớt phân nửa, trả lại cho hắn.

Triển Chiêu cầm chén trà ngậy người, khi này rõ ràng Bạch Ngọc Đường có uống một ngụm, không biết hắn đặt môi chỗ nào...

Trong phòng yên ắng, đang khi mọi người còn đang trầm mặc vì không biết nói gì, chợt nghe Thạch Đầu ngáp một cái.

Mọi người lúc này mới hồi phục tinh thần lại, cùng lúc, nghe từ trên thang lầu truyền đến tiếng gõ “kêu kệt”, dường như có người đi lên.

“Ân.” Triển Chiêu nhẹ nhàng vuốt vuốt cái mũi cao thẳng: “Có thể ta đã đoán sai.”

“Có kết luận sớm vậy sao?” Bạch Ngọc Đường vẫn như trước ung dung dựa vào khung cửa sổ, nhìn cảnh dưới lầu.

Một cỗ kiệu tinh xảo dừng trước tửu lâu, trên đỉnh kiệu đỏ rực, trang trí một con hắc long đang vươn thân, hai người khiêng kiệu đều là nam tử cường tráng mặc y phục hắc sắc.

Đuôi mây Bạch Ngọc Đường khẽ nâng, nền đỏ rồng đen... Đây là người của Xích Long Môn?

Lúc này, chợt nghe tà cửa truyền đến tiếng đập cửa.

Đập cửa như vậy rất không lễ độ, là báo trước nếu lúc đập cửa xông vào có gì không hay xảy ra thì đối phương cũng không chịu trách nhiệm, mặt khác lại uy hiếp, nếu không ra chắc chắn sẽ gặp chuyện không lành.

Triển Chiêu mỉm cười lắc đầu: “Xem ra thực sự đã đoán sai, không phải hạ tam môn, mà là hạ cửu lưu.”

Lời vừa dứt, cửa đã bị “ầm” tiếng mở tung, một trận gió ùa vào... thổi trúng cánh cửa sổ phía sau Bạch Ngọc Đường làm nó liên động lay động kéo kẹt.

Tiểu Tứ Tử bị Tiểu Lương Tử kéo qua một bên, ngồi sau Thạch Đầu.

Nhìn lại phía cửa, một nữ tử mặc áo lụa hắc sắc, tóc cài trang sức đỏ thắm, khoảng ba mươi tuổi, diễm trang, mỹ mạo, cũng mang theo một cỗ tà khí.

“Nga?”

Nữ tử kia quan sát Triển Chiêu trên ngai bên bàn một lát, lại nhìn Bạch Ngọc Đường đang đứng bên cửa sổ uống trà mắt vẫn chưa từng liếc qua nàng một cái, dường như là thờ phào nhẹ nhõm: “Ta còn tưởng rằng có người giả trang, thì ra là thật, ta nghĩ quá nhiều rồi.”

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn nàng một cái.

Nữ tử lập tức đưa tay nhẹ vuốt mặt, cười nói: “Bạch Ngũ gia quá gấp gáp rồi, nhìn người ta như vậy, là muốn người ta lấy tim người ta có phải không?”

Bạch Ngọc Đường có chút dừng dừng, nhấp một ngụm trà nói với Triển Chiêu: “Xem ra thật đúng là tìm người.”

Triển Chiêu hơi nhếch khoé môi, hỏi: “Cô nương là người của Xích Long Môn?”

“Àn.” Nữ tử kia rõ ràng là hình dung xinh đẹp, nhưng cứ một mực cầm khăn tay che mặt, làm ra vẻ ngại ngùng, nhắc chân bước qua bậc cửa hạ giọng nói: “Tiểu nữ tử, họ Hồng, tên gọi Hồng Nương.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nghe xong đều không hẹn mà cùng sửng sốt —— Hồng Nương là một trong tam đại cao thủ Xích Long Môn, chỉ là nữ nhân này danh tiếng không được tốt, là một nữ hái hoa tặc.

“Ha ha.” Hồng Nương nhìn Triển Chiêu một chút: “Trước đây ta gặp qua Bắc Hiệp Âu Dương Xuân, hồ đồ cho rằng Nam Hiệp cùng hấn nổi danh tất nhiên cũng như hấn, là một mãng phu khổng vũ hữu lực[mạnh mẽ có sức lực]. Cho nên khi Triển Hạo nhắc tới người, ta còn không mấy để tâm, sớm biết rằng là một nhân vật tuần tú như thế này thì tốt rồi, ai... Uống công bỏ lỡ rất nhiều cơ hội.”

Hồng Nương nói một phen, rõ ràng là ngầm ám chỉ với Triển Chiêu, nàng ta quen biết Triển Hạo.

Triển Chiêu nghe được tên đại ca hấn trong lòng khẽ động... Nhưng Triển Chiêu rất hiểu Triển Hạo, tuy rằng đại ca hấn không biết võ công, thể nhưng tâm tư rất tinh tế đồng thời cực chán ghét võ nhân. Đặc biệt là môn phái hạ cửu lưu như Xích Long Môn, đại ca hấn nhất định sẽ không liên quan... Chẳng lẽ, Triển Hạo ở trong tay bọn họ?

Triển Chiêu bất động thanh sắc, hỏi Hồng Nương: “Tìm ta có chuyện gì?”

“Nga... Ta không có ác ý.” Hồng Nương khoát tay nhẹ một cái: “Chỉ là nghe nói, có một Triển đại nhân tuần tú tới nha môn, một thân bạch y, nhân tình mị hoặc có thể câu mất hồn người. Rõ ràng nhớ kỹ Triển đại nhân hai mắt mù, cho nên nghĩ Triển Chiêu kia là giả, cho nên đến nha môn nhìn một cái.”

Triển Chiêu lại tiếp tục nghi hoặc, Hồng Nương này rốt cuộc có lai lịch gì, có liên quan gì đến Triển Hạo, ngay cả chuyện mắt mình bị thương nàng ta cũng biết.

“Người muốn nói cái gì?” Bạch Ngọc Đường có chút chán ghét đáng về Hồng Nương lẳng lơ phô trương cộng thêm thừa nước thả câu, mở miệng hỏi một câu.

Hồng Nương che mặt cười: “Ta chỉ tới nói hộ Triển Hạo một câu.”

“Đại ca của ta có chuyện gì nhờ người?” Triển Chiêu nhú mày.

“Ân.” Hồng Nương gật đầu: “Hắn nói a, bảo người đừng tìm hắn nữa.”

Triển Chiêu nghe xong cười lạnh một tiếng: “Ta vì sao phải tin người.”

“Cần nói, ta đã nói rồi, tin hay không tùy người... Hơn nữa, dù các người có tìm, cũng không chắc sẽ tìm được! Triển Hạo không đơn giản như các người nghĩ...”

Hồng Nương nói đến đây đột nhiên dừng, vội vàng che miệng, vỗ ngực: “Ai nha... Nguy hiểm thật a, thiếu chút nữa nói hết ra rồi.”

Triển Chiêu chỉ cảm thấy kỳ hoặc, rốt cuộc là đại ca làm sao? Hắn có ý lẩn tránh không muốn gặp, hay là bị người khác uy hiếp?

“Cáo từ.” Hồng Nương xoay người định đi, Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu không có ý muốn ngăn cản nàng, cũng không ngăn lại. Nhưng Hồng Nương kia đến cửa lại quay đầu: “Đúng rồi, đại ca người nói, người có vấn đề gì, có thể hỏi, hắn nói cho ta một đáp án, nói là có thể giải đáp nghi vấn của người.”

Triển Chiêu sững sốt, trầm mặc một hồi, hỏi: “Vì sao đại ca lại làm ta mù?”

“Nga.” Hồng Nương lần thứ hai che mặt cười: “Triển Hạo nói a, có phải người nghĩ, hắn từ nhỏ cũng rất thích đệ đệ này?”

Triển Chiêu nghi hoặc, gật đầu —— đại ca quả thật yêu thương mình.

“Hắn bảo ta nói cho người, kỳ thật, từ nhỏ người hắn ghét nhất là người, thứ không muốn thấy nhất, là đôi mắt của người.”

Triển Chiêu khê cứng người, tuy nghĩ lời này không thể tin, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy khó chịu, đại ca làm sao có thể nói ra loại lời này!

Bạch Ngọc Đường thì lạnh lùng liếc mắt nhìn Hồng Nương.

Hồng Nương che miệng cười đến run rẩy cả người: “Đại ca người a, còn bảo người giám sát chặt chẽ người thích nhất, cẩn thận bị cướp... Ha ha.” Nói xong, xoay người vừa cười vừa đi.

Tiêu Lương tức giận, đi qua đóng cửa phòng, lầm bầm: “Người này thật đáng ghét.”

“Đúng vậy!” Tiểu Tứ Tử cũng gật đầu, chạy đến bên cạnh Triển Chiêu nói: “Miêu Miêu người đừng tin nga, nàng ta nói bậy!”

Triển Chiêu khê cười, gật đầu, đưa tay nhẹ nhàng xoa đầu Tiểu Tứ Tử.

Bạch Ngọc Đường thì nhú mày nhìn ra bên ngoài cửa sổ, Hồng Nương ra khỏi tử lâu, trước khi lên kiệu còn ngẩng đầu nhìn lên, cười với hắn, lên kiệu rồi đi.

Bạch Ngọc Đường quay lại, đi tới cạnh Triển Chiêu: “Thấy thế nào?”

Triển Chiêu không nói.

“Không cần quá để tâm lời nàng ta nói.” Bạch Ngọc Đường thấp giọng nói: “Lời nàng ta nói nói dối hắn còn nhiều hơn nói thật.”

Triển Chiêu trầm mặc một lúc lâu, đột nhiên ngẩng đầu, nghiêm túc nói: “Nhưng mà lúc ta nằm mơ... Người thật sự bị nữ lưu manh bắt đi mất.”

.

...

.

Bạch Ngọc Đường thở hắt một hơi, nhìn lại Triển Chiêu, chỉ thấy vẻ mặt hắn tự tiếu phi tiếu, đúng là đang trêu chọc mình.

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ một chút đột nhiên bật cười, nhấc một chân đặt lên băng ghế cạnh Triễn Chiêu, tay gác trên đầu gối đưa sang nhẹ nhàng nâng cằm Triễn Chiêu: “Ta bị nữ lưu manh bắt mất, cùng với chuyện người người thích nhất bị cướp, có liên hệ trực tiếp gì sao?”

.

...

.

Lúc này đến lượt Triễn Chiêu hụt hơi, cuối cùng bắt đắc dĩ, chỉ phải cười kéo tay Bạch Ngọc Đường xuống, cầm chén uống trà.

Tiểu ý trên mặt Triễn Chiêu vừa được Tiêu Lương đang bắt mắt với Hồng Nương, cũng vừa được Tiểu Tứ Tử miên man lo lắng suy nghĩ cho hắn, nhưng không vừa được Bạch Ngọc Đường đang nghĩ Triễn Hạo đang có chuyện.

Trong lòng Triễn Chiêu lúc này có thể nói là ngũ vị tạp trần, chuyện vốn dĩ đã quỷ dị, dường như đang phát triển theo hướng càng lúc càng quỷ dị.

.

14. Q.1 - Chương 14: Lão Trạch Địa Huyệt (địa Huyệt Dưới Căn Nhà Cũ)

Triễn Chiêu tựa hồ vẫn không bị việc này ảnh hưởng, quyết định cùng Bạch Ngọc Đường đến bờ sông Y Thủy, hỏi thăm Tiểu Hầu Tử đã lỡ dịp mấy lần.

“Chuyện người có đuôi, cũng có nga.” Tiểu Tứ Tử ngồi trên lưng Thạch Đầu, nói với Tiêu Lương đi bên cạnh: “Cha từng nói, chuyện đó là bình thường, là do đốt xương sống cuối dài chút mà thôi.”

“Thật không?” Tiêu Lương vô thức sờ sờ sau lưng mình: “Đốt xương sống cuối a...” Lại đưa tay sờ sờ Tiểu Tứ Tử... Tiểu Tứ Tử đỏ mặt cười tránh ra, đẩy tay Tiêu Lương: “Tiêu Lương Tử người thật hư.”

Triễn Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi song song phía trước, hai người đều là thông thả đi. Nghe động tĩnh của hai tiểu hài tử, không hiểu sao bỗng thấy ước ao... Là hài tử thật tốt, nháo thế nào cũng không sao.

.

.

Đường trên bờ sông cũng không phải bằng phẳng, thỉnh thoảng có hố nhỏ, Bạch Ngọc Đường lại đưa tay ngăn nhẹ Triễn Chiêu một cái, thế nên Bạch Ngọc Đường vừa vung tay áo tạo ra tiếng gió, Triễn Chiêu liền dừng lại.

Rất nhanh đã đến nơi, không xa phía trước quả thật có một túp lều nhỏ, có điều bốn bề hoang vắng, một túp lều hoang tàn, trước cửa một cỗ quan tài, đồ đầy bùn nhão, trông mấy loại rau quả.

Khung cảnh này, nhìn thế nào cũng thấy quỷ dị.

“Có lẽ là nơi này.” Bạch Ngọc Đường thấy nóc nhà có khói bếp bốc lên —— có người ở!

“Tiểu hài tử kia.” Tiểu Tứ Tử tinh mắt, vừa nhìn đã thấy một tiểu hài nhi ngồi xổm trước cửa nhà nghịch bùn, chính là Tiểu Hầu Tử chớp mắt đã không thấy lần trước.

Tiểu Hầu Tử dường như cũng phát giác có người tới gần, đứng lên nhìn chằm chằm bọn Triễn Chiêu một lúc, xoay người bỏ chạy vào nhà, đóng cửa!

“Nó chạy sao?” Triễn Chiêu nghe được thanh âm, hỏi Bạch Ngọc Đường.

“Àn, vào nhà rồi.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, đang lúc nói chuyện thì chân cũng đã tới trước cửa túp lều, cửa gỗ đóng chặt.

Bạch Ngọc Đường đưa tay, gõ nhẹ cửa, bên trong không ai đáp lời.

Bạch Ngọc Đường đưa mắt nhìn Triển Chiêu: “Gọi cửa thế nào đây?”

Triển Chiêu hơi chút giật mình: “Người chưa nghĩ ra sao?”

Bạch Ngọc Đường bắt đầu dĩ: “Là người đề nghị đến đây.”

“... Tiểu Hưu Tử.” Triển Chiêu trầm mặc một lúc, gõ cửa nói lớn: “Chúng ta không phải người xấu, người mở cửa, chúng ta có vài việc muốn hỏi.”

Khóe miệng Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng cong lên một cái, không tiếng động cười cười.

“Cười cái gì?” Triển Chiêu hỏi.

Bạch Ngọc Đường nhún vai mấy cái: “Không...” Trong lòng thầm kinh ngạc, không lên tiếng hẳn cũng biết?!

“Ta nghe thấy người cười.” Triển Chiêu nghiêm trang nói: “Còn cười.”

Triển Chiêu vừa dứt lời, mọi người liền nghe được, từ trong túp lều, truyền ra, tiếng cười “hắc hắc hắc”. Tuy rằng âm thanh không vang, thế nhưng rất quỷ dị, thanh âm rất khàn.

“Không phải người cười...” Triển Chiêu cũng nghe rõ ràng rồi.

“Người bên trong đang cười!” Tiêu Lương bám vào cánh cửa nghe xong, quay đầu lại nói: “Giống như là từ nơi rất xa truyền đến, hoặc là nơi rất ngộp.”

“Căn lều này có thể rộng bao nhiêu?” Bạch Ngọc Đường nghi hoặc: “Sao lại xa?” Nghĩ, hẳn vòng ra phía sau căn lều, phát hiện tất cả bình thường không có gì kì lạ, mặt phía tây có một cánh cửa sổ.

“Bạch Bạch.”

Tiểu Tứ Tử ngồi trên lưng Thạch Đầu chạy tới, chỉ rèm cửa sổ: “Mành đang lay.”

Cánh cửa sổ này không có song gỗ, chỉ có một tấm mành rất dày che lại.

Bạch Ngọc Đường dùng sống dao nhấc nhẹ mành cửa .

Cũng may là Lá gan Bạch Ngọc Đường không nhỏ, mành vừa nhấc lên, sau cửa sổ lập tức xuất hiện một cái đầu cá... Cũng không biết là loại cá gì, hình dáng cực xấu xí, hai mắt tròn lồi ra, miệng đầu răng nanh, nhưng vẫn nhìn ra được, là một con cá chết.

Buông mành xuống, Bạch Ngọc Đường ôm Tiểu Tứ Tử đang hoảng sợ ôm ngực đi về cửa trước.

“Thế nào?” Triển Chiêu hỏi.

Bạch Ngọc Đường nhẹ lắc đầu: “Treo đầu cá trên cửa sổ, không biết là tập tục gì.”

“Đầu cá?” Triển Chiêu đời này yêu nhất là ăn cá, nhưng mà tra vụ án này, tra tới nỗi hẳn sắp ghét cá luôn.

Tiêu Lương dùng một cây dao nhỏ len vào giữa khe cửa, nhấc then cửa lên.

Đẩy cửa vào, Tiêu Lương nhìn quanh một vòng, hỏi: “Tiểu Hưu Tử? Người có trong nhà không? Chúng ta có chuyện muốn nói với người, sẽ không làm hại người.”

Tiêu Lương vừa dứt lời, lại nghe được tiếng cười hắc hắc cổ quái.

Triển Chiêu kéo Tiêu Lương qua một bên, rất sợ có gì đó mai phục, Tiểu Hưu Tử này rất kì lạ, hẳn vẫn nhớ rõ. trước khi Lưu chân nhân chết, Tiểu Hưu Tử ở ngay bên cạnh hắn, nói một câu “Đi chết đi”, sau đó Lưu chân nhân thật sự chết. Rất khó nói có phải là trùng hợp như lần Tiểu Tứ Tử đá Ít cung chủ của Nhị Nguyệt Cung hay không, chỉ có điều, Tiểu Tứ Tử là hoàn toàn không muốn người khác chết, Tiểu Hưu Tử lại không như vậy.

.

.

Bạch Ngọc Đường nhấc rèm cửa đi vào trong, không khác lúc nhìn từ ngoài vào, gian nhà rất nhỏ.

Bên trong trống trơn, một bếp lò, một cái bàn, còn có một chiếc giường.

Xem độ cao của bếp lò cùng kích cỡ chiếc giường, nơi này không chỉ có một mình Tiểu Hầu Tử.

“Người đâu?” Tiêu Lương tìm xung quanh, không hề thấy bóng Tiểu Tứ Tử, cảm thấy rất kì lạ, tiểu hài nhi chạy đi đâu rồi.

“Hắc hắc hắc...”

Lúc này, tiếng cười quỷ dị kia lại vang lên, mọi người tìm về phía phát ra thanh âm...

Góc phía tây nam trong gian nhà đặt một chiếc lồng sắt, bên ngoài phủ một tầng vải bố đen dày... Tiếng cười vọng ra từ bên trong.

“Là chim được nuôi sao?” Tiểu Tứ Tử hỏi.

Lúc này, Tiêu Lương đã tìm hết gian nhà rồi, góc tường, ngăn tủ, rương, nơi có chỗ giấu được người đều không thấy Tiểu Hầu Tử.

Triển Chiêu khoát tay: “Không cần tìm nữa, nó đã chạy mất rồi, ở đây chỉ có khí tức của mấy người chúng ta.”

“Tiểu Hầu Tử làm sao chạy được?” Tiểu Tứ Tử không nghĩ ra: “Trèo cửa sổ sao?” Lại cảm thấy không đúng a, cửa sổ đã bị cái đầu cá chặn rồi.

Bạch Ngọc Đường đi tới cạnh cái lồng sắt kia, gỡ lớp vải dày lên, quả nhiên, bên trong là một con quạ đen, một con quạ đen lớn lông đen tuyền.

“Ai lại nuôi quạ đen a...” Tiêu Lương nhìn mấy cái đầu cá dưới đáy lồng, nhin không được nhú mày.

“Ở đây thiệt nhiều cá chết a.” Tiểu Tứ Tử ngẩng đầu nhìn lên nóc chuồng, bên trên rất nhiều cá khô phơi nắng... Cũng không có mùi hôi, không biết dùng phương pháp gì làm thành.

“Bạch đại ca, ở đây có một cái hốc.” Tiêu Lương tìm thấy một cái hốc được dùng tấm ván gỗ che lại bên cạnh giường, đủ ột tiểu hài tử chui qua: “Khi này có thể Tiểu Hầu Tử trốn ra từ chỗ này.”

Bạch Ngọc Đường ngồi xuống nhìn một chút, đứng lên hỏi Triển Chiêu: “Đuổi theo?”

Triển Chiêu cười cười: “Đi chỗ nào đuổi a, còn không bằng ở đây chờ.”

“Trong nồi vẫn còn đang nấu cơm.” Tiểu Tứ Tử đứng trên ghế nhìn bếp lò, trong nồi có cơm: “Sắp khét rồi.”

Tiêu Lương vội vã đi đến dập lửa.

Lúc này, Triển Chiêu nghe được tiếng “Xoạt xoạt”, liền hỏi: “Thạch Đầu lại đào hầm nữa sao?”

“Thạch Đầu, không được đào sần nhà người ta.” Tiểu Tứ Tử nhảy xuống ghế, chạy đến ngăn Thạch Đầu, nhưng bị Bạch Ngọc Đường chặn lại.

Ngồi xuống nhìn chỗ Thạch Đầu đào... Bạch Ngọc Đường phát hiện, dưới một tầng đất mỏng, dường như có một tầng đá cứng, mà móng vuốt của Thạch Đầu, đang cào trên một khe hở nhỏ.

Bạch Ngọc Đường kéo Thạch Đầu ra, đưa tay gõ nhẹ lên mặt đất... Phát ra tiếng “tung tung”, thanh âm cho thấy bên trong trống không, không phải đất đặc — có hầm!

“Đúng là có hầm.” Triển Chiêu cũng nghiêng tai nghe: “Tiếng gió thổi rất nhanh, hầm không nhỏ.”

Bạch Ngọc Đường sờ sờ trên mặt đất một lát, đưa tay vào khe hở kéo ra hai bên...

.

.

Khối đá đó có thể nhấc lên được, nhìn sang khối bên cạnh, cũng có thể nhấc lên. Thì ra trên mặt đất có một cánh cửa đá, cửa không nhỏ, đủ ột người đi qua, dưới cửa là địa đạo tối om dẫn sâu xuống, còn có bậc thang.

“Bậc thang?!” Tiêu Lương nghĩ không thông: “Cái này không giống địa đạo nhà người thường a, đá ghép thành thang đều là một khối hoàn chỉnh, hình như rất quý.”

Bạch Ngọc Đường gõ nhẹ lên mặt đá, đích thật là loại đá tốt nhất, thạch chất cứng rắn lại lạnh — là hải thạch!

“Không giống thứ nhà người thường có thể sử dụng.” Bạch Ngọc Đường nói với Triển Chiêu.

Triển Chiêu cũng sờ thử lên bậc thang một chút, suy nghĩ trong đầu đương nhiên không khác Bạch Ngọc Đường — trước đây bọn họ vẫn cảm thấy kì quái, tiền bất trừ thôn hậu bất trừ điểm[trước không có thôn, sau không có quán, ý là nơi hoang vu vắng vẻ], sao lại dựng nhà ở chỗ này? Thì ra là vì phía dưới có một địa cung!

“Chi chi.” Thiên tính của Thạch Đầu là thấy động sẽ chui vào, ở đây lại có một cái động lớn tối u u, nó khi một tiếng đã chạy vào. Theo bậc thang xuống được phân nửa thì quay đầu lại nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường... Như là giục bọn họ nhanh lên.

Tiêu Lương thông minh, chạy đến trừ phòng cầm mấy cây củi đến làm đuốc, châm lửa cầm chạy về, đưa cho Bạch Ngọc Đường một cây, mình cầm một cây.

Bạch Ngọc Đường giơ đuốc đi xuống, vô thức đưa tay kéo Triển Chiêu, thấp giọng dặn: “Cẩn thận, rất tối.”

Triển Chiêu nghe xong, khẽ cười một cái, Bạch Ngọc Đường thường ngày nhìn có vẻ mặt lạnh tâm lạnh, kì thực chỉ là biểu hiện bên ngoài, hắn là một người rất ôn nhu...

Nhưng không biết vì sao, mỗi lần Bạch Ngọc Đường trở nên nghiêm túc, Triển Chiêu lại muốn chọc ghẹo hắn, hiện tại lại bắt đầu ngứa mồm, cười nhẹ: “Không sao, đã quen rồi.”

Bạch Ngọc Đường thoáng chốc xấu hổ, lần nào cũng chỉ nhớ rõ Triển Chiêu đi đứng không tiện phải chiếu cố, lại cứ quên cái không tiện là hai mắt hắn...

Triển Chiêu vừa tưởng tượng đến biểu tình cả Bạch Ngọc Đường lúc này đã muốn cười, liền nhớ lại vị trí thêm đá vừa mò được đi xuống.

Vừa bước xuống một bước, chân kia còn chưa đặt xuống... Đã nghe thấy tiếng “rào rào”, là tiếng sỏi lăn.

Triển Chiêu bước trúng một chỗ lệch trên bậc thang.

“Cẩn thận!” Bạch Ngọc Đường đưa tay định kéo hắn, nhưng Triển Chiêu cũng không phải người vụng về, hắn vốn là khinh công vô cùng tốt, luyện đến mức xương cốt uyển chuyển, bước sai một bước cũng không hoảng loạn, xoay người trên không trung một cái áp sát vào phía trong.

Bạch Ngọc Đường thì đang hướng ra bên ngoài kéo hắn, Triển Chiêu lao vào trong, vừa vặn, ôm trọn vào lòng.

Tiểu Tứ Tử đi phía sau cười tủm tỉm nháy mắt mấy cái với Tiêu Lương — ôm rồi!

Tiêu Lương dở khóc dở cười, Cẩn Nhi cái gì cũng không thèm quan tâm, chỉ một lòng muốn tác hợp hai người.

Triển Chiêu bước lui qua một bên, nghĩ cứ dựa vào nhau như vậy không hay lắm.

“Chờ chút đã.” Bạch Ngọc Đường giơ đuốc soi hai bên, muốn xem thử trong bóng tối hai bên có thứ gì không.

Cái soi này quả thật rất cần thiết, Tiểu Tứ Tử là Tiêu Lương phía sau đều cả kinh hít một hơi khí lạnh — nơi này thật ra không phải một cái động, mà là một địa cung... Bốn phía mênh mông, chỉ có một bậc thềm đá chơ vơ thông xuống dưới, nhìn thế nào cũng thấy đáng sợ.

“Ai nha, đừng hoảng hốt, cẩn thận một chút!” Tiểu Tứ Tử kéo kéo vạt áo Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ở phía trước mấy cái, hai bên đều là khoảng không, ngay cả trên bậc thang cũng không có tay vịn.

“Cẩn Nhi, lại đây!” Tiêu Lương một tay cầm đuốc, một tay ôm ngang hông Tiểu Tứ Tử, cẩn thận bước từng bước theo đường thẳng.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu là hai người lớn, Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương ôm nhau cùng đi cũng đã rất tốn chỗ, đừng nói đến là hai người lớn, tình huống hiện tại là hai người bọn hắn không áp sát vào nhau thì căn bản không xuống được.

Triển Chiêu có chút bức bối: “Đại đạo này xây ột người sao?”

“Chi chi!” Phía trước, Thạch Đầu đã đi khá xa rồi, còn còn chưa ai đến, lại chạy lên kêu to mấy tiếng, ý bảo bọn họ nhanh chút.

Tiểu Tứ Tử với tay chọc chọc Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đang chắn trước mặt: “Bạch Bạch, phải ôm sát Miêu Miêu coi chừng Miêu Miêu ngã xuống, Miêu Miêu không được nháo, ngoan ngoan đi!”

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu đều dở khóc dở cười, xấu hổ quá.

“Khụ”, Bạch Ngọc Đường ho khan một tiếng, nhìn Triển Chiêu, trong bóng tối, thấy được thần sắc Triển Chiêu bình tĩnh như thường, hai tai thì hồng hồng.

Bạch Ngọc Đường nhin không được thấp giọng cười cười, con mèo này...

“Đi thôi, cẩn thận một chút.” Nói, Bạch Ngọc Đường một tay che bên ngoài Triển Chiêu, phòng ngừa trường hợp hắn vô ý bị rơi mất, tay kia cầm đuốc, theo sau Thạch Đầu cẩn thận đi từng bước xuống.

.

Triển Chiêu nghĩ may mà mình nhìn không thấy, vậy thì không phải xấu hổ thế này, nhưng nghĩ lại, nếu nhìn thấy thì lại không thể song song cùng đi, không thể làm gì hơn là tĩnh tâm nghe động tĩnh xung quanh, tận lực không để ý tới bờ vai đang dựa sát vào Bạch Ngọc Đường.

Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm nhìn Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu dựa vào nhau đi phía trước, Tiêu Lương bên cạnh liên tục nhắc nhở: “Cẩn Nhì, đừng cười a, cẩn thận dưới chân.”

“Ân.” Tiểu Tứ Tử vừa gật đầu vừa nói: “Tiêu Lương Tử. Cầm chắc đuốc đừng lay lay nga!”

Tiêu Lương hơi buồn bức: “Không lay a.”

“Ngô?” Tiểu Tứ Tử dụi dụi mắt: “Vậy sao ánh lửa lại lay qua lay lại.”

Tiểu Tứ Tử vừa nói như thế, Bạch Ngọc Đường cũng chú ý tới... Từ nãy đến nay toàn bộ lực chú ý của hắn đều đặt hết lên người Triển Chiêu, thật đúng là không chú ý, thế nhưng bây giờ nhìn, đích thật giống như Tiểu Tứ Tử nói, ánh lửa đang lay động.

“Đợi một chút.” Bạch Ngọc Đường đứng lại, đưa đuốc vào tay Triển Chiêu: “Cầm một lát.”

Triển Chiêu còn chưa rõ Bạch Ngọc Đường muốn làm gì, cầm đuốc đứng yên tại chỗ chờ.

Thạch Đầu chạy lên, kêu chi chi vừa nhìn lên đỉnh động vừa cào chân, dường như cũng phát hiện được gì.

Bạch Ngọc Đường lấy một quả tên lệnh dùng để liên lạc ra ném lên trên... Liền nghe thấy một tiếng rít lạnh lạnh quét qua.

“Thịch” một tiếng, tên lệnh đụng vào đỉnh động, nháy mắt nổ tung.

Khói lửa bạch sắc tỏa ra bốn phía, cường quang bắn ra chiếu sáng toàn bộ địa cung.

Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu nhìn lên... Lập tức hiểu rõ — vì sao ánh lửa lại lay động! Bởi vì trên đỉnh chẳng chặt, treo dây thứ khiến người ta sợ đến không nói nên lời.

15. Q.1 - Chương 15: Địa Huyệt Kinh Hồn (địa Huyệt Đáng Sợ)

Ánh lửa lay động, là vì mấy thứ treo trên đỉnh huyệt động đang lay động... Mấy thứ kia bay nhẹ nhẹ, dường như là lụa trắng, chỉ là dường như đã khá lâu rồi, cho nên đã rách nát.

Cho nên khi bọn người Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn qua, thật giống như trên đỉnh treo rất nhiều vải trắng, chúng nó lay động khiến cho ánh lửa trên mặt đất cũng lập lờ.

“Đó là cái gì ?” Tiểu Tứ Tử cảm thấy có chút đáng sợ, kè gần lại Tiêu Lương một chút, Triển Chiêu nhìn không thấy, liền hỏi Bạch Ngọc Đường: “Cái gì vậy?”

“Dường như là lụa trắng, đã lâu, đã ngả vàng, còn có chút rách nát.”

“Lụa trắng?” Triển Chiêu nhíu mày: “Treo trên đỉnh sao? Hình cuộn sóng?”

“Àn.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, thấy thần sắc Triển Chiêu có chút không đúng, liền hỏi: “Làm sao vậy?”

“Nga... Ta từng nghe nương ta kể lại, thời cổ, nếu như có tiểu thư nhà quý tộc chết oan, lúc hạ táng phải chôn cùng lụa trắng Tam tự bội, nếu không kiếp sau sẽ bị lụa trắng siết chết.”

“Tam tự bội?” Tiêu Lương không hiểu lắm.

“Là ba thốn, ba thước, ba trượng...” Bạch Ngọc Đường ngẩng mặt, nhìn đỉnh động đang được chiếu sáng, chỉ thấy kéo dài mãi ra xa gần như không thấy giới hạn.

“Ở đây xem ra có tới ba nghìn trượng.” Bạch Ngọc Đường hơi lắc đầu: “Ai lại treo nhiều lụa trắng như vậy lên đỉnh động... Làm sao treo lên được?”

Mọi người lắc đầu, không cách nào giải thích được vì sao lại trang hoàng như vậy, chẳng lẽ đây thật là mộ huyết của một công chúa tiểu thư vương công quý tộc?

.

.

“A!”

Mọi người còn đang buồn bực suy nghĩ, bỗng thấy Tiểu Tứ Tử chỉ một ngón tay ra hướng xa xa... Bạch Ngọc Đường nhìn xuống, liền thấy một thân ảnh hài nhi vội vàng chạy qua trước mặt.

“Nga... Thì ra nó không chạy trốn!” Tiểu Lương Tử nhìn ra là Tiểu Hài Tử, vừa mới dứt lời, Bạch Ngọc Đường đã phi thân dùng tốc độ cực nhanh phóng xuống phía dưới.

Sau đó, mọi người chợt nghe thấy tiếng tiểu hài tử kêu sợ hãi.

Phía dưới, Bạch Ngọc Đường bắt được vạt áo sau của Tiểu Hài Tử.

Tiểu hài nhi càng không ngừng hét lớn giãy dụa, Bạch Ngọc Đường nhíu mày, thấp giọng nói: “Người sợ cái gì, chúng ta muốn hỏi người vài vấn đề.”

Tiểu Hài Tử giãy dụa yếu dần, nơm nớp lo sợ quay đầu lại nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nhìn kĩ mặt Tiểu Hài Tử, nương theo ánh lửa, tiểu hài nhi này ngoại trừ gầy chút, ngoài ra không có gì bất thường, đương nhiên, kì quái nhất vẫn là cái đuôi phía sau.

.

.

Lúc này, bọn Triển Chiêu đã bước xuống một quãng thang dài, đến cạnh Bạch Ngọc Đường.

Tiểu Tứ Tử nhô đầu ra từ sau thân Bạch Ngọc Đường, nhìn Tiểu Hài Tử: “Người không phải sợ nga, chúng ta không phải người xấu, chỉ muốn hỏi người chút chuyện.”

Tiểu Hài Tử nhìn chăm chăm vào Tiểu Tứ Tử một lúc lâu, không nói gì nhưng cũng đã dừng giãy dụa, ôm tay đáng thương tha thiết nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường đương nhiên sẽ không túm nó thêm nữa, Tiểu Hài Tử thấy Bạch Ngọc Đường buông lỏng tay, bỏ chạy, nhưng đụng vào một đoàn gì đó mềm mềm văng trở về, ngẩng đầu nhìn... Liền thấy là Thạch Đầu chặn đường nó.

Tiểu Hài Tử kinh hoảng nhìn Thạch Đầu, hiển nhiên là chưa từng gặp qua con gì giống thế này.

“Tiểu Hài Tử.” Lúc này, Triển Chiêu thấp giọng nói: “Người đừng chạy, chúng ta hỏi người vài vấn đề rồi đi.”

Tiểu Hầu Tử ngồi tại chỗ không động đậy, thế nhưng ánh mắt nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường không có mấy tin tưởng.

Ngay lúc này, Thạch Đầu tiến đến gần, ngửi ngửi Tiểu Hầu Tử.

Tiểu Hầu Tử chăm chăm nhìn Thạch Đầu một lát, Thạch Đầu đột nhiên vươn lưỡi liếm liếm mấy cái lên mặt nó.

“Hắc hắc.” Tiểu Hầu Tử ban đầu còn sợ, sau lại cảm thấy ngứa ngứa, cười rộ lên.

Thạch Đầu lại cọ cọ, lắc lắc đuôi tựa hồ rất vui vẻ. Biểu tình trên mặt Tiểu Hầu Tử cũng dần thả lỏng, xoa xoa lớp lông dài trên lưng Thạch Đầu.

Tiểu Tứ Tử cảm giác Tiêu Lương đẩy nhẹ mình một cái, quay đầu lại, thấy Tiêu Lương nháy mắt với mình.

Tiểu Tứ Tử hiểu được, ngồi xuống nói với Tiểu Hầu Tử: “Nó tên Thạch Đầu nga, hai tuổi rồi, khả ái đúng không?”

“... Thạch Đầu a.” Tiểu Hầu Tử mở miệng nói, xoa xoa tai Thạch Đầu: “Thật khả ái a.”

Thạch Đầu thích nhất được người ta xoa tai, vừa sờ đã mềm người ra, chi chi hừ hừ bám dính Tiểu Hầu Tử làm nũng.

Tiểu Hầu Tử lại bị nó chọc cười vài lần, Tiểu Tứ Tử lập tức bắt chuyện: “Tiểu Hầu Tử nga, ta là Tiểu Tứ Tử, người bao nhiêu tuổi a?”

.

.

Trong khi hai tiểu hài nhi líu ríu làm quen, Bạch Ngọc Đường bắt đầu quan sát xung quanh... Địa huyết này tương đối trống trải, bốn phía không có gì, mà dựa vào độ rộng cùng độ dốc, hẳn là có một phần kéo dài tới đáy sông Y Thủy.

Nghĩ tới đây, Bạch Ngọc Đường vô thức nhìn Triển Chiêu, Triển Chiêu dường như cảm giác được hắn đang nhìn mình, liền đưa tay, nhẹ nhàng chỉ chỉ vào tai mình, ý bảo Bạch Ngọc Đường —— nghe!

Bạch Ngọc Đường nghiêng tai nghe, dường như có tiếng nước.

“Hức hức ~”

Đang chăm chú nghe, chợt từ trong động truyền ra tiếng nước nổ mờ ảo âm u, như là có người thấp giọng ngâm nga, lại như có người đang khóc.

Tiểu Tứ Tử cả kinh, ôm Tiêu Lương: “Quỷ quỷ?”

“Không phải.”

Tiểu Hầu Tử mở miệng: “Là Tiểu Hồng đang hát.”

“Tiểu Hồng?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều không hiểu.

“Các người... Không được đến đây.” Tiểu Hầu Tử lẩm bẩm một câu: “Muốn hỏi cái gì?”

Triển Chiêu ngồi xổm xuống, lần mò tìm được Tiểu Hầu Tử, tay đặt trên vai nó vỗ nhẹ: “Tiểu Hầu Tử, ta muốn hỏi, hôm đó khi Lưu chân nhân chết, vì sao lại nói câu “Đi chết đi” kia?”

Tiểu Hầu Tử dường như đã quên, chớp mắt mấy cái: “Có sao?”

“Có a.” Triển Chiêu gật đầu.

“Nga.” Tiểu Hầu Tử tỏ ra không có gì: “Hắn là người xấu, luôn luôn gạt người, chúng ta vẫn thường nguyên rửa hắn.”

“Các người? Sao lại nói hắn gạt người?”

“Hắn nói chuyện Mã Phúc đại tiên, hắn biết cái gì.” Tiểu Hầu Tử có chút kinh thường nói.

“Vậy người từng gặp?” Tiểu Tứ Tử hiếu kì hỏi.

“Từng gặp a!” Tiểu Hầu Tử đặc ý nói: “Mã Phúc đại tiên rất lợi hại!”

“Lợi hại bao nhiêu?”

“Lợi hại tới mức khiến người xấu đều chết hết, khiến những người đó không dám khi dễ chúng ta nga!” Tiểu Hầu Tử nghiêm trang nói.

“Tiểu Hầu Tử.” Triển Chiêu hỏi nó: “Có thể nói cụ thể chút không?”

“Àn, là...”

“Đồng ngôn vô kỵ.” [lời trẻ con nói không biết kiêng dè]

Khi bọn Triển Chiêu đang chăm chú nghe Tiểu Hầu Tử nói, bỗng nghe từ trên động khẩu truyền đến một thanh âm già nua: “Tiểu hầu tử, nói cái gì cũng không nên tin.”

“Nãi nãi!” Tiểu Hầu Tử kêu một tiếng chạy tới, Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường đều khẽ nhú mày... Vốn dĩ đã sắp hỏi ra, thế nhưng bị quấy rầy rồi.

Tuy rằng rất muốn đi xem đến cuối cùng địa huyết này, còn có Tiểu Hồng đang khóc kia là ai, thế nhưng mọi người vẫn phải quay lại, đi lên trên.

.

.

Song song, Bạch Ngọc Đường dường như nghe được một tiếng “rào”, hần đứng lại, thanh âm và thanh âm hần nghe được trong ao sau Mã Phúc từ đường... có chút giống.

“Làm sao vậy?” Triển Chiêu thấp giọng hỏi hần.

“Dường như ta nghe được...”

“Người không nghe lầm.” Triển Chiêu không đợi hần nói hết đã nói: “Ta cũng nghe được.”

Bạch Ngọc Đường thở dài — quả nhiên!

“Miêu Nhi... Ta có một ý nghĩ.” Bạch Ngọc Đường thấp giọng nói.

“Không được.” Triển Chiêu lắc đầu.

“Sẽ trở lại sớm, người ổn định bọn họ trước.” Nói xong, Bạch Ngọc Đường đã vụt qua, đi về phía sau.

Thạch Đầu thấy Bạch Ngọc Đường chạy, cũng chạy theo.[mê zai =.=]

Triển Chiêu sốt ruột, thật có chút giận bản thân mình nhìn không thấy.

Tiểu Tứ Tử đưa tay kéo kéo vạt áo hần: “Miêu Miêu, đừng lo, Bạch Bạch lợi hại như vậy còn có Thạch Đầu đi theo, không có việc gì đâu.”

“Các vị khách quý, mời đi lên uống chén trà?” Lúc này, nãi nãi của Tiểu Hầu Tử đã đứng phía trên gọi, pha sẵn trà chờ.

Triển Chiêu không thể làm gì khác hơn là nắm tay Tiểu Tứ Tử, dẫn theo Tiêu Lương cùng đi lên, nhưng vẫn không yên lòng, không hiểu sao hần bỗng nghĩ tới giấc mộng kia, thật không nên để Bạch Ngọc Đường đi một mình.

.

.

Mà lúc này, Bạch Ngọc Đường đã đi sâu vào bóng tối phía xa, hần không đi nơi khác, chỉ hướng thẳng đến nơi phát ra tiếng nước mà đi... Thạch Đầu đi theo bên cạnh, thỉnh thoảng lại ngửi ngửi mặt đất, nhìn động tác của Bạch Ngọc Đường.

Dần dần, đến chỗ sâu trong địa huyết hắc ám, Bạch Ngọc Đường càng lúc càng nghe rõ thanh âm nứt nẻ thút thít, phía trước lại xuất hiện một bậc thang, phía dưới, ở bậc cuối cùng đã có thể thấy được mép nước sâu đen... Mạch nước ngầm!

Mơ hồ, Bạch Ngọc Đường thấy có gì đó di động trong nước, dường như là cá lớn.

Bạch Ngọc Đường đi đến trước, nhưng lại cảm giác ống quần bị kéo, nhìn lại, Thạch Đầu cắn ống quần hần kéo về phía sau... Không cho hần đi.

Bạch Ngọc Đường không giải thích được, nhưng hần cũng không phải người lỗ mãng, Thạch Đầu có linh tính hơn nữa thiên phú dị bẩm, bản năng am hiểu về huyết động các loại, ngăn cản hần tất nhiên là có lý do.

Bạch Ngọc Đường ngừng bước, quay đầu lại nhìn nó: “Làm sao vậy?”

“Chi chi.” Thạch Đầu dùng móng vuốt hất một viên sỏi xuống bên dưới bậc thang...

Viên sỏi lăn xuống, mới hơn nửa, đột nhiên rơi vào vũng bùn... Lún xuống.

Bạch Ngọc Đường khẽ nhíu mày, ngồi xuống nhìn kỹ, mới phát hiện bậc thang là giả, bên trên là bậc thang bình thường, phân nửa bên dưới là ảnh phản chiếu, hơn nữa ảnh phản chiếu trên vũng bùn đầm lầy, không phải mặt nước, khi này nếu bước thêm một bước, đã rơi vào đó rồi.

“Grừ grừ...” Thạch Đầu nhe răng về phía thủy đàm kêu hai tiếng, sau đó cắn chặt vạt áo Bạch Ngọc Đường nhất định kéo về phía sau, như là muốn hần quay lại.

Bạch Ngọc Đường hơi do dự, bỗng nhiên cảm thấy sau đầu gió thổi qua, lập tức hạ người xuống... Một chuỗi tiếng kêu chói tai, một đàn dơi từ sau đỉnh đầu bay qua.

Song song với lúc ngồi xuống, Bạch Ngọc Đường thấy được một cảnh quỷ dị, cảnh tượng trước nay chưa từng thấy.

Đàn dơi lớn bay qua, Bạch Ngọc Đường ngồi xuống, lại thấy trong thủy đàm phía sau, có thứ gì đó bơi qua... Dường như là đầu một người, còn kéo theo một dải tóc dài.

Bạch Ngọc Đường nhìn kỹ, đầu người nọ đột nhiên chìm xuống... Lặn vào trong nước, sau đó mặt nước gợn dập dềnh, một cái đuôi cá cực lớn từ trong nước đánh lên, chìm vào trong nước.

Lại một chuỗi thanh âm nước gợn quen thuộc, sau đó dần dần tiêu thất...

Bạch Ngọc Đường cũng phục hồi tinh thần lại, đầu người, thân cá... Lần này hần tuyệt đối không nhìn lầm.

“Chi chi.” Thạch Đầu cắn tay áo Bạch Ngọc Đường, gọi hần trở lại.

Bạch Ngọc Đường thật sự xoay người trả về, cùng Thạch Đầu nhanh chóng rời khỏi huyết động, lên bậc thang trở lại nhà Tiểu Hưu Tử, liền thấy Triển Chiêu thấp thỏm ngồi bên bàn.

Triển Chiêu cũng không biết vì sao, thần tình rất hốt hoảng, nghe được Bạch Ngọc Đường đã trở về mới yên lòng, thở dài ra một hơi.

“Ha ha.”

Lúc này, nãi nãi của Tiểu Hưu Tử nhìn Bạch Ngọc Đường: “Các hạ thật may mắn, trước đây những người hiếu kì, muốn xuống địa huyết, đều đã chết không toàn thây, các ngươi nếu thật muốn nhìn như vậy a, lần bảo Tiểu Hưu Tử dẫn bọn ngươi đi.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường sửng sốt, vốn còn tưởng rằng bọn họ không được nhìn, sao lại hào phóng như vậy?

“Địa động đó là nơi nào a?” Tiêu Lương hỏi.

“Đó là một ngôi mộ lớn dưới lòng đất mà thôi, đã lâu lắm rồi.” Lão thái thái cười trả lời.

“Là mộ người nào?”

“Ha ha.” Lão bà xoa đầu Tiểu Hầu Tử, hạ thấp giọng nói: “Ta chỉ nói là mộ lớn, nhưng chưa từng nói, đây là mộ người a!”

16. Q.1 - Chương 16: Tâm Sự Bất Dữ Tha Nhân Thuyết (nỗi Lòng Không Nói Cùng Người Khác)

“Không phải mộ người? Vậy là cái gì?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường mơ hồ cảm giác có quỷ dị.

“Ai, năm đó a, khi lão công của ta phát hiện địa huyệt này, đã cùng mấy người huynh đệ của hắn đi xuống.” Lão bà tử yếu ớt mở miệng, thanh âm vừa khàn vừa chậm, quỷ dị không nói nên lời: “Tìm được rất nhiều tài bảo, cứ nghĩ rằng đã phát tài rồi, nhưng không ngờ không có mệnh phú quý, đều chết bất đắc kỳ tử. Lúc đó ta chỉ biết đây là một nơi chẳng lành, sợ người khác phát hiện, cho nên xây dựng một gian nhà ở đây, canh giữ địa huyệt này. Khi đó gặp một vị đạo sĩ vân du, là một người tài, hắn nói đây là địa huyệt của yêu ma, dù bên trong có tài bảo, nhưng tài bảo đó không phải để cho thế nhân hưởng thụ, cho nên châu báu trong đó không được phép lấy, hơn nữa, cần cá trong sông Y Thủy trấn trạch.

Mọi người lúc này đã minh bạch, vì sao trong nhà phải treo nhiều cá khô như vậy, thì ra dùng để trấn trạch, điều này quả thật rất lạ.

“Ai... Làm người ai chống nổi một chữ tham, thiên hạ cũng không có bức tường nào không lùa gió, về sau có người nghe được dưới nhà ta có bảo bối, cho nên thường lên vào, thế nhưng càng ngày càng tà tính, đã vào rồi thì không thể ra được.” Lão bà tử cầm quả trượng đập đập lên mặt đất: “Mấy đạo sĩ hòa thượng đều nói nhà chúng ta là người thủ mộ mấy đời gì đó... Sau khi sinh Tiểu Hầu Tử, càng khiến người khác dị nghị.”

Nói, lão bà tử ôm Tiểu Hầu Tử lên, thương yêu xoa xoa đầu nó: “Ai, khổ tới khổ lui, chỉ khổ bảo bối tôn tử của ta.”

Trong lòng Triển Chiêu hiểu rõ, thảo nào Tiểu Hầu Tử hận Lưu chân nhân đó như vậy, nói không chừng trước đây hắn từng khi dễ Tiểu Hầu Tử.

“Vậy Tiểu Hồng là ai?” Bạch Ngọc Đường trước sau vẫn rất lưu tâm chuyện nhân ngư.

Lão bà tử khẽ nhún mày, cúi đầu không nói lời nào, xoa đầu Tiểu Hầu Tử, một lúc lâu mới nói: “Hài tử tùy tiện đặt tên cho con cá lớn mà thôi.”

“Cá lớn?” Trong lòng Bạch Ngọc Đường vẫn còn nghi vấn, Triển Chiêu đương nhiên cũng không tin, lão thái thái này chỉ nói cho có lệ.

“Hai vị khách quý, không bằng nghe lão bà tử ta khuyên một lời.” Lão thái bà đột nhiên hạ giọng nói: “Huyện Cừ Sơn này a, từ xưa đã nơi yêu ma tụ tập, mà trong sông Y Thủy, cũng là tà thần... Mấy thứ này tuy không thể lộ diện dưới ánh mặt trời, nhưng cũng sẽ không lạm sát người vô tội, bất quá chỉ là trừng trị ác nhân vì dân trừ hại mà thôi, mấy người các ngươi, cái gì không cần quản thì cũng đừng quản.”

Triển Chiêu ngầm hiểu được, lão thái thái ngụ ý, bảo bọn hắn bớt lo chuyện người.

“Tiểu Hầu Tử a, tiễn các vị đại ca ra về.” Lão bà tử dầm dầm vai, đi đến bên giường nằm xuống nghỉ ngơi, miệng nói: “Ai, hậu sinh phải nghe lời lão nhân, đừng không biết trời cao đất rộng, người dù là giỏi mấy, cũng chỉ là người, đâu không được thần ma.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nghe xong những lời này cũng không biết phải cảm nhận thế nào, cảm thấy trong lời lão thái thái nói còn có hàm ý khác, hơn nữa dường như cũng không khác mấy với lời đại ca của Triển Chiêu nói.

Bất đắc dĩ người ta đã hạ lệnh tiễn khách, đối phương lại là cô nhi quả phụ, hai người cũng không thể kiên quyết lưu lại, không thể làm gì hơn là được “tiễn” ra.

.

.

Tiểu Hầu Tử tiến mọi người, đưa tay nhẹ nhàng vuốt đầu Thạch Đầu, dường như rất luyến tiếc.

“Tiểu Hầu Tử, người đến chỗ ta chơi đi?” Tiểu Tứ Tử nắm tay Tiểu Hầu Tử hỏi.

Hai mắt Tiểu Hầu Tử lóe lóe, dường như cũng có chút động tâm, rồi lại quay đầu lại nhìn lướt qua gian phòng: “Không đi nữa, ta ở nhà ăn, sau này các người cũng đừng đến nữa, đặc tội thần sông Y Thủy, người lợi hại mấy cũng sẽ chết.”

“Thần sông Y Thủy là chỉ Mã Phúc sao?” Triển Chiêu hỏi nó.

“Ân...” Tiểu Hầu Tử vừa định mở miệng, đã nghe nãi nãi bên trong gọi: “Tiểu Hầu Tử, ăn cơm.”

“Nga.” Tiểu Hầu Tử nhìn nhìn mọi người, đi vào đóng cửa.

Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng thở dài, dẫn theo bọn Triển Chiêu về nha môn.[vịt mẹ và 3 chú vịt con]

.

.

Bốn đường một đường im lặng trở về, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều có chút mất hứng.

“Nghĩ chuyện gì?” Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường đột nhiên dừng bước, lúc này chỗ bọn họ đứng cách bờ sông Y Thủy không xa, cách bến đò thì hơi xa một chút.

Bạch Ngọc Đường ngồi xuống, lấy một khối ngọc đen Phi Hoàng Thạch ra, vẫy tay gọi Thạch Đầu.

Thạch Đầu chạy đến, Bạch Ngọc Đường để nó ngồi vài cái, sau đó chôn khối đá xuống, vỗ vỗ đầu Thạch Đầu: “Nhớ kỹ vị trí chưa?”

Thạch Đầu nháy mắt mấy cái, ngồi xuống... Cọ cọ bụng xuống mặt đất, sau đó ngồi ngẩng, lắc lắc đuôi với Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường đưa tay vỗ đầu Thạch Đầu mấy cái, dường như là khen ngợi.

Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường: “Người muốn...”

“Người thật tin có yêu quái sao?” Không đợi Triển Chiêu hỏi xong, Bạch Ngọc Đường đã hỏi lại.

Triển Chiêu lắc đầu: “Ta tin có những thứ kì lạ không biết tên, nhưng mà yêu quái thì... Không tin.”

“Vậy cho nên, buổi tối chúng ta trở lại.” Bạch Ngọc Đường vỗ vỗ bụi trên tay: “Thứ tên Tiểu Hồng kia, khi này ta thoáng nhìn thấy, ta hoài nghi nó là hải nhân ngư.”

Triển Chiêu nhíu mày, nói: “Vậy buổi tối người đừng đi, tránh để bị nó bắt mất.”

Bạch Ngọc Đường sững sốt, nhìn Triển Chiêu: “Sao người biết hải nhân ngư là nữ lưu manh?”

Triển Chiêu lập tức nhận ra mình lỡ miệng, lập tức ho khan một tiếng: “Tùy tiện đoán vậy, chúng ta đi thôi.”

Bạch Ngọc Đường còn muốn hỏi, Triển Chiêu đã đưa tay bế Tiểu Tứ Tử: “Tiểu Tứ Tử a, bữa tối muốn ăn cái gì?”

.

...

.

Bốn người ngồi thuyền trở về, chuẩn bị vào phòng nghỉ ngơi một chút, buổi tối lại hành động.

Vừa đến trên phố, chợt nghe nói có người đại náo nha môn.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường tâm nói nha môn huyện Cừ Sơn này cũng thật nhiều tai họa a, ai có lá gan lớn như vậy đại náo nha môn. Lúc này, bốn người đã đến trước cửa nha môn.

Bạch Ngọc Đường chỉ cảm thấy hai người trước cửa rất quen mắt, khoanh tay đứng một bên.

“A!” Tiểu Tứ Tử hô nhỏ một tiếng: “Ảnh Ảnh!” Lập tức nhảy lưng từng từ trên trên lưng Thạch Đầu xuống, nhào đến.

Bạch Ngọc Đường cũng thấy được, nói với Triển Chiêu: “Là Giả Ảnh và Tử Ảnh.”

“Nga?” Triển Chiêu vui vẻ: “Vậy, Công Tôn và Triệu Phổ cũng tới?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Nói vậy, người đại náo nha môn hẳn là...”

“Triệu Phổ a!” Triển Chiêu bước nhanh qua.

Bạch Ngọc Đường đi theo phía sau, trong lòng cũng thoáng có chút khó chịu, lúc Triển Chiêu gặp mình, cũng đâu có vui như vậy. Thà rằng nhớ Công Tôn và Triệu Phổ giúp đỡ, cũng không muốn cầu mình giúp sao?

.

.

Trong biệt viện nha môn, nha dịch ngã la liệt đầy đất, Triệu Phổ đứng một bên giẫm lên Lương Báo đang trải dài trên đất, Công Tôn đứng bên cạnh hỏi hần: “Người nói, con ta đâu! Các người giấu con ta ở đâu rồi?!”

“Cha!”

Công Tôn vừa hỏi xong, bỗng nghe từ sau lưng truyền đến tiếng gọi quen thuộc, quay đầu lại, Tiểu Tứ Tử đã nhào đến.

Công Tôn lâu ngày mới gặp lại bảo bối kinh hỉ vô cùng, ôm lấy Tiểu Tứ Tử, hưng hăng hôn một cái, tuy rằng chỉ không gặp vài ngày, nhưng mà cũng làm hần sắp chết mất.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng vào cửa, Lương Báo bị Triệu Phổ giẫm dưới chân, hướng về phía Bạch Ngọc Đường hô to: “Triển đại nhân, cứu mạng a!”

Bạch Ngọc Đường khoát tay với Triệu Phổ: “Hiểu lầm.”

Triệu Phổ thả Lương Báo ra, thấy Tiểu Tứ Tử không có việc gì, mới đi tới nói: “Chúng ta vừa vào thành, đã nghe nói cái gì Mã Phúc sát nhân, còn có cái gì mà hung thủ là một tiểu hài tử cười gấu, bị giải đến nha môn rồi, ta và thư ngọc đến đây hỏi, tiểu tử này lại không nói.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường trong lòng mình bạch, xem ra là người trên đường thêm mắm thêm muối gì đó nói tiểu hài tử khả ái bao nhiêu, bị khi dễ rồi, mới chọc cho Triệu Phổ trở mặt, động đến Tiểu Tứ Tử còn không phải lấy mạng hần và Công Tôn sao.

“Ách... Là người phe mình a?” Lương Báo đứng lên, xoa xoa vết thương trên người nói với Bạch Ngọc Đường: “Triển đại nhân, ta thấy hần hung thần ác sát chạy vào hỏi cái gì tiểu hài nhi bạch y nhân, tưởng rằng đến gây phiền phức, không phải người bảo ta giữ kín thân phận của người sao, cho nên không nói.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, bảo hần mau đi đại phu.

Lương Báo lúc này lại bắt đầu hứng thú với thân phận của Triệu Phổ, từ nãy đến giờ xem ra, hần rất có quý khí a.

Triển Chiêu mò tìm được Công Tôn rồi, hỏi: “Ai, Công Tôn, giải được đã xong chưa?”

Công Tôn gật đầu, vỗ vỗ túi gấm bên hông: “Àn, đang dưỡng, còn phải thêm vài ngày, dưỡng được rồi sẽ cho người dùng, ngoài thoa trong uống, khoảng mười ngày là có thể nhìn rõ.”

“Lâu như vậy a!” Triển Chiêu sốt ruột.

Vừa nghe bọn Công Tôn tới, Triển Chiêu đặc biệt cao hứng, thứ nhất, có thể trị hai mắt, nhìn không thấy như vậy thật quá khó chịu. Quan trọng nhất là cứ như một phê nhân chuyện gì cũng phải dựa vào Bạch Ngọc Đường.

Thứ hai là... Công Tôn tới, thì tiểu bại hoại Tiểu Tứ Tử có người quản rồi, đỡ bị tiểu quỷ suốt ngày tác hợp, khiến hấn và Bạch Ngọc Đường rất khó xử.[sai lầm rồi cũng, cả Công Tôn Triệu Phổ bảo bối cũng tác hợp được cơ mà]

Thế nhưng hôm nay vừa nghe, trước sau còn phải gần nửa tháng mới có thể khỏi, Triển Chiêu tâm nói, có khi nào hai phụ tử nhà Công Tôn đã thỏa thuận trước rồi không.

“Tìm được người không?” Triệu Phổ hỏi Bạch Ngọc Đường, sau cau mày nói: “Ta nghe cái gì, Mã Phúc đại tiên... Còn cái Nhị Nguyệt Cung, chuột chết, hại chết rất nhiều người, xảy ra chuyện gì?”

Bạch Ngọc Đường vỗ vỗ Tiêu Lương bên cạnh, mọi người vào nhà, Tiêu Lương đem sự tình kể rõ ràng từ đầu tới cuối một lần. Tiêu Lương không giống Tiểu Tứ Tử, đầu óc trí nhớ rất trật tự rõ ràng, bọn Công Tôn nghe được cũng sốt không ngừng.

“Mã Phúc?” Công Tôn tri thức uyên bác, nghe chuyện cũng cảm thấy được điểm lạ, “Thủy thử xuất hà, Thủy Mao chi kiếp, có rất nhiều đều là gạt người... Đa phần là chiêu thức các thuật sĩ tha phương dùng để gạt người, chưa hẳn là có tai họa.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu gật đầu, Công Tôn đến là hay nhất rồi, có hai thứ muốn cho hấn xem thử, thứ nhất là thi thể người chết đến lúc này, một thứ khác —— là tử thi hải nhân ngư.

Vừa nghe nói hải nhân ngư, Công Tôn và Triệu Phổ cũng là sợ hãi than không ngớt.

“Có thứ này sao? Triển Chiêu hỏi Công Tôn.

“Từ thời cổ xưa đã có ghi chép về thú nhân, chẳng hạn như lang nhân, báo nhân các loại... Nhưng đa phần đều là tiểu hài nhi bị dã thú mang đi nuôi lớn cùng dã thú, bọn họ vẫn là nhân hình.”

“Hải nhân ngư? Chắc không có khả năng là người bị cá nuôi lớn chứ.” Triệu Phổ ngáp một cái: “Còn có a, xác chuột ghen trong cổ họng... Còn ngay trước mặt hai người các người?” Vừa hỏi vừa nhìn Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu.

Hai người đều gật đầu —— thiên chân vạn xác.

“Ta thật muốn biết ai có bản lĩnh lớn như vậy dám giả thần giả quỷ trước mặt hai người các người.”

“Ta đi xem thi cốt hải nhân ngư rồi nói tiếp.” Công Tôn đứng lên, vẻ mặt hưng phấn cùng Triệu Phổ đi xem thi cốt.

.

.

Toàn bộ các gian phòng trong hậu viện nha môn, bên trong đều là thi thể, còn có một gian phòng đầy xác chuột, âm khí dày đặc không ai dám tới gần.

Triệu Phổ và Công Tôn trước tiên là chạy đến quan tài nhân ngư, Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương theo phía sau, Bạch Ngọc Đường cũng muốn đi, đã thấy Triển Chiêu ngồi mình một góc, mặt mày ỉu xiu.

Bạch Ngọc Đường khẽ nhủ thầm, đi tới bên cạnh hấn: “Làm sao vậy?”

“Àn?” Triển Chiêu phục hồi tinh thần lại, lắc đầu.

Bạch Ngọc Đường khi này cũng nghe được hấn hỏi Công Tôn chuyện giải được, mấy ngày gần đây lại xảy ra không ít chuyện, đối với Triển Chiêu quả thật rất đáng giận. Đầu tiên là bị đại ca hạ độc, còn nghe người Xích Long Môn khiêu khích nói như vậy, tuy rằng không thể hoàn toàn tin, thế nhưng trong lòng đương nhiên sẽ có chút ảnh hưởng.

Bạch Ngọc Đường cũng có đại ca tình cảm thâm hậu, nếu như nghe người khác nói người hận nhất chính là mình, tất nhiên nổi giận, dù là không tin, cũng không tránh khỏi đau lòng.

Khe khẽ thở dài, ngồi xuống bên cạnh Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường nhìn hấn.

Triển Chiêu cúi đầu, nhìn nghiêng từ một bên, mi mắt buông xuống, Bạch Ngọc Đường vô thức chú ý tới lông mi Triển Chiêu... Đôi mắt quả thật có chút giống mèo...

“Khụ khụ.” Ho nhẹ hai tiếng, Bạch Ngọc Đường tự kiềm chế một chút, hẳn không biết cách khuyên người khác, một lúc lâu mới nghẹn ra được một câu: “Người đừng để trong lòng, tin vào cảm giác của mình là được rồi.”

“Àn.” Triển Chiêu chậm rãi ngẩng đầu nói: “Ta cảm giác...”

Bạch Ngọc Đường nhìn hẳn.

.

.

Đợi một lúc lâu, Triển Chiêu rốt cuộc nói ra một chữ: “Đói.”

Bạch Ngọc Đường sững sốt, liền thấy Triển Chiêu bật cười: “Đi thôi, đến phòng ngõ tác xem thử Công Tôn có phát hiện gì không, sau đó chúng ta đi ăn.”

Bạch Ngọc Đường không nói gì, đứng lên, liền thấy trên bàn có bao nhỏ Tiểu Tứ Tử vẫn thường đeo, bên trong có chút điểm tâm. Đưa tay cầm lên, lấy một khối hạnh nhân tô ra.

“Mở miệng.” Bạch Ngọc Đường nói.[chi? hun hả? ừ, hun đi!]

Triển Chiêu sững sốt, còn chưa biết là gì, đã ngửi được một hương vị thơm ngọt, mở miệng, bị nhét một khối hạnh nhân tô vào.

Triển Chiêu nhai mấy cái, đưa tay, Bạch Ngọc Đường lại bỏ thêm hai khối vào tay hẳn, Triển Chiêu đứng lên, vừa ăn hạnh nhân tô vừa mò mẫm ra cửa, thần tình buồn bã khi này cũng tiêu thất gần như không còn, trở lại ung dung dĩ vãng như khi thường.

Bạch Ngọc Đường đi theo phía sau, đến bậc cửa nhẹ nhàng dìu hẳn một cái, trong lòng có chút không vui — con mèo này, miễn cưỡng vui cười mà thôi, tính cách ngang bướng này thật khiến hẳn không biết làm sao.

.

17. Q.1 - Chương 17: Tri Kỷ Phi Hồng Nhan (tri Kỷ Không Phải Hồng Nhan)

Lúc Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng đi tới phòng ngõ tác, Công Tôn và Triệu Phổ đã mở quan tài rồi, cỗ thi cốt nhân ngư bên trong khiến cho hai người kinh hoàng không ngớt: “Là hải nhân ngư thật a!”

“Là tự nhiên, hay là có người ghép lại?” Bạch Ngọc Đường bước đi còn vung vẩy tay áo tạo tiếng gió, Triển Chiêu nghe tiếng nhận phương hướng, thuận lợi đi tới cạnh quan tài, hỏi.

“Là ghép lại.” Công Tôn thuận miệng đáp một câu: “Làm sao có khả năng người có đuôi... Nhưng mà có chút chỗ tương đối khả nghi.” Nói xong, Công Tôn chỉ vào xương bàn tay nhân ngư, nói: “Có cảm thấy kì quái không?”

“Tay nàng thật lớn nga!”

Tiểu Tứ Tử đang được Triệu Phổ ôm lên cao nhìn vào quan tài, trước đây Tiểu Tứ Tử cũng đã cảm thấy không thích hợp, tay cô nương sao lại lớn như vậy.

“Thường xuyên phải dụng lực hoặc... Thường xuyên quạt nước?” Triển Chiêu hỏi.

Mọi người không ai nói gì, cách lý giải này khá hợp lý, mà số các cách lý giải hợp lý, thật đúng là không nhiều lắm.

Bạch Ngọc Đường hỏi Công Tôn: “Có phải là hải nhân ngư thật không, ta thật sự đã từng nhìn thấy, con cá đó thật sự là thân người đuôi cá, còn sống, bơi rất nhanh.”

“Loại này có rất nhiều là giả.” Công Tôn nhẹ thở dài, lắc đầu nói: “Vùng duyên hải có rất nhiều tên lừa đảo, bắt cóc nữ hài tử, dùng phần da đuôi cá lớn bao chặt phần chân các nàng, khâu lại, bắt các nàng cùng sinh trưởng với nó, có vài tiểu hài nhi từ nhỏ đã sống trong nước... Dần dần sẽ...”

“Nha!” Tiểu Tứ Tử che tai: “Thật đáng thương nga!”

Mọi người cũng đều có chút không chịu nổi.

Công Tôn thở dài, cũng hiểu được mấy thứ này nói nghe không dễ chịu, lắc đầu: “Không nói cái này, người thật sự thấy được tướng mạo nhân ngư kia sao?”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, nói: “Công Tôn... Nàng ta lớn gần bằng hai người thường.”

“Hả?!”

Triển Chiêu cũng kinh hãi.

Triệu Phổ quan sát Bạch Ngọc Đường một chút, nói với Công Tôn: “Hai người... Vậy nữ hài nhi đó cũng thật khôi ngô.”

“Chẳng lẽ thật sự có hải nhân ngư?” Công Tôn chậm rãi đi tới lui.

“Cha, vậy còn cái kia?” Tiểu Tứ Tử chỉ vào cổ thi cốt hình người trong quan tà hỏi: “Trong bụng còn có oa oa nữa.”

“Oa oa này là được đặt vào, hải nhân ngư này vốn dĩ không mang thai, nhìn vào xương chậu của nàng thì biết. Hơn nữa nói chính xác, hải tử được đặt vào là người thường, tay chân đã thành hình mất cũng sắp mở, ít nhất cũng sáu tháng rồi. Hải tử sáu tháng trong bụng mẹ đầu sẽ hướng xuống, ở đâu có thai nhi giống như đang ngồi trong bụng mẹ như vậy? Hơn nữa, vị trí tiểu hài nhi cũng không thể cao như vậy, lẽ ra phải thấp hơn rất nhiều. Đây tuyệt đối là người có ý đồ khác, dùng hai cổ nhân cốt và một cái đuôi cá làm thành xác nhân ngư mang thai này.”

Công Tôn nói hết, liền nghe thấy Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường cùng Triệu Phổ đều trầm miệng một lời hỏi: “Đầu hướng xuống một biết bao nhiêu?”

Công Tôn vẻ mặt bất đắc dĩ trừng ba người: “Các người đều là từ trong bụng mẹ chui ra, chuyện này cũng quên rồi!”

Ba người đều xấu hổ cúi đầu ho khan một tiếng, Công Tôn đưa tay bế lấy Tiểu Tứ Tử từ trong lòng Triệu Phổ vỗ vỗ: “Tiểu Tứ Tử là ta đích thân đỡ ra! Ta từng gặp qua nhiều dụng phụ[phụ nữ có thai], khi hải tử ở trong bụng mẫu thân, thường thay đổi vị trí, thời điểm khác nhau, vị trí cũng tuyệt đối khác nhau, cái này gọi là thai vị! Thai vị không đúng sẽ khó sinh!”

Mọi người nghe được đều mơ mơ màng màng, Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm ôm Công Tôn cọ cọ.

“Sao phải làm xác nhân ngư mang thai giả?” Tiêu Lương hỏi Công Tôn: “Đuôi cũng có thể nhìn ra là ghép vào sao?”

Công Tôn gật đầu: “Tuyệt đối là giả.”

Mọi người im lặng chờ hắn giảng giải, dù sao ở phương diện này hắn có độ đáng tin tưởng đối cao.

Công Tôn nói: “Cá các người từng thấy, xương sống hình gì?”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút: “Thẳng.”

“Vậy cột sống người thì sao?”

Triển Chiêu trả lời: “Hình chữ cung.” []

“Àn.” Công Tôn nói tiếp: “Sinh linh có cột sống trên đời, hình dạng cột sống luôn là nhất định, xương sống cá nếu không thẳng, sẽ không bơi được. Nếu cột sống người không phải hình chữ cung, sẽ không thể đứng được. Nhân ngư này, nếu có nửa cột sống người, nửa còn lại là xương sống cá, vậy đừng nói là bơi, chỉ cần nàng quấy đuôi một cái, thất lưng sẽ gãy.”

Mọi người sửng sốt.

“Gãy?” Triệu Phổ buồn bực.

Công Tôn bật cười: “Các người từng thấy cá có thất lưng chưa?!”

Mọi người suy nghĩ một chút đều cảm thấy rất đúng, cá không có thất lưng!

“Các người không cảm thấy, người và hầu tử có chút giống nhau sao?” Công Tôn hỏi tiếp: “Sinh linh cần đứng thẳng bước đi xương cốt mới phát triển thành hình dạng tương tự chúng ta. Cũng như vậy, miêu cầu các loại đi bằng bốn chân xương cốt cũng không khác nhau lắm, cho nên các loại cá dù hình dạng có khác nhau, nhưng xương cốt chống đỡ bên trong nhất định sẽ giống nhau. Bởi vì chúng nó vốn dĩ không cần phải phát triển thành hình dạng thân người đuôi cá! Những thứ này tồn tại là không hợp với tự nhiên, các người nói có phải không?”

Triển Chiêu xoa xoa cằm, gật đầu: “Đúng vậy... Công Tôn, suy nghĩ của người thật thú vị. Bởi vậy, những thứ lừa người nhiều như vậy lại đều có thể bị vạch trần! Cái gì mà đầu người thân rắn, nếu như đã là thân rắn, vậy đầu cần đầu người, không thuận tiện!”

“Đúng vậy!” Công Tôn gật đầu, thỏa mãn nhìn Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường cũng minh bạch rồi, cuối cùng Công Tôn nhìn Triệu Phổ.

Triệu Phổ nhún vai một cái: “Vậy, con nhân ngư to bằng hai Bạch Ngọc Đường kia giải thích thế nào... Ai nha.”

Nói còn chưa dứt lời, đã bị Công Tôn nhéo một cái, bởi vì cái này Công Tôn cũng không giải thích được! Hoặc là, nữ hài nhi thật sự khôi ngô? Công Tôn nghĩ sao cũng cảm thấy không thỏa.

“Vậy nếu đây không phải nhân ngư, tay lớn như vậy, vậy là nữ hài nhi từ nhỏ bị nuôi như nhân ngư sao?” Tiêu Lương đột nhiên hỏi một tiếng.

Tiểu Tứ Tử bám bên thành quan tài nhìn, thở dài: “Thật sự rất đáng thương a.”

Công Tôn xoa xoa đầu hai tiểu hài tử.

“Ai, bằng không, trước tiên tìm chỗ ăn cơm đã, ăn xong rồi lại nghiệm xác chuột, nếu không chắc chắn ăn không vào.” Triệu Phổ trên chiến trường đã thấy không ít người chết, người cơ khổ cũng đã thấy nhiều, không thích bầu không khí lúc này lắm, kéo Công Tôn nói: “Đi, hai ta đi tắm trước rồi đi ăn!”

“Tắm cái gì a?” Công Tôn muốn nói ta đã sắp chết đói.

Nhưng Triệu Phổ cứ lôi kéo hắn, một tay bế Tiểu Tứ Tử chạy về sau viện: “Tắm rửa xong lập tức đi ăn, Tiểu Lương Tử, đi theo!”

“Nga.” Tiêu Lương không biết chuyện gì xảy ra, vội vàng dẫn Thạch Đầu chạy theo, chợt nghe Triệu Phổ từ xa xa quay lại phía Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu hô: “Hai người đi ăn trước đi.”

Bạch Ngọc Đường hơi nhếch nhếch khóe miệng, Triển Chiêu cũng có chút muốn cười, Triệu Phổ này... Thô trung hữu tế.[giữa bản tính thô kệch có sự tinh tế]

“Đi thôi, ta muốn ăn thịt, không ăn cá.” Triển Chiêu đề nghị.

“Ta cũng vậy.” Bạch Ngọc Đường lúc bước đi vẫn đóng đưa tay áo tạo tiếng gió như trước, làm chỉ dẫn. Thật ra, nếu hai mắt Triển Chiêu không có vấn đề, Bạch Ngọc Đường lúc đi không kéo tay hắn, Triển Chiêu cũng sẽ chạy đến khoát vai Bạch Ngọc Đường. Chỉ là hôm nay, Bạch Ngọc Đường cẩn thận không giúp hắn. Bởi vì hắn biết Triển Chiêu thật ra Triển Chiêu cái gì cũng nhận nhặt không để tâm, duy độc ngạo khí là không bỏ được, hắn không thích nhận người khác giúp đỡ, quá chăm sóc hắn so với hoàn toàn mặc kệ còn khiến hắn khó chịu hơn.

Hai người sóng vai ra khỏi nha môn, đến tửu lâu.

.

...

.

“Cửu Cửu, Tiểu Tứ Tử không muốn tắm, đói quá a.” Tiểu Tứ Tử kéo kéo Triệu Phổ.

Triệu Phổ nấp sau tường viện thấy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đã đi, quay lại: “Được rồi, lập tức đi ăn a.”

“Chúng ta đuổi theo bọn Miêu Miêu.” Tiểu Tứ Tử muốn chạy, bị Triệu Phổ nắm cổ áo xách lại: “Tiểu ngu ngốc a, đi gây thêm trở ngại sao?”

Tiểu Tứ Tử dùng vẻ mặt khó hiểu nhìn hắn: “Cái gì a?”

“Không phải là suốt đường đi con đều dốc sức tác hợp Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chứ?”

Tiểu Tứ Tử vò vò vạt áo: “Àn...”

“Ách...” Triệu Phổ lắc đầu, đưa tay chọc chọc cái bụng nhỏ của Tiểu Tứ Tử: “Làm sao có thể lấy chiêu thức tác hợp Cửu Cửu và cha dùng cho Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chứ?”

Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt lên hỏi: “Vì sao không thể a?”

“Cửu Cửu là lưu manh a, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu cộng lại nhân đôi, cũng không được một nửa lưu manh của Cửu Cửu.”

Tiểu Tứ Tử chớp mắt mấy cái, bắt đầu giờ ngón tay đếm.

Công Tôn đứng cạnh giếng nước rửa tay, bị Triệu Phổ chọc cười: “Người cũng thật hiểu rõ bản thân a.”

Triệu Phổ dày mặt cười cười, ngồi xuống nói với Tiểu Tứ Tử: “Tiểu Tứ Tử, nếu thật muốn tác hợp hai người đó, phải thay đổi sách lược!”

“Sách lược gì?” Tiểu Tứ Tử nghiêm túc hỏi.

“Lấy lui làm tiến!”

“Nga?” Tiểu Tứ Tử cảm thấy rất có lý, Cửu Cửu dùng đến cả binh pháp đánh trận rồi a!

“Nhớ kỹ.” Triệu Phổ kề sát vào tai Tiểu Tứ Tử thấp giọng nói: “Phải dùng hết các biện pháp có thể, để hai người bọn họ ở cùng một chỗ.”

Tiểu Tứ Tử xoa xoa cằm, mình có để hai người họ ở chung một chỗ a: “Con còn để bọn họ cùng tắm, nhưng mà bọn họ không chịu.”

“Chắc, quá nôn nóng rồi.” Triệu Phổ nói: “Giai đoạn hiện tại, trước tiên phải để bọn họ cùng ăn cơm, cùng đi, cùng ngủ một chỗ là được rồi.”

Tiểu Tứ Tử nghiêng đầu, tuy chưa hiểu lắm, nhưng nghĩ lại, gật đầu: “Àn! Tiểu Tứ Tử nghe lời Cửu Cửu!”

“Thật ngoan.” Triệu Phổ vui hơn hờ đứng lên, thấy Công Tôn đứng bên cạnh nhìn hắn chằm chằm, cười nhạt: “Người dạy nhi tử cái gì?”

“Khụ khụ...” Triệu Phổ ho khan một tiếng, tóm lấy hai tiểu hài nhi: “Chạy mau!”

Công Tôn lập tức đuổi theo, nghĩ thật quá xấu xa, không hảo hảo giáo huấn Triệu Phổ không được!

.

.

Gác hai lớn hai nhỏ đang nháo cho hỗn loạn qua không nói tới, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đã đến lầu, gọi món ăn, ngồi trong một nhà phòng ở tầng trên bắt đầu ăn rồi.

Bạch Ngọc Đường lơ đãng như không mà gấp thức ăn cho Triển Chiêu, đều là các loại dễ ăn, canh trứng món nước các loại dùng muối mức một cái là uống được, trên thịt cá Bạch Ngọc Đường đều bảo tiểu nhị cầm nha thiêm[cây tằm], Triển Chiêu chỉ cần đưa tay là có thể lấy được.

Hôm nay rốt cuộc cũng được trải nghiệm bản tính cẩn thận cho đáo của Bạch Ngũ gia, không khỏi thầm cảm khái, nhớ lại Bạch Ngọc Đường bình thường lạnh như băng, nhưng khi ôn nhu đối đãi, quả thật không ai không động tâm, thảo nào nói hắn là phong lưu thiên hạ.

Nghĩ tới đây, Triển Chiêu đột nhiên hỏi: “Bạch huynh có bao nhiêu hồng nhan tri kỷ?”

“Khụ khụ...” Bạch Ngọc Đường suốt nửa nuốt luôn nha thiêm, vội vàng lấy ra, giật mình nhìn Triển Chiêu: “Sao lại hỏi cái này?”

“Nga... Hiểu kì a.” Triển Chiêu trả lời.

“Làm sao người biết ta có hồng nhan tri kỷ?” Bạch Ngọc Đường cười nhẹ như không.

“Ai cũng nói người phong lưu thiên hạ a, với điều kiện của Bạch Ngũ gia người, không lý nào không có hồng nhan tri kỷ a,”

“Triển đại nhân người điều kiện cũng không kém, vậy người có mấy hồng nhan tri kỷ?”

“Ta không có a.” Triển Chiêu nhún nhún vai: “Ta cả ngày đều bề bộn công việc.”

“Ý người là ta cả ngày lúc nào cũng rối rắm?”

Triển Chiêu đưa tay cầm một cây nha thiêm bỏ vào miệng, phát hiện là ghim trên món lưỡi vịt, nhai nhai, suy nghĩ một chút, hỏi: “Không phải nói, người và Giang Nam danh kỹ Dao Cầm cô nương có danh xưng đệ nhất mỹ nhân rất thân thiết sao? Khắp thiên hạ người có thể đi vào Dao Cầm Các nghe đàn chỉ có một mình người.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Đúng vậy, ta đã từng cứu mệnh nàng ta.”

“Vậy có tính là hồng nhan tri kỷ?”

Bạch Ngọc Đường cười: “Người cũng vừa nói là chỉ nghe đàn.”

“Nga.” Triển Chiêu gật đầu.

“Vậy Cổ Độc Nương Nương Quý Hiểu Yến thì sao?” Triển Chiêu lại hỏi.

Bạch Ngọc Đường cười hỏi: “Người nghe được mấy thứ này từ chỗ nào?”

“Tiểu Tứ Tử nói cho ta biết đó.” Triển Chiêu trả lời: “Suốt trên đường đến huyện Cừ Sơn, mỗi ngày tiểu bại hoại đó đều bám bên tai ta nói mấy thứ này, còn hỏi ta có phải thật không, hình như là cố ý đến hỏi Giả Ảnh.”

Bạch Ngọc Đường mở miệng dở khóc dở cười, tiểu ngốc tử này thật đúng là rất dễ tâm. Giả Ảnh là một mật thám, việc quân cơ đại sự còn có thể dò ra, chút việc đồn đãi giang hồ này đương nhiên không làm khó được hắn, có khi cả gốc gác quê quán của cô nương người ta đều tra ra nhất thanh nhị sở rồi, nói vậy cũng không cần nhất nhất giải thích nữa. Lại nghĩ nghĩ, sao mình phải giải thích? Hồng nhan tri kỷ thì sao, hẳn Bạch Ngọc Đường trước nay không sợ người khác hiểu lầm những chuyện này.

“Àn?” Triển Chiêu hỏi hắn.

Bạch Ngọc Đường nghiêng mặt, vốn dĩ nghĩ có thể thuận miệng nói một câu, thế nhưng liếc mắt thấy hai mắt Triển Chiêu... Lời tới bên mép, lại bất giác thay đổi.

Bạch Ngọc Đường chỉ nhớ rõ dường như mình đã rất nghiêm túc nói: “Đó đều chỉ là bằng hữu, ta quả thật có một tri kỷ, đáng tiếc không phải hồng nhan.”

Triển Chiêu nghe xong ngẩn người, rất muốn hỏi thử xem tri kỷ đó là ai, nhưng lại không có dũng khí mở miệng, hai tai nóng nóng, đưa tay bắt một cây nha thiêm, bỏ vào miệng, là ngó sen nấu mật ong, rất ngọt.

.

18. Q.1 - Chương 18: Dạ Bán Quỷ Âm (tiếng Quỷ Lúc Nửa Đêm)

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ăn cơm một lúc lâu sau, chờ trái chờ phải, trời đã tối, bọn người Triệu Phổ vẫn chưa thấy đến.

“Sao lại thế này?” Bạch Ngọc Đường nghĩ không nên đợi nữa, cùng Triển Chiêu quay về huyện nha.

Vừa qua cổng, đã nghe thấy tiếng cười từ bên trong truyền ra.

Đi vào trong viện, liền thấy trên bàn bày rất nhiều thức ăn, Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử đang chơi trong sân, Triệu Phổ Công Tôn còn có cả Tử Ảnh Giả Ảnh bốn đại nhân ngồi bên bàn, thấy Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đi tới, đều nói: “Về rồi a, bữa cơm này ăn thật lâu.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu trong chốc lát có chút xúc động muốn lật bàn, khi này ai bảo bọn họ đi trước? Đi trước không phải nghĩa là sau đó bọn hắn sẽ đi sao?

.

.

Hai người vào sân, Triệu Phổ hỏi: “Buổi tối các người đi thăm dò địa huyết a?”

“Sau nửa đêm.” Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu gật đầu.

“Vậy chúng ta nghiệm thi trước nửa đêm?” Công Tôn kích động đứng lên, trên tay còn cầm nửa cái bánh ngọt, chạy đến phía sau, Tiểu Tứ Tử cũng ngậm bánh ngọt chạy theo.

Mí mắt Bạch Ngọc Đường và Triệu Phổ vô thức run rẩy.

Triệu Phổ làm mặt quỷ với Tiểu Lương đang giương mắt há mồm: “Nói trên một phương diện nào đó, rất là lợi hại, đúng không?”

“Àn.” Tiểu Lương cảm khái gật đầu, kỳ thật Cẩm Nhi nhà hắn rất là anh dũng nga!

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, lại phải nhìn đám chuột chết đó, đã bao nhiêu đó ngày rồi, không biết đã biến thành thứ gì rồi, hy vọng còn chưa sinh giòi.

.

.

Đến sân sau, may mà Lương Báo mỗi ngày đều gọi người đến đổi băng và quét dọn, giữ gìn sạch sẽ cho phòng thi thể, mà nói đến cũng kì quái, những thi thể này không sinh giòi cũng không có ruồi, thậm chí ngay cả thi ban xanh tím cũng rất ít, giống như là đã được xử lý chống phân hủy.

“Nga...” Công Tôn gật đầu: “Trúng độc thạch tín mà chết.”

“Thạch tín?” Triển Chiêu kinh ngạc: “Thật là trúng độc chết?”

“Đúng vậy!” Công Tôn cầm que trúc ấn vào da thịt thi thể, rất có co dãn, “Người trúng một lượng thạch tín lớn, sau khi chết thi thể sẽ không hư thối, trái lại sắc mặt hồng nhuận, người chết vì bệnh lao cũng dễ có loại bệnh trạng này.”

“Vậy sao lại có xác chuột trong cổ họng?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Àn...” Công Tôn đột nhiên cầm kẹp cấp một cái xác chuột lên nhìn chăm chăm một lát, còn đưa tới trước mũi người người.

Triển Chiêu cảm giác Bạch Ngọc Đường đứng bên cạnh hít sâu một hơi, xoay người đi ra, Triệu Phổ cũng cau mày, tâm nói thư ngốc nhà ngươi ngàn vạn lần đừng để dính vào miệng a, nếu không lát nữa phải kéo một bồn nước cho ngươi hảo hảo rửa, buổi tối ta còn phải hôn nữa!

Công Tôn chớp chớp mắt, nói với Tử Ảnh đang đứng ngoài cửa: “Tử Ảnh, lấy cho ta một thùng nước.”

“Nga!” Tử Ảnh xoay người đi ra, không bao lâu đã xách hai thùng nước giếng đến.

Công Tôn bảo Tiểu Tứ Tử gửi thử nước: “Có mùi không?”

Tiểu Tứ Tử đi qua gửi, lắc đầu: “Không có.”

Công Tôn bỏ xác chuột vào nước nhúng nhúng vài cái, lại đưa lên mũi gửi, đưa cho Tiểu Tứ Tử, hỏi: “Tiểu Tứ Tử, gửi thử, có mùi gì?”

Tiểu Tứ Tử gửi gửi, mắt to chớp a chớp, ngạc nhiên: “A? Sao không có mùi a?”

“Không mùi thì sao?” Triệu Phổ không hiểu.

“Chuột đã chết nhiều ngày như vậy, nhất định phải có mùi thối! Hơn nữa nó bị kẹt trong cổ họng, nước bọt trong cổ họng người, tính ăn mòn rất mạnh...”

Công Tôn mới nói đến đây, Bạch Ngọc Đường vừa lúc quay lại, nghe được câu này... Xoay người quay trở ra.

“Lông chuột chết, bên trên có một lớp dầu, lớp dầu này sẽ bị nước bọt ăn mòn, như vậy, sẽ trực tiếp ăn đến lớp da chuột, cự ly giữa da chuột và nội tạng rất mỏng...”

“Khụ khụ.”

Công Tôn chưa nói xong, Triệu Phổ đã ho khan một tiếng nói: “Thư ngốc, hay là chúng ta trực tiếp nói vào trọng điểm đi, người thấy thế nào a?”

“Nga...” Công Tôn suy nghĩ một chút, nói: “Nói cách khác, nếu đây thực sự là chuột thì phải thối rửa rồi mới đúng!”

Triển Chiêu và Triệu Phổ đều sửng sốt.

Tiểu Tứ Tử đứng bên cạnh ngoắc ngoắc Bạch Ngọc Đường đang đứng ngoài cửa: “Bạch Bạch, vào đi, cha không nói mấy thứ buồn nôn nữa rồi...” Vừa dứt lời liền bị Công Tôn đánh mông.

“Nếu không phải chuột, thì là gì?” Triệu Phổ cúi sát vào nhìn, vừa nghe Công Tôn nói, đúng thật là cảm thấy con chuột này càng lúc càng không giống con chuột nữa.

“Đợi ta xem thử a.” Công Tôn gấp con chuột ra, để lên trên mặt bàn, lấy dao nhỏ rạch bụng chuột. Nhưng kì quái là, con chuột bị rạch ra, trong bụng cũng không có huyết nhục hay nội tạng, nhìn qua lại giống một cục bột bị cắt ra.

“Nga!” Công Tôn bưng tỉnh đại ngộ: “Là dùng bột làm a!”

“Bột?” Triển Chiêu không hiểu.

Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu: “Bột vào nước không phải sẽ bị vữa ra sao?”

Mọi người kinh ngạc nhìn hần, như là nói —— người cũng biết bột vào nước sẽ vữa?

Bạch Ngọc Đường không nói gì.

“Có thể là còn được thêm vào vài thứ.” Công Tôn nói: “Có vài nghệ nhân, bọn họ dùng bột mì tinh tẩy trắng thêm vào chút thuốc bột làm diện nhân[người bằng bột]. Đúng rồi Tiểu Tứ Tử, có nhớ chúng ta từng mua một con oa oa bằng bột, bỏ vào trong nước, nó liền lớn lên?”

Tiểu Tứ Tử nghĩ nghĩ một lát, vỗ hai bàn tay nhỏ: “Đúng nga! Một cái rất nhỏ rất nhỏ, chỉ to bằng hạt đậu, sau đó bỏ vào trong nước, bùm một cái biến thành oa oa mập mập.”

“Thần kì như thế?” Triệu Phổ nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

“Nếu thật là như vậy, vậy thì có thể nói thông suốt rồi, suy cho cùng, nhét thứ nhỏ bằng hạt đậu vào cổ họng, so với nhét một con chuột vào dễ hơn nhiều.” Triển Chiêu nghĩ nghĩ: “Thế nhưng, mấy hạt đậu này làm sao vào trong đó được?”

“Quả thật rất kì lạ.” Bạch Ngọc Đường nhíu mày: “Xác chuột ở đây đều là giả sao?”

“Không phải.” Công Tôn vừa đi đến cửa phòng đặt xác cá lớn đã bị buồn nôn phải đi ra.

Mọi người đều cười, thật khó thấy được người này cũng có lúc bị làm buồn nôn: “Ai, thối muốn chết!” Công Tôn bịt mũi: “Mau, gọi người đốt căn phòng này, nếu không sẽ có dịch bệnh!”

Còn chưa kịp gọi người, đã thấy Lương Báo vội vã chạy vào, hần chỉ quen biết với Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu. tiến đến gọi ta: “Triển đại nhân, khó lường rồi, khó lường rồi!”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, người này sao mà lúc nào cũng hoảng hoảng hốt hốt: “Làm sao vậy?”

“Hai bờ sông Y Thủy đột nhiên sụp mất một mảng lớn, dường như là bị nước sông cuốn sụp, ngay cả bến đò cũng bị cuốn trôi.” Lương Báo giậm chân nói: “Không ít nhà cửa bên bờ sông cũng bị cuốn đi!”

“Cái gì?” Mọi người nghe xong đều kinh hoảng.

“Người thì sao?” Triển Chiêu hỏi: “Tử thương hãn là rất nghiêm trọng.”

“Nga, cái này thì lại không có, vì mấy ngày trước có thủy thủ xuất hà, cho nên mọi người đều có chuẩn bị phòng lũ, người sống bên bờ sông đều chuyển đi, cho nên không có việc gì!”

“Vậy một nhà Tiểu Hầu Tử thì sao?” Triển Chiêu đột nhiên hỏi: “Bọn họ có được ai thông báo không?”

“Tiểu Hầu Tử...” Lương Báo suy nghĩ một lát, vỗ chân: “Nga, khẳng định không có việc gì!”

“Sao lại khẳng định như vậy?” Bạch Ngọc Đường có chút nghi hoặc.

“Thời điểm này hằng ngày, Tiểu Hầu Tử và nãi nãi nó đều đến chợ bán cá, người trong vùng ai cũng biết.” Lương Báo nói ra cũng cảm thấy bọn họ thật may.

“Thật không...”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, liếc mắt nhìn mọi người: “Nói cách khác, lần này xảy ra nạn lớn, lại không chết một người nào.”

“Đúng đúng!” Lương Báo gật đầu.

“Vậy Lương đại nhân, thật là khiến ngài hao tâm tổn trí rồi, cũng may mà huyện Cừ Sơn đã có chuẩn bị từ trước a.” Công Tôn cười nói. Có thể là vì ngữ khí của hãn quá khách khí, khiến cho Lương Báo vô thức run rẩy một chút, lắp bắp nói: “Cái đó, tiên sinh quá khen rồi.”

Triển Chiêu cũng mỉm cười: “Như vậy phiền Lương đại nhân rồi, giúp chúng ta tìm Tiểu Hầu Tử và nãi nãi nó đến đây, chúng ta muốn gặp một lần.”

“Ách... Ở bên bờ kia, chờ tu sửa xong bến đò, là có thể thông truyền đến bờ bên kia...”

“Tu sửa bến đò cần bao lâu?” Triệu Phổ hỏi hãn.

“Ách, ba bốn canh giờ là ít nhất...”

“Hảo.” Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Bây giờ người đi tu sửa, trước sáng sớm ngày mai, ta muốn gặp Tiểu Hầu Tử và nãi nãi nó.”

“Ách... Sáng mai a.” Lương Báo lau mồ hôi: “Thế nhưng, vạn nhất...”

“Không có vạn nhất.” Triệu Phổ cười lạnh một tiếng: “Vạn nhất sáng mai hai người họ xảy ra chuyện gì, người tự xách đầu đến đây.”

Lương Báo há hốc, nhìn Triệu Phổ, nuốt mấy ngụm nước bọt: “Cái đó, này đại nhân này, cái đó, tiểu nhân vẫn chưa làm sai...”

“Người làm sai hay không.” Triển Chiêu nhắc nhở hãn: “Trời biết đất biết, người biết, ta biết!”

“Ách...”

“Còn không mau đi!” Giả Ảnh liếc mắt trừng hãn, sắc mặt Lương Báo trắng bệch, gật đầu lập tức xoay người chạy.

.

.

Chờ người đi rồi, mọi người đứng tại chỗ, Công Tôn hỏi: “Thế nào?”

Mọi người cười lạnh một tiếng, chợt nghe Tiểu Tứ Tử nói: “Hãn gạt người.”

“Tiểu Tứ Tử cũng nhìn ra?” Triệu Phổ có chút ngạc nhiên.

“Đúng vậy.” Tiểu Tứ Tử gật đầu: “Làm sao có chuyện trùng hợp như vậy được!”

“Người đoán xem, bọn họ có mục đích gì?” Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường.

“Theo lời hần nói, địa huyết kia cũng sập.” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu: “Ta đã xem qua, kết cấu địa huyết đó cực kì kiên cố, trừ khi phá sập những thanh trụ lớn, nếu không thế nào cũng sẽ không sập.”

“Đúng vậy.” Triệu Phổ cũng tán thành: “Cổ mộ đó đã được kiến tạo lâu như vậy, không lý nào chỉ một đêm đã sập, chỉ là trăm tính vạn tính, cũng không tính tới người trong nha môn có quan hệ với án tử.”

“Người trong nha môn, chưa chắc là có quan hệ với án tử này.” Triển Chiêu đột nhiên nói: “Có lẽ là vụ án khác...”

“Người nghĩ đến nhân ngư án lão bá kia nói ngày đó?” Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu.

“Àn.” Triển Chiêu gật đầu: “Rất rõ ràng, khi bàn về vụ án Mã Phúc với Lương Báo, hần rất nghiêm túc phối hợp với chúng ta, thế nhưng nói đến nhân ngư án, lại ra sức quanh co ấp úng úng.”

“Vậy... Bây giờ chúng ta làm thế nào?” Công Tôn nhìn mọi người. Tiểu Tứ Tử ngáp một cái, kéo kéo Công Tôn: “Cha, con mệt, chúng ta ngủ trước đã được không?”

“Nga!” Công Tôn vội vàng bảo Tử Ảnh dẫn Tiểu Lương Tử và Tiểu Tứ Tử vào phòng ngủ, bốn người ở lại thương nghị.

“Nếu bọn họ thật sự có chuyện giấu chúng ta, hiện tại có tra cũng vô dụng.” Triệu Phổ nói với Bạch Ngọc Đường: “Còn không bằng giả ngốc.”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy có lý, lại hỏi Triển Chiêu.

Triển Chiêu cũng gật đầu, đích xác!

“Vậy cứ về phòng nghỉ ngơi trước đã.” Công Tôn vỗ vỗ Triển Chiêu: “Người phải nghỉ ngơi nhiều mới được, đừng quá hao tâm tổn sức!”

Triển Chiêu gật đầu, cùng Bạch Ngọc Đường về phòng.

Công Tôn và Triệu Phổ liếc mắt nhìn nhau, Triệu Phổ hỏi: “Bằng không người đốt chút trầm hương gì đó, thúc đẩy bọn hần một chút?”

“Người muốn chết a, chỉ biết nghĩ ra mấy thứ ôi thiù!” Công Tôn liếc mắt trừng.

Triệu Phổ nhún vai một cái, ôm vai hần: “Ai nha, chỉ đùa chút thôi!”

Giả Ảnh đi đến: “Vương gia, ta ra ngoài thăm dò xung quanh, xem thử tình hình.”

Triệu Phổ gật đầu: “Àn, gọi Tử Ảnh cùng đi, hai người đều phải cẩn thận một chút.”

“Vâng!”

.
...
.

Về phòng, Triển Chiêu ngồi bên giường cảm thấy có chút mệt mỏi, có thể vì mắt nhìn không thấy, toàn bộ đều nhờ vào thính lực, cần tập trung rất nhiều, cho nên đầu có chút choáng váng.

Bạch Ngọc Đường đi chuẩn bị nước sáu tẩy.

Triển Chiêu tựa bên giường suy nghĩ.

Lúc này, bỗng nhiên nghe được một thanh âm kì quái.

Triển Chiêu hơi nghiêng đầu, cẩn thận nghe, dường như là tiếng thổi tiêu hay sáo gì đó.

“Làm sao vậy?” Bạch Ngọc Đường đi đến, thấy Triển Chiêu nhíu mày nghiêng tai, liền gọi hần một tiếng.

“Người nghe thấy không?”

Bạch Ngọc Đường không hiểu: “Cái gì?”

“Tiếng tiêu, hay là... Nói chung là thanh âm u u?” Triển Chiêu nghiêm túc chỉ chỉ vào tai mình, ý bảo Bạch Ngọc Đường nghe.

Bạch Ngọc Đường nhú mày tập trung nghe, lắc đầu: “Không có a...”

“Nhưng mà rõ ràng ta nghe được.” Triển Chiêu nghi hoặc, chẳng lẽ mình bị ù tai? Lắc lắc đầu, thanh âm đó vẫn còn.

.

...

.

Phòng bên cạnh, phòng của bọn Công Tôn, Tiêu Lương và Tiểu Tứ Tử đang ngủ trên giường nhỏ, đột nhiên thấy Tiểu Tứ Tử che tai chui chui: “Ai nha, ồn quá nga.”

“Cẩn Nhi, làm sao vậy?” Tiêu Lương không hiểu.

“Thật ồn ào, u u u!”

“Cái gì u u u?” Công Tôn đi đến, ôm Tiểu Tứ Tử lên nhìn vào tai bảo bối.

“Cha nghe không? Bên ngoài truyền đến.” Tiểu Tứ Tử chỉ tay ra ngoài cửa sổ.

Công Tôn mờ mịt, nhìn Triệu Phổ, Triệu Phổ nhún nhún vai —— hẳn cũng không nghe thấy.

“Thật sự có a!” Tiểu Tứ Tử ị làm cho ngủ không được, liên tục chui chui vào lòng Công Tôn.

.

...

.

Mà trong phòng Triển Chiêu, Triển Chiêu cũng nhú mày lắc đầu, thanh âm kia thật sự rất ồn!

“Người không sao chứ?” Bạch Ngọc Đường đi đến đỡ hắn. “Không...” Triển Chiêu đang lẩn lẩn, liên cảm giác bên tai nóng lên, ngứa người.

Bạch Ngọc Đường đưa hai tay che lên tai hắn, hỏi: “Còn nghe được không?”

Triển Chiêu lập tức phục hồi tinh thần, chợt lại nghe Bạch Ngọc Đường hỏi: “Hai tai người nóng vậy?”

“Không...” Triển Chiêu vội vàng giẫy giẫy.

“Đừng nhúc nhích, che lại rồi vẫn nghe thấy sao?” Bạch Ngọc Đường không nghi ngờ gì, chỉ nghiêm túc hỏi.

“Không nghe thấy nữa.” Triển Chiêu lại nghe nghe một chút, thanh âm đó thật sự không còn.

Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng buông tay ra.

Triển Chiêu nhú mày: “Lại có nữa!”

Tự mình che tai, Triển Chiêu vẫn lắc đầu: “Vẫn nghe được.”

Bạch Ngọc Đường nhìn trời, có phải con mèo này đang trêu ghẹo mình không a? Đưa tay che lên tai hắn, Triển Chiêu thở phào nhẹ nhõm —— không nghe thấy nữa!

.

...

.

Phòng bên cạnh.

Tiêu Lương che tai Tiểu Tứ Tử, Tiểu Tứ Tử hạnh phúc ngủ, Tiêu Lương có chút ngơ ngác nhìn Triệu Phổ và Công Tôn.

Triệu Phổ nhún vai, cười dùng khẩu hình nói với Tiêu Lương —— làm nũng đó, hảo hảo ôm đi.

Tiêu Lương gật đầu, nhìn gương mặt ngủ say của Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm cũng nằm xuống, nó sẽ ôm Cẩn Nhi ngủ một đêm nga.

Mà bên kia thì lại xấu hổ rồi, Bạch Ngọc Đường hai tay cứng đờ ôm lấy tai Triển Chiêu, hỏi: “Vây lát nữa phải thế nào?”

“Ân?” Triển Chiêu còn đang suy nghĩ không biết đã từng nghe qua thanh âm kia ở đâu, không hiểu làm bầm một tiếng.

“Ta là nói...” Bạch Ngọc Đường thở dài, nhìn nhìn tay mình cùng gương mặt Triển Chiêu: “Như vậy, ngủ thế nào?”

...

.

19. Q.1 - Chương 19: Lánh Loại Tạ Ý (một Loại Cảm Kích Khác)

Sau một khoảng trầm mặc xấu hổ, Triển Chiêu nói với Bạch Ngọc Đường: “Hay là, người buông tay ra thử xem?”

Bạch Ngọc Đường buông lỏng tay, Triển Chiêu lại nghe thấy thanh âm đáng ghét kia, vội vàng đưa tay kéo tay Bạch Ngọc Đường: “Che lại đi, thanh âm đó càng lúc càng vang rồi.”

Bạch Ngọc Đường không thể làm gì khác hơn là tiếp tục che cho hắn, vẫn chưa rõ là chuyện gì.

“Bằng không...” Một lúc lâu, Bạch Ngọc Đường mở miệng: “Chúng ta nằm xuống trước, sau đó ta lại che cho người?”

Triển Chiêu gật đầu, Bạch Ngọc Đường buông tay ra, Triển Chiêu nhú mào chịu đựng đập âm, cùng hắn nằm xuống, hai người mặt đối mặt, dù sao thì Triển Chiêu cũng không nhìn thấy, không xấu hổ, Bạch Ngọc Đường thì biết Triển Chiêu nhìn không thấy, cho nên cũng không xấu hổ.

Trong vụn phần không xấu hổ giữa hai người hỗn loạn vụn lẩn xấu hổ, nằm xuống rồi, Bạch Ngọc Đường đưa tay, nhẹ nhàng che lên tai Triển Chiêu.

“Như vậy tay có mỏi không?” Triển Chiêu vẫn rất chu đáo.

Bạch Ngọc Đường nhún nhún vai: “Coi như luyện công đi.”

Triển Chiêu cũng liền yên tâm thoải mái bắt đầu ngủ, chỉ là hai tai có chút nóng nóng, mắt không thấy tâm tưởng tượng, lần đầu tiên hắn nghĩ mắt nhìn không thấy cũng có điểm tốt.

Bạch Ngọc Đường thì lại là mở to hai mắt tỉ mỉ nhìn mặt Triển Chiêu, hai tay phải che tai hắn, đương nhiên phải dựa vào rất gần, có thể thấy rõ ràng từng chi tiết trên gương mặt Triển Chiêu, con mèo này rất là tuần tú nga.

“Người ngủ?” Triển Chiêu hỏi.

“... Ân.” Một lúc lâu sau, Bạch Ngọc Đường mới ân một tiếng, dáng vẻ dường như đã ngủ, Triển Chiêu cũng liền an tâm ngủ.

Qua hồi lâu, Triển Chiêu đột nhiên nói: “Người vốn dĩ không ngủ!”

Bạch Ngọc Đường ngẩn người, cười: “Nói bậy bạ gì đó, ngủ.”

“Ngủ người còn chớp mắt?”

.

...

.

Bị Triển Chiêu chọc trúng tim đen, Bạch Ngọc Đường không đáp gì, hắn sẽ không nói dối, thấy Triển Chiêu hỏi rất nghiêm túc, không thể làm gì hơn là nói: “Ngủ không được, rất nhiều chuyện kì lạ.”

“Người lại buông tay thử một chút, xem còn nghe thấy thanh âm đó không.”

“Ân.” Bạch Ngọc Đường buông tay, Triển Chiêu lại kéo lên: “Vẫn còn.”

“Thanh âm gì vậy, chẳng lẽ sẽ vang cả đêm?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, tâm nói có khi nào là Triển Chiêu ù tai? Nhưng như vậy thì cũng đâu cần mình che hắn mới không nghe nữa a.

“Không biết, cứ u u... Đúng rồi, người nghĩ bọn Công Tôn Triệu Phổ có nghe được không? Hay là chúng ta đi hỏi bọn hắn?”

Bạch Ngọc Đường im lặng một lát, nói: “Quên đi, ngủ đi.”

“Không đi hỏi?”

“Dù bọn họ có nghe được, ta cũng chỉ có hai tay.”

.

...

.

Triển Chiêu nghĩ nghĩ một lát cũng muốn cười, lại nhích nhích người, nghiêng cổ rất mệt nga, “Vai mỏi.”

“Nhịn một chút đi, tay ta còn mỏi hơn.” Bạch Ngọc Đường vô lực nói.

“Đổi tư thế khác có đỡ hơn không?” Triển Chiêu nghĩ hắn cứ chịu như vậy cả đêm phỏng chừng sáng sớm ngày mai tay Bạch Ngọc Đường sẽ cứng luôn.

“Muốn đổi thành thế nào, hai lỗ tai của người đâu thể dời qua một bên.”

Triển Chiêu suy nghĩ một chút: “Hay là, ta xoay người một chút... Bằng không, ta nằm sấp xuống có khi người sẽ thoải mái hơn một chút...”

“Ai, thôi đừng!” Bạch Ngọc Đường vội vàng ngăn Triển Chiêu đang muốn nằm úp lên người mình lại, tâm mắng con mèo điên này!

Triển Chiêu nghĩ nghĩ: “... Bằng không người nằm lên người ta?”

Bạch Ngọc Đường thật ra là đang do dự, còn chưa mở miệng, Triển Chiêu tự mình phản đối: “Không được, cổ cổ quái quái.”

“Quên đi, ngủ đi, còn nháo nữa trời sẽ sáng.” Bạch Ngọc Đường có chút vô lực, mấy ngày nay bị Triển Chiêu lấn qua lấn lại đến tỉnh bì lực tận, nhưng vẫn cảm thấy thiếu chút gì đó, còn thứ bị thiếu rất cuộc là gì, hắn lại không nói lên được.

“Hay là như vậy?” Triển Chiêu đưa hai tay che lên tay Bạch Ngọc Đường, như vậy có thể giúp tay Bạch Ngọc Đường dùng ít sức một chút, chỉ là lúc này cự ly giữa hai người gần như là mũi đụng mũi rồi.

Triển Chiêu nhìn không thấy cho nên không có gì đáng kể, Bạch Ngọc Đường nhìn một cái, cự y nhỏ như vậy chỉ cần vô ý một chút là sẽ chạm đến.

.

.

“Bạch huynh.”

Lúc Bạch Ngọc Đường còn đang chăm chăm nhìn mặt Triển Chiêu phát ngốc, chợt nghe Triển Chiêu gọi hắn một tiếng, Bạch Ngọc Đường giật mình một cái, ngẩng đầu: “Ân?”

“Người có thấy hơi nóng không?”

“Ân...” Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Mặc y phục đắp chăn, còn dựa sát vào như vậy có thể không nóng sao.”

“Khi này lẽ ra phải cởi y phục ngủ, sao lại nằm xuống rồi? Người buông tay ra một chút, ta cởi y phục.”

“Người...” Bạch Ngọc Đường lúc này thật không biết nên làm thế nào cho phải, kỳ thật cởi áo ngoài ngủ rất bình thường, ai lại mặc y phục ngủ, chỉ là...

Triển Chiêu tay chân nhanh nhẹn đứng lên cởi áo ngoài, còn lại một tầng áo trong, cau mày: “Nhanh lên một chút a!”

Bạch Ngọc Đường bỗng dưng có chút xúc động muốn tông tường —— Triển Chiêu bảo hắn mau mau cởi y phục!

Mặt khác, Bạch Ngọc Đường cũng có chút oán giận, rốt cuộc mình đang suy nghĩ cái gì, đây không phải điều rất bình thường sao!

Nghĩ xong, hắn cũng không quản nhiều thứ vậy nữa, rất nhanh đã cởi áo ngoài, chỉ còn lớp áo trong, nằm vào trong chăn, đưa tay lên che tai Triển Chiêu, Triển Chiêu vừa định vươn tay, Bạch Ngọc Đường đã nói: “Người ngủ đi.”

Triển Chiêu hơi sững sốt.

“Mau ngủ.” Bạch Ngọc Đường nói ngắn gọn, “Đừng nhúc nhích nữa.”

Triển Chiêu thì có chút mặc cảm tội lỗi, bắt Bạch Ngọc Đường chịu như vậy một đêm.

Song song đó, Triển Chiêu trong lòng vì Bạch Ngọc Đường mà bất bình, sao người giang hồ cứ luôn bảo Bạch Ngọc Đường không tốt? Hắn rõ ràng là một người rất ôn nhu hiền hòa, Triển Chiêu không biết, ôn nhu cùng hiền hòa của cả đời Bạch Ngọc Đường đều dùng hết trên người hắn rồi.

.

.

Trong phòng bên cạnh, Triệu Phổ như thường lệ ôm Công Tôn muốn động tay động chân, Công Tôn nhéo mũi hắn: “Không được mạnh động, ngủ!”

“Vẫn còn sớm.” Triệu Phổ không chịu, Công Tôn ra sức bấu môi về phía Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương đang ngủ trên giường nhỏ bên cạnh, vỗ vỗ vai Triệu Phổ: “Ngủ đi, có hài tử ở đây.”

Triệu Phổ bực bội, chắc, để tạo cho Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu cơ hội lần này, đành phải tha hai tiểu tử kia đến chỗ mình, đây không phải tự đem đá ném xuống chân mình sao!

Đêm đó, mọi người cứ như vậy mang đủ loại tâm sự bất thường mà ngủ.

.

.

Đến nửa đêm, Triển Chiêu cảm giác Bạch Ngọc Đường hắn là đang ngủ, đưa tay sờ nhẹ lên tai, xoa lên mu bàn tay Bạch Ngọc Đường, tay rất lạnh.

Triển Chiêu nhíu mày, cũng phải a, đêm lạnh như nước, tay hắn lại lộ ra bên ngoài che tai mình, như vậy sao được! Triển Chiêu muốn kéo tay hắn xuống nhét vào chăn, thuận tiện nghe thử xem đã hết chưa, để Bạch Ngọc Đường an tâm ngủ.

Thế nhưng hai tay Bạch Ngọc Đường ôm chặt tai hắn, thật sự giống như luyện công, nếu cứ cố kéo, nói không chừng sẽ làm Bạch Ngọc Đường thức giấc.

Triển Chiêu lại sợ hắn lạnh, muốn kéo cao chăn đắp lên tay hắn... Chỉ là thế này có chút bất tiện, không động đây được.

Cuối cùng bất đắc dĩ, Triển Chiêu đơn giản lấy tay mình che lên tay hắn, dùng lòng bàn tay ấm áp của mình áp lên mu bàn tay lạnh lẽo của Bạch Ngọc Đường, sưởi ấm cho hắn.

Động tác này đương nhiên đánh thức Bạch Ngọc Đường, hắn vốn cũng không sợ chút lạnh lẽo như thế, chỉ là ấm áp từ trong lòng bàn tay Triển Chiêu thanh thanh sở sở truyền đến.

Trước sau vẫn không động thanh sắc, Bạch Ngọc Đường toàn tâm cảm thụ âm áp từ bàn tay Triển Chiêu, như vậy dù có phải chịu đến hừng đông, cũng không sao cả.

.

...

.

Sáng sớm ngày hôm sau.

Tiểu Tứ Tử cảm giác mơng bị vỗ nhẹ mấy cái, mơ mơ màng màng mở mắt ra, thấy Công Tôn cúi đầu hỏi: “Tiểu Tứ Tử, còn nghe thấy không? Tay Tiểu Lương Tử sắp cứng đờ rồi.”

Tiểu Tứ Tử sửng sốt, mở to mắt nhìn, liền thấy Tiêu Lương ngủ trước mắt, hai tay còn đang che trên tai mình gần như không nhúc nhích. Sờ sờ thử, rất lạnh, Tiểu Tứ Tử đau lòng cực kì, vội vàng giúp Tiêu Lương che tay.

Tiêu Lương đương nhiên cũng bị động tác này đánh thức, vội mở mắt, vẫn còn chưa tỉnh hẳn đã hỏi: “Cẩn Nhi, còn nghe không?”

Tiểu Tứ Tử thấy Tiểu Lương Tử hai mắt vẫn còn mơ màng buồn ngủ đã lập tức nghĩ đến mình, cảm thấy mình thật xấu, không để cho Tiêu Lương hảo hảo ngủ.

“Lương Tử, buông tay ra để Tiểu Tứ Tử nghe thử một chút.” Công Tôn giúp Tiêu Lương bóp tay.

Tiêu Lương mất một hồi lâu mới buông tay ra được, cánh tay thật sự cứng rồi, bên tay bị Tiểu Tứ Tử gói lên đã tê cứng.

“Không còn nữa rồi!” Tiểu Tứ Tử lắc lắc đầu, cảm thấy thần thanh khí sảng, nhích qua lấy lòng giúp Tiêu Lương xoa vai và cánh tay: “Tiểu Lương Tử, vất vả rồi!”

“Không vất vả!” Tiêu Lương vội vàng lắc đầu: “Cẩn Nhi, đừng lo, mỗi đêm đều ngủ như vậy cũng không sao!”

Tiểu Tứ Tử hoan hoan hỉ hỉ ôm Tiêu Lương cọ cọ: “Tiểu Lương Tử tốt nhất!”

Triệu Phổ nhíu mày lắc đầu, đồ đệ nhà hắn mới bao tuổi a, chưa gì đã có bộ dáng nhị thập tứ hiếu phụ quân, sau này còn đến thế nào nữa?! Thở dài, cầm nước trà qua cho Công Tôn: “Thư ngọc, đây, uống chút trà, không nóng nữa.” [nhà người hơn gì thằng bé =.=]

Ngoài cửa, Tử Ảnh và Giả Ảnh thở dài, sư đồ một mệnh.

“Hai người về rồi?” Triệu Phổ thấy hai người đẩy cửa vào, còn mang theo bữa sáng, liền hỏi: “Thế nào rồi?”

“Thật sự toàn bộ đều sụp, có điều chúng ta hỏi thôn dân... Bọn họ nói trước khi đệ lún, nghe thấy một tiếng nổ.”

“Nổ?” Triệu Phổ và Công Tôn liếc mắt nhìn nhau.

“Chờ một chút.” Công Tôn khoát tay: “Điểm tâm để trong viện, chúng ta gọi Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thức dậy cùng xem xét.”

“Chúng con đi gọi!” Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương đã mặc y phục xuống giường rồi, nói xong liền chạy đi.

.

.

Hai tiểu hài tử hoan hỉ chạy tới trước cửa phòng Triển Chiêu, gõ cửa: “Miêu Miêu Bạch Bạch! Thức dậy đi!”

Mà trong phòng, Bạch Ngọc Đường đã sớm tỉnh dậy, Triển Chiêu vì nghe không được, ngủ rất sâu.

Bạch Ngọc Đường cúi đầu nhìn thử chút tình hình hiện tại, hai tay đã tê cứng rồi —— trong khi đó Triển Chiêu tựa trên vai mình, một bên tai dán trên xương vai mình, tay mình thì che trên tay hắn, tay Triển Chiêu còn đang nắm tay mình. [mỹ cảnh

]

Triển Chiêu tuy rằng ngủ say, thế nhưng Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương gõ cửa lớn như vậy, vẫn đánh thức được hắn.

“Ân...” Triển Chiêu khẽ động, Bạch Ngọc Đường vội vàng tránh người một cái muốn rút tay về, Triển Chiêu còn chưa rõ có chuyện gì, Bạch Ngọc Đường đã hỏi: “Tốt hơn không?”

Phục hồi tinh thần lại, Triển Chiêu cũng không nhớ rõ gì khác nữa, vội vàng tập trung nghe thử, lắc đầu: “Không còn nữa.”

“Nga... Không có là tốt rồi.”

Bạch Ngọc Đường nhìn tay mình, Triển Chiêu vẫn đang nắm lấy, ngồi ngây ra trên giường không biết đã tỉnh hẳn chưa.

“Tỉnh chưa?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Ân.” Triển Chiêu gật đầu, quay ra phía Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương: “Biết rồi, ra ngay.”

“Giúp ta lấy y phục.” Triển Chiêu mở miệng.

Bạch Ngọc Đường sững sốt, sở thích lớn nhất của Triển Chiêu là giúp người khác, nhưng hắn đến nay hầu như chưa từng nhờ người khác giúp mình chuyện gì, dù là mắt nhìn không thấy từ đến nay, hắn vẫn quen tự xuất thủ tìm.

“Y phục hình như ở cuối giường, có phải là đã đá rơi xuống giường rồi không?” Triển Chiêu hỏi.

“Ách... Lấy y phục không thành vấn đề.” Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng giật giật bàn tay đang bị Triển Chiêu nắm lấy: “Hay là, ngươi buông tay trước?”

Triển Chiêu sững sốt, hiểu được lập tức buông tay.

Bạch Ngọc Đường cười cười, đi qua giúp Triển Chiêu lấy y phục, giúp hắn lộn phải, mặc vào...

Trong toàn bộ quá trình Triển Chiêu hầu như không nói thêm gì, chỉ là ngoan ngoãn để hắn mặc ỳnh, có vẻ rất tin tưởng.

Bạch Ngọc Đường tuy trong lòng có nghi hoặc, nhưng thật sự cảm thấy rất hài lòng.

Sau khi rời giường, lại giúp Triển Chiêu thấm nước đưa một mảnh khăn ướt đưa tới trên tay hắn, Triển Chiêu nhận lấy lau mặt, khi trả lại của hắn cũng không khách khí nói lời cảm tạ như trước, chỉ là nói: “Được rồi, bọn Tử Ảnh có thể đã trở lại, nói không chừng đã có đầu mối.”

“Ân.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, cũng lau mặt, kéo Triển Chiêu giúp hắn chải tóc.[cái cảnh gì thế này, ta trét]

Nói thật ra, Bọn Giả Ảnh có dò xét được tin tức trọng yếu gì không Bạch Ngọc Đường một chút cũng không qua tâm, hắn hiện tại chỉ để ý đến chuyện cảm giác kháng cự trên người Triển Chiêu đã không còn, giống như giữa tầng tầng lớp lớp màng chắn giữa Triển Chiêu và người khác, mở ra một lỗ hổng cho Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường hơi nhếch nhếch khóe miệng —— mở miệng nhờ giúp, giúp rồi cũng không khách khí nói cảm tạ... Đã nói lên hắn không phải người ngoài, vốn dĩ phải là như thế này.

Nhận ra chuyện ấy rồi, Bạch Ngọc Đường bất giác nghĩ tới mèo —— lúc mèo con muốn thân thiết với người, luôn đặt biệt nũng nịu, nó sẽ cọ cọ trên người người một chút lại đập một cái, cố ý đi đến trước hai bước, sau đó mới quay đầu lại liếc mắt nhìn người, như là bảo người đuổi theo.

“Bạch huynh.”

Bạch Ngọc Đường đang miên man suy nghĩ lấy lại tinh thần, ngẩng đầu, liền thấy Triển Chiêu đứng cách hắn khoảng hơn hai bước, quay đầu lại nói với hắn: “Đến đây.”

20. Q.1 - Chương 20: Y Thủy Hà Đích Bí Mật (bí Mật Trong Sông Y Thủy)

Bạch Ngọc Đường bước tới một bước, Triển Chiêu nghe thấy hắn tới, liền đưa tay mở cửa, thấy Triển Chiêu lăm tìm ngạch cửa, Bạch Ngọc Đường bước nhanh một bước tới bên cạnh, muốn giúp hắn mở cửa.

Con người có đôi lúc rất kì lạ, rõ ràng là muốn mở cửa, thế nhưng lúc xuất thủ, lại hướng về phía tay Triển Chiêu. Triển Chiêu cũng kì lạ, rõ ràng mình có thể nghe tiếng để tránh, vậy mà lại quên phản ứng, thế nên tay hai người không hện mà gặp tại ngạch cửa.

Ngón tay Bạch Ngọc Đường, nhẹ nhàng lướt qua trên mu bàn tay Triển Chiêu, động tác của hai người cũng không dừng lại, coi như chỉ là vô ý chạm trúng, cho nên cũng không nghĩ nhiều tới nguyên do.

Trên tay vẫn còn lưu giữ lại ấm áp của đối phương, Triển Chiêu thu tay về phía sau, Bạch Ngọc Đường thì thành công chạm đến nắm cửa, nhẹ nhàng đẩy... Kết một tiếng, đại môn mở.

Trong viện khí trời sáng rõ, thời tiết rất tốt.

Hai người ra cửa, gió mát buổi sớm tan luồng không khí ẩm muội trong phòng, hai người bỗng có chút thất lạc không hiểu vì sao.

Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu, thấy mọi người đều ở trong viện, liền chấn chỉnh tinh thần đi tới, Triển Chiêu thì đi bên cạnh.

Triệu Phổ và Tiêu Lương đang luyện đao, Tiêu Lương dù sao cũng còn nhỏ, công phu còn chưa ổn định, cho nên mỗi ngày đều phải luyện tập không được lười biếng.

Mà tương đối thú vị là Công Tôn và Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử ngồi trên ghế, ngưỡng mặt nghiêng đầu, Công Tôn thì vừa đang giữa đầu nhìn vào trong tai bảo bối, vừa hỏi: “Có đau chỗ nào không a?”

“Không có.” Tiểu Tứ Tử lắc đầu.

“Sao vậy?” Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đi đến gần, ngồi xuống bên cạnh.

“Đường như tối qua Tiểu Tứ Tử bị ù tai.” Công Tôn thổi thổi vào trong tai Tiểu Tứ Tử, Tiểu Tứ Tử vội vàng che lại.

“Tiểu Tứ Tử, có phải thanh âm u u không? Vang vang rất khó chịu, từ ngoài cửa sổ truyền đến?” Triển Chiêu hỏi.

“Đúng vậy!” Tiểu Tứ Tử lập tức gật đầu: “Miêu Miêu cũng nghe thấy?” Vừa nói vừa bĩu môi với Công Tôn: “Cha, không phải con ù tai.”

Công Tôn nhìn Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường nhún mày gật đầu.

Công Tôn không giải thích được: “Triển huynh cũng nghe được?”

“Àn, hơn nữa rất rõ ràng.” Triển Chiêu đưa tay sờ sờ tai: “Trước đó cũng hoàn toàn không có gì không khỏe.”

“Miêu Miêu, vậy tối qua làm sao ngủ vậy a?” Tiểu Tứ Tử gặm bánh bao hỏi Triển Chiêu: “Tối qua, Tiêu Lương Tử giúp Tiểu Tứ Tử che tai cả một đêm, thật kì quái nga, chỉ có Tiêu Lương Tử che mới không nghe, cha che không tác dụng.”

“Khụ...” Triển Chiêu đang uống trà, suýt nữa là sặc: “Thật sao?”

“Ân phải.” Tiểu Tứ Tử gật đầu, ngưỡng mặt nhìn Triển Chiêu, dường như vẫn đang chờ hắn trả lời tối qua ngủ thế nào.

“Chỉ có hai người nghe được sao?” Bạch Ngọc Đường vội vàng chuyển đề tài để tránh cảnh xấu hổ: “Vì sao chứ?”

“Triển huynh cũng nghe được?” Triệu Phổ và Tiêu Lương đi tới cùng ngồi xuống, mọi người đều nhìn vào Triển Chiêu và Tiểu Tứ Tử, muốn tìm điểm giống nhau giữa Triển Chiêu và Tiểu Tứ Tử, sao chỉ có hai người bọn họ mới nghe được?

Thế nhưng...

Tiểu Tứ Tử tròn vo, Triển Chiêu gầy gầy. Một khả ái một tuấn tú, quan trọng nhất là một ngơ ngác một khôn khéo... Cả hai hoàn toàn không có điểm tương tự. Nếu nói mắt Triển Chiêu bị thương tạm thời nhìn không thấy, thì hai mắt Tiểu Tứ Tử sáng rõ rất khỏe mạnh.

“Nhưng kì quái nhất là, vì sao chỉ có Tiêu Lương Tử che cho Tiểu Tứ Tử, Tiểu Tứ Tử mới không nghe nữa, người khác che lại vô dụng?” Công Tôn lẩm bẩm, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường rất ấn tượng cúi đầu chăm chú lắng nghe, không nói một lời... Cái này nói xấu hổ biết bao nhiêu, Tiêu Lương và Tiểu Tứ Tử là thanh mai trúc mã hai trẻ vô tư, ôm một đêm cũng chẳng sao, hai người bọn họ thì lại rất xấu hổ nga.

.

.

“Đúng rồi.” Triển Chiêu hỏi Giả Ảnh và Tử Ảnh: “Tối qua thám thính thế nào rồi?”

Giả Ảnh nói qua một lượt những chuyện nghe được.

“Tiếng nổ?” Bạch Ngọc Đường nghi hoặc: “Là đề sập trước, sau đó nước chảy người lên bờ sông, hay vì nước sông đột nhiên dâng cao, tràn qua bờ sông khiến đề sập?”

“Không thể chắc chắn, bất quá có tiếng nổ, ta nghĩ có thể là đề sập trước!” Giả Ảnh trả lời.

“Ta thử tra xét vị trí.” Tử Ảnh lắc đầu: “Các người nói xem có phải trùng hợp không, vừa khéo ngập hết toàn bộ khu nhà của Tiểu Hưu Tử!”

Bạch Ngọc Đường cau mày, nhìn Triển Chiêu, liền thấy hắn cũng nhíu chặt hai hàng lông mày: “Xem ra... Có người không muốn chúng ta tới gần căn nhà đó.”

“Địa huyết cũng sập sao?” Công Tôn cảm thấy rất đáng tiếc, vốn vẫn muốn đi xem thử nhân ngư lớn bằng hai người thường mà Bạch Ngọc Đường nói.

“Hừ hừ.”

Lúc này, Thạch Đầu nằm dưới bàn ngậm bánh bao quay về phía cửa viện hừ hừ hai tiếng, tựa hồ có người sắp vào.

Quả nhiên, không bao lâu đã nghe tiếng bước chân. Liền thấy Lương Báo dẫn theo Tiểu Hưu Tử và nãi nãi nó đến.

Thạch Đầu chạy đến vẫy đuôi với Tiểu Hưu Tử, Tiểu Hưu Tử thấy Thạch Đầu có vẻ rất vui, đưa tay xoa xoa đầu nó.

“Đại nhân, ta đưa bọn họ đến rồi, may mà hôm qua bọn họ đi mua cá khô, cho nên không có việc gì.” Lương Báo cười ha hả nói.

Bạch Ngọc Đường bất động thanh sắc, Triệu Phổ gật đầu, khoát tay với Lương Báo, ý bảo hắn có thể đi rồi, không còn chuyện của hắn nữa.

Lương Báo liếc mắt nhìn nãi nãi của Tiểu Hưu Tử một lần rồi mới rời đi, nhân thân hai người chỉ xẹt qua trong một chớp mắt cũng đã bị Công Tôn nhìn rõ ràng, Lương Báo dường như có ý uy hiếp, mà nãi nãi của Tiểu Hưu Tử, thì có vẻ hơi lo sợ.

Chờ Lương Báo đi rồi, Giả Ảnh và Tử Ảnh đỡ lão thái thái đến bên bàn ngồi xuống, cùng nhau dùng điểm tâm.

Triệu Phổ dùng mắt ra hiệu với Tiêu Lương, Tiêu Lương ngẫm hiểu, đứng xuống kéo kéo Tiểu Tứ Tử, nói: “Cần Nhi, chúng ta vào trong vừa ăn vừa chơi cùng Tiểu Hầu Tử nga?”

Tiểu Tứ Tử đương nhiên nguyện ý rồi, ngoan ngoãn để Tiêu Lương kéo đi, vừa vẫy tay với Tiểu Hầu Tử và Thạch Đầu: “Thạch Đầu Tiểu Hầu Tử, chúng ta cùng đi chơi?”

Thạch Đầu đương nhiên là vui vẻ chạy đi, Tiểu Hầu Tử nhĩ nãi nãi một chút, nãi nãi gật đầu, nó cũng đi theo. Mấy tiểu hài nhí vào phòng đóng cửa, vừa cho Thạch Đầu ăn, vừa thăm thì nói chuyện. Tiêu Lương hiểu ý Triệu Phổ, đại nhân nói chuyện với đại nhân, còn tiểu hài tử, nói chuyện với nhau thuận tiện hơn, nó cũng muốn hỏi Tiểu Hầu Tử chút chuyện, về chuyện của “Tiểu Hồng”.

“Lão nhân gia, uống trà.” Công Tôn rót cho nãi nãi Tiểu Hầu Tử một ly trà.

“Nga, cảm tạ vị đại nhân này.” Lão nãi nãi rất khách khí, dù bà cố sức che giấu, khiến bản thân nhìn qua có vẻ rất bình tĩnh, nhưng mọi người vẫn có thể nhìn ra, bà rất căng thẳng, cũng rất lo lắng.

Triệu Phổ và Bạch Ngọc Đường đưa mắt nhìn nhau, quả nhiên có ám muội, liền hỏi: “Lão nhân gia, hôm qua có bị sợ hãi?”

“Nga, cũng không có gì, lúc ta và Tiểu Hầu Tử trở lại, nhà đã sập, dê cũng sập, toàn bộ bờ sông đều ngập nước, ai...” Lão bà tử vỗ vỗ ngực, cảm thấy đáng tiếc mà không biết làm sao, thái độ thế này không được đúng lắm, theo lý mà nói, không phải nên cảm thấy may mắn cùng sợ hãi sao?

Khi này Công Tôn đã thấy đuôi của Tiểu Hầu Tử, cảm thấy bầu không khí hiện tại rất căng thẳng không hợp hỏi chuyện, liền đổi ngữ khí nhẹ nhàng một chút, nói với lão thái thái: “Đuôi của Tiểu Hầu Tử dường như chỉ là đoạn thịt thừa, không thể cử động được đúng không?”

“Không động được.” Lão thái thái lắc đầu.

“Bệnh chứng như vậy ta đã từng gặp qua, có thể cắt xuống được, dùng ma dược[thuốc tê] sẽ không đau, sau đó dưỡng thêm nửa tháng là tốt rồi.” Công Tôn nói xong, lão bà tử kinh ngạc giương mắt nhìn hấn: “Tiên sinh có thể xóa đuôi cho Tiểu Hầu Tử? Vậy thật sự là cảm tạ trời đất, nhưng ta nghe nói nếu tự ý bỏ đuôi sẽ chọc giận thần linh, tính mệnh của Tiểu Hầu Tử sẽ khó giữ được.”

“Sẽ không!” Công Tôn lắc đầu đảm bảo: “Tiểu Hầu Tử chắc chắn sẽ hoàn hảo không có gì bất trắc.”

“Gắn cho tiểu hài tử một cái đuôi.” Triển Chiêu nửa nói nửa đùa nửa thật: “Thì ra thần tiên thích đùa như vậy.”

Lão bà tử cũng an tâm: “Ai, nơi oan nghiệt tụ hợp, có chút hiện tượng kì quái, cũng là thông thường... Chỉ có thể trách mệnh Tiểu Hầu Tử không tốt!”

Triển Chiêu không nói gì, lời lão bà tử còn có ý khác.

Bạch Ngọc Đường hỏi: “Lão nhân gia, nhà của người sập, vậy còn địa cung bên dưới thì sao? Thế nào rồi?”

“Có lẽ toàn bộ đều bị nước sông dâng ngập rồi.” Lão bà tử cau mày lầm rầm niệm phật: “Người thời này a, không biết trời cao đất rộng a... Làm việc quá tuyệt tình, sẽ gặp trời phạt.”

“Ý của lão nhân gia là, địa huyết là bị người phá sập?” Triệu Phổ chớp thời cơ hỏi.

Lão bà tử lập tức im lặng không nói, chỉ cười cười: “Ai, thiên ý a, tất cả đều là thiên ý, không để tâm tới cũng không sao.”

“Trước đây lão nhân gia cảnh báo chúng ta tránh xa sông Y Thủy, đừng hỏi đến án tử ở huyện Cừ Sơn, là có nội tình gì?” Triền Chiêu hỏi: “Hay là nói, lần đề súp này, là phiền phức chúng ta mang đến cho ngài?”

Lão nãi nãi không nói, nhìn quanh một lát, nghĩ nghĩ, đột nhiên đưa tay muốn nắm tay áo Triền Chiêu.

Bạch Ngọc Đường vô thức đưa tay ngăn, tay lại bị Triền Chiêu nắm lại.

Triệu Phổ nhìn nhìn tay áo mình một chút, để lão bà tử nắm lấy, thấy dường như bà có chuyện muốn nói, liền nói: “Lão nhân gia, có chuyện xin cứ nói.”

Ánh mắt lão bà tử bắn khoắn một phen, cúi sát vào nói: “Ta thấy mấy người các ngươi đều không phải người thường, hẳn đều là đại phú đại quý lại trạch tâm nhân hậu, không phải loại giang hồ tiểu tốt. Ta đã gần đất xa trời mệnh không còn bao lâu, thứ các ngươi muốn biết ta đều biết, có thể giúp các ngươi, thế nhưng... Các ngươi phải đáp ứng một yêu cầu của ta!”

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, lão thái thái dường như đã bị chuyện tình hôm qua kích thích, hôm nay đổi giọng nói muốn giúp, đương nhiên đều gật đầu đáp ứng.

“Lão nhân gia cứ nói, nếu có thể làm được đương nhiên chúng ta sẽ đáp ứng người.” Triệu Phổ vỗ vỗ bàn tay già nua của bà.

“Hảo!” Lão bà tử hít sâu một hơi: “Yêu cầu của ta là... Các ngươi phải bảo đảm sau khi ta nói rồi, Tiểu Hầu Tử sẽ không bị thương tổn. Đến khi các ngươi phá được án rồi, phải mang Tiểu Hầu Tử đi khỏi đây tuyệt đối không được trở lại, cắt đuôi cho nó, để nó được sống yên lành, không phải chịu đói, được đọc sách, có người thương yêu, tương lai còn phải có sinh kế có thể tự nuôi sống bản thân.”

Triệu Phổ nhượng mày một cái: “Không thành vấn đề.”

Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu, chuyện này cũng không khó.

Lão bà tử thở phào nhẹ nhõm, an tâm cười: “Hảo, ta nói... Chỉ có điều, việc này thật sự khác thường, các ngươi phải tin tưởng, thứ các ngươi nghe được đều là sự thật! Không phải lão bà tử ta nói bừa.”

Mọi người đã sắp chờ không được nữa, chăm chú lắng nghe.

“Đề căn bản không phải tự súp, mà địa cung, các ngươi cũng không cần lo lắng, tuyệt đối sẽ không bị ảnh hưởng gì.” Hai tay lão bà tử đặt trên đầu gối, ngữ điệu khi nói rất chậm, rành mạch từng câu, dường như là đang nhớ lại. “Trước khi lão nhân nhà ta chết, cũng từng làm thợ đắp đề, hẳn từng nói cùng ta, nếu ngày đó có xảy ra nhiều loạn thì cứ trốn vào địa cung, địa cung đó là nơi kiên cố nhất cả huyện Cừ Sơn này!”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, chuyện ấy hẳn tin tưởng, chỉ cần nhìn kết cấu và thạch chất bên trong là đủ khẳng định.

“Hơn nữa, trên địa cung có cấu tạo đặt thù, các ngươi có thấy tơ lụa bạch sắc bên trong không?”

Lão bà tử vừa hỏi, Bạch Ngọc Đường lập tức gật đầu: “Lụa trắng đó là vật bồi táng sao?”

“Mấy thứ đó cũng không phải vật bồi táng.” Lão bà tử lắc đầu: “Ban đầu chúng ta cũng không biết nó là thứ gì, vào một năm kia phát lũ lụt, nước cũng ngập hết cả bờ sông. Hôm đó Tiểu Hầu Tử xuống địa cung chơi không lên kịp, chúng ta đều cho rằng nó đã chết đuối rồi, thế nhưng lúc nước rút đi xuống tìm, Tiểu Hầu Tử lại tự mình trèo lên. Nó nói lụa trắng trong địa cung nối liền với một túi nước lớn, nước tràn vào, một giọt cũng không chảy vào trong mộ thất, đều chảy thẳng vào túi nước đó, dẫn tới trong sông Y Thủy!”

Mọi người nghe xong, kinh ngạc tới cực điểm, thì ra công dụng là thế này a.

“Thế nhưng bí mật này, ngoại trừ ta và Tiểu Hầu Tử không ai biết!” Lão bà tử hạ giọng nói: “Lần này, là có người phá súp đề, khiến nước sông tràn khỏi bờ, mục đích rất đơn giản, có lẽ là vì muốn làm ngập địa cung không để các ngươi vào... Chắc chắn bọn họ khẳng định đã thành công rồi, nhưng lại không biết địa cung vẫn còn hoàn hảo không tổn hại gì!”

Mọi người đều vì kiến trúc xảo diệu của địa cung mà tán thán không thôi, đồng thời cũng không khỏi nghi ngờ, là người của thời đại nào lại có thể kiến tạo ra một công trình tinh vi như vậy, hơn nữa... Là ai muốn phá hủy?!

“Ai là người phá dê?” Triển Chiêu hỏi.

Lão bà tử do dự một lúc lâu, thở dài: “Còn có thể là ai, quanh dê đều có người của quan phủ gác.”

“Là người của quan phủ động thủ?” Triệu Phổ hiểu được.

“Lão nhân gia, người trong nha môn huyện Cừ Sơn này rốt cuộc che giấu thứ gì?” Công Tôn nhin không được hỏi: “Vì sao phải làm những chuyện này?”

“Người cũng nói bọn họ đang che giấu, chuyện tốt cần che giấu sao? Bọn họ a... Muốn che giấu một đoạn quá khứ không đáng làm người!” Lão bà tử cười khà khà: “Cái này gọi là tự tác nghiệt không sống yên, năm đó làm nhiều chuyện táng tận lương tâm như vậy, hôm nay muốn che giấu, đâu phải chuyện dễ dàng như vậy!”

“Táng tận lương tâm?!” Bốn người trăm miệng một lời.

“Ha ha.” Lão bà tử cười lạnh một tiếng: “Hậu sinh ở huyện Cừ Sơn hiện tại, nhắc tới Mã Phúc lập tức sợ tới run rẩy... Không ngờ tới, Mã Phúc đại tiên vốn dĩ không tồn tại, chỉ là do quan phủ bịa ra dọa người! Mục đích để ọi người tránh xa bờ sông Y Thủy.”

“Bịa ra?” Triển Chiêu không hiểu, bịa thần thánh ra để làm gì?

“Sông Y Thủy rốt cuộc có bí mật gì?” Bạch Ngọc Đường nghĩ không ra, thế nhưng con sông này thật sự có quỷ dị.

Lão bà tử đột nhiên cười hắc hắc mấy tiếng: “Ta nói cho các người, trong sông Y Thủy không có thần minh, chỉ có oan hồn! Có hơn trăm oan hồn vô tội bị chìm nơi đáy nước, chúng nó sẽ đời đời kiếp kiếp nguyên rửa người trong huyện Cừ Sơn, tai họa liên tục, không được chết tử tế!”

.

21. Q.1 - Chương 21: Nhân Ngư Chi Thương (nỗi Đau Của Nhân Ngư)

Bọn Triển Chiêu nghe lời nguyên rửa ác ý của lão phụ nhân, đều nhin không được giật mình một cái, ý thức được bản án cũ năm đó, là một bó mật xúc mục kinh tâm.[nghe(nhìn) thấy mà giật mình]

“Trong sông Y Thủy, có hơn trăm oan hồn?” Bạch Ngọc Đường không giải thích được: “Có ý gì?”

“Chuyện này... Xảy ra vào ba mươi năm trước.” Lão bà tử bắt đầu chậm rãi kể lại chuyện đã xảy ra: “Khi đó, huyện Cừ Sơn rất nghèo, Huyện thái gia, là tri phủ Lạc Châu, Lương đại nhân.”

“Cái gì? Tri phủ Lạc Châu trước đây là huyện thái gia của huyện Cừ Sơn?” Mọi người sửng sốt: “Vậy thì có chút vấn đề rồi.”

“Lương Báo kỳ thật cũng không phải ngoại nhân, hẳn là thân thích của Lương Văn Hành đại nhân, có lẽ là cháu trai.” Lão phụ nhẹ nhàng thở dài: “Nếu không thì người nói xem một người vùng khác như hấn, làm sao lại hiểu rõ phong tục bản địa đến vậy?”

Mọi người xoay mặt nhìn nhau —— quả nhiên Lương Báo có vấn đề!

“Có thể nói rõ hơn một chút không?”

Lão bà tử suy nghĩ một lát, lấy một mảnh khăn gấm từ trong tay áo ra, để lên bàn.

Mọi người liếc mắt nhìn mảnh khăn, bên trong là một cuộn da dê đã cũ, bên trên có rất nhiều hình vẽ xiêu xiêu vẹo vẹo.

“Đây là thứ gì?” Triệu Phổ không hiểu.

“Nga.” Bạch Ngọc Đường chợt nghĩ tới: “Hôm đó trong từ đường Mã Phúc, ta cũng từng thấy qua, còn sao chép lại.” Vừa nói vừa lấy một bản vẽ từ trong tay áo ra, so sánh với hình vẽ trên mảnh da dê, không khác lắm.

“Đúng rồi, thiếu chút nữa quên.” Triển Chiêu cũng nghĩ tới: “Đã định sớm cho Công Tôn xem thử.”

Công Tôn cảm bản vẽ so sánh với mảnh da dê một lúc, không hiểu sao cảm thấy rất quen mắt.

“Ta nhận ra!” Lúc này, Tử Ảnh đột nhiên lao từ trên nóc nhà xuống.

“Người nhận ra?” Mọi người khó hiểu nhìn hắn.

“Đây là hình vẽ của các gánh hát!” Tử Ảnh cười tủm tỉm nói: “Ta thích xem cái đó, quen biết với rất nhiều chủ gánh hát. Không phải lần trước doanh trại có gọi mấy gánh hát đến, biểu diễn giải buồn cho các tướng sĩ sao? Ta đi theo bọn họ, bọn họ vẽ một ít hình như thế này cho chúng ta xem, nói đây là một loại ám hiệu của những người biểu diễn trong gánh hát.”

“Ám hiệu?” Triệu Phổ không rõ lắm, tâm nói cả gánh hát mà cũng dùng ám hiệu?

“Àn... Ta cũng từng nghe nói qua.” Công Tôn gật đầu: “Cá hát tạp kỹ nguyên bản xuất xứ từ tạp kỹ trong dân gian, tiền triều có một năm quốc tang, Hoàng đế hạ lệnh trong vòng một năm không được vui đùa ca múa. Gánh hát mưu sinh nhờ vào mua tiếng cười cho thiên hạ, cứ như vậy sẽ không còn đường sống! Vì vậy đa số các gánh hát chuyển vào vùng núi ít người biết, bí mật đến các nơi, thư từ thường dùng loại hình vẽ kì lạ này thay cho hán tự, để tránh bị người bắt được, tuy rằng sau này lệnh cấm giải trừ, nhưng loại văn tự này rất thuận tiện, vẫn sử dụng đến ngày nay.”

“Vị tiên sinh này, kiến thức uyên bác a.” Lão phụ nhân cười cười, gật đầu với mọi người: “Không sai, đây là văn tự dùng để liên lạc của các gánh hát trước đây.”

“Vậy mấy tiểu khát cái kia, chẳng lẽ vì nhìn thấy những văn tự này mà chết sao?” Triển Chiêu suy đoán.

“Tiểu khát cái chết thế nào, lão bà tử ta không biết, bất quá ta có thể nói cho các người... Năm đó, có một gánh hát đến huyện Cừ Sơn, biểu diễn ở đây, trong đó tiết mục nổi bật nhất, là giao nhân ngư.”

“Giao nhân?” Công Tôn nhú mày: “Hải nhân ngư sao?”

“Phụ hộ ở huyện Cừ Sơn, có cả Huyện lệnh, thấy giao nhân xinh đẹp động lòng người, một cái đuôi cá trông rất sống động, liền hỏi chủ gánh hát, làm thế nào có được. Chủ gánh hát nói cho hắn một phương pháp, làm thế nào có hải nhân ngư.”

Mọi nghe đến đây đều không nhịn được hít một hơi... Lại nghĩ tới ngày đó Công Tôn nói, thứ phương pháp làm thương tổn tiểu hải nhi để có hải nhân ngư.

“Khi này ta đã nói, năm đó huyện Cừ Sơn rất nghèo, nữ oa nhi đều bị vứt bỏ vì nuôi không nổi. Vì vậy Lương Huyện lệnh đã nghĩ ra một kế sách ác độc.” Lão bà tử nói đến đây, sắc mặt hơi thay đổi: “Bọn chúng vây một khúc sông Y Thủy lại, bắt các nữ hài giải làm hải nhân ngư, nuôi trong nước. Vì sợ bách tính ven bờ phát hiện, liền đem câu chuyện Mã Phúc thời cổ thêu dệt thêm lan truyền, hù dọa bách tính địa phương, cái gì nam bắc bất đồng, cái gì khi dễ kẻ yếu sẽ chết... Đều là gạt người.”

“Mã Phúc, chỉ là con cá lớn vằn hổ chết bên bờ trước đây các người nhìn thấy mà thôi, thỉnh thoảng cắn người, nhưng nói nó là thần minh gì đó, cắn bản đều là gạt người.” Lão bà tử càng nói càng kích động.

Mọi người đã trợn mắt há miệng từ lâu, thực sự không tưởng tượng được có kẻ nhẫn tâm như vậy.

“Bọn họ nuôi hải nhân ngư làm gì?” Một lúc lâu sau Triển Chiêu mới hỏi ra miệng.

“Còn có thể làm gì?! Bán cho các đại quan quý tộc danh lưu hiển quý a!” Lão phụ lắc đầu thở dài: “Hải nhân ngư không dễ nuôi, phải sinh sống trong nước, nữ oa nhi có bao nhiêu đứa chịu được?! Nuôi sống một hải nhân ngư, ít nhất sẽ chết hơn mười nữ oa vô tội... Bọn họ vì muốn hải nhân ngư hoàn toàn giống thật, còn ép các nữ oa nhi này uống dược, để bọn nó chỉ có thể phát ra thanh âm cao cao u u, thật giống như hải nhân ngư hát.”

Mọi người nghe xong, chỉ cảm thấy cực kì kinh hãi, quả thật táng tận thiên lương!

“Lương Huyện lệnh rất nhanh đã bán hết hoặc tặng hải nhân ngư cho các cao quan phú hộ, thăng chức rất nhanh, thăng làm tri phủ. Hắn ý thức được, cứ tiếp tục như vậy, việc này sớm muộn gì cũng sẽ có người biết, ảnh hưởng đến tiền đồ của hắn. Vì vậy liền sai người giết hết hải nhân ngư, phá sập đê tại nơi nuôi hải nhân ngư, xóa sạch chứng cứ. Nhưng trời cao có mắt, ngày bọn họ đại khai sát giới, đúng vào ngày lũ lớn trăm năm khó gặp, nước từ trên núi trút xuống đầy sập đê, cũng hủy hết chứng cứ.”

Mọi người đều cảm thấy tim đập mạnh, quá thuận tiện cho lũ ác tặc!

“Phải rồi, có người có từng gặp qua một lão đầu điên thọt chân?” Lão phụ đột nhiên hỏi: “Là bộ khoái nha môn.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lập tức nhớ ra.

“Năm đó hẳn chính là chủ gánh hát kia.” Lão phụ nói.

“Nga!” Triển Chiêu lập tức bừng tỉnh đại ngộ, thảo nào hẳn kích động như vậy...

“Năm đó hẳn đã làm gì?” Triệu Phổ hỏi.

“Người này vẫn luôn hối hận, hẳn nói cho Lương Huyện lệnh phương pháp nuôi nhân ngư, vốn dĩ chỉ là tham tiền, cho rằng nếu Lương Huyện lệnh thích, làm một con cũng không sao, thật sự là không ngờ tới những người đó không nhân tính như vậy a, hại chết nhiều nữ oa ở huyện Cừ Sơn như vậy. Bọn họ còn bức hẳn phải giáo dục hải nhân ngư, nơi nuôi hải nhân kia căn bản là địa ngục, người sống làm sao có ai chịu đựng được a...” Lão phụ nói đến đây, nhin không được tuân lệ, “Chủ gánh hát đó nhiều lần muốn bỏ trốn, sau lại bị bắt được chặt chân, ở lại trong nha môn huyện Cừ Sơn, hẳn phải giả ngây giả dại mới sống được đến ngày nay. Mà mấy thứ này... Chính là năm đó hẳn viết, hẳn không dám quang minh chính đại viết hẳn tự, sợ bị người khác nhận ra, cho nên lén lút viết thành loại ám hiệu này.”

Mọi người đều cực kì tức giận, Công Tôn thậm may đã bảo Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử vào phòng, không để tiểu hài tử nghe mấy thứ đáng sợ như thế.

Bạch Ngọc Đường chỉ cảm thấy, có lẽ mấy hôm sau mình không cần phải ăn nữa.

“Việc này vốn cũng đã yên ắng rồi, đã qua rất nhiều năm, mãi đến hôm đó, Tiểu Hầu Tử chạy đến nói cho ta biết, nó gặp một hảo bằng hữu trong địa cung, tên Tiểu Hồng.” Lão phụ nhân nói, cười hòa ái hơn: “Ta theo Tiểu Hầu Tử xuống xem, lúc đó thực sự làm ta sợ chết, ta cứ tưởng là hồn phách của hải nhân ngư, bởi vì hình thể Tiểu Hồng quá lớn!”

Bạch Ngọc Đường thoáng cái đã hiểu được, gật đầu: “Đúng vậy, lớn bằng hai người thường!”

“Lúc ta thấy, nàng lớn bằng bốn năm người thường.”

Mọi người sững sốt, ngơ ngác —— hải nhân ngư còn có thể biến to biến nhỏ sao?

“Đó là vì bà không đến gần, thứ bà nhìn thấy vốn dĩ không phải Tiểu Hồng thật sự, mà là hình phản chiếu qua mặt đá đá lưu ly.”

Mọi người bừng tỉnh đại ngộ, thì ra là như vậy, cứ tưởng rằng đã gặp quỷ thật rồi.

“Tiểu Hồng là một trong các nhân ngư năm đó, nàng còn sống, hơn nữa vẫn luôn sống trong sông Y Thủy, vào cổ mộ qua cửa động, có thể là vì nhiều năm không gặp ánh mặt trời, hoặc nhiều năm sống trong nước, nàng không già đi.”

“Có loại chuyện này?” Công Tôn kinh ngạc không ngớt.

“Vậy tên khát cái và Huyện thái gia, rốt cuộc chết thế nào?” Triển Chiêu nhin không được hỏi.

Lão phụ lắc đầu: “Việc này ta không biết, ta chỉ biết, Huyện thái gia hiện tại sinh ra trong gánh hát, hẳn phải hiểu được các văn tự này. Còn các tiểu khát cái, bên ngày thì là bọn lưu manh từ nơi khác tới, ban đêm ở trong từ đường, có lúc sẽ giả dạng thành khát cái, có lúc lại tham gia trộm cướp. Ngày đó, bọn tiểu khát cái đột nhiên chết, mà qua ngày hôm sau Huyện thái gia cũng chết, Lương Huyện lệnh liền phái bộ khoái Lương báo đến, điều tra chuyện này.”

Mọi người vừa nghe, trong lòng thâm giật mình.

Triệu Phổ nhíu mày: “Là do lúc bọn tiểu khát cái đi trộm cắp, trộm đi cuộn da dê của lão bộ khoái, sau đó vẽ lại văn tự lên tường từ đường. Huyện thái gia sinh ra trong gánh hát đọc hiểu những ám hiệu đó, biết được sự tình bên trong, cảm thấy sợ hãi. Hẳn cũng xem như nắm giữ được bí mật của tri phủ Lạc Châu! Sau đó chẳng lẽ để lộ chuyện? Vì vậy chỉ trong một đêm các khát cái đều chết, người trong nha môn cũng

đã chết... Hơn nữa chuyện Mã Phúc lại bắt đầu lan truyền, rất có thể chỉ là biện pháp diệt khẩu của Lương Huyện lệnh năm đó mà thôi.”

“Còn chuyện thủy thử xuất hà...” Lão phụ nói xen vào: “Thật ra là hôm đó, có người rải vào sông rất nhiều được phần, cho nên mới có nhiều chuột điên chạy lên bờ như vậy, sau lại va vào tường cột bị thương mới chạy về trong sông Y Thủy, cả đàn thất khiếu chảy máu mà chết.”

“Bọn họ rải được phần vào sông, là vì muốn đối phó Tiểu Hồng sao?” Triển Chiêu giật mình: “Muốn độc chết Tiểu Hồng?”

“Phải, may mà Tiểu Hồng mạng lớn, ta và Tiểu Hầu Tử cứu nàng, tạm thời để nàng trong thủy đầm, cho đến khi độc tan hết. Cuộn da dê này là Tiểu Hồng cho ta, nàng nói là tìm được ở sau từ đường Mã Phúc.”

Trong lòng Bạch Ngọc Đường hiểu rõ, ngày ấy có lẽ chính là nàng trong ao sau từ đường, người thấy là Tiểu Hồng, còn trắng tròn —— có thể nào là có quan hệ với ngọc lưu ly lão phụ vừa nhắc tới không?

Lão phụ lại suy nghĩ một chút: “Sơ lược chỉ có vậy thôi, sau đó các người đã đến rồi, chạng vạng hôm qua, dê cũng đã hơi yếu, Tiểu Hồng ở trong địa cung, chắc là không có việc gì.”

Mọi người nghe lão phụ nói xong, đều im lặng không nói, trong chuyện này còn có nhiều điểm đáng ngờ, cần phải suy xét lại.

.

.

“Thế nhưng...” Triển Chiêu vẫn cảm thấy có chút chỗ không được đúng lắm: “Đường như Tiểu Hầu Tử rất tin vào Mã Phúc đại tiên?”

“Là Tiểu Hồng nói với nó.” Lão phụ nghiêm túc nói: “Không hiểu sao giọng của Tiểu Hồng lại trở lại, có thể nói một chút, chỉ là tiếng rất khàn khó nghe rõ. Nàng ta nói, trong sông Y Thủy thật sự có thần minh, vị thần minh đó bảo vệ nàng!”

“Vậy vì sao người chết trong cổ họng đều có xác chuột?” Bạch Ngọc Đường không hề nói đến xác chuột là giả, đưa mắt nhìn Công Tôn và Triệu Phổ.

Trong lòng hai người đều hiểu được, không nói gì.

Lão bà tử lắc đầu: “Chuyện này ta không biết, ta đã nói hết những gì ta biết rồi.”

Mọi người gật đầu, lúc này, Giả Ảnh đi tới cạnh Triệu Phổ: “Vương gia, Lương Báo trở lại, hắn còn dẫn theo một vị quan.”

“Quan.”

“Mặc một thân áo lam, lục phẩm, có chút niên kỷ rồi.”

“Là Lương tri phủ!” Lão phụ thốt ra, trên mặt cũng hiện ra vẻ sợ hãi.

Triệu Phổ cười nói: “Ai, lão nhân gia sợ cái gì, hắn cùng lắm chỉ là quan lục phẩm, Triển đại nhân của chúng ta tứ phẩm!”

Mọi người vô lực nhìn hắn —— người hình như là nhất phẩm!

Triệu Phổ nghĩ nghĩ một chút, vẫy tay gọi Giả Ảnh, kéo vào tai hắn phân phó vài câu, Giả Ảnh gật đầu cùng Tử Ảnh đi.

Triển Chiêu nghe rõ những gì hắn phân phó hai người, hỏi Triệu Phổ: “Người muốn...”

“Người để tự bảo vệ mình mà cả quan viên thủ hạ cũng dám giết, lần này nói không chừng thấy sự tình sắp bại lộ, nên đến xoay chuyển tình thế?” Triệu Phổ cười cười: “Vừa lúc xem thử diện mạo thật của hắn, thử xem là người hay họa bì biến thành.”

Triển Chiêu khê thở dài: “Lần đầu ta tiên ta nghĩ, giết một người, là quá dễ dàng cho hắn.”

Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên đứng lên.

“Bạch huynh?” Triền Chiêu nghe thấy thanh âm, có chút khó hiểu.

“Đột nhiên ta nghĩ đến một biện pháp thú vị.” Bạch Ngọc Đường mở miệng, nhẹ nhàng vẫy tay với Công Tôn: “Công Tôn, đến giúp ta một chút.”

Công Tôn đảo mắt: “Nga... Chẳng lẽ Bạch ngũ gia muốn lấy kế của người đánh lại người?”

Bạch Ngọc Đường nhếch nhếch khóe miệng: “Giống như con mèo đó nói, để bọn chúng chết là quá dễ dàng rồi!” Nói xong, cùng Công Tôn đi đến hậu viện, Triệu Phổ bảo lão phụ vào nhà cùng Tiểu Tứ Tử và Tiểu Hầu Tử tránh một chút.

Triền Chiêu thì chống cằm suy nghĩ, từ lúc nào Bạch Ngọc Đường đã gọi mình là mèo rồi? Mới hôm qua không phải vẫn còn là Triền huynh sao?[từ sau đêm qua người nằm trong lòng hân ngủ như mèo]

Rất nhanh, đã nghe thấy tiếng bước chân, Lương Báo dẫn Lương tri phủ vào.

22. Q.1 - Chương 22: Tình Nhân Thiên Âm (tiếng Gọi Thiêng Liêng Của Tình Nhân =)))

Lương tri phủ thoát nhìn có vẻ niên kỷ không nhỏ, rất lão luyện, có lẽ là vì con nhà ngư dân từ nhỏ sinh sống trên sông, nhìn qua, có chút tàn nhẫn thù hận ít thấy ở văn nhân.

Bạch Ngọc Đường tinh tế quan sát hắn một chút, phát hiện người này đáy mắt phát xanh, nếp nhăn tập trung ở mi gian, trán lại trơn bóng, có thể biết được là một người quanh năm âu lo ít được thư thái.

“Đại nhân, vị này là Triền đại nhân của Khai Phong Phủ.” Lương Báo dẫn kiến[giới thiệu]: “Vị này là Vương Triều, vị này là...”

Triệu Phổ nhướng mày: “Triệu Hổ.”

Công Tôn thiếu chút nữa cười ra tiếng, thật là, Triệu Hổ Triệu Phổ, đúng là không khác nhau bao nhiêu.

“... Nga.” Lương tri phủ đã tiếp xúc với quan trường nhiều, quan sát qua loa một chút, trong lòng hiểu rõ, có ẩn tình!

Bạch Ngọc Đường không giống quan lại, phải là người giang hồ, mặt khác, hắn thật đúng là chưa từng nghe nói qua vị quan nào như vậy, trong tuần mã lộ ra chút tà khí, người như vậy trong quan trường rất khiến người khác chú ý, là tối kỵ.

Mà Triệu Phổ lại quá quý khí, loại quý khí này không phải một vị quan nhỏ bình thường có thể có, càng không phải bách tính thường dân có thể có, cho nên, người này phi phú tức quý!

Lại nhìn Công Tôn và Triền Chiêu.

Công Tôn nhã nhặn, xem khí độ thần vận, nhất định là đại tài! Hoàn toàn không phải phàm phu tục tử.

Đường nhìn của Lương tri phủ cuối cùng dừng lại trên người Triền Chiêu, nhãn mày, có chút suy nghĩ.

“Lương tri phủ, đến đây chẳng hay có chuyện gì?” Bạch Ngọc Đường thấy hắn quan sát Triền Chiêu, sợ hắn nhìn ra kẻ hở gì bất lợi với Triền Chiêu, mở miệng cắt ngang.

“Nga, Lương đại nhân hân...” Lương Báo vừa định nói mấy câu, đã thấy Lương tri phủ đột nhiên khoát tay ngăn lại, cười cười: “Ta cũng chẳng có chuyện gì, nghe nói Triền đại nhân đến đây, cho nên đến gặp một lần. Ngưỡng mộ đại danh Triền đại nhân đã lâu a, đối với Bao đại nhân càng là cửu ngưỡng đại danh, chỉ tiếc quan chức thấp, vẫn vô duyên được tiếp kiến.”

Công Tôn và Triền Chiêu tinh tế suy xét, Lương tri phủ tuy rằng không sinh ra trong nơi quyền quý, thế nhưng rất hiểu rất cận kề chuyện của chốn quan trường, nói năng đều mang theo ý vị chu đáo của quan lại.

Bạch Ngọc Đường và Triệu Phổ liếc mắt nhìn nhau, Lương tri phủ này không hổ là cáo già, dường như đã nhìn ra điểm không hợp lý, chỉ nên khi nói rất uyển chuyển, xem ra là muốn nhẹ nhàng rút lui.

Hiện tại bọn Triển Chiêu có hai lựa chọn, hoặc vạch trần hắn, bất quá có khả năng sẽ đả thảo kinh xà, hoặc... Tĩnh quan kì biến.[yên lặng chờ tiến triển]

Mọi người ngay lập tức ngừng đồng ý — tĩnh quan kì biến, hiện tại chưa phải lúc!

Bạch Ngọc Đường nhẹ gật đầu: “Lương đại nhân khách khí.”

Ngữ điệu này là học từ Triển Chiêu, chỉ là Bạch Ngọc Đường kiệt ngạo bất tuân, Triển Chiêu ôn nhu như ngọc, học theo, là lạ...

Triển Chiêu cố nén cười, Bạch Ngọc Đường thì xấu hổ không gì sánh được.

Sau đó Lương tri phủ ngồi xuống cùng mọi người hàn huyên, thế nhưng khi nhắc đến án tử, lại lập tức nói sang chuyện khác, khôn khéo hơn Lương Báo rất nhiều, khó đối phó.

Thời điểm ăn trưa, Lương tri phủ cáo từ, Lương Báo tiễn hắn ra ngoài.

Đến cửa, Lương tri phủ thấp giọng phân phó: “Tiêu hủy chứng cứ, người biết chuyện cũng đừng để bọn họ lên tiếng được nữa, người đến lần này không dễ giải quyết, biết không?!”

“Vâng!” Lương Báo nghe lệnh rời đi, tất cả những thứ này, đều bị ảnh vệ âm thầm theo dõi nghe được, liền âm thầm đuổi theo.

.

...

.

“Thấy thế nào?” Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường.

“Lão hồ ly.” Một câu nói vô cùng đơn giản của Bạch Ngọc Đường, đã nói ra hết ẩn tượng của mọi người về Lương tri phủ.

“Tiếp theo làm thế nào?” Triệu Phổ hỏi Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu.

Bạch Ngọc Đường nhún vai, nhìn Triển Chiêu và Công Tôn, hai người bọn họ tương đối nhiều chủ ý.

Công Tôn cười cười: “Chờ thôi!”

“Chờ?”

Triển Chiêu nhíu mày: “Có thể bị bọn họ giành tiên cơ, tiên hạ thủ vi cường không?” Thế nhưng hỏi xong, lại nghĩ nghĩ: “Nếu vậy, thì có đầu mối rồi!”

“Không sai!” Công Tôn đứng lên: “Chúng ta nhất định có người theo dõi, tốt nhất là án binh bất động, nếu có chuyện gì cứ để các ảnh vệ làm.”

Triệu Phổ cảm thấy rất đúng, chạy đến mở cửa, để bọn Tiểu Tứ Tử đi ra, phóng một quả tên lệnh, nói là phóng pháo hoa cho các hài tử xem.

Mấy tiểu hài nhi nào biết gì a, thấy Triệu Phổ phóng tên lệnh lên trời, không bao lâu liền nổ tung, tỏa ra rất nhiều tia lửa, tuy rằng không đẹp bằng lúc trời đêm, thế nhưng vẫn vui vẻ vỗ tay.

Chỉ khoảnh khắc, các ảnh vệ đều xông ra, không hình không tiếng âm thầm vào phòng chờ Triệu Phổ an bài. Các ảnh vệ đi rồi, Công Tôn tiếp tục khám nghiệm tử thi, Triệu Phổ bồi Công Tôn.

Tiêu Lương, Tiểu Tứ Tử, còn có Tiểu Hầu Tử và nãi nãi nó đều ở yên trong phòng, bọn nữ ảnh vệ Phi Ảnh tiếp khách, trong viện, chỉ còn lại Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

.

.

“Làm sao bây giờ?” Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu: “Có đói bụng không? Hay là ra ngoài ăn một bữa?”

“Ân.” Triển Chiêu nghĩ một lát, nói: “Hôm đó... Hoa văn đại ca ta lưu lại trên ván giường, và hoa văn trên da dê, giống nhau sao?”

Bạch Ngọc Đường lấy ra so sánh một chút: “Hoa văn thì như nhau, chỉ là trình tự hoàn toàn khác nhau.”

“Nga.” Triển Chiêu gật đầu, dường như có tâm sự.

“Miêu?” Bạch Ngọc Đường gọi nhẹ một tiếng.

Triển Chiêu vung tay qua, giống mèo giương móng vuốt muốn cào qua.

Bạch Ngọc Đường nhanh tay lẹ mắt nắm lấy tay hắn mới không bị cào, hơi kinh hãi hỏi: “Người làm gì?”

“Không phải người gọi miêu sao?” Triển Chiêu trả lời có thêm mấy phần bất mãn: “Không cào người thì đâu phải miêu.”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu: “Ý người là, thừa nhận mình là miêu rồi?”

Triển Chiêu rút tay lại: “Không được gọi miêu!”

“Dễ nghe cũng dễ gọi.” Bạch Ngọc Đường muốn châm trà, nhưng phát hiện trong bình không còn nước, liền nhìn một nha hoàn đứng ngoài cửa chỉ chỉ vào bình trà, ung dung ứng đối với Triển Chiêu: “Nghe hay hơn cả Triển Chiêu lẫn Triển huynh!”

“Vậy ta gọi người là thử có được không?” Triển Chiêu hỏi lại.

“Ta không ngại người gọi ta là thú!” Bạch Ngọc Đường để lộ một nụ cười giảo hoạt hiếm thấy của những khi thực hiện được âm mưu.

Triển Chiêu thì vô cùng chán nản, chiến đấu về tên gọi thì hắn ở thế yếu, suy nghĩ một chút, cắn răng: “Tiểu Ngọc!”

“Khụ khụ...”

Bạch Ngọc Đường sắc nước: “Người nói cái gì?”

Triển Chiêu nhướn mày, hơi có chút khiêu khích: “Tiểu Ngọc!”

Hai người giằng co không dứt, lúc này, nha hoàn đến châm trà mới, Triển Chiêu nói với Bạch Ngọc Đường: “Người không gọi Miêu, ta sẽ không gọi Tiểu Ngọc, nếu không...”

“Đại nhân.”

Tiểu nha hoàn kia đột nhiên nhìn chằm chằm vào Triển Chiêu hỏi: “Sao người biết ta là Tiểu Ngọc?”

“Ách...” Triển Chiêu ngẩn người, há hốc, Bạch Ngọc Đường thì cố nhịn cười lắc đầu, nói với nha đầu kia: “Cô nương đừng để ý đến hắn, hắn là một tên lãng tử, rất khinh bạc.”

Tiểu Ngọc nghe xong, giật mình liếc mắt nhìn Triển Chiêu, tâm nói, ai nha, thì ra là một kẻ khinh bạc, còn tưởng là quân tử, liền bưng khay trà, hơi thất vọng bỏ đi.

Triển Chiêu bực bội, đập Bạch Ngọc Đường một cước.

Trên vạt áo trắng như tuyết của Bạch Ngọc Đường xuất hiện một dấu chân đen như mực, đưa tay phủi phủi, dấu chân biến mất không thấy đâu nữa...

Sau đó, Bạch Ngọc Đường đứng lên kéo tay Triển Chiêu: “Đi, ra ngoài ăn, muốn ăn cái gì?”

Triển Chiêu bỗng dưng cảm thấy hơi chút không tự nhiên, mình cũng vẫn luôn kéo tay Tiểu Tứ Tử, dùng cùng loại ngữ điệu hỏi: “Đi, ra ngoài ăn, muốn ăn cái gì...”

Bất quá cuối cùng, hai người vẫn ra ngoài.

.

.

Tiểu Tứ Tử ngồi trên thềm cửa, vẫn liên tục quan sát Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu.

“Tiểu Tứ Tử.” Phi Ảnh lột một quả lựu đưa sang: “Ăn không?”

Tiểu Tứ Tử nhận quả lựu ngẩng mặt: “Phi Ảnh tỷ tỷ các tỷ đến đây lúc nào?”

“Khi trước chúng ta ở Phủ Khai Phong giúp Bao đại nhân, sau đó Nhị Gia Tam Gia Tứ Gia của Hãm Không Đảo đến hỗ trợ, cho nên chúng ta đuổi theo đến đây, Hắc Ảnh Bạch Ảnh đã người đi xung quanh tìm tung tích Triển Hạo.”

“Triển Hạo là ca ca của Miêu Miêu sao?” Tiểu Tứ Tử ăn lựu: “Sao hắn không thương Miêu Miêu?”

Phi Ảnh ôm Tiểu Tứ Tử lên xoa xoa đầu nó: “Ai, nếu không phải có chuyện lần này, ta cũng không biết có Triển Hạo tồn tại, có lẽ vì danh tiếng Triển Chiêu quá lớn.”

“Ca ca của Miêu Miêu ghen tị với Miêu Miêu sao?” Tiểu Tứ Tử đột nhiên hỏi.

Vừa khéo, Công Tôn quên mang công cụ khám nghiệm tử thi, cùng Triệu Phổ trở lại, đi đến cửa vừa lúc nghe được, Công Tôn khẽ nhíu mày, đi qua ngồi xuống hỏi: “Tiểu Tứ Tử, con vừa nói... Đại ca của Triển Chiêu ghen tị với hắn?”

“Ngô.” Tiểu Tứ Tử gật đầu: “Nếu không sao lại chán ghét Miêu Miêu, Miêu Miêu tốt như vậy! Cả Bạch Bạch cũng thích Miêu Miêu!”

“Làm sao nói vậy được...” Triệu Phổ xoa xoa đầu Tiểu Tứ Tử, trong lòng lại thấy buồn cười: “Đúng thật là cũng có chuyện như vậy... Mấy ai có thể khiến Bạch Ngọc Đường để mắt a? Quả nhiên tầm nhìn của tiểu hài tử là sáng nhất.”

Hai người trở lại phòng khám nghiệm tử thi, Công Tôn hỏi Triệu Phổ: “Người thấy thế nào?”

“Người nói đại ca của Triển Chiêu?” Triệu Phổ có chút không thoải mái cười nhạt một tiếng: “Hắn vì muốn kéo Triển Chiêu đến huyện Cừ Sơn, mà làm mù mắt hắn. Đến rồi còn thần thần bí bí để lại nhiều manh mối như vậy, hiện tại lại đột nhiên nói phải dừng... Nếu không phải có lý do đặc biệt vậy tuyệt đối là hận Triển Chiêu đến chết, dày vò hắn như vậy!”

“Nói không chừng có nỗi khổ riêng...”

“Nỗi khổ riêng gì đó, chỉ có thể giúp Triển Chiêu tự đánh lừa bản thân thôi.” Triệu Phổ thở dài: “Nếu người có một huynh đệ thân thiết, người có dày vò hắn như thế không?”

Công Tôn lập tức ngenh lời không nói được nữa.

“Nếu nói làm Triển Chiêu mù, là có mục đích đặc biệt... Thế nhưng, hiện tại xem ra ngoại trừ tạo điều kiện thuận lợi cho Bạch Ngọc Đường thì cũng chẳng còn gì đáng nói.” Triệu Phổ bĩu môi: “Then chốt là câu truyền lời kia, nói cái gì hận nhất là hắn, cay nghiệt như vậy! Ai chịu nổi a.”

.

.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng lên phố, lần này, bọn họ không vội đến từ lâu trước, mà là đến bờ sông Y Thủy, nhìn sang bờ bên kia.

Quả nhiên, bên bờ hai bên bờ đều sụp, nước không dâng đến mặt đất, không tràn vào đồng ruộng.

“Người đoán, Tiểu Hồng có việc gì không?” Triển Chiêu đột nhiên hỏi: “Có Tứ ca của người thì tốt rồi, nói không chừng có thể xuống nước tìm Tiểu Hồng.”

“Tứ ca ta không chừng còn không bơi giỏi như nàng.” Bạch Ngọc Đường nửa nói nửa đùa.

“Hôm nay người rất vui sao?” Triển Chiêu thắc mắc.[chuyện, vừa ôm nhau ngủ cả đêm mà, trì độ]

“Sao lại hỏi vậy?”

“Vì người cứ nói đùa mãi.” Triển Chiêu trả lời: “Trước đây người đâu có đùa nhiều vậy.”

Bạch Ngọc Đường ngăn người, bất quá hôm nay quả thật tâm trạng rất là vui vẻ.

“Ai nha..”

Bạch Ngọc Đường còn chưa nói gì, Triển Chiêu đột nhiên che tai: “Lại nữa rồi!”

“Lại thanh âm ấy nữa?!” Bạch Ngọc Đường cả kinh, cùng lúc, chợt nghe từ xa xa truyền đến tiếng kêu của mọi người.

Ngẩng đầu nhìn sang, Bạch Ngọc Đường nhú mày, trên bến đò có không ít người đang xây dựng bến đò, bọn họ dường như có rất nhiều người cũng nghe được thanh âm, che tai chạy tới bên đường. Hành động sau đó rất khó hiểu, chỉ thấy bọn họ chạy qua chạy lại, sau đó nhảy, chà mặt liên tục.

Bạch Ngọc Đường thấy hành vi bọn họ cảm thấy rất kì lạ, tâm nói như vậy để làm gì? Mà càng kì lạ hơn là, những người đó bận rộn một hồi, dường như lại không sao nữa, trở lại tiếp tục làm việc, hoàn toàn không chịu ảnh hưởng thanh âm kia hơn nữa.

Trước mắt Bạch Ngọc Đường sáng ngời, bảo Triển Chiêu cố nhìn một lúc, mình thì thả người nhảy đến bờ đê, hỏi một hỏa kế: “Huỳnh đài, bằng hữu của ta đột nhiên nghe được thanh âm lạ, rất khó chịu, không biết các người có nghe thấy không?”

“Nga!” Hỏa kế kia trả lời: “Công tử là người vùng khác sao, người bảo bằng hữu của người cử động một chút, mạch máu giãn ra mặt đỏ tím đập, thì sẽ không nghe thấy nữa!”

Bạch Ngọc Đường sửng sốt: “Mặt đỏ tím đập... Là có thể không nghe nữa?”

“Àn, đây là thiên âm từ trong sông truyền đến, cũng có người nói là hải nhân hát, người địa phương chúng ta đều gọi là tình nhân thiên âm.” Hỏa kế giải thích cho Bạch Ngọc Đường.

“Tình nhân thiên âm? Vì sao có người nghe được, có người nghe không được?” Bạch Ngọc Đường cảm thấy thật không thể giải thích được.

“Thiên âm này a, chỉ có tác dụng với người thể hàn thôi!” Hỏa kế nói: “Có những người sợ lạnh có người không, những người sợ lạnh, đa số bẩm sinh tim đập tương đối chậm, đều có thể nghe được âm hưởng.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, Triển Chiêu và Tiểu Tứ Tử đúng thật là thể hàn, thể nhưng còn Công Tôn. “Thể nhưng... Ta có một bằng hữu cũng thể hàn, hẳn không nghe thấy.”

“Nga, vậy bằng hữu của người đã thành thân chưa?!” Hỏa kế cười ha ha nói: “Người thành thân rồi không nghe được.”

Bạch Ngọc Đường bưng tỉnh đại ngộ, thì ra là thế, nhện không được hỏi: “Mặt đỏ tím đập là được sao?”

“Àn, biện pháp này vốn là do một đôi tiểu nhân nghĩ ra!” Hỏa kế cười: “Khi đó có một cô nương bị thanh âm này phiền đến đau đầu, tình nhân của nàng che tai thì được, người khác che cũng không tác dụng. Tình lang của nàng là một người thông minh, hôm ấy không che, hôn cô nương đó một cái, vậy mà lại không nghe nữa! Cho nên a... Ai, công tử?”

Hỏa kế còn chưa nói xong, Bạch Ngọc Đường đã trở về, rất bình tĩnh đi đến cạnh chỗ Triển Chiêu.

“Ồn quá đi.” Triển Chiêu rất là khó chịu.

Đột nhiên nghe Bạch Ngọc Đường nói: “Miêu Nhi... Ta muốn hôn người!” [trầm âm chuẩn XD]

“Hả?” Triển Chiêu kinh hãi, tuy rằng nhìn không thấy nhưng hai mắt vẫn mở to, hai bên tai ửng đỏ.

Bạch Ngọc Đường im lặng một lát, hỏi: “Còn nghe thấy không?”

Triển Chiêu chớp chớp mắt, ngoáy ngoáy tai: “Ồ? Sao lại...”

Bạch Ngọc Đường cười, đưa tay, ngón tay thon dài nhẹ nhàng điểm điểm vào ngực Triển Chiêu: “Nếu còn nghe thấy, nhớ lại câu vừa nãy, để chỗ này đập nhanh một chút, thì tốt rồi.”

Triển Chiêu hai má đỏ thắm, Bạch Ngọc Đường thì lại là tiểu ý dạt dào nhện không được tràn ra bên khoe môi.

Mà trong phủ nha, Tiểu Tứ Tử hoan hoan hỉ hỉ chui trong lòng Tiêu Lương, để Tiêu Lương Tử che tai cho. Ngô, trong lòng Tiểu Lương Tử thật thoải mái nga... Tim đập thật nhanh nga.

23. Q.1 - Chương 23: Hải Nhân Ngư (người Cá)

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lòng vòng ở bên bờ một lúc, cũng không tra ra được manh mối hữu dụng nào, trong sông càng không phát hiện tung tích Tiểu Hồng, liền tạm thời ly khai, đến tửu lâu dùng bữa.

Đến một tòa tửu lâu gần cửa thành, Bạch Ngọc Đường cảm thấy rất sạch sẽ thanh nhã, liền cùng Triển Chiêu vào trong.

Vừa lên lầu, đã thấy có chút chuyện không đúng... Vì tửu lâu rất mới, dường như chỉ vừa khai trương được một ngày.

“Mùi sơn thật nồng a.” Triển Chiêu nhin không được nói.

“Nhị vị công tử, mời lên lầu, hai vị dùng gì?”

Bạch Ngọc Đường nghĩ một chút, đi nhanh vài bước lên tửu lâu nhìn quanh, chân mày nhíu chặt, quay lại hỏi: “Chưởng quỹ, các người vừa khai trương sao?”

“Hắc hắc, không dối ngài, hôm nay là ngày đầu tiên chúng ta khai trương buôn bán!” Hỏa kế cười ha hả trả lời: “Có điều trước đây cũng đã là khách điểm, cho nên sửa lại rất nhanh.”

Triển Chiêu nghe xong, trong lòng khẽ động: “Tên trước khi đổi là gì?”

“Nga, là Triều Huy Lâu a.”

Hỏa kế nói một câu như sấm rền, đánh cho Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường sững sờ tại chỗ —— Triều Huy Lâu! Là khách điểm trước đây Triển Hạo từng thuê phòng, sau đó để lại chứng cứ, tại sao chỉ trong một đêm đã đổi chủ?!

“Chưởng quỹ và hỏa kế trước kia đâu?” Triển Chiêu hỏi.

“Ta cũng không biết, nơi này là do một vị công tử bán cho ta.” Hỏa kế nghĩ một lát: “Bán cho ta nửa tháng trước.”

“Nửa tháng...” Triển Chiêu mờ mịt, hỏa kế Triều Huy Lâu trước kia không hề nhắc đến, chẳng lẽ...

“Vị công tử bán nơi này, hình dáng thế nào?”

“Nga, vị công tử đó rất uy phong, vóc dáng cao, người không béo, mặc thanh sam đơn giản, giống một thương gia, chỉ là có vẻ nghiêm minh hơn một chút.”

“Khóe mắt trái của hắn, có phải có một nốt ruồi không?!” Triển Chiêu hỏi dồn.

“Nga...” Hỏa kế vỗ đầu: “Đúng vậy! Nốt ruồi đó rất nhỏ a, nói chung là, người đó tạo cảm giác rất âm u.”

Bạch Ngọc Đường cảm giác được khí tức Triển Chiêu bắt đầu bất ổn, nhíu mày, liền hỏi hỏa kế: “Ở nơi này có khách phòng không?”

“Đương nhiên là có a.”

“Một phòng chữ thiên.”

“Nga... Hảo!” Hỏa kế hỏi: “Khách quan ở bao lâu?”

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ một lát, đột nhiên hỏi: “Tửu lâu này người mua hết bao nhiêu ngân lượng?” Nói, lấy một tờ ngân phiếu ra đưa cho hắn: “Thế này có đủ không?”

“Ách... Đủ, đủ rồi!” Chưởng quỹ vội vàng cất ngân phiếu, chạy vào lấy khế đất giao cho Bạch Ngọc Đường: “Gia... Lần đầu tiên gặp được những người kì lạ như các người...”

Hỏa kế nói chưa dứt lời, Bạch Ngọc Đường đã khoát tay ngắt ngang: “Những thứ trong điểm trước đây dọn ra, người để ở đâu?”

“Đều ở trong sân, còn chưa kịp thay...” Hỏa kế chỉ chỉ hậu viện, Bạch Ngọc Đường gật đầu, bảo hần và các hỏa kế từ từ đi tay không, đừng mang thứ gì theo!

Hỏa kế chường quỹ vội vàng chạy, khách điểm chỉ còn lại Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

.

.

Một lúc lâu, Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường: “Người dùng bao nhiêu bạc...”

“Trước tiên khoan nói cái này.” Bạch Ngọc Đường kéo tay hần: “Lên lầu xem.”

Dựa theo trí nhớ, Bạch Ngọc Đường dẫn Triển Chiêu đến trước cửa phòng chữ thiên, miệng hỏi: “Người nghĩ người nọ là ca ca người?”

“Hần là hần, cảm giác về đại ca ta giống như thế.” Triển Chiêu thành thật trả lời.

“Cảm giác âm u?!” Bạch Ngọc Đường nhíu mày.

“Thật ra hần rất ôn hòa.” Triển Chiêu nhăn mày, trong ấn tượng đại ca tuy rằng đối nhân rất lãnh đạm, thế nhưng với thân nhân rất thương yêu chiều cố, hoàn toàn không phải loại người lãnh khốc vô tình.

Bạch Ngọc Đường vừa định đẩy cửa vào, đột nhiên, nghe được từ bên trong truyền ra tiếng “xoạt” rất nhỏ.

Hai người đều sửng sốt —— bên trong có người!

Vô thức kê sát tường, hai người nghiêng tai nghe động tĩnh bên trong. Khi nãy xoạt một tiếng... Không biết là tiếng nước hay tiếng gió thổi làm màn vải bay. Khả năng trong phòng có nước không lớn, cho nên có lẽ là tiếng vải.

Bạch Ngọc Đường đưa tay, đẩy nhẹ cửa, trong phòng cài then, có thể nhận ra trong phòng có người.

Triển Chiêu rút tay về, lấy một cây ám tiễn từ trong tay áo ra đưa cho Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường ngẫm hiểu, dùng ám tiễn nhẹ nhàng nhấc then cửa, sau đó đẩy cửa... Ngay trước khi then cửa rơi xuống, Bạch Ngọc Đường lách người vào, đón được, nhẹ nhàng thả xuống mặt đất, đưa mắt nhìn quanh, trong phòng trống trơn, có điều cửa sổ đóng chặt, hẳn là không có ai ra ngoài.

Triển Chiêu chỉ chỉ về một hướng, ý bảo —— thanh âm từ nơi đó.

Bạch Ngọc Đường cũng nhận ra trong phòng có khí tức người khác, nhìn về hướng ngón tay Triển Chiêu, là một tấm bình phong lớn, chậm rãi đến gần, Bạch Ngọc Đường lướt nhanh qua tấm bình phong nhìn vào trong.

Bên trong có một bồn nước cực lớn, bên cạnh có một cái đài cao, trên đài còn vài bồn nước nhỏ.

Đang khó hiểu, chợt nghe thấy tiếng nước rào rạt vang lên, từ trong bồn nước nhô lên một cái đầu người, tóc dài đen bóng, ướt sũng, là một cô nương rất dễ nhìn, cổ và vai đều để trần...

Bạch Ngọc Đường vội vàng xoay mặt đi, tâm nói sao lại có nữ tử tắm ở đây?!

Triển Chiêu cũng đã đi tới, hần nhìn không thấy, đương nhiên không xấu hổ, liền hỏi Bạch Ngọc Đường: “Ai vậy?”

Bạch Ngọc Đường còn chưa mở miệng, đã nghe có một thanh âm cực thấp cực khàn vang lên: “Tiểu Hầu Tử... Bằng hữu?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều sửng sốt, Bạch Ngọc Đường đột nhiên nhớ tới, sao lại là một cái bồn nước lớn như vậy?! Nghĩ xong chậm rãi quay đầu lại, cô nương kia vẫn nhìn chằm chằm mình và Triển Chiêu, phía sau đột nhiên rào một tiếng... Một cái đuôi cá thật lớn vẩy lên.

Bạch Ngọc Đường trước nay gặp biến bất kinh, nhưng lúc này cũng là hơi há hốc kinh hãi chằm chằm phía trước... Trong bồn không phải một cô nương, mà là một nhân ngư.

“Người là...” Bạch Ngọc Đường ngậy người, Triển Chiêu thì sốt ruột sắp chết, tay lần mò sang nắm tay áo Bạch Ngọc Đường: “Ai a?”

“Tiểu Hồng?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Hải nhân ngư kia gật đầu, trả lời: “Ân.”

“Tiểu Hồng nào?” Lúc này đến lượt Triển Chiêu há hốc. Hắn thật hận a, mặc kệ đại ca vì cái gì mà làm mình mù, lần sau gặp lại, không hung hăng đánh hắn một trận không được, làm mình nhìn không được hải nhân ngư, ngay cả Bạch Ngọc Đường cũng kinh hãi như vậy... Thật đáng tiếc nhìn không thấy a.

Bạch Ngọc Đường muốn đi đến, nhưng dù sao cô nương ta cũng không mặc y phục, liền đưa tay cầm một tấm chăn mỏng trên giường đưa đến, muốn giúp nàng ta choàng lên, thế nhưng Tiểu Hồng lại ngơ ngác nghiêng đầu nhìn hắn.

Bạch Ngọc Đường nhú mày, cô nương này thân thể trắng xanh, ngâm trong nước lạnh, không lạnh sao?

Triển Chiêu tuy rằng không nhìn thấy, thế nhưng cũng đại khái nghe ra được cử động của Bạch Ngọc Đường, trong lòng than nhẹ, hạ giọng hỏi Tiểu Hồng: “Sao người lại ở đây?”

“Râm râm một tiếng, sau đó lủ tới.” Tiểu Hồng khàn giọng nói: “Hắn đưa ta ra.”

“Hắn là ai?” Triển Chiêu hỏi.

“Hắn là người tốt... Bảo ta ở đây chờ người, có thức ăn.” Tiểu Hồng trả lời.

Bạch Ngọc Đường đi đến nhìn qua bồn nhỏ, bên trong có mười mười con cá sống, nhin không được nhú mày... Ăn cá sống sao? Hít sâu một hơi, nhìn lại Tiểu Hồng, nghĩ bọn người Lương tri phủ biến nàng ta thành dáng dấp người không ra người quỷ không ra quỷ thế này, thực sự là chết chưa hết tội.

“Miêu Nhi, người ngồi xuống trò chuyện với nàng ta một lát, ta đi tìm người thông tri bọn Triệu Phổ đến.”

“Ân.” Triển Chiêu gật đầu, được Bạch Ngọc Đường dẫn đến cạnh bồn nước ngồi xuống, Tiểu Hồng nhìn Triển Chiêu một lát, lặng lẽ bơi đến cạnh, mở to mắt nhìn hắn: “Ta từng thấy các người.”

Triển Chiêu nghe ngữ điệu của nàng, cảm giác rất tinh nghịch, liền cười hỏi: “Ngày đó sau từ đường Mã Phúc, là người sao?”

“Ân.” Tiểu Hồng gật đầu: “Bạch rất đẹp, ta nhìn thấy.”

Triển Chiêu biết là nàng nói Bạch Ngọc Đường, chỉ là không biết nàng nói là y phục trắng của Bạch Ngọc Đường đẹp, hay Bạch Ngọc Đường rất đẹp. Phát giác mình lại như trôi bồng bênh vào cõi thần tiên, Triển Chiêu vội vàng vẩy đầu khôi phục tinh thần, hỏi: “Người ở trong nước, có lạnh không?”

Tiểu Hồng lắc đầu: “Hiện tại không lạnh, mùa đông lạnh.”

“Nếu lạnh thì phải làm sao?”

“Vào địa lãng, trong đó không lạnh.” Tiểu Hồng thản nhiên nói.

“Người kia cũng ở trong địa lãng sao?” Triển Chiêu thăm dò hỏi: “Sao hắn lại trùng hợp cứu được người?”

“Hắn vẫn luôn ở đó a.” Tiểu Hồng trả lời: “Vật còn chưa tìm được, ngày hôm qua sập, hắn lại tìm được.”

Bạch Ngọc Đường đã quay lại, vừa lúc nghe được, cùng Triển Chiêu đồng thanh hỏi: “Tìm cái gì?”

Tiểu Hồng dường như rất thích Bạch Ngọc Đường, bơi đến gần hắn một chút: “Tìm một hạt châu.”

“Hạt châu?” Triển Chiêu nghe thanh âm Tiểu Hồng, phán đoán vị trí hiện tại của nàng ta, dường như tương đối gần Bạch Ngọc Đường... Không hiểu sao lại nghĩ tới giấc mộng kia.

“Hạt châu của Hà Thần gia gia.” Tiểu Hồng nói, đưa tay bắt một con cá từ bồn nhỏ lên, đưa cho Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường ngẩn người, Triển Chiêu giải thích hộ: “Nàng ta mời ăn cá.”

Bạch Ngọc Đường ho nhẹ một tiếng, thấy dáng vẻ ngây thơ của Tiểu Hồng cũng không nỡ cự tuyệt, liền nói: “Ta ăn no rồi, ngươi giữ lại ăn.”

Tiểu Hồng cười gật đầu, cầm con cá lại ăn, Bạch Ngọc Đường nhin không được lại nhú mày... Thật sự ăn cá sống a.

Triển Chiêu nghe được động tĩnh, lại bắt đầu mâu thuẫn, có đôi khi nhìn không thấy, cũng không phải là chuyện xấu.

.

.

“Tiểu Hồng.”

“Ăn?”

“Hạt châu của Hà Thần gia gia là thế nào?”

“Hạt châu rất sáng rất sáng.” Tiểu Hồng nói: “Ở dưới giường của Hà Thần gia gia.”

“Giường...” Bạch Ngọc Đường chưa dứt lời, đã nghe ngoài cửa có tiếng người đến, là bọn Công Tôn.

Công Tôn và Triệu Phổ đang ở trong nha môn, thì có một tiểu lưu manh chạy tới, đưa thư của Bạch Ngọc Đường, bên trong viết chỗ của Tiểu Hồng, Công Tôn ngay cả tay cũng không kịp rửa liền chạy vọt đến, đương nhiên, phía sau là Triệu Phổ Tiểu Tứ Tử Thạch Đầu to to nhỏ nhỏ kéo thành cái đuôi kì dị.

Tiểu Hồng thấy bỗng dưng có nhiều người như vậy, sợ chui vào trong nước trốn.

“Tiểu Hồng.” Tiểu Hàu Tử chạy đến, Tiểu Hồng lúc này mới chịu ngoi lên, rất thân thiết trò chuyện với Tiểu Hàu Tử.

Triệu Phổ thấy một cô nương không mặc y phục, tổng hết đám ảnh vệ tò mò theo vào ra ngoài, đến gần một chút, thấy được phần đuôi cá, kinh hoàng: “Thư ngọc, cái đó không giống đồ giả a!”

Công Tôn vừa nhìn qua cũng biết được đuôi cá kia là thật, thế nhưng nói trên đời thật sự có hải nhân ngư, đánh chết hần hần cũng không tin! Vì vậy đơn giản đi tới cạnh bồn nước, cúi đầu nhìn phần đuôi Tiểu Hồng tằm trong nước.

Vừa nhìn, lập tức nhìn ra được sơ hở, tuy rằng chế tác cực kì tinh xảo khéo léo... Vừa nghĩ đến từ này Công Tôn lập tức lắc đầu, thiếu chút nữa tự vả miệng mình, làm sao có thể nói người ta như vậy! Tinh xảo khéo léo không phải người, là đồ vật.

Tiểu Tứ Tử cũng chạy đến xem, thật lòng kinh ngạc tán thán: “Đuôi thật đẹp nga.”

Tiểu Hồng dường như nghe hiểu, cười nhìn Tiểu Tứ Tử.

Công Tôn kéo Tiểu Tứ Tử qua một bên, Triệu Phổ gãi gãi đầu cảm thấy tình cảnh này có chút quỷ dị, không biết nên vui hay buồn, chỉ đành hỏi: “Hay là, để nàng ta mặc y phục ra ngoài rồi nói?”

Phi Ảnh và Đại Ảnh hai vị cô nương tiến đến, choàng chắn lên cho Tiểu Hồng, nhẹ nhàng bế nàng lên giường, trùm chắn lên.

Công Tôn đi qua nhìn đuôi nàng ta, sờ sờ một chút: “Ha? Chân bên trong vẫn khỏe mạnh, có thể cắt bỏ lớp da cá, để nàng ta ra khỏi nước sinh sống.”

Mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu đứng một bên cúi đầu chờ ra, liền đi đến hỏi: “Làm sao vậy Miêu Nhi?”

Triển Chiêu ngẩng mặt: “Sao sau chữ Miêu lại thêm chữ Nhi?”

Bạch Ngọc Đường bật cười: “Gọi nghe thuận tai hơn. Đang nghĩ chuyện gì?”

Triển Chiêu nhú mày: “Hạt châu của Hà Thần gia gia... Là vật gì?”

Bạch Ngọc Đường nhớ ra, khi nãy Tiểu Hồng chưa nói rõ ràng, liền đi qua hỏi lại.

Tiểu Hồng nói: “Trong địa cung, có giường của Hà Thần gia gia, Hà Thần gia gia nằm bên trong, còn dùng đá lớn che lên, không đẩy ra được... Trên đỉnh đầu Hà Thần gia gia, có một hạt châu.”

“Nàng ta nói, có vẻ như là bên trong địa cung có quan tài, trong quan tài có thi thể của một lão đầu, trên thi thể có hạt châu.” Công Tôn phân tích như thế, bọn Triển Chiêu nghe xong đều âm thầm gật đầu —— có thể có chuyện này.

“Thứ đại ca trăm phương nghìn kế muốn có là hạt châu này sao?” Triển Chiêu nhú mày, Bạch Ngọc Đường đột nhiên nói: “Đê lớn sập tối qua... Từ lâu khai trương sáng nay, nói cách khác, Miêu, đại ca người vẫn còn ở huyện Cừ Sơn?!”

.

24. Q.1 - Chương 24: Đại Ca (...đại Ca =)))

Đại ca của Triển Chiêu ở tại huyện Cừ Sơn, mục đích chính là hạt châu ấy! Đã lấy được rồi sẽ đi, phải làm sao? Là phải chặn lại.

Triệu Phổ phân phó các ảnh vệ dựa theo miêu tả của Triển Chiêu, tỏa ra tứ phía tìm Triển Hạo.

Triển Chiêu cũng muốn đi tìm, Công Tôn ngăn hãm lại.

“Ta cũng muốn đi...” Triển Chiêu ngáp ngừng.

“Người muốn đi là một chuyện, nhưng có một chuyện còn quan trọng hơn phải làm!” Công Tôn nói đến đây, cười cười: “Được được rồi, có thể thoa lên rồi.”

“Có thật không?” Mọi người đều giật mình nhìn chăm chăm Công Tôn.

“Không phải người nói cần nửa tháng sao?” Bạch Ngọc Đường thắc mắc: “Thật sự dưỡng được rồi?”

Công Tôn gật đầu: “Hôm qua ta đã xem qua, rất kì lạ, phát triển nhanh hơn khi ở Khai Phong, có lẽ là liên quan đến khí hậu hai nơi khác nhau.”

Tiêu Lương rất là hiếu kì hỏi Tiểu Tứ Tử: “Cẩn Nhi, dưỡng được thể nào a?”

Tiểu Tứ Tử nói: “Là dùng được dưỡng được, được để trị mắt cho Miêu Miêu, không thể trực tiếp dùng, phải dưỡng trong một loại thảo dược khác, sau đó mới ghiền nát dùng. Cho dược vật vào một gốc thảo dược khác để nó lớn lên, gọi là dưỡng dược.”

Triển Chiêu vui mừng: “Vậy lập tức thoa lên, cần bao nhiêu thời gian thì được?”

Công Tôn bắt mạch cho Triển Chiêu: “Người nội lực thâm hậu, thoa dược rồi vận nội lực dẫn thông huyết mạch một vòng, vài lần như vậy, ta nghĩ chắc chắn trong vòng năm ngày sẽ khỏi, còn về chính xác là bao nhiêu ngày, phải xem tình hình thực tế.”

“Thật tốt quá!” Triển Chiêu thở phào một cái

Bạch Ngọc Đường tuy rằng cũng vui cho Triển Chiêu, thế nhưng không hiểu sao lại cảm thấy dường như thiếu đi gì đó, cảm giác có chút mất mát.

Còn đang miên man suy nghĩ, chợt cảm giác có người kéo kéo vạt áo mình, Bạch Ngọc Đường cúi đầu nhìn, liền thấy Tiểu Tứ Tử ngửa mặt sốt ruột nhìn hấn —— phải nhanh nhanh lên nga!

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười nhìn tiểu bại hoại, nhanh cái gì?

.

.

Buổi chiều, Công Tôn dẫn Triển Chiêu vào phòng, tỉ mỉ thoa dược cho hấn, bảo hấn ngồi trong phòng tập trung điều tức, mình thì đến một gian phòng trống khác, dẫn Tiểu Tứ Tử vào, giúp Tiểu Hồng lột bỏ lớp da cá trên chân.

Triệu Phổ vốn muốn vào xem thử, nhưng Công Tôn lại nhiều lần hỏi lại hắn “Người chắc chắn?” Sau đó lại tỉ mỉ miêu tả toàn bộ quá trình lột da, Triệu Phổ lập tức đầu hàng.

Vì vậy, Triệu Phổ và Bạch Ngọc Đường ngồi trong sân, mắt to trừng mắt nhỏ.

Triệu Phổ mở miệng: “Nhàn rồi không phải chuyện hay.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Đi địa cung, hay là tìm Triễn Hạo?”

“Người từng gặp qua Triễn Hạo chưa?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu: “Nhưng đã từng nghe Triễn Chiêu miêu tả hắn, tương đối dễ nhận ra.”

“Vậy đi thôi.” Triệu Phổ đứng dậy, để lại vài ảnh vệ thủ vệ nha môn, mình thì cùng Bạch Ngọc Đường ra ngoài.

.

.

Lại nói, Bạch Ngọc Đường và Triệu Phổ cũng coi như quen biết đã lâu, người được Triệu Phổ nhìn vào mắt rất ít, đương nhiên là không tính Công Tôn nhà hắn, Triễn Chiêu và Bạch Ngọc Đường xem như là hai người hắn coi trọng nhất.

Nói thật ra, lần đầu tiên thấy Bạch Ngọc Đường, Triệu Phổ còn trộm muốn lừa hắn đến quân doanh làm tướng quân, cái này không cần hỏi, chắc chắn sẽ là một vị dũng tướng a!

Nhưng quen biết lâu ngày, Triệu Phổ cũng không còn ý nghĩ đó nữa... Dũng tướng là không giả, chỉ là Bạch Ngọc Đường quá tùy tính, không thích hợp làm quan tướng, so ra, Triễn Chiêu lại rất có tư chất, làm hộ vệ phủ Khai Phong quá khuất tài rồi.

Nhưng mỗi người đều có chí hướng riêng, chiến tranh dù sao cũng là giết chóc, Triễn Chiêu trạch tâm nhân hậu, hành hiệp trọng nghĩa cứu nhân độ thế hợp với hắn hơn.

Hai người này cũng không thích nói nhiều, đừng thấy Triệu Phổ mỗi khi ở cùng Công Tôn thì huyên huyên náo náo, đổi thành đi bên cạnh Bạch Ngọc Đường, hai người một trái một phải một đen một trắng, bước đều đều, nếu không phải thỉnh thoảng cũng nói vài ba câu, thật đúng là nhìn không ra bọn họ quen biết nhau.

“Đúng rồi.” Triệu Phổ đột nhiên hỏi: “Người và Triễn Chiêu còn chưa thành sao?”

Bạch Ngọc Đường xấu hổ... Nghẹn giọng không trả lời được nhìn Triệu Phổ.

Triệu Phổ nhìn thần sắc hắn, gật đầu: “Nga... Xem ra còn thiếu một chút, ta còn tưởng đã thành rồi.”

“Có thành được hay không cũng không phải do ta định đoạt.” Một lúc lâu sau Bạch Ngọc Đường mới đáp lại một câu.

“Nga, nói vậy người có cảm giác rồi, Triễn Chiêu vẫn tương đối trì độn?” Không biết từ đâu mà Triệu Phổ đã nghe ra điểm quan trọng.

Bạch Ngọc Đường có chút xúc động muốn đỡ trán, cứ cảm thấy cùng Triệu Phổ nói mấy loại chuyện này rất kì quái.

.

.

Hai người đi loanh quanh vô đích trên đường, cũng không tìm được manh mối gì, lại đi về bến đò, đứng bên bờ sông nhìn vào trong nước.

Bến đò đã được sửa chữa gần hoàn tất, đã có người chèo thuyền đưa người qua sông, từng lượt từng lượt sang bờ kia.

Bạch Ngọc Đường bất giác nghĩ đến ánh trăng nhìn thấy tại từ đường Mã Phúc đêm đó, liền hỏi Triệu Phổ: “Trên trời là trăng khuyết, phản chiếu trong nước lại là trăng tròn, việc này người từng nghe nói qua chưa?”

Triệu Phổ suy nghĩ hồi lâu, quả thật nhớ ra chút chuyện: “Nghe người nói ta nhớ được quả thật có một lần, khi ta đang đánh trận ở tây bắc, từng thấy Nguyệt Nha Tuyền, buổi tối đại mặc cô yên, trong nước có bóng trắng. Khi đó rất nhiều tướng sĩ thấy kì quan, trên bầu trời là trăng non, trong nước là trăng tròn.”

“Tại sao lại như vậy?” Bạch Ngọc Đường hiểu kì.

“Ta không hỏi kĩ, sau đó nghe lão nông địa phương nói, đó là đầu nguồn suối, có lẽ giữa nơi đó và mạch nước ngầm có hốc trống, ánh sáng chiếu vào, vì vậy chiếu loan ra bên ngoài.” Triệu Phổ nghĩ nghĩ một lát: “Vùng Tây Bắc có rất nhiều mạch nước ngầm, đa số đều có hốc trống bên trong.”

“Tiểu Hồng quả thật từng nói qua, từ đường Mã Phúc và địa cung thông với nhau.” Bạch Ngọc Đường gật đầu... Ngẩng đầu lên nhìn về phía bờ bên kia, bỗng dừng thấy có bóng người lướt qua... Theo đoàn người lên thuyền.

Người nọ có vẻ rất u ám, mặc thanh sam có vẻ giống thương nhân, lưng đeo một bao hành lý nhỏ.

“Uy.” Bạch Ngọc Đường gọi Triệu Phổ một tiếng, ý bảo hãy nhìn.

Lúc Triệu Phổ nhìn sang, thì chỉ còn lại bóng lưng, người nọ chen vào đoàn người lên thuyền, có vẻ rất vội vã.

“Là hán?” Triệu Phổ hỏi.

“Có chút giống... Triễn Chiêu nói khỏe mắt hán có nốt ruồi.”

“Đi.” Triệu Phổ chỉ chỉ đuôi thuyền: “Ta phía sau người phía trước, chúng ta chặn hán lại.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, cùng Triệu Phổ chia hai phía lên thuyền.

.

.

Người trên thuyền rất nhiều, đa phần là lão nhược phụ nữ.[ông già bà cả phụ nữ trẻ em =.=]

Triệu Phổ lên thuyền, thấy phía trước có một người thanh sam lưng đeo hành lý, đang chuẩn bị ngồi xuống, liền mở miệng hô một tiếng: “Triễn huynh biệt lai vô dạng.”

Người nọ quay đầu lại, thấy Triệu Phổ thì ngăn người, Triệu Phổ thấy rõ ràng, khỏe mắt người nọ quả thật có nốt ruồi, nhướng mày: “Triễn Hạo?”

Vừa dứt lời, người nọ lập tức xoay người đi đến đầu thuyền.

Chưa ra khỏi khoang thuyền, đã bị Bạch Ngọc Đường ngăn lại, Triệu Phổ cũng đuổi tới, ngăn hán lại.

Bạch Ngọc Đường quan sát hán một lúc, hỏi: “Người là Triễn Hạo?”

Người này có vẻ chưa đến ba mươi, khí chất âm u lạnh lùng, vóc người rất cao, vóc dáng cũng rất khôi ngô, nhưng khá gầy, cả người toát ra cảm giác âm trầm, khiến người khác không mấy muốn đến gần.

Bạch Ngọc Đường và Triễn Hạo đều cảm giác ngoài sức tưởng tượng, một người như vậy lại là đại ca của Triễn Chiêu tính cách vui vẻ thoải mái.

“Theo chúng ta đi một chuyến đi.” Triệu Phổ tiến lên vỗ vai Triễn Hạo, Triễn Hạo bỗng nhiên lách người...

Chỉ thấy cả người hán co thấp xuống, công phu rất kì lạ, gân cốt như bỗng dừng rời lỏng ra, huyếch một tiếng thoát khỏi tay Triệu Phổ.

Bạch Ngọc Đường nhíu mày —— hán nhớ rõ Triễn Chiêu từng nói, đại ca hán không phải người giang hồ, không biết công phu a.

Nhưng Triệu Phổ cũng không phải ngọn đèn hết dầu, thấy công phu người kia quái lạ, cũng không đến bắt, đứng ngăn trước lối đi của hán, Bạch Ngọc Đường cũng chỉ đứng phía chặn phía trước, quan sát công phu người nọ, càng nhìn càng thấy lạ...

Thứ người này luyện căn bản là tà công Tây Vực! Tuyệt đối không phải đi theo lối thường, Bạch Ngọc Đường trước sau vẫn không tin một người như vậy lại là đại ca của Triển Chiêu, chẳng lẽ chặn lầm rồi, chỉ là người giống người?

Công phu người nọ thau xa Triệu Phổ, không đến hai ba lượt đã chống không nổi nữa, mà thuyền phu và khách ngồi thuyền thấy có người đánh nhau, đã sớm chạy, cả chiếc thuyền, chỉ còn lại ba người.

Sau ba mươi chiêu, người nọ đã bị Triệu Phổ điểm huyết.

Triệu Phổ bĩu môi: “Người khá a tiểu tử, trốn đông trốn tây vậy mà cũng tiếp được ba mươi chiêu của lão tử.”

Người nọ không nói lời nào, âm u nhìn Bạch Ngọc Đường và Triệu Phổ.

“Người là Triển Hạo?” Bạch Ngọc Đường lại hỏi lại một lần.

Người nọ nhìn chằm chằm vào Bạch Ngọc Đường một lúc, đột nhiên nhếch miệng cười, hai môi khép vào, huyết lên một thanh âm kì lạ lại rất vang...

Bạch Ngọc Đường và Triệu Phổ đều chau mày, tâm nói chẳng lẽ là gọi viện binh? Vừa nghĩ đến đây, liền cảm giác thân thuyền bỗng dừng lay động, cùng lúc đó, từ bên ngoài truyền đến tiếng kinh hô của người qua đường.

Bạch Ngọc Đường và Triệu Phổ đều bơi không mấy tốt, cảm giác thuyền sắp lật, vô thức nắm lấy thành thuyền... Nghe từ trong nước phía sau tiếng nước rào rạt, quay đầu lại nhìn...

Liền thấy trên mặt nước lơ cuồn cuộn, nhìn kĩ, mấy con cá lớn vằn hổ, đang đảo mình trong nước.

Hai người bị mấy con cá lớn thu hút chú ý, người nọ đột nhiên lánh người đến cạnh thuyền, “Ừm” một tiếng... Nhảy xuống nước, không thấy tung tích.

Bạch Ngọc Đường và Triệu Phổ còn muốn đuổi theo, nhưng người đã thấy không còn thấy bóng, mà dù có thấy được, với khả năng bơi của bọn họ có nhảy xuống cũng không bắt được gì.

Nhìn lại bầy cá, vẫy đuôi vài cái, cũng lặn xuống nước không thấy tung tích.

Mặt nước rất nhanh lại tĩnh lặng, Triệu Phổ và Bạch Ngọc Đường vẫn còn trợn tròn mắt, hai bên nhìn nhau một lát, đều cảm thấy rất là mất mặt, có người trốn được ngay dưới mắt bọn họ.

“Rõ ràng ta đã điểm huyết hấn.” Triệu Phổ khó hiểu,

“Triển Chiêu hiểu rõ nhất là đời huyết.” Bạch Ngọc Đường nhướn mày một cái: “Đường như hấn có thể khống chế mấy con cá đó!”

“Ân.”

Lại im lặng một lúc, Triệu Phổ xoa xoa mũi: “Chuyện không nay, bằng không...”

“Ân.” Bạch Ngọc Đường không đợi hấn nói xong đã gạt đầu: “Không nhắc đến nữa, dù sao thì người cũng chạy rồi.”

“Người tin đó là đại ca của Triển Chiêu?”

Bạch Ngọc Đường cười lạnh một tiếng, lắc đầu: “Ta không tin!”

.

...

.

Bỏ chuyện Triệu Phổ và Bạch Ngọc Đường bắt người tới nổi bức bối qua một bên không nói tới, lại nói chuyện trong nha môn.

Công Tôn và Tiểu Tứ Tử vẫn đang giúp Tiểu Hồng tách chân, việc này cần rất cẩn thận, may mà thực hiện rất thuận lợi.

Triển Chiêu điều tức xong một lần, cảm thấy chỗ được thoa được trên mắt hơi có chút sưng, bất quá Công Tôn nói, đó là biểu hiện được vật có hiệu quả.

Đột nhiên, Triển Chiêu nghe được từ mái truyền đến tiếng “rắc” nhỏ. Khẽ nhú mày, chẳng lẽ là nhóm ảnh vệ? Không có khả năng, đang nghĩ ngợi, chợt nghe từ cửa truyền đến tiếng “kẹt” khẽ... Có người lách vào.

“Ai?” Triển Chiêu lạnh giọng hỏi.

Người nọ không nói người nào, nhưng có khí tức đến dần, Triển Chiêu nhú mày, chuẩn bị sẵn tinh thần phản kích, bỗng nghe một thanh âm quen thuộc nói: “Chiêu.”

“... Đại ca?” Triển Chiêu lập tức kinh hãi, nhưng đương nhiên cũng sinh nghi: “Đại ca, là người?”

“Àn.” Người đi đến cạnh Triển Chiêu: “Là ta.”

Triển Chiêu hiện tại nhìn không thấy, nhưng cảm giác là đại ca hẳn không sai, thanh âm cũng giống, tiếng “Chiêu” đó là gọi từ nhỏ đến lớn, không phải người nào cũng có thể mô phỏng theo.

“Người không sao chứ?” Triển Chiêu hỏi.

“Không sao.” Triển Hạo đến gần, Triển Chiêu vừa định đưa tay nắm tay hắn, lại ổng dưng cảm thấy cả người căng cứng —— Triển Hạo điểm huyết hắc.

“Đại ca?” Triển Chiêu ngơ ngác.

Triển Hạo đi đến bên tai hắn, dùng thanh âm trầm thấp nói: “Có chuyện này, ta vẫn muốn nói cho người.”

Triển Chiêu không nói lời nào, không rõ vì sao Triển Hạo phải điểm huyết hắc, chỉ đành phải yên lặng nghe.

“Trong hầm ngầm dưới căn nhà cũ của chúng ta, khi nhỏ chúng ta từng chôn ít đồ, người còn nhớ không?”

Triển Chiêu sững sốt: “Cái hộp nhỏ kia?”

“Người đi đào lên, tìm nơi giấu kĩ, thứ bên trong, sẽ nói cho người tất cả.” Triển Hạo nói, đưa tay giúp Triển Chiêu chỉnh lại y phục một chút: “Ta đi, người đừng tìm ta, ta sẽ tìm người.”

“Đại ca, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?!” Triển Chiêu sốt ruột, nhưng Triển Hạo vẫn không nói rõ cho hắn.

Triển Hạo thoáng do dự một chút, thấp giọng nói nhỏ mấy câu bên tai Triển Chiêu: “Trăng mờ ảo, người mờ ảo, ánh trăng sáng, chiếu trung đình, tây không phải tây, đông không phải đông, người không phải ta, ta không phải người.” Nói xong, vỗ nhẹ lên vai Triển Chiêu: “Bảo trọng.”

“Đại ca!” Triển Chiêu gọi một tiếng.

Lúc này Bạch Ngọc Đường đã đi tới ngoài cửa, đứng trong viện do dự xem có nên vào không, không biết Triển Chiêu đã điều tức xong chưa, chợt nghe trong phòng có tiếng động lớn.

Khi hắn nhảy vào cửa, Triển Hạo đã chạy từ đường cửa sổ.

“Xảy ra chuyện gì?” Bạch Ngọc Đường đi đến cạnh Triển Chiêu, thấy hắn bị người khác điểm huyết, liền giải huyết cho hắn, nhưng giải một lúc vẫn chưa thấy có phản ứng.

“Ha?” Bạch Ngọc Đường lần đầu tiên gặp phải loại chuyện này: “Miêu... Người...”

Triển Chiêu có chút vô lực: “Ta dời huyết rồi, nhưng mà hình như đại ca của ta nhìn ra, điểm huyết ta, hiện tại không tìm được huyết đạo nữa.”

“Đại ca người tới? Khi nào? Không phải hắn không biết công phu sao?” Bạch Ngọc Đường có chút mơ hồ.

“Ta cũng không biết, người nhìn giúp ta, đại ca mới vừa đi!” Triển Chiêu cũng có chút luống cuống.

Bạch Ngọc Đường phi thân ra cửa sổ, đứng trên mái nhìn ra xung quanh, không hề thấy tung tích Triển Hạo, gọi hai ảnh vệ phụ trách thủ vệ đến hỏi, hai người cũng ngơ ngác, không thấy có người đến a.

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ trở về phòng, nói với Triển Chiêu: “Không có ai a.”

Triển Chiêu than nhẹ, đầu óc có chút rối rắm: “Người giúp ta giải huyết trước đã.”

“Người dời đến đâu rồi?” Bạch Ngọc Đường hỏi, dời huyết có lợi có hại, một khi dời đi rồi, huyết vị chỗ ban đầu sẽ không dùng được nữa,

“Không biết...” Một lúc lâu sau Triển Chiêu trả lời.

Bạch Ngọc Đường bị hấn chọc cho bật cười: “Miêu... Không biết, vậy người bảo ta làm thế nào giúp người giải?”

“Hay là người tìm thử xem?” Triển Chiêu hỏi.

Bạch Ngọc Đường xấu hổ, tìm thử xem —— là sờ hết một lượt sao?

“Nhanh lên một chút a, khó chịu.” Triển Chiêu đứng cứng một chỗ sốt ruột.

Bạch Ngọc Đường không thể làm gì hơn là đưa tay, lần mò quanh huyết vị ban đầu của Triển Chiêu, huyết vị bị dời đều có một khí khổng, dùng nội lực sờ có thể nhận ra, chỉ là sờ sờ như thế... Cũng không phải biện pháp.

Hai tai Triển Chiêu hồng hồng, Bạch Ngọc Đường thì vui đầu tìm.

Còn đang sờ, chợt nghe bên ngoài truyền đến tiếng bước chân bạch bạch bạch, chỉ chớp lát sau, Tiểu Tứ Tử chạy ào vào: “Miêu Miêu, chân của Tiểu Hồng được rồi...”

Giương mắt, thấy Bạch Ngọc Đường đang ôm Triển Chiêu (tìm huyết đạo). [cái này của chị Nhã, bạn vô can]

“A!” Tiểu Tứ Tử vội vàng đưa tay đóng cửa, xoay người chạy, miệng còn ồn ào: “Đừng có ngừng!”

Bạch Ngọc Đường đỡ trán, lúc này, hắn đã tìm ra được vị trí huyết đạo của Triển Chiêu, nhẹ nhàng vỗ một cái.

“Ha...” Triển Chiêu thở phào nhẹ nhõm.

“Không sao chứ?” Bạch Ngọc Đường dìu hắn đến bên giường ngồi xuống.

“Không...” Triển Chiêu cúi đầu suy nghĩ một lúc lâu, hỏi: “Trắng mờ ảo, người mờ ảo, ánh trăng sáng, chiếu trung đình, tây không phải tây, đông không phải đông, người không phải ta, ta không phải người... Những lời này người từng nghe qua chưa?”

Bạch Ngọc Đường nghe thấy như lọt vào giữa sương mù, nhìn chăm chăm Triển Chiêu hỏi: “Cái gì?!”

“Khi này đại ca nói với ta.” Triển Chiêu nói xong, lại đem những thứ Triển Hạo nói lại một lần.

Bạch Ngọc Đường nghe xong, tuy rằng không rõ ý nghĩ câu nói kia, thế nhưng lại cười.

“Cười cái gì?” Triển Chiêu hỏi, mình sốt ruột còn không kịp.

“Nga...” Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ một chút, thấp giọng nói: “Đại ca người bảo người bảo trọng có đúng không?”

“Àn.”

“Nói cách khác, hắn quan tâm người, không hề chán ghét người?”

Một câu này của Bạch Ngọc Đường, nói cho Triển Chiêu thông suốt minh bạch, khó chịu lẫn quần trong lòng lập tức tiêu tán, gật đầu: “Àn.”

“Mất thế nào rồi?”

“Cũng tạm.”

“Có đau không?”

“Không đau.”

25. Q.1 - Chương 25: Tang Hồn Châu

Triển Hạo xuất quỷ nhập thần, đến nhanh đi cũng nhanh, chỉ để lại cho Triển Chiêu một câu nói không rõ ý nghĩa.

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu nhú mày, đưa tay xoa xoa mi tâm hắn: “Đừng nghĩ nhiều nữa, biết được chuyện quan trọng nhất là tốt rồi, những thứ khác chậm rãi nghĩ.”

“Chuyện quan trọng nhất?”

“Giữa huynh đệ, quan trọng nhất đương nhiên là hai chữ tình nghĩa, chỉ cần người biết tình huynh đệ của đại ca người với người là thật, những thứ khác đều dễ làm, Nghe người nói, thái độ xử thế của đại ca người rất có chừng mực, hẳn làm như vậy, tất sẽ có lý do của hắn.” Bạch Ngọc Đường vừa nói, vừa cách một lớp băng gạc nhìn hai mắt Triển Chiêu, muốn xem thử được có hiệu quả không.

“Àn.” Triển Chiêu gật đầu: “Nói rất có lý.”

“Đúng rồi, có hỏi vì sao hắn làm người mù không?” Bạch Ngọc Đường hỏi một câu.

Triển Chiêu im lặng một lúc lâu: “Quên mất...”

Bạch Ngọc Đường thở dài, đây là loại mèo gì chứ, thật khiến người ta lo lắng.

Sau đó, trong phòng lại khôi phục im lặng, Triển Chiêu cảm giác được khí tức Bạch Ngọc Đường ngay bên vành tai, hiếu kỳ hỏi: “Người đang làm gì?”

“Không, ta xem thử xem mắt của người đã tốt hơn chưa.” Bạch Ngọc Đường trả lời.

“Nga?” Triển Chiêu ngẩng mặt hỏi, hai người càng kề sát vào nhau hơn, cười tủm tỉm nói: “Xem đi.”

Bạch Ngọc Đường hơi muốn cười, đường lại bất giác lướt qua băng gạc, rơi xuống trên môi Triển Chiêu...

.

.

Đang đối diện nhau, chợt từ bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa khê.

Bầu không khí mờ ám trong phòng bị phá tan, hai người trấn định tâm thần, Bạch Ngọc Đường nói một tiếng: “Vào.”

Cửa bị đẩy vào một chút, Tiểu Tứ Tử thò đầu vào, rất cẩn thận, như là sợ phá hỏng chuyện tốt nào đó.

“Tiểu Tứ Tử, chuyện gì vậy?” Triển Chiêu nghe tiếng gõ cửa, cũng đã nhận ra là Tiểu Tứ Tử, cười hỏi.

“Cha nói mời các hai người ra ngoài, Tiểu Bao Tử gửi thư đến.” Tiểu Tứ Tử vừa trả lời, vừa nhìn hai người, nghĩ, khi này bọn họ làm gì nhỉ?

“Đến ngay.” Triển Chiêu gật đầu, cùng Bạch Ngọc Đường ra ngoài, theo Tiểu Tứ Tử đến tiền sảnh.

.

.

Lúc này Công Tôn và Triệu Phổ đang đọc thư.

“Công Tôn, người nói vụ án này cho Bao đại nhân?” Triển Chiêu hỏi.

“Àn.” Công Tôn gật đầu: “Đại nhân nói tận lực thu thập chứng cứ, cả các quan viên từng tham gia việc dùng nữ hài chế tác hải nhân ngư hoặc từng mua hải nhân ngư, hành vi không còn nhân tính như vậy phải nghiêm trị!”

Triển Chiêu gật đầu, quả thật phải nghiêm trị.

Khi mọi người còn đang thương nghị, Tử Ảnh và Giả Ảnh tiến vào.

“Vương gia.” Giả Ảnh bấm báo với Triệu Phổ: “Chúng ta phát hiện Lương tri phủ lệnh cho Lương Báo giết người diệt khẩu, cho nên liền theo dõi Lương Báo, trong một sơn động ở ngoại thành, phát hiện thấy lão bộ khoái thọt chân, cũng chính là chủ gánh hát năm đó.”

“Người còn sống?” Mọi người sốt ruột hỏi.

“Vẫn còn.” Giả Ảnh gật đầu: “Lương Báo muốn giết hấn, chúng ta đưa cả hai người về, giam Lương Báo trong phòng tử tù, lão bộ khoái thì ở bên ngoài.”

“Mau bảo hấn vào!” Triệu Phổ phân phó, Giả Ảnh liền đi dẫn người đến.

.

.

Lão bộ khoái tiến vào rồi, vẫn giả ngây giả dại như trước, Công Tôn để hấn gặp Tiểu Hồng và nãi nãi Tiểu Hầu Tử..

Tiểu Hồng lúc này đã được tách chân, đang nằm trên giường nghỉ ngơi, nhìn thấy lão đầu, không ngờ vẫn nhận ra, gọi hấn một tiếng: “Tần gia.”

Lão bộ khoái lập tức khóc lớn, Công Tôn đứng bên cạnh khuyên hấn: “Nếu muốn chuộc tội, thì hãy khai thật mọi chuyện.”

Lão đầu vội vã gật đầu, nguyên ý nói ra hết toàn bộ chuyện năm đó, giơ tay thề chứng minh tội ác tày trời của bọn Lương tri phủ.

Lão nhân này khi hành tẩu giang hồ vốn tên là Tần Phúc, sau khi làm bộ khoái để tránh người nhận ra liền sửa tên.

Đúng như nãi nãi của Tiểu Hầu Tử nói, hấn vốn là chủ gánh hát, bị buộc tham gia chế tác hải nhân ngư, vì quanh năm hoảng hốt lo sợ lại thêm áy náy, cho nên chỉ có thể giả ngây giả dại qua ngày, để lại chứng cứ, hy vọng một ngày nào đó có thể khiến bọn người Lương tri phủ bị trừng trị. Thế nhưng quan viên tham dự vào chuyện này rất nhiều, đa số quan lại đều bao che cho nhau, cho nên hấn vẫn không dám nói rõ với Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường, chỉ đứng bên cạnh đưa ra gợi ý.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chợt nhớ đến con bạch xà nọ, liền hỏi có phải do hấn thả ra thông tri cho bọn họ không, lão đầu lại lắc đầu, nói mình không có bản lĩnh đó. Hơn nữa Lương Báo đã sớm giam lỏng hấn, những chuyện xảy ra gần đây hấn lại càng không biết.

Công Tôn bảo hấn nhìn cổ thi thể nhân ngư giả, lão Tần vừa nhìn lập tức nhận ra, đây là do hấn làm trước đây, cũng là phụng mệnh Lương tri phủ.

Mục đích tạo ra cổ thi thể này, là để các vị qua lớn quý nhân tin tưởng, hải nhân ngư thật sự tồn tại, hơn nữa có thể nuôi dưỡng!

“Vì vậy cho nên càng có nhiều người đến mua hải nhân ngư sao?” Triển Chiêu cười nhạt một tiếng: “Thì ra là thế.”

“Còn có chứng cứ nào khác không?” Triệu Phổ hỏi lão Tần: “Chứng cứ có thể định tội toàn bộ người liên quan?”

“Có!” Lão Tần dẫn mọi người đến mộ tòa nhà cũ nát hấn ở, đào một cái bình đất từ dưới nền lên, bên trong có vài phong thư, là bằng chứng Lương tri phủ thư từ liên lạc với những người mua hải nhân ngư năm đó, còn có một quyển sổ sách, ghi lại đầy đủ rõ ràng những vụ buôn bán nhân ngư.

Sau cùng, lão đầu còn dẫn mọi người đến một loạn táng cương trong sơn cốc vùng ngoại thành.

Nhìn xuống, trong sơn cốc có rất nhiều xương khô ngổn ngang, có người nói đây đều là các thiếu nữ không chịu nổi khổ sở, đã chết khi đó.

Triệu Phổ hạ lệnh chuyển tất cả thi cốt từ đáy sơn cốc lên, tìm ngỗ tác toàn thành đến nghĩ cách xác nhận thân phận, thông tri người nhà, hảo hảo khâm liệm.

Có sổ sách, thư cùng thi thể, còn có Lão Tần, nãi nãi Tiểu Hầu Tử và Tiểu Hồng làm nhân chứng, có thể nói đã đầy đủ nhân chứng vật chứng.

Triệu Phổ liền gọi Giả Ảnh tập hợp binh mã từ các quân doanh xung quanh đến, bao vây huyện nha, đoàn người Lương Báo toàn bộ thất thủ, sổ sách danh sách toàn bộ giao đến Phủ Khai Phong. Bao đại nhân trao sổ sách cho Hoàng Thượng, cáo tri toàn bộ kỳ án ở huyện Cừ Sơn, Triệu Trinh nghe xong nổi giận dưng dưng, hạ lệnh dựa theo pháp luật xử phạt tất cả quan viên có trong danh sách, một người cũng không tha.

Hung thủ toàn bộ đều bị bắt, duy nhất một người không thấy tung tích —— Lương tri phủ!

Các ảnh vệ vốn dĩ đã sớm theo sát hẩn, tiếc rằng thô khôn có ba hang, lão tiểu tử đã đào sẵn địa đạo trong phòng, bỏ trốn mất dạng.

“Chạy đi đâu rồi?!” Giả Ảnh Tử Ảnh dẫn người tìm hết một vòng, vẫn không thấy bóng Lương tri phủ, có chút không cam lòng! Vậy mà lại để kẻ chủ mưu đào thoát!

“Niên kỷ của hẩn không nhỏ nữa, hơn nữa ở các thành phụ cận đều có thủ vệ của chúng ta.” Triển Chiêu nghĩ nghĩ một lát: “Hẩn là còn đang ở trong thành, có lẽ đã ẩn nấp đâu đó rồi.”

“Phân tán ra tìm.” Triệu Phổ phân phó các ảnh vệ: “Phải nhiều nhân thủ tìm, có phải quật hết ba thước đất lên cũng phải tìm cho ra con chuột chũi đó, tuyệt đối không được để hẩn chạy thoát! Lão tử phải lăng trì hẩn!”

“Vâng!” Các ảnh vệ đều mang theo binh mã dưới quyền mình ra ngoài tìm người.

Công Tôn cùng Triệu Phổ bận rộn kiểm chứng thân phận những nhân ngư năm đó, không chỉ là tìm được tên họ, tốt nhất là tìm được cả phụ mẫu, để các nàng có thể lạc diệp quy căn[lá rụng về cội], về bên cạnh người thân.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thì đưa Lão Tần vào một gian phòng.

.

.

Bạch Ngọc Đường lấy bản vẽ những văn tự khắc trên vách giường căn phòng chữ thiên mà Triển Hạo để lại, cho lão đầu xem, mong hẩn giúp phiên dịch một chút.

Lão Tần xem một lát, khẽ nhíu mày, nói: “Nga... Trên đây viết là ‘Tang Hồn Châu, thấy châu tang hồn, đội châu hồi hồn, ngậm châu khiển hồn, nuốt châu định hồn.’”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nghe Lão Tần nói xong, đều vô thức hỏi —— có ý gì a?

Lão Tần thì mờ mịt lắc đầu: “Cái này ta cũng không biết, nhưng có điều, trong những văn tự này còn có ẩn ý.”

“Là thế nào?” Hai người khiêm tốn thỉnh giáo.

“Các ngươi xem a, những văn tự này, vẫn luôn biến hóa, hiện tại giữa các gánh hát, chủng loại văn tự dùng để trao đổi ngày càng nhiều, hơn nữa hình thức càng lúc càng đơn giản, chủ yếu là để thuận tiện.”

“Càng gần với hiện tại, lại càng đơn giản, cách hiện tại càng xa càng phức tạp, những văn tự này có vẻ tương đối phức tạp.” Bạch Ngọc Đường hỏi Lão Tần: “Vậy có phải ý là thời gian đã rất lâu rồi không?”

“Đúng vậy.” Lão Tần gật đầu: “Xem những văn tự này, ít nhất là do những người trước chúng ta một đời dùng, không phải do người thời này viết, nói không chừng chính là loại văn tự xuất hiện sớm nhất.”

Bạch Ngọc Đường khẽ nhíu mày, niên kỷ đại ca Triển Chiêu không đến ba mươi, không có khả năng biết được nhiều hơn Lão Tần... Trừ phi, hẩn học từ một người còn lớn tuổi hơn cả Lão Tần, cho nên những văn tự hẩn dùng phức tạp hơn.”

Lại hỏi vài lần vẫn không có thêm manh mối, đã đến giờ trưa rồi, Bạch Ngọc Đường liền kéo Triển Chiêu: “Đi, đi ra ngoài hít thở không khí một chút, ăn cơm rồi tính tiếp!”

Triển Chiêu nghĩ cũng thấy phải, liền theo Bạch Ngọc Đường ra ngoài.

Hôm nay đây đường đều dán cáo thị lớn, là bản cáo thị treo giải tróc nã Lương tri huyện.

Bạch Ngọc Đường nhìn không được lắc đầu: “Tảo tri kim nhật hà tất đương sơ[sớm biết có hôm nay thì ngày đó đừng làm], hấn đánh cược cả một đời bất quá cũng chỉ vì hai chữ danh lợi, thế nhưng đến hôm nay tuổi già lại thân bại danh liệt.”

Triển Chiêu cũng có chút cảm khái mà gật đầu: “Người đoán hấn sẽ trốn ở đâu?”

“Huyện Cừ Sơn là địa phương của hấn, hấn là một nơi không gây chú ý cũng không dễ dàng phát hiện.” Bạch Ngọc Đường cân nhắc một lúc: “Nhưng mà Miêu Nhi, vụ án này tuy đã kết thúc nhưng vẫn còn vài mối nghi vấn chưa giải được.”

“Ta biết, người nói là chuyện Mã Phúc dùng xác chuột giết người, con bạch xà dẫn chúng ta đến chỗ thi thể nhân ngư, và con cá vằn hổ đem đó mất tích, còn biết bước đi phải không?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Xác chuột giết người... Cái này trước đây Công Tôn cũng đã nói, đó là bột mì. Hôm đó ta đã hỏi Lão Tần, đây là một loại đạo cụ dùng khi biểu diễn tạp kỹ. Dùng một loại bột mì đặc biệt nặn hành hình dạng mình muốn, sau đó ngâm vào miệng. Loại bột mì đó gặp nước sẽ nở ra, lúc đó kéo ra ngoài, vậy là liền biến thành chuyện lạ, phối hợp với động tác của cánh tay, cùng thanh âm của bên trong tạo ra, là có thể biến thành màn tạp kỹ hóa ra vật sống.”

“Công Tôn cũng nói, các thi thể đều là sau khi chết mới bị nhét bột mì hình con chuột vào, trước đó là chết do trúng độc... Có thể là Lương Báo làm theo lệnh Lương tri phủ, hạ độc những người biết rõ chuyện, muốn giết người diệt khẩu. Để giả tạo chuyện Mã Phúc giết người và che dấu sự thật bọn họ hạ độc vào nước khiến thủy thủ xuất hà... Có ý nhét bột mì vào cổ họng người chết, để đánh lừa người khác.” Triển Chiêu nói, chắc nhẹ một tiếng: “Quả thật là các thi thể đều là bị đưa đến phòng ngỗ tác sau đó mới xảy ra chuyện, nhưng có một người... Ta vẫn chưa rõ.”

“Người nói Thiếu cung chủ Nhị Nguyệt Cung?”

“Không sai a!” Triển Chiêu gật đầu: “Nói đến cũng kì quái a, Thiếu cung chủ Nhị Nguyệt Cung chết không phải chuyện nhỏ, vậy mà trên giang hồ một chút tin đồn cũng không có! Cũng không thấy Cung chủ Nhị Nguyệt Cung ra mặt tuyên bố, không biết có là chuyện gì?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, đúng thật là kì lạ.

Hai người nghĩ mãi không thông, đến tửu lầu ngồi xuống ăn, lại nghe được một tin đồn mới xuất hiện.

Có người nói các môn phái dị thuật trên giang hồ, chuẩn bị phá đê, khiến dòng chảy sông Y Thủy thay đổi, tìm Mã Phúc báo thù cho đồng môn.

“Hoang đường.” Triển Chiêu nghe xong lập tức nhíu mày: “Phá đê đổi dòng sông Y Thủy, không phải là chặt đứt huyết mạch của huyện Cừ Sơn sao?! Ai nghĩ ra chiêu thức độc địa như thế!”

Bạch Ngọc Đường gõ nhẹ lên mặt bàn: “Y Thủy nguyên bản là từ thượng nguồn Hoàng Hà phân nhánh thành, địa thế Cừ Sơn Huyền rất cao, còn như ngọn núi kì lạ hình sừng trâu không? Nếu phá vỡ đỉnh núi trên thượng du, đá lớn rơi xuống chặn nhánh sông, nước đương nhiên sẽ dồn về nhánh khác. Nếu lại phá vỡ đê ở hạ du, dẫn nước sông vào những con sông lân cận có địa thế thấp hơn huyện Cừ Sơn, như vậy thì không đến một ngày đêm, đoạn Y Thủy ở huyện Cừ Sơn sẽ bị tháo khô nước, đến lúc đó...”

“Địa cung?!” Triển Chiêu bừng tỉnh đại ngộ, hạ giọng nói: “Mã Phúc chỉ là để che mắt, mục đích của bọn hấn là địa cung! Hạt châu ngày ấy ca ca ta lấy được cũng là từ địa cung! Người đoán, có khi nào chính là viên Tàng Hồn Châu đó không?”

“Rất có thể! Ăn xong rồi trở về hỏi thử xem Công Tôn có biết về Tang Hồn Châu không.” Bạch Ngọc Đường thấy rượu và thức ăn đã được dọn lên, liền gấp thức ăn cho Triển Chiêu: “Ăn nhiều một chút.”

Triển Chiêu cười cười, dùng bữa, hiện tại tâm trạng hân hân tốt, như Bạch Ngọc Đường nói, đại ca không ghét mình, như vậy là đủ rồi!

.

.

Lúc này, người vào tửu lâu nhiều lên... Triển Chiêu đột nhiên giờ đây bất động, hơi nghiêng đầu, nhú mày dường như đang ngửi thấy gì đó.

“Làm sao vậy?” Bạch Ngọc Đường bất giác phát hiện ra gần đây mình rất nhạy cảm với nhất cử nhất động của Triển Chiêu.

“Àn.” Triển Chiêu đưa tay xoa xoa mũi: “Hình như ta ngửi thấy...”

“Ngửi thấy cái gì?”

“Mùi!”

... Bạch Ngọc Đường trầm mặc một lúc, sau đó dùng vẻ mặt kính phục nói: “Người ngửi được mùi sao? Thật lợi hại a.”

Triển Chiêu tùy là nhìn không thấy nhưng vẫn lờ mờ một cái: “Một loại huân hương rất đặc biệt, vừa mới lướt qua.” Nói xong, khẽ sát vào một chút nói: “Trước đây trên người Lương tri phủ cũng ngửi thấy.”

Bạch Ngọc Đường nghe xong nhướn mày một cái: “Ý người là... Hắn đang ở đây?!”

26. Q.1 - Chương 26: Hà Thần Gia Gia

Có thể...” Triển Chiêu cũng không dám chắc Lương tri phủ có ở trong tửu lâu không, chỉ là loại huân hương này rất đặc biệt, rất nổi bật. Bạch Ngọc Đường thì ngẩng đầu, bắt đầu quan sát người xung quanh.

Thông thường ở những người dịch dung, sơ hở thường không ở trên mặt, mà là dáng vẻ cử chỉ của bản thân. Khuôn mặt có thể thay đổi, thể nhưng những thói quen lâu năm, đặc điểm riêng biệt của từng người sẽ theo nhất cử nhất động mà lộ ra, rất khó không chế được.

Đặc điểm lớn nhất của Lương tri phủ là —— cao tuổi!

Một người trẻ tuổi giả trang thành lão nhân không dễ dàng, lão nhân giả trang thành người trẻ càng khó hơn, bởi vì phương diện thể lực không thể so được.

Người trong tửu lâu không ít, lão giả lại chỉ có mấy người, Bạch Ngọc Đường nhìn một chút, mấy lão đầu đó cũng không giống lắm, còn thanh niên sao, rất nhiều...

Triển Chiêu không nghe thấy Bạch Ngọc Đường có động tĩnh gì, liền hỏi: “Người đang nhìn sao?”

“Àn.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, hỏi: “Mùi từ hướng nào lan đến?”

“Nga, hẳn là từ phía sau ta.” Triển Chiêu trả lời.

“Nói cách khác, là đi vào không phải đi ra...” Nói đến đây, Bạch Ngọc Đường ngừng lại, vì hắn lướt mắt thấy một bàn trong góc phòng. Nơi đó có một nam tử trắng niên trên mặt có sẹo đang ngồi, người này vóc dáng khô gò, khuôn mặt xấu xí hung hãn, khiến người khác cảm thấy rất đáng sợ.

“Miêu, ta hỏi người, nếu người muốn cải trang thành một người đáng sợ, vậy trang phục phải đẹp, hay xấu?”

“Cái này còn phải hỏi?” Triển Chiêu bật cười: “Đương nhiên là xấu rồi, khiến cho người khác liếc mắt liền nhận định đây không phải người bọn hắn muốn tìm, hơn nữa hình dạng đáng sợ một chút, người khác sẽ không dám nhìn lâu, trăm lợi không hại!”

“Không sai!” Bạch Ngọc Đường cười cười, bắt đầu ung dung quan sát cử chỉ người nọ.

Quả nhiên, liền thấy đáng vẻ khi ăn của hán mang theo cảm giác cao quý sang trọng, cho thấy chắc chắn là người giàu có, nhìn đến lưng hán... Tuy rằng đã cố gắng vươn thẳng, nhưng bắt giác vẫn cong xuống một chút... Có cảm giác của người già.

Cuối cùng, Bạch Ngọc Đường nhìn thấy tay người nọ —— là bàn tay của lão nhân, hơn nữa đối với một hán tử trung niên mà nói, cánh tay như thế không khỏi quá gầy.

Nghĩ xong, Bạch Ngọc Đường nhếch khóe miệng, nói khê với Triển Chiêu: “Miêu, tìm thấy.”

Triển Chiêu nghe xong tuy rằng vui vẻ nhưng cũng có chút giận dữ, liền thấp giọng nói lại một câu: “Tìm thấy mèo rồi sao? Vậy con chuột nhà người sao chưa chạy?”

Bạch Ngọc Đường hỏi lại hán một câu: “Người nói chuột thấy mèo thì chạy, là chạy theo? Hay chạy trốn vậy?”

.

...

.

Triển Chiêu lập tức sững sốt, mấp máy mồm, nhưng không nói gì.

Bạch Ngọc Đường thấp giọng cười thành tiếng: “Người hán là trả lời... Phải xem đó là loại mèo gì, sẽ phối với loại chuột đó.”

Triển Chiêu nghe không ra Bạch Ngọc Đường là đang nói đùa, hay đang nói chuyện nghiêm túc, liền dựa theo ý hán hỏi lại: “Vậy loại chuột nào thấy mèo sẽ chạy theo? Chuột thích mèo sao?”

Lần này đến lượt Bạch Ngọc Đường sững sốt, nhìn chăm chăm Triển Chiêu một lúc lâu, muốn xác nhận xem là hán chỉ thuận miệng nói, hay có ám chỉ thứ gì.

Nhưng hai mắt Triển Chiêu hoàn toàn không biểu lộ tâm tình, trên mặt cũng không có biểu hiện gì, chỉ có khóe môi vẫn theo thói quen hơi cong lên, tự tiểu phi tiểu, rất đáng yêu.

Bạch Ngọc Đường thở dài, còn đang nghĩ xem phải phản bác thế nào, bỗng thấy hán tử tráng niên đã trả tiền cơm, đứng lên rồi đi.

Triển Chiêu chợt nghe Bạch Ngọc Đường hạ giọng nói: “Đến.”

“Ai?” Triển Chiêu trừng mắt nhìn: “Mèo hay chuột?”

Bạch Ngọc Đường dùng đầu ngón chân khê cọ cọ cổ chân hán một chút, thấp giọng nói: “Lương tri phủ.”
[nói là được rồi, sao phải cọ vậy =.=]

“Nga...” Triển Chiêu phục hồi tinh thần, cúi đầu chờ.

Khi hán tử kia đi ngang qua người hán, Triển Chiêu nhấc mày một cái, gật đầu với Bạch Ngọc Đường: “Có mùi hương đó!”

Bạch Ngọc Đường liền hô một tiếng: “Lương tri phủ.”

Quả nhiên, lão nhân kia ngừng một chút, sau đó bước nhanh đi, Bạch Ngọc Đường mỉm cười, ném cái chén đang cầm trong tay đi, trúng chính xác vào đầu gối người nọ.

“Ai nha...” Thân thể hán tử trung niên kia nghiêng một cái, lão đảo ngã xuống. Cùng lúc, từ trong tay áo rơi ra mấy khối kim nguyên bảo.

Bạch Ngọc Đường cười, Triển Chiêu cũng nghe thấy động tĩnh, liền hỏi: “Cái gì rơi ra rồi? Bạc sao?”

Bạch Ngọc Đường không nói gì, đứng lên đi đến hán tử trung niên, dùng chiếc đũa nhẹ nhàng nhấc tóc hán lên, quả nhiên nhấc lên được một bộ tóc giả, bên dưới lộ ra tướng mạo nguyên bản —— chính là Lương tri phủ đang lẫn trốn.

Hắn vốn định thừa nước đục thả câu, chờ mọi chuyện tạm lắng xuống mới thoát đi, không ngờ đến tửu lâu ăn một bữa cơm, đã rất cẩn thận, vẫn bị Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu bắt được, đây chính là cái người đời gọi là lưới trời tuy thưa khó lọt, lại đúng trúng Triển Chiêu gần đây mũi đặc biệt thính.

Vì vậy Lương tri phủ bị giải về nha môn.

Hắn cũng rất thực tế, biết đã hết hy vọng hơn nữa tội chết khó tha, bởi vậy đầu đuôi gốc ngọn gì cũng khai ra hết.

.

.

Thì ra khi Lương tri phủ thăng chức, vẫn luôn lo sợ vì tội nghiệt đã phạm trong quá khứ .

Một ngày nọ, hắn phát hiện Huyện lệnh của huyện Cừ Sơn có thể đọc hiểu được loại văn tự sử dụng giữa các gánh hát, lập tức hoảng sợ, biết ngay chuyện lớn không ổn!

Quả nhiên, mấy tên khất cái giả mạo trộm thư của lão chủ gánh hát đi, đồng thời bị Huyện lệnh thấy được...

Kể từ đó tội lỗi của hắn bại lộ, Vị Huyện lệnh đó cũng không phải loại đèn hết dầu, đương nhiên muốn toàn tâm toàn ý tra rõ vụ án này.

Thấy viễn cảnh thân bại danh liệt đã ở ngay trước mắt, Lương tri phủ nổi ác tâm, phái người hại chết mấy tên khất cái đó, lại hại chết Huyện lệnh, sau đó giả tạo thành chuyện Mã Phúc giết người, chỉ là không ngờ tới... Giữa đường bỗng dưng xuất hiện một Triển Chiêu.

Lương Báo là thân thích của hắn, từ nhỏ đã rất trung tâm theo mình, Lương Báo muốn giúp che giấu tội lỗi trước đây của Tri phủ, khiến cho bọn Triển Chiêu nghĩ là do Mã Phúc.

Xác chuột trong cổ họng người chết đều là do người trong nha môn thả vào, chỉ là một loại bột mì dùng trong các trò tạp kỹ mà thôi, chỉ nhìn qua thì rất giống. Còn chuyện cá lớn biết đi thì lại càng không phải... Hoàn toàn là bịa đặt.

“Bịa đặt?” Triệu Phổ bĩu môi rõ cao: “Thật mất hứng!”

Theo lời Lương tri phủ, con cá lớn kia chỉ là bị bọn họ khiêng ném vào trong sông, ngược lại rất nhiều xác chuột chết thật kia, đều là vớt từ trong sông về, mục đích để xáo trộn sự thật.

Mọi người rốt cuộc cũng minh bạch, hay thật, truy cứu nhân quả, thì ra là bị một đám người nha môn lừa.

Thế nhưng khi nói đến Thiếu cung chủ của Nhị Nguyệt Cung, Lương lại lắc đầu, Lưu đại tiên quả thật là do bọn chúng giết, nhưng Cung chủ Nhị Nguyệt Cung không có chút liên quan gì đến bọn chúng! Không phải do chúng giết.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lại bắt đầu khó hiểu... Vậy là chuyện gì?

Triệu Phổ hạ lệnh bắt giữ Lương tri phủ, vài hôm nữa sẽ giải đến Khai Phong, vì Triệu Trinh nói muốn đích thân hạ lệnh xử tử ác nhân này! Lương tri phủ tự biết không còn đường sống, sợ liên lụy đến người nhà, tự mình đập đầu vào trụ cửa trong ngục... Tự sát mà chết.

Cứ như vậy...

Án tử rốt cuộc cũng đi đến kết thúc, mắt của Triển Chiêu, cũng chuyển biến tốt hơn một chút.

.

.

Ba ngày sau, trong viện.

“Miêu Miêu, không được nhích nhích!” Tiểu Tứ Tử vươn bàn tay nhỏ “chát” một tiếng, đập rụng bàn tay đang muốn dụi mắt của Triển Chiêu, hung dữ nói: “Không được xoa!”

Mấy ngày này mắt Triển Chiêu đang dần khôi phục, đã có thể nhìn được một chút, tuy rằng vẫn chưa rõ lắm... Nhưng mấy cái này cũng không đáng nói, chỗ chết người là có chút ngứa.

Tiểu Tứ Tử đổi được cho Triển Chiêu, bên trong có cho thêm bạch hà và kim ngân hoa, có thể giải ngứa.

Bạch Ngọc Đường ngồi bên cạnh uống trà.

Tiểu Tứ Tử đổi được cho Triển Chiêu xong, cùng Tiểu Lương Tử chạy mất.

“Vương gia.”

Giả Ảnh vội vã chạy vào.

“Có manh mối của Triển Hạo rồi?” Công Tôn hỏi.

Mọi người vốn dĩ là nên về Phủ Khai Phong rồi, thế nhưng Triển Chiêu vẫn một mực muốn tìm tung tích đại ca, cho nên Triệu Phổ phân phó ảnh vệ kiểm tra chung quanh. Mặt khác, cái chết của thiếu cung chủ Nhị Nguyệt Cung vẫn chưa minh bạch... Mấy người bọn họ đều là bản tính tỉ mỉ trong mắt không lưu được một hạt bụi, dù chỉ còn một điểm đáng ngờ, thì vụ án vẫn là chưa phá, không thể để có người thừa cơ trốn được.

Giả Ảnh vội vàng chạy vào, nói: “Đám người giang hồ kia muốn phá núi ngăn dòng nước!”

“Cái gì?” Công Tôn nhíu mày.

“Không phải là để dán cáo thị không cho phép rồi sao!” Triệu Phổ lộ vẻ tức giận: “Đổi dòng nước chảy há có phải trò đùa? Vạn nhất thượng du khai thông không được khiến cho nước dồn lại, các nhánh sông khác nước dâng mạnh gây ra lũ lụt, ai chịu trách nhiệm a!”

“Không còn cách nào Vương gia, đám người giang hồ đó không chịu nghe, Diêu Kinh Phong và Phùng Bác Viễn của Nhị Nguyệt Cung dẫn đầu, nói cái gì mà muốn báo thù cho Thiếu cung chủ, làm cực kì ầm ĩ.”

Bạch Ngọc Đường cười nhạt một tiếng: “Án tử đã được thông tri thiên hạ trên cáo thị, trong đó cũng không đề cập đến chuyện cái chết của Thiếu cung chủ Nhị Nguyệt Cung có gì bất thường, Nhị Nguyệt Cung muốn biết rõ chân tướng hay trừng trị hung phạm, không phải nên đến hỏi nha môn sao? Vì sao phải gây chuyện với sông Y Thủy?”

“Có thể thấy được, vốn dĩ cũng không phải hướng đến hung phạm... Mã Phúc... Không phải, phải nói địa cung mới là mục đích thật sự của bọn họ!” Triển Chiêu cười nhạt một tiếng: “Vậy Thiếu cung chủ rốt cuộc có chết hay không, thật đúng là không ai biết.”

“Đúng vậy.” Triệu Phổ đứng lên, hỏi Giả Ảnh: “Người đang ở đâu?”

“Đều đang ở trên đỉnh núi, nói là muốn phá sập đỉnh núi, thế nhưng dân chúng huyện Cừ Sơn đều đến vây quanh thượng du sông Y Thủy, nói ai dám phá núi chặt đứt huyết mạch sông Y Thủy của huyện Cừ Sơn, thì sẽ liều mạng với người đó, hai bên vẫn giằng co không ngừng, chúng ta đã phái quân binh đến giải tán mọi người rồi.”

“Đi, thư ngốc, chúng ta đi xem.” Triệu Phổ đứng lên. Bạch Ngọc Đường muốn đi theo, Triệu Phổ lại khoát tay với hắn và Triển Chiêu: “Ai, hai người là người giang hồ, không cần phải gây thêm thù hằn, ta bày dáng vẻ một Vương gia qua đó, xem ai dám không nể mặt lão tử!” Nói xong, liền dẫn theo Công Tôn đi.

“Bạch huynh, có cảm thấy kì quái không?” Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường: “Muốn vào địa cung tìm thứ gì... Chỉ cần chờ đề tu sửa xong lần nữa, tháo nước là được, vì sao phải tháo nước cả con sông Y Thủy? Chuyện này có gì đó không đúng!”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, quả thật có kì hoặc... Chẳng lẽ dưới đáy sông Y Thủy có thứ gì?

Triển Chiêu suy nghĩ một lát: “Có còn nhớ Tiểu Hồng từng nói qua, trong sông Y Thủy thật sự có Hà thần?!”

Bạch Ngọc Đường sửng sốt: “Ý ngươi là, còn có thứ gì khác...”

“Đi hỏi thử sẽ biết.” Triển Chiêu cùng hắn đến hậu viện.

.

Trong viện, Tiểu Hầu Tử, Tiểu Tứ Tử còn có Tiêu Lương ba tiểu hài nhi đang chơi cùng Thạch Đầu.

Nãi nãi của Tiểu Hầu Tử hai ngày trước mắc bệnh nặng đã qua đời, biến cố này đến đột nhiên, lúc này Công Tôn mới phát hiện lão phụ thật ra đã mắc bệnh nan y từ lâu.

Triệu Phổ dự định sẽ đem Tiểu Hầu Tử về Phủ Khai Phong, để Hoàng thái phi nhận một đứa tôn nhi, gửi nuôi tại Phủ Khai Phong, có thể để nó theo Bao Chứng, theo Bao đại nhân, tiểu hài nhi sau này chắc chắn sẽ có tiền đồ. Còn đuôi sao, hai ngày trước Công Tôn đã cắt bỏ cho nó, gần như không thụ thương, đi lại như thường, Tiểu Hầu Tử vẫn chưa quen, thường đưa tay ra sờ.

Tiểu Hồng sau khi được tách chân rồi, mặc xiêm y, ngồi trên ghế vẽ mặt ngây ngô chơi cùng bọn Tiểu Tứ Tử, nàng ta còn chưa đi được, Tiểu Hầu Tử vẫn thường thúc nàng, mấy tiểu hài nhi mỗi ngày đều đỡ nàng tập đi, để nàng mau chóng thích ứng với sinh hoạt người thường.

Mọi người vẫn không tìm được người nhà của Tiểu Hồng, Triệu Phổ muốn đưa cả nàng ta về Khai Phong, Hoàng thái hậu sau khi nghe về cảnh ngộ của Tiểu Hồng thì rất thương cảm, nói muốn nhận nàng làm con gái nuôi, mang về cung hảo hảo chiếu cố, nhưng Tiểu Hồng dường như không muốn rời khỏi Tiểu Hầu Tử, vậy thì ở lại Khai Phong đi, dù sao thì ở chỗ nào cũng đều được.

Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường vào sân, hỏi Tiểu Hồng về chuyện Hà Thần.

Tiểu Hồng nhớ lại một lát, nói Hà thần gia gia là một lão đầu, rất lớn rất lớn, có thể phát ra kim quang xa vạn trượng, chỉ là lạnh đến không chịu nổi, những khi bị bệnh hoặc khó chịu, chỉ cần bôi đến gần hân sẽ tốt hơn nhiều, có lẽ là vì nguyên nhân này, đến nay nàng vẫn không chết.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nghe được như lọt giữa đám sương mù, càng lúc càng thấy nghi hoặc.

Bạch Ngọc Đường nhíu mày suy nghĩ một chút, nói: “Miêu, ta đến dịch quán, gọi người mang thư về Khai Phong cho tứ ca ta, bảo hắn dẫn theo vài người bơi giỏi đến đây một chuyến, chúng ta hạ thủy xem thử!”

Triển Chiêu gật đầu, Bạch Ngọc Đường liền đi.

“Miêu Miêu sao không đi cùng?”

Tiểu Tứ Tử thấy Bạch Ngọc Đường đã đi rồi, mà Triển Chiêu thì lại một mình ngồi trong sân phát ngốc, liền chạy đến hỏi.

“Ách...” Triển Chiêu cảm thấy lạ lạ, sao lúc nào cũng phải đi cùng, đầu phải được cao, thỉnh thoảng cũng nên tách ra một chút, cũng không phải Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử, lúc nào cũng dán dính vào nhau.

Thế nhưng cùng mấy tiểu hài nhi nháo một lúc, Triển Chiêu lại ra ngoài, muốn trở về ngồi một chút, Bạch Ngọc Đường đến dịch quán hẳn là sẽ về rất nhanh, đợi hắn về, cùng đi đến bờ sông Y Thủy xem thử.

Vừa ra khỏi viện, Triển Chiêu chợt nghe thấy trên đầu có tiếng gió thổi qua, trên mắt hắn vẫn còn băng vảy, là được mới thoá...

Bên tai nghe thấy tiếng có người lướt trên mái phòng, động tĩnh rất lén lút, tuyệt đối không phải các ảnh vệ.

Triển Chiêu lập tức cảnh giác, hỏi: “Người nào?”

Người nọ không có phản ứng gì, chỉ để lại một câu: “Muốn tìm Triển Hạo thì theo ta.”

Thanh âm khi nói rất kì quái, không phân biệt được nam nữ, đây cũng là lần đầu Triển Chiêu nghe được thanh âm kì quái như thế, nhưng đối với hắn hai chữ Triển Hạo có lực hấp dẫn rất lớn, Triển Chiêu mở nắp si phẩm hộp bên hông ra, nhún người nhảy lên, theo hắn đi.

Si phần hạp này là do Công Tôn làm cho mọi người dùng để liên lạc, bên trong đổ đầy bột phấn, loại phấn này buổi tối sẽ phát ra huỳnh quang, trên hộp có những lỗ rất nhỏ, si phần sẽ lưu lại kí hiệu dọc theo đường người hành động, thuận tiện tìm kiếm.

Triển Chiêu theo tiếng gió từ tay áo người nọ, đi về phía nam... Dừng lại tại một mảnh rừng trúc rất heo lánh, hỏi: “Các hạ có thể hiện thân rồi chứ?”

Lời vừa dứt, từ trong rừng trúc, truyền đến một tràng cười quái dị.

.

27. Q.1 - Chương 27: Kim Nhãn

Tiếng cười âm trầm, mang theo chút quỷ dị, Triển Chiêu nghe xong cẩn thận phân tích, hẳn là một nam nhân, hơn nữa dường như tuổi cũng đã cao.

“Triển đại nhân... Hạnh ngộ.” Người đi tới là một nam tử mặc bạch y trường sam, nếu Triển Chiêu có thể nhìn được, nhất định sẽ ngạc nhiên vì sự khác nhau giữa thanh âm và hình dáng của hắn.

Người này thoát nhìn chỉ khoảng hai mươi, nhưng thanh âm lại già nua tựa như đã bảy tám mươi tuổi.

Càng đặc biệt là, dung mạo hắn thanh tú đẹp đẽ, nếu đứng giữa những nam nữ bình thường, làm nam nhân có vẻ quá nữ tính, mà làm nữ nhân lại quá cứng rắn.

“Các hạ là người phương nào?” Triển Chiêu thấp giọng hỏi, đồng thời cảm giác được xung quanh còn khí tức của mười người vừa đến... Những người này đều nín thở bế khí, nhìn ra được là đang mai phục —— lai giả bất thiện a.[thiện giả bất lai, lai giả bất thiện: người lương thiện không đến, người đến không lương thiện]

“Triển đại nhân là quý nhân bận nhiều việc, chúng ta đã từng gặp qua.” Người nọ chậm rãi đi tới chỗ cách Triển Chiêu năm bước, cười nhẹ: “... Đúng rồi, khi đó là thời điểm đại hội anh hùng. Ai nha, khi đó ta cứu mộ uy danh của Triển đại nhân, ta còn nghĩ rằng Triển đại nhân cũng giống như Âu Dương đại hiệp thân to thể béo lưng hùm vai gấu, không ngờ lại trẻ tuổi tuấn tú như vậy.”

Triển Chiêu nghe giọng điệu kì quái của hắn, thanh âm lại càng bắt nam bắt nữ, cực kì khó chịu, tâm nói có khi nào là thái giám trong cung?

“Ai... Xem ra Triển đại nhân thật sự không nhớ ra ta, cũng không lạ, thường ngày ta chỉ ở trong nhà không giao tiếp bên ngoài, không có hứng thú gặp người.” Nói xong, nhẹ nhàng khoát tay: “Không biết Triển đại nhân có hứng thú đến Nhị Nguyệt Cung của ta nghỉ ngơi một chút không?”

Triển Chiêu sửng sốt, lúc này đã hiểu được: “Các hạ là cung chủ Nhị Nguyệt Cung?”

“Ân...” Người nọ cười gật đầu: “Gọi ta là Lâm Âm Tiểu được rồi.”

Trong lòng Triển Chiêu khẽ run rẩy, tâm nói ngay cả cái tên cũng là bất nam bất nữ, thật muốn hỏi thử... Bất quá không nói ra miệng được. Dù sao cũng đầu thế chấp tay, nói với hắn —— ai nha Lâm cung chủ, hạnh ngộ hạnh ngộ, không biết ngài là nam nhân hay nữ nhân.

Triển Chiêu còn có hơi sức thanh thần nghĩ ngợi lung tung, Lâm Âm Tiểu đã nhếch miệng: “Triển đại nhân nhiều lần chiếu cố đệ tử Nhị Nguyệt Cung, đại ca ngươi còn có một vật rất cần thiết với Nhị Nguyệt Cung, cho nên... Tại hạ vô luận thế nào cũng phải mời Triển đại nhân đến Nhị Nguyệt Cung ngụ lại vài ngày.”

Triển Chiêu minh bạch rồi, lắc đầu cười một tiếng: “Ý Lâm cung chủ là muốn bắt ta đến Nhị Nguyệt Cung, sau đó bảo đại ca ta dùng vật trên tay hắn đến đổi?”

“Triển đại nhân thật thẳng thắn, quả nhiên có khí khái nam tử.” Lâm Âm Tiểu cười giễu một tiếng: “Cũng có thể nói vậy.”

“Nhị Nguyệt Cung của ngươi quá nhỏ.” Triển Chiêu nghe xong không chút khách khí: “Ta sợ ở không quen.”

“Tại hạ biết Triển đại nhân không phải người tầm thường, cũng không phải dễ dàng mời được, cho nên, tại hạ đã chuẩn bị cho Triển đại nhân vài thứ... Mong Triển đại nhân không chê.” Nói xong liền đưa tay lên vỗ ba cái.

Sau ba tiếng “ba ba ba” , trong rừng liền truyền đến tiếng trống gõ dồn dập, dài dài ngắn ngắn, xa xa gần gần. Mắt của Triển Chiêu vẫn chưa khôi phục, chỉ có thể dùng tai nghe, như vậy rất tốt, chẳng khác nào mất đi khả năng phán đoán cử động và phương hướng của đối phương.

Triển Chiêu không hề lúng túng, thấy biến không kinh là sở trường trước nay của hắn, tâm nói Nhị Nguyệt Cung này đúng thật là đã chuẩn bị từ trước a.

Lâm Âm Tiểu gõ từ trên lưng ngựa xuống một sợi dây thừng, nhìn Triển Chiêu, chuẩn bị hành động.

Không ngờ Triển Chiêu đột nhiên đưa tay, bóc lớp băng vải xuống, mở mắt.

Lâm Âm Tiểu sửng sốt, hai mắt Triển Chiêu có vẻ rất hoàn hảo không tổn thương gì, rất có thần, hoàn toàn không giống mắt người mù, hơn nữa hai tròng mắt còn nhìn chính xác về phía hắn, cười nhẹ: “Không biết Lâm cung chủ có ngại đến Khai Phong ngụ lại mấy ngày không?”

“Người...” Lâm Âm Tiểu khẽ nhủ mày, nhích qua bên cạnh một chút, hai mắt Triển Chiêu chuyển động theo đúng hướng hắn dịch chuyển, hiển nhiên là đã nhìn thấy.

Thật sự Triển Chiêu có thấy được không? Không có!

Hắn chỉ có thể nhìn được quang ảnh biến hóa chung chung, chủ yếu là từ trong nhịp trống nghe ra những thanh âm nhỏ khác, cử động chậm một chút còn tạm ổn, nếu như nhanh, chẳng hạn thật sự giao thủ vậy không được rồi, hắn cũng chỉ là đánh cược mà thôi.

Lâm Âm Tiểu trong lúc nhất thời quả thật là bị Triển Chiêu dọa, hắn nheo mắt nhìn chằm chằm Triển Chiêu: “Mắt của Triển đại nhân, đã tốt rồi, hay vẫn chưa?”

Triển Chiêu bị hắn chọc bật cười, trả lời: “Còn chưa khỏi.”

“Có thật không?” Lâm Âm Tiểu càng nhìn Triển Chiêu càng thấy khó tin, nhắc tay vung sợi dây thừng trong tay, dùng như roi dài, quất về phía Triển Chiêu.

Triển Chiêu nghe được tiếng gió vút, đưa tay nghiêng đó, chụp được một đoạn dây thừng, nhướn mày: “Lâm cung chủ, làm việc cẩn thận là trọng, sau này thám thính tin tức, nhớ phải thám thính rõ ràng một chút.”

Lâm Âm Tiểu kinh hãi, mắt của Triển Chiêu đã hồi phục rồi! Nếu vậy, hắn hoàn toàn không có phần thắng, Triển Chiêu cũng không cho hắn cơ hội suy nghĩ, kéo dây thừng một cái...

Thân thể Lâm Âm Tiểu ngã về phía trước, vội vàng chấn định tinh thần, lại nghe thấy một tiếng rỗng ngậm, Cự Nguyệt ra khỏi vỏ... Cổ kiếm phát ra hàn quang dày đặc mang theo một luồng sát khí. Lâm Âm Tiểu rung mình, vội vàng quay vào rừng huýt một tiếng.

Song song, tiếng trống dừng, xung quanh có đến mười giáo chúng Nhị Nguyệt Cung giờ kiếm xông ra, người nào cũng là một tay cầm kiếm một tay cầm dây thừng, xem ra là quyết chí bất sống.

Triển Chiêu âm thầm nhẹ nhõm, tâm nói người không đánh trống nữa là được rồi, mặc kệ người có bao nhiêu người.

“Lên!” Lâm Âm Tiểu vung dây thừng, hạ lệnh cho thủ hạ... Mọi người vây đánh Triển Chiêu.

Triển Chiêu nghe tiếng đoán hướng, vốn cũng thường bị vây đánh, cho nên biết khi các giáo phái giang hồ vây đánh đa số dùng chiêu nào, giải quyết rất suôn sẻ. [=.=!]

.

.

Qua hơn ba mươi chiêu, một đám giáo chúng bị đánh cho ngã trái ngã phải, trận hình đã sắp bị đánh tan.

Lâm Âm Tiểu cảm thấy có chút kì lạ, hần nhắc chân đá một viên đá vào rừng... Liền thấy Triển Chiêu bản năng hơi xoay đầu, nghiêng tai nghe.

Lâm Âm Tiểu hít một hơi thật sâu, tức giận nói: “Người hù ta?! Hai mắt của người vốn dĩ chưa hề khôi phục!”

Triển Chiêu ngằm thè lưỡi —— ai nha, bị phát hiện rồi.

Lâm Âm Tiểu phân phó giáo chúng tản ra, còn định hành động như vừa rồi... Chợt thấy khoe miệng Triển Chiêu nhếch lên, hỏi: “Lâm cung chủ hiểu khách như vậy, hay là để hần mời cả người cùng đến Nhị Nguyệt Cung luôn?”

Lâm Âm Tiểu sửng sốt, lại nghe trong rừng truyền ra một trận tiếng gió kì lạ... Hần thầm kêu một tiếng không tốt, một chữ “Lui” còn chưa ra khỏi miệng, đã cảm thấy sau lưng có người.

Nguy rồi! Lâm Âm Tiểu phát giác không ổn đã quá trễ, còn chưa kịp ra chiêu tránh né, trước mắt đã hiện ra một bạch y nhân.

Chỉ trong một cái vung tay áo... Nội lực ập tới, trong lòng Lâm Âm Tiểu có chút hoảng loạn, muốn rút lui, cho nên không chống đỡ, chỉ nghiêng người tránh, đáng tiếc luồng nội lực đó chỉ là hư chiêu.

Hần vừa lấy lại tinh thần đã bị người trước mắt vỗ một chưởng lên vai ngưỡng mặt ngã quy, khi thẹn quá thành giận muốn đứng lên, thì lại bị ngân đao hàn khí bức người gác bên gáy.

Khoe miệng Lâm Âm Tiểu giật giật, nhưng vẫn bảo trì trấn định: “Bạch ngũ gia a...”

Người tới đương nhiên là Bạch Ngọc Đường, hần vốn chỉ đến dịch quán gửi một lời nhắn, không ngờ đến khi trở về đã không thấy tăm hơi Triển Chiêu đâu. Hỏi Tiểu Tứ Tử, Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương cũng đang tìm, bọn nhỏ bóc hạt dẻ muốn tìm Triển Chiêu cùng ăn, nhưng không thấy người đâu.

Bạch Ngọc Đường đi đến trong viện, liếc mắt nhìn thấy bột phấn lóe huỳnh quang yếu ớt trên mặt đất... Trong lòng lập tức căng thẳng, con mèo này lại nữa rồi! Sao cứ một mình chạy? Triển đại hiệp nhà người nếu hai mắt không bị thương chạy chỗ nào cũng đâu có ai quản người, thế nhưng hiện tại mắt vẫn chưa khỏi, người muốn đi đâu cũng không chờ ta một chút được sao?!

Nghĩ xong Bạch Ngọc Đường đã vội vã đuổi theo.

Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương liếc mắt nhìn nhau, không hiểu chuyện gì xảy ra.

.

.

Lâm Âm Tiểu nhìn Bạch Ngọc Đường đang cầm đao chĩa vào mình, tự biết lần này họa lớn, chủ yếu là do không nghĩ tới sẽ bị Triển Chiêu kéo dài thời gian như vậy.

Lúc này các đệ tử Nhị Nguyệt Cung vây xung quanh Triển Chiêu cũng đều ngừng lại, Triển Chiêu khoát khoát tay với bọn họ, ý bảo —— mau rút lui đi!

Đám đệ tử nhìn Lâm Âm Tiểu, thấy hần gật đầu, liền đồng loạt rút vào rừng.

Triển Chiêu đi tới bên cạnh Bạch Ngọc Đường, Lâm Âm Tiểu cười nhạt: “Từ lâu đã nghe nói quan hệ của Bạch ngũ gia và Triển đại nhân rất sâu đậm, thì ra là thật a...”

“Người nói nhảm nhiều quá.” Bạch Ngọc Đường cũng không phải người dễ gần như Triển Chiêu, bảo chết không phải chỉ là hù dọa.

Lâm Âm Tiểu cũng biết, Triển đại hiệp có tiếng trạch tâm nhân hậu, Bạch Ngọc Đường thì lại là tổ sư phái sát nhân... Không thể đắc tội.

“Người tìm đại ca ta làm gì?” Triển Chiêu hỏi.

“Muốn Tang Hồn Châu.” Lâm Âm Tiểu cũng không giấu diếm.

“Tang Hồn Châu có tác dụng gì?” Bạch Ngọc Đường nhú mày.

“Ách... Các người không biết sao?” Lâm Âm Tiểu hơi giật mình: “Tang Hồn Châu chính là thượng cổ thần vật, có thể khởi tử hồi sinh và cả chiêu hồn khiển hồn.”

“Đó không phải chỉ là tin đồn nhằm thôi sao?” Triển Chiêu tuyệt đối không tin.

“Cũng không hẳn là đồn nhằm!” Lâm Âm Tiểu cười lắc đầu: “Nói chính xác, thì chỉ có một viên Tang Hồn Châu cũng không đủ để thành đại sự, phải phối hợp với chú ngữ khẩu quyết và các loại dược vật khác. Đối với các môn phái giang hồ thông thường mà nói, Tang Hồn Châu không có nhiều tác dụng, nhưng đối với các môn phái dị thuật, nó là báu vật vô giá, chỉ cần có Tang Hồn Châu, có thể không chế hồn phách.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nghe, cảm thấy như chuyện đùa.

“Dưới đáy sông Y Thủy có Long Cung, nơi đó là huyết mộ của đại sự dị thuật môn, Lạc Thần Thiên Tôn, năm xưa Thiên Tôn dùng một viên Tang Hồn Châu sáng lập dị thuật môn...” Lâm Âm Tiểu nói: “Chúng chỉ là muốn đoạt lại hạt châu đó mà thôi.”

Triển Chiêu nghe xong nhú mày, đại ca không phải người trong dị thuật môn, cũng không thích tranh đoạt giang hồ, muốn Tang Hồn Châu làm gì? Chẳng lẽ là cứu người?

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, ý như là hỏi —— người này phải xử trí thế nào?

Triển Chiêu ung dung khoát tay, “Thả đi.”

Bạch Ngọc Đường thu đao.

Lâm Âm Tiểu đứng lên, chỉnh lại y phục một chút, không nghĩ tới Triển Chiêu dễ dàng thả mình như mình, chấp tay với hắn: “Triển đại nhân nhân hậu.”

“Ta có chuyện muốn hỏi người.” Chuyện này đã quấy nhiễu Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường rất lâu: “Thiếu cung chủ Nhị Nguyệt Cung, thật sự đã chết?”

Lâm Âm Tiểu sững sốt, trên mặt có vẻ tức giận, khe thở dài, nói: “Hắn giả chết, ta nuôi hắn lớn như vậy, hắn lại phản bội Nhị Nguyệt Cung.” Nói xong, hắn xoay người đi: “Đây cũng là do Triển Hạo ban tặng! Đại ca người muốn khuấy cho giang hồ huyết vũ tinh phong, mới chịu bỏ qua.”

“Vì sao?” Triển Chiêu không hiểu.

“Cái này phải hỏi người a,” Lâm Âm Tiểu tựa hồ do dự một chút, lắc đầu: “Người là huynh đệ ruột thịt với hắn cũng không biết, chúng ta làm sao biết được?!” Nói rồi không hề quay đầu lại rời đi.

Triển Chiêu khe nhú mày, Lâm Âm Tiểu rất giống như đang giấu diếm gì đó.

Bạch Ngọc Đường nhặt nhặt dải băng mắt của hắn từ trên mặt đất lên, hỏi: “Cởi xuống không sao chứ?”

“Không sao.” Triển Chiêu đưa tay tiếp chính xác dải băng.

“Người... “Bạch Ngọc Đường kinh ngạc: “Mắt đã khỏi rồi?”

“Vẫn chưa.” Triển Chiêu cười cười, “Nhưng mà so với trước đây đã nhìn được nhiều hơn rồi.”

Bạch Ngọc Đường nhìn kĩ hai mắt hắn, chợt thấy trong đôi mắt vốn dĩ như hắc diệu thạch của Triển Chiêu, không hiểu sao lại có chút tia sáng vàng rực rỡ.

Bạch Ngọc Đường nhắm mắt lại, nghĩ là mình hoa mắt rồi, kề sát vào nhìn kĩ, quả nhiên, trong tròng mắt Triển Chiêu, có hoa văn tơ vàng cực kì tinh mỹ...

“Thật sự thành mắt mèo con rồi?” Bạch Ngọc Đường nhin không được nói.

“Nói cái gì vậy?” Triển Chiêu xoay người: “Đi, về xem phía Triệu Phổ thế nào rồi.”

.

...

.

Người muốn phá núi lấp sông Y Thủy đã sớm bị Triệu Phổ ổn định, về phần dưới đáy sông rất cuộc có thứ gì, Triệu Phổ phái Giả Ảnh gọi Trâu Lương đến, dẫn theo thủy quân của hắn cùng nhau xem là thứ gì.

Vài ngày sau, thủy quân của Trâu Lương đến, Phiên Giang Thử Tương Bình cũng đã đến.

Những người bơi tốt để mình trần, Tiểu Hồng dẫn bọn họ lặn xuống, đi đến nơi nàng thấy kim quang.

Bọn người Tương Bình ai cũng ngạc nhiên vì khả năng bơi của Tiểu Hồng.

Không bao lâu, bọn họ vớt lên được rất nhiều gương thạch anh kì lạ.

Những tấm gương đó trải rộng dưới đáy sông, đến tận thượng du, dưới ao phía sau từ đường Mã Phúc cũng có, mà dưới đáy ao còn có một hốc tròn! Ngày đó Bạch Ngọc Đường thấy trăng tròn, chính là phản quang do những tấm gương và hốc tròn đó chiếu ra. Một năm bốn mùa bất kể khi nào, buổi tối đều là trăng tròn. Còn nguồn sáng chiếu đến những tấm gương này, thì ở đáy sông...

Vừa đến đáy sông thì bọn Tương Bình đã giật nảy mình, vì trong tấm gương lớn dưới sông, phản chiếu ra một hình người, kim quang lấp lánh. Nhìn kĩ, là một lão giả, khuôn mặt trông rất sống động, đang mỉm cười, trên đầu phát ra quang hoa khắp bốn phía.

Tương Bình bơi qua bơi lại, theo Tiểu Hồng vào địa cung, phát hiện thấy trong tấm gương phản chiếu là một pho tượng hình người, trên đỉnh đầu người này có một viên dạ minh châu... phát sáng rực rỡ. Mà bên cạnh còn có một cỗ quan tài thạch anh, thi thể bên trong đã mục, nhưng vẫn có thể nhìn ra được chính là khuôn mẫu của tượng đá, trên đỉnh quan tài có một hộp thạch anh đang mở, bên trong trống không. Hắn là nơi đặt Tang Hồn Châu.

Sau đó kiểm chứng lại bằng nhiều cách, vị lão giả này chính là Lạc Thần Thiên Tôn đã sáng lập dị thuật môn ngày trước. Tương Bình nói dưới tượng đá có một nguồn suối, cuộn cuộn không ngừng chảy ra nước nóng, là nguồn ôn tuyền. Mọi người lúc này hiểu được vì sao Tiểu Hồng lại nói này đặc biệt ấm áp rồi. Công Tôn nhờ Tương Bình mang lên một chút nước nóng. Ngửi được mùi lạ trong nước, Công Tôn cười: “Khó trách, là được tuyền, có thể trị bệnh!”

Người của dị thuật môn thấy Tang Hồn Châu đã mất, lại sợ động chạm đến người của quan phủ, chỉ trong một đêm đã tiêu thất không gặp nữa.

Vụ án lần này giải quyết thuận lợi, tuy rằng vẫn không tìm được Triển Hạo, thế nhưng vụ án Mã Phúc sát nhân cùng với thẩm án nhân ngư liên quan mấy chục năm trước đều bị phá. Quan nhân liên quan toàn bộ nghiêm xử, chủ mưu Lương tri phủ cũng đã chết... Vụ án ở huyện Cừ Sơn đi đến kết thúc.

.

.

Đại khái khoảng ba ngày sau, mắt của Triển Chiêu đã khỏi, nhìn rất rõ ràng, hoàn toàn không có gì không khỏe, chỉ là...

“Tròng mắt của Miêu Miêu biến thành kim sắc rồi!” Tiểu Tứ Tử nhìn trên ngấm dưới, mỗi một vị trí nhìn khác nhau, đặc biệt khi bị ánh nắng chiếu thẳng đến, từ trong mắt Triển Chiêu đều phát ra một tia sáng kim sắc kì lạ.

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, trong mắt Triển Chiêu thật sự có tơ vàng.

“Thư ngốc, đây là chuyện gì?” Triệu Phổ cũng không hiểu hỏi Công Tôn: “Sao tròng mắt lại đổi màu rồi?!”

Công Tôn thì lại nhíu mày không giải thích được: “Không biết a, hai mắt quả thật đã khỏi rồi, độc cũng giải rồi, sao lại như vậy... Đây là lần đầu ta gặp phải.”

Bản thân Triển Chiêu cũng không biết, nhìn chăm chăm mình trong gương một hồi cũng không thấy được tơ vàng chỉ bạc gì, cười nói: “Không có a, ta không cảm thấy gì cả.”

Trong lòng mọi người rất nghi hoặc, nhưng cũng không có cách nào, trước tiên khởi hành về Phủ Khai Phong đã.

28. Q.2 - Chương 1: Mỹ Nhân Kiếp (tai Kiếp Của Mỹ Nhân)

Ẩn sơn, cũng có người gọi là tiên sơn, chính là nơi được xưng là như ẩn như hiện khi có khi không, người hữu duyên không hẹn mà gặp, người vô duyên cầu cũng không gặp. Ẩn sơn thường ẩn giữa những ngọn núi khác, nếu có duyên nhìn thấy, thường sẽ ở hướng tây nam hoặc đông bắc. Người thấy ở hướng tây nam nên tiến, có hậu phúc. Người thấy ở hướng đông bắc nên tránh, có yêu vật.

.

.

Đầu xuân, phía đông huyện thành Hưng Hóa phủ Dương Châu, từ trong một trà lâu truyền ra tiếng đàn dịu dàng êm ái như tiếng ngâm nga người nước Ngô, đệm trên tiếng trống gỗ nhịp nhàng, du dương uyển chuyển.

Tên của tửu lâu này là Ẩn Dật Trà Lâu, là trà lâu lớn nhất tốt nhất ở huyện Hưng Hóa, xây dựng nương theo bờ sông đón gió, ngồi tại lầu trên có thể thấy thuyền hoa giữa sông, cũng có thể thấy được cửa thành xa xa, nếu là ngồi tại vị trí tốt nhất.

Một người đang ngồi dựa vào song cửa trên lầu, là một thư sinh. Thư sinh này mặc thanh bào mộc mạc, trên bàn có một bình trà Long Tỉnh ba loại bánh điểm tâm, người đang phẩm trà thính khúc, mắt không rời khỏi quan đạo dẫn vào thành.

Trên sông, có một con thuyền hoa đang lướt nước, vài vị nữ tử đứng trước thuyền hoa, đang giặt vải... Mấy ngày nay vừa khéo là ngày lễ truyền thống của phủ Hưng Hóa —— hoán sa lễ.[lễ giặt vải]

Thời điểm này hằng năm, trên sông sẽ có vô số hoán sa nương mang vải ra sông giặt, kì thật, bất quá cũng chỉ là một loại hoạt động tuyển mỹ hay tương thân mà thôi.

Mỗi nhà đều sẽ thuê thuyền một ngày, trên đầu thuyền treo bảng ghi tính danh gia môn.

Cô nương giặt vải ở đầu thuyền, nếu các đệ tử trên bờ cảm thấy hợp ý, thì sẽ ném sinh thần bài[tấm gỗ ghi ngày sinh] lên thuyền tự giới thiệu. Người nhà cô nương nếu thấy môn đăng hộ đối, sẽ tìm tiên sinh[thầy bói =.] xem bát tự, chỉ cần tính ra không phải là tương khắc, là có thể cùng bàn hôn sự rồi.

Chỉ có điều, đây cũng chỉ là chút trò vui của tiểu mỹ nhân, kẻ có tiền, đối với gian bản không thuê nổi thuyền, hoặc các cô nương dung mạo quá xấu, lên thuyền cũng không ai xem mà nói, hoán sa lễ gì đó, hoàn toàn không phải chuyện dễ chịu gì.

Thư sinh nhẹ nhàng đưa đầu, nghe bình đàn, bị một con thuyền hoa trên sông gây chú ý, trên đầu thuyền đó có một nữ tử ngồi, cúi đầu, y phục đồ cực kì mỹ lệ, trên cổ còn quấn một dải lụa đỏ dài.

“Lạch cạch” một tiếng, một khối sinh thần bài rơi xuống thuyền.

Cô nương nhặt lên xem, có chút khó hiểu nhìn lên bờ. Thuyền cách bờ sông không xa, có một vị công tử mặc thanh sam hành lễ với cô nương: “Cô nương, tại hạ Vương Hữu Thường ở thành nam, kinh doanh vải vóc, gia tư giàu có.”

Cô nương kia nhìn hẩn một lúc lâu, mỉm cười, đưa tay nhẹ nhàng vén lớp lụa đỏ che hết nửa bên mặt lên... Liền thấy bên nửa trái trên mặt nàng có một vết bớt xanh lớn.

Mọi người trên bờ không khỏi hít sâu một hơi, cô nương này nửa mặt phải mê chết người, nửa mặt trái lại xấu chết hù chết người a!

“Ách... Hiểu lầm hiểu lầm.” Vương Hữu Thường lập tức xua tay: “Hình như ta nhận lầm người.”

Cô nương cũng mỉm cười: “Người chê ta xấu?”

Vương Hữu Thường sửng sốt, còn chưa kịp giải thích, đã thấy cô nương đưa tay... Lụa đỏ phóng đến cuốn lấy cổ Vương Hữu Thường, kéo hẩn thẳng vào trong sông.

Vương Hữu Thường bị siết đến không thở nổi, kêu cứu liên tục, nhưng cô nương này căn bản không để tâm, kéo hẳn vòng qua vòng lại trong sông như lưu cầu[chó bơi trên sông=.], trên mặt hiện lên nét cười tàn nhẫn: “Chê ta xấu, mắt chó của ngươi mù rồi!”

Vương Hữu Thường lưỡi thè dài hai mắt trợn to, đã sắp không sống nổi nữa.

Chợt nghe từ trong thuyền hoa có người lên tiếng: “Đừng gây chuyện, chính sự quan trọng hơn.”

Hồng y cô nương kia bĩu môi, run tay một cái... Rút dải lụa đỏ về.

Nhưng lúc này Vương Hữu Thường đã không xong, quấy nước cầu cứu, người trên bờ đều nói: “Ai nha, hại chết người rồi!”

“Ai!” Cô nương kia hung hăng liếc mắt trừng mọi người: “Các ngươi nhìn cho rõ, là tự hấn chết đuối, không liên quan đến ta!”

Người trên bờ muốn cứu, lại thấy cô nương kia cười nhạt: “Cô nãi nãi thật muốn xem thử ai dám cứu tên mù mắt này.” Vì vậy, người trên bờ hai mặt nhìn nhau, không ai dám động.

Xa xa trên lầu tửu lầu thư sinh kia nhìn thấy liền nhú mày, xoay một cái đứng lên: “Buồn cười, thế gia lại có thứ yêu nữ như vậy!”

Đang định xông xuống lầu, đã thấy một con tuần mã đỏ thẫm từ cửa thành đều đều chạy tới, lên lưng ngựa có một người...

Thư sinh đó nhìn thoáng qua, không khỏi cảm thấy tâm vui ý đẹp.

Người trên ngựa là một nam tử mặc lam sam, tuổi còn rất trẻ, tướng mạo tuấn lãng, tạo nên cảm giác thoải mái nhẹ nhàng không khác gì khí trời hôm nay. Trong tay người này cầm một bao quần áo, một thanh cổ kiếm, cưỡi ngựa dường như là đang ngắm cảnh ven bờ... Tóc đen nhẹ bay, đã có khí chất oai dũng của người luyện võ, lại nhã nhặn nho nhã hiển thấy —— một nhân vật tuần phẩm hơn người.

Thư sinh nhìn một lúc lâu, vỗ tay một cái: “Ai nha, chắc chắn là hấn rồi!”

Nam tử áo lam đi tới đầu cầu, liền thấy có rất nhiều người vây bên bờ, nhú mày nhìn vào trong nước —— một người đang gặp nạn, mắt thấy đã không còn vùng vẫy, người áo lam nhin không được nhú mày, sao nhiều người như vậy lại thấy chết không cứu a?

Nghĩ xong, hấn xoay người xuống ngựa, trực tiếp từ trên cầu nhảy xuống... Như điều hâu lướt đến trước người nam tử kia, đưa tay nhẹ nhàng nhắc hấn lên, kéo ra khỏi nước. Cuối cùng hấn xoay người một cái trực tiếp đến bờ. Con ngựa đỏ đứng trên đầu cầu thấy được, òng lại, nhàn nhã đi xuống, đến bên cạnh nam tử, nhìn chăm chăm người bị rơi xuống nước trên mặt đất.

Thư sinh trên tửu lầu thấy rất rõ, gật đầu: “Quả nhiên là hấn.” Buông ngân lượng, vội vã xuống lầu.

Vương Hữu Thường uống rất nhiều nước, đã bết khí, người áo lam đứng bên cạnh hấn dường như cũng không biết phải làm thế nào, thế nhưng con ngựa đỏ kia, giơ chân lên đạp một cước lên ngực nam tử.

“A, Đa Đa!” Người áo lam vội ngăn lại: “Nhẹ chân chút!”

Thế nhưng Vương Hữu Thường lại thật sự ới ra một bùm nước, không ngừng ho khan hít khí. Có vài lão nhân bản địa thấy được, đều thở phào: “Không có việc gì nữa, tỉnh lại rồi!”

Người áo lam gật đầu, đang định kéo ngựa đi, lại nghe hồng y nữ tử oán trách nói: “Xen vào việc người khác.”

Người áo lam quay đầu lại nhìn thoáng một cái, cùng đối mắt với cô nương kia, thấy được vết bớt trên mặt nàng ta, bỗng dưng nhớ tới một người. Mà cô nương đó thì lại thấy người áo lam tuấn tú, đặc biệt là đôi mắt, ánh mặt trời chiếu vào, dường như còn lấp lánh kim quang? Thật là đẹp! Hai má vô thức ửng hồng, nàng ta bất mãn nói: “Cần gì người xen vào việc người khác, bốn tiểu thư đang giáo huấn hấn!”

Người áo lam cười: “Cũng không cần người xen vào việc người khác, bốn thiếu gia đang cứu hấn.”

Cô nương há mồm ghen lời, người áo lam hơi nhấc mày, cầm cương ngựa tiếp tục đi, hồng y cô nương thẹn quá thành giận, vung dải lụa đỏ lên: “Không biết tốt xấu!”

Chỉ là dải lụa của nàng còn chưa vung đến, đã nghe thấy tiếng người trong thuyền nói vọng ra: “Nhìn thanh kiếm trong tay hử, không biết trời cao đất dày.”

Cô nương sững sốt, nhìn chăm chăm vào thanh kiếm trong tay nam tử áo lam, là một thanh cổ kiếm hắc sắc, khí chất âm trầm tựa hồ tương đối cổ xưa...

Cô nương hít một hơi, cúi đầu không nói nữa, thu dải lụa lại bao lấy mặt mình, chui vào trong buồng nhỏ trên thuyền, thuyền hoa đi xa.

.

Nam tử áo lam kéo con ngựa đỏ, nhìn về phía khu chợ cách đó không xa, dường như là muốn xác định xem nghỉ chân lại nơi nào thì tốt.

Ngay lúc ấy, một thư sinh vội vã chạy đến: “Triển đại nhân!”

Nam tử áo lam quay đầu lại, thư sinh đó cũng đã đến trước mặt: “Triển đại nhân, ta là Lưu Hiệp.”

“Nga, Lưu công tử.”

Người tới, chính là Triển Chiêu.

Lại nói đến Triển Chiêu sau khi trở về từ Cừ Sơn Huyền, không phát giác trong Phủ Khai Phong được tới hai ngày, Bao Chứng đã nhận được một phong thư, là môn sinh đặc ý Lưu Hiệp gửi đến. Trong thư nói gần đây tại huyện Hưng Hóa phủ Dương Châu có quái án xảy ra, hửn nghĩ mãi không thông, nếu Bao Chứng có thời gian, thỉnh ngài đến phủ Dương Châu một chuyến.

Bao Chứng hồi âm nói gần đây bận nhiều việc, cho nên phái Triển Chiêu đi.

Lưu Hiệp đã sớm nghe danh Triển Chiêu, đương nhiên vui vẻ... Đùng khinh Lưu Hiệp này tuổi trẻ, tương đối có khả năng, đã là huyện lệnh của huyện Hưng Hóa.

Bạch Ngọc Đường vốn dĩ cùng cùng đi, thế nhưng Hãm Không Đảo vài việc phải xử lý, cho nên hai người chia thành hai hướng, hửn sẽ đến trễ một chút.

Tiểu Tứ Tử sống chết đòi theo Triển Chiêu ra ngoài chơi, bị Công Tôn túm lại, bắt phải ở nhà ngoan ngoãn học y thuật... Vì vậy Triển Chiêu cười Tảo Đa Đa, đến Hưng Hóa một mình.

.

“Đó là ai a?” Lưu Hiệp nhìn thuyền hoa đang đi xa, “Sao lại hung ác như vậy?”

“Người giang hồ thôi.” Triển Chiêu nói: “Cô nương đó có lẽ là Âm Dương Hồng Chu Nhị Châu Nhị, rất khó đối phó, nghìn vạn lần không được nói nàng ta xấu, nếu không chắc chắn sẽ chết.”

“Nga...” Lưu Hiệp gật đầu: “Trên thế gian nữ tử đều quý khuôn mặt đẹp, sợ xấu xí, nhưng hồng nhan bạc mệnh a, muốn thật xinh đẹp mà để làm gì?”

“Ai, hồng nhan cũng không nhất định là sẽ bạc mệnh.” Triển Chiêu khoát khoát tay... Xa xa tại Hãm Không Đảo Bạch Ngọc Đường hắt xì một cái, tay cầm cương ngựa chào tạm biệt đại ca đại tẩu: “Ta đi một chuyến đến Phủ Dương Châu, sẽ về sớm.”

Trước khi đi, Lô đại tẩu đưa cho hửn một chiếc hộp, nói là đưa cho Triển Chiêu.

Triển Chiêu từ sau khi mất khỏi bệnh có chút tật nhỏ, khi mở hộp, vô luận là ai đưa cho đều sẽ đưa ra thật xa. Bạch Ngọc Đường mở hộp nhìn thử, thấy là một bộ y phục mới, có lẽ là Lô đại tẩu làm cho, liền cười nhét vào trong bao quần áo... Lên thuyền rời đi.

.

Triển Chiêu cùng Lưu Hiệp cùng đến Huyện nha, hỏi: “Trong thư Lưu đại nhân vẫn chưa nói là quái án gì.”

“Ân, nói bằng thư không rõ, không bằng...”

Lưu Hiệp còn chưa dứt lời, bỗng nghe từ bốn phía quanh nha môn... Có người hô: “Lão yêu quái lại ra ăn thịt người rồi, hôm nay đến tiểu thư Trương gia gặp nạn rồi!”

Triển Chiêu sửng sốt, không hiểu: “Ăn thịt người?”

“Ai... Lại nữa rồi!” Lưu Hiệp giậm chân, kéo Triển Chiêu đi: “Triển đại nhân, người chỉ cần nhìn là sẽ hiểu ngay, chuyện này thật không biết phải nói thế nào!”

Triển Chiêu theo Lưu Hiệp đến trước một tòa nhà ở thành nam.

Trước cửa đã đứng sẵn nhiều nha dịch thị vệ, còn có bách tính vây quanh xem, Lưu Hiệp dẫn Triển Chiêu vào phòng. Triển Chiêu lưu ý nhìn thấy trên bức hoành viết — Trương phủ.

Vừa vào nhà đã ngửi thấy mùi máu tươi, Triển Chiêu nhú mày, mùi vị này hẳn không thích, hơn nữa phải chảy rất nhiều máu, mới có thể có được mùi nặng như thế a

Vào trong viện, liền thấy một đoàn nha hoàn hạ nhân đang khóc.

Triển Chiêu không hiểu, vào phòng nhìn thoáng qua, cảnh tượng thật sự là vô cùng thê thảm... Trên giường vắt ngang một cỗ thi thể, không có mặt!

“Mặt...” Triển Chiêu nhìn Lưu Hiệp: “Đây là chuyện gì?”

Huyện lệnh thở dài: “Triển đại nhân... Tính đến Trương tiểu thư, đã là người thứ tư bị hại rồi... Ai, yêu nghiệt đến ăn thịt người a!”

“Ăn thịt người?”

“Ân!” Sắc mặt Lưu Hiệp rất phức tạp: “Còn chuyên ăn mỹ nhân!”

Bạch Ngọc Đường dẫn ngựa xuống thuyền rời khỏi bến đò, giờ roi giục ngựa chạy đến Phủ Dương Châu. Phủ Tùng Giang cách Phủ Dương Châu cũng không xa, rất nhanh đã đến giao lộ với huyện Hưng Hóa.

Nhìn cột địa giới, Bạch Ngọc Đường cưỡi ngựa vào... Đến một quán trà nhỏ bên đường, hắt xuống ngựa gọi một bình trà lạnh cho ngựa uống.

Đứng bên đường, Bạch Ngọc Đường rót nước vào tay, để Bạch Vân Phàm uống. Ngựa đã sớm khát, vừa uống nước vừa nhẹ nhàng vẩy đuôi.

Vào lúc này, trên đường có một đoàn nhân mã đi qua, có lẽ là đệ tử của môn phái nào đó, y phục giống nhau, có chút khí phái. Dẫn đầu là một nam một nữ đều còn trẻ, tay cầm đao kiếm. Cô nương kia túm mi phượng mục, dung mạo rất đẹp, thấy được Bạch Ngọc Đường đang cho ngựa uống nước.

Lúc này trời đã về tây, nước từ ấm trà rót xuống tay trong suốt lóng lánh, lấp lánh chút quang huy. Bạch Ngọc Đường tùy ý đứng, khẽ cúi đầu, tỏa ra một loại quý khí đặc biệt vừa có chút lười biếng lại cực kì hoa mỹ.

Cô nương kia có lẽ lần đầu tiên trong đời nhìn thấy một nam nhân dễ nhìn như vậy, hai mắt nhìn chăm chăm khuôn mặt Bạch Ngọc Đường, một đường không ngừng quay đầu lại nhìn.

Bạch Ngọc Đường đã sớm quen bị người khác nhìn, cũng không lưu ý nhiều, cúi đầu tiếp tục cho Bạch Vân Phàm uống nước.

“Ai nha...”

Đột nhiên, từ con đường nhỏ bên cạnh có một cô thôn nữ chạy ra, tuổi hẵn là cũng chưa lớn, trên lưng đeo một cái gùi bên trong có rất nhiều cành khô. Nàng ta chạy không chú ý, đụng vào ngựa của cô nương kia... Con ngựa hoảng hốt, dừng lại hí to giơ cao chân trước lên, cô nương kia nhìn Bạch Ngọc Đường đến gần người, hoàn toàn không đề phòng.

Lúc đó, ngựa đứng lên, nàng lập tức rơi từ trên lưng ngựa xuống, ngã mạnh xuống đất. Ngắc đầu, liền thấy Bạch Ngọc Đường quay sang nhìn mình một cái, hai gò má lập tức đỏ bừng, đứng lên giận dữ đập cô thôn nữ bên cạnh một cước, “Người...”

Chân đưa lên rồi mới phát hiện chỉ là một nữ oa nhi, nàng thu chân lại, nói thầm một câu: “Đi đứng không có mắt sao!”

Nam tử đi song song với nàng thấy được nhú mày, vội xoay người xuống ngựa, lúc này cô thôn nữ kia vừa lúc lặn đến cạnh chân ngựa của Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường đưa tay, kéo nàng ta lên.

Thôn nữ vừa nhìn thấy Bạch Ngọc Đường, hoảng hồn, vội vàng cúi đầu, đỏ mặt lau bàn tay dính đất bẩn lên y phục.

Cô thôn nữ không được xinh đẹp lắm, có lẽ do thường xuyên dầm mưa dãi nắng, dung mạo cũng không được thanh tú, mũi hếch mắt lại nhỏ... Bạch Ngọc Đường vốn mấy quan tâm đến tướng mạo người khác, thấy nàng không có việc gì, thấp giọng hỏi: “Không sao chứ?”

Cô nương vội lắc đầu, đeo gùi lên chạy đi.

Bạch Ngọc Đường cảm thấy gùi sao lưng nàng ta rất nặng, liền nhìn thoáng vào bên trong.

Cô thôn nữ kia đã chạy xa rồi.

Bạch Ngọc Đường thì sững sờ tại chỗ... Khi này bên trong gùi cô nương kia đeo, ngoại trừ củi khô, còn có một chiếc đầu lâu trắng hếu.

29. Q.2 - Chương 2: Tương Kiến Hoan (vui Vẻ Gặp Lại)

Bạch Ngọc Đường ngăn người, một thôn cô bình thường sao lại đeo trên lưng một cái đầu lâu?

“Đó là tập quán khi vào núi.”

Đang lúc hẵn còn ngăn người, vị cô nương mà đã lặn từ trên lưng ngựa xuống nói: “Đeo đầu lâu vào núi, mới có thể sống trở ra.”

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn nàng ta, hai mắt đối nhau, cô nương vội vàng nhìn nơi khác, hơi chút ngại ngùng.

“Vì sao?” Bạch Ngọc Đường không hiểu, nhưng cũng có chút hứng thú.

“Để trừ tà.” Lúc này, nam tử trẻ tuổi đồng hành cùng cô nương kia cũng xuống ngựa, đi tới trước mặt Bạch Ngọc Đường chấp tay với hẵn: “Huynh đài là người nơi khác sao?”

Bạch Ngọc Đường gật nhẹ.

“Thứ cho ta nói thẳng, huynh đài nghìn vạn lần đừng lên núi này.”

Bạch Ngọc Đường hơi nâng mày, không giải thích được, vì sao không thể lên núi.

“Ca.” Cô nương kia kéo kéo nam tử: “Đừng nói bậy.”

“Người không biết, trong núi này có yêu vật, chuyên ăn thịt người, cô nương đó đeo đầu lâu có thể trừ tà, bởi vì...” Cô nương nói đến đây lại do dự một chút, “Bởi vì...”

Bạch Ngọc Đường khẽ nhú mày có chút không kiên nhẫn, nói chuyện sao cứ ấp a ấp úng.

“Bởi vì yêu quái đó chỉ chuyên ăn mỹ nhân, đầu lâu xấu nhất, yêu quái ghét.” Đại ca của cô nương kia thấy muội muội nhà mình nói không nên lời, liền nói giúp một câu.

Bạch Ngọc Đường nghe xong ngẩn người, cảm thấy chỉ là lời vô căn cứ, nhưng vẫn hiếu kì hỏi một tiếng: “Yêu quái gì?”

Hai huynh muội đó rất giật mình, vậy mà Bạch Ngọc Đường lại không tức giận, đều lắc đầu: “Cái này thì không biết.”

“Có điều gần đây trong thành quả thật là có chút chuyện, mấy nhà đã có cô nương bị ăn mất mặt!” Cô nương nói lời có chút e dè: “Yêu vật đó quấy phá ọi người trong thành tâm thần không yên, cho nên các đại bang phái phụ cận chúng ta chuẩn bị đến trợ giúp tri phủ Lưu Hiệp tra án!”

Bạch Ngọc Đường nghe xong trong lòng thầm hiểu, có lẽ Triển Chiêu cũng đến tra vụ án này, gật nhẹ đầu, thúc ngựa rời đi.

.

.

Người đi, cô nương còn nhìn theo... Bạch mã bạch y, hắc phát ngân đao, gần đây thật không có thiên lý nha, vì sao nam nhân đều đẹp như vậy?

“Ai, tiểu muội.”

Vị đại ca bên cạnh lặng lẽ vỗ vai nàng: “Đừng nhìn nữa, nhìn nữa trông mắt sẽ rớt xuống luôn.”

“Thôi đi!” Cô nương đỏ mặt liếc mắt trừng ca ca: “Đừng nói mò!”

“Ấn... Ta nói hắc đẹp sao hắc lại không tức giận nhỉ?” Nam tử xoa cằm, cảm thấy rất kì quái: “Nếu như hắc là người trong truyền thuyết kia, hắc là kiêng kị nhất chuyện người khác ngay trước mặt khen hắc đẹp... Hay là do phản ứng chậm không hiểu kịp?”

Cô nương sững sốt, quay đầu lại: “Ca người biết hắc là ai sao?”

“Chỉ là suy đoán thôi.” Nam tử vỗ vỗ vai tiểu muội: “Đi thôi, chúng ta đến chỗ Lưu tri phủ.”

“Ấn!” Cô nương lên ngựa, vào thành tra án vốn dĩ là nàng tâm không cam tình không nguyện, nhưng hiện tại thật ra lại nghĩ may mà đã đến! Nói không chừng lúc nào đó còn có thể gặp lại... Nàng bất giác lại hiếu kì, một nhân vật như thế, sẽ thích một người có bộ dáng thế nào? Nhất định rất đặc biệt.

.

.

Triển Chiêu cùng Lưu Hiệp đi ra từ Trương phủ, đã hỏi chuyện Trương viên ngoại đang thương tâm khôn xiết.

Có người nói cô nương này mấy ngày trước trong lễ hoán sa một khúc ca vũ thăng được mãn đường lớn tiếng khen ngợi, chính là tiểu mỹ nhân lừng danh xa gần, vừa định thân với nhi tử của Lưu viên ngoại, đang chuẩn bị hôn sự, không ngờ lại bị hại.

Người bên này còn đang khóc, từ hướng khác lại truyền đến tin dữ, công tử nhà Lưu viên ngoại vừa nghe tin nương tử tương lai đã chết, chịu không nổi kích thích, đập đầu muốn đi cùng nàng, trong thoáng chốc hai mạng người, hai gia đình bị hủy, cực kì bi thương.

Triển Chiêu trên đường tới đây, ngày nào cũng là hoan hỉ, tâm tình vui vẻ. Bây giờ hay rồi, tâm tình tốt toàn bộ bị hủy, tâm nói nếu người là yêu quái ta đốt người, nếu là người, vậy người chết chắc rồi!

“Lưu đại nhân, cái gì là yêu vật hại nhân a?” Triển Chiêu kiềm lửa giận trong lòng lại, hỏi Lưu Hiệp.

“Nga... Chẳng hay Triển đại nhân đã từng nghe nói về ẩn sơn chưa?”

“Ẩn sơn?” Triển Chiêu thầm nói, kim sơn ngân sơn ta từng nghe qua, còn ẩn sơn là thứ gì?

.

...

.

Trong phủ Khai Phong.

Công Tôn lần thứ mười chụp Tiểu Tứ Tử đang muốn len lén cùng Tiểu Lương Tử trốn đi tìm Miêu Miêu lại, đánh mõng bảo bối một cái: “Tiểu Tứ Tử, không được nháo.”

Tiểu Tứ Tử xoa mõng bấu môi: “Nhưng mà Miêu Miêu và Bạch Bạch vẫn chưa ở cùng nhau!”

Công Tôn nhìn trời, tiểu bảo bối làm bà mai rất là nhiệt tình, không tác hợp được hai người thì không chịu thôi a!

Bao Chứng vừa khéo từ trong viện đi ngang qua, thấy Công Tôn bế Tiểu Tứ Tử đặt lên bàn liên tục “dạy dỗ”, Triệu Phổ ngồi bên cạnh ngáp, Tiêu Lương đau lòng yêu thương nhìn Tiểu Tứ Tử không vui, Thạch Đầu vẫn đang tiếp tục đào đất phủ Khai Phong của hắn, có chút bất đắc dĩ: “Vương gia, tiên sinh.”

Triệu Phổ vội vàng đứng lên hoàn lễ với Bao Chứng: “Bao tương.”

“Hay là tiên sinh và Vương gia cũng đến Ẩn Sơn đi?” Bao Chứng cười nói: “Học trò của ta đều không phải người vô năng, nếu không phải đã cùng đường, tuyệt đối sẽ không tìm đến ta xin giúp đỡ.”

Tiểu Tứ Tử ngồi một bên nắm góc áo lằm bằm: “Đã sớm biết là nên cùng đi rồi, đường xa như vậy, Bạch Bạch ngốc như vậy, Miêu Miêu càng ngốc hơn, khẳng định sẽ lại bỏ phí cơ hội tốt, đến lúc bắt đầu tra án, bọn họ sẽ không có thời gian nhàn rỗi nữa.”

Công Tôn nhéo má Tiểu Tứ Tử: “Tiểu ngu ngốc này, con không đi mới có thể xảy ra chuyện.”

“Xảy ra cái gì?” Tiểu Tứ Tử ngửa mặt: “Hôn hôn hay ngủ ngủ... A.” Chưa nói xong, đã bị Công Tôn bịt miệng.

“Đúng rồi tiên sinh.” Bao Chứng thấy hai phụ tử nháo ầm ĩ, ngắt ngang một chút, hỏi Công Tôn: “Có từng nghe qua chuyện về ẩn sơn yêu vật chưa?”

“Ẩn sơn...” Công Tôn vỗ vỗ trán: “Đại nhân, chẳng lẽ là vụ án lần này có liên quan đến ẩn sơn?”

Bao Chứng thấy vẻ mặt Công Tôn rất kì lạ, ý thức được có thể là có vấn đề, gọi: “Công Tôn tiên sinh...”

“Đại nhân, ta lập tức phải đi xem.” Nói xong, Công Tôn nói với Triệu Phổ: “Thu dọn hành lý.”

“A?” Triệu Phổ ngơ ngác, Công Tôn đã chạy ào vào phòng.

Tiểu Tứ Tử ngồi trên mặt bàn đá lắc lắc chân nhỏ: “Thấy chưa! Con đã nói là mọi người cùng đi mà.”

Tiêu Lương chạy tới: “Cẩn Nhi, bế người xuống?”

“Àn na~” Tiểu Tứ Tử để Tiêu Lương bế xuống, tay nắm tay vào phòng chuẩn bị hành lý.

.

...

.

“Đột nhiên xuất hiện một ngọn núi?” Triển Chiêu nghe Lưu Hiệp nói qua về lai lịch của Ẩn Sơn, cảm thấy rất kì lạ: “Núi vì sao lại đột nhiên xuất hiện?”

“Cái này thì ta cũng không biết, ai, có người nói có quỷ hồn quỷ mị, có thể còn có quỷ sơn... Từ nhiều năm trước đã không có ai dám lên ngọn núi này nữa.” Lưu Hiệp nói, đưa tay chỉ về một ngọn núi cao phía xa.

Triển Chiêu nhìn sang, chỉ thấy núi cao sừng sững, rừng cây rậm rạp, trên đỉnh núi mây mù lượn lờ... Mờ mờ ảo ảo, nói đáng sợ, lại có vẻ như tiên sơn, nói trắng lẹ, ngọn núi đó ở sâu trong rãnh núi âm u, thật đúng là không thể thích được.

Ngay lúc ấy, một nha dịch vội vã chạy tới: “Lưu đại nhân không hay rồi! Tào bộ khoái bị người ta đánh.”

“Cái gì?” Lưu Hiệp tức giận, sao gần đây chuyện gì cũng có, còn có cả người đánh bộ khoái?

“Nga, ngoài cửa nha môn có một bạch y nhân cực kì xinh đẹp đến, người cũng biết Tào bộ khoái thích người đẹp, nhìn chăm chăm người ta mấy lần, còn khen người ta đẹp, bị đánh cho kêu cha gọi mẹ.”

“Ai nha!” Triển Chiêu vội vàng chạy về: “Nguy hiểm nguy hiểm, bộ khoái đó không muốn sống nữa!”

Lưu Hiệp và nha dịch kia nhìn nhau, cái này quả thật là họa vô đơn chí a!

.

.

Quả nhiên, đến cửa nha môn, Triển Chiêu đã thấy nha dịch nằm đầy đất, lại không thấy Bạch Ngọc Đường.

“Người đâu!” Triển Chiêu hỏi một bộ khoái béo béo bị thương nặng nhất trên mặt đất.

“Ân?” Bộ khoái đó mờ mịt mở mắt, thoáng thấy Triển Chiêu, ngu ngốc phun một câu: “Mỹ... Nhân... Ngô!”

Nói chưa dứt lời, đã được Triển Chiêu thưởng ột quyền, trực tiếp đánh cho hắn trợn trắng, lại hỏi một nha dịch bị thương nhẹ nhìn qua có vẻ tương đối bình thường.

Nha dịch kia nói, hôm nay Tào bộ khoái uống mấy chén, giữa trưa thấy một hiệp khách cười bạch mã cầm ngân đao dừng lại trước nha môn, liền ngu ngốc đi đến chỉ vào người ta gọi mỹ nhân, vị hiệp khách kia chưa hề đến gần hắn, cũng không biết làm cách nào phát tay áo vài cái đã đánh ngã Tào bộ khoái.

Triển Chiêu nhin cười: “Vay người đâu rồi?”

“Nga, đi về phía đông, nói người quay lại thì bảo người đến tửu lâu trong thành tìm hắn.”

“Hảo.” Triển Chiêu đi được mấy bước mới phát hiện: “Ha? Ngựa của ta đâu?”

“Nga, con ngựa màu đỏ thẫm a? Nó mới đạp Tào bộ khoái một cước, sau đó liền chạy theo con ngựa trắng của bạch y nhân.” Nha dịch xoa ngực: “Bạch y nhân đó thật lợi hại a, là người phương nào?”

Triển Chiêu bắt đầu đi lắc đầu, nữ đại bát trung lưu a[con gái lớn không thể giữ được], Tảo Đa Đa vừa nhìn thấy Bạch Vân Phàm, liền cả chủ nhân của nó cũng không thèm quan tâm nữa, vội vàng nói tiếng thứ lỗi với Lưu Hiệp.

Lưu Hiệp khoát tay: “Ta nghe nói qua, Cẩm Mao Thử Bạch Ngọc Đường đúng không?”

Triển Chiêu gật đầu.

“Người giang hồ nói hắn tệ nhất là hai chữ mỹ nhân... Quả nhiên là thật a, Tào bộ khoái này kì thật người không xấu, chỉ là có chút háo sắc, hơn nữa chỉ hảo nam sắc... Đương nhiên, hắn sẽ không làm chuyện xấu. Lần này hắn vô lễ trước, nên đánh, chỉ xin nhờ Triển đại nhân nói giúp vài lời trước mặt Bạch đại hiệp, lần sau gặp lại cũng đừng chấp kẻ kém hiểu biết.”

Triển Chiêu gật đầu, âm thầm khen ngợi, Lưu Hiệp nói chuyện rất có lễ độ, có thể nói là khôn khéo lại công bằng, quả thật có khí phách của Bao đại nhân. Nói tiếng cáo từ, Triển Chiêu đi trước tìm Bạch Ngọc Đường, hắn phát hiện người dân huyện Hưng Hóa rất phóng khoáng, nhiều người còn có chút hỗn tạp. Thả Bạch Ngọc Đường đi bên ngoài như thế, một ngày đêm không biết sẽ đụng bao nhiêu người chọc cho hắn xù lông, sẽ cần người đó nha!

Vừa lúc đó, phía trước có một đội nhân mã đi đến, chỉ thoáng lướt qua Triển Chiêu.

Một nam một nữ trên ngựa không thấy Triển Chiêu, chỉ thấy Lưu Hiệp.

“A, Ngụy đại hiệp!” Lưu Hiệp vội vàng đi đến hành lễ.

“Đại hiệp cái gì a.” Nam tử xuống ngựa thờ ơ thi lễ với Lưu Hiệp: “Gọi Thiệu Trường là được, bào muội của ta Ngụy Nguyệt Nga.”

Hai bên chào nhau.

Triển Chiêu tuy rằng đã đi xa, thế nhưng vẫn nghe được đoạn đối thoại sau lưng, quay đầu lại nhìn thoáng qua: “Ngụy Thiếu Trường... Ngụy gia? Dương Châu Ngụy gia sao?”

.

.

Triển Chiêu dạo hết một vòng trong huyện Hưng Hóa, cuối cùng cũng tìm ra được một tòa Hồng Vân Lâu, cao nhất quý nhất! Vừa dừng lại nhìn tầm biển, đã thấy một hột đậu phộng từ phía trên bay xuống, đưa tay đón lấy ngẩng đầu, trên lầu ba, Bạch Ngọc Đường đang tựa bên cửa sổ cúi đầu nhìn hắn.

Triển Chiêu ngưỡng mặt nhìn, ngẫm tám tắc mấy tiếng, cũng khó trách sao người bộ khoái kia gọi mỹ nhân.

Bạch Ngọc Đường thì nhú mày nhìn đôi mắt đậm kim sắc của Triển Chiêu dưới ánh mặt trời. Mắt con mèo này vốn dĩ đã đẹp, hôm nay một đôi mắt, lại hiện ra dáng vẻ yêu dị mê hoặc, không thể không lo lắng... Không cần hỏi, nhất định có liên quan đến đại ca hắn.

Triển Chiêu nhẹ nhàng nhanh nhẹn lên lầu, đến bên bàn dừng lại, đưa Cự Khuyết qua, nhắc cầm Bạch Ngọc Đường lên đá mày một cái: “Mỹ nhân, tội gì phải nổi giận? Dung mạo đẹp lại không cho người ta khen a?”

Bạch Ngọc Đường giận, trở tay ném một cái chén qua, Triển Chiêu một tay đón lấy nghiêng người tránh qua, Bạch Ngọc Đường cũng lao đến theo chén trà, Triển Chiêu ngã hướng về chiếc bàn sau lưng mình, khinh công của Bạch Ngọc Đường vốn tên là Như Ảnh Tùy Hình... Cùng lúc cũng cuốn đến cạnh hắn.

Hai người ngay trong tứ lầu bắt đầu đánh lên.

Khách nhân trong tứ lầu đều kinh hoảng đứng lên muốn chạy, Triển Chiêu ôm lấy cánh tay Bạch Ngọc Đường nói: “Ai ai, Bạch đại hiệp thủ hạ lưu tình a, ta không được phép quấy nhiễu dân chúng, nếu không trở về sẽ bị cáo trạng.”

Bạch Ngọc Đường nhú mày, con mèo này mắt khỏi rồi không còn chất phác đáng yêu như khi đó nữa.

Triển Chiêu thấy hắn lỏng tay, chạy đến bàn ngồi xuống, thấy trên bàn có thức ăn, còn đều là mấy thứ mình thích ăn, vốn là đã qua giờ cơm, hắn là hắn đã đói bụng. Thế nhưng đưa gờ lên lại nghĩ tới hình dạng Trương tiểu thư không còn mặt, bất đắc dĩ buông đũa: “Buồn nôn.”

Bạch Ngọc Đường chăm chú nhìn hắn một lúc lâu: “Có rồi?”

Triển Chiêu phát tay ném đũa đâm hắn.

Bạch Ngọc Đường đón lấy, quay đầu lại: “Miêu!”

“Có chuyện gì?” Triển Chiêu bưng chén rượu hất mặt uống.

“Không có gì.” Bạch Ngọc Đường nhìn hắn một lúc, nhàn nhạt nói: “Chén rượu ngươi uống là của ta.”

...

.

30. Q.2 - Chương 3: Xúc Động Tâm Huyền (tiếng Lòng Xao Động)

Triển Chiêu rất bình tĩnh buông chén: “Tác phong của ngươi quả thật rất nhanh, sự tình đã làm xong cả rồi?”

Mánh khéo đổi chủ đề câu chuyện vụng về nhất... Bạch Ngọc Đường cũng không tính toán với con mèo ấy, lấy một chiếc hộp ra cho hắn: “Đây.”

Triển Chiêu neho mắt, vừa nhìn thấy hộp hắn lại cảm giác không được tự nhiên. Bạch Ngọc Đường bị nhần thần căng thẳng hỏi hộp của hắn chọc cười, “Đại tẩu gửi cho ngươi.”

Triển Chiêu để hộp lên bàn, đưa tay khều một cái... Bàn năng quay đầu đi, không có ám khí cũng không có độc khí bắn ra. Nhìn kĩ lại, thấy bên trong là một bộ y phục lam sắc mới toanh, liền nhovn miệng cười: “Ai nha, làm phiền đại tẩu rồi! Tài nghệ của đại tẩu là thiên hạ nhất tuyệt, y phục làm ra vừa người lại đẹp!”

Bạch Ngọc Đường đoạt cái chén lại tiếp tục uống rượu, rót cho Triển Chiêu một chén mới: “Đến Hãm Không Đảo vuốt móng ngựa đi, nói với ta đại tẩu cũng không nghe được.”

Triển Chiêu lấy y phục ra nhìn.

“Đúng rồi, lần này có phải người tra chuyện yêu quái ăn thịt người không?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Ân, người cũng nghe nói?” Triển Chiêu gật đầu. Bạch Ngọc Đường liền đem chuyện gặp phải trên đường kể lại một lần.

“Thôn nữ đeo theo đầu lâu vào núi để trừ tà?” Triển Chiêu nghe xong cảm thấy cực kì ngạc nhiên: “Nói vậy yêu quái Ân Sơn thật sự tồn tại?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu: “Dù sao thì ta cũng chưa từng nghe qua.”

“Nói vậy, nếu mang theo cả Công Tôn đến thì tốt rồi, hẳn kiến thức uyên thâm.” Triển Chiêu nói đến đây, trong đầu hai người đột nhiên xuất hiện hình ảnh của Tiểu Tứ Tử, cười tủm tỉm ngửa mặt nói với hai người: “Ở cùng một chỗ! Ở cùng một chỗ!”

Đều bắt giắc ứa mồ hôi lạnh, khả năng Công Tôn một mình đến không mang theo cái đuôi nhỏ kia là... số không.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, thở dài, cúi đầu tiếp tục ăn.

.

.

Lúc này, có vài người đi từ dưới lầu lên, đi phía trước là Lưu Hiệp, theo sau là một nam một nữ, Triển Chiêu nhận ra là huynh muội Ngụy gia.

Ngụy gia Dương Châu rất có hiệp danh[danh tiếng hào hiệp, nghĩa hiệp], đặc biệt là Ngụy lão gia tử, dùng kim đao, thích ra tay nghĩa hiệp. Không giống các nhân sĩ giang hồ bình thường không thích có liên hệ với quan phủ, Ngụy gia có quan hệ rất mật thiết với quan phủ phụ cận, phàm là có án kiện cổ quái hay phát sinh rối loạn, bọn họ sẽ luôn ra tay giúp đỡ quan phủ. Đương nhiên, việc ác tuyệt đối sẽ không làm, vì vậy cho nên trong giang hồ, danh tiếng của Ngụy gia cực kì tốt.

Vốn dĩ là Lưu Hiệp muốn mời huynh muội Ngụy gia vừa ăn vừa bàn về vụ án lần này, không ngờ lại tình cờ gặp được Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, vội vàng đến chào hỏi.

Triển Chiêu cũng đáp lễ, giới thiệu đây đó một chút.

Đây là lần đầu Lưu Hiệp gặp Bạch Ngọc Đường, đã sớm nghe đồn hần rất anh tuấn, hôm nay mới biết được rằng nghe danh không bao giờ bằng gặp mặt. Lưu Hiệp nhìn Triển Chiêu một chút lại nhìn Bạch Ngọc Đường một chút, trong lòng thầm ước ao. Lão thiên gia thật bất công nha, tài mao danh lực, có những người không đến lượt hưởng, có những người lại chiếm trọn! Có điều hai người này đứng chung một chỗ, quả thật là cảnh đẹp ý vui.

Ngụy Thiếu Trường xem như là nhân tài võ lâm vừa xuất hiện, vừa này hần đoán được thân phận Bạch Ngọc Đường, bây giờ gặp được quả nhiên không sai, vội vàng hành lễ với Bạch Ngọc Đường Triển Chiêu: “Nhị vị, ngưỡng mộ đã lâu.”

Mọi người khách sáo xong một lượt, Ngụy Thiếu Trường quay đầu lại nhìn nhìn muội muội nhà mình, chỉ thấy nàng ta cúi đầu không nói lời nào, có vẻ rất ngượng ngùng, trong lòng buồn cười, nha đầu điên này còn có ngày như hôm nay? Liền giới thiệu với hai người.

Trong lòng Ngụy Nguyệt Nga nghĩ, thì ra đây là Bạch Ngọc Đường a, nghe lời đồn còn tưởng là cổ tình dọa người, không ngờ thật sự có một nam nhân tuấn tú như vậy, mà bên cạnh hần lại chính là Triển Chiêu! Nàng có chút không tin được vị đại hiệp này trẻ tuổi như vậy lại còn... Nói thế nào nhỉ, tuấn lãng hiền hòa? Nói chung là có cảm giác rất dễ gần.[lâm chết nghe kưng!!]

Mọi người tìm chỗ ngồi xuống, Lưu Hiệp thuật lại đầu đuôi của vụ án lần này.

.

Ấn Sơn, là tiên sơn trong truyền thuyết cùng Hưng Hóa, hay cũng là... yêu sơn. Lành hay dữ, hoàn toàn chỉ khác nhau ở hướng chúng nó xuất hiện. Có người nói ấn sơn xuất hiện ở rất nhiều nơi, không chỉ là ở Hưng Hóa.

Ngụy Thiếu Trường nói: “Ta đã từng thấy thứ này trên biển, giữa một mảnh sóng nước mênh mông, đột nhiên hiện ra một tòa tiên sơn, mờ mờ ảo ảo... Sau đó lại biến mất.

“Đó là thận khí thành lâu.” Triển Chiêu nói: “Thật ra những ngọn núi đó không tồn tại, chỉ là ảo ảnh thôi.” [thận khí thành lâu: khi hơi ẩm trong không khí ẩm nóng hơn nhiệt độ của nước biển, tạo nên hiện tượng khúc xạ các đường ánh sáng và phản chiếu phong cảnh từ mặt đất lên bầu trời, tạo thành ảo ảnh]

“Cha ta cũng nói như vậy.” Ngụy Thiếu Trường cười cười với Triển Chiêu: “Nhưng ấn sơn là thật sự có tồn tại, người lên núi, có kẻ đại cát đại lợi, trở về thăng chức rất nhanh, có kẻ lại họa đến đồn dập, trở về thê ly tử tán cửa nát nhà tan.”

“Tất cả ấn sơn đều như vậy?” Triển Chiêu bắt đầu khó hiểu rồi.

“Đúng vậy.” Lưu Hiệp cũng gật đầu: “Đã được lưu truyền nhiều năm rồi.”

Trong lòng Triển Chiêu thầm nghi hoặc, hẳn là người Thường Châu, Bạch Ngọc Đường ở Hãm Không Đảo, nguyên quán ở Phủ Kim Hoa, cùng với Dương Châu đều thuộc vùng Giang Nam, cách nhau cũng không xa. Bọn họ từ nhỏ lớn lên ở đây, hơn nữa cũng coi như đi lại trên giang hồ nhiều kiến thức rộng rãi, sao lại chưa nghe nói qua ấn sơn gì đó?

Ngụy Nguyệt Nga vẫn luôn cúi đầu, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn Triển Chiêu, thế nhưng vẫn không dám nhìn về hướng Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường thì vừa nghe, vừa nhìn xuống dưới lầu, không nói gì.

Lưu Hiệp gọi món, vừa ăn, vừa kể lại toàn bộ sự tình cho Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

Mấy tháng trước, mọi người đang bắt đầu chuẩn bị cho Hoán sa lễ, vốn dĩ rất tưng bừng... Có mấy cô nương kĩ viện, ngồi thuyền hoa lê sông biểu diễn trước một lần, tuyển ra hoa khôi giúp vui cho Hoán sa lễ.

Thế nhưng không ngờ vào ban đêm, vị hoa khôi đó lại chết bất ngờ, hơn nữa tử trạng còn cực kì thê thảm, cả khuôn mặt đều bị xé đi. Then chốt là sau khi khám nghiệm tử thi ngũ tạng còn nói, mặt của hoa khôi này có vết bị cắn, là bị ăn mất.

Ngụy Nguyệt Nga nghe thấy khẽ run một chút, thậm chí nói đừng nói là đã chết, dù là còn sống, nếu không còn mặt, nàng thà rằng chết.

Triển Chiêu thấy Ngụy Nguyệt Nga dường như có chút sợ hãi, lại bắt đầu lảng xảng lo chuyện người khác, rót cho nàng chén trà. Ngụy Nguyệt Nga sững sốt, ngẩng đầu, liền thấy Triển Chiêu cho nàng một nụ cười cực kì dễ chịu, làm cho cô nương nhà người ta nhìn đến choáng váng... Đôi mắt của Triển đại hiệp này, khi này thoáng lên, sao lại thấy có ánh vàng lóe sáng nhỉ? Thế nhưng nhìn kĩ dường như lại không có gì, đôi mắt rất đẹp a.

Bạch Ngọc Đường ngồi một bên thấy rõ ràng, con mèo này, lại đang làm chuyện khiến người khác hiểu lầm.

Triển Chiêu quay đầu lại, tiếp tục nghe Lưu Hiệp nói.

“Ngày hôm sau, lại có mấy lão nhân địa phương tới tìm ta, nói có thể là do yêu nghiệt trên Ấn Sơn làm, bọn họ từng nghe qua vài truyền thuyết từ thời cổ, trên Ấn Sơn có một con yêu quái hình dáng cực kì xấu, lại là nữ, nó rất ghen tị với những nữ nhân xinh đẹp, cho nên nhìn thấy mỹ nhân nhất định phải ăn mất mặt người ta mới bỏ qua.” Lưu Hiệp nói đến đây thì lắc đầu: “Ta vốn muốn hủy bỏ Hoán sa lễ, thế nhưng thân hào nông thôn địa phương không đồng ý. Hoán sa lễ từ lâu đã là một ngày lễ cố định của Hưng Hóa, hằng năm đến ngày này nam nữ trẻ tuổi muốn tìm thiên duyên nhiều vô kể, người đến du ngoạn càng nhiều hơn. Thương gia đều chờ đến mấy ngày này để đẩy mạnh buôn bán. Mọi người cần rằng kiên trì tiếp tục, không ngờ lại biến thành như vậy. Yêu quái Ấn Sơn đó càng lúc càng quá đáng, sau đó có thêm mấy tiểu mỹ nhân đến tham gia, đêm đó đúng hạn đều chết!”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu liếc mắt nhìn nhau. Việc này quả thật là rất quỷ dị, lần đầu nghe nói yêu quái giết người lại là vì ghen tị.

“Có khi nào là do người làm, không phải yêu vật không?” Triển Chiêu hỏi.

Lưu Hiệp sững sốt, Ngụy Thiếu Trường nhìn Triển Chiêu: “Triển đại nhân nghĩ yêu quái là do người giả trang, giết người ăn thịt đều là người làm?”

Triển Chiêu nghĩ nghĩ một chút: “Ta chưa từng thấy yêu quái, cho nên đến nay vẫn không tin có thứ này.”

“Bạch huynh thì sao?” Ngụy Thiếu Trường rất biết làm thân, đã xưng huynh gọi đệ với Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nhìn hẩn một chút, hơi nhướn mày: “Ta cũng chưa từng thấy.”

“Ý của hai vị là, chỉ cần là chưa thấy qua, thì dù là nghe được tin đồn, cũng không tin là thật?”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu liếc mắt nhìn nhau, không hiểu sao lại nghĩ tới hải nhân ngư Tiểu Hồng, liền nhẹ nhếch khóe môi, trề miệng một lời cùng nói: “Mất thấy rồi cũng không chắc là thật, không tin là không tin.”

“Ha ha.” Lưu Hiệp cười vui vẻ: “Hai vị đại hiệp quả nhiên khí khái, nào, chúng ta uống một chén, mong rằng thật sự là do người giả trang... Kẻ táng tận thiên lương như vậy, nhất định phải trị tội thích đáng.”

Bữa cơm này mọi người xem như vui vẻ mà ăn, ăn xong Bạch Ngọc Đường đứng lên định trả tiền, dưới bàn Triển Chiêu lại kéo kéo góc áo hẩn không cho động, vì vậy bị Ngụy Thiếu Trường giành trước. Nhưng cuối cùng lại là Lưu Hiệp trả, điểm ấy hẩn giống Bao đại nhân, cái gì cũng thoải mái, chỉ có việc tiền bạc thì tính toán rất rõ ràng!

.

.

Lúc ra khỏi tửu lâu, Bạch Ngọc Đường cười thấp giọng hỏi Triển Chiêu một câu: “Con mèo nhà người còn biết giúp ta giữ bạc.”

Triển Chiêu nhìn hẩn cười: “Phì thủy bất lưu ngoại nhân tiền!” [nước phù sa không chảy ruộng người ngoài]

“Ý người là... Người là nội nhân?” Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng cười. [nội nhân, nghĩa là BÀ XÃ]

Triển Chiêu nghiêm mặt nhìn hẩn: “Đừng suy nghĩ bậy bạ!”

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ nhìn trời, Triển Chiêu chưa bao giờ đòi thứ gì của người khác, chỉ có những lúc bóc lột mình, tới nay chưa từng nường tay.

.

.

Đi xuống lầu, cái khác Triển Chiêu mặc kệ, trước tiên kéo Tảo Đa Đa đang khảnh khảnh ta ta với Bạch Vân Phàm trong chuồng lại, tròng nó. Tiếc rằng mắt Tảo Đa Đa hiển nhiên to hơn mắt hẩn, mở to mắt làm vẻ vô tội nhìn Triển Chiêu. Bạch Vân Phàm bên cạnh cũng yêu thương, đi đến cọ cọ tay áo Triển Chiêu, như là giúp cầu tình.

Triển Chiêu náo loạn một hồi cũng không biết làm sao, thấy Tảo Đa Đa thương cảm như vậy cũng có chút đau lòng, thậm chí nói thôi quên đi, lai giống thì lai giống vậy, dù sao thì Bạch Vân Phàm cũng không phải giống tôi. Bạch Ngọc Đường đứng bên cạnh nhìn hẩn, không nói lời nào, thế nhưng nét mặt lại cực kì ấm áp ôn hòa.

Ngụy Thiếu Trường đứng cách đó không xa thấy được, nói với Lưu Hiệp: “Ta vốn nghĩ rằng chuột mèo không hợp, không ngờ tình cảm không tồi, thân huynh đệ bình thường cũng chỉ đến thế.”

Lưu Hiệp gật đầu: “Tri kỉ khó cầu.”

Nguy Nguyệt Nga thì lại có chút ước ao. Bạch Ngọc Đường lạnh như băng, chẳng bao giờ chịu liếc mắt nhìn người khác, thế nhưng đối với Triển Chiêu lại rất nhẫn nại... Cảm giác như đã quen biết thật lâu rồi, thật thân thiết!

Hai người dắt ngựa ra, chuẩn bị quay về nha môn, làm việc không muốn làm nhất —— xem thi thể.

Có người nói các thi thể trong phòng gỗ tác vẫn dùng vải trắng phủ lên, mọi người không ai muốn mở ra xem... Vốn dĩ là thiếu nữ dung mạo tuyệt luân, hiện tại không còn mặt, thế sự vô thường a.

.

.

Mọi người đi trên đường, trong hồ vẫn là thuyền hoa tập nập, chỉ là các cô nương đều lấy sa khăn che mặt. Cái này lại làm khó cho các nam tử rồi, che mặt thế này nhìn không thấy dung nhan... Vạn nhất chọn phải một sũ cô nương, chẳng phải phiền phức rồi sao? Cuối cùng thì bắt đầu đối thơ nghe đàn, luận tính tình chọn người hợp ý, trong thoáng chốc trên sông liền náo nhiệt lên.

“Thật ra, nguyên bản cũng không nên chỉ chọn đẹp, đúng không?” Ngụy Thiếu Trường như thuận miệng hỏi mọi người: “Tìm bầu bạn chung thân, đẹp chỉ là một điều kiện phụ, quan trọng là phải xem có hợp nhau hay không.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ngồi bên cạnh, Triển Chiêu nghĩ Ngụy Thiếu Trường thật hay nói, Bạch Ngọc Đường thì lại nghĩ hắn nói nhiều quá.

“Đúng rồi.” Lúc này, Ngụy Thiếu Trường đột nhiên đổi đề tài, hỏi hai người: “Hai vị đã định thân chưa?” [định thân = hứa hôn, đính hôn]

Hắn vừa hỏi ra miệng, Lưu Hiệp dở khóc dở cười, Ngụy Nguyệt Nga thì nháy mắt đỏ mặt, đại ca chắc chắn là hỏi thăm hộ nàng! Nhưng cũng đừng hỏi trước mặt người ta vậy chứ, thật xấu hổ.

Bạch Ngọc Đường không muốn nói nhiều với hắn, vì vậy không lên tiếng, mà Triển Chiêu thì lại mỉm cười nói: “Nga, định thân thì chưa có, nhưng đã có người trong lòng rồi.”

Triển Chiêu vừa nói ra, mấy người kia liền cười gật đầu, duy độc Bạch Ngọc Đường giương mắt, kinh ngạc nhìn hắn một cái.

Nhân thần Bạch Ngọc Đường khiến trong lòng Triển Chiêu run lên một cái, vội vàng nháy mắt với hắn —— nói bừa đó! Để tránh phiền phức mà.

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, hiện tại đầu óc hắn có chút loạn không rõ ánh mắt Triển Chiêu có ý gì, chỉ là trong lòng không hiểu sao lại cảm thấy buồn bực, còn về phần bực cái gì, hắn cũng không nói lên được.

31. Q.2 - Chương 4: Tâm Thương Nhân Thị Cá Đại Vấn Đề (người Trong Lòng Là Một Vấn Đề Lớn)

“Vậy Bạch huynh thì sao?” Kỳ thật người mà Ngụy Thiếu Trường chủ yếu muốn hỏi là Bạch Ngọc Đường, vì người Ngụy Nguyệt Nga để ý là Bạch Ngọc Đường.

Một lúc lâu sau Bạch Ngọc Đường mới hồi phục tinh thần lại, nhìn nhìn Triển Chiêu, đột nhiên gật đầu một cái: “Àn... Cũng có rồi.”

Triển Chiêu đưa mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, giống như muốn hỏi —— gật người hay là thật vậy?

Bạch Ngọc Đường nhìn hắn cười nhẹ, có chút ý không muốn nói thật... Triển Chiêu liền cho là hắn nói thật!

Ngay sau đó, hai người đều im lặng không nói gì nữa.

Ngụy Thiếu Trường có chút tiếc rẻ nhìn muội muội nhà mình —— đến trễ rồi, bất quá cũng đúng, nam nhân tốt như thế này hắn là đã sớm bị người ta nắm chặt.

Nguy Nguyệt Nga thì xấu hổ ngẩng đầu, đại ca sao mà lại trực tiếp như thế, sau này biết làm thế nào nhìn mặt hán đây! Nghĩ xong, len lén liếc mắt nhìn hai người bên cạnh, lại phát hiện bầu không khí biến thành rất ngưng ngưng, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều cúi đầu bước đi không nói lời nào.

“Khụ khụ.” Lưu Hiệp nghĩ có thể vừa quen đã hỏi những việc riêng tư thế này, hai người thấy không quen, vội vàng chuyển đề tài: “Chúng ta tiếp tục thảo luận về án tử đi.”

Triển Chiêu phục hồi tinh thần, gật đầu: “Àn... Đã từng có người thấy qua con yêu quái đó chưa?”

“Có một người từng nhìn thấy.” Lưu Hiệp nhớ lại: “Vào đêm đầu tiên xảy ra án, có một canh phu gõ mõ địa phương, tên là Tiểu Mao Tử, nói đã nhìn thấy một nữ quỷ bạch phát bạch y bạch kiếm, xuất hiện giữa đêm khuya, bay vào trong một ngôi nhà.”

“Có chuyện này sao?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nghe xong cảm thấy lạnh cả người... Bạch y nhân còn được, bạch kiếm bạch phát, chẳng lẽ là một cụ già?

“Vậy hiện tại Tiểu Mao tử ở đâu?”

“Bệnh chết rồi.”

“Bệnh chết rồi?” Triển Chiêu càng cảm thấy không tin nổi, một người đang sống hảo hảo sao bỗng dưng nói bệnh chết là bệnh chết rồi? Tiểu Mao Tử chứ đâu phải Lão Mao Tử, rõ ràng tuổi tác chưa quá lớn a.

“Mắc phải một chứng bệnh rất lạ, cả mặt và tóc đều nhạt màu thành... trắng toàn bộ!” Lưu Hiệp thở dài một hơi: “Thi thể vẫn còn đang đặt trong phòng ngõ tác, ta đã làm đông lại rồi, nhưng ngõ tác và lang trung đều không ai tìm ra được nguyên nhân chết, chỉ biết là hán bị đột tử.”

“Có thể đi xem thử thi thể hán không?” Triển Chiêu cảm thấy rất hứng thú.

“Đương nhiên!”

.

.

Đến cửa nha môn, ngựa đều được đưa vào chuồng, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường theo Lưu Hiệp đến phòng ngõ tác.

Trong nha môn này có tổng cộng bốn phòng ngõ tác, bố trí thành hình chữ điền[], hướng theo bốn phía đông tây nam bắc.

Thi thể của các nữ tử bị hại đều đặt tại phòng phía tây, trong phòng phía đông là thi thể của các án kiện khác, phòng phía bắc vẫn để trống, để thuận tiện cho các ngõ tác sử dụng khi kiểm thi. Còn căn phòng đang bị khóa, là nơi đặt thi thể Tiểu Mao Tử.

Mọi người đến trước phòng ngõ tác, Lưu Hiệp lấy bộ chìa khóa vẫn mang theo bên người xuống, nhẹ nhàng mở khóa, dẫn theo bốn người đi vào, liền thấy giữa phòng đang đặt một cỗ quan tài đã cũ, quan tài có hai tầng, giữa hai tầng là một lớp băng vụn.

“Đây là quan tài đá, cực kì hữu dụng, ta vẫn dùng để bảo tồn thi thể cần điều tra.” Lưu Hiệp vạch lớp vải bố phủ trên mặt quan tài... Mọi người vừa nhìn, đều nhìn không được cau mày, người này giống như mắc phải chứng bệnh lạ gì, cả cỗ thi thể màu sắc loang lổ, giống như là da bị nhạt màu đi.

“Có khi nào là hán mắc phải bệnh bạch biến không?” Nguy Thiếu Trường thấy tử trạng của người này quá kì quái, nhìn không được hỏi.

“Ta đã tìm lang trung nghiệm qua rồi, không phải là bạch biến, còn về phần thật ra là gì, không có lang trung nào biết.” Lưu Hiệp lắc đầu.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lại một lần nữa hối hận không đem Công Tôn theo cùng, lúc này mới nhận ra tầm quan trọng của Công Tôn, lại nghĩ đến, nếu như có Tiểu Tứ Tử ở đây, còn có thể nhờ tiểu bảo bối hỏi thử xem, về chuyện người trong lòng... rốt cuộc là ai!

.

Nhìn thi thể, mọi người cũng không phát hiện ra dấu hiệu khả nghi nào, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường quyết định ở lại trong nha môn, thu thập hành lý một chút, đi vào trong viện.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, không hiểu sao có chút ngượng ngùng.

“Khụ.” Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn sắc trời: “Vẫn còn sớm, đi thăm dò người bị hại một chút?”

Triển Chiêu nghĩ hôm nay tâm trạng mình không tốt, đi gặp người bị hại nhất định sẽ khiến tâm trạng càng không tốt, liền đề nghị: “Hay là đi xem thử mấy vùng phụ cận Ấn Sơn?”

Bạch Ngọc Đường vui vẻ gật đầu đồng ý: “Có một địa phương nông phu lên núi đều đeo một bộ xương khô, có lẽ biết không ít chuyện!” Hai người ra khỏi nha môn, đi đến hướng Ấn Sơn.

Cùng Hưng Hóa này rừng núi rậm rạp, hơn nữa địa thế phức tạp, muốn vào núi cần phải có người dẫn đường, Triển Chiêu đến dịch quán viết một phong thư gửi đến Phủ Khai Phong, ngoại trừ gọi Công Tôn đến, chủ yếu còn muốn bọn họ mang cả Thạch Đầu và Tiễn Tử theo, vào núi mà có chúng nó sẽ thuận tiện hơn.

Hai người từ dịch quán đi ra, liền đi dạo quanh núi, hai bên có vài ba thôn làng rải rác, nhìn cũng có vẻ không nhiều người.

“Thật hoang vắng.” Triển Chiêu tự nói một mình, “Không có cảm giác của một vùng trấn điểm lớn như thế này nên có.”

“Có lẽ vì trên núi có yêu tinh.” Bạch Ngọc Đường đáp lại một câu.

Hai liếc mắt nhìn nhau một cái, cũng không nói thêm gì nữa, đi đến phía trước.

“Àn...”

Đi ngang qua một khu chợ nhỏ, có bán vải, thì ra chỗ này có rất nhiều nhà làm vải, không ít các cô nương đang lựa chọn.

Triển Chiêu thấy, hỏi Bạch Ngọc Đường: “... Không mua một ít cho người trong lòng người sao?”

Bạch Ngọc Đường nhún vai: “Người trong lòng ta không thích mấy thứ này, hần chỉ mặc vải bố, rất tùy ý.”

Triển Chiêu giật mình, thầm nói không thể nào, tình nhân của Bạch Ngọc Đường không phải thiên kim đại tiểu thư quốc sắc thiên hương sao, chẳng lẽ là con gái nhà thường dân?

Bạch Ngọc Đường thấy hần không tin, liền nói: “Nhà hần rất có tiền, ruộng đồng nhà cửa không thiếu, còn mở mấy cửa hàng, cũng là một thế gia vọng tộc.”

Triển Chiêu chớp chớp mắt: “Vậy vì sao nàng ấy ăn mặc mộc mạc như vậy?”

“Hần ngốc a.” Bạch Ngọc Đường nói: “Không phân biệt được mấy chất liệu khác nhau.” Vừa nói, vừa đưa tay nhẹ nhàng kéo tay áo Triển Chiêu, hỏi: “Đây là gì?”

Triển Chiêu nghĩ nghĩ: “Vải bố a.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, cho hần nhìn tay áo mình: “Còn cái này?”

Triển Chiêu: “... Vải bố...”

Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ vải lụa hoa trên sạp hàng bên cạnh.

Triển Chiêu phân vân một hồi: “... Vải bố...”

Bạch Ngọc Đường thỏa mãn gật đầu, hạ tay: “Thấy chưa.”

Triển Chiêu không hiểu gì hết, thầm hỏi đây là tình huống gì a?

Hai người tiếp tục đi đến phía trước, đột nhiên Bạch Ngọc Đường mở miệng: “Đúng rồi, vậy người trong lòng người thì sao?”

Triển Chiêu phát ngốc, bày ra bộ dáng vô tội: “Ta không có người trong lòng a.”

Bạch Ngọc Đường cũng phát ngốc: “Nhưng người vừa nói là có.”

Triển Chiêu hơi bất mãn: “Ta đã nháy mắt với người rồi mà, nói vậy để gạt người thôi, nếu không sẽ phiền phức lắm... Có điều, người Ngụy Nguyệt Nga cô nương đó để ý đến là người, người đã có người trong lòng rồi, vậy cũng không cần sợ phiền phức nữa.”

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn Triển Chiêu, đột nhiên bật cười: “Biết ta có người trong lòng rồi hình như người rất vui vẻ.”

“Ai nói?!” Triển Chiêu trả lại một câu.

Bạch Ngọc Đường nhìn chăm chăm hắn: “Nói vậy, ta có người trong lòng người rất không vui?”

“Đương nhiên rồi!” Triển Chiêu xụ mặt nói như thật: “Dựa vào cái gì mà ta chưa có người đã có rồi.”

“Đúng vậy...” Bạch Ngọc Đường tự nghĩ tự gật đầu: “Người nghĩ là vì sao.”

“Biết là Bạch ngũ gia có mị lực rồi.” Triển Chiêu vỗ vỗ đầu vai hắn, nhìn nơi khác.

“Có muốn nghe thử người trong lòng ta thế nào không?” Bạch Ngọc Đường hỏi: “Hắn rất thú vị đó.”

Triển Chiêu không hiểu sao có chút không vui, nói: “Người có người trong lòng rồi chạy khắp nơi, không về bồi nàng sao?”

Bạch Ngọc Đường nhún vai: “Không có cách nào, hắn rất thích chạy khắp nơi, cũng rất thích lo chuyện thiên hạ, ta đuổi theo còn không kịp.”

Triển Chiêu nghe xong buồn bực rồi, nga... Người trong lòng Bạch Ngọc Đường xem ra là nữ nhân giang hồ, liền hỏi: “Có biết công phu?”

“Có.”

“Giang hồ danh môn?”

“Nga...” Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ: “Tự bản thân hắn đã rất nổi danh.”

Triển Chiêu lúc này đã là đầy bụng nghi hoặc rồi... Nữ hiệp có danh tiếng trên giang hồ cũng không quá nhiều: “Dung mạo đẹp sao?”

“Đẹp.” Bạch Ngọc Đường trả lời không cần nghĩ, trong lòng Triển Chiêu khẽ run một cái — nhất định là một mỹ nhân! Tiêu chuẩn của Bạch Ngọc Đường rất cao, rất khó thấy hắn khen người khác đẹp như thế.

“Vậy... Họ gì?” Triển Chiêu hiếu kì.

“Miêu!” Bạch Ngọc Đường thốt ra một chữ.

“A?” Triển Chiêu không biết cái này là hắn gọi mình hay nói nàng ta họ Mao nữa?

“Hỏi cặn kẽ vậy làm gì?” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu cười.

Triển Chiêu thầm mắng người keo kiệt cái gì a, nói nghe một chút thì có sao. Nhưng mà nghe hắn nói vậy, Bạch Ngọc Đường hắn là thật tâm thích cô nương nhà người ta... Thảo nào cứ nghe nói hắn phong lưu thiên hạ lại không thấy hắn dụ dỗ cô nương nhà nào, thì ra là trong lòng đã có người rồi.

Nghĩ đến đây, Triển Chiêu không hiểu sao lại cảm thấy có chút trống rỗng, nhưng mà cái gì trống cái gì lại không nói được ra lời, nói tóm lại là tâm tình thấy mất mát, so với khi vừa đến đây hoàn toàn không giống, án tử lần này rất không thú vị!

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu không nói gì nữa, cũng đột nhiên cảm thấy không vui nữa, thấy vẻ mặt hần giống như không mấy vui vẻ, lại không hiểu sao có chút áy náy, lại có chút nghi hoặc, sao mèo con không vui nữa rồi?

.

.

Hai người lòng mang tâm sự đi tới vùng phụ cận sơn lâm, chợt thấy phía trước ngoài bìa rừng có một đám người đồn củi tụ tập, nam nữ già trẻ đều có, có vẻ như là vừa đồn củi trở về, đang buộc củi lại chuẩn bị xuống núi bán.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi qua hỏi thăm.

Thì ra những người này đều là tiểu phu vùng phụ cận, Ấn Sơn có một quy củ, phàm là người lên núi đồn củi đều phải đi thành đoàn ít nhất mười người.

“Nhưng sáng nay ta thấy một cô nương, lên núi một mình.” Bạch Ngọc Đường thắc mắc.

“Nhầm lẫn rồi.” Một hán tử khôi ngô trong đoàn cười lắc đầu: “Vị công tử này chắc chắn ngài nhìn lầm rồi, hán tử cường tráng như chúng ta còn không dám đơn độc lên núi, làm sao có một nha đầu đi vào?!”

“Nàng ta đeo một bộ xương khô.”

...

Bạch Ngọc Đường vừa nói xong, mọi người lập tức yên lặng.

“Nga... Vậy có lẽ là chỉ đến vùng bìa rừng nhặt chút củi khô về dùng.” Một lúc lâu sau, một lão nhân đã có tuổi bật cười ha ha, trả lời có lẽ cho qua chuyện.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, mơ hồ nghĩ bọn họ đang giấu diếm chuyện gì đó.

“Vậy các người vào núi cũng phải đeo xương khô theo sao?” Triển Chiêu hỏi.

“Ha ha!” Một phụ nhân béo hơn bốn mươi tuổi lắc đầu: “Chúng ta đeo làm gì a! Tuần tú như hai người các người đi vào mới cần đeo để trừ tà, hoa tàn ít bướm như chúng ta, dù là Ấn Sơn thần có nhìn thấy cũng chẳng ghen tị, có phải không?” Nói xong, đoàn người cũng đã cột xong củi, vội vã bỏ đi.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu đứng ở bìa rừng nhìn bọn họ rời đi.

“Có cảm thấy có gì... không đúng không?” Triển Chiêu đột nhiên hỏi.

“Àn.” Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Bọn họ đang giấu diếm gì đó.”

Hai người song song quay đầu lại, nhìn vào khu rừng tối âm u, trong đó rớt cuộc ẩn dấu thứ gì? Khiến cho người vùng Hưng Hóa vừa nhắc đến Ấn Sơn đã biến sắc?

.

.

Hai người đi một vòng quanh núi, không đến phân nửa trời đã tối. Tìm một tiệm mì nhỏ trong thôn ăn bát mì, người nấu mì là một lão bà tóc hoa râm. Có lẽ vì gặp được các công tử trẻ tuổi tuần tú thấy vui vẻ, nên bưng ra hai bát lớn.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vừa ăn vừa hỏi lão phụ nhân: “Bà bà có phải người địa phương không?”

Lão phụ đưa tay giơ lên ba ngón: “Ba đời đều là người địa phương, đều sinh ra lớn lên ở đây!”

Hai người liền hỏi chuyện Ấn Sơn.

Lão bà bà kéo một chiếc ghế ngồi xuống, nhìn hai người: “Ta đã nghĩ hai vị công tử không phải người địa phương mà... Là quan phủ sao?”

Triển Chiêu gật đầu.

“Ấn Sơn đại thần sẽ không vô duyên vô cớ đi ra giết người.” Lão bà bà thần thần bí bí nói: “Nhất định là có gì đó xúc phạm người rồi!”

“Xúc phạm?” Triển Chiêu nhú mày: “Chẳng hạn như là gì?”

“Ai... Hoán sa lễ này a, vốn dĩ là một dịp lễ thân cận truyền thống, nhưng đến bây giờ lại biến thành lễ tuyển mỹ. Hai vị tướng mạo tuấn tú, làm sao có thể biết được nỗi khổ của sửu nhân! Phải biết rằng, khi dát vàng lên mặt tiểu nhân, song song cũng là tát một bạt tai lên mặt sửu nhân. Trong thôn chúng ta có mấy nhà đầu dung mạo không đẹp, gia thế cũng không tốt, cả ngày khóc than không có ai thú. Đến Hoán sa lễ, các nàng còn không dám ra khỏi cửa nhà. Những nhà gia thế tốt trên trấn cũng không đón dâu nữa, chỉ chờ đến Hoán sa lễ tìm một mỹ nữ môn đăng hộ đối. Khiến cho gia môn các nữ hài tử đều không sống yên ổn, quanh năm suốt tháng ăn dùng tàn tiện, chỉ mong đến Hoán sa lễ giúp nữ nhi thuê thuyền hoa.”

“Thuê thuyền hoa cần rất nhiều bạc sao?” Triển Chiêu hỏi.

“Loại thuyền hoa rẻ nhất cũng phải có mười lăm lượng bạc.” Lão phụ lắc đầu: “Của hồi môn của người làm ăn trong sạch được bao nhiêu tiền? Tuy rằng nói ra động chạm đến mấy nhà đầu xinh đẹp đã chết kia, thế nhưng hương thân phụ lão đều nói, tốt nhất là nên hủy bỏ Hoán sa lễ!”

.

...

.

Ăn xong mì, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng rời khỏi thôn làng về nhà môn.

Triển Chiêu đột nhiên hỏi: “Người nghĩ xem, có khi nào là có người giả mạo thành Ấn Sơn lão yêu ăn thịt người để sát nhân, mục đích chính là muốn hủy bỏ Hoán sa lễ không... Hay có lẽ khiến người ta không dám thú mỹ nhân?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu thấy có lý, đang định mở miệng, lại chợt thấy phía trước có bóng người nhoáng lên...

Giữa buổi tối, hai người nhìn thấy rõ ràng, phía trước có một người đeo gùi chạy vào rừng cây âm u, rất lén lút. Hai người liếc mắt nhìn nhau, lặng lẽ bám theo.

.

.

32. Q.2 - Chương 5: Quỷ Dị Nghi Thức Quỷ Dị Nhân (nghi Thức Quỷ Dị, Người Quỷ Dị)

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường theo bóng đen kia đi về phía trước, ban đầu hai người còn khó hiểu, sao lại khò khè xuống đến cái dạng này? Lưng còng sao? Sau đó nhìn lại mới hiểu ra... Sau lưng người nọ đeo một cái gùi.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau... Cùng nhớ đến người Bạch Ngọc Đường vừa nhắc đến, thôn cô đeo bộ xương khô lên núi đón củi.

“Hơn nửa đêm đi đón củi?”

Hai người giữ khoảng cách theo sát bóng người nọ vào một nơi sâu trong rừng, cách đó không xa... Có ánh lửa truyền đến. Hai người lập tức giảm tốc độ —— xem ra không phải đơn độc hành động!

Chọn một đại thụ tương đối cao, có tầm nhìn bao quát, nấp vào, nhẹ nhàng nhắc cành cây ngăn trở trước mắt lên nhìn xuống.

Cảnh tượng thấy được có chút quỷ dị.

Trong khe suối đen âm u, được đốt một đồng lửa lớn, giữa ngọn lửa còn có một tòa tượng đá đứng sừng sững, hình dạng cổ quái dường như là một người đầu bù tóc rối, sau thân còn có một đôi cánh.

Xung quanh đồng lửa, rất nhiều người vây lại, bọn họ đều đeo gùi, lấy thứ trong gùi ném vào đồng lửa, làm một trận khói mờ bốc lên... Màn khói này nếu là ban ngày nhất định sẽ thấy được rất rõ, thế nhưng giữa buổi tối đen kịt thế này, rất nhanh đã tan vào bóng đêm.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu bản năng đưa tay che mũi miệng lại, bởi vì hai người đã thấy được đám người đó ném thứ gì vào lửa — là một đám rắn chuột sâu kiến, hơn nữa đều còn sống. Đàn chuột bị lửa thiêu không ngừng kêu chít chít, xung quanh tràn ngập mùi thịt cháy quái dị, còn có cả mùi cháy khét.

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường nhún nhún vai — cũng xem như là thịt nướng chứ? Tuy rằng mùi vị hơi đặc biệt một chút.

Bạch Ngọc Đường bật cười — làm sao có thể?!

Lại nhìn một lúc, Triển Chiêu bỗng nhiên phát hiện... Hình như mình nhìn được xa hơn rõ hơn so với trước đây, nhất là vào buổi tối, ngay cả gương mặt, chi tiết quần áo của người phía dưới đều thấy rõ ràng.

Hắn lắc lắc đầu, tiếp tục nhìn, nghĩ hay nhất là có thể nhìn rõ hơn một chút nữa, nhìn được hình dáng cụ thể của thần tượng kia... Quả nhiên, lại nhìn rõ hơn một chút.

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu không có động tĩnh gì, liền đưa mắt nhìn hắn, vừa hơi xoay mặt, liền thấy giữa màn đêm, một đôi con người đậm kim sắc của Triển Chiêu cực kì bắt mắt... Thực sự giống như có một con mèo ngồi xổm bên cạnh.

Vô thức hít một hơi, Bạch Ngọc Đường nhíu mày, còn làm cho Triển Chiêu không hài lòng, quay sang hắn “Hừ!” Đùng lên tiếng! Cẩn thận bị phát hiện.

“Miêu.” Bạch Ngọc Đường đưa tay vỗ nhẹ hắn.

Triển Chiêu không hiểu chuyện gì quay sang nhìn hắn.

“Mất người... Có gì... Khó chịu không?”

“A?” Triển Chiêu nghe Bạch Ngọc Đường hỏi liền sửng sốt, lập tức khoát tay: “Không có, mất đã khỏi lâu rồi.”

“Không có bất kì di chứng nào?”

Triển Chiêu nghĩ là Bạch Ngọc Đường quan tâm mình, cười lắc đầu: “Không chỉ là không có di chứng, còn càng lúc càng nhìn rõ!”

Bạch Ngọc Đường nghe được rõ ràng: “Càng lúc càng rõ? Người chắc chắn?”

Triển Chiêu nhe răng gật đầu — đúng vậy!

“Những chỗ khác có gì khó chịu không?” Bạch Ngọc Đường còn muốn hỏi, Triển Chiêu đưa tay nhẹ nhàng che miệng hắn lại, ôm lấy mặt hắn quay sang ý bảo hắn nhìn bên dưới, đừng ồn ào nữa.

Bạch Ngọc Đường cảm giác Triển Chiêu ôm cổ mình, cảm gác trên vai mình, tay che miệng mình, mặt cũng sắp dán lên mặt mình rồi... Bạch Ngọc Đường hẳn cả đời này có lẽ cũng chưa từng thân cận với ai như thế này.

Chính lúc này, chợt nghe thấy những người vây quanh đồng lửa kêu lên một tiếng quái lạ, sau đó bọn họ làm thành một vòng tròn, lấy từ trong gùi của mình ra một một cái đầu lâu, miệng lẩm bẩm, như là đang ngâm tụng kinh Phật hay một loại chú ngữ gì, trong tay cầm đầu lâu, nhịp nhàng nhảy theo một loại vũ đạo cổ quái.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường dù không biết các phong tục địa phương, cũng đều có thể đoán được đây là một loại nghi thức thần bí nào đó.

Đám người kia nhảy xong vũ điệu cổ quái kia, hành động kế tiếp khiến cho Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thiếu chút nữa rớt từ trên cây xuống. Cả đám người cả nam lẫn nữ giống như bị ma nhập, cõi sạch y phục,

ôm lấy nhau, nằm xuống tại chỗ bắt đầu giao hợp... Hơn nữa bất luận nam nữ, cuồng dã đến rối tinh rối mù.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thật sự không ngờ đến sẽ có tiến triển như vậy, cả kinh vội vàng xoay mặt đi, thế nhưng giữa lúc tình cảm mãnh liệt dâng trào thanh âm đương nhiên không nhỏ, khiến cho nhân tâm thật khó chịu.

Hai người vội vàng thối lui, đến một nơi cách xa một chút, bảo đảm nhìn không thấy gì, chỉ nhìn được một đám người đang ở xa xa “nhúc nhích”...

.

.

“Ha...” Bạch Ngọc Đường lắc đầu, ngồi trên cây liếc mắt nhìn Triển Chiêu.

Lỗ tai của con mèo nào đó đỏ bừng, cộng thêm biểu tình rất kinh ngạc —— có lẽ là lần đầu thấy.[thế Bạch ngũ gia không phải lần đầu?? =.=]

“Những người đó làm gì vậy chứ?” Triển Chiêu ngơ ngác: “Giữa đêm lại đến đây... làm loại chuyện đó?”

“Ta cảm thấy bọn họ dường như không được bình thường.” Bạch Ngọc Đường hoài nghi: “Ai lại cùng ái nhân làm vậy trước mặt người khác? Hơn nữa khi này người có thấy là có khi ba người cùng nhau làm?”

“Khụ khụ.” Tuy rằng Triển Chiêu rất là hiếu kỳ không biết ba người cùng nhau làm thế nào, thế nhưng cũng không có hứng thú nghiên cứu lắm, chỉ hỏi: “Có khi nào là căn bản không có tình cảm không?”

“Không tình cảm vậy làm làm gì?”

Bạch Ngọc Đường phản vấn cũng rất là hợp tình hợp lý, Triển Chiêu tìm không ra lý do giải thích, chỉ cảm thấy không hiểu ra sao, nghi thức ở xa xa còn đang tiếp tục.

Bạch Ngọc Đường hỏi: “Tiếp tục xem hay...”

“Sáng mai quay lại đi.” Triển Chiêu rất lý trí đề nghị.

Bạch Ngọc Đường vội vàng gạt đầu, hai người lập tức rời khỏi cánh rừng, Bạch Ngọc Đường để lại kí hiệu, hai người về nha môn.

.

.

Đêm đó, hai người tự về phòng mình nghỉ ngơi, nhưng đều mơ một giấc mộng lạ. Giấc mộng nóng bỏng ái muội dị thường, hai người đều mơ thấy mình đang cùng một người triền miên thân thiết, rung động đến trong ngực đau đớn, đến lúc thấy rõ mặt đối phương liền kinh hãi bừng tỉnh.

Bạch Ngọc Đường không thể tin được lại mơ thấy mình ôm Triển Chiêu làm chuyện thân mật như vậy, Triển Chiêu càng bị dọa, trong mơ sao mình và Bạch Ngọc Đường lại thân mật như vậy?!

Ngủ tiếp, vẫn là giấc mơ đó, hơn nữa càng làm càng bạo dạn, hai người cả kinh trợn tròn hai mắt không dám ngủ.

Nửa đêm, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường song song đứng dậy, đẩy cửa chạy ra sân.

Liếc mắt nhìn nhau không nói gì, trước tiên vọt tới cạnh giếng, kéo nước lạnh lên xối lên người... Qua mấy lượt mới định thần lại, cảm thấy cảm giác khô nóng đã biến mất, mới ngồi xuống cạnh thành giếng thở dốc.

Liếc mắt nhìn nhau, loại xấu hổ này khó mà nói ra miệng được.

May mà hai người đều biết đối phương không có khả năng thấy được cảnh trong mơ của mình, cho nên dù trên mặt nóng như lửa cũng giả vờ trấn định.

Cuối cùng gió lạnh ban đêm thổi lên lớp y phục ướt đẫm, tinh thần hai người rốt cuộc cũng thanh tỉnh, ngẩng đầu nhìn đối phương.

Bạch Ngọc Đường đột nhiên hỏi: “Người mơ thấy...”

“Không có a!” Triển Chiêu vội vàng lắc đầu, thậm chí không thể nào, hẳn không có khả năng biết được.

“Ách...” Bạch Ngọc Đường đương nhiên là biết Triển Chiêu cũng gặp mộng xuân, nhưng mà hẳn là sẽ không hoang đường như mình mơ thấy hắn, thế nhưng nghĩ đi nghĩ lại, trong lòng lại có chút chấp nhất, không biết con mèo này mơ thấy ai rồi.

Lại trầm mặc một lúc, vẫn là Bạch Ngọc Đường mở miệng trước: “Luồng khói có khả năng có chuyện.”

“Nga!” Triển Chiêu nghe hắn nói, thoáng cái đã hiểu ra: “Ta đã nói vô duyên vô cớ sao lại mơ giấc mộng quái lạ... như thế.”

“Vậy người mơ thấy ai rồi?” Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu.

Triển Chiêu căng thẳng nhìn hắn, hỏi lại: “Người thì sao? Ý trung nhân a?”

Bạch Ngọc Đường nhún vai, mập mờ “Àn” một tiếng: “Người cũng vậy?”

Triển Chiêu không hiểu sao trong lòng lại có chút trống rỗng, lắc đầu đứng lên, đột nhiên đưa hai tay vỗ mặt.

Thở ra một hơi thật dài, quay đầu lại trừng Bạch Ngọc Đường “Ngủ! Đánh thức lão tử giết không tha!” Nói xong, xông về phòng đóng cửa.

Đứng trong phòng phát ngốc một hồi, Triển Chiêu lắc lắc đầu, tự nói: “Tỉnh lại a!” Chạy đi thay quần áo ngủ.

Bạch Ngọc Đường thì mất hứng ngồi bên thành giếng chống trán thở dài, lại đứng lên tự xối một gáo nước lạnh, đêm lạnh như nước, một gáo nước giếng xối xuống thật lạnh đến xương. Bạch Ngọc Đường lắc lắc mái tóc ướt, đuổi con mèo đáng ghét trong đầu ra, sau đó mới về phòng thay y phục ngủ.

.
...
.

Trên quan đạo, một đội xe ngựa rong ruổi đến, chính là nhân mã của Công Tôn và Triệu Phổ.

Giả Ảnh đánh xe, Tử Ảnh dựa vào hán ngũ gập, suốt đường đi theo yêu cầu của Công Tôn ngày đêm không nghỉ, cho nên các ảnh vệ thay ngựa đi không dừng, gấp rút chạy.

Ngoài mã xa có hai bóng lớn, nhàn nhã chạy theo, giống như hai con gấu nhỏ, một con hình thể cực lớn, lông hai màu đen trắng, uy phong lẫm lẫm. Con còn lại toàn thân nhũ bạch sắc, mập mạp cực kì đáng yêu. Là Tiễn Tử và Thạch Đầu.

Bên kia là một con hắc mã lười biếng chạy, lông đen bóng, một sợi tạp mao cũng không có, đi theo bên cạnh Thạch Đầu và Tiễn Tử, là chiến mã của Triệu Phổ Hắc Kiêu.

Bên trong xe ngựa.

“A... Hắt xì.” Tiểu Tứ Tử xoa xoa mũi, đánh ra cái hắt xì thứ mười chín trong đêm.

Tiêu Lương ôm Tiểu Tứ Tử đang bị quần thành một cục lông thô bự, cho bảo bối uống được: “Cẩn Nhi, khó chịu sao?”

“Ngô... Xoay xoay.”

“Sao đột nhiên lại cảm lạnh rồi?” Triệu Phổ có chút lo lắng.

“Đi suốt đêm một mồi, hơn nửa gần đây trời đột nhiên lạnh.” Công Tôn cũng đau lòng, nhưng lại không thể chậm trễ, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường hoàn toàn không có hiểu biết về Ẩn Sơn, không cần thận sẽ gặp chuyện không may.

“Tiểu Tứ Tử, cố nhịn thêm một chút, trước khi trời sáng là đến nơi rồi!”

“Ân.” Tiểu Tứ Tử ngoan ngoãn gật đầu: “Con không sao, khụ khụ.”

Chính lúc này, con ngựa đang kéo xe bỗng nhiên hí ột tiếng, thùng xe nảy lên, Triệu Phổ kéo choàng lấy Công Tôn, Tiêu Lương đương nhiên là ôm Tiểu Tứ Tử.

Xe ngựa bỗng nhiên ngừng lại, Công Tôn nhìn Triệu Phổ, Triệu Phổ mở màn xe, hỏi Tử Ảnh và Giả Ảnh: “Làm sao vậy?”

“Vương gia, hình như phía trước có chuyện.”

Triệu Phổ hơi sững sốt, ngẩng đầu nhìn về phía trước, liền thấy xa xa giữa quan đạo, một bóng đen đang đứng.

Trăng đêm nay rất sáng, đất trên quan đạo là loại cát vàng nhỏ, không phải như loại đất đen ở phương bắc... Bởi vậy có thể phản chiếu với ánh trăng.

Giữa đêm, phía trước sương sáng mờ ảo, giữa nơi sáng tối bất phân, có người đang di chuyển. Người nọ mặc y phục cổ quái, từ xa nhìn rất tối tăm, tóc xõa dài rối tung.

“Là ai?” Hắc Ảnh và Bạch Ảnh từ trên xe nhảy đến phía trước, chặn trước xe ngựa xem tình huống.

Công Tôn cũng hiểu kì nhô đầu ra nhìn thử, vừa nhìn đã hoảng hồn, hỏi Triệu Phổ: “Trên tay hắn là gì?!”

Triệu Phổ còn đang sẫm soi người này hình thể lớn, nhìn qua có vẻ lớn hơn người bình thường, không biết có biết công phu không, không biết có chịu vì quốc hiệu lực[ra sức vì nước] không... Lúc bệnh cũ còn đang phát tác được Công Tôn nhắc nhở một tiếng, hạ mắt nhìn tay hắn... Một cái đầu người máu chảy đầm đìa.

Mọi người kinh hãi.

Sắc mặt Triệu Phổ phát lạnh: “Bắt hắn!”

Lời vừa dứt, chợt nghe người nọ đột nhiên kêu lên một tiếng rất kì quái, sau đó, trên lưng mở ra một đôi cánh lớn.

Cảnh này khiến cho tất cả mọi người sợ ngây người.

“Cánh... Có cánh?!” Tiêu Lương ôm Tiểu Tứ Tử trong xe cũng nhìn thấy, cả kinh hô lên tiếng.

Các ảnh vệ cũng nhất thời choáng váng, đã thấy hắn vẩy cánh bay lên, trực tiếp ẩn vào rừng... Biến mất không thấy đâu nữa, động tác rất nhanh.

Tiểu Tứ Tử mơ mơ màng màng nhìn ra ngoài, hỏi một tiếng: “Biết bay nga, thần tiên sao?”

Hắc Ảnh Bạch Ảnh phục hồi tinh thần lại, liếc mắt nhìn nhau, muốn đuổi theo, đã bị Công Tôn gọi lại: “Đừng đuổi theo!”

“Quá trễ rồi, sơn đạo ở đây khó đi địa thế lại không rõ, chúng ta cứ đến Hưng Hóa trước đã, sáng ai dẫn người soát núi!”

“Vâng!”

Các ảnh vệ lĩnh mệnh tiếp tục lên đường.

.

.

Triệu Phổ khó hiểu nhìn Công Tôn: “Là người là quỷ hay yêu tinh?”

Công Tôn ra ý bảo hắn nhìn Hắc Kiêu và hai con trảo ly bên cạnh.

Chỉ thấy Hắc Kiêu vẩy đuôi hết nhìn đông tới nhìn tây, Thạch Đầu và Tiểu Tử càng kì lạ hơn, Thạch Đầu ngồi xuống liếm lông, Tiểu Tử chạy đến xum xoe nịnh nọt, tựa hồ hoàn toàn không xem người có cánh phía trước là uy hiếp. Trảo ly và Hắc Kiêu đều là thần vật, không có khả năng không phản ứng, trừ phi nghĩ phía trước không có gì đáng lo.

“Cái này càng kì lạ hơn rồi.” Triệu Phổ khó hiểu: “Hắc Kiêu chỉ khi nào thấy ngựa cái mới không nháo... Chẳng lẽ là ngựa cái thành tinh?”

Công Tôn thưởng cho hấn cái lườm: “Tình huống không rõ, chúng ta đến Phủ Hưng Hóa tìm Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu rồi tính toán tiếp!”

Triệu Phổ buông màn xe, Giả Ảnh vung roi giục ngựa, tiếp tục chạy.

33. Q.2 - Chương 6: Biệt Nữ Kì (thời Kì Không Được Tự Nhiên)

Khi trời sắp sáng, xe ngựa của Công Tôn và Triệu Phổ cuối cùng cũng đến cửa huyện nha Hưng Hóa.

Sáng sớm các nha dịch vừa mở cửa, đã thấy trước cửa có một đại đội nhân mã.

Giả Ảnh xuống xe, hấn vốn nghĩ rằng nha dịch sẽ hét to mấy tiếng, không ngờ thủ hạ của Lưu Hiệp tương đối có lễ nghĩa, tiến tới lễ độ hỏi: “Các vị, đây là cửa nha môn, đến giải oan hay tìm Huyện thái gia?”

Công Tôn và Triệu Phổ trong xe nghe được, âm thầm gật đầu, Công Tôn vén rèm xuống xe: “Làm phiền các vị thông tri một chút, Công Tôn Sách Phủ Khai Phong, phụng mệnh Bao đại nhân đến hiệp trợ Lưu huyện lệnh tra án.”

“Nga!” Nha dịch vội vàng mời vào trong, một người lập tức chạy vào trong bẩm báo với Lưu Hiệp.

Triệu Phổ ôm Tiểu Tứ Tử xuống, tiểu gia hỏa sau nửa đêm đã không ho nữa, có điều vừa đến nơi đã ngủ, ngủ rất ngon.

Lưu Hiệp đích thân ra đón, mời người vào bên trong, hấn thật không ngờ cả Công Tôn tiên sinh đại danh鼎鼎 ân sư cũng đưa đến rồi, nói vậy...

Lưu Hiệp thấp thỏm dè dặt liếc mắt nhìn Triệu Phổ, vội vàng hành lễ: “Tham kiến Cửu vương gia.”

Triệu Phổ bảo hấn cứ tùy ý, không cần câu nệ.

Ấn tượng của Giả Ảnh và Tử Ảnh đối với Lưu Hiệp rất tốt, chuyển hành lý vào trong viện, ngựa thì đưa về chuồng... Vừa vào chuồng đã nghe một trận ầm ĩ... Bạch Vân Phàm và Tảo Đa Đa thấy Hắc Kiêu rồi, có lẽ là lão hữu gặp mặt phải ầm ĩ một trận, khiến cho những con ngựa khác trong chuồng đều cả kinh lui về phía sau. Tử Ảnh còn đặc biệt phân phó mã phu, tính tình Hắc Kiêu không được tốt, nghìn vạn lần đừng nhốt chung với ngựa khác.

Lưu Hiệp cùng bọn Triệu Phổ vào biệt viện của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, vừa đi vừa nhìn chăm chăm Thạch Đầu và Tiễn Tử, thầm nói đây là con gì a? Gấu con sao? Nhìn đâu có giống.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường tối qua lẫn qua lẫn lại cả một đêm, vừa thức dậy, đã bị lạnh còn có chút choáng váng, định đi nấu một nồi canh gừng uống.

Vừa đến cạnh giếng múc nước rửa mặt, liền thấy Hắc Ảnh Bạch Ảnh đang bê hành lý vào, chào hai người bọn họ một cái: “Ngũ gia, Triển đại nhân.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu lắc lắc đầu, nghĩ có khi nào mình còn chưa tỉnh không, hôm qua vừa gửi thư hôm nay đã đến rồi?

“Triển đại ca, Bạch đại ca.” Tiêu Lương đi đầu chạy ào vào phòng, phía sau là Thạch Đầu và Tiễn Tử.

Lúc này hai người mới hiểu được là Công Tôn và Triệu Phổ thật sự đã đến rồi.

Triển Chiêu vốc nước lạnh rửa mặt cho tỉnh, ngược lên đã thấy Công Tôn và Triệu Phổ theo sau Lưu Hiệp cùng vào, Tiểu Tứ Tử có lẽ còn đang ngủ, nằm trong lòng Triệu Phổ.

“Công Tôn, tới nhanh vậy, đang cần người đây.” Triển Chiêu tiến lên.

Công Tôn vốn dĩ định khách sáo mấy câu, thế nhưng vừa ngẩng đầu đã ngây ngấn cả người, hần kè sát vào nhìn Triển Chiêu một chút, lại nhìn Bạch Ngọc Đường, nhíu mày: “Sắc mặt hai người sao lại kém như vậy?”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, ấp úng nói: “Tối hôm qua... Hơi nhiễm lạnh.”

Công Tôn lắc đầu, bảo Giả Ảnh nấu mấy chén canh gừng, đơn giản gom cả ba vào cùng trị, đều bị thương hàn.

.

.

Công Tôn vào phòng, Thạch Đầu trước tiên lúi lên giường nằm ngay ngắn, Công Tôn liền đem Tiểu Tứ Tử nhét vào trong lòng nó, kéo chăn đắp lên, ấm êm để bảo bồi ngủ thêm một chút.

Sau đó lại bảo Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ngồi xuống, Công Tôn bắt mạch cho hai người, vốn chỉ tưởng là bệnh thương hàn thông thường, thế nhưng bắt mạch rồi, Công Tôn sững sốt. Sau đó, hần dưng một loại ánh mắt kì dị nhìn hai người, khiến cho Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường bất giác đỏ mặt.

“Làm sao vậy?” Triệu Phổ hỏi Công Tôn.

“Nga...” Công Tôn chần chờ một chút, nói với Tử Ảnh: “Tử Ảnh a, đi xem được thế nào rồi?” Vừa nói vừa nháy mắt với hần.

Triệu Phổ không hiểu, có cái gì mà không thể nghe? Tử Ảnh tuy rằng rất muốn nghe, thế nhưng ý của Công Tôn là mọi người không thể ở lại, liền dẫn theo Tiểu Lương Tử đi ra. Các ảnh vệ đều lui ra ngoài, Lưu Hiệp còn có công vụ phải xử lý, cũng ra ngoài.

Cửa phòng đóng lại, trong phòng chỉ còn bốn người, Thạch Đầu Tiểu Tứ Tử và Tiểu Tứ Tử đang ngủ say. Công Tôn ngồi bên bàn bưng cầm nhìn hai người, hỏi: “Hai người... Đêm qua ngủ thế nào?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vạ phần xấu hổ, mập mờ ậm ừ nói: “Cũng... Cũng được.”

“Thực sự được?” Công Tôn không tin cười cười: “Không mơ thấy giấc mơ kì quái, hay là... chuyện kì quái?”

Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường đều sững sốt, Triệu Phổ ngồi một bên vừa ngáp vừa hỏi: “Thư ngọc, tối qua hai người bọn họ làm gì rồi?”

“Không a!” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường trăm miệng một lời, đồng lòng lắc đầu: “Cái gì cũng không có!”

Triệu Phổ và Công Tôn có chút bất ngờ sao người này lại kích động như vậy, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều thở dài xoay mặt nhìn nơi khác không nói lời nào. Một lúc lâu sau, Triệu Phổ cười, đá mày với Công Tôn: “Nói vậy là làm gì rồi? Cuối cùng cũng đã?”

Công Tôn cũng hiểu kì, thậm chí nói không lẽ mộng đẹp của Tiểu Tứ Tử đã thành thật rồi?

“Thật sự cái gì cũng chưa làm a.” Triển Chiêu bất đắc dĩ rồi: “Công Tôn, hay là người nói thẳng đi, rốt cuộc làm sao vậy?”

Công Tôn cảm thấy có chút mất hứng, nói: “Hai người trúng dâm độc rồi có biết không?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường mở to hai mắt, cùng nghĩ đến mùi khói kì lạ tối qua, còn có cảnh lạ trong mơ và cảm giác khô nóng không tầm thường: “Có khi nào là...”

“Ai bản lĩnh như vậy có thể hạ độc được các người?” Triệu Phổ cũng buồn bực.

Hai người đem chuyện mắt thấy tai nghe tối qua nói lại một lần, còn có chuyện buổi tối toàn thân khô nóng đi ra dội nước lạnh.

Công Tôn nghe xong thở phào nhẹ nhõm: “May mà tối qua hai người cách khá xa không ngủi được a, nếu không có lẽ sẽ không là vấn đề có thể giải quyết bằng nước lạnh đâu.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lại không tự khống chế được, nghĩ tới cảnh nam nữ giao hợp trong rừng đêm qua, cùng với cảnh trong mơ, đem nhân vật đổi thành ai đó... Đều cảm thấy có chút choáng váng.

Triển Chiêu đỡ trán: “Hiện tại ta vẫn còn choáng váng, có phải là vì thứ được kia không?”

“Nga, cái này thì không phải.” Công Tôn nói: “Yên tâm đi, dâm độc đã giải rồi, đầu người choáng váng là vì xối nước lạnh lại gặp gió, cho nên bệnh thương hàn rồi.” Vừa nói vừa viết một đơn thuốc: “Uống thêm chút được sẽ khỏi.”

“Đúng rồi.” Triệu Phổ hiếu kì hỏi: “Hai người người mơ thấy ai rồi?”

“Khụ khụ...”

Công Tôn đang uống nước, che miệng nhìn Triệu Phổ —— thật trực tiếp a!

Các ảnh vệ đang nghe trộm trên mái nhà cũng nắm tay —— nguyên soái thật lợi hại.

“Lẫn nhau sao?” Triệu Phổ vờ vô tư hỏi, dù sao thì da mặt hắn cũng dày mà.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều cảm thấy có chút khó thở, Triển Chiêu vội vàng xoa tay: “Đừng nói bậy, Bạch huynh đã có người trong lòng rồi.”

Công Tôn và Triệu Phổ sững sốt, trên mái, Tử Ảnh nhéo Giả Ảnh một cái, đau đến nỗi Giả Ảnh giật mình một cái: “Làm sao vậy?!”

“Thật không phải mơ a.” Tử Ảnh hồ nghi: “Bạch Ngọc Đường có người trong lòng? Mà không phải là Triển Chiêu!”

Giả Ảnh nhún nhún vai: “Người phải biết rằng đây là Triển Chiêu nói, theo ta thấy, có vài phương diện năng lực lý giải của Triển Chiêu thật ra cũng không hơn Tiểu Tứ Tử bao nhiêu, đương nhiên là chỉ vài phương diện.”

Mà lúc này trong phòng trên giường, Thạch Đầu cảm giác trong lòng giật giật, cúi đầu nhìn, đã thấy Tiểu Tứ Tử không biết tỉnh dậy từ lúc nào, chân mày nhăn nhúm lại, xoa cằm ngơ ngác nhìn nó —— Bạch Bạch có người trong lòng? Không phải là Miêu Miêu sao?!

Thạch Đầu với qua gối ngủ, thấy không còn nóng, liền dùng cái bụng lông mềm mềm ủ ủ Tiểu Tứ Tử tiếp tục ngủ.

Tiểu Tứ Tử làm sao còn ngủ được a, mối nguy nghiêm trọng nhất trong lịch sử đã tới rồi! Người trong lòng Bạch Ngọc Đường, rốt cuộc là ai!

“Ách...” Triệu Phổ nhìn Công Tôn —— thiệt hay giả?

Công Tôn nhướn mày một cái —— không chắc, chỉ đành chờ sau này tìm cơ hội hỏi.

.
.

“Đúng rồi.” Triển Chiêu thấy bầu không khí có chút cổ quái, liền cắt ngang hỏi: “Sao các người đột nhiên lại đến?”

“Nga, ta nghe nói lần này người phải đối phó với Ân Sơn yêu vật, cho nên vội vàng đến hỗ trợ.” Công Tôn nói, hỏi Triệu Phổ: “Người có cánh đêm qua, còn nhớ rõ không?”

Triệu Phổ gật đầu: “Ân, là tên gia hỏa cầm đầu người bay đó sao?”

“Cái gì?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường giật mình: “Cầm đầu người, có cánh biết bay?”

Triệu Phổ nghiêm túc gật đầu: “Trước đây khi ta, từng thấy qua mấy tên đeo cánh giả mạo đến phô trương thanh thế, có điều tối qua không giống như là giả, cảm giác rất thật.”

“Người làm sao lại có cánh?” Bạch Ngọc Đường cảm thấy những chuyện xảy ra gần đây đều có chút ngoài tưởng tượng.

Sau đó, Lưu Hiệp chu đáo phái người đưa điểm tâm đến, bọn người Triệu Phổ chạy suốt một đêm, bọn Triền Chiêu lẫn qua lẫn lại suốt một đêm, đều đã rất đói bụng, ngồi xuống trước tiên lấy một phần to cắn ăn, ăn kiện phiên nào để qua một bên.

Tiểu Tứ Tử cũng dậy rồi, tựa trên người Thạch Đầu, Tiêu Lương dứt bảo bối ăn kê đản canh. [nó là bánh flan ó~~]

Nhân lúc mọi người không chú ý, Tiểu Tứ Tử nhỏ giọng nói với Tiêu Lương: “Tiêu Lương Tử, khi này ta nghe thấy, Bạch Bạch có người trong lòng!”

“Àn, là Triền đại ca sao?” Tiêu Lương lại dứt vào miệng bảo bối một muống đầy.

“Hình như là không phải.”

“A?!” Tiêu Lương cũng kinh hãi.

Tiểu Tứ Tử nghiêm túc nói: “Chúng ta nhất định phải nghĩ biện pháp điều tra rõ!”

“Àn!” Tiêu Lương vội vàng gạt đầu, Cẩn Nhi nói thế nào thì là thế đó!

.
.

Trong khi ăn, Triền Chiêu và Bạch Ngọc Đường nói cho Công Tôn nghe một chút về án mạng xảy ra mấy ngày qua.

“Ăn mặt người?” Công Tôn nghe xong cảm thấy rất buồn cười, Triệu Phổ cũng nhú mào: “Ăn mặt người... Ăn luôn cả cái mũi sao?”

Khóe miệng Triền Chiêu giật giật, Bạch Ngọc Đường trước sau như một không muốn ăn gì.

“Nga, ý của ta là, ăn cả mắt và mũi, vậy chẳng phải là ăn luôn cả rỉ mắt và rỉ mũi sao...: Triệu Phổ còn chưa dứt lời, mọi người đã không muốn ăn tiếp nữa, Công Tôn cầm cái bánh bao nhét vào chặn miệng hẳn.

“Ẩn Sơn yêu vật, không bằng nói là Ẩn Sơn yêu tộc.”

Đổi một bình trà, Công Tôn bắt đầu nói câu chuyện hán biết về Ẩn Sơn yêu vật.

“Ẩn Sơn vốn dĩ là một truyền thuyết. Tương truyền, trên núi có một bộ tộc cổ, bọn họ có một đặc điểm chung, vô luận nam nữ đều có dung mạo rất đẹp, cho nên khi đó vương cung quý tộc đều muốn bắt Ẩn Sơn tộc về đùa giỡn. Sơn dân đại bộ phận đều được sơn thần bảo hộ, bọn họ rất ghét quý tộc hung bạo, thà rằng biến thành quái nhân cũng không chịu hầu hạ quý tộc. Vì vậy, sơn thần thực hiện nguyện vọng của bọn họ, biến bọn họ thành quái vật xấu xí, còn cho bọn họ đôi cánh, đồng thời đưa bọn họ đi ẩn giấu trong sơn lâm. Người tốt có thể nhìn thấy, lên Ẩn Sơn được chúc phúc về sau thăng chức rất nhanh, những kẻ tàn ác, hung bạo đến gần sẽ bị nguyên rửa, sẽ chịu vận rủi. Vì vậy, truyền thuyết về Ẩn Sơn cứ như vậy mà thành.”

“Nói vậy...” Triền Chiêu khó hiểu: “Người tại Ẩn Sơn hẳn là rất thanh cao, sao lại bắt đầu ăn thịt người rồi?”

“Còn có đoạn sau.” Công Tôn tiếp tục nói: “Sau này một sơn dân yêu một vị cô nương trong thôn, cô nương đó ngại hán xấu xí, yêu một vị văn sinh công tử. Chuyện tương tự cũng xảy ra với những cư dân Ẩn Sơn khác... Dần dần, tính cách của bọn họ thay đổi, sau cùng trở nên hung tàn, đồng thời chán ghét những người có dung mạo đẹp.”

Công Tôn kể xong cổ sự, Triệu Phổ cười: “Một bộ tộc đi từ bi kịch này đến bi kịch khác.”

Tất cả mọi người gạt đầu —— cực kì chính xác.

Đang nói, Giả Ảnh chạy từ bên ngoài chạy vào: “Vương gia, Lưu đại nhân nói phát hiện thấy một cổ thi thể không đầu ở ngoại ô.”

Mọi người lập tức nghĩ đến —— quái vật cầm đầu người đêm qua.

“Đi, ra ngoài đi dạo tiêu thực.” Mọi người đứng dậy ra ngoài.

.

.

Triển Chiêu đi đến giường cầm Cự Khuyết cũng muốn đi, Tiểu Tứ Tử ôm chặt hắn: “Miêu Miêu, bé bé, Tiểu Tứ Tử cũng muốn đi!”

Triển Chiêu bắt đắc dĩ: “Tiểu Tứ Tử, ngoan ngoãn ở nhà dưỡng bệnh, chờ khỏe rồi lại ra ngoài.”

“Vậy Miêu Miêu nói cho Tiểu Tứ Tử biết người trong lòng Bạch Bạch là ai!” Tiểu Tứ Tử nhất định phải hỏi cho ra.

Triển Chiêu nhìn trời: “Ta cũng không biết a, hắn chưa nói tên.”

“Một chút cũng không tiết lộ sao?” Tiểu Tứ Tử không chịu buông tay.

Triển Chiêu không thể làm gì hơn là nói: “Àn... Ta chỉ biết là người trong lòng hắn rất đẹp, ăn mặc mộc mạc, không biết phân biệt vải vóc, gia cảnh giàu có, võ công cũng tốt, còn rất có danh tiếng trên giang hồ, nhưng lại thích chạy khắp nơi.”

Nói xong, Triển Chiêu đi.

Tiêu Lương lắc đầu cười khổ, Tiểu Tứ Tử bên cạnh ôm chầm lấy cánh tay nó, nghiêm mặt hỏi: “Tiểu Lương Tử, người đó là ai a?!”

Tiêu Lương ôm trán, nhét thêm một cái tiểu lung bao vào miệng Tiểu Tứ Tử: “Ăn xong rồi uống được, mau mau trị cho khỏi bệnh Cẩn Nhi, ta thấy tương đối rồi!”

“Tương đối?” Tiểu Tứ Tử nghiêng đầu...

Tiêu Lương ôm cánh tay ngửa mặt lên trời lẩm bẩm: “A, Cẩn Nhi, người đoán xem Triển đại ca khi còn bé có khả ái giống người không?”

Đang nghi hoặc, Tiểu Tứ Tử hung hăng nhéo nó một cái: “Không được nghĩ đến người khác!”

Tiêu Lương kinh hoàng, vội vàng ngoan ngoãn dâng kê dẫn canh.

Giả Ảnh nhìn Tử Ảnh cười: “Ai, tiểu vương gia rất có phong thái của tiên sinh a.”

Mà Tử Ảnh lúc này vẫn còn đang trong trạng thái xoa cằm không hiểu: “Người đó là ai nhỉ?”

.

...

.

“...Hắt xì.” Trên đường đi ngoại ô, Triển Chiêu hắt xì mấy cái liên tục.

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn hắn: “Còn chưa khỏi?”

“Không có, mũi ngứa thôi.” Triển Chiêu xoa mũi, đi lên vài bước tiếp tục bàn chuyện vụ án với Công Tôn.

Bạch Ngọc Đường khẽ nhún mày, trước nay Triển Chiêu đều là đi sóng vai với mình, hôm nay xuất môn đường hắn cố ý muốn tách ra, không phải đi nhanh hơn thì chậm hơn... Con mèo này, đang giận dữ sao?

34. Q.2 - Chương 7: Truy Tra Tâm Thương Nhân (tra Khảo Về Người Trong Lòng)

Nơi tìm thấy thi thể không đầu, là trên một con đường nhỏ ở ngoại thành, con đường này giao với quan đạo mà hôm qua bọn Công Tôn vào thành, phía trước là sơn lâm um tùm, phía sau có mấy con sông nhỏ, rất heo lánh.

Có người nói là do một nông phu ở phụ cận, khi lên đây gánh nước phát hiện ra.

Triệu Phổ bảo Lưu Hiệp mang đến một tấm bản đồ địa phương, kiểm tra một chút, cánh rừng này nối liền với sơn lâm xung quanh, tiếp giáp với quan đạo, có rất nhiều nơi có thể ra hoặc vào thành. Khó trách tối qua bọn họ gặp phải quái nhân cầm theo đầu người kia... Như thế xem ra không cần hỏi a, tám phần là do quái vật có cánh kia giết người.

.

.

Công Tôn đi qua, ngồi xuống bên cạnh thi thể kiểm tra, có vẻ chết không mấy nhanh chóng, máu chảy thành một vũng lớn, xem ra trước khi chết có giãy dụa, cũng không phải thúc thủ chịu trời.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thì quan sát địa hình xung quanh, trên mặt đất có vết máu, kéo ra rất xa, hướng đến quan đạo.

“Đầu là bị xé xuống khi còn sống, hoặc là ngay sau khi chết.” Công Tôn nhìn vết thương một chút: “Không phải dùng đao, là dùng sức xé xuống.”

“Xé xuống khi còn sống?” Những người biết võ công trầm miệng một lời, thềm nói đây là loại người gì a? Chuyện này không phải chỉ cần có sức là làm được, chẳng lẽ là võ lâm cao thủ, bằng không thật sự là quái vật!

“Người chết là nam nhân, niên kỉ có lẽ khoảng từ bốn mươi lăm đến năm mươi, hình thể tương đối béo, mặc y phục rất cầu kì, trên tay có một lớp chai mỏng, hẳn là trước đây lao khổ, sau gia cảnh giàu có.” Vừa nói, vừa cầm lấy túi tiền bên hông người nọ lên, ọi người nhìn: “Xem ra không phải cướp bạc.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng hỏi Lưu Hiệp: “Biết người này chứ?”

Lưu Hiệp nhìn chằm chằm cỗ thi thể không đầu trên mặt đất một lúc lâu, gật đầu: “Hình như là ta biết, đây là một vị hương thân của Hưng Hóa. Họ Tiễn, tên đầy đủ là Tiễn Đại Hữu... Có lẽ là hắn.”

Lưu Hiệp vừa nói, vừa gọi người đến nhà của Tiễn Đại Hữu xem thử, nếu như thật sự mất tích, thì gọi một người trong nhà đến nhận thi.

“Tiễn Đại Hữu này là một trong những người giàu có nhất huyện Hưng Hóa.” Lưu Hiệp giới thiệu cho bọn Triển Chiêu một chút về thân phận của người chết: “Năm nay có lẽ khoảng bốn mươi sáu bốn mươi bảy tuổi, rất phúc hậu. . Người này trước đây xử thế không được tốt lắm, đánh đập kẻ yếu đoạt nam chiếm nữ thỉnh thoảng cũng sẽ làm. Ta từng giáo huấn hắn vài lần, gần đây đã bớt càn quấy... Nghe nói hắn đã cải tà quy chính rồi. Có thể là vì đến tuổi trung niên ấu tử trong nhà lại chết ngoài ý muốn. Hắn nghĩ là báo ứng, cho nên đột nhiên thay đổi, bắt đầu làm việc thiện.”

“Nói thí dụ như, hắn đã làm chuyện tốt gì?” Triệu Phổ hiểu kì.

“A.” Lưu Hiệp cũng vui vẻ: “Vùng Giang Nam giàu có đông đúc, Hưng Hóa ta có vô số lương điền sơn lâm, lại có ngư nghiệp cùng buôn bán lụa dệt... Cho nên nạn dân các loại căn bản không có.”

Bọn người Triển Chiêu đầu gật đầu, mấy ngày nay bọn họ đi khắp nơi, huyện Hưng Hóa này đừng nói là nạn dân, ngay cả khát cái cũng không thấy một người, nếu có cũng là từ nơi khác đi qua, người địa phương tuyệt đối không có.

“Lưu đại nhân cai trị có phương pháp.” Triệu Phổ tựa hồ rất tán thưởng Lưu Hiệp, xử thế nhún nhường khiêm tốn, cai quản một huyện thành dân phong thuần phác, đời sống cũng giàu có, quả nhiên đúng như lời Bao đại nhân nói, tuổi trẻ đầy hứa hẹn... Không biết sau này có dự định vào quân trung phát triển không.

Lưu Hiệp hơi xấu hổ lắc đầu: “Vương gia quá khen, ta ghi nhớ ân sư huấn giáo, phải làm cho từng bách tính trong vùng chương quản đều được sống đầy đủ... Chỉ tiếc, vậy mà lại xảy ra một vụ án lớn như vậy, trước sau tính lại, đã chết sáu bảy người rồi.”

Nha dịch phía sau hắn cũng có chút ủ rũ.

.

.

Sau đó, mọi người tiếp tục tìm đầu mối ở hiện trường.

Công Tôn vẽ tình hình hiện trường lại, bao quát cả hình thái khi chết của Tiễn Đại Hữu và hoàn cảnh xung quanh. Đây là một biện pháp mà gần đây Công Tôn vừa nghiên cứu ra, vẽ lại rồi, lúc nào cũng có thể xem lại chi tiết hiện trường, để tránh sơ xuất.

Bọn Triển Chiêu thì đi dạo một vòng xung quanh, phát hiện vết máu kéo dài đến quan đạo, sau đó đột nhiên dừng lại, hẳn là nơi quái vật rải cánh bay vào núi.

“Lưu đại nhân, tại Hưng Hóa có từng xuất hiện người có cánh chưa?” Bạch Ngọc Đường hỏi Lưu Hiệp.

Lưu Hiệp sửng sốt, chân mày nhíu chặt có vẻ lưỡng lự: “Cái này...”

“Có sao?” Triển Chiêu thấy thần sắc hắn trở nên nghiêm trọng, xem ra là đã từng có thật, hỏi một câu.

Lưu Hiệp gật đầu: “Ta tiếp nhận huyện Hưng Hóa cũng chưa thật lâu, phát hiện Hưng Hóa có rất nhiều tin đồn cổ quái, trong đó có rất nhiều người vào núi, đều nói từng nhìn thấy người có cánh, thế nhưng người nọ rất nhanh, chỉ chợt lóe qua đã không thấy bóng nữa.”

“Hay là vào núi xem thử?” Triệu Phổ đề nghị, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều đồng ý, Lưu Hiệp lại vội vàng ngăn cản: “Ai, đi không được đi không được!”

Mọi người không hiểu: “Vì sao? Chúng ta có rất nhiều người.”

“Cái này không liên quan đến nhiều hay ít người, thật sự không được!” Lưu Hiệp lắc đầu: “Phải tìm được người dẫn đường mới có thể vào, thế nhưng gần đây trong núi thường hay gặp được Ẩn Sơn, bởi vậy người dẫn đường cũng không dám vào núi, duy độc một vài người đồn cũi, đi lại quanh bìa rừng, đều có khả năng gặp nguy hiểm. Trong núi này nhiều quái thạch lại khó phân biệt phương hướng, mỗi sáng trưa chiều còn có sương mù lớn, tùy tiện đi vào sẽ hữu khứ vô hồi!” [có vào không có ra]

Triển Chiêu nghĩ ở lại chờ cũng không phải biện pháp, liền hỏi: “Có thể tìm được người dẫn đường không?”

“Đã tìm rồi!” Lưu Hiệp trả lời: “Những người dẫn đường đó đều đã lớn tuổi, gọi họ đi cũng không dễ.”

Bạch Ngọc Đường đá đá mày với Triển Chiêu —— Lưu Hiệp này có phải hơi quá hiền lành rồi không, không học được cái xấu của Bao đại nhân.

Triển Chiêu cười với hắn —— cái xấu của Bao đại nhân mới là tinh túy! Cũng không phải dễ học.

Bạch Ngọc Đường bật cười, nhưng Triển Chiêu lại ho khan một tiếng trở lại thần tình nghiêm túc, tiếp tục xem thi thể... Bạch Ngọc Đường khó hiểu nghĩ, Triển Chiêu không vui sao.

.

.

Sau đó, người nhà của Tiễn Đại Hữu đến, quản gia nói tối qua lão gia hoảng hoảng hốt hốt ra ngoài đến nay vẫn chưa trở về, mắt vừa thấy thi thể lập tức khóc lớn: “Ai nha lão gia, sao lại như thế này!”

Bọn Triển Chiêu hỏi hắn có chắc chắn là Tiễn Đại Hữu không, quản gia nói không sai, y phục cùng hài đều là của lão gia... Chỉ là đầu của lão gia sao lại không còn!

Lưu Hiệp và người trong nhà Tiễn Đại Hữu mang thi thể hắn trở về trước, hỏi một chút về tình hình người chết.

.

Công Tôn vốn định trở về khám nghiệm tử thi, thế nhưng bị bọn Triển Chiêu kéo đến cánh rừng hôm qua nơi gặp phải nghi thức cổ quái, gặp nguy trùng phải dâm độc kia.

Cánh rừng này cũng không quá rậm rạp, ban ngày nhìn qua có vẻ không quỷ dị như vào đêm... Đi vào một lúc lâu, chỉ thấy được vết cháy lớn trên mặt đất, lại không thấy tượng đá đâu.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường kiên trì dè dặt dâm độc, chỉ sợ lại gặp phải cảnh xấu hổ, bởi vậy đều đứng tại phía ngoài. Công Tôn cười nói với hai người: “Loại độc này chỉ trúng khi ngửi mùi khói đang đốt, gió thổi cả đêm, đã sớm tan hết rồi.

“Tượng đá đó ở đâu rồi?” Triển Chiêu khó hiểu: “Màu đỏ, hẳn phải rất bắt mắt chứ.”

Mọi người tìm kiếm khắp nơi, cũng không phát hiện thấy manh mối gì, cảm thấy rất buồn bực, tượng đá cao bằng hai người, không lý do gì nói không thấy là không thấy a.

“Vương gia.” Lúc này, Hắc Ảnh nhảy từ một thân cây cao xuống, chỉ vào thân cây cực to đó nói: “Bên trong có gì đó.”

Bạch Ảnh kéo một mảnh vỏ cây muốn kéo ra, thế nhưng nhìn kỹ, phát hiện có khóa đồng khóa lại. Tiễn Tử vẫn đi theo bọn Công Tôn, Thạch Đầu ở nhà bởi Tiểu Tử Tử.

Nó thấy Bạch Ảnh kéo không ra, Hắc Ảnh định sang hỗ trợ, liền lách lư chạy qua, dùng móng cọ cọ cho Bạch Ảnh và Hắc Ảnh tránh sang, giờ móng vuốt lên hung hăng cào khóa đồng kia một cái, cạch một tiếng, khóa gãy ra rơi xuống.

Triển Chiêu vỗ vỗ đầu Tiễn Tử, liền thấy nó đặc ý đào dạt vầy vầy cái đuôi ngắn.

Bạch Ảnh và Hắc Ảnh nắm vỏ cây kéo ra ngoài, mở ra được một cánh cửa lớn hình vòm... Thì ra thân đại thụ này bên trong toàn bộ trống rỗng.

Công Tôn ngẩng mặt nhìn một chút —— thảo nào cành lá trên cây đều héo úa cả. Trên đỉnh thụ có khe hở, khi này Hắc Ảnh từ nơi đó thấy được bên trong có ánh sáng.

Mở được vỏ cây ra rồi, liền thấy bên trong có một pho tượng đá hình người đen tuyền.

Tượng đá đó có lẽ cao khoảng bằng hai người thường, diện mục dữ tợn, sau lưng có cánh, toàn thân xích lỏa, trên thân có ngực, bộ ngực của nữ nhân, phía dưới thô to, lại là nam thân...

Bọn người Triển Chiêu cảm thấy tượng đá này quả thật quá thô tục, đều hỏi Công Tôn: “Đây là cái gì?”

Công Tôn vội vàng lắc đầu: “Không biết a, chưa từng thấy tượng đá ghê tởm như vậy, có lẽ không phải là thần tiên... Có phải tượng đêm qua các người nhìn thấy không?”

“Đêm qua chúng ta thấy là màu đỏ mà phải không?” Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu: “Tuy rằng hình dạng cũng tương đối giống.”

“Đúng vậy...” Triển Chiêu cũng buồn bực, đưa tay gõ nhẹ tượng đá kia, vừa gõ lên liền hiểu được: “Làm từ sắt đen!”

Triệu Phổ cũng đưa tay sờ thử: “Đúng vậy, tối qua có đốt lửa, có lẽ là thiêu đỏ lên mới có màu sắc như vậy.”

“Vậy xem ra, dường như là có người tế bái quanh năm.” Công Tôn nhìn khắp nơi xung quanh, thấp giọng nói: “Tuy rằng Đại Tổng ta dân phong khai hóa, thế nhưng nhiều người đã hợp, loại chuyện bại hoại luân lý này, chắc chắn quan phủ sẽ không cho phép.”

“Dù cho là tập tục dân gian lưu truyền cũng quá hạ lưu.” Triệu Phổ nhíu mày: “Ta lại thấy giống như là tà giáo yêu giáo nào đó giả trò quỷ.”

Mọi người đều cảm thấy có lý.

Giả Ảnh đi tìm người ở nơi phụ cận đến hỏi, chưa từng nghe nói qua loại tập tục hoang đường này, có hai vị lão nhân vừa nhìn thấy tượng đá kia đã che mắt liên tục mắng nhiếc chửi rủa.

Bọn Triển Chiêu không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là phái người mời Lưu Hiệp đến.

Lưu Hiệp đến xem cũng không biết là có chuyện gì, hỏi lại chuyện tối qua, biết được lại có người hoang đường như vậy, cũng cảm thấy không thể hiểu được.

Thương lượng một chút, mọi người quyết định để tượng đá lại, sau đó phái người mai phục, đến đến đêm lại có người đến, sẽ bắt toàn bộ bọn họ đưa về nhà môn thẩm vấn.

Lưu Hiệp nghĩ có thể chỉ là nghi thức của một vài thanh niên muốn tìm kích thích, không liên quan đến việc Ẩn Sơn yêu vật giết người. Mọi người đương nhiên cũng mong là thế... Thế nhưng nhìn lại về phía tượng đá kia, lại mơ hồ cảm thấy, từ thứ đó tỏa ra một luồng yêu dị.

.

.

Buổi trưa, mọi người rốt cuộc cũng về đến nhà môn.

Vào sân, liền thấy Tiểu Tứ Tử đã mặc y phục xuống giường đang đi bộ trong sân. Công Tôn chạy tới ôm lại bắt mạch, thấy bệnh đã khỏi, cũng yên tâm thả ra cho bảo bối đi tiếp.

Mọi người ngồi xuống chuẩn bị ăn, Bạch Ngọc Đường ngồi bên trái, Triển Chiêu vừa định ngồi xuống cạnh hắn, lại bị Tiểu Tứ Tử chiếm mất chỗ.

Triển Chiêu buồn bực nhìn bảo bối, Công Tôn vừa định mắng Tiểu Tứ Tử không lễ phép, lại bị Triệu Phổ kéo lại, nhát mắt với Công Tôn —— đừng động đừng động, để tùy nó đi.

Tiểu Tứ Tử chỉ chỉ chỗ cạnh mình: “Miêu Miêu ngồi ở đây.” [ta trét ta trét mắt, bảo bối kưng quá]

Triển Chiêu ngồi xuống, hiện tại biến thành Tiểu Tứ Tử ngồi giữa Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, mọi người nghĩ là lâu ngày không gặp, Tiểu Tứ Tử làm nũng với hai người, cũng không hỏi nhiều. Đều đã đói bụng, vội vàng ăn, Công Tôn ăn xong còn phải đi khám nghiệm tử thi.

“Bạch Bạch.” Tiểu Tứ Tử cầm muỗng múc kê đản cao, gọi Bạch Ngọc Đường một tiếng.

“Ăn?” Bạch Ngọc Đường vừa ăn vừa nghĩ chuyện, trong đầu lúc là Ẩn Sơn lúc lại là mèo, lung tung đủ thứ. Nghe Tiểu Tứ Tử gọi hắn, thờ ơ đáp lại một tiếng.

“Người trong lòng Bạch Bạch là nam hay nữ?” Tiểu Tứ Tử đột nhiên hỏi.

“Khụ khụ...”

Bạch Ngọc Đường không đề phòng, sắc thức ăn, ho khù khụ nhìn Tiểu Tứ Tử.

Chúng ảnh vệ bên cầm đầu ăn, Triệu Phổ gấp thức ăn cho Công Tôn —— tiểu bảo bối hỏi trúng trọng điểm rồi.

Triển Chiêu ngồi bên cạnh gấp thức ăn cho Tiểu Tứ Tử, giúp Bạch Ngọc Đường giải vây: “Tiểu Tứ Tử, người trong lòng đương nhiên phải là nữ.”

“Dựa vào cái gì nha? Cha và Cửu Cửu đều là nam, Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử cũng là nam nha.” Tiểu Tứ Tử phản bác.

...

Tiểu Lương vui hớn hờ ăn, người trong lòng... Ha ha.

Triển Chiêu nghe xong ngăn người, nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường vuốt mũi xấu hổ vạn phần, tiểu bại hoại này sao vừa đến đã hỏi câu này.

Tiểu Tứ Tử trong lòng đã nắm chắc, khi này Tiểu Lương Tử đã phân tích qua, hình tượng của người trong lòng Bạch Bạch chính là Miêu Miêu! Lần này nhất định phải bắt hắn thừa nhận!

“Bạch Bạch, người trong lòng Bạch Bạch họ gì?” Tiểu Tứ Tử cọ cọ Bạch Ngọc Đường truy vấn: “Có đẹp như Miêu Miêu không? Có suât như Miêu Miêu không? Vô công có giỏi như Miêu Miêu không? Danh tiếng có lớn như Miêu Miêu không? Có thích chạy khắp nơi như Miêu Miêu không?”

“Khụ khụ.” Chúng ảnh vệ đều giả làm thùng cơm gục đầu nỗ lực ăn, vai run a run cố nhịn không để mình phụt cơm ra, Tử Anh gấp thức ăn hoang mang nhìn mọi người, sao chỉ ăn cơm trắng không ăn thức ăn a?

“Bạch Bạch, ngô...”

Tiểu Tứ Tử còn muốn hỏi nữa, Bạch Ngọc Đường vội vàng gấp một miếng sườn nhét vào miệng tiểu bại hoại, đưa tay nhéo má Tiểu Tứ Tử: “Ăn.”

Tiểu Tứ Tử tà mắt liếc hần, thấy tai Bạch Ngọc Đường hồng hồng cúi đầu ăn, lập tức biết mình đoán đúng rồi! Bạch Bạch rất giống như đã nhận ra mình thích Miêu Miêu rồi, vì vậy, Tiểu Tứ Tử lại chuyển mắt qua Triển Chiêu.

Lúc này trong lòng Triển Chiêu càng lo lắng hơn, đúng a... Người trong lòng Bạch Ngọc Đường là nam hay nữ? Trên giang hồ nam nhân dung mạo đẹp lại nổi danh quả thật là không ít... Vì vậy, Triển Chiêu càng thêm càng thêm phiền muộn.

...

35. Q.2 - Chương 8: Quả Loạn Mạt Giác (quanh Co Lòng Vòng)

Một bữa cơm này Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu ăn mà như mất vị giác.

Ăn xong mọi người tiếp tục uống trà nghiên cứu án tử, Lưu Hiệp thuật lại, hần kể rằng đã hỏi người nhà của Tiễn Đại Hữu, nói rằng nhiều ngày nay Tiễn Đại Hữu vẫn luôn lo lắng không yên. Mặt khác, hần còn thuê vài tên lưu manh làm thủ vệ quanh nhà, tựa như là có người muốn hại hần. Càng kì quái hơn là những đêm gần đây hần thường xuyên gặp ác mộng, trong mơ không ngừng gọi người cứu mạng hoặc cầu xin tha thứ, nói cái gì sửa đổi thành con người mới, hối hận không ngớt gì đó.

Bọn Triển Chiêu nghe kể, xem ra cái chết của Tiễn Đại Hữu không phải do trùng hợp hay chuyện ngoài ý muốn, có người muốn mưu hại hần, hơn nữa chính hần cũng biết trước, cho nên tăng mạnh đề phòng. Hơn nữa, hằng đêm gặp ác mộng, cảm giác như là trước đây Tiễn Đại Hữu đã làm chuyện xấu xa hôm nay cừu gia trả thù, nói không chừng đến nhà hần xem thử sẽ tìm ra manh mối.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường muốn đi, Tiểu Tứ Tử kéo kéo Triệu Phổ.

Triệu Phổ vừa đối mắt với tiểu gia hỏa kia, lập tức biết hiện tại bảo bối không cho hai người đi, liền nói: “Để bọn Giả Ảnh đi thăm dò đi.”

“Đúng vậy, chuyện này chúng ta đã quen thuộc, Lưu đại nhân mang theo hai nha dịch cùng chúng ta đi được không?” Giả Ảnh rất là thông minh a, vội vàng nhận nhiệm vụ.

Lưu Hiệp đương nhiên đồng ý, vừa lúc hần cũng muốn đến Tiễn gia, đơn giản mang theo hai người cùng đi.

Sau đó, điều tra tượng đá, tìm người đồn cũi, dò la bản án cũ, tìm đầu mối... không bao lâu, mười mấy ảnh vệ của Triệu Phổ đều giành hết, ngay cả Triệu Phổ và Công Tôn cũng chạy đi khám nghiệm tử thi, chỉ để lại Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường mắt to trừng mắt nhỏ, bên cạnh là Tiểu Tứ Tử đang nhìn chăm chăm.

Thi thể cần Công Tôn kiểm tra rất nhiều, vừa ăn cơm chiều, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường không cũng không có tâm tư đi xem mấy thứ buồn nôn đó, cho nên chạy đến Quyển tông phòng(phòng hồ sơ) xem lại ghi chép về những vụ án cũ, hy vọng có được thu hoạch.

Nhưng mà hai bọn họ đi đến đâu, Tiểu Tứ Tử sẽ theo đến đó, hơn nữa những lúc có cơ hội, lập tức sẽ hỏi “người trong lòng”. [Bạch Bạch đáng thương~]

Bạch Ngọc Đường hiện tại chỉ cần nghe đến ba chữ “người trong lòng” thì lập tức đau đầu, Triển Chiêu thì lại rất hiếu kì, nếu Tiểu Tứ Tử có thể hỏi ra được người trong lòng Bạch Ngọc Đường là ai, vậy thì rất tốt, mình không phải đoán mò nữa.

“Triển đại ca, Bạch đại ca.”

Lúc này, Tiêu Lương vẫn đang chuyên tâm lật xem ghi chép trong phòng đột nhiên gọi: “Hai người xem cái này.”

Triển Chiêu nhận lấy xem thử, là ghi chép về một vụ trộm, đã là vụ án từ hai mươi năm trước rồi, một tên trộm cắp, bị phạt đánh mười trượng, giam ba tháng, tên người nọ là Tiễn Đại Hữu.

“Trộm?” Triển Chiêu không hiểu: “Tiễn Đại Hữu là hương thân bản địa, chẳng lẽ trước đây thật sự nghèo đói như vậy?”

“Người giàu lên chỉ sau một đêm cũng không phải không có, chẳng phải Công Tôn đã nói trên tay hắn có lớp chai mỏng, hẳn là trước đây từng chịu khổ sao.” Bạch Ngọc Đường cầm lấy bản ghi chép nhìn một chút, hỏi Triển Chiêu: “Có khi nào là hai người khác nhau trùng tên không? Tên này cũng rất thường gặp.”

Triển Chiêu cảm thấy rất có khả năng, để chắc chắn, bọn họ tìm vị bộ khoái lớn tuổi nhất trong nha môn đến, hỏi chuyện địa phương.

.

.

Lão bộ khoái không chút kinh hoảng, lễ nghi chu toàn, tựa hồ đã có đoán trước. Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau trong lòng ngầm hiểu, có thể lão nhân có chuyện muốn nói, đúng thật, muốn hỏi về vụ án cũ, còn không phải là hỏi những lão bộ khoái thế này sao?!

Nhìn bản ghi một cái, lão đầu cười: “Triển đại nhân, chính là Tiễn Đại Hữu kia.”

“Chẳng lẽ khi trẻ hắn rất nghèo khó?”

“Ở huyện Hưng Hóa này có vài vị hương thân, bọn họ thời trẻ đều rất nghèo khó, sau đó lại phát tài, trong đó bao gồm cả Tiễn Đại Hữu. Bất quá a, ban đầu đa số đều là thứ vô liêm sỉ vì phú bất nhân [vì giàu sang mà làm chuyện bất nhân], khiến cho Hưng Hóa chướng khí mù mịt, Huyện lệnh trước kia tham phú quý cùng bọn họ thông đồng hành gian, bách tính dù phần nọ nhưng lại không dám lên tiếng. Sau đó Lưu huyện lệnh đến nhận chức, khi đó mới là thực sự thay đổi, hắn không hổ là cao đồ của Bao đại nhân, nhìn thấu mọi sự, các vị hương thân kia cũng an phận không ít. Hơn nữa mấy năm gần đây, hằng năm đều có quái sự, cho nên bọn họ ngày càng hướng thiện. Nhưng thiện ác đến cùng đều sẽ có báo ứng a, bất thị bất báo thì hậu vị báo.” [Thiện hữu thiện báo, ác giả ác báo, bất thị bất báo, thì hậu vị báo: Kẻ lương thiện sẽ gặp điều lành, người tàn ác sẽ gặp điều dữ. Điều quả báo không phải không đến, nó chưa đến chỉ vì chưa đến thời điểm]

“Hằng năm đều có quái sự là chỉ chuyện gì?” Triển Chiêu nghe ra trong lời lão bộ khoái còn có ý khác, dường như ám chỉ Tiễn Đại Hữu bọn họ đã làm chuyện thương thiên hại lý gì, “Không phải huyện Hưng Hóa rất yên ổn, rất ít có án tử sao?”

“Đúng vậy!” Bộ khoái nghĩ nghĩ một lát: “Chuyện này, không liên quan đến bách tính bình thường, cũng không nguy hại đến mọi người, nói thế nào đây... Chẳng hạn như nhi tử của Tiễn Đại Hữu trượt chân té vào sông chết; tiểu thiếp của Lưu viên ngoại có gian tình với một hán tử, khi chuyện bại lộ hán tử kia giết chết tiểu thiếp, phóng hỏa thiêu hơn nửa phần gia sản của Lưu viên ngoại; còn có kỹ viện do Trần viên ngoại mở, liên tục xảy ra chuyện, lại còn xuất hiện Ân Sơn yêu, hiện tại không ai dám đến kỹ viện, các kỹ nữ cũng không dám tiếp khách, không dám tự trau chuốt cho bản thân nữa; mặt khác a, Trần viên ngoại buôn bán vải, hoán sa lễ năm nay có người chết, không được như năm ngoái, cho nên việc buôn bán của hắn bị lỗ rất nhiều; còn có Khổng viên ngoại mở xưởng đóng tàu, hoán sa lễ đã ngừng, việc cho thuê thuyền cũng hỏng bét. Hiện tại Tiễn Đại Hữu lại chết... Ai, các vị hương thân này xem ra người người bất an.”

“Những người đó... Đều tổn thất trầm trọng vì yêu quái Ân Sơn sát nhân?” Triển Chiêu nhíu mày: “Bọn họ trước kia chẳng lẽ đều là vì phú bất nhân, sau đó lại một đêm phát tài sao?”

Lão bộ khoái cười: “Một đêm phát tài nói khó không khó nói dễ cũng không dễ. Thông thường có vốn liếng, dùng đúng cách sẽ rất nhanh giàu có! Nhưng bọn người đó không biết dùng cách nào bỗng dưng có được

số bạc lớn như vậy. Đều là chỉ trong chớp mắt, mở ra tủ lâu trà quán... Ha ha, lại thêm một cái chớp mắt, tiểu du côn đã trở thành phú hào hương thân.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nghe ra được ẩn ý của lão đầu, hần hoài nghi lai lịch tiền bạc của những người này bất minh!

“Lão nhân gia, có chút chuyện đồn nào không?” Triển Chiêu cười hỏi: “Nói nghe một chút.”

“Triển đại nhân cũng thích nghe nhàn ngôn toái ngữ a [chuyện tầm phào, đồn đại], những lời này đều là đồn đãi không thể tin hoàn toàn a.” Lão nhân gia vuốt vuốt râu, thử thăm dò nói.”

“Nếu đã là nhàn ngôn toái ngữ, nói cũng không sao, có phải không? Coi như tiêu khiển sau bữa cơm.” Triển Chiêu kéo một chiếc ghế cho lão đầu ngồi xuống, Tiểu Tứ Tử ngoan ngoãn châm trà.

Lão đầu thấy Tiểu vương gia tự mình châm trà, mừng rỡ, nhận chén trà nghiêm túc nói với Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường: “Ta sinh sống ở đây đã bao nhiêu năm, người giàu có nhất toàn bộ Hưng Hóa năm đó. Tên Từ Thắng Tam, Từ lão gia tử. Tổ tiên Từ gia là ngự y trong cung, có người nói từng cùng Thái Tổ gia xây dựng giang sơn, đã cứu mệnh Thái Tổ, cho nên có được gia tài bạc triệu, phú giáp một phương.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, huyện Hưng Hóa có Từ gia sao? Chưa từng gặp qua a.

“Từ lão gia tử kế thừa sản nghiệp tổ tiên, việc buôn bán phát triển, giá cả kinh doanh rất hợp lí. Hơn nữa tính tình hần hào phóng thích cứu tế dân nghèo, rất được tôn kính... Chỉ có điều, hai mươi năm trước tại Từ gia đột nhiên xảy ra đại hỏa, toàn gia không một người sống sót.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đặc biệt nhạy cảm đối với các loại án tử nhiều năm trước toàn gia diệt môn, là hậu thế tử tôn báo thù sao? Bọn họ bản năng phát giác ra trong đó có thể có liên quan, liền truy vấn: “Là có người phóng hỏa hay ngoài ý muốn? Đã điều tra rõ ràng chưa?”

“Một trận hỏa, toàn gia trên trăm mạng, không một người sống sót. Ta là một tiểu bộ khoái trong nha môn, chưa từng gặp qua chuyện như thế.” Lão đầu thở dài: “Nhị vị là đại nhân vật đã trải nghiệm nhiều, các người nói xem, đó có thể là chuyện ngoài ý muốn sao?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều ngầm hiểu —— quả nhiên có ám muội.

“Từ gia cứ như thế không còn, mọi người xót thương không thôi. Nhưng mà Huyện lệnh khi đó tra xét, không có kết quả, chỉ nói là trong nhà có hỏa hoạn, ngoài ý muốn. Khi ấy ta là gia nhân trong nha môn, khi đó ngộ tác nói cho ta biết... Trên mỗi cổ thi thể đều có vết đao! Thế nhưng Huyện thái gia đã hạ lệnh, là chết cháy, chính là do chết cháy!”

“Là giết người toàn gia, sau đó phóng hỏa.” Bạch Ngọc Đường nhíu mày: “Sau đó thì sao?”

“Không còn sau đó nữa... Từ gia đã không còn, trong vùng lại xuất hiện một đám hương thân, dùng một số tiền lớn mua lại tất cả cửa hàng buôn bán của Từ gia trước kia, bắt đầu kiếm tiền, hơn nữa những người này khi đó đều là lưu manh vô lại, nhất cùng nhị bạch!” [một nghèo hai trắng, túm lại là trắng tay] Lão bộ khoái nói đến đây, dừng lại một lúc: “Lưu huyện lệnh tuổi còn trẻ, niên khinh khí thịnh... Chỉ là tính tình quá thẳng thắn, các lão nhân chúng ta biết hần chưa đủ năng lực, không thể chọc vào, cho nên vẫn giấu hần, nếu không có thể dẫn đến họa sát sinh. Chỉ có Bao đại nhân có đủ khả năng, cho nên Triển đại nhân... Chuyện này, xin ngài cố tra xét.”

Triển Chiêu vui vẻ gật đầu: “Đa tạ lão bá... Đúng rồi, ngộ tác khám nghiệm tử thi năm đó còn sống không?”

“Vẫn còn, ở thành đông có một con phố, bên trong có một công xưởng nhỏ, bán rượu. Trong quán rượu có một Lão Du Đầu, chính là ngộ tác của nha môn năm đó.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nghe thấy rất thú vị —— khám nghiệm tử thi về già bán rượu?

“Ha hã, hần điên điên khùng khùng, lúc nào cũng say như chết. Các người muốn tìm hần hỏi chuyện, vậy phải hao chút sức lực.” Bộ khoái nói sau thì rời đi.

.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vừa nghe có đầu mối, lập tức quyết định lên đường tìm Lão Du Đầu. Vừa đứng lên, Triển Chiêu lập tức cảm giác được phần eo nặng nặng, cúi đầu nhìn...

Tiểu Tứ Tử ôm hông hắn, ngửa mặt cười tủm tỉm nói: “Miêu Miêu, ta cũng đi.”

Triển Chiêu vừa định bảo Tiểu Tứ Tử ở nhà, đã thấy miệng bảo bối méu một cái vành mắt đỏ lên. [cắn!]

Triển Chiêu vội vàng ôm bảo bối lên: “Được rồi, mang Tiểu Tứ Tử theo.”

Tiểu Tứ Tử vẫy tay gọi Tiêu Lương, Tiểu Tử Thạch Đầu cũng muốn đi, bị Bạch Ngọc Đường ngăn lại, chỉ chỉ ra phía sau ý bảo chúng nó đi tìm Công Tôn và Triệu Phổ, dù sao thì mang theo hai chúng nó ra ngoài cũng rất bất tiện.

Ra khỏi nha môn, chạy tới con phố.

Nơi đó thật ra không xa, chỉ là có chút loạn, không ít quán rượu cùng đồ phở[sòng bạc], cũng có vài người đáng vẻ lưu manh ra vào.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi đến nơi rồi mới biết thì ra lớn như vậy, liền hỏi thăm một người xen đường xem nhà Lão Du Đầu ở đâu.

Bạch Ngọc Đường đi phía trước, Tiêu Lương hỏi đường, Tiểu Tứ Tử ôm cổ Triển Chiêu đi phía sau, nhìn quanh, đột nhiên hỏi: “Miêu Miêu, sao không đi song song với Bạch Bạch?”

Triển Chiêu sững sốt: “Cái gì?”

“Miêu Miêu trước đây đều là cùng đi với Bạch Bạch, sao lần nào lại tách ra?” Tiểu Tứ Tử hiếu kỳ hỏi: “Giận rồi sao?”

“Không a.” Triển Chiêu bật cười: “Không phải vẫn đi cùng nhau sao?”

Tiểu Tứ Tử nhìn Bạch Ngọc Đường phía trước, thấy hắn dừng bước chỉ chỉ vào một ngõ nhỏ phía trước, có vẻ như là tìm được rồi.

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại, vừa lúc Triển Chiêu ngẩng đầu, ánh mắt chạm nhau, Triển Chiêu lại dời mắt về nơi khác, Bạch Ngọc Đường hơi nhíu mày. Tiểu Tứ Tử ngăn người, ôm má nhìn Triển Chiêu, đột nhiên trong đầu nảy ra một ý.

Mọi người vào ngõ nhỏ đi đến cạnh quán rượu, Bạch Ngọc Đường đi chậm lại chờ Triển Chiêu đến trước mặt, lại nghe Tiểu Tứ Tử đang ôm con mèo đó nói cái gì “Lý tỷ tỷ thật sự rất đẹp, Miêu Miêu về Khai Phong rồi có muốn gặp không? Còn nữa còn nữa, cha có một chất nữ, là đường tỷ của Tiểu Tứ Tử, cũng rất đẹp. Thể chất nữ nhi của Tiểu Bát Tử, cũng đẹp nữa! Đều là các cô nương rất tốt, rất là môn đăng hộ đối với Miêu Miêu!”

Bạch Ngọc Đường ngăn người, thăm hỏi Tiểu Tứ Tử nói với Triển Chiêu cái gì vậy? Sao mà không ngừng nói cô nương nhà ai đó rất đẹp?!

Triển Chiêu cũng rất khó hiểu: “Tiểu Tứ Tử, đường tỷ của ngươi với thể chất nữ nhi của Bát Vương Gia làm sao vậy?”

“Đều đã đến tuổi xuất giá rồi nha!” Tiểu Tứ Tử nghiêm túc nói: “Miêu Miêu ngươi xem Bạch Bạch cũng đã có người trong lòng rồi, ngươi cũng phải tìm một người đi nha!”

Triển Chiêu dở khóc dở cười nhéo má Tiểu Tứ Tử: “Ngươi bớt hao tâm đi, nương ta còn không quản mấy chuyện này của ta.”

Tiểu Tứ Tử cười hắc hắc, Triển Chiêu đi qua người Bạch Ngọc Đường, đưa tay gõ cửa quán rượu của Lão Du Đầu, Tiêu Lương âm thầm ngẩng đầu nhìn Bạch Ngọc Đường, chỉ thấy hắn nhíu mày, dường như không được vui, thậm chí khen —— ngươi thật giỏi a Cẩm Nhi! Chiêu này hay.

Triển Chiêu gõ mấy cái, không ai đáp lời, nhẹ nhàng đẩy... Kèn kẹt một tiếng... Cửa không khóa.

Triển Chiêu sững sốt, hần đang ôm Tiểu Tứ Tử, vội vàng lui lại một bước, nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường lúc này cũng đã phục hồi tinh thần lại, bước lên vài bước, dùng mũi giày nhẹ nhàng đẩy cửa phòng, nhìn vào trong, bên trong tối đen không đốt đèn, cửa sổ trên bốn vách tường cũng kéo rèm che lại.

Triển Chiêu buông Tiểu Tứ Tử xuống giao cho Tiêu Lương, một tay cầm Cự Khuyết, cùng Bạch Ngọc Đường một trái một phải đẩy đại môn đi vào... Vừa vào bên trong, liền nghe Tiểu Tứ Tử “Ngô!” một tiếng che miệng lại, Tiêu Lương cũng nhìn Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường chỉ vào một cánh cửa nhỏ bên hông nhà.

Hai nhìn qua, liền thấy phía dưới khe cửa đều là máu... Gần như đã bị che lại. Hơn nữa vết máu khô đã chuyển màu, dù cho có chuyện không may, cũng là đã lâu.

Triển Chiêu bước tránh vết máu đi qua, đưa tay, nhẹ nhàng mở cửa nhỏ...

Thấy thứ bên trong, mọi người lập tức kinh hãi.

36. Q.2 - Chương 9: Tân Đích Kế Hoạch (kế Hoạch Mới)

Ngoài dự đoán, sau cửa cũng không phải cảnh tượng đáng sợ đầu người máu chảy đầm đìa hay thi thể bị chặt nhỏ gì. Phía sau thật ra là một ngăn tủ lớn, bên trong xếp từng hàng bình sứ, miệng bình đều niêm phong kín, hẳn là cất rượu. Toàn bộ ngăn tủ đều chảy đầy một lớp tương nâu, chảy ra ngoài, tràn ra khe cửa, nhìn qua có vẻ rất giống máu.

Triển Chiêu đưa tay sờ sờ, hơi dính dính, đưa đến dưới mũi ngửi ngửi, nướng mày một cái, đưa cho Bạch Ngọc Đường ngửi.

Bạch Ngọc Đường cúi đầu ngửi thử, chỉ ghe được mùi bã rượu không hề có chút mùi máu nào, xác định không phải máu. Còn đang nghiên cứu xem nó là gì, không đề phòng, Triển Chiêu đưa ngón tay lên bôi lớp tương dính dính đó lên mũi Bạch Ngọc Đường.

“Ha ha.” Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương đều cười rộ lên, Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ đưa tay xoa mũi, Triển Chiêu đi qua giúp hần lau, dựa vào rất là sát... Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, Triển Chiêu cũng nhìn Bạch Ngọc Đường.

Tiểu Tứ Tử ngửa mặt nhìn hai người, ánh mắt hai người này khi thỉnh thoảng lại đây đó liếc nhau, căn bản là giống cha và Cửu Cửu như đúc! Vậy mà còn giấu giấu diêm diêm không chịu nói thích, đáng giận!

Đang ở trong bầu không khí mờ ám, bỗng nhiên từ phòng cách vách, truyền đến thanh âm “lạch cạch”, dường như là có vật gì vừa rơi.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lập tức phục hồi tinh thần lại, gần đây không hiểu sao cứ hay thất thần, vội vàng đi theo tiếng động vào căn phòng phía sau...

Sau lớp rèm cửa dày là một gian phòng khác, vừa vào cửa đã ngửi được hương rượu ngập tràn. Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chau mày, đi vào trong, thấy một chiếc giường, từ dưới gầm giường có một cái đùi người vươn ra. Cả hai vừa cúi đầu nhìn, đã thấy bình rượu để đầy đất, một lão đầu râu tóc bạc phơ đang ngáy, ngủ rất say.

Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường đều thở dài, lắc đầu, đây có lẽ là Lão Du Đầu rồi... Một ngõ tác đang hảo hảo, sao lại trở thành như thế này.

“Này, Lão Du Đầu?” Triển Chiêu đẩy đẩy hần.

Lão đầu trở mình một cái, không tỉnh.

Tiểu Lương Tử chạy qua, đẩy phụ: “Lão gia gia, tỉnh tỉnh.”

“Không cần gọi nữa, xem ra đã say mềm rồi.” Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu cũng hết cách, thấy lão đầu đã lớn tuổi như vậy, đơn giản gọi một cái xe đẩy đến, dời lão đầu lên xe, đắp một tấm chăn, trực tiếp đẩy từ quán rượu về nhà môn.

.

.

Trên đường về, Tiểu Tứ Tử không đòi Triển Chiêu bế, muốn Bạch Ngọc Đường bế, vừa đi vừa nói chuyện với Triển Chiêu, như vậy là Triển Chiêu bắt buộc phải đi sóng vai với Bạch Ngọc Đường.[ai dám nói bảo bối ngốc??]

Hơn nữa suốt cả đường đi Tiểu Tứ Tử liên tục giới thiệu cô nương cho Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường thì lại không nói được gì, cũng không biết nên làm ra biểu tình gì. Tiểu Lương nghe tới kinh hồn táng đảm, sao Tiểu Tứ Tử lại quen biết nhiều cô nương như vậy?

Về đến nhà môn, Công Tôn và Triệu Phổ nghiệm thi xong, vừa ra ngoài uống chén trà, thấy hai người đã về vội vàng ngoắc — có phát hiện quan trọng!

Triển Chiêu gọi người đưa Lão Du Đầu đến khách phòng để hẩn ngủ, chuẩn bị canh giải rượu, chờ hẩn tỉnh sẽ uống. Sau đó cùng Bạch Ngọc Đường, theo Công Tôn, Triệu Phổ đến phòng ngỗ tác.

.

.

Công Tôn dẫn mọi người đến cạnh thi thể Tiễn Đại Hữu: “Túi mật của Tiễn Đại Hữu bị vỡ.”

“Bị dọa chết sao?” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường trầm miệng một lời.

“Àn... Các nội tạng khác cũng nứt ra, không ít xương cốt cũng gãy.” Công Tôn nói, chỉ ọi người thấy: “Còn có a, trên người hẩn có rất nhiều vết thương trầy da, y phục cũng bị móc rách, hơn nữa xem ngón tay hẩn.”

Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường nhìn xuống ngón tay Tiễn Đại Hữu, liền thấy trong kẽ móng tay dính đầy bùn.

Triển Chiêu cầm một cây gậy trúc gạt gạt y phục Tiễn Đại Hữu: “Hẩn là ngã chết sao? Từ chỗ cao ngã xuống? Hay có lẽ là lăn xuống sườn núi?”

Muốn tạo thành tình trạng nội tạng vỡ, xương cốt gãy... Vậy thì chỉ có thể là rơi từ trên cao xuống. Nếu nói là do bị cao thủ dùng nội lực đánh nát nội tạng, cũng không giống như thế này.

Mọi người hồi tưởng lại một chút, đều cảm thấy không đúng —— gần đây cũng không có núi cao, đều là đất bằng và đường đi, tuy rằng xa xa có sơn lâm, những cũng là nơi rất xa! Đâu thể có khả năng lăn xuống sườn núi rồi còn lăn thêm nữa dẫm trên đất bằng? Trên mặt đất cũng không có vết tích a! Nói cách khác, Tiễn Đại Hữu không chết tại nơi tìm hấy, mà là sau khi chết mới bị vút xác đến đây.

“Giết rồi vút xác sao?” Triển Chiêu hỏi.

Công Tôn lắc đầu: “Nói chính xác, có thể là như thế này, Tiễn Đại Hữu ngã từ trên núi xuống, vẫn chưa chết, sau đó tự mình, lão đảo chạy đến nơi đó, cuối cùng bị giết chết, xé đầu xuống mang đi... Chính là như thế.”

“Vậy nơi hẩn chết hẩn là không xa, vùng núi gần đây có núi cao không?” Triệu Phổ hỏi.

“Không có!” Mọi người cùng lắc đầu.

“Cũng có thể chỉ là một sườn dốc, lăn một đoạn dài, sau đó đụng vào đại thụ, sẽ dẫn đến nội tạng bị chấn vỡ cùng gãy xương.” Công Tôn lại xem xét thi thể Tiễn Đại Hữu một chút, giống như đang lường lự gì đó.

“Làm sao vậy?” Triển Chiêu phát hiện Công Tôn bất thường, liền hỏi: “Còn vấn đề gì sao?”

“Ân...” Công Tôn cười khỏ: “Ta nghĩ tới một tình huống khác.”

“Tình huống gì?” Mọi người cùng hỏi.

“Các cơ quan nội tạng của hắc bị vỡ rất nghiêm trọng, cảm giác... Rất giống như là bị rơi xuống từ nơi rất cao, chẳng hạn như vách đá các loại. Nói thật ra, vết thương loại này khả năng do tự chạy ngã không lớn.” Công Tôn nói.

“Nhưng mà gần đây lại không có vách đá.” Mọi người lắc đầu.

“Có khi nào là có, mà chúng ta không thấy không?” Triền Chiêu đột nhiên lóe linh quang, Công Tôn vỗ tay một cái: “Ân, đây cũng chính là tình huống đầu tiên ta nghĩ tới!”

Mọi người chau mày, có một ngọn núi thế nhưng mọi người không thấy?! Ý chỉ —— Ấn Sơn!

“Thư ngọc, người nói Tiễn Đại Hữu ngã từ trên Ấn Sơn xuống mà chết?” Triệu Phổ cảm thấy rất là thú vị.

“Ân, cho nên ta cũng tự cảm thấy không hợp lí, hắc là còn một khả năng nữa.” Công Tôn nói, cảm gậy trúc chỉ chỉ vào chân Tiễn Đại Hữu: “Bị rách hết cả.”

“Chúng tớ có người đuổi theo hắc, khi hắc chạy trốn bị ngã rất thảm.” Bạch Ngọc Đường nói: “Cũng rất sợ hãi hoảng loạn.”

“Lại nhìn ở đây.” Công Tôn lật thi thể của Tiễn Đại Hữu lại, để mọi người thấy.

“Sao trên lưng lại có nhiều vết cào như vậy?” Mọi người đều không giải thích được lý do.

“A, Cừu Cừu, rất giống vết thương khi điều hâu bắt thả thả.” Tiểu Tứ Tử đột nhiên mở miệng... Triệu Phổ nhớ lại, trước đây có lần đưa Tiểu Tứ Tử lên núi săn thú, lúc thấy liệt ưng bắt thả tiểu bảo bối đau lòng muốn chết, tiểu thả tử cứu được trên lưng đều có vết cào, nghe nói mới nhận ra... Thật giống!

“Người hôm qua chúng ta thấy không phải cũng biết bay sao?” Công Tôn hỏi.

Mọi người cảm thấy càng lúc càng không bình thường.

Triệu Phổ cười: “Thư ngọc, người cho rằng, người nọ giống như một con chim ưng thật lớn đuổi theo Tiễn Đại Hữu, sau đó...”

“Bắt hắc, bay lên.” Bạch Ngọc Đường chỉ vào mấy lỗ máu trên vai tử thi, nói: “Cũng giống như khi liệt ưng bắt mồi. Sau đó Tiễn Đại Hữu giãy dụa, rơi xuống ngã chết, lại bị nắm vào phía dưới, mang đi.”

Mọi người cùng tưởng tượng tới hình ảnh đó một chút... Thật sự là phù hợp để lý giải tình trạng thi thể nhất.

Sau đó, mọi người bắt đầu phát huy trí tưởng tượng, chẳng hạn như Tiễn Đại Hữu hơn nửa đêm ra ngoài, chạy lên một ngọn núi, không ngờ là Ấn Sơn, bị một con quái vật nửa người nửa chim tập kích, chạy trốn thì bị chụp lấy bay ra khỏi Ấn Sơn, giữa không trung Tiễn Đại Hữu giãy dụa... Cuối cùng rơi xuống. Sau khi ngã chết, thì bị con quái vật đó xé đầu xuống, đem đi.

Nghĩ xong mọi người đều lắc đầu —— quái lực loạn thần, tử hư ô hữu! [quái lực loạn thần: Tử bất ngữ : quái, lực, loạn, thần - Khổng Tử không nói chuyện quái đản, bạo lực, rối loạn và quỷ thần; Tử hư vô hữu: Tử hư ô hữu, vô kê chi đàm - Chỉ là chuyện hư ảo, không có căn cứ chứng minh.]

“Còn có phát hiện nào khác không?” Triền Chiêu hỏi Công Tôn.

“Có một!” Công Tôn nói, vé tay áo tử thi lên, phía trong của cánh tay, có một vết sẹo.

“Sao lại bị thương chỗ này?”

“Là vết thương khi kết bái hoặc phát thề.” Bạch Ngọc Đường vén tay áo lên ọi người xem, mặt trong tay hắc cũng một vết sẹo như vậy, màu sắc rất nhạt: “Đây là vết sẹo lưu lại khi năm huynh đệ chúng ta khi kết bái trước đây, rạch tại vị trí này, đến chết cũng sẽ còn vết.”

Mọi người hiểu ra —— Tiễn Đại hữu hắc là còn có vài vị huynh đệ kết nghĩa.

“Thế nhưng khi này hỏi người nhà của Tiễn Đại Hữu, không ai nhắc tới.”

“Vết sẹo này ít nhất đã hai mươi năm rồi.” Công Tôn chỉ chỉ vết sẹo của Bạch Ngọc Đường, vết sẹo này của Bạch huynh cũng đã mười năm rồi, màu vết sẹo của Tiễn Đại Hữu còn nhạt hơn.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vô thức liếc mắt nhìn nhau —— vô thức nghĩ đến vụ án diệt môn hai mươi năm trước, bọn Tiễn Đại Hữu một đêm phát tài, lại có huynh đệ kết nghĩa, có khi nào là có liên quan với nhau?

Chỉ mới xem qua thi thể Tiễn Đại Hữu, cũng đã phát hiện ra không ít điểm đáng ngờ, muốn tra rõ nguyên nhân chết, hiện tại quan trọng nhất là phải tra ra vì sao giữa đêm Tiễn Đại Hữu lại chạy đến nơi hoang sơn dã lâm?

“Tiếp theo là thi thể nữ hài nhi này.” Công Tôn lại đưa bọn Triển Chiêu đến chỗ tử thi nữ nhân bị xé mặt, bởi vì khung cảnh đẫm máu đáng sợ, cho nên Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương bị đuổi ra ngoài.

.

.

Ra khỏi phòng ngổ tác, Tiểu Tứ Tử kéo Tiêu Lương qua một bên nói: “Tiêu Lương Tử.”

Tiêu Lương vẫn còn chưa rõ: “Cẩn Nhi, sao lại giới thiệu cô nương cho Triển đại ca? Bạch đại ca không vui rồi.”

Tiểu Tứ Tử híp mắt: “Không vui là tốt a, cái nào gọi là liệu pháp kích thích!”

“Kích... Kích thích?”

“Cha nói chuyện lâu với cô nương nào, sắc mặt Cửu Cửu sẽ rất là khó coi, Cửu Cửu nói chuyện lâu với cô nương vào, cha sẽ không vui.”

“Ân!” Tiêu Lương nghiêm mặt gật đầu: “Bởi vì ghen tị a.”

“Đúng vậy.” Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm nói: “Từ lúc Bạch Bạch nói có người trong lòng, Miêu Miêu vẫn không được bình thường, mà khi này lúc ta giới thiệu cô nương cho Miêu Miêu, Bạch Bạch rất hưng phấn nha!”

“Đương nhiên a.” Tiêu Lương nhỏ giọng cảnh cáo: “Không được khiến cho bọn họ giận dữ a, cẩn thận bị đánh mông, ta còn tưởng là ngươi muốn thử bọn họ một chút, còn có kế hoạch sao?”

“Sẽ không làm hỏng chuyện!” Tiểu Tứ Tử nhìn xung quanh, dán qua, thì thào vào tai Tiêu Lương: “Có kế hoạch...”

Tiêu Lương nghe xong gật đầu: “Ân!” Rất khả thi! Cẩn Nhi biện pháp này không tồi!”

Vì vậy, hai tiểu gia hỏa âm thầm thương nghị, chuẩn bị từ bỏ các tác hợp trước đây, chuyển sang cùng phương pháp kích thích, giúp hai người đẩy nhanh tốc độ!

Trong phòng mọi người tập trung nghiên cứu án mạng, cũng không biết bên ngoài hai tiểu hài nhi đang có âm mưu bí mật.

.

.

Thi thể các cô nương này, Công Tôn cũng đã nghiệm xong: “Ăn mất người gì đó, hoàn toàn là bị ảnh hưởng của truyền thuyết và người bắn tiếng đe dọa, mặt của các cô nương này, là do dùng dao nhỏ cắt xuống.”

“Dao...” Triển Chiêu đi đến gần nhìn kĩ: “Những con dao này dường như rất cùn, còn gồ ghề, cảm giác mới giống như là do bị cấn.”

“Đúng vậy!” Công Tôn chỉ vào vết thương: “Ta tìm thấy rất nhiều bột phấn và đá vụn nhỏ trên vết thương.”

“Bột phấn và đá vụn?” Bạch Ngọc Đường sững sốt: “Dao bằng đá mài sao? Cho nên rất cùn.”

“Nhưng là loại dao đá chỉ dùng đục đục ra, chưa từng được mài!” Công Tôn mở một tấm giấy ra, vẽ ra hình dáng đại khái của con dao đá.

“Thời điểm này ai còn dùng dao đá?” Triệu Phổ nhíu mày, nhớ tới một vài bộ tộc hoang dã đã gặp trên đường khi hành quân chinh chiến trước đây, thì quả thật có dùng dao đá, hơn nữa... Nhớ đến bộ tộc kia, Triệu Phổ còn nhớ tới chút chuyện...

“Khi còn bé ta đã từng thấy người như vậy...” Một câu lẩm bẩm của Triệu Phổ, khiến bọn Triển Chiêu lấy làm kinh hãi: “Từng thấy người nào?”

“Tay cầm dao đá, tướng mạo cổ quái, thân hình cao to vạm vỡ, còn tự bôi ỉn thành trắng xóa.” Triệu Phổ nhìn nhìn mọi người: “Chỉ có điều sau lưng bọn họ không có cánh, chỉ là đeo liệp ưng.”

“Đeo liệp ưng?” Bạch Ngọc Đường không hiểu: “Liệp ưng không phải vẫn thường đậu trên vai hay cánh tay sao?”

“Àn.” Triệu Phổ lắc đầu: “Bộ tộc đó rất kì lạ, bọn họ đeo một cái túi trên lưng, bên trong là liệp ưng, cho nên khi liệp ưng cất cánh, giống hệt như người có cánh biết bay!”

“Cái này thú vị!” Triển Chiêu gật đầu: “Người tới qua các người gặp... Có thể cũng không phải quái vật gì, mà chính là người của bộ lạc hoang dã mà người từng thấy khi còn bé từ phương Bắc tới.”

Những người ở đây đều không tin tà thần, ngay từ đầu, bọn họ cũng đã không có ý định tin những án mạng này là do yêu ma quỷ quái làm. Hiện tại vừa có đầu mối, càng chắc chắn là có người đang giả thần giả quỷ.

“Vụ án diệt môn của Từ gia trước đây có thể là một đầu mối, chúng ta có thể bắt đầu điều tra từ đó!” Triển Chiêu đề nghị.

Mọi người đều gật đầu biểu thị đồng ý, lúc này, có một nha dịch vào bẩm báo, nói Lão Du Đầu đã tỉnh, vừa nghe đang ở trong nha môn lập tức kêu cha gọi mẹ đòi về.

Bọn Triển Chiêu vội vàng đứng dậy, chuẩn bị đi gặp Lão Du Đầu.

.

.

Vừa ra khỏi cửa phòng, Triển Chiêu đã bị Tiểu Tứ Tử kéo qua một bên.

“Tiểu Tứ Tử.” Triển Chiêu rất bất đắc dĩ, hẳn biết Tiểu Tứ Tử muốn tác hợp hắn và Bạch Ngọc Đường, thế nhưng... Có những việc không thể miễn cưỡng, hiện tại vụ án là quan trọng nhất, liền ôm bảo bối lên nói: “Tiểu Tứ Tử ngoan, đừng quấy chúng ta nữa, chờ phá được án mạng rồi, lại chơi với Tiểu Tứ Tử có được không?”

“Không phải, Miêu Miêu, ta nói cho người một bí mật!” Nói xong, nằm úp bên tai Triển Chiêu nói khe khe, Triển Chiêu nghe xong sững sốt: “Thật sao?”

Tiểu Tứ Tử nghiêm mặt gật đầu.

Vừa vặn lúc này Bạch Ngọc Đường đi từ trong phòng ra, thấy Triển Chiêu kinh ngạc nhìn mình, liền hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Triển Chiêu vội vàng lắc đầu, nhin cười ôm Tiểu Tứ Tử đi.

Bạch Ngọc Đường ngơ ngác, thế này là sao?!

.

.

Phía sau Công Tôn và Triệu Phổ cũng đi ra, Triệu Phổ thở dài.

Công Tôn kéo hắn đi ra, hỏi: “Làm sao vậy?”

“Hai người này còn muốn lẩn qua lẩn lại đến khi nào, ta nhìn cũng sốt ruột.” Triệu Phổ bất đắc dĩ lắc đầu.

“Làm việc tốt thường khó khăn mà!” Công Tôn đánh hắt một cái: “Người nghĩ là ai cũng như người, lưu manh một phương, lối lệ phong hành?!” [làm việc như sấm rền gió cuốn]

...

Bạch Ngọc Đường ở phía sau khoanh tay, hơi cúi, trong ngực giống như có cả đàn mèo nhỏ vươn móng cào nhẹ, giống hệt như con mèo đó, không đau không ngứa thật muốn chết được!

37. Q.2 - Chương 10: Tiểu Ngư Cật Đại Ngư (cá Bé Ăn Cá Lớn)

Lão Du Đầu tỉnh rượu, liền kêu cha gọi mẹ đòi về nhà, nói cái gì mà “Sống không vào nha môn chết không vào địa ngục.”

Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường đều âm thầm hiếu kì, phản ứng của Lão Du Đầu này có chút không hợp lẽ thường a, nếu như trước đây đã làm nghề tác, sao hôm nay lại sợ nha môn như vậy?

“Người là Lão Du Đầu sao?” Triển Chiêu hỏi một câu.

“Ai?”

“Lão Du Đầu! Trước đây là nghề tác của nha môn.” Triển Chiêu tưởng là hắn bị nặng tai, cố ý nói to cho hắn nghe.

“Ai u!” Lão nhân kia cả kinh giật nảy lắc đầu: “Lão Du Đầu đã chết lâu rồi, ta là lão ca của hắn Lão Tiểu Đầu.”

Mọi người sửng sốt, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều hí mắt nhìn —— không tin!

“Thật đó, ta và đệ đệ ta là song sinh, hình dạng giống nhau như đúc.” Lão tiểu đầu lắc đầu: “Ta là người nấu rượu. Ai nha... Nha môn bắt oan người vô tội, làm người thật không dễ a, sống đến bảy tám mươi tuổi còn bị tù oan a!”

Câu này của hắn, đã quát to còn đặc biệt vang, người nghe bắt đầu bực mình. Triệu Phổ có chút phiền, lão nhân này đang chơi xấu.

“Người thật sự không phải Lão Du Đầu?” Triển Chiêu hỏi lại một lần.

Lão đầu lắc đầu: “Thật sự không phải!”

“Vậy đáng tiếc rồi.” Về mặt Triển Chiêu đầy tiếc nuối: “Bọn họ nói nghề tác Lão Du Đầu trước đây rất thích rượu, lần này ta mang theo mấy bình ngự tử tử Khai Phong đến mời mọi người, còn lại một bình định đưa cho hắn, không ngờ là không phải a...”

“Phải!” Lão Du Đầu nhảy dựng lên: “Là ta! Rượu đâu?”

Mọi người hung hăng trừng hắn một cái, xú lão đầu!

Bạch Ngọc Đường đưa mắt ra hiệu với Triển Chiêu —— lão nhân này lì lợm không chịu hợp tác, một hồi hắn sẽ lại chơi xấu.

Triển Chiêu thấy hắn nháy mắt với mình, đột nhiên nghĩ tới chuyện Tiểu Tứ Tử vừa nói, nhin không được muốn cười, cắn răng khóe miệng giật điên cuồng, Tiểu Tứ Tử bên cạnh che miệng cười trộm.

Khiến cho Bạch Ngọc Đường buồn bực đến cực điểm —— thế này rốt cuộc là sao?!

“Năm đó người khám nghiệm tử thi ột nhà Từ lão gia tử chính là người?” Công Tôn hỏi Lão Du Đầu

Lão đầu ngẩn người, lập tức lắc đầu, hệt như cái trống bỏi: “Không phải, ta là Lão Tiểu Đầu ta không tham rượu nữa, đi đây. Hẹn gặp lại!” Nói xong thì chuồn mất.

Triển Chiêu vừa thấy lão đầu muốn trốn, đá mày với Triệu Phổ một cái —— ra tay cho hắn xem

~Triệu Phổ buồn cười, lại hất mặt bày ra bộ dáng nguyên soái uy phong, hô một tiếng: “Người a, bắt lại cho ta, xích lại nhốt vào đại lao, nghiêm hình khảo vấn, một ngày ba bữa không cho ăn! Bỏ đói đến khi hắn nói mới thôi!”

“Vâng!” Giả Ảnh Tử Ảnh còn góp lời giúp dọa người.

“Ai nha, không được a! Đừng!” Lão đầu vội vàng cầu xin: “Ta nói ta nói, cái gì cũng nói, các người đừng đánh người a.”

“Nói!” Triển Chiêu hỏi hắn: “Năm đó có phải là người khám nghiệm tử thi không?”

Lão Du Đầu cuối cùng cũng thừa nhận rồi, nói: “Đúng vậy, là ta khám nghiệm tử thi, ta là Lão Du Đầu. Chỉ có điều, người nay đã vượt xa người xưa rồi, ta không muốn can thiệp vào chuyện gì nữa, các đại gia ta chỉ là một nhân vật nhỏ mà thôi.”

“Khi đó người khám nghiệm tử thi, nói trên thi thể có vết đao? Có ghi chép lại chi tiết không?”

Lão đầu không nói, im lặng một lát, lắc đầu: “Không...”

“Không có gì?” Triển Chiêu hỏi: “Không vết đao, hay không ghi lại?”

“Đều... Không có!” Lão đầu đỏ mồ hôi đầy trán: “Là chết cháy.”

Triển Chiêu nhíu mày: “Ta không tin!”

“Ta thật sự chỉ biết như vậy!” Lão đầu ồ ồ: “Quan gia để ta đi đi.”

Ngay lúc này, bên ngoài có một nha dịch vào nói, nhi tử của Lão Du Đầu đến.

“Nhi tử?” Mọi người sửng sốt, Lão Du Đầu xấu hổ: “Ai nha, tiểu tử ngốc đó đến làm gì, bảo hắn về đi!”

Triệu Phổ khoát ngăn lại, phân phó nha dịch: “Bảo hắn vào.”

“Ai, quan gia, các người không được như vậy a, đừng hại con ta a!” Lão Du Đầu sốt ruột rồi.

Triển Chiêu cảm thấy lão nhân này da dày tính tình cũng rất khôn khéo, hắn vốn dĩ đã lường trước mọi người sẽ không thực sự dụng hình với hắn. Dù sao bọn họ cũng đều là người của Phủ Khai Phong, danh tiếng của Bao đại nhân rất tốt, làm sao có khả năng lạm dụng nhục hình với một lão đầu.

Bất quá Triển Chiêu cẩn thận quan sát sắc mặt của Lão Du Đầu, khi nãy nhi tử hắn đến, trong mắt hiện ra vẻ kinh hoàng cùng lo lắng... Quả nhiên thế nhân đều có lòng bảo vệ con cái.

.

.

Rất nhanh sau đó, một tiểu tử tuổi chỉ vừa hơn hai mươi tuổi chạy vội vào, vừa đến đã la: “Cha!”

“Minh Nhi a, cha không sao, các quan gia hỏi vài câu thôi.” Lão Du Đầu đi ra bên ngoài ngăn hải tử: “Mau về nhà, đừng làm quan lão gia khó chịu!”

“Đừng, đợi một lát nữa rồi đi, đã sắp xong rồi.” Công Tôn đứng bên cửa, ngăn lại. Hắn tỉ mỉ quan sát ngũ quan cùng thần thái của Minh Nhi này.

Lão Du Đầu là một lão đầu thấp gầy, nhi tử lại cao to mạnh mẽ, hơn nữa Lão Du Đầu đầu tóc rối bù ngũ quan thường thường không có gì đặc sắc, đứng cùng với nhi tử mi thanh mục tú này, thật đúng là không giống người nhà.

Công Tôn kéo Triệu Phổ ra ngoài, nói với vị Minh Nhi kia: “Công tử xưng hô thế nào a?”

“... Ta là Tiểu Minh.” Người trẻ tuổi có vẻ cũng là người đọc sách, trả lời rất khiên tốn lễ độ: “Ta nghe nói cha bị người quan phủ mang đi, cho nên đến xem. Cha ta tuy rằng lớn tuổi lại mê rượu, thế nhưng bản chất là người thành thật, sẽ không làm chuyện phạm pháp, các quan gia nhất định phải tin tưởng.”

“Không có việc gì, quan gia ở Phủ Khai Phong hỏi cha người chút chuyện, lập tức xong ngay, chúng ta qua phòng bên cạnh ngồi đi, người uống chén trà đợi một lát.” Công Tôn khách khách khí khí mời hẳn qua phòng bên.

Tiểu Minh đã có chút thụ sủng nhược kinh rồi, sớm nghe nói Phủ Khai Phong nhiều thanh quan, sao đến cả thẩm vấn cũng khách khí như vậy, chờ người nhà còn có nước trà uống?!

.

.

Người đi, Triển Chiêu bảo Tiểu Tứ Tử đóng cửa phòng lại, cùng Bạch Ngọc Đường ngồi xuống, tiếp tục hỏi Lão Du Đầu.

Sắc mặt Lão Du Đầu lúc này đã khác trước, hẳn chỉ còn khúc xương già, chết sống cũng không khác gì nhiều, nhưng nếu nhi tử gặp chuyện không hay, vậy hẳn thật sự sẽ không sống nổi.

“Lão Du Đầu.” Bạch Ngọc Đường nâng chung trà lên nhìn Lão Du Đầu một chút: “Chúng ta cũng dừng quanh co lòng vòng nữa, người chỉ toàn nói dối chúng ta sẽ không tin, nói đi, khi đó rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.”

Lão đầu cười khổ: “Ta nói các vị đại nhân a, rốt cuộc là các người muốn hỏi cái gì a, đừng nghe người khác nói bậy, ta thực sự không biết gì cả.”

Triển Chiêu đánh vào điểm yếu của lão nhân kia: “Người cũng đã nghe nhi tử người nói —— hẳn là nghe người ta nói người bị quan phủ bắt nên mới đến... Người nghĩ người khác không biết sao?”

Lão đầu sửng sốt.

“Không giấu người, chúng ta muốn tra lại vụ án năm đó, mà lão gia tử người là người hiểu rõ nhất chuyện năm đó, nếu ta là người xấu, trước tiên đã giết người và nhi tử diệt khẩu rồi.”

“Chuyện này...” Lão đầu lo lắng đến mức vò đầu bứt tai.

“Muốn bình yên không việc gì rất đơn giản.” So với tính tình tiểu hài tử tỉnh tỉnh mê mê của Tiểu Tứ Tử, Tiêu Lương đã rất có bộ dáng đại nhân rồi, nó giúp Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường hỏi: “Lão gia gia, nếu người biết chuyện gì thì nói đi, chúng ta bắt người xấu, người cũng muốn thay cả nhà Từ gia chết thảm nằm đó giải oan chứ phải không?”

Lão đầu nhìn nhìn mọi người, thở dài một hơi: “Không được để bọn họ làm hại Minh Nhi!”

“Hẳn là nhi tử của người?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Lão đầu không nói gì, nghĩ một lát, nói: “Ta có thể nói cho các người khi đó xảy ra chuyện gì, nhưng... Các người phải bảo đảm Minh Nhi an toàn!”

Triển Chiêu lập tức đáp ứng: “Không thành vấn đề.”

Vì vậy, Lão Du Đầu nói cho Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, kết quả hẳn khám nghiệm tử thi năm đó.

.

.

Vụ án đó xảy ra vào hơn hai mươi năm trước, khi đó đã làm chấn động cả huyện, vốn còn có thể gây chấn động toàn Giang Nam thậm chí toàn bộ Đại Tống, nhưng khi đó Huyện lệnh áp chế sự tình. Hơn nữa Từ gia không ai sống sót, cho nên cũng bị bỏ mặc, không ai biết đến chuyện phía sau.

Khi đó Lão Du Đầu là một nghệ tác, tuy rằng thường ngày thích uống rượu, nhưng đầu óc vẫn dùng tốt, hẳn bất quá là vì không phục Huyện lệnh không đủ tư cách, cho nên thường giả điên, tự bảo vệ lấy mình.

Ngày xảy ra chuyện, trời còn chút mưa nhẹ, Lão Du Đầu biết nếu không có dầu hỏa dẫn cháy, lửa hôm đó nhất định sẽ không cháy lớn như vậy. Cả tòa nhà hơn trăm người, nếu chỉ là như lời truyền miệng nấu nướng bắt lửa, vậy tối đa cũng chỉ thiêu hủy được một gian nhà, không có khả năng cháy hết cả tòa nhà, cho nên tất nhiên là có người cố ý phóng hỏa.

Trong lòng Lão Du Đầu hiểu rõ, cho nên khám nghiệm tử thi rất kỹ càng, quả nhiên —— trong khoang miệng và phổi đều không có muội khói! Trên người còn có vết đao trên mặt đất còn có máu, chứng minh trước khi cháy đã bị người chém chết. Khi đó hần phát hiện ra rồi, còn cẩn thận nghiên cứu vết đao. Nhiều vết đao, hình dạng vết đao cũng không giống nhau, có thể được hung thủ không phải một người, mà là hơn ba người.

Hơn nữa, hơn trăm người, cho dù là trăm con gà, giết sạch rồi cũng phải hao chút sức lực.

Lúc đó hần vốn định bẩm báo với Huyện thái gia, thế nhưng Huyện lệnh vừa vào cửa đã nói là chết cháy, đáng vẻ như thật. Lão Du Đầu biết rõ thái độ làm người của Huyện lệnh, nha môn có đến mấy người ngỗ tác, vụ án lớn như vậy mà lại gọi tên ngỗ tác tệ nhất là hần khám nghiệm tử thi. Chuyện này còn phải hỏi sao? Người ta chính là chọn hần nhờ chỗ mê rượu hồ đồ. Nhận định tình hình, Lão Du Đầu quyết định bỏ qua lương tâm giả say, nói là do chết cháy... Vì vậy chuyện đó cũng bị bỏ qua.

Không lâu sau, Lão Du Đầu cáo lão, trở về nhà cũ cả ngày rượu uống mua say, không màng thế sự, toàn tâm toàn ý nuôi nấng nhi tử.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nghe xong, phát hiện quả nhiên vụ án năm đó có giả dối, liền truy vấn: “Khi đó thi thể đâu?”

“Đều đốt hết! Đám người đó làm việc rất cẩn thận, làm sao có thể để lại đầu mối cho người khác tìm?!”

“Đám người đó là ai?” Triển Chiêu hỏi: “Có nghi phạm sao?”

“Khi mấy người bằng hữu chúng ta lén bàn luận, đa số đều hoài nghi các hương thân một đêm phát tài.” Lão đầu cười cười: “Tiền Đại Hữu không phải đã chết đó sao, cho nên nói, không phải không báo, chỉ là chưa đến lúc mà thôi! Đã tạo nghiệt, khi già làm việc tốt cũng vô dụng!”

“Vậy Huyện lệnh khi đó đâu rồi?”

“Hần ăn hối lộ trái pháp luật bị phát hiện, sung quân biên quan, có người nói đã chết trên đường đi rồi.” Lão đầu trả lời một câu, rước lấy ánh mắt thâm ý của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường —— không phải đã nói không màng thế sự cả ngày uống rượu mua say sao, vậy mà chuyện gì cũng biết rất rõ ràng a!

Lão đầu xấu hổ, thầm khen hậu sinh khả úy a, người từ Phủ Khai Phong đến quả nhiên vượt trội hơn người.

.

...

.

Phòng bên cạnh, Công Tôn ngồi xuống mời Tiểu Minh uống trà, tiểu tử này có tri thức hiểu lễ nghĩa rất có chừng mực, Công Tôn hỏi tỉ mỉ một lần. Lão Du Đầu rất thương yêu hần, mời phu tử giỏi dạy học cho hần, ăn mặc cũng dùng thứ tốt, Tiểu Minh được khen học hành cực kì tốt, qua một thời gian chuẩn bị vào kinh ứng thí.

Triệu Phổ nháy mắt với Công Tôn —— lão đầu đã già đến như thế rồi, nhi tử còn trẻ như thế a? Là tôn tử thì còn được?

Công Tôn cũng rất hiếu kì, Tiểu Minh này, niên kỉ so với lão đầu là nhi tử quá nhỏ là tôn tử quá lớn... Kì lạ!

Tiểu Minh cũng nhìn ra nghi vấn của hai người, liền cười một tiếng nói: “Đại nhân, ta cũng không phải là nhi tử thân sinh, là cha nhặt được ta.”

“...” Công Tôn gật đầu không nói, nhưng thật ra lại có thêm vài phần kính trọng lão đầu, nhặt được còn thương yêu như vậy a.

Lúc này, lão đầu phòng bên gọi Tiểu Minh đến, nói là thời gian này phải cùng hần ở lại trong phủ nha. Giả Ảnh dẫn hai người đến khách phòng.

Công Tôn hỏi Triển Chiêu: “Thế nào?”

Triển Chiêu nói hết những gì vừa hỏi được ra, Công Tôn cùng Triệu Phổ đều cười nhạt —— quả nhiên có chuyện!

“Tiếp theo làm thế nào đây?” Triển Chiêu hỏi: “Nhân chứng của vụ án đó đều đã chết, hay là bắt đầu hạ thủ từ mấy người hương thân đó?”

“Làm sao cạy miệng bọn họ được?” Triệu Phổ lắc đầu: “Hiện tại đám người đó hẳn là chim sợ cành cong rồi.”

“Dùng biện pháp của Tiểu Bao Tử được không?”

Tiểu Tứ Tử ngồi bên bàn ăn nho: “Mỗi lần Tiểu Bao Tử gặp phải loại chuyện này, đều nhờ Bạch Bạch giả quỷ dọa người.”

Mọi người sững sốt... Đồng loạt nhìn về phía Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường bắt đầu dĩ. Bao Chứng thích nhất là hù dọa người khác, theo cách nói của hắn là ai làm chuyện trái với lương tâm tất nhiên sẽ sợ ma quỷ gõ cửa! Vừa khéo Bạch Ngọc Đường khinh công đặc biệt, lại thích mặc một thân bạch y, ngày thường chiều tối ra vào Phủ Khai Phong còn hù không ít nha hoàn hạ nhân, phù hợp giả quỷ nhất. Những vụ án trước từng giúp hắn vài lần, Tiểu Tứ Tử xem ra là nhớ kĩ —— Nhưng mà cũng đừng nói, cái này gọi là nghi tâm sinh ám quỷ[do trong lòng quá nghi ngờ sợ hãi mà gặp quỷ], kẻ đã làm chuyện trái lương tâm chắc chắn sẽ trúng chiêu!

“Nói không chừng sẽ được thật!” Triển Chiêu gật đầu: “Lần này giả quỷ rất hay, hay là cứ thẳng tay làm lớn một chút?”

Mọi người hiểu kì: “Làm thế nào?”

Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên ý thức được —— Triển Chiêu vui vẻ rồi! Thật sự không phải ảo giác, Triển Chiêu trước mắt lại biến về thành Triển Chiêu luôn thoải mái cởi mở, tâm tình luôn tốt trước kia rồi.

Triển Chiêu kéo Tiêu Lương qua: “Tiểu Lương Tử mang một đôi giày đế cao vào, có thể giả thành một người trưởng thành không đâu.”

Mọi người sững sốt.

“Sau đó, Triệu Phổ thân hình cao to, trên lưng đeo cái gùi, Tiểu Tứ Tử ngồi bên trong lay hai cánh giả giả thành yêu quái Ấn Sơn.” Triển Chiêu cười: “Tìm thêm một đám người bôi đen giả thành xác chết cháy trở về đòi mạng!”

Công Tôn cùng Triệu Phổ đều hô một tiếng: “Diệu a! Đây tuyệt đối là biện pháp hay!”

Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu: “Là ý kiến hay.”

Triển Chiêu nhìn hắn cười, hoàn toàn không còn gượng gạo như trước, là nụ cười mà trong tâm Bạch Ngọc Đường âm áp nhất mỗi lần nhìn thấy, cũng là nụ cười mà hắn thích nhất của Triển Chiêu.

Từ sau lần nói đùa với Triển Chiêu về người trong lòng, Bạch Ngọc Đường vẫn rất hối hận, bởi vì từ sau lúc đó Triển Chiêu đặc biệt không vui, thế nhưng việc này quá xấu hổ lại rất khó giải thích, không biết vì sao hắn đột nhiên lại vui vẻ rồi, có khi nào là...

Nghĩ tới đây, Bạch Ngọc Đường nghi ngờ thoáng nhìn Tiểu Tứ Tử, liền thấy bảo bối cười tủm tỉm chớp chớp mắt với mình.

.
.

An bài thỏa đáng xong, bọn Giả Ảnh đi chuẩn bị y phục, mọi người quyết định đêm nay đi thử các hương thân kia... Đương nhiên là, phải tiến hành tuần tự, nếu không sẽ hù chết người ta mất.

Sau đó, Triển Chiêu chạy đến hỏi Bạch Ngọc Đường: “Ra ngoài đi dạo đi, nhân tiện ăn bữa cơm.”

“Miêu Nhi...” Bạch Ngọc Đường vừa định mở miệng, Triển Chiêu như đã ngầm hiểu vố vố vai hắn, nghiêm mặt gật đầu: “Ta hiểu mà!” Nói xong, ôm Tiểu Tứ Tử đi ra, dáng vẻ rất là bí hiểm.

“Tiểu Tứ Tử, muốn ăn cái gì?”

“Muốn ăn... Sủi cảo da cá.”

“Àn, sủi cảo da cá! Thêm một chén canh trứng xắt sợi có được không?”

“Được!”

...

Tiêu Lương vừa định theo ra, lại bị Bạch Ngọc Đường túm áo kéo về.

“Bạch đại ca...” Tiêu Lương nơm nớp lo sợ ngẩng đầu.

Bạch Ngọc Đường ngồi xổm xuống nhìn hần.

Công Tôn cùng Triệu Phổ cũng vờ như không có gì đi ra, nhưng đến cửa lại bám lại nghe.

Tiêu Lương gãi gãi đầu, không đợi Bạch Ngọc Đường hỏi, đã liên tục lắc đầu: “Xin lỗi a, Bạch đại ca, Cẩn Nhi không cho ta nói, ta sẽ không phản bội Cẩn Nhi!”

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười: “Người biết ta hỏi người cái gì?”

Tiêu Lương lắc đầu: “Nói chung, ta không thể phản bội Cẩn Nhi.”

“Ai bảo người phản bội Tiểu Tứ Tử chứ.” Bạch Ngọc Đường hỏi: “Ta muốn biết, Tiểu Tứ Tử nói cái gì với Triển Chiêu rồi?”

Tiêu Lương chớp mắt, khó xử.

Bạch Ngọc Đường nhìn hần một cái, nói: “Vậy, chúng ta giao dịch, thế nào?”

“Giao dịch gì a?” Tiêu Lương hỏi.

“Có muốn học Như Ảnh Tùy Hình của ta không?”

“Muốn!” Tiêu Lương lập tức la to, sau đó lại do dự: “Nhưng mà ta... Không thể phản bội Cẩn Nhi.”

Trên mái nhà, đám ảnh vệ thay Tiêu Lương sốt ruột, hài tử thành thật này.

“Như vậy.” Bạch Ngọc Đường thương lượng: “Người nói cho ta biết, Tiểu Tứ Tử nói gì với Triển Chiêu, ta tuyệt đối không nói cho Tiểu Tứ Tử biết, chúng ta bảo thủ bí mật, thế nào?”

Tiêu Lương do dự.

“Sẽ dạy nhiều một bộ đao pháp?”

Hai mắt Tiêu Lương lấp lóe lấp lóe, nhưng vẫn do dự.

“Thêm một bộ ám khí.”

“Tiêu Lương lập tức vỗ tay một cái, ngoéo tay với Bạch Ngọc Đường, tán thán: “A! Cẩn Nhi thật là thông minh, Cẩn Nhi nói Bạch đại ca nhất định sẽ đi dò la ta, bảo ta khoan hãy đáp ứng người, người sẽ dạy ta công phu!”

“Oành” một tiếng, đoàn ảnh vệ trên mái nhà rút hết xuống.

Triệu Phổ tấm tắc lắc đầu, nói với Công Tôn đang giương mắt ngăn người: “Bạch Ngọc Đường thuyền lớn không đảo trong Thái Hồ, không ngờ hôm nay lại lật trong cái bồn rửa mặt nhỏ xíu của Tiểu Tứ Tử...”

38. Q.2 - Chương 11: Ô Long Ngộ Hội (hiểu Lâm)

Bạch Ngọc Đường đưa tay đỡ trán, cảm thấy hơi choáng đầu. Hỏi Tiêu Lương: “Bây giờ nói được rồi chứ, rốt cuộc là Tiểu Tứ Tử nói gì với Triển Chiêu.”

“Àn.” Tiêu Lương gật đầu: “Cẩn Nhi nói với Triển đại ca, Bạch đại ca căn bản không có người trong lòng, chỉ vì nghe nói Triển đại ca có người trong lòng, không muốn thua cho nên nói bừa vậy thôi.”

Bạch Ngọc Đường ngăn người... Tiểu Tứ Tử cũng xem như là nói thật, cũng vừa vặn giúp giải thích rõ ràng với Triển Chiêu, rất tốt! Nhưng mà, chuyện này cũng đâu đến mức chọc Triển Chiêu cười trộm?

“Còn nữa a.” Tiêu Lương tiếp tục nói: “Không phải bình thường Bạch đại ca xử thế đều rất lạnh nhạt sao!”

Bạch Ngọc Đường ngăn người... Có sao?

“Có.” Không chỉ Tiêu Lương, mọi người ngoài cửa đều gật đầu.

“Cho nên?” Bạch Ngọc Đường vẫn chưa hiểu vì sao Triển Chiêu cười.

“Àn.” Tiêu Lương hơi do dự: “Nha... Ta nói rồi, Bạch đại ca không được giận ta, cũng không được giận Cẩn Nhi.”

Bạch Ngọc Đường trong lòng thầm nghĩ chẳng lẽ cái đầu nhỏ của Tiểu Tứ Tử còn có thể nghĩ ra được chuyện dọa người gì, xem ra có thể đều là chuyện nhỏ, liền gật đầu.

“Àn...” Tiêu Lương cắn răng, nói: “Cẩn Nhi và ta, nghĩ ra một ý... Àn, ý kiến chủ chốt là do sư phụ nói cho.”

Ngoài phòng, Công Tôn liếc nhìn Triệu Phổ: “Người cũng tham gia chuyện này?”

Triệu Phổ gãi đầu, cũng khó hiểu —— không a!

Bạch Ngọc Đường vừa nghe đến hai chữ Triệu Phổ, đầu lập tức kêu ong ong, xem ra không phải chuyện tốt, cố gắng nhẫn nhịn nghe: “Triệu Phổ chỉ cho các người chiêu gì?”

“Lần đó chúng ta hỏi sư phụ, vì sao người và Triển đại ca không hòa hợp được như sư phụ và tiên sinh.” Tiêu Lương trả lời rất thẳng thắn: “Sư phụ nói, bởi vì hai người đều ngốc.”

Chân mày Bạch Ngọc Đường giật giật —— ngốc?! Đời này lần đầu có người nói Bạch Ngọc Đường hần ngốc!

“Ta và Cẩn Nhi lại hỏi, có khi nào là vì Bạch đại ca và Triển đại ca không thích nhau không.” Tiêu Lương nói, hạ thấp giọng: “Sư phụ nói, không đâu, hai người là trời sinh một đôi!”

Bạch Ngọc Đường nhướng mày một cái, nghe rất là xuôi tai.

“Sau đó ta và Cẩn Nhi hỏi —— vì sao hai người là trời sinh một đôi xứng như vậy, mà còn chưa thành đôi?”

Bạch Ngọc Đường cũng tự hỏi, vì sao nhỉ?

“Sư phụ nói, hai người có bệnh, có cái gì mà cứ phải lằng nhằng tốn thời gian, lột sạch ra lăn vào chăn, một đêm phân ra trên dưới là thành công rồi, cứ nghẹn như thế không khó chịu sao? Cũng đâu phải là quá nhỏ không dám cho ai xem!”

Ngoài cửa Công Tôn hung hăng đập Triệu Phổ một cước, hung hăng trừng hần —— cái gì người cũng nói với tiểu hài tử hết sao!

Triệu Phổ nhếch miệng —— đây không phải chỉ là nói đùa sao, ai biết Tiểu Tứ Tử ngốc như vậy cái gì cũng tin a?!

Công Tôn lườm hần —— không ngốc còn là Tiểu Tứ Tử sao?!

Khóe miệng Bạch Ngọc Đường giật giật, dự cảm thấy có gì không ổn, hỏi: “Sau đó?”

“Sau đó...” Tiêu Lương nói: “Cẩn Nhi nghĩ, vậy biện pháp tốt nhất là cho người chui vào chăn Triển đại ca, hoặc cho Triển đại ca chui vào chăn của người... Vì vậy a, có khả năng xảy ra vấn đề ở chuyện quá nhỏ.”

Bạch Ngọc Đường hít sâu, thấy đầu càng lúc càng choáng: “Sau đó? Rốt cuộc Tiểu Tứ Tử đã nói gì.”

Tiêu Lương lui lại một bước: “Cẩn Nhi nói với Triển đại ca... Nói hần từng thấy qua chỗ nào đó của Bạch đại ca rất nhỏ, không chịu phản ứng người khác, còn sĩ diện, nên...” Nói xong, xoay người bỏ chạy.

Ngoài cửa Triệu Phổ che miệng nháy mắt với Công Tôn: “Ý này thật ra cũng không tồi a, Bạch Ngọc Đường tìm cơ hội cho Triển Chiêu nhìn một cái, chứng minh “thuần khiết” của bản thân không phải được rồi sao, một công đôi việc... Phụt.”

Công Tôn nhin cười đá hấn: “Cũng chỉ người mới nghĩ ra được loại mưu ma chước quỷ này, muốn chết sao!”

Bạch Ngọc Đường cảm giác trước mắt tối sầm... Thảo nào con mèo đó cười thành như vậy! Chuyện này làm sao giải thích a, đâu thể lột đồ chứng minh cho hấn xem, Tiểu Tứ Tử hại chết mình rồi.

Ngoài cửa, đoàn ảnh vệ chạy sạch, cả người đề tướng Triệu Phổ cũng đem Công Tôn đang bắt đắc dĩ đi trốn.

.

.

Bạch Ngọc Đường thở hổn hển một lúc lâu mới bình ổn lại được, đứng lên ra ngoài, vừa đi tới vừa nghiên rắng, có cơ hội phải bắt Tiểu Tứ Tử lại hung hăng đánh mông...

Nghĩ đến dáng cười thấu hiểu khi nãy của Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường thật muốn tông tường, bây giờ phải làm thế nào mới tốt! Mối quan hệ giữa hấn và Triển Chiêu nói thẳng ra ngoại trừ đây đó tán thưởng còn có ít nhiều hiểu thắng, thế này không phải là bị con mèo đó chê cười rồi sao. Chẳng lẽ cởi sạch cho hấn xem thật?! Bạch Ngọc Đường hấn cả đời này chưa từng gặp phải chuyện xấu hổ như thế.

Bạch Ngọc Đường lửa giận đầy bụng, vừa đi vừa bực mình.

.

.

Cách không xa phía trước, Triển Chiêu đã ôm Tiểu Tứ Tử đi một đoạn rồi, Tiêu Lương đuổi theo.

“Tiểu Lương Tử!” Tiểu Tứ Tử ngoắc Tiêu Lương, Triển Chiêu thả bảo bối xuống, Tiêu Lương nắm tay Tiểu Tứ Tử nhỏ giọng nói: “Cẩn Nhi, đã dựa theo lời người nói, làm thỏa đáng rồi.”

“Hảo!” Tiểu Tứ Tử rất là hài lòng gật đầu.

Triển Chiêu cúi đầu hỏi: “Nói cái gì đấy?”

“Bạch Bạch dường như đã biết rồi, cho nên xấu hổ.” Tiểu Tứ Tử trả lời.

“Chuyện đó có gì đâu.” Triển Chiêu cười: “Không phải chỉ là không thích nữ nhân, lại sợ bị nam nhân quấy rầy cho nên quen nếp không để ý đến người khác thôi sao, sợ ta nghĩ không tốt về hấn nên mới bịa ra một tình nhân.”

Tiêu Lương ngẩn người, thấp giọng hỏi Tiểu Tứ Tử: “Cẩn Nhi, thứ người nói với Triển ca không giống a?”

Tiểu Tứ Tử quay về phía Tiêu Lương “Hừ!”

.

...

.

Bạch Ngọc Đường kiên trì đi tới, Triển Chiêu đến trước cửa tửu lâu thì quay lại ngoắc hấn.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, Triển Chiêu cười vỗ vỗ vai hấn, Bạch Ngọc Đường nghĩ thầm hay là tìm một cái bồn tắm cùng ngâm người với Triển Chiêu?

Đảo mắt, liền thấy Tiểu Tứ Tử hồi hộp căng thẳng bám sau Tiêu Lương nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường cũng đâu có cách thật sự đánh bảo bối, hấn và Triển Chiêu đã sớm xem Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương như nửa hài tử, làm sao nữa.

Bạch Ngọc Đường vừa nhúc đầu vừa hoang mang, sao mình lại để ý đến thái độ của Triển Chiêu như vậy?

“Ta không...” Bạch Ngọc Đường hết đường chối cãi, rốt cuộc cũng đã biết cái gì là nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch rồi!

.

Hai lớn hai nhỏ vào tửu lâu, lên lầu hai tìm một bàn gần cửa sổ ngồi xuống, hỏa kế đến chờ gọi món. Triển Chiêu hỏi có món gì đặc biệt, hỏa kế bảo có canh lộc tiên đại bổ, Triển Chiêu gật đầu nói muốn, Bạch Ngọc Đường lập tức nói không muốn.

Triển Chiêu không hiểu, Bạch Ngọc Đường không ăn lộc tiên sao? Cũng có thể a, Bạch Ngọc Đường trước nay thích sạch sẽ, liền nhìn hắn cười cười.

Hiện tại Triển Chiêu cười kiểu nào Bạch Ngọc Đường cũng thấy là có thâm ý, hay là cứ trực tiếp túm vào phòng, cởi ra cho hắn xem cho xong.

Mà Triển Chiêu thì lại nghĩ Bạch Ngọc Đường nghĩ quá nhiều rồi, không phải chỉ là không thích nữ nhân sao, sao có khả năng mình khinh thường hắn? Hơn nữa... Thích nam nhân hay nữ nhân là do trời sinh, không có ảnh hưởng gì nhiều, chân tình yêu nhau là tốt rồi! Giống như Công Tôn và Triệu Phổ, rất tốt! Hơn nữa Triển Chiêu đột nhiên nghĩ, nếu như Bạch Ngọc Đường thật sự thích nam nhân, thích mình... Mình có thể chấp nhận được.

Nghĩ tới đây, Triển Chiêu không hiểu sao thấy xấu hổ, suy nghĩ bậy bạ cái gì vậy?! Vội vàng lắc đầu.

Tiêu Lương cầm cái chân gà vừa gặm vừa nhìn sắc mặt hai người lần lượt biến hóa, vô lực... Hiểu lầm Căn Nhi làm ra lần này không biết sẽ nháo ra hỗn loạn thế nào đây.

Hai người cứ ôm hai luồng tâm tư như vậy mà ăn dùng bữa, chợt nghe từ cách đó không xa có tiếng đàn tỳ bà vọng đến. Nhìn sang, liền thấy là một cô nương đang đàn hát.

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn cô nương đó, dung mạo không quá đẹp, nhưng hơi quen mắt.

Lúc này, hắn thấy được gần đó còn có người quen đang ăn, liền nhẹ nhàng nhướng mày với Triển Chiêu.

Triển Chiêu nhìn qua, thấy là hai huynh muội Ngụy Thiếu Trường và Ngụy Nguyệt Nga. Hai người kia dường như cũng đã thấy bàn Triển Chiêu, nhìn bọn họ gật đầu.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đương nhiên cũng gật đầu chào lại hai người.

Bạch Ngọc Đường cầm chén rượu, quay đầu lại, liền thấy Tiểu Tứ Tử nơm nớp lo sợ đưa một cái đùi gà sang.

Bạch Ngọc Đường sững sốt, Tiểu Tứ Tử gương đôi mắt to long lanh đáng thương nhìn mình, giống như là xin tha thứ. Hắn đương nhiên không có khả năng giận dữ với Tiểu Tứ Tử, muốn trách chỉ có thể trách mình khi đó không đúng, nói ra mấy lời trên chộc Triển Chiêu... Khiến cho hắn vẫn không vui.

Quên đi... Bạch Ngọc Đường cũng bỏ mặc, coi như để con mèo đó cười một cái hết giận đi, sau này có cơ hội cùng hắn tắm một lần này nọ, vậy thì sẽ minh bạch, không cần giải thích nhiều.

Bạch Ngọc Đường thấy Tiểu Tứ Tử còn đang nhìn mình, liền cười cười, cầm lấy đùi gà ăn.

Tiểu Tứ Tử thở phào, Triển Chiêu nhìn bảo bối nháy mắt — đã nói là hắn sẽ không giận mà! Bạch Ngọc Đường đâu có nhỏ nhen như vậy!

Tiểu Tứ Tử liếc mắt nhìn Tiêu Lương, âm thầm nắm chặt nắm đấm nhìn nó — Tiểu Lương Tử, ta rất thích Bạch Bạch và Miêu Miêu, nhất định phải tác hợp bọn họ! Nhất định phải!

Tiêu Lương múc canh cho bảo bối — Ân! Nhất định!

Bạch Ngọc Đường thấy huynh muội nhà họ Ngụy, đột nhiên nhớ ra vì sao lại thấy ca nữ kia quen mắt rồi... Nàng ta chính là cô nương đeo bộ xương khô lên núi đốn củi, đã gặp trước thôn khẩu.

Nghĩ tới đây, Bạch Ngọc Đường lại ngẩng đầu nhìn thoáng qua — thật trùng hợp! Ngụy Nguyệt Nga dường như cũng đã nhìn ra, đang nhìn chăm chăm cô nương kia. Vốn chỉ nghĩ nàng ta chuyên làm chuyện nặng nhọc như đồn củi mà sống, không ngờ còn có thanh âm hay như thế, chỉ tiếc dung mạo không được đẹp lắm... Nhưng vóc dáng vẫn được.

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại, thấp giọng gọi: “Miêu Nhi.”

“Ân?” Triển Chiêu quay sang, không đợi Bạch Ngọc Đường nói, tiếng nhạc đột nhiên dừng, lại có tiếng bình rượu rơi vỡ.

Từ lâu cũng không lớn lắm, mọi người đều xoay mặt sang nhìn.

Chỉ thấy là một vị công tử béo ú, đã say khướt đưa tay đùa giỡn cô nương kia: “Ai nha, nha đầu xấu như vậy sao cũng đi hát rong a? Người nói thử xem, người tới từ lâu hát, chương quỹ có thu tiền người không?”

Cô nương sợ hãi, ôm tỳ bà lui qua một bên, liên tục lắc đầu.

“Ha? Không cần trả tiền sao, vậy đâu có khả năng mấy a... Có phải là dùng thân thể để trả không? Ha ha...” Tên béo kia miệng thì nói mấy thứ không sạch sẽ, tay đã sờ qua.

Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường đều nhíu mày, Tiểu Tứ Tử cũng nổi giận: “Hắn khi dễ cô nương!”

Tiêu Lương định đứng dậy giáo huấn hắn, những lúc này đã sớm có người nổi giận đập bình rượu rồi.

Người đứng lên là Ngụy Nguyệt Nga: “Này! Tên béo chết tiệt, ăn gan hùm mật gấu rồi ban ngày cũng dám làm loại chuyện súc sinh này.”

Tên béo đã uống say, mắt lơ đãng quay đầu lại nhìn.

Ngụy Nguyệt Nga tiến lên một bước, định mở miệng mắng, chợt thấy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều đang nhìn mình, mới phát hiện không cần thận để lộ bản tính hung hãn, vội vàng thu bớt lại.

Ngụy Thiếu Trường lắc đầu, nói với tên béo kia: “Người còn biết vương pháp không, còn không mau bồi tội với cô nương ấy.”

“Ta bồi tội với ả?” Tên béo lắc lư lão đảo đi tới, chỉ vào mình: “Con mẹ nó các người có biết lão tử là ai không? Cha ta là Lý viên ngoại Lý Cương! Người đến Hưng Hóa hỏi thăm thử xem!”

“Ngụy Nguyệt Nga bị hắn chọc giận, rút từ phía sau ra một cây nhuyễn tiên bằng da rắn ra: “Cô nãi nãi sợ người là ai? Dám khi dễ kẻ yếu, người muốn chết!” Nói xong, nhắm ngay đỉnh đầu hắn hung hăng quất xuống một roi.

“Ai nha...”

Tên béo hoàn toàn không có công phu, một roi ấy lập tức đánh cho hắn tỉnh rượu, ôm vết thương trên mắt té ngã: “Người... Người sao lại đánh người!”

“Bồi tội với cô nương ấy!”

“Ta bồi tội với ả?! ả cũng chỉ là thứ kỹ...” Lý công tử còn muốn ngoan cố thêm vài câu, Ngụy Nguyệt Nga lại thẳng tay quất hắn.

“Ai nha!” Lý công tử nằm tại chỗ kêu la liên tục, cuối cùng ngã lăn xuống cầu thang, Ngụy Nguyệt Nga giậm chân mắng: “Đừng để bản tiểu thư thấy người lần nữa!”

Công tử béo ôm thương bỏ chạy.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau.

“Lý Cương... Là lão bản của Trù Đoạn Trang sao?” Triển Chiêu bỗng nhớ đến Lưu Hiệp đã từng nói với bọn họ trong số những người cùng hợp tác với Tiền Đại Hữu có một tên Lý Cương.

Vừa lúc chương quỹ đến dâng trà, sau khi nghe được gậy đầu: “Vị công tử này nói không sai a, là nhi tử của Lý viên ngoại! Tên Lý Phi Phàm, thường ngày vẫn hoành hành ngang ngược a, xảy ra chuyện thì đã có lão tử hắn chịu trách nhiệm, trời cao có mắt rồi, đáng đánh.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau —— thật là hần a...

Vị cô nương đàn tỳ bà kia ôm đàn nói cảm tạ với Ngụy Nguyệt Nga.

Ngụy Nguyệt Nga thấy nàng sợ khóc, liền cười hì hì lấy khăn tay giúp nàng lau mặt: “Không có việc gì nữa, hôm đó không phải đã đập người một cước sao, bây giờ chúng ta huề nhau, người tiếp tục hát đi, nghe rất hay.”

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường cười cười: “Cô nương ấy nhân phẩm không tồi.”

Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu biểu thị tán thưởng.

.

.

Sau đó, mọi người tiếp tục ăn, cô nương tiếp tục đàn hát, người trong tửu điểm cũng cười cười nói nói, hiển nhiên là do ác bá bị đánh rồi, mọi người đều thấy rất hả giận.

Khi một bàn Triển Chiêu ăn xong rồi, Bạch Ngọc Đường lấy bạc trả tiền chuẩn bị đứng dậy, chợt nghe từ dưới lầu truyền lên tiếng chiêng rất lớn.

Hai người nhú mày nhìn ra ngoài, tiếng chiêng này khi Triển Chiêu tới từng nghe qua một lần, có người chết, đa số là thông báo với mọi người bằng cách này.

Một canh phu vừa gõ chiêng vừa chạy vội, miệng la: “Chết người rồi, khó lường rồi, người chết không có đầu a!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, cùng thả người nhảy xuống lầu. Tiểu Tứ Tử cũng đứng lên, Tiểu Lương Tử kéo bảo bối chạy xuống cầu thang, Ngụy Thiếu Trường và Ngụy Nguyệt Nga cũng liếc mắt nhìn nhau, lao xuống lầu.

“Là ai chết?” Triển Chiêu hỏi người gõ chiêng.

“Nằm trên quan đạo ngoài thành, ai nha, rất nhiều máu a!” Người nọ chỉ một hướng.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chạy như gió đến hướng quan đạo, Tiểu Lương công Tiểu Tứ Tử thi triển khinh công đuổi theo, vậy mà vẫn không bị mất dấu.

Ngụy Thiếu Trường và Ngụy Nguyệt Nga theo phía sau, Ngụy Nguyệt Nga giật mình hỏi: “Ca, không biết hài tử nhà ai, công phu tốt như vậy?!”

Tiểu Tứ Tử nghe được vui tươi hơn hở, công phu của Tiểu Lương Tử đương nhiên là tốt rồi! Sau này còn có thể tốt hơn nữa! Còn có Yến Tử Phi của Miêu Miêu, ám tiễn và kiếm pháp, sang năm cũng cho hần học luôn! Vậy Tiểu Lương Tử nhà nó sau này lớn lên sẽ có một thân công phu tập hợp của Cửu Cửu, Miêu Miêu và Bạch Bạch! Nó có y thuật và học vấn của cha, văn võ song toàn! [ôi cục cưng à =)]]

Tạm gác kế hoạch nhỏ mà Tiểu Tứ Tử đang tính cho viên mãn lại không nói tới.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chạy đến ngoại thành, từ xa đã thấy không ít người vây xem.

Vừa nhảy vào trong đám người nhìn thử, hai người liền chau mày, trên mặt đất là một cỗ thi thể to béo, không có đầu...

“Miêu...” Bạch Ngọc Đường nhìn kỹ thi thể, cả vết roi trên người.

“Không sai.” Triển Chiêu gật đầu: “Là Lý Phi Phàm.”

39. Q.2 - Chương 12: Cổ Quái Chứng Ngôn (lời Khai Kỳ Lạp)

Lý Phi Phàm chết kì lạ, cũng rất bất ngờ.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vừa đi đến gần thi thể xem thử đã thấy không được bình thường —— vết thương trên người tử thi, hoặc cũng có thể nói là tình trạng chết, gần như là giống hệt Tiễn Đại Hữu!

Nếu nói là do Tiễn Đại Hữu gặp phải Ẩn Sơn lúc nửa đêm, vậy không lý do gì Lý Phi Phàm lại thấy Ẩn Sơn giữa thanh thiên bạch nhật, mà lại không có người khác thấy, chỗ này là quan đạo, người đến người đi rất nhiều, không thể không có người chứng kiến.

“Có ai thấy được hắc chết thể nào không?” Triễn Chiêu hỏi các bộ khoái nghe tin mà đến.

Thế nhưng hỏi qua một lượt người qua đường và cả thủ thành, mọi người đều nói không thấy người biết bay nào, càng không thấy ngọn núi nào đột nhiên xuất hiện.

Bạch Ngọc Đường lẫn Triễn Chiêu đều nhíu mày —— giữa ban ngày, giữa tình trạng bất kì ai cũng có thể tình cờ nhìn thấy, mà xé đầu một người sống xuống, chuyện này phải là người thể nào mới làm được? Hai người bọn họ đều biết công phu, đây đó liếc mắt nhìn nhau, đều cảm thấy chuyện này rất không đơn giản.

Ngụy Thiếu Trường và Ngụy Nguyệt Nga cũng đuổi theo đến, vừa nhìn lập tức kinh hãi, Ngụy Nguyệt Nga hoảng hốt giật áo ca ca hỏi: “Ca, thể này có phải do quỷ ma không?!”

Ngụy Thiếu Trường cau mày lắc đầu, vẻ mặt nghiêm trọng không nói gì.

.

.

Sau đó, Triễn Chiêu và Bạch Ngọc Đường gọi người đến đưa thi thể về nha môn, Công Tôn và Triệu Phổ vừa xem qua thi thể canh phu bị biến màu kia, còn đang ngạc nhiên, không nghĩ tới lại có thêm một cỗ thi thể, tình trạng thi thể lại giống hệt như Tiễn Đại Hữu.

“Lại có người chết?” Công Tôn nhìn nhìn ngoài cửa, người đưa thi thể về chính là Tiểu Tứ Tử cùng Tiêu Lương và huynh muội họ Ngụy.

“Triễn Chiêu Bạch Ngọc Đường đâu?” Công Tôn thắc mắc.

“Miêu Miêu nói có chuyện phải làm, đã đi cùng Bạch Bạch rồi.” Tiểu Tứ Tử trả lời.

Công Tôn Triệu Phổ nhìn nhau một cái —— có khả năng đã phát hiện thấy manh mối gì rồi.

.

.

Triễn Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi làm gì rồi?

Hai người đó đã đi tìm cô nương hát xướng khi nãy rồi... Từ trước Bạch Ngọc Đường đã cảm thấy cô nương này có chút đáng nghi, chuyện hôm nay lại không biết là vô tình trùng hợp hay thể nào, nói chung không chừng có manh mối nào đó.

.

.

Nhưng đến khi bọn họ về từ lâu tìm hết một vòng, cô nương kia đã đi rồi. Gọi phường quỷ đến hỏi, phường quỷ nói hôm nay là lần đầu tiên cô nương kia đến đàn, nàng ta đến từ rất sớm, nói là mẹ già ở nhà bị bệnh lại không có tiền mời đại phu, muốn vào từ lâu hát xướng kiếm chút bạc, phường quỷ nhân hậu lập tức đồng ý.

Hỏi tên tuổi nơi ở của nàng ta, không một ai biết, ngay cả khách nhân đến ăn, cũng đều nói chưa từng gặp qua.

“Chuyện này thật không bình thường.” Triễn Chiêu buồn bực: “Theo lý mà nói, người biết được tập tục ở đây hẳn phải là người địa phương, không lý nào không một ai quen biết.”

“Chúng ta để Lưu Hiệp điều tra chuyện này đi, trời đã tối rồi, đêm nay vẫn còn chuyện quan trọng phải làm.” Triễn Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường chớp chớp, Bạch Ngọc Đường hiểu ý, là chuyện giả quỷ hù dọa các viên ngoại.

.

Hai người ra khỏi tử lâu, liền thấy một đoàn người hỗn loạn phía cuối đường, một đám người vây quanh một lão đầu rất béo chạy vào trong thành, lão đầu khóc thảm thiết miệng còn ồm ồm: “Phàm Nhi a! Phàm Nhi cha sẽ báo thù cho con a!”

Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường đều sửng sốt, chẳng lẽ người này là Lý viên ngoại.

Lúc ấy, chợt từ phía sau có tiếng nói nhỏ của các thực khách đã ăn xong ra xem náo nhiệt:

“Ai, ngày trẻ làm quá nhiều chuyện thất đức, xem đi, hiện tại báo ứng đến trên người con cháu rồi!”

“Đúng vậy! Đây chính là không phải không báo, chỉ là chưa đến lúc!”

...

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nghe được rất rõ ràng, quay đầu lại vờ tò mò hỏi: “Các vị, chẳng lẽ người này chính là cha của Lý Phi Phàm vừa chết?”

“Còn không phải được sao!” Các vị thực khách liếc thoáng không ngừng.

“Chúng ta vừa từ nơi khác đến, nghe nói hần là một người rất tốt a?” Triển Chiêu lại vờ ngạc nhiên: “Sao các vị lại nói trước đây hần làm nhiều việc ác?”

“Ngược lại a!” Mấy vị thực khách đều lắc đầu: “Hiện tại hần là người tốt, thế nhưng trước đây tiếng xấu người người đều đều biết, ai... Nói ra cũng chẳng có ích gì, nói chung là lần này Lý Phi Phàm chết rất hay!”

“Chỉ là có chút kì lạ.” Mấy vị thực khách hai bên dường như có chút nghi ngờ: “Không phải là Lý viên ngoại có hai nhi tử, mà đây là đứa không được yêu thương sao?”

“Ta cũng có nghe nói, đây là lão đại, còn có lão nhị là Lý Phi Thường, bộ dáng anh tuấn tiêu sái còn giỏi buôn bán, đã kế thừa việc buôn bán của Lý viên ngoại.”

“Ai, cũng khó nói a, dù sao cũng là phụ tử ruột thịt, ngày thường không yêu thương, nhưng chết rồi vẫn đau lòng.”

Các thực khách vừa trò chuyện như thế vừa đi đến, muốn xem thử lão đầu này báo thù cho nhi tử thế nào.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng đi tới.

“Người cảm thấy thế nào?” Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường: “Có thấy gì giả tạo bên trong không?”

“Cảm thấy...” Bạch Ngọc Đường khi này cũng chỉ nhìn thoáng qua, không chú ý lắm, “Trước tiên về nha môn hỏi xem kết quả khám nghiệm của Công Tôn đã!”

“Ân.” Hai thi triển khinh công, chạy về phòng ngũ tác trong nha môn.

.

.

Mọi người đều đang ở đó, Công Tôn đang nhăn mặt nhíu mày nhìn thi thể của Lý Phi Phàm.

Thi thể của Tiễn Đại Hữu cũng có trong phòng, hai cỗ thi thể được đặt nằm song song nhau, thần sắc của Công Tôn, khiến mắt của Triển Chiêu lẫn Bạch Ngọc Đường đều lập lòe tỏa sáng.

“Thế nào rồi?” Triển Chiêu vào phòng liền hỏi.

“Hai người về rồi.” Công Tôn lắc đầu: “Tiễn Đại Hữu và Lý Phi Phàm chết không giống nhau! Lý Phi Phàm là được giả thành giống tình trạng của Tiễn Đại Hữu, hần là không phải do một người làm.”

“Khẳng định như thế?”

“Đầu của hần không phải xé xuống từ khi còn sống, mà là chém xuống, dùng vũ khí cực kì sắc bén!” Công Tôn miệng nói, tay chỉ vào vết thương trên hai thi thể, để mọi người nhìn.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đến gần, cúi đầu nhìn kĩ, quả nhiên, vết thương của Tiễn Đại Hữu rách tươm, mà Lý Phi Phàm thì thăng một đao.

“Đao chém rất nhanh a!” Bạch Ngọc Đường sở trường dùng đao, nhìn ra được vết thương như thế này không thể là do một cây đao bình thường chém ra được... Phải là một bảo đao lưỡi mỏng như cánh bướm.

“Có người làm giả thi thể.” Triệu Phổ lắc đầu: “Là ai chứ?”

“Đúng rồi.” Triển Chiêu nhắc nhở Lưu Hiệp đứng bên cạnh cũng đang cau mày: “Lý viên ngoại đến rồi, khóc đến đất trời điên đảo giữa lộ, nói muốn báo thù cho nhi tử.”

Hiển nhiên là Lưu Hiệp sưng sốt.

“Lưu đại nhân cũng thấy khả nghi sao?” Triển Chiêu hỏi trước.

Lưu Hiệp gật đầu: “Không giấu Triển đại nhân, Lý Cương này có hai đứa con trai, Lý Phi Phàm và Lý Phi Thường, nói khó nghe một chút thì Lý Phi Phàm chỉ là một tên ngu ngốc, Lý Cương hoàn toàn không yêu thương hắn, ngược lại Lý Phi Thường lại là nhân phẩm xuất chúng, cha hắn cưng yêu như trân bảo, đây là chuyện mà người người ở Hưng Hóa đều biết.”

“?” Trong lòng mọi người đều có suy nghĩ —— không phải chứ? Có liên quan đến cái chết của Tiễn Đại Hữu, có người nhin không được nữa tiên hạ thủ vi cường sao?

Quả nhiên, không bao lâu đã có nha dịch chạy vào báo cáo, nói là Lý viên ngoại muốn đánh trống kêu oan ngoài cửa, nói rằng hắn biết người hại chết Lý Phi Phàm là ai!

Chuyện này khiến ọi người đều kinh ngạc không ít.

Lưu Hiệp nhìn nhìn Triển Chiêu và Triệu Phổ, hai người đều gật đầu, ý bảo hắn thẳng đường!

.

.

Sau đó, Lưu Hiệp thẳng đường, cho khiêng thi thể Lý Phi Phàm ra giữa đại sảnh, khi khiêng thi thể, Công Tôn cản nha dịch lại, chỉ vào thi thể của Tiễn Đại Hữu, ý bảo —— khiêng người này ra, nếu có bị phát hiện, thì cứ nói là do hai cỗ thi thể đều không đầu, cho nên nhầm lẫn.

Lưu Hiệp gật đầu đồng ý, nha dịch liền khiêng thi thể của Tiễn Đại Hữu ra.

Nha dịch hai bên sắp thành hàng hô thẳng đường, Lưu Hiệp thẳng đường, bảo người đưa Lý Cương vào, khiêng thi thể ra.

“Con a!” Lý Cương nhào đến ôm lấy thi thể Tiễn Đại Hữu bắt đầu cao giọng than khóc: “Nhi tử của ta a, sao lại chết thảm thế này a!”

Lưu Hiệp khẽ nhú mày, hỏi: “Lý viên ngoại, thi thể này không đầu, người nhìn thật kĩ, khẳng định là nhi tử Lý Phi Phàm của người sao?”

Vóc dáng Tiễn Đại Hữu và Lý Phi Phàm đều rất béo, Lý Cương nằm úp trên thi thể vừa khóc vừa gật đầu: “Phải a, không sai, đây là nhi tử của ta Lý Phi Phàm, con a, mệnh con thật khổ, tuổi còn trẻ thế này đã đi rồi... Cha nhất định sẽ báo thù cho con a!”

Lưu Hiệp thở dài một hơi, nhìn nhìn bốn người Triển Chiêu đứng một bên, mọi người đều gật đầu.

“Cạch” một tiếng.

Kinh đường mộc đập xuống.

Lưu Hiệp nhìn quét qua Lý Cương dưới sảnh đường: “Lý viên ngoại, người nói người biết hung thủ là ai?”

“Phải a đại nhân! Ta biết.” Lý Cương vội vàng gật đầu.

“Là người nào?”

“Là hậu nhân của Từ gia!”

“Sao?!” Mọi người đều sửng sốt.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng đưa mắt nhìn nhau —— không phải nói toàn gia Từ gia đều chết rồi sao? Làm sao còn có hậu nhân.

“Từ gia có hậu nhân?” Lưu Hiệp cau mày: “Tên họ là gì, người có chứng cứ không?”

“Hồi bẩm đại nhân, không lâu trước đây, giữa khuya có một người âm mưu muốn vào nhà ám sát ta!” Lý Cương trả lời: “Người đó dùng khăn đen che mặt, thân hình cao lớn khôi ngô, tay cầm đao sắc. Khi đó ta, Tiễn Đại Hữu, Trần Trọng, Vương Hữu Quý đều có mặt. Người đó tự xưng là hậu nhân của Từ gia, năm đó chúng ta giết toàn gia hắn, cho nên hôm nay hắn muốn đòi lại mạng của toàn gia chúng ta!”

“Huyết án Từ gia năm đó, chẳng lẽ có liên quan tới các người?” Lưu Hiệp thấp giọng hỏi: “Nếu không hà có gì khổ chủ không đến báo quan, mà khăng khăng phải tự đến tìm các người?”

“Chuyện này hoàn toàn không liên quan a!” Lý Cương lập tức lắc đầu, đường đường chính chính trả lời: “Đại nhân, tuy rằng khi trẻ ta từng làm chút chuyện khốn khiếp, thế nhưng những chuyện động trời như giết người phóng hỏa, tuyệt đối không dám làm a! Đây đều là do người khác bôi nhọ chúng ta! Lời đồn thổi không thể tin hết, người đó chắc chắn là nghe lời bịa đặt.”

“Sau đó thì sao, hắn không xưng tên?”

“Không có, sau đó hắn bị hộ vệ của ta ngăn lại, liền để lại một câu nguyên rửa, nói cái gì ta sẽ thu thập các người, sơn thần Ấn Sơn sẽ không bỏ qua cho các người! Không bỏ qua cho cả huyện Hưng Hóa.” Lý Cương nói nói lại lau lau nước mắt, “Sau đó hắn bỏ đi, ai... Chúng ta thấy thân thể hắn đáng thương, lại là huyết mạch cuối cùng của Từ gia, cho nên đều không làm khó hắn, chỉ tiếc người này minh ngoan bất linh, hại chết bạn tốt và nhi tử của ta... Đại nhân a, người nhất định phải làm chủ cho phụ tử chúng ta a!”

Lý Cương vừa khóc lóc vừa kể lể, nếu mọi người ở đây không phải đã sớm biết con người thật của hắn, trong lòng còn đang nghi ngờ, thì không chừng đã thật sự cảm thấy hắn thật quá đáng thương.

“Công Tôn hỏi mọi người đứng bên cạnh: “Thấy thế nào?”

Bạch Ngọc Đường cười lạnh một cái, : “Phụ thân mà cả thi thể nhi tử cũng không nhận ra được, ta thật cảm giác không ra hắn có được bao nhiêu tức giận đau lòng.”

“Đồng ý.” Triển Chiêu và Triệu Phổ gật đầu.

Không ai còn muốn xem tiếp, tất cả cùng quay về hậu viện.

.

.

“Lần này, rất có khả năng là Lý Cương ném đá giấu tay.” Triển Chiêu nói: “Chúng ta vừa mời Lão Du Đầu đến, ngay sau đó Tiễn Đại Hữu chết... Hiện tại Lý Cương lại nhắc đến thảm án diệt môn của Từ gia, có thể thấy, chuyện này có liên quan đến án mạng năm đó.”

“Có để ý thấy không, khi này Lý Cương có nói một câu.” Công Tôn nói: “Hắn nói hắc y nhân kia từng cảnh cáo bọn hắn, người đó sẽ không tha cho bọn hắn, cả sơn thần Ấn Sơn cũng sẽ không bỏ qua... Cái này rất kì lạ!”

“Đúng vậy a!” Mọi người gật đầu: “Sao lại nhắc đến sơn thần? Chẳng lẽ là bọn họ có đầu mối, cho là do yêu quái Ấn Sơn gây ra, có liên quan đến án mạng ngày trước?”

Nói đến đây, mọi người lại bắt đầu khó nghĩ, vậy đêm nay có nên hành động không?! Đám người này hiển nhiên đã có chuẩn bị tâm lý, có thể sẽ không dễ dàng mắc lừa, vậy thì không thể giả quỷ hù bọn họ, như vậy sẽ dễ thảo kinh xà.

Thế nên, quyết định giả quỷ dọa người đêm nay biến thành tiếng than thầm.

.

.

Ăn cơm chiều xong, mọi người ngồi trong sân chờ trời tối, để đi dạo tham một chút, chỉ là vụ án này manh mối muôn ngàn ngổn ngang rối rắm, trong lòng mọi người đều rất bức bối khó chịu.

Công Tôn đã đi xem cổ thi thể bị nhạt màu của canh phu kia rồi, vì sao màu da thi thể lại bị phai đi, hẳn cũng chưa hiểu rõ, Triển Chiêu đi theo giúp đỡ.

Bạch Ngọc Đường nghĩ vừa ăn xong, không đi xem xác chết tương đối sáng suốt.

Trong viện, Triệu Phổ đang thử công phu của Tiêu Lương, Bạch Ngọc Đường đang rảnh rỗi không có việc gì làm, bỗng cảm thấy vạt áo bị kéo kéo, cúi đầu nhìn, là Tiểu Tứ Tử.

“Bạch Bạch, đi dạo phố được không?” Tiểu Tứ Tử ngửa mặt hỏi.

Bạch Ngọc Đường ngạc nhiên, đi dạo phố với Tiểu Tứ Tử?

Tiểu Tứ Tử vỗ vỗ cái túi nhỏ dùng đựng kẹo đeo bên hông: “Hết đồ ăn rồi.”

Bạch Ngọc Đường bật cười, liền đưa tay cho Tiểu Tứ Tử, Tiểu Tứ Tử nắm tay hắn, một lớn một nhỏ ra khỏi nha môn, đi dạo phố.

.

.

Lên phố, gió đêm thổi lạnh, trên đường lại có rất nhiều người, Bạch Ngọc Đường sợ lạc mất Tiểu Tứ Tử, liền bế bảo bối lên.

Bình thường trên người Bạch Ngọc Đường luôn có một luồng lệ khí, ánh mắt lạnh lùng khó gần, hiện tại tay ôm Tiểu Tứ Tử, khí lạnh giảm xuống một chút, trông có vẻ lười lười.

Tiểu Tứ Tử tay cầm một cây kẹo hồ lô, vừa ăn vừa chọn thêm kẹo đường.

“Bạch Bạch, Bạch Bạch có tin là có quỷ thật không?” Đột nhiên Tiểu Tứ Tử hỏi.

Bạch Ngọc Đường lắc lắc đầu: “Không tin.”

“Ngô.” Tiểu Tứ Tử gật đầu: “Cha cũng không tin, trước đây trong thôn có quỷ, cha cũng luôn nói là có người giả tạo.”

Bạch Ngọc Đường mua cho bảo bối một bao đường quả mà tiểu hài nhi Giang Nam thích ăn nhất, lại mua thêm một bao mang về cho Tiêu Lương... Nghĩ nghĩ, mua thêm bao nữa, không biết con mèo đó có thích không.

Đi ngang qua một cửa hàng tơ lụa, Bạch Ngọc Đường nhớ ra đã sắp đến sinh thần của đại tẩu rồi, nghe nói tơ lụa ở Hưng Hóa này là đệ nhất, mua một xấp về tặng đại tẩu đi, liền bế Tiểu Tứ Tử vào trong.

Chưởng quỹ trong cửa hàng vừa nhìn y phục Bạch Ngọc Đường mặc đã biết hắn phi phú tức quý, lập tức chạy đến nhiệt tình đón tiếp.

“Công tử, tơ lụa của cửa hàng Lý Ký chúng ta đều là loại tốt nhất! Ngài muốn mua tặng cho người khác, hay ình mặc?”

Bạch Ngọc Đường nghe lời hỏa kế nói, ngây người một chút.

“Lý Ký?” Bạch Ngọc Đường hỏi lại một câu: “Ta từng nghe qua Tô Ký, Vân Ký... Nhưng đây là lần đầu tiên nghe đến Lý Ký.”

“Công tử chắc hẳn là người từ phương khác đến!” Chưởng quỹ cười hì hì nói: “Ở chỗ chúng ta đây a, Lý Ký chính là nơi đỉnh đỉnh đại danh!”

“Làm lụa, họ Lý...” Bạch Ngọc Đường hơi do dự, dường như còn có ý muốn đi.

“Ài, công tử, Lý viên ngoại Lý Cương của chúng ta, đã buôn tơ lụa nhiều năm rồi! Hàng của chúng ta là đảm bảo.”

“?” Bạch Ngọc Đường cười, gật gật đầu, Lý Ký a... Thầm nghĩ, tâm trạng của Lý viên ngoại thật không tệ a, nhĩ tử chết, mà đến một cái lồng đèn trắng cũng không treo, sợ ảnh hưởng việc buôn bán sao.

Nghĩ xong, đi đến hàng ghế bên cạnh ngồi xuống, thả Tiểu Tứ Tử lên ghế bên cạnh, vẫy tay với chương quỹ: “Ta muốn mua tặng đại tẩu ta một bộ xiêm y, lấy thứ tốt nhất, đắt nhất ở đây ra.”

“Được a!” Hỏa kế hoan hoan hỉ hỉ chạy đi.

Bạch Ngọc Đường vẫy vẫy Tiểu Tứ Tử, cúi xuống thì thào vào tai Tiểu Tứ Tử mấy câu.

Tiểu Tứ Tử gật gật: “Ngô!”

.

.

Một lát sau, chương quỹ bưng một hộp gỗ đi ra, bên trong có vài cuộn tơ lụa.

“Công tử ngài xem, đây là loại tơ lụa tốt nhất của chúng ta.”

Bạch Ngọc Đường đưa tay nâng một cuộn lên xem qua, cau mày thả trở lại.

Tiểu Tứ Tử mồm nhai kẹo hồ lô rướn người qua, cũng chụp một cuộn lên xem, dẩu dẩu cái miệng nhỏ vút ra một câu: “Quá tầm thường!” Nói xong lại quay sang Bạch Ngọc Đường: “Bạch Bạch, chúng ta đi thôi, nương sẽ không nhìn tới mấy thứ tầm thường này.”

Bạch Ngọc Đường thở dài, nhìn nhìn chương quỹ: “Người nói đây là thứ tốt nhất trong cửa hàng của người?”

“Ách...” Chương quỹ le lưỡi, thào nói vị đại gia này cũng cao thật a.

Bạch Ngọc Đường vừa định đứng dậy bế Tiểu Tứ Tử đi, Tiểu Tứ Tử làm mặt quỷ với chương quỹ: “Ngốc ngốc, nếu được cha ta nhìn trúng, là có thể được đưa vào cung làm cống phẩm.”

“Ai!” Chương quỹ vội vàng giữ Bạch Ngọc Đường lại: “Khoan đã công tử! Ngài chờ một lát, vừa lúc thiếu gia của chúng ta có ở đây, hay là ngài nói chuyện với thiếu gia?”

Bạch Ngọc Đường dường như không muốn chờ, Tiểu Tứ Tử vỗ vỗ hấn, Bạch Bạch, mệt mệt, chúng ta chọn mau rồi về nhà đi.”

Bạch Ngọc Đường đành gật đầu, miễn cưỡng ngồi xuống, nói với chương quỹ: “Mau một chút.”

“Vâng vâng! Ta đi ngay!” Nói xong, xoay người chạy vào trong.

Bạch Ngọc Đường và Tiểu Tứ Tử liếc nhìn nhau, Tiểu Tứ Tử lắc lắc cái chân ngắn, tuột viên kẹo hồ lô cuối cùng xuống, bỏ vào miệng Bạch Ngọc Đường.

.

...

.

Trong nha môn, Công Tôn cắt một mảnh da tay thi thể xuống, ngâm vào thuốc nước, không bao lâu, nước thuốc vốn không màu dần biến đen.

“Thế này là thế nào?” Triển Chiêu hỏi.

“Người này bị trúng độc nên mới biến thành thế này!”

“...” Triển Chiêu xoa xoa cằm: “Trúng độc sao? Loại độc này dường như rất hiếm.”

“Độc này không hẳn là hiếm thấy!” Công Tôn nhìn thi thể rất hứng thú, “Là do thể chất người này đặc biệt!”

“Là thể nào?”

“Loại độc như thế này, hiệu quả đối với mỗi người mỗi khác, có người ăn trúng mặt xanh môi thâm tím, có người sắc mặt lại hồng hào.”

“Là trùng hợp... Hay cố ý?” Triền Chiêu nghi ngờ: “Nếu như là cố ý... Hẳn chỉ là một canh phu tầm thường, sao lại phải phí nhiều công phu như vậy?”

40. Q.2 - Chương 13: Tài Tang Giá Họa (vu Oan Giá Họa)

Bạch Ngọc Đường và Tiểu Tứ Tử vào cửa hàng Lý Kí làm đại gia, vốn chỉ thử một chút, không ngờ thả lưới bẫy bọ, lại bắt được cá lớn —— Lý Phi Thường đưa con gái giang của Lý Cương có ở đây.

Cửa hàng này cách đại trạch của Lý gia không xa, mấy ngày trước Lý Cương nói với Lý Phi Thường, rằng sẽ làm tang sự cho Lý Phi Phàm, biết nhị tử thích yên tĩnh, bảo Lý Phi Thường ra ngoài một thời gian, tìm một nơi an tĩnh tránh đi vài hôm.

Khi nghe thấy đại ca mình đã chết, đừng nói là đau lòng, Lý Phi Thường còn không nhú mi một cái, hẳn vốn đã thấy Lý Phi Phàm không vừa mắt. Lý Phi Thường có một đặc điểm, thích đẹp ghét xấu, thật sự là căm ghét người cha và đại ca vừa mập vừa xấu đến tận xương tủy, đặc biệt là Lý Phi Phàm cư xử thô lỗ, thường xuyên ra ngoài làm chuyện khiến hắn mất mặt, thường xuyên khiến hắn tức giận. Mà tùy tùng theo bên cạnh Lý Phi Thường cũng là do hắn lựa chọn tỉ mỉ, đều là mỹ nhân, bất luận nam nữ.

.

.

Nghe chuông quỹ đi vào nói có mối lớn, Lý Phi Thường cũng không hứng thú mấy, vẫy vẫy tay: “Không phải đã nói khoảng thời gian này ta không tiếp khách sao?”

“Nhưng mà thiếu gia, người này có vẻ có địa vị, nói cái gì mà lựa hắn chọn trúng có thể được đưa vào cung làm cống phẩm.”

“?” Lý Phi Thường buông cây bút lông trong tay xuống, ung dung thông thả hỏi: “Không phải là mấy tên lừa đảo chứ?”

“Không giống đâu thiếu gia, vị công tử và tiểu công tử hắn dẫn theo chắc chắn là phi phú tức quý.” Chuông quỹ hiểu rõ bản tính thiếu gia nhà mình, không quên bổ thêm một câu: “Tướng mạo vị công tử đó cực kì tuấn mĩ, lão hủ sống hơn nửa đời người, chưa từng thấy một nam nhân nào xinh đẹp như thế.”

Lý Phi Thường lập tức động lòng, hiếu kì đứng lên, gật đầu: “Được rồi, ta đi xem thử.” Nói xong đứng dậy, đi đến gian phòng ngoài.

.

.

Bạch Ngọc Đường ngồi bên bàn uống trà.

Tiểu Tứ Tử thì đang cầm mảnh lụa trong hộp xem, tấm lụa này thật sự không tồi. Triệu Phổ tuy là vương gia, nhưng lại không có chút hứng thú nào với y phục trang sức các loại, Công Tôn cũng dốc toàn tâm vào y được, sinh hoạt hằng ngày đều là do bọn Giả Ảnh chiếu cố.

Phi Ảnh và Đại Ảnh tỷ tỷ mỗi khi rảnh rỗi không có việc gì làm vẫn thường ôm Tiểu Tứ Tử nói mấy chuyện sinh hoạt cung đình, tiểu gia hỏa từng thấy không ít tư lự gắm vóc. Loại lụa này thật sự rất đẹp.

Lúc ấy, mảnh được nhắc lên, chưa thấy người đã nghe tiếng cười, một nam tử gầy cao bước chậm ra, hắn mặc trường sam màu đỏ tía, thêu hình từng bách, bên ngoài khoác một chiếc áo cẩm bào, có vẻ rất sang trọng phú quý.

Tiểu Tứ Tử chớp chớp, đây là đệ đệ của tên béo úc hiếp cô nương người ta trong tửu lâu? Thật sự không ngờ được.

Lý Phi Thường vốn có tướng mạo tuấn lãng khí chất bất phàm... Tuy rằng so với Bạch Ngọc Đường còn kém một đoạn xa, nhưng cũng có thể xem là nhân trung long phượng.

Trước lúc bước ra vốn hần rất khó chịu, nhưng vừa thấy hai người lập tức mê mẩn, phiền não đều tự tan như mây khói.

Công tử mặc bạch y trước mắt phong thái khoan thai sang trọng, giữa tuấn mã lại có thêm vài phần tà mị, quả thật là mỹ nam tử hiếm có, cả tiểu oa oa cạnh hần, hết như tiểu tiên đồng trong tranh, dung mạo như thế này, sau này nhất định cũng sẽ là một mỹ nhân.

“Nghe nói có khách quý đến, tiếp đón chậm trễ.” Lý Phi Thường nho nhã lễ độ, chấp tay chào Bạch Ngọc Đường, lại nhìn Tiểu Tứ Tử cười cười.

Bạch Ngọc Đường đâu phải chỉ đến đây để mua vải, trong lòng chỉ cảm thấy không nói được gì —— đây là thái độ của người có đại ca vừa chết sao? Dáng vẻ của Lý Phi Thường, có vẻ còn vui sướng sáng khoái hơn cả kẻ thù!

“Phải xưng hô với công tử thế nào?”

Bạch Ngọc Đường thân nhiên đáp lại một câu: “Ta họ Bạch.”

“Bạch công tử.” Lý Phi Thường ngồi xuống bên cạnh: “Nghe nói Bạch công tử muốn mua tơ lụa?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Phải.”

“Nghe nói công tử muốn chọn tơ lụa đưa vào cung?” Lý Phi Thường hỏi dò, càng nhìn Bạch Ngọc Đường càng thấy không đúng, người này để lộ một chút kiệt ngạo bất tuân, không giống người làm quan.

Bạch Ngọc Đường hơi nhíu mày, cảm thấy tên Lý Phi Thường này rất là phiền, hần quan sát Lý Phi Thường, không chút đau lòng vì cái chết của đại ca hần, có thể thấy được tình cảm của hai huynh đệ này không tốt, ngoài ra, trong mắt Lý Phi Thường lộ ra vẻ hứng thú, là ánh mắt Bạch Ngọc Đường ghét nhất. Xem như hần may mắn, chuyện có liên quan đến vụ án lần này cho nên không thể dă thảo kinh xà, nếu không với tính cách của Bạch Ngọc Đường, đã sớm một đao chém đôi hần rồi.

Tiểu Tứ Tử rất là lanh lợi, ngồi bên cạnh ngáp một cái, hỏi Bạch Ngọc Đường: “Bạch Bạch, còn chưa xong sao?”

“Ách, tiểu công tử muốn về?” Lý Phi Thường thấy Bạch Ngọc Đường khó gần, liền hỏi Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử đưa một ngón tay chỉ vào hần: “Có lụa tốt thì mau lấy ra, không thì ta đi, chậm chạp quá.”

Lý Phi Thường thấy tiểu hài tử này có vẻ kiêu ngạo lại không nhẽo, xem ra ngày thường rất được cưng chiều cũng có thân phận không thấp, liền hỏi: “Tiểu công tử...”

Bạch Ngọc Đường nhìn hần một cái, nói: “Ta chỉ muốn mua vài đoạn tơ lụa đẹp tặng cho đại tẩu mừng sinh thần, ngươi có thì lấy ra, không có thì thôi.”

“Ha ha.” Lý Phi Thường gật đầu: “Công tử kiên nhẫn đừng gấp, chỗ của ta, thật sự có một đoạn lụa cổ, giá trị liên thành.”

Bạch Ngọc Đường ngạc nhiên, nhưng lại có chút hứng thú, đã nói từ đầu, hần thật sự muốn mua lễ vật tặng cho đại tẩu, liền hỏi: “Lụa cổ nào?”

“Đó là chí bảo gia truyền của Lý gia, đặt ở đại trạch, nếu công tử muốn xem, ta có thể lấy ra, chúng ta hẹn ngày mai, có được không?”

Bạch Ngọc Đường hỏi: “Làm sao ta biết mảnh lụa cổ ấy của ngươi có tốt không?”

“Công tử, mảnh lụa ấy, trong thiên hạ chỉ có một, tuyệt đối không có dải thứ hai, đừng nói là tặng đại tẩu, dù ngài mang tặng cho hoàng phi của đương kim thánh thượng, cũng bảo đảm không ai sánh được.”

“...” Bạch Ngọc Đường lập tức hứng thú dâng cao, gật đầu: “Ta muốn xem thử, ngày mai lúc nào?”

“Thế này đi, giữa trưa ngày mai, trong nhĩ gian lầu hai của Gia Thiện Lâu, ta sẽ đặt trước, chờ công tử đến.”

Bạch Ngọc Đường vui vẻ gật đầu: “Cứ làm vậy đi, hy vọng không phải là chường quỷ thuận miệng nói bừa, khiến ta mất công vui mừng.”

“Sẽ không sẽ không, công tử cứ yên tâm!”

Bạch Ngọc Đường gạt đầu, tỏ ý bảo hần không cần tiễn, đưa tay bế Tiểu Tứ Tử lên, ra về.

Lý Phi Thường tiến đến cửa, sờ cảm, gọi hai tên tùy tùng đến, bảo đi theo Bạch Ngọc Đường, xem thử xem hai người này nghỉ lại ở đâu.

.

.

Khi Bạch Ngọc Đường bế Tiểu Tứ Tử quay về, trên đường gần như đã không còn ai nữa.

“Có lạnh không?” Bạch Ngọc Đường thấy Tiểu Tứ Tử mặc áo không tay, nhớ lại bảo bối vừa hết cảm mạo, lỡ như lại bệnh thì mình thật có lỗi quá.

“Không lạnh.” Tiểu Tứ Tử ngồi trên tay Bạch Ngọc Đường, tay cầm một lọn tóc của hần, hỏi: “Bạch Bạch, sắp đến sinh thần của Lô di di rồi sao?”

“Đúng vậy, di di rất nhớ Tiểu Tứ Tử, nếu rảnh rồi thì nhớ lên đảo gặp di di.” Bạch Ngọc Đường vừa trả lời, vừa chú ý nghe động tĩnh phía sau, hơi muốn cười... Lý Phi Thường này cũng rất cẩn thận.

“Ngô...” Tiểu Tứ Tử nghĩ nghĩ, nhỏ giọng hỏi: “Nếu Bạch Bạch và Miêu Miêu thành một đôi, người thân có phản đối không?”

Bạch Ngọc Đường hơi ngạc nhiên nghe Tiểu Tứ Tử nói như vậy, lắc đầu: “Thiên hạ này ai cũng không quản được Bạch Ngọc Đường ta.”

Tiểu Tứ Tử cười, quả nhiên ở vài phương diện, Bạch Bạch và Cửu Cửu rất giống nhau.

.

.

Đang đi, đột nhiên, Bạch Ngọc Đường dừng chân, đưa mắt tòa nhà lớn ở phía xa: “Có nghe thấy tiếng gì không?”

“A?” Tiểu Tứ Tử tập trung nghe nghe, lắc đầu: “Không có.”

Bạch Ngọc Đường đi theo phía âm thanh, liền nhìn thấy trước mặt xuất hiện một tòa nhà lớn... Trên cổng treo một lồng đèn trắng, trên đèn viết một chữ “Điện” lớn. [điện- : cúng, tế]

“Lý phủ.” Tiểu Tứ Tử chỉ chỉ tấm biển trên cổng lớn.

Một trận gió thổi qua... Có gì đó lẩn lẩn trên đất. Bạch Ngọc Đường nhú mày... Là một ngọn đèn lồng tang đã bị thiêu cháy, bên trên vẫn có thể thấy được chữ “Điện”.

Hai người lại nhìn lên cổng lớn của Lý phủ, tổng cộng có ba ngọn đèn, không có chỗ nào bị khuyết, vậy ngọn đèn này từ đâu tới?

Còn đang nghĩ, đột nhiên nghe thấy tiếng lạch cạch lạch cạch, cẩn thận nghe kĩ, thì là cổng Lý phủ không đóng chặt, bị gió thổi lay động.

Chỉ trong nháy mắt Bạch Ngọc Đường đã cảm thấy có điều bất thường, đi tới vài bước, đột nhiên... Bỗng thấy cửa mở ra, một thân hình cao lớn lách từ trong ra.

“Người nào!” Bạch Ngọc Đường vừa dứt lời, người kia đột ngột quay đầu lại nhìn hần.

Ánh đèn cháy leo lét, nhưng lại có thể thấy rõ được khuôn mặt người kia.

“A!” Tiểu Tứ Tử hoảng sợ đến nổi la to — gặp quỷ rồi!

Người nọ giống hệt như một quái vật, xấu xí khó coi, tóc xám trắng xơ rối tung, toàn thân bạch y hệt như tang phục, khuôn mặt lại càng đáng sợ hơn, méo mó, mũi lẫn cằm đều rất lớn, hốc mắt hãm sâu xương gò má nhô cao, da mặt trắng toát hệt như Tu La Dạ Xoa trong truyền thuyết.

Hai mắt hấn sắc như ưng, nhìn chăm chăm vào Bạch Ngọc Đường và Tiểu Tứ Tử... Vết máu loang lổ trên bạch y trắng như tuyết cực kì nổi bật, móng tay nhọn dài, máu nhỏ từng giọt.

“Xoạch” một tiếng, sau lưng hấn sải ra một đôi cánh lớn.

Bạch Ngọc Đường để ý thấy lưng hấn dường như hơi gù lên, nhìn kĩ lại thì dường như có gì đó đang cử động, lập tức nghĩ đến những bộ tộc Tây Bắc mà Triệu Phổ nói, đeo liệt ưng trên lưng.

“Đứng lại!” Bạch Ngọc Đường thấy hấn định chạy, đuổi theo vài bước, người kia đột nhiên quay lại, vung tay, hàn quang lóe lên.

Bạch Ngọc Đường còn phải bế Tiểu Tứ Tử, vội vàng xoay người tránh... Liền nghe thấy từ phía sau vang lên tiếng đinh đinh, mấy ngọn phi tiêu hình dạng kì lạ ghim trên mặt đất.

Người kia nhảy lên mái nhà.

Bạch Ngọc Đường muốn đuổi theo nhưng lại hơi do dự, trên tay còn có Tiểu Tứ Tử!

“Bạch Bạch, hấn chạy rồi!” Tiểu Tứ Tử lại sốt ruột, vỗ vỗ lên vai Bạch Ngọc Đường: “Mau đuổi theo đi!”

Bạch Ngọc Đường nhún người nhảy lên, vòng một tay bế Tiểu Tứ Tử, để trống một tay, rút đao... Chỉ một đao phá không.

Người nọ tránh không được, một tiếng “Rắc” vang lên, tiếp theo lại có tiếng kêu “cạc cạc” kì dị.

Cánh sau lưng người nọ một Bạch Ngọc Đường dùng một đao chặt xuống, hấn dường như không đau bao nhiêu, chỉ là thân thể nghiêng đi chân trượt một cái, rơi khỏi mái nhà.

“Giả thần giả quỷ!” Bạch Ngọc Đường vừa phi thân xuống định tiếp tục đuổi theo, đột nhiên từ xa có tiếng gió rít, Bạch Ngọc Đường ý thức được có người bắn tên... Lập tức xoay người giữa không trung, ôm Tiểu Tứ Tử tránh qua một bên.

Mấy mũi tên ghim vào tường... Bạch Ngọc Đường nhú mày, xem ra người mai phục không ít.

Nhìn lại, liền thấy có một bóng đen lướt cực nhanh ra khỏi ngõ nhỏ, nâng người áo trắng nâng nhảy lên mái nhà... Bạch Ngọc Đường lại đuổi lên, lại chẳng thấy bóng dáng hai người đâu.

Bên dưới là ngõ nhỏ dọc ngang chằng chịt. Xem ra là hai người đó chui vào ngõ tối nào rồi, Bạch Ngọc Đường không quen đường, muốn đuổi theo cũng không được nữa.

“Chạy mất rồi.” Tiểu Tứ Tử cũng thấy rất tiếc.

Bạch Ngọc Đường tra đao vào vỏ, liền thấy những người theo dõi mình đã không nhin được nữa, chạy trở về Lý phủ.

Hai người vừa tiến vào, Bạch Ngọc Đường và Tiểu Tứ Tử đã cảm giác một luồng gió lạnh tấp vào mặt... Nhú mày, mùi máu tươi nồng nặc xông ra.

“Ngô.” Tiểu Tứ Tử bịt mũi miệng nhìn Bạch Ngọc Đường —— nhiều người chết quá!

Quả nhiên, lập tức nghe thấy tiếng mấy tên tùy tùng thét thảm thiết, vừa chạy ra vừa la: “Yêu quái giết người! Yêu quái đã diệt sạch Lý gia rồi!”

Bạch Ngọc Đường cau mày, đưa tay... Nhặt chiếc cánh vẫn còn đang rỉ máu dưới đất lên, nếu nói bạch y nhân khi nãy chính là yêu quái trong truyền thuyết Ấn Sơn, vậy hắc y nhân cứu hấn là ai?

“Cái này giống cánh chim nhạn quá.” Tiểu Tứ Tử nhìn chăm chăm mảnh cánh một lát, nghiêng đầu.

Bạch Ngọc Đường hỏi: “Có phải người các ngươi thấy đêm đó không?”

Tiểu Tứ Tử nghĩ nghĩ: “Không phân biệt được... Nhưng mà, đôi cánh hôm đó, oai phong hơn nhiều!”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, thấy trên mảnh cánh có dính bột phấn màu trắng, cười thầm một tiếng, bế Tiểu Tứ Tử, rời khỏi đây trước đã.

Về đến huyện nha, quả nhiên thấy người trong nha môn đã nghe được tin tức.

Càng lý thú hơn, Lý Cương lại đang ở trong nha môn, nghe nói trời vừa tối hắn đã chạy đến rồi, bảo là nghĩ ra đầu mối quan trọng muốn báo, Lưu Hiệp đang thẩm tra trong thư phòng.

Hiện tại, sau khi nghe tin Lý gia diệt môn, Lý viên ngoại lập tức ngất xỉu, làm náo loạn cả nha môn.

Triển Chiêu gặp Bạch Ngọc Đường và Tiểu Tứ Tử ở cửa nha môn: “Quả nhiên là hai người đi cùng nhau, đi đâu vậy?”

Bạch Ngọc Đường ra dấu ý nói với Triển Chiêu — vào trong rồi nói.

Triển Chiêu lập tức hiểu là có chuyện, liền cùng hắn và Tiểu Tứ Tử vào nha môn.

Bạch Ngọc Đường đi vào trong thư phòng, đưa Tiểu Tứ Tử cho Công Tôn, đóng cửa, đặt mảnh cánh lên bàn.

“Xí...” Triệu Phổ bĩu môi: “Đây là cánh vịt trời!”

Bạch Ngọc Đường bật cười, kể lại chuyện vừa xảy ra.

“Người mà chúng ta thấy đêm đó, tuyệt đối không phải là đôi cánh này!” Công Tôn lắc đầu liên tục.

“Không sai, đó phải là cánh của chim ưng hoặc đại bàng!” Triệu Phổ nói rất chắc chắn: “Tuyệt đối không phải loại cánh vịt trời xấu xí này! Cái này chỉ có thể dùng để nướng mật ếch.”

Công Tôn đá hắn một cước — đằng hoàng một chút!

“Có người giả làm yêu quái Ẩn Sơn, giết người của Lý gia?” Triển Chiêu nghi ngờ: “Theo lý mà nói, cha con Lý Cương đều không có mặt, diệt toàn gia để làm gì?”

“Sao bên trên lại có bột mì.” Công Tôn quét một ít bột phàn xuống ngửi ngửi: “Có thể là dùng để tô trắng mặt.”

“... Các người đoán thử, là ngay từ đầu đã dùng chiêu này vu oan giá họa cho yêu quái Ẩn Sơn giết người, hay là do Tiễn Đại Hữu chết, cho nên mới bắt đầu vu oan?” Triển Chiêu đâm chiêu nói: “Toàn bộ đường như từ sau khi Tiễn Đại Hữu chết, bắt đầu biến đổi theo hướng bất thường.”

Ngay lúc ấy, Lưu Hiệp phái người đến, nói sẽ đến hiện trường hung án ở Lý gia xem thử.

Công Tôn và Triệu Phổ cũng cùng đi, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường tạm thời không ra mặt, hai người họ muốn nhân cơ hội này, đến nhà của các hương thân khác điều tra thử... Quả thật là có mờ ám, đêm nay chắc chắn sẽ là một đêm không ngủ.

Bạch Ngọc Đường đi ra sân rửa mặt.

Triển Chiêu thay y phục dạ hành vừa định ra ngoài, bị Tiểu Tứ Tử túm lại.

“Sao vậy Tiểu Tứ Tử?” Triển Chiêu không hiểu.

Tiểu Tứ Tử đưa bọc kẹo cho hắn: “Bạch Bạch mua đó, nói Miêu Miêu cũng thích ăn.”

Triển Chiêu xấu hổ... Trước đây mình vẫn hay ăn một hai viên kẹo của Tiểu Tứ Tử, cũng chỉ là vì vui, nhưng Bạch Ngọc Đường lại nhớ kỹ, ngay cả mình thích ăn gì hắn cũng biết.

Tiểu Tứ Tử cong ngón tay ngoắc ngoắc Triển Chiêu: “Miêu Miêu, tên Lý Phi Thường khi nãy, nhìn Bạch Bạch đến nổi hai mắt muốn lặn ra luôn.”

Mí mắt Triển Chiêu giật nhẹ một cái: “Thật sao?”

“Phải!” Tiểu Tứ Tử gật đầu.

.

...

.

Bạch Ngọc Đường rửa mặt xong đi cửa sau ra ngoài cùng Triển Chiêu, chạy đến nhà các hương thân các điều tra, vừa ra khỏi cửa đã nghe Triển Chiêu âm u hỏi: “Ngày mai người có hẹn với Lý Phi Thường?”

“Phải.” Bạch Ngọc Đường gật gật.

“Ở đâu vậy.” Triển Chiêu hiểu kì.

Bạch Ngọc Đường lại gật gật: “Nhã gian trên lầu hai Gia Thiện Lâu, giữa trưa ngày mai.”

Triển Chiêu hí mắt... Lý Phi Thường a! [cục ngu, cần hẩn!!]

41. Q.2 - Chương 14: Dạ Tham Không Không Trạch (do Thám Nhà Trống)

Công Tôn và Triệu Phổ đến Lý gia xem hiện trường vụ huyết án, vừa vào cửa đã bị khung cảnh máu tanh làm cho sững sốt.

Công Tôn nhìn Triệu Phổ, kéo tay áo hắn nhỏ giọng nói: “Nếu là tự ăn cướp vừa la làng mà có thể tự hại người nhà mình thành thế này, cũng hơi quá mức rồi nhỉ?”

Triệu Phổ nhú mày lắc đầu... Khó nói.

Ngay lúc này, bỗng có nha dịch nói: “Có rất nhiều thân thích của Lý gia đến, còn có cả thân nhân của các hạ nhân gia đình trong Lý gia nghe tin mà đến, tiếng khóc than bên ngoài đã vang đến tận trời xanh rồi, lần này, người của cả Hưng Hóa đều biết có đại sự rồi.”

Triệu Phổ nhìn nhìn Công Tôn, chỉ vào tai mình.

Công Tôn cũng không biết làm sao: “Làm sao mà nhanh như vậy đã có tin tức truyền ra rồi, có vấn đề!”

Lưu Hiệp vội vàng lệnh cho nha dịch ra ổn định dân chúng trước, sau đó ghi lại tên và nơi ở của từng người, để sau này có người đối chứng xem rốt cuộc đã có bao nhiêu người chết, tiện cho việc thông báo người nhà đến nhận xác.

.

.

Bên ngoài yên lặng được một chút, Công Tôn vừa định giẫm lên bãi máu đi vào, Triệu Phổ nhìn nhìn đôi giày trắng như tuyết của Công Tôn rồi lại nhìn mặt đất đầy máu, làm sao nữ, liền đưa tay bế Công Tôn lên.

“Làm gì!” Công Tôn xấu hổ, đánh hẩn: “Người khác thấy sẽ bị chê cười!”

“Ai dám cười? Hai ta đã báỉ đường thành thân rồi!”

Triệu Phổ đảo mắt, bế Công Tôn đạp máu vào trong, ngồi xổm xuống, để Công Tôn xem các thi thể trên mặt đất.

Triệu Phổ vừa nhìn vừa nhú mày: “Vào đây xem mấy thứ dơ bẩn này làm gì, sai người khiêng về rồi xem không được sao.”

“Ta muốn vẽ lại hiện trường thi thể phân bố, việc này rất quan trọng.” Vậy là, Công Tôn cầm bút, nhàn nhã ung dung để Triệu Phổ bế, bắt đầu vẽ lại hiện trường.

“Không giống như là do một người làm.” Công Tôn nhìn thi thể nằm ngổn ngang trên đất, không nhịu được nhú mày.

“Vương gia.” Giả Ảnh và Tử Ảnh đã điều tra một vòng xung quanh, chạy về báo cáo: “Những nữ nhân trẻ tuổi đều bị cắt mắt.”

Triệu Phổ cau mày: “Có bệnh sao.”

Công Tôn cũng gật đầu: “Đúng vậy, thứ người làm ra được loại chuyện dã man như thế này chắc chắn là có bệnh.”

“Yêu quái Ẩn Sơn lại ăn mất người rồi!”

Ngay lúc này, từ bên ngoài vang lên tiếng thét xe giong, Triệu Phổ và Công Tôn nhìn nhau, cùng nhìn ra ngoài, liền thấy bên ngoài cửa nha môn, đám người nhà của các nạn nhân và các bách tính nửa đêm thức dậy vây xem ai nấy đều kích động. Thù cũ nợ mới cùng bùng phát, liên tục ồn ào, ngày nào chưa diệt được yêu nghiệt này, Hưng Hóa sẽ không được bình yên ngày ấy.

“Ai loan tin ra ngoài?” Công Tôn thắc mắc.

Các ảnh vệ nhìn nhìn vào trong vườn, hoàn toàn không có ai, Lưu Hiệp đang ở bên ngoài bận rộn trấn an mọi người, tính cách hẩn thận trọng, sẽ không nói lung tung, các nha dịch càng không dám nói xằng... Vậy làm sao những người vây xem lại biết là do yêu quái Ẩn Sơn giết người?

Công Tôn nhú mày không nói gì, nhìn Triệu Phổ... Chuyện không đơn giản!

Triệu Phổ thì cười lạnh một tiếng, chính xác!

.

...

.

Tạm gác chuyện Triệu Phổ và Công Tôn điều tra ở hiện trường vụ huyết án qua không nói, nói chuyện trong nha môn, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đang chuẩn bị đi điều tra ngầm.

Bạch Ngọc Đường vẫn mặc toàn trắng như thường lệ, Triển Chiêu thì mặc y phục dạ hành toàn đen, hai người đứng giữa sân, giống hệt như hắc bạch vô thường.

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường, chỉ chỉ bộ y phục do thám trên bàn, Bạch Ngọc Đường kiên quyết lắc đầu.

Triển Chiêu không biết làm sao, “Bạch huynh, có một chuyện ta đã muốn hỏi ngươi từ lâu.”

“Sao?” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, ý bảo hắn muốn hỏi gì cứ hỏi.

“Sao ngươi chỉ mặc một màu trắng?” Triển Chiêu nghiêm mặt hỏi: “Còn nữa, nghe đại tẩu nói ngươi có mấy thói quen rất lạ, không thích bị người khác đụng vào, chết cũng không chịu nắm tay người khác, ngửi được mùi khó ngửi cách một dặm xa ngươi đã quay đầu đi đường khác... Có phải thật không?”

Mi mắt Bạch Ngọc Đường giật giật, sao chuyện gì đại tẩu cũng kể với người khác vậy.

“Có phải không vậy?” Triển Chiêu vừa nói vừa đưa tay sờ sờ tay Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường sửng sốt, chăm chăm nhìn Triển Chiêu.

“Ngươi đâu có phản ứng a.”

“Với người thân thiết... Không có.”

“... ” Triển Chiêu cười cười: “Ta nói rồi mà, hai ta từng ngủ chung một giường mà cũng đâu thấy ngươi không thoải mái.”

“Nếu là người, tắm cùng một bồn cũng sẽ không thấy không thoải mái.” Bạch Ngọc Đường buột miệng.

“Thật sao?!” Triển Chiêu vui vẻ, vỗ vỗ vai Bạch Ngọc Đường: “Vậy lần sau cùng tắm đi.”

Bạch Ngọc Đường còn đang tìm không ra cơ hội chứng minh “trong sạch” đây, lập tức nghiêm túc hỏi: “Khi nào?”

...

Khóe miệng Triển Chiêu giật giật, chuyện này cũng phải hẹn trước sao?

“Tính kĩ không bằng làm liều, một lát nữa về tắm luôn đi.” Bạch Ngọc Đường nói: “Ta sai người chuẩn bị bồn lớn...”

“Ai!” Triển Chiêu vội vàng kéo lại, xấu hổ, sao Bạch Ngọc Đường lại như thế, vội nói: “Nhưng... Ta vừa tắm xong, hai ngày nữa đi.”[nhà người ở bẩn hay sợ nước thế hả ọ_Ọ]

“Hai ngày nữa là ngày mốt, ngày mốt lúc nào?” Bạch Ngọc Đường hỏi dồn, Triển Chiêu cười ha hả nhảy lên nóc nhà, “Đi thôi, chúng ta đi làm chuyện quan trọng.”

“Miêu, ta đang hỏi người chuyện quan trọng.” Bạch Ngọc Đường theo sau: “Lúc nào mới cùng tắm? Hay là đến Hãm Không Đảo cũng được, hồ nước ở đó lớn, cùng đi ngâm ôn tuyền?”

Đeo bám đến mức Triển Chiêu choáng váng, hẳn thật không biết sao Bạch Ngọc Đường lại muốn tắm cùng mình đến vậy.

.

.

Hai người đi rồi, trong sân chỉ còn lại Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương.

Tiêu Lương đang luyện công, Tiểu Tứ Tử ngồi cạnh Thạch Đầu, vừa đút đậu phộng cho Tiểu Tử và Thạch Đầu vừa đóng đưa chân hỏi: “Tiêu Lương Tử, học công phu của Bạch Bạch đến đâu rồi?”

Tiêu Lương đang đánh bộ chưởng pháp Bạch Ngọc Đường vừa dạy nó, miệng lẩm bẩm khẩu quyết, hơi chán nản nói: “Ai... Cần Nhi, đừng nhắc nữa, sư phụ và Bạch đại ca đều không thích hợp dạy người a.”

“Hơ?” Tiểu Tứ Tử không hiểu.

“Bản thân bọn họ đều là thiên tài, tự cho là ta cũng học được như bọn họ, công phu gì cũng chỉ đánh qua một lần, đọc đọc khẩu quyết, sau đó để ta tự nghĩ lấy, ba ngày sau kiểm tra. Nếu đánh không tốt, Bạch đại ca chắc cũng sẽ không đánh mông ta như sư phụ, nhưng mà chắc chắn sẽ không thêm để ý đến ta nữa.”

“Quá đáng vậy sao.” Tiểu Tứ Tử bĩu môi, đau lòng Tiêu Lương nha.

“Chỉ có Triển đại ca dạy võ tử tế nhất, trong khẩu quyết nếu có chỗ nào không hiểu, đi hỏi huynh ấy sẽ giảng giải thật tỉ mỉ, lúc đánh quyền cũng chỉ rõ từng chiêu.” Tiêu Lương thu chiêu, “Ai, tính cách Triển đại ca thật tốt a.”

“Phải.” Tiểu Tứ Tử cũng bùi ngùi gật gật đầu, “... Nhưng mà thật ra Bạch Bạch cũng rất tốt, chỉ là không biết biểu đạt, ta đã phát hiện ra lâu rồi!”

Đang nói, bỗng có một người đi vào sân.

Tiểu Tứ Tử ngẩng đầu, là một cô nương... Hình như từng gặp qua, họ Ngụy, cùng ca ca đến giúp đỡ Lưu Hiệp phá án, nghỉ lại trong gian phòng bên cạnh.

“Tiểu Tứ Tử phải không?” Người đến chính là Ngụy Nguyệt Nga.

“Dạ, tỷ tỷ.” Tiểu Tứ Tử rất lễ phép chào hỏi Ngụy Nguyệt Nga, đoàn ảnh vệ trên mái nhà thấy là Ngụy Nguyệt Nga, cũng không xuống, chỉ là tập trung quan sát hơn một chút.

“Chỉ có hai đứa ở đây sao?” Ngụy Nguyệt Nga nhìn quanh, cười đặt một cái thực hạp lên bàn, nói: “Đại ca đã ra ngoài rồi, trong phòng chỉ còn một mình tỷ, đúng rồi, tỷ tỷ làm điểm tâm, có muốn ăn không?”

Tiểu Tứ Tử nhìn nhìn vào hạp, là bánh bao đậu hình thỏ, con nào cũng béo múp rất đáng yêu.

Nhận lấy bánh bao Ngụy Nguyệt Nga đưa qua, Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương nói tạ ơn, bắt đầu ăn, rất ngon, quả nhiên là một cô nương khéo tay.

“Đúng rồi Tiểu Tứ Tử, hai đứa có thân với hai người Bạch đại ca không?” Ngụy Nguyệt Nga trò chuyện một lúc thì hỏi.

Tiểu Tứ Tử gặm bánh bao, mắt chớp chớp, “Ân, thân.”

“Tỷ tỷ nghe nói, hai người đó đều đã có người trong lòng rồi có phải không?” Ngụy Nguyệt Nga cười tùm tùm đưa cho Tiểu Tứ Tử thêm một cái bánh bao nữa.

Tiểu Tứ Tử nhận bánh bao nhìn nàng, trong lòng đã đoán được ít nhiều: vị tỷ tỷ này muốn dò hỏi về người trong lòng của Bạch Bạch và Miêu Miêu từ chỗ mình a, không biết là để ý Bạch Bạch hay Miêu Miêu rồi?!

Tiểu Tứ Tử nhìn nhìn Tiêu Lương, Tiêu Lương nhún vai nhẹ một cái: phải cẩn thận Cẩm Nhi, vị tỷ tỷ này dường như đã thích ai rồi.

Tiểu Tứ Tử gật gật, Ngụy Nguyệt Nga nghĩ là nó biết chuyện của Miêu Miêu và Bạch Bạch, không kiềm được hiếu kì, hỏi: “Không biết người trong lòng Bạch đại ca như thế nào... Không biết có đẹp không?”

Tiểu Tứ Tử nhìn nhìn nàng, lập tức nhận ra vị tỷ tỷ này thích Bạch Bạch, nghe nàng ta hỏi như vậy, liền gật đầu: “Có, người trong lòng Bạch Bạch rất đẹp, tính cách cũng tốt, mọi người đều thích.”

.

.

“Hắt... Hắt xì.”

Vừa đến cửa ngôi nhà của vị hương thân cần do thám, Triển Chiêu đã hắt xì một cái to, vội vàng che miệng.

Bạch Ngọc Đường hơi nhúu mày: “Còn chưa hết cảm sao?”

“Không phải a...” Triển Chiêu xoa xoa mũi, thấp giọng nói: “Hơi ngứa mũi một chút.”

“Vào thôi.” Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ bức tường sơn đen, cùng Triển Chiêu nhún người nhảy lên, nhìn xuống... Trong sân tối âm u, không có đến một ngọn đèn.

Hai người đều cảm giác được có chuyện không bình thường, sao lại u ám như thế này?!

Đây là nhà của Vương Hữu Quý buôn bán gạo, theo lý mà nói, những nhà giàu có như thế này nửa đêm không bao giờ thối tắt đèn, luôn có một người trực đêm, nơi lớn như thế này càng không cần nói.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường tập trung nghe ngóng, xung quanh hoàn toàn không có tiếng động, nơi đây trống không, hoàn toàn không có người!

“Không có người?!” Triển Chiêu nhúu mày, Bạch Ngọc Đường cũng cảm thấy không đúng, đưa tay kéo Triển Chiêu đang định chạy vào trong lại, chỉ sang một hướng khác: “Bên đó là nhà của Trần Trọng, không xa, chúng ta sang đó xem thử trước! Đừng đá thảo kinh xà.”

Triển Chiêu thấy có lý liền gật đầu, nhưng khi hai người đến Trần gia, lại phát hiện nơi này cũng không có người... Cứ như vậy hai người đi xem hết một lượt nhà của các hương thân, hoàn toàn không thấy một ai!

“Quý dị quá!” Triển Chiêu khó hiểu, “Người đi đâu hết rồi?!”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu: “Có khi nào là sợ rồi, nên tìm chỗ trốn trước?!”

Triển Chiêu ngồi chồm hổm trên nóc nhà sờ cằm suy nghĩ, “Chạy đi đâu chứ? Rõ ràng vẫn còn công việc buôn bán lớn như vậy, những dòng tộc nhiều người như vậy, chuyển nhà hoặc ra khỏi thành, chắc chắn phải báo với quan phủ... Sao lại vô thanh vô tức biến mất được?!”

Bạch Ngọc Đường nghe thấy vậy, nhướn mày một cái: “Trừ phi là đã thật sự thượng thiên nhập địa rồi?!”

“Căn nhà lớn như thế này có thể có hầm ngầm, có thể giấu người!” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, nếu là đào hầm...

Hai nhảy khỏi mái nhà chạy về, định tìm Thạch Đầu và Tiễn Tử đến giúp! Không làm chuyện trái với lương tâm thì không sợ quỷ gõ cửa, các hương thân này nửa đêm bỏ trốn, lại thêm án diệt môn khác thường của toàn gia Lý Cương, tổng hợp lại cực kì khả nghi!

.

Về đến nha môn, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vừa định nhảy tường sân sau vào, chợt nghe thấy tiếng Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương nói chuyện với Ngụy Nguyệt Nga.

Hai người không hiểu, nhìn nhau một cái: sao nàng ta lại ở đây?

“Đúng rồi.” Bạch Ngọc Đường đột nhiên nghĩ đến gì đó, hỏi Triển Chiêu: “Huynh muội họ Ngụy này, người thấy thế nào?”

Triển Chiêu bật cười: “Tạm thời vẫn chưa thấy gì bất thường, nhưng có chỗ rất lạ, nếu như hai huynh muội này nói thật sự là đến giúp tra án, nhưng lại không mấy nhiệt tình, vẫn giữ thái độ đứng một bên xem.”

Bạch Ngọc Đường thâm gật đầu, quả thật có chút khả nghi.

“Tiểu Tứ Tử, người trong lòng Bạch đại ca tốt lắm sao? Nhưng tỷ tỷ chưa từng nghe nói, là người như thế nào vậy? Đúng rồi, bình thường Bạch đại ca gọi người đó là gì?” Ngụy Nguyệt hoàn toàn không ghen tị, nàng biết Bạch Ngọc Đường đã có người trong lòng rồi thì liền nhận định chắc chắn là một tuyệt thế đại mỹ nhân, bản thân không dám vọng tưởng, chỉ là không thể nén nổi hiếu kì.

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, nói: “Bạch Bạch gọi người đó là Miêu!”

Trên mái, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu ngạc nhiên, ngẩn người, Bạch Ngọc Đường đỡ trán, xấu hổ rồi.

Triển Chiêu nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường, không lên tiếng.

“Ngụy tỷ tỷ.” Tiêu Lương ý thức được nếu để Tiểu Tứ Tử nói thêm chút nữa sẽ lộ chuyện, liền cắt ngang dòng suy nghĩ con mèo đó là ai của Ngụy Nguyệt Nga, hỏi: “Tỷ hình như rất am hiểu huyện Hưng Hóa a, hai người không phải là người phủ Dương Châu sao?”

“...” Hai tay Ngụy Nguyệt Nga ôm má, thở dài: “Nguyên quán của chúng ta vốn là Hưng Hóa, hai mươi năm trước rời khỏi đây, cha vẫn nói huyện Hưng Hóa này là nhà cũ của người, suốt ngày kể chuyện không dứt miệng, bằng hữu của các ca ca cũng thường lui đến, cho nên ta nghe nhiều, liền trở thành rất am hiểu.”

Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường đều ngạc nhiên... Ngụy gia Dương Châu tiếng tăm lừng lẫy, thì là người Hưng Hóa a.

“Nói đến yêu quái Ấn Sơn lần này.” Ngụy Nguyệt Nga hạ giọng nói với bọn Tiểu Tứ Tử: “Cha nói khi cha còn bé, có lần vào Ấn Sơn từng thấy một quái vật.” Ngụy Nguyệt Nga nhớ lại, “Có một lần ông ấy uống say, ta nghe ông ấy nói qua một lần, nói cái gì toàn thân tuyết trắng, dáng vẻ như một con vượn tinh, động tác khi di chuyển trong rừng rất nhanh.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu lại nhìn nhau: lần đầu tiên nghe! Vượn tinh?!

“Nó có cánh, biết bay không?” Tiểu Tứ Tử hiếu kì hỏi.

Ngụy Nguyệt Nga bật cười: “Cái này thì tỷ tỷ không nghe nói, tuy rằng vùng Hưng Hóa này luôn có truyền thuyết về yêu quái Ấn Sơn, nhưng chuyện nó ăn thịt người thì đây là lần đầu! Đúng rồi, cha còn nói, con vượn tinh đó là thần vật thánh vật, rất hiền lành, khi cha còn trẻ bần cùng chán nản, đi nhặt củi lại lạc trong núi, là nhờ con vượn tinh ấy dẫn ra.”

“Nó có linh tính sao?” Tiểu Tứ Tử hiếu kì: “Nếu vậy nó sẽ không làm chuyện tàn ác như thế!”

“Cho nên đại ca mới muốn đến điều tra.” Ngụy Nguyệt Nga nói xong thì hỏi: “Đúng rồi Tiểu Tứ Tử, người trong lòng của Triển đại ca thế nào?”

Câu này Ngụy Nguyệt Nga hỏi hoàn toàn là do tò mò, Triển Chiêu luôn tạo cảm giác rất hòa ái dễ gần, cô nương nào được thành đôi với hắn nhất định rất may mắn.

Tiểu Tứ Tử thật thà nói: “Là một đại đại đại đại mỹ nhân!”

“Vậy sao?” Ngụy Nguyệt Nga cũng bật cười: “Thì ra bọn họ đều có đôi có cặp rồi sao!”

Nhưng Tiểu Tử Tiêu Lương lại đồng loạt lắc đầu: “Còn chưa có thành đôi nữa, tại vì gốc quá!”

.

.

Bầu không khí trong sân rất hài hòa vui vẻ, nhưng lại khiến cho Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu xấu hổ không thôi, không sao xuống được.

Vừa hay ngay lúc ấy, Thạch Đầu đi theo một con côn trùng nào đấy đến dưới chân tường, Triển Chiêu len lên vẫy vẫy tay gọi nó.

Thạch Đầu ngửa mặt lên nhìn, đuôi vẫy vẫy. Thấy Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường gọi nó, liền chạy đến, dễ dàng đào một cái hố chui ra, dùng chân sau lấp hố lại, chạy đến cạnh Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu.

Hai người dẫn theo Thạch Đầu, cùng len lén chạy trở lại nhà của Vương Hữu Quý.

Thạch Đầu quanh co một lúc trong sân, dẫn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chạy thẳng đến hậu viện, trước sau vẫn không có ý đào hầm, Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường đều hiểu rõ, trảo ly cực kì thông minh, thấy hầm là đào! Nó không phản ứng gì, nghĩa là không phát hiện có khe hở, dưới mặt đất cũng không có hầm ngầm.

Vậy thì quá kì lạ rồi, người đã trốn đi đâu hết?!

Lại đi ra phía sau một chút, liền thấy có một gian từ đường, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vừa định đi vào xem thử, đột nhiên lại thấy Thạch Đầu cong người, nhăn mũi đáng vẻ hung hãn, nhìn chăm chăm vào từ đường...

Hai người nhìn nhau: trong từ đường có gì đó!

42. Q.2 - Chương 15: Ái Muội Chính Hảo (mập Mờ Vừa Hay)

Canh ba nửa đêm, Thạch Đầu nhìn trừng trừng vào từ đường tối đen găm gù, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng có chút căng thẳng, quan trọng là cảm giác bên trong không có hơi thở của vật sống.

Thạch Đầu găm gù một lúc thì đi đến, muốn đẩy cửa từ đường.

Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường vội vàng ngăn nó lại, tránh cho có ám khí làm nó bị thương.

Nhẹ nhàng đẩy cửa vào một chút, hai người đứng bên ngoài phòng bị.

Kẹt một tiếng... Cửa mở ra.

Cửa vừa mở ra, hai người lập tức hiểu được vì sao Thạch Đầu lại kích động như vậy, bởi vì dưới xà ngang giữa căn phòng, có treo một người.

Dựa theo y phục trên người, là một nữ nhân. Hai tay bị trói cao qua đầu, treo trên thanh xà, trên mặt đất vẫn còn một cây roi và bồn nước, nhìn lại trên thân cô nương kia, ẩn hiện những vết thương thật dài cùng vết máu để lại.

Triển Chiêu đi đến thả nàng ta xuống, đưa tay chạm lên cổ nàng ta một lát, quay đầu: “Ngọc Đường, nàng ta còn sống!”

Bạch Ngọc Đường cũng đi đến, thấy hai mắt cô nương bị bịt vải, trên người chằng chịt vết roi, dường như đã bị tra khảo.

Tháo mảnh vải trên mắt nàng ta xuống, hai người nương theo ánh trăng nhìn khuôn mặt cô nương kia, đều sửng sốt: có biết! Chính là cô nương hát rong ở tửu lâu, sau đó lại mất tích.

“Sao lại là nàng ta?!” Triển Chiêu thử bắt mạch, nhíu mày nói với Bạch Ngọc Đường: “Bị thương rất nặng!”

“Cứ đưa về để Công Tôn chữa trị đã.” Bạch Ngọc Đường thấy hơi thở cô nương kia rất yếu, xem ra là không thể chậm trễ.

Hai người cũng không có thời gian điều tra thêm, vội vàng đưa người về nha môn.

.

.

Hiện tại trong nha môn cũng đang rối loạn, các nha dịch bận rộn ổn định thân nhân của người chết đi theo đến cùng các bách tính kiêu kì vậy xem. Lúc này trời đã sắp sáng, tin tức càng truyền càng thái quá, hiện tại gần như tất cả mọi người đều đã biết yêu quái Ấn Sơn chạy xuống sát hại cả nhà Lý viên ngoại.

Có người nói Lý Cương bị đả kích quá lớn đã ngã bệnh, Lý Phi Thường vẫn chưa ra mặt.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đưa cô nương kia về phòng cho khách trong nha môn, Công Tôn đến chữa trị, vừa nhìn đã cau mày: “Là ai thất đức như vậy, lại dùng cực hình với một cô nương?!”

Lưu Hiệp nghe nói là người được phát hiện trong nhà Vương Hữu Quý, còn dùng cực hình hơn nữa các hương thân còn lại đều đã mất tích, lập tức phát người đi điều tra.

Nhưng những người này lại vừa được gạt ra khỏi vòng điều tra, các hương thân đó lại phát người đến nha môn, nói là thật ra họ không đi đâu cả.

Sau khi Tiền Đại Hữu chết, những hương thân còn lại đều bị người tự xưng là hậu nhân của Từ gia uy hiếp, cho nên cả nhà bọn họ đã sớm dọn đến biệt viện trên núi, chỉ có người nhà Lý Cương không đi, quả nhiên gặp chuyện!

Mấy ngày này bọn họ không ở đại trạch, cho nên nhà để trống, có thể là có người lẻn vào. Chuyện dùng cực hình tra khảo cô nương nào đó, bọn họ đều chứng tỏ mình hoàn toàn không biết.

Nhờ có một số đông gia nhân trong nhà chứng minh, còn có các thôn dân sống gần biệt viện cũng thấy các hương thân này luôn có mặt trên núi, cho nên Lưu Hiệp không có chứng cứ để nói là cô nương kia do bọn họ bắt cóc, không biết phải làm gì với bọn họ.

.

.

Sau khi Công Tôn kiểm tra cho cô nương kia, phát hiện nàng ta không chỉ bị đánh tàn nhẫn mà còn trúng độc, nhưng nhờ được phát hiện sớm, mới may mắn nhặt về được một cái mạng.

“Bị thương rất nặng sao?” Triệu Phổ thấy sau khi được bọn Phi Ảnh băng bó, cô nương kia trở thành giống hệt như một cây vải, hơi khó hiểu: “Sao lại tra khảo một thôn nữ?”

“Đành phải chờ nàng ta tỉnh lại rồi hỏi.” Công Tôn vẫn còn rất nhiều thi thể phải khám nghiệm, là người bận nhất hiện nay, đã chạy đến phòng khám nghiệm rồi, Triệu Phổ đương nhiên cũng đi theo.

Ngụy Nguyệt Nga và bọn Phi Ảnh chăm sóc cô nương kia, kì quái là, đã uống thuốc giải, vết thương đau như vậy, lẽ ra nàng ta phải tỉnh lại mới đúng, sao vẫn cứ ngủ say.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ngồi trong sân đợi một lúc lâu, muốn chờ nàng ta tỉnh lại hỏi chuyện một chút, thế nhưng nha đầu kia cứ như đã không ngủ lâu lắm, vẫn ngủ say.

.

.

“Ai...” Triển Chiêu nhìn mọi người ai cũng bận rộn, chỉ có hắn và Bạch Ngọc Đường rất rảnh rỗi.

Nghĩ đến đây, Triển Chiêu nhìn quanh... Bạch Ngọc Đường đâu? Mới nãy vẫn còn ngồi cạnh hắn.

Tiêu Lương đang luyện công bên cạnh, Bạch Ngọc Đường vừa mới dạy nó một ít đao pháp rất khác của Triệu Phổ, Tiêu Lương còn đang nghiên cứu khẩu quyết.

Triển Chiêu hỏi nó: “Tiểu Lương Tử, thấy Bạch Ngọc Đường đâu không?”

“Tiểu Tứ Tử dẫn Bạch đại ca đi thay y phục rồi!” Tiêu Lương trả lời.

“Thay y phục?” Triển Chiêu hơi không hiểu: “Thay y phục làm gì?”

“Là thế này, Cẩn Nhi nói, lát nữa Bạch phải đi thực hiện mỹ nhân kế, cho nên phải thay y phục đẹp một chút.” Tiêu Lương nghiêm túc trả lời.

“Mỹ nhân kế cái gì chứ?” Triển Chiêu nhú mày: “Không phải Bạch Ngọc Đường ghét nhất là những thứ này sao?”

“Đương nhiên không thể nói trước mặt Bạch đại ca rồi!” Tiêu Lương cười: “Không phải hai người đó phải cải trang thành khách quý đi xem lựa cổ sao? Cho nên Cẩn Nhi nói phải cho Bạch đại ca ăn mặc đẹp một chút, hay nhất là làm sao cho Lý Phi Thường vừa nhìn đã mê mẩn.”

Triển Chiêu hí hóp mắt... Tiểu bại hoại đó!

“Có thể được sao?” Triển Chiêu khó hiểu: “Tình trạng thế này mà Lý Phi Thường còn có tâm tư buôn bán sao?”

“Phải, không có ai trong Lý Phủ đến nói hủy bỏ cái hẹn hôm nay.” Tiêu Lương cũng hơi khó hiểu, “Còn nữa, Triển đại ca, Giả Ảnh vừa về nói, tên Lý Phi Thường này, người nhà đã chết sạch, hắn còn không khóc một chút.”

“Không khóc?” Triển Chiêu cau mày: “Người này, tuy nói là nam nhi không rơi lệ, thế nhưng cả nhà đã chết mà vẫn không chút cảm xúc, lòng dạ quả thật quá sắt đá rồi.”

“Nói hắn không có tình người lòng dạ sắt đá quả thật không hề oan uổng.” Ngay lúc ấy, Tử Ảnh nhảy từ trên mái nhà xuống, trong miệng ngậm cái bánh bao, trên tay còn cầm một bao giấy dầu lớn, bên trong có rất nhiều bánh bao nóng, hỏi Triển Chiêu: “Ăn không?”

Triển Chiêu lấy một cái, hỏi hắn: “Lý Phi Thường thật sự không quan tâm đến chuyện người nhà đã chết?”

“Phải! Vương gia bảo ta và Giả Ảnh theo dõi hắn, tên Lý Phi Thường này, quá !” Tử Ảnh chặc chặc mấy tiếng: “Tối qua cả nhà hắn bị giết, hắn đến nhìn một cái, mời một lang trung đến xem bệnh cho cha hắn xong thì về nhà ngủ ngon, hôm sau sáng sớm đã thức dậy, uống chút trà nóng, còn đi xem hát, dường như là do tiểu quan hắn thích đàn. Hắn còn rất vui vẻ đùa giỡn với người ta một hồi, hoàn toàn không có vẻ gì đau buồn mà còn rất hài lòng, sau đó đến biệt viện nhìn cha hắn một cái, nói mấy câu rồi đến cửa hàng xem việc buôn bán, để hạ nhân bên người ở lại chăm sóc cha hắn...”

“Từ từ...” Triển Chiêu không nhịn được ngắt ngang, cũng không phải là phát hiện manh mối gì, mà là vì rất dễ bụng một câu trong đó: “Tiểu quan gì?”

“Một người đánh đàn tuổi còn trẻ, Giả Ảnh nói có lẽ y là tiểu quan, mới chung tối qua hai người đó mập mờ tới mập mờ lui rất là đáng nghi.”

“Tiểu quan không phải là nam sao?” Triển Chiêu cau mày: “Lý Phi Thường thích nam nhân?”

“Àn, có lẽ là vậy... Thật ra hắn cũng có thể thiếp, chỉ là tối qua đã chết hết. Mà hắn còn không thèm liếc mắt nhìn thì thế một cái.” Tử Ảnh lại chặc chặc: “Ai... Tên đó không có tình người!”

Tuy là Triển Chiêu thấy hắn lạnh lùng như thế rất đáng nghi, nhưng quan tâm nhất vẫn là tin Lý Phi Thường thích nam nhân... Cộng với những gì Tiêu Lương nói khi nãy, Tiểu Tứ Tử nói Bạch Ngọc Đường phải đi thực hiện mỹ nhân kế, cái này... Triển Chiêu tự cảm thấy mình rất dễ bụng rất dễ bụng! Hơi bứt rứt một chút.

Tử Ảnh nói xong thì đi, để Tiêu Lương lại tiếp tục luyện công, Triển Chiêu nghĩ một hồi, vẫn quyết định đi ra hậu viên, muốn tìm Tiểu Tứ Tử và... Bạch Ngọc Đường.

.

.

Trong phòng hậu viên, Tiểu Tứ Tử và Bạch Ngọc Đường đã thay y phục đẹp, chuẩn bị một lát nữa đi tẩu lẫu xem lựa cổ gì đấy.

Hai người đang nói chuyện về mấy điểm đặc biệt của Lý Phi Thường, có chút chỗ khả nghi, một lát nữa tìm cách hỏi hẩn.

Bạch Ngọc Đường mặc toàn trắng, không biết Tiểu Tứ Tử lấy từ đâu ra bộ y phục này, cực kì hoa lệ sang trọng.

Triển Chiêu đi đến trước cửa vừa định gõ, chợt nghe thấy tiếng Tiểu Tứ Tử nói chuyện với Bạch Ngọc Đường bên trong, “Bạch Bạch, kéo cổ áo xuống một chút nữa.”

“Ha?” Bạch Ngọc Đường không hiểu: “Để làm gì?”

“Được, như thế này!” Tiểu Tứ Tử giúp kéo cổ áo Bạch Ngọc Đường xuống một chút, xương vai ần ần hiện hiện hiệu quả tốt hơn nha!

Triển Chiêu lại càng thêm càng thêm bứt rứt, ho nhẹ một chút, gõ cửa.

Tiểu Tứ Tử đang giúp Bạch Ngọc Đường kéo cổ áo, bị tiếng ho của Triển Chiêu làm giật mình, hơi nặng tay, kéo ra một mảng lớn.

Bạch Ngọc Đường nghe ra là tiếng của Triển Chiêu, gọi một tiếng: “Miêu?”

Triển Chiêu đẩy cửa vào, vừa liếc mắt đã thấy cái cổ áo mở rộng của Bạch Ngọc Đường, giận nha... Có cần phải mở rộng tới như vậy không? Dứt khoát cởi luôn cho rồi!

“Miêu Miêu.” Tiểu Tứ Tử thấy Triển Chiêu đến, liền bò từ trên ghế xuống, Triển Chiêu xoa xoa đầu bảo bối, lơ đãng liếc mắt nhìn cổ áo mở rộng của Bạch Ngọc Đường, híp mắt lại, nhìn khó chịu quá đi.

“Sao vậy? Có manh mối rồi?” Bạch Ngọc Đường nghĩ là Triển Chiêu đã phát hiện chuyện gì, liền hỏi.

“... Không có gì, tên Lý Phi Thường đó hình như rất có vấn đề.” Triển Chiêu buột miệng nói một câu, lại liếc nhìn cổ áo Bạch Ngọc Đường: “Một lát nữa người định đi thử hẩn?”

“Phải.” Bạch Ngọc Đường chống cằm, thuận miệng trả lời: “Có thể sẽ có manh mối.”

“.” Triển Chiêu gật gật, lại nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, hỏi: “Mặc như thế?”

Bạch Ngọc Đường hơi sững sốt một chút, đưa mắt nhìn Triển Chiêu, thấy hẩn hình như rất để ý đến cổ áo mình, bản năng cúi xuống nhìn, lập tức hiểu ra, nhịn không được cong miệng.

“Cười cái gì?” Triển Chiêu lại nhìn cái nữa, phát hiện Bạch Ngọc Đường đang cười nhẹ.

“Không có gì.” Bạch Ngọc Đường cầm cây đao trên bàn lên, đứng dậy, “Tiểu Tứ Tử, đi thôi.”

“.” Tiểu Tứ Tử chạy qua, nắm lấy tay áo Bạch Ngọc Đường, chợt nghe Triển Chiêu nói: “Ta cũng đi.”

“Người có thân phận đặc biệt, ta sợ Lý Phi Thường đó biết người.” Bạch Ngọc Đường như là không muốn cho Triển Chiêu theo.

Triển Chiêu hơi nhú mày: “Ta có thể trốn trong chỗ tối.”

Bạch Ngọc Đường vui vẻ gật đầu: “Vậy thì tốt.”

“Từ từ.” Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường đã đi đến cửa phòng, thực sự không nhịn được nữa, gọi hẩn lại.

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn hẩn.

“Khụ Khụ.” Triển Chiêu chỉ chỉ cổ áo Bạch Ngọc Đường: “Y phục còn chưa chỉnh xong.”

Bạch Ngọc Đường cúi đầu nhìn nhìn, hơi khó hiểu nhìn Triển Chiêu, bước tới một bước.

“Làm gì?” Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường đang đứng trước mặt.

Bạch Ngọc Đường nhượng mày nhẹ một cái: “Chỉnh giúp.”

“Ách...” Triển Chiêu hơi xấu hổ, ngược mắt, cảm giác mình vừa gặp ảo giác, trong một tích tắc, trong mắt Bạch Ngọc Đường xẹt qua chút tình quái, nụ cười trên gheo lại cộng thêm đáng vẻ lười biếng.

Triển Chiêu lập tức bực bội.

Bạch Ngọc Đường đi đến kề bên tai hắn thấp giọng hỏi: “Để như thế này ra ngoài có vấn đề gì sao?”

Hai người đứng tại cửa đầu mắt, Tiểu Tứ Tử ngồi trên bậc cửa ôm má ngửa mặt nhìn, phát hiện một vấn đề: tình trạng của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường hoàn toàn không giống Công Tôn và Triệu Phổ!

Công Tôn và Triệu Phổ là do Triệu Phổ từng bước áp sát, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thì lại là liên tục tranh cao thấp.

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu đứng yên, liền xoay người muốn ra ngoài.

“Bên ngoài lạnh.” Triển Chiêu nghiêm mặt nói: “Như vậy không lạnh sao?”

Bạch Ngọc Đường quay người lại: “Miêu...”

“Sao?” Triển Chiêu cũng không còn cứng người như lúc này, mở to đôi mắt đẹp nhìn hắn, ánh kim sắc nhân nhật phản chiếu rực rỡ trong mắt, thật khiến Bạch Ngọc Đường không thể dời mắt, “Cho nên, người chính giúp.”

.

...

.

Cứ như vậy giằng co qua lại đến giữa trưa, Bạch Ngọc Đường rốt cuộc cũng dẫn Tiểu Tứ Tử ra được cửa, Tiểu Tứ Tử ngửa mặt nhìn Bạch Ngọc Đường, che miệng: “Phụt...”

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ, kéo kéo chiếc khăn trắng Triển Chiêu choàng trên cổ mình, “Cười cái gì đó Tiểu Tứ Tử.”

“Bây giờ xem như là Miêu Miêu thắng sao?” Tiểu Tứ Tử vừa hỏi vừa liếc nhìn Triển Chiêu đang nhàn nhả đi bộ theo bọn họ trên mái nhà.

“Tôi đa là hòa nhau mà thôi.” Bạch Ngọc Đường hơi bất đắc dĩ, khi này Triển Chiêu không chỉ giúp hắn chỉnh y phục lại, còn quần thêm một chiếc khăn choàng, thiếu chút nữa quần hết nửa mặt dưới. Đừng nói là ra phố, dù có ra đại mạc cũng không lo, con mèo đó... Không thành thật chút nào.

“Miêu Miêu không muốn để người khác thấy Bạch Bạch!” Tiểu Tứ Tử nắm tay Bạch Ngọc Đường đóng đưa đưa: “Bạch Bạch có muốn cho người khác nhìn Miêu Miêu không?”

Bạch Ngọc Đường hơi cong môi, không nói gì.

“Cha cũng không muốn cho người khác nhìn Cửu Cửu, Cửu Cửu cũng không muốn cho người khác nhìn cha.” Tiểu Tứ Tử đang nói, chợt thấy Bạch Ngọc Đường hơi ngồi xuống.

Gõ nhẹ lên trán Tiểu Tứ Tử một cái, Bạch Ngọc Đường gọi: “Tiểu Tứ Tử.”

“Có.” Tiểu Tứ Tử xoa xoa trán nhìn Bạch Ngọc Đường.

“Có chút chuyện, cả Tiểu Tứ Tử cũng hiểu, bọn ta không thể không hiểu.” Thanh âm Bạch Ngọc Đường trầm thấp từ tốn, cực kì ung dung, cực kì êm tai. Tiểu Tứ Tử chớp chớp, ý của Bạch Bạch là...

“Quãng đường trước khi đạt được mục đích là thú vị nhất, phải trân trọng từng khắc.” Bạch Ngọc Đường ngẩng mặt, liền thấy trên mái nhà, Triển Chiêu đang ngồi chồm hổm hiểu kì nhìn xuống, giống hệt như một con mèo nhỏ hiểu kì.

Thấy hắn ngẩng đầu, ánh mắt hai bên chạm nhau, Triển Chiêu lập tức ngửa mặt nhìn mây, sau đó lại đưa mấy ngón tay thon dài lên gãi gãi cằm.

Tiểu Tứ Tử lại thấy trên khuôn mặt Bạch Ngọc Đường xuất hiện nụ cười rất đẹp, nụ cười mà Bạch Bạch chưa từng cười với ai khác.

Căn tửu lâu hện trước đã cách không xa trước mặt, Bạch Ngọc Đường đứng lại, đưa mắt nhìn Triển Chiêu trên mái.

Triển Chiêu đương nhiên hiểu ý, loáng một cái không thấy bóng đâu nữa, đến nơi gần tử lâu mai phục. Tiểu Tứ Tử nắm tay áo Bạch Ngọc Đường tiếp tục đi.

Bạch Ngọc Đường nhìn thân ảnh Triển Chiêu nhanh nhẹn khéo léo lướt qua dưới mái hiên, dừng lại tại nơi cao nhất trong tử lâu, vẫy vẫy tay với hai người, sau đó trốn đi.

“Yến Tử Phi của Miêu Miêu, thật là nhẹ nhàng, giống như đang bay.” Tiểu Tứ Tử đột nhiên nói.

Bạch Ngọc Đường cúi đầu nhìn Tiểu Tứ Tử, cười nói: “Tiểu Tứ Tử, trên đời này, khinh công có thể dễ dàng đuổi theo Yến Tử Phi nhất chính là Như Ảnh Tùy Hình...”

Tiểu Tứ Tử mở to mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, chờ nửa câu sau của hắn, cứ cảm giác Bạch Ngọc Đường còn chưa nói xong.

Nhưng Bạch Ngọc Đường chỉ dừng ở đó, không nói tiếp nữa sau.

.

.

Cái đầu nhỏ của Tiểu Tứ Tử vẫn nghĩ không ra còn có nửa câu sau không, sau đó chạy đi hỏi Tiêu Lương. Tiêu Lương Tử nghịch ngợm cười nói với bảo bối: “Cẩn Nhì, cho dù người đi đâu, ta cũng có thể tìm được! Trên đời này người có thể phối với người chỉ có ta, người đừng mơ tưởng bỏ ta lại.”

Tiểu Tứ Tử hồng hồng đẩy Tiêu Lương một cái: “Hỏi người Bạch Bạch nói cái gì, ai cho người nói mấy thứ bùi tai này!”

Tiêu Lương cười không nói gì, quả thật rất bùi tai a.

...

43. Q.2 - Chương 16: Truyền Gia Chi Bảo (bảo Vật Gia Truyền)

Triệu Phổ nhìn các thi thể trong phòng ngũ tác, cả gian phòng ướm đầm máu cực kì dơ bẩn, Công Tôn mặc y phục toàn trắng, đang bận khám nghiệm tử thi, không hiểu sao đột nhiên thấy không vui: “Làm cái khác không chịu, cứ muốn làm ngũ tác, cả ngày bầu bạn với xác chết.”

Triệu Phổ đứng dựa cửa dõi một mình, Công Tôn ngẩng đầu lên nhìn, thấy mặt hắn xanh mét, dường như không được khỏe lắm, còn tưởng là cả ngày thấy quá nhiều thi thể khiến hắn buồn nôn.

“Triệu Phổ, xùy xùy.” Công Tôn phẩy tay như xua mấy con chó nhỏ, ý bảo hắn ra ngoài chơi.

Triệu Phổ bắt lặc: “Làm cái gì vậy... Thư ngọc, có muốn ra ngoài hít thở một chút không, cứ ngửi mùi trong này không buồn nôn sao?”

“Cũng đành chịu thôi a.” Công Tôn tiếp tục nghiệm thi: “Ta nghiệm xong sớm một ngày, thì có manh mối sớm một ngày, oan án này cũng được rửa sạch sớm một ngày a, đã có nhiều người chết như vậy rồi.”

“Ân...” Triệu Phổ ngồi chồm hổm trên bậc cửa, chăm chú nhìn Công Tôn.

“Nhìn gì đấy?”

“Không.” Triệu Phổ cười tà: “Thư ngọc, bóng lưng của người thật giống Bò Tát...”

Vừa nói xong, lập tức thấy tia sáng cực sắc quét qua, Triệu Phổ vội vàng đưa tay đỡ, thì ra là Công Tôn thuận tay phóng con dao mổ đến.

Triệu Phổ dùng hai ngón tay kẹp dao, vỗ ngực: “Ai nha... Bảo bối, người muốn lấy mệnh phu quân sao?”

“Người nói bậy nữa thử xem?!” Công Tôn giơ dao giơ nĩa giơ kẹp tàn bạo trừng Triệu Phổ: “Cả ngày chỉ biết quậy phá!”

“Hắc hắc.” Triệu Phổ cười hì hì chạy qua, thả con dao xuống cạnh chỗ Công Tôn, ôm lấy Công Tôn từ phía sau.

“Này.” Đôi mắt phượng xinh đẹp của Công Tôn liếc hắt một cái: “Đừng phá.”

“Chúng ta nghỉ ngơi một chút chắc được chứ.” Triệu Phổ nhẹ tay chọc chọc mấy cái vào eo Công Tôn: “Phải biết kết hợp giữa làm và nghỉ.”

Công Tôn ngo ngoay một lúc vẫn không tránh được hắt, cuối cùng cũng đành từ bỏ, lườm hắt một cái: “Người chỉ biết làm Ồn!”

Triệu Phổ cười xấu xa: “Chúng ta tìm chỗ nghỉ ngơi một chút?”

Công Tôn đá hắt một cái: “Người nghỉ ngơi xong ta làm sao làm việc tiếp nổi nữa!” Nói xong, đẩy một ngón tay Triệu Phổ ra: “Buông tay ra, đi ra ngoài uống chén trà, ta muốn ăn, đói!”

“Ta cho người ăn!” Triệu Phổ bám dính lên, động tay động miệng, Công Tôn đập hắt: “Nhiều người quá cố nhìn như vậy mà người còn có tâm tư! Cần thận Thiên Lô giảng sét.”

Triệu Phổ da mặt dày mà, kéo Công Tôn ra ngoài ngồi, rửa tay uống trà, nói cho cùng, tuy là nói vụ án quan trọng hơn, nhưng mỗi ngày đều có chuyện không may xảy ra, chuyện mà cả lão thiên gia cũng không quản được, không lý nào lại bắt Công Tôn nhà hắt lao tâm lao lực.

.

.

Công Tôn và Triệu Phổ ra sân ngồi uống trà nghỉ ngơi, lại bàn về chuyện vụ án.

“Ấn... Lại chết thêm nhiều người như vậy, thật vô nghĩa.” Triệu Phổ một tay chống cằm, một tay cầm chén trà: “Hung thủ lần này thật thú vị, giả thần giả quỷ giết nhiều người như vậy... Xem ra là có thâm thù đại hận.”

“Thật ra nghĩ kĩ lại, giết nhiều người như vậy, báo thù, hoặc là để diệt khẩu.” Công Tôn cau chặt mày: “Không thể ngoài những lý do đó.”

“Thật ra lý do chỉ có một.” Triệu Phổ cười nhạt: “Là vì bản thân mà thôi.”

Công Tôn sững sốt, thấy Triệu Phổ không được vui, liền đưa tay vỗ vỗ vai hắt, cười nói: “Cũng có vì nước vì dân mà.”

Triệu Phổ nghe được, thật sự là ngơ ngác một lúc, nhìn Công Tôn chăm chăm, nhin không được bật cười, đưa tay qua nhẹ nhàng nhắc cằm Công Tôn lên: “Miệng ngọt như thế? Đến đây, hôn một cái!”

Công Tôn nhéo má Triệu Phổ lại không cho hắt đến gần, bỏ miếng bánh cuối cùng vào miệng, chạy về phòng ngổ tác tiếp tục khám nghiệm tử thi.

Triệu Phổ thấy Công Tôn nhanh nhẹn bỏ trốn, cười cầm ly trà khi nãy Công Tôn đã uống lên ném thử... Xúc động, quả nhiên ngọt a.

.

.

Gác chuyện nghiệm thi mùi mẫn của Công Tôn và Triệu Phổ sang không nói, lúc này Bạch Ngọc Đường đã dẫn Tiểu Tứ Tử đến trước cửa Thiện Lâu.

Căn Thiện Lâu này rất lớn, nghe nói chỗ này không phải có tiền là có thể vào, mà phải có quen biết, nói cách khác, đây chính là nơi các hương thân trong vùng lén lút hội họp.

Bạch Ngọc Đường dẫn Tiểu Tứ Tử, khoảng giữa trưa đến trước lầu, ngoài cửa đã có gia nhân của Lý Phi Thường chờ sẵn, chính là vị chương quỹ tối qua, thấy người tới, lập tức mời vào bên trong.

Bạch Ngọc Đường hơi nhíu mày, vốn nghĩ Lý Phi Thường sẽ cho hạ nhân đến thay, không ngờ lại đích thân đến... Trên đời này thật sự có người mà người nhà chết sạch vẫn có lòng buồn bán a.

Triển Chiêu nấp trên mái nhìn, khi nãy hắt đã lật ngói lên tìm, Lý Phi Thường đang chờ trong nhả gian của lầu, thần nhiên đặc ý ném rượu, còn có một tiểu quan đánh đàn giúp vui.

Tiểu quan này đáng vẻ trẻ trung tươi ngon, nhưng lại có vài phần phàm tục, hoàn toàn không thể so với khí chất phong nhã của Bạch Ngọc Đường. Triển Chiêu bất chợt thở phào, nếu Lý Phi Thường đã thích mẫu người thế này... Vậy chắc sẽ không có ý đồ gì với Bạch Ngọc Đường đâu?

Nghĩ lại, Triển Chiêu lại tự nhứt chí, mình vội vàng nổi giận như thế làm gì? Bạch Ngọc Đường hành tẩu giang hồ bao nhiêu năm rồi, người khao khát hắc đầu có ít, võ lâm cao thủ vương công quý tộc hắc đầu đẹp sạch, nói gì đến một Lý Phi Thường.

.

.

Ngay sau đó, có tiếng gõ cửa nhẹ truyền đến, Lý Phi Thường đáp một tiếng: “Mời.”

Cửa mở ra, chuông quỹ dẫn Bạch Ngọc Đường và Tiểu Tứ Tử vào.

“... Bạch công tử!” Lý Phi Thường lập tức đứng lên chào đón: “Mời ngồi mời ngồi.”

Bạch Ngọc Đường bế Tiểu Tứ Tử lên thả xuống ghế, bản thân thì ngồi xuống bên cạnh, ngẩng đầu, liền thấy Lý Phi Thường sắc mặt hồng hào ngồi đối diện, trong tay cầm rượu, trên bàn bày thức ăn, bên cạnh là một thiếu niên đánh đàn.

Bạch Ngọc Đường thầm thương tiếc cho những thê thiếp đã chết của hắn, dạ chàng như thép a.

“Bạch công tử, đêm qua đã bị kinh hách rồi.”

Ngoài dự đoán của Bạch Ngọc Đường, Lý Phi Thường lại tự nhắc đến việc đêm qua, “Ta còn nghe hạ nhân nói, công phu Bạch công tử không phải tầm thường.”

Triển Chiêu nhú mày, hồng бет rồi, chẳng lẽ là thân phận bại lộ rồi? Dù sao thì nha dịch trong nha môn đều biết thân phận Bạch Ngọc Đường.

“Ta vốn còn nghĩ rằng Lý công tử sẽ hủy bỏ cuộc hẹn hôm nay, dù sao cũng đã xảy ra chuyện lớn như thế.” Bạch Ngọc Đường thấy hắn nói thẳng, cũng hỏi lại.

“Ha ha.” Lý Phi Thường lại thần nhiên cười: “Cũng hết cách, cũng không phải ta chết.”

Bạch Ngọc Đường sững sốt, Tiểu Tứ Tử bên cạnh nhú chặt mày, người này thật quá vô tình!

“Đều là cốt nhục thân thích, chết oan uổng, Lý công tử phản ứng thế này quả thật kì lạ.” Bạch Ngọc Đường nâng chén trà lên uống một ngụm, không hiểu sao chợt có cảm giác của nơi giang hồ vô tình đã lâu không gặp. Có thể là vì ở cùng một chỗ với Triển Chiêu quá lâu rồi, đã có chút không quen với loại lời lẽ lạnh khốc vô tình vô nghĩa này. Bạch Ngọc Đường nghĩ đến đây chợt xuất thần, Triển Chiêu người này... Có tình có nghĩa. Lạnh lùng vô tình, cho dù có võ công cao bao nhiêu, cũng không phải anh hùng thật sự, Bạch Ngọc Đường vẫn luôn cảm thấy như thế.

“Ai rồi cũng sẽ chết.” Lý Phi Thường bưng vài đĩa điểm tâm qua cho Tiểu Tứ Tử, nói hết như người nhà khác chết: “Bọn họ chết rồi, ta đau lòng bọn họ cũng không sống lại được, thời gian thì vẫn tiếp tục trôi qua.”

Bạch Ngọc Đường lạnh lùng nhìn hắn, không nói gì, trời cao biển rộng không gì không có.

Tiểu Tứ Tử nghe thấy rất khó chịu: “Vậy người không nhớ mọi người sao? Sau này không thể gặp được nữa!”

Lý Phi Thường bật cười: “Vẫn là câu nói kia, nếu đã chết, nhớ cũng vô dụng.” Nói xong, đưa tay nhàn nhã ôm lấy eo tiểu quan bên cạnh, để hắn ngồi lên đùi mình, cười nói với Tiểu Tứ Tử: “Người nhìn về phía sau, nhất định sẽ bỏ qua cảnh đẹp trước mặt, nhân sinh khổ đoản, đừng quá để ý chuyện người khác, bản thân mình mới là quan trọng nhất.”

Hắn ôm lấy tiểu quan sờ soạng, trên mặt thiếu niên lộ vẻ ngượng ngùng, thỉnh thoảng lại liếc nhìn Bạch Ngọc Đường.

Tiểu Tứ Tử nhăn nhăn mũi, Lý Phi Thường này quá đáng ghét, ích kỉ như thế. Nghĩ đến đây, liền liếc mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, nét mặt Bạch Ngọc Đường vẫn như cũ không có gì thay đổi, tiếp tục uống trà. Tiểu Tứ Tử còn nhớ rõ, lần đầu tiên thấy Bạch Ngọc Đường, hấn mặc y phục trắng, dùng nội lực làm đông một bồn nước lớn. Lúc đó, Tiểu Tứ Tử cảm thấy Bạch Ngọc Đường rất lạnh rất lạnh, có khi nào là một người rất lạnh lùng không? Thế là nó đưa tay sờ sờ lòng bàn tay của Bạch Ngọc Đường, rất ấm áp.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu có những mặt rất khác nhau, nhưng vẫn có những mặt rất giống nhau... Tiểu Tứ Tử thích nhất là bàn tay ấm áp của hai người. Suy nghĩ của Lý Phi Thường này rất sai, cái gì gọi là nhân sinh khổ đoản không cần quan tâm đến chuyện sống chết của người khác. Năm nào Cửu Cửu cũng dẫn theo các ảnh vệ đến một phần mộ rất lớn tề tắp, nghe nói ở đó đều là các binh sĩ Triệu gia chết trên chiến trường, còn bảo mình và Tiểu Lương Tử khấn đầu gọi thúc thúc bá bá. Mọi người thường nói, người sống, nếu quên đi những người đã chết thì chính là phản bội. Đi đến phía trước, không có nghĩa là phải quên đi quá khứ! Phải đặt những người đã khuất vào tận đáy lòng, như vậy bọn họ sẽ vẫn luôn ở bên cạnh, bầu bạn với người.

Lý Phi Thường nhìn sắc mặt Tiểu Tứ Tử thì biết tiểu bảo bối này không thích mình, cũng không để tâm, hấn không có hứng thú với tiểu hài tử nhỏ thế này.

Bạch Ngọc Đường buông chén trà xuống, hơi mất kiên nhẫn: “Ta đến để xem lựa cổ.”

“Ta mang đến rồi.” Lý Phi Thường vừa nói vừa phẩy tay nhẹ một cái.

Một hạ thân bùng một chiếc hộp màu đen đi từ phía sau đến, để hộp lên bàn.

Triển Chiêu bám trên mái, cổ dãn lòng xem, cũng may là Lý Phi Thường không làm gì đặc biệt, bằng không chỉ với những câu hấn vừa nói, trong mắt Bạch Ngọc Đường đã hiện rõ vẻ chán ghét rồi.

Nghĩ đến đây, Triển Chiêu lại tiếp tục lắc đầu, thật phiền quá, cả ngày cứ nghĩ lung tung, Bạch Ngọc Đường ghét ai thích ai, vốn dĩ hoàn toàn không liên quan đến mình!

Lý Phi Thường mở chiếc hộp gỗ đen đã cũ kia ra, bên trong là một cuộn lụa cổ đỏ thẫm, không biết dải lụa này được nhuộm thế nào, màu sắc sáng đẹp, hoa văn lá cây được thêu rất tinh xảo độc đáo, chạm nhẹ vào, dường như lá cây thật sự đang đưa trong gió.

Triển Chiêu từ từ mái phòng xa xa nhìn xuống, lập tức biết lần này Bạch Ngọc Đường phải tốn bạc rồi, thứ này thật sự là bảo bối!

Tiểu Tứ Tử mở to mắt nhìn, ngày thường Tiểu Tứ Tử vẫn hay ra vào Hoàng cung, cũng coi như từng thấy không ít bảo bối... Nhưng mà một dải lụa như vậy đây thật sự là lần đầu tiên thấy.

Bạch Ngọc Đường nhìn ra trong lớp tơ lụa màu son có một tầng ánh kim nhàn nhạt, dường như được dệt cùng tơ vàng cực mảnh... Nhịn không được nhíu mày, sợi tơ vàng mỏng như sợi tóc... Có thể làm được sao?

“Ha ha.” Lý Phi Thường thấy sắc mặt Bạch Ngọc Đường, nhịn không được cười lớn: “Bạch công tử thật tinh mắt, dải lụa này chính là bảo bối gia truyền nhà ta, trân phẩm thượng cổ.”

Bạch Ngọc Đường nghe xong trong lòng chợt nảy sinh nghi ngờ, đám người Lý Cương Tiễn Đại Hữu, trước khi phát tài đều là lưu manh cướp giật, không danh không tiền, làm sao có được truyền gia chi bảo?

“Đã là thứ quý giá như vậy.” Bạch Ngọc Đường thắc mắc: “Lý công tử cũng không thiếu tiền, sao lại muốn bán?”

Lý Phi Thường lại cười, thâm ý nói: “Có lẽ vì... Ta và Bạch công tử có duyên.”

Bạch Ngọc Đường thâm mắng đây mà là lý do? Muốn qua loa qua chuyện cũng phải tìm lý do hợp lý chứ.

Triển Chiêu trên mái phòng thì híp mắt... Đeo bám làm quen!

“Hơn nữa. nếu như Bạch công tử thật có cách đưa dải lụa cổ này vào cung, vậy thì tơ lụa Lý Ký chúng ta sẽ có cơ hội vang danh thiên hạ.”

“Chẳng lẽ loại lụa cổ này không chỉ có một cuộn?” Bạch Ngọc Đường hiểu kì: “Nếu không thì dù có cách đưa đi, cũng không còn để bán?”

” Bạch công tử yên tâm, Lý Ký chúng ta đã có thể tự mình làm ra loại lụa này rồi.” Nói xong, đưa tay lên môi ra dấu “Hư”, nhỏ giọng nói: “Đây là bí mật, ta chỉ nói với Bạch công tử, Bạch công tử, phải giữ bí mật cho ta.”

Bạch Ngọc Đường thầm nhủ mày, lại cúi đầu nhìn dải lụa, nếu kĩ thuật khéo léo tuyệt vời này thật sự đã bị Lý Phi Thường nắm giữ, vậy vinh hoa phú quý thật sự cách hần không xa nữa. Chỉ là... Nếu thật đã nắm được kĩ thuật, hoàn toàn có thể làm ra nhiều lợi nhuận hơn nữa. Hằng năm trong triều đều có người sưu tầm các vật phẩm quý lạ tiến cống vào cung, nếu như tơ lụa của hần bán nổi tiếng, nhất định sẽ có người tự tìm đến cửa, rượu thơm không sợ ngô sâu! Đâu cần phải dùng biện pháp quanh co vòng vo như vậy? Vẫn cảm thấy đường như muốn cố gắng che giấu chuyện gì.

“Bạch công tử...”

Lý Phi Thường mở miệng, cắt đứt quá trình xuất thần của Bạch Ngọc Đường: “Ngài có hứng thú?”

“...” Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Bao nhiêu bạc?”

“Bạch công tử, ra giá đi.” Lý Phi Thường lại làm chuyện ngoài dự đoán.

Tiểu Tứ Tử chớp chớp, ngửa mặt nhìn Bạch Ngọc Đường: Bạch Bạch, có phải đầu óc người này không được tốt lắm không?

“Ta ra giá?” Bạch Ngọc Đường cũng sửng sốt.

Triển Chiêu trên mái nhà nghe cảm thấy rất kì lạ, Lý Phi Thường này thật sự rất kì lạ! Luôn cảm thấy hần đang tính toán gì đó.

“Bạch công tử không cần khách khí với ta.” Lý Phi Thường ngồi dựa cạnh bàn, nhìn chằm chằm vào Bạch Ngọc Đường nhỏ giọng nói: “Chỉ cần là Bạch công tử mở miệng, bao nhiêu bạc ta cũng bán.”

Bạch Ngọc Đường sửng sốt, Triển Chiêu sờ sờ trong người, rất hối hận khi nãy tại sao không mượn bao thuốc xổ của Công Tôn mang theo? Có thể vẩy một ít vào rượu của Lý Phi Thường, tên phóng đảng dám dặt này!

Bạch Ngọc Đường ngay từ đầu đã có nghi ngờ, nhưng đây cũng không phải lần đầu hần gặp chuyện thế này, bình thản hỏi Tiểu Tứ Tử: “Tiểu Tứ Tử, nói thử xem?”

Tiểu Tứ Tử lại chớp chớp, muốn mình ra giá sao?!

Bạch Ngọc Đường thấy Tiểu Tứ Tử xoa ót do dự, liền hỏi Lý Phi Thường: “Ta để nó ra giá, không vấn đề gì chứ?”

“Đương nhiên.” Dường như bán đồ gia bảo này được bao nhiêu bạc Lý Phi Thường cũng không quan tâm, Triển Chiêu khoanh tay, nói thầm, đây là bảo bối gia truyền hay khoai lang phồng tay a? Sao lại có cảm giác không đáng mấy phân tiền?!

Tiểu Tứ Tử sờ sờ túi tiền nhỏ của mình, cái này... Đáng giá bao nhiêu?! Nghĩ tới nghĩ lui, mạnh tay: “Được... Một trăm lượng bạc!”

Bạch Ngọc Đường thanh thoát đỡ trán, khoe miệng nhẹ nhàng co giật, Triển Chiêu bịt miệng để khỏi cười ra, thầm khen, giỏi lắm Tiểu Tứ Tử! Vậy cũng là nhiều rồi, khi nãy lẽ ra nên nói mười lượng!

Tiểu Tứ Tử nói xong, nhìn Bạch Ngọc Đường, tự hỏi, có đắt quá không? Dù sao trong mắt Tiểu Tứ Tử một trăm lượng bạc đã là rất nhiều rất nhiều rồi, bảo bối đem cha đưa cho Triệu Phổ, của hồi môn cũng chỉ có một trăm lượng.

“A... Hắt xì.” Trong phòng ngổ tác, Công Tôn hắt xì một cái, Triệu Phổ lập tức chạy đến sờ: “Thư ngốc, người lạnh sao? Chúng ta vận động cho ấm người đi?” Bị Công Tôn một cước đạp văng.

.

...

.

“Ha ha...” Lý Phi Thường cười lớn, gật đầu: “Được! Vậy thì một trăm lượng.”

Bạch Ngọc Đường khẽ nhún mày, quả nhiên có vấn đề.

Triển Chiêu cũng cảm nhận được Lý Phi Thường này đang âm mưu chuyện mờ ám nào đó.

“Bảo vật gia truyền lại bán rẻ như vậy?” Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu nhìn Lý Phi Thường đã đứng lên đang chuẩn bị đi.

“Ha ha.” Lý Phi Thường nhún nhún cười, cúi đầu, đi đến gần Bạch Ngọc Đường nói: “Ta đã nói rồi, ta và Bạch công tử hợp ý, chỉ cần Bạch công tử mở miệng, cái gì ta cũng làm theo.”

Tiểu Tứ Tử bên cạnh vội vàng kéo Bạch Ngọc Đường ra xa, quá gần rồi, đáng ghét, đừng để bị nước bọt văng trúng, Bạch Bạch là của Miêu Miêu!

Lý Phi Thường nói xong thì cười nói cáo từ, bảo chương quỹ sau khi thu bạc thì để dải lụa lại, bước đi. Rất nhanh sau đó, hắn đã rời khỏi Thiện Lâu, đi xa, Bạch Ngọc Đường đứng bên cửa sổ nhìn, mày cau chặt, lại mở hộp, lấy dải lụa ra nhìn kĩ.

Dải lụa này hết như một cuộn tơ băng, đặt trên tay nhẹ như không, rực rỡ điểm lệ sáng bóng như nước, tuyệt đối là hi thế trân bảo, đừng nói một trăm lượng, một vạn lượng cũng chưa phải là đắt!

“Tên Lý Phi Thường này là thế nào?”

Lúc này, Triển Chiêu nhảy từ ngoài cửa sổ vào, “Đường như cố ý muốn để vật này lại!”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, đang định nói, bỗng nhiên nghe thấy trên mái có tiếng “Cạch”, Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường đưa mắt nhìn nhau, có người?!

.

44. Q.2 - Chương 17: Tá Dao Sát Nhân (mượn Dao Giết Người)

Người có thể dễ dàng đáp xuống mái một gian tửu lâu ba tầng, đương nhiên có khinh công không tệ, điểm mấu chốt là Lý Phi Thường vừa đi hắn đã đến... Có vấn đề.

Triển Chiêu ra ý bảo Bạch Ngọc Đường đừng manh động, bản thân thì lao vụt ra ngoài, tiếp tục âm thầm theo dõi.

Tiểu Tứ Tử ngửa mặt nhìn Bạch Ngọc Đường, dù là không nghe thấy gì, nhưng vẫn cảm thấy được đã có chuyện.

Bạch Ngọc Đường cầm hộp lụa lên, đưa tay đỡ Tiểu Tứ Tử, Tiểu Tứ Tử nắm tay Bạch Ngọc Đường, leo xuống ghế cùng nhau ra khỏi tửu lâu.

.

.

Tiểu Tứ Tử chân ngắn, Bạch Ngọc Đường chân dài, nếu hai người cùng đi, Bạch Ngọc Đường sẽ đi rất chậm, Tiểu Tứ Tử nhờ vậy cũng không cần chạy bước nhỏ, nắm tay vẫn có thể đuổi kịp.

“Về nha môn?” Bạch Ngọc Đường hỏi bảo bối: “Còn muốn đi chỗ nào không?”

“Nga.” Đầu Tiểu Tứ Tử lắc lắc, không nói gì, cũng không nhìn quanh.

“Làm sao vậy?” Bạch Ngọc Đường thấy Tiểu Tứ Tử căng thẳng, liền hỏi.

“Có thể nói chuyện được không?” Tiểu Tứ Tử thì thào hỏi.

Bạch Ngọc Đường bị bảo bối chọc cười, đưa hộp lựa cho Tiểu Tứ Tử, sau đó bế bảo bối lên, nhỏ giọng nói: “Nếu như có người theo dõi chúng ta, người không nói không phải càng kì lạ sao?”

“!” Tiểu Tứ Tử vỗ trán một cái: “Đúng rồi!”

“Miêu Miêu đâu rồi?” Tiểu Tứ Tử nhỏ giọng hỏi.

“Có thể là ở phía sau.” Bạch Ngọc Đường cũng thấp giọng nói: “Một lát nữa chúng ta không về nha môn, đi vào rừng cây gần đây, bắt người kia lại, có sợ không?”

“Không sợ.” Tiểu Tứ Tử ưỡn ngực.

Bạch Ngọc Đường mỉm cười, người nhà họ Triệu quả nhiên không có ai nhát gan.

.

.

Sau đó, Bạch Ngọc Đường bế Tiểu Tứ Tử thông thả đi về hướng cửa thành.

Tiểu Tứ Tử nói muốn ăn bánh bao thịt lửa của quán trà ở cửa thành, Bạch Ngọc Đường bế bảo bối đi mua.

Vừa ra khỏi thành, lập tức thấy có bóng người vụt qua trong khu rừng trước mặt.

Bạch Ngọc Đường cười nhẹ, bế Tiểu Tứ Tử cùng đi vào, Tiểu Tứ Tử ôm hộp tơ lụa, căng thẳng cảnh giác nhìn quanh.

Bạch Ngọc Đường đi đến giữa rừng thì đứng lại, lên tiếng: “Ra đây đi.”

Vừa dứt lời, một hắc y nhân đã hạ xuống sau lưng hắn, Tiểu Tứ Tử nhìn thấy rõ ràng, người đó đứng cách Bạch Ngọc Đường mười bước chân, vóc người rất cao lớn, mặc bộ y phục dạ hành đen, dùng vải đen che mặt, cả tóc cũng trùm lại, chỉ để lộ cặp mắt đen thẳm.

Bạch Ngọc Đường hơi nghiêng mặt, nhìn nhìn hắn, binh khí của người này rất đặc biệt không phải đao kiếm cũng không phải côn gậy, mà là một đôi vuốt sắt, móng rất dài, nhìn có vẻ rất sắc bén, bọc cả bàn tay lại.

Bạch Ngọc Đường hơi cau mày, nhớ đến thi thể bị xé đầu, nếu là thứ vũ khí này, cũng không phải không có khả năng!

Nhìn kĩ lại một lát, tuy rằng hắn đã che chắn rất kín, thế nhưng vẫn có thể nhìn rõ màu da quanh mắt... Cục kì trắng, hoàn toàn không phải màu trắng thông thường.

Bạch Ngọc Đường hơi sửng sốt, thầm nghĩ đây là kinh hỉ bất ngờ sao... Là hắn?!

Triển Chiêu theo dõi hắc y nhân đến đây đang trốn trong lùm cây nhìn, cũng đã chú ý đến điểm này, người này chính là yêu quái Ấn Sơn sao?!

Người kia nhìn chằm chằm Bạch Ngọc Đường một lúc, đột nhiên đưa tay ra, như đang đòi đồ.

Bạch Ngọc Đường nhướng mày: “Muốn thứ gì?”

Người nọ chỉ chỉ hộp gỗ đựng lựa cổ trong tay Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử vội vàng ôm lại, không cho!

Bạch Ngọc Đường cười, đột nhiên hỏi: “Người lên ta lên?”

“Ta lên!” Triển Chiêu đáp một tiếng...

Hắc y nhân kia hiển nhiên là sửng sốt, dường như hoàn toàn không lường trước vẫn còn một người ẩn thân, xoay người định đi, nhưng Triển Chiêu làm sao có thể để hắn đi.

Thân ảnh màu lam vụt qua giữa rừng, có tiếng Cự Khuyết ra khỏi vỏ.

Bạch Ngọc Đường bế Tiểu Tứ Tử tránh qua một bên, “Miêu Nhi, đừng để hắn chạy.”

“Làm sao có khả năng!” Triển Chiêu huy kiếm xuống, người kia giơ đôi móng sắt cản lại.

Thanh âm va chạm vang lớn, tia lửa lóe sáng... Tiểu Tứ Tử kinh ngạc há to miệng, Bạch Ngọc Đường thì lại cau mày, có thể ngăn được Cự Khuyết như thế, xem ra đôi móng vuốt đó cũng không phải loại tầm thường.

Triển Chiêu treo người giữa không trung xoay một cái, Cự Khuyết chém một đường ngang qua đôi vuốt sắt của người nọ, thẳng đến mặt hắn. Hắc y nhân vội vàng đưa tay đỡ... Thế nhưng không giống như lúc này, lần này hắn tránh ra ngoài, đưa tay đẩy kiếm Triển Chiêu ra ngoài.

Triển Chiêu cực kì khôn khéo, vừa nhìn đã hiểu, móng vuốt hai bên của hắn không như nhau, khi này hắn dùng tay phải đỡ kiếm, vuốt sắt bên phải cứng chắc vô cùng, lần này dùng vuốt bên trái lại có ý tránh né.

“Bên này là giả sao?” Triển Chiêu vừa hỏi, hắc y nhân chợt giật nảy một cái, xem ra là đoán đúng rồi!

Kiểm đôi chiêu, Triển Chiêu tập trung công kích vào tay trái của hắn.

Hắc y nhân lập tức tránh đi, cảm thấy Triển Chiêu thật sự khó đối phó, nhưng ngờ đâu một kiếm này của Triển Chiêu chỉ là hư chiêu, nắm đấm chống xuống đất, lộn người về phía sau, đá vào cổ người nọ. Hắc y nhân vội ngẩng mặt lên, nhưng mũi chân Triển Chiêu lập tức móc lên, móc vào cằm hắn...

Bạch Ngọc Đường thầm khen một tiếng, diệu! Con mèo này thật sự giống hệt như mèo thật, xương cốt toàn thân nhẹ nhàng linh hoạt, mỗi một chiêu đánh ra đều có một tầng ẩn ý, đánh rất thông minh!

Thứ Triển Chiêu muốn lấy chính là khăn che mặt của người nọ. Vì hắn bao toàn bộ đầu lại, cho nên có kéo cũng không ra, chỉ có thể lột ra từ phía dưới... Quả nhiên, đã lột được khăn che mặt của hắn ra.

Người kia vừa thấy khăn che mặt bị giật, vội vàng đưa tay che mặt... Triển Chiêu chờ chính là chiêu này của hắn, vung chân một cái, người đã đứng thẳng, tay cầm mảnh khăn đen kia quấn quanh cổ người nọ, tay trái cố sức kéo về trước mặt mình, chân đá vào ngực hắn.

Hắc y nhân biết không thể xem thường chiêu này, nhưng cổ đã bị quấn chặt không thể cử động, vội vàng vung vuốt sắt cắt đứt tấm khăn, xoay lưng về phía Triển Chiêu muốn chạy về phía trước.

Triển Chiêu đã hạ thấp người sẵn, quét một cái, ngang chân người nọ...

Thân hình người nọ cao lớn, quay người lại khiến ảnh khăn tuột khỏi hắn liền xông đến phía trước, nhưng chân lại bị gạt, trực tiếp ngã ra ngoài.

Dùng vuốt sắt làm binh khí, nhược điểm sẽ nằm sau lưng, bởi vì tay người không thể với ra tập kích đối thủ đứng sau lưng mình.

Triển Chiêu người nhẹ như yến, nhún người nhảy lên, đập một cước vào sau cổ hắn, ngồi xuống dụng lực, Cự Khuyết kề sát bên cổ hắn, lạnh lùng nói: “Không được cử động!”

Bạch Ngọc Đường nhường mày, đẹp!

Tiểu Tứ Tử nhìn hoa cả mắt, chỉ trong một chốc lát như vậy mà không biết Triển Chiêu đã dùng bao nhiêu chiêu thức. Tiểu Tứ Tử nhìn quen cách đánh của Triệu Phổ, hắn và Bạch Ngọc Đường đều dùng đao, cho nên đều là mạnh mẽ dứt khoát, lấy cứng chọi cứng, khi đánh nhau tiếng động rất lớn cũng rất uy phong! Dùng đao thiên về nhanh và ác, cho dù là đánh trong hẻm nhỏ cũng có được khí thế quét sạch nghìn quân. Nhưng Triển Chiêu dùng kiếm, Tiểu Tứ Tử rất ít khi được thấy... Cảm giác hoàn toàn khác đao, sắc bén tàn độc và bá đạo chỉ vừa đủ, then chốt là khéo léo, vừa nhìn, liền cảm thấy Miêu Miêu thật thông minh! [sai!!!]

Tiểu Tứ Tử vỗ tay: “Miêu Miêu thật giỏi!”

Bạch Ngọc Đường đi qua, Triển Chiêu đưa định điểm huyết người nọ, Bạch Ngọc Đường đang cúi xuống nhìn mặt người nọ, đột nhiên... Từ trên không trung vang lên tiếng chim ưng kêu, một luồng gió dữ áp xuống.

Tiểu Tứ Tử đang nằm bám trên vai Bạch Ngọc Đường, ngẩng mặt lên liền thấy trên cao giữa những tán cây có một con chim ưng màu đen to khổng lồ vọt mạnh xuống như tên bay, vung móng vuốt, Tiểu Tứ Tử nhìn thấy rõ ràng.

“A!” Tiểu Tứ Tử kêu to một tiếng, bản năng ôm mặt lại.

Tình huống này rất phiền phức, con chim ưng kia đến hiển nhiên là đã có tính toán trước...

Tập kích vào lúc này, nếu như Triển Chiêu đứng lên, người nọ đương nhiên sẽ bỏ trốn.

Mà Bạch Ngọc Đường đang đưa lưng lên, chắc chắn không kịp xoay người lại đỡ, nhưng nếu không làm gì, Tiểu Tứ Tử chắc chắn không chết cũng bị thương!

Trong nháy mắt, Tiểu Tứ Tử chợt cảm giác Bạch Ngọc Đường vung vai một cái... Bản thân rớt thẳng xuống.

“A...”

Còn chưa hiểu được là chuyện gì, Bạch Ngọc Đường đã xoay ngực ngăn Tiểu Tứ Tử lại, dùng đầu gối đỡ lấy, đồng thời ánh đao vụt qua, từ cổ tay bên này chuyển qua bên kia, tay nâng đao dùng chiêu thức “Tô Tần bối kiếm”

Móng vuốt của con chim ưng kia chụp chính xác vào vỏ đao đeo trên lưng... Ánh mắt Bạch Ngọc Đường phát lạnh, nhấc tay, rút đao khỏi vỏ.

Ánh đao vừa lóe lên, quái nhân bị Triển Chiêu đè trên đất đột nhiên la một tiếng: “Đừng!”

Bạch Ngọc Đường sững lại...

Chỉ trong chớp mắt do dự, hắc ưng đã sải cánh bay lên không, đậu trên ngọn cây, dùng mỏ mổ nhẹ vào chân mình, có vẻ như khi nãy dụng lực quá nhiều, trên vuốt đã chảy máu.

Bạch Ngọc Đường hất chân lên, Tiểu Tứ Tử lại được Bạch Ngọc Đường chụp lại ôm lấy, bị dọa đến mức không nói được gì, nhanh quá!

Con hắc ưng kia cũng không bay đi, vẫn đậu trên ngọn cây nhìn chăm chăm vào hắc y nhân bị Triển Chiêu giữ chặt.

Chợt cổ họng của hắc y nhân rung lên, phát ra thanh âm tu tu kì quái... Hắc ưng kêu một tiếng dài, sau đó sải cánh bay lên, lượn một vòng trên không, bay đi...

.

.

Triển Chiêu điểm huyết hắc y nhân, tháo đôi kim cương trảo trên tay hất xuống.

Nghiên cứu một chút, quả nhiên, một bên móng vuốt là hắc kim, một bên là huyền thiết... Huyền thiết vì vừa đỡ một kiếm của Cự Khuyết nên đã có vết rạn, hắc kim ánh quang lấp lóe, vừa nhìn đã biết là thần vật.

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, nhìn kĩ tướng mạo người nọ, mặt hắc rất trắng, trắng đến mức kì dị... Hai người lập tức nghĩ đến người tên A Mao đã trúng độc chết.

“Người là người giả mạo yêu quái Ẩn Sơn trước nay” Triển Chiêu hiểu kì hỏi.

Người nọ nhíu mày không nói gì, xương gò má cao, mắt hõm sâu lại có mũi ưng, vừa nhìn đã nhận ra không phải người Trung Nguyên.

Bạch Ngọc Đường vung tay phóng một quả tên lệnh lên không... Không bao lâu sau, bọn Giả Ảnh đã đến, vừa thấy tình cảnh hiện tại cũng sửng sốt, trói chặt hắc y nhân kia lại, vừa định đưa về.

“Khoan đã!” Triển Chiêu đưa tay chặn lại, đi qua chỉ vào hắc y nhân kia nói: “Đừng cản người!”

Mọi người ngạc nhiên, Triển Chiêu dùng tấm khăn đen khi nãy trùm cả đầu hắc lại, hắc y nhân kia cũng kinh ngạc nhìn Triển Chiêu, sau đó thì cúi thấp đầu.

Trong lòng Bạch Ngọc Đường đã có tính toán, Triển Chiêu có lẽ cũng cỡ cùng loại dự cảm với hắn, muốn tương kế tựu kế thử một chút!

“Người muốn dải lụa này?” Bạch Ngọc Đường hỏi hắc y nhân.

Người kia nhìn chăm chăm vào hộp gỗ một lúc lâu, gật đầu.

“Những án mạng từ trước đến nay, đều do ngươi làm?” Triển Chiêu hỏi.

Người nọ vẫn không nói gì, đang khi mọi người nghĩ hắn không muốn hợp tác, lại nghe thấy hắn đột nhiên mở miệng: “Kẻ ta giết, đều là đáng chết!”

Nói xong thì không mở miệng nữa, các ảnh vệ đưa hắn đi.

Bạch Ngọc Đường đưa Tiểu Tứ Tử cho Tử Ảnh.

“Oa.” Tử Ảnh xoa xoa bàn tay của Tiểu Tứ Tử: “Mồ hôi lạnh ướt cả tay a?”

“Tứ Tử, con đại ứng lúc này thật là uy phong!” Tiểu Tứ Tử khoa tay múa chân nói: “Không biết nó có sinh tiểu ứng không!”

Tử Ảnh vừa cười nghe Tiểu Tứ Tử sinh động kể lại lão ứng lợi hại bao nhiêu, còn có khi này Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường oai phong bao nhiêu, vừa bế bảo bối đi tới.

Phía sau, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu sóng vai đi.

“Ta không ghét hắn.” Đột nhiên Triển Chiêu nói.

“Ha?” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu: “Cái gì?”

“Yêu quái Ẩn Sơn.” Triển Chiêu cười nói: “Ta cảm thấy hắn không phải người xấu.”

“Sao lại cảm thấy như vậy?”

“Người có thấy con chim ứng khi này không?” Triển Chiêu hỏi, “Oai phong!”

“Bởi vì con chim ứng oai phong, nên hắn không phải người xấu?” Bạch Ngọc Đường phì cười.

“Khi này người sắp giết con hắc ứng đó, hắn cực lo lắng, biểu lộ hoàn toàn thật!” Triển Chiêu nói: “Người có tình có nghĩa với một con vật sẽ không xấu xa, hơn nữa hắn cũng nói, chỉ giết người đáng chết.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Phải... Chỉ giết người đáng chết.”

Hai người nhìn nhau, có những khi không cần phải tìm manh mối, tự nó sẽ xuất hiện, bởi vì những người làm chuyện trái với lương tâm, thì sẽ chột dạ.

.

.

Rất nhanh sau đó, mọi người đã về đến nha môn.

“Đây là lừa cổ a!” Triệu Phổ cầm dải lụa cùng Công Tôn nghiên cứu, nhưng hai người đều không mấy am hiểu phương diện này, ngược lại Phi Ảnh thường ngày thích tìm hiểu các loại vải dệt, nhìn ra được đầu mối.

“Vương gia, đây là bảo vật!” Phi Ảnh hỏi mọi người: “Đã từng nghe qua cái gọi là thối vàng chưa?”

“Thối vàng.” Mọi người cùng nghiêng đầu.

“Dùng phương pháp thối để biến vàng lỏng thành tơ vàng còn mảnh hơn cả sợi tóc.” Bạch Ngọc Đường nói: “Ta từng nghe nói, quả thật có những nghệ nhân trong dân gian chuyên thối vàng, chỉ có điều kĩ thuật này là tuyệt học, người thối vàng ngoài kĩ thuật, còn phải có nội lực rất cao.”

“Ngũ gia quả nhiên là hiểu nhiều biết rộng a.” Tử Ảnh Giả Ảnh nịnh nọt, không quên tà mắt nhìn Triệu Phổ một cái, người ấy làm Vương gia, mà còn không có kiến thức bằng một bách tính bình thường!

Triệu Phổ nhìn trời, hỏi Phi Ảnh: “Tơ vàng trong dải lụa này là thối ra?”

“Phải!” Phi Ảnh nói, mở dải lụa ra, giơ lên cao soi dưới ánh sáng, nói: “Mọi người xem!”

Mọi người ngẩng mặt nhìn... Trên tơ lụa có chữ viết.

“Những chữ này được dệt bên trong, phải soi dưới ánh nắng mới có thể nhìn thấy được.” Phi Ảnh nói.

Công Tôn chăm chú nhìn vào hàng chữ, “Vấn Sơn Kim Nhân, tặng, Từ gia Tào phu nhân.”

“Từ gia...” Mọi người nhú mày.

“Vấn Sơn Kim Nhân là ai?” Triển Chiêu hỏi Phi Ảnh.

“Vấn Sơn Kim Nhân là cao thủ thổi vàng, mỗi năm hắn chỉ làm một dải lụa, tặng cho người có duyên. Vương gia, ngài quên rồi sao, khi quân Triệu gia chúng ta bắc chinh, có một vị đạo sĩ từ xa ngàn dặm đến tặng cho chúng ta một lá cờ.”

“!” Triệu Phổ vỗ đầu: “Nhớ rồi, lá cờ đó lúc treo lên được ánh nắng chiếu vào sẽ hiện ra bốn chữ “Thiên hạ vô địch” đúng không!”

“Vị đạo nhân kia chính là Vấn Sơn Kim Nhân! Vì hắn sống trên Vấn Sơn, là thợ bạc đệ nhất thiên hạ, cho nên được xưng tặng danh hiệu Vấn Sơn Kim Nhân.” Phi Ảnh nói: “Chiếc khăn choàng cổ trước đây hoàng thượng tặng cho Bằng Phi cũng là do hắn làm, loại gấm vóc này cực kì bền chắc, hơn nhiều những loại dây bình thường. Lần Bằng Phi bị tập kích, không phải chính là dùng dải lụa ấy tự treo mình ngoài thành mới chờ được viện binh đến đấy sao.”

“...” Mọi người đều tấm tắc khen hay, có cả chuyện này a!

“Nói vậy!” Triển Chiêu hỏi Phi Ảnh: “Vấn Sơn Kim Nhân còn sống không?”

“Còn a.” Phi Ảnh gật đầu: “Còn rất khỏe mạnh.”

“Chúng ta chỉ cần tìm được hắn, đưa dải lụa này cho hắn xem thử, hỏi hắn Từ gia Tào phu nhân là ai, không phải sẽ biết được dải lụa này là của ai rồi sao?” Triệu Phổ lệnh cho Hắc Ảnh Bạch Ảnh đi gấp đến Vấn Sơn mời vị đạo nhân kia đến, “Nếu như Tào phu nhân này thật sự là người nhà Từ gia đã diệt môn năm đó, vậy có thể khẳng định, phụ tử Lý Cương có liên quan đến vụ án ấy!”

“Nhưng vật chứng quan trọng như vậy, sao Lý Phi Thường lại đưa cho chúng ta?” Công Tôn khó hiểu.

“Có lẽ bọn họ không biết bí mật của dải lụa này...” Triệu Phổ nghĩ nghĩ: “Nói mới nhớ... Tên quái nhân kia đuổi theo chúng ta cũng là vì muốn dải lụa này.”

“Lý Phi Thường muốn mượn tay chúng ta bắt hắn.” Bạch Ngọc Đường nói: “Cho nên hắn mới vội vàng đẩy thứ này đi.”

“Nhưng thứ này vẫn chưa đủ làm chứng cứ.” Công Tôn nhíu mày.

“Chứng cứ đã sắp đến rồi.” Triển Chiêu cười tủm tỉm: “Chỉ cần chờ một chút nữa.”

“Chờ?” Ngoại trừ Bạch Ngọc Đường, không ai hiểu gì.

Ngay lúc này, chợt Lưu Hiệp vội vội vàng vàng chạy đến, chưa vào đến sân đã gọi lớn: “Vương gia, Triển đại nhân!”

Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường đưa mắt nhìn nhau một cái, đến rồi!

.

.

“Lưu đại nhân?” Triệu Phổ thấy Lưu Hiệp sốt ruột như vậy, vội hỏi: “Có chuyện gì?”

“Có rất nhiều bách tính tụ tập trước nha môn, nói chúng ta bắt được yêu quái Ân Sơn!” Về mặt Lưu Hiệp cực ngờ ngàng: “Ta vừa hỏi nha dịch, bọn họ nói các người vừa bắt một người về, người đó là yêu quái Ân Sơn?”

Triệu Phổ chỉ chỉ vào căn phòng sau lưng.

Lưu Hiệp bước nhanh vào, mở cửa phòng ra nhìn vào, liền thấy trong phòng có một lồng giam, bên trong là một hắc y nhân bị trói chặt đang ngồi, còn dùng vải đen che mặt.

“Ha...” Lưu Hiệp nhìn hắn một lúc lâu, quay đầu lại hỏi: “Đây là... Yêu quái Ân Sơn? Cánh hắn đâu?”

Mọi người đều bật cười, Triển Chiêu gật đầu: “Phải rồi, Lưu đại nhân, các bách tính ấy nói thế nào?”

“Bọn họ nói chúng ta bắt được yêu quái Ấn Sơn yêu quái, còn có vài người nói nhìn thấy chúng ta áp giải hắn về.” Lưu Hiệp cảm giác được có điểm không đúng, tay sờ cằm: “Chuyện này, kì lạ a...”

“Đúng vậy!” Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu gật đầu: “Quả thật kì lạ.”

“Nếu như chỉ thấy các người áp giải một người mặc hắc y, dùng vải đen che mặt, vậy làm sao các bách tính đó biết hắn là yêu quái Ấn Sơn?” Công Tôn cười: “Xem ra, có người quá sốt ruột mong thắng, để lộ sơ hở!”

“!” Tiêu Lương vỗ tay một cái: “Quái nhân muốn dải lụa, vậy Lý Phi Thường kia đã biết hắn là ai rồi, cũng đoán trước Bạch đại ca chắc chắn có thể bắt được hắn, cho nên mới cho người ra ngoài tạo tin đồn, nói chúng ta bắt được yêu quái Ấn Sơn!”

“Lý Phi Thường làm như thế, mục đích là gì?” Lưu Hiệp không hiểu.

Triển Chiêu khẽ dựng thẳng ngón trỏ, “Hu” một tiếng, nhìn mọi người chỉ chỉ ra ngoài, nói: “Nghe!”

Mọi người im lặng nghe, từ xa xa có tiếng bách tính truyền đến: “Thieu chết hắn! Thieu chết hắn! Báo thù cho người bị hại!”

Trong nháy mắt mọi người đều hiểu ra, hay ột chiêu mượn đao giết người!

45. Q.2 - Chương 18: Tri Ân Đồ Báo (tri Ôn Báo Đáp)

Lần này Lý Phi Thường đi một nước cờ hiểm, muốn mượn tay bọn Triển Chiêu để trừ khử quái nhân kia, cũng xem như hắn tính toán hay, nhưng xem ra hắn không ngờ mình đã ọi người thêm nhiều manh mối hơn.

Đương nhiên, trong đó cũng có một phần do vận may, chẳng hạn như đoạn lụa cổ của Văn Sơn Kim Nhân, hoặc chẳng hạn như Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường có thể bắt sống được quái nhân đó không.

Nhưng, mọi người đều cảm thấy, khả năng Lý Phi Thường không biết bí mật của đoạn lụa cổ là rất nhỏ, ngoại trừ việc muốn mượn đao giết người, hắn còn có mưu đồ sâu xa nào nữa không?!

Tiếp theo, còn lại hai vấn đề khó giải quyết:

Thứ nhất, bọn họ phải làm thế nào để thuyết phục các bách tính đang phẫn nộ, hoặc nói là, thay đổi cục diện bất lợi hiện nay? Thứ hai, làm sao để khiến quái nhân kia mở miệng, khai thác thêm manh mối từ hắn.

“Đoàn bách tính đang kích động ngoài kia phải giải quyết thế nào?” Bọn Triển Chiêu nhìn hết về phía Công Tôn.

Công Tôn cũng đành chịu, mọi người đã thành thói quen rồi, có chuyện xảy ra thì phản ứng đầu tiên sẽ là chờ hắn nghĩ cách. Đành nói: “Hiện tại là khó cả đôi đường, nói cách khác, cũng là thời điểm quan trọng nhất! Chúng ta phải cẩn thận từng bước, nắm vững toàn cục, nếu đi sai đường có khả năng sẽ uổng phí toàn bộ.”

Triển Chiêu sờ cằm: “Chúng ta giả như đồng ý, thừa nhận đã bắt được yêu quái Ấn Sơn, đây cũng xem như tương kế tựu kế, có thể khiến cho phụ tử Lý Cương nổi lòng cảnh giác. Bằng không thì cứ một mực phủ nhận, khiến cho kế hoạch của bọn họ thất bại.”

“Chuyện này... Nếu tương kế tựu kế thì hơi mạo hiểm một chút.” Lưu Hiệp nhíu mày cân nhắc: “Dẫu sao vẫn phải thận trọng trong việc lừa dối bách tính. Nếu phủ nhận, có khả năng sẽ đã thảo kinh xà... Không bằng cứ tạm trì hoãn một thời gian, nắm được nhiều manh mối hơn rồi sẽ quyết định?!”

Ai cũng âm thầm gật đầu, Lưu Hiệp xử lý rất chu toàn, xử thế thận trọng không kiêu không vội, rất có khí chất của Bao đại nhân.

“Thế này đi.” Triệu Phổ nói: “Trước tiên Lưu đại nhân ra ngoài trấn an bách tính, có thể trì hoãn được bao lâu thì cứ trì hoãn! Ta phái các ảnh vệ theo dõi các hương thân. Còn chúng ta đi gặp quái nhân kia, xem thử có thể phát hiện thêm được đầu mối gì không.”

Mọi thấy thế này đã ổn thỏa, vì vậy cũng chia ra hành sự.

Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Công Tôn và Triệu Phổ vào nhà gặp quái nhân kia, có điều mọi người đều biết, muốn hắn mở miệng sẽ phải tốn không ít thời gian!

.

.

Đóng cửa phòng, mọi người đứng vây quanh lồng sắt, nhìn chăm chăm vào quái nhân bên trong, Triển Chiêu đi đến cởi khăn trùm đầu xuống giúp hắn, cũng cởi dây trói. Vốn dĩ hắn đã bị điểm huyết, trên đường về cột lại chỉ là để cho những nhân vật có ý đồ xấu xem.

“Người tên gì?” Triển Chiêu hỏi.

Người nọ cúi đầu không nói lời nào.

Triệu Phổ nhìn Công Tôn, nháy nháy mắt: có loại mê dược này sau khi uống vào sẽ khiến cho người ta ngoan ngoãn nói thật không? Khi nào rảnh rồi người nghiên cứu thử xem.

Công Tôn liếc mắt trừng hắn: có thời gian nói nhảm còn không bằng giúp nghĩ cách, hắn có phải người của các bộ tộc tây bắc không?

Triệu Phổ quay đầu lại quan sát người nọ, trong lòng âm thầm cảm thấy kì lạ: vóc dáng rất khôi ngô, tuyệt đối không phải người Hán.

Suy nghĩ một lát, triệu phổ gãi cằm, hỏi: “Người là người vùng nào?”

Người nọ vẫn cúi đầu như cũ, như là câm điếc rồi, nói tóm lại là có xu hướng thà chết không nói.

“Người cứ im lặng như vậy cũng không làm được gì.” Triển Chiêu khuyên hắn: “Nếu là người báo thù thay cho người nhà Từ gia năm đó, chẳng bằng nói hết sự thật, nhất định chúng ta sẽ điều tra rõ ràng!”

Người nọ vẫn cúi đầu, xem ra đã hạ quyết tâm không mở miệng.

Cư như vậy, mọi người đều không biết làm sao, cũng phải... Bình thủy tương phùng, nếu lòng nghi ngờ của hắn sâu một chút, đương nhiên sẽ không tin người của quan phủ.

Công Tôn thở dài, nhưng lại rất hứng thú với màu da tái nhợt của người nọ.

Triệu Phổ kéo một băng ghế ngồi xuống, suy nghĩ xem có nên cho các ảnh vệ đến hỏi không, nhưng người này thân thể cường tráng, vừa nhìn đã biết là một hán tử, tuyệt đối không phải dạng bị bức cung mà nói, thật đúng là không biết làm sao.

Triển Chiêu cũng ngồi xuống bên bàn, quay đầu lại, định hỏi xem Bạch Ngọc Đường có ý kiến gì không, nhưng Bạch Ngọc Đường lại thản nhiên nhàn nhã ngồi uống trà, lá trà là do hắn vừa mua mấy hôm trước, nghe nói hương vị không tệ.

Triển Chiêu bị hắn chọc tức đến bật cười, thật đúng là nhàn nhã, liền đưa tay chọc chọc, nhìn hắn nháy mắt.

Bạch Ngọc Đường ngăn người, rót thêm một chén đưa qua cho Triển Chiêu, Triển Chiêu trừng: không phải! Bảo người nghĩ cách.

Bạch Ngọc Đường nhìn quái nhân trong lồng một mực cúi đầu không nói, khẽ thở dài, nói với Triệu Phổ: “Bảo nhân mã của người đi bắt liệt ưng toàn thành, làm thịt tất cả động vật trên núi, phóng hỏa.”

“Đừng!” Người nọ đột ngột ngẩng đầu, mở to hai mắt trừng Bạch Ngọc Đường: “Không được!”

Mọi người nhìn Bạch Ngọc Đường nhướng mày: hay a, tuy rằng hơi ê tiện một chút.

Bạch Ngọc Đường nhìn trời: “Người rất thích động vật trên núi?”

Người nọ lại cúi đầu không nói gì.

“Này.” Triệu Phổ cảm thấy cách hắn nói không được xuôi lắm, có thể cũng không biết nhiều tiếng hán, liền dùng tiếng Hồ thường dùng ở tây bắc hỏi hắn một câu: “Người tên gì? Người phương nào?”

Đương nhiên là người nọ nghe hiểu, giật mình nhìn Triệu Phổ, hỏi lại hắn một câu: “Người cũng là người của Xa Tộc?”

Triệu Phổ sững sốt, hắn là hỗn huyết giữa ngoại tộc và Hán tộc, cho nên thân hình cao to, ngoại hình cũng có vài phần giống ngoại tộc, cho nên có thể khiến quái nhân kia hiểu lầm... Xa Tộc sao.

Triệu Phổ nhếch miệng, quay ra ngoài gọi một tiếng: “Lương Tử!”

.

.

Trong sân, Tiêu Lương đang chơi cùng Tiểu Tứ Tử, Tiểu Tứ Tử làm điều hâu, Thạch Đầu Tiên Tử làm gà con, Tiêu Lương cũng làm điều hâu, hai lớn hai nhỏ đang chơi rất vui.

Nghe Triệu Phổ gọi, Tiêu Lương vội vàng kéo Tiểu Tứ Tử chạy vào: “Sư phụ.”

“Xa Tộc biết không?” Triệu Phổ hỏi.

“Biết!” Tiêu Lương ngạc nhiên một chút, sau đó lập tức gật đầu.

Bộ tộc cũ của Tiêu Lương, là từ rất nhiều bộ tộc nhỏ cùng định cư lại một chỗ, đây đó đều quen biết qua lại, Tiêu Lương nhìn quái nhân kia một lúc, “A? Người là người của Xa Tộc?”

Người nọ nhìn chằm chằm vào Tiêu Lương.

Tiêu Lương đan hai tay lại đặt trước ngực cúi người một cái, đó là cách chào của Xa Tộc, còn chào hỏi vài câu với hắn.

Hắn rất hiểu lễ nghĩa, muốn đáp lễ, nhưng bị điểm huyết không thể động đây, Triển Chiêu phẩy tay áo một cái... Giải huyết cho hắn.

Đáp lễ với Tiêu Lương xong, hắn dường như có chút hưng phấn.

Tiêu Lương nói với Triệu Phổ: “Người Xa Tộc rất ôn hòa hiếu khách, không phải dạng người cùng hung cực ác, bọn họ thờ phụng Thần Ứng, tuy thích săn bắn, nhưng rất coi trọng mạng người!” Nói xong, Tiêu Lương lại dùng ngôn ngữ Xa Tộc bắt đầu nói chuyện với quái nhân, nói về gia tộc của mình, thân phận của Triệu Phổ và cả chuyện mọi người là người tốt, bảo hắn không cần nghi ngờ.

Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường xoay mặt nhìn nhau, hoàn toàn không hiểu Tiêu Lương đang nói gì, có điều nhìn sắc mặt khi hai người nói chuyện với nhau, có thể thấy được hai bên tin tưởng lẫn nhau, quái nhân kia cũng không cảnh giác nữa, linh cảm thấy sắp có manh mối!

Quái nhân kia hơi ngạc nhiên về thân phận của Tiêu Lương, cung kính nói với nó rất nhiều, sau đó thì ngồi yên trong lòng chờ.

“...” Tiêu Lương hiểu được không ít, gật đầu, nói: “Sư phụ, hắn tên là Hồng Liệt, là người của Xa Tộc, nhưng không trải qua trận tàn sát trước đây, vì từ khi còn rất nhỏ đã được một người tốt bụng cứu, cùng đến Trung Nguyên. Sau đó gia tộc người tốt bụng đó gặp tai họa, hắn may mắn thoát được. Hiện tại hắn đã biết được sự thật năm đó, nên đến báo thù.”

Chỉ mấy câu lời ít nhưng ý nhiều, mọi người đã hiểu ra không ít.

“Hỏi hắn những người đó toàn bộ đều do hắn giết sao?” Triển Chiêu vội bảo Tiêu Lương hỏi.

Tiêu Lương hỏi.

Sau khi người nọ trả lời, Tiêu Lương thuật lại: “Hắn nói, Tiễn Đại Hữu là hắn giết, bởi vì Tiễn Đại Hữu đáng chết, ngoài ra chưa từng giết người nào khác, muốn giết cũng chưa kịp ra tay.”

“Các cô nương thì sao? Còn có cả nhà Lý Cương?” Công Tôn hỏi tiếp.

Tiêu Lương hỏi.

Người nọ lắc đầu.

“Hắn không giết những người đó!” Tiêu Lương trả lời, lại bổ sung thêm một câu: “Người Xa Tộc rất thành thật, không giống như người Hán thích nói dối, ta tin lời hắn!”

Triệu Phổ gật đầu, dường như cũng đồng ý với quan điểm của Tiêu Lương.

“Vậy cho đến nay, hắn đã biết được những chuyện gì?” Triễn Chiêu hỏi Tiêu Lương: “Hỏi hắn thêm một chút! Quá trình xảy ra vụ thảm sát năm đó, hơn nữa làm cách nào hắn thoát được?”

“!” Tiêu Lương hỏi, sau khi Hồng Liệt nói một hồi dài, Tiêu Lương giúp dịch lại.

Thì ra vào năm đó Hồng Liệt còn rất nhỏ, bị sói tập kích trong sa mạc, vừa may có một đoàn thương nhân đi qua, một người trong đó cứu hắn, chính là Từ viên ngoại. Phụ mẫu Hồng Liệt mất sớm, Từ viên ngoại thấy Hồng Liệt khỏe mạnh thành thật lại rất siêng năng, rất thích hắn. Vừa lúc hắn lão lai dất tử[có con khi tuổi đã cao], phụ nhân sắp lâm bồn, nên đưa Hồng Liệt về cùng, làm huynh đệ với tiểu bảo bảo sắp sinh. Những ngày ở Từ gia, là khoảng thời gian vui vẻ nhất của Hồng Liệt, cả nhà Từ gia đều rất tốt với hắn, phụ mẫu thương yêu, tiểu bảo bảo cũng rất đáng yêu. Thế nhưng vào một buổi tối, tất cả đột nhiên thay đổi, Từ gia gặp phải thảm họa.

Đó là một buổi tối hai mươi năm trước, sau khi Hồng Liệt ăn cơm tối, vốn đang chuẩn bị cùng Từ viên ngoại đi chợ đêm, nhưng đột nhiên lại bị đau bụng, chạy vào nhà xí, cùng lúc đó, hắn nghe được tiếng kêu thảm thiết của cả nhà họ Từ, mọi người ai cũng thất khiếu chảy máu ngã xuống không động đậy nổi.

Có vài người bịt mắt cầm đao tiến vào, giết sạch tất cả mọi người... Người nhà Từ gia không ai còn sức chống trả, không bao lâu đã chết sạch, những kẻ kia lại bắt đầu phóng hỏa.

Khi đó Hồng Liệt muốn lao ra, nhưng bụng hắn thật sự rất đau, đến đứng cũng không nổi, nói cũng không nên lời, chỉ có thể ngồi trong nhà xí trơ mắt nhìn... Nhờ vậy mà những người kia không phát hiện ra hắn.

Không biết đã qua bao lâu, khi hắn cảm thấy bụng bớt đau, bốn phía đã bị lửa đỏ vây chặt. Hắn sợ hãi chạy xông ra từ cửa sau, chạy đến tận trên núi, bụng bỗng nhiên lại đau, cuối cùng lăn xuống núi. Thật lâu sau đó hắn mới tỉnh lại, có điều lại phát hiện... Toàn thân mình đã trở nên trắng toát.

“Có thể là cũng trúng độc như A Mao, nhưng hắn có thể chất đặc biệt, cho nên không chết, chỉ trở nên trắng bệch!” Công Tôn nói.

Mọi người gật đầu.

“Sau đó thì sao?” Tiểu Tứ Tử nghe đến xuất thần, giục Tiêu Lương nói mau.

Tiêu Lương tiếp tục nói.

Khi đó Hồng Liệt rất sợ, hắn rơi vào sơn cốc bị lạc đường, hôn mê ngã xuống cạnh bờ sông. Ngay khi hắn nghĩ mình đã sắp chết, thì có một tiên nhân, dẫn theo một con vượn trắng, đi đến cạnh hắn.

Mọi người sững sờ: “Tiên nhân... Vượn trắng?!”

Khi Hồng Liệt tỉnh lại một lần nữa thì đã được tiên nhân đưa đến một nơi như tiên cảnh.

Vị tiên nhân kia nói cho hắn biết, đây là Ẩn Sơn.

Mắt mọi người mở to: thật sự có Ẩn Sơn?!

Hồng Liệt được tiên nhân nhận làm đồ đệ, cùng sống với hắn và con vượn trắng trên núi, học võ công. Con chim ưng là hắn cứu trong rừng, từ nhỏ hắn đã làm bạn cùng thú hoang trong núi, rất thích chúng nó.

Vài năm trước, lão tiên nhân nói hắn đã học thành tài, có thể xuống núi... Đồng thời nói với hắn, thù hận là ngọn nguồn của cái ác, không được để báo thù làm ô nhiễm, nếu có năng lực, thì làm nhiều chuyện có ý nghĩa, cứu người có lợi hơn là hại người!

Hắn ghi nhớ lời ân sư dạy bảo, sau khi xuống núi, mới biết được thì ra mình vẫn ở trong rừng núi Hưng Hóa. Khi đó, hắn đã không còn gì để lưu luyến, trở lại cố hương Mạc Bắc. Nghe nói trước đó giữa Liêu, Tây Hạ và Đại Tống đã xảy ra một đợt chiến tranh, có một vị tướng tên Triệu Phổ đánh cho bọn người Liêu và Tây Hạ đại bại, từ đó về sau Quan Ngoại đã thái bình rồi!

Ở cổ hương không ngờ vẫn còn bằng hữu nhận ra hắn, tuy hắn trở thành hình dạng nửa người nửa quỷ, nhưng mọi người vẫn rất thích hắn, hắn ở lại trong bộ tộc, giúp mọi người trong thôn làm việc, có huynh đệ có bằng hữu, ngày ngày trôi qua rất êm ả.

Nhưng mọi việc đều do thiên ý, lão thiên đã định trước có việc hắn nhất định phải làm!

Hôm đó, có đoàn một thương nhân đi ngang qua bộ tộc của hắn, tá túc một đêm, vừa khéo, có hai hương thân béo mập mang theo xe ngựa nghỉ lại nhà hắn.

Hắn tốt với người Hán, vì nhớ thương cảm động trước đây được người nhà Từ gia yêu thương, thế nhưng... Đêm đó, khi hai hương thân ấy nói chuyện với nhau, hắn cũng nghe được toàn bộ.

Hai hương thân đó, là Lý Cương và Tiễn Đại hữu. Cả hai uống say, bắt đầu nói lung tung. Phòng của bọn họ ở ngay sát vách phòng Hồng Liệt, nói với nhau bằng tiếng Hán, cứ nghĩ rằng người khác không ai hiểu, nhưng không ngờ, Hồng Liệt nghe hiểu tất cả.

Thứ bọn họ nói chính là quá trình sát hại Từ gia năm đó.

Thì ra vào hôm đó, bọn họ rải độc được vào bồn nước dùng nấu cơm của Từ gia. Hồng Liệt chợt nghĩ tới, hôm đó khi ăn cơm tối, Từ viên ngoại nói buổi tối sẽ dẫn hắn ra ngoài ăn món mì hoành thánh hắn thích nhất, cho nên hắn cố ý ăn rất ít, có lẽ chính nhờ như vậy mà thoát được một kiếp.

Lý Cương và Tiễn Đại Hữu hoàn toàn không có chút ăn năn vì hành động khi đó, ngược lại còn rất đắc ý. Nói cái gì mà nhát gan không thể làm đại tướng quân, sau khi giết hại người nhà Từ gia, bọn họ giàu lên rất nhanh. Sau đó còn nói thêm, rằng huyện lệnh mới đến không thích rượu mời chỉ thích rượu phạt, muốn giết hắn. Nhưng lại nghe nói vị đại nhân đó là cao đồ của Bao tướng gia Bao Chửng, không thể động vào, nói cách khác, là do sợ sẽ bị vạch trần vụ án cũ.

Hồng Liệt nghe hắn nói đến đây thì rất kích động, hắn nói khi đó hắn đã muốn giết chết hai người kia, nhưng không được! Bởi vì toàn bộ tiền sinh sống hằng ngày của thôn trang bọn họ sống đều nhờ vào các thương gia dùng chân, hơn nữa vùng này vốn dĩ rất thái bình, hắn làm chuyện như vậy sẽ hại chết người trong tộc, mọi người đã rất vất vả mới có được những ngày yên bình, cho nên hắn cần rằng nhịn xuống, nhưng thù hận trong lòng đã dậy lên.

Sau đó, bọn Tiễn Đại hữu đi, Hồng Liệt càng lúc càng nghĩ mình phải làm chút chuyện cho Từ lão gia, nếu không sẽ sống phí một đời này! Vì vậy, hắn đến Hưng Hóa.

Hắn ở lại trên núi, nhưng khi hắn đến lại phát hiện ra tình huống hiện tại của Hưng Hóa bất thường, có tin đồn yêu quái Ẩn Sơn ăn mất người, hơn nữa đã hại chết rất nhiều người.

Vì dung mạo hắn kì dị, cho nên không dám lộ diện hành động, trốn trong núi chỉ ban đêm mới dám ra điều tra. Ngày hôm đó, hắn quen với một cô nương trong núi... Nàng ta vào núi bị chó hoang tập kích, được hắn cứu. Cô nương đó là người tốt, không sợ hắn, hai bọn họ trở thành bằng hữu.

Nghe đến hai chữ cô nương, mọi người đều vô thức nghĩ tới vị cô nương hát rong trong tử lâu.

“Người giết Tiễn Đại Hữu thế nào, Lý Phi Phàm thì sao?” Mọi người thắc mắc.

“Ta chỉ giết Tiễn Đại Hữu, Lý Phi Phàm không phải do ta giết, sao ta lại phải giết con của bọn họ?” Hồng Liệt lắc đầu: “Vốn dĩ ta cũng chỉ muốn giết những hương thân đó! Tiễn Đại hữu là người thứ nhất. Thế nhưng những năm gần đây huyện Hưng Hóa có rất nhiều hương thân giàu có, ta không biết có bao nhiêu người tham gia chuyện năm đó, chỉ biết được Lý Cương và Tiễn Đại hữu. Vì vậy ta theo dõi Lý Cương để tra đầu mối. Nhưng vào hôm đó... Ta nhìn thấy Lý Phi Thường ngồi trong sân xem một dải lụa...”

Nói đến đây, Hồng Liệt cúi đầu: “Dải lụa đó, là một vị bằng hữu tốt của Từ phu nhân tặng cho nàng, rất quý giá. Từ phu nhân nói, dải lụa ấy vừa đủ làm cho ta và bảo bảo mỗi người một bộ y phục, cho nên ta muốn lấy lại... Dải lụa ấy rơi vào tay bọn ác nhân ấy quá đáng tiếc!”

Mọi người nghe đến đây đều gật đầu, hiểu được chân tướng toàn bộ sự việc, Hồng Liệt nói rất chân thành, không giống nói dối.

Thế nhưng lại có thêm nghi vấn, nếu điều Hồng Liệt nói là thật... Vậy nhiều người chết như vậy, rốt cuộc là do ai làm?!

46. Q.2 - Chương 19: Án Tình Tiệm Minh (vụ Án Dân Sáng Tổ)

Lưu Hiệp quả nhiên có tài, hấn ra ngoài, ổn định bách tính, không nói đã bắt được yêu quái Ấn Sơn, cũng không nói không bắt được, chỉ khuyên mọi người không nên cản trở việc điều tra... Hấn bảo đảm, nhất định sẽ giải quyết triệt để vụ án lần này, cho mọi người một lời công bằng.

Dựa vào uy tín lâu nay của Lưu Hiệp, các bách tính đều giải tán, Lưu Hiệp rất khôn khéo, hấn phát vài nha dịch nhanh trí cải trang thành bách tính ra ngoài thăm dò, xem thử rốt cuộc là do ai tung tin nói bọn họ đã bắt được yêu quái Ấn Sơn.

Không bao lâu, các nha dịch kia quay lại, nói là gia nhân của các hương thân kia.

Lưu Hiệp nhíu mày, quả nhiên!

.

.

Trong phòng, mọi người đã biết rõ thân phận Hồng Liệt, cũng đã có thể giao tiếp thuận lợi rồi, nhưng vẫn đề kế tiếp là phải xử lý hấn thế nào.

Nếu như vụ án năm đó là thật, vậy thì bọn người Tiễn Đại Hữu có thể nói là chết chưa hết tội, thế nhưng đã có vương pháp trừng trị hấn, tự giải quyết như vậy cũng là phạm tội, hơn nữa lời của Hồng Liệt cũng chỉ là từ một phía, phải chờ có chứng cứ xác thật.

Triệu Phổ bảo Tiêu Lương nói với hấn, bảo hấn cứ an tâm ở lại trong nha môn chờ vài ngày, bọn họ nhất định sẽ tra rõ mọi chuyện, trả lại công bằng cho Từ gia!

Hồng Liệt rất nghe lời, từ khi còn ở Quan Ngoại hấn đã sớm biết đại danh của Triệu Phổ và Phủ Khai Phong, rất tin tưởng mọi người. Liền đồng ý ở lại nha môn, nhưng có một yêu cầu.

Mọi người đang thắc mắc, chợt thấy hấn quay về phía ngoài cửa sổ huyết một tiếng, không bao lâu, con hắc ưng lớn kia bay vào, đậu xuống đỉnh lồng, nhìn Hồng Liệt.

Hồng Liệt vẫy vẫy tay với nó, hắc ưng bay đến đậu trên bậc cửa sổ, xoay đầu nhìn mọi người xung quanh.

“Oa...” Tiểu Tứ Tử ngưỡng mộ chạy đến, Công Tôn sợ bảo bối bị mổ trúng mắt, vội vàng chụp lại.

“Nuôi giúp ta vài ngày được không? Nó phải ăn thịt sống, để nó trong núi sợ bị người khác đánh, mỗi ngày cho nó ăn hai lượng thịt là được, ta thường cho nó ăn thỏ hoang gì đó.”

Mọi người vui vẻ gật đầu, Triệu Phổ đưa một ngón tay ra đặt cạnh chân con hắc ưng.

Hắc ưng nhìn hấn, bước lên tay hấn, đập cánh, Triệu Phổ giơ cao con hắc ưng khen ngợi: “Quả nhiên sủng vật phải nuôi loại uy mãnh như thế này! Mấy con đầu béo mông béo dẫn theo không chút oai phong!”

Thạch Đầu Tiễn Tử bên cạnh nghe rõ ràng, đổi.

Tiểu Tứ Tử vỗ tay, ngưỡng mộ nhìn liệp ưng: “Thật oai phong!”

Con chim ưng xoay mặt nhìn nhìn Tiểu Tứ Tử, kêu mấy tiếng.

Hồng Liệt cười, nói với Tiểu Tứ Tử: “Nó rất thích ngươi.”

Mặt Tiểu Tứ Tử hồng hồng, đưa tay qua, nhẹ nhàng chạm lên con hắc ưng, hắc ưng ngẩng đầu ưỡn ngực cho Tiểu Tứ Tử sờ, có lẽ đang xin lỗi vì khi nãy tấn công Tiểu Tứ Tử.

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường chớp chớp chớp: quả nhiên có linh tính! Không biết có đẻ con không?

Bạch Ngọc Đường đảo mắt nhìn trời: mèo mới đẻ con, chim ưng đẻ trứng!

Vốn là phải giam Hồng Liệt trong lao, nhưng con hắc ưng bay đến đậu trên vai hắc sổng chết không chịu đi, Triệu Phổ rất thích tích cách trung nghĩa của Hồng Liệt, hơn nữa giam một con hắc ưng trong địa lao ẩm ướt tối tăm quá đáng tiếc, liền sai người dựng rào chắn bốn phía quanh phòng, Hồng Liệt lẫn hắc ưng cùng ở lại trong đó, Lưu Hiệp cũng không phản đối gì. Trong lòng mọi người đều nghi ngờ, nếu Lưu Hiệp này không phải một bạch diện thư sinh mà là một hắc diện thư sinh... Vậy nhất định là con tư sinh của Bao đại nhân, sao lại giống đến thế, có khi nào hắc bôi phản không?!

.

.

Sau khi bắt được Hồng Liệt, cơ bản của vụ án năm đó đã rõ ràng, nhưng quan trọng là trước mắt vẫn còn rất nhiều nghi vấn.

Công Tôn quay lại phòng gõ tác, quyết định nghiệm thi xong sẽ nói chi tiết lại.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ra ngoài, đang suy nghĩ xem bước tiếp theo phải làm thế nào, chợt Hôi Ảnh nhảy từ trên mái hiên xuống: “Triển đại nhân, Ngũ Gia, có động tĩnh rồi!”

“Ha?” Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường song song nghiêng đầu, không hiểu: “Động tĩnh gì?”

Hôi Ảnh hơi bất đắc dĩ, “Không phải các người bảo chúng ta ở lại chỗ pho tượng dung tục kia chờ manh mối sao?”

“!” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều nhớ ra, cùng hỏi: “Cụ thể thế nào?”

Hôi Ảnh nói: “Trước đó vẫn không có gì xảy ra, chiều hôm qua, có người bắt đầu chuyển cây cỏ đến nơi đó, rất nhiều, còn có rất nhiều giỏ sâu độc gì đó!”

“Lại sắp bắt đầu nữa sao?!” Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, quyết định đêm nay sẽ hành động, bắt tại trận! Bọn họ đã sắp xếp nha dịch âm thầm theo dõi, nhưng không được thả thảo kinh xà.

Triệu Phổ vừa nghe có “chuyện vui”, liền đòi dẫn Công Tôn đi xem, có điều mọi người vẫn ngại tác dụng của khói mê.

Công Tôn viết một đơn thuốc, bảo các ảnh vệ đi tìm dược liệu, làm ra rất nhiều túi hương nhưng mùi rất khó chịu chia ọi người, bảo mọi người mang theo bên người, có thể tránh không hít phải khói mê.

.

.

Đêm đó, mọi người nương theo bóng đêm đi đến nơi tụ họp kia... Quả nhiên, lửa đã được đốt, hiện tại đang tiến hành nghi thức kì dị kia.

Để thuận tiện cho việc nhận người, Lưu Hiệp cũng bị đem theo, vừa nhìn đoàn nam nữ bên dưới, Lưu Hiệp lập tức tròn mắt, lắc đầu liên tục, suýt chút kêu ra tiếng. May mà được bọn Triển Chiêu bịt miệng kịp lúc, kéo ra xa.

Triển Chiêu hỏi: “Sao vậy?”

“Không thể nào!” Lưu Hiệp tức giận đến đỏ mắt: “Đây... Đây đều là những thanh thiếu niên tuổi trẻ tuân thủ quốc pháp, không ít người còn là đệ tử tục gia của Thiện Đường. Nữ hài nhi đều là hoàng hoa khuê nữ chưa xuất giá, nam là thư sinh, hiếu thảo ngoan ngoãn, làm sao có thể làm chuyện thương phong bại tục như vậy?! Tuyệt đối không thể!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vừa nghe xong, đưa mắt nhìn nhau một cái, đều cảm thấy kì dị, hơn nữa hai người biết, những người lần này và những người lần trước, không giống nhau.

“Lưu đại nhân, ngài đừng nôn nóng, chúng ta quan sát thêm một chút nữa đã!”

Triển Chiêu vừa khuyên được Lưu Hiệp, Công Tôn đã bị Triệu Phổ xách đến, “Những người đó đã trúng mê được cả rồi!”

“Mê được?!” Bọn Triển Chiêu sửng sốt.

“Ánh mắt bọn họ chờ dẫn mắt mây ngơ ngẩn, chuyện làm ra cũng không phải chuyện ngày thường sẽ làm.” Công Tôn nói: “Còn nữa, những thứ mê được đó là xuân được cực mạnh, còn có thành phần gây mất tri giác. Chỉ cần hít phải, đều sẽ ngây ngây ngẩn ngẩn, sau đó dù có làm ra chuyện to gan lớn mật cũng không có gì lạ!”

“Nói vậy, bọn họ bị người khác lừa đến đây, sau đó bị hạ được.” Lưu Hiệp cau mày: “Có khả năng này không?”

“Có!” Công Tôn gật đầu, bổ sung: “Phải nói, chính là như vậy!”

“Vô liêm sỉ!” Lưu Hiệp giậm chân: “Dưới đó đều là thiếu niên ngây ngô, hoàng hoa khuê nữ, ai thất đức như vậy, sau này các hài tử ấy biết phải làm người thế nào?!”

“Vương gia!”

Ngay lúc ấy, các ảnh vệ bắt vài nam tử đến... Bọn chúng đều mặc hắc y, sắc mặt hoảng sợ, Lưu Hiệp vừa nhìn đã nhận ra: “Các người là hạ nhân của Lý gia và Vương gia!”

Lưu Hiệp cười lạnh: “Thì ra là do các người giả trò!”

Lúc này, bên dưới đã gần tụng xong kinh văn, Triển Chiêu cau mày: “Nguy rồi!”

“Không sao!” Công Tôn đưa mấy chùm thảo dược cho ảnh vệ: “Âm thầm vấy vào đồng lửa, mọi người sẽ hôn mê ngay!”

“Vâng!” Ảnh vệ làm theo, quả nhiên, đoàn nam nữ y phục xộc xệch bên dưới lập tức ngất xỉu.

Mọi người thở phào một hơi.

Ngay lúc ấy, từ trong rừng có tiếng người cười nói, mọi người nín thở trốn sau đại thụ tập trung nghe.

Có người nói rất lớn tiếng, là Lý Cương: “Ha ha... Nghe nói hôm nay đều là hàng mới!”

“Đã mấy ngày không được vui vẻ rồi, đám quan sai ấy bắt được tên quỷ mặt trắng đó, không bao lâu nữa là phá án rồi, cũng nên đi rồi!” Vương Quý Hữu cười lớn, khen nhi tử Lý Cương tài giỏi: “Chiêu mượn đao giết người này của Phi Thường thật hay, quả thật là hậu sinh khả úy.”

“Ha ha, chờ quan lại ở Phủ Khai Phong đi rồi, chúng ta không làm thì thôi, đã làm thì phải làm cho trót, chúng ta làm thật tên Lưu Hiệp phiền phức kia!”

Bọn họ càng nói càng vui, cười rất lớn.

“Đúng rồi, hôm qua đã bắt được thứ gọi là yêu quái rồi, nếu có nha đầu không nghe lời thì không thể giết giá họa cho yêu quái Ấn Sơn rồi.”

“Đành phải kiên nhẫn một thời gian, chờ đám quan sai kia đi, Lưu Hiệp chết rồi nói tiếp vậy!”

“Ai... Không vui, cái gì mà môn sinh đặc ý của Bao hắc tử, nhiều năm như vậy vẫn bị chúng ta lừa?”

.

...

.

Cả bọn đang cười nói vui vẻ, bỗng dưng có tiếng người cười nhạt phía sau: “Thì ra là như thế.”

“Ai?” Cả đám hương thân giật mình hoảng loạn, quay đầu nhìn... Trong chớp mắt máu cả người như đông lại.

Người vừa đi từ trong rừng ra là Lưu Hiệp, theo sau hắn là một đoàn nha dịch, trên mặt người nào cũng đầy vẻ giận dữ, thì ra đều là do những kẻ này tác quái, đáng thương nhiều thanh niên uống mạng như vậy!

Các hương thân vừa thấy lập tức biết chuyện không hay, xoay người chạy, đáng tiếc trước mặt đã có Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường chắn sẵn.

“Cái này...”

Bọn Lý Cương thấy không còn đường trốn, chân cũng mềm nhũn, toàn bộ té rạp xuống mặt đất, cả người run rẩy, không còn sót lại chút đắc ý nào.

Lưu Hiệp giận đến mức sắc mặt trắng bệch, ra lệnh áp giải hết bọn chúng về, thẳng đường xử án.

.

.

Vừa nghe nói vụ án yêu quái Ẩn Sơn giết người sẽ được xét xử công khai, bách tính Hưng Hóa ai nấy đều chấn động, lũ lượt đến xem.

Lưu Hiệp thẳng đường, đặc biệt đặt riêng hai chiếc ghế hai bên, một cho Triệu Phổ, một cho Triển Chiêu.

Công Tôn ngồi sau bình phong giúp làm người ghi chép, Bạch Ngọc Đường không phải người của quan phủ, dẫn Tiêu Lương Tiểu Tứ Tử, ngồi phía sau chỗ Công Tôn nghe thẩm án.

Trước tiên Lưu Hiệp cho gọi gia nhân giúp các hương thân làm việc lên, bảo bọn chúng kể lại mọi chuyện.

Thì ra, tất cả đều là tội ác do bọn Lý Cương làm vì lợi riêng.

Lễ Hoán Sa chọn mỹ nhân, mà huyện Hưng Hóa lại có nhiều mỹ nhân, các hương thân thêm muốn, nổi ác ý.

Bọn họ tình cờ gặp một đạo sĩ tha phương, chuyên bán các loại thảo dược tráng dương thôi tình.

Các hương thân nói chuyện với hắn, nghe nói hắn có phương thuốc cổ truyền có thể hỗ trợ chuyện hoan lạc phu thê, liền bỏ một số tiền lớn ra mua lại phương thuốc đó, lại hỏi hắn có loại thuốc nào khiến người ta ngoan ngoãn nghe lời hoặc mất ý thức không. Vì vậy, hắn bán cho bọn chúng loại mê dược kia.

Truyền thuyết về yêu quái Ẩn Sơn đã có từ lâu, hơn nữa cũng thường có người vào Ẩn Sơn thấy người toàn thân trắng như tuyết, còn có cánh, nghi ngờ là yêu quái! Thật ra, đó chính là con vượn trắng hoặc Hồng Liệt. Vì Hồng Liệt đã ở trong núi từ nhỏ, lại rất giống cư dân Ẩn Sơn thật sự trong truyền thuyết, nhiều thứ trùng hợp, lại thêm con vượn trắng, liền hợp thành câu chuyện giả tạo về yêu quái Ẩn Sơn.

Bọn hương thân khuếch đại thêm câu chuyện về yêu quái Ẩn Sơn, khiến ọi người không dám lên núi, tiện cho việc bọn chúng muốn làm.

Bọn chúng phái người soát núi, vô tình tìm được một tượng đá trong sơn cốc, có người nói chỗ tìm được bức tượng, trước đây dường như là một bãi tha ma, bên trong có rất nhiều xương khô. Bọn chúng đột nhiên nảy ra ý, chuẩn bị một kế hoạch.

Đầu tiên, bọn chúng mua chuộc các hòa thượng trên đỉnh núi, giúp bọn chúng chọn ra các thiện nam tín nữ xinh đẹp, cho bọn họ một cái đầu lâu, nói là nhờ vào thứ đó có thể an toàn vào núi.

Trên những cái đầu lâu đó có kí hiệu, thật ra kí hiệu đó là dùng dược thảo vẽ lên, giữ nó lâu bên người sẽ trúng độc, cả người ngất ngốc, khi đó chỉ cần nói, cái gì bọn họ cũng sẽ làm theo.

Mà hàng năm người đoạt giải trong Lễ Hoán Sa phải vào miếu thắp hương, vậy xem như không thể tránh khỏi.

Cứ như vậy, các mỹ nhân đáng thương, sau khi trúng độc thì được cho biết: buổi tối một ngày nào đó, đi đến vị trí đồng lửa.

Thứ đợi các nàng, chỉ có tai ương.

Khi các mỹ nhân lên núi, lửa đã được đốt, dược thảo đã cháy, mùi khói xông cho ai nấy đều mơ màng. Những người đó tâm trí hỗn loạn, đi theo một gia nhân tụng kinh văn, lầm bầm vô thức, cuối cùng dưới tác dụng của khói mê, loạn tính.

Sở dĩ phải làm những thứ này, là vì sợ nếu có lúc bị phát hiện, thì có thể đổ cho các tà giáo yêu giáo đến quấy phá, phải tay sạch sẽ.

Mà vào lúc bọn họ làm chuyện bại hoại luân thường đó, các hương thân cũng gia nhập cùng vui vẻ. Đến khi xong việc, bọn chúng sẽ chọn ra một vài người xinh đẹp nhất mang về nhà, uy hiếp bắt các nàng tiếp khách kiếm tiền.

Những người khác ngày hôm sau tỉnh lại cũng đều là sợ hãi chạy đi, vì danh tiết trong sạch, ai dám báo quan?!

Còn những người bị mang về, hoặc là để thỏa mãn tư dục của bọn hương thân, hoặc là trực tiếp dùng đút lót cho các quan viên địa phương. Ai không đồng ý hay muốn tự sát, thì uy hiếp sẽ nói chuyện đáng xấu hổ này ra, hoặc giết người nhà.

Có những người quá kiên cường, bọn chúng cưỡng ép giam cầm, tìm những bộ y phục xấu ặc vào, hoặc thắt tay giết chết... Trên thi thể bọn họ được quét mặt, để chớ dử cắn xé, sau khi hủy dung thì lệnh các hộ vệ võ công cao cường đưa về nhà, tạo thành câu chuyện yêu quái Ấn Sơn ăn thịt người. Đầu tiên là có thể rũ bỏ trách nhiệm, hơn nữa... Càng khiến nhiều người không dám đến gần Ấn Sơn.

Lưu Hiệp hạ lệnh, áp giải toàn bộ đám người thật tiên giả phụ trách đưa đầu lâu trên núi xuống, hỏi lại, quả nhiên không sai.

Lại phái người xông vào biệt viện ở ngoại thành của các hương thân, quả nhiên cứu ra được không ít các thiếu nam thiếu nữ bị giam cầm, cảnh tượng thật sự rất đáng phẫn nộ.

Bách tính Hưng Hóa nghe đến đó cũng đều cực kì giận dữ.

Lưu Hiệp hạ lệnh, giam bọn hương thân vào lồng, diễu phố thị chúng, bè lũ hương thân kia thật sự chịu tội, bị bách tính toàn thành phỉ nhổ, trứng thối, đá, rau úng đầy thân, thật sự không thể so với hình ảnh ngạo nghễ trước đây.

Lưu Hiệp thẩm tra đến một nửa, đã cảm thấy kinh người, liền viết thư cho Bao Chứng. Bao Chứng vào cung dâng tấu, vua dân đều khiếp sợ.

Triệu Trinh đâm ngực chỉ vào Bao Chứng nói: “Bao khanh, trong một tháng ngươi tấu lên hai vụ án quá mức bi thảm, hại trăm ngày nào cũng không được yên lòng!”

Bao Chứng cũng đành chịu.

Triệu Trinh lắc đầu, hạ lệnh cho Lưu Hiệp nghiêm tra, lũ hương thân giữ lại không chém, lăng trì, cho hả mối hận trong lòng!

Sau khi Lưu Hiệp nhận lệnh, tiếp tục thẩm tra.

.

.

Sau khi giam các hương thân vào thiên lao, Lưu Hiệp còn chưa truyền, Lý Phi Thường đã tự ra làm chứng.

Lưu Hiệp hơi nhíu mày, để hắn lên.

Lý Phi Thường rất thản nhiên, nói là gần đây hắn mới phát hiện ra tội ác của phụ thân, rất khinh miệt, nhưng lại ngại uy quyền phụ thân không dám báo quan, cũng không có chứng cứ. Thế là, hắn cố ý đưa dải lụa kia cho Bạch Ngọc Đường, để mọi người tìm hiểu.

Triệu Phổ nghe xong thầm mắng phóng thích!

Tiểu Tứ Tử ngốc như vậy mà cũng biết kéo áo Bạch Ngọc Đường nói: “Bạch Bạch, người đó, rất rất rất gian xảo!”

Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Quả thật là gian xảo!”

Lưu Hiệp làm sao có thể để chuyện như thế, nhưng Lý Phi Thường cực kì khôn khéo, rất biết tự bảo vệ bản thân, thứ nhất cũng xem như hắn giúp đỡ phá án, thứ hai người không biết không có tội, mọi người không có chứng cứ, chỉ đành nhìn hắn ung dung ngoài vòng pháp luật.

Lý Phi Thường còn quyên góp toàn bộ tài sản của Lý gia cho những người bị hại, như vậy nghĩa là muốn cao chạy xa bay rồi.

“Hắn định chạy!” Triển Chiêu sốt ruột: “Đã cảm thấy hắn không phải người trong sạch rồi mà!”

Bạch Ngọc Đường chống cằm: “Ta cũng biết hắn không phải người tốt, nhưng đáng tiếc không có chứng cứ, hay là có giải quyết hắn cho xong.”

Triển Chiêu hí hóp mắt nhìn, Bạch Ngọc Đường nhún vai: “Thuận miệng nói thôi.”

“Hiện tại có vài chuyện còn phải điều tra rõ!” Triển Chiêu nói: “Là vụ án trước đây của Từ gia.”

“Tra xét được trong nhà các hương thân có một lượng vàng bạc lớn!” Lưu Hiệp bắt đầu kể, “Trên cơ bản chắc chắn không thể thoát được, nhưng còn cần bọn chúng thừa nhận! Ta vẫn muốn biết được toàn bộ tình hình vụ án năm đó, để xem còn có cá lọt lưới không.”

“Ha...” Triệu Phổ cười cười: “Thật ra cũng không quan trọng, mặc kệ đi, dù sao thì cũng đều lắng trì xử tử, cũng coi như báo thù cho cả nhà Từ lão gia tử rồi.”

“A...” Công Tôn đột nhiên vỗ đầu: “Chiêu giả quỷ lần trước của chúng ta vô dụng, hiện tại có thể dùng được rồi!”

Mọi người ngẩn người... Đúng rồi!

.

.

Sau đó, Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường ra ngoài, quyết định nói với Hồng Liệt chuyện hù dọa đám hương thân kia, bảo hắn giúp một tay.

“Bọn chúng đã thừa nhận có giết những người khác rồi, thế nhưng chỉ có chuyện giết A Mao, diệt môn Lý gia, còn cả án mạng của Lý Phi Phàm thì không chịu nhận, đúng không?” Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường nhíu mày có vẻ rất suy tư, liền hỏi một câu.

“Phải...” Bạch Ngọc Đường gật đầu, vẫn cảm giác vụ án lần này còn chỗ đáng nghi.

“Này.” Triển Chiêu chọc chọc vào cánh tay hắn: “Nghĩ gì đấy?!”

“...” Bạch Ngọc Đường nói: “Đúng rồi, có vài chỗ ta không hiểu, trong tay cô nương kia cũng có một cái đầu lâu, mà nếu thật sự chỉ đưa đầu lâu ỹ nhân, vậy tại sao...”

“Vương gia, vương gia!”

Ngay lúc ấy, Phi Ảnh chạy từ hậu viện đến, sắc mặt rất phức tạp.

“Chuyện gì vậy?” Triển Chiêu khó hiểu hỏi.

“Ai, nói không rõ được, các người đến xem đi!” Nói xong thì dẫn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chạy về hậu viện, Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương liếc mắt nhìn nhau, cũng hiểu kì chạy theo.

Hồng Liệt đã có thể tự do hành động rồi, vốn dĩ Lưu Hiệp còn muốn trị tội hắn báo thù riêng giết người, nhưng vừa nghe xong chuyện ác của bọn Tiền Đại hữu, thì lập tức thả hắn ra. Chỉ hận sao khi đó hắn không giết sạch bọn ác bá này, để cho bao nhiêu thiếu nam thiếu nữ không chết oan uổng như vậy.

Hồng Liệt ở hậu viện chăm sóc cô nương bị thương, tên nàng ta là Xảo Xảo, sau khi tỉnh lại, nhìn thấy Hồng Liệt lập tức yên tâm, qua vài ngày nghỉ ngơi, đã hồi phục, có thể nói chuyện rồi.

Vừa bước vào cửa, mọi người đều ngây ngẩn.

Xảo Xảo ngồi trên giường, trên tay cầm một tấm mặt nạ da người, sợ hãi nhìn mọi người, sau khi tháo mặt nạ xuống... Làm sao còn là sừ nhân, đại mỹ nhân!

“Oa!” Tiểu Tứ Tử chạy đến ngẩn ngía: “Thật xinh đẹp! Có ba phần giống Bàng di di!”

“Khụ khụ.” Tiêu Lương nhỏ giọng bổ sung: “Cẩn Nhi, tỷ tỷ trẻ hơn Bàng phi!”

Mọi người cũng giật mình không ít.

“... Thì ra là mỹ nhân giả sũ nhân.” Triệu Phổ cũng đi vào, khen ngợi gật đầu: “Thảo nào cũng có một cái đầu lâu.”

“Người cố ý giả xấu?” Triển Chiêu hỏi.

Xảo Xảo do dự một lúc, ngẩng đầu nhìn Hồng Liệt: “Tiểu Liệt ca, ta là Từ Xảo Nhi.”

Hồng Liệt sững sốt, một lúc lâu sau chợt đứng bật dậy, kinh hô: “Xảo Xảo!”

Mọi người nhìn nhau, họ Từ?! Chẳng lẽ Từ gia năm đó còn có người sống?!

.

.

47. Q.2 - Chương 20: Oan Gia Lộ Trách (oan Gia Ngõ Hẹp)

Giới thiệu một phen, quả nhiên không sai, Từ Xảo Nhi cũng được Từ lão gia năm đó nhận nuôi, tuổi còn rất nhỏ, khi Từ gia gặp nạn, Xảo Nhi chỉ vừa đến vài ngày, nha đầu này từ nhỏ đã rất xinh xắn, Từ phu nhân rất thương yêu cưng chiều.

Thì ra vào hôm đó Từ Xảo Nhi bị trướng bụng, không chịu ăn, được nhũ mẫu bế ra ngoài đi dạo, khi trở về thì thấy lửa cháy hừng hực, nhũ mẫu lại ôm nàng đến thôn bên cạnh sống. Cách đây không lâu nhũ mẫu đã qua đời, khi còn sống bà luôn không cho Xảo Nhi đến huyện Hưng Hóa, sợ gặp phải chuyện thị phi. Khi đó Xảo Xảo và nhũ mẫu tận mắt thấy bọn hung thủ chạy từ Từ gia ra, cây đao chúng cầm trong tay vẫn đang nhỏ máu, gõ mặt nạ xuống, thân phận thật chính là những hương thân ngày nay. Tổng cộng có tám người, đều từng là lưu manh, hôm nay lại phát tài phú quý.

“Đúng rồi!” Triển Chiêu không hiểu, hỏi Xảo Nhi: “Sao người lại ở Vương gia, còn bị tra tấn?”

“Hôm đó, ta vốn định lên miếu cầu nguyện, được cho cái đầu lâu, khi đi ra lại cảm giác cả người ngáy ngẩn. Vừa may khi xuống núi, ta vấp chân ngã xuống ao, bị nước lạnh tạt tỉnh táo lại, cảm thấy không được đúng lắm. Khi ta về đến nhà, người cùng thôn nói với ta, yêu quái Ẩn Sơn chuyên ăn mỹ nhân, hẳn là một người làm mặt nạ, cũng có chút tài, làm cho ta một tấm mặt nạ, dán lên, giả thành xấu rồi mới vào thành.”

Xảo Nhi vừa nói vừa nhìn Bạch Ngọc Đường, nàng đeo một cái đầu lâu, ban ngày len lén vào núi xem thử, thì bắt gặp gia nhân của các hương thân đang đốt lửa, ở giữa là một bức tượng cực kì hạ lưu, nàng sợ hãi bỏ chạy, quá hoảng hốt chạy nhầm đường, gặp một con chó hoang.

Khi bị con chó hoang kia đuổi theo thì được Hồng Liệt cứu. Ngay từ lần đầu tiên thấy Hồng Liệt, Xảo Xảo đã cảm thấy rất quen, thấy hẳn là người không phải ma quỷ thì an tâm. Sau đó Hồng Liệt nói tên họ, nàng hơi hoảng hốt, cứ nghĩ Hồng Liệt cải tử hồi sinh hoặc thật sự hóa thành quỷ rồi, hoảng sợ tay chân luống cuống, bỏ chạy.

Khi xuống núi, tông vào Bạch Ngọc Đường, còn bị Ngụy Nguyệt Nga đập một cước.

Xảo Xảo về nhà suy nghĩ cả đêm, liên tưởng đến những vụ huyết án gần đây, nghĩ là do Hồng Liệt báo thù nên rất lo lắng. Nàng đến Hưng Hóa điều tra, thế là xảy ra chuyện hát xướng trong trà lâu bị Lý Phi Phàm đùa giỡn. Ngày hôm đó sau khi rời khỏi trà lâu thì bị thủ hạ của các hương thân bắt về.

Những người đó đánh nàng, hỏi nàng có phải là người của quan phủ không, tại sao người của quan thủ lại ra tay giúp đỡ, hiện tại bọn họ đang điều tra vụ án nào.

Bọn người Triển Chiêu nghe xong, trong lòng đều hiểu ra... Thì ra là thế!

.

.

Đêm đó, mọi người làm đúng theo kế hoạch, Hồng Liệt giả vờ bỏ trốn, tay cầm đao sắc xông vào thiên lao muốn tự tay lăng trì bọn Lý Cương. Bọn hương thân thấy sau lưng hắn đầy sương mù bóng quỷ chập chờn, bị dọa ắt hồn, tất cả đều thành thật khai ra toàn bộ chuyện ác năm đó. Thì ra khi đó thật sự là do bọn hắn hạ độc Từ gia, xông vào cướp bóc sau đó giết sạch người Từ gia. Mà những chuyện án sau đó, cũng là do bọn chúng gây nên.

Vụ án Từ gia đã sáng tỏ.

Ngoài ra, mọi người còn điều tra ra, A Mao cũng là do bọn hương thân hại chết. Nghe nói hôm đó A Mao vô tình nhìn thấy Hồng Liệt điều tra quanh Lý gia, hiếu kì đuổi theo. Lại trùng hợp nhìn thấy thủ hạ của Lý Cương bắt một cô nương vào nhà, vì vậy hắn lớn gan uy hiếp bọn họ.

Bọn Lý Cương đồng ý cho hắn bạc, bảo hắn đổ hết tội lỗi lên người Hồng Liệt, cho nên mới có lời đồn nhìn thấy yêu quái Ẩn Sơn, mà cũng từ hôm đó, bọn hương thân bắt đầu nghi ngờ, thật sự có người đang theo dõi bọn chúng, không làm chuyện trái lương tâm không sợ quỷ gọi cửa, chuyện bọn chúng sợ nhất, chính là hậu nhân của Từ gia tìm đến báo thù.

Ngày hôm sau, bọn chúng lại mời A Mao uống trà, cho hắn bạc, nhưng đồng thời lại hạ độc vào trà, A Mao mất mạng, nhưng hắn có thể chất khác thường, có thể có vài chỗ giống Hồng Liệt, cả người phai màu, cuối cùng biến thành trắng toát. Chuyện này không ít người biết, đương nhiên bọn hương thân cũng không ngoại lệ. Thứ độc này chính là loại độc trước đây đã bỏ vào thức ăn của Từ gia, cho nên bọn chúng không khỏi nghi ngờ, tên bạch nhân kia, có khi nào là cá lọt lưới năm đó?!

Những vụ án mạng khác, bọn hương thân đều nhận tội, chỉ riêng cái chết của Lý Phi Phàm cùng cả nhà Lý gia, Lý Cương kiên quyết không nhận. Hắn nói hổ dữ còn không ăn thịt con, Lý Phi Phàm dù có kém cỏi bao nhiêu, hắn cũng sẽ không hại chết con mình, hơn nữa trong nhà còn có thể thiếp ân ái. Hắn thật sự nghĩ là do Hồng Liệt hạ thủ, cho nên mới quyết định ra tay sớm, tránh cho bị diệt cỏ tận gốc.

Triển Chiêu nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường: bọn chúng đã là tử tội rồi, không lý gì lại sợ nhận thêm một cái, hơn nữa cũng đã có kết quả khám nghiệm tử thi, cả nhà Lý gia là do một đám người giết, không phải chỉ một hai người! Là ai chứ?

Lúc mọi người còn đang sầu não không tìm ra manh mối, lão đầu bán rượu, vốn là ngõ tác hiểu rõ chuyện năm xưa, Lão Tiểu Đầu, đến tìm Lưu Hiệp giải thích.

.

.

Lão Tiểu Đầu quỳ trước cửa thư phòng của Lưu Hiệp, sau lưng là đứa con nuôi nhỏ nhả Tiểu Minh.

“Đại lão gia, chúng ta biết kẻ giết cả nhà Lý gia là ai!” Lão Tiểu Đầu thở dài: “Là một đám người muốn tìm bảo vật!”

“Tìm bảo vật?” Lưu Hiệp kinh ngạc, vội cho người mời bọn Triển Chiêu đến, cùng hỏi cặn kẽ.

Lão Tiểu Đầu đưa tay kéo Tiểu Minh qua: “Đứa nhỏ này không phải họ Tiểu, họ Từ!”

Mọi người sửng sốt.

Hồng Liệt nhìn Tiểu Minh một lúc lâu, đột nhiên đi đến kéo mạnh tay áo hắn lên, liền thấy trên tay hắn có một vết bớt đỏ.

“Tiểu Minh Từ!” Xảo Nhi cũng sắp khóc, thì ra Tiểu Minh chính là tiểu công tử Từ gia mà năm đó Từ phu nhân vừa sinh hạ không lâu!

“Lão Tiểu Đầu.” Triển Chiêu nhíu mày hỏi hắn: “Rốt cuộc là chuyện thế nào?”

Lão Tiểu Đầu kể lại mọi việc, Tiểu Minh chính là lý do duy nhất khiến hắn phải mai danh ẩn tích nhẫn nại chịu đựng nhiều năm như vậy!

Năm ấy khi hấn khám nghiệm tử thi, phát hiện ra thai nhi cả người đầy máu tanh được quấn trong tã lót còn chưa chết, liền lén lút bọc lại, lén gan dùng gối đầu giả làm đứa nhỏ. Không ngờ bọn chúng có tật giật mình lập tức thiêu hủy thi thể, không phát hiện.

Sau đó Lão Tiểu Đầu từ chức ngỗ tác, về nhà nuôi dưỡng Tiểu Minh lớn lên.

Tiểu Minh nghe xong há hốc, sau đó lại khóc lớn không ngừng, tuy rằng hấn đã sớm đoán rằng thân thể mình bất hạnh, nếu không lão đầu cũng sẽ không giả ngây giả dại như thế, nhưng thật sự không nghĩ đến mình là khổ chủ của một thảm án diệt môn.

Ngược lại Lưu Hiệp lại rất vui vẻ: “Giữ lại được huyết mạch cho Từ gia, quả nhiên trời không tuyệt đường người, Từ gia có hậu!”

“Lão nhân gia.”

Tạm gác ba vị hậu nhân Từ gia ôm nhau khóc lóc tâm sự lại không nói, Triển Chiêu hỏi Lão Tiểu Đầu: “Khi này người nói, bảo vật gì?”

Lão Tiểu Đầu gọi Tiểu Minh đến: “Lấy bảo vật gia truyền ra.”

Tiểu Minh gạt đầu, lấy một mảnh giáp hộ tâm ra, mở ngăn ngấm phía sau ra, rút một mảnh da dê ra, trên tấm da dê có hình vẽ.

“Đây là bản đồ địa hình sau núi!” Lưu Hiệp vừa nhìn qua liền nhú mày: “Đi thông qua núi!”

“Đây là bản đồ gì?”

Lão Tiểu Đầu cười cười: “Nhìn trong gương!”

Mọi người sửng sốt, Công Tôn cầm mảnh giáp hộ tâm lên nhìn một lát, chiếu về phía ánh sáng... Bên trên liền xuất hiện một bài thơ:

Thiên địa vạn vật linh, thần khí tụ Ẩn Sơn. [Vạn vật trong thiên hạ đều có linh hồn, thần khí tụ họp tại Ẩn Sơn]

Tàng vu tiên sơn trung, bạch viên chỉ lộ nam.[Ẩn nấp trong tiên sơn, bạch vườn chỉ đường]

Đắc bảo năng khai quốc, nhập cảnh diệt trường sinh.[Lấy được bảo vật có thể dựng nước, vào được sẽ trường sinh]

Vạn tái thiên thu duyên, lai đảo Ẩn Cung tiền.[Duyên phận thiên thu vạn năm, đi đến trước Ẩn Cung]

“Ẩn Cung?!” Công Tôn hơi cao giọng, khiến mọi người nhận ra, dường như hấn biết gì đó.

“Có người nói trước đây cư dân Ẩn Sơn có rất nhiều bảo vật được giấu trong Ẩn Cung, nếu người thường có thể vào được Ẩn Cung, chính là nhờ duyên phận tích góp từ thiên thu vạn thế, có thể lấy được bảo vật vô giá!” Hai mắt Công Tôn lấp lánh: “Chẳng lẽ đây là địa đồ dẫn đến Ẩn Cung? Ta còn tưởng rằng chỉ là tin đồn!”

“Tương truyền Từ lão gia tử từng vào Ẩn Sơn, cho nên phát tài rất nhanh, có khi nào là vì có được cơ hội này, cho nên mới có bản đồ này?” Lưu Hiệp nghĩ nghĩ: “Hiểu rồi, có người biết được tấm địa đồ này nằm trong tay Từ lão gia tử, nghĩ rằng bọn hương thân kia gây ra thảm án diệt môn, là vì có được địa đồ Ẩn Cung, cho nên mới xông vào lục soát, cuối cùng gây ra thêm một thảm án diệt môn? Giả trang thành Hồng Liệt chỉ là để đánh lạc hướng.”

“Có khả năng này!” Triệu Phổ gạt đầu: “Quả thật các ảnh vệ có nói, Lý gia đã bị lục soát, có vẻ như có người muốn tìm vật gì.”

“Nhưng đây không phải do một người làm.” Triển Chiêu nhú mày: “Nói vậy, còn có một nhóm người khác?”

Nói đến đây, Bạch Ngọc Đường chợt “A” một tiếng, dường như nghĩ đến chuyện gì.

“Sao vậy?” Triển Chiêu hỏi.

“Ha...” Bạch Ngọc Đường nhú nhú mày: “Ta nhớ đến một chuyện!”

Mọi người nhìn hần chờ hần nói.

“Khi ta vừa đến đây, có gặp một đoàn tiều phu ngoài bìa rừng, bọn họ cũng có đầu lâu, cũng nói như Ngụy Nguyệt Nga, bảo là đeo đầu lâu vào núi để trừ tà, hình dáng đám người đó rất kì lạ, bây giờ mới nhớ đến...”

Lưu Hiệp sững sốt, hỏi nha dịch: “Huynh muội Ngụy gia đâu?”

Nha dịch chạy đi xem thử, không lâu sau quay lại bẩm báo: “Đại nhân, sáng sớm nay Ngụy Thiếu Trường và Ngụy Nguyệt Nga đã rời đi rồi, nói rằng đại nhân bận, không cần bẩm báo, nếu đại nhân hỏi thì trả lời một câu là được.”

“Ai nha!” Lưu Hiệp giậm mạnh chân: “Thật không ngờ đến có gian tế trà trộn, thảo nào đối phương nắm rõ từng nhất cử nhất động của chúng ta, mau!”

Lưu Hiệp định sai người đuổi theo, Bạch Ngọc Đường lại khoát tay ngăn lại: “Đừng manh động, ta nghĩ kẻ sát nhân không phải huynh muội Ngụy gia, hai người bọn họ cùng lắm là đến vì Ẩn Cung.”

“Đúng vậy...” Công Tôn cũng nghĩ đến: “Không phải Ngụy Nguyệt Nga từng nói khi Ngụy lão gia tử còn trẻ đã từng vào Ẩn Sơn, còn thấy được bạch vượn sao!”

“Bạch huynh.” Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường: “Dung mạo đoàn tiều phu kia thế nào?”

Bạch Ngọc Đường nghĩ một lúc: “Ta nhớ rõ được vài người, có một lão đầu, còn có một người rất cường tráng!”

Triển Chiêu gật đầu.

Lưu Hiệp thở dài: “Hay là thế này đi, ba người Tiểu Minh hiện tại ngàn vạn lần không thể công khai thân phận, tạm thời ở lại trong phủ, ta phái người bảo vệ!”

Mọi người đồng ý.

“Giả Ảnh.” Triệu Phổ phái Giả Ảnh đến doanh trại gần đó điều một đội nhân mã đến, canh gác nha môn, đề phòng chặt chẽ không để ai ra vào.

Cũng vừa khéo, sáng sớm ngày hôm sau, Hắc Ảnh Bạch Ảnh đã đưa Vãn Sơn Kim Nhân đến. Lão đầu vừa liếc mắt đã nhận ra dải lụa làm tặng Từ phu nhân, dấm ngực giậm chân, thật không ngờ nó đã trở thành chứng cứ để lật lại vụ án Từ gia năm xưa.

Lưu Hiệp bắt giữ toàn bộ tám tên hương thân, loại trừ Tiễn Đại Hữu đã chết ra, chờ hành hình.

Bận rộn hết một ngày.

Tuy rằng vụ án còn chưa hoàn toàn phá được, nhưng tình tiết đã rất rõ ràng, mọi người cũng thở phào một hơi.

Triệu Phổ thấy Công Tôn đã có thể nghỉ ngơi, liền bám theo hần, ở lại trong viện cùng bọn Tiểu Tứ Tử chơi một lúc, hưởng thụ chút “thiên luân chi nhạc”.

.

...

.

Triển Chiêu kéo Bạch Ngọc Đường ra ngoài.

“Miêu Nhi, đi điều tra chuyện gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu: “Hay đi ăn?”

“Đi ăn là một phần... Ta còn muốn điều tra Lý Phi Thường kia một chút!” Triển Chiêu vẫn rất dễ bụng chuyện Lý Phi Thường, luôn cảm thấy tiểu tử này không phải người tốt!

Bạch Ngọc Đường vui vẻ đồng ý: “Điều tra thế nào?”

“Không biết!” Triển Chiêu lắc đầu.

“Không biết?” Bạch Ngọc Đường bị hấn kéo đi ra, cười hỏi: “Miêu, người thấy Lý Phi Thường rất không vừa mắt sao?”

“Đúng vậy!” Triển Chiêu trả lời rất thẳng thừng: “Người này rất khả nghi, lãnh khốc vô tình thái độ ngạo mạn!”

Bạch Ngọc Đường bước lên vài bước: “Ta cũng lãnh khốc vô tình thái độ ngạo mạn vậy.”

Triển Chiêu quay đầu lại lườm Bạch Ngọc Đường một cái: “Người làm sao giống hấn được?! Người chỉ biểu hiện bên ngoài, bên trong rất ôn nhu!”

Nói xong, Bạch Ngọc Đường sững sốt, tai Triển Chiêu nóng nóng, tự mắng mình nhanh miệng, quay đầu, tiếp tục đi tới.

Bạch Ngọc Đường theo sau, bất giác cười lên, Triển Chiêu lại nói mình ôn nhu, cả đời này chưa từng nghe ai nói như vậy! Ngay cả câu mà các vị được gọi là hồng nhan tri kỉ thường nói nhất cũng là: Ngũ gia vô tình, sau này nhất định sẽ không là một tình nhân ôn nhu.

“Có khi nào người lầm rồi không?” Bạch Ngọc Đường nhàn nhạt hỏi: “Ta và ôn nhu các loại không gần nhau được.”

Triển Chiêu thần nhiên phẩy tay: “Người không hiểu! Ta còn hiểu rõ người hơn! Người là gốc tử!”

Bạch Ngọc Đường xoay mặt nhìn Triển Chiêu, thấy hấn vừa đi vừa suy nghĩ, nhất định là đang nghĩ xem phải đối phó với Lý Phi Thường thế nào, bất đắc dĩ thở dài, mắng thầm người mới là gốc tử, gốc đến cảnh giới tối cao luôn rồi.

Lắc đầu, Bạch Ngọc Đường tiếp tục đi tới, vừa ngẩng đầu nhìn, đột nhiên sững sốt: “Miêu Nhi!”

“Sao?” Triển Chiêu khó hiểu nhìn hấn.

Bạch Ngọc Đường nhú mày nhìn một tòa trà lâu, trong nhĩ gian trên tầng hai, “Người kia...”

Triển Chiêu ngẩng đầu nhìn theo, liền thấy trên tầng hai của trà lâu, có hai người đang ngồi đối diện uống trà, một nam một nữ. Nam nhân có vẻ lớn tuổi, phía sau còn có vài người theo hầu, mặc y phục vải thô ngắn gọn gàng, trong đó có một người rất khôi ngô. Nữ nhân cùng uống trà với lão giả khoảng trên dưới ba mươi, xinh đẹp lộng lẫy mặc vải sa đen bóng, phối với trang sức đỏ rực, từng cử động đều tỏa ra một luồng tà khí.

“Ai vậy?” Triển Chiêu vừa nói ra, nữ tử kia đột nhiên quay đầu lại, dường như là nhìn thấy bọn họ, vẫy tay với hai người.

Triển Chiêu kinh ngạc, híp mắt nhìn Bạch Ngọc Đường: “Bằng hữu của người sao?”

Bạch Ngọc Đường hơi bất đắc dĩ, con mèo này đúng là rất thích ăn giấm, nhưng mà thật không muốn nói người kia là ai, liền nói: “Người cao lớn nhất trong đó ta từng gặp qua, chính là tiều phu đồn củi bên bìa rừng.”

“...” Triển Chiêu ư lại một tiếng, rất hào hứng hỏi: “Nữ nhân kia thì sao?”

Bạch Ngọc Đường không nói gì, nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu càng hiểu kì.

“Miêu Nhi...” Bạch Ngọc Đường do dự một lúc lâu.

Trong lòng Triển Chiêu bất giác khó chịu, không nói được sao, liền đi tới: “Vậy nếu đã gặp, chúng ta đến chào hỏi.” [làm gì vậy, định đi đánh ghen sao, hay dẫn mặt tình địch =.=!]

Bạch Ngọc Đường vội nắm tay Triển Chiêu lại.

“Sao vậy?” Triển Chiêu thấy sắc mặt Bạch Ngọc Đường khác thường, không hiểu.

“Miêu Nhi... Nàng ta là Hồng Nương của Xích Long Môn, hôm đó khi chúng ta điều tra vụ án Mã Phúc...”

Triển Chiêu vừa nghe đến Xích Long Môn, hai hàng chân mày đã dính lại với nhau, xoay người muốn xông về phía trà lâu. Cả đời này hắn cũng không quên được trong lòng đau đớn bao nhiêu khi Hồng Nương nói đại ca hận hắn nhất, đương nhiên, Hồng Nương cũng là người duy nhất biết đại ca Triển Hạo của hắn đang ở đâu.

“Miêu.” Bạch Ngọc Đường bước vội lên một nước: “Không phải đã nói rồi sao, đại ca ngươi không hận ngươi, ngược lại rất quan tâm ngươi, ngươi...”

Triển Chiêu ngẩn người, xoay mặt nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường cũng nhìn lại.

.

.

Một lúc lâu sau, Triển Chiêu bật cười, vỗ nhẹ lên bàn tay đang nắm tay mình của Bạch Ngọc Đường, cười nói: “Ta biết mà, đâu phải ta đi báo thù, chỉ là muốn điều tra chút manh mối, còn muốn thăm dò xem đại ca ta ở đâu.”

Bạch Ngọc Đường xấu hổ, quả thật là mình quá để ý rồi, nhưng dù sao lần trước sau khi Triển Chiêu nghe được những lời đó, sắc mặt khổ sở thật khiến tim hắn đập nhanh.

Triển Chiêu cười nhẹ, cùng Bạch Ngọc Đường đi tới, thì ra... Bạch Ngọc Đường sợ mình buồn bã như vậy, còn nói không phải người ôn nhu?! Tiểu bạch thử thích vờ lãnh khốc!

48. Q.2 - Chương 21: Ẩn Cung Tầm Tung (truy Tìm Ẩn Cung)

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhanh chân bước vào trà quán, quả nhiên nhìn thấy Hồng Nương đang đối ẩm cùng lão đầu bên bàn cạnh cửa sổ.

Lão đầu kia có vẻ rất hiền lành phúc hậu, nhìn kĩ, dường như không phải người Hán, tướng mạo có vẻ giống ngoại tộc, hơn nữa còn là ngoại tộc phía nam, mũi dẹt, da ngăm đen, cằm nhọn trán cao.

“Thật là tình cờ.” Hồng Nương cười nhẹ chào hỏi Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đang đi lên, “Triển đại nhân, đã khỏe rồi sao?”

Triển Chiêu hơi cau mày: “Không phiền nhọc lòng.”

Bạch Ngọc Đường không phản ứng gì, chú ý từng nhất cử nhất động của lão đầu ngồi đối diện Hồng Nương, trong đoàn tiểu phu lần trước hắn gặp không có lão nhân này, nhưng những người phía sau thì rất quen mắt.

“~” Ngay lúc ấy, một cô nương sau lưng lão đầu đột nhiên nói: “Người Hán quả thật tuần tú, ngay cả nam nhân cũng đẹp như vậy, quả nhiên là địa linh nhân kiệt.” [đất thiêng có người tài]

Triển Chiêu thầm nghĩ, xong rồi, đập trúng đuôi Bạch Ngọc Đường rồi! Quả nhiên, sắc mặt Bạch Ngọc Đường lập tức sầm xuống, nhưng trong mắt người khác vẫn không có thay đổi, luôn thấy sắc mặt hắn lạnh lùng vô tình.

Hai người tìm một bàn không xa đó ngồi xuống, Hồng Nương chỉ hai chỗ ngồi còn trống, hỏi: “Có muốn qua đây cùng ngồi không?”

Lão đầu nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu, “Đây chính là cao thủ võ lâm Trung Nguyên trong truyền thuyết, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường... Danh tiếng rất vang dội, khi ở phía nam ta đã từng nghe qua.”

Hồng Nương cười, “Đây là lần đầu lão nhân gia gặp đúng không!”

Bạch Ngọc Đường hơi nhú mày: “Vài người đứng sau ngươi hẳn là đã gặp từ trước rồi.”

“?” Lão đầu quay đầu nhìn đoàn người sau lưng, trong đó nam nữ già trẻ gì cũng có đủ, tổng cộng gần mười người.

“Qua Long, người từng gặp bọn họ?” Lão đầu thấy Bạch Ngọc Đường nhìn người cao to nhất, liền hỏi.

Người kia hành động rất chậm chạp, chỉ gật đầu một cái, không nói gì.

“Ha ha.” Cô nương vừa khen hai người đẹp đi đến nói: “Sư phụ, lúc chúng con tra manh mối ở sau núi đã từng gặp họ, nếu không phải vì sư huynh ngăn lại, con đã ăn người ta rồi... Hắc hắc.”

Bạch Ngọc Đường không nói gì, Triển Chiêu biết sức chịu đựng của hắn có hạn, còn chọc ghẹo nữa chắc chắn sẽ trở mặt.

Tình cảnh hiện tại hơi khó xử, Triển Chiêu đang cân nhắc xem nên bắt đầu hỏi thế nào, hỏi không khéo sợ sẽ dả thảo kinh xà, không hỏi... Thứ hắn tương đối lưu ý là quan hệ giữa Hồng Nương và Triển Hạo.

.

.

Triển Chiêu còn đang do dự, Bạch Ngọc Đường đã gọi tiểu nhị mang một bình Mao Tiêm thượng đẳng lên, lại gọi thêm chút bánh điểm tâm, bộ dạng như chẳng muốn hỏi gì, chỉ uống trà.

Triển Chiêu cảm thấy biện pháp này không tệ, lấy bất biến thắng vạn biến! Rất có phong thái Bạch Ngọc Đường.

Lần này thì đến lượt Hồng Nương và lão nhân kia lúng túng, đầu thế chỉ ngồi không đó không nói gì.

Chợt lão đầu đưa mắt nhìn Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu, hỏi: “Hai vị, có phải đã tìm được thứ gì rồi không?”

Triển Chiêu vờ ngơ ngác, đã biết còn hỏi: “Thứ gì?”

“Hai vị không cần vờ không biết, ta hỏi các người đã tìm thấy thứ đó chưa?” Có vẻ tính tình lão đầu này không được tốt lắm, hắt mặt.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu hỏi: “Muốn hoa quế cao hay đậu hủ hạnh nhân?”

Triển Chiêu cười: “Hoa quế cao.”

Bạch Ngọc Đường đẩy đĩa hoa quế cao tới cho Triển Chiêu, tay cầm bình châm trà.

Hồng Nương đương nhiên biết hai người này không dễ chọc, chỉ một thôi đã khó đối phó, nói chỉ đến hai người cùng đi, Triển Chiêu còn biết nói đạo lý, Bạch Ngọc Đường thì xù lông sẽ lập tức chém người.

“Ha ha, không giấu gì hai vị, chúng ta muốn tìm một thứ.” Hồng Nương nói: “Hai vị có từng nghe nói về truyền thuyết Ấn Cung?”

Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường cùng lắc đầu: “Không.”

Lão đầu đã hơi giận dữ, giả ngốc cái gì!

“Ai.” Hồng Nương đương nhiên tinh tế hơn lão đầu kia nhiều, “Mọi người đều biết, chúng ta cũng không đối gặt hai vị, lần này chúng ta đến vì Ấn Cung.”

“Thứ người muốn biết, chúng ta cũng muốn biết.” Bạch Ngọc Đường thản nhiên nói: “Triển Hạo ở đâu?”

Hồng Nương vờ đau lòng ôm ngực: “Ai nha, Triển Hạo ở đâu làm sao ta biết được? Bọn nam nhân các người, đều là phường vô tình bạc nghĩa, thật đáng thương cho nữ nhi chúng ta, luôn phải đau lòng vì các người.”

Triển Chiêu hơi ngạc nhiên: chẳng lẽ người này và đại ca?

Đang nghi ngờ, chợt thấy Bạch Ngọc Đường nhìn hắn nhưn mày: đừng tin, mắt đại ca người có kém mấy cũng không nhìn trúng nàng ta. Đây là độc phụ nổi danh giang hồ!

Triển Chiêu gãi gãi cằm, cũng đúng.

Hai bên lại giằng co căng thẳng không ai chịu nhường.

.

.

“Ai... Thôi đi, không bằng để chúng ta chịu thiệt đi.” Hồng Nương vừa nói vừa lấy thứ gì từ bên hông ra, nhìn có vẻ giống một cái giá nền hình hoa sen, nhưng cánh hoa không mở ra mà khép chặt, làm từ đá đen... Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vừa nhìn, đã cảm thấy chất liệu giống bức tượng kì dị kia.

“Đây là thi luân.” Hồng Nương giải thích: “Đến được Ân Cung rồi, muốn mở cửa cung, nhất định phải có thi luân này.”

Triển Chiêu gật gật: “Vậy thì sao?”

“Triển đại nhân không muốn vào Ân Cung?” Hồng Nương kinh ngạc.

Triển Chiêu lắc đầu: “Mặc kệ nó là thiên cung địa cung, kim cung ngân cung gì, không liên quan tới ta.”

“Trường mệnh bách tuế phú khả địch quốc, Triển đại nhân không động lòng?” Hồng Nương thăm dò: “Xem ra đại ca ngươi có dã tâm hơn người.”

Triển Chiêu nghe xong trong lòng thầm bực bội, Hồng Nương này mở miệng là nhắc đến Triển Hạo, quan hệ có vẻ không tệ, rốt cuộc đại ca đang làm gì? Hay là Hồng Nương này chỉ phô trương thể thôi, muốn mượn danh Triển Hạo đánh lạc hướng bọn họ.

“Sinh tử do mệnh phú quý tại thiên.” Triển Chiêu cười: “Cứ thuận theo thiên mệnh có vẻ tốt hơn.”

“Vậy nếu như thiên mệnh nói, hôm nay ngươi sẽ chết thì sao? Ha ha ha...” Ngay lúc ấy, một thanh niên cao gầy đứng cạnh lão gia tử hình như thấy hai người không vừa mắt, ngửa mặt cười lớn.

Triển Chiêu nhìn hẩn một cái, còn chưa nói gì, chợt có người nói một câu: “Chỉ dựa vào người?”

Mọi người đều sửng sốt, người nói không phải trong đoàn, mà là một lão nhân ngồi một bàn cách khá xa. Lão nhân ấy gầy khô, dung mạo hơi xấu xí, cười quái dị nói: “Hậu bối bây giờ, thật không biết trời cao đất dày, nhưng mà... Vùng Trung Nguyên vẫn tương đối tốt, có lẽ nghĩa, chỉ sợ bọn man di hoang dã, chẳng khác dã cẩu.”

“Xú lão đầu, người nói cái gì?!”

Người thanh niên kia nổi giận, bước lên một nước, rút một cây chủy thủ từ thắt lưng ra, muốn làm thịt lão đầu kia... Nhưng quái lạ là, hẩn vừa đi đến gần lão đầu, lại chợt đứng yên lại không động đậy nữa...

Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường cùng nhú mày.

Người kia chợt nghiêng người, ngã xuống, ôm ngực kêu la liên tục, vừa lảo đảo vừa co giật, có vẻ cực kì đau đớn.

Đoàn người cùng đi với hẩn hoảng hốt, vội vàng đi đến đỡ hẩn, Triển Chiêu đột nhiên nói: “Đừng đụng vào!”

Mọi người sửng sốt.

Triển Chiêu chỉ vào ngực hẩn: “Nhìn kĩ!”

Những người kia nhìn kĩ, liền thấy được trên ngực hẩn ghim đầy Ngưu Mao Châm cực mảnh.

Mọi người lại không biết phải làm thế nào.

Lão đầu có vẻ hiền từ thấy thế, ánh mắt tỏa ra vẻ giận dữ, “Một tiền bối võ lâm, ỨC HIẾP MỘT HẬU BỐI, thật đáng hổ thẹn.”

“Hắc hắc hắc!” Lão đầu gầy khô kia cười lớn: “Dã cẩu đương nhiên không được sửa bậy trong trà lâu, làm phiền thanh tĩnh của người khác.”

Trong lòng Triền Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều hiểu rõ, lão nhân kia không đơn giản, khi này tốc độ phóng châm của hắn cực nhanh, người kia không đề phòng, cũng vì kiến thức giang hồ quá nông cạn lại nông cuồng, không dừng phải chịu khổ như vậy.

Tuy rằng coi như là lão nhân kia ra tay vì bọn họ, nhưng thủ pháp quá tàn nhẫn, tâm địa hiểm ác, Triền Chiêu Bạch Ngọc Đường rất lấy làm hổ thẹn.

Bạch Ngọc Đường thấy cả đám người đều luống cuống tay chân, mở miệng: “Tìm từ thạch[nam châm] đến hút châm, đổ lên chút rượu mạnh, tìm đại phu giải độc.”

Đám thanh niên đều nhìn về phía lão đầu vẫn bình thản ngồi yên, lão đầu gật đầu ra ý bảo làm theo, bọn họ liền khiêng người kia đi, cách đó không xa có y quán, chốc lát sau, cô nương khi này chạy về nói: “Sư phụ, sư huynh không sao nữa rồi.”

Lão nhân gật đầu, chấp tay với Bạch Ngọc Đường: “Đa tạ.”

“Ha ha.” Lão đầu gầy khô kia dường như lại không mấy vui vẻ, “Không phải ai cũng nói Cẩm Mao Thử lòng dạ độc ác sao, hôm nay xem ra đã có chút từ tâm rồi.”

Bạch Ngọc Đường hơi nhú mày, nhìn lão đầu kia một cái, Triền Chiêu nói giúp một câu: “Lòng dạ độc ác chỉ dùng để đối phó với người có lòng dạ độc ác, lão gia tử, tuổi đã cao tính tình vẫn nóng nảy như vậy sao?”

“Ha ha.” Lão đầu ngửa mặt cười lớn: “Đành chịu thôi, hôm nay tâm trạng ta rất tốt.”

Bạch Ngọc Đường và Triền Chiêu đã nhận ra thân phận của lão đầu này, hẳn chính là Độc Lão Nhân Ngưu Lãng chuyên dùng Ngưu Mao Châm ám toán người khác.

Danh tiếng của lão đầu này trên giang hồ rất kém, có thể chỉ tình cờ đi ngang qua Hưng Hóa.

“Lão đầu ta hôm nay gặp được người có duyên.” Ngưu Lãng thâm ý nói: “Ta có chút hứng thú... Với Ân Cung các ngươi vừa nói.”

“Lão gia tử.” Hồng Nương quay đầu lại nhìn hắn: “Ngài đã lớn tuổi như vậy rồi, chết đã là chuyện trước mắt, còn muốn đến Ân Cung làm gì?”

Lão đầu nhướng mày một cái: “Tiện nhân Xích Long Môn ngươi nói cái gì?! Thọ mệnh của lão gia tử ta còn rất dài!”

“Không hẳn...”

Lúc này, lão đầu đối diện Hồng Nương đột nhiên mở miệng: “Cũng chỉ đến hôm nay thôi.”

“Cái...”

Chữ “gì” của Ngưu Lãng còn chưa ra khỏi miệng, đột nhiên thấy bóng người lướt đến.

Triền Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường thẫn thờ, kinh công của lão đầu rất cao.

Nhìn lại Ngưu Lãng, đầu đã lia khỏi cổ.

Không biết từ khi nào mà lão nhân kia đã lướt đến cạnh hắn, nhẹ nhàng vung tay áo, Triền Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn thấy được có một thanh đoản đao mỏng như cánh tằm được giấu trong tay áo, hơi sưng người, trên giang hồ có lão nhân dùng loại vũ khí này sao? Võ công hắn không thấp, xem ra cũng có chút thân phận, nhưng chưa từng nghe qua.

Trà lâu đang thanh tĩnh, đột nhiên xảy ra huyết án... Khiến cho các trà khách bình thường kinh hoàng thét chạy. Rất nhanh sau đó nha dịch đã đến, Triền Chiêu phẩy tay với bọn họ, các nha dịch cũng hiểu được phần nào, đây là chuyện giang hồ báo thù. Thông thường chuyện giang hồ báo thù nha môn không can thiệp, cho nên đều rút lui.

“Vô lâm Trung Nguyên, nhân tài vô số, nhưng vẫn là tốt xấu lẫn lộn!” Lão đầu nhàn nhạt nói một câu, thấy bên y quán phía đối diện, các đệ tử đã đỡ người thanh niên bị thương ra thì gật đầu nhẹ, nói với các đệ tử còn lại: “Đi thôi.”

“Vâng!” Các đệ tử cung kính hành lễ, gật đầu tuân mệnh.

“A!” Hồng Nương sốt ruột: “Lão gia tử cứ đi như vậy sao? Chúng ta còn chưa nói đến chuyện chính.”

“Cư dân Ấn Sơn vốn là tiên nhân của Ấn Tộc chúng ta, kế thừa tài bảo của tiên nhân là chuyện không có gì sai, chúng ta lưu lạc tha hương, gian lao nghìn dặm bắt quá cũng vì muốn tìm lại bài vị tổ tông.” Lão đầu hoàn toàn không để mắt đến Hồng Nương, lại nhìn Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu: “Nếu đã biết thứ cần tìm ở đâu thì được rồi, hôm khác chúng ta xin đến bái phỏng.”[kính cẩn thăm hỏi] Nói xong thì dẫn thủ hạ đi.

“Khoan đã.” Triển Chiêu ngăn lại.

Lão đầu quay lại: “Chuyện gì?”

“Quý tính các hạ?” Trước tiên Triển Chiêu hỏi rõ tên họ hắn: “Thứ cho tại hạ kém cỏi, không nhận ra được.”

“Là nhân vật nhỏ từ một bộ tộc man hoang mà thôi.” Lão đầu vuốt nhẹ râu: “Bỉ nhân họ Cổ, tên chỉ có một chữ Hòe, phía sau đều là đồ tử đồ tôn, không môn không phái, ẩn cư tại Nam hải! Lần này vì Ấn Cung mà đến, đã ở đây hơn nửa năm, chỉ tiếc không có manh mối.”

“Huyết án diệt môn của Lý gia, có liên quan đến người?” Tuy rằng miệng hỏi như vậy, nhưng trong lòng Bạch Ngọc Đường lại cảm thấy, lão đầu này không phải loại người như thế.

“Không phải.” Cổ Hòe lắc đầu: “Ta không giết người vô tội.”

Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, lão đầu này quả thật không giống đang nói dối, vậy rốt cuộc là do ai làm? Hơn nữa người này võ công cao cường, vũ khí hẳn dùng lại đặc biệt, không phù hợp với những vết thương trên thi thể trong vụ án diệt môn Lý gia.

Cổ Hòe dẫn thủ hạ đi, để lại Hồng Nương một mình đối phó Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu.

.
.

“Mất hứng mất hứng.” Hồng Nương lắc lắc đầu, muốn đi: “Vậy ta cũng đi đây.”

“Ha.” Bạch Ngọc Đường cười lạnh một tiếng, hỏi Hồng Nương: “Người cảm thấy người đi được sao?”

Mặt Hồng Nương hơi trắng: “Ai da, Ngũ gia ngài muốn ức hiếp một nữ nhân yếu đuối như ta sao?”

“Xích Long Môn có muốn tài bảo trong Ấn Cung hay không, ta không có hứng thú.” Triển Chiêu nhìn Hồng Nương, lạnh giọng nói: “Nhưng ta muốn biết tung tích của đại ca ta, nếu hôm nay người không nói, đừng mong đi được.”

Hồng Nương vỗ ngực: “A! Đại hiệp giang hồ ức hiếp nữ tử yếu đuối a!”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, sắc mặt không tốt lắm, Hồng Nương biết hắn bị mình chọc cho xù lông rồi, vội nói: “Các người không biết đâu, ta không được phép nói chuyện của Triển Hạo!”

“Tại sao?” Triển Chiêu không hiểu: “Đại ca ta còn sống không?”

“Hắn sống rất tốt!” Hồng Nương mếu mếu, nhỏ giọng lầm bầm: “Ta cũng không dám nói xằng, sợ khi về lại chết bất đắc kỳ tử!”

“Rốt cuộc đại ca đang ở đâu?” Triển Chiêu hơi mất kiên nhẫn hỏi lại.

Hồng Nương hạ giọng nói một câu: “Hiện tại toàn Xích Long Môn đều nghe lời hắn!”

...

Hồng Nương vừa nói xong, Triển Chiêu lẫn Bạch Ngọc Đường đều sửng sốt, tin tức này thật không khỏi khiến người ta kinh ngạc... Ngay vào lúc hai người đang ngẩn người, Hồng Nương chớp lấy thời cơ, nhảy xuống lầu, chạy không còn thấy bóng.

Bạch Ngọc Đường đuổi đến cửa sổ nhìn xuống, Hồng Nương đã hòa vào đám đông chạy vào ngõ nhỏ, chạy mất rồi.

.

.

Quay đầu lại nhìn Triển Chiêu: “Miêu Nhi, chưa chắc nàng ta đã nói thật, hơn nữa Xích Long Môn là một môn phái lớn trong giang hồ, đại ca ngươi lại không biết võ công.”

Triển Chiêu gật nhẹ, trong lòng vẫn có nghi ngờ, nếu Xích Long Môn đã quy phục đại ca hần, vậy lần này Hồng Nương đến tìm Ân Cung, cũng là nhận lệnh từ đại ca, muốn lấy được kho báu cực đại trong Ân Cung? Muốn nhiều vàng bạc như vậy để làm gì? Trước đây đại ca còn lấy đi Tàng Hồn Châu trong địa cung dưới sông Y Thủy... Rốt cuộc đại ca đang làm gì.

Còn đang suy nghĩ, chợt cảm thấy giữa hai mày âm ảm, Triển Chiêu ngẩng mặt, ôm trán nhìn Bạch Ngọc Đường trước mắt.[dừng hồi là chàng lấy tay xoa hay hôn lên đó, ta không biết đâu *múa*]

Bạch Ngọc Đường bắt đầu đi lắc đầu: “Đừng nhíu mày!”

“...” Triển Chiêu gật gật, Bạch Ngọc Đường trả tiền trà nước, còn trả thêm không ít tiền tổn thất cho trà quán, cùng Triển Chiêu xuống lầu ra ngoài.

Đi trên đường, đột nhiên Bạch Ngọc Đường nói với Triển Chiêu: “Miêu Nhi, chúng ta đến Ân Cung đi?”

Triển Chiêu im lặng hồi lâu, gật đầu: “Được!”

.

...

.

Trong nha môn, Công Tôn đang ngồi bên bàn xem những ghi chép liên quan đến Ân Sơn và Ân Cung, còn có cả thư của Bao Chửng, hần cũng điều tra một chút về Ân Cung, sau đó gửi hết tư liệu đến cho Công Tôn.

“Cửu Cửu.” Tiểu Tứ Tử ngồi trên đùi Triệu Phổ, nhìn Tiêu Lương luyện công, trong lòng ôm con hắc ưng, sờ sờ bộ lông óng mượt của nó.

Con chim ưng cũng rất ngoan ngoãn, quắc móng lại, như con gà trống lớn để yên cho Tiểu Tứ Tử sờ.

“Chuyện gì?” Triệu Phổ đang chăm chú xem một bức vẽ giá nền hình hoa sen, lơ đãng nói chuyện với Tiểu Tứ Tử.

“Hoa sen này, trên hình vẽ của ca ca Miêu Miêu cũng có.”

Tiểu Tứ Tử vừa nói xong, Triệu Phổ và Công Tôn đều sửng sốt, ngẩng đầu nhìn Tiểu Tứ Tử: “Cái gì?”

Lần trước Tiểu Tứ Tử còn sao chép lại hình vẽ lên giấy, lúc nào cũng bỏ vào cái túi tiền nhỏ. Tối hôm qua dọn dẹp túi tiền, còn cùng Tiêu Lương nghiên cứu một lúc. Khi này nhìn thấy hình hoa sen Triệu Phổ xem, cảm thấy rất giống, chỉ là bị ngược, lần này Tiểu Tứ Tử không ngược, bởi vì lúc sao chép bị ngược.

Triệu Phổ cầm mảnh giấy Tiểu Tứ Tử lấy từ trong túi tiền ra, cùng Công Tôn xem kĩ.

Công Tôn lật mặt trái lại, đưa về phía ánh sáng xem, hình vẽ hoa sen nhìn ngược, quả thật giống hệt như giá nền hoa sen trên hình.

“Đây chính là thi luân hình đài sen tương truyền dùng để mở cửa Ân Cung!” Công Tôn nghiêm túc nói: “Chẳng lẽ cũng có ám hiệu của gánh hát nào?”

Hình dạng đài sen này rất lạ, nếu nói là trùng hợp thì khả năng không cao, từng chi tiết đều giống hệt.

“Phải...” Triệu Phổ cũng gật đầu: “Kì lạ.”

49. Q.2 - Chương 22: Cổ Thôn

Tiểu Tứ Tử phát hiện thấy kí hiệu kia khiến cho Công Tôn lẫn Triệu Phổ rất kinh ngạc, dường như hai vụ án có liên quan đến nhau.

“Ha... Càng lúc ta càng tò mò về Ẩn Cung.” Công Tôn lười biếng dựa vào Triệu Phổ xem bản sao chép ngược kia, Triệu Phổ nhìn từ trên xuống chỉ thấy tóc Công Tôn, đen bóng...

.

.

Lúc Triễn Chiêu và Bạch Ngọc Đường chán nản đi vào, toàn cảnh nhìn thấy là hai người ôm ôm ấp ấp, thân mật nồng thắm. Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương đang chạy chơi bên cạnh, Thạch Đầu và Tiễn Tử cũng đang giỡn với nhau, con cháu đầy sảnh đường?

Hai người vội vàng lắc đầu, trong đầu bất giác tự thay mình vào chỗ của Công Tôn và Triệu Phổ... Lập tức cảm thấy gió lạnh thổi ngang... Khung cảnh thật là đáng sợ.

“Hai người đã dùng bữa chưa? Chúng ta có phát hiện mới.” Cuối cùng Công Tôn cũng hồi phục lại từ trạng thái thất thiết ngọt ngào với Triệu Phổ, quay đầu lại nhìn Triễn Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương cũng không chạy nữa, chạy qua dấn dấn vào Triễn Chiêu và Bạch Ngọc Đường, làm nũng với hai người.

Hai người Triễn Bạch cũng thôi vẻ mặt xấu hổ, đi đến bên bàn ngồi xuống: “Có manh mối gì?”

Công Tôn nói lại manh mối vừa phát hiện cho hai người, Triễn Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng kể lại chuyện hôm nay đã gặp Hồng Nương, mọi người vừa cảm thấy đúng dự liệu lại vừa cảm thấy ngoài dự đoán: quả nhiên hai vụ án này có liên quan đến nhau.

“Đúng là chúng ta có nhìn thấy Hồng Nương giữ dài sen này!” Bạch Ngọc Đường cầm bức họa đưa lên phía ánh sáng xem thử, không sai, “Nàng ta cũng nói đó là thi luân, thứ nhất định phải có để mở cửa Ẩn Cung.”

“Trong những kí hiệu của các gánh hát dùng cũng có hình vẽ này... Có liên quan gì không?” Triễn Chiêu nhú mày, quan trọng là không biết có liên quan đến đại ca không.

“Vào Ẩn Cung xem thử?” Triệu Phổ vốn là người hiếu kì, đã sớm muốn vào Ẩn Cung xem thử xem rốt cuộc là thứ bảo bối gì!

“Chúng ta không thể tùy tiện vào Ẩn Cung!” Dường như Công Tôn có ý kiến khác: “Để một kho báu lớn như vậy lộ ra ngoài cũng không phải chuyện tốt, nói không chừng lại gây ra một trận tinh phong huyết vũ.”

Người chết vì tiền, mọi người đều gật đầu, một kho báu như thế, được chôn dấu vĩnh viễn là hay nhất.

Ngay lúc ấy, Tử Ảnh cầm bức thư mà Bao Chửng vừa gửi vào, trong thư nói Triệu Trinh đã biết về Ẩn Cung, có chút lo lắng. Sau khi bí mật thương nghị, Nhân Tông quyết định san núi dời đất, tìm kho báu trong Ẩn Cung về, sung vào quốc khố. Nếu tìm không thấy thì dứt khoát thiêu hủy bản đồ, để bảo khố mãi mãi không lộ ra ánh sáng. Bao Chửng và Bằng Cát đang trên đường đến, bảo mọi người trong mấy ngày này dù có chuyện gì cũng phải kiểm soát được tình hình, không để sự việc lan truyền.

Mọi người đều cảm thấy có lý, nếu để bách tính bình thường hoặc càng nhiều nhân sĩ giang hồ biết trong Ẩn Sơn có kho báu Ẩn Cung, vậy sẽ càng nhiều người đến đây, đến lúc đó không thể tránh được cảnh cầu xé lẫn nhau.

“Thật ra, lần trước bọn Lý Cương nói, nơi tìm được tượng đá còn có rất nhiều đầu lâu, có thể ở đó sẽ có manh mối.” Triễn Chiêu đặt vấn đề, Bạch Ngọc Đường gật đầu nhẹ, biết Triễn Chiêu không có hứng thú gì với Ẩn Cung, chỉ quan tâm đến hành tung đại ca hắn.

“Đúng rồi.” Bạch Ngọc Đường đột nhiên thấy đói, hỏi: “Còn gì ăn không?”

“Ai da!” Công Tôn nhún vai: “Đồ ăn hôm nay đều do các anh vệ mua về, đã ăn hết rồi, lại đi mua?”

“Không cần.” Triển Chiêu đứng lên: “Ta đến phòng bếp xem thử.” Nói xong thì chạy, Bạch Ngọc Đường hơi khó hiểu, cũng chạy theo, Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương cũng theo xem náo nhiệt.

.

.

Triển Chiêu thấy trong bếp còn vài quả trứng gà cùng một ít cơm trong nồi, trên cửa sổ có treo vài dây lạp xưởng, liền chỉ chỉ Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương: “Tiểu Tứ Tử Tiêu Lương Tử, ra vườn hái vài cây cải vào!”

Hai tiểu hài nhi vừa nghe hái rau lạp tức hăng hái, chạy đi.

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ giếng nước bên ngoài: “Kéo nước rửa rau!”

Bạch Ngọc Đường nhìn hẩn một lúc lâu, Tiêu Lương đã bưng nước vào, Bạch Ngọc Đường cầm một cây cải lên, nhúng nhúng vào nước, lấy ra, đổi lại nhận được ánh mắt kì thị của Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương.

Cuối cùng cũng là hai tiểu hài tử lật từng lá cải, rửa sạch sẽ, đưa cho Triển Chiêu.

Triển Chiêu cắt một khúc lạp xưởng xuống, xắt hạt lựu, trước tiên xào rau với lạp xưởng, sau đó làm cơm rang trứng, thêm món canh bông trứng rau xanh, bới hai chén lớn hai chén nhỏ, bưng ra bàn đá trong sân.

.

.

Bạch Ngọc Đường hiểu kì nhìn Triển Chiêu: “Người còn biết nấu cơm?”

Triển Chiêu cười cười: “Chỉ biết vài món đơn giản, không ngon cũng đừng trách ta!”

“Ngon!” Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương đã ôm bát ăn đều gật đầu khen ngon, cả hai vốn đã ăn no rồi, thấy ngon nên lại ăn, phải chia bớt một nửa cho Thạch Đầu và Tiễn Tử.

Bạch Ngọc Đường cầm chén cơm lên, Triển Chiêu gấp thức ăn cho hẩn, rau xanh xào xanh mượt lại thêm lạp xưởng đồ tươi thơm ngon, ăn với cơm rang trứng vàng ươm, màu đẹp, lại còn có mùi thơm cực hấp dẫn.

Bạch Ngọc Đường ăn thử, cúi đầu không nói gì nữa, bắt đầu ăn cơm.

Triển Chiêu trước nay chỉ thấy Bạch Ngọc Đường uống rượu nhắm nháp sơn hào hải vị, lần đầu tiên thấy hẩn ăn chăm chú như thế này, rất là thú vị. Hơn nữa, nhìn hình ảnh Bạch Ngọc Đường mặc y phục thuần trắng tao nhã ôm một cái tô trắng men xanh lớn ăn cơm rang trứng, nhìn sao cũng thấy rất thích.

Ăn rất nhanh đã xong, canh cũng uống hết, Bạch Ngọc Đường đi “rửa bát”... Đương nhiên lại bị Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương kì thị. Tiêu Lương tay chân nhanh nhẹn rửa giúp, mọi người lại quay về phòng.

.

.

Công Tôn tìm được một chồng sách lớn, nghiên cứu về Ân Cung, Triệu Phổ bám dính bên cạnh, Tiêu Lương dẫn Tiểu Tứ Tử đi ngủ trưa.

Bạch Ngọc Đường thấy Thạch Đầu chạy đến cọ chân hẩn, cúi người sờ sờ nó vài cái, quay đầu, không thấy Triển Chiêu đâu.

Bạch Ngọc Đường bắt đắc dĩ lắc đầu, nhất định là lại đi tra manh mối rồi, hôm nay gặp phải Hồng Nương, chắc chắn đã lần ra chút tung tích của đại ca hẩn, tự hành động một mình rồi sao?

Bạch Ngọc Đường đưa Thạch Đầu cho Tiễn Tử đang đứng bên cạnh ăn giấm, chạy ra ngoài, định đi tìm Triển Chiêu, đến hành lang bỗng đụng phải Hồng Liệt đang cho hắc ưng ăn.

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn hẩn, đột nhiên nghĩ đến một chuyện, đi đến ngồi xuống cạnh Hồng Liệt.

Hồng Liệt vẫn có chút căng thẳng, ngày hôm đó Bạch Ngọc Đường dễ dàng bắt được hẩn, thiếu chút nữa còn làm thịt luôn con chim ưng của hẩn, người này rất lợi hại!

“Hồng Liệt, người nói sư phụ người có một con vượn trắng?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Phải.” Hồng Liệt gật đầu: “Tên là Lão Bạch.”

Bạch Ngọc Đường thăm nói cũng thật có duyên, đều họ Bạch, hỏi tiếp: “Trước đây người từng nghe nói về Ân Cung chưa? Sư phụ người có từng nhắc đến không?”

Hồng Liệt lắc đầu, hơi nhú mồm, “Bạch đại hiệp, sư phụ ta rất quái gở, sống chung với ta nhiều năm như vậy, nhưng không nói với ta được mấy câu, hầu hết là tới giờ ăn ném cho ta cái bánh bao, đến giờ ngủ ném cho cái chăn. Từ lúc ta biết săn bắn thì người không lo đến ta nữa, khi luyện công thì đánh cho ta xem một lần, ta đánh lại không được thì đánh ta, đánh được thì cho ta một lượng bạc.”

“Nói vậy người rất quen đường trong Ân Sơn?”

“Cái đó đương nhiên rồi! Cả ngày không có việc gì chỉ đi dạo trong đó.” Hồng Liệt gật đầu: “Nhưng nơi đó hẳn không phải Ân Sơn, Ân Sơn là tiên sơn, người có duyên mới gặp được. Bên ngoài thật ra cũng không có gì, đi vào rồi thì ta cũng chỉ biết một con đường, sư phụ từng nói, muốn vào núi chỉ có thể đi đường đó, nếu đi sai thì cả đời cũng không ra khỏi đó được, con đường đó rất dễ nhận ra, hai bên chỉ toàn Dương Thụ và Hòe Thụ.”

Trong lòng Bạch Ngọc Đường thầm hoảng hốt, Triển Chiêu bình thường có vẻ vững vàng thận trọng, nhưng có một số chuyện lại chỉ thích giấu trong lòng tự giải quyết, có khi nào tự mình vào núi tìm manh mối rồi không! Vạn nhất lạc đường rồi thì phải làm sao?!

Vừa định đứng lên đuổi theo, chợt thấy có một người áo lam đang đứng dựa trên hành lang, đang khoanh tay nhìn mình, dáng vẻ như đang trên chọc.

Bạch Ngọc Đường thở phào, là Triển Chiêu, vẫn còn ở đây chưa đi! Có lẽ là hắn cũng muốn đến tìm Hồng Liệt hỏi thăm, nhưng Hồng Liệt lại đang ở hành lang, không ở hậu viện.

Triển Chiêu đi đến, cũng hỏi vài chuyện liên quan, Hồng Liệt trả lời rất chi tiết. Đúng thật là Triển Chiêu muốn vào núi, Hồng Liệt không thể ra khỏi nha môn, không thể làm dẫn đường, nhưng... Có thứ khác có thể theo, hơn nữa cũng biết đường.

.

.

Nhìn nhìn con hắc ưng đậu trên cành cao, Triển Chiêu khoát nhẹ tay, hỏi Hồng Liệt: “Nếu chẳng may chúng ta lạc đường trong núi, nó có thể mang chúng ta ra không?”

“Có thể!” Hồng Liệt gật đầu, “Nhưng... Các người nhớ kĩ, bên ngoài Ân Sơn là đất vàng, bên trong là đất đen, ở giữa có một đường ranh giới rất rõ, ngàn vạn lần không được bước vào vùng đất đen, đất những chỗ ấy rất xộp, có khí độc lẫn sương mù, rất dễ lạc đường!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhớ kĩ, mang hắc ưng theo, cáo biệt Hồng Liệt, xoay người ra ngoài.

Hai người đi đường vòng, ra ngoài từ cửa hông, lý do vì sợ bọn Triệu Phổ nhìn thấy rồi cũng muốn theo mạo hiểm.

.

.

Ý Triển Chiêu rất rõ, không muốn gây thêm phiền cho người khác, hắn muốn tìm đại ca hắn, không lý do gì khiến người khác cùng nguy hiểm, nợ nhân tình không dễ trả, hơn nữa Triệu Phổ Công Tôn trải qua bao vất vả mới thành đôi, còn có hai tiểu hài tử phải chăm sóc.

Ý Bạch Ngọc Đường càng rõ hơn, chỉ là theo Triển Chiêu, không còn gì khác!

“Người cũng đi cùng ta sao?” Suốt đường đi hai người không nói câu nào, chỉ sóng vai đi đến cửa thành, cuối cùng cũng là Triển Chiêu không nhịn được hỏi trước, dường như muốn ngăn Bạch Ngọc Đường, không cho hắn đi.

“Hừ, không cho ta đi, vậy người cũng đừng đi!” Bạch Ngọc Đường trả lời cực kì dứt khoát gọn gàng.

“Tại sao?” Triển Chiêu nhú mày, tính cách ngăm của Bạch Ngọc Đường lại bộc phát, cực bá đạo không chịu nhường!

“Người thông minh thế mà chuyện nhỏ như vậy cũng không nghĩ ra sao?” Bạch Ngọc Đường phản công, người tự đoán đi!

Triển Chiêu từ chủ động biến thành bị động, sợ hỏi tiếp sẽ xấu hổ, liền im lặng không nói nữa. Lại đi thêm một đoạn, ngọn núi đã ở trước mặt, Triển Chiêu dừng lại nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường thì lại cười: “Sao lại nhìn ta?”

“Người đừng đi nữa.” Triển Chiêu nghiêm túc nói: “Ta chỉ vào thử tìm manh mối của đại ca, tìm không thấy ta sẽ ra ngay.”

Bạch Ngọc Đường thở nhẹ một hơi dài, chỉ chỉ con chim ưng trên vai Triển Chiêu: “Ta không bằng nó sao?”

Triển Chiêu ngẩn người.

“Người cho nó theo, sao lại không cho ta theo?”

Triển Chiêu biết hắn cãi bướng, nói: “Nó là chim ưng, người là người, ta sợ người gặp nguy hiểm!”

Bạch Ngọc Đường vui vẻ: “Đúng vậy, nó là chim ưng, ta là người người cũng là người, chỉ người được sợ ta gặp nguy hiểm, lại không cho ta sợ người gặp nguy hiểm sao?”

Nếu động khẩu, bình thường luôn là Triển Chiêu chiếm thượng phong, đầu óc hắn linh hoạt, Bạch Ngọc Đường ngày thường không thích nói nhiều, cho nên đa số đều bị Triển Chiêu làm nghẹn lời. Nhưng vào thời điểm quan trọng, đặc biệt là thời điểm hai người bất đồng ý kiến, Triển Chiêu chưa từng nói thắng Bạch Ngọc Đường, vì Bạch Ngọc Đường nói rất kiên quyết!

Triển Chiêu bắt đắc dĩ, đành xoay người đi tiếp, Bạch Ngọc Đường bước theo được một bước, đột nhiên nói: “Nếu đổi lại là người, người có đi theo ta không?”

Lần này Triển Chiêu không nói gì nữa, nếu là mình, cho dù Bạch Ngọc Đường không cho theo, mình nhất định cũng sẽ lén theo! Nếu không đi, vạn nhất có chuyện không hay xảy ra, nhất định sẽ hối hận cả đời.

Không tiếp tục với những vấn đề trách nhiệm hay liên lụy vô vị này nữa... Hai người đều nhẹ nhõm.

.

.

Triển Chiêu đột nhiên ử rừ: “Nếu biết sớm sẽ mệt thế này, khi nãy đã mua điểm tâm mang theo rồi.”

“Không sao.” Bạch Ngọc Đường nhếch miệng: “Nếu thật sự đói bụng chúng ta làm thịt con chim ưng này.”
[Ngũ gia thù dai quá nha =.,=]

Triển Chiêu hoảng hồn mở to mắt nhìn hắn, vội vàng ôm chim ưng lại, lúc này mới phát hiện Bạch Ngọc Đường có ý đùa, thì ra là thấy hắn quá sầu não, nên trêu hắn.

Triển Chiêu lắc đầu: “Người bị Tiểu Tứ Tử làm hư rồi!”

“Ta bị người làm hư mới đúng.” Bạch Ngọc Đường không chịu yếu thế nói trả: “Cả thế gian này cũng chỉ có người đủ bản lĩnh làm hư ta...”

Nói xong cả hai đều im lặng, lời nói vô tình, người lại cố ý lại nghe ra nghĩa khác.

“Khụ khụ.” Triển Chiêu chỉ chỉ sơn đạo trước mặt, “Ta đã hỏi bọn Lý Cương nơi tìm được tượng đá, còn vẽ bản đồ lại, cây cột đá kia là lối vào.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, hai người cùng đi vào, Hồng Liệt đưa cho Triển Chiêu một tấm đệm da hương rất dày, lót trên vai, để cho liệt ưng đứng lên.

.

.

Đi vào bên trong, hai bên là rừng cây rậm rạp, che hết ánh sáng, trong nháy mắt bốn phía tối lại, cảm giác như mặt trời đã lặn. Bạch Ngọc Đường vừa đi vừa cầm một cây gậy dài đập cỏ, xua răn rết đi.

“Đúng rồi.” Đột nhiên Triển Chiêu hỏi: “Lão nhân mang theo vườn trắng, người từng nghe nói về một cao thủ giang hồ như vậy chưa? Có thể dạy ra được Hồng Liệt, năng lực của hắn nhất định không thấp.”

“Không.” Bạch Ngọc Đường quả quyết lắc đầu: “Chưa từng nghe qua!”

“Vậy sao...” Triển Chiêu cũng cảm thấy rất kì lạ.

Lại đi vài bước, Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên ngồi xuống, Triển Chiêu hỏi: “Làm sao vậy?”

Nhẹ nhàng gạt lớp đất vàng trên mặt đất ra, dùng đầu ngón tay phủi nhẹ trên mặt đất, trên đất có những vân hình ô vuông rất ngay ngắn, dường như được kẻ song song nhau...

“Đây là chiến đạo cổ đại.” Bạch Ngọc Đường đi dọc theo con đường tới phía trước, nhíu mày: “Nếu để Triệu Phổ đến xem sẽ chắc chắn hơn, ta chỉ là nghe nói.”

“Chiến đạo cổ đại?” Triển Chiêu cũng ngồi xuống, gõ gõ vào mặt đất còn cứng hơn đá, hỏi: “Là thế nào?”

“Ta từng nghe nhị ca nói, khi đào hầm, sợ nhất là gặp phải loại chiến đạo từ thời cổ này, đụng vào luôn là bị thương chảy máu.”

“Thật sao? Vững chắc như thế?” Triển Chiêu khiêm nhường hỏi.

“Năm đó khi Tần Thủy Hoàng bắc ngự Hưng Nô, muốn phái binh đến phía bắc, thế nhưng đường đi gập ghềnh, xe lương thảo không đi được, Tần Thủy Hoàng giận dữ, ra lệnh xây một đường chiến đạo, phải kiên cố bằng phẳng, chuyên dùng ã xa di chuyển.”

“...” Triển Chiêu hiểu được, chờ Bạch Ngọc Đường nói tiếp.

“Chỉ là phương pháp xây dựng rất đặc biệt, trước tiên phải sai người đào hết bùn đất dưới nền đất lên, lót một lớp ngói vụn, nén đất, lót đá, nén đất, thêm một lớp gỗ vụn, nén đất, một tầng đá... Cuối cùng đắp lại lớp đất ban đầu lên, sau đó phái hơn mười vạn quân giẫm đạp ngày đêm, cho đến khi mặt đất bằng phẳng lại như cũ mới thôi!”

Triển Chiêu há hốc, “Thảo nào lại cứng như vậy.” Nói xong lại gõ thêm mấy cái: “Quả nhiên rất cứng!”

Bạch Ngọc Đường ngăn người: “Sao ở nơi này lại có chiến đạo?”

“Nhưng mà con đường này rất lạ.” Triển Chiêu đi tới vài nước, cây cối nơi này rất lạ, một gốc Dương cách một gốc Hòe, xếp thành hai hàng bên đường, “Con đường Hồng Liệt nói ắt hẳn là đây.”

“Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường đột nhiên đi qua hai hàng cây, gạt bụi cỏ sau gốc cây ra, ngồi xuống, “Người đến đây xem.”

Triển Chiêu đi qua nhìn, thấy có mấy cây cọc gỗ, rất lớn, ghim sâu vào đất.

“Cọc nền? Đây là cọc nền!” Triển Chiêu cực kì sửng sốt: “Trước đây nơi này có nhà?”

“Có thể trước đây có người sống ở đây.” Bạch Ngọc Đường vừa nói vừa đi tiếp, định đi sâu vào trong.

“Người đi chậm chút!” Triển Chiêu vội kéo hắn lại, cùng đi, nếu tách ra, trên vai hắn còn có hắc ưng, Bạch Ngọc Đường thì không.

Bạch Ngọc Đường thấy hắn căng thẳng, cười cười, cùng sóng vai đi tới, gạt những bụi cỏ ra cẩn thận tìm kiếm, quả nhiên có rất nhiều tàn tích, chỉ là đã từ lâu lắm rồi, đa số lại là kiến trúc bằng gỗ, cho nên đã bị bụi đất bao phủ, phải gạt ra mới tìm được.

Hai người lại đi tới một chút, Triển Chiêu tìm được một cây đao ngắn trong bụi cỏ... Có vẻ là đã lâu lắm rồi.

Bạch Ngọc Đường đi đến xem: “Có chỗ khuyết...”

“Là quân đao sao?” Ước lượng thử cân nặng của cây đao: “Khi đó đao kiếm vốn đã không nhiều, lại có lệnh cấm dùng đao.”

“Ta cảm thấy...” Bạch Ngọc Đường đi quanh một vòng, đột nhiên hỏi Triển Chiêu: “Pho tượng lớn, lại có nhiều đầu lâu, có khi nào là vào thời cổ đại, ở đây có một thôn trang bị tàn sát?”

Vừa dứt lời, đột nhiên có tiếng “sàn sạt” từ xa xa truyền đến.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, lập tức chui vào một bụi cây rậm trổn, có người đến!

50. Q.2 - Chương 23: Chích Hữu Nhất Cá (chỉ Có Một)

Nghe thấy tiếng động, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường trổn vào sau bụi cỏ, nhưng vì hai người quá gấp, chui vào một bụi cỏ quá rậm, lại hơi chật... Nguyên nhân cũng vì thói quen hành động đơn độc của hai người, cái gọi là cảnh giới cao nhất của ăn ý không phải chính là ăn ý mà không ăn ý sao! Thế là, hai người không ai trổn kín được!

Triển Chiêu sốt ruột, kéo Bạch Ngọc Đường một cái.

Bạch Ngọc Đường đang chú ý xem là người nào đến, không đề phòng bị Triển Chiêu “ám toán”, ngã nhào qua, ôm trọn lấy Triển Chiêu.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, còn lộn xộn nữa sẽ bị phát hiện, hai người lập tức yên lặng bất động, Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn Triển Chiêu đang tựa vào gốc cây quay lưng về phía bụi cỏ không thấy tình huống bên ngoài, hơi muốn cười.

Thấy mèo sốt ruột, hắn đưa tay, nhẹ nhàng giúp Triển Chiêu kéo bụi cây trước mặt ra một chút.

Hai người nhìn từ khe hở ấy ra ngoài, người đi đến không lạ, chính là Hồng Nương, cùng một nam nhân cao lớn.

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường chớp chớp: hắn là ai?

Bạch Ngọc Đường lắc đầu: chưa từng gặp.

Nam nhân kia khoảng trên dưới ba mươi, rất khôi ngô, không mập, cao gầy, khung xương lớn, dáng người có phần giống Triệu Phổ. Chỉ là dung mạo không anh tuấn bá đạo như Triệu Phổ, mà là... Nói thế nào đây, mũi ắt sâu môi lại đỏ như son, lông mi cũng dài... Nói tóm lại là tà mị, không phải, như Bạch Ngọc Đường mới là tà mị, người này ngược lại khiến cho người khác thấy không thoải mái!

Ngày thường Triển Chiêu sợ nhất là dạng người như thế này, nếu có được “nhan sắc” như Bạch Ngọc Đường thì còn được, rõ ràng là một nam tử hán rất vạm vỡ, còn đi trang điểm ị khí bức người làm gì?!

Triển Chiêu nhin không được run một cái, vội vàng nhìn chăm chăm Bạch Ngọc Đường rửa mặt.

Bạch Ngọc Đường khó hiểu, con mèo này đang làm gì vậy? Trông không khác gì con mèo nhỏ đang liếm móng rửa mặt. Vội vàng chuyển mắt không nhìn nữa, rất sợ sẽ vô thức gây ra tiếng động khiến bị phát hiện, nhưng không biết người nọ là ai? Bạch Ngọc Đường hơi nghi ngờ, có phải mình lúc nào cũng ở chung một chỗ với Triển Chiêu, đã quá lâu không hành tẩu giang hồ? Vì sao các nhân vật giang hồ xuất hiện gần đây, mình không nhận ra ai? Trước đây chỉ cần nhìn một cái đã nhận ra.

.

.

“Người chắc chắn là bọn họ vào núi rồi?” Có vẻ như thân phận của nam nhân kia cao hơn Hồng Nương một chút, ngữ điệu khi hỏi rất trịch thượng: “Người đâu?”

Hồng Nương nhú mày, “Không biết, đi sâu vào xem thử?”

“Người dám chắc? Vào núi này rất dễ lạc đường!” Nam nhân kia nhú mày không vui: “Đã sớm bảo người bám sát một chút.”

“Bám sát hơn có chắc sẽ không bị phát hiện?!” Hồng Nương bất mãn, dường như thấy hắn phiền, “Người đánh thắng được Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường?!”

Nam nhân chấp tay sau lưng, cười lạnh: “Ta còn tưởng Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường là nhân vật anh hùng tài ba thế nào, không ngờ cũng chỉ tầm thường như vậy!”

“Hả?” Hồng Nương bị hấn chọc cười: “Người ở Tây Vực quá lâu thành ngu ngốc rồi sao, nhân vật anh tuấn tài trí như vậy, người còn nói tầm thường?!”

“Lại còn không tầm thường sao? Vóc dáng gầy yếu, tên Triển Chiêu đó, giống hệt như một thư sinh, hấn thật sự biết võ công?”

Mí mắt Triển Chiêu giật giật, xem ra đã bị tên xuất khẩu cuồng ngôn kia chọc xù lông rồi. Bạch Ngọc Đường đề hấn lại: bình tĩnh a Miêu Nhi, người cứ xem như hấn đang phóng thí đi!

Triển Chiêu nghiêng răng; đáng ghét, thì ra là từ Tây Vực đến, khó trách chưa từng gặp qua.

“Ai, cái đây gọi là nho nhã, loại người thô lỗ như người làm sao hiểu được.” Hồng Nương cười lạnh một tiếng: “Những năm gần đây võ lâm Trung Nguyên xuất hiện rất nhiều nhân tài, trong đó nổi danh nhất chính là Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, người đừng chỉ nhìn bề ngoài, coi chừng chịu khổ.”

“Không phải là người nhìn tên tiểu bạch kiếm đó đến mức không đi nổi rồi chứ?!” Mồm miệng người kia quả là không buông tha ai, “Bạch Ngọc Đường đó mặc toàn trắng, nhìn như chẳng hề biết võ công, có gì lợi hại!”

Nhìn lại Bạch Ngọc Đường, lúc này đổi lượt đến Triển Chiêu đề hấn lại. Bạch Ngọc Đường cũng không phải là khó chịu như Triển Chiêu khi nãy, mà là muốn chém người, Triển Chiêu chớp chớp với hấn: bình tĩnh a Bạch huynh!

Bạch Ngọc Đường bắt đắc dĩ, đành phải nhẫn nhịn.

.

.

“Chúng ta làm thế nào đây? Lạc mất người, không có manh mối của địa đồ, không tìm được Ân Cung, trở về cung chủ tức giận, chúng ta không biết chạy đi đâu trốn.”

“Yên tâm đi.” Hồng Nương ngáp một cái, “Còn có Triển Hạo, chúng ta cứ nói Triển Chiêu gây trở ngại... Tự nhiên Triển Hạo sẽ không truy cứu, hấn đã không truy cứu, tự nhiên cung chủ cũng sẽ không manh động, kéo được ngày nào thì cứ kéo, xem ra Nhân Tông sẽ nhanh chóng phái người đến, không phải đã nghe nói Bao Chứng và Bàng Cát sẽ dẫn mấy vạn đại quân đến sao.”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, liền thấy hấn cau mày, theo lời của Hồng Nương vừa rồi, cung chủ Xích Long Môn có vẻ rất e sợ Triển Hạo. Trong Xích Long Môn phân cấp rất rõ ràng, lớn nhất là môn chủ, thân phận rất thần bí, ngoài ra còn chia thành nhiều cung, trải rộng các nơi. Cung chủ được nhắc đến, có lẽ là người trực tiếp phụ trách bọn Hồng Nương. Đương nhiên, trên giang hồ còn có rất nhiều tin đồn về Xích Long Môn, không rõ thực hư, đủ loại tin tức. Nhưng chuyện đại ca Triển Chiêu là thế nào? Làm thế nào mà một thương nhân bình thường không biết võ công lại có thể điều khiển được cả Xích Long Môn?

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu nhướn mày: có muốn bắt bọn họ không?!

Triển Chiêu do dự, hấn thật sự rất muốn biết quan hệ giữa Triển Hạo và chuyện này, nhưng, có dả thảo kinh xà không?

“Về về trước đi.” Nam nhân cao to kia xoay người định đi, Bạch Ngọc Đường nhướn mày nhìn Triển Chiêu: Miêu Nhi?!

Triển Chiêu cảm thấy không thể để cơ hội vụt mất, quả quyết gật đầu.

.

.

Hồng Nương vừa xoay người định đi, chợt nghe thấy có tiếng động rất nhỏ phía sau, nhìn lại... Hai thân ảnh một lam một trắng đột ngột xuất hiện trước mắt.

Hồng Nương kinh ngạc, ngẩn người trong chốc lát, Triển Chiêu đã xuất thủ rồi.

Hồng Nương vội vàng đỡ chiêu, đáng tiếc công phu Triển Chiêu cao hơn nàng ta, hơn nữa lại giành được tiên cơ, điểm huyết nàng ta.

Nam nhân kia cũng quay lại, hấn rút một sợi ngân liên[xích bạc] vẫn đeo bên hông ra, vung qua muốn giải vây cho Hồng Nương, đáng tiếc đã có Bạch Ngọc Đường đang đợi hấn.

Sóng đao móc lấy ngân liên của hấn, rút đao... Chỉ một chiêu nam tử kia đã nhìn ra cao thấp, quả nhiên Hồng Nương nói không sai, thật sự rất lợi hại!

Nhưng hấn là một tên xảo quyệt, hơn nữa công phu Tây Vực biến hóa có chút kì lạ, hấn đột nhiên vặn người một cái...

Một cái vặn người này khiến cho cả Triển Chiêu cũng cảm thấy kinh ngạc: sao lại giống như không có xương sống? Cả người đều mềm nhũn?

Bạch Ngọc Đường thấy hấn muốn chạy, vung đao chém qua... Nhưng không ngờ hấn hoàn toàn không định đánh chiêu sau, mà chỉ vờ đỡ chiêu để chạy... Bỏ cả ngân liên, vặn người một cái chui ra khỏi lớp y phục, đảo mắt, chạy không còn thấy bóng! Khinh công cũng không tệ.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, cái này gọi là kim thiên thoát xác? Hay lạc hoang nhi đào? Nhìn hình tượng ban đầu còn tưởng rất lợi hại, không ngờ lại như thế.

Hồng Nương giận đến mắng to, “Tên nhát gan nhà ngươi! Ngươi làm người của Xích Long Môn mất mặt chết rồi!”

Nhưng mà, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu cũng không định đuổi theo, bắt được Hồng Nương là tốt rồi!

Mang Hồng Nương về trước!

.

[“Kim thiên thoát xác” là con ve sầu vàng lột xác. Kế này dùng cho lúc nguy cấp, tính chuyện nguy trang một hình tượng để lừa dối, che mắt đối phương, đặt đào tẩu chờ một cơ hội khác. Kế “Kim thiên thoát xác” có một phạm vi rất rộng rãi và phổ biến, bất cứ ai ở hoàn cảnh nào cũng có thể sử dụng được.]

[“Lạc hoang nhi đào” : Trốn vào đồng hoang, chạy vào rừng rú, ý là cầm đầu chạy trốn chết =.=]

.

Hồng Nương tuy bị điểm huyết nhưng miệng vẫn không yên, “Ai, ta nói hai vị, các vị tuân thủ vương pháp một chút có được không, cường thường dân nữ giữa thanh thiên bạch nhật sao?”

Bạch Ngọc Đường nhú mày, Triển Chiêu lại mỉm cười, lấy lệnh bài quan phủ ra, “Ngươi là hung thủ tình nghi giết cả nhà Lý gia, bắt ngươi là đúng lý hợp tình.”

“Cái đó không phải do ta làm!” Hồng Nương niệm: “A di đà phật, Xích Long Môn ta bắt người đòi tiền cướp giết gây họa cho người khác cũng có giới hạn, chuyện giết người phóng hỏa chúng ta không làm!”

“Triển Hạo ở đâu?” Bạch Ngọc Đường ghét nàng ta nói nhiều, hỏi thẳng vào chủ đề.

Hồng Nương méo méo: “Ta không nói được.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, đưa tay lên.

“Ngươi muốn làm gì?” Hồng Nương ngẩng mặt nhìn: “Oa... Ngươi dễ nhìn như vậy mà lại đánh nữ nhân sao?”

“Ta hỏi ngươi một lần cuối cùng, nói hay không.” Bạch Ngọc Đường cũng lười nói nhiều với nàng ta: “Ngươi không nói, sẽ không còn cơ hội nói.”

“Ha...” Hồng Nương sững sốt, “Ngươi muốn làm gì?”

“Giết ngươi.”

Triển Chiêu nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường, lại nhìn nhìn Hồng Nương, không nói gì.

“Phủ Khai Phong người nói chút vương pháp đi!” Hồng Nương sốt ruột, Bạch Ngọc Đường không giống đang nói đùa, “Ta không phạm pháp người dựa vào có gì giết ta?”

Triển Chiêu nhún vai: “Nếu là giang hồ báo thù, quan phủ không thể nhúng tay. Hơn nữa Xích Long Môn các người là tổ chức sát thủ, làm nhiều việc ác, giết người cũng coi như là trừ hại cho dân.”

Trong mắt Bạch Ngọc Đường lộ sát ý, Hồng Nương vội nói: “Được rồi được rồi, ta nói!”

Triển Chiêu vui vẻ: “Nói!”

“Triển Hạo là do bên trên đưa đến, thân phận rất thần bí, nhưng còn cao hơn cả cung chủ, cung chủ còn phải nghe lời hắn.” Hồng Nương nói: “Chúng ta... Đều là nghe lệnh hành sự.”

Triển Chiêu nghe xong thì có chút rối loạn, “Nghe lệnh hành sự? Nghe lệnh Triển Hạo?”

“Các người phục hắn?” Bạch Ngọc Đường cũng hiếu kỳ, khiến một đám người giang hồ nghe lời một thương nhân không vô công, đây là chuyện bất khả thi.

“Không phục cũng không được!” Hồng Nương lầm bầm: “So văn so võ cung chủ đều thua xa hắn.” Hồng Nương vừa nói vừa để lộ sắc mặt cực kỳ ngưỡng mộ: “Nhưng mà, Triển Hạo thật sự là một nam nhân tốt đệ nhất đệ nhị... Lòng dạ khí phách đều vượt xa nam nhân bình thường, đứng cùng hắn, cung chủ cũng chỉ là một phạm phu tục tử. Ta biết có không ít người căm ghét hắn, nhưng ta rất thích hắn. Ai, chỉ tiếc là người ta không thích ta.”

Triển Chiêu càng nghe càng hồ đồ, nhíu mày: “Đại ca của ta không hề biết vô công, người lừa quỷ sao?”

Hồng Nương ngẩn người, nhìn Triển Chiêu, cười: “Không phải ta đã nói rồi sao, người đại ca người ghét nhất là người, đương nhiên sẽ không cho người biết gì!”

Triển Chiêu giận, nàng ta lại thế nữa!

“Đừng nói nhảm, lần trước là Triển Hạo mang Tang Hồn Châu đi?” Bạch Ngọc Đường sắp nhện không được, hỏi Hồng Nương: “Lần này hắn muốn kho báu trong Ẩn Cung?”

“A... Nói chính xác thì chỉ là một bảo vật!” Hồng Nương trả lời: “Kho báu là Xích Long Môn muốn, Triển Hạo chỉ muốn một thứ.”

“Là thứ gì?” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đồng thanh hỏi.

“Cái đó ta không biết.” Thấy sắc mặt hai người đều sầm xuống, Hồng Nương vội vàng giải thích: “Thật sự là ta không biết! Đại ca người chỉ bảo bọn ta tìm vị trí của Ẩn Cung, tự hắn sẽ đi lấy thứ đó.”

“Hắn muốn thứ đó để làm gì?”

Khóe miệng Hồng Nương giật giật: “Cái đó ai biết được... Có lẽ để cất, bảo bối luôn có người thèm khát mà.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau: rõ ràng là nói dối!

“Ta khuyên người nên nói thật.” Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đã giải Hồng Nương qua cửa thành, đã có thể nhìn thấy nha môn phía trước, Bạch Ngọc Đường thấp giọng nói với Hồng Nương: “Trong các ảnh vệ của Triệu Phổ cũng có nữ nhân, người có muốn thử chút phương pháp tra tấn bức cung của Triệu gia quân không?”

Về mặt Hồng Nương rất sầu khổ, nhưng lại vùng dậy: “Sao Ngũ gia lại không hiểu phong tình như thế? Không biết thương hương tiếc ngọc, thật đáng tiếc cho khuôn mặt như vậy!”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, Hồng Nương vội nói: “Được rồi được rồi, ta nói cũng được, nhưng các người phải thả ta.”

“Nói.” Triển Chiêu giục.

“Hừ hừ.” Hồng Nương cười mấy tiếng, thần bí nói: “Ta biết là ai giết cả nhà Lý gia!”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu rất muốn nói thật ra bọn họ muốn biết chuyện Triển Hạo hơn, nhưng dù sao đây cũng là đầu mối, không thể không hỏi: “Ai?”

“Lý Phi Thường!”

“Hắn giết người nhà mình?” Triển Chiêu lắc đầu: “Không đúng, đêm đó hắn không ở đây!”

Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu: “Đúng vậy!”

“Hắn phải người khác lắm.” Hồng Nương nói: “Triển Hạo rất vừa ý Lý Phi Thường.”

Triển Chiêu ngậy người một chút, nhíu mày, sao đại ca lại thích loại người gian ác như Lý Phi Thường, lại còn liên kết với Xích Long Môn, rốt cuộc đại ca muốn làm gì?!

“Không tin sao?” Hồng Nương cười tà: “Lý Phi Thường biết một vài bí mật, ta biết hắn có đại sự gì đó phải làm, nhưng cụ thể là gì thì phải chờ các người điều tra rồi!”

“Thế nào?” Hồng Nương nói: “Thả ta ra đi, ta chỉ biết bấy nhiêu.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu liếc mắt nhìn nhau, Bạch Ngọc Đường hỏi: “Có thả không?”

Triển Chiêu nhún nhún vai: “Người nói xem?”

“Dù sao cũng đến nha môn rồi, vào uống chén trà đi.”

Triển Chiêu gật đầu tán thành.

“Này!” Hồng Nương nổi giận: “Các người... Các người đường đường là đại hiệp vùng võ lâm Trung Nguyên, lại không giữ lời!”

Lúc này, các ảnh vệ trong nha môn đã ra đón, điểm huyết cam, bắt Hồng Nương nhốt vào đại lao, Triệu Phổ muốn đích thân thẩm vấn.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường không vào nha môn, mà đi vòng quanh ngọn núi, tiếp tục tìm vị trí bãi tha ma nơi tìm thấy tượng đá kia.

.

.

Hoàng hôn, hai người thật sự tìm thấy nơi đó.

Đó là một khe núi, bên trong có vài tượng Phật lớn nhỏ đủ cỡ, nằm ngổ lộn xộn. Mà bốn phía xung quanh, hài cốt chất thành đống, xem ra thật sự là bị đồ thôn[giết cả thôn], hài cốt của lão nhân hài tử đều có.

Bạch Ngọc Đường nhặt vài thanh đao trên mặt đất lên so với thanh vừa nhặt được khi nãy, như nhau!

Triển Chiêu nhìn tượng đá, lại nhìn hài cốt, “Người nói... Có khi nào... Đây là cư dân Ấn Sơn trong truyền thuyết?”

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ một lát: “Nhưng bọn họ không có cánh.”

Triển Chiêu cười, nhìn quanh, không có gì cả... Khe núi, cây khô, tượng đá, xương khô.

“Rốt cuộc là đại ca muốn làm gì chứ?” Triển Chiêu hít sâu một hơi: “Từ trước đây ta đã không hiểu được đại ca.”

Bạch Ngọc Đường xoay mặt nhìn Triển Chiêu, dường như hắn đang nhớ lại, tốc độ nói rất chậm: “Tuy rằng trước nay chúng ta vẫn ở chung, thế nhưng trong lòng đại ca nghĩ gì, ta chưa từng hiểu được.”

“Có thể là do đại ca người giỏi che giấu.” Bạch Ngọc Đường nhặt một cành khô trên đất lên, nhẹ nhàng gạt các thi cốt ra, xem bên dưới chúng nó có bí mật gì không.

Triển Chiêu đưa mắt nhìn hắn: “Có những người, chỉ cần một ánh mắt đầu tiên là có thể hiểu, nhưng lại có những người dù ở chung hai mươi năm vẫn không biết hắn nghĩ gì, người nói xem là vì cái gì?”

Bạch Ngọc Đường nghe xong, cười cười, nhẹ giọng chậm rãi nói: “Những người có thể khiến người ở chung hai mươi năm mà vẫn không hiểu thật ra có rất nhiều, nhưng khiến người hiểu được ngay từ cái nhìn đầu tiên, hẳn là chỉ có một.”

Triển Chiêu mở to mắt nhìn hắn, mỉm cười: “Thật không?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu rất tự tin: “Phải, người phù hợp thường sẽ có rất nhiều, nhưng phù hợp nhất thường chỉ có một, thích, ghét cũng thường có rất nhiều, nhưng thật sự thích nhất...” Nói đến đây, Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng chỉ chỉ vào ngực Triển Chiêu: “Trong này, vĩnh viễn chỉ chứa được một người.”

51. Q.2 - Chương 24: Ý Ngoại Ngộ Hiểm (gặp Nạn Bất Ngờ)

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu nói, Triển Chiêu thì nhìn Bạch Ngọc Đường nghe hắn nói.

Có lẽ hai người nhìn nhau quá nhập thần, cho nên trong mắt đây đó chỉ còn thấy ánh mắt đối phương. Bạch Ngọc Đường còn không nhận ra tay mình vẫn cầm cành khô vô thức gọt xương.

Còn đang trong không biết bước tiếp theo nên tiến tới gần một chút hay đứng yên tại chỗ... Chợt có tiếng cành cạch vang lên, cành cây quét trúng vật gì đó.

Bạch Ngọc Đường ngẩng người một lúc hoàn hồn lại, lúc ấy mới phát hiện hai người đang dựa vào rất sát. Triển Chiêu dường như cũng nhận ra, lùi lại một chút.

Bạch Ngọc Đường lại gọt cành cây trong tay vài cái, phát hiện bên dưới một đồng xương khô, thật sự có thứ gì đó, mỗi lần cành cây quét trúng đều bị vướng lại, cảm giác rất cứng chắc. Bạch Ngọc Đường hơi nhíu mày, đứng lên đi qua xem thử.

Tay áo bạch sắc của Bạch Ngọc Đường lướt nhẹ qua cạnh Triển Chiêu, đưa đến một luồng ấm áp nhẹ nhàng... Đưa tay, gãi nhẹ lên má, hơi nóng.

.

.

“Dường như bên dưới có thứ gì đó.” Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng vạch đồng xương khô ra, nhìn thấy một khuyên sắt lớn được cố định trên mặt đất. Khuyên sắt nổi liền với mặt đất. Gọt xương khô ra rộng thêm, là một phiến đá xám hình vuông, chẳng lẽ là có địa đạo thông xuống bên dưới?! Hay chỉ là ám khí.

Triển Chiêu cũng muốn đến gần nhìn thử: “Cái gì vậy?”

“Dừng...” Bạch Ngọc Đường khoát nhẹ tay với Triển Chiêu: “Miêu Nhi, người lùi lại một chút, ta kéo nó lên thử xem, không biết là có địa đạo hay ám khí.”

Triển Chiêu lùi lùi qua một bên, đứng yên ở một chỗ tương đối an toàn, nhìn qua, không quên căn dặn: “Người cẩn thận!”

Bạch Ngọc Đường gật nhẹ, đưa tay kéo thử chiếc khuyên sắt kia, phát hiện là nó được cố định chặt trên mặt đất, chẳng lẽ có cửa ngầm? Dùng sức kéo một cái, nhưng không nhúc nhích.

Bạch Ngọc Đường buông vòng khuyên xuống, nhưng vừa buông tay, lại nghe thấy tiếng cành cạch.

Sau đó lại yên lặng, không có gì nữa, Bạch Ngọc Đường không hiểu, nghĩ thầm không hiểu thứ này được thiết kế thế nào?

Đang khó hiểu, đột nhiên sau lưng “rầm” một tiếng... Theo sau là tiếng Triển Chiêu giật mình kêu to: “A!”

Sau đó mặt đất chấn động nhẹ, Bạch Ngọc Đường vội vàng quay đầu... Nhưng không thấy Triển Chiêu đâu.

“Miêu Nhi?!”

Bạch Ngọc Đường kinh hãi quá độ, vội vàng chạy đến, lại thấy chỗ Triển Chiêu đứng khi nãy xuất hiện một cái hố lớn. Bên dưới tối om, sâu không thấy đáy.

Bạch Ngọc Đường sốt ruột, con mèo này gặp vận hạn sao, chọn chỗ nào không chọn, cứ phải chọn đúng vào chỗ có cơ quan ngầm, cũng tại mình, nếu sớm biết đã không bảo hấn tránh ra.

Đưa tay sờ lên hai phiến đá lớn đang mở ra, Bạch Ngọc Đường ngạc nhiên không thôi, thì ta khuyên sắt là nơi mở địa đạo, nơi này có một cái hố sâu như giếng nước. Bốn vách đều là đá phiến, xem ra không phải tự nhiên mà là do người đào. Chỉ có điều bốn vách của cái hố sâu này đều trơn nhẵn, không có nơi nào có thể hạ thủ.

“Triển Chiêu!” Bạch Ngọc Đường nằm úp trên miệng hố, gọi to xuống: “Người không sao chứ?!”

Nhưng chờ một lúc lâu, không ai trả lời. Bạch Ngọc Đường cực kì sợ hãi gọi thêm vài tiếng, vẫn không người đáp lời, liền biết là có chuyện không tốt rồi!

Cái hố này sâu không thấy đáy, bốn vách lại không có nơi mượn lực, không biết Triển Chiêu có té bị thương không, ngàn vạn lần không được ngã bị thương ảnh hưởng đến tính mạng... Vạn nhất phía dưới có ám khí, vậy xem như hết!

Càng nghĩ càng sợ, Bạch Ngọc Đường lại gọi mấy tiếng: “Miêu Nhi!”

Nhưng chỉ có tiếng hấn vọng lại, không có tiếng Triển Chiêu trả lời.

Bạch Ngọc Đường không chờ nổi nữa, trời đã sắp tối, Triển Chiêu lại rớt xuống hố sâu tối om rồi, quan trọng là chính vì mình nói nhiều mấy câu, mới hại hấn rớt xuống.

Nghĩ nghĩ, Bạch Ngọc Đường muốn cùng nhảy xuống với Triển Chiêu, nhưng nghĩ lại lại cảm thấy không thể sốt ruột làm chuyện điên rồ. Vạn nhất xuống rồi không lên được thì sao? Thật ra thì hấn không ngại cùng chết với Triển Chiêu, có thể chôn cùng huyết rất không tồi... Nhưng mà có khả năng Triển Chiêu bị thương rồi, hấn muốn cứu Triển Chiêu lên.

Nghĩ xong, Bạch Ngọc Đường lại đưa tay sờ lên bốn vách đá, phát hiện rất trơn, may mà đã lâu ngày rồi, cho nên rất cứng rắn.

Đeo dao lên lưng, Bạch Ngọc Đường lấy một cây chủy thủ[dao găm] ra, đâm lên vách đá vài cái, xuất hiện một khe nứt.

Nhướn mảy một cái, chủy thủ nhị ca đưa quả nhiên rất hữu dụng, phương pháp này là do nhị ca dạy hấn, vừa tạo khe nứt vừa đi xuống... Như vậy khi xuống tới đáy, muốn trở lên cũng có nơi mượn lực.

Thế là, Bạch Ngọc Đường cứ như vậy tay cầm chủy thủ tạo khe hở, treo thân thể giữa không trung, bò dần, vừa khoét vừa hạ người xuống, cố gắng nhanh, trong đầu chỉ nghĩ Triển Chiêu ngàn vạn lần không được bị thương nặng.

May mà hấn giỏi khinh công tay lại khỏe, chỉ như vậy cũng đủ một chết, bầu trời đã hoàn toàn tối đen, đưa tay không thấy năm ngón, Bạch Ngọc Đường nói thầm, Triển Chiêu a Triển Chiêu, rốt cuộc người là thể nào vậy, vì người mà chết ta cũng chấp nhận, người nói xem có phải đầu óc ta có vấn đề không?!

.

.

Cứ như vậy đi dần xuống, cho đến khi Bạch Ngọc Đường cảm giác chân đã chạm đến đáy, có lẽ là đến nơi rồi. Đêm hôm nay tối đen, ánh trăng đã bị tán cây dày che khuất, bên dưới này lại càng tối tăm hơn.

“Miêu Nhi? Không sao chứ?”

Cảm giác đã đạp lên đất bằng, Bạch Ngọc Đường vừa gọi Triển Chiêu vừa lấy hỏa tập ra, vẫy vẫy tay, đốt lên...

Trong nháy mắt khi xung quanh sáng lên, Bạch Ngọc Đường thật sự sợ sẽ nhìn thấy thi thể của Triển Chiêu, đương nhiên... Hấn cảm thấy khả năng ấy không lớn.

Nhưng lại có chuyện kì lạ, nơi đây là một giếng sâu, trên dưới đều trống không, bốn phía lấp kín, trên mặt đất chỉ có chút bụi và lá cây, không có Triển Chiêu.

“Miêu Nhi?” Bạch Ngọc Đường nói thầm gặp chuyện ma quỷ rồi, chính mắt thấy Triển Chiêu rơi xuống, người đâu rồi?

Gác nghi ngờ trong lòng lại, Bạch Ngọc Đường bắt đầu bình tĩnh tự hỏi: theo lý mà nói Triển Chiêu bắt ngờ ngã xuống. Hắn đâu phải không biết võ công, đây là Ngự Miêu! Với khinh công của hắn, độ cao như thế chỉ cần thay đổi tư thế một chút, dừng lại trên vách đá vài cái sau đó nhảy xuống hoàn toàn không phải vấn đề, vậy sao lại không thấy người đâu? [Đại hiệp à sao chàng không nghĩ thế ngay từ đầu vậy? =.=]

Bất chợt Bạch Ngọc Đường nghĩ ra: Triển Chiêu là từ chỗ cao ngã xuống, cho nên tương đối nặng, còn mình từ từ bò xuống, cho nên rơi xuống nhẹ hơn.

Nghĩ xong, hắn nhắc chân giậm mạnh xuống một cái.

“Ầm” một tiếng, một vách đá đột nhiên xoay tròn.

Không gian ở đáy giếng chỉ rộng bấy nhiêu, vách đá xoay, đương nhiên Bạch Ngọc Đường cũng phải đi theo, liền bị chuyển vào phía bên kia của vách đá... Xung quanh cũng sáng lên.

.

.

Sau khi mắt quen với ánh sáng rồi, Bạch Ngọc Đường thấy được sau vách đá là một căn phòng, bốn phía đều có đốt đèn, ở giữa là một cái bàn đá, bên trên có một người ngồi khoanh chân, cúi đầu nhìn hắn.

Bạch Ngọc Đường lập tức thở phào: người nọ gầy gầy mặc lam y, hai tay chống cằm nhìn hắn ngáp một cái, “Chậm quá đi.”

Không phải chính là Triển Chiêu sao.

Bạch Ngọc Đường đi đến: “Ngươi không sao chứ?”

Triển Chiêu lắc đầu, Bạch Ngọc Đường thổi tắt hỏa tập, bắt đầu nhìn quanh.

“Ta vừa xuống đã bị xoay đến đây rồi, phát hiện phía sau còn có một con đường, nhưng mà nghĩ ngươi nhất định sẽ xuống, cho nên chờ ngươi cùng đi... Nhưng mà...” Nói đến đây, Triển Chiêu hí mắt: “Chậm quá chậm quá chậm quá, Bạch đại hiệp!”

Bạch Ngọc Đường cười cười: “Ngươi chắc chắn ta sẽ xuống sao? Nơi này có khả năng gây nguy hiểm đến tính mạng đấy.”

“Người có nghĩa khí mà.” Triển Chiêu lầm bầm.

Bạch Ngọc Đường cười thầm, chỉ đơn giản là vì nghĩa khí sao?

“Sớm biết vậy đã nhảy xuống rồi.” Bạch Ngọc Đường nhàn nhạt nói: “Ta còn nghĩ là ngươi bị thương.”

“Làm sao có thể!” Triển Chiêu lắc đầu: “Chỉ cao chút như vậy.”

Hình ảnh Bạch Ngọc Đường vẫn hình dung không phải thế này, hắn còn muốn Triển Chiêu ngã bị một vết thương nhẹ, sau đó mình sẽ công hắn trèo lên... Sau đó lại công hắn đi tìm người cứu chữa. Mèo tinh chín mệnh! [=))) cái gì vậy, ngôn tình kinh điển sao, giới ơi Bạch kì thị =))))]

“A.” Triển Chiêu bất chợt nhớ đến, “Ngươi cũng xuống đây rồi, vậy con chim ưng của Hồng Liệt thì sao?”

“Quên mất rồi.” Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ: “Có lẽ sẽ quay về tìm bọn Công Tôn...”

“Vậy bọn họ sẽ biết chúng ta gặp chuyện.” Triển Chiêu lại tiếp tục dự đoán: “Nhất định sẽ đến tìm chúng ta.”

“Chờ sao?” Bạch Ngọc Đường nhìn quanh: “Hay vào xem thử rồi ra?”

“Ra không được nữa!” Triển Chiêu nghiêm túc nói: “Có vẻ như chỗ này chỉ mở được từ bên ngoài!”

Bạch Ngọc Đường vừa nghe đến đây lập tức quay lại đá cửa, quả nhiên vô dụng. Chắc! Sớm biết thế này khi này đã nhảy xuống rồi, tốn công tạo đường lui.

“Thôi đi, đừng chờ bọn họ nữa.” Triễn Chiêu nhảy xuống: “Chúng ta vào xem đi, bên trong rất giống một địa cung, nói không chừng có đường ra.”

Bạch Ngọc Đường thấy trên vẻ mặt Triễn Chiêu có chút hưng phấn, liền biết hắn đã phát hiện được gì đó, hỏi: “Có khi nào là Ẩn Cung?”

“Có khả năng,” Triễn Chiêu cười híp chỉ chỉ hai cây đuốc trên bàn, là khi nãy hắn ở đây một mình chán nên làm.”

“Đúng rồi, lúc người vào đuốc đã sáng?” Bạch Ngọc Đường nhìn những ngọn đèn treo trên bốn vách tường, hơi khó hiểu,

những ngọn đèn thật thật sự rất sáng!

“Đúng vậy, dường như là trường minh đăng[đèn đốt suốt ngày đêm].” Triễn Chiêu cầm đuốc qua, kéo một cái ghế đá qua trèo lên, muốn chấm chút dầu thắp rồi châm đuốc. Nhưng vừa leo lên ghế nhìn lên ngọn đèn, lại không nhìn được nhú mảy, nhìn chăm chăm vào đó.

Bạch Ngọc Đường thấy vẻ mặt hắn giống hệt con mèo thấy thứ gì mới lạ, liền nhảy lên cùng, thứ thấy được trước mắt cũng khiến hắn cau mày.

Ngọn đèn treo giữa không trung rất lớn, bên trong đầy dầu thắp vàng óng, nhưng bắc đèn ngâm trong đó thật sự quá đáng sợ! Không phải cây cỏ cũng không phải sợi vải, mà là một lớp da người mềm oặt đã lột sạch xương.

“Ủ...” Triễn Chiêu cảm thấy khí lạnh tỏa ra sau lưng, hỏi Bạch Ngọc Đường: “Đây là nhân du đăng? Thật sự có thứ này sao?”

Bạch Ngọc Đường ho khan một tiếng: “Thật ra từng nghe nói qua, nhưng không ngờ là có thật, thảo nào là trường minh đăng, có người nói lại đèn này ít nhất có thể cháy suốt hai nghìn năm không tắt.”

“Phương pháp kinh khủng như vậy, chủ nhân nơi này chắc chắn là bạo quân.” Triễn Chiêu ghét nhất là loại chuyện này, do dự xem có nên châm đuốc vào không. Lớp da người cháy xém thật sự quá chói mắt.

“Người cứ coi như chết rồi bị biến thành như vậy đi.” Bạch Ngọc Đường thuận miệng nói một câu, muốn an ủi Triễn Chiêu một chút.

Vậy mà Triễn Chiêu lại mở to mắt nhìn hắn: “Còn có làm từ lúc còn sống sao?!”

Bạch Ngọc Đường há hốc, nghĩ thầm con mèo này không biết luyện nhân du cần dùng người sống sao?!

“A...” Bạch Ngọc Đường chỉ đành chỉ chỉ vào ngọn đèn kia nói với Triễn Chiêu: “Châm lửa rồi chúng ta đi thôi, dù sao cũng đã đốt nhiều năm như vậy, nói không chừng chỉ là hầu tử bị cạo sạch lông.”

Triễn Chiêu càng nghe càng thấy buồn nôn, nhưng cũng cầm đuốc nhúng vào dầu thắp, châm lửa rồi đưa cho Bạch Ngọc Đường, bái vài cái trước ngọn nhân du đăng kia, xuống đất cùng Bạch Ngọc Đường đi tới.

.

.

Hai người cầm đuốc vừa đi đến trước cánh cửa sau khép hờ của căn phòng, Triễn Chiêu đột nhiên kéo Bạch Ngọc Đường: “Chờ một chút.”

“Làm sao vậy?” Bạch Ngọc Đường thấy con mèo kia cười thần bí, hơi híp mắt, có thể Triễn Chiêu đã biết được chuyện thú vị gì rồi.

“Người nhắm mắt lại.” Triễn Chiêu bảo Bạch Ngọc Đường.

“Làm gì?” Bạch Ngọc Đường không hiểu.

“Nhắm lại đi! Cho người xem thứ hay!” Triễn Chiêu giống hệt như sắp dâng bảo bối, Bạch Ngọc Đường đành phải nhắm mắt lại. [Coi chừng bị cục ngu đó hôn lén =.=]

Nắm tay Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu đẩy cửa ra, dẫn Bạch Ngọc Đường đi tới vài bước, nói: “Mở mắt được rồi.”

Bạch Ngọc Đường mở mắt... Lập tức ngăn người.

Bạch Ngọc Đường không phải người dễ giật mình, đã thấy không ít thứ tốt thứ lạ, nhưng tình cảnh như thế này tuyệt đối là lần đầu tiên nhìn thấy.

Chỗ bọn họ đang đứng hiện tại là một sườn núi cao, nhìn ra xa, bên dưới là một tòa thành trì. Quy mô tòa thành này không nhỏ, từng căn nhà đều được xây dựng từ đất đá, khí thế to lớn bố cục lại tinh tế, phía xa còn có một tòa cung điện nguy nga.

Triển Chiêu bảo hấn nhắm mắt cũng chính là vì muốn thấy vẻ mặt này trên khuôn mặt bằng sơn ngàn năm của Bạch Ngọc Đường, cười hỏi: “Lợi hại không?”

“Có...” Bạch Ngọc Đường không kiềm chế được gật đầu: “Không ngờ lại là một tòa thành dưới mặt đất.”

“Nơi này thật sự giống địa cung, người nói có thể còn có người sống không?” Triển Chiêu chỉ chỉ ánh sáng lập lòe: “Nếu ngọn đèn này không phải trường minh đăng, nói không chừng còn có người sống ở đây.”

“Chuyện này hấn là không có khả năng, lâu như vậy ăn cái gì sống chứ?” Bạch Ngọc Đường nói, cùng Triển Chiêu đi xuống.

“Miêu Nhi.”

“Sao?” Triển Chiêu vừa trả lời vừa hiếu kì nhìn quanh, nhìn con đường và những ngôi nhà bỏ hoang.

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn bàn tay Triển Chiêu đang nắm tay hấn, không nói gì, chỉ hỏi tiếp: “Có nhận ra là kiến trúc của thời đại nào không?”

Triển Chiêu lắc đầu: “Không nhận ra, không phải người văn võ toàn tài sao? Có nhận ra không?”

“Người mới văn võ toàn tài.” Bạch Ngọc Đường cười cười: “Có thể chỉ có Công Tôn mới nhận ra, nhưng quả thật rất tinh xảo!”

“Người xem!” Triển Chiêu kéo Bạch Ngọc Đường một cái, dẫn hấn đến trước một căn nhà, chỉ vào tấm bia đá có chữ viết:

“Xem văn tự trên đó!”

Bạch Ngọc Đường cúi đầu nhìn, phát hiện thứ được viết trên đó không phải hán tự, mà là những kí hiệu các gánh hát dùng.

“Ha!” Triển Chiêu nói nửa đùa: “Có khi nào đây là nơi các gánh hát tụ tập trước đây không?”

Bạch Ngọc Đường nhìn hấn cười: “Chúng ta đang ở dưới mặt đất, hiện tại kêu trời trời không thấu kêu đất đất không hay, người còn có tâm trạng nói đùa sao?”

Triển Chiêu cười nhẹ, cũng không biết có phải do ánh đèn hay không, Bạch Ngọc Đường cảm thấy nụ cười của Triển Chiêu dưới ánh sáng nhàn nhạt, luôn mang đến cảm giác ấm áp.

Hai người tiếp tục đi tới.

.

.

Quả nhiên là một tòa tử thành, không có bất cứ vật sống nào, hai người đã đi lâu như vậy, đừng nói là người sống, đến một con chuột cũng không có.

“Miêu Nhi, người từng nghe nói về tử thành chưa?”

“Có... Không phải trước đây Triệu Phổ đã từng nói sao, khi hấn đánh giặc, từng gặp rất nhiều thành trống hoặc doanh trại bỏ hoang. Cứ như là trong một đêm người lẫn gia súc đều biến mất, mà nhà ở đồ dùng lại được bảo tồn rất tốt.”

“Phải.” Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu: “Trước đây khi ta cùng đại ca vào núi, cũng từng gặp qua những thôn làng như vậy, trong nôi vẫn còn cơm gạo, thư trên bàn chỉ mới viết một nửa. Cứ như một trận gió thổi qua khiến mọi người biến mất.”

“Đúng vậy, tương truyền đó là quỷ hỏa liệu thành[thành bị lửa ma đốt], tất cả vật sống đều hóa thành tro bụi, vật chết bất biến.” Triển Chiêu thở dài: “Thật muốn nhìn xem quỷ hỏa là thứ gì.”

“Miêu Nhi...” Ngay lúc ấy, đột nhiên Bạch Ngọc Đường ngắt lời Triển Chiêu.

“Sao?” Triển Chiêu quay đầu lại nhìn hắn, thấy vẻ mặt hắn rất kì dị nhìn chăm chú một ngõ nhỏ trước mặt. Triển Chiêu nhìn về phía ánh mắt hắn, không có gì bất thường, hiểu kì: “Làm sao vậy?”

“Ta... Đường như thấy người...”

Triển Chiêu giật mình một cái: “Người... Người nào?”

Trên mặt Bạch Ngọc Đường xuất hiện một loại biểu cảm rất phức tạp, môi khép mở, “Một cái bóng trắng, vừa mới lướt qua.”

52. Q.2 - Chương 25: Lưỡng Cá Nhân (hai Người)

Triển Chiêu nghĩ một lúc mới phản ứng lại được, Bạch Ngọc Đường nói với mình hắn thấy quỷ, còn là một bóng trắng! Điều đầu tiên Triển Chiêu nghĩ là, có khi nào là Bạch Ngọc Đường nhìn thấy sương trắng gì đó?! Không đúng, đâu có sương! Dải lụa trắng? Cũng đâu có lụa! Có khi nào là bóng của Bạch Ngọc Đường không?

Bạch Ngọc Đường đã đi qua chỗ ngõ nhỏ bên kia.

Triển Chiêu vội vàng chạy theo.

Hai người đi đến cuối đường, nhìn khắp xung quanh, thế nhưng ngoài ngõ cũng chỉ có ngõ, các đường nhỏ ở đây đều tương tự như nhau, ngang ngang dọc dọc đều giống hệt, chỉ có một tòa cung điện ở phía xa là khác... Nhưng hoàn toàn không có quỷ ảnh nào.

“Có lẽ chỉ là ảo giác, do ta nhìn lầm rồi.” Bạch Ngọc Đường lắc lắc đầu, nghĩ dường như mình có chút căng thẳng, từ nhỏ hắn đã không thích những không gian tù túng tối tăm thế này.

“Đi tiếp xem thử đi.” Triển Chiêu xoay người tiếp tục đi tới, Bạch Ngọc Đường ở ngay bên cạnh, vẫn đang hồi tưởng lại bóng trắng vừa thấy... Hiện tại nhớ đến, dường như có chỗ nào không đúng, nhưng cụ thể là chỗ nào không đúng? Hắn cũng không nói được.

Hai người quay lại con đường lớn ở trung tâm lúc đầu, tiếp tục đi tới.

.

.

“Miêu Nhi, con đường này dường như cũng kiến tạo từ cùng một phương pháp với chiến đạo cổ đại, phong cách nhà cửa giống của thời Tần Hán.”

“Phải...” Triển Chiêu gật đầu, nhìn thấy tám bia đá trước mỗi con đường: “Người xem, bia đá của mỗi con đường đều có những văn tự khác nhau, có khi nào là họ của từng gia tộc hay là cột mốc không?”

“Khắc họ ở đại môn... Cũng giống như các bức hoành hiện nay?” Bạch Ngọc Đường cũng cảm thấy rất thú vị.

Hai người đi trên con đường tối mịt mù, chỉ dựa vào ánh sáng của cây đuốc trong tay, nơi ánh sáng chiếu được cũng hữu hạn, bốn phía cực kì tĩnh mịch, chỉ nhờ hai người không ngừng nói chuyện, mới có được chút sinh khí.

Bạch Ngọc Đường đột nhiên cảm thấy, nếu như thật không thể ra khỏi đây, thật may có Triển Chiêu ở đây cùng mình, có hắn, ít nhất mình cũng sẽ không thấy khó chịu.

Hai người cứ như vậy sóng vai đi tới, cứ như con đường này vĩnh viễn không có điểm dừng.

.

.

Lại đi thêm không biết bao lâu, Triển Chiêu đột nhiên dừng lại.

Bạch Ngọc Đường sững sốt, nhìn hẩn.

Triển Chiêu do dự một lúc, cuối cùng vẫn là đưa bàn tay vừa thả ra qua, muốn nắm lấy tay Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường lật tay lại, nắm lấy tay hẩn.

Triển Chiêu ngẩn người nhìn.

Bạch Ngọc Đường tiến sát tới một chút, nhẹ giọng nói: “Giúp ta cầm đuốc.”

Triển Chiêu ngậy người, thấy Bạch Ngọc Đường đưa cây đuốc ỳnh, Triển Chiêu giơ hai ngón tay còn trống bên tay cầm đuốc ra giữ giúp hẩn.

“Rẹt” một tiếng, Bạch Ngọc Đường xé một mảnh vải thật dài từ tay áo xuống, quấn chặt bàn tay của Triển Chiêu và mình lại, thắt nút.

Triển Chiêu lại ngẩn người, nhìn hẩn.

Bạch Ngọc Đường cầm lại cây đuốc, nhàn nhạt nói một câu: “Ta thật không muốn ở một mình tại nơi quỷ quái này, người cũng đừng rút vào cái hố nào nữa, có rơi thì chúng ta cùng rơi.”

Triển Chiêu ngẩn người rất lâu sau mới gật đầu: “Được, có rơi thì cùng rơi!”

Nói xong, hai người quay đầu, lại phát hiện thấy từ chỗ tối nhất... Có thứ gì lướt qua: một bóng trắng!

“Há...” Triển Chiêu há hốc.

Bạch Ngọc Đường hỏi: “Không phải ta lại thấy ảo giác chứ?”

“Hình như ta cũng thấy!” Triển Chiêu nói xong, hai người liền đuổi theo... Bóng trắng kia đột nhiên bay lên, dường như là đang bò lên cầu thang, chỉ một thoáng đã không còn thấy đâu nữa.

Khi hai người đi đến gần mới phát hiện, thì ra phía trước là một dải bậc thang cao ngất.

Đưa đuốc lên xem, quả nhiên... Bên trên là tòa cung điện nguy nga.

Hai người đi lên... Cực kì ăn ý mà chuyển cây đuốc sang bên tay được cột vào nhau, tay kia cầm đao kiếm, cảnh giác đề phòng xung quanh... Cả hai người đều không tin tà ma, tuyệt đối không tin có quỷ! Cho nên, bóng trắng đó nhất định là người! Nếu đã là người, vậy chứng tỏ có đường vào, bởi vì một người sống không thể nào sinh tồn ở một nơi cách biệt với bên ngoài lâu như vậy!

Bước lên theo bậc thang, hai người lên đỉnh... Liền thấy một sơn môn rất lớn sừng sững, hai bên có thần thú trấn sơn. Không phải kì lân hay tì hưu, mà là hai con bát trảo long[rồng tám móng] đang giương nanh múa vuốt!

“Bát trảo long?” Đây là lần đầu tiên Bạch Ngọc Đường thấy loại rồng kì lạ như thế này.

“Rồng có bốn móng vuốt mà đứng không?” Triển Chiêu hỏi: “Mặt con rồng này cũng không giống những con rồng bình thường...”

“Két...”

Hai người còn đang nghiên cứu tượng rồng, đột nhiên... Nghe thấy một thanh âm kì quái, cửa đại điện trước mặt mở ra. Hai người kinh ngạc, cùng đưa mắt nhìn, liền thấy sau cánh cửa... Bóng lưng một bạch y nhân lướt qua. Hai người lập tức xác định lại lần nữa, đó là một người mặc bạch y, có thể thấy rõ hai bàn tay!

Bạch y nhân gần như lập tức biến mất vào trong môn động[cửa tò vò].

“Miêu Nhi...” Bạch Ngọc Đường gọi Triển Chiêu một tiếng.

“Phải!” Triển Chiêu gật đầu: “Dường như hần muốn chúng ta vào đó!”

Hai người nhìn nhau một cái, quyết định đi vào... Dù sao thì đứng tại đây cũng không làm được gì, còn không bằng đi vào xem rõ ràng.

.

.

Bước nhanh vào đại điện, nương theo ánh lửa thấy được trường minh đăng ở lối vào, cũng giống hệt như những trường minh đăng da người trong địa cung, chỉ là đang tắt, không được châm!

Bạch Ngọc Đường đưa tay nhẹ nhàng châm lên...

“Phùng” một tiếng, ánh lửa nhanh chóng bùng lên... Giữa những ngọn trường minh đăng này đều có cơ quan liên kết rất tinh xảo... Châm một ngọn, những ngọn đèn còn lại cũng sẽ cháy lên.

Chỉ trong nháy mắt, bốn phía đầy ánh lửa... Trường minh đăng không ngừng cháy lên, càng lúc càng sáng.

Lúc này, hai người cũng đã thấy rõ ràng đại điện này rộng bao nhiêu. Đèn sáng rực một đường phía trước, tượng điêu khắc cả quần long[đàn rồng] khiến cả Bạch Ngọc Đường lẫn Triển Chiêu đều há hốc. Hai người bọn họ cũng không phải người chưa thấy việc lạ, nhưng loại cảnh tượng này thật sự gây chấn động quá mạnh...

“Bao nhiêu con?” Bạch Ngọc Đường nhin không được hỏi.

Đầu Triển Chiêu lắc lắc.

Ngay lúc ấy, đột nhiên có người đáp lại: “Chín mươi chín con.”

Giữa nơi địa cung âm trầm u ám, bị chôn sâu suốt ngàn năm tuyệt đối không người này lại có người trả lời bọn họ. Cho dù đây là Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, cũng không ngăn được cảm giác gió lạnh thổi qua sau gáy.

Triển Chiêu càng nghi ngờ hơn, bởi vì hần cảm thấy giọng nói này quen tai.

Hai người nhìn về hướng thanh âm vọng đến, liền thấy ở phía trước có một cái đài lớn giữa trung tâm đại điện, trên đài có một tọa ỷ[ghế có lưng dựa] hình vuông rất lớn, cũng có quần long vờn quanh, hai người đều thầm khó hiểu: người kiến tạo cung điện này, rốt cuộc thích rồng đến mức nào?!

Trên tọa ỷ có một người, hần không ngồi trên tọa ỷ, mà ngồi trên lưng ghế, nhìn hai người bên dưới, người này không phải bạch y nhân mà hai người vẫn đuổi theo, mà là một nam tử mặc hắc y.

Cách khá xa, Bạch Ngọc Đường không thấy rõ tướng mạo hần, chỉ nhìn thấy hần mặc hắc y, thân hình cao gầy, tóc đen xõa tùy ý, sắc mặt rất trắng... Vành mắt hơi có quầng đen, khiến cả khuôn mặt rất u ám.

Triển Chiêu sau lưng đột nhiên mở miệng, không chắc chắn hỏi một tiếng: “Đại ca?”

Hắc y nhân kia chính là Triển Hạo... Trong nháy mắt Bạch Ngọc Đường đã hiểu rõ, nhưng lại lập tức không hiểu, vì sao hần lại ở đây?!

“Đã lâu không gặp.” Lời đáp của người kia dường như đã thừa nhận mình đúng thật là Triển Hạo, hần cúi đầu, nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đang đứng cách rất xa, đột nhiên hỏi: “Chiêu... Hần chính là Bạch Ngọc Đường sao?”

Triển Chiêu hơi nhú mày, Bạch Ngọc Đường cảm giác tay mình bị Triển Chiêu kéo kéo ra sau, dường như muốn mình lùi lại một chút, hần hơi không hiểu hành động của Triển Chiêu... Là một loại bảo vệ, hay một loại đề phòng? Hay có lẽ chỉ đơn giản là căng thẳng?

Triển Hạo ở phía trên, trong tay cầm một hộp nhỏ đen tuyền, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve, hỏi Triển Chiêu: “Hai mắt... Gần đây thế nào?”

Hai mày Triển Chiêu nhú càng chặt hơn: “Rốt cuộc huynh muốn làm gì?”

Triển Hạo lắc đầu: “Ta không có thời gian nói rõ ràng với đệ.”

“Hôm nay huynh không nói không được!” Triển Chiêu vận nội lực lên tay, kéo rách dải lụa... Giấy tay ra. Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn hắn, không nói gì.

“Sau này gặp lại.” Triển Hạo xoay người muốn đi.

“Khoan đã!” Triển Chiêu làm sao chịu để hắn đi, tung người đuổi theo.

Lên đến long đài Triển Chiêu mới phát hiện, trên đài hoàn toàn không có bậc thang, phải dùng khinh công mới có thể lên được... Triển Hạo vốn dĩ không biết võ công, làm sao có thể lên được?!

Bạch Ngọc Đường đứng bên dưới cũng nhìn ra manh mối, đồng thời, Triển Hạo đứng phía trên đột nhiên nhếch môi... Đường như đang hiện ra nụ cười đạt được ý xấu.

Bạch Ngọc Đường hoảng hốt, đuổi theo, hô một tiếng: “Miêu Nhi, cẩn thận!”

Triển Chiêu hạ xuống long đài, vừa nghe được lời Bạch Ngọc Đường lập tức dừng lại, không hề do dự.

“?!” Triển Hạo bên trên thấy được, vẻ mặt rất kinh ngạc, nói với Triển Chiêu: “Ta nhớ dường như đệ chưa từng nghe lời như thế.”

Cách rất gần, Triển Chiêu ngẩng mặt lên nhìn kĩ, người nọ đúng thật là Triển Hạo không sai, chỉ là ánh mắt cử chỉ... Triển Chiêu đã hiểu ra, có thể... Triển Hạo trước đây vẫn luôn che giấu điều gì, mình vẫn chưa từng hiểu được hắn.

Triển Hạo và Triển Chiêu nhìn nhau một lúc, lắc đầu: “Đệ đừng tìm ta nữa, ngoan ngoãn về cùng hắn đi.”[sao mà câu này nó bựa quá =.=]

Thấy Triển Hạo xoay người muốn đi, Triển Chiêu nhíu mày, định đuổi theo, “Đừng đi, rốt cuộc huynh muốn làm gì?”

Còn chưa nói xong, chợt Triển Hạo quay đầu lại, ánh mắt lạnh băng: “Nếu đuổi theo, vậy đệ đừng hỏi hắn...”

Triển Chiêu sững sốt, chỉ thấy Triển Hạo đưa tay vỗ lên một vòng đá hắc sắc trên tay ghe.

Một tiếng nổ lớn truyền đến, như sơn băng địa liệt[núi lở đất sụp], toàn bộ long đài và đại điện đều chấn động.

Triển Chiêu lập tức quay đầu nhìn, liền thấy mặt đất hai bên long đài bắt đầu sụp xuống. Dưới chân Bạch Ngọc Đường xuất hiện một khe nứt lớn... Không phải, nói chính xác là, cả mặt đất đều đổ sập.

“Ngọc Đường!” Triển Chiêu gọi to.

Bạch Ngọc Đường đã sớm nhìn thấy, hắn tung người nhảy lên muốn lùi về phía sau, thế nhưng mặt đất quá rộng, có thể nói là tiền bất trừ thôn hậu bất trừ điểm[Trước không có thôn sau không có điểm: nơi hoang vu đồng không mông quạnh, đây là một dạng địa hình Thiên Cửu Biến, gọi là “tuyệt địa” (đường cùng)]... Hoàn toàn không có nơi để mượn lực, dù khinh công Bạch Ngọc Đường cao đến đâu, cũng không có khả năng bay giữa không trung không cần ngoại lực... Như Ảnh Tùy Hình không phải Yến tử Phi, Yến tử Phi cũng không thể khiến người thật sự hóa thành chim yến!

Bạch Ngọc Đường không còn đường lui, nhíu mày... Chỉ còn cách để mặc cho bản thân rơi xuống vực sâu không đáy này.

Triển Hạo cười lạnh một tiếng, ngẩng mặt, liền thấy trên đầu một con trong đàn cự long phía trên có một bạch y nhân đang ngồi, là Lý Phi Thường!

Triển Chiêu cau mày, Lý Phi Thường thả một đoạn lụa trắng xuống, Triển Hạo đưa tay bắt lấy, mượn lực nhảy lên... Hắn biết công phu!

Triển Chiêu biết, nếu để Triển Hạo đi, có khả năng rất lâu sau mới có thể tìm được hắn... Nhưng đầu hắn nghĩ vậy, thân thể đã nhảy xuống, đuổi theo Bạch Ngọc Đường.

Triển Hạo đi thì cứ đi đi, hiện tại Triển Chiêu chỉ nhớ rõ lời khi nãy đã đáp ứng Bạch Ngọc Đường... Có chết cũng cùng chết, nơi quỷ quái như thế này, làm sao có thể để hắn lại một mình.

Triển Hạo đứng trên long đài, nhìn Triển Chiêu đuổi theo bắt lấy Bạch Ngọc Đường, sau đó là tiếng nước “Ùm” vang, hai người cùng rơi xuống dòng sông dưới đáy vực.

Triển Hạo cười, khẽ lắc đầu: “Tiểu tử ngốc.”

“Môn chủ, đi thôi, đã lấy được thứ cần lấy rồi, không nên ở lâu.” Lý Phi Thường thấp giọng nói.

Triển Hạo gật đầu, cùng hắn rời đi.

.

...

.

Dưới đáy địa cung là dòng nước ngầm lạnh buốt tận xương... Dòng nước chảy hơn nửa lại rất xiết. Triển Chiêu bắt được tay Bạch Ngọc Đường, khả năng bơi của hắn còn kém hơn Bạch Ngọc Đường, uống vào một ngụm nước, hơi sặc.

Giữa hoảng loạn, Triển Chiêu cảm giác Bạch Ngọc Đường ôm lấy hắn đẩy người lên, vừa thở gấp vài hơi đã nghe Bạch Ngọc Đường nói: “Nín thở!”

Thật ra Triển Chiêu cũng muốn nín thở, nhưng vừa bị sặc nước khiến hắn rất khó chịu, còn chưa kịp thở đã lại chìm xuống.

Cảm giác thân thể nương theo dòng nước trôi nhanh về phía trước... Triển Chiêu bản năng túm chặt lấy Bạch Ngọc Đường, chỉ cảm thấy ngập thở... Trong nước tối đen, không nhìn thấy được gì, nhưng tay mình đang nắm lấy tay Bạch Ngọc Đường là chắc chắn, Triển Chiêu thoáng an tâm, lồng ngực càng lúc càng khó chịu, trong tai đã có tiếng u u.

Ngay khi Triển Chiêu nghĩ mình đã sắp chịu không được nữa, có thứ gì kè lên môi mình... Sau đó là một luồng khí được đưa vào.

Triển Chiêu cũng rất không kém, dưới tình huống bị đè nén cực độ không còn thời gian suy nghĩ đây là tình huống thế nào, nhân tiện đỏ mặt một cái... Ngay sau đó, hôn mê.

.

...

.

Không biết đã qua bao lâu, Triển Chiêu cảm giác có hơi thở nóng rực phả lên má mình. Dần dần tỉnh lại, mở mắt, ánh sáng rất chói, hoàn toàn đối nghịch với khung cảnh tối mịt trong kí ức.

Hít sâu mấy hơi, thở ra hết trọc khí trong ngực, Triển Chiêu mới bắt đầu vui mừng, thấy được bầu trời cùng tán cây trên đầu, sau đó nghe thấy giọng nói trong trẻo: “A! Miêu Miêu tỉnh rồi!”

Ngay sau đó lồng ngực bị thứ gì đó nặng nề đè xuống.

“Khụ khụ...” Triển Chiêu lại nôn ra mấy ngụm nước, vật nặng mềm nhũn bị ôm đi, giọng nói quen thuộc truyền đến: “Cẩn Nhì, đừng đè Triển đại ca!”

“Ô... Hơi kích động quá!”

Triển Chiêu hoàn hồn lại, liền thấy Công Tôn xuất hiện trước mắt, cúi đầu nhìn vào mắt hắn tay bắt mạch cho hắn, Tử Ảnh đưa đến một bình rượu để hắn uống một ngụm, Thiêu Dao Tử cay nồng vào bụng, Triển Chiêu cảm thấy mình sống lại rồi, toàn thân đau nhức lại còn lạnh buốt.

“Không sao chứ?” Công Tôn hỏi.

“Bạch...” Triển Chiêu mở miệng liền hỏi Bạch Ngọc Đường, lại cảm giác trong tay mình còn đang nắm tay ai đó!

Công Tôn chỉ chỉ bên cạnh, Triển Chiêu xoay mặt sang, liền thấy khuôn mặt tuấn mỹ của Bạch Ngọc Đường ngay bên cạnh, nhưng còn đang nhắm mắt, dường như vẫn chưa tỉnh.

“Hắn thế nào rồi?” Triển Chiêu hỏi.

“Hắn bị thương nặng hơn người một chút.” Triệu Phổ đứng bên cạnh, “Nhưng mà may mắn hai người không có việc gì.”

“Chúng ta vừa tìm thấy người!” Công Tôn vừa nói vừa đẩy Thạch Đầu đang muốn bỏ đến cộ Triển Chiêu ra, Thạch Đầu vừa định đi liếm Bạch Ngọc Đường thì bị Tiểu Tứ Tử nắm lông kéo về: “Thạch Đầu, không được nhân cơ hội chiếm tiện nghi người khác!”

Lúc này Triển Chiêu mới phát hiện, bọn họ đã ra khỏi địa cung, đang nằm bên bờ một hồ nước, thì ra dòng nước ngầm thông đến đây.

“Làm sao các người...” Triển Chiêu không hiểu vì sao bọn Công Tôn tìm được mình.

“Nó giúp chúng ta tìm các người.” Tử Ảnh chỉ lên một ngọn cây bên cạnh, con chim ưng của Hồng Liệt đang đứng trên đó, oai phong phẩy cánh.

Ngay lúc đó, các ảnh vệ đã đánh xe đến.

Mọi người khiêng Bạch Ngọc Đường vào xe ngựa, Triển Chiêu có thể đi được, được Công Tôn đỡ lên xe.

Triệu Phổ mang hai bộ y phục khô đến, nói với Triển Chiêu: “Có lạnh không? Thay cho hắn luôn.” Nói xong, hạ màn xuống.

Triển Chiêu nhanh nhẹn tự thay ình xong, đảo mắt... Nhìn Bạch Ngọc Đường còn đang hôn mê bên cạnh.

Đến gần nhìn thử, y phục trên người hắn đã ướt đầm, lại nhìn nhìn bộ y phục khô trên tay, Triển Chiêu động thủ, nhẹ nhàng gỡ nút thắt trên áo Bạch Ngọc Đường ra...

Vừa cởi được hai y khâu[nút áo], đã thấy được lớp lý y[áo trong] bạch sắc bên trong, Triển Chiêu do dự... Làm sao mới tốt đây?

Bạch Ngọc Đường vẫn không tỉnh lại.

Triển Chiêu nghĩ thay y phục là vì tốt cho hắn, là chuyện quang minh chính đại, lại động thủ kéo đai lưng hắn. Ngay lúc ấy, ánh mắt lại lạc đến trên môi Bạch Ngọc Đường.

Hiện tại trời đã sáng, chuyện thế này phải xảy ra vào đêm mới đúng. Đêm qua trong màn nước tối đen, Bạch Ngọc Đường có dùng miệng độ khí ình sao?

Là do ma xui quỷ khiến, Triển Chiêu đưa tay nhẹ nhàng sờ sờ lên môi Bạch Ngọc Đường, dường như, đúng thật là loại cảm giác này, môi rất đẹp, mỏng mà mềm mại. Triển Chiêu lại sờ sờ của mình... Hắn là vậy rồi.

Sờ a sờ, Triển Chiêu lại bắt đầu ngăn người suy nghĩ, chợt Bạch Ngọc Đường mở miệng: “Người chậm quá, ta sắp lạnh chết rồi... Thay y phục rồi sờ tiếp có được không?”

Triển Chiêu hoảng hốt cảm y phục vút hết lên mặt hắn, đây chính là cái gọi là có tật giật mình.

Một lát sau, Bạch Ngọc Đường mới đưa tay đẩy y phục ra, bắt đắ dĩ nhìn hắn: “Người thật lợi hại, khi này muốn phi lễ ta hiện tại muốn làm ngộp chết ta?”

“Nào có?!” Hai tai Triển Chiêu đỏ bừng, “Không có!”

Bạch Ngọc Đường bắt đắ dĩ lắc đầu, cử động một chút: “A...”

“Làm sao vậy?”

“Tay...” Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn tay trái mình.

Triển Chiêu đến gần xem, liền thấy Công Tôn đã kẹp vào hai thanh nẹp cho Bạch Ngọc Đường.

“Là gãy xương.” Công Tôn nghe thấy tiếng động, vén màn xe lên, đưa nước và thức ăn vào cho hai người, “Mau thay y phục, tay người quay về còn phải đắp thuốc, thương gân động cốt phải nghỉ ngơi một trăm ngày, người đừng làm bậy!”

Bạch Ngọc Đường không nói gì, nhìn nhìn Triển Chiêu, đẩy bộ y phục khô vào tay hắn: “Làm phiền rồi.”

Triển Chiêu xấu hổ giúp Bạch Ngọc Đường thay y phục.

53. Q.2 - Chương 26: Khải Trình (khởi Hành)

Không cần phải nói có bao nhiêu ngược ngùng.

Trong xe ngựa chỉ có bấy nhiêu không gian, Triển Chiêu mất không ít sức lực, mắt không biết nhìn đi đâu cho phải. Hơn nữa, Bạch Ngọc Đường cũng không chịu phối hợp.

Triển Chiêu bảo hần nâng tay, hần bắt động, bảo hần xoay mặt, hần lại nhìn chăm chăm vào mình, ban đầu Triển Chiêu còn nghĩ Bạch Ngọc Đường đang đùa với mình, dù sao thì trước nay hần vẫn vậy. Nhưng một lúc sau, Triển Chiêu mới cảm thấy hình như không đúng, dường như Bạch Ngọc Đường đang giận, không biết làm sao rồi... Minh đắc tội hần lúc nào sao?

Thật vất vả làm xong, Triển Chiêu vội vàng đuổi đi hình ảnh vốn là phi lễ vật thị nhưng đã bị hần nhìn rõ ràng ra khỏi đầu, bình tĩnh lại, ngồi xa xa nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường dựa bên cửa sổ, ngăn người nhìn cảnh sắc mờ mịt bên ngoài, rõ ràng sáng sớm nay còn là dương quang xán lạn, hiện tại lại có sương mù, thái dương trốn sau cụm mây, hình như cũng đang giận dỗi.

Triển Chiêu cố ý ngồi cạnh hần, nói chuyện với hần, nhưng hần lại uể oải thờ ơ, không muốn nhìn đến. Triển Chiêu xác định lại một lần nữa: không vui cho nên giận dỗi rồi! Vì tay bị thương... Hay còn vì nguyên nhân khác?

Nhìn nhìn cánh tay bị thương của Bạch Ngọc Đường, chính là bên tay tối qua đã cột vào cùng mình.

Đột nhiên linh quang[vàng sáng thần kì] lóe lên, trong chớp mắt Triển Chiêu đã hiểu ra... Có khi nào là vì khi còn trong địa cung, mình rút tay ra đuổi theo Triển Hạo, bỏ hần lại một mình... Cho nên đang giận.

Triển Chiêu gãi gãi đầu, cảm thấy mình có chút thiếu nghĩa khí, nhưng mà khi đó cũng đâu nghĩ được nhiều.

.

.

Ngoài xe ngựa, Tiểu Tứ Tử ngồi trên lưng Thạch Đầu, hiếu kì áp tai vào xe ngựa nghe động tĩnh bên trong, Tiêu Lương ngồi trên lưng Tiễn Tử, đưa tay chọc chọc bảo bối, hỏi: “Cẩn Nhi, nghe cái gì đó?”

Tiểu Tứ Tử lắc đầu, quay sang phía Tiêu Lương hừ một tiếng, chỉ chỉ vào xe ngựa khoát tay, ý bảo là không có âm thanh nào hết! Hơn nữa còn tinh tế phát hiện bầu không khí bên trong không được đúng lắm! Tuy cả Bạch Ngọc Đường lẫn Triển Chiêu đều không phải người nói nhiều, nhưng mà trước đây, khi hai bọn họ ở cùng nhau luôn nói nói cười cười!

.

.

Về đến nha môn, liền thấy người của phủ Khai Phong đã đến nơi.

Bàng thái sư vừa đến cửa nha môn, cái khác mặc kệ, vừa xuống xe phải lao đến chỗ Tiểu Tứ Tử trước, miệng hô: “Bảo bối nhi! Đến đây ta ôm một cái, nhớ chết ta!”

Tiểu Tứ Tử cũng thân với thái sư, được bế lên rồi thì luôn miệng gọi Tiểu Đỗ Tử Tiểu Đỗ Tử rất vui vẻ, Bàng thái sư ước lượng một chút, ai da, lại béo thêm một chút rồi.

Bao Chứng cũng xuống xe, hỏi Triển Chiêu tình huống thế nào rồi, Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường vào phủ, vốn muốn đi theo, nhưng chuyện trong địa cung ngoài hần ra không còn ai biết, đành phải ở lại tường thuật cho Bao Chứng.

Mọi người tập hợp lại thảo luận chuyện vụ án, Công Tôn kéo Tiểu Tứ Tử vào phòng xử lý cánh tay bị thương của Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu mấy lần muốn vào xem thử, nhưng đều bị Bao Chứng túm lại hỏi chuyện.

Phía Triệu Phổ cũng có thu hoạch, các ảnh vệ tìm được một cây đao còn dính máu, được giấu dưới một vòm cầu văng người. Tìm hiểu nguồn gốc, lại bắt được bọn hung thủ sát hại cả nhà Lý gia, chúng là một toán người giang hồ, được Lý Phi Thường thuê với giá rất cao.

“Giết cả nhà mình?!” Mọi người không ai hiểu được hành vi này của Lý Phi Thường.

Thế nhưng trong lòng Triển Chiêu đã có dự đoán, Lý Phi Thường đã đi cùng Triển Hạo rồi, có lẽ bọn họ còn có một bí mật lớn hơn.

Bọn Bao Chứng xử lý vụ án, Bàng thái sư phái nhân mã dựa theo lệnh của Triệu Trinh chia người ra tìm Ẩn Cung, thanh trừng đám người giang hồ tham vọng lấy được kho báu trong Ẩn Cung. Dựa theo bản đồ và nơi bọn Triển Chiêu gặp nạn, quả thật đã tìm được Ẩn Cung, bên trong cũng có một kho báu khá lớn, nhưng mọi người vẫn không biết Triển Hạo đã lấy đi thứ gì!

.

.

Triển Chiêu bị trì hoãn đến trưa mới có thể thoát thân chạy ra, cơm cũng không ăn đã chạy tới phòng Bạch Ngọc Đường, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương đang ngồi trong sân sắc thuốc.

“Tiểu Tứ Tử.” Triển Chiêu thấy cửa phòng đóng, liền đi đến hỏi Tiểu Tứ Tử: “Bạch Ngọc Đường đâu?”

“Bạch Bạch vừa bó thuốc, đang nghỉ ngơi.” Tiểu Tứ Tử vênh vênh môi, híp mắt liếc Triển Chiêu: “Có phải Miêu Miêu khi dễ Bạch Bạch rồi không?”

Triển Chiêu ngăn người: “Đâu có... Thông thường là hấn khi dễ ta chứ?”

“Nào có.” Tiểu Tứ Tử cầm cây quạt hương bồ quạt quạt nôi thuốc: “Bạch Bạch khi dễ người khác nhưng chưa từng khi dễ Miêu Miêu, Miêu Miêu không khi dễ người khác nhưng luôn khi dễ Bạch Bạch!”

.

...

.

Triển Chiêu há hốc, nghĩ thầm không biết Bao đại nhân có đem cái trống theo không, hấn muốn đi đánh trống kêu oan.

“Làm sao Tiểu Tứ Tử biết?” Triển Chiêu thăm dò Tiểu Tứ Tử, bế bảo bối lên đùi, giành cái ghế nhỏ của Tiểu Tứ Tử ngồi lên: “Hấn nói sao?”

Tiểu Tứ Tử nghiêng đầu: “Không có, nhưng mà dường như đang không vui.”

“Khụ khụ.” Triển Chiêu nâng cao giọng lên một chút, nói: “Cái đó... Là ta vô tâm, khi đó quá gấp gáp, ta nhận sai còn không được sao, Bạch đại hiệp đừng tính toán với ta nữa.”

.

...

.

Trong phòng, Bạch Ngọc Đường dựa vào cửa sổ uống trà, hấn đã sớm nghe Triển Chiêu và Tiểu Tứ Tử nói chuyện bên ngoài, bắt lực lắng đầu.

“Ô? Miêu Miêu làm gì rồi?” Tiểu Tứ Tử hiểu kì.

“Khụ khụ.” Triển Chiêu lại ho, nói: “Tiểu Tứ Tử nha, tay bị thương ăn thứ gì bổ? Chân giò heo có được không?”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp: “Được... Rất tốt.”

“Người tiếp tục sắc thuốc, ta đi hầm chân giò.” Nói xong thì chạy.

Tiểu Tứ Tử ôm má hỏi Tiêu Lương đang cười trộm bên cạnh: “Miêu Miêu đi hầm chân giò sao?”

“Ai...” Tiêu Lương chắc chắc mấy tiếng, đột nhiên cảm thán: “Ai, Cẩn Nhi, khi nào thì người mới có thể hầm chân giò cho ta nhỉ?”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp chớp: “Tiêu Lương Tử người cũng muốn ăn sao? Nói Miêu Miêu làm thêm một phần đi, ta muốn ăn mì thịt bò.”

Tiêu Lương đưa tay nheo má Tiểu Tứ Tử: “Tiểu ngốc tử.”

Tiểu Tứ Tử vừa nghe Tiêu Lương nói mình ngốc lập tức bỏ nhào đến muốn giáo huấn Tiêu Lương.

Tiêu Lương bị đánh một trận, nghĩ thầm... Tính tình Tiểu Tứ Tử ác liệt hơn rồi.

Trong phòng, Bạch Ngọc Đường dựa bên bàn rũ mắt, không biết đang nghĩ gì.

.

.

Triển Chiêu vốn dĩ đã biết nấu ăn, còn đi tìm đầu bếp của tửu lâu tốt nhất trong huyện Hưng Hóa đến chỉ dẫn, mất hết một buổi chiều để nấu một nồi chân giò hầm. Tự thử trước một chút, cực kì vừa ý gặt đầu, nghĩ dù Bạch Ngọc Đường có kén ăn mấy cũng sẽ thích, sau đó tự tay bưng nồi chạy vào phòng.

Bạch Ngọc Đường đã đứng lên, đang tựa bên bàn đọc một phong thư, Thạch Đầu ngồi bên cạnh liếm lông.

Triển Chiêu đặt nồi chân giò xuống bàn, đứng cạnh hần.

Ánh mắt từ trên mặt thư đi lên, nhìn Triển Chiêu, hai người nhìn nhau...

.

.

Rất lâu sau, Triển Chiêu cảm giác có thứ gì đó đè lên chân mình, cúi đầu nhìn, liền thấy Thạch Đầu đang cọ cọ chân hần làm nũng.

“Có đói không?” Triển Chiêu ngẩng đầu hỏi.

Bạch Ngọc Đường gấp thư lại, cầm muống lên, múc một ít nước canh cùng thịt giò, hương vị không tệ.

Triển Chiêu giúp hần, bưng một bát muốn dứt, nhưng tự hần cầm muống lên thử một chút, hơi bất ngờ... Triển Chiêu cũng thật giỏi, cái gì cũng biết làm!

Triển Chiêu đọc được trong ánh mắt Bạch Ngọc Đường vẻ tán thưởng, hơn nữa... Về không vui lúc nãy đã hoàn toàn không còn. Thấy hần không giận nữa, tâm trạng Triển Chiêu cũng tốt lên, lại trở lại hăng hái hoạt bát như thường ngày, lấy vai cọ cọ lên vai Bạch Ngọc Đường, nhìn hần đá đá mày.

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười nhìn hần... Tính cách Triển Chiêu quả nhiên rất dễ được yêu thích, thoải mái cởi mở lại rất thành thật, cương nhu vừa phải thông minh tinh tế, ai giận hần được?!

.

.

Ăn xong phần chân giò cuối cùng, Bạch Ngọc Đường bỏ bát xuống nói với Triển Chiêu: “Đại ca gửi thư đến, nói có chuyện cực kì cấp bách bảo ta lập tức quay về.”

Triển Chiêu sững sốt, nhìn nhìn sắc trời, đã muộn rồi.

“Lẽ ra đã đi từ chiều, nhưng còn phải chờ chân giò của người.” Bạch Ngọc Đường hơi nhếch môi.

Triển Chiêu ngẩn người mất một lúc mới hoàn hồn lại, hỏi: “Xảy ra chuyện gì rồi? Cấp bách như vậy?”

Bạch Ngọc Đường hơi lắc đầu: “Trong thư không nói, nhưng đại ca rất ít khi gửi thư thế này, có thể đã xảy ra chuyện lớn.” Vừa nói hần vừa xoay người cầm bao hành lý và cây đao lên, nói với Triển Chiêu: “Ta đi trước.”

“A...”

Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường đi ra cửa, muốn đuổi theo, không biết là muốn bảo hấn từ từ hay muốn nói gì, sốt ruột, không chú ý đập trúng đuôi Thạch Đầu cũng đang chạy theo.

“Chít chít chít!” Thạch Đầu bị đau kêu mấy tiếng lập tức bỏ chạy.

Triển Chiêu trượt chân, bổ nhào đến phía trước, vừa đúng lúc Bạch Ngọc Đường nghe thấy tiếng động quay người lại, thấy Triển Chiêu đang lao tới.

Triển Chiêu lao rất chính xác vào Bạch Ngọc Đường, không đề phòng, Bạch Ngọc Đường ngã ra sau... Cũng nhờ Triển đại hiệp phản ứng nhanh, vừa thấy đã biết không tốt, Bạch Ngọc Đường còn đang bị thương! Vội vàng xoay hấn lại, để lưng mình đập xuống mặt đất.

Bạch Ngọc Đường chống tay lên đất nhìn Triển Chiêu: con mèo này lại làm sao vậy?

Ngay lúc ấy, Bao Chứng đang muốn đến tìm Triển Chiêu hỏi chút chuyện, vừa đến cửa đã nghe bên trong “Xoảng” một tiếng, sau đó cửa bật ra, Thạch Đầu lao ra, chạy ra sân ngồi xuống liếm đuôi.

Bao Chứng khó hiểu, vừa đi qua cửa nhìn một cái...

.

.

“Khụ khụ...” Bao Chứng vội vàng giúp Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đóng cửa, hai người trong phòng cũng hoàn hồn, đột nhiên Triển Chiêu ngẩng mặt hỏi Bao Chứng: “Đại nhân... Ta về phủ sau được không?”

Bạch Ngọc Đường sững sốt, Bao Chứng cũng sững sốt.

“Ha... Được thì được.” Bao Chứng không hiểu nhìn Triển Chiêu, “Triển hộ vệ có việc?”

“Vâng.” Triển Chiêu bò dậy, đỡ luôn Bạch Ngọc Đường lên, “Tay Bạch huynh bị thương, ta muốn chăm sóc hấn ít lâu.”

“À...” Bao Chứng lập tức gật đầu: “Chuyện này nên làm, hết cách, gần đây phủ Khai Phong cũng vô sự, Triển hộ vệ cứ yên tâm.”

“Đa tạ đại nhân.” Triển Chiêu gật đầu, vờ vai Bạch Ngọc Đường một cái: “Chờ ta thu dọn hành lý.”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu thu dọn đồ trong phòng, lúc này mới phát hiện hành lý, kiếm và vật tùy thân của Triển Chiêu đều ở trong phòng mình.

“Hửm? Mùi gì thơm vậy a?” Bao Chứng bận rộn cả ngày, còn chưa ăn gì, nghe thấy mùi chân giò hầm, nhin không được hỏi.

“À!” Triển Chiêu không nói chuyện chân giò, chỉ nói: “Có lẽ là đến giờ nấu cơm rồi, đại nhân đói rồi sao? Khi này ta vừa thấy trù phòng đã bắt đầu chuẩn bị thức ăn rồi.”

“Cũng đúng, cả ngày hôm nay còn chưa ăn gì, Triển hộ vệ, người từ từ thu dọn, ta đến tiền viện trước.” Bao Chứng nói xong, cười cười nhìn Bạch Ngọc Đường gật đầu, bảo hấn dưỡng thương cẩn thận, sau đó rời đi.

Bạch Ngọc Đường đi đến bên bàn ngồi xuống, nhìn Triển Chiêu bận rộn, nhin không được nói: “Người không cần đi cùng ta.”

“Vậy sao được.” Triển Chiêu nhanh nhẹn thu dọn hành lý, “Lần trước người đã chiếu cố ta, bây giờ thật vất vả mới có cơ hội, đương nhiên ta phải đáp lại!”

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn cái bát không trên bàn, hấn còn nghĩ Triển Chiêu nấu rất nhiều, không ngờ chỉ nấu một phần... Con mèo này cũng rất là keo kiệt.

Triển Chiêu đeo bao hành lý quay đầu lại thì thấy Bạch Ngọc Đường đang nhìn chằm chằm cái bát không ngấn người, liền đi đến, nhỏ giọng nói: “Có một vài chuyện, chỉ làm ột người.”

Sững sốt, con mèo này đang đồ dành mình sao? Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu: “Cái gì?”

“Không có gì.” Triển Chiêu vội nhìn trời, kéo hấn đứng bật dậy: “Đi mau, nhân lúc Tiểu Tứ Tử còn chưa phát hiện!”

Bạch Ngọc Đường bị hấn chọc cười, làm sao còn nhớ được chuyện giận dỗi, cùng hấn trốn ra cửa sau, dắt ngựa đi.

Xoay người lên ngựa... Hai người giục ngựa chạy suốt đêm về Hãm Không Đảo.

Chuyến đi đến Hãm Không Đảo lần này, không ngờ lại dẫn đến một đại án ly kì.

54. Q.3 - Chương 1: Hải Thượng Quái Sự (chuyện Lạ Trên Biển)

Cuối thu, hai bên quan đạo của vùng Tùng Giang Phủ rợp bóng hồng phong[cây phong lá đỏ], vì nhiều năm không được cắt tỉa mà cực kì rậm rạp, chen chúc nhau như một hàng cọc rào lớn, thật ra cũng có tác dụng ngăn dã thú từ rừng cây ra cắn người.

Hồng phong đã đỏ rực, lá cây thuần sắc tám nhánh một nửa còn đọng lại trên cây, một nửa đã rơi xuống, phủ thành một lớp thảm nhung thật dày.

Cưỡi ngựa đi thì rất dễ dàng, đánh xe lại khó khăn vô cùng, bánh xe thường xuyên bị vướng vào lớp lá phong, hoặc có lẽ sa xuống những hố nhỏ đã bị lá cây che khuất.

Gần chạng vạng, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cưỡi hai con ngựa một đỏ một trắng, thông thả đi trên quan đạo dẫn vào thành.

Thử tính thời gian, đoán chừng khi trời tối có thể vào đến Tùng Giang Phủ, gần đây trên biển có gió lớn, khi trời tối các nhà thuyền không ai nhổ neo. Cho nên hai người phải nghỉ lại một đêm ở khách điểm trong phủ, sáng sớm ngày mai sẽ ngồi thuyền ra Hãm Không Đảo.

Một tay Bạch Ngọc Đường vừa cầm đao vừa nắm dây cương nghỉ ngơi, Triển Chiêu thì ngắm nhìn phong cảnh xung quanh, thầm khen mỹ cảnh.

“Tay có đau không?” Triển Chiêu thường xuyên hỏi Bạch Ngọc Đường câu này.

Bạch Ngọc Đường bật cười: “Miêu... Là vết thương nhẹ thôi.”

“Biết làm sao, Ngũ gia da non thịt mềm mà.” Triển Chiêu rảnh rỗi quá, lại bắt đầu chọc ghẹo Bạch Ngọc Đường: “Một vết thương này, không biết có bao nhiêu người đau lòng, ta sợ lên Hãm Không Đảo rồi sẽ bị các nha hoàn đại nương oán trách đến chết.”

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn hấn, nói: “Yên tâm, nha hoàn đại nương trên Hãm Không Đảo đều rất vừa ý người, không ai nổi giận.”

Triển Chiêu thấy hấn còn có tâm trạng nói đùa, cũng thở phào một hơi, suốt trên đường sắc mặt Bạch Ngọc Đường đều rất nghiêm trọng, dường như đang lo lắng cho các huynh đệ ở Hãm Không Đảo.

Một vài lần Triển Chiêu cũng rất ngưỡng mộ, các ca ca của Bạch Ngọc Đường thật tốt, ai cũng thương yêu hấn. Đại ca nhà mình thì... Ai, thật không biết huynh ấy là xấu hay tốt.

.

.

Hai người đi dọc theo chỗ rẽ trên quan đạo, vòng qua một mảnh đất đầy lá phong, gần như che lấp hết cả mặt đường.

Vừa qua chỗ rẽ, hai người chợt thấy một chiếc xe ngựa đang dừng phía trước, dường như bánh xe đang bị kẹt.

Chiếc xe ngựa ấy rất nhỏ, một thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi đang cố sức đẩy xe. Trước xe treo một chiếc chuông đồng nhỏ, theo động tác của hấn mà không ngừng phát ra tiếng chuông tinh tang. Nghe vừa vui tai vừa thu hút, khiến người khác không thể không liên tưởng đến trong xe là một tiểu thư khuê môn bất xuất.

Triển Chiêu thấy mặt thiếu niên đã đỏ bừng, mà vẫn chưa đẩy xe ngựa đi được chút nào, liền xuống ngựa, đi đến giúp, “Ta giúp người.”

Thiếu niên ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Triển Chiêu, quên cả gật đầu.

Triển Chiêu vận nội lực, nhẹ nhàng nâng xe ngựa lên, đẩy về phía trước một cái... Bánh xe bị kẹt lập tức cũng được nâng lên, lá phong kẹt giữa trục xe cũng bị Triển Chiêu rút hết ra. Phủi phủi bụi đất trên tay, Triển Chiêu nói với thiếu niên kia: “Che một tấm gỗ hoặc một tấm da cứng sau bánh xe có thể ngăn lá cây kẹt vào trục xe.”

Thiếu niên ngẩn người, vỗ đầu: “Đúng rồi!”

Triển Chiêu thấy dáng vẻ ngây thơ của hắn, không hiểu sao bỗng nhớ tới Tiểu Tứ Tử, cười cười, quay lên ngựa, tiếp tục đi...

Chợt từ trong xe ngựa truyền ra một thanh âm đã lớn tuổi: “Đa tạ công tử.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đưa mắt nhìn nhau: A? Thì ra không phải tiểu thư, là một lão nhân.

“Tiền bối không cần khách khí.” Triển Chiêu trước nay luôn hiểu lễ nghĩa, xử thế lễ độ chu toàn chưa nói, hơn nữa còn rất ôn hòa... Nói xong thì cùng Bạch Ngọc Đường tiếp tục đi.

Vừa đi tới, Tảo Đa Đa và Bạch Vân Phàm vừa không ngừng quay đầu lại nhìn hai con ngựa kéo xe, trong hai đôi mắt to dường như có chút kinh ngạc.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng vô thức nhìn về phía hai con ngựa kia một cái, đều cảm thấy rất kì lạ: hai con ngựa kéo xe toàn thân đen tuyền, tai nhọn, miệng nhọn, kì quái nhất là hai mắt lại có ánh đỏ... Là tơ máu? Hay chỉ là do phản chiếu màu lá phong bên đường?

Bạch Ngọc Đường vô thức nhìn vào mắt Bạch Vân Phàm... Vẫn là đen bóng, Tảo Đa Đa là màu hổ phách rất đẹp, hoàn toàn không có ánh đỏ.

Nhưng vừa đi qua khu đất bị lá phong bao phủ thì lại có một ngã rẽ, hai người quay đầu, đã không còn thấy chiếc xe ngựa kia đâu nữa.

Cố ý đi chậm lại một chút, hai người muốn chờ chiếc xe ngựa ấy đi đến, nhưng chờ một lúc lâu vẫn không thấy nó xuất hiện, đi chậm như vậy sao?

“Đến Tùng Giang Phủ rồi.”

Lại đi thêm một lúc, Triển Chiêu chỉ chỉ cổng thành phía trước, nói với Bạch Ngọc Đường: “Đến khách điểm ấy nghỉ chân? Hay là đến Thái Bạch Cư? Ta muốn uống Lê Hoa Bạch ở đó.”

Bạch Ngọc Đường vui vẻ gật đầu, đương gia của tửu lâu ấy cũng quen biết với mình, vừa hay vào hỏi thăm một chút xem gần đây có xảy ra chuyện gì không.

.

.

Màn đêm buông xuống...

Vào Tùng Giang Phủ... Cảnh chợ đêm náo nhiệt đã xua tan nghi ngờ trong lòng hai người, vẫn phồn hoa như trước, thương nhân rao hàng, người đi đường rộn ràng tấp nập, xem ra không có đại sự nào xảy ra.

Hai người xuống ngựa, dắt cương chậm chậm đi tới trước.

Khi đi ngang một con ngõ nhỏ, một thiếu niên đang luyện quyền cùng một nhóm hài tử, thiếu niên vừa thấy Bạch Ngọc Đường lập tức xông ra: “Ngũ gia!”

Bạch Ngọc Đường biết hắn, là tam tiểu tử nhà Lão Vương có tay nghề đóng thuyền lão luyện ở xưởng tàu trên Hãm Không Đảo, mọi người đều gọi hắn là Tiểu Tam Tử.

“Tiểu Tam Tử, công phu luyện đến đâu rồi?” Bạch Ngọc Đường thấy hắn đã cao lớn hơn trước, cười hỏi hắn.

“Hắc hắc, vừa học được khinh công của Nhị gia, có thể trèo lên tầng ba rồi!”

Bạch Ngọc Đường rất muốn cười, học khinh công của Nhị ca vậy chẳng phải thành vô dụng rồi sao, Nhị ca chỉ biết đào đất.

Tiểu Tam Tử gọi các tiểu oa nhi đang nơm nớp hồi hộp phía sau đến: “Mau đến hành lễ, đây là Bạch ngũ gia!”

Danh tiếng của Hãm Không Đảo Ngũ Thủ, đặc biệt là Bạch Ngọc Đường ở vùng này rất vang dội, cả đoàn tiểu oa nhi đều ngửa mặt nhìn hâm mộ, trong đầu nghĩ, khó trách các tỷ muội ở nhà mỗi ngày Ngũ gia thế này Ngũ gia thế kia, thì ra nam nhân cũng có thể đẹp như vậy sao.

Trước đây Tiểu Tam Tử đã thấy Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường luôn đi cùng nhau, nhưng không biết người này là ai, phong thái tao nhã không thua Bạch Ngọc Đường, nghĩ rằng là một đại nhân vật, nhìn nhìn hần.

“Đây là Triển Chiêu.” Bạch Ngọc Đường nói, xong thì hỏi Tiểu Tam Tử: “Đã ăn cơm chưa? Gần đây Hãm Không Đảo và xưởng thuyền vẫn ổn chứ?”

“A...” Tiểu Tam Tử nhìn nhìn xung quanh, xua các tiểu oa nhi đi tiếp tục luyện công phu, mình thì đi cùng Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu tới phía trước, hạ giọng hỏi: “Ngũ gia vì chuyện của Hà thúc mà về sao?”

Bạch Ngọc Đường ngăn người, Hà thúc là thuyền công lâu năm của Hãm Không Đảo, trù nghệ rất tốt, món cá nấu tiêu của hần có thể dẫn hết đám ngựa quý trong vòng một dặm đến.

“Hà thúc làm sao rồi?” Bạch Ngọc Đường không hiểu.

Tiểu Tam Tử mở to mắt: “Ai nha, Ngũ gia ngài không biết Hà thúc đã chết rồi sao?”

Bạch Ngọc Đường sững sốt, Triển Chiêu cũng từng gặp Hà thúc, tính tình rất hiền hậu, dùng một cây ngư xoa, công phu rất tốt... Chết rồi?!

“Làm sao chết?” Trên mặt Bạch Ngọc Đường hoàn toàn không còn ý cười.

“Là vào nửa tháng trước, có một ngày Hà thúc không đến làm việc, nghe thê tử hần nói, cả đêm qua hần không về nhà. Đại gia biết là có chuyện, dẫn người đi tìm, nhìn thấy thuyền nhỏ của Hà thúc trên biển, người đã chết trong thuyền, cả thuyền đầy huyết, tim...”

“Thế nào?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày.

“Tim... Bị moi ra.”

Triển Chiêu nghe xong cũng cau mày, nhìn Bạch Ngọc Đường, quả nhiên sắc mặt đã biến lạnh, trong mắt có sát ý: “Có biết ai làm không?”

Tiểu Tam Tử lắc đầu: “Đệ cũng chỉ nghe cha nói lại, dặn chúng ta không được ra biển, nghe nói, Hà Bang cùng Hải Long Bang và cả Tam Gia Trại, đều có người chết như vậy!”

Bạch Ngọc Đường vừa nghe đã biết có mờ ám! Cả vùng hải vực Hãm Không Đảo, thế lực của Hãm Không Đảo lớn nhất, xếp sau là Hà Bang, Hải Long Bang và Tam Gia Trại. Người ở cả ba nơi đều chết không rõ ràng, là có người cố ý khiêu chiến sao?

Triển Chiêu nghe xong trong đầu bắt đầu nghĩ lại những vụ án lớn nhỏ mình từng gặp qua, chết rồi bị moi tim thật sự rất ít gặp. Moi tim, phải là có thâm thù đại hận mới có thể làm ra được loại chuyện này! Nghĩ đến đây, liền hỏi Tiểu Tam Tử: “Vậy trái tim bị moi ra rồi... Còn không?”

Tiểu Tam Tử lắc đầu: “Không thấy đâu nữa, cho nên có lời đồn là hải yêu ăn thịt người, không phải yêu quái thích ăn tim người sao. Công phu Hà thúc tốt như vậy, công phu của Thanh Long Vương của Hải Long Bang càng tốt hơn...”

“Tào Vĩ cũng chết rồi?” Bạch Ngọc Đường rất kinh ngạc, cùng Triển Chiêu đưa mắt nhìn nhau một cái, trong Hải Long Bang ngoại trừ bang chủ Lão Long Vương, còn có ba phó bang chủ, Hắc Bạch Tam Tam Đại Long Vương, đều là cao thủ. Thanh Long Vương Tào Vĩ danh tiếng rất rộng, có thể đứng hàng cao thủ trên giang hồ, vậy mà lại chết như vậy?

Tiểu Tam Tử còn muốn đi cùng Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, chợt sau lưng có một tiểu oa nhi đuổi theo gọi: “Tiểu Tam Tử, mẫu thân huynh bảo về ăn cơm, sắp đánh người rồi!”

“Ai da.” Tiểu Tam Tử giật mình chạy về, “Ngũ gia, đệ đi đây.”

Bạch Ngọc Đường cho hẳn chút bạc lẻ dành mua điểm tâm, sau đó cùng Triển Chiêu quay đầu, tiếp tục chạy vội đến Thái Bạch Cư.

“Khó trách đại ca gọi người về gấp như thế.” Triển Chiêu nhú mày, nhìn nhìn cánh tay bị thương của Bạch Ngọc Đường, nói thầm may mà mình cũng cùng đến, chuyện này có vẻ rất nan giải.

.

...

.

Tạm gác chuyện Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vào thành tìm khách điểm nghỉ chân lại không nói, nói về bọn Công Tôn và Triệu Phổ còn đang ở huyện Hưng Hóa.

Tiểu Tứ Tử thấy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đã đi mất, mặc kệ hết, không chịu về Khai Phong muốn về Tiêu Dao Đảo, sau đó đến tìm Lô di di chơi, thật ra là muốn lấy lý do ấy để tiếp tục tác hợp Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

Tiêu Dao Đảo và Hãm Không Đảo rất gần nhau, mà Triệu Phổ đã sớm định cư tại Tiêu Dao Đảo làm Tiêu Diêu Vương rồi, Bao Chửng cũng không miễn cưỡng bắt hắn và Công Tôn quay về.

Vậy cũng tốt, chuyện của đại ca Triển Chiêu vẫn phải tiếp tục điều tra, tay Bạch Ngọc Đường lại đang bị thương, có Triệu Phổ và các ảnh vệ giúp đỡ sẽ dễ xử lý hơn, sau đó thì cùng Bảng thái sư hồi cung.

Công Tôn và Triệu Phổ đổi đường về Tiêu Dao Đảo, trước tiên đến thăm lão thái phi, ở lại vài ngày, sau đó lại đi thuyền đến Hãm Không Đảo thăm mọi người trên đảo, nhân tiện xem thử có giúp được gì không.

Tiểu Tứ Tử biết sắp được về gặp nãi nãi liền ngoan ngoãn không ồn ào đòi đi tìm Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường nữa.

.

...

.

Trong nhà gian của Thái Bạch Cư, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đang ngồi đối ẩm. Tiểu lâu của Thái Bạch Cư xếp theo hình chữ “Tĩnh”[], bốn phía là đơn gian, ở trung tâm là đại đường, có khách đang uống rượu, còn có người đàn hát.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu ngồi trong nhà gian phía đông, cửa sổ hai bên đều mở.

Một bên là phố chợ náo nhiệt, nhìn ra xa có thể thấy được bến đò. Đảo nhỏ rải rác trên biển như một bàn cờ, nơi có ánh đuốc lập lòe là Hãm Không Đảo, xa hơn một chút là Tiêu Dao Đảo như thi tình họa ý[tình thơ ý họa], còn có thủy trại của Hà Bang, vùng thủy vực này tuyệt đối là nơi ngọa hổ tàng long.

Triển Chiêu đột nhiên chỉ chỉ một đảo nhỏ giữa lớp sương mù phía xa sau Tiêu Dao Đảo, hỏi Bạch Ngọc Đường: “Nơi đó là đảo gì?”

Bạch Ngọc Đường sững sờ, khó hiểu nhìn Triển Chiêu: “Tiêu Dao Đảo?”

“Không phải, phía sau Tiêu Dao Đảo, giữa sương mù.”

Bạch Ngọc Đường nhìn theo hướng Triển Chiêu chỉ, nhin không được cau mày. Giữa lớp sương mù dày đặc, ở nơi giao nhau của vòm trời xanh thẫm và mặt biển, mơ hồ có một mảng đen mờ ảo... Giống như một ngọn núi hay một hòn đảo nhỏ, hoàn toàn không có ánh đèn.

“Đó...” Bạch Ngọc Đường sững sờ, hẳn nhớ là nơi đó không có hòn đảo nào.

“Có lẽ là trời tối thấy ảo giác thôi.” Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường cả đêm chỉ uống rượu không ăn gì, liền gấp thức ăn cho hắn: “Ăn chút gì đi, đừng suy nghĩ lung tung nữa.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, buông chén rượu xuống, cầm đĩa gấp thịt sườn ăn, chợt từ bên ngoài có tiếng đàn sáo truyền đến, không biết từ khi nào dưới lầu đã bảo một cô nương đánh đàn, giọng hát cực kì dễ nghe.

Triển Chiêu nghe xong gật đầu: “Hay, giọng hát cô nương này rất dễ nghe.”

Ngay lúc ấy, chợt từ phía sát cửa sổ tiếng một nam nhân cười nói: “Ai, nha đầu, bản thiếu gia thưởng cho người, hát rất hay!”

Triển Chiêu nhìn sang liền thấy trong nhà gian cửa sổ đối diện cửa sổ nơi này, có một nhóm người.

Người vừa nói mặc một thân thanh sắc gọn gàng, tựa bên cửa sổ, ném một thỏi bạc lớn xuống lầu.

Cô nương phía dưới ngẩng đầu, trong lòng có thêm một thỏi bạc, vội vàng nói tạ ơn.

Nhìn lại nam tử cười trên ghẹo vừa thưởng tiền, sau lưng hắn còn có hai người, một lão nhân, râu trắng bạc trắng mặc trường sam hơi sắc[màu tro], người còn lại tuổi còn trẻ, mặc cẩm bào hắc sắc, chỉ cần nhìn y phục đã biết phi phú tức quý.

Triển Chiêu hiếu kì nhìn thêm vài lần, nam tử kia nhìn thấy, cũng ngẩng đầu nhìn lại. Thấy rõ tình huống bên này thì chống cằm cười: “Ồ... Ta đã nói sao gió bên ngoài thổi đến lại thơm, quả nhiên gió thơm mới có thể thổi người đến được nhà.”

Triển Chiêu ngẩn người, không hiểu ý hắn, hỏi Bạch Ngọc Đường: “Hắn nói gì vậy?”

Bạch Ngọc Đường tiếp tục uống rượu, thản nhiên nói: “Xem như hắn phóng thí là được.”

... Khóe miệng Triển Chiêu giật giật.

“Này này!” Nam tử kia cười hì hì nhảy lên bệ cửa sổ, nhìn sang bên này: “Bạch huynh, sao lại giả như không nhận ra chứ? Thân thiết đã lâu mà.”

Triển Chiêu chú ý thấy trên vai hắn đeo hai vòng khuyên... Loại khuyên này rất kì lạ, màu vàng đồng, bản lề là hình bát quái... Tiểu Càn Khôn Quyển? Lại nghĩ đến hắn hoạt động ở địa giới Hâm Không Đảo, chẳng lẽ là phó bang chủ Hà Ban Đồng Hiểu Diệp? Đừng thấy tên Đồng Hiểu Diệp này giống nữ tử mà lầm, hắn là cao thủ tên tuổi trong giang hồ, đương nhiên... Là một nam nhân.

Triển Chiêu lại tỉ mỉ quan sát hắn một lượt, mặt tròn, mắt to tóc ngắn, không đến ba mươi tuổi, thân thể cũng xem như cân xứng gọn gàng, nhưng vóc dáng lại không cao.

“Hắc hắc.” Đồng Hiểu Diệp thấy Bạch Ngọc Đường lạnh nhạt hờ hững, Triển Chiêu thì lại đang quan sát, liền hỏi: “Vị huynh đài này có vẻ rất ôn hòa nha, gần đây thật sự chuyện lạ gì cũng đều có, mèo còn có thể cùng ăn chung ổ với chuột nha, ha ha.”

Triển Chiêu thấy hắn nhìn chăm chăm vào Cự Khuyết mình đặt bên tay, nói vậy hắn cũng biết thân phận mình rồi, liền nhìn hắn cười gật gật đầu. Danh tiếng của Đồng Hiểu Diệp trên giang hồ không tệ, Hà Bang và Hâm Không Đảo cũng có quan hệ tốt, có lẽ chỉ là Bạch Ngọc Đường không thích tính cách lưu manh của hắn.

“Quả nhiên ôn hòa, khác người nào đó nhiều quá!” Dường như Đồng Hiểu Diệp rất vừa ý Triển Chiêu, “Triển huynh a, có muốn cùng uống một chén không, ngưỡng mộ đã lâu... Ai da.”

Còn chưa dứt lời, chợt thấy Bạch Ngọc Đường vung tay một cái... Hạt hoa sinh[lạc, đậu phộng] trong tay hắn biến mất, Đồng Hiểu Diệp lặn dài xuống lầu, ngã nhào tới trước mặt cô nương đánh đàn, làm cô nương kia sợ đến hoa dung thất sắc. Hắn còn cười: “Không sao không sao, mỹ nhân đừng sợ, người hát quá êm tai, làm bản thiếu gia nghe đến bủn rủn chân.”

Triển Chiêu đã sớm nghe nói Đồng Hiểu Diệp sống thoải mái rất thích nói đùa, quả nhiên tính tình hoạt bát, nhưng mà dám chọc Bạch Ngọc Đường như vậy, hắn cũng rất có gan nha. Mà nói lại, Bạch Ngọc Đường cũng không so đo với hắn, nói rõ quan hệ không tồi.

Lão nhân đang ngồi lắc đầu, dường như không nhìn nổi nữa, đứng lên hành lễ với Bạch Ngọc Đường: “Đề Ngũ gia chê cười.”

Bạch Ngọc Đường thấy là lão phó bang chủ Hà Bang Trần Xá, liền chấp tay đáp lễ: “Lão gia tử biệt lai vô dạng.”

“Nhờ phúc nhờ phúc.”

Lúc này, nam tử bạch y ngồi bên cạnh Trần Xá cũng ngẩng đầu lên nhìn sang bên này, người này cũng không phải rất anh tuấn, chỉ là mặt mũi sáng sủa, có vẻ ôn hòa nho nhã, giống như một thư sinh.

Hắn hỏi Trần Xá: “Trần thúc, đây là ai?”

“A, thiếu chủ, đây là Ngũ gia Hãm Không Đảo, Cẩm Mao Thử Bạch Ngọc Đường, vị này là Nam Hiệp Triển Chiêu.”

“A...” Vị thiếu chủ kia vừa nghe xong đã vội vàng hành lễ: “Đại danh hai vị như lôi quá nhi[sấm bên tai], tiểu sinh thật sự là tam sinh hữu hạnh[phước ba đời =], nếu nhị vị không chê, ta xin kính nhị vị một chén.”

Trần Xá vội giới thiệu: “Nhị vị, thiếu chủ của chúng ta, Lôi Thanh Lãng.”

Mí mắt của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều vô thức giật giật... Lôi Thanh Lãng, thiếu bang chủ Hà Bang?! Vậy chẳng phải là công tử của Lão Hà Vương Lôi Vạn Thông sao? Lôi Vạn Thông được xưng là Lôi Phách Vương, ngang ngược lại tàn bạo, làm sao sinh được một tú tài nhi tử vậy?

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một lúc, có người giang hồ tự xưng là tiểu sinh sao? Đem thư sinh nho nhã này đặt cạnh lão tử niêm ngư đầu[đầu cá trê] nặng hơn ba trăm cân nhà hắn so sánh thử... Hai người đều rất không tử tế mà lạnh run một cái.

55. Q.3 - Chương 2: Nghi Đảo, Tử Thi, Hắc Miêu (hòn Đảo Đáng Nghi, Xác Chết, Mèo Đen)

Lôi Thanh Lãng đi vòng theo dãy hành lang dài thật dài, đến kính rượu Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu. Hắn đề mi thuận mục[dáng vẻ kính cẩn rụt rè] khiêm tốn hiểu lễ nghĩa, thật sự khác xa phụ thân Lôi Vạn Thông ngang ngược thô lỗ.

Triển Chiêu đáp lễ với hắn, hắn mở miệng ngậm miệng đều là Triển đại hiệp, vâng vâng dạ dạ, Triển Chiêu không khỏi có chút xấu hổ... Luận bối phận Lôi Thanh Lãng và mình cũng tính là ngang hàng, lại là hậu nhân danh môn tiếng tăm rộng khắp, sao lại sợ sệt như thế? Tuy nói là tính tình ôn hòa, nhưng Triển Chiêu cũng không quá thích những người khách khí như vậy.

So với Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường càng không thích loại người này. Tính cách Bạch Ngọc Đường vốn đã quái dị, những người có thể giao hảo vui vẻ với hắn cũng là cùng dạng tính tình cực quái. Nói khó nghe là, ngoại trừ Triển Chiêu, có lẽ không còn ai chịu được hắn.

Đây cũng là lý do vì sao giữa nhiều người như vậy, Triệu Phổ là người đầu tiên hiểu được hắn... Bởi vì tính cách cả hai đều là cực kiêu ngạo ngang tàng.

Cử chỉ của Lôi Thanh Lãng, dù là thư sinh cũng đã là miễn cưỡng chấp nhận, càng không cần nói đến người võ lâm vốn coi trọng khí phách.

Triển Chiêu còn khách khí, Bạch Ngọc Đường thì vẫn lạnh lùng hệt như không, Lôi Thanh Lãng cười cười: “Tại hạ chỉ vừa trở về Hà Bang, không phải người trong giang hồ.”

“À...” Triển Chiêu đã hiểu được đôi chút, nhưng tại sao Trần Xá lại gọi hắn là thiếu chủ?

“Thanh Lãng vốn là con thừa tự của người khác.” Lôi Thanh Lãng dường như không chỉ có tính tình tốt mà còn có chút lẳng nhăng, chỉ chít chít giải thích thân thế bản thân cho Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường: “Bởi vì từ nhỏ sức khỏe yếu hay bệnh, không thích hợp để luyện võ, cho nên cha đưa ta đến cho đại bá làm con thừa tự. Vài hôm trước đại bá bệnh mất, cha lại không có con, ta liền quay về tận hiếu. Chuyện của

Hà Bang, ta thực sự là không giúp được gì, chỉ là vì gia học uyên nguyên[dòng dõi học nghiệp uyên thâm], cho nên dù không phải người giang hồ nhưng vẫn rất thích nghe chuyện giang hồ, đại danh hai vị thật sự như sấm bên tai.”

Triển Chiêu gật gật, trước nay hắn rất biết thông cảm cho người khác, Hà Bang là một bang phái lớn, Lôi Thanh Lăng trở về với tính cách như thế này, sợ là cũng đã chịu không ít chỉ trích.

“Ai...” Lúc ấy, không biết Đồng Hiểu Điệp đã bò lên từ bao giờ, ngồi xổm trên bậc cửa sổ, chống cằm hỏi Triển Chiêu: “Triển đại nhân đến để điều tra hung án gần đây sao? Đúng là ta có nghe nói Bao đại nhân đang ở Hưng Hóa cách đây không xa... Nhưng không ngờ lại nhanh như vậy. Có điều...”

Hắn vừa nói, vừa nhìn Bạch Ngọc Đường: “Ai, đây là chuyện giang hồ, đâu nhất thiết phải nhờ đến quan phủ đúng không?”

Bạch Ngọc Đường vốn đang uống rượu, hai mắt chăm chăm nhìn hòn đảo nhỏ mờ ảo giữa màn sương mù ngoài khơi, nghe Tống Hiểu Điệp nói, một lúc sau mới quay đầu lại, hỏi một câu: “Hung án gì?”

Triển Chiêu ung dung ngồi xuống, cười nói: “Hai vị... Ta cùng Bạch huynh đến Hâm Không Đảo thăm hỏi các vị huynh trưởng, gần đây có án mạng sao?”

“Bạch ngũ gia không biết?!” Trần Xá bước nhanh đến vài bước, nói: “Gần đây trên biển có đại sự...”

Trần Xá chưa nói xong, bỗng thấy Bạch Ngọc Đường đưa tay chỉ ra xa, hỏi: “Đó là gì?”

Mọi người sững sốt một lát, sau đó trên mặt đều xuất hiện biểu tình rất kì quái.

Đồng Hiệp Điệp nhảy xuống khỏi cửa sổ, đi đến cạnh bàn, đứng sau lưng Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn mặt biển phía xa, hạ giọng: “Gần đây vừa xuất hiện, được khoảng một tháng rồi.”

“Xuất hiện một hòn đảo?!” Triển Chiêu cảm thấy rất khó tin.

“Các người chưa đến đó xem thử?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Đã đi rồi...” Đồng Hiểu Điệp nhún vai, “Nhưng mà đi thuyền suốt hai ngày hai đêm mà hòn đảo ấy vĩnh viễn vẫn cách xa như cũ, không hề tiến gần được một chút nào, căn bản là không đến được.”

“Lẽ nào là thộn lâu?” Triển Chiêu vừa nghĩ đến lại cảm thấy không đúng: “Thộn lâu cũng chỉ tồn tại vào thời điểm nhất định, làm sao đến đêm vẫn còn tồn tại?”

Trong mắt Trần Xá ánh lên vẻ bối rối phức tạp, dường như đang băn khoăn xem có nên nói chi tiết ra không.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu biết hắn có chuyện che giấu, nhưng cũng không truy vấn, trước tiên phải đến Hâm Không Đảo nắm rõ tình huống trước đã, tránh khỏi tình trạng tiên nhập vi chủ.[vào trước là chủ]

Ngay lúc ấy, đột nhiên Đồng Hiểu Điệp đi đến, nhìn nhìn bên tay bị băng trắng của Bạch Ngọc Đường, hỏi: “Bị thương sao?”

Bạch Ngọc Đường thì vẫn nguyên dáng vẻ lười nhác, Triển Chiêu lại bắt đầu buồn bực, rõ ràng khi cười lên rất dễ nhìn, tính cách cũng rất ôn hòa mà lại cứ thích giả vờ!

“Có muốn ngồi thuyền chúng ta đến Hâm Không Đảo không?” Đồng Hiểu Điệp cười hì hì hỏi Bạch Ngọc Đường: “Buổi tối ở bên thuyền không có ai đâu, chúng ta ngồi thuyền lớn đi.”

Đương nhiên là Bạch Ngọc Đường không có hứng thú ngồi thuyền của Hà Bang, nhưng lại nghe Đồng Hiểu Điệp nói: “Còn không đi coi chừng để lỡ mất thương thế của tam ca người...”

“Người nói cái gì?” Bạch Ngọc Đường lập tức ngẩng mặt nhìn hắn.

Đồng Hiểu Điệp kinh ngạc: “Người không biết Tam gia bị thương sao?”

“Cái gì?” Sắc mặt Bạch Ngọc Đường rất khó coi, nhưng lại cảm thấy không đúng, vậy tại sao khi này Tiểu Tam Tử không nói?! Không lý nào...

Trong đầu chợt lóe lên một ý, Bạch Ngọc Đường mơ hồ cảm giác mình vừa trúng kế, chợt Triển Chiêu xen mồm hỏi một câu: “Chuyện khi nào?”

Đồng Hiểu Diệp nhún vai: “Buổi chiều.”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, trong lòng đã hiểu rõ, Đồng Hiểu Diệp đang nói bừa! Muốn thử xem bọn họ đã biết trước chuyện này chưa. Khi này mình quá lo lắng cho tam ca đã không phòng bị, sắc mặt thay đổi tất yếu dẫn đến việc hấn nghi ngờ. Chiều này cực kì hiểm độc, hấn nói bậy về tam ca, lại không thể đánh hấn, một lát nữa nếu không ngồi thuyền của bọn hấn thì sẽ bị gọi là gì? Bạch Ngọc Đường không quan tâm huynh đệ sống chết sao?

Đã từng nói, Bạch Ngọc Đường tuy là ngày thường có chút lạnh lùng bất cận nhân tình, nhưng thật ra là một người tính cách tương đối thành thật, không biết tính kế hãm hại người khác.

Đồng Hiểu Diệp cười cười, vừa định nói tiếp gì đó, đột nhiên lại nghe Triển Chiêu nói: “Không có khả năng!”

Lần này đến lượt Đồng Hiểu Diệp sửng sốt, nghĩ thầm chẳng lẽ Triển Chiêu ngốc như vậy sao? Định trực tiếp thừa nhận bọn họ đã biết chuyện trước rồi sao?!

Bạch Ngọc Đường cũng nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu ung dung hỏi hấn: “Không phải hôm qua tam ca vẫn còn ở Hưng Hóa sao? Huynh ấy lẽ ra phải đi trễ hơn chúng ta một ngày mới đúng, buổi chiều hôm nay vẫn còn đang ở trên đường chứ?”

Bạch Ngọc Đường nói thầm trong lòng, đồ mèo xảo quyệt! Quả nhiên rất nhanh trí.

Đồng Hiểu Diệp thầm le lưỡi, thật ra hấn không biết Triển Chiêu đang lừa hấn, còn nghĩ là thật sự trùng hợp... Sớm biết vậy đã nói là Đại gia rồi.

“Đừng nói bậy, Tam gia cái gì, là Hà thúc thường đi cùng Tam gia.” Trần Xá bên cạnh vội vàng giải vây cho Đồng Hiểu Diệp.

Bạch Ngọc Đường thuận pha hạ lư[thúc lừa đi xuống theo sườn núi], hỏi một câu: “Hà thúc làm sao?”

Sau đó, Đồng Hiểu Diệp và Trần Xá kể lại một lượt chuyện Hà thúc bị sát, Thanh Long Vương của Hải Long Bang bị giết và cả chuyện một thuyền công của Hà Bang bị giết. Nội dung cơ bản không khác mấy so với những gì Tiểu Tam Tử đã nói, chỉ là cụ thể hơn một ít.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nghe xong cũng vẫn không phát hiện được manh mối gì.

“Kì quái nhất là.” Trần Xá thở dài một hơi: “Chúng ta phái rất nhiều người đi điều tra, thế mà không một ai thấy bóng hung thủ.”

“Vì sao những người đó lại ra khơi một mình?” Bạch Ngọc Đường hỏi lại: “Không phải trên đảo đã có quy định không được tự ra khơi sao? Nhất định phải có trên ba người.”

Trần Xá lắc đầu: “Đều đang điều tra.”

Lôi Thanh Lăng vẫn ngồi bên cạnh nghe, khi nói đến thi thể, trên mặt hấn hiện ra vẻ chán ghét, dường như rất ác cảm.

Đồng Hiểu Diệp thì nằm bám trên khung cửa sổ, tiếp tục nhìn vị cô nương đàn hát dưới lầu, dường như rất say mê.

Thời gian đã không còn sớm, mọi người phải ra về rồi, Trần Xá hỏi Bạch Ngọc Đường: “Ngũ gia, nếu về Hâm Không Đảo, để chúng ta đưa các vị một đoạn đi, dù sao cũng thuận đường.”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu: “Ta đã có sắp xếp, cảm tạ.”

Trần Xá cũng không miễn cưỡng, biết người này tính tình kì dị, liền cáo từ, Lôi Thanh Lăng khi đi còn có chút tiếc nuối, muốn mời Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đến Hà Bang vài ngày, Triển Chiêu nói cảm tạ, lần sau có cơ hội sẽ đến bái phỏng.

Thật vất vả tiễn được ba người kia đi, Triển Chiêu ngồi xuống nhìn Bạch Ngọc Đường: “Thấy thế nào?”

Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ hòn đảo ngoài xa, hỏi Triển Chiêu: “Người từng nghe chuyện một hòn đảo đột nhiên xuất hiện trên biển chưa?”

Triển Chiêu lập tức lắc đầu: “Chưa từng có, nhưng nghe bọn họ nói, hòn đảo đó đã ở đấy rất lâu rồi... Làm sao có thể như thế?!”

Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu không nói gì, Triển Chiêu vừa thấy đôi vừa thấy bực mình, gọi chương quỹ bưng hai chén hoành thánh da yến nổi tiếng nhất của Thái Bạch Cư lên, cho thêm rất nhiều giấm và ớt nóng hôi hổi, bắt đầu ăn, còn đá Bạch Ngọc Đường một cái: “Ăn đi, đừng ủ rũ nữa!”

Bạch Ngọc Đường cảm thấy hần nói cũng đúng, vừa cầm muỗng lên chưa kịp ăn, dưới lầu lại đột nhiên vang lên tiếng xô bàn lật ghế, còn có người mắng lớn: “Bản đại gia bảo người hát thì hát mau, ai dám đi?!”

Hai người đều nhũn mảy, nghĩ thầm lại có tên không có mắt nào muốn diễn cảnh cường thường dân nữ hay tửu lâu nháo sự rồi sao?

Đi đến cửa sổ nhìn xuống, liền thấy một thiếu niên y phục sang trọng đang gây sự... Có vẻ như hần uống say. Cô nương đánh đàn khi này đang chuẩn bị đi, nhưng lại bị hần ngăn lại, bảo nàng ta tiếp tục hát.

Triển Chiêu lắc đầu, muốn ngăn cản, Bạch Ngọc Đường bên cạnh lại khoát tay: “Mặc hần đi.”

Triển Chiêu kinh ngạc, nhìn kĩ lại, liền thấy bọn Đồng Hiểu Diệp vừa xuống lầu, nhìn thấy cảnh ấy cũng không ngăn cản, chỉ lắc lắc đầu rồi đi. Nhiều khách nhân quanh đó cũng không lên tiếng, ánh mắt nhìn thiếu niên đó chẳng những không giận dữ mà trái lại còn thương xót. Cô nương đánh đàn cũng ồm ồm bà ngồi lại tiếp tục hát.

Triển Chiêu hỏi: “Đó là ai vậy?”

“Hần tên Tào Hân, không phải người xấu, Thanh Long Vương Tào Vĩ là cha hần.”

“A? Là Thanh Long Vương của Thanh Long Bang vừa chết mấy ngày trước?” Triển Chiêu lập tức hiểu ra... Vùng Tùng Giang, thế lực của Hãm Không Đảo và các đảo xung quanh rất lớn. Vì đều là môn phái chính nghĩa trong giang hồ, hơn nữa đều là các đại đương gia dẫn các ngư dân đi đánh cá, cho nên quan hệ hai bên vô cùng tốt. Có lẽ mọi người đều đã biết chuyện, thay hần khổ sở, cho nên để tùy hần phát tiết.

“Có khi nào là trả thù không?” Triển Chiêu cân nhắc, “Ba nhà các người có kẻ địch chung không?”

Bạch Ngọc Đường lại bật cười, lắc đầu: “Không đối người, đã một năm nay ta chưa hỏi đến chuyện trên đảo...”

Triển Chiêu ngơ ngác một lúc, sờ cằm, thứ đầu tiên nghĩ đến là: Cả năm nay Bạch Ngọc Đường đều ở lại trong phủ Khai Phong, bằng không thì chạy khắp nơi với hần, có việc cần mới quay về Hãm Không Đảo một chuyến, vậy người trên Hãm Không Đảo hần là rất bất mãn với mình.

Hai người nhanh chóng ăn xong bữa tối, nghỉ lại trong nhả gian sau Thái Bạch Cư, chờ sáng hôm sau sẽ ngồi thuyền về đảo.

.

...

.

Tạm gác chuyện hai người lại không nói, bọn Công Tôn Triệu Phổ đang gấp rút về Tiêu Dao Đảo lại không biết chuyện này, mọi người vừa ra khỏi huyện Hưng Hóa thì lập tức chạy đến bến thuyền. Các ánh vệ đã sớm đưa thuyền lớn đến, cả đoàn người lập tức lên thuyền, đi đường thủy tới Tiêu Dao Đảo, xem thời tiết thì sáng sớm ngày mai là có thể đến nơi.

Trên thuyền.

Vài ánh vệ canh gác, còn lại đều tụ tập trên đầu thuyền đùa giỡn ầm ĩ, uống rượu ăn cua, rất là náo nhiệt.

Công Tôn dựa trên ghế dài, ôm Tiểu Tứ Tử trong lòng, vỗ nhẹ lên lưng bảo bối đang ngủ mơ màng, Triệu Phổ ở ngay bên cạnh dạy công phu cho Tiêu Lương. Thạch Đầu Tiễn Tử ở đầu thuyền chui qua chui lại, có vẻ như Tiễn Tử bắt đầu động dục, lúc nào cũng dán dính lấy Thạch Đầu.

“Này, uống chút rượu.” Giả Ảnh bò lên đỉnh cột buồm, thấy Tử Ảnh nằm úp trên đó, tay cầm viễn kính[kính viễn vọng] đang nheo mắt nhìn, dáng vẻ rất chăm chú.

Sợ hấn lạnh, Giả Ảnh choàng một tấm áo choàng lên cho tử Ảnh: “Nhìn cái gì vậy? Thấy cá lớn rồi sao?”

“A...” Tử Ảnh nghiêng đầu, hỏi Giả Ảnh: “Ai, người xem thử xem sao lại xuất hiện thêm một hòn đảo?”

“Hả?” Giả Ảnh sửng sốt, sờ trán hấn: “Người choáng váng rồi sao, đảo ở đâu?!”

“Có thật mà!” Tử Ảnh đưa viễn kính cho hấn, chỉ chỉ phía trước bảo hấn nhìn: “Còn nữa, tối nay đã đi lâu như vậy, sao lại không thấy một chiếc thuyền nào khác? Thương thuyền và hóa thuyền[thuyền chở hàng hóa] thường đi về đêm đâu? Đã đi đâu hết rồi?”

Giả Ảnh cầm viễn kính chăm chú quan sát một lúc lâu, cũng trợn tròn mắt, hai người đưa mắt nhìn nhau một cái, hiện tại... Trăng rất cao, sương mù phía trước đang tan dần, dù không dùng viễn kính cũng có thể nhìn thấy hòn đảo ảm ảm hiện hiện, Tử Ảnh nằm úp trên đài quan sát gọi Triệu Phổ bên dưới: “Vương gia, các người nhìn hòn đảo phía trước! Có một hòn đảo mới xuất hiện!”

.

...

.

Mọi người đều sửng sốt, ngay sau đó toàn bộ đều chạy đến đầu thuyền xem.

Tiểu Tứ Tử vốn chỉ ngủ mơ màng, thân thuyền lắc lư lắc lư như nằm trong nôi, bị tiếng gọi của Tử Ảnh làm tỉnh, ngơ ngác mơ màng nhìn Công Tôn: “Cha, đảo gì? Đến Tiêu Dao Đảo rồi?”

Công Tôn cũng thắc mắc, bé Tiểu Tứ Tử ra xem, mọi người vừa nhìn về phía trước, đều ngẩn người.

“Nơi đó có đảo sao?” Triệu Phổ không biết bản thân có nhớ lắm không.

“Không đúng!” Công Tôn lắc đầu liên tục: “Người quên rồi sao, trước đây khi ngắm bình minh lần hoàng hôn trên Tiêu Dao Đảo, đều là trực tiếp thấy mặt biển mênh mông, không hề có hòn đảo nào!”

“Đúng rồi!” Triệu Phổ cũng nhớ ra rồi.

“Chuyện này kì lạ nha!” Các ảnh vệ cũng bắt đầu bàn luận sôi nổi.

Tiểu Tứ Tử xoa xoa mắt, vẫn chưa nắm bắt được tình huống, nghĩ thầm đang nhìn cái gì vậy?!

Tiêu Lương ngồi trên lưng Tiễn Tử, tay cuộn vòng làm viễn kính nhìn phía trước, đột nhiên nghĩ đến một chuyện, hỏi Triệu Phổ: “Sư phụ, rốt cuộc Ấn Sơn là thế nào, không phải cũng là đột nhiên xuất hiện một ngọn núi sao?”

Mọi người đều bị câu hỏi của Tiêu Lương làm cho sửng sốt.

Công Tôn gãi gãi má: “Chuyện này...”

“Cha cha bên đó có con thuyền nhỏ.”

Đang lúc Công Tôn muốn giải thích chuyện Ấn Sơn cho Tiêu Lương, Tiểu Tứ Tử đưa tay chỉ vào một nơi cách đó không xa. Tiểu Tứ Tử đang được Công Tôn bế cho nên cao hơn người khác một chút, hơn nữa còn có chút ngơ ngẩn, không nhìn theo hướng đảo nhỏ mọi người đang nhìn, mà lại nhìn thấy một con thuyền nhỏ đang trôi đến gần.

Bọn Triệu Phổ lập tức quay đầu, Tử Ảnh bên trên đột nhiên hét lớn: “Sắp đụng vào rồi! Mau đẩy nó ra!”

Lúc này bọn Công Tôn mới hoàn hồn lại, có một con thuyền nhỏ đang trôi ngang trên biển, chặn trước đường đi của bọn họ, đã sắp đụng vào nhau rồi.

Hắc Ảnh chặc một tiếng, quay về phía con thuyền nhỏ phía trước gọi lớn: “Này! Thuyền gia!”

Nhưng cây sào trên thuyền nhỏ lại gác ngang trên thân thuyền, mái chèo cũng thả không... Không có người trên thuyền sao?!

Bạch Ảnh nhún người nhảy lên thuyền muốn chèo nó về một bên, lại thấy trên thuyền có người nằm, dọa cho hấn giật mình một cái, vừa lên thuyền định gọi một tiếng, dưới chân đột nhiên lại vang lên tiếng “lạch bạch”, dường như vừa giẫm lên nước.

Ban đầu Bạch Ảnh nghĩ là thuyền bị thủng, thế nhưng nhìn kĩ lại mới hoảng hồn hít sâu một hơi, trên thuyền có một người nằm, sắc mặt tái nhợt, giữa ngực là một lỗ hồng lớn, nhưng sắc mặt lại rất yên bình, đã sớm tắt thở. Nước trong thuyền không phải do đáy thuyền thủng, mà là máu người kia chảy đầy cả thuyền, Bạch Ảnh gơ chân lên nhìn, để giày ướt máu đỏ tươi, nhin không được kêu một tiếng: “Nương a!”

Hắc Ảnh hiểu hấn, hấn gọi nương a nghĩa là đã có đại sự rồi.

Bọn Phi Ảnh dùng móc kéo con thuyền đến gần, mọi người đi đến xem.

“A!” Tiểu Tứ Tử ôm má hỏi Công Tôn: “Cha, sao chúng ta đi đến đâu cũng có án mạng vậy?”[tiểu bại hoại, hỏi thì hỏi đi, còn ôm má làm dáng nữa, cạ]

Khóe miệng Công Tôn giật giật, Triệu Phổ bên cạnh nói: “À, nguyên nhân là vì thường xuyên ở chung một chỗ với Triển Chiêu.”

“Ô...” Tiểu Tứ Tử gật gật gật: “Miêu Miêu có thể chết tai họa sao?”

.

...

.

“Hắt xì.” Triển Chiêu xoa xoa mũi, đêm ở Tùng Giang Phủ rất lạnh, chui trong chăn ngán người, Triển Chiêu nghe thấy từ gian phòng cách vách của Bạch Ngọc Đường có thanh âm nho nhỏ, dường như là tiếng bước chân... Bạch Ngọc Đường có lẽ cũng chưa ngủ.

Người này cũng lạ, khi không có việc gì thì chịu cảnh hai người một phòng, hiện tại tay bị thương lại không chịu ngủ cùng phòng nữa, nhất định đòi hai phòng.

Vẫn có chút lo lắng cho Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu cũng không ngủ được, liền đẩy cửa đi ra ngoài, đi lòng vòng trong sân...

Nhã gian này rất tốt, có cửa riêng sân riêng, rất an tĩnh.

Triển Chiêu đi từ đầu này sang đầu kia, chưa kịp gõ thì cửa phòng Bạch Ngọc Đường đã mở ra, hấn nhìn một chút bên ngoài: “Còn chưa ngủ?”

“Chưa, không buồn ngủ.” Triển Chiêu muốn đi tới một bước, đột nhiên lại nghe thấy tiếng “Meo”.

Hai người đều sững sốt, Triển Chiêu cảm giác được khóe môi Bạch Ngọc Đường hơi cong lên, nghĩ thầm con mèo con nào lại kêu lúc này?!

Hai người ngẩng đầu nhìn về phía tiếng kêu trên mái.

Trên mái là một con mèo đen lớn đang ngồi.

Lớp lông đen bóng của nó phản chiếu dưới ánh trăng, rất đẹp, trên cổ có một sợi dây đỏ, trên dây đeo một hạt đào đã khắc hoa văn... Hiển nhiên là mèo đã có chủ.

Nhưng mà điều khiến Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường kinh ngạc nhất là mắt con mèo ấy phát ra hồng quang nhàn nhạt, hai người bất chợt nhớ đến hai con ngựa kéo xe đã gặp sáng nay.

Con mèo kia nhìn hai người một cái, sau đó nhảy xuống tường, chạy.

Hai người vô thức đuổi theo, nhảy lên bờ tường nhìn xuống... Nhưng không còn thấy tung tích nó đâu...

.
.
Thận lâu – hải thượng thận lâu: Hải thượng thận lâu là một hiện tượng tự nhiên hình thành do chiết xạ ánh sáng, người xưa cho là do sò thần phun khí thành lâu, nên gọi là thận lâu[thận là con sò]. Thành ngữ này cũng được dùng để biểu thị sự vật hư vô mờ mịt không tồn tại thật sự.

Tiên nhập vi chủ: ấn tượng ban đầu giữ vai trò chủ đạo (tư tưởng, quan niệm bảo thủ, cho cái trước là đúng, phủ nhận tư tưởng hoặc quan niệm mới), trong này thì chắc phải hiểu rộng thành sợ ra mặt trước thì bị nghi ngờ trước hoặc thất thế trước.

Thuận pha hạ lư: thúc lư đi xuống theo sườn núi, hành động thuận theo thời thế, tình huống.

Gia học uyên nguyên: dòng dõi học nghiệp uyên thâm, nhưng trong đoạn này thì nên hiểu theo nghĩa là truyền thống gia đình.

56. Q.3 - Chương 3: Dạ Phong (gió Đêm)

Con mèo đen kia đến nhanh, đi cũng nhanh, chỉ chớp mắt đã không còn thấy bóng, kì lạ nhất là đôi mắt đỏ của nó, hiện ra giữa đêm khuya cực kì ma quái.

Bạch Ngọc Đường đứng trên mái hiên nhìn một lúc, xoay sang hỏi Triển Chiêu: “Nó mới nói gì đó?”

Triển Chiêu biết hẳn lại đang trêu chọc mình là mèo, gờm chân đá: “Được lắm, lúc này mà vẫn còn tâm trạng nói đùa với ta sao?”

Bạch Ngọc Đường cười tránh đi, hai người lại quay về nhà gian, vào phòng ngủ tiếp.

.
.

Bạch Ngọc Đường vừa nằm xuống định thổi tắt đèn thì đột nhiên cửa bị đẩy vào. Ban đầu hắn còn nghĩ là Triển Chiêu muốn vào, nhưng không ngờ lại là một trận cuồng phong thổi đến.

Hơi nhú mào, Bạch Ngọc Đường nâng tay nhẹ nhàng ngăn gió, ngồi dậy...

Nhưng bên ngoài không có ai, cũng không giống như có người dùng nội lực đẩy cửa, vì chỉ có gió lạnh tràn vào, còn mang theo mùi nước biển nhàn nhạt.

Bạch Ngọc Đường đứng lên, đến cửa muốn xem thử tình trạng của Triển Chiêu phòng bên cạnh, vừa khéo Triển Chiêu cũng chạy ra, cửa phòng hắn cũng bị thổi bật, lo cho Bạch Ngọc Đường.

Hai người cùng xông ra thiếu chút nữa ôm chầm lấy nhau, đều cảm thấy rất kì lạ... Đêm nay làm sao vậy? Nhiều chuyện lạ như vậy!

“Là gió sao?” Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn Bạch Vân Phàm và Tảo Đa Đa đứng dưới tàng cây, hai con ngựa này đều rất có linh tính, nếu vạn nhất có thứ gì khác thường xảy ra thì phải phát ra cảnh báo mới đúng, nhưng hiện tại cả hai đang dựa vào nhau ngủ mơ màng, hoàn toàn không giống phát hiện có nguy hiểm.

Hai con ngựa tựa cổ vào nhau, thấy Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đi ra, còn khó hiểu lắc lắc đuôi.

Triển Chiêu đứng bên cạnh nhỏ giọng nói: “Cũng chưa chắc, trong mắt chúng nó hiện tại chỉ thấy nhau, nói không chừng không chú ý đến.”

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười, thấy nếu không ngủ ngay thì không chừng sẽ quá khuya, mà ngày mai còn phải dậy sớm, liền xua tay với Triển Chiêu: “Ngủ đi.”

“Được...” Triển Chiêu do dự một lúc, chạy về phòng ôm gối sang.

“Người làm gì vậy?” Bạch Ngọc Đường ngạc nhiên.

“Chăm sóc cho người.” Triển Chiêu hùng hồn trả lời.

“Ta cũng không phải tuổi già sức yếu.” Bạch Ngọc Đường hiển nhiên không quen với cảnh được chăm lo này.

Triển Chiêu chen vào phòng, chỉ lên giường: “Đi nằm xuống, không nói nữa!”

Bạch Ngọc Đường mấp máy môi, nhưng không còn đường phản bác, thế là đành phải ngoan ngoãn nằm xuống.

Triển Chiêu đứng trong phòng nhìn nhìn một lúc, không có giường nhỏ, liền đặt gối đầu xuống cạnh Bạch Ngọc Đường, đẩy đẩy hắn vào trong, cẩn thận nâng cánh tay bị thương của hắn lên, lót gối xuống bên dưới.

Bạch Ngọc Đường lấy nó ra muốn xoay người: “Không quen...”

“Không được đề nó!” Triển Chiêu nhú mày, ngủ một giấc cũng không ngoan.

“Không sao.” Bạch Ngọc Đường không nghe.

Triển Chiêu chặn tay hắn lại không cho cử động, vung tay áo một cái, tắt đèn.

Bạch Ngọc Đường nằm ngửa không cách nào ngủ được, “Miêu, lấy tay ra, để ta xoay người một cái.”

“Không được! Đề lên cánh tay khiến xương liền lại bị cong thì phải làm sao? Sau này đường đường là Bạch ngũ gia vung tay ra lại bị cong! Chẳng phải tự khiến người khác chê cười sao?” Triển Chiêu xoay người nằm nghiêng, một tay chặn cánh tay Bạch Ngọc Đường lại, “Ngủ!”

Bạch Ngọc Đường nhìn trời, liếc mắt lập tức thấy được khuôn mặt Triển Chiêu đang ngủ, xoay đầu chỗ nào cũng không được, chỉ đành nỗ lực tự ám thị, ngủ đi!

Hai người cả ngày chạy gấp cũng đã rất mệt, cho nên rất nhanh đã im lặng.

Là người giang hồ, hai người lại còn là cao thủ, cho nên ngủ rất thính, bốn bề thanh tĩnh, đã vào đông rồi, không có tiếng côn trùng, không có tiếng mèo kêu, càng không có tiếng chim hót... Chỉ có âm thanh gió thổi ù ù.

.

.

Ngủ một lúc, đột nhiên Bạch Ngọc Đường nói một câu: “Nổi gió rồi.”

Một lúc lâu sau Triển Chiêu mới đáp lại một tiếng: “Ngủ.”

Bạch Ngọc Đường lại đột nhiên mở miệng: “Là gió đông, trên biển có khả năng có gió xoáy.”

Triển Chiêu ngẩn người: “Vậy thì sao?”

“Thời điểm này lẽ ra sẽ không có loại thời tiết ấy.” Bạch Ngọc Đường đã sống nhiều năm trên hải đảo, dù không theo ngư nghiệp, cũng không biết đóng thuyền, nhưng vẫn thường nghe các vị huynh trưởng nói chuyện.

Triển Chiêu kéo chăn lên cho hắn: “Đừng lo.”

Bạch Ngọc Đường không mở mắt, chỉ là có chút kinh ngạc, giọng nói của Triển Chiêu nhẹ nhàng êm tai hơn ngày thường rất nhiều.

“Gió có lớn nữa cũng không thổi mất Hãm Không Đảo được.” Triển Chiêu vỗ nhẹ lên cánh tay hắn. “Sáng mai trời vừa sáng chúng ta lập tức lên đường.”

“...Được.” Bạch Ngọc Đường đáp nhẹ một tiếng, ngủ tiếp.

.

...

.

Tiểu Tứ Tử đang ngủ thì bị lay tỉnh, cảm giác như đang ngồi trên đu dây, trước nay bảo bối đã ngủ thì hết như con heo nhỏ, gọi thế nào cũng không tỉnh, hôm nay thực sự là bị lay đến mức buồn nôn rồi.

Mở mắt ra, liền thấy Công Tôn ôm mình ngồi trên giường, bên cạnh là Tiểu Tử và Thạch Đầu. Dáng vẻ chúng nó đều có chút căng thẳng, Tiểu Tử dùng thân hình to lớn của nó chặn đệm giường, hắc mao đen bóng toàn thân bị gió thổi cho bay phấp phật. Tiêu Lương đứng bên cạnh nắm chặt cột giường, Triệu Phổ đứng trước cửa, hai tay giữ chặt cửa phòng, bên ngoài dường như đang nổi gió lớn.

Triệu Phổ nói lớn với các ảnh vệ đang nỗ lực chỉnh cột buồm bên ngoài: “Cẩn thận một chút, trước khi leo lên cột buồm nhớ phải cột dây lên người!”

“Cha?” Tiểu Tử Tử nghe thấy tiếng gió, sợ hãi chui chui vào lòng Công Tôn.

“Tĩnh rồi?” Công Tôn vỗ nhẹ lên lưng Tiểu Tử Tử: “Đừng sợ.”

“Chuyện gì vậy cha?” Tiểu Tử Tử cảm giác cả con thuyền lớn đều đang lắc lư.

“Đột nhiên gặp gió to!” Tiêu Lương nói với Tiểu Tử Tử: “Không sao hết Cận Nhi, ta biết bơi!”

“Ừm.” Tiểu Tử Tử gật đầu.

“Vương gia!” Giả Ảnh ở bên ngoài gọi lớn: “Không hay rồi! Không thể đi ngược gió đến Tiêu Dao Đảo, chỉ có thể đi về phía đông!”

“Đông?” Công Tôn nghĩ nghĩ: “Phía đông là Hãm Không Đảo!”

Ngay lúc ấy, giữa bầu trời bỗng nhiên có một quả pháo liên lạc lóe sáng.

Thì ra là trên Hãm Không Đảo cách đó không xa, gia tướng gác đêm thấy trên biển nổi gió to, dường như có thuyền gặp nạn, liền phóng tín hiệu liên lạc, hỏi xem có cần giúp đỡ không.

Trong lòng Triệu Phổ khẽ chấn động... Chẳng lẽ trên Hãm Không Đảo xảy ra chuyện? Sao đến lúc này vẫn còn người gác đêm? Hắn quay sang Tử Ảnh gật đầu, Tử Ảnh phóng một quả tên lệnh lên.

Tên lệnh phá không, tỏa ra tia sáng vàng rực, Giả Ảnh hô lớn: “Quay đầu, đi về hướng đông! Hướng đông!”

Các thuyền công cố sức chuyển hướng thuyền, chèo về hướng đông... Gió rất to, may mà thuyền của bọn họ lớn mới không bị thổi lật.

Đi về hướng đông một lát, liền thấy phía trước có một con thuyền rất lớn đi đến, đầu thuyền có người đứng giữa trời gió.

Người nọ cực kì tráng kiện, mặc y phục của ngư dân, hai tay chống hông, một chân đạp trên cọc gỗ ở đầu thuyền, một đầu tóc ngắn như cương châm. Bên cạnh là một nam tử thấp bé, hết như một con hầu tử gầy gò, gió lớn như vậy, hắn còn cầm kên mao phiền tử.[quạt lông gà]

“Vương gia, là Tam gia và Tứ gia.” Giả Ảnh nói với Triệu Phổ.

Triệu Phổ cũng đã thấy Từ Khánh và Tương Bình, Tử Ảnh đứng trên đầu thuyền vẫy tay với bên kia.

Các đương gia của Hãm Không Đảo đêm nay đang thảo luận chuyện xảy ra, đột nhiên nghe nói bên ngoài có gió lớn, đều trầm nghĩ quái dị. Bọn họ sinh hoạt trên biển đã lâu như vậy, đây vẫn là lần đầu thấy gió to thế này, đều cảm thấy khó tưởng tượng nổi.

Khi người gác đêm nói trên biển có người gặp nạn, còn là thuyền lớn, phản ứng đầu tiên của mọi người là kinh hãi, lo là Bạch Ngọc Đường đi suốt đêm gặp gió dữ, ngũ đệ bảo bối nhà bọn họ thật ra là con vịt lên cạn!

Vội vàng phóng tên liên lạc... Đáp lại là tên lệnh của Tiêu Dao Đảo, mọi người lập tức biết đó là bọn Triệu Phổ, vội vàng đưa thuyền đến cứu viện.

Thuyền đến trước mặt, Từ Khánh và Tương Bình nhảy lên thuyền, “Vương gia!”

“Tam ca tứ ca, đã lâu không gặp.” Triệu Phổ cũng không tính bới phạm tôn ti với bọn họ, vẫn gọi như Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu.

Bọn Từ Khánh lệnh cho thuyền công buộc hai con thuyền lại với nhau, cùng trở về.

Rời khỏi trung tâm cơn lốc, thuyền cũng không chao đảo nữa, người trên thuyền đều thở phào.

Từ Khánh và Tương Bình đi vào phòng, Tiêu Lương vội vàng chạy đến hành lễ, Từ Khánh vỗ Tiêu Lương một cái: “Ồ, Tiểu Lương Tử, đã cao thế này rồi sao?”

Công Tôn cũng dẫn Tiểu Tứ Tử đến hành lễ.

Giả Ảnh hỏi có phải đã xảy ra chuyện gì không, Từ Khánh nhanh miệng, chỉ chi chít chít kể lại chuyện gần đây cho bọn Triệu Phổ, cả chuyện xuất hiện thêm một hòn đảo lạ.

Triệu Phổ lập tức nhìn Tử Ảnh gật đầu.

Tử Ảnh chỉ chỉ bên ngoài: “Tam gia tứ gia, chúng ta vừa nhặt được một thứ trên biển, hay là hai người đến xem thử?”

Từ Khánh và Tương Bình nhìn nhau, đi cùng các ảnh vệ ra ngoài, vừa đến nhìn thử... Liền thấy chiếc thuyền nhỏ chở thi thể đã được mọi người vớt lên, đặt trên sàn tàu.

Bên trong thuyền nhỏ ngập máu, và một thi thể bị moi tim.

“Hắn chết chưa lâu, không hơn một canh giờ.” Công Tôn vừa xem qua thi thể, nói với mọi người: “Tim bị moi khi hắn vẫn còn sống.”

“Đây không phải Miết Đầu Phiến của Hà Bang sao?!” Từ Khánh giật mình: “Nương a, Hà Bang đã chết hai người rồi!”

Triệu Phổ và Công Tôn đều hiểu được vì sao người trên Hãm Không Đảo lại gọi Bạch Ngọc Đường về rồi, chỉ là không ngờ... Lại để bọn họ đến trước, có thể tưởng tượng ra sáng mai khi gặp Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu bọn họ sẽ có biểu cảm thế nào.

Rất nhanh, mọi người đã đến Hãm Không Đảo.

Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương nắm tay nhau được Mẫn Tú Tú đưa về Tú Lâu phía sau, nghỉ cùng các nữ quyến. Vừa khéo, Lô Trần vừa được một tuổi rưỡi, đang y y a a bập bẹ học nói, Tiểu Tứ Tử thích cực kì, ôm suốt không chịu buông.

Tạm không đề cập đến chuyện mọi người sắp xếp phòng nghỉ trên đảo, vất vả một đêm... Không bao lâu, trời đã dần sáng.

.

...

.

Trời vừa tảng sáng Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đã tỉnh, rời giường rửa mặt thu dọn, đến bến thuyền. Con thuyền sớm nhất đã chờ sẵn, người chèo trên thuyền chính là Bạch Phúc, vừa thấy Bạch Ngọc Đường đến lập tức giúp đỡ ngựa, miệng vừa không ngừng niệm “Ngũ gia cuối cùng cũng đã về” vừa chào hỏi Triển Chiêu.

Triển Chiêu biết Bạch Phúc là quản gia trong biệt viện của Bạch Ngọc Đường, rất nhiều việc trên Hãm Không Đảo cũng do hắn quản, thông minh cơ trí dị thường, công phu cũng giỏi, rất trung thành với Bạch Ngọc Đường.

“Trên đảo không có việc gì chứ?” Bạch Ngọc Đường vội hỏi: “Các ca ca tẩu tẩu đều khỏe?”

Triển Chiêu lần đầu tiên nghe được Bạch Ngọc Đường dùng ngữ khí quan tâm thân thiết như vậy thăm hỏi... Xem đi, rõ ràng là một người rất ôn nhu.

“Đều khỏe mạnh cả, Ngũ gia yên tâm.” Bạch Phúc ra lệnh nhổ neo... Con thuyền này không lớn, nhưng kĩ thuật của thuyền công trên Hãm Không Đảo luôn là đệ nhất, con thuyền đạp sóng đón gió đi về phía Hãm Không Đảo.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đứng tại mũi thuyền, lúc sắp đến bến thuyền của Hãm Không Đảo, đột nhiên Bạch Phúc “A” một tiếng, chỉ một con thuyền lớn cách đó không xa đang đi từ phía tây đến, nói với Bạch Ngọc Đường: “Ngũ gia, thuyền của Hà Bang đến.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đều sửng sốt, quả nhiên, con thuyền lớn kia đã đến rất gần Hãm Không Đảo, tốc độ rất nhanh, trên đầu thuyền có người đang đứng, chính là Đồng Hiểu Điệp và Trần Xá đã gặp tối qua, còn có cả Lôi Thanh Lãng đang vắt trên thành thuyền nôn khan.

Bạch Ngọc Đường hơi nhú mào, đột nhiên Triển Chiêu hỏi: “Người... Không thích Đồng Hiểu Điệp?”

Bạch Ngọc Đường ngăn người một lúc, cười lắc đầu: “Không, tuy rằng hắn nói rất nhiều nhưng thật ra cũng rất có bản lĩnh, người ta thật sự không thích là Trần Xá.”

“Ha?” Triển Chiêu bất ngờ, hỏi: “Trần Xá cũng xem như là một người khôn khéo, đầu giống kẻ khiến người khác thấy phiền?”

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, nói với Triển Chiêu: “Mỗi hòn đảo của chúng ra, đều chia ra quản một vùng hải vực khác nhau, những khi trên biển có gió to, thời gian có thể đánh cá lại ngắn, các ngư dân khó khăn kiếm sống, các thuyền công trên đảo đều sẽ giúp đỡ thu bớt lưới lại, để các ngư dân đến đánh cá.”

“Ừ.” Triển Chiêu gật đầu.

“Trên Hãm Không Đảo, đại ca là đương gia, các tẩu tẩu quản lý sổ sách, nhị ca quản thuyền, tam ca quản việc đánh cá, tứ ca lại chịu trách nhiệm rất nhiều, việc buôn bán đa phần đều do tứ ca phụ trách. Bốn ca ca đều thường có giao thiệp với Trần Xá, đều đánh giá hắn không cao. Có lần tam ca nói với ta, tại thời điểm ngư dân bắt được ít cá nhất, Trần Xá sẽ phải vùi thủ hạ bơi tốt xuống biển phá rối, khiến các ngư dân không bắt được cá.”

“Vì sao?” Triển Chiêu kinh ngạc.

“Hắc hắc.” Bạch Phúc chen vào một câu: “Triển gia không phải người trên biển, cho nên không hiểu. Ngư dân chỉ dựa vào biển để sống, Trần Xá làm như vậy, mọi người sẽ nói ở vùng biển ấy ít cá, sẽ không đến đó đánh cá nữa, toàn bộ kéo đến một vùng biển khác, vậy chẳng phải là bọn họ độc chiếm một vùng rồi sao? Thế nhưng từng ngư dân đều có một người chủ riêng. Nếu người của Hà Bang đến vùng của Hải Long Bang, chẳng khác nào cướp cá trong nước người khác, khó tránh khỏi có xung đột, hơn nữa bọn họ chỉ nộp tô ột chủ, cho nên thường hay có tranh chấp.”

“À...” Triển Chiêu hiểu rồi, “Cũng có nghĩa là, Trần Xá bên ngoài phúc hậu bên trong gian trá.”

Bạch Ngọc Đường gật gù.

Bạch Phúc cười hì hì nói với Triển Chiêu: “Hiện tại đa số các ngư dân đều đến thủy vực của Hãm Không Đảo đánh cá, tính cách Tam gia thoải mái, không thu tô để bọn họ tùy ý thả lưới, còn phái người giúp đưa thuyền lớn ra xa đánh cá, nơi đó cá rất lớn, vừa hay mấy hôm trước có một mẻ cá lớn, Triển gia một lát nữa có thể thưởng thức hải sản tươi chính cống!”

Triển Chiêu vốn thuộc họ mèo, thích ăn cá nhất, vừa nghe nói được ăn hải sản lập tức hưng phấn, gật đầu.

Bạch Ngọc Đường cười lắc đầu.

Triển Chiêu lại hỏi: “Vậy Hãm Không Đảo làm như thế, các nhà khác bị nhiều người phẫn nộ, có khi nào dẫn đến xung đột không?”

“Ai, xung đột là khó tránh, nhưng mà ai có gan đắc tội Tam gia chứ, có đúng không?” Bạch Phúc bĩu môi: “Hãm Không Đảo chúng ta có không ít phương pháp làm ra tiền, sẽ không vì vài đồng tiền mà giành giật nguồn sống với các ngư dân.”

Nói xong thì chạy đi giúp dừng thuyền.

Triển Chiêu gật gù, đột nhiên lấy vai đụng đụng Bạch Ngọc Đường: “Này, ta hỏi ngươi một chuyện!”

Bạch Ngọc Đường nhìn hắn.

“Đại ca, nhị ca, tam ca, tứ ca đều có việc, vậy còn người phụ trách thứ gì?” Triển Chiêu cười tủm tỉm hỏi: “Ngũ đương gia?”

Bạch Ngọc Đường cứng miệng, trước nay hắn chẳng quản gì cả, tối đa là vào thành thu tô hay gửi chút đồ, nhưng cũng còn tùy vào đại gia hắn có tiền đường hay không.

Đang không biết trả lời thế nào, chợt từ phía trước có người gào to: “Lão ngũ! Ha ha ha!”

Bạch Ngọc Đường vừa nghe tiếng đã biết là Từ Khánh, hắn và Triển Chiêu nhìn nhau cười một cái, thả người nhảy khỏi thuyền, đập nước mà đi.

.

.

Đến bến thuyền... Bốn vị ca ca đều có mặt, rất khỏe mạnh, sắc mặt cũng không tệ.

Bạch Ngọc Đường vội hành lễ, Triển Chiêu cũng cùng làm, bốn người đã sớm coi Triển Chiêu là người nhà, vui vẻ gật đầu, đây đó ân cần thăm hỏi.

Chỉ chốc lát sau, thuyền của Hà Bang cũng đã đến, Đồng Hiểu Diệp và Trần Xá sắc mặt nghiêm trọng nhảy xuống bến thuyền, Bạch Ngọc Đường hỏi Lô Phương: “Đại ca, có chuyện gì?”

“Nói ra rất dài, quay về rồi nói.” Lô Phương trả lời một câu, Đồng Hiệp Diệp đã đến trước mặt, hiềm thấy, không còn dáng vẻ cợt nhả, nghiêm túc hỏi: “Lô đại gia, thi thể đang ở đâu?”

Lô Phương nhìn hắn và Trần Xá gật đầu, dẫn hai người đi vào, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, thi thể?

Mọi người đi thẳng vào đại đường, trong sân ngoài cửa chính điện đã dựng sẵn một căn lều trắng, bên trong là con thuyền nhỏ phủ vải trắng.

Hàn Chương đi đến, kéo tấm vải xuống... Bên trong là thi thể của một lái thuyền trong Hà Bang, được xưng là Miết Đầu Phiền, Phiền Báo.

“Lão tam!” Trần Xá và Phiền Báo là huynh đệ kết bái, lão nhị trước đây đã chết trên biển, chỉ còn lại hai người gần bó với nhau, Trần Xá vừa thấy thi thể của Phiền Báo thân thể lập tức gục xuống, quỳ gối bên mạn thuyền khóc lớn.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu cũng sửng sốt, nhanh như vậy mà đã có thêm một người chết?!

“Tìm được thi thể ở đâu?” Đồng Hiểu Diệp hỏi Lô Phương.

“Vào tối hôm qua, trên biển!” Lô Phương nói, để Hàn Chương lại an ủi Trần Xá đang khóc đến chết đi sống lại, dẫn Đồng Hiểu Diệp và Lôi Thanh Lăng vẫn chưa dám bước vào sân đến chính điện thảo luận.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng muốn theo.

Vừa bước được một bước, chợt nghe phía sau “Chi chi” hai tiếng.

Cả hai cứng người, song song lắc đầu, nghĩ thầm, không thể nào?!

Còn chưa nghĩ xong thì vạt áo bị kéo... Trong lòng hai người đồng thời thịch thịch mấy tiếng, sau đó nghe thấy tiếng gọi khê khàng mà giòn giã: “Miêu Miêu, Bạch Bạch!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường quay đầu lại, cùng cảm thấy trong đầu kêu “Ầm” một tiếng. Tiểu Tứ Tử đang đứng phía sau, hai bàn tay nhỏ nắm lấy vạt áo hai người, ngửa cười tủm tỉm nhìn bọn họ.

Triển Chiêu lẫn Bạch Ngọc Đường đều nghĩ có lẽ vì mình đi đường quá mệt mỏi... Cho nên thấy ảo giác rồi.

“Hắc hắc.” Tiểu Tứ Tử nhìn hai người há hốc, thấy rất thú vị, nói: “Hai người, chậm quá đi, chúng ta ngồi thuyền đi nhanh hơn cả hai! Đúng rồi Miêu Miêu, các Ảnh Ảnh chiếm hết khách phòng rồi, cho nên Miêu Miêu ở cùng phòng với Bạch Bạch đi.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu không nói gì chỉ nhìn trời... Lại nữa rồi!

57. Q.3 - Chương 4: Huyết Sắc Yêu Thành

Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm xuất hiện trước mắt, biểu tình trên mặt Triền Chiêu và Bạch Ngọc Đường lại là kinh ngạc cùng bất đắc dĩ, khiến cho Tiểu Tứ Tử đang cực kì hưng phấn lập tức bị đá kích.

Cứ nghĩ rằng hai người thấy mình cũng sẽ vui vẻ như mình, không ngờ lại như thế này, Tiểu Tứ Tử nghĩ có khi mình bị hai người kia ghét rồi, lập tức mũi cay cay, mắt đỏ hồng lên, Miêu Miêu Bạch Bạch ghét mình.

“Á...” Triền Chiêu và Bạch Ngọc Đường lập tức phát hiện có chỗ không đúng.

“Hu...” Tiểu Tứ Tử cúi đầu xoay người muốn chạy đi tìm chỗ khóc một chút, Triền Chiêu vội vàng đi đến bế bảo bối lên, “Tiểu Tứ Tử, làm sao vậy?”

“Hư hư...” Tiểu Tứ Tử sắp khóc rồi, đưa bàn tay nhỏ béo tròn lên dụi mắt.

“A... Tiểu Tứ Tử.” Triền Chiêu vội vàng dỗ: “Cái đó, ta và Ngọc Đường thấy Tiểu Tứ Tử quá kinh ngạc cho nên không kịp vui mừng, các người đi thật nhanh.”

“Đúng vậy đúng vậy.” Về phương diện dỗ dành người khác thì Bạch Ngọc Đường hoàn toàn không chút bản lĩnh, nhưng cũng ý thức được khi này bọn hắn có chút quá đáng, vội nói theo Triền Chiêu.

Tiểu Tứ Tử nhìn nhìn hai đại nhân, mắt to ươn ướt, nước mắt có xu thế chuẩn bị rơi xuống.

“Chúng ta thật sự rất là vui.” Triền Chiêu vội thêm vào: “Tiểu Tứ Tử nha, gặp chúng ta không vui sao?”

“Vui chứ.” Tiểu Tứ Tử nắm ngón tay nhỏ giọng lẩm bẩm: “Ngồi thuyền đi suốt ba ngày.”

“Vậy sao...” Cảm giác áy náy lập tức tấn công Triền Chiêu, mình đúng là quá đáng!

“Miêu Miêu thật sự không ghét Tiểu Tứ Tử?” Tiểu Tứ Tử hỏi.

“Đương nhiên không rồi!” Triền Chiêu vội lắc đầu: “Tiểu Tứ Tử là người gặp người thích.”

“Thật sao?” Tiểu Tứ Tử hí hóp mắt nhìn Triền Chiêu, đang xác định xem hắn có nói dối mình không.

“Thật!” Triền Chiêu lập tức dùng ánh mắt chân thành nhất nhìn Tiểu Tứ Tử, gật đầu liên tục: “Thật thật!”

Tiểu Tứ Tử vênh vênh môi, lại hí hóp mắt nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, Bạch Ngọc Đường ngẩn người, bị Triền Chiêu đá một cước xong lập tức gật đầu: “Đúng vậy... Không sai!”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp, tâm trạng có vẻ đã tốt hơn, miệng lại cười, Triền Chiêu và Bạch Ngọc Đường lập tức thở phào.

Nhưng đột nhiên lại nghe Tiểu Tứ Tử nói: “Vậy, Lô di di nói, sau núi có ôn tuyền, một lát nữa chúng ta cùng đi ngâm!”

Khóe miệng Triền Chiêu và Bạch Ngọc Đường hơi co giật, ôn tuyền a...

Lúc này, Triệu Phổ và Công Tôn cũng đã đi đến, bên cạnh là Tiêu Lương đang tìm Tiểu Tứ Tử.

“A, Cận Nhi, người ở đây sao.” Tiêu Lương vội vàng chạy đến cạnh Triền Chiêu, đưa tay đón Tiểu Tứ Tử: “Đã nói ăn điểm tâm xong rồi đi mà, người vừa nghe đến Triền đại ca Bạch đại ca đã xông ra rồi.”

Lúc này thì cả Bạch Ngọc Đường cũng cảm thấy tội lỗi, cơ bản ngoại trừ thích làm tiểu môi bà[bà mối] thì Tiểu Tứ Tử quả thật là người gặp người thích.

Đỡ lấy Tiểu Tứ Tử, Tiêu Lương biết các đại nhân có chuyện quan trọng phải bàn bạc, thế là nắm tay Tiểu Tứ Tử đi hậu viện ăn điểm tâm.

Tiểu Tứ Tử đi đến sân, quay đầu lại hí hóp mắt nhìn Triền Chiêu và Bạch Ngọc Đường một cái, hai người hoảng hồn, Tiểu Tứ Tử cười hí hóp mắt vẫy tay: “Một lát nữa phải đi nha!”

Nói xong thì đi mất cùng Tiêu Lương.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ngơ ngác tại chỗ, cứ cảm giác dường như vừa sập trúng cái bẫy nào đó.

“Chúng ta nghe được sao?” Triệu Phổ đã đi đến trước mặt, cũng không chú ý thấy hai người xấu hổ, chỉ thấy trong đại sảnh đã có vài nhân vật trong Hà Bang ngồi sẵn, dường như sắp bắt đầu thảo luận, liền hỏi Bạch Ngọc Đường. Dù sao cũng là chuyện giang hồ, nếu như Hãm Không Đảo không yêu cầu bọn họ tham gia, vậy tất nhiên sẽ cố gắng không can thiệp.

“Vương gia.”

Ngay lúc ấy, Tương Bình đi từ bên trong ra: “Sao lại xem chúng ta như người ngoài, mau vào đi, cùng thảo luận.”

Công Tôn và Triệu Phổ đi vào, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng cùng đi, đột nhiên Bạch Ngọc Đường hỏi: “Ôn tuyền...”

Triển Chiêu lau mồ hôi: “Người cũng đã thấy rồi! Nếu như một lát nữa chúng ta không đi, Tiểu Tứ Tử lại khóc...”

Bạch Ngọc Đường thở dài.

Hậu viện, Tiểu Tứ Tử cầm bánh trứng Mẫn Tú Tú đưa cho, ngồi cạnh Tiêu Lương trên giả sơn, vừa ăn vừa nói: “Tiêu Lương Tử.”

“Sao?” Tiêu Lương đưa sữa đậu nành qua.

“Ha, ta tìm được phương pháp tốt nhất để đối phó Miêu Miêu và Bạch Bạch rồi!” Tiểu Tứ Tử cười hì hì chớp chớp mắt với Tiêu Lương: “Tuy là bọn họ có vẻ rất lợi hại, nhưng mà thật ra rất dễ đối phó!”

Tiêu Lương bắt đắc dĩ, nhéo má Tiểu Tứ Tử: “Phải phải, Cận Nhi giỏi nhất.”

Tiểu Tứ Tử đắc ý cười, không quên dặn: “Tiêu Lương Tử, một lát nữa chúng ta dẫn Miêu Miêu và Bạch Bạch đi ôn tuyền, sau đó đào tẩu, để bọn họ lại cùng ngâm một hồ, tốt nhất là cảm ỳ phục của bọn họ theo luôn.”

“Hắt xì...”

Bạch Ngọc Đường đi đến trước cửa, đột nhiên hắt xì một cái.

Triển Chiêu ngơ ngác nhìn hắn, “Sao vậy? Cảm lạnh rồi?”

“Không.” Bạch Ngọc Đường xoa mũi, đột nhiên nhớ ra, hắn còn một chuyện rất quan trọng phải chứng minh với Triển Chiêu, ngâm ôn tuyền cũng xem như chuyện tốt, thế là nắm lấy vai Triển Chiêu: “Khi nào thì đi? Ăn cơm xong!”

“Hả?” Triển Chiêu mở to mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, không hiểu hắn đang nói gì.

“Khụ khụ.”

Lô Phương ho nhẹ một tiếng, nhắc nhở Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, chỗ này còn có người khác, các người bình tĩnh một chút!

Hai người lập tức nhận ra, im lặng, tìm chỗ ngồi xuống.

Trước tiên Lô Phương giới thiệu người của Hà Bang và bọn Triệu Phổ với nhau.

Bọn Đồng Hiểu Diệp nghe nói đây chính là Cửu Vương Gia Triệu Phổ đều kinh ngạc, nghĩ thầm Hãm Không Đảo quan hệ thật rộng... Xem ra là nhân duyên bắt đầu từ Triễn Chiêu. Tuy rằng biết Tiêu Dao Đảo cách đó không xa, nhưng nơi đó được canh giữ nghiêm ngặt, thường ngày bọn họ cũng không đến gần, không ngờ chỉ cần vào đó là có thể gặp được Hôi Nhân Tu La trong truyền thuyết.

Lôi Thanh Lãng mắt nhìn đầy ngưỡng mộ, lễ nghĩa chu toàn đến mức miệng Triệu Phổ co giật liên tục, lần đầu tiên thấy người giang hồ khúm núm sợ sệt như hắn.

Lúc ấy, Giả Ảnh đi vào, hành lễ với mọi người một cái, sau đó thấp giọng nói với Triệu Phổ: “Hắc Ảnh Bạch Ảnh đã về đến Tiêu Dao Đảo rồi, Lão thái phi bình an, cũng không biết gần đây xảy ra chuyện gì, thủy vực của Tiêu Dao Đảo cũng rất thái bình.”

Triệu Phổ gật đầu, ý bảo đã biết, sau đó bảo Giả Ảnh kể lại chuyện tối qua.

Trước nay Giả Ảnh vẫn phụ trách giúp tường thuật chuyện xảy ra, liền kể lại hết đầu đuôi gốc ngọn chuyện tối qua tìm được thi thể sau đó gặp phải gió lốc.

“Không thấy hung thủ?” Đồng Hiểu Diệp hỏi.

Giả Ảnh lắc đầu: “Hơn mười ảnh vệ chúng ta tra xét toàn bộ hải vực đó rồi, đừng nói là thuyền, ngay cả một cái bè trúc cũng không thấy.”

“Chuyện đã xảy ra khoảng một canh giờ, hơn nửa đêm qua trên biển gió lớn, cho nên thuyền nhỏ sẽ trôi rất nhanh.” Công Tôn nói.

Mọi người gật đầu.

“Ai, ta nói.” Từ Khánh tương đối thẳng thắn, “Giữa khuya Miết Đầu Phiền lại ra biển làm gì, không phải các người đã hạ lệnh cấm đơn độc xuất hành sao? Còn nữa, lý ra Hà Bang các người phải ở phía tây, sao lại chạy ra xa như vậy? Còn bị thổi về từ phía đông?” Từ Khánh vừa nói vừa hỏi Tương Bình bên cạnh: “Ai, lão tử, là phía đông đúng không?”

Tương Bình bắt đầu dĩ khoát tay với hắn, ý bảo hắn đừng gây chuyện nữa.

Lúc ấy, Trần Xá cũng đi vào, hai mắt đỏ bừng, xem ra đang cực kỳ tức giận, dù sao cũng đã mất một vị huynh đệ, hơn nữa còn chết thảm như vậy.

“Thật đáng giận, vậy mà một chút đầu mối cũng không có!” Trần Xá giậm chân.

Đồng Hiểu Diệp đứng lên, ôm quyền nói với Lô Phương: “Ta thay mặt Hà Bang tạ ơn Đại đương gia giúp huynh đệ chúng ta thu thi, chúng ta đưa thi thể về trước, việc giúp đỡ điều tra chúng ta sẽ thương lượng sau.”

Lô Phương cũng rất khiêm nhường, ôm quyền, Đồng Hiểu Diệp và Trần Xá mang thi thể Phiền Báo về, lên thuyền cáo từ.

Lôi Thanh Lãng dường như còn đang luyến tiếc cảnh đẹp trên Hãm Không Đảo, đột nhiên hỏi Lô Phương: “Lô đảo chủ, thứ cho ta mạo muội, tại hạ có thể ở lại trên đảo vài ngày không?”

Mọi người đều ngạc nhiên, Đồng Hiểu Diệp cũng khó hiểu nhìn Lôi Thanh Lãng.

“À, là thế này.” Lôi Thanh Lãng giải thích: “Phụ thân bảo ta chương quản ngư nghiệp, nói là ngư nghiệp của Hãm Không Đảo là giỏi nhất, bảo ta có cơ hội phải học tập, cho nên...”

“À.” Lô Phương rất thoải mái, vui vẻ gật đầu: “Nếu Lôi công tử đã không chê, cứ thoải mái ở lại, chỉ là... Đại trạch nội viện đều đã kín người, Lôi công tử nghỉ lại trong khách điểm có được không? Ở ngay phía trước, cách đây không xa, gần bến thuyền, cũng có biệt viện, ta sẽ phái người sang chuyên môn hầu hạ.”

“Quấy rầy quấy rầy.” Lôi Thanh Lãng cười hành lễ với Lô Phương: “Ở đâu cũng đều được, phiền phức cho các vị rồi.”

Mọi người khách sáo thêm mấy câu, Đồng Hiểu Điệp cũng không lưu tâm, bảo người khiêng thi thể đi, Trần Xá dẫn dò Lôi Thanh Lãng vài câu rồi cũng rời đi.

Nhưng có thể nhìn ra được, tuy Lôi Thanh Lãng có địa vị là thiếu chủ, nhưng bang chúng Hà Bang hoàn toàn không xem hấn như chủ nhân, có chút xa lạ.

.

.

Chờ thuyền của Hà Bang đi rồi, Lôi Thanh Lãng mới thở phào một hơi.

Triển Chiêu đang đứng ngay cạnh hấn, thấy vẻ mặt hấn có vẻ nhẹ nhõm hơn, có chút khó hiểu.

Lôi Thanh Lãng quay đầu lại, đối mặt với Triển Chiêu, bất đắc dĩ thở dài: “Không sợ Triển đại nhân chê cười, ta thật sự sợ quay về, tạm thời ở lại Hãm Không Đảo nửa tháng, quay về nói với cha ta một câu, sau đó ta lại về Dương Châu tiếp tục mở thư viện.”

Công Tôn nghe thấy, không hiểu: “Sao lại sợ? Chẳng phải Lôi công tử là thiếu chủ sao?”

“Không giấu diếm tiên sinh.” Lôi Thanh Lãng xấu hổ run run tay, “Ta chỉ là một thư sinh, không hiểu chuyện giang hồ. Đang làm một phu tử bình thường, đột nhiên lại bị gọi về. Trong Hà Bang, mọi người đều biết đương gia kế nhiệm là Đồng Hiểu Điệp. Ta bị kẹt ở giữa, người không phục Đồng Hiểu Điệp thì muốn đề cử ta... Nhưng bản thân ta thật sự không có năng lực đó, cũng không có hứng thú.”

“Cho nên đến Hãm Không Đảo tị nạn?” Từ Khánh nói đùa, “Trên Hãm Không Đảo chúng ta có rất nhiều tiểu hài tử, cũng có thư viện, hay là người đến giảng bài vài hôm?”

“Được!” Lôi Thanh Lãng lập tức phấn chấn, Lô Phương bên cạnh hung hăng trừng Từ Khánh một cái, “Nói xằng!”

“Án mạng phải tra, thù phải báo, mỗi ngày cứ như bình thường mà qua thôi.” Lô Phương vỗ vỗ Bạch Ngọc Đường: “Một lát nữa đi thấp cho Hà thúc nén nhang.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

Mọi người trên đảo vốn muốn làm tiệc tẩy trần cho bọn Bạch Ngọc Đường Triển Chiêu, nhưng tiếc là vừa làm tang sự, cơm chay vừa dứt lại mở tiệc rượu thì thật có lỗi với huynh đệ đã mất, thế là giản lược toàn bộ, mọi người ai đi làm việc nấy.

.

.

Bạch Ngọc Đường dẫn Triển Chiêu đến trước mộ Hà thúc, hai người thấp nhang bái tế xong thì tản bộ dọc theo đường nhỏ bên bờ biển trở về.

“Bên đó là gì?” Trước đây Triển Chiêu đã đến Hãm Không Đảo vài lần, thế nhưng mỗi lần đến đều thấy khác, lần này đi dọc bờ biển, phát hiện trong rừng phong thấp phía xa, có một đàn hươu sao rất khả ái, nhin không được hỏi Bạch Ngọc Đường: “Sống sao?”

“Đương nhiên rồi.” Bạch Ngọc Đường nói: “Bốn năm trước khi tam ca xuất môn có mua về bốn con hươu nhỏ, nuôi mấy năm đã sinh thêm hươu con, hiện nay trên đảo đã có không ít hươu sao rồi.” Vừa nói, vừa dẫn Triển Chiêu đi vào rừng.

Quả nhiên, trên bãi cỏ trong rừng, vài con hươu lớn đang dẫn con đi ăn cỏ. Hươu con không hề sợ người, thấy Bạch Ngọc Đường đi đến thì hưng phấn nhảy nhót chạy đến, Bạch Ngọc Đường kéo một con tới trước mặt Triển Chiêu.

Triển Chiêu ôm lại hung hăng xoa xoa mấy cái, mập mạp thật là khả ái.

Triển Chiêu tìm một gốc phong diệp tương đối cao, ngồi xuống bên cạnh, ôm một con hươu nhỏ xoa đầu nó, mắt nhìn mặt biển mênh mông trước mặt, Hãm Không Đảo quả thật là nơi cực mỹ, khó trách bọn Triệu Phổ lại đến một tiểu đảo định cư, thật sự rất âm ảp thoải mái.

“Này.” Bạch Ngọc Đường thấy dáng vẻ Triển Chiêu như là rất xúc động rất bồi ngùi, gọi hắn một tiếng: “Có đói không? Đi ăn gì đó?”

“Được.” Triển Chiêu buông con hươu nhỏ xuống, để nó chạy về với hươu mẹ, đứng lên phủi phủi bụi trên y phục, cùng Bạch Ngọc Đường đi về.

Khi đi ngang qua bên thuyền thì thấy ngư dân đang thả lưới... Tầm lưới cực lớn được cột trên giá trúc hình chữ thập, có người kéo dây, thả xuống, lại kéo lên, thu lưới bắt cá.

“Bọn họ đang làm gì vậy?” Đây là lần đầu Triển Chiêu thấy cách bắt cá thế này, nghĩ thú vị, nhin không được liền hỏi Bạch Ngọc Đường.

“A... Đang đánh cá.” Bạch Ngọc Đường từ nhỏ đã biết như thế là đang đánh cá, nhưng đáng tiếc hắn không có chút hứng thú nào với việc đánh cá, trước nay chưa từng hỏi, cho nên phương pháp cụ thể như thế nào hắn hoàn toàn không biết.

Triển Chiêu nghe ngữ khí hắn nói có chút chần chừ không dứt khoát, lập tức nhận ra Bạch Ngọc Đường đang nói cho qua chuyện, hỏi dồn: “Đánh cá như thế nào? Phương pháp là gì?”

Bạch Ngọc Đường đưa tay xoa cằm, vừa hé miệng định nói lại nghe Triển Chiêu hỏi bồi: “Chắc chắn là ngươi biết đúng không?”

Ngay lúc ấy lại thấy Từ Khánh ở xa xa vẫy tay gọi hai người, dường như là bắt đầu dùng cơm rồi, Bạch Ngọc Đường thấy cứu tinh vội nói với Triển Chiêu: “Đi thôi, đi ăn Miêu Nhi.”

Triển Chiêu thấy hắn muốn chạy, đuổi theo mấy bước: “Này, giải thích một chút, đánh cá thế nào?”

“Miêu Nhi, hải sản trên đảo rất ngon, một lát nữa ăn thử.” Bạch Ngọc Đường lãng sang chuyện khác.

“Vậy bắt cá thế nào?”

“Con cua, ngươi thích ăn nhất?”

“Vậy bắt cá...”

“Ừ, con cua.”

.

...

.

Buổi trưa ăn hải sản thật ra cũng như gia yến, hòa thuận vui vẻ, ăn xong, mọi người ngồi lại uống trà, thảo luận về án mạng.

“Đại ca, có phải huynh có đầu mối nào không?” Bạch Ngọc Đường hỏi Lô Phương.

Lô Phương do dự một lúc, nói: “Chuyện lần này... Khiến ta nhớ đến một truyền thuyết đã được nghe từ rất lâu trước đây về vùng biển này.”

“Truyền thuyết?” Mọi người đều hiếu kì.

“Huyết sắc Yêu Thành, từng nghe qua chưa?” Lô Phương hỏi xong thì mọi người đều ngẩn người.

Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường đều đưa mắt nhìn Công Tôn, cũng rất thú vị, lần này Công Tôn lại dường như có chút ngơ ngác, thấy mọi người nhìn mình, liền lắc đầu: “Ta cũng chưa từng nghe nói.”

Câu này khiến mọi người còn kinh hãi hơn khi nghe nói đến huyết sắc Yêu Thành, vậy mà cũng có truyền thuyết Công Tôn chưa từng nghe qua.

“Vậy thì quả thật là phải chăm chú nghe thử rồi.” Triệu Phổ cũng rất hứng thú.

58. Q.3 - Chương 5: Tiến Triển Hỉ Nhân (tiến Triển Đáng Mừng)

Lô Phương kể lại ọi người nghe truyền thuyết về Huyết Sắc Yêu Thành.

Truyền thuyết ấy hẳn đã nghe một lão ngư phu kể từ khi còn rất nhỏ.

Nghe nói khi lão ngư phu còn trẻ, trong một lần giúp bằng hữu chèo thuyền chuyển hàng khá xa ngoài khơi, trên đường về gặp phải sóng lớn, thuyền bọn họ bị lật. Hắn chụp được một mảnh gỗ thuyền lớn, đại nạn không chết, trôi trên biển suốt mấy ngày, cuối cùng dạt vào một hòn đảo hoang.

Nghe nói trên hoang đảo này có thôn làng và khu chợ, nhưng lại không có người, hơn nữa cả thôn làng đều có màu nâu sậm rất quái dị. Lão ngư phu nghĩ rằng nhà cửa trên đảo do dùng một loại gỗ lạ nào đó xây dựng thành cho nên mới có màu sắc kì lạ như vậy, vì thế nên cũng không nghĩ nhiều. Hắn đi hết một vòng đảo, kì dị là không hề gặp một người nào, thì ra là một hoang đảo không người.

Lão ngư phu tự đến bờ biển bắt cá, cua, nhóm một đồng lửa lên nướng ăn, đến lúc mặt trời xuống núi trăng lên à vẫn không có ai xuất hiện. Thế là hắn lại xác định thêm lần nữa, đây là một hoang đảo.

Nhưng lão ngư phu khi đó cũng không chán nản, ngược lại còn rất vui vẻ, hắn tìm được búa và đèn dầu trong làng, chuẩn bị tự đóng một chiếc thuyền trở về.

.

.

Nhưng vào đêm hôm đó, khi trăng lên đến giữa trời, lão ngư phu vừa xoay mặt nhìn vào làng lập tức sợ đến ngất người. Cả thôn làng biến thành đỏ rực, cứ như vừa bị quét một lớp máu đỏ... Nhìn kĩ lại mới thấy nhà ở, mặt đất đều đang rỉ máu, đồng thời còn có mùi máu tươi truyền đến.

Lão ngư phu kinh hãi, chạy điên cuồng đến bờ biển. Quay đầu nhìn lại thôn làng, lão ngư phu há hốc, cả ngôi làng đầm màu máu, ngay cả mặt trăng trên cao dường như cũng bị phản chiếu thành đỏ rực.

Ngay vào thời điểm lão ngư phu đã tuyệt vọng, trên biển có một ngư thuyền rất lớn đi ngang! Lão ngư phu cực kì mừng rỡ, đốt lửa, cầm ngọn đuốc vẫy cầu cứu.

Không bao lâu, thuyền đã dừng lại trên vùng nước cạn.

Lão ngư phu bơi qua, bám vào thang dây leo lên... Vừa lên thuyền lại lập tức cứng người.

Trên thuyền cũng là nơi nơi máu đỏ, buồm rách nát, xương khô xác khô rải rác khắp trên thuyền... Thì ra là một tử thuyền.

Loại tử thuyền này trên biển rất thường gặp, đa số đều là gặp nạn, sau đó người chết hết thuyền không có chủ, vẫn cứ trôi dạt trên biển.

Lão ngư phu tỉ mỉ kiểm tra qua các thi thể, phát hiện các thi thể rất kì lạ, vị trí trái tim trên ngực có một lỗ hồng lớn, giống như tim đã bị moi đi.

So với tình hình trên đảo, khung cảnh trên con thuyền này có vẻ còn kinh khủng hơn. Lão ngư phu muốn quay lại, nhưng vừa quay đầu lại nhìn, sững người... Hòn đảo vốn phải ở sau lưng giờ không thấy đâu nữa.

Lão ngư phu dụi dụi mắt nhìn kĩ lại, nhưng bốn phía là biển cả mênh mông, không hề có hòn đảo nào, cứ như chưa từng tồn tại. Lão ngư phu hoảng sợ, tứ chi bủn rủn, ngã ngồi xuống sàn thuyền.

Sau đó, lão ngư phu trôi dạt dềnh trên biển theo con thuyền, hắn mơ màng ngủ mất, khi tỉnh lại thì trời đã sáng.

Trên thuyền vẫn tĩnh lặng như cũ, lão ngư phu nghĩ cứ tiếp tục như vậy sẽ không chết đói chết khát, mà sẽ chết vì cô đơn, nhưng nói chung sẽ không bị hù chết.

Vì vậy quyết định tự cứu lấy mình, liều mạng một lần, nói không chừng lại có đường sống.

Hắn tìm một vòng trên thuyền, lại phát hiện có nước, thức ăn và cả rượu, ăn no thì bắt đầu tỉnh táo tỉnh thần, hắn dựa theo hướng mặt trời phân rõ bốn hướng, chuẩn bị quay về.

Chỉ có điều các thi thể nằm lung tung trên thuyền không được thuận mắt lắm, hấn vớt hết các thi thể xuống biển. Khi đang xử lý thi thể một lão đầu, hấn tìm được trên thi thể một cuộn da dê, còn có cả bút viết.

Lão ngư phu mở cuộn da ra, bên trong có chữ viết, là ghi chép về hành trình của bọn họ.

.

.

Thì ra đây cũng là một thương thuyền vận chuyển hàng hóa, đang trên đường trở về. Thời điểm của ghi chép cuối cùng là nửa năm trước, có thể đoán được đây cũng chính là thời điểm con thuyền này gặp nạn.

Trong cuộn da ấy ghi lại rất nhiều thứ. Trên đường chuyển hàng trở về, bọn họ thấy một hòn đảo nhỏ trên biển. Khi đó có vài thuyền công lớn tuổi có kinh nghiệm nói cho bọn họ biết, nơi đó có thể là Yêu Thành, ngàn vạn lần không được đến gần.

Chuyện về Yêu Thành, lão nhân cũng có ghi chép lại một vài điều đơn giản, nghe nói là một loài yêu quái hình người sống trên biển, biến ra một hòn đảo giả để lừa người lên đảo móc tim ăn.

Trên đảo có thôn làng, chợ, chỉ cần có người lên đảo lập tức sẽ bị yêu quái bao vây, moi tim ăn, khiến áu huyết bắn ra khắp nơi, nhìn thoáng qua giống hệt như huyết thành.

Loại đảo này có một đặc điểm, nếu như lên đảo thấy thôn làng vừa được xây, vậy thì phải chú ý, bởi vì đó là bẫy do yêu quái vừa dựng lên chờ có người mắc câu, người lên đảo chắc chắn không tránh khỏi cái chết.

Ngược lại khi lên đảo nếu thấy khắp nơi đầm máu thì phải mau bỏ chạy! Bởi vì Yêu Thành vừa trải qua một trận đồ sát dân trong thành. Nếu may mắn thì lũ yêu quái đã bỏ đi, nhưng nếu không may, yêu quái còn chưa đi thì chỉ có thể làm bữa điểm tâm cho chúng nó.

Vì những lý do như vậy, loại yêu thành hồng sắc như vậy được gọi là Huyết Sắc Yêu Thành. Những người trẻ tuổi rất ít khi nghe nói, đa số là các lão nhân biết, nhưng vì chuyện quá ma quái nên không thường được nhắc đến.

Khi đó lão thuyền công bảo thuyền trưởng không nên đến gần, nhưng đáng tiếc vị thuyền trưởng ấy trẻ tuổi ngông cuồng, tùy tiện dẫn đội thuyền đến gần hòn đảo. Khi ở trên thuyền thì không thấy có gì khác thường, chỉ thấy một tòa thành nâu sậm.

Khi đó đã gần đến chạng vạng, thuyền trưởng hạ lệnh nghỉ lại một đêm trên đảo, hôm sau khởi hành.

.

.

Đêm đó trăng sáng treo cao...

Đến đây thì ghi chép của lão nhân đột nhiên dừng lại, về phần sau đó xảy ra chuyện gì, vì sao thi thể bọn họ lại ở trên thuyền, không ai biết được.

Lão ngư phu trôi trên biển thật lâu, cuối cùng cũng dạt vào bến thuyền vùng phụ cận Tùng Giang Phủ, được cứu. Hấn sợ phải dính líu đến quan phủ, nên chỉ nói gặp nạn trên biển, gặp được một con thuyền trống, không hề nhắc đến Yêu Thành.

Không lâu sau đó, lão ngư phu ấy mai danh ẩn tích, nhưng hấn vẫn giữ gìn cuộn da ghi chép về Yêu Thành.

Lô Phương nói xong, cầm lấy hộp gắm trên tay Mẫn Tú Tú đứng phía sau, mở ra, lấy một cuộn da dê đã cũ, đưa lên ọi người thấy: “Chính là cuộn da này.”

Bọn Bạch Ngọc Đường đều giật mình nhìn Lô Phương, “Đại ca... Thứ này sao lại ở trong tay huynh?”

Lô Phương cười cười, lắc đầu: “Không giấu các ngươi, lão ngư phu đó là dưỡng phụ của ta.”

Mọi người hiểu ra, Lô Phương là cô nhi, thuở nhỏ được một lão ngư phu nhận nuôi, lão nhân kia họ Lô, khi Lô Phương được mười tuổi đã qua đời.

“Vậy lệnh tôn chết thế nào?” Công Tôn hiếu kì hỏi.

Lô Phương thở dài: “Chết vì bệnh tim! Đêm nào ông ấy cũng gặp ác mộng, cho nên tuổi chưa cao đã mắc phải bệnh đập nhanh, lồng ngực đau quặn từng cơn!”

“Bệnh tim...” Mọi người đều cảm thấy vụ án này quá kì dị, dường như mọi thứ đều có liên quan đến tim người, thứ yêu quái đó cũng thật kì lạ, sao lại chuyên ăn tim người.

“Vết máu này có thể là bắn ra khi moi tim.” Công Tôn nghiêm túc hỏi: “Đúng rồi, Hà thúc đã được táng chưa?”

“Chưa!” Mẫn Tú Tú lắc đầu: “Trước tiên chỉ lập một phần mộ chôn y phục và di vật, theo quy tắc giang hồ, chết oan phải đưa hung thủ đến trước mộ phần làm huyết tể, sau đó đưa thi thể về nguyên quán hạ táng, hiện tại vẫn đặt trong linh đường.”

Công Tôn gật đầu: “Ta có thể xem qua thi thể?”

“Đương nhiên rồi!” Mẫn Tú Tú gật đầu: “Không dấu gì tiên sinh, trước đây ta đã nghiệm qua, nhưng cảm thấy có vài điểm khả nghi, vừa hay tiên sinh đến, chúng ta nghiệm lại!”

Công Tôn gật đầu, đứng lên, đi cùng Mẫn Tú Tú.

Triệu Phổ bảo các ảnh vệ đi cùng.

Mọi người ở lại tiếp tục nghiên cứu các đầu mối.

“Chuyện lần này, cũng hoài nghi là do Yêu Thành hay Hải Yêu gây ra?” Triệu Phổ hỏi Lô Phương.

“Ai, thôi đi, yêu ma quỷ quái cái gì.” Từ Khánh thẳng tính: “Vương gia, ngài đừng nghe đại ca ta, huynh ấy chỉ biết nghi thần nghi quỷ. Theo ta thấy, chỉ là có kẻ muốn đến gây phiền toái, giả thần giả quỷ làm ra chuyện này, có mục đích mờ ám.”

“Ta cũng nghĩ vậy.” Hàn Chương gật đầu: “Ta thà tin người giết người, cũng không tin yêu quái giết người!”

Cả Lô Phương cũng gật đầu: “Đúng vậy, truyền thuyết Yêu Thành quá huyền ảo.”

“Nhưng còn hòn đảo đột nhiên xuất hiện trên biển? Có cách giải thích hợp lí nào không?” Triển Chiêu vẫn rất để tâm đến hòn đảo kia, mọi người nhìn nhau, cuối cùng cũng đành lắc đầu, không có manh mối.

“Đại ca, không đến được hòn đảo đó sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi Lô Phương.

Lô Phương lắc đầu: “Tam ca và nhị ca của đệ tự dẫn người đi, còn có cả người của Hà Bang và Hải Long Bang cũng phái rất nhiều đội tàu đi, nhưng không ai đến được! Cho nên mọi người càng tin vào lời đồn yêu ma quỷ quái này. Đệ không biết, tin tức đều được phong tỏa, không cho ai lan truyền đến các thôn làng ven bờ, cho nên càng gây hoang mang.”

“Được rồi, chuyện này còn phải chậm rãi điều tra, Ngọc Đường...” Lô Phương vỗ vỗ Bạch Ngọc Đường bên cạnh: “Đệ bị thương, về nhà rồi cứ yên tâm tịnh dưỡng, thông thả đi dạo cùng Triển huynh đệ, có chuyện gì chúng ta sẽ xử lý.”

“Nhưng... Đại ca.” Bạch Ngọc Đường vừa định nói cũng muốn giúp sức cho vụ án của Hà thúc, đáng tiếc mọi người đều có việc, chỉ riêng hắn không được giao việc gì, Bạch Ngọc Đường đành phải rảnh rỗi.

.

.

Mà hắn rảnh rỗi, nghĩa là Triển Chiêu cũng rảnh rỗi với hắn.

Hai người ra khỏi đại điện, Triển Chiêu đi được vài bước, hỏi Bạch Ngọc Đường: “Vì sao cả Triệu Phổ và Công Tôn cũng có việc mà hai ta lại rảnh rỗi?”

Bạch Ngọc Đường cũng rất là phiền muộn: “Ta cũng đành chịu.”

“Miêu Miêu, Bạch Bạch!”

Lúc ấy, từ sau lưng truyền đến tiếng Tiểu Tứ Tử triệu hồi, hai người bất đắc dĩ nhìn nhau: xem ra có chuyện làm rồi!

“Tiểu Tứ Tử?” Triển Chiêu cười tủm tỉm quay đầu lại.

“Đi.” Tiểu Tứ Tử kéo hai người: “Đi ngâm ôn tuyền!”

“Ôn tuyền?” Triển Chiêu vội vàng nháy mắt với Bạch Ngọc Đường: nghĩ cách thoát thân!

Bạch Ngọc Đường vừa nghe thấy ôn tuyền lập tức nhận ra đây là cơ hội tốt để chứng minh thuần khiết, liền gật đầu: “Được, đi lấy y phục, ta dẫn đường.”

“Hay hay!” Tiểu Tứ Tử vỗ tay kéo Tiêu Lương cùng chạy, Thạch Đầu Tiền Tử vui vẻ theo sau.

Triển Chiêu kéo Bạch Ngọc Đường: “Đi thật sao?”

“Đúng vậy,” Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Đúng rồi, ôn tuyền trên Tiểu Thạch Sơn của Hâm Không Đảo rất tốt.”

“Trên núi?” Triển Chiêu hoảng hốt mở to mắt: “Lộ thiên?”

“Đương nhiên rồi.”

Bạch Ngọc Đường vừa đáp lời, Triển Chiêu đã xoay người định chạy: “Ta không đi, các người đi đi.”

“Ai!” Bạch Ngọc Đường túm hần lại: “Miêu Nhi, thôi đi, người cho là người có thể trốn khỏi ngũ chỉ sơn của Tiểu Tứ Tử?!”

Mi mắt Triển Chiêu giật giật.

“Được rồi, bước tới một đao bước lui cũng là một đao, đi thôi!” Bạch Ngọc Đường túm người lên Tiểu Thạch Sơn.

.

.

Đến chân núi, Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương đã chờ sẵn, Thạch Đầu Tiền Tử mỗi con ngâm một tay nải, là y phục để thay.

“Chúng nó cũng cùng ngâm sao?” Triển Chiêu nhìn Thạch Đầu và Tiền Tử. nghĩ thầm không có rận chứ?

“Không sao, ôn tuyền trên Tiểu Thạch Sơn phân bố thành từng hồ, có thể ngâm riêng.” Nói xong thì dẫn mọi người lên núi. Vừa đi, Bạch Ngọc Đường vừa tính toán xem nên tắm thế nào để Triển Chiêu nhìn mà không thấy mình cố ý đây? Đừng để con mèo đó nghĩ mình không bình thường, vậy không phải thành trò cười rồi sao?!

Suốt quãng đường đi không nói chuyện, ai cũng nặng tâm sự, Triển Chiêu thì đang suy tính xem làm sao để không cho người khác thấy, Bạch Ngọc Đường thì suy tính xem làm sao để người khác thấy. Tiểu Tứ Tử suy tính xem làm sao để lát nữa khiến hai người tiến triển thêm một bước, Tiêu Lương suy tính một lát nhìn Tiểu Tứ Tử, chỉ có Thạch Đầu và Tiền Tử là thành tâm nhất, đơn thuần là đi tắm.

.

.

Lên đỉnh núi, thời tiết hôm nay không được trong xanh lắm, trời thấp lại âm u, lên đỉnh núi rồi càng thấy lạnh.

“Thời tiết này vừa hay.” Bạch Ngọc Đường nói: “Trời quá nóng không hợp để ngâm ôn tuyền.”

Triển Chiêu nghĩ cũng đúng, nhìn quanh một chút, may mà hơi nước mịt mù. Bốn phía có lầu các nghỉ chân, ôn tuyền cũng phân bố rải rác từng khu, đây đó cũng không nổi lên, tốt hơn nhiều so với cái hồ cực lớn trong tưởng tượng của hắn.

Tiểu Tứ Tử vốn dĩ đang vất vả nghĩ cách, vừa nhìn thấy ôn tuyền lại quên hết, hoan hoan hỉ hỉ kéo Tiêu Lương chạy đi chuẩn bị ngâm ôn tuyền, Thạch Đầu và Tiền Tử thả tay nải xuống, ào ào hai tiếng, nhào xuống một hồ lớn, bơi bơi.

Tiểu Tứ Tử thấy thú vị, cùng Tiêu Lương lật sạch sẽ chỉ chừa lại cái khối nhỏ, nhảy xuống hồ bên cạnh.

Tiêu Lương sợ nước sâu, tìm một hồ nhỏ, Bạch Ngọc Đường cũng chỉ cho cả hai, nói nơi này là hồ cho tiểu hài nhi, có thể đứng chấm đất, bảo cả hai yên tâm mà chơi.

Hai tiểu hài tử đã xuống hồ, Triển Chiêu nhìn quanh quẩn, thấy Bạch Ngọc Đường đã bắt đầu thoát y, vội vàng xoay lưng lại, cũng tự thoát y.

Bạch Ngọc Đường mắng thầm người dùng xoay người sang hướng khác, liếc mắt nhìn một cái là được rồi, đỡ cho ta phải ngày đêm lo lắng.

Triển Chiêu thành thạo tự cởi, đáng tiếc vẫn chừa khối lại, nhảy xuống hồ, quay đầu lại nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nghĩ vừa hay, đã cởi xong lý y[áo lót] chuẩn bị cởi tiếp, Triển Chiêu kéo chân hắn một cái: “Còn cởi? Xuống ngâm đi, cởi trần trụi vậy làm gì?”

Bạch Ngọc Đường không phòng bị, rơi ào xuống hồ, còn uống phải một ngụm nước ôn tuyền, ho sặc sụa.

Triển Chiêu kiểm tra tỉ mỉ thanh nẹp trên tay hắn, thấy được buộc rất chắc không bị lỏng, liền yên tâm bắt đầu tắm.

Bạch Ngọc Đường thì đang rất mất tinh thần, con mèo này... Không biết nghĩ thế nào. Nghĩ kỹ lại, hiểu rồi, Triển Chiêu vốn là người hay quan tâm người khác, lẽ nào hắn sợ mình xấu hổ, cho nên không muốn nhìn?!

Bạch Ngọc Đường phiền muộn chuyển mắt, thấy Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương đang chơi tát nước, tiếng nước rào rạt truyền đến, Thạch Đầu và Tiễn Tử bơi qua bơi lại trong hồ lớn, Thạch Đầu xoay người, phơi bụng lên nổi đập dềnh, có vẻ rất là thoải mái.

“Từ đây có thể thấy được mặt biển.” Triển Chiêu lợi tới bám lên bờ hồ.

“Phải, nhìn bên kia!” Bạch Ngọc Đường nói, tay chỉ tới hòn đảo biệt lập vừa xuất hiện trên biển, có thể nhìn thấy rất rõ.

“Từ đây cũng thấy được sao!” Triển Chiêu nhú mày, nếu như là thật lâu hay ảo ảnh thì không lý nào ở đâu cũng thấy được.

Bạch Ngọc Đường tới gần Triển Chiêu một chút, tiếp tục tính toán, làm sao đây?

Tiểu Tứ Tử chơi mệt, hay tai chống cằm nhìn hai người, Tiêu Lương phía sau đang chà lưng cho Tiểu Tứ Tử vừa nhỏ giọng hỏi: “Cận Nhi, có kế hoạch gì không?”

Tiểu Tứ Tử thở dài: “Tiêu Lương Tử, tình trạng Miêu Miêu và Bạch Bạch hiện tại rất là tệ nhì!”

“Tế nhì?” Tiêu Lương không hiểu: “Tế nhì thế nào?”

“Ừm...” Tiểu Tứ Tử xoa cằm: “Người xem hai bọn họ ở cùng nhau, dường như rất sốt ruột.”

“Sốt ruột?” Tiêu Lương còn đang nghiễm ngẫm từ này, chợt Thạch Đầu và Tiễn Tử ở phía sau kêu lên.

Mọi người khó hiểu nhìn về phía chúng nó thì thấy Tiễn Tử đang quay về phía bờ biển kêu chi chi, dáng vẻ rất hung hãn. Tiễn Tử là trảo ly đực, trạng thái này là đang cảnh báo.

“Ngọc Đường, người xem!” Triển Chiêu vừa nhìn sang lập tức phát hiện có vấn đề, vội Bạch Ngọc Đường bảo hắn nhìn.

Bạch Ngọc Đường nhìn theo hướng ngón tay Triển Chiêu, liền thấy từ xa xa ngoài khơi có một chiếc thuyền lớn đang đi tới, toàn con thuyền đều nâu sậm, cánh buồm rách nát, bầu không khí đầy vẻ đe dọa.

Bạch Ngọc Đường nhú mày, nhảy lên bờ, chăm chú nhìn xuống, Hãm Không Đảo và các đảo nhỏ xung quanh đã phá thuyền đi, còn đang thổi còi cảnh báo.

“Dường như là một tử thuyền, cảm giác rất đáng nghi... Miêu Nhi, còn có cả sương mù, chúng ta nhanh đi xem?”

Bạch Ngọc Đường nói xong nhưng không nghe Triển Chiêu đáp lời, nhìn lại...

Triển Chiêu đang nhìn chăm chăm vào hắn, hai bên nhìn nhau, Triển Chiêu xấu hổ xoay mặt đi, xoa cằm. Bạch Ngọc Đường cúi đầu, lúc này mới phát hiện mình còn mặc khổ, nhưng vải lụa bạch sắc rất mỏng, bị ướt nước, gần như thành trong suốt.

Bạch Ngọc Đường trừng mắt nhìn: chẳng lẽ?

Quay đầu lại nhìn Triển Chiêu lần nữa, chỉ thấy hắn nhìn chăm chú chiếc thuyền kia, mặt ửng hồng, lỗ tai càng hồng hơn.

“Khụ khụ.” Bạch Ngọc Đường nhảy lại vào hồ, đột nhiên có cảm giác như vừa được rửa sạch oan tình, lấy khuỷu tay đụng đụng Triển Chiêu: “Người có muốn lên xem không, bên trên thấy rõ hơn.”

Triển Chiêu lườm hắn một cái, với tay lấy y phục: “Mau xuống núi xem thử.”

Bạch Ngọc Đường cười lấy tay nài mặc y phục.

Tiểu Tứ Tử hí mắt nói với Tiêu Lương: “Ồ, Tiểu Lương Tử, có tiền triển!”

.

.

59. Q.3 - Chương 6: Quỷ Thuyền Chiêu Hồn

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường tự mặc y phục xong nhìn ra ngoài lần nữa, chiếc thuyền kia đã đến rất gần rồi.

“Con thuyền đó thật sự là tử thuyền sao?” Triển Chiêu nhìn đường con thuyền đi, nhin không được nhú mày: “Sao còn biết rẽ?”

“Đầu thuyền đi trước, tránh được đá ngầm, không giống như không có người lái.” Bạch Ngọc Đường vội vàng xuống núi, Triển Chiêu đuổi theo. Tiêu Lương cũng lo lắng, ôm gọn lấy Tiểu Tứ Tử còn đang buộc đai lưng chạy xuống núi, Thạch Đầu và Tiểu Tứ vẩy nước trên người đi, chạy theo, nửa đường còn nhân tiện nhặt theo một bên giày Tiểu Tứ Tử làm rơi.

.

.

Đến chân núi, quả nhiên bên bờ biển đã có rất nhiều người, Mẫn Tú Tú cũng đã ôm Lô Trần dẫn theo các phu nhân đứng ở đại môn lo lắng nhìn sang.

“Đại tẩu.” Bạch Ngọc Đường đi đến cạnh nàng.

“Ngọc Đường, bên đó có chuyện gì rồi?” Mẫn Tú Tú vẫn chưa nắm được tình hình, hiện tại mọi người đều không rõ ràng lắm... Vì góc nhìn không được tốt, chỉ có Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu vừa từ trên cao nhìn xuống thấy rõ nhất.

“Khi này đệ ở trên núi thấy, dường như có một con thuyền lớn đang vào cảng.” Nói xong, Bạch Ngọc Đường đi về hướng bờ biển.

Triển Chiêu cũng định theo, nhưng tầm nhìn thoáng lướt qua Tiểu Lô Trần béo tròn. Tiểu bảo bảo một hai tuổi bụ bẫm trắng trẻo, là thời điểm đáng yêu nhất, Triển Chiêu mắt tự chủ muốn đi qua nhéo má, nhưng bị Bạch Ngọc Đường túm đi.

Khi ấy, Tiêu Lương cũng đã bế Tiểu Tứ Tử chạy đến.

Tiểu Tứ Tử cuối cùng cũng buộc xong đai lưng, mang giày vào chạy đến vừa đùa Lô Trần vừa mô tả tỉ mỉ hình dáng con thuyền vừa thấy lại cho Mẫn Tú Tú.

Mẫn Tú Tú không không được nhú mày: “Thuyền lớn... Màu đen?”

.

...

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chạy đến bờ biển, hỏi Từ Khánh đang đứng trên bến thuyền nhìn ra xa: “Tam ca, đó là thuyền gì vậy?”

“A lão ngũ, có lẽ là quý thuyền hay tử thuyền.” Từ Khánh chỉ chỉ trên mặt biển: “Đệ xem chỗ sương mù đó!”

Bọn Triển Chiêu cũng nhìn thấy, chỉ trong một thoáng, trên biển đã kéo sương mù dày đặc.

“Trên thuyền có người không?” Bạch Ngọc Đường cảm thấy rất kì dị, con thuyền đó lướt giữa sương mù có vẻ âm u ma quái, lại không thể nhìn rõ trên thuyền có người hay không.

“Không thấy được, dường như là có người!” Từ Khánh chỉ ra xa: “Xem đi, đại ca và lão tứ đã ngồi thuyền ra xem rồi, Hà Bang bên kia cũng đã phái người đi.”

“Chỉ hai bọn họ đi?!” Bạch Ngọc Đường lo lắng, thả người nhảy lên, đập nước đi đến con thuyền còn chưa kịp nhổ neo của Lô Phương, Triển Chiêu cũng vội vàng chạy theo. Hắn phát hiện một vấn đề, trước đây hắn muốn làm gì thì lập tức chạy đi, Bạch Ngọc Đường phía sau vội vàng đuổi theo. Từ khi đến Hãm Không Đảo... Không phải, phải nói là từ sau khi Bạch Ngọc Đường bị thương, thì lại đảo ngược, hắn thoáng cái chạy mất dạng, mình vội vàng đuổi theo, quả nhiên bị thương rồi đều thành đại gia!

Vừa vàng hạ xuống thuyền, hai người đi đến cạnh Lô Phương và Tương Bình.

Tương Bình nhíu mày nhìn Bạch Ngọc Đường: “Chắc, đệ đến đây làm gì, còn dắt mèo theo? Hai đệ bơi được sao? Một lát nữa chẳng may rơi xuống biển chúng ta còn phải đi cứu!”

Mi mắt Bạch Ngọc Đường giật giật, có lẽ vì lâu rồi không về, hôm nay nghe Tương Bình nói chuyện độc mồm như vậy lại cảm thấy thật thân thương.

“Tứ ca, đó là thuyền gì vậy?” Triển Chiêu hỏi.

“Huynh chưa từng gặp tình cảnh này, nhưng con thuyền đó cũng thật lớn!” Tương Bình chắc chắn mấy tiếng, lắc đầu, “Có lẽ dù dùng hết nhân lực trong xưởng tàu của nhị ca cũng không đóng được con thuyền xa hoa như thế.”

“Màu con thuyền ấy...” Triển Chiêu nhắc Lô Phương: “Thật giống màu nâu đen.”

“Đúng vậy, không biết là dùng loại gỗ gì, chắc không phải là Âm Trầm Mộc nhỉ... Dùng thứ đó đóng thuyền không sợ thuyền chìm sao?!” Tuy là miệng Lô Phương đang nói đùa, nhưng sắc mặt lại không được dễ nhìn lắm.

Rất nhanh sau đó, thuyền nhỏ đã đến gần thuyền lớn.

Vì không biết trên thuyền có người hay không, cho nên mọi người chỉ có thể đứng bên dưới gọi vọng lên, cũng đâu thể chưa xác định là thuyền vô chủ đã trực tiếp nhảy lên thuyền tra xét.

Nhưng mọi người gọi một lúc lâu vẫn không có ai đáp lời, thuyền của bọn Tương Bình gần thuyền lớn nhất, nhìn nhau một cái, khinh công của Lô Phương cao, quyết định lên thuyền.

Bạch Ngọc Đường không yên tâm: “Đại ca, đệ đi.”

“Ai... Đệ đang bị thương.” Lô Phương ngăn hắn lại: “Đại ca vẫn chưa già mà.”

Bạch Ngọc Đường làm sao yên tâm được, vừa nghĩ đến những người đã chết thảm trong lòng lập tức bồn chồn lo lắng.

Triển Chiêu chớp chớp, “Đệ cũng đi, cùng lên đi! Có thể bảo vệ lẫn nhau.”

Tương Bình cười cười: “Được, cùng đi đi, lên thuyền xem thử.”

Mọi người đều đồng ý, thi triển khinh công, nhảy lên thuyền lớn.

Cùng lúc đó, trên thuyền của Hà Bang cách đó không xa, Đồng Hiểu Điệp cũng đạp nước mà đến, nhảy lên thuyền.

.

.

Hai chân chấm đất, nhìn quanh, mọi người đều sửng sốt... Trên thuyền cực kì hỗn loạn, vật dụng trên thuyền đều rơi ngã gãy vỡ khắp nơi, hơn nữa, nhìn kĩ lại, trên sàn tàu có rất nhiều vết máu lớn.

Triển Chiêu vỗ nhẹ lên vai Bạch Ngọc Đường, nhìn hẩn chỉ chỉ vào tai mình.

Bạch Ngọc Đường tập trung nghe... Nghe thấy trong khoang thuyền, có âm thanh “Cách cách cách” truyền ra, dường như có thứ gì đang gõ, hoặc là các mảnh gỗ đang bị va đập.

Mọi người nhìn nhau, lại nhìn nhìn cánh cửa khoang thuyền đóng chặt, cảm thấy quỷ dị cực kì.

Hơn nữa sau khi lên thuyền quan sát các hoa văn trang trí cũng rất kì lạ, nhất định không phải là thuyền thuộc vùng Trung Nguyên.

Mọi người dạo quanh khoang thuyền một vòng, ngoại trừ các vết máu và vật dụng hỗn loạn thì không có thứ gì khác. Thế là... Ánh nhìn đều tập trung vào khoang thuyền.

Đi đến trước cửa khoang, thanh âm “Cách cách cách” bên trong càng rõ ràng hơn, nhưng mọi người vẫn không ai nhận ra là thứ gì đang phát ra thanh âm kia.

Ngay lúc ấy, chợt sàn tàu run nhẹ, Triệu Phổ cũng đã nhảy lên, khi nãy hẩn và Công Tôn ở hậu viện khám nghiệm tử thi, nghe ồn ào đi ra thì Tiểu Tứ Tử nói có quỷ thuyền.

“Đây là thuyền Tây Vực!” Triệu Phổ tương đối quen thuộc với Tây Vực, nhìn thoáng qua đã thấy được điểm khác thường, “Các công trình, thuyền xe của Ba Tư đều rất thường dùng loại hoa văn này trang trí.”

“Thương thuyền Ba Tư?” Lô Phương nhíu mày, nhìn lại số bình gốm rơi vỡ trên sàn thuyền, “Vậy thì nó được thổi đến từ tận đâu chứ?”

Triển Chiêu chỉ chỉ khoang thuyền, hỏi Triệu Phổ: “Biết đây là thanh âm của thứ gì không?”

Triệu Phổ lắc đầu: “Chưa từng nghe.”

“Mở ra xem thử đi.” Bạch Ngọc Đường muốn mở cửa, Triển Chiêu đi qua, đứng song song với hẩn trước cửa, sau đó xua tay với mọi người phía sau, ý bảo đừng đứng trước cửa, cẩn thận có ám khí.

Mọi người đều đứng tránh ra sau.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường dụng lực đẩy cửa... Kẹt một tiếng, cánh cửa khoang cũ kĩ trên thuyền mở ra. Đợi một lát, không có ám khí hay ám tiễn gì.

Đi đến trước khoang thuyền, mọi người nhìn vào trong, đều há hốc, trong khoang thuyền đầy quan tài.

Khoang thuyền hình vuông, trung tâm có một điện thờ, bên trên là thờ một pho tượng. Bức tượng kia rất kì dị, không phải Di Đà La Hán thông thường của Trung Nguyên, mà là Tà Thần Tây Vực đang giương nanh múa vuốt.

Bốn phía quanh điện thờ là một vòng quan tài vây tròn. Các quan tài này cũng được đóng từ gỗ đen như thân tàu, cách rất gần nhau.

Thanh âm “Cách cách cách” vẫn tiếp tục vang lên.

Bọn Triển Chiêu mất một lúc lâu mới phục hồi tinh thần lại, ngẩng đầu nhìn về hướng phát ra âm thanh, liền thấy trên điện thờ có treo một chùm phong linh gỗ.

Chùm Phong Linh đang đưa nhẹ theo gió, các thanh gỗ đánh vào nhau, tạo ra thanh âm “Cách cách” kì lạ.

“Đây là thứ cầu thí gì vậy?!” Đồng Hiểu Điệp cảm thấy rất xui xẻo.

Người đi thuyền trên biển đa số đều tin phong thủy cát hung gì đó, dù sao cũng là sống dựa vào thiên nhiên. Con thuyền lớn như vậy, chở nhiều quan tài như vậy... Không phải là cực kì xui xẻo sao? Lô Phương cũng có chút chán ghét.

Sau khi Triển Chiêu tự suy xét lại nhận thấy mình chưa gặp qua loại chuyện này thì hỏi Triệu Phổ: “Đây cũng là phong tục của Tây Vực sao?”

Triệu Phổ lắc đầu như trống bỏi, tỏ ý mình chưa từng gặp, sau đó chuyển mắt nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nhún vai, chưa từng gặp!

“Trên quan tài có một lớp bụi!” Triển Chiêu nói với Bạch Ngọc Đường, ý là: đã lâu lắm rồi!

Đồng Hiểu Điệp đi đến, cầm dao gỗ nhẹ vào quan tài, có tiếng vang trầm, cảm giác rất thật...

Trong lòng mọi người phát lạnh. Bọn họ ai cũng là người từng trải, quan tài trống hay có người chỉ cần gõ một cái là có thể nhận ra. Thanh âm bình thường nghĩa là bên trong không có gì, nhưng nếu tiếng vang trầm đục, vậy nhất định có tử thi!

Đồng Hiểu Điệp tỏ ý muốn mở nắp quan tài, mọi người gật đầu, cẩn thận đề phòng.

Nắp quan tài chỉ được đặt lên quan tài, không đóng định... Mở một cỗ quan tài ra, bên trong có một thi thể.

Thấy thi thể rồi, mọi người lại chau mày. Có chút bất ngờ lại có phần đã lường trước, thi thể hiển nhiên đã phủ bụi dày... Khô quắt, trên ngực là một lỗ thủng lớn!

“Lại là như thế.” Triển Chiêu khó hiểu, “Rốt cuộc hung thủ là ai?”

“Nếu như là do cùng một hung thủ... Vậy hắn sống trên biển đã bao lâu?” Lô Phương cau mày: “Thi thể này, ít nhất đã mười mấy năm rồi?”

“Để Công Tôn xem đi.” Triệu Phổ quay đầu lại định gọi Công Tôn, nhưng hắn vừa quay đầu, lập tức ngăn người! Bởi vì cả con thuyền đều bị sương mù bao phủ, không thể nhìn được gì xung quanh.

“Không phải chứ?!” Đồng Hiểu Điệp mở to mắt, vội xông tới mạn thuyền nhìn ra xa, trên biển mà không thể phân biệt phương hướng không biết cự ly là chuyện cực kì nghiêm trọng, hơn nữa hiện tại lại không biết thuyền có đang trôi hay không, vạn nhất nếu đang trôi ra khơi, vậy thì càng gay go.

Lô Phương cũng biến sắc, tuy rằng người trên thuyền đều là cao thủ, nếu có người đến đánh một trận thì không thành vấn đề! Nhưng vạn nhất mất phương hướng lạc đường trên biển thì chắc chắn chỉ còn tử lộ!

Ngay vào thời điểm vạn phần nguy cấp, chợt từ cạnh thuyền vang lên tiếng kêu “Chít chít”.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường mừng rỡ.

Triệu Phổ đang ở mạn thuyền, cúi đầu nhìn, bên dưới, không biết Thạch Đầu và Tiễn Tử đã bơi đến từ bao giờ, trong miệng còn ngậm một đoạn dây thừng dài.

Mà cũng cùng lúc đó, mọi người phát hiện cự ly với bọn Thạch Đầu càng lúc càng xa, cũng có nghĩa là đại hắc thuyền dưới chân bọn họ đang trôi rất nhanh về phía ngược lại, quả nhiên nguy hiểm!

Nhưng đã thấy Thạch Đầu và Tiễn Tử, cũng nghĩa là đã có cơ hội sống! Khinh công mọi người đều tốt, liền mặc kệ con thuyền, đồng loạt nhảy khỏi thuyền.

Trong chớp mắt khi nhảy xuống, Triển Chiêu ở sau cùng, hắn vô thức quay đầu lại nhìn thoáng qua khoang thuyền một cái... Thấy được hai điểm đỏ âm u.

Triển Chiêu sửng sốt, lúc ấy sương mù đã phủ kín trên thuyền. Giữa màn sương dày đặc, một con mèo đen đứng trên một cỗ quan tài... Hai mắt đỏ rực.

“Miêu Nhi!” Bạch Ngọc Đường gọi Triển Chiêu một tiếng, nhờ vậy hắn mới bừng tỉnh thì triển khinh công, không ngã xuống nước.

Theo sợi dây thừng Thạch Đầu và Tiền Tử mang tới, mượn lực bơi đứng vào trong, về đến con thuyền nhỏ, gặp được Tương Bình.

Mọi người bình an thoát hiểm, Thạch Đầu và Tiền Tử cũng bơi về, vừa vẫy lông vừa kêu chít chít, dường như là trao đổi gì đó, chỉ tiếc mọi người nghe không hiểu. Thạch Đầu và Tiền Tử đều đến từ Tây Vực, trao lý vốn cũng không phải động vật của vùng Trung Nguyên, nói không chừng đã từng gặp loại thuyền này, mọi người cùng nghĩ... Có thể nghe hiểu chúng nó nói gì thì thật tốt.

.

.

Lại qua một lát, sương mù cũng tan dần... Mà con thuyền khi nãy, lại biến mất. Thấy cảnh ấy, phản ứng đầu tiên của mọi người là: gặp quỷ rồi!

Ở đây đều là cao thủ, Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường và Triệu Phổ, đều là cao thủ tuyệt đỉnh của võ lâm Trung Nguyên... Một con thuyền lớn đến rồi đi ngay trước mắt bọn họ mà không phát hiện được một chút manh mối, cả ba đều không hiểu ra sao.

“Ai nha, nươg a!” Từ Khánh là ngư ngạc nhất, vỗ đầu: “Gặp quỷ rồi sao! Ca ca, trên thuyền có thứ gì?”

Lô Phương mấp máy môi, một lúc lâu sau mới trả lời: “Tử thi...”

“Hả?!” Từ Khánh trợn mắt, Tương Bình nhú mày.

Triển Chiêu mô tả lại tình trạng trên thuyền ọi người.

“Quan tài sắp thành vòng tròn?” Công Tôn đến gần, hần cũng nghe thấy.

“Đúng vậy, thư ngọc, người có biết gì không?” Triệu Phổ nhìn sắc mặt Công Tôn thì biết hần biết được gì đó.

“Ừm...” Công Tôn nghĩ nghĩ một lát, chậm chậm nói: “Thật sự nghĩ đến một thứ... Chắc chắn là thuyền Ba Tư sao?”

“Tây Vực Ba Tư, chắc chắn không sai!” Triệu Phổ gật đầu.

“Đó là Chiêu Hồn Trận!” Công Tôn nói: “Quan tài kị nhất là xếp thành vòng tròn, trừ khi là đang triệu hồi linh hồn.”

Triển Chiêu đứng bên cạnh, mày cau chặt... Hần vẫn không thôi suy nghĩ được, lúc nãy trước khi đi quay đầu nhìn lại, thật sự thấy một con mèo đen. Chính là con mèo xuất hiện ở khách điểm hôm trước, chuông đeo trên cổ và cặp mắt đỏ như máu... Giống hệt.

Lúc này, sương mù trên biển đã tan hẳn, bầu trời ngoài khơi cũng trong lành trở lại, các nơi đều phái rất nhiều thuyền đi, nhưng tìm ra rất xa cũng không thấy bóng con thuyền khi nãy, cảm thấy cực kì quỷ dị.

Có thể là ảo giác, nhưng tất cả mọi người đều thấy, ảo ảnh, nhưng bọn Triển Chiêu đã thật sự lên thuyền rồi! Chuyện này rốt cuộc là thế nào?

“Ai, đừng cau mày như lâm đại địch nữa.” Thấy mọi người cau mày ưu sầu, Mẫn Tú Tú đi đến, kéo Lô Phương nói: “Nên làm gì thì đi làm đó, sắp đến giờ cơm chiều rồi!”

Lô Phương cũng đồng ý, vội gọi mọi người trở về, đừng để chuyện này làm rối loạn.

.

.

Mọi người trở về, bỗng nhiên Triển Chiêu kéo Bạch Ngọc Đường một cái, thấp giọng hỏi: “Khi nãy... Có thấy không?”

Bạch Ngọc Đường chỉ nhìn thoáng qua, không được rõ lắm, “Là cùng một con?”

Triển Chiêu gật đầu.

Hai người đang nói, chợt Công Tôn quay đầu lại, áp sát tới hỏi: “Các người vừa nói thấy mèo?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều sửng sốt, gật đầu, “Đúng vậy...”

“Mèo đen?”

“Phải!” Hai người không hiểu, chẳng lẽ Công Tôn cũng thấy?

“Chắc, Chiêu Hồn Trần kị nhất là gặp phải mèo đen!” Công Tôn nhú mào.

“Vì sao?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường không hiểu.

“Chiêu Hồn Thuật của Tây vực liên quan đến không ít vụ thuật, chú thuật... Mèo đen là thuần âm, thông thường nếu gặp phải mèo đen thì sẽ bị tách hồn hoặc xác chết bật dậy.”

“Xác chết bật dậy?!” Triển Chiêu lẫn Bạch Ngọc Đường đều kinh ngạc thốt ra.

Tiểu Tứ Tử đi trước quay đầu lại mở to mắt nhìn hai người.

“Khụ khụ.” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường kéo kéo Công Tôn thấp giọng hỏi: “Công Tôn, Chiêu Hồn Thuật ấy rốt cuộc là thứ gì?”

Công Tôn nhú mào: “Nói thật ra, phương diện này ta cũng không biết nhiều... Nhưng ta biết tại Tùng Giang Phủ có cao nhân về những thứ này!”

“Cao nhân nào?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đồng loạt hỏi.

“A...” Công Tôn đảo mắt, vẫy tay với Triệu Phổ phía trước, xoa xoa bụng Tiểu Tứ Tử: “Tiểu Tứ Tử, muốn đi Thái Bạch Cư ăn ngân ngư kê dẫn canh không?”

“Muốn!” Tiểu Tứ Tử lập tức gật đầu.

Công Tôn liền bế Tiểu Tứ Tử lên, nói với bọn người Mẫn Tú Tú phía trước: “Đại ca đại tẩu, Tiểu Tứ Tử nói muốn vào thành, chúng ta vào Tùng Giang Phủ dùng cơm.”

“Vậy sao...” Lô Phương và Mẫn Tú Tú đều gật đầu, dặn dò mọi người cẩn thận một chút, về sớm một chút.

Bọn Công Tôn và Triển Chiêu xoay người lên thuyền, chạy gấp đến Tùng Giang Phủ, đi tìm hỏi vị “cao nhân” kia về thứ thuật chiêu hồn kì bí này!

60. Q.3 - Chương 7: Ấn Đường Phát Hắc, Hung Triệu (Ấn Đường Biển Đen, Điềm Xấu)

Bọn Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường lên thuyền đi Tùng Giang Phủ, cùng đi tìm vị cao nhân Công Tôn đã nói, hỏi về thuật chiêu hồn.

Triển Chiêu hiếu kì, hỏi Công Tôn: “Vị cao nhân nào vậy?”

“Trước đây khi ta đến vùng lân cận mua thảo dược, gặp phải một vị tướng số giả mù, định lừa tiền ta.” Công Tôn trả lời: “Thế nhưng sau đó trò chuyện một lúc mới biết đó là một thần tiên sống thật sự, kiến thức uyên bác.”

“Tài giỏi như vậy còn lừa tiền?” Triệu Phổ không tin lắm.

“Người mù lừa tiền...” Bạch Ngọc Đường dường như chợt nhớ đến chuyện gì, dù sao hắn cũng người bản địa, hiểu biết cũng rộng hơn. Triển Chiêu thấy sắc mặt hắn là lạ, liền hỏi: “Người nào vậy? Có ấn tượng?”

Biểu cảm trên mặt Bạch Ngọc Đường như vừa xấu hổ vừa khó xử, một lát sau mới nói: “Ta không đi nữa, các người tự đi tìm đi.” Nói xong thì xoay người muốn chạy.

“Này.” Triển Chiêu vội vàng túm lại: “Làm sao vậy?”

“Không...” Bạch Ngọc Đường lắc đầu, nhưng sắc mặt hoàn toàn không giống như không có chuyện, chỉ là chết không nói.

Bọn Triển Chiêu nghi ngờ: sao lại thành thế này?

“Ta đến phía trước tìm tử lâu ngồi một lát, các người đi đi.” Bạch Ngọc Đường phẩy phẩy tay: “Đi mau về mau.” Nói xong thì lại muốn chạy.

Triển Chiêu túm chặt lấy không chịu buông: “Người biết hẩn?”

“Miêu...” Bạch Ngọc Đường muốn rút tay về, “Đang trên đường, đừng nắm nắm kéo kéo.”

“Vậy người mau nói, người kia là ai?” Triển Chiêu hiếu kì rồi, túm chặt, chết cũng không buông.

“Lão đầu đó là khắc tinh của ta.” Bạch Ngọc Đường chịu không nổi cảnh Triển Chiêu chất vấn, đành phải thành thật trả lời: “Ta sợ nhất là gặp hẩn.”

“Ồ?” Mọi người vừa nghe tới hai chữ “khắc tinh” đã ngạc nhiên không ngớt, là ai mà lại có bản lĩnh lớn như vậy, có thể “khắc” được Bạch Ngọc Đường?

“Chẳng lẽ... Lão nhân đó có quen biết với Bạch huynh?” Công Tôn hỏi.

“Là phu tử của ta khi ta còn bé.” Bạch Ngọc Đường hỏi: “Có phải hẩn họ Lê, tên Lê Viễn Thanh?”

“Phải, mọi người đều gọi hẩn là Lê Lão Phong Nhi.” Công Tôn ngẫm nghĩ một lát, “Lê Viễn Thanh, tên rất nho nhã, người sao lại khùng khùng điên điên như vậy chứ?”

“Nghe nói khi còn trẻ hẩn còn từng đồ Trạng Nguyên, đầu óc cũng rất bình thường, không đến nỗi như hiện nay.” Bạch Ngọc Đường lắc đầu: “Có người nói sau đó hẩn nghiên cứu vụ thuật bị tẩu hỏa nhập ma, đến đây ẩn cư, cả ngày hồ đồ. Khi ta còn nhỏ không biết đại ca nghĩ thế nào, mời hẩn đến làm phu tử, dẫn vật cho ta có chút ám ảnh, sau đó chỉ cần thấy hẩn thì đau đầu... Các người đi đi.”

“Không được.” Triển Chiêu nắm tay hẩn đi tới: “Phu tử ngày bé của người, vậy không phải là ân sư đầu đời của người sao? Quan hệ thân thiết biết bao nhiêu, người đi hỏi hẩn còn không chịu nói sao?”

“Đừng.” Bạch Ngọc Đường vội xua tay: “Không đi được... Ai!”

Bạch Ngọc Đường muốn phản kháng, Triển Chiêu lại cứ túm tay hẩn kéo đi, không cho đào tẩu. Trên đường còn mua một vỏ rượu ngon và một ít thức ăn, chuẩn bị đi nhịn nốt vị tiền bối kia, có thể làm ân sư đầu đời của Bạch Ngọc Đường, chắc chắn không phải người đơn giản.

Công Tôn lại hỏi Bạch Ngọc Đường: “Hẩn là ân sư của người, có từng nói với người chuyện liên quan đến vụ thuật chưa?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu liên tục: “Khi còn bé ta rất nỗ lực trốn học, hẩn chỉ dạy Ngũ hành trận pháp cùng với cơ quan mai phục gì đó, cũng rất hữu dụng.”

Triển Chiêu cuối cùng cũng biết được các năng lực kì lạ ít thấy của Bạch Ngọc Đường là từ đâu mà có, thì ra có một vị cao nhân như thế chỉ điểm.

.

.

Mọi người đi vòng quanh một lúc, đi vào một con đường nhỏ hẹp dài.

Hai bên đường đều có nhà ở, cửa đóng chặt, còn khóa bằng khóa lớn, bậc cửa có lá rụng, còn bám một lớp bụi, hiển nhiên là đã lâu không có người ra vào.

Cửa lớn của tòa nhà trong cùng đen như mực đối diện với đầu ngõ, trên cửa còn treo một tấm gương đồng.

Lúc này mặt trời đã về tây, nắng chiều chiếu vào... Ánh sáng phản chiếu cực kì chói mắt, khiến không ai mở to mắt được.

“Lão thiên a...” Công Tôn nhin không được mắng: “Ai lại treo kính chiếu yêu đối diện đường lớn chứ, phong thủy ngôi nhà này vốn đã là đại hung, hẩn còn treo kính, sợ ban đêm Bạch Mao không đến gõ cửa thăm hẩn sao?”

“Cha, sao bạch miêu lại gõ cửa?” Tiểu Tứ Tử nghe không hiểu, không biết Bạch Mao là ám chỉ quỷ ma.

Công Tôn bảo Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương nắm tay đi phía sau... Nói nghiêm túc, Lê Lão Phong Nhi này thật sự là đại tài, học phú ngũ xa[uyên bác, học vấn uyên thâm], không thua kém Bao đại nhân. Chỉ đáng tiếc tính tình không được bình thường, không biết nên nói hần xem trộm thiên cơ đã siêu thoát khỏi tục thế hay bảo hần có bệnh nữa.

.

.

Khó khăn đến được trước cửa lớn, Công Tôn đập cửa.

Hần còn chưa kịp đập đến cái thứ hai, cửa đã mở rầm một tiếng.

Mọi người giật mình, chẳng lẽ đứng sau cửa chờ?

Sau cửa, một lão nhân béo nhô đầu ra. Lão nhân này ít nhất cũng tám chín mươi tuổi rồi, tóc bạc trắng, mặt tròn, sắc mặt hồng hào khỏe mạnh. Triệu Phổ nhìn thoáng qua, bất chợt nghĩ đến...Tiểu Tứ Tử già rồi có lẽ cũng giống thế này, tự dọa cho bản thân toát mồ hôi.

“Ô, Công Tôn lão đệ, đã tính ra hôm nay ngươi sẽ đến tìm ta.” Lão đầu ngẩng đầu tìm quanh: “Hôm nay đồ đệ ngoan của ta còn đưa người trong lòng đến thăm ta, ở đâu rồi?”

Bạch Ngọc Đường nghe rất rõ ràng, đứng phía sau đỡ trán, Triển Chiêu cũng ngàn vạn lần không ngờ lão nhân lại vút ra một câu như thế... Cần biết, người duy nhất có thể dính líu đến người trong lòng của Bạch Ngọc Đường chính là hần, mặt lập tức biến đỏ.

Lão nhân đánh giá mọi người hết một lượt, ánh mắt dán lại trên người Triển Chiêu, híp mắt nhìn một lúc, “Ai u...”

Triển Chiêu không hiểu hần “Ai u” cái gì, là biết mình? Hay đau lưng?

Lão nhân nhìn chằm chằm Triển Chiêu một lúc lâu, chặc chặc mấy tiếng: “Ấn đường biến đen, đại hung!”

Chưa nói hết, Bạch Ngọc Đường đã ném thẳng thực hạp trong tay vào mặt hần.

“Cẩn thận một chút!” Lão nhân chụp lấy thực hạp, Bạch Ngọc Đường vốn cũng không dùng nhiều lực, cũng đâu thể thật sự ném chết hần, chỉ là giận vì hần nói xui!

“Ta nói thật, tiểu tử nhà ngươi cũng không tốt hơn hần đâu!” Lão nhân bắt mắt trừng Bạch Ngọc Đường một cái, sau đó đưa thực hạp cho Tiểu Tứ Tử bên cạnh đang đứng giữa mặt ngơ ngác nhìn: “Cầm giúp lão nhân ta một chút.” Nói xong, mở rộng cửa: “Vào đi vào đi, ta cũng đang mời khách.”

Mọi người nhìn nhau, trong nhà lão nhân đang có khách?

.

.

Nhưng đi đến sân trong thì lập tức kinh ngạc hít sâu: lão nhân thật sự đang có khách!

Trong sân có một bàn đá tròn, mười sáu chiếc ghế xếp quanh. Trên bàn trên ghế có gần trăm con mèo. Loại nào cũng có, đen trắng, tam thể, vằn hổ, đang gặm chuột... Không cần hỏi cảnh tượng có bao nhiêu kinh khủng.

Mọi người vô thức nhìn Triển Chiêu một cái, lông tóc Triển Chiêu đều dựng đứng... Giống mèo, một hai con còn chịu được, nhiều như thế này nhìn thế này cũng thấy không may mắn.

“Hừ... Đừng chọc ghẹo bọn nó, cẩn thận chúng cắn người, chúng ta vào phòng nói chuyện!” Lão nhân vẫy vẫy tay, dẫn mọi người vào phòng.

.

.

Trong phòng không có con mèo nào, nhưng lại có rất nhiều thứ kì lạ. Lông Trầm Điều[giống chim có chất độc trong truyền thuyết, dùng lông của nó ngâm rượu, uống vào là chết ngay], xác dơi khô, mảnh gỗ bát quái, hình nhân vải bố... Trong góc phòng còn có một bộ xương khô.

Bạch Ngọc Đường nhìn trời, càng lúc bệnh hẳn càng nặng.

“Nào, đồ đệ ngoan, uống cái này.” Lão nhân cầm một ly rượu mức thứ gì đó đỏ tươi như máu trong bình ra đưa cho Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường kiên quyết lắc đầu, đánh chết cũng không uống!

“Vẫn cứng đầu như khi còn nhỏ.” Lão nhân cũng không ép buộc hẳn, tự uống.

Triệu Phổ quan sát bốn phía, cảm thấy lão nhân này có vài phần giống các yêu tăng Tây Vực.

“Lão gia tử, có chút việc cần hỏi ngài.” Triển Chiêu nói.

Lão nhân cười hắc hắc mấy tiếng, nhìn hắn: “Hỏi chuyện mèo?”

Triển Chiêu ngơ ngời, mở to mắt nhìn lão nhân: “Mèo...”

“Phải phải!” Lão nhân gật đầu: “Có miêu loạn!”

Đột nhiên Bạch Ngọc Đường bật cười: “Đúng là có miêu loạn, con mèo đó còn rất to...”

Vừa nói xong đã bị Triển Chiêu bên cạnh nhéo một cái.

Lão nhân lại nhìn Bạch Ngọc Đường một cái: “Phải... Đã trưởng thành hơn một chút.” Nói xong, lục tung khắp nơi lấy một cuộn da dê đưa cho Bạch Ngọc Đường: “Cầm lấy cầm lấy.”

“Đây là gì?” Bạch Ngọc Đường không hiểu, mở ra xem thử, trên tấm da dê là một địa đồ dùng bút lông cực mảnh vẽ nên. Nhưng vẫn tự, hình vẽ trên đó đều cực kì quái dị, trước nay hắn chưa từng thấy qua. Giữa địa đồ còn có một dấu ấn đỏ, có vẻ là được đóng lên, bên trên chi chít hoa văn, gần giống như chỉ tay.

“Lẽ vật gặp mặt, tặng cho người trong lòng của người.” Lão nhân cười hắc hắc, Bạch Ngọc Đường thở dài, định trả cuộn da lại cho lão nhân, lão nhân không hiểu sao, lẩm bẩm nói: “Người lấy đi lấy đi, thứ tốt thứ tốt!”

Triệu Phổ vỗ nhẹ Công Tôn, ý bảo: mau hỏi đi, lão nhân này quả thật không được bình thường, một lát nữa để chúng ta lại cùng dùng bữa với đám mèo kia thì phiền lớn.

Công Tôn cũng cảm thấy thế, liền hỏi lão đầu: “Lão gia tử, muốn hỏi ngài một chuyện.”

“Sao?” Lão nhân lại bắt đầu rầm rầm rì rì tìm ghế ọ người ngồi, hỏi Công Tôn: “Hỏi cái gì?”

“Chiêu hồn thuật, ngài biết bao nhiêu?” Công Tôn hỏi.

Lão nhân ngược mắt nhìn hắn: “Chiêu hồn.. Hắc hắc, ta còn nghĩ các ngươi đến hỏi chuyện Yêu Thành trên biển.”

“Yêu Thành?” Mọi người đều nhú mày.

Bạch Ngọc Đường hỏi: “Hòn đảo đột nhiên xuất hiện đó thật sự là Yêu Thành?”

“Cái gì mà đột nhiên xuất hiện...” Lão nhân chặc chặc mấy tiếng: “Hài tử này, khi bé bảo ngươi học ngươi không học, hại cho y bát của ta không ai kế thừa, đã thấy chưa? Ngày trẻ không nỗ lực đến già chịu đau thương!”

Bạch Ngọc Đường nổi giận, lão nhân này vừa mở miệng lại bắt đầu hồ ngôn loạn ngữ.

“Lão gia tử, chúng ta tiếp tục nói về Yêu Thành.” Công Tôn thấy hắn lại định nói sang chuyện khác, vội vàng kéo về, hỏi: “Quý Thuyền và Yêu Thành có liên quan sao? Chi tiết về truyền thuyết Yêu Thành... Lão gia tử biết?”

“Phải...” Lão nhân vẫy vẫy tay gọi mọi người, đi đến bên bàn ngồi xuống, ngón tay nhẹ nhàng chặn trên môi, dùng thanh âm cực thấp nói: “Yêu Thành đó... Không phải ngẫu nhiên xuất hiện, không lâu nữa, sẽ có chuyện lớn xảy ra!”

Mọi người nghe thấy đều nhú mào, hỏi lão nhân: “Chuyện lớn gì?”

“Bọn người đó muốn tìm một thứ!” Thân thể lão nhân đột nhiên vận vẹo mấy cái, cười hắc hắc, Triển Chiêu vô thức liếc mắt nhìn Bạch Ngọc Đường: thật sự rất không bình thường.

“Các người có biết Yêu Thành rốt cuộc là thứ gì không?” Lão nhân thần bí hỏi.

Mọi người đều lắc đầu, nghĩ thầm người mau nói đi chứ, sốt ruột chết mất!

“Yêu Thành đã tồn tại từ rất lâu rồi!” Lão nhân nói: “Trên biển, trong sa mạc, những nơi không ai lui đến, lại có đại quân đang ẩn nấp!”

“Hả?” Triệu Phổ hứng thú: “Trên biển, trong sa mạc, những nơi không ai lui đến lại có đại quân đang ẩn nấp?”

“Không kiến thức quả là không kiến thức!” Hai mắt lão nhân bỗng dưng mở to, “Các người từ nhỏ đều được sinh ra trong nơi giàu có sung túc, cho nên cảm thấy nơi những nơi hoang vu như thế không thể sinh sống được! Nhưng nếu như được sinh ra trên biển hay giữa đại mạc, thì vẫn có thể lớn lên! Hơn nữa còn có được một ít năng lực đặc biệt!”

Mọi người nghe xong đều gật đầu, điều này cũng đúng.

“Khi đó, có một khoảng thời gian hải tặc hoành hành trên biển!” Lão nhân đứng lên, tìm một quyển sách cổ trong ngăn tủ, lật ra một vài trang ọi người xem: “Đây chính là Yêu Thành trong truyền thuyết!”

Bọn Bạch Ngọc Đường nhìn vào thứ được gọi là Yêu Thành kia, bố cục, phong cách kiến trúc, chỉ như một thôn làng bình thường trên các đảo nhỏ.

“Không có gì bất thường.” Bạch Ngọc Đường nói: “Cứ trực tiếp nói là một đảo hoang trên biển không phải được rồi sao? Sao lại gọi là Yêu Thành?”

“Hắc hắc... Các người nghĩ là có rất nhiều Yêu Thành sao? Chỉ có một!” Lão nhân thần bí bí bí nói: “Từ rất rất rất lâu, ở một nơi rất xa trên biển có một hòn đảo lớn. Trên đảo có một tòa thành, tên là Yêu Thành!”

Mọi người nhìn nhau.

Triệu Phổ bật cười: “Lão gia tử, không phải ngài đang đùa chúng ta chứ? Trên biển có một hòn đảo lớn như thế, còn có cả thành trì, vậy vì sao chúng ta chẳng hề nghe nói?”

“Không thể nói!” Lão nhân dựng thẳng ngón tay trên môi, vẻ mặt kinh hoảng: “Đó là bí mật, không thể nói, hoàng đế khi đó đã hạ lệnh, phong tỏa tin tức!”

“Vì sao?” Bọn Triển Chiêu đều không hiểu.

“Yêu ma hoành hành, sợ hãi! Sợ hãi!” Lão gia tử nhăn mũi lắc đầu liên tục.

“Không phải là bấy của Yêu Tộc ăn thịt người sao?” Mọi người nhớ đến câu chuyện Lô Phương đã kể trước đây, truyền thuyết Yêu Thành.

“A, đó là nơi sau này người dân trên Yêu Thành tản mát lưu lạc trên biển tự xây nên.” Lão nhân vừa nói vừa chỉ lên bầu trời: “Vốn đã trải qua một trận chiến tranh, nếu Yêu Thành đánh chiếm đất Hán của chúng ta thành công, thì sẽ không có bọn hậu nhân chúng ta sau này nữa! Còn may lão thiên gia có mắt, phong khiêu hải ngẩng đầu, vũ đả Yêu Thành toái! Nếu không, kẻ chết là chúng ta! Là chúng ta!” [Phong khiêu hải ngẩng đầu, vũ đả Yêu Thành toái: Gió gọi biển ngẩng đầu, mưa đánh nát Yêu Thành]

Bọn Triển Chiêu càng nghe càng nghi ngờ, câu “Phong khiêu hải ngẩng đầu, vũ đả Yêu Thành toái!” kia chẳng lẽ là nói Yêu Thành bị diệt do sóng thần và mưa bão? Là do thiên tai?

Công Tôn bắt đầu lật xem quyển sách cổ, Triệu Phổ ngồi bên cạnh cùng xem, Triển Chiêu thì lại hiếu kỳ hỏi lão nhân: “Lão gia tử, ngài vừa nói có miêu loạn? Ngài từng thấy miêu yêu có hai mắt đỏ rực chưa?”

Lão nhân hiệp mắt cười hì hì: “Ồ... Cái đó sao! Hai mắt đỏ rực...”

Bạch Ngọc Đường nghe hắn nói một lúc đã thấy mệt, thúc giục: “Lão gia tử, đang nghiêm túc hỏi ngài, trả lời nghiêm túc một chút có được không?”

Lão nhân phất tay nhẹ một cái, chỉ chỉ mắt Triển Chiêu: “Kim mâu, ngân mâu, tử mâu, hắc mâu, xích mâu, hôi mâu, phách mâu, thanh mâu... Bát mâu loạn thế, ha ha ha.”

Triển Chiêu nhú mày, không biết hắn đang nói gì.

Triệu Phổ nhìn sang, vừa nghe đến hôi mâu, nhớ đến khi còn nhỏ hoàng thất luôn nói kiêng kỵ nhất là màu mắt khác người, bởi vì sẽ gặp tai họa.

“Người nói rõ ràng một chút!” Bạch Ngọc Đường túm lấy cánh tay lão nhân, bảo hắn nói tiếng người hoàn chỉnh để người hiểu được, giải thích vấn đề màu mắt của Triển Chiêu một chút.

“Ai da ai da, hung hăng quá!” Lão nhân trừng Bạch Ngọc Đường một cái, tay chỉ chỉ trán Triển Chiêu, nói với Bạch Ngọc Đường: “Chú ý hắn chú ý hắn, thật sự là ấn đường biến đen, để ý hắn, cẩn thận bị người khác bắt mất.”

Bạch Ngọc Đường nghe không hiểu, chẳng lẽ là Triển Chiêu có điềm không may? Tuy rằng hắn không thích nghe lão nhân này lảm bảm. Nhưng khi còn bé hắn đã dạy mình học được vài thứ, hắn đoán mệnh xem phong thủy cực chuẩn, đoán cát hung họa phúc cũng cực chuẩn! Không khỏi có chút lo lắng cho Triển Chiêu.

Lão đầu nhi nói xong, ngáp một cái, chạy đến bưng bình nước trong phòng ra cửa, đổ vào máng nước trước cửa... Dung dịch đặc dính bên trong chảy hết ra, đàn mèo hoang ủa đến liếm nước.

Mọi người cau mày, chỗ lũ mèo hoang bỏ đi đầy chuột chết cá chết, cực kỳ kinh tởm buồn nôn. Tiểu Tứ Tử bám lấy Tiêu Lương nhỏ giọng nói: “Tiểu Lương Tử, lão gia gia này thật kì lạ!”

Triệu Phổ chọc nhẹ Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường còn đang ngẩn người một cái, ý bảo bọn họ nhìn máng nước!

Hai người nhìn sang, cùng cau mày, máng nước chuyển thành màu nâu sậm, giống hệt như con thuyền quỷ lặn trước.

“Lão gia tử, đó là thứ gì?”

Triển Chiêu đột nhiên phát hiện mặt trong cánh cửa có dán một bức họa. Bên trên vẽ một thần ma đen tuyền nhiều tay, hình dạng giống hệt như bức tượng trên đài thờ trong con thuyền quỷ.

“Hỏi gì?” Lão nhân chậm chạp xoay đầu lại, thuận theo đường nhìn của Triển Chiêu nhìn về phía cửa.

“Đó là thần gì?” Triển Chiêu hỏi.

Lão gia tử nhìn chăm chăm vào bức họa một lúc lâu, cười hắc hắc: “Thứ đó không phải thần!”

Mọi người đều nhìn hắn, chờ hắn nói thứ đó là gì.

Lão nhân hưng phấn nói: “Đó chính là vị tổ của Yêu Thành trong truyền thuyết!”

Sau đó, lão gia tử lại bắt đầu nói sảng, hỏi hắn cái gì hắn cũng trả lời qua loa, có vẻ như đang che giấu bí mật khó lường lại có vẻ như cầu thí bất thông[rắc chó không kêu: văn bế tắc, diễn đạt không lưu loát], thật không biết là giả điên hay điên thật.

Cuối cùng, lão đầu nhi đeo bám Bạch Ngọc Đường, đòi hắn mời mình dự tiệc rượu.

Bạch Ngọc Đường chịu không nổi nữa, giục mọi người đi mau.

Công Tôn ôm một chồng tư liệu của Yêu Thành về xem, coi như có thu hoạch.

Triệu Phổ phát hiện hắn đã say mê vào sách, hoàn toàn không nghe được xung quanh ai đang nói gì nữa, đi trước cẩn thận kéo tay hắn, không để hắn bị vấp té hay đụng tường.

Triển Chiêu đi sau cùng, trước khi ra khỏi cửa, cố ý thả chậm bước, nhẹ giọng hỏi lão nhân: “Lão gia tử... Ngài có biết Triển Hạo không?”

Lão nhân vừa nghe tới hai chữ “Triển Hạo” mặt lập tức trắng bệch, vừa xua tay vừa lui về phía sau, la to: “Khó lường, khó lường!” Nói xong, đóng cửa chạy!

Triển Chiêu không hiểu, vốn nghĩ đến đây có thể thấy được một tia manh mối, không ngờ lại thêm tầng tầng sương mù.

.

.

Ra khỏi cửa đi về phía con đường, Bạch Ngọc Đường đi cạnh Triển Chiêu, nhìn chăm chăm vào trán hắn.

Triển Chiêu biết hắn để tâm mấy câu “Ấn đường biến đen, đại hung”, đưa tay ôm trán lắc đầu: “Người đừng nghe hắn nói bậy, ta...”

“Nguy hiểm!”

Nói chưa dứt lời, đột nhiên Tiêu Lương hô một tiếng.

Bạch Ngọc Đường nhanh tay kéo Triển Chiêu đến cạnh mình...

Ngay sau đó, “Xoảng” một tiếng.

Một chậu hoa lớn từ cửa sổ tầng hai rơi thẳng xuống chân tường ngay bên cạnh, chính xác vào nơi Triển Chiêu vừa đứng. Chậu hoa bằng sứ vỡ nát, bên trong là đầy một chậu đất bùn nén chặt và một gốc hải đường cực cứng chắc.

Mọi người đều ngây ngẩn.

Lại nhìn lên, cửa sổ tầng trên đóng chặt, không có ai... Hiển nhiên là bồn hoa tự rơi xuống,

“A!” Tiểu Tứ Tử kêu một tiếng: “Nguy hiểm quá!”

Triển Chiêu cũng há hốc, tay sờ sờ lên trán, nghĩ thầm: thật sự quỷ dị như vậy sao?

.

61. Q.3 - Chương 8: Lão Miêu Nghi Tung

Sau khi ra khỏi chỗ Lê Lão Phong Nhi, bọn Triển Chiêu đều mờ mịt, lão nhân này điên điên khùng khùng, nói một câu chỉ được nửa câu, bằng không thì phải ghép hai câu lại thành một câu, khiến người nghe có vẻ như hiểu lại như chẳng hiểu gì, phức tạp gấp bội.

Đến Thái Bạch Cư, vào một nhà gian ngồi xuống, vừa uống trà vừa thảo luận chi tiết lại, Công Tôn vẫn đang cúi đầu nghiên cứu sổ tư liệu tìm được. Sổ tư liệu mọi người có hiện tại cực kỳ rối loạn, cần phải sắp xếp lại toàn bộ, rất lao lực.

Công việc cần hoạt động đầu óc này đương nhiên là do Công Tôn đảm nhiệm, Triệu Phổ và hắn sau khi ăn xong sẽ về trước nghiên cứu sổ sách này.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường bản chất hiếu động không thích ngồi yên, không muốn về, quyết định ở lại Tùng Giang Phủ đi dạo một chút.

Ra khỏi Thái Bạch Cư chia đường đi, Tiểu Tứ Tử còn muốn theo làm đuôi Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, nhưng bị Tiêu Lương bế về.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đứng trên bến tàu của Tùng Giang Phủ, nhìn theo bóng thuyền của bọn Triệu Phổ ra khơi, không bao lâu thì đã thuyền đã khuất xa.

.

“Lão gia tử thật sự không nói rõ được gì.” Bạch Ngọc Đường lắc đầu: “Lần nào hỏi chuyện hần cũng là câu trước một đường câu sau một nẻo.”

“Cho nên mới gọi là cao nhân! Lời thâm thúy, trí tuệ cao, bản lĩnh cao, yêu cầu với người khác cũng cao.” Triển Chiêu cười cười, đưa tay vỗ vỗ lên vai Bạch Ngọc Đường: “Nhưng mà thật không ngờ tới, người cũng có lúc giống người thường.”

“A?” Bạch Ngọc Đường không hiểu: “Là thế nào?”

“Là thế này, ta nói là, ta luôn nghĩ năng lực của người đều là trời sinh, từ nhỏ đến lớn đều là đại công tử đỉnh đỉnh đại danh... Thì ra còn có một quái phu tử dạy người.” Triển Chiêu chấp hai tay sau lưng, kiểm tuệ bạch sắc trên chuôi Cự Khuyết nhẹ nhàng lay động.

Bạch Ngọc Đường bật cười, bước đến đi sóng vai với hần. “Ai mà chẳng ăn ngũ cốc để lớn.”

Lúc này trời đã gần chạng vạng, cũng không có chỗ nào để đi, Bạch Ngọc Đường đơn giản dẫn Triển Chiêu đi dạo quanh, khi hoàng hôn thì đã đến vùng đồng hoa ở ngoại thành.

Phóng mắt nhìn, khắp nơi đều là đồng hoa xanh tím, trải thật dài, phủ khắp vùng bạt ngàn sơn dã, đến tận cuối chân trời rồi hòa cùng màu trời xanh nhạt, chen giữa là đám mây đỏ rực và một nửa mảnh thái dương.

“Đây là hoa gì? Khung cảnh thật đẹp!” Triển Chiêu nhìn về phía vài khu nông trại rải rác xa xa, thật yêu thích nơi thế ngoại đào nguyên này, liền hỏi Bạch Ngọc Đường.

“Loại hoa đậu nào đó.” Tuy là Bạch Ngọc Đường thừa nhận mình ăn ngũ cốc mà lớn, nhưng thật sự hoàn toàn không biết gì về ngũ cốc, hần đưa Triển Chiêu đến đây cũng chỉ vì muốn hần ngắm nhìn khung cảnh bao la này, xua bớt buồn bực trong lòng.

“Phía trước còn có thể thấy biển.” Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ.

“Ừm... Tuy rằng cách nhau không xa, nhưng cảnh sắc thật sự là một trời một vực.” Triển Chiêu vừa đi vừa xoay mặt nhìn Bạch Ngọc Đường.

Tóc hai người đều bị gió đêm thổi lay động.

“Khung cảnh vùng Giang Nam đa phần đều là lộng lẫy hoa lệ, không ngờ còn có một nơi thoát tục thế này!” Triển Chiêu chỉ chỉ hòn đảo ngoài xa: “Bên đó là Tiêu Dao Đảo đúng không? Có thời gian rồi đến thăm bọn Triệu Phổ vài ngày.”

Bạch Ngọc Đường bật cười: “Không phải Tiểu Tứ Tử lúc nào cũng nói để dành cho chúng ta một gian phòng bảo chúng ta lúc rảnh rồi đến chơi sao.”

Triển Chiêu cười lớn: “Tiểu Tứ Tử cũng keo kiệt quá, chỉ ột gian sao?”

“Một gian cũng đủ rồi.” Bạch Ngọc Đường cười: “Giường ngủ thì chỉ cần rộng ba xích[1 mét] là đủ rồi, quan trọng là phải xem ai ở cùng người.”

Triển Chiêu nghe xong, khóe miệng hơi nhếch lên: “Phải! Đúng là vậy!”

Hai người cứ theo tình trạng câu được câu không, lúc có cảm giác lúc lại không mà đi tới, trên mặt biển cách đó không xa có một khu thủy trại nguy nga.

“Đừng đi tới nữa, Miêu.” Bạch Ngọc Đường kéo Triển Chiêu lại: “Bên đó là địa bàn của Hải Long Bang, đi vào dễ gặp phiền phức, bây giờ chưa phải lúc.”

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường: “Tại sao?”

Bạch Ngọc Đường khoanh tay: “Vốn dĩ Hải Long Bang muốn mua lại Tiêu Dao Đảo từ Hãm Không Đảo... Nhưng sau này đại ca lại tặng cho Triệu Phổ.”

Triển Chiêu hơi nhú mày: “Hai bên cách nhau rất gần. Tiêu Dao Đảo nằm ngoài hải vực của Hà Bang, cũng cách Hãm Không Đảo và Hải Long Bang khá xa, nếu ai trong ba thế lực này chiếm Tiêu Dao Đảo, vậy thế lực sẽ lớn hơn hẳn hai nhà còn lại, dễ bị cô lập. Đây cũng chính là lý do mọi người cứ trì hoãn không đến sống trên đó đúng không?”

“Phải, thông minh.” Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Địa bàn của Hải Long Bang không nhỏ, chỉ là thế lực đứng đầu quá nhiều, người xem Tứ Đại Long Vương, không hề thân thiết như các huynh đệ chúng ta, người nào cũng muốn có một địa bàn riêng làm trại chủ, vì vậy rất khó giải quyết công bằng. Vì vậy cho nên trước đây khi bọn họ để ý đến Tiêu Dao Đảo, Hãm Không Đảo không bán... Người cũng biết thân phận và tính tình Triệu Phổ, Hải Long Bang đương nhiên không dám trêu chọc hắn, vì vậy vẫn có chút bất mãn với đại ca.”

“Hôm đó Thanh Long Vương uống say trong quán rượu thì mắng sau lưng đại ca, trùng hợp bị tam ca đang tiếp khách ở gian bên cạnh nghe được.”

Bạch Ngọc Đường chưa nói xong, Triển Chiêu đã cười khở: “Chắc chắc... Hắn chết chắc rồi.”

“Cũng không đến mức như vậy, Thanh Long Vương chỉ bị tam ca đánh một trận... Nếu không phải có người ngăn lại thì đã không còn mạng để về rồi, cho nên có chút hoảng sợ.” Bạch Ngọc Đường thở nhẹ: “Ngày hôm đó Thanh Long Vương bị thương rất nặng, lần này bị hại trong lúc vẫn còn dưỡng thương.”

Triển Chiêu nhú mày: “Vậy người của Hải Long Bang... Có hận tam ca không?”

“Cái đó thì không.” Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Nhiều thủ lĩnh, huynh đệ sẽ không đồng lòng, giữa các vị Long Vương cũng không hòa thuận, một người chết những người khác đều muốn tranh giành địa bàn của hắn, nhưng trong lòng tam ca thật ra vẫn có chút áy náy.”

“À.” Triển Chiêu gật đầu, xem như hiểu được nội tình rồi.

Hai người lại đi dạo một lát, khi chuẩn bị quay lại, chợt nghe thấy một tiếng “Meo~” truyền đến.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường sững sốt, nhìn theo hướng phát ra âm thanh... Một con mèo đen lớn nằm trong bụi cỏ cách đó không xa.

“A!” Triển Chiêu vừa nhìn đã nhận ra con mèo đó, kéo tay áo Bạch Ngọc Đường: “Ngọc Đường, là nó!”

Bạch Ngọc Đường cũng nhìn thấy, con mèo đó lông đen tuyền, bóng loáng, ngay cả một sợi lông màu khác cũng không có, trên cổ có đeo một sợi tơ và một cái chuông, mắt đỏ rực.

“Meo~”

Nó lại kêu một tiếng, sau đó bỏ chạy.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, thả người đuổi theo. Con mèo đó rất nhanh, chui vào đồng hoa, lướt nhanh tới trước, cũng may là khinh công của Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu tốt, nếu không thì thật sự không đuổi kịp nó.

“Mèo con!” Bạch Ngọc Đường đột nhiên gọi một tiếng.

Triển Chiêu nhìn hắn một cái, thấy hắn nhìn chăm chăm vào mình, liền hỏi: “Gọi ta hay gọi nó?”

Bạch Ngọc Đường thiếu chút nữa cười ra tiếng, chỉ chỉ con mèo phía trước, ý bảo Triển Chiêu đi chặn đường! Chia ra hành động.[bắt con mèo thôi mà, cần phải vậy hông o_O]

Triển Chiêu đương nhiên hiểu ý, nhảy vọt tới, đáp xuống trước mặt con mèo kia.

Lúc nào con mèo đen vừa lao đến, không tránh kịp, đâm vào đuôi Triển Chiêu.

“Méo” một tiếng, mèo đen rơi xuống đất, lật người một cái muốn đứng lên, Bạch Ngọc Đường nhanh tay chụp lấy gáy nó, nhấc lên.

“Meo!” Mèo đen bị Bạch Ngọc Đường bắt được, vùng vẫy mấy cái, kêu lên.

“Con mèo này khỏe thật.” Triển Chiêu xoa xoa đuôi, đến gần xem, nắm lấy chân nó bóp bóp mấy cái: “Ừm... Xem ra ngoài màu mắt ra thì không có gì khác những con mèo bình thường!”

Bạch Ngọc Đường nắm con mèo lật qua lật lại nhìn: “Là mèo đực.”

Triển Chiêu bật cười, hỏi hần: “Dự định làm gì nó? Đầu thể nghiệm hình khảo vấn hay cưỡng ép dụ dỗ, cho dù nó có khai chúng ta cũng đầu hiểu gì.” [Mi không hiểu xao?? Xạo!]

Bạch Ngọc Đường gật đầu, thấy cũng đúng.

“Nhưng mà...” Triển Chiêu đưa tay, nhẹ nhàng nâng chiếc chuông trên cổ nó lên xem: “Xem ra là có chủ, nếu tìm được chủ nhân...”

Còn chưa nói xong, chợt từ phía xa truyền đến tiếng gọi: “Tiểu Hắc! Tiểu Hắc...”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, nhìn ra xa, liền thấy có một bóng người đứng bên bờ biển, có vẻ là một thiếu niên, mặc bạch y, đang vừa gọi vừa tìm.

Triển Chiêu bất giác cảm thấy người này quen mắt, lại không nhớ ra được đã gặp ở đâu, nhưng nhất định là vừa gặp gần đây!

“Là Tào Hân.” Đột nhiên Bạch Ngọc Đường nói.

“À!” Triển Chiêu lập tức nhớ ra, chính là vị thiếu niên mượn rượu nháo tửu lâu hôm bọn họ vừa đến, dường như là nhi tử của Thanh Long Vương.

“Người đoán...” Triển Chiêu chọc chọc bụng mèo, hỏi Bạch Ngọc Đường: “Tiểu Hắc là ai?”

Bạch Ngọc Đường nhìn trời.

Lúc này, Tào Hân đã nhìn thấy bọn hần, ngẩn người một lúc, nhanh chân bước qua.

“Này.” Triển Chiêu vờ quay mặt đi, hỏi Bạch Ngọc Đường: “Quan hệ của người với hần thế nào?”

“Không quen.” Bạch Ngọc Đường trả lời: “Chưa từng nói chuyện.”

“À...” Triển Chiêu xoay người lại, Tào Hân đã đến gần hai người, dừng lại cách đó khoảng hai ba bước.

Tào Hân nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường, lại nhìn nhìn Triển Chiêu, hơi chấp tay hành lễ với Bạch Ngọc Đường: “Bạch Ngũ gia.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

Tào Hân có vẻ bối rối, nhìn con mèo trong tay Bạch Ngọc Đường, thấp giọng nói: “Đây là mèo của ta...”

“Người?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường sửng sốt mà cũng rất vui vẻ, quả nhiên mèo đen đều tên Tiểu Hắc.

Triển Chiêu vội hỏi: “Sao mắt nó lại màu đỏ?”

“À, là vì nó ăn nhầm Hỏa Long Thảo, cho nên biến thành như vậy.” Tào Hân trả lời, nhận lấy con mèo Bạch Ngọc Đường đưa qua, nhẹ nhàng vuốt lông nó.

“Hỏa Long Thảo?” Triển Chiêu chưa từng nghe qua.

“Đó là một loại thủy thảo đặc trưng ở thủy vực của Hải Long Bang, rất tốt cho người, minh mâu thuận phế[sáng mắt bổ phổi]. Nhưng không biết vì sao động vật ăn vào rồi mắt đều biến đỏ... Nhưng cũng không ảnh hưởng đến khả năng nhìn.”

“À...” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều hiểu ra, nếu vậy, hai con ngựa hôm đó có khi nào cũng vì ăn nhầm Hỏa Long Thảo cho nên mắt mới biến đỏ? Vậy chẳng lẽ là có liên quan đến Hải Long Bang?

Tuy là lời Tào Hân trả lời không có gì lạ, nhưng hai người vẫn nghi ngờ... Nếu chỉ là một con mèo bình thường, sao lại xuất hiện trên quỹ thuyền? Mặt biển không phải mặt đất, thuyền cũng không phải nhà ở. Từ xưa mèo không biết bơi, Hải Long Bang cách nơi quỹ thuyền xuất hiện rất xa, một con mèo như vậy sao có thể đột nhiên xuất hiện trên đó?

Ý nghĩ của Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đương nhiên là như một.

“Đúng rồi, Tào công tử.” Triển Chiêu hỏi dò: “Con mèo này vẫn luôn ở cạnh người sao?”

Tào Hân ngẩn người, lắc đầu, hơi bất đắc dĩ nói: “Tiểu Hắc rất nghịch, thường chạy lung tung, gần đây tâm trạng ta lại không được tốt... Không quan tâm nó nhiều.”

Triển Chiêu nghe xong, nhìn Bạch Ngọc Đường một cái.

Bạch Ngọc Đường nhún vai, cũng không thấy có gì không ổn, mèo mà, đương nhiên thích chạy tới chạy lui, không quản được.

Tào Hân đứng đấy cũng cảm thấy có chút xấu hổ, liền ôm Tiểu Hắc, nói tiếng cáo từ với hai người, xoay đi.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn Tào Hân quay đi... Con mèo đen kia vẫn nằm úp trên vai Tào Hân nhìn hai người... Ánh mắt nó lại khiến Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhớ tới lần thấy nó trong khách điếm, có chút ý xấu.

.

.

Đến khi Tào Hân lên một con thuyền nhỏ, chèo đi, hai người mới hoàn hồn lại.

“Ha...” Bạch Ngọc Đường lắc đầu: “Quả nhiên, ta ghét mèo.”

Triển Chiêu hí mắt liếc hần, Bạch Ngọc Đường cười: “Trừ ngươi ra.”

Không biết có phải do gần đây Bạch Ngọc Đường ở cùng chỗ với Triển Chiêu quá lâu rồi nên lời nói ra hoàn toàn không chút do dự, ‘ngoại trừ ngươi ra tất cả đều chán ghét’, hình như rất gần với ‘chỉ thân thiết với một mình ngươi’.

“Đi thôi, trời tối sẽ không thuê được thuyền.” Tai Triển Chiêu hơi nóng, động tác để giấu xấu hổ rất rõ ràng, đưa tay vỗ Bạch Ngọc Đường một cái, xoay người đi, Bạch Ngọc Đường đuổi tới vài bước, “Nhưng mà, một con mèo có thể làm được gì? Cũng đâu thể là miêu yêu đúng không?”

“Ta lại cảm thấy nó rất giống miêu yêu!” Triển Chiêu thấp giọng nói: “Mèo con bình thường đều rất ngoan, ngươi có cảm thấy con mèo đó đã rất già rồi không?!”

“Còn nhìn ra được cả tuổi mèo sao?” Bạch Ngọc Đường càng phiền muộn. Nói thật ra, trên Hâm Không Đảo có năm con chuột, kị nhất là mèo. Tuy là trừ phòng cũng có mèo, nhưng đa số là mèo đêm, Bạch Ngọc Đường cũng chưa từng nghiên cứu vấn đề này: “Ta chỉ nhận ra con mèo đó không lương thiện.”

“Đó tuyệt đối là mèo già, mèo con mềm hơn cũng nhỏ hơn, đôi mắt rất ngây thơ. Mèo già sẽ thành tinh, đặc biệt là mèo đen, rất âm u!” Triển Chiêu nói đến đây, đột nhiên đứng lại, nghiêng đầu nhìn sang nơi khác, dường như vừa nghĩ đến chuyện gì.

“Thế nào rồi?” Bạch Ngọc Đường không hiểu nhìn hần.

“Ừm... Nói đến mèo già, ta nhớ ra trước đây đại ca cũng từng nuôi mèo!” Triển Chiêu nghiêm túc nói: “Nó cũng là mèo đen.”

“Đại ca ngươi nuôi?” Bạch Ngọc Đường vừa kéo tay hần đi vội, tránh để trời tối muộn, vừa nói: “Nói cụ thể một chút.”

“Khi đó ta vẫn còn nhỏ, có lẽ chỉ khoảng mười tuổi.” Triển Chiêu nghiêm túc nói: “Ta nhớ rõ là vào Tết Đoan Ngọ, khí trời oi bức. Cha nương ta đều có việc ra ngoài, trong nhà chỉ còn vài hạ nhân, ta và đại ca.”

Bạch Ngọc Đường tai nghe, đầu thì đang nghĩ về bộ dạng lúc bé của Triển Chiêu.

“Đêm đó có sấm chớp, nửa đêm, ta nghe thấy tiếng cửa phòng đại ca bên cạnh mở.” Triển Chiêu nói: “Khi đó ta đã bắt đầu luyện võ rồi, đại ca thì lại trối gả không chặt, ta sợ có kẻ trộm hay gì đó đại loại, liền đứng dậy xem... Nhưng lại thấy đại ca đội đầu chạy đến góc sân ngồi xổm ở đó không biết làm gì. Ta hiếu kì, cầm đèn chạy đến xem thì thấy hần ôm một con mèo đen nhỏ.”[đầu lạp: nón rộng vành dán giấy dầu không thấm nước để che mưa]

“Mèo đen nhỏ?” Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ một lát: “Trời mưa nên trốn vào sân nhà ngươi tránh mưa sao?”

“Cũng không giống, con mèo đó thật sự rất nhỏ.” Triển Chiêu nhún nhún vai.

“Đại ca người làm sao biết ở đó có con mèo?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Chuyện này, không nghĩ tới còn được, vừa nghĩ đến đã thấy kì quái.” Triển Chiêu bắt đầu dĩ cười cười: “Hôm đó tiếng mưa rất to, ta lại có sở thích lạ, thích nghe tiếng mưa rơi. Tối hôm đó tuyệt đối không có tiếng mèo kêu... Cho nên ta vẫn không hiểu, làm sao đại ca lại biết ở đó có mèo!”

Bạch Ngọc Đường cũng cảm thấy kì lạ, lại hỏi tiếp: “Sau đó?”

“Sau đó đại ca bế nó về nuôi, rất thương yêu... Thoáng cái đã ba năm. Đêm trừ tịch năm thứ ba, nó đột nhiên biến mất.”

“Chạy mất?” Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ lại cảm thấy không thể, mèo nhà thông thường, dù có nghịch mấy thì ăn ngủ vẫn sẽ về nhà.

“Ta cũng rất thích con mèo đó, nên dẫn theo quần gia hạ nhân ra ngoài tìm, nhưng đại ca lại nói...” Triển Chiêu nhớ lại những lời trước đây Triển Hạo nói, càng nghĩ càng cảm thấy lạ: “Đại ca nói, ai cũng phải trưởng thành, nếu đã trưởng thành rồi thì nên xông ra tự tìm lấy thiên hạ của mình, đừng ở mãi trong nhà không chí hướng.”

Bạch Ngọc Đường chớp chớp: “Thế là?”

“Thế là ba ngày tân niên vừa qua ta đã chạy đi hành tẩu giang hồ!” Triển Chiêu nắm chặt tay, Bạch Ngọc Đường choáng váng: “Khi còn bé người cũng ngốc thật.”

“Người mới ngốc.” Triển Chiêu đá hấn: “Nhờ vào giang hồ, mới gặp được nhiều cao nhân học công phu, sau đó lại biết được cái gì là lòng người hiểm ác, nếu không đã không có Triển Chiêu hiện tại rồi!”

“Vậy... Con mèo của Tào Hân có phải con đại ca người đã nuôi trước đây không?” Bạch Ngọc Đường hiểu kì.

“Cái đó làm sao ta biết được, mèo trong thiên hạ cũng không khác nhau mấy!” Triển Chiêu đang nói, chợt thấy trên bến thuyền trước mặt có thuyền, kéo Bạch Ngọc Đường muốn lên, sau lưng bỗng có thanh âm “kéo kệt kéo kệt”, dường như có xe ngựa đi qua...

Hai người vốn đang chuẩn bị lên thuyền, nhưng nghe thấy âm thanh đó cảm thấy kì lạ lại quen tai... Vô thức quay đầu lại nhìn, liền thấy một chiếc xe ngựa nhỏ đi qua phía sau bọn họ.

Chiếc xe ngựa này thật sự là quen! Xe ngựa nâu sẫm, chạm trổ hoa văn, hai con tuấn mã hắc sắc kéo xe, một thiếu niên đánh xe.

Nó vẫn giống hệt như trước, chỉ là đôi mắt màu máu của con tuấn mã, giữa đêm càng có vẻ ma quái... May mà buổi tối bến tàu vắng người, như thế này, cũng không đi đường lớn, không khiến nhiều người chú ý.

“Là chiếc xe ngựa hôm đó.” Triển Chiêu tự lẩm bầm, mắt chăm chú nhìn xe ngựa không rời.

Thời điểm hiện tại vừa lên đèn, màn đêm buông xuống, trăng treo giữa trời.

Bạch Ngọc Đường bỗng dừng nhú mày: “Miêu Nhi, người xem chiếc xe ngựa đó, là màu đen hay màu đỏ?”

Triển Chiêu cũng nhìn thấy, lần trước nhìn thấy chiếc xe ngựa đó là lúc ban ngày dưới táng phong, hơi ngả hồng cũng không lạ, nhưng hiện tại, dưới ánh trăng, chất gỗ nâu sẫm sao lại chuyển màu thành đỏ như máu...

Hơn nữa, hai người còn chú ý đến hoa văn kì quái trên xe ngựa, rất giống hoa văn trên cửa sổ trong khoang quỹ thuyền... Cũng là phong cảnh dị quốc.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, lập tức cùng nghĩ phía sau có điều kì dị. Hai người này không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ nhân rồi, cơ hội tìm manh mối ngàn năm khó gặp xuất hiện trước mắt làm sao có thể giả vờ như không thấy?! Cho nên hai người cũng không cần thương lượng trước, nhảy lên đỉnh xe, âm thầm đi theo chiếc xe ngựa kia, muốn xem thử có thể tìm được manh mối gì không.

62. Q.3 - Chương 9: Phong Linh Chi Mê (bí Ẩn Về Chuối Phong Linh)

Chiếc xe ngựa đi loanh quanh một lúc lâu, vào ngõ nhỏ lại ra đường lớn, đến trước cửa một khách điểm ở ngoại thành mới dừng lại.

Bạch Ngọc Đường nhíu mày nhìn biển hiệu khách điểm kia: Yến Hoa Lâu, kéo Triễn Chiêu đang muốn theo vào lại.

“Sao?” Triễn Chiêu quay đầu lại nhìn Bạch Ngọc Đường: “Có vẻ bọn họ muốn đi ăn, chúng ta cũng vào ăn đi, có thể giả vờ tình cờ gặp nhau, thiếu niên đánh xe kia nhất định còn nhớ chúng ta, lúc đó sẽ đến trò chuyện một chút, thử thăm dò!”

Đang nói chuyện, chợt thấy thiếu niên kia nhảy xuống xe ngựa, vén màn xe, đỡ một người trong xe xuống.

Trước đây Triễn Chiêu và Bạch Ngọc Đường từng nghe qua giọng nói của người trong xe, cảm giác là một lão nhân, lần này người ra lại đội đầu lạp, không thấy rõ diện mạo của hắn được... Nhưng hắn đứng rất thẳng, không giống như đã cao tuổi, động tác cũng rất nhanh nhẹn, không hiểu sao thiếu niên kia lại phải dìu hắn... Có cảm giác sức khỏe hắn rất tốt.

“Thật sự không thấp.” Triễn Chiêu nhìn từ trên xuống cũng cảm thấy hắn rất cao, nhìn ngang không chừng hắn còn cao hơn cả mình và Bạch Ngọc Đường, có lão nhân cao như vậy sao?

Nói đến vấn đề cao thấp, đột nhiên Triễn Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường: “Đúng rồi, Bạch huynh cao bao nhiêu?”

Bạch Ngọc Đường ngẩn người một lúc, nhìn nhìn Triễn Chiêu: “Người cao bao nhiêu?”

Triễn Chiêu nhíu mày: “Ta hỏi trước.”

“Cái này thì liên quan gì đến chuyện ai hỏi trước?” Bạch Ngọc Đường bật cười... Khi hai người còn đang phân cao thấp thì người của Yến Hoa Lâu đã đi ra đón khách rồi, vừa khéo, người đi ra là một nữ lão bản, hoan hoan hỉ hỉ kéo khách nhân vào trong,

Triễn Chiêu cũng muốn xuống theo vào, Bạch Ngọc Đường lại kéo lại.

Triễn Chiêu khó hiểu nhìn hắn: “Cứ kéo ta lại làm gì?”

Bạch Ngọc Đường bắt đầu: “Con mèo nhà ngươi, ngươi từng đến Tùng Giang Phủ chưa, có biết Yến Hoa Lâu là nơi nào không?!”

Triễn Chiêu sờ mũi: “Không phải khách điểm thì là tửu lâu, có gì phải căng thẳng?”

Bạch Ngọc Đường nhìn trời: “Yến Hoa Lâu chính là đồng âm của Yên Hoa Lâu!”

“Yên hoa...” Triễn Chiêu nhướn mày, mở to mắt nhìn Bạch Ngọc Đường: “Chẳng lẽ là...”

“Phải!” Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Là nơi yên hoa, nhưng lại không phân rõ như trong thành.”

“Không phân rõ cái gì?” Triễn Chiêu ngơ ngác.

“Người có phải người giang hồ không vậy?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày: “Mười bốn tuổi đã hành tẩu giang hồ mà cả thứ này cũng không hiểu!”

“Hành tẩu giang hồ thì phải hiểu biết nơi yên hoa sao!” Triễn Chiêu giận, híp mắt liếc nơi khác, miệng lầm bầm: “Đâu có giống Bạch Ngũ gia ngài, phong lưu thiên hạ!”

“Câu này ta chưa từng nói, không biết ai truyền ra.” Bạch Ngọc Đường hơi không vui, Triễn Chiêu túm tay áo hắn kéo kéo: “Ai, không phân rõ cái gì? Nói hết đi!”

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ một lát, kê sát vào tai Triễn Chiêu nói: “Là gà vịt hỗn tạp.”

“Hả?” Triễn Chiêu giật mình, lần đầu tiên nghe nói có nơi như vậy. Triễn Chiêu bắt đầu muốn đánh trống lui quân, kỹ viện còn chịu được một chút, hắn chỉ sợ vào tiểu quan lâu, không biết nói thế nào nữa, cũng không phải là khinh thường, chỉ là một đám nam nhân tô son trát phấn uốn éo ẻo lả, nhìn rất không được.

“Có thấy kì lạ không.” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu: “Một lão nhân... Còn dẫn theo một đồng tử, đến nơi này làm gì?”

Triển Chiêu nghĩ nghĩ một lát, biểu cảm trên mặt rất là phức tạp: “Cái này...”

Bạch Ngọc Đường nhũu mày, đẩy hấn một cái: “Nghĩ cái gì vậy!”

Triển Chiêu hớn hở: “Chỉ cho ngươi nghĩ không cho ta nghĩ sao? Ngươi nghĩ cái gì ta nghĩ cái đó!”

Bạch Ngọc Đường há hốc, đỡ trán, cãi nhau với con mèo này thật phí sức, chính sự quan trọng hơn: “Hay là... Tìm người ai đó hỏi thử.”

“Ừ.” Triển Chiêu gật đầu.

Bạch Ngọc Đường nhảy xuống đất, túm một tên lưu manh ven đường lại, cho hấn chút bạc, bảo hấn vào Yến Hoa Lâu thăm dò. Không bao lâu, lưu manh đi ra nói: “Ngũ gia, ta hỏi rồi, chưởng quỹ nói, hai người đó vào phòng của Liễu công tử rồi, dường như là người quen.”

“Liễu công tử?” Bạch Ngọc Đường ngăn người, hỏi: “Liễu công tử nào?”

“Liễu Dịch Phiên Liễu công tử!” Lưu manh cười quái dị: “Ngũ gia chưa từng nghe qua sao? Kinh thái tuyệt diễm Liễu công tử! Đây là một trong tứ đại công tử của Tùng Giang Phủ.”[kinh thái tuyệt diễm: đẹp đến bàng hoàng kinh hãi]

“Kinh thái tuyệt diễm là có thể xếp vào tứ đại công tử?” Triển Chiêu bỗng nhiên rất hứng thú, hỏi: “Vay Ngũ gia xếp thứ mấy?”

Chưa dứt lời, mặt mũi lưu manh bỗng dưng trắng bệch, hít một hơi xoay người chạy mất dạng.

Triển Chiêu không hiểu, quay đầu lại nhìn, thì thấy mặt Bạch Ngọc Đường đổi màu tái xám, cắn răng: “Mèo chết tiệt, công tử ấy là chỉ tiểu quan!”

“Ồ...”

Triển Chiêu xấu hổ, há hốc, lập tức đưa tay vỗ mạnh lên vai Bạch Ngọc Đường: “Thì ra là vậy sao... Ha ha.”

Bạch Ngọc Đường thở dài, không tìm được tên lưu manh lúc nãy nữa, nếu không đã hỏi thêm về chuyện của Liễu Dịch Phiên.

“Liễu công tử đó có vấn đề không nhỉ?” Triển Chiêu cân nhắc một lát: “Ta muốn gặp hấn thử xem, hay là chúng ta đi vào?”

Bạch Ngọc Đường dường như có chút khó xử: “Ừm...”

“Làm sao vậy?” Triển Chiêu nghĩ nghĩ, cười nói: “Ta biết rồi, cả Tùng Giang Phủ ai mà không biết Bạch Ngũ gia ngài chứ, chẳng may có tin ngài đến đây tìm Liễu công tử bị truyền ra thì phiền phức rồi!” Nghĩ xong, Triển Chiêu chỉ chỉ mái nhà: “Có cách, ngươi lên đó chờ, bọn họ không biết ta, để ta vào tìm hấn.”

“Ngươi vào tìm hấn làm gì?” Bạch Ngọc Đường kinh hãi.

“Tâm sự.” Triển Chiêu rất là tự tin.

“Không phải ngươi sợ nhất là tiểu quan sao?”

“Ồ...” Triển Chiêu chỉ nghĩ đối phương không biết mình, không sợ bị lộ, lại quên mất chuyện này.

“Thôi đi!” Bạch Ngọc Đường lắc đầu: “Chúng ta cùng lên mái đi!”

Triển Chiêu cũng đành đồng ý, phòng của Liễu công tử này cũng dễ tìm, nghe nói đầu bảng của Yến Hoa Lâu chính là hấn, cho nên phòng của hấn phải là phòng chữ thiên đầu tiên.

Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ căn phòng trên lầu hai phía đông, Triển Chiêu thăm hiểu, cùng hấn đồng loạt nhảy lên. Hai người đều là cao thủ, im lặng đáp xuống, không hề phát ra chút tiếng động nào.

.

.

Trước tiên giở một mảnh ngói lên xem, là hành lang... Vừa hay thấy được thiếu niên khi nãy bưng khay trà mở cửa đi ra, đóng cửa lại ngáp một cái, đi về hướng khác.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đưa mắt nhìn nhau, âm thầm theo dõi, hẳn đi vào một gian phòng nhỏ khác, hai người tính toán vị trí một chút, tìm đến chính xác trên mái ngói của gian phòng đó, giở lên xem...

Thiếu niên kia đang cởi y phục đi ngủ, trong phòng chỉ có một mình hắn, rất nhanh sau đó đã tắt đèn.

Nói vậy, chủ nhân hẳn có thể vẫn còn trong phòng của Liễu công tử, hai người lại nhớ tới căn phòng đầu tiên phía đông, Bạch Ngọc Đường vận nội lực, phát tay áo... Một mảnh ngói bay lên, Triển Chiêu thuận thế đưa tay đỡ.

Hai người phối hợp cực kỳ ăn ý, vô thanh vô tức bóc đi một mảnh ngói, đương nhiên cũng không kinh động đến người trong phòng. Nhưng khi hai người nhìn xuống, mới phát hiện tiếng động trong phòng rất lớn, dường như là bóc một mảnh ngói, lật luôn cả mái chưa chắc đã bị phát hiện.

Ban đầu hai người nghe thấy thanh âm lách cách, nhìn xuống, mí mắt của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường co giật không ngừng... Bên dưới là một bàn lớn bốn người, đang đánh mạt chược.

Triển Chiêu nghi ngờ nhìn Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường cũng bật cười... Liễu công tử này cũng thật dung tục, cứ nghĩ là phải đang ngâm thơ đặt câu đối gì đó, không ngờ là trực tiếp đánh mạt chược.

Hai người nằm trên mái chờ một lúc lâu, không nghe được bí mật gì, người bên dưới thì “Ồ!” hết vòng này tới vòng khác. Triển Chiêu nhìn kĩ... Trong đám người đang chơi không có lão nhân mặc hắc y... Đường như cũng không có mỹ nam tử khí chất xuất chúng nào, nói cách khác, Liễu công tử không có trong đó?!

Triển Chiêu đẩy mảnh ngói lại, nan giải nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường cũng không rõ, đành lắc đầu, chẳng lẽ trong phòng còn có mật thất?

Triển Chiêu cảm thấy rất có khả năng này, cũng có thể là cố ý tìm người tạo ra tiếng động lớn như thế, tránh để người khác nghe bọn hắn nói chuyện.

.
.

Sau đó, hai người gần như chạy hết một vòng mái nhà, mở ngói từng phòng lên xem, vẫn không có thu hoạch gì, dần dần chán nản.

“Ha...” Bạch Ngọc Đường ngồi xuống mái ngói: “Miêu Nhi... Không có manh mối, hai người đó biến mất rồi sao?”

“Theo một lúc lâu, chỉ tìm được chiếc xe ngựa.” Triển Chiêu cũng rất phiền muộn.

Nói đến đây, hai người im lặng một lát, bỗng dưng nhìn nhau: Ngựa! Đúng, vẫn còn chiếc xe ngựa!

Nhảy xuống mặt đất, hai người đi vòng đến cửa chuồng ngựa ở hậu viện.

.
.

Cửa chuồng mở rộng, trong các gian bên trong có khá nhiều ngựa, một người chăn ngựa đang thêm cỏ ăn đêm cho đàn ngựa, tục ngữ nói ngựa không ăn đêm không béo mà! Điều khiến hai người khó hiểu là, một nơi nhỏ như thế này, sao lại có nhiều bảo mã như vậy... Sinh ý thật sự tốt như vậy sao?!

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường rất nhanh đã tìm được hai con ngựa mắt đỏ, người chăn ngựa dường như đã thấy nhưng cũng không nói gì, sau khi thêm cỏ thì đi về phía phòng nhỏ ngủ.

Chiếc xe ngựa kia được cột cạnh chuồng, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lao vút đến chỗ nó.

Vén màn che lên thử nhìn vào bên trong... Hai người vốn cũng không trông mong bên trong có thứ gì, nhưng trong xe lại có một thứ khiến hai người chú ý, một chuỗi phong linh.

Đó là một chuỗi phong linh gỗ màu nâu sậm, giống hệt như chuỗi phong linh trong điện thờ quỷ thuyền hôm đó! Được treo trên nóc buồng xe.

Triển Chiêu liếc mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường đột nhiên hỏi: “Này, Mèo Con, người từng trộm đồ chưa?”

Triển Chiêu hoảng hốt.

Bạch Ngọc Đường đưa tay.

“Này!” Triển Chiêu hạ giọng định ngăn hấn lại, nhưng Bạch Ngọc Đường đã tháo chuỗi phong linh xuống: “Đem về cho lão nhân nhìn thử, xem hấn có nhận ra không? Một lát nữa trả lại không phải được rồi sao?!”

Triển Chiêu ngẫm lại thấy cũng đúng, dù sao cũng không ai biết là hai bọn họ lấy.

Bạch Ngọc Đường cắt chuỗi phong linh, tìm thêm một vòng trong xe, chắc chắn không còn thứ gì khác nữa thì kéo Triển Chiêu chạy.

Hai người chui vào một ngõ nhỏ, Triển Chiêu tựa trên tường mặt mày hớn hở, Bạch Ngọc Đường hỏi: “Cười cái gì?!”

“Lần đầu tiên...” Triển Chiêu đưa một ngón tay lên: “Lần đầu tiên ta làm trộm!”

Bạch Ngọc Đường cũng cảm thấy buồn cười, lấy chuỗi phong linh ra, đưa ra dưới ánh trăng, đã không còn là màu nâu sậm như trước, mà trở thành đỏ tươi như máu... Quỷ dị cực kì.

Bạch Ngọc Đường nhìn một lúc, đột nhiên nhú mày hỏi Triển Chiêu: “Có ngửi mùi máu không?”

Triển Chiêu gật đầu, cảm giác mùi máu truyền từ chuỗi phong linh đến, muốn kẻ sát vào ngửi thử.

“Khoan đã!” Bạch Ngọc Đường vội ngăn hấn lại: “Cẩn thận mùi hương có độc, tìm lão gia tử cho hấn xem đã!”

Hai người chạy nhanh đến nơi ở của Lê Lão Phong Nhi.

Suốt đường đi, gió đêm hiu hiu, phong linh trong tay Bạch Ngọc Đường đong đưa phát ra tiếng tang tang tang tang, thanh âm không hề êm tai như những loại phong linh bình thường, cảm giác cực kì âm u ma quái.

.

...

.

Trong biệt viện trên Hãm Không Đảo.

Công Tôn đang chăm chú xem tư liệu, Triệu Phổ ngồi dựa bên cạnh, cầm cuộn tranh nghiên cứu. Hấn dẫn binh chinh chiến đã từng xem qua không ít loại bản đồ, tương đối am hiểu phương diện này, nhưng tấm bản đồ này hấn lại xem không hiểu, rốt cuộc là bản đồ trên biển hay thứ gì khác?

Trong phòng đã đốt noãn lò, trên tấm da dê bên cạnh, Thạch Đầu và Tiễn Tử dựa sát vào nhau, Tiểu Tứ Tử tựa giữa chúng nó, đang chăm chú thất tư hồng.

“Cận Nhi, thất cái gì vậy?” Tiêu Lương hiếu kì đến hỏi.

“Hôm nay các cô nói đến miếu Nguyệt Lão xin xăm, ta nhờ bọn họ mang về một ít nhân duyên tơ.” Tiểu Tứ Tử nhúc nhích vài cái, đổi tư thế thoải mái tiếp tục nằm, Thạch Đầu nhân cơ hội liếm bảo bối vài cái, lắc lắc đuôi.

“Nhân duyên tơ?” Tiêu Lương vừa nghe thấy hai mắt lập tức sáng lên, cười tủm tỉm hỏi: “Cho ta sao?”

Tiểu Tứ Tử híp mắt nhìn hấn: “Không phải!”

Tiêu Lương ừ rủ: “Vậy Cận Nhi thất cho ai?”

“Cho Miêu Miêu và Bạch Bạch!” Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm nói: “Tiểu Lương Tử ngươi còn muốn tơ hồng làm gì, chúng ta không phải đã định rồi sao.”

“Khụ...” Triệu Phổ đang uống nước, nghe Tiểu Tứ Tử nói vội vàng chạy đến hỏi: “Hai đứa định cái gì rồi?”

Tiểu Tứ Tử mặt hồng hồng, đẩy Triệu Phổ ra: “Không nói cho Cửu Cửu.”

“Không nói cho ta?!” Triệu Phổ nhào đến cù Tiểu Tứ Tử, Tiểu Lương vội tham chiến bảo vệ Tiểu Tứ Tử đang cười khanh khách, ba người cuộn thành một cuộn to, Thạch Đầu và Tiễn Tử cũng tham gia, kêu chi chi nhảy lên nhảy xuống.

Công Tôn đang suy nghĩ, chợt nghe thấy một lớn hai nhỏ trong phòng làm ầm ĩ đến long trời lở đất, bắt đầu dĩ thử dài, chống cằm nhìn ba người.

“Thư ngọc, ngươi nghiên cứu thế nào rồi?” Triệu Phổ thấy hân cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, nhin không được nói: “Đừng xem nữa, nghỉ một lát đi.”

“Đúng vậy, cha, nghỉ một lát đi!” Tiểu Tứ Tử chạy đến kéo Công Tôn.

“Ai, không nghỉ được.” Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử lên: “Càng xem càng đau đầu.”

“Sao?” Triệu Phổ đi tới, Công Tôn mở rất nhiều quyển tư liệu ra, bên trên có một vài đồ án và văn tự...

“Ta từng thấy loại phong linh này,” Triệu Phổ chỉ vào đồ án trong quyển tư liệu, nói: “Hôm ấy nó được treo trong điện thờ của quý thuyền. Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường hẳn là cũng đã thấy.”

“Chuỗi phong linh này...” Công Tôn cau mày hỏi Triệu Phổ: “Ngươi từng nghe nói về âm binh chưa?”

Triệu Phổ ngẩn người, sắc mặt không được dễ nhìn lắm: “Âm binh chỉ là lời đồn nhảm.”

“Nói vậy quả nhiên ngươi từng nghe qua?” Công Tôn truy vấn.

“Đương nhiên từng nghe.” Triệu Phổ cười cười, chọc chọc Tiểu Tứ Tử đang ngồi trên đùi Công Tôn tiếp tục thả tơ hồng vài cái rồi nói: “Trước đây... Khi ta chiến đấu ở đại mạc, từng nghe nói có loại binh sĩ này.”

Tiểu Lương cũng kéo ghế đến ngồi nghe, âm binh nha...

“Ghi chép sớm nhất hẳn là vào cuối đời Hán đúng không?” Công Tôn hỏi: “Nghe nói khi âm binh đến, gió độc cuộn cuộn cờ lệnh rợp trời, binh lính đạp đất che trời mà đến. Lại có người nói sấm sét đầy trời, âm binh bò lên từ vực thẳm nứt ra trên nền đất... Các âm binh ấy dũng mãnh lại không bao giờ chảy máu, nhất định phải chém nát mới có thể tiêu diệt được triệt để, nếu không thì dù còn một cánh tay cũng sẽ tiếp tục chiến đấu.”

“Là truyền thuyết thôi.” Triệu Phổ bật cười: “Có người nói đó là những chiến sĩ bỏ mạng trên sa trường, cũng có người nói là do dùng thông linh thuật mượn binh từ âm tào địa phủ... Nói chung là ta chưa từng gặp! Người phải nghĩ thế này, Tây Hạ Đại Liêu nhiều yêu ma tà giáo như vậy, nếu như thật sự có loại pháp thuật này, đã sớm gọi âm binh lên diệt Đại Tống ta rồi, sao phải trốn tránh chịu khinh miệt, có phải không?”

“Cũng phải.” Công Tôn cầm quyển tư liệu lên, đưa đèn gần ngọn đèn nhìn kĩ đồ án trên đó: “Có người nói loại Chiêu Hồn Linh này có thể gọi âm binh lên.”

.

...

.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi lòng vòng đến vùng lân cận nhà của Lê Lão Phong Nhi, trên đường còn bị lạc hai lần. Đường ở Giang Nam thật sự là muốn lấy mạng người, không cần thận lập tức lạc.

Triển Chiêu lại có hứng thú chọc ghẹo Bạch Ngọc Đường: “Ai, Ngũ gia, không quen đường sao? Dù gì người cũng người địa phương nhĩ.”

Bạch Ngọc Đường bắt đầu dĩ nhìn Triển Chiêu, vừa định cãi lại vài câu, đột nhiên... Dường như phía sau có âm thanh gì đó.

Bạch Ngọc Đường đứng lại, quay đầu lại xem.

“Sao vậy?” Triền Chiêu hỏi.

“Người có nghe thấy...”

“Gừ...”

Bạch Ngọc Đường chưa hỏi xong, Triền Chiêu cũng đã nghe được thanh âm kì dị kia, giống như tiếng dã thú đang gầm nhẹ, có vẻ rất nguy hiểm.

“Dã cầu?” Triền Chiêu nhìn lại, nhưng không thấy được con dã thú nào, cũng không cảm giác được hơi thở của vật sống.

Bạch Ngọc Đường nhú mày: “Có thể là tiếng gió?”

“Có khả năng!” Triền Chiêu gật đầu, lúc ấy hai người vừa rẽ vào con ngõ đối diện nhà Lê Lão Phong Nhi.

Nhìn thấy hai mảnh gương đồng cực lớn đang phản chiếu ánh trăng, Triền Chiêu và Bạch Ngọc Đường an tâm, lần này không đi lạc.

Vừa định đập cửa, Bạch Ngọc Đường bỗng dừng lại, nhìn chằm chằm vào mảnh gương đồng trên cửa.

“Miêu.”

“Sao?” Triền Chiêu không hiểu, nhìn theo hướng nhìn của Bạch Ngọc Đường... Tấm gương quay đúng về phía đầu ngõ, đêm nay lại sáng trăng.

Xuyên qua gương, hai người nhìn thấy, tại đầu ngõ, có một bóng đen.

.

63. Q.3 - Chương 10: Quỷ Diện Nhân (người Mặt Quỷ)

Giữa đêm khuya, trong ngõ nhỏ không người, Triền Chiêu và Bạch Ngọc Đường bỗng phát hiện phía sau có người im lặng theo dõi mình, hai người có nội lực cao cường như vậy mà lại hoàn toàn không chú ý phía sau có người. Nói cách khác, nếu như không có hai mảnh kính chiếu yêu này, hai người bọn họ hoàn toàn không biết mình bị theo dõi. Nói cách khác, cho dù có bị ám toán, hai người cũng hoàn toàn không biết, nghĩ kĩ lại, quả thật rất đáng sợ!

Mà bóng người kia dường như đã biết Bạch Ngọc Đường và Triền Chiêu phát hiện ra mình, lập tức trốn về sau góc khuất.

Triền Chiêu và Bạch Ngọc Đường làm sao chịu để cho hắn chạy, lập tức đuổi theo, không xem rõ ràng là ai không được! Nhưng ra đến bên ngoài thì trên đường đã không một bóng người.

Con đường này rất dài, hai người chạy nhanh ra đầu ngõ, nhưng trên cả con đường đều vắng tanh, nếu nói theo khả năng của người thường, cho dù là cao thủ lợi hại mấy, cũng không có khả năng cứ như vậy mà biến mất trên con đường dài thế này.

“Khi này... Khụ.” Triền Chiêu vừa mở miệng nói chợt cảm thấy giọng nói của mình không được bình thường, ho vài tiếng điều chỉnh hô hấp, hỏi Bạch Ngọc Đường: “Người có thấy không?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Nếu cả hai đều thấy... Vậy có lẽ không phải hoa mắt rồi.”

Tuy là Triền Chiêu gật đầu, nhưng vẫn nghĩ tình cảnh khi này thật sự quá ma quái. Đang suy nghĩ, đột nhiên nghe thấy tiếng “tang tang”. Hai người nhìn về phía âm thanh, là từ chuỗi phong linh trong tay Bạch Ngọc Đường.

Triền Chiêu từ từ ngồi xuống, nhìn chằm chằm chuỗi phong linh kia: “Bên trên dường như có chữ viết, nhưng đêm quá tối, ánh trăng quá mờ, nhìn không rõ.”

Giữa cảnh nửa đêm gió lạnh thế này, chuỗi phong linh kia trở nên ma quái cực kì.

Hai người còn đang đứng ở đầu ngõ suy xét, đột nhiên, từ trong đại viện truyền đến tiếng la, giọng nói khàn khàn... Là tiếng của lão nhân.

Bạch Ngọc Đường kinh hoàng, là tiếng la của Lê Lão Phong Nhi, chẳng lẽ là gặp chuyện nguy hiểm?! Hai người không rảnh gõ cửa nữa, trực tiếp nhảy tường vào.

.

.

Vào trong viện xem thử, Lê Lão Phong Nhi ngồi trên đất, ôm một chậu hoa trong lòng, đang ngửa mặt khóc to.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đáp xuống trước mặt hắn, Triển Chiêu đi đến ngồi xổm xuống nhìn lão nhân: “Lão gia tử, ngài không sao chứ?”

“A?” Lê Lão Phong Nhi ngơ ngác đưa mắt nhìn Triển Chiêu, bỗng đứng ngẩn phất đầu lên, chỉ tay vào mặt Triển Chiêu: “Chính ngươi chính ngươi... Là ngươi, tai tinh tai tinh!”

Triển Chiêu sững sốt, bị Bạch Ngọc Đường kéo ra, Bạch Ngọc Đường nhú mày diu lão nhân: “Ngươi lại uống say.”

“Ta không có say!” Lão nhân ôm chậu hoa trong lòng, chỉ vào gốc lan gãy bên trong lầm rầm: “Ngươi nhìn đi, gốc Thúy Nhất Phẩm khi còn bé ngươi trồng! Chết rồi thấy chưa, tự gãy rồi.”

Bạch Ngọc Đường nhìn trời, vị sư phụ này của hắn cái gì cũng không thích, chỉ muốn trồng một cây lan, gốc Thúy Nhất Phẩm này là hắn tìm được trên núi khi còn bé, nhớ là sư phụ hắn thích cho nên đem về, không ngờ nó lại là cực phẩm của hoa lan, Thúy Nhất Phẩm. Lão nhân này đã xem nó như bảo bối mà nâng niu vun trồng nhiều năm nay, hôm nay có lẽ bất cẩn làm ngã, đau lòng cho nên hồ ngôn loạn ngữ.

“Miêu Nhi, lão gia tử uống say, ngươi đừng để ý đến hắn.” Bạch Ngọc Đường đưa phong linh cho Triển Chiêu, đón lấy chậu hoa đặt xuống mặt đất, đỡ lão nhân đã say mềm lên, “Cẩn thận một chút.”

“Trạch Diễm nha, ngươi tránh hắn xa một chút! Mà không được, ngươi phải giữ chặt hắn.” Không biết có phải lão nhân thật sự uống say rồi không, chỉ tay vào Triển Chiêu hồ ngôn loạn ngữ: “Kim nhân yêu đồng, tai họa không ngừng. O? Ai da không đúng, quý nhân...”

Nếu lão nhân này không phải bậc trưởng bối, Bạch Ngọc Đường đã trực tiếp đánh hắn một trận cho tỉnh rượu rồi, Triển Chiêu đang đứng cạnh, cứ để hắn nói không biết đến cuối cùng sẽ thành thứ gì nữa, liền đỡ lão nhân vào trong.

Triển Chiêu thì không để tâm lắm, ngồi xổm xuống, nhặt nửa gốc lan gãy dưới đất lên. Màu hoa trắng mượt, cánh hoa xanh biếc ôm lấy nhụy hoa màu nhũ trắng với cánh bướm vàng nhạt, đang hé nở, quả nhiên là cực mỹ, quả nhiên là cực phẩm của hoa lan sánh ngang với Tống Mai Long Tử. Chỉ là ở vết gãy của gốc lan này dường như có vết lửa thiêu, có chút bất thường.

Theo Bạch Ngọc Đường vào nhà, bên trong thấp đèn sáng rực, trên bàn vẫn còn không ít bình rượu, xem ra đã uống không ít.

“Trạch Diễm nha.” Lão nhân túm cánh tay Bạch Ngọc Đường lẩm bẩm niệm: “Ngươi có biết không, mạng ngươi có đại kiếp! Ta đã nói từ lâu, bảo ngươi nghe lời thành thân sớm vài năm có thể bình an một đời, sao lại không nghe lời ta! Phải tránh xa đại tai đại họa, nhưng mà, phải giữ chặt quý nhân!”

Bạch Ngọc Đường tiếp tục nhìn trời đảo mắt, những lời này từ khi còn bé không biết hắn đã nghe bao nhiêu lần rồi nữa, nhưng mà hôm nay là lần đầu nghe nói tai họa và quý nhân đều là Triển Chiêu.

Diu lão nhân ngồi xuống giường, Triển Chiêu thấy trong ấm trà không còn nước nóng, liền hỏi Bạch Ngọc Đường: “Trù phòng ở đâu?”

“A...” Bạch Ngọc Đường định chỉ bên ngoài, nhưng tính tình lão nhân này quái dị, trong trù phòng thứ kì dị nào cũng có, giữa đêm thế này chắc chắn Triển Chiêu không tìm được.

“Để ta đi.” Hắn nhận lấy ấm trà trong tay Triển Chiêu, dự định đi nấu một chén canh gừng cho lão nhân giải rượu.[ngài biết nấu canh giải rượu sao Ngũ gia =. = đừng hại chết sư phụ đấy =.]

Triển Chiêu thấy hắn lại do dự, liền nói: “Yên tâm đi, ta chăm sóc hắn.”

“A...” Bạch Ngọc Đường còn định nói gì, Triển Chiêu khoát tay: “Được rồi, loại người say nào mà ta chưa gặp qua, hắn nói gì ta cũng xem như không nghe.”

Bạch Ngọc Đường đành phải gặt đầu, cầm ấm trà đi nấu trà gừng.

.

.

Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường đã đi, liền ngồi xuống mép giường, thấy lão nhân còn đang nhìn mình chăm chăm, liền hỏi: “Lão gia tử, ngài biết ta?”

Lão nhân híp mắt, “Biết, làm sao không biết được, trước đây ngươi đã từng đến.”

Triển Chiêu gặt đầu, xem ra còn chưa say, lại hỏi: “Kim nhân yêu đồng và quý nhân gì đó, có truyền thuyết nào sao?”

“Đương nhiên có, tai họa! Nhưng cũng là quý nhân giúp Trạch Diễm thoát kiếp.” Lão nhân vẫn rầm rì lẩm bẩm.

“Ngọc Đường có đại kiếp, là kiếp gì?” Thật ra Triển Chiêu tương đối để tâm chuyện này.

“Ngươi!” Lão đang nói, bỗng dừng nghẹn ngào nước mắt như trúng tà, ôm tay Triển Chiêu nói nhận lỗi.

Triển Chiêu bị hắn làm cho rối tung, nghĩ thầm lão nhân này điên cũng thật triệt để, ban ngày gặp mình thì rất khách khí, đến đêm thì lại như có thù với mình, lúc bảo tai tinh lúc gọi phúc tinh, bây giờ... Lại nhận lỗi với mình, đây là cái dạng say gì vậy?!

“Ta... Ta nói cho ngươi biết một bí mật!” Lão nhân khóc một trận, bỗng dừng lau nước mắt, túm lấy Triển Chiêu thần bí nói.

“Bí mật gì?” Triển Chiêu kẻ sát tai vào, chăm chú nghe.

Lão nhân bỗng nhiên chỉ vào Triển Chiêu, nói: “Nguyệt! Nguyệt lượng!”[nguyệt lượng là ánh trăng]

“Nguyệt lượng?” Triển Chiêu càng nghe càng mờ mịt: “Nguyệt lượng thể nào?”

“Yêu Thành! Huyết Yêu!” Lão nhân tiếp tục lẩm bẩm.

Triển Chiêu tuy rằng mờ mịt, nhưng vẫn nghe hiểu được cơ bản, lão nhân đang nói chuyện có liên quan đến Yêu Thành, liền hỏi: “Yêu Thành, Huyết Yêu và nguyệt lượng có liên quan gì đến nhau?”

“Tìm Nguyệt Lượng!” Lão nhân mở to mắt, tay run lấy bẫy, hết như đang động kinh, môi mấp máy, nói rõ ràng: “Tìm được Nguyệt Lượng đó, Yêu Thành... Yêu Thành mới bị phá!”

Triển Chiêu sững sốt, phá Yêu Thành, tìm Nguyệt Lượng? Trong lời hắn nói có ý khác.

“Vậy... Nguyệt Lượng là ánh trăng trên bầu trời sao?” Triển Chiêu truy vấn.

“Hắc hắc... Hắc hắc.” Lão nhân bỗng dừng ngửa mặt cười, mắt nhìn chăm chăm Triển Chiêu, ngờ ngẩn nói: “Không phải! Sao là thứ đó được!”

“Vậy Nguyệt Lượng ở đâu?” Triển Chiêu lo lắng.

Lão nhân chỉ tay vào ngực Triển Chiêu: “Ngươi! Ngươi!”

“Ta?” Triển Chiêu nhú mày, nghĩ thầm bây giờ đánh hắn một trận không biết hắn có tỉnh táo hơn một chút không? Câu trước một đằng câu sau một nẻo.

“Lão gia tử, ngài nói rõ một chút được không?”

Biểu cảm trên mặt lão nhân bỗng dưng biến mất, hần sầm mặt: “Cút đi, đừng hại Trạch Diễm! Không phải, phải cứu Trạch Diễm... A?!”

Triển Chiêu bóp trán, nghe lão nhân nói một lúc trong đầu cực kì hỗn loạn, rốt cuộc là hại Bạch Ngọc Đường hay cứu Bạch Ngọc Đường?!

Ngay khi ấy, đột nhiên, từ từ phòng truyền đến tiếng “Loảng xoảng”.

Triển Chiêu sửng sốt, đứng bật dậy, Bạch Ngọc Đường đang ở trù phòng, âm thanh ấy giống như có ấm trà hay bình rượu gì đó rơi vỡ.

“Chắc chắc.” Lão gia tử đột nhiên bấm đốt tính toán: “Tìm tới rồi tìm tới rồi!”

“Ai tìm tới?” Triển Chiêu vội hỏi, sau đó tập trung nghe ngóng bên ngoài, có tiếng gió mơ hồ... Bạch Ngọc Đường đang so chiêu với người khác!

Nghĩ đến đây Triển Chiêu không nhịn được nữa, xô cửa định đi ra, nhưng nghĩ lại, xoay người túm lão nhân theo.

“Ai da, nhẹ tay nhẹ tay!” Lão nhân bị Triển Chiêu kéo đau, miệng ồ ào không dứt. Triển Chiêu thì không rảnh quan tâm hần, ra đến sân thì nghe thấy tiếng binh khí, có thể khiến Bạch Ngọc Đường rút đao hơn nữa còn đánh lâu như vậy tuyệt đối không phải người tầm thường.

Triển Chiêu sải dài bước đi đến trù phòng ở hậu viện, cảnh tượng trước mắt khiến hần sửng người.

.

.

Trong trù phòng đèn sáng, hai bóng người một đen một trắng đang giao thủ trước cửa, y phục trắng đương nhiên là Bạch Ngọc Đường. Bóng đen cực kì cao lớn. Hần mặc áo giáp hắc sắc, không hề nhìn thấy một mảng da nào, đeo mặt nạ quỷ bạch sắc hình dạng cực kì dữ tợn. Tay cầm một món binh khí to nặng, là Phương Thiên Họa Kích.

Khi Triển Chiêu chạy đến, Bạch Ngọc Đường đang lật tay chém một đao lên mặt nạ của người nọ.

Người kia thấy không tránh được, liền đưa tay đỡ.

Trong tay Bạch Ngọc Đường là bảo đao chém sắt như bùn, một đao bổ xuống, tiếng “Răng rắc” vang lên, thanh âm rất giòn, không giống tiếng chém vào da thịt.

Triển Chiêu nhìn thấy một cánh tay người nọ rơi xuống, nhưng chỉ có tấm áo giáp lẫn với xương trắng, còn có tấm chiến bào rách nát.

Nhìn lại quỷ diện nhân kia, tay áo rút lại, từ nơi cánh tay bị chém cụt nhanh chóng mọc ra một cánh tay khác.

Tình cảnh này khiến cả Bạch Ngọc Đường cũng sửng sốt, trong nháy mắt hần mất cảnh giác, quỷ diện nhân kia bay lên đánh trả.

Tư thế hần đánh nhau hoàn toàn không giống các môn phái trên giang hồ, mà tương tự như các binh sĩ trên chiến trường. Tuy rằng hần nhân cơ hội Bạch Ngọc Đường sơ ý, nhưng loại binh khí hần dùng không hợp để giao chiến trên đất bằng. Ngay khi hần xoay tròn binh khí đánh xuống, Bạch Ngọc Đường đã tránh vụt qua một bên, lật tay quét ngang lại một đao.

Bạch Ngọc Đường bị hần chọc xù lông rồi, dùng đao quan trọng nhất là sức mạnh và tàn nhẫn. Một đao quét ngang này nhắm cực kì chính xác vào tấm mặt nạ, chém nó đứt thành hai mảnh, Triển Chiêu thâm khen tuyệt diệu... Một đao của Bạch Ngọc Đường chém từ phần eo đến tận mặt nạ, thế nhưng không hề có máu huyết nội tạng chảy ra, chỉ có xương cốt rơi cách lách xuống.

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, tay không hề dừng, bổ dọc thêm một đao thành hình chữ thập, chém một người sống thành bốn phần.

Ngay vào lúc tấm mặt nạ vỡ nát, trên mái nhà bỗng phát ra thanh âm, dường như là tiếng con quái vật nào đó gầm gừ.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đồng loạt ngẩng mặt nhìn lên, liền nhìn thấy quỷ diện nhân kia đã nhảy lên mái, thứ bị Bạch Ngọc Đường chém lúc nãy chỉ còn tấm áo giáp và xương trắng rơi vãi trên đất.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều là cao thủ giang hồ, biết đây là một loại công phu nguy trang tương đối thông thường, gọi là Phân Thân Thuật, lợi dụng ảnh giả, thật ra chỉ là một chiêu che mắt người khác. Nhưng năng lực người này thật sự không tầm thường, có thể giả chiêu che mắt trước mặt hai đại cao thủ Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu.

Nhìn lên quỷ diện nhân trên mái nhà, hắn quay đầu lại, liếc mắt nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, hiện tại mặt nạ quỷ của hắn đã bị chém vỡ thành hai mảnh rơi trên mặt đất, nhưng lại đưa lưng về phía ánh sáng, không nhìn rõ được mặt hắn, duy độc đôi mắt, như hai ngọn đèn đỏ như máu... Có chút chói mắt.

Lê Lão Phong Nhi bỗng kêu to: “A! Huyết Yêu, là Huyết Yêu!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều sửng sốt, quay đầu lại nhìn lão nhân... Ngay vào lúc hai người quay đầu, Huyết Yêu biến mất.

Bạch Ngọc Đường thả người nhảy lên mái, nhưng nào còn tung tích Huyết Yêu. Trừ phi thứ đó vốn không phải người, nếu không, bọn họ thật sự không thể giải thích được làm sao hắn lại có thể đột nhiên biến mất trên con đường lớn không một góc khuất.

Nhảy xuống, Bạch Ngọc Đường đi đến cạnh Triển Chiêu, Triển Chiêu trước tiên hỏi hắn làm sao không, Bạch Ngọc Đường lắc đầu, hỏi lão nhân: “Huyết Yêu là gì? Là thứ vừa nãy sao?”

“Hắc hắc!” Nét mặt vốn căng thẳng của lão nhân đột nhiên có ý cười, chỉ vào Bạch Ngọc Đường cười ha ha: “Đồ nhi ngoan, không chết, hiện tại ngươi đã không phải chết nữa!”

Bạch Ngọc Đường nghĩ thầm thật sự rất tạ ơn người nói lời hay.

“Lão gia tử, rốt cuộc Huyết Yêu là gì?” Triển Chiêu hỏi.

“Huyết Yêu là đại tướng quân!” Lão nhân nhìn trăng tròn trên bầu trời, mở miệng lầm rầm: “Ngàn vạn âm binh, tả hữu Huyết Yêu, Huyết Vương sống lại... Yêu Thành trở lại!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nghe xong đều nhú mày, theo lời lão nhân nói, trong Yêu Thành tổng cộng có một Huyết Vương, tả hữu hai Huyết Yêu, còn có ngàn vạn âm binh!

“Đúng rồi.” Triển Chiêu lấy chuỗi phong linh ra cho lão nhân xem, hỏi: “Đây là thứ gì?”

Lão nhân nhìn chằm chằm chuỗi phong linh một lúc lâu, đột nhiên há hốc: “Chiêu Hồn Linh, Chiêu Hồn Linh tới rồi!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau gật đầu, cuối cùng cũng có một câu nghe hiểu được, lão nhân nói cái này là Chiêu Hồn Linh!

“Là của Huyết Vương!” Lão nhân đưa tay cẩn thận giữ phong linh lại: “Đừng để nó kêu, kêu một tiếng lập tức sẽ triệu hồi vong linh!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nghĩ thầm: không phải chứ, đã kêu suốt một đường rồi!

“Huyết Yêu khi nãy là do Chiêu Hồn Linh này gọi tới?” Bạch Ngọc Đường nhú mày hỏi.

“A...” Lão nhân vừa định nói, đột nhiên từ phía xa vang đến tiếng khóc rất lớn. Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu nhìn, liền thấy trên hải vực phía tây, dường như đang có vô số đám lửa bay lên. Ánh lửa đỏ rực giữa không trung cực kì nổi bật.

“Là Hải Long Bang!” Bạch Ngọc Đường nhú mày.

“Là lửa gì vậy?” Triển Chiêu hiếu kì.

“Là tín hiệu cầu cứu!” Bạch Ngọc Đường lắc đầu: “Nếu không phải cùng đường tuyệt đối sẽ không phóng thứ này lên!”

“Chẳng lẽ Hải Long Bang xảy ra chuyện lớn?!” Triển Chiêu cũng ý thức được tình huống tương đối nghiêm trọng.

“Không kịp nữa rồi!” Lúc này, Lê Lão Phong Nhi đang ngồi trên ghế đá phía sau, ngửa mặt nhìn lửa hiệu trên bầu trời, thì thào nói: “Quá trễ rồi... Tự tạo nghiệp chướng không sống yên được.”

.

64. Q.3 - Chương 11: Túy Sinh Mộng Tử

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thấy được tín hiệu cầu cứu của Hải Long Bang, tuy biết rằng hiện tại có chạy đến cũng không còn kịp nữa, nhưng vẫn phải đến xem thử.

Hai người vừa định đi, lão gia tử lại bắt đầu tự lẩm bầm cái gì mà tự tác nghiệt không sống yên, chết rồi chết rồi, xong chuyện rồi, báo ứng đúng người.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đã nghe lão gia tử say rượu nói nhảm cả đêm rồi, không còn phân biệt được câu nào là thật câu nào là giả nữa.

Nhưng nhớ đến quỷ diện nhân kia, không thể để mặc hắn ở đây một mình, thế là hai người cùng đưa tay nhắc hắn lên, đem theo đến bến tàu.

Lão nhân lúc này lại rất ngoan, không ồn ào giãy dụa, tùy ý Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu mang đi.

.

.

Khi đến nơi thì thấy đã có không ít người tụ tập, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đi lên khu đất cao nhìn ra xa, cũng kinh ngạc đến giật mình, toàn bộ thủy trại của Hải Long Bang đều đang đổ lửa, ngọn lửa nhuộm đỏ rực cả một vùng biển lớn.

Trong thủy trại tiếng khóc than dậy trời, nha môn Tùng Giang Phủ đã phái thuyền đến cứu hỏa. Các đảo xung quanh cũng đưa thuyền đến cứu viện... Nhưng đáng tiếc thế lửa quá hung hãn, không ai đến gần được, chỉ có thể trừng mắt nhìn toàn bộ Hải Long Bang bị đốt thành tro bụi.

Còn may là đang ở trên biển, nếu lửa bắt lên người, không có chỗ trốn vẫn có thể nhảy xuống nước, vì vậy cho nên có một đám người bị thương bơi trong nước kêu cứu, quan phủ và các nhân sĩ giang hồ đều bận rộn cứu hỏa, Hâm Không Đảo cũng phái rất nhiều thuyền đi, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cách quá xa, bắt đắ dĩ có tâm nhưng vô lực.

“Sao lại thế này?!” Triển Chiêu càng nghĩ càng thấy không đúng: “Tại sao đang ở trên mặt biển còn có thể cháy?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Miêu Nhi, hỏi trúng trọng điểm rồi.”

“A?” Triển Chiêu không hiểu.

“Không có dầu hỏa dẫn cháy tuyệt đối không châm được lửa!” Sắc mặt Bạch Ngọc Đường cũng không được tốt lắm, thấp giọng nói bên tai Triển Chiêu: “Cho nên, nhất định là có người phóng hỏa.”

Triển Chiêu vừa giật mình vừa giận dữ, tuy rằng thường ngày hắn lúc nào cũng vui vẻ hòa nhã, nhưng thâm tâm ghét ác như thù. Nếu thật sự có người phóng hỏa thiêu Hải Long Bang, kẻ đó quả thật là táng tận lương tâm! Trong thủy trại còn có lão nhân hài tử, xuống tay tàn nhẫn độc ác như vậy, nhất định là có thâm thù đại hận. Hơn nữa, trong Hải Long Bang không ít cao thủ canh gác lại nghiêm ngặt, không phải ai cũng có thể tùy tiện ra vào.

“Hắc hắc...”

Lúc ấy, Lê Lão Phong Nhi phía sau bỗng dưng bật cười, vừa lắc đầu vừa thở dài.

Bạch Ngọc Đường đi đến cạnh hắn, hỏi: “Sư phụ, cười cái gì?”

“Trạch Diễm, từng nghe qua câu túy sinh mộng tử chưa?” Lê Lão Phong Nhi cười hỏi.

Bạch Ngọc Đường hơi nhũn mảy, không hiểu nhìn Triển Chiêu, Triển Chiêu cũng không hiểu câu túy sinh mộng tử này là chỉ túy sinh mộng tử thông thường người ta vẫn nói hay có ý đặc biệt nào khác. Hai người một gật đầu một lắc đầu, nhìn Lê Lão Phong Nhi, chỉ xin hẩn đừng làm rắc rối thêm nữa, mau nói đi.

“Ai...” Lê Lão Phong Nhi nhìn ngọn lửa cháy hừng hực ngoài khơi, âm u nói: “Biển cũng giống như người có thể khiến người túy sinh mộng tử, yêu sâu bao nhiêu, hận cũng sâu bấy nhiêu...”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, cùng cảm thấy lời này thật sự rất sâu sắc, chỉ bốn chữ túy sinh mộng tử ban đầu cũng đã khó tìm được người hiểu rõ ràng rồi... Chẳng lẽ lão gia tử ám chỉ đây là một lại tình oán?

.
.

Trận đại hỏa kì dị này, cháy suốt một đêm, cho đến khi Hải Long Bang hoàn toàn bị thiêu rụi mới dừng lại.

.
.

Tầng sáng trên biển phủ đầy sương, phế tích cháy đen ẩn hiện giữa mặt biển mờ mịt, thê lương khó tả. Người còn sống đều đã được cứu ra, người không kịp trốn không cần nghĩ cũng biết đã phải chết thê thảm thế nào. Thật không biết mệnh không tốt đến độ nào, phải chịu kiếp nạn này, chỉ cầu có thể đến được cực lạc, kiếp sau bình an là tốt rồi.

Trên bờ vẫn còn không ít thân nhân của Hải Long Bang ở Tùng Giang Phủ, tiếng khóc thê lương vang vọng khắp trên bến tàu, Triển Chiêu đi đến chỗ Bạch Ngọc Đường đã mang Lê Lão Phong Nhi đi đến phía xa chờ thuyền... Hắn không nhìn được cảnh tượng thế này, rất khó chịu.

Khi trời đã sáng rõ, cuối cùng thuyền của Hãm Không Đảo cũng đến, Tử Ảnh đứng trên đầu thuyền, vẫy hai người. Trên đảo đón không ít người bị thương, đã sớm bận đến rối tinh, nếu không phải Tiểu Tứ Tử còn lo lắng hai người ở Tùng Giang Phủ chưa về, bọn họ thật sự không nhớ để đến đón.

Triển Chiêu lẫn Bạch Ngọc Đường đều xúc động, thật đúng là không uống công thương yêu tiểu bảo bối!

Dù cả Lê Lão Phong Nhi lên thuyền, lão nhân vốn không đồng ý, muốn về nhà, nhưng Bạch Ngọc Đường lo lắng, cưỡng ép hắn lên thuyền.

.
.

Lên đảo rồi, mới hiểu được khi này Tử Ảnh nói rối tinh là vì sao...

Khắp Hãm Không Đảo đầy người, xem y phục thì đều là người của Hải Long Bang, nam nữ lão ấu đều có, những người không bị thương thì giúp người của Hãm Không Đảo chữa trị cho đồng môn, người bị thương thì vừa khóc vừa than, cảnh tượng vừa hỗn loạn vừa bi thương.

Mẫn Tú Tú và Công Tôn dẫn theo một đoàn lang trung đưa từ Tùng Giang Phủ đến chữa bệnh phát thuốc ọi người. Người bị thương nghiêm trọng được đưa vào trong băng bó rửa vết thương, bị thương nhẹ thì bôi cao được trị bằng. Phần việc này do Tiểu Tứ Tử phụ trách, Tiêu Lương cầm một giỏ được cao lớn đi theo bên cạnh, Tiểu Tứ Tử bôi thuốc băng bó rất thuần thục.[bảo bối giỏi quá đi XD]

Mất không ít sức mới tìm được Lô Phương đang bận không ngơi tay, Bạch Ngọc Đường đi đến hỏi: “Đại ca, chuyện thế nào vậy?”

“Ai, đừng nhắc nữa!” Lô Phương lắc đầu thở dài: “Hải Long Bang rốt cuộc không còn nữa!”

“Đệ thấy mà!” Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Nhưng mà... Sao lại phát hỏa?”

“Cái này ta không biết!” Lô Phương cũng rất mờ mịt: “Chúng ta cũng không biết có chuyện gì, đến lúc thấy được tín hiệu cầu cứu thì Hải Long Bang đã như thế rồi!”

“Không thể nào là lửa tự cháy lên!” Tương Bình nói: “Còn nữa, ngọn lửa này rất lạ, sao lại không dập tắt được?!”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu gật đầu, hỏi: “Tổn thất thế nào?!”

“Tổn thất rất lớn.” Có vẻ như Hàn Chương vừa vào đám cháy cứu người, mặt đầy tro bụi, đang rửa mặt bên cạnh: “Các Lão Long Vương đều chết hết, chỉ còn lại một công tử Tào Hân, may mắn được lão tam công ra từ đám cháy... Đang ở hậu viện, còn chưa kịp hỏi gì. Đường như hân sợ đến choáng váng rồi, chúng ta thiếu người, Lôi Thanh Lãng đang ở cùng hân.”

“Cứu được Tào Hân rồi?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, đồng loạt hỏi: “Có con mèo nào đi theo hân không?”

Lô Phương ngăn người, đột nhiên Từ Khánh chạy đến uống ngụm trà nói một tiếng: “Có!”

“Mèo đen?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng hỏi.

“Phải!” Từ Khánh gật đầu: “Con mèo đen đó luôn nằm trên đầu Tào Hân, nếu nó không gọi ta lại, ta đã không tìm thấy Tào Hân, quả thật rất thông minh.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, chào Lô Phương và Từ Khánh một tiếng sau đó vội vã đi đến hậu viện, nói không chừng Tào Hân biết nguyên nhân phát hỏa.

Triển Chiêu muốn tìm Lê Lão Phong Nhi cùng đi, nhưng lão nhân đang bận cứu người, Bạch Ngọc Đường kéo hân một cái: “Không sao, y thuật hân rất cao, để lại đây tương đối hữu dụng.”

Triển Chiêu hơi lo lắng hân điên điên khùng khùng như thế không biết có chữa lung tung cho người khác không, Bạch Ngọc Đường lại bật cười, lắc đầu đi vào trong: “Mèo ngốc, người nghĩ hân điên thật sao, hân rất tỉnh táo!”

Triển Chiêu bắt ngờ: “Nói vậy là hân luôn giả điên giả dại sao?”

.

...

.

Hai người đi tới khách phòng ở hậu viện, liền thấy Thạch Đầu và Tiễn Tử nằm trong sân ngủ gật, thấy hai người, lắc đầu chạy đến bắt đầu cọ.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng không rảnh rồi, vỗ vỗ đầu chúng nó vài cái, sau đó nhìn vào phòng... Quả nhiên, cửa phòng mở, Tào Hân ngơ ngác ngồi trên giường, ôm con mèo đen trong lòng.

Lôi Thanh Lãng ngồi bên cạnh hân, trên bàn có một bình trà nóng và điểm tâm, nhưng không hề được động vào, trên cánh tay Tào Hân được quấn băng, xem ra cũng bị thương.

“A! Triển huynh Bạch huynh.” Lôi Thanh Lãng thấy hai người, vội đứng lên nghênh đón.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường gật đầu với hân, đi vào xem tình trạng của Tào Hân.

Triển Chiêu vừa định hỏi, Tào Hân đột nhiên ngẩng đầu, có lẽ vì căng thẳng, tay nắm chặt làm mèo đen bị đau. Nó kêu meo một tiếng nhảy xuống, chạy qua một bên liếm móng, sau đó lại nhảy lên bàn ăn điểm tâm.

Tào Hân không rảnh quan tâm con mèo, đưa tay kéo Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu một cái.

Bạch Ngọc Đường bị hân làm giật mình, nhìn hân chăm chăm.

“Ta nhìn thấy!” Nước mắt Tào Hân chực trào ra, “Là một nữ nhân!”

“Cái gì?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều kinh ngạc: “Nữ nhân?”

“Đúng vậy!” Là nữ nhân đó phóng hỏa!” Hai tay Tào Hân nắm cánh tay hai người: “Nàng ta từ từ bước trên mặt biển đến, tay cầm một chân nến. Trước tiên là một trận gió ủa qua, sau đó nàng ta vút chân nến trên tay xuống... Rồi “Ầm” một tiếng! Khắp nơi đầy lửa, đều là lửa!”

Bạch Ngọc Đường nghe đến đây cũng nhú mày: “Người nói là người thấy một nữ nhân phóng hỏa? Nữ nhân thế nào?”

“Ta không biết nàng ta! Chưa từng gặp!” Tào Hân lắc đầu: “Đây là lần đầu thấy nàng ta, tuổi khoảng hơn hai mươi nhưng chưa đến ba mươi, rất đẹp rất đẹp, mặc một y phục hắc sắc, bên trên thêu hoa mẫu đơn đỏ rực. Tay cầm một chân nến, hệt như đang đi trên đất bằng, lả lướt đi từ dưới biển lên!”

Bạch Ngọc Đường cau mày, một nữ nhân từ biển “đi” lên?

Triển Chiêu cũng nhin không được hỏi một câu: “Ý người là, nàng ta ngồi thuyền đến, hay là...”

“Không phải!” Tào Hân lắc đầu liên tục: “Nàng ta cứ đi đến như vậy, từ rất xa rất xa ngoài khơi!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nghe xong, bất giác liếc mắt nhìn nhau, Lôi Thanh Lãng ngồi bên cạnh nghe thấy cũng rất kinh ngạc: “Người làm sao có thể đi trên biển? Chẳng lẽ là công phu cực cao?”

Nhưng Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu biết rõ, công phu cao đến đâu cũng chỉ có thể lướt trên mặt nước không thể bước đi!

Nghĩ đến đây, hai người bỗng dừng chú ý tới trạng thái tinh thần của Tào Hân không được tốt lắm.

Triển Chiêu thử hỏi dò: “Tào Hân, đêm qua khi thấy nữ nhân kia, người đang làm gì?”

“Ta...” Tào Hân nghĩ nghĩ một lát, lắc đầu: “Ta, ta đang uống rượu trên khoang thuyền.”

Bạch Ngọc Đường nghe xong thì hỏi: “Vậy người uống bao nhiêu?”

“Ta không say!” Tào Hân kích động, nhìn thấy Tiểu Hắc đang ăn điểm tâm trên bàn bên cạnh, lập tức lao đến: “Tiểu Hắc, người cũng thấy có đúng không?! Đêm qua chính người phát hiện mà!”

“Người nói là Tiểu Hắc phát hiện thấy nữ nhân đó?” Lôi Thanh Lãng cũng không biết chi tiết, nhưng trong mắt hần, Tào Hân này xem ra là thần kinh không tốt hoặc là một túy quý... Nữ nhân hần vừa nói, có tin được không?!

“Tào Hân, người nộ mạng!”

Ngay lúc ấy, một nam tử cao lớn xông vào, tay cầm đao, lao đến chém vào Tào Hân: “Là người phóng hỏa, ta thanh lý môn hộ cho Hải Long Bang!”

Miệng nói, đao đã chém tới.

Lôi Thanh Lãng kinh hãi ôm đầu trốn đi, Triển Chiêu kéo lấy Tào Hân, tránh được một đao của người nộ. Người kia giơ đao lên tiếp tục muốn chém xuống, Bạch Ngọc Đường bước tới một bước, không ngăn cản, chỉ lạnh giọng hỏi: “Ngô Cương, người xem Hãm Không Đảo chúng ta là nơi nào?”

Người nộ đột ngột dừng lại, nhìn Bạch Ngọc Đường, do dự một lúc lâu cuối cùng cũng hạ đao xuống, nhú mày: “Ngũ gia, là tiểu tử này phóng hỏa đốt trại, hần là một túy quý! Sau khi Thanh Long Vương chết hần liền phát điên! Các huynh đệ chúng ta thấy hần ở gần nơi phát hỏa đầu tiên nhất!”

“Ta không có!” Tào Hân vội la lên: “Người đừng vu oan cho ta, là nữ nhân kia!”

“Nữ nhân?!” Ngô Cương ngẩn người: “Nữ nhân nào?”

“Rất đẹp, đầu cài trâm phượng, hình dáng không khác hình phượng trên mái ngói của Hải Long Bang bao nhiêu.” Tào Hân vội biện luận.

“Cái gì?” Ngô Cương há hốc nhìn Tào Hân chằm chằm, sắc mặt thay đổi khiến Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhận ra có điều kì quái.

Triển Chiêu đỡ Tào Hân ngồi xuống, len lén quan sát Ngô Cương.

Danh tiếng của người này trên giang hồ cũng không quá lớn, chỉ là một phó bang chủ của Hải Long Bang... Xem ra lần này Hải Long Bang thật sự là đại thương, nếu không sẽ không đến lượt một phó bang chủ ra mặt chủ trì đại cục. Thật không ngờ, đường đường một bá chủ trên biển cứ như vậy mà biến mất, mà nữ nhân thần bí kia càng bí ẩn hơn, càng nghe cảm giác càng giống quý, không giống người!

Triển Chiêu đứng một bên suy nghĩ, Bạch Ngọc Đường thì hỏi Ngô Cương: “Người có ấn tượng về nữ nhân ấy?”

Ngô Cương nghĩ nghĩ một lúc, hỏi Tào Hân: “Là một nữ tử mặc váy hoa hắc sắc?”

“Đúng vậy!” Tào Hân gật đầu.

“Dung mạo thế nào?” Giọng nói của Ngô Cương đã hơi run.

“Tóc không dài, kết thành một búi, mặt rất trắng, mày liễu mắt to, môi hồng, trên cằm còn có một viên chí[nốt ruồi], cảm giác rất thù mị thướt tha...”

Tào Hân còn đang miêu tả, Ngô Cương đã kinh hãi trợn to mắt, ngồi phịch xuống giường: “Là nàng ta... Thật sự là nàng ta!”

“Nàng ta là ai?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng hỏi, nghĩ thầm chẳng lẽ là đến trả thù? Sao Ngô Cương lại căng thẳng như vậy.

“Oan nghiệt! Oan nghiệt!” Ngô Cương vừa nói vừa giậm chân đấm ngực khóc lớn: “Ác giả ác báo, ác giả ác báo!”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đều nhìn trời, chắc! Khớp với mấy lời hồ ngôn loạn ngữ của Lê Lão Phong Nhi tối qua rồi, là báo thù! Chẳng lẽ là toàn bộ Hải Long Bang đã từng làm chuyện gì có lỗi với một cô nương, hiện tại người ấy đến báo thù?

Ngay khi ấy, chợt bên ngoài có tiếng gọi ngọt lịm: “Miêu Miêu!”

“Ai!” Triển Chiêu vội đáp lời, cả một đêm không được nghe tiếng Tiểu Tứ Tử rồi, xoay người chạy ra ngoài bẻ bảo bối lên, hỏi: “Sao vậy?”

“Cha và Cửu Cửu định ngồi thuyền đến Hải Long Bang, hỏi hai người có đi không,” Nói tới đây, Tiểu Tứ Tử kể sát tai Triển Chiêu thì thầm: “Cha nói, có phát hiện!”

Triển Chiêu gật đầu, nhìn Bạch Ngọc Đường.

Ngô Cương thì dường như đã bình tĩnh lại một chút, hần đứng lên, dường như có phần ngại Lôi Thanh Lăng và Tào Hân, nhìn Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu chỉ chỉ bên ngoài: “Ta cũng phải đến xem Hải Long Bang thế nào rồi, vừa đi vừa nói.”

“Ta cũng đi...”

Tào Hân cũng muốn đi, nhưng Ngô Cương ngăn hần lại, nói: “Hần thiếu gia, người nghỉ ngơi trước đã.” Nói xong thì đi ra cùng bọn Triển Chiêu.

Triển Chiêu ôm Tiểu Tứ Tử, cùng Bạch Ngọc Đường đi ra, Thạch Đầu và Tiểu Tử đương nhiên cũng đi theo, trong phòng chỉ còn Lôi Thanh Lăng và Tào Hân.

Lôi Thanh Lăng nghĩ nghĩ một lát, cười hỏi: “Tào hiền đệ, còn nhớ được dung mạo nữ nhân đó không?”

“Ta... Nhớ rõ, nàng ta rất đặc biệt!”

“Vậy thì dễ giải quyết.” Lôi Thanh Lăng cầm giấy bút đến: “Hay là Tào hiền đệ miêu tả thử, ta vẽ lại?”

“A...” Tào Hân thấy dáng vẻ thư sinh của Lôi Thanh Lăng, phỏng đoán hần am hiểu lĩnh vực này, liền gật đầu, ít nhất có chút việc để làm.

Đi đến bên bàn, Tào Hân nhìn quanh, nhin không được nhú mày, Tiểu Hắc lại biến mất.

.

.

Bọn Bạch Ngọc Đường lên thuyền, Công Tôn, Triệu Phổ và Tương Bình đã ngồi sẵn trên thuyền.

Giả Ảnh đứng trên mũi thuyền, đang chỉ huy các ảnh vệ ngồi thuyền nhỏ trước mặt tìm kiếm người sống sót trên vùng hải vực xung quanh.

Công Tôn ngồi bên bàn trên sàn tàu, trước mặt là một rương gỗ lớn, bên trong là đủ loại dược phẩm kì quái. “Đến rồi?” Triệu Phổ đón Tiểu Tứ Tử từ Triển Chiêu, bảo Tiểu Tứ Tử cùng Tiêu Lương vào trong khoang thuyền chơi, sau lại khó hiểu nhìn Ngô Cương.

Triển Chiêu kể lại chuyện Tào Hân vừa nói đêm qua thấy nữ nhân, Triệu Phổ và Công Tôn cũng không tin: “Nữ nhân bước đi trên mặt nước?!”

Triển Chiêu gật đầu.

“Ngô huynh biết là ai?” Công Tôn hỏi: “Chẳng lẽ là nàng ta có liên quan đến Hải Long Bang?”

Ngô Cương do dự một lúc, gật đầu: “Đó không phải là người, là một vong linh!”

Mọi người nghe xong đều sửng sốt, cả các ảnh vệ cũng không nhịn được quay đầu lại nhìn, trên mặt thể hiện rõ rằng không tin.

“Là thật!” Ngô Cương cúi đầu, chậm rãi nói: “Nàng ta là mẫu thân của Hân thiếu gia.”

Triển Chiêu lẫn Bạch Ngọc Đường đều kinh hãi, nữ nhân kia mới hơn hai mươi, Tào Hân đã mười mấy! Chẳng lẽ là bắt lão?

“Nàng ta lẽ ra đã chết từ hơn mấy chục năm trước rồi!” Ngô Cương có phần kích động: “Không thể nào còn sống! Không biết tại sao hồn phách lại trở về.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nghe đến “hồn phách trở về” đều vô thức giật mình một cái.

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường ra ý bảo vẫn giữ Chiêu Hồn Linh trong ngực, không để nó kêu, không phải đâu...

“Xem như là quỷ hồn của nàng ta đi.” Triệu Phổ hỏi: “Vậy vì sao phải thiêu Hải Long Bang?”

“Nếu như thật sự là nàng ta, vậy thì có thể giải thích được rồi.” Ngô Cương cười chua xót: “Nàng ta quả thật nên oán hận.”

“Có ý gì?” Mọi người đều chờ hắn nói.

Ngô Cương thở dài: “Toàn bộ Hải Long Bang đều mang nợ nàng ta... Là báo ứng, báo ứng!”

65. Q.3 - Chương 12: Quỷ Hỏa (lửa Ma)

Câu chuyện Ngô Cương kể ọi người nghe cũng không quá bi thảm chấn động lòng người, có thể là vì khi kể đã được giản lược.

Khi đó những vị đương gia đầu tiên của Hải Long Bang đều xuất thân từ hải tặc, cướp tàu giết người cũng đã làm không ít. Mấy chục năm trước, bọn họ chiếm một hòn đảo, chuẩn bị xây dựng đại trạch, cướp tiền khắp nơi. Một hôm bọn họ đánh cướp một con thuyền đánh cá, sau khi giết người đánh cá, phát hiện thê tử của người kia trong khoang thuyền rất xinh đẹp, liền nổi tà tâm.

Các đương gia đánh một trận, Thanh Long Vương thắng, đoạt nữ nhân kia về làm thê tử.

Nữ nhân ấy họ Diêu.

Thanh Long Vương tuy bản tính hung hăng thô lỗ, nhưng cực kì trân trọng nữ tử kia, nhưng nàng lại hận Thanh Long Vương đến thấu xương, vì tình cảm của nàng và người đánh cá kia rất thâm hậu, hai người chỉ vừa thành thân chưa được một tháng.

Không bao lâu, nữ tử ấy có thai, khi đó rất nhiều người khuyên Thanh Long Vương bắt nàng phá thai, vì không biết là hài tử của người đánh cá trước đây hay của hắn. Nhưng Thanh Long Vương yêu Diêu phu nhân sâu đậm, không đồng ý, nói dù hài tử là của ai cũng không quan trọng, đều nuôi dưỡng như nhau. Sau đó mọi người bắt đầu xây dựng Hải Long Bang, khước từ thế lực, ổn định cuộc sống.

Hai năm sau, triều đình phái người đến bắt đầu bình định hải tặc trên biển, chinh đồn hải vụ.

Khi đó Tào Hân vừa tròn một tuổi, mà Hải Long Bang cũng ngày càng hưng thịnh, chuẩn bị từ bỏ con đường hải tặc, liền giúp quan phủ tiêu diệt các bang phái hải tặc khác.

Một hôm, mật thám của Hải Long Bang chặn được một phong thư gửi cho quan phủ, trong thư tố giác những tội ác khi còn là hải tặc của Hải Long Bang, liệt kê đầy đủ chứng cứ về những lần cướp của giết người.

Hải Long Vương cực kì giận dữ, ra lệnh điều tra rõ việc này, cuối cùng có người mật báo, nói phong thư này là do Diêu phu nhân viết, mọi người nhớ lại chuyện cũ, dù sao cũng có tội giết mình, đều nghĩ phu nhân khả nghi.

Thanh Long Vương cũng không muốn tin, tìm phu nhân đối chứng, nhưng chỉ kịp thấy Diêu phu nhân nhảy xuống biển tự vẫn, để lại một phong di thư, nguyên rửa Hải Long Bang và Thanh Long Vương không được chết yên lành, một ngày nào đó bị châm một mũi lửa cháy trụi thành tro.

Ngô Cương kể xong thở dài: “Việc này chỉ có các lão nhân biết, không ai nói cho Tào Hân... Bây giờ nghĩ lại, không phải là một mũi lửa cháy trụi thành tro rồi đó sao?”

Mọi người nghe xong đều âm thầm gật đầu, thì ra có một đoạn ân oán như thế...

“Nếu như thật sự do nữ quý làm, vậy vì sao sớm không đến muộn không đến, lại phóng hỏa ngay lúc này?” Triệu Phổ luôn nghĩ yêu ma quỷ quái gì đó là lời đồn nhảm, “Có khi nào là Tào Hân biết chuyện khi xưa, muốn báo thù ấu thân nên bịa đặt ra? Dù sao cũng chỉ có mỗi mình hắn thấy nữ quý.”

Triệu Phổ chỉ tùy tình hình nói một câu, nhưng lại khiến sắc mặt Ngô Cương trầm xuống, hắn cũng đang nghĩ như vậy... Nhưng lại không có cách nào chứng minh.

.

.

Triển Chiêu đứng một bên, Thạch Đầu và Tiểu Tử chạy tới chạy lui xung quanh, thuyền hơi chòng chành. Triển Chiêu vốn không biết bơi lại cộng thêm trong đầu đang hỗn loạn, hiện tại chỉ cảm thấy choáng váng. Vội nhìn quanh tìm cách phân tán lực chú ý... Thấy được Bạch Ngọc Đường đang dựa trên tay vịn ở đầu thuyền, nhìn ra xa còn có thể lơ mơ thấy được phé tích của Hải Long Bang.

Triển Chiêu nghĩ nghĩ một lát, nắm Thạch Đầu đang chặn trước mặt mình lại, đề nó xuống bảo nó ngoan ngoãn một lúc, bản thân thì lướt vòng qua, tới cạnh Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường cũng đã nghe câu chuyện Ngô Cương kể, đang tự suy xét, phát hiện Triển Chiêu đi đến gần, quay đầu.

Triển Chiêu nhìn nhìn sóng biển dưới thân thuyền, đầu càng choáng, đưa tay xoa xoa mi tâm.

Bạch Ngọc Đường thấy vậy liền hỏi: “Miêu Nhi, say sóng sao?”

Triển Chiêu vỗ vỗ đầu, nói ngắn gọn là khó chịu.

Bạch Ngọc Đường rót cho hắn một ly rượu nóng, Triển Chiêu uống cạn, cảm thấy khá hơn nhiều.

Ngay lúc ấy, các ảnh vệ phát hiện vài người của Hải Long vẫn còn sống đang bám trên các mảnh gỗ, Ngô Cương và Tương Bình đều rời thuyền đi cứu viện.

Trên thuyền không còn người lạ, Công Tôn liền hỏi Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường: “Tối qua các người điều tra thế nào rồi?”

Triển Chiêu vừa định nói, đột nhiên bên cạnh vang lên tiếng “Meo”.

Sửng sốt, quay sang nhìn... Không biết từ bao giờ, con mèo đen kia đã theo lên thuyền. Hiện tại, nó đang ngồi trên thành thuyền vừa liếm móng, vừa dùng đôi mắt đỏ rực nhìn hai người.

Tiểu Tử Tử thấy có mèo con, lập tức hôn hử chạy đến đưa tay bế, sau đó nhìn chăm chăm mắt mèo con: “Đồ quá! Mày bị bệnh sao?”

Bạch Ngọc Đường đột nhiên nhớ ra mình còn đang giữ chuỗi Chiêu Hồn Linh, liền lấy ra: “Đúng rồi, Công Tôn, người xem cái này.”

Công Tôn ngẩng đầu, Triệu Phổ cũng nhìn thấy, Bạch Ngọc Đường đang cầm chuỗi phong linh hỏi bọn họ: “Cái này...”

Còn chưa dứt lời, chợt lại nghe “Meo”.

Sau đó bóng đen vụt qua... Con mèo đen cực nhanh, chỉ chớp mắt đã nhảy khỏi lòng Tiểu Tứ Tử, ngậm lấy chuỗi phong linh trong tay Bạch Ngọc Đường, sau đó lập tức phi thân trốn.

Bạch Ngọc Đường đứng sững sờ, hai tay trống trơn.

Là do mèo đen quá nhanh... Thật ra cũng không phải, chỉ là nó hành động quá đột ngột, mọi người không kịp đề phòng, trong một thoáng đều ngây ngẩn cả người.

“A!” Chỉ có Tiểu Tứ Tử kêu lên: “Mèo trộm! Tiểu Lương Tử bắt nó!”

Tiểu Lương lập tức đuổi theo, nhưng con mèo này cực kì thông minh, nhảy lên trốn xuống, trong miệng ngậm phong linh chân chạy trốn, gió trên biển cũng không nhỏ, chuỗi phong linh kêu tang tang tang tang không ngừng.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng hoàn hồn lại, Công Tôn vội gọi các ảnh vệ đang đứng ở đầu thuyền xem náo nhiệt: “Mau bắt nó!”

Tử Ảnh và bốn năm ảnh vệ khác đều vén tay áo đến bắt mèo.

Nhưng có điều, người biết khinh công dễ bắt, mèo không biết khinh công lại khó bắt, mèo vốn là nhẹ nhàng dẻo dai, con mèo này còn thông minh, mọi người đuổi theo nó đến mức thuyền lắc lư cũng không tóm được đến một cọng lông mèo.

Thuyền càng lắc lư, Triển Chiêu càng choáng váng, xoa mi tâm, cảm giác dạ dày đang cuộn sóng dữ dội.

Bạch Ngọc Đường nhìn đám người hỗn loạn trước mắt bất đắc dĩ lắc đầu. Đi vào trù phòng phía sau, thấy một tiểu nha đầu đang chuẩn bị hoa quả, liền hỏi: “Có cá không?”

Tiểu nha đầu đỏ mặt, chỉ chỉ vào một bồn nước, bên trong có nuôi vài con cá, sau đó lại mở ngăn tủ lấy một đĩa cá kho ra.

Bạch Ngọc Đường cầm đĩa gấp một mẩu cá kho, xoay người đi ra.

Nghĩ nghĩ một lát, hắn quay đầu lại nói với nha đầu kia: “Tìm vài quả cam chua cắt mang ra cho Triển Chiêu.”

“Vâng.” Tiểu nha đầu vội vàng cắt hai quả cam còn xanh tươi.

Bạch Ngọc Đường đi ra... Thấy mọi người đã mệt đến thở dốc, Triệu Phổ ôm Tiểu Tứ Tử ngồi một bên chỉ huy, Tiểu Tứ Tử cười đến lăn tới lăn lui.

Công Tôn kéo Triển Chiêu đã bắt đầu say sóng ngồi xuống, châm hai cây châm lên đỉnh đầu hắn, sắc mặt Triển Chiêu tốt hơn nhiều.

Nhìn lại con mèo đen kia, nó đang ngậm Chiêu Hồn Linh, ngồi trên một chiếc ghế, dựng thẳng đuôi, trừng mắt nhìn Thạch Đầu và Tiểu Tử đang vây mình lại, hiển nhiên là thấy hai quái vật lớn đuổi theo mình, bị dọa.

Bạch Ngọc Đường đi đến gần, ngồi xuống, hươu hươu đôi đĩa gấp cá kho trong tay, “Tắc tắc.”

.

...

.

Mọi người im lặng.

Mèo con lập tức bị cá kho hấp dẫn, có lẽ đã đói bụng, từ tối qua đến nay ngoài chút điểm tâm khi nãy ra thì nó không ăn gì khác, không chống cự nổi cá kho câu dẫn, đi đến gần một chút.

Bạch Ngọc Đường bỏ miếng cá xuống sàn thuyền, đẩy đến chỗ nó.

Mèo đen lập tức nhảy xuống, nhả chuỗi phong linh ra, đi đến chỗ cá kho, cúi người, cẩn thận ăn.

Bạch Ngọc Đường cầm phong linh lên, đi tới đưa cho Công Tôn.

Tiểu Tứ Tử vỗ tay: “Bạch Bạch thật lợi hại, quả nhiên mèo con nghe lời Bạch Bạch nhất.”

Triển Chiêu bên cạnh cảm thấy vừa khỏe hơn một chút lại bắt đầu choáng váng từng đợt. Vừa khéo lúc đó một nha hoàn bưng cam chua đến, Triển Chiêu ăn thử một chút, chua đến giật mình, vì thế mà tỉnh lại không choáng nữa. Cảm kích nhìn cô nương kia, nha hoàn ấy rất thông minh, nói là Ngũ gia bảo đưa đến.

Triển Chiêu liếc mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, Tiểu Tứ Tử đang kê sát vào tai hắn thì thầm gì đó, Triển Chiêu xấu hổ, gãi gãi đầu.

Công Tôn cầm chuỗi phong linh lên xem xét cẩn thận: “Đây là Chiêu Hồn Linh trong truyền thuyết sao... Chất gỗ rất đặc biệt, không biết sao lại có thể phát ra thanh âm thế này? Giống như tiếng gổm sứ vậy.”

Triệu Phổ cũng cầm lấy xem thử, lắc lắc hai cái: “Thật khó nghe.”

“Nghe nói không được lay nó.” Triển Chiêu chống cằm vừa nói vừa bóp bóp cánh tay mập mập của Tiểu Tứ Tử đang bò lên đùi mình ngồi, “Nghe nói là lay nó sẽ dẫn quỷ hồn đến.”

Nói xong, hắn và Bạch Ngọc Đường đều nhớ đến quỷ diện nhân tối qua.

Công Tôn thấy sắc mặt hai người khác thường, liền cười hỏi: “Tối qua có phát hiện gì sao?”

Hai người liền kể lại chuyện về quỷ diện nhân kia.

“Quỷ diện nhân?” Triệu Phổ nhíu mày: “Quỷ dị vậy sao?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều gật đầu: “Rất quỷ dị, công phu của hắn cũng không thấp.”

Lúc này, thuyền đã đến gần Hải Long Bang.

Hải Long Bang vốn là lấy hai đảo nhỏ làm cơ sở, kiến tạo kéo dài về hai phía, nối liền với nhau tạo thành một thủy trại lớn. Bởi vì đa số được xây dựng bằng gỗ, cho nên chỉ cần một mối lửa cũng đủ thiêu trụi toàn bộ thủy trại. Lúc này còn có mùi thịt nướng kì dị và mùi gỗ khét bay đến, không cần nghĩ cũng biết là gì, không ai còn tâm tư nói đùa.

Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương ở lại thuyền, bọn Triển Chiêu xuống thuyền, bước trên mảnh phế tích.

Trên đảo vẫn còn vài người bị thương, Ngô Cương và các ảnh vệ phụ trách đưa người lên thuyền.

Triển Chiêu được đặt chân xuống mặt đất đã khá hơn nhiều, quay đầu lại nhìn Công Tôn, hỏi hắn: “Đúng rồi, người nói có phát hiện gì?”

Công Tôn đang ngồi xổm bên cạnh một khúc gỗ cháy, bẻ một mảnh lên, ngửi ngửi, ngẩng mặt nói với mọi người: “Dùng Hỏa Lân Phấn và Lưu Hoàng Phấn.”

“Hỏa Lân Lưu Hoàng?” Triển Chiêu nghĩ nghĩ một lát: “Dùng bột phấn dẫn cháy, thật sự là hiệu quả hơn dùng dầu. Buổi tối gió lớn, chỉ cần vẩy bột phấn thuận theo chiều gió... Gió lớn thổi qua, lập tức sẽ bùng lửa lớn.”

“Nếu là ma quỷ làm, hẳn sẽ không cần dùng những thứ này đúng không?” Triệu Phổ cười nhạt, nhìn hoang cảnh tiêu điều trước mắt, “Chiêu này quả thật tàn ác... Đừng nói là Hải Long Bang, chỉ cần có đủ vật liệu, cho dù muốn thiêu toàn bộ Tùng Giang Phủ cũng không thành vấn đề.”

Mọi người nghe xong đều âm thầm căng thẳng.

Tương Bình lập tức phái người thông báo cho Tùng Giang Phủ và các đảo nhỏ khác, phòng bị cẩn thận, đồng thời điều tra rõ những nơi có Hỏa Lân Phần và Lưu Hoàng Phần, còn Hãm Không Đảo, tăng gấp ba người canh gác, ngày đêm canh phòng.

.

.

Mọi người đi quanh khu phế tích, không tìm được manh mối gì, trong lòng thầm suy xét... Chuyện này có liên quan gì đến Yêu Thành trước đây bọn họ điều tra không? Sao lại nhằm vào Hải Long Bang?

Ngay khi ấy, cách đó không xa có tiếng gọi lớn truyền đến.

Bọn Bạch Ngọc Đường nhìn theo tiếng gọi, liền thấy thuyền của Hà Bang, Đồng Hiểu Điệp đứng ở đầu thuyền, ngoắc mọi người, dường như có điều cần nói.

Thuyền đến gần, Đồng Hiểu Điệp phi thân nhảy xuống, chạy đến nói: “Có chuyện!”

Mọi người thầm giật mình, sao lại liên tục có chuyện xảy ra vậy?!

“Lại có chuyện gì?!” Tương Bình hỏi.

“Chúng ta phụ trách vớt thi thể, vớt được vài thứ ở con đập lớn của Hải Long Bang!”

Mọi người nhìn nhau, thứ gì?!

“Đến xem sẽ biết!” Đồng Hiểu Điệp dẫn mọi người lên thuyền, một hàng hài cốt được đặt dài trên thuyền. Nói là hài cốt vì có vẻ đã khá lâu năm, ngoài ra còn có xác tàu, xiềng xích. Kỳ lạ nhất là trên ngực các thi cốt này đều có một lỗ lớn.

“Phát hiện tại Hải Long Bang?” Tương Bình nhíu mày.

“Phải!” Đồng Hiểu Điệp nói: “Ở gần con đập của Hải Long Bang có một vùng nước cạn, bên dưới là đất bùn... Là nơi Hải Long Bang an táng bang chúng.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nghe xong đều sửng sốt, Triệu Phổ cười hỏi Đồng Hiểu Điệp: “Ý của người là... Những người này bị Hải Long Bang giết?”

Đồng Hiểu Điệp nhún vai, “Ta chỉ biết những người này không phải mới chết một ngày hai ngày, còn về là ai, e rằng chỉ có trời biết đất biết.”

.

.

Phát hiện này không phải chuyện đùa, trên đảo vốn nhiều người khó giữ bí mật, không bao lâu tin tức đã truyền xa.

Không ít người âm thầm nghị luận, nói rằng Hải Long Bang vốn cũng có bí mật không thể để ai biết, bọn họ dù sao cũng là từ lập nghiệp từ hải tặc, bản chất không sạch sẽ, nói không chừng những người đó đều là do bọn họ giết, hiện tại báo ứng đến.

Không bao lâu lời đồn đã truyền đi khắp nơi, người giang hồ vốn rất cảm thông với tai họa Hải Long Bang gặp phải, nay lại có chút nghi kị.

Hà Bang cự tuyệt giúp đỡ các bang chúng Hải Long Bang sống sót, Tùng Giang Phủ cũng do dự, phái nha dịch điều tra. Cuối cùng tìm được một lượng vàng bạc châu báu lớn trong thương khố của Hải Long Bang, còn có cả quan kim quan ngân, vớt được mười mấy thi thể người giang hồ bị tra tấn bức cung, trong đó có

cả người mặc trang phục của thị vệ cung đình. Mọi người lập tức nhớ tới quan thuyền bị đắm trước đây... Thì ra là bị Hải Long Bang đánh cướp.

Lần này, Hải Long Bang trở thành nơi chịu phỉ nhổ. Mà những trưởng lão và đường chủ của Hải Long Bang may mắn còn sống sót đều nói hoàn toàn không biết việc này, các bang chúng cũng từ nạn dân biến thành kẻ tình nghi, chịu người người ghét bỏ.

Hiện tại thời tiết đã chuyển lạnh, mấy trăm người sống sót bị thương nặng chưa nói, còn không có nơi tránh rét, Hà Bang và Tùng Giang Phủ không ra tay giúp đỡ, chỉ có thể ở lại Hãm Không Đảo, trong đó còn có lão nhân và hài tử, tiếng oán than thấu tận trời xanh.

Lô Phương và Mẫn Tú Tú thật sự không nhẫn tâm, đâu thể vứt hết những người còn sống xuống biển, đơn giản gọi người đưa vài chiếc thuyền lớn đến, đưa nạn dân đến một biệt viện của Hãm Không Đảo ở Tây Sơn Tùng Giang Phủ.

Tùng Giang Phủ còn gây khó dễ không đồng ý, Triệu Phổ trừng trị phủ một cái, hần lập tức sợ run vội vàng đáp ứng, đồng ý cung cấp thức ăn, còn phái người đến chăm sóc người bệnh.

Triển Chiêu lú lo khen, nói với Bạch Ngọc Đường: “Hãm Không Đảo thật giàu có, nhiều sản nghiệp như vậy.”

Bạch Ngọc Đường cười chọc ghẹo hần: “Hay là ngươi cũng làm người của Hãm Không Đảo đi, chia cho người một phần sản nghiệp.”

Triển Chiêu cười hỏi tuổi Bạch Ngọc Đường, biết Bạch Ngọc Đường nhỏ hơn hần một chút thì mạo xưng là đại ca.

Tương Bình ra mặt giúp Bạch Ngọc Đường, hỏi Triển Chiêu, chịu ở rể không? Các đại cô nương trên Hãm Không Đảo cho hần tùy ý chọn, mà không chọn cô nương cũng được! Có năm huynh đệ ai chưa thành thân cho người tùy ý chọn một.

Hãm Không Đảo năm huynh đệ, chưa thành thân chỉ có mỗi Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu xấu hổ nhìn trời. Bạch Ngọc Đường thì lại nghiêm mặt nói với Tương Bình, không chọn cô nương thì không phải ở rể nữa rồi!

.

...

.

Cả ngày hôm ấy, đến lúc làm xong việc, trời đã tối đen.

Hãm Không Đảo tăng thêm người canh gác, ngày đêm không nghỉ, ngoại trừ Bạch Ngọc Đường, các đường gia khác của Hãm Không Đảo đều bận đến không có thời gian dùng bữa.

Bạch Ngọc Đường vốn không biết làm gì, còn sợ phiền, đơn giản phụ trách phòng thủ, Triển Chiêu đâu thể chỉ ăn không làm, liền đi theo hần.

Ăn xong bữa tối, hai người cầm hai vò rượu, đến bờ biển đốt một đồng lửa, vừa uống rượu vừa giúp gác đêm. Phương pháp đốt lửa này là do Công Tôn chỉ mọi người.

Đào các hố nhỏ quanh Hãm Không Đảo, sau đó đốt lửa trong hố, nếu có Lâm Phần hay Lưu Hoàng bay đến, lửa nhất định sẽ bốc cao hoặc biến sắc. Khi đó thì các đội Thủy Long sẵn sàng đội lệnh đã có đất dụng võ rồi. Hơn nữa bốn phía đều có ảnh vệ canh giữ, chuẩn bị sẵn vài cỗ lớn thấm nước.

Bạch Ngọc Đường uống vài hớp rượu, thấy Triển Chiêu bên cạnh nhìn chăm chăm về phía biển đen. Dưới ánh trăng hai mắt hần ánh lên tia sáng kim sắc nhân nhật, không hiểu sao lại khiến người khác cảm thấy rất bất an.

“Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường gọi hần một tiếng, Triển Chiêu quay đầu lại.

“Đã để đại tẩu xem qua hai mắt chưa?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Xem rồi.” Triển Chiêu gật đầu: “Cũng giống như Công Tôn nói, không biết lý do gì... Nhưng không phải bệnh cũng không trúng độc.”

Bạch Ngọc Đường buông bình rượu, tựa vào một khúc gỗ phía sau, nhìn trời sao, “Người đoán thử, các tử thi dưới con đập của Hải Long Bang là vì sao?”

“Ta chưa từng gặp các Long Vương, nhưng thủy lao thì xem ra phải điều tra rõ.” Triển Chiêu nhìn về phía các gian phòng của Hãm Không Đảo phía xa, thấy một bóng người đi đến, xem thân hình... Là Lôi Thanh Lãng.

“Lại là hắc sao.” Bạch Ngọc Đường hơi nhú mày, Triển Chiêu cười hỏi: “Người không thích hắc?”

Bạch Ngọc Đường nhún vai: “Phải.”

“Người này quả thực rất kì lạ, không biết võ công, nhưng cảm giác lại không giống thư sinh.” Triển Chiêu nói: “Đứng giữa một đoàn võ nhân sẽ nhìn không ra, nhưng khi đứng cạnh Công Tôn sẽ tạo cảm giác đây không phải một thư sinh bình thường.”

Trong lúc nói chuyện, Lôi Thanh Lãng đã đi đến :”Triển huynh Bạch huynh, đã muộn thế này còn chưa về sao? Buổi tối gió lớn.”

Bạch Ngọc Đường tiếp tục uống rượu, Triển Chiêu cười cười: “Không còn cách nào, dù sao cũng không lạnh, Lôi công tử còn chưa ngủ?”

“Tào Hân đã ngủ, ta ngủ không được, cho nên ra ngoài đi dạo một chút.” Lôi Thanh Lãng đi đến ngồi xuống cạnh Triển Chiêu, nhìn chăm chăm hai mắt Triển Chiêu, “Quả nhiên không phải ta hoa mắt, đôi mắt của Triển huynh không giống người thường.”

Triển Chiêu cười cười: “Đúng vậy.”

Hai người đang nói chuyện, đột nhiên Bạch Ngọc Đường đứng bật dậy, nhìn chăm chăm ngoài khơi, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc.

Nhìn theo ánh mắt hắc, Triển Chiêu tròn tròn, nghĩ là mình hoa mắt rồi, vội lắc lắc đầu, nhìn kĩ lại, xác định không sai!

Trên biển... Giữa bóng đêm, một người chậm rãi đi đến, là một nữ nhân, tay cầm một ngọn đèn, ánh lửa lập lòe, là một nữ nhân mặc y phục hắc sắc thêu hoa.

“A!” Lôi Thanh Lãng kinh hoảng kêu to.

Cùng lúc đó... Các ảnh vệ canh gác trên cao cũng nhìn thấy, gõ chiêng, trong nháy mắt tiếng chiêng vang khắp đảo.

Tử Ảnh và Giả Ảnh cầm tám vải bố thấm nước lớn chặn đường lớn lên đảo lại, các đội Thủy Long bốn phía cũng đứng chờ sẵn.

Bầu không khí lập tức trở nên căng thẳng.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đi nhanh đến bờ biển, chờ nữ tử đang lả lướt đi tới kia vào.

“Có thấy Lân Phấn không?” Triển Chiêu thấp giọng hỏi Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, đang nghĩ xem nên đối phó thế nào, đột nhiên, một trận cuồng phong quái dị thổi qua.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cảm giác được một luồng nội lực thâm hậu trong trận cuồng phong... Là do người dùng nội lực đẩy ra?!

Hai người phân tâm một chút, muốn nhìn xem là ai mà lại có bản lĩnh lớn như vậy, nhưng trên biển không một bóng người, quay đầu lại nhìn lần nữa, nữ nhân kia đã biến mất!

66. Q.3 - Chương 13: Nữ Quỷ

Nữ nhân quỷ dị kia đến rồi đi chỉ trong chớp mắt, từ lúc xuất hiện đến khi biến mất đều vô thanh vô tức, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ngây ngốc tại chỗ, nếu bảo là hoa mắt... Đầu thế có chuyện nhiều người như vậy cùng hoa mắt!

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn ra ngoài khơi, lúc này trên mặt biển đã trống không, ngoại trừ bọt nước trắng tung và lớp sương mù thì không còn gì nữa, đừng nói đến người!

Tương Bình đang ở tiền viện, khi hần lao ra cũng kịp nhìn thoáng qua một cái, nhưng sau đó vì trận gió kia mà còn chưa kịp nhìn rõ thì người đã biến mất! Hần bảo các gia đình phụ trách canh giữ trên đảo báo lại tình trạng các hồ lửa.

Lúc này, bọn Triệu Phổ và Công Tôn cũng chạy đến.

“Thấy quỷ rồi?” Có thể đời này Công Tôn còn chưa gặp quỷ, hơi hưng phấn, chạy đến trước nhất, túm lấy Triển Chiêu hỏi: “Nữ quỷ?”

Triển Chiêu há hốc, gật đầu cũng không được lắc đầu cũng không xong.

Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương cũng chạy theo ra, đứng sau lưng Công Tôn hiếu kì nhìn ra phía biển, muốn tìm nữ quỷ.

Tử Ảnh và Giả Ảnh trên đài cao thấy rõ nhất nhảy xuống nói với bọn Triệu Phổ: “Là thật, chúng ta ở phía trên cũng nhìn thấy!”

“Từ phía trên cũng thấy được?” Công Tôn cảm thấy rất là bức bối? Không phải quỷ sao, quỷ lẽ ra phải là hư ảnh chứ... Bên trên bên dưới đều nhìn thấy được, quá kì lạ rồi?

“Có khi nào không phải nữ quỷ, là do người giả thành không?” Khi Bạch Ngọc Đường hỏi ra câu này, tự bản thân cũng cảm thấy hơi chột da, Triển Chiêu đột nhiên quay đầu lại, dùng đôi mắt “sáng long lanh” không thua gì Tiểu Tứ Tử nhìn hần một cái.

Hai người đồng loạt thở dài... Đau đầu, nếu là do người giả mạo, thì quả thật đã giả rất giống.

“Đương gia.”

Lúc ấy, gia đình đã chạy đi kiểm tra trở về bẩm báo, nói đã xem xét hết toàn bộ Hãm Không Đảo rồi, không có Lân Phần và Lưu Hoàng, không có dấu vết bất lửa nào, đương nhiên... Cũng không có quỷ.

Triệu Phổ khoanh tay nhìn mặt biển, lúc hần nghe tin chạy ra thì đã chậm rồi, đáng tiếc không thấy được nữ quỷ đó... Theo lý mà nói đâu ai có thể tác quái trước mặt Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu?! Mà hơn nữa, cho dù có tác quái, thì làm sao có thể bước đi trên biển? Quá ma quái rồi.

Trên biển chợt nổi gió, không khí dường như lại lạnh thêm vài phần.

Triển Chiêu đi đến sát bờ biển, sương trên biển lơ mơ tan đi, từ thật xa dường như có tiếng xe ngựa chạy, nhìn ra xa, trước hòn đảo kì dị ngoài khơi dường như có một điểm đen đang chậm chậm di động, hướng ra xa.

Đang định nhìn kĩ lại, chợt Tương Bình phía sau nói: “Nguy rồi, sắp nổi gió lớn rồi!”

“Gió lớn?” mọi người đều nhìn hần.

“Phải, nếu sương mù thế này tan đi, chắc chắn sẽ có gió lớn, đêm nay sẽ không xảy ra chuyện nữa, một lát nữa phỏng chừng còn có mưa lớn.” Tương Bình vừa nói vừa gọi mọi người mau đưa thuyền còn neo bên ngoài vào cảng, trở về nghỉ ngơi.

Mà trong lúc mọi người bận rộn, phía chân trời đã có ánh chớp và tiếng sấm vang lên, trong chớp mắt, cuồng phong đã cuộn cuộn trên biển.

Triển Chiêu nhìn không rõ phía xa có thuyền không, thấy mọi người đã gọi nhau trở về, liền ngồi xuống, vỗ vỗ Tiểu Tứ Tử ngồi xổm bên bờ biển nhìn ra khơi phát ngốc: “Tiểu Tứ Tử, đi thôi, gió lớn rồi.”

“A?” Tiểu Tứ Tử ngửa mặt, dường như vừa hoàn hồn lại.

“Đi thôi.” Triển Chiêu đưa tay ra.

“A.” Tiểu Tứ Tử gật gật đầu, nắm tay Triển Chiêu, cùng mọi người đi vào phòng. Trên đường đi, Tiểu Tứ Tử thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn một cái, đồng thời đưa tay vẫy vẫy.

Bạch Ngọc Đường đi bên cạnh, ánh mắt khẽ lướt qua, dường như Tiểu Tứ Tử đang vẫy tay chào ai đó, liền quay đầu lại nhìn một cái.

Nhưng phía sau ngoại trừ mặt biển với gió lốc cuộn cuộn thì không còn gì khác.

Trước khi vào phòng, Tiểu Tứ Tử lại liếc nhìn lần nữa, Bạch Ngọc Đường kéo bảo bối đến cạnh hỏi: “Vẫy tay với người nào vậy?”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, đưa tay chỉ ra biển: “Di di.”

.

...

.

Tiểu Tứ Tử vừa dứt lời, mọi người đều sững sốt.

“Tiểu Tứ Tử, di di ở đâu?” Công Tôn kéo bảo bối lại hỏi: “Không được nói dối.”

Nhưng Công Tôn vừa nói ra cũng cảm thấy không thể nào, Tiểu Tứ Tử từ nhỏ không biết nói dối, dù có được bảo cũng sẽ không nói.

“Ở bên đó.” Tiểu Tứ Tử chỉ chỉ mặt biển.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn nhau một cái, hai người đồng thời cùng nhìn ra xa, nhưng không có người?!

“Ai da.” Tương Bình thần thần bí bí đến gần: “Nghe nói, mắt tiểu hài tử rất trong sạch, có thể nhìn thấy những thứ đại nhân không thấy, có khi nào...”

“Lương Tử.” Triệu Phổ hỏi Tiêu Lương: “Có thấy không?”

Tiêu Lương sờ đầu, nó lanh lợi hơn Tiểu Tứ Tử không ít, nhưng không dám nói dối Triệu Phổ... Ngắc đầu nhìn Triệu Phổ một cái, Triệu Phổ biết: Tiêu Lương cũng nhìn thấy!

“Dạ có, vừa nãy trong nước.” Tiêu Lương làm sao chịu nổi ánh mắt Triệu Phổ, thành thật trả lời.

“Tiểu Tứ Tử, sao lúc nãy không nói?” Công Tôn nhú mày hỏi.

Tiểu Tứ Tử bĩu môi, đưa ngón tay dè lên môi: “Di di bảo con hư hư, không được nói.”

Mọi người càng nghe càng thấy quỷ dị, người đứng trong nước... Không thở sao?!

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lại đi đến bờ biển nhìn thử, sau đó hỏi Tiểu Tứ Tử: “Di di còn ở đây không?”

Tiểu Tứ Tử nghiêng đầu nhìn một lúc, lắc đầu: “Không có, chắc là đi rồi.”

“Con biết người đó sao?” Hiểu con ai bằng cha, Công Tôn biết Tiểu Tứ Tử hơi ngốc một chút, nhưng không đến mức thấy người trong nước cũng không nói, không được đứng lăm.

“Ừm... Không biết.” Tiểu Tứ Tử xoay mặt đi.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nghe xong đều cúi đầu nhìn Tiểu Tứ Tử, thấy bảo bối chắp hai tay sau lưng, đầu ngón chân nghiêng tới nghiêng lui trên mặt đất.

Công Tôn nhìn sắc mặt Tiểu Tứ Tử, chặc một tiếng, kéo kéo Triệu Phổ bên cạnh: “Nguy rồi.”

“Chuyện gì?” Triệu Phổ không hiểu nhìn Công Tôn.

“Tiểu bại hoại có chuyện giấu chúng ta!” Công Tôn nhú mày: “Chắc chắn Tiểu Tứ Tử biết nữ quỷ đó!”

Triệu Phổ sờ cằm, tán thán: “U, ta đã sớm biết tiểu tử này là người gặp người yêu, ngay cả nữ quỷ cũng yêu...”

Chưa kịp nói hết đã bị Công Tôn hung hăng néo một cái.

.

.

Tối hôm đó, mọi người về phòng, Triệu Phổ và Công Tôn đến phòng của bọn Triển Chiêu bàn bạc, trong phòng chỉ còn Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương, đang ngâm chân chuẩn bị ngủ.

Thật ra mọi người chỉ giả vờ, tất cả đều đang trốn quanh phòng, nghe trộm hai tiểu hài tử nói chuyện trước giờ ngủ.

“Cẩn Nhi, trong chăn có lạnh không?” Tiêu Lương giúp Tiểu Tứ Tử đắp chăn, đưa tay sờ mặt trong chăn.

“Không lạnh.” Tiểu Tứ Tử vừa nói vừa chọc chọc Tiêu Lương: “Tiêu Lương Tử, ra ngoài xem thử có ai nghe trộm không!”

Công Tôn và Triệu Phổ ngoài cửa đều kinh hãi... Không phải là ngốc sao? Sao lại thông minh thế?!

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường mai phục trên mái, hai người nhìn nhau một cái, nhìn trời, quả nhiên hiểu cha ai bằng con, Công Tôn nghĩ cách, Tiểu Tứ Tử thoáng cái đã đoán ra.

“Không có.” Tiêu Lương mở cửa sổ nhìn quanh một chút, lại đóng lại: “Không có người.”

“Tiêu Lương Tử, khi này có thấy di di không?” Tiểu Tứ Tử nắm tay áo Tiêu Lương hỏi: “Có phải là người hôm qua chúng ta đụng trúng không?”

Mọi người bên ngoài đều kinh ngạc... Trước đây Tiểu Tứ Tử từng gặp nữ quỷ kia?! Nghĩ xong, đều bất mãn nhìn Công Tôn và Triệu Phổ: chăm sóc tiểu hài tử thế nào vậy? Chuyện lớn như vậy cũng không biết!

Công Tôn và Triệu Phổ thở dài.

Tiêu Lương gật đầu: “Thảo nào ta thấy quen mắt, chính là di di kì quái chúng ta gặp ở hậu sơn hôm qua.”

“Phải!” Tiểu Tứ Tử gật đầu: “Hôm đó ta đã nói di di là quỷ quỷ mà! Người còn không tin.”

“Cẩn Nhi... Đừng nói mấy thứ ma quái đó, đang giữa khuya.” Tiêu Lương chui vào chăn, nhỏ giọng nói: “Là quỷ sao lại biết ăn uống!”

“Cái đó cũng đâu chắc chắn!” Tiểu Tứ Tử bĩu môi: “Ta nghe nói, quỷ rất sợ bị nhiều người biết, chúng ta không được nói với người khác, nếu không di di sẽ phải về điện Diêm La chịu khổ.”

Mọi người liếc mắt nhìn Công Tôn và Triệu Phổ lần nữa, giáo dục thất bại nghiêm trọng!

Hai người tiếp tục thở dài.

“Cẩn Nhi, như vậy được sao?” Tiêu Lương vẫn có chút không an lòng: “Có khi nào nàng ta liên quan đến chuyện phóng hỏa Hải Long Bang không? Nếu vậy di di đã giết rất nhiều người, chúng ta giúp di di là trợ Trụ vi ngược!”

“Không đâu!” Tiểu Tứ Tử nghiêm mặt nói: “Không phải hôm qua khi chúng ta thấy di di Hải Long Bang còn chưa phát hỏa sao! Hơn nữa, hôm qua khi phát hỏa, rõ ràng di di đang ở hậu sơn, làm sao chạy đến phóng hỏa được!”

“Nàng ta là quỷ! Quỷ đều biết mấy thứ...” Tiêu Lương dùng tay ra dấu, “Nếu không nàng ta đến Hãm Không Đảo làm gì?”

“Ta biết!” Tiểu Tứ Tử thần bí nói: “Di di lặng lẽ nói với ta, nói đã đi rất lâu, muốn gặp Bạch Bạch một lần!”

Trên mái nhà, Triển Chiêu ngẩng người, nhìn Bạch Ngọc Đường, các ảnh vệ xung quanh cũng nhìn hẩn, tiếng sấm trên trời càng lúc càng to.

Bạch Ngọc Đường cũng là mười phần nghi ngờ, bản thân mình không biết nữ nhân đó... Mai di? Họ Mai hay tên Mai? Khi này đã thấy dung mạo nữ nhân đó rồi, chưa từng gặp qua.

“Di đi tìm Bạch đại ca làm gì?” Tiêu Lương lo lắng: “Cẩn Nhi, người nói chuyện riêng với nàng ta khi nào? Sao ta lại không biết!”

Tiểu Tứ Tử nhỏ giọng lầm bầm: “Di đi rất đáng thương, hài tử bị người khác đoạt mất, còn bị đánh đập tra khảo!”

“Thật sao?” Tiêu Lương đi theo Triệu Phổ, cái khác không học, nhưng học trọn vẹn tấm lòng hiệp nghĩa trừ bạo giúp dân, vừa nghe đã cảm thấy đáng thương.

Bạch Ngọc Đường vừa chống cằm nằm trên mái phòng nghe, vừa nghĩ... Minh từng gặp qua nữ nhân như vậy sao?

“Thật ra, Cẩn Nhi.” Tiêu Lương nhỏ giọng nói: “Ta cảm thấy nàng ấy... Đầu óc không được bình thường.”

“Di đi bị bệnh sao?”

“Đúng vậy, người không cảm thấy di đi không được bình thường sao?” Tiêu Lương nói: “Nếu không đáng thương như thế, Lô di đi cũng đã không giữ di đi ấy lại ở hậu sơn rồi.”

Mọi người nghe đến đây lại ngẩn người lần nữa, Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường cũng không hiểu, là người đại tẩu giữ lại? Vậy càng kì lạ!

Triển Chiêu vỗ vỗ vai hẩn, nếu là đại tẩu giữ lại thì dễ giải quyết rồi, thế là, hai người vội đi tìm Mẫn Tú Tú.

.
.

Hậu viện, Mẫn Tú Tú vừa trị xong cho những người bị thương đang chuẩn bị trở về nghỉ ngơi, trời đang đổ mưa to, đột nhiên một nha hoàn chạy đến nói, Ngũ gia và Triển đại nhân đến.

Mẫn Tú Tú cũng không e ngại, khoác thêm ngoại y sau đó gọi hai người vào nội thất, dù sao thì Bạch Ngọc Đường được nàng nuôi từ nhỏ đến lớn, xem như là một nửa nhi tử.

“Dùng bữa tối chưa?” Mẫn Tú Tú cảm điểm tâm đến bảo hai người ngồi xuống, Bạch Ngọc Đường vội hỏi: “Đại tẩu, nghe nói tẩu thu lưu một nữ nhân?”

Mẫn Tú Tú bật cười: “Hãm Không Đảo chúng ta ngày nào cũng thu lưu rất nhiều người, đa số là người gặp nạn trên biển, nếu không thì là cô nhi quả phụ, đệ hỏi nữ nhân nào?”

Triển Chiêu nói: “A, Tiểu Tứ Tử gọi nàng ta là Mai di.”

“Mai di?” Mẫn Tú Tú nghĩ kĩ lại, vỗ tay một cái: “À! Nhớ ra rồi, đúng thật có một người tên Tiểu Mai.”

“Tiểu Mai?” Hai người đều sốt ruột, muốn Mẫn Tú Tú kể lại chi tiết về người đó, hay nhất là có thể gặp mặt một lần.

“A... Bây giờ sao?” Mẫn Tú Tú nhìn nhìn hai người: “Trong Thiện Đường toàn là nữ nhân, giữa khuya thế này hai đệ đến không được hay lắm. Đúng rồi, hai đệ tìm Tiểu Mai làm gì?”

“Nàng ta làm sao đến được đây?” Triển Chiêu hỏi.

“À.” Mẫn Tú Tú gật đầu, kể chi tiết cho hai người.

Thì ra Mai di này là do Mẫn Tú Tú cứu được trên bờ biển một tháng trước.

Vùng thủy vực này thường có thuyền gặp nạn, có lẽ là do dòng hải lưu, các thi thể, người may mắn sống sót, mảnh thuyền vỡ, đều bị dạt đến vùng nước cận hậu sơn Hãm Không Đảo.

Mẫn Tú Tú dựng một Thiện Đường ở đó, không xét lai lịch thân phận, đều thu lưu, trị bệnh lại cung cấp lương thực. Nếu là còn đường sống còn người nhà, khỏe rồi sẽ đi thuyền của Hâm Không Đảo rời khỏi, nếu không còn nơi để đi thì cũng có thể ở lại.

Ngày hôm đó, Mẫn Tú Tú như thường lệ đến Thiện Đường xem bệnh, thấy vài gia đình khiêng nàng ta về từ bờ biển. Khi đó, trên tay nàng ta còn bị xích, hô hấp cũng rất yếu ớt, trên người đầy vết thương, Mẫn Tú Tú nhìn vóc dáng thì xác định nàng ta từng sinh hài tử. Mất không ít sức mới tháo được xiềng xích xuống, trị bệnh, mấy ngày nay đang dần dần hồi phục.

Mọi người đều nghĩ có thể là nàng ta bị hải tặc bắt được, chịu không ít hành hạ, cho nên tinh thần không được tỉnh táo, cho nên để nàng lại tạm thời ở lại đảo. Nàng ta ở hậu viện giúp đỡ các việc lật vật, thỉnh thoảng cũng đến tiền viện đi dạo. Nửa năm gần đây Bạch Ngọc Đường không về Hâm Không Đảo lần nào, đương nhiên không biết... Hơn nữa lúc nào nàng ta cũng cúi đầu, trên Hâm Không Đảo có rất nhiều người không biết đến sự tồn tại của Tiểu Mai.

“Vậy tại sao Tiểu Tứ Tử lại nói nàng ta đi từ nơi rất xa đến chỉ để tìm Bạch huynh?” Triển Chiêu hiếu kì.

“Có sao?” Mẫn Tú Tú ngạc nhiên, “Đúng rồi, hôm qua, cũng là ngày Hải Long Bang gặp chuyện, trên đảo không đủ người, Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương cũng đến Thiện Đường hậu viện giúp khám bệnh phát thức ăn, có thể là gặp Tiểu Mai lúc đó!”

“Đại tẩu, bọn đệ muốn gặp nàng ta.” Bạch Ngọc Đường nói.

“Được.” Mẫn Tú Tú cầm ô, dẫn Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đến Thiện Đường hậu sơn tìm Mai đi.

.

.

Bên này, Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương đang chui trong chần thì thềm, cửa phòng bị đập mở, Công Tôn xụ mặt đi vào, túm Tiểu Tứ Tử trong chần ra, vỗ mông một cái: “Dám lừa cha!”

Tiểu Tứ Tử xoa mông, đành phải ngoan ngoãn kể lại chuyện mình gặp Mai đi.

Hôm qua Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương thay Mẫn Tú Tú đến Thiện Đường phát thức ăn, phát hiện một di di đứng ở cửa nhìn dáo dác, dường như đang tìm kiếm ai đó. Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương liền đi đến, hỏi di di tìm ai. Nàng ta nói là tìm nhi tử, nhưng không nói được tên. Tiểu Tứ Tử lại hỏi, người đó hình dáng thế nào, nàng ta nói là y phục trắng, rất rất tuấn tú.

Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương liền cho rằng là Bạch Ngọc Đường.

Khóe miệng Triệu Phổ và Công Tôn giật giật, nghĩ thầm tiểu gia hỏa ngốc lợi hại, làm sao có thể là Bạch Ngọc Đường!

Sau đó Tiểu Tứ Tử lại trò chuyện vài câu với Mai đi, cảm thấy tuy nàng ta ngây ngẩn hay tự lảm bảm, nhưng rất đáng thương, vậy là liền làm bằng hữu với nàng ta.

Tiểu Tứ Tử còn nói Mai đi không phải người, là một vong hồn trốn từ điện Diêm La ra, rất khổ sở, cho nên sợ Công Tôn tìm thấy nàng, sẽ xử lý như người xấu. Khi này thấy nàng ta trong nước nhưng bảo mình đừng lên tiếng, thế là không lên tiếng.

.

...

.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đến Thiện Đường, Mẫn Tú Tú đi vào, không bao lâu sau đã dẫn một nữ nhân khác ra.

Vừa liếc mắt nhìn, hai người lập tức hít sâu một hơi, đây không phải là nữ nhân vừa nãy đó sao!

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường, dùng mắt ra hiệu với hắn, dường như đang hỏi: có phải nàng ta không? Không phải ta hoa mắt chứ?

Bạch Ngọc Đường gật đầu rất chắc chắn, trừ khi trên thế gian có hai người giống hệt nhau.

Nhưng vị “Mai di” này, chắc cũng chỉ có mỗi Tiểu Tứ Tử gọi nàng ta là di di, tuổi tác không lớn, theo lý mà nói, theo phương pháp nhìn người của Tiểu Tứ Tử, lẽ ra phải là Mai tỷ tỷ mới đúng... Sao lại gọi là di di?

Mai di đi ra, vừa thấy Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, không kịp chờ Mẫn Tú Tú giới thiệu đã bước nhanh đến cạnh Bạch Ngọc Đường nắm tay áo hắn, gọi: “Hân Nhi!”

Bạch Ngọc Đường chớp chớp, nhìn ra phía sau.

“Hân Nhi, là mẫu thân!”

“Khụ khụ...” Bạch Ngọc Đường thiếu chút nữa sặc nước bọt.

Mẫn Tú Tú cố nhịn cười, đưa tay kéo nàng, nói: “Tiểu Mai, người nhận lầm người rồi!”

“Không sai không sai!” Mai di lắc đầu liên tục, túm chặt lấy cánh tay Bạch Ngọc Đường không buông: “Là mẫu thân không tốt, hai mươi năm trước đã bỏ con lại, con đừng trách mẫu thân!”

Triển Chiêu đứng bên cạnh, nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường đang xấu hổ, chạy đến hỏi Mai di: “VẬY, Mai cô nương... Năm nay bao nhiêu tuổi?”

“A... Hai mươi bảy!” Mai di nói: “Mười bảy tuổi ta đã xuất giá rồi, uống thuốc mười năm, khó khăn lắm mới có được một nhi tử bảo bối, là lão thiên mở mắt.”

Triển Chiêu đã hiểu được tổng thể, có lẽ là trước khi Mai di gặp nạn có một nhi tử bảo bối, sau đó nhớ nhi tử đến điên, thần trí mới trở nên bất thường như vậy.

“VẬY thì đúng rồi!” Mẫn Tú Tú kéo Mai di nói: “Ngọc Đường chỉ nhỏ hơn người vài tuổi thôi, làm sao là nhi tử của người được?”

“Ai bảo thế!” Mai di nghiêm mặt nói: “Hơn mười năm trước ta bỏ rơi Hân Nhi, khi đó Hân Nhi đã một tuổi rồi, chính là Hân Nhi không sai!”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đều ngửa mặt tính thử, hơn mười năm trước bỏ, hai mươi bảy tuổi sinh bảo bối, cộng thêm một tuổi của bảo bối... Nói vậy nàng ta đã bốn mươi tuổi rồi? Sao còn trẻ như vậy?

Mọi người tự ám thị, chắc chắn là bệnh rất nặng, bệnh rất nặng!

“Khụ khụ.” Bạch Ngọc Đường xấu hổ rút cánh tay đang bị Mai di nắm chặt ra, Mẫn Tú Tú cũng khuyên Mai di: “Trở về ngủ thôi, ngày mai lại nói tiếp, buổi tối mưa to gió lớn.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu gật đầu, cũng định đi, Mai di lại kéo Bạch Ngọc Đường, nói: “Trước đây mẫu thân cũng từng đến thăm con, con năm tuổi đã bá sự học nghệ rồi! Còn nữa, lúc con mười tuổi cùng sư phụ xuống núi, bắt được một con tiểu bạch mã, cực kì vui mừng!”

Triển Chiêu nhìn lại Bạch Ngọc Đường và Mẫn Tú Tú, liền thấy sắc mặt hai người đều trắng bệch.

Mẫn Tú Tú há hốc, hỏi Mai di: “Cái đó... Tiểu Mai? Làm sao người biết được?”

“Trước đây ta từng đến thăm Hân Nhi!” Mai di nghiêm túc nói: “Còn nữa, con thường ngồi bên bờ biển đón gió lạnh uống rượu... Giống như vừa nãy, cẩn thận bị lạnh.”

Mai di vừa nói xong, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều vô thức lùi lại một bước, cảm giác sau lưng phát lạnh, khi nãy thật sự là nàng ta?!

Lúc này Mẫn Tú Tú đang nhìn xuống mặt đất, muốn xem thử sau lưng Mai di có bóng đổ không. Nhưng hiện tại trời tối đen, trên trời đông tổ vân vũ. Ánh sáng tia chớp chiếu trên mặt Mai di, sắc mặt nàng ta trắng bệch, không biết có phải do mất ngủ không, quang mắt thâm đen tối om, ánh mắt lại trống rỗng vô hồn.

Bạch Ngọc Đường cũng cảm thấy bàn tay nàng ta đang nắm lấy mình lạnh buốt.

Triển Chiêu áp sát vào tai Bạch Ngọc Đường, thấp giọng nói: “Nàng ta... Tóc ụt.”

Bạch Ngọc Đường sống đến ngày hôm nay, lần đầu cảm thấy sờn gai ốc, thật sự không phải người?!

Mẫn Tú Tú thì lại bắt đầu sốt ruột, kéo mạnh Bạch Ngọc Đường ra sau lưng, giận dữ hỏi Mai di: “Rốt cuộc người là ai? Là người hay quỷ?!”

Mai di nhìn Mẫn Tú Tú, có chút ngơ ngác.

“Người đâu!” Mẫn Tú Tú gọi gia đình: “Bắt nàng ta lại, dẫn đến tiền thính! Còn nữa, lập tức đến Tuệ Lăng Tự, mời phương trượng đại sư đến đây! Mời cả Thiên Mục Quan Vương đạo trưởng đến!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường xoay mặt nhìn nhau, thấy Mai di bị bắt lại vẫn liên tục vùng vẫy, Bạch Ngọc Đường khuyên Mẫn Tú Tú: “Đại tẩu, có thể nàng ta bị bệnh, không đến mức phải...”

“Không đến mức?!” Mẫn Tú Tú trừng mắt: “Chuyện này còn chưa đủ nghiêm trọng sao! Ta muốn điều tra rõ ràng xem là ma quỷ gây rối, hay là do cha người trước đây phong lưu thành tính ra ngoài làm bậy.”

“Đệ là mẫu thân thân sinh!” Bạch Ngọc Đường vội vàng biện minh.

Mẫn Tú Tú đẩy hẳn một cái: “Ai, chuyện này đệ đừng nhúng tay, tẩu và đại ca đệ xử lý!” Nói xong thì dẫn người đi.

.

.

Bạch Ngọc Đường nhú mày nhìn Triển Chiêu, thấy hắn đang rất là hứng thú chăm chăm nhìn mình.

“Nhìn cái gì.” Bạch Ngọc Đường đột nhiên thấy đau đầu, đưa tay đỡ trán, sao lại có chuyện kì quái thế này.

Triển Chiêu đứng bên cạnh chọc chọc Bạch Ngọc Đường mấy cái: “Vừa nói đến, phụ thân người phong lưu thành tính sao?”

Bạch Ngọc Đường nhìn trời.

“Đúng rồi, người giống phụ thân hay mẫu thân?” Triển Chiêu hiếu kì nhiều nhiều hơn.

“Sao lại hỏi vậy?” Bạch Ngọc Đường không hiểu.

“À!” Triển Chiêu nghiêm mặt nói: “Người nghĩ đi, nếu như giống mẫu thân người... Oa, phụ thân người có bệnh sao, có nương tử xinh đẹp như vậy rồi còn ra ngoài phong lưu! Còn nếu giống phụ thân... Hừ! Vậy chắc chắn phụ thân người hại không ít thiếu nữ tương tự thành bệnh, nói không chừng người còn không ít huynh đệ tử muội lưu lạc dân gian.”

Bạch Ngọc Đường hung hăng trừng hắn một cái, lắc đầu bỏ đi. Triển Chiêu cười hì hì đi theo, cảm thấy rất là thú vị, thở dài: “Ai, đáng tiếc Bao đại nhân không ở đây, nếu không đại nhân ngày thẩm dương đêm thẩm âm, có thể thẩm vấn nữ quỷ đột nhiên xuất hiện này. Nhỉ, Hân Nhi huynh?” [Láo quá == Ngũ gia, cần nó!]

Bạch Ngọc Đường bắt lực nhìn hắn một cái, hắn phát hiện từ sau khi quen biết với Triển Chiêu, chuyện gì cũng gặp được! Hơn nữa toàn là chuyện ma quái kì dị!

67. Q.3 - Chương 14: Quỷ Ảnh Trọng Trọng (bóng Quỷ Chồng Chất)

Đang yên lành đột nhiên lại xuất hiện một nữ quỷ, sống chết không buông, nói Bạch Ngọc Đường là nhi tử của nàng ta.

Mẫn Tú Tú bị nàng ta làm râm đến mức nổi giận, nàng nuôi dưỡng Bạch Ngọc Đường từ nhỏ, yêu thương như nhi tử, hôm nay bỗng dưng có người đến tranh, không giận được sao.

Mẫn Tú Tú gọi người trói Mai di lại, đưa đến đại thính, mời các vị đương gia đến, thẩm tra một chút.

.

.

Trong khách phòng, Lúc này Công Tôn đánh mông Tiểu Tứ Tử một cái, bây giờ đang đau lòng. Tiểu Tứ Tử còn dùng bộ dáng đáng thương nói giúp cho Mai di, Công Tôn và Triệu Phổ cũng rất khó xử. Ngay lúc ấy, chợt Tử Ảnh chạy từ bên ngoài vào nói: “Náo nhiệt rồi Vương gia, nghe nói nữ quý bị bắt rồi, đang bị trói áp giải đến đại thánh chờ thẩm tra.”

Tiểu Tứ Tử vốn đang không vui, vừa nghe tới Mai di bị bắt trói rồi thì lập tức khóc lên, cảm thấy mình rất không nghĩa khí, Tiêu Lương vội vàng dỗ dành. Triệu Phổ và Công Tôn nhìn nhau một cái, hỏi Giả Ảnh: “Còn trói lại sao?”

“Phải!” Giả Ảnh cũng chỉ vừa nghe Bạch Phúc đến báo tin, “Nghe nói nữ quý đó điên loạn nói Bạch Ngọc Đường là nhi tử của nàng ta, hơn nữa lời nói còn có căn cứ chính xác đến đáng sợ, tóc cũng ướm, giống như vừa bước từ trong nước ra... Nàng chính là người bị tình nghi đã phóng hỏa thiêu Hải Long Bang, không trói lại không chừng lại gặp phiền phức.”

Triệu Phổ nhủ mảy: “Nếu tin này truyền ra, để Hải Long Bang biết được, bọn họ còn không đến đây lăng trì nàng ta?”

Tiểu Tứ Tử vừa nghe nói lăng trì Mai di lập tức khóc càng to hơn, đòi theo đến đại thánh, Công Tôn sợ một lát Tiểu Tứ Tử lại phá rồi, giao kèo trước, được đi cùng, nhưng không được khóc.

Tiểu Tứ Tử đáp ứng, bấu môi nắm tay Tiêu Lương đi.

.

.

Vừa đến cửa đại thánh, đụng phải Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, hai người đang suy xét chuyện lần này. Theo lý mà nói, lời nói cử chỉ của Mai di quả thật rất giống tâm thần bất ổn, nhưng... Làm sao nàng ta biết bọn họ vừa uống rượu bên bờ biển, còn cả chuyện Tiểu Tứ Tử thấy nàng ta dưới biển. Đương nhiên, đáng nghi nhất vẫn là làm sao nàng ta biết rõ chuyện khi còn bé của Bạch Ngọc Đường đến vậy, quá kì dị!

Triển Chiêu định đi đến kể lại cho bọn Công Tôn nghe, để bọn họ cùng nghĩ, chợt thấy Tiểu Tứ Tử dùng ánh mắt oán trách nhìn chăm chăm mình và Bạch Ngọc Đường... Hai người lập tức cảm thấy áp lực đè nặng.

“Khụ khụ.” Triệu Phổ ho hai tiếng, hỏi Triển Chiêu: “Thật sự là nữ quý sao?”

Triển Chiêu nhún vai, không biết nói sao, không phải nữ quý thì là trường sinh bất lão.

“Đúng rồi, Tiểu Tứ Tử.” Bạch Ngọc Đường hỏi Tiểu Tứ Tử: “Khi này Tiểu Tứ Tử thấy nàng ta luôn ở trong nước, không ngoi lên hít thở sao?”

Tiểu Tứ Tử hí mắt liếc Bạch Ngọc Đường một cái, Bạch Ngọc Đường giật mình, sau đó tiểu gia hỏa hung dữ nói với hắn: “Xấu xa, ta muốn tác hợp Miêu Miêu cho người khác!”

Bạch Ngọc Đường há hốc, Triển Chiêu xấu hổ...

Tiêu Lương vội kéo kéo Tiểu Tứ Tử nói: “Cẩn Nhi, đừng như vậy.”

“Mai di cực khổ lắm mới tìm đến đây được!” Tiểu Tứ Tử không hiểu vì sao lại phải trói Mai di lại, nàng ta chỉ muốn đến nhìn nhi tử một lần. Mẫu thân Tiểu Tứ Tử vốn không cần hài tử, nghĩ đến nếu mẫu thân từ xa ngàn dặm đến thăm, Tiểu Tứ Tử sẽ vui biết bao nhiêu, sao lại trói Mai di.

Mọi người nhìn nhau, người khác nổi giận thì từng thấy, Tiểu Tứ Tử nổi giận... Đây là lần đầu tiên, hơn nữa người bị giận còn là Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu mà Tiểu Tứ Tử thích nhất.

Lúc này, bọn Lô Phương cũng đã đến, trong đại thánh truyền ra tiếng xôn xao, Lô Phương thấy một nữ nhân bị trói cũng có chút khó chịu. Hâm Không Đảo bọn họ trước nay không ức hiếp kẻ yếu, Mẫn Tú Tú vốn nhân hậu, hôm nay trói người lại nhất định có nguyên nhân, vội đi vào.

.

.

Trong phòng thấp đèn sáng choang, Mẫn Tú Tú lệnh cho các gia đình thấp hết tất cả đèn trong đại thính, mọi người bước vào chỉ cảm thấy lóa mắt.

“Nương a...” Từ Khánh che mắt: “Đại tẩu, tẩu làm gì vậy?”

Mẫn Tú Tú chăm chú quan sát Mai di một lúc lâu, càng phiền muộn... Đây là người, không có gì khác lạ.

“Ai, đại tẩu, trên mặt đất có bóng, vậy thì không phải quỷ rồi.” Tương Bình kéo kéo Mẫn Tú Tú: “Tẩu xem nàng ta vẫn cứ khóc, chúng ta mở trời trước được không?”

Mẫn Tú Tú do dự một lúc, thấy Công Tôn đã đến, vội gọi hần sang: “Công Tôn tiên sinh, ngài đến xem thử.”

Công Tôn đi vào, cái khác khoan tính, trước tiên đưa tay bắt mạch Mai di, bỗng chốc mặt trắng bệch: “Nàng... Nàng ta không có mạch.”

“A?!” Mọi kinh hãi, biểu tình trên mặt không khác nhau lắm, đều là há hốc miệng cảm thấy không thể tin nổi.

“Ha...” Hàn Chương hỏi hai người: “Có khi nào là mạch yếu không, thử lại lần nữa.”

Lần này, Mẫn Tú Tú đưa tay sờ cổ Mai di, còn nghe thử nhịp tim nàng ta... Kiểm tra xong thì sắc mặt càng trắng hơn: “Nàng... Nàng ta hoàn toàn không có mạch! Tim cũng không đập!”

Mọi người đều trợn tròn mắt, Triệu Phổ không tin ma quỷ, lắc đầu: “Làm sao có thể!” Sau đó, nói với Giả Ảnh bên cạnh: “Đám thử một đao xem có chảy máu không!”

Giả Ảnh vừa định rút đao đã bị Tiểu Tứ Tử ôm chân: “Không cho! Lỡ như chết mất thì sao.”

Công Tôn tỏ ý bảo Giả Ảnh đưa đao ình, nói một tiếng “Đắc tội”, sau đó rạch một đường nhỏ trên đầu ngón tay Mai di.

Mọi người lại nhìn biểu cảm của Mai di, lại kinh hãi, có vẻ như nàng ta không hề thấy đau.

Nhìn đến ngón tay bị rạch... Không hề chảy một giọt máu nào.

“Không thể nào.” Công Tôn cầm đao lắc đầu liên tục: “Tuyệt đối không thể!”

“Nương a!” Từ Khánh cảm giác gió lạnh thổi qua sau lưng, “Không sai được, không máu không mạch, không sợ đau, không phải ma quỷ thì là gì? Mau đi mời đạo sĩ đến trừ quỷ.”

Mai di nghe nói mời đạo sĩ, nhưng cũng không sợ hãi... Từ lúc vào phòng, ngoại trừ vài lần giấy dựa muốn cởi trói, còn lại đều nhìn chăm chăm Bạch Ngọc Đường, đáng thương gọi hần mấy lần, nhưng lại gọi Hân Nhi.

Triển Chiêu thấy vậy, đi đến hỏi Mai di: “Phụ thân Hân Nhi của ngươi, họ gì?”

Mai di nhỏ giọng nói: “Họ Bạch.”

Lô Phương quen biết với phụ thân Bạch Ngọc Đường, nhìn một lúc, lắc đầu: “Ta chưa từng thấy nữ nhân này lần nào.”

“Bạch gì?” Triển Chiêu hỏi tiếp.

“Bạch Tiềm.”

Lô Phương thở phào một hơi: “Không phải! Có lẽ là nhận lầm rồi.”

“Ngươi chắc chắn?” Triển Chiêu hỏi lại Mai di lần nữa.

“Phải.” Mai di gật đầu.

“Hần làm nghề gì?” Triển Chiêu có xu thế muốn hỏi hết căn nguyên họ hàng.

“Đánh cá.”

Mọi người hơi nhú mày, dường như đều đã nghe ra điểm đáng ngờ.

Bạch Ngọc Đường đột nhiên nhớ đến, nhẹ nhàng đung đung Triển Chiêu, thấp giọng nói: “Chỗ chúng ta cũng có một Hân Nhi.”

Mọi người lập tức hiểu ra, Tương Bình phẩy cây quạt lông gà trong tay: “Tào Hân?!”

“Ai da.” Mẫn Tú Tú cũng nhận ra: “Có khi nào, người đánh cá bị Hải Long Bang giết năm đó vốn họ Bạch, còn tên của Tào Hân thì vốn phải là Bạch Hân...”

Mọi người đều thấy có lý, hơn nữa Bạch Ngọc Đường đã hơn hai mươi rồi, nếu như lời Mai di nói, mười năm trước bỏ rơi hắn, vậy khi đó chắc chắn Bạch Ngọc Đường đã khá lớn rồi, nhất định là nhận sai rồi.

“Nhưng...” Khi mà mọi người khó khăn lắm mới thấy mây mù tan đi hé ra chút tia sáng thì Triệu Phổ xối một thùng nước lạnh xuống: “Rốt cuộc là người hay quý?”

Mọi người lập tức im lặng, chuyện này thì quá ma quái rồi.

“A?”

Ngay lúc ấy, Công Tôn kêu khẽ một tiếng, nhìn ngón tay Mai di. Từ vết thương bị rạch khi nãy, có một dòng máu thấm ra.

Công Tôn nhìn kĩ một lúc: “Máu của nàng ta chảy rất chậm.”

“Có chảy máu?” Mẫn Tú Tú đến gần, nhìn thật lâu vào ngón tay đang chảy máu với tốc độ cực chậm của Mai di. Sau đó lại dựa vào ngực nàng ta nghe thật lâu, đột nhiên vỗ tay, “A!”

Công Tôn cũng gật đầu, nhìn dáng vẻ như đột nhiên tỉnh ngộ của Mẫn Tú Tú, cười nói: “Ta cũng nghĩ vậy.”

“Nương tử.” Lô Phương không hiểu hai người này đang nói gì, liền hỏi Mẫn Tú Tú: “Rốt cuộc nàng ta là người hay quý?”

“Là người.” Mẫn Tú Tú cười nhẹ, “Không phải quý!” Nói xong liền tự tay cởi trói cho Mai di.

Tuy rằng mọi người không hiểu lắm, nhưng cũng thở phào một hơi, chỉ cần là người thì dễ giải quyết hơn rồi.

Sau khi được cởi trói, Mai di thấy xung quanh có nhiều người như vậy, liền chạy đến trốn sau ghế dựa, Mẫn Tú Tú vẫy vẫy tay với Tiểu Tứ Tử, bảo bảo bố đi đỡ Mai di ra ngồi xuống.

Quả nhiên, Mai di không sợ Tiểu Tứ Tử, sau khi được dìu ra, lẳng lặng ngồi yên trên ghế.

Lô Phương bảo người thổi tắt bớt nửa số đèn, lúc này đông tố bên ngoài cũng đã dừng, bầu không khí dần buông lỏng.

Công Tôn nhờ Giả Ảnh mang hòm thuốc đến, châm vài châm lên cánh tay Mai di, không biết đang định làm gì.

Triển Chiêu ngồi xuống sát cạnh Bạch Ngọc Đường, chồm qua hỏi hắn: “Ai, người thấy thế nào?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, hắn cũng không biết nói gì, nhưng mà xem ra Mai di không phải quý, hơn nữa là do thân thể có chút vấn đề, cho nên mạch đập rất yếu, máu cũng chảy rất chậm.

“Mai cô nương, tên đầy đủ của ngươi là gì?” Mẫn Tú Tú hỏi Mai di.

Mai di không trả lời, chỉ ngồi yên.

Từ Khánh chạy đến gần Mẫn Tú Tú: “Tẩu tử, tẩu vừa bắt nạt nàng ta, giận rồi sao?”

Mẫn Tú Tú trừng mắt nhìn một cái, nghĩ nghĩ, vẫy tay với Bạch Ngọc Đường: “Ngọc Đường, đệ đưa Mai di ra ngoài đi dạo một chút.”

“A?” Bạch Ngọc Đường khó xử, chợt Tiểu Tứ Tử đứng cạnh Mai di híp mắt nhìn hắn, lại liếc mắt nhìn Triển Chiêu cạnh hắn một cái. Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười, có phải ý của Tiểu Tứ Tử là, không “hiếu thuận” vị “mẫu thân” này, sẽ không tác hợp Triển Chiêu cho hắn nữa.

“Ta cũng đi.” Triển Chiêu vỗ vỗ Bạch Ngọc Đường, hai người cùng đứng lên, Mai di thấy có thể đi dạo cùng “nhi tử”, lập tức vui vẻ, cùng Bạch Ngọc Đường ra ngoài.

Vừa đi vừa hỏi Triển Chiêu: “Người là bằng hữu của Hân Nhi sao?”

“Đúng vậy.” Triển Chiêu gật đầu.

.

.

Ba người đi ra sân, nhàn nhã đi dạo trong rừng hoa đào rộng lớn của Hâm Không Đảo, sau cơn mưa rừng đào rất tươi mát, đêm cũng lạnh. Bạch Ngọc Đường thấy tóc Mai di còn ướt sũng, hỏi một câu: “Có lạnh không?”

Mắt Mai di hồng hồng, vội lắc đầu: “Không lạnh.”

Bạch Ngọc Đường thấy sắc mặt nàng ta càng cảm thấy xấu hổ... Một vị mẫu thân tốt, hy vọng Tào Hân thật sự là con nàng ta, sau này phải chăm sóc nàng thật tốt.

Triển Chiêu cảm thấy Mai di có rất nhiều bí mật, hơn nữa thật sự nàng ta có chút mơ hồ, nhện không được muốn biết về chuyện liên quan đến Mai di. Hơn nữa, hẳn vẫn có cảm giác quá khứ của Mai di có liên quan đến chuyện xảy ra gần đây, liền đưa mắt ra hiệu với Bạch Ngọc Đường: mau hỏi đi!

Bạch Ngọc Đường gật đầu, nghĩ nghĩ, mở miệng: “Quý tính?”

Triển Chiêu đỡ trán, người này quả thật lợi hại, dám hỏi quý tính “mẫu thân” mình.

Nào ngờ Mai di lại không giận, cười tủm tỉm nói: “À, nương họ Diêu, cũng khó trách, nương vẫn chưa nói chuyện với con lần nào.”

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường, tăng cường chớp mắt: họ Diêu kia! Diêu phu nhân! Chính xác!

Bạch Ngọc Đường cũng hiểu được đại khái rồi, Mai di này xem ra là mẫu thân của Tào Hân thật, có thể là khi đó thật sự không chết. Nhưng sao lại nhận lầm mình? Nói sao mình cũng có vẻ lớn hơn tiểu tử Tào Hân mà, không thiếu thành thực như vậy chứ...

Nghĩ nghĩ nghĩ nghĩ, Bạch Ngọc Đường cảm thấy lòng tự tôn hơi bị tổn thương.

Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường vô thức tự sờ mặt, cười cười lấy khủy tay chọc chọc hắn: khen người trẻ trung còn không chịu sao?

Bạch Ngọc Đường túm hắn về cạnh mình, đi song song, để không bị làm phân tâm nữa.

“Hi hi.” Mai di cười nói: “Tình cảm cả hai thật tốt.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đồng loạt ngẩng đầu nhìn: “Có sao?”

Mai dùng tay áo che miệng, cười gật đầu.

“Mai di.” Triển Chiêu cảm giác “nữ quỷ” này rất ân cần, dù sao thì trước nay ai hắn cũng quen thân, “Mai di biết Hải Long Bang không?”

Mai di vừa nghe đến ba chữ Hải Long Bang, sắc mặt lập tức trở nên khó nhìn, một lúc lâu sau mới gật đầu: “Có.”

“Hải Long Bang phát hỏa, cháy trụ rồi, người có biết không?” Bạch Ngọc Đường hỏi một câu.

“Thật?!” Trên mặt Mai di hiện lên vẻ kinh ngạc rồi lại vui mừng, khiến Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu cảm thấy, có vẻ nàng ta không biết chuyện Hải Long Bang phát hỏa... Chẳng lẽ người phóng hỏa không phải nàng ta?

“Đúng rồi Mai di.” Triển Chiêu hiếu kì hỏi: “Vì sao người có thể ở dưới nước lâu như vậy?”

“Đã quen rồi!” Mai cười híp mắt nói: “Từ nhỏ ta đã nín thở được rất lâu, những khi cùng tướng công đánh cá trên thuyền, nếu như gặp nguy hiểm, ta sẽ nhảy xuống nước trốn.”

“Tướng công người... Chính là Bạch Tiềm? Hắn thế nào rồi?”

“À, hiện tại hắn rất lợi hại.” Câu trả lời của Mai di hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của hai người: “Nhưng tướng công luôn trách ta, trách ta khi đó vứt bỏ Hân Nhi.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu càng nghe càng thấy sương mù mờ mịt, chẳng lẽ người đánh cá năm đó còn chưa chết sao?

“Vậy hiện tại Bạch Tiềm còn đánh cá không?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Ai!” Mai di hươ tay: “Sao lại gọi thẳng tên phụ thân như vậy, hiện tại phụ thân con rất lợi hại! Giống như một hoàng đế vậy.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường càng không hiểu, sao không đánh cá nữa mà chuyển sang làm hoàng đế rồi? Lời Mai di nói cũng không tin được bao nhiêu.

“Hắn có biết chuyện hôm trước Hải Long Bang phát hỏa không?”

“Ta không biết.” Mai di lắc đầu: “Mấy hôm nay dường như tướng công rất bận, nói với ta không nên gặp mặt.”

“Mấy ngày trước người có gặp hắn?” Bạch Ngọc Đường hỏi: “Hắn đang ở đâu?”

Mai di ngăn người một lát, đột nhiên che miệng, lắc đầu liên tục: “Không có không có... Ta không biết không biết!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thấy nàng có vẻ rất kinh hoảng, dường như rất sợ Bạch Tiềm, cảm giác Bạch Tiềm này có lẽ là một nhân vật quan trọng, đang định hỏi tiếp, đột nhiên... Từ cách đó không xa có tiếng người truyền đến.

Lúc này hai người mới phát hiện, bất tri bất giác đã đi đến trước cửa rồi.

Quả nhiên... Không bao lâu sau có hai người đi ra, “Ồ... Triển huynh Bạch huynh.” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thấy là Lôi Thanh Lăng và Tào Hân, nhin không được nhú mày: quên mất khi nãy Lôi Thanh Lăng cũng thấy nữ quý, có thể hắn sẽ nói với Tào Hân.

“A!”

Lôi Thanh Lăng vừa lên tiếng chào, sau đó liền nhìn thấy Mai di bên cạnh hai người, hắn không biết người của Hãm Không Đảo đã tìm được nàng ta, vừa nhìn cứ nghĩ là nữ quý khi nãy, kinh hãi kêu lên một tiếng sau đó ngồi bệt xuống.

Mai di cũng bị hắn làm giật mình, vội trốn sau lưng Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu chú ý sắc mặt Tào Hân, kì lạ là: trên mặt hắn hoàn toàn không có biểu cảm gì khác lạ, chỉ là khó hiểu nhìn Lôi Thanh Lăng: “Lôi huynh, làm sao vậy?”

“Ta... Nàng ta...” Lôi Thanh Lăng lắp bắp chỉ vào Mai di sau lưng Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu hỏi Tào Hân: “Tào Hân, từng gặp vị phu nhân này chưa?”

Tào Hân thấy hắn chỉ Mai di, liền nhìn chăm chăm Mai di một lúc lâu, lắc đầu: “Chưa từng gặp.”

Lần này, mọi người đều sưng sốt nhìn Tào Hân.

Lôi Thanh Lăng đứng phắt dậy, túm lấy Tào Hân hỏi: “Tào Hân, đêm hôm Hải Long Bang phát hỏa, nữ quý mà người thấy... Có phải nàng ta không?”

Tào Hân nhìn Mai di một lúc lâu, mờ mịt lắc đầu: “Ta... Ta không nhớ rõ nữa.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều nhú mày, rõ ràng Tào Hân đã nói hắn nhớ rất rõ, dung mạo nữ nhân kia rất đặc biệt, sao đột nhiên lại nói không nhớ rõ nữa?

“Có lẽ không phải nàng ta.” Tào Hân lắc đầu, sau đó lại nói rất chắc chắn: “Tuyệt đối không phải!”

Triển Chiêu nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường thì thở phào một hơi, không phải thì càng tốt, hy vọng chỉ là một nữ nhân bình thường có chút bệnh... Nhưng mà, căn cứ theo hành động lời nói và những việc Mai di đã gặp phải, không có khả năng chuyện không hề liên quan đến nàng ta.

Lúc ấy, Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương từ xa chạy đến.

“Bạch đại ca Triển đại ca, Lô trang chủ bảo hai người quay lại.” Tiêu Lương chạy đến nói.

“A, được.” Triển Chiêu nói với Lôi Thanh Lăng đang nghi ngờ đầy bụng và Tào Hân dường như không được khỏe lắm sau lưng: “Hai vị trở về nghỉ ngơi sớm đi thôi, đã muộn rồi.”

“A... Được.” Lôi Thanh Lăng đỡ Tào Hân đi.

Bạch Ngọc Đường nhìn hai người đi xa dần, thấp giọng hỏi Triển Chiêu: “Sao hai người đó lại đột nhiên xuất hiện ở đây?”

Triển Chiêu cười lạnh một tiếng, ra ý bảo Bạch Ngọc Đường nhìn Mai di.

Bạch Ngọc Đường lập tức nhìn về phía Mai di, liền thấy ánh mắt nàng ta dán chặt vào bóng hai người kia đi xa, sắc mặt rất khó hình dung... Không biết đang nghĩ gì, nói ngắn gọn, kì dị.

.

.

“Về thôi, hôm nay đã muộn rồi, sáng mai nói tiếp.” Triển Chiêu vươn vai một cái, xoay xoay cổ đi về.

Bạch Ngọc Đường hoàn hồn vừa định đi theo, chợt thấy Tiểu Tứ Tử nắm ngón tay đứng một bên, Tiêu Lương đẩy nhẹ bảo bối một cái, bấu môi về phía Bạch Ngọc Đường.

Tiểu Tứ Tử do dự một lúc, ngửa mặt nói với Bạch Ngọc Đường một câu: “VẬY... Tiểu Tứ Tử vẫn muốn tác hợp Miêu Miêu và Bạch Bạch, câu khi này không tính.” Nói xong thì kéo Tiêu Lương chạy.

Bạch Ngọc Đường bật cười, lắc đầu, vừa định đi... Ánh mắt chợt thoáng thấy xa xa có bóng người vụt qua.

Hắn dừng chân nhìn về phía ấy... Khi này trên tường dường như có người nằm mai phục, bọn họ đi rồi người đó lại vụt cái biến mất. Nhưng khoảng cách quá xa, nhất thời hắn không nhìn rõ là ai.

“Làm sao vậy?” Triển Chiêu thấy hắn đứng ngẩn người, cười đi đến gần: “Lại thấy quỷ rồi sao? Coi chừng lần này lại xuất hiện một vị phụ thân.”

Bạch Ngọc Đường hung hăng đẩy Triển Chiêu đang cười hì hì một cái, không còn hứng thú đuổi theo nữa, đi về.

Đi vài bước, Bạch Ngọc Đường nói: “Đột nhiên ta muốn uống rượu.”

“Có lẽ trù phòng có rượu ngon.” Triển Chiêu cũng muốn uống, khi này chưa kịp uống bao nhiêu, hứng thú đã bị nữ quỷ phá hỏng.

“Không được, trù phòng chỉ có rượu thường.”

“Vậy làm sao đây?”

“Chúng ta đến chỗ nhị ca trộm Lê Hoa Bạch huynh ấy chôn!”

Chờ hai người đi ra xa một chút, một bóng đen đáp xuống, ngồi xổm xuống đất tìm kiếm một lát... Cuối cùng tìm được thứ gì đó ở nơi Lôi Thanh Lăng vừa té ngã. Cất vào ngực... Thả người nhảy lên tường, rồi đi.

68. Q.3 - Chương 15: Miêu Đích Bí Mật (bí Mật Của Mèo)

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đưa Mai di về đại thính, Mẫn Tú Tú lại phái người đưa Mai di về biệt viện nghỉ ngơi trước. Lô Phương sắp xếp cho các gia đình của Hâm Không Đảo canh gác ngày đêm, Triệu Phổ cũng phái các ảnh vệ đến hỗ trợ. Mai di này nhất định là một đầu mối lớn, không thể để nàng ta bỏ trốn hay bị thương.

Còn không nghỉ ngơi thì sẽ hết cả đêm, Lô Phương bảo mọi người trở về, có chuyện gì ngày mai lại nói tiếp, cả đêm nay đã quá rối loạn rồi.

Mọi người về phòng mình, làm sao ngủ nổi, đều đang nghĩ về chuyện tối nay.

.

.

Bạch Ngọc Đường ngồi dựa trong sân, ngẩng mặt nhìn trời đêm sau cơn mưa, mây mù đã tan rồi, sao sáng lấp lánh.

Ngồi một lúc, chợt cảm giác có người kéo kéo vạt áo hần, cúi đầu... Liền thấy Tiểu Tứ Tử ôm gối đứng bên cạnh.

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn bảo bối: “Làm sao vậy?”

Tiểu Tứ Tử nhỏ giọng nói: “Cửu Cửu và Tiểu Lương Tử không ngủ nữa, đi luyện công rồi.”

Bạch Ngọc Đường bật cười: “Tiểu Lương Tử siêng năng vậy sao?”

“Phải.” Tiểu Tứ Tử gật gật, nói tiếp: “Cha nói, đi nghiên cứu loại thuốc gì đó, liên quan đến Mai di.”

Bạch Ngọc Đường lại gật đầu, có lẽ là nghiên cứu loại bệnh kì lạ của Mai di.

“Rồi sao?” Bạch Ngọc Đường thấy Tiểu Tứ Tử ôm gối: “Không dám ngủ một mình?”

Mấy hôm nay Tiểu Tứ Tử không ngừng nghe kể chuyện yêu ma quỷ quái, khi này lại vừa thấy mấy xác chết cháy đen, nằm một mình trên giường cảm thấy khí lạnh vùn vụt sau lưng, Thạch Đầu Tiên Tử nằm cạnh cũng vô dụng.

Trong lúc hai người đang nói chuyện, cửa phòng Triển Chiêu mở ra, hần mặc y phục dạ hành cầm kiếm đi ra. Giáp mặt Bạch Ngọc Đường, hai người đều ngăn người.

Bạch Ngọc Đường hơi nhíu mày: “Miêu Nhi, muốn đi đâu?”

Triển Chiêu hơi xấu hổ, cứ nghĩ Bạch Ngọc Đường đã ngủ rồi: “Muốn đi tra chút manh mối, không ngủ được.”

Bạch Ngọc Đường nghĩ một lát, hỏi: “Người muốn đi đâu?”

Triển Chiêu không nói gì.

“Đi Hà Bang?” Bạch Ngọc Đường hỏi trực tiếp.

Triển Chiêu do dự một lúc: “Tùy tiện đi thôi.”

Bạch Ngọc Đường biết... Triển Chiêu không muốn mình biết, cũng không hỏi thêm gì, gật đầu, dặn dò: “Cẩn thận một chút.”

Vốn Tiểu Tứ Tử thấy Triển Chiêu muốn ra ngoài điều tra, nghĩ nhất định Bạch Ngọc Đường sẽ đi theo, xem ra hôm nay mình đành phải ôm Thạch Đầu ngủ rồi, mọi người ai cũng bận.

Nhưng Triển Chiêu đã đi rồi, mà Bạch Ngọc Đường cũng không ngăn cản, Tiểu Tứ Tử phiền muộn rồi, “Bạch Bạch không đi cùng sao?”

Bạch Ngọc Đường nhún vai một cái, gật đầu.

Tiểu Tứ Tử lo lắng: “Bạch Bạch cãi nhau với Miêu Miêu?”

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, một tay chống cằm nhìn Tiểu Tứ Tử: “Tiểu Tứ Tử cảm thấy Mai di là người hay quỷ?”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp: “Um... Vốn nghĩ là quỷ, nhưng cha nói là người, vậy thì là người.”

“Ngoại trừ không thở, không già, nàng ta còn có điểm nào giống quý?” Bạch Ngọc Đường không tìm được manh mối nào, liền bắt đầu hỏi chuyện Tiểu Tứ Tử, tiểu hài tử ngây thơ, cách nhìn không giống đại nhân. Thường có chút dấu hiệu giả có thể lừa được đại nhân nhưng không qua được mắt tiểu hài tử.

“Di di hoàn toàn không thở, có thể ở dưới nước rất lâu.” Tiểu Tứ Tử ngửa mặt nghĩ nghĩ: “Di di còn biết bay bay.”

“Bay như dùng khinh công sao.”

“Phải phải.” Tiểu Tứ Tử gật đầu, thả chiếc gối lên ghế, sau đó tự bò tới ngồi lên, nhìn Bạch Ngọc Đường: “Vậy Bạch Bạch, Mai di không phải mẫu thân của Bạch Bạch?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu: “Đương nhiên không phải.”

Tiểu Tứ Tử nghiêng đầu, không hiểu: “Sao di di lại nhận sai người?”

“Có lẽ vì đã quá lâu rồi.” Bạch Ngọc Đường nhàn nhạt nói.

“Không đâu.” Tiểu Tứ Tử lắc đầu không tin: “Làm sao có mẫu thân nhận sai con chứ.”

Bạch Ngọc Đường nghe lời Tiểu Tứ Tử nói, hơi nhíu mày, dường như nghĩ đến gì đó, “Mẫu thân nhận sai con... Chuyện này có khả năng xảy ra không? Hơn nữa số tuổi, tướng mạo đều không giống, vậy vì cái gì cứ nhận là ta?”

“Tiểu Tứ Tử biết, Bạch Bạch đẹp!” Tiểu Tứ Tử cảm thấy, dù là nữ nhân bao nhiêu tuổi đều muốn có nhi tử như Bạch Ngọc Đường hay Triển Chiêu, “Đúng rồi, vì sao không nhận Miêu Miêu?”

Bạch Ngọc Đường nghe đến đây, ngẩn người, nếu như nhận sai mình là nhi tử, thì đó đã trở thành lý do hay nhất để nàng ta xuất hiện ở Hãm Không Đảo lúc này! Đúng rồi...

Nghĩ đến đây, trong đầu Bạch Ngọc Đường lại cảm thấy như có thứ gì đang manh ma xuất hiện, đến mức đau đầu.

Hắn đứng lên: “Tiểu Tứ Tử, nếu sợ thì vào phòng ta ngủ.”

Tiểu Tứ Tử ngẩn người một lúc, lo lắng hỏi: “Bạch Bạch thật sự không đuổi theo Miêu Miêu sao?”

Bạch Ngọc Đường bật cười: “Nếu hắn muốn ta theo, nhất định sẽ gọi, đã không muốn ta theo, thì cũng có lý do của hắn.”

“Không muốn người đi thì người không đi sao.” Tiểu Tứ Tử nhỏ giọng lầm bầm: “Cha càng nói không được theo, Cừu Cừu càng theo.”

“Quan hệ của chúng ta không giống như vậy.” Bạch Ngọc Đường thuận miệng nói một câu, lập tức thấy sắc mặt Tiểu Tứ Tử biến âm u: “Không giống chỗ nào chứ...”

Bạch Ngọc Đường bất lực.

Tiểu Tứ Tử ôm gối, nhảy xuống, vừa đi ra ngoài vừa tự bầm bầm: “Nói không chừng, Miêu Miêu ra ngoài sẽ gặp ai đó, nghe người ta nói chuyện, không phải người xấu thì là người tốt! Người xấu sẽ làm hại Miêu Miêu, người tốt thì nói không chừng Miêu Miêu sẽ thích, vậy mà không chịu theo, ngốc ngốc.”

Tiểu Tứ Tử nói xong, vừa lòng hả dạ đi, Bạch Ngọc Đường thì đứng lại tại chỗ sầu não, nghĩ trái nghĩ phải, hoàn toàn không buồn ngủ... Nghĩ tới nghĩ lui cuối cùng cũng ra ngoài tìm Triển Chiêu. Chỉ là hắn mơ hồ cảm thấy, Triển Chiêu không đến Hà Bang. Đến Hà Bang thì có việc gì mình không được theo? Nhưng vậy thì hắn đi đâu, tra cái gì?

.

.

Bạch Ngọc Đường ôm tâm sự đi đến bến thuyền, hỏi có thuyền nào đi không, thuyền phu lắc đầu: “Ngũ gia, sớm thế này đâu có thuyền?”

“Triển Chiêu không đến đây?”

Hắn lắc đầu: “Không.”

Bạch Ngọc Đường càng khó hiểu... Con mèo đó lại không biết bơi, không có thuyền thì đi đâu được? Nghĩ xong lại đi vòng quanh Hãm Không Đảo, cũng không có mục tiêu cụ thể, đi xuôi theo con đường đến trù phòng, thấy Bạch Phúc đang nấu trà.

“Ồ, Ngũ gia, sớm vậy sao?” Bạch Phúc cười hì hì chào hỏi Bạch Ngọc Đường.

“Sớm vậy người đã nấu trà rồi?” Bạch Ngọc Đường rất ít khi đến trù phòng, không hiểu chuyện trong này lắm.

“Đúng vậy, trên đảo có rất nhiều người canh giữ suốt đêm, không thể thiếu trà nước chấn hưng tinh thần.” Bạch Phúc cười trả lời.

“À...” Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, kéo ghế lại ngồi cạnh Bạch Phúc, hỏi: “Bạch Phúc, người ở đây bao lâu rồi?”

“Sắp ba mươi năm rồi.” Bạch Phúc cười đáp: “Ngũ gia ngài quên rồi sao? Ta đã theo hầu hạ ngài hơn hai mươi năm rồi.”

“Trên Hãm Không Đảo có bí mật gì mà ta không biết không?” Bạch Ngọc Đường hỏi ra câu này, làm Bạch Phúc cười ha ha: “Ngũ gia, Hãm Không Đảo chỉ rộng bấy nhiêu, làm gì có bí mật?”

Bạch Ngọc Đường nhẹ thở phào một hơi, cũng đúng... Nói vậy, Mai di đột nhiên xuất hiện, không phải vì muốn lấy thứ gì ở đây.

“Bất quá...” Đường như Bạch Phúc nghĩ đến điều gì, đột nhiên nói: “Ngũ gia, có chút chuyện có thể ngài chưa từng nghe.”

“Chuyện gì?” Bạch Ngọc Đường chỉ là thuận miệng hỏi, không ngờ lại có đầu mối.

“Vùng bờ biển phía sau chúng ta, có một cái tên.” Bạch Phúc cười hì hì nói: “Là Tụ Bảo Bồn!” [chậu châu báu]

“Tụ Bảo Bồn?” Đây quả thật là lần đầu Bạch Ngọc Đường nghe nói.

“Cách chúng ta khá xa, có một vùng hải vực thường bị đắm tàu, nhưng thú vị nhất là, những thứ tốt từ đó đều dạt đến bờ biển sau chúng ta, vậy chẳng phải là chậu châu báu sao... Hơn nữa, tháng ba tháng tư mỗi năm khi sóng ngầm trên biển đánh mạnh, ngay cả thuyền đắm dưới đáy biển cũng có thể dạt lên.”

“Thật vậy sao?” Bạch Ngọc Đường hiểu kì: “Ta chưa từng nghe nói.”

“Đúng vậy, vì sau này không còn nữa! Sau khi thủy trại của Hải Long Bang được kiến tạo, không phải đã xây dựng một con đập lớn sao?” Bạch Phúc nói: “Ta nghe vài lão nhân trên biển nói, loại đập lớn như vậy, có thể chặn đứng dòng nước ngầm, cho nên những năm gần đây, sóng ngầm bị cắt đứt, thuyền đắm và châu báu không dạt đến được nữa.”

Bạch Ngọc Đường một tay chống cằm thất thần: “Thieu trụ Hải Long Bang? Trùng hợp như vậy...”

“Cũng đúng!” Bạch Phúc cười cười: “Sáng nay còn có người nói đùa với ta, nói là một trận đại hỏa thiêu trụ Hải Long Bang, nhưng lại thiêu về chậu châu báu của Hãm Không Đảo.”

Bạch Ngọc Đường buồn cười: “Làm sao có thể.”

“Là nói đùa thôi.” Bạch Phúc thấy trà đã ngấm, đánh tiếng chào Bạch Ngọc Đường, hắn và vài hạ nhân khác cùng bưng ấm trà mang đến cho các gia đình canh giữ trên đảo, để lại Bạch Ngọc Đường đứng ngẩn người tại chỗ.

Rất lâu sau, Bạch Ngọc Đường mới đứng dậy... Không đến bến thuyền, mà là đến Tây Khóa Viện của Hãm Không Đảo. Trong Tây Khóa Viện có một tòa bảo tháp, được xây dựng từ rất sớm, dùng để thờ cúng linh vị của các huynh đệ trên Hãm Không Đảo. Tòa tháp ấy được xây dựng ở nơi cao nhất của Hãm Không Đảo, từ trên đó có thể thấy toàn cảnh trên đảo. Bạch Ngọc Đường nhảy lên giữa sườn núi, nhìn lên đỉnh tháp, quả nhiên, Triền Chiêu đang ngồi trên đó. Lúc ấy, hắn đang chăm chú nhìn về phía sau Hãm Không Đảo, hắn là đang nhìn bờ biển Mai di đi lên, cũng chính là “chậu châu báu” Bạch Phúc nói.

Triển Chiêu đang nhìn đến gần người, chợt nghe có tiếng gió vút qua bên cạnh, cảnh giác xoay đầu nhìn...
Liền thấy là Bạch Ngọc Đường. Sắc mặt Triển Chiêu có chút xấu hổ: “Là người sao...”

“Phải, ta.” Bạch Ngọc Đường đứng cạnh hắn: “Không đến Hà Bang sao?”

Triển Chiêu sờ đầu, có vẻ rất xấu hổ: “Chậc...”

“Người hoài nghi trên Hãm Không Đảo có bí mật không thể nói cho người khác, đúng không?” Bạch Ngọc Đường vờ nghiêm túc hỏi.

“Ta không có ý đó...” Triển Chiêu mấp máy môi, hắn chỉ là nghi ngờ Hãm Không Đảo có bí mật nào đó khiến người ngoài thêm khát, nhưng chuyện này không dễ nói, có thể Bạch Ngọc Đường sẽ không vui, quả nhiên không sai, lần đầu tiên thấy sắc mặt hắn khó nhìn vậy.

Bạch Ngọc Đường xụ mặt, thấy Triển Chiêu vò đầu bứt tai khổ sở tìm cách giải thích, đột nhiên lại bật cười.

Triển Chiêu ngăn người một lúc, lập tức biết mình bị trêu chọc, bất đắc dĩ: “Người không giận là tốt rồi.”

“Ta giận gì chứ?” Bạch Ngọc Đường hỏi lại: “Chuyện làm ta giận chỉ là người xem ta như người ngoài.”

Triển Chiêu chớp chớp, “Từ khi nào mà chúng ta biến thành người nhà rồi?”

.

...

.

Hai người nhìn nhau, trong phút chốc đã nghẹn lời.

“Khụ.” Bạch Ngọc Đường khụ một cái, đánh tan bầu không khí mờ ám, kể lại cho Triển Chiêu nghe chuyện Tụ Bảo Bồn Bạch Phúc vừa nói.

“Sao?!” Triển Chiêu cũng rất ngạc nhiên.

Hai người đứng trên đỉnh bảo tháp vừa đón gió lạnh vừa suy nghĩ. Ngay lúc ấy, tiếng gà gáy truyền đến, nhìn nhìn phía chân trời... Đường như sắp sáng rồi.

“Ai da.”

Triển Chiêu đột nhiên giậm chân một cái, đạp vỡ nửa mảnh ngói.

“Này, Miêu!” Bạch Ngọc Đường vội ngăn hắn lại: “Nhẹ một chút, bên dưới toàn là tổ tông Hãm Không Đảo ta.”

“Không phải!” Triển Chiêu túm lấy Bạch Ngọc Đường.

“Không phải?” Bạch Ngọc Đường bị hắn làm choáng váng.

“Nguy rồi, có người muốn hãm hại Hãm Không Đảo!” Triển Chiêu vừa nói vừa kéo hắn nhảy xuống, chạy vội đến hậu viện tìm Tương Bình.

.

.

Mọi người trên đảo vẫn còn ngủ, Tương Bình thấy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường xông tới, bật cười: “Làm gì đó? Tứ ca tay nhỏ chân ngắn không chịu nổi các người dọa nạt đâu.”

“Tứ ca!” Triển Chiêu nói lại chuyện hắn và Bạch Ngọc Đường biết về Tụ Bảo Bồn, Tương Bình ngăn người một lúc, sau đó vỗ tay: “Nguy rồi!”

Bạch Ngọc Đường không hiểu: “Rốt cuộc cái gì nguy rồi?”

“May mà khi này Tào Hân nói hần không nhận ra Mai di, vạn nhất hần nói Mai di chính là nữ quỷ đã phóng hỏa, đệ đoán xem hậu quả sẽ thế nào?” Tương Bình hừ lạnh một tiếng, “Hải Long Bang còn không đến liều mạng với chúng ta sao?”

“Đúng rồi... Nàng ta ở trên Hãm Không Đảo, còn nói là mẫu thân của đệ, lại là người phóng hỏa thiêu Hải Long Bang, Hải Long Bang bị tiêu hủy, Tụ Bảo Bồn sống lại, nhìn phía nào thì Hãm Không Đảo cũng là nơi được lợi nhiều nhất.” Bạch Ngọc Đường gật đầu liên tục, quả thật rất nguy hiểm.

“Nếu lời đồn này truyền ra ngoài sẽ gây phiền toái không nhỏ!” Triền Chiêu nói với Tương Bình: “Tứ gia, chúng ta phải ngăn trước không để chuyện này truyền ra, tránh để người có mưu đồ lợi dụng gây xích mích!”

“Huynh có cách, có cách!” Tương Bình gật đầu liên tục, đứng lên khoác y phục: “Huynh đi tìm đại ca thương nghị, các đệ nghỉ một lát đi.” Nói xong thì vội đi tìm Lô Phương.

.

.

Triền Chiêu và Bạch Ngọc Đường về biệt viện thì thấy Công Tôn ngồi chờ sẵn, trong tay cầm thứ gì đó đen thùi.

Hai người đến gần xem, đều nhú mào, là con mèo đen mắt đỏ.

“Meo~” Mèo đen thấy Triền Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi đến, đột nhiên kêu một tiếng.

Công Tôn ngẩng đầu lên, “Về rồi? Ta còn tưởng các người ngủ rồi.”

“Công Tôn, ôm nó làm gì?” Triền Chiêu đi đến gần, hần vốn rất thích mèo, nhưng con mèo này khả nghi khó nói, cho nên vẫn không thân thiết với nó.

“Con mèo này hơi kì lạ.” Công Tôn nâng con mèo lên nhìn trái nhìn phải: “Hai mắt đỏ chưa hẳn là vì ăn nhầm được thảo, có khả năng là trúng cổ.”

“Cổ?” Triền Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều thấy lạ: “Mèo cũng có thể trúng cổ?”

“Vật sống trên thế gian đều có thể trúng cổ.” Khi Công Tôn nói, trời cũng đã dần sáng, Triệu Phổ dẫn Tiêu Lương người đầm mồ hôi về, thấy mọi người đều ở trong sân, hơi khó hiểu: “Sao đều ở đây?”

Công Tôn gọi một hạ nhân đến, bảo mang đến hai thứ, một là một đoạn gỗ cháy, hai là một chén cá kho.

Để cả hai xuống mặt đất... Không bao lâu, con mèo con kia đã ngồi xuống cạnh đoạn gỗ cháy.

Bạch Ngọc Đường và Triền Chiêu nhìn nhau một cái, Triệu Phổ cũng cảm thấy kì lạ, đi đến dùng cá kho câu dẫn mèo con, nhưng dường như nó có vẻ thích đoạn gỗ cháy hơn.

Công Tôn lại bảo người đến phòng đặt tử thi, tìm một mảnh xác trong đám cháy Hải Long Bang đến, đặt ra xa. Ngay lập tức, mèo con chạy đến ngồi cạnh mảnh xác.

“A...” Triệu Phổ cười trêu: “Công Tôn, mèo này người nuôi sao?”

Công Tôn đá hần một cái, Triệu Phổ không dám nói bậy nữa, khoanh tay nhìn mèo, “Ồ sa mạc ta từng thấy thứ này.”

“Cái gì?” Mọi người đều ngạc nhiên.

“Đây cũng không phải thứ khó thấy.” Triệu Phổ thản nhiên nói: “Sói, chó hoang, quạ đen trên chiến trường... Đều có mắt đỏ rực như thế này.”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau: xem ra, nếu bắt đầu từ con mèo này, nói không chừng có thể tìm được manh mối bắt nguồn... Người biết nói dối, mèo lại không biết.[ai bảo???]

69. Q.3 - Chương 16: Quỷ Diện Nhân

Triển Chiêu xách con mèo đen kia về phòng, ngồi trên giường nhìn nó chăm chăm, Bạch Ngọc Đường không về cùng hắn, nói một lát nữa về sau.

Nhìn qua thì mèo con cũng không có gì khác thường, nó đang ngồi xổm trên tủ gỗ đầu giường, liếm móng rửa mặt.

Triển Chiêu chống cằm nhìn, đưa tay nhẹ nhàng vuốt lông nó, tự nói một mình: “Mày nói xem rốt cuộc mày khác gì với những con mèo bình thường vậy? Tại sao nhìn thoáng qua thì lại kì lạ như thế... Rốt cuộc là do mày kì lạ, hay do trong mắt bọn ta mày vốn kì lạ vậy?”

“Meo~”

Lúc ấy, chợt mèo đen kêu một tiếng, thu chân quay đầu lại.

Đồng thời, bên ngoài có tiếng người gọi: “Tiểu Hắc! Tiểu Hắc...”

Mèo đen nhảy khỏi bàn, nhẹ nhàng lắc tai vài cái, chạy đến ngồi trên bậc cửa, “Meo~” một tiếng.

“A! Tiểu Hắc!”

Cùng lúc đó, Tào Hân chạy từ bên ngoài vào: “Mày ở đây sao.”

Triển Chiêu đứng lên, đi đến cửa.

Tào Hân ngẩng đầu lên thấy Triển Chiêu, hơi xấu hổ nói: “Triển đại nhân... Ta đến tìm Tiểu Hắc. Có vẻ nó rất thích ngài, luôn đi theo.”

“Vậy sao?” Triển Chiêu cười cười, ngồi xuống đưa ngón tay nhắc cằm Tiểu Hắc lên.

Mèo đen cọ cọ Triển Chiêu vài cái, sau đó lại quay đầu ngồi trên bậc cửa liếm lông ngực.

Triển Chiêu thấy dường như Tào Hân đang có tâm sự, đứng bên cửa nhìn chăm chăm vào Tiểu Hắc mà ngẩn người, liền đưa tay vỗ vai hắn: “Thế nào rồi?”

“Ồ?” Tào Hân không hiểu Triển Chiêu hỏi cái gì của hắn thế nào, ngẩng đầu nhìn.

Triển Chiêu cười nhẹ: “Tâm trạng.”

“A...” Lúc này Tào Hân mới hiểu được, nhún vai: “Triển đại nhân, có thể người không tin... Ta không hề khổ sở như người khác nghĩ, có thể chỉ là quá mệt mỏi.”

“Ha?” Triển Chiêu không hiểu: “Vì sao?”

“Khi cha ta chết, ta đã khổ sở xong rồi.” Tào Hân bắt đầu cười vài tiếng: “Khi Hải Long Bang bị phóng hỏa, ta chỉ cảm thấy như thế này thật sự là xong hết mọi chuyện rồi. Toan tính một đời có là gì, cũng chỉ là chút danh lợi phù phiếm, quấy nhiễu lòng người.”

“Không ngờ tuổi người còn trẻ mà đã suy nghĩ chín chắn như vậy.” Triển Chiêu hơi bất ngờ vì sự trưởng thành của Tào Hân, hỏi: “Tình cảm của người và cha người thế nào?”

“Tốt!” Tào Hân gật đầu: “Tuy không phải là con thân sinh, nhưng cha rất thương yêu ta.”

“Người biết... Người không phải con thân sinh của hắn?” Triển Chiêu ngẩn người, dựa theo những điều bọn họ đã biết... Chưa có ai nói cho Tào Hân biết bí mật này.

“Phải.” Tào Hân gật đầu: “Cha ta chính miệng nói cho ta biết... Mẫu thân ta là cha cướp, phụ thân của ta là cha giết, sau đó mẫu thân ta nhảy sông tự sát.”

Triển Chiêu giật mình: “Người không hận hắn?”

“Nên hận và hận được không là hai chuyện khác nhau.” Tào Hân đứng tựa bên khung cửa, ngẩng đầu nhìn bầu trời trên cao, hiện tại trời đã gần sáng hẳn rồi.

“Dù sao thì kết quả cuối cùng vẫn là chỉ còn một mình ta.” Nói xong, hắn thở dài một hơi nhẹ.

Tuy rằng Triển Chiêu cảm thấy Tào Hân có vài điểm khả nghi, nhưng vẫn vỗ vỗ vai hắn, ý bảo hắn đừng nghĩ nhiều quá.

Tào Hân bế Tiểu Hắc lên: “Triển đại nhân, người và Bạch ngọc gia rất thân thiết sao?”

Triển Chiêu ngăn người một lúc, gật gật, híp mắt: “Huynh đệ tốt.”

“Thì ra thật sự có người có thể thân thiết với hắn mà không phải bốn vị ca ca...” Tào Hân ngạc nhiên nói: “Trước đây thường nghe cha nhắc đến hắn.”

“Ô?” Triển Chiêu hưng phấn, hỏi: “Cha người đánh giá hắn thế nào?”

“Cha ta vẫn thường nói: ‘Người như Bạch Ngọc Đường, không được chọc vào!’, hắn đã từng thử qua.” Tào Hân cười cười: “Trước đây ta chỉ thấy hắn từ xa, ấn tượng ban đầu là: nhất định là một thiên chi kiêu tử.”

“Thiên chi kiêu tử?” Triển Chiêu bật cười: “Vì sao? Ngày thường hắn đâu có vẻ ngạo mạn.”

“Đúng vậy.” Tào Hân gật đầu: “Các vị đương gia của Hãm Không Đảo đều rất kì lạ. Đại gia thì cả ngày tùm tùm cười hiên; Nhị gia chỉ lo đóng thuyền; Tam gia là một người phóng khoáng, ăn to nói lớn; Tứ gia thì tương đối mưu trí, nhưng công phu không tốt; Ngũ gia xem ra là một văn nhân.”

Triển Chiêu chống cằm vừa chọc bụng Tiểu Hắc vừa nói: “Là vậy thật sao?”

“Đương nhiên không phải rồi.” Tào Hân thở dài một hơi: “Hãm Không Đảo đã tồn tại rất lâu rồi, khi Hải Long Bang chúng ta vừa bắt đầu xây dựng, ai cũng nhắm nhe vùng hải vực xung quanh. Hà Bang có vẻ rất lợi hại, khi đó cha ta và các đương gia thế đơn lực yếu cho nên không dám khiêu khích... Hãm Không Đảo thì chỉ làm việc trong sạch, cho nên bọn họ muốn đến cướp.”

“Ha?” Triển Chiêu sững sốt, nghĩ thầm như vậy không phải tự tìm đường chết sao?

“Trước tiên Lão Long Vương gửi một bức thư tới, nói chúng ta không có đủ vật liệu xây dựng Hải Long Bang, muốn lên Hãm Không Đảo chặt vài cây đại thụ, mượn thêm vài con thuyền và một ít ngân lượng.”

“A a.” Trước đó khóc dở cười: “Vậy không phải là cướp giật sao?”

“Đúng vậy!” Tào Hân gật đầu: “Sau khi gửi thư đến, không bao lâu đối phương đã trả lời, chỉ vài chữ như rồng bay phượng múa: Thứ gì cũng có, có bản lĩnh cứ đến lấy.”

Triển Chiêu nhin cười: “Là Bạch Ngọc Đường sao?”

Tào Hân lại gật đầu: “Khi đó ta còn nhỏ, mảnh giấy đó cha vẫn giữ đến nay, nghe nói khi đó Bạch Ngọc Đường chỉ mới mười lăm.”

“Sau đó thì sao?” Triển Chiêu hỏi: “Hải Long Bang đến?”

“Phải, Lão Long Vương phái người đến nghe ngóng, nghe nói bốn đại đương gia trên Hãm Không Đảo đều có việc ra ngoài, chỉ để lão ngũ tuổi nhỏ nhất lại giữ nhà.” Tào Hân cười cười: “Khi đó cha ta và các đương gia mừng rỡ cực kì, nói không cần xây dựng Hải Long Bang làm gì nữa, cứ trực tiếp chiếm Hãm Không Đảo là được.”

Triển Chiêu âm thầm lắc đầu, hỏi: “Vậy sau đó thì sao?”

“Nghe nói bọn họ dẫn theo mấy chục huynh đệ, đi trên bốn con thuyền nhỏ muốn lên Hãm Không Đảo. Khi đến gần bến tàu, phát hiện có một con thuyền hoa lênh đênh trên biển. Một thiếu niên bạch y đứng dựa trên thành thuyền uống rượu.”

Triển Chiêu híp mắt, mới mười lăm tính tình đã như vậy rồi, dựa vào thành thuyền uống rượu, vờ lãnh khốc cái gì.

Tào Hân nhìn lên trời cao, “Ngày hôm đó, năm vị long vương trong Hải Long Bang mỗi người bị Bạch Ngọc Đường lấy một thứ.”

“A?” Triển Chiêu hiếu kì: “Thứ gì vậy?”

“Một nửa vành tai...” Tào Hân lắc đầu: “Toàn bộ các huynh đệ đi theo đều bị đánh ngã rạp, một mình hân đánh tan hơn bốn mươi người của Hải Long Bang. Mà khi đó hân mới là một thiếu niên mười lăm tuổi, nghe nói một tay cầm đao, một tay cầm bình rượu không hề buông xuống.”

Triển Chiêu nhin không được nhếch môi cười, nghĩ thầm nếu so với mình mười lăm tuổi một mình đấu Hắc Phong Lĩnh giết chết hơn bốn mươi sơn tặc cứu được các bách tính bị bắt, Bạch Ngọc Đường cũng không kém.[ừ, biết các chú xứng giời == *cầu*]

“Nhưng đây vẫn chưa phải nguyên nhân khiến bọn họ kính phục.” Tào Hân đột nhiên nói.

“Ô?” Triển Chiêu hiếu kì: “Vậy là nguyên nhân nào?”

“Nghe nói đánh xong, Bạch Ngọc Đường đứng ở đầu thuyền phẩy tay về phía sau một cái. Sau đó bốn chiếc thuyền lớn xuất hiện, trên hai thuyền chất đầy gỗ, hai thuyền kia là lương thực, ngân lượng và vải vóc, hân thật sự tặng vật tư cho Hải Long Bang khởi nghiệp.” Tào Hân lắc đầu: “Sau này ta mới được nghe cha kể lại, thử tưởng tượng, khi đó hào hùng khí thế biết bao nhiêu... Chỉ đáng tiếc ban đầu ta không biết, lại chưa từng thấy Bạch Ngọc Đường động thủ, vẫn nghĩ hân là gỏi gấm thêu hoa.”

Triển Chiêu nghe xong cũng âm thầm nhướn mày, hay, rất khí thế! Con chuột đó!

Tào Hân nhẹ nhàng lắc đầu, “Sau khi cha ta chết, ta thường gây chuyện ở tửu lâu Bạch Ngọc Đường hay đến...”

“Sao?” Triển Chiêu sững sốt, đột nhiên hỏi: “A! Có phải người muốn hân giúp người điều tra vì sao cha người chết không?”

Tào Hân gật đầu: “Hân vẫn không về Hâm Không Đảo, hôm đó ta thấy hân và người dùng cơm ở tửu lâu, liền cố ý gây chuyện, nhưng đáng tiếc hân không để ý đến ta... Ta lại không có cách mở miệng.”

Triển Chiêu lắc đầu, lòng vòng làm gì, có gì cứ nói trực tiếp thôi.

“Cho đến khi ta nghe nói Hâm Không Đảo và Hà Bang cũng có người chết như cha ta, mới an tâm, nếu như vậy, hân nhất định sẽ tra.” Tào Hân nhìn nhìn Triển Chiêu: “Danh tiếng của Triển đại nhân cũng không thua kém Bạch ngũ gia, khi còn niên thiếu cũng đã làm không ít việc vẻ vang đúng không? Nếu so sánh, ta quả nhiên rất kém cỏi.”

Triển Chiêu bật cười: “Tìm một danh sư chăm chỉ học công phu đi, nghĩ cuối cùng cũng vẫn là nghĩ, không bằng bắt đầu làm, dù sao người cũng còn trẻ.”

Tào Hân bắt đắc dĩ: “Triển đại nhân, sao lại không an ủi ta, nói sau này sẽ tốt...”

“Cái đó không phải an ủi, mà là lừa người.” Triển Chiêu nghiêm túc nói: “Sau này chỉ có càng lúc càng tệ, có chuẩn bị tâm lý, người mới có thể càng lúc càng tài giỏi!”

Tào Hân xuất thần gật đầu.

Lúc này, trên Hâm Không Đảo đã trở nên náo nhiệt, các hạ nhân đều thức dậy bắt đầu làm việc. Có vài tiểu nha đầu riu ra riu rít thò đầu vào viện nhìn, thấy Triển Chiêu đã dậy thì đỏ mặt hỏi hân muốn dùng điểm tâm gì.

Triển Chiêu nói ăn như mọi người là được, tiểu nha đầu liền vui vẻ chạy đi, Tào Hân đứng lên, bế Tiểu Hắc chuẩn bị cáo từ.

“Tào Hân.” Đột nhiên Triển Chiêu gọi hân lại: “Người thật sự không nhận ra Mai đi?”

Tào Hân lắc đầu, thấy sắc mặt Triển Chiêu, hân hiểu ý cười cười: “Triển đại nhân cho là ta cố ý nói dối để bảo vệ mẫu thân?”

Triển Chiêu không trả lời, hỏi lại: “Vậy người có không?”

Tào Hân lắc đầu, “Cũng như ta sẽ không giết cha để báo thù cho phụ thân, các thúc bá huynh đệ trong Hải Long Bang tuy có người thương có người oán ta, nhưng dù sau cũng là người một nhà. Mà mẫu thân ta... Thì lại bỏ ta đi. Ta không thể đối gặt người nhà mà bao che ột hung thủ giết người.”

Triển Chiêu gật đầu, ý bảo đã hiểu rồi, Tào Hân liền ôm Tiểu Hắc đi ra.

.

.

Tào Hân đi rồi, Triển Chiêu đứng trong sân ngẩn người, vẫn cảm giác trong cuộc đối thoại vừa nãy có ẩn giấu điều gì. Ngay lúc ấy, chợt từ bên ngoài truyền đến tiếng bước chân lạch bạch lạch bạch.

Triển Chiêu bật cười, vọt đến một góc, không bao lâu, một bóng người nho nhỏ chạy vào...

Triển Chiêu đột ngột đưa tay, bế lên.

Chính là Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử hiển nhiên là bị Triển Chiêu làm giật mình, nhưng ngay sau đó lại bật cười khanh khách, theo sau là Tiêu Lương, Thạch Đầu và Tiễn Tử.

“Sớm vậy đã dậy rồi sao?” Triển Chiêu hỏi Tiểu Tứ Tử: “Còn mặc y phục mới.”

“Ừm!” Tiểu Tứ Tử gật đầu: “Hôm nay sẽ về Tiêu Dao Đảo đón nãi nãi.”

“Ha?” Triển Chiêu khó hiểu: “Đón hoàng thái phi làm gì?”

“Cửu Cửu nói, sợ có người phóng hỏa Tiêu Dao Đảo, cho nên đón nãi nãi đến đây, chúng ta cùng đến Tùng Giang Phủ!” Tiểu Tứ Tử cười híp mắt nói: “Thuyền sắp đến rồi.”

“À...” Triển Chiêu ngẩn người một lúc, gật đầu: “Vậy sao.”

Trong lúc nói chuyện, thì Tương Bình đi từ ngoài vào: “Triển hiền đệ, có thấy Ngọc Đường đâu không?”

Triển Chiêu ngơ ngác lắc đầu: “Hắn không về đây, có khi nào đang ở trong phòng hắn không?”

Tương Bình lắc đầu liên tục: “Ta đã tìm thử rồi, không thấy.”

Triển Chiêu lại ngẩn người, nghĩ nghĩ, nhét Tiểu Tứ Tử vào tay Tương Bình, nhanh chân bước ra.

.

.

Hắn đi lòng vòng một lúc đến bến thuyền, quả nhiên, cách không xa bến thuyền, một con thuyền hoa nhỏ đang dập dềnh. Thả người nhảy lên thuyền hoa, quả nhiên thấy được Bạch Ngọc Đường đang cầm bầu rượu, đang tựa lên thành thuyền.

Triển Chiêu chấp tay sau lưng lắc lư đi tới: “Ồ... Quả nhiên.”

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn nhìn hắn, trên mặt vẫn là biểu tình vân đạm phong khinh chết tiệt, dường như không để bất cứ gì vào lòng.

Triển Chiêu thăm lắc đầu, đưa tay cướp bầu rượu của hắn, uống một hớp, nổi giận: “Hay lắm! Người trộm được Lê Hoa Bạch của nhị ca rồi đến đây uống một mình!”

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười: “Miêu, đây rõ ràng là Hoa Điêu.”

Triển Chiêu lại uống vài ngụm. đặt bầu rượu xuống: “Ta vừa nghe người ta kể sự tích anh hùng của ngươi.”

Bạch Ngọc Đường khó hiểu quay đầu nhìn hắn: “Sao?”

“Ta hỏi ngươi.” Triển Chiêu dựa lên người hắn hỏi: “Năm mươi lăm tuổi, đang làm gì?”

Bạch Ngọc Đường ngẩn người một lúc, nghĩ nghĩ: “Học công phu?”

“Ngoại trừ học công phu.”

“... Chẳng làm gì hết.” Bạch Ngọc Đường thần nhiên đáp.

“Ngươi có một mình đánh tan năm vị long vương Hải Long bang và một đám lâu la không?” Triển Chiêu hỏi hắn: “Chuyện này cũng không nhớ?”

Bạch Ngọc Đường nhớ nhớ một lúc, sau đó bật cười: “Vậy thì sao?”

Triển Chiêu đột nhiên đưa vuốt nhéo má Bạch Ngọc Đường.

“A...” Bạch Ngọc Đường vội tránh, nghiêng người một cái suýt nữa rơi xuống nước, vội bám vào thành thuyền, làm Triển Chiêu cười ha ha.

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ xoay người ngồi lên thành thuyền, trong lòng thầm buồn cười, đời này kẻ dám tùy tiện “động tay động chân” với hắn như vậy có lẽ chỉ mỗi Triển Chiêu.

“Người thì sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi: “Trò chuyện với Tào Hân vui vẻ vậy sao?” [ngũ gia, sao ngài biết =.=]

“Ta chỉ nghe hắn tâm sự thôi.” Triển Chiêu chống cằm, nhìn thấy một con thuyền lớn cực kì hoa lệ chạy đến hướng Hãm Không Đảo, dừng lại trong bến thuyền.

Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương dẫn Tiểu Tử Thạch Đầu hoan hoan hỉ hỉ xông lên thuyền, chạy đến thân thiết với hoàng thái phi đang đi ra.

“Như vậy... Tiêu Dao Đảo không còn ai rồi?” Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn con thuyền đầy người kia, hỏi Triển Chiêu.

Triển Chiêu gật đầu: “Phải, hắn là thế.”

Bạch Ngọc Đường nhú mày không nói gì.

“Làm sao vậy?” Triển Chiêu hiểu kì.

“Triệu Phổ lo lắng ầu thân ta hiểu.” Dường như Bạch Ngọc Đường có chút khó hiểu: “Nhưng mà... Cũng đâu nhất thiết đi hết không để một người lại trông nhà?”

Triển Chiêu nghe xong ngẩn người: “Người cảm thấy... Triệu Phổ có tính toán gì đó?”

Bạch Ngọc Đường hơi gật đầu.

.
.

Lúc ấy, Triệu Phổ và Công Tôn cũng đi ra, sau khi thỉnh an lão thái phi, dặn dò các ảnh vệ phụ trách canh phòng vài câu thì phát tay, thuyền nhỏ neo.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, không hiểu... Tiểu Tứ Tử cũng đi sao? Lúc ấy, Công Tôn và Triệu Phổ cùng các ảnh vệ lên một con thuyền khác của Tiêu Dao Đảo, hướng đến con thuyền hoa của bọn họ.

“Đi đâu vậy?” Triển Chiêu khó hiểu nhìn mọi người trên thuyền.

Công Tôn nằm úp trên thành thuyền, vẫy vẫy tay với hai người: “Tiêu Dao Đảo, đi không?”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đều không hiểu, nhưng vẫn lên thuyền lớn...

“Sao đột nhiên lại muốn đến Tiêu Dao Đảo?” Triển Chiêu hiểu kì hỏi Công Tôn.

“Phát hiện một ít vấn đề.” Triệu Phổ quay đầu lại đáp.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều nhú mày, nhìn Triệu Phổ chờ hắn nói.

Triệu Phổ nhìn nhìn Công Tôn, Công Tôn hạ giọng nói với hai người: “Hôm qua bọn Phi Ảnh canh gác ở Tiêu Dao Đảo, nói phát hiện một quỷ diện nhân võ công cao cường lén lút lút lút trên đảo. “

Công Tôn nói vừa dứt lời, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cau mày, quỷ diện nhân?!

70. Q.3 - Chương 17: Miêu Trận

Vừa nghe tới ba chữ “Quỷ diện nhân”, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lập tức nghĩ đến quỷ diện nhân biết phân thân đã tập kích Lê Lão Phong Nhi và đánh một trận với Bạch Ngọc Đường đêm đó.

Bạch Ngọc Đường hỏi tỉ mỉ về hình dáng tấm mặt nạ của quỷ diện nhân kia, cùng Triển Chiêu hồi tưởng lại một chút... Cảm thấy giống, nhưng lại có vẻ như không giống.

“Điểm kì lạ là, sao hắn lại đến Tiêu Dao Đảo?” Công Tôn cảm thấy hơi khó hiểu, “Tiêu Dao Đảo vừa được xây dựng chưa bao lâu, hơn nữa, trên đảo cũng không có gì.”

“Có khi nào kẻ điệt hổ ly sơn không?” Triển Chiêu hỏi.

“Khả năng không cao lắm.” Bạch Ngọc Đường lắc đầu: “Dẫn chúng ta ra khỏi Hâm Không Đảo thì có lợi ích gì? Các ca ca của ta đều có trên đảo... Hơn nữa trên đảo có rất nhiều bẫy và ám khí, muốn đến đó gây rối còn khó hơn lên trời.”

Mọi người đều cảm thấy có lý, liền nhú mào tiếp tục suy nghĩ, nhưng cũng không nghĩ ra được lý do gì... Trên Tiêu Dao Đảo có gì hấp dẫn quỷ diện nhân kia?

.

.

Không lâu sau, thuyền đến bờ biển, có ảnh vệ đến đón. Dựa theo lệnh của Triệu Phổ, các ảnh vệ đã tăng cường canh giới khắp bốn phía của đảo, trên Tiêu Dao Đảo tuy không thể nói là có lực lượng hùng hậu trấn giữ, nhưng cũng có mấy ngàn tâm phúc ái tướng của Triệu Phổ, người nào cũng đều là quân Triệu gia anh dũng thiện chiến. Bọn họ đã nghe lệnh lục soát hết toàn bộ đảo, không phát hiện được gì.

.

.

“Thế nào rồi?” Sau khi mọi người đã vào hết trong phòng, Triển Chiêu hỏi Thanh Ảnh đang vừa lau mồ hôi vừa chạy vào.

“Ngoại trừ hậu sơn thì đều đã tìm rồi, không có ai.” Thanh Ảnh lắc đầu.

“Hậu sơn?” Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ: “Ở đó là rừng cây đúng không?”

“Có một rừng cây nhỏ” Triệu Phổ nghĩ một lát: “Còn có một nông trường khá lớn, trong đó nuôi gia súc của Tiêu Dao Đảo, và đàn nai con thỏ con hươu con Tiểu Tứ Tử nuôi... Trong cùng có một sườn núi, bên kia sườn núi là bờ biển rồi.”

“Có một chuyện rất kì lạ.” Triển Chiêu đột nhiên nghĩ đến gì đó, hỏi Bạch Ngọc Đường: “Chúng ta đón Lê Lão Phong Nhi đến, là chuyện mới hai ngày nay, hai hôm nay có thuyền đến Tiêu Dao Đảo không?”

Triệu Phổ nhìn Giả Ảnh.

Giả Ảnh lắc đầu: “Không, chỉ có thuyền nhỏ của ảnh vệ bọn ta đến một lát là lập tức đi, không thể có người nấp trên thuyền chúng ta, đâu có chỗ để nấp!”

“Đúng vậy!” Tử Ảnh cũng chạy đến nói: “Các người nghĩ xem, trên Tiêu Dao Đảo chỉ có một bến thuyền, bốn phía canh gác nghiêm ngặt, bên trên còn có chòi gác, chúng ta sắp xếp canh phòng hết như trong đại doanh trước đây, không thể có chuyện có người đến mà không ai biết, nếu vậy chẳng phải là nguy rồi sao!”

Mọi người nghe xong thì xoay mặt nhìn nhau, cũng đúng, chẳng lẽ người đó đã nấp sẵn trên Tiêu Dao Đảo từ nhiều ngày trước? Nếu vậy thì không phải cùng một người với hôm đó rồi!

“Hoặc là... Có cách khác để lên Tiêu Dao Đảo?” Bạch Ngọc Đường đột nhiên hỏi.

Triển Chiêu nghe xong thì nhú mào, nhỏ giọng nói với hắn: “Ai, đừng nghi ngờ lung tung có được không?”

Bạch Ngọc Đường cười gượng mấy tiếng, nhìn hắn: Cũng đâu phải không có khả năng, chẳng hạn như quỷ thuyền hay gì đó.

Triển Chiêu ngẩn người, sờ cảm bắt đầu trầm tư, cảm thấy, quỹ diện phối với quỹ thuyền, cũng rất có lý.

.

.

Sau khi mọi người xuống thuyền thì đi thẳng đến sảnh chính của Tiêu Dao Đảo ngồi xuống.

Lại nói, đây là lần đầu Triển Chiêu đến Tiêu Dao Đảo, quan sát một lúc, kiến trúc rất đẹp, Triệu Phổ và Công Tôn quả nhiên có đẳng cấp, bốn phía quanh trang viên đều là rừng mai quây thành tường. Hiện tại thời tiết khá lạnh, mai đã ra nụ. Cả một khu trang viên tao nhã thoát tục, điểm thêm chút phóng khoáng, có lẽ là phối hợp với sở thích của người thường xuyên chinh chiến như Triệu Phổ.

Phi Ảnh đưa mọi người đến nơi hôm qua nàng gặp quỹ diện nhân kia, chính là Tây Khóa Viện trong sơn trang. Phi Ảnh Đại Ảnh cùng vài ảnh vệ đuổi theo hẩn qua bình trường, hẩn lách qua một bức tường vây sát hậu sơn, đi đến tìm... Không thấy tung tích.

“Oaa...” Tử Ảnh kinh hãi nhìn Phi Ảnh: “Nửa đêm nửa hôm người chạy đến Tây Khóa Viện làm gì? Đánh đã chiến với Hôi Ảnh sao?”

“Nói bậy bạ gì vậy!” Phi Ảnh nhéo tai Tử Ảnh không chút thương tình.

“Ai da... Cô nãi nãi tha mạng!”

Phi Ảnh nhéo thỏa thích rồi mới buông, nói với mọi người, nàng bị một con mèo đen dẫn đến đây, hai mắt nó đỏ rực đáng sợ vô cùng!

Triển Chiêu nghe xong thì ngẩn người, Bạch Ngọc Đường cũng sửng sốt... Tội qua? Không thể nào, tội qua con mèo đen kia vẫn có mặt trên Hãm Không Đảo mà? Triển Chiêu còn nói chuyện với nó một lúc.

“Chẳng lẽ mèo cũng có hai?” Triển Chiêu lại nghĩ nghĩ: “Thật ra nếu là mèo, nói không chừng có đến ba bốn con... Dù sao thì mèo đen vốn cũng không khác nhau mấy, phải không?”

Người hẩn hỏi là Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn hẩn, lắc đầu rất thành thật: “Không phải, con nào cũng rất khác nhau.”

Dường như Triển Chiêu không hiểu lắm, “Không giống nhau sao?”

Bạch Ngọc Đường nhìn hướng khác không nói gì.

.

.

Số lượng mèo trên đảo quả nhiên không ít, chó thì lại không nhiều, bọn nữ nhân như Phi Ảnh thấy mèo con khá ái sẽ cho ăn, cho nên khá quen với chúng nó, nghe nói có đến khoảng trăm con... Nhưng mất đồ thì chưa từng thấy. Hơn nữa, đàn mèo đó cực kì thông minh, ban ngày đi tới đi lui chỗ có người, có thể được cho ăn, ban đêm thì chạy vào núi tìm chuột hoang các loại, cho nên thông thường đến đêm sẽ không có mèo!

“Trường vậy này thông đến hậu sơn, có thể tìm thử.” Triệu Phổ lệnh ọi người vào núi tìm. Dù sao chỉ là một quả núi nhỏ, to nhất cũng chỉ là ngựa, hươu các loại.

Triển Chiêu thì lại muốn đến bãi biển với Bạch Ngọc Đường, Công Tôn và Triệu Phổ dẫn người vào đại trạch lục soát. Nhưng rốt cuộc tìm thứ gì? Mọi người cũng không thật hy vọng có thể tìm thấy quỹ diện nhân, nói chung, tìm được cái gì hay cái đó!

.

.

Bờ biển sau hậu sơn Tiêu Dao Đảo rất dài, bãi cát trắng lấp lánh, có rất nhiều tượng cát, có hình thỏ con có hình mèo con, to nhất là tượng một con mèo nhỏ và một con chuột nhỏ nằm dựa vào nhau.

Bạch Ngọc Đường nhìn xong khụ một tiếng, không cần hỏi, chắc chắn là Tiểu Tứ Tử làm!

“Vụ án này thật rắc rối!” Triển Chiêu lắc lắc đầu: “Không có một chút manh mối, cũng không biết rốt cuộc kẻ sát nhân là ai, ý đồ thật sự vẫn chưa lộ ra.”

Bạch Ngọc Đường đi bên cạnh Triển Chiêu, đập lên lớp cát nhuyễn, không đáp lời, cúi đầu suy nghĩ.

Đang nghĩ, đột nhiên nghe một tiếng “meo”, trước mắt xuất hiện hai con mèo nhỏ.

Bạch Ngọc Đường ngẩn người, nhìn lại thì thấy Triển Chiêu xách hai con mèo nhỏ đưa đến trước mắt hắn, nói: “Xem đi, rõ ràng là giống nhau!”

Cả hai con đều là mèo nhỏ vằn hổ, vóc dáng không khác lắm, bộ dạng rõ ràng rất giống nhau, có lẽ do cùng một mẹ sinh. Bạch Ngọc Đường ngạc nhiên: “Miêu Nhi, bắt ở đâu về vậy?”

“Gần đây có rất nhiều.” Triển Chiêu cười nói: “Người nhìn xung quanh đi, khi nãy Phi Ảnh nói một trăm con, ta thấy còn chưa đủ, ít nhất cũng có hai trăm con, có lẽ đến bãi biển bắt cá nhỏ của con ăn.”

“Lũ mèo này do bọn Triệu Phổ đưa từ bên ngoài đến sao?” Đột nhiên Bạch Ngọc Đường hỏi.

Triển Chiêu lắc lắc đầu: “Không phải đâu, ta nhớ trước đây Tiểu Tứ Tử có nói, trên Tiêu Dao Đảo có rất nhiều mèo, bảo ta đến thăm.”

Bạch Ngọc Đường nghe đến đây, nhíu mày khó hiểu: “Kì lạ.”

“Làm sao vậy?” Triển Chiêu thấy hắn nhìn chằm chằm mấy con mèo con ngẩn người, liền nói: “Mèo cùng một giống vốn đã khó phân biệt, hai con cùng có lông đen mắt đỏ lại càng khó hơn.”

Bạch Ngọc Đường thấy mắt con mèo nhỏ vằn hổ kia cũng là kim sắc, liền đưa tay xách nó lên, để sát cạnh mặt Triển Chiêu: “Mắt giống, cũng cùng một giống... Nhưng rất khác nhau!”

Triển Chiêu ngốc mặt một lúc mới nhận ra Bạch Ngọc Đường đang trêu chọc mình.

Hai người lại đi một lúc, thấy một đàn mèo lớn ngồi trên bờ biển, ngẩng đầu, nhìn chằm chằm hòn đảo nhỏ vừa xuất hiện ngoài khơi, ánh mắt, có vẻ rất sùng bái.

Triển Chiêu hơi khó hiểu, nghĩ thầm nếu có thể tới đó hỏi chuyện bọn nó một chút thì tốt rồi, nói không chừng đàn mèo này biết lai lịch hòn đảo ấy.

Mọi người cứ như vậy lúc soát hết Tiêu Dao Đảo, gần như mỗi hạt cát mỗi ngọn cỏ đều điểm qua, nhưng cũng không có gì đáng nghi... Mà trời thì đã tối rồi.

.

.

Đến đêm, mọi người chia phòng nghỉ ngơi, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường không ngủ được, lại cảm thấy vụ án này khiến bản thân sốt ruột kì lạ, liền cầm đao kiếm, đi dạo khắp Tiêu Dao Đảo.

Đi đi đi đi, đột nhiên Triển Chiêu hỏi Phi Ảnh đang đi phía sau chỉ đường cho hai người, “Đám mèo con đâu rồi?”

Bạch Ngọc Đường nhìn quanh, chính xác, không có một con mèo nào.

“À, đều trốn cả rồi!” Phi Ảnh nói: “Nếu không ngủ thì cũng lên núi bắt chuột rồi... Tóm lại đến đêm chúng ta chẳng khi nào thấy mèo.”

“Vậy cũng phải có một chỗ ngủ cố định chứ?” Triển Chiêu hỏi: “Thời tiết lạnh như thế này, bọn nó ngủ ở đâu biết không?”

“Ừm...” Phi Ảnh xuất thần, “Nhắc mới thấy, thực sự chưa từng phát hiện!”

“Không phát hiện thấy ổ mèo?” Bạch Ngọc Đường nghĩ đến đây, nói với Phi Ảnh: “Mau, bảo Triệu Phổ điều động người, tìm xem đàn mèo trên đảo đang ở đâu!”

“Ha?” Phi Ảnh không hiểu gì, nhưng thấy sắc mặt Bạch Ngọc Đường, vội gật đầu, chạy về đại trạch.

Triển Chiêu không hiểu ý Bạch Ngọc Đường, liền hỏi: “Thế nào rồi? Tìm mèo làm gì? Không phải người sợ buổi tối bọn nó bị lạnh chứ, chúng nó rất tinh ranh, chắc chắn sẽ biết chỗ nấp!”

“Không phải!” Bạch Ngọc Đường lắc đầu liên tục: “Miêu Nhi, trước đây Tiêu Dao Đảo thuộc về Hãm Không Đảo, trước khi giao đảo cho Triệu Phổ, ta sợ trên đảo có dã thú hay thứ nguy hiểm gì khác, đã phái người lục soát kỹ một lần, trên đảo không hề có gì! Đương nhiên cũng không có mèo! Giao đảo cho bọn họ đã bao lâu? Không đến nửa năm, trang viên chỉ vừa xây dựng xong, đột nhiên lại xuất hiện nhiều mèo như vậy!”

“Có khi nào là thuyền công trong xưởng đem đến không...” Triển Chiêu nghĩ nghĩ, thấy cũng không đúng, có đem thì cũng chỉ vài con, đâu thể nào thoảng cái biển ra nhiều mèo như vậy! Nửa năm, mèo mẹ mang thai ba tháng, nửa năm cố lắm cũng chỉ được hai lần!

.

.

“Tìm mèo làm gì?”

Lúc ấy, Công Tôn vội vã chạy đến, Triệu Phổ đã dẫn người đi tìm rồi, bảo hắn đến hỏi Bạch Ngọc Đường, rốt cuộc là có chuyện gì.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu vội hỏi: “Đàn mèo đó đều là do Tiểu Tứ Tử mua từ bên ngoài về nuôi sao?”

“Đương nhiên không phải rồi, khi trang viên xây dựng hoàn tất bọn ta chuyển vào, thì đã thấy có nhiều mèo thế rồi!” Công Tôn cười cười: “Triệu Phổ còn nói, Bạch huynh luyện miêu thành si rồi, nuôi nhiều mèo như vậy...”

Nói đến đây, Công Tôn chợt nhận ra có chỗ không đúng, sao mình lại nói hươu nói vượn vậy nhỉ, hơi ngượng ngùng sờ sờ cằm.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu thì xấu hổ.

“Khụ khụ.” Công Tôn vội khụ một tiếng, hỏi Bạch Ngọc Đường: “Đàn mèo làm sao?”

“Ban đầu trên Tiêu Dao Đảo không có mèo!” Bạch Ngọc Đường khẳng định với Công Tôn, “Đàn mèo này đến bằng cách khác!”

“Cách khác?” Công Tôn ngạc nhiên: “Bốn phía Tiêu Dao Đảo là biển, không có đường đi, làm sao đàn mèo đến được? Tự cổ mèo không biết bơi... Chắc là không phải bơi đến chứ?”

“Nếu như thật sự đến bằng cách khác, cũng có nghĩa là, con mèo đen đêm qua cũng có thể dùng cách đó, và cả quỷ diện nhân kia cũng vậy!” Triển Chiêu kết luận, mọi người đều thấy có lý, liền chia nhau đi tìm.

Nhưng kì lạ là: trên toàn Tiêu Dao Đảo, không hề còn một con mèo nào!

“Ma quái thật!” Triệu Phổ lại bức bối rồi, nhiều mèo như vậy mà chỉ chớp mắt đã biến mất, chắc không phải là đồng loạt nhảy xuống biển hết rồi chứ?

.

.

Sáng sớm ngày hôm sau, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường bị tiếng đập cửa của Tử Ảnh đánh thức: “Triển đại nhân, Ngũ gia mau dậy đi, đàn mèo đã về rồi!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường giật mình, mở cửa đi ra, “Mèo đâu?”

Tử Ảnh chỉ về phía bãi biển đằng sau, “Đều đang ngồi trên bãi biển, có con đang ăn, có con nhảy nhót lung tung!”

“Chúng nó từ đâu xuất hiện?” Triển Chiêu rất hiếu kì.

Nhưng Tử Ảnh lại lắc đầu: “Không thấy, ồa một cái đột nhiên xuất hiện!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, mày cau chặt, quả nhiên: hành tung lũ mèo có vấn đề.

Triệu Phổ hạ lệnh: “Người trên Tiêu Dao Đảo, một người theo một mèo, quan sát thật kĩ, xem xem rốt cuộc đêm qua chúng nó đi đâu, tại sao đến ban ngày lại đột nhiên xuất hiện!”

.

.

Lần này Tiêu Dao Đảo náo nhiệt rồi, mèo mà! Là loại động vật không thể ngồi yên, một chốc leo lên mái nhà một chốc lại trèo cây. Kinh công của các quan binh ảnh vệ trên Tiêu Dao Đảo không phải tầm thường... Thế nhưng để chạy theo đám mèo này thật sự là quá tốn sức, không lâu lại có người bị lạc mèo, hoặc là trên đường chạy theo mèo con không cẩn thận đâm vào nhau. [thế mới hiểu sự cực khổ của Ngũ gia *phiêu~*]

Thú vị nhất là Triển Chiêu.

Vốn dĩ kinh công hắn tốt nhất, liền chọn theo một con mèo trắng nhỏ có vẻ hoạt bát nhất. Nhưng tuy vóc dáng không tệ, con mèo này lại cực lười, người ta nhảy lên nhảy xuống, nó chỉ ngồi chồm hổm bên bờ biển, thỉnh thoảng nhìn Triển Chiêu một cái, rồi liếm móng rửa mặt, ngồi hơn nửa canh giờ cũng không nhúc nhích một phân. Triển Chiêu thì bị nó làm ghen chết, mắng thầm mi nhúc nhích một chút có được không!

Bạch Ngọc Đường an nhàn nhất, hắn không theo con mèo nào, khi Công Tôn hỏi thì chĩa chĩa vào Triển Chiêu: “Theo con này!”

Công Tôn nhin cười quay đi, Triển Chiêu tiếp tục nghiêng răng nhìn con mèo lười trước mặt.

.

.

Trưa, Lô đại gia Hâm Không Đảo phái Bạch Phúc đến đưa tin, nói hôm nay Hải Long Bang cử hành lễ tế, đây là quy tắc của người sống trên biển, sau khi chết ba ngày phải chiêu hồn, nếu không hồn phách sẽ mãi lang thang trên biển không trở về. Vốn dĩ lễ tế sẽ được cử hành ở bờ biển, quy mô rất lớn, nhưng đáng tiếc quan phủ của Tùng Giang Phủ nói không được, vì bọn họ xuất thân từ hải tặc.

Thế là Hải Long Bang đành phải dời đến trên mảnh phế tích.

Có không ít người giang hồ đến phúng viếng, Bạch Ngọc Đường nghe Bạch Phúc kể lại tên các môn phái hắn nghe được, thầm kinh ngạc. Triển Chiêu cũng cảm thấy lạ, “Nhiều người vậy sao? Hải Long Bang quen biết rộng vậy sao?”

Triệu Phổ không tiện ra mặt, ở lại tiếp tục theo dõi đàn mèo, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, tâm không cam tình không nguyện mà đến Hải Long Bang.

.

.

Trên đường đi, Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường: “Bốn vị ca ca có đi không?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu: “Địa phận của Hải Long Bang hiện nay không còn lại bao nhiêu nữa, làm sao nhiều người như vậy đến được, cho nên lần này chỉ có hai chúng ta.”

“Thật ra người ta đâu có mời ta.” Triển Chiêu chợt nói: “Ta đi cùng ngươi, có khi nào gây phiền phức cho ngươi không?”

Bạch Ngọc Đường hơi nhú mày: “Làm sao có thể.”

“Cũng đúng.” Triển Chiêu chống tay lên thành tàu nhìn mặt biển xanh biếc trước mặt, cười nói: “Bản thân Bạch huynh đã là một phiền phức lớn, đâu có ngại cộng thêm phiền phức nhỏ là ta, có đúng không?”

Bạch Ngọc Đường đi đến nhìn chằm chằm Triển Chiêu: “Miêu, ngươi mới là phiền phức lớn!”

Hai người đang cãi nhau, chợt Bạch Phúc cầm vài quả cam đi từ khoang thuyền ra, vừa định mở lời mời Ngũ gia Triển đại nhân ăn cam... Đột nhiên kêu to “Nương a”, sau đó ném luôn quả cam trong tay.

Bạch Ngọc Đường quay đầu, bước nhanh đến cạnh hắn: “Làm sao vậy?”

“Ngũ gia, mau nhìn, mau nhìn!” Bạch Phúc giậm chân chỉ ra xa.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thuận mắt nhìn theo hướng hắn chỉ, cũng giật mình kinh ngạc.

.

71. Q.3 - Chương 18: Thần Bí Chi Nguyệt (nguyệt Thần Bí)

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn thấy gì mà lại khiến bọn họ hoảng hốt đến không nói ra lời?

Mà quả thật, cảnh tượng trước mắt chỉ có thể dùng “không thể tưởng tượng” để hình dung, trên mặt biển ngoài xa, một hòn đảo nhỏ xuất hiện, đang nhô lên chậm chậm, càng lúc càng cao.

“Sao lại như thế này?” Triển Chiêu không tin được, một hòn đảo mà cũng biết tự cao lên sao?

“Lái thuyền đến đó xem thử.” Bạch Ngọc Đường vừa hạ lệnh, Bạch Phúc lập tức ngăn cản: “Không được đâu Ngũ gia, những người đã đi trước đây đều không có mạng quay về.”

“Chậc.” Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu cùng nhú mày, như đang nói: bảo người lái thuyền thì cứ lái đi!

Nhưng Bạch Phúc lại kiên quyết không đồng ý, sốt ruột nói: “Khi ta đi, Đại gia Tứ gia đã dặn kĩ, ngàn vạn lần không được để Ngũ gia làm ầu, trừ khi...”

“Trừ khi cái gì?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng hỏi.

“Trừ khi...” Bạch Phúc ngập ngừng một lúc mới bạo gan nói: “Trừ khi hai người có thể xuống nước bơi một canh giờ không chìm.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lập tức nản lòng, lời này chắc chắn là của bệnh phu Tương Bình nói, quá sức khắc nghiệt.

Hai người không lay chuyển được Bạch Phúc, với tình trạng này nếu bọn họ còn muốn đến gần hòn đảo đó thì chỉ có cách nhảy xuống biển tự bơi đi, cuối cùng đành phải làm theo kế hoạch ban đầu, đến Hải Long Bang, tham dự lễ tế.

Thuyền càng đi càng xa, hòn đảo nhỏ kia vẫn không ngừng cao lên, lẳng lặng đứng sừng sững giữa biển. Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thật sự không tin được có một hòn đảo như thế tồn tại, không thể nào!

.

.

Rất nhanh, thuyền đã vào địa giới Hải Long Bang.

Tuy trại chính đã bị thiêu hủy rồi, nhưng nền móng vẫn còn, mọi người xây dựng linh đường trên hòn đảo nhỏ ban đầu, xung quanh neo rất nhiều tàu và thuyền hoa, người đến phúng viếng liên tục không ngừng.

Triển Chiêu nhìn nhìn Hải Long Bang, dường như có chỗ không hiểu, hắn sờ cằm hỏi Bạch Ngọc Đường: “Hải Long Bang ban đầu cũng không nhỏ đúng không, sao lại phải xây dựng thủy trại trên biển, còn thiên tân vạn khổ xây một con đập lớn, cứ xây dựng trên đất liền không phải tốt hơn nhiều sao?”

Bạch Ngọc Đường đi lòng vòng tại chỗ, cũng cảm thấy rất buồn bực, gật đầu với Triển Chiêu: “Người nói ta mới nhận ra, quả thật là vậy.”

“Triển huynh Bạch huynh!”

Lúc ấy, bên cạnh chợt có người lên tiếng gọi, là Lôi Thanh Lăng đi cùng Tào Hân đang mặc áo tang.

Tào Hân có vẻ khá hơn, không còn vẻ chán nản như trước, thấy Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, vội nói cảm tạ.

Triển Chiêu nhìn nhìn Lôi Thanh Lãng: “Lôi công tử, không phải Hà Bang không tham gia lễ tế sao, sao người lại ở đây?”

Lôi Thanh Lãng thở dài: “Chỉ trách các trưởng bối thúc bá quá nhấn tâm, vốn đều là người trên cùng một biển, sao lại không đến chứ.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, nói thế nào đây, đối với Lôi Thanh Lãng, hai người vẫn có cảm giác rất khó nói. Hắn nói không biết võ công, trú tạm ở Hãm Không Đảo để tránh chuyện thị phi giang hồ, nhưng trái lại nhìn hành động lời nói của hắn, lại như rất quan tâm đến chuyện giang hồ võ lâm. Sau khi Tào Hân đến, hắn dường như lúc nào cũng ở bên cạnh Tào Hân, cảm giác... Không biết nên nói hắn nhiệt tình quá mức hay đang có ý đồ khác nữa?

Triển Chiêu thấy Tào Hân thì hỏi: “Tiểu Hắc nhà ngươi đâu?”

Tào Hân ngẩn người, bị Triển Chiêu chọc bật cười: “Triển đại nhân rất thích Tiểu Hắc sao? Ban ngày thường không thấy bóng nó đâu, có lẽ trốn vào đâu đó ngủ, hay là đi tìm con mèo khác chơi rồi.”

“À...” Triển Chiêu gật gật, nhìn Bạch Ngọc Đường một cái. Bạch Ngọc Đường vô thức nhớ đến “Miêu nạn” trên Tiêu Dao Đảo, không biết bọn Triệu Phổ đã tìm được đường đàn mèo đi chưa.

.

.

Mà trên Tiêu Dao Đảo lúc này, Triệu Phổ buồn bực ngồi trên một gốc cây, mắt nhìn chăm chăm ba con mèo ngồi xõm kế bên, ngẩng đầu, thấy Công Tôn đang ngồi bên cạnh, tập trung phê đơn thuốc Tiểu Tứ Tử viết.

Gần đây hắn đã bắt đầu để Tiểu Tứ Tử xem bệnh, mỗi lần người bệnh đến, đều để Tiểu Tứ Tử bắt mạch trước một lần, sau đó viết đơn thuốc. Hắn cũng bắt mạch một lần, xem đơn thuốc viết có đúng không.

“Thư ngọc.” Triệu Phổ ngáp một cái: “Người nói xem hằng ngày lũ mèo này ăn cái gì, sao lại béo như thế?”

“A... Mèo cái gì cũng ăn! Chạy măn đều được, còn ăn cả thi thể.” Công Tôn nói một câu, giúp cho da gà của Triệu Phổ nổi đầy người, ôm mặt tiếp tục thở dài.

Công Tôn sắp đến gần nhỏ giọng nói: “Sáng sớm mai, chúng ta đến Tùng Giang Phủ được không?”

Triệu Phổ nhìn hắn.

Công Tôn cau cau mũi: “Ta rất nhớ Tiểu Tứ Tử.”

Triệu Phổ ngơ ngẩn nhìn hắn, thư ngọc đang làm nũng với hắn sao? Vội vàng gật đầu, luôn miệng đồng ý.

.

...

.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vào linh đường, thấp hương hành lễ.

Trong lúc thấp hương, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều nhận ra một hiện tượng tương đối kì lạ, Tào Hân không cùng lạy trả lễ với các huynh đệ Hải Long Bang, mà đi vào thấp hương như người ngoài.

Khi đi ra, người trong Hải Long Bang vẫn còn đang giận dữ trừng hắn.

Triển Chiêu không hiểu, thấp giọng hỏi Bạch Ngọc Đường: “Vậy là thế nào?”

Bạch Ngọc Đường cười lạnh một tiếng, “Dù sao cũng phải có người nhận trách nhiệm đúng không, có lẽ đều đổ hết do vong linh mẫu thân Tào Hân tác quái rồi, nhưng suy cho cùng bọn họ cũng không phải trong sạch, là bọn họ làm chuyện có lỗi với hai mẫu tử bọn họ trước, cho nên chỉ có thể giận, không làm được gì khác.”

Thấp hương xong đi ra, Triển Chiêu thấy rất nhiều người giang hồ đi dạo quanh đảo, hơi tò mò, thấp giọng hỏi Bạch Ngọc Đường: “Đám người giang hồ đó làm gì vậy? Thấp hương xong rồi sao còn không về, đi loanh quanh khắp nơi... Người xem bọn họ nhìn chăm chăm mặt đất, đang tìm gì sao?”

Bạch Ngọc Đường cũng cảm thấy khó hiểu.

.

.

Lại qua một lúc, trời tối dần, dường như sắp nổi gió mưa to, nếu lúc này trên biển có mưa thì chắc chắn không thuyền nào đi được. Ở lại Hải Long Bang không một chiếc ngói che này chẳng phải là muốn ướt thành chuột lột? Cho nên mọi người tấp nập lên thuyền... Chạy đến Tùng Giang Phủ.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu thương lượng một lúc, cũng lên thuyền, đi cùng đám người giang hồ kia đến Tùng Giang Phủ.

Tào Hân và Lôi Thanh Lăng cũng muốn đi cùng, nói muốn vào thành đi dạo, mấy hôm nay trong lòng buồn bực. Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ, đành phải mang hai người theo... Đến bến thuyền, lại chia ra.

.

.

“Đừng nói, quả thật có rất nhiều người giang hồ đến Tùng Giang Phủ.” Triển Chiêu đeo Cự Khuyết lên lưng, vừa đi vừa nhìn, nhìn thấy trong một tửu lâu cách đó không xa có rất nhiều người giang hồ đang dùng bữa... Hai người liền đi vào.

Bọn họ đến đây, cũng không phải để ăn cơm, mà là để nghe ngóng tin tức. Chọn góc đông người nhất ngồi xuống, bảo tiểu nhị mang thức ăn lên, vừa ăn vừa nghe.

Mấy người ngồi sau lưng đang thảo luận chuyện Hải Long Bang gặp kiếp nạn, dường như bọn họ cũng đã nghe tin đồn do vọng hồn tác quái, đang bàn luận. Nói nói, chợt một người trong đó nói: “VẬY CÁC NGƯỜI NÓI XEM, RỒT CUỘC NGUYỆT Ở ĐÂU?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ngẩn người, nhìn nhau một cái: Nguyệt? Nguyệt gì... Nguyệt Lượng?

Sau đó, hai người chú ý nghe những bàn khác nói chuyện, không ít người nhắc đến từ “Nguyệt” này! RỒT cuộc là thứ gì? Bọn họ vẫn luôn ở trong địa giới Tùng Giang, tại sao bọn họ chưa từng nghe, mà người vùng khác lại biết?

Đang khó hiểu, chợt Triển Chiêu liếc mắt nhìn xuống lầu một cái, đưa tay vỗ vỗ Bạch Ngọc Đường, bảo hắn nhìn xuống.

Bạch Ngọc Đường cúi đầu nhìn, nhìn không được nhú mày... Không hiểu Tùng Giang Phủ đang có chuyện gì nữa? Bên dưới có đội nhân mã đi qua, dẫn đầu là một người có bộ râu quai nón xanh cực kì bắt mắt.

Bạch Ngọc Đường nhú mày, Lục Nhiêm Đạo Trương Kiềm?

Triển Chiêu lại ra ý bảo hắn nhìn trong khách điểm, thấy thêm vài người dung mạo kì lạ thân hình lại khác thường.

Bạch Ngọc Đường đều nhận ra hết, bao gồm cả người trung niên râu xanh vừa đi ngang, bọn họ đều là những tên trộm nổi tiếng giang hồ! Sao lại tập hợp ở Tùng Giang Phủ, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?!

Hai người đều là giang hồ từng trải, nhưng lần này thật sự là buồn bực không chịu nổi, nghĩ ngồi đây chờ còn không bằng tìm người hỏi! Thế là, chọn một người trẻ tuổi gầy còm vừa tính tiền đi ra, bám theo.

.

.

Người kia vừa đi được vài bước, thì bị một bóng lam kéo một cái, lôi vào một ngõ nhỏ, dề lên tường, lúc này người nọ mới nhìn rõ người kéo hắn là Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường đứng bên cạnh.

Người trẻ tuổi gầy còm này tên là Vương Tam, là một tên chuyên trộm cắp. Làm trộm đương nhiên nhận ra Triển Chiêu, đi trên đất Tùng Giang Phủ, đương nhiên cũng không thể không nhận ra Bạch Ngọc Đường. Thấy hai vị cao thủ tìm đến, người kia vội cầu xin: “Hai vị, ta chưa làm chuyện xấu nào mà!”

Bạch Ngọc Đường hỏi hần: “Các người đến Tùng Giang Phủ làm gì?”

“A... Đến tham dự lễ tế của Hải Long Bang.”

“Lễ tế của Hải Long Bang?” Triển Chiêu cười lạnh: “Ta còn tưởng các người đến chơi Trung Thu, mở miệng ngậm miệng chỉ toàn ‘Nguyệt’.”

Triển Chiêu vạch trần hần, cùng Bạch Ngọc Đường đứng chờ hiệu quả, quan sát sắc mặt của Vương Tam. Quả nhiên hần há hốc, căng thẳng nói: “Cái đó...”

Vừa thấy có manh mối, Triển Chiêu để lộ vẻ mặt hung dữ hiem thấy, ấn hần vào tường một cái, hỏi: “Vương Tam, những vụ án của người, tiện tay rút một bản ra cũng đủ cho người vào lao vài chục năm.”

“Ai, Triển đại nhân, ngài đừng như vậy mà!” Vương Tam chán nản: “Ta...”

“Người cái gì?” Bạch Ngọc Đường cười lạnh một tiếng: “Nói hay không? Thẳng thắn một chút.”

“Không phải ngài hỏi chuyện Nguyệt sao? Ta nói rồi, ta không biết Nguyệt ở đâu!”

“Ta hỏi người, Nguyệt là thứ gì!” Triển Chiêu nhú mày.

Vương Tam ngẩn người, kinh ngạc nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, như nhìn thấy thứ kì dị gì đó, ngờ ngác hỏi: “Hai vị... Hai vị không biết Nguyệt? Vậy hai vị đến Tùng Giang Phủ làm gì?”

Bạch Ngọc Đường âm thầm giận, nghĩ thầm đây là nơi ta sống có biết không.

Triển Chiêu thì lại nghe ra manh mối, hỏi: “Ý người là, những người đó đến Tùng Giang Phủ đều là để tìm Nguyệt?”

“Phải!” Vương Tam gật đầu liên tục: “Thứ đó là bảo vật phú quý vô hạn, bọn chúng ta đương nhiên muốn có!”

“Rốt cuộc Nguyệt là gì?” Bạch Ngọc Đường giục, sắc mặt đã có phần mất kiên nhẫn.

“A, Nguyệt này, chính là Nguyệt Lượng.” Vương Tam vừa nói xong, lập tức thấy sắc mặt Bạch Ngọc Đường lạnh đi, vội giải thích: “Ngũ gia khoan hãy nổi giận, dọa chết ta ta cũng không dám lừa gạt hai vị!”

“Nói chi tiết!” Triển Chiêu đột nhiên nhớ đến những lời trước đây Lê Lão Phong Nhi lầm bầm với hần: muốn tìm Yêu Thành, thì phải tìm Nguyệt! Nhưng khi hỏi hần Nguyệt là gì, thì hần lại chỉ vào mình.

“Nguyệt này, nghe nói là một mảnh ngọc lưu ly hình trăng.” Vương Tam thật thà nói: “Có thể chiếu ra một bản đồ dưới ánh trăng, chỉ đường đến Yêu Thành. Mà trong Yêu Thành đó, có vô số châu báu, còn có cả yêu tộc sẵn sàng tuân lệnh người có Nguyệt Lưu Ly.”

“Hoang đường.” Bạch Ngọc Đường hơi nổi giận: “Trên đời sao có thể có yêu tộc tồn tại.”

“Ha ha.” Vương Tam cười bất đắc dĩ: “Ngũ gia, người thường mấy ai kháng cự được châu báu trong Yêu Thành.”

“Nó chỉ là một hòn đảo hoang, sao lại gọi là Yêu Thành?” Triển Chiêu cảm thấy mọi người làm như vậy rất vô lý, đồng thời cũng hiểu ra, thứ mà đám người giang hồ đầy trên Hải Long Bang tìm khắp nơi trên mặt đất chính là mảnh ngọc Nguyệt Lưu Ly kia.

“Tin tức này do ai truyền ra?” Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, cảm thấy không lý nào mình không biết: “Vì sao trên Hâm Không Đảo không hề nghe nói.”

“Chắc.” Vương Tam có vẻ rất bất đắc dĩ: “Ngũ gia, các vị là danh môn chính phái, Nguyệt Lưu Ly và Yêu Thành là một trong mười bảo vật thượng cổ nhất định phải tìm.”

“Mười bảo vật thượng cổ nhất định phải tìm?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đồng thanh hỏi, cảm thấy tên này thật sự quá ngạo nghễ!

Vương Tam cũng dở khóc dở cười, “Đây là lời truyền trong giới trộm cướp. Nếu các vị gia nhập các môn phái hạ cừu lưu chắt chắt sẽ biết. Từ mấy ngàn năm trước đến nay, có mười kho tàng lớn, đa phần là nơi các đế vương cất giấu bảo vật, nhiều năm sau đó bị hủy hoại do thiên tai hay chiến tranh. Các vị nghĩ xem,

đồng châu báu đó không mục không mất, đương nhiên vẫn bị chôn ở đâu đó. Chúng ta cũng chỉ nghe chứ chưa từng thấy, nhưng hôm nay vừa nghe thấy Yêu Thành, không khác lắm so với truyền thuyết, xem ra không sai! Các môn phái hạ cử lưu có dã tâm đều đến cả rồi, thật đáng nể, nghe nói bảo bối trong Yêu Thành nhiều không đếm xuể, đều là do trước đây Yêu Tộc cướp giết tàu thuyền trên biển giấu được, nếu có thể trộm ra, đừng nói là cả kho tàng, dù chỉ là một hai món, cũng đủ cho chúng ta ăn mấy đời!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường xem như đã hiểu được vì sao mọi người lại hành động kì lạ như vậy, và lại còn tụ họp hết đến Tùng Giang Phủ. Đừng nói, trong Tùng Giang Phủ ngoài các môn phái hạ cử lưu kia còn có không ít danh môn chính phái kín tiếng, xem ra... Ai cũng có lòng yêu tài phú.

Triển Chiêu lại hỏi thêm vài chuyện khác và chuyện có liên quan đến thẩm án của Hải Long Bang, Vương Tam đều nói không biết, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thấy không hỏi thêm được nữa, liền thả cho hắn đi.

.

.

Sau khi Vương Tam đi, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ra khỏi ngõ nhỏ, lúc này mây đen đã vần vũ, vài giọt mưa nhỏ đã rơi xuống... Hai người định tìm một khách điểm nghỉ chân, chỉ tiếc gần đây người đến Tùng Giang Phủ quá nhiều, khách điểm nào cũng đầy người, hai người hết cách, đành đứng trú mưa dưới một cây cầu lớn.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đứng trên mảnh đất nhỏ dưới vòm cầu tránh mưa, lòng đầy khó hiểu.

“Miêu Nhi, ngươi cảm thấy chuyện về Nguyệt Lưu Ly thế nào?” Bạch Ngọc Đường nghĩ cứ đứng kề vai ngăn người thế này cũng rất xấu hổ, liền hỏi Triển Chiêu.

“A...” Triển Chiêu đứng dựa vào vòm cầu, nhìn dòng nước chảy xiết trước mặt, đột nhiên “A” một tiếng.

“Làm sao vậy?” Bạch Ngọc Đường khó hiểu nhìn hắn.

Triển Chiêu ngồi xuống, rướn người ra nhìn bờ sông.

“Này.” Bạch Ngọc Đường vội túm lại, “Ta không biết bơi, ngươi cẩn thận ngã xuống không ai cứu người!”

Nhưng Triển Chiêu lại đưa tay lên kéo hắn một cái: “Ngươi xem, tại sao rong chỉ mọc bên ngoài?”

Bạch Ngọc Đường ngăn người, ngồi xuống nhìn: “Rong gì?”

“Ngươi xem đi!” Triển Chiêu chỉ bờ sông, vị trí cỏ mọc bên bờ sông rất cao, mà trên dải đá vụn sát bờ sông lại có rất nhiều rong và ốc nhỏ.

Bạch Ngọc Đường đưa tay sờ lên bờ sông, phát hiện đá ở đó rất trơn, hiển nhiên là thường ngâm trong nước, lập tức hiểu ra: “Có vẻ như mực nước hạ rất nhiều.”

Triển Chiêu nghĩ nghĩ, hỏi Bạch Ngọc Đường: “Ngươi nói xem, có khi nào vì mực nước biển hạ xuống, nên chúng ta mới thấy hòn đảo kia nổi lên?”

Bạch Ngọc Đường cũng thấy rất hợp lý: “Đúng vậy, địa phận của Hải Long Bang cũng đột nhiên mở rộng rất nhiều! Có thể cũng là vì...”

Vừa nói đến đây, đột nhiên... Hai người nghe thấy tiếng ngựa hí.

Cùng quay sang nhìn, liền thấy cách đó không xa có một chiếc xe ngựa chạy ra từ màn mưa, người đánh xe là một thiếu niên đội đầu lạp.

Hai con ngựa chạy đến nơi tránh mưa ở bờ bên kia, dừng lại, lắc lắc đầu bờm ướt sũng, đứng ở chỗ khô thoáng.

Thiếu niên kia cởi đầu lạp xuống phủi nước trên người, miệng lầm bầm: “Thời tiết quỷ quái!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn thấy chiếc xe ngựa đó, đều bất giác nhú mày, bởi vì mất hai con ngựa đổ rức, mà cả thiếu niên đánh xe và những hoa văn kì lạ trên xe ngựa, đều từng gặp qua.

Bạch Ngọc Đường lập tức nhớ ra, mình còn đang giữ Chiêu Hồn Linh trên người.

Mưa bên ngoài càng lúc càng lớn, dưới cầu một xa hai người đứng cách ở hai bờ đối diện. Thiếu niên kia ngẩng đầu, nhìn thấy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, đột nhiên vui vẻ, vỗ tay: “A, là hai vị công tử tốt bụng, chúng ta thật có duyên!”

Lúc ấy, từ trong xe có một giọng nói già nua truyền ra: “Nói chuyện với ai đó?”

“Gia! Là hai vị công tử giúp chúng ta đẩy xe lên khỏi hố hôm đó!”

“A?” Người nọ dùng thanh âm khàn khàn cười nhẹ một tiếng, nói: “Thật đúng là có duyên.”

72. Q.3 - Chương 19: Nguyệt

Hai người vô thức đưa mắt nhìn nhau, sau đó nhìn về phía chiếc xe ngựa trước mặt, người trong xe rõ cuộc là thần thánh phương nào, hẳn mang theo Chiêu Hồn Linh, có thấy là có liên quan đến vụ án lần này.

“Hừm...”

Ngay lúc ấy, chợt một giọng nói già nua truyền từ trong xe ra: “Thứ gì mà thơm như vậy?”

Thiếu niên kia có phần khó hiểu, nhăn mũi ngửi ngửi: “Đâu có! Gia, ngài ngửi được mùi gì vậy? Mùi hoa cỏ hay mùi thức ăn?”

Trong xe im lặng một lúc, thấp giọng nói: “Thì hương.” [hương xác chết =.]

“Ai nha gia!” Thiếu niên lập tức giậm chân nói: “Ngài đừng nói lieo, giữa ban ngày...”

Nhưng hẳn còn chưa nói hết thì đã sững người, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng nhú mày.

.

.

Cách đó không xa, một con thuyền nhỏ trôi dập dềnh đến trên mặt sông gần chân cầu. Chiếc thuyền đó rất rất nhỏ, nhìn như một bồn tắm lớn, đang trôi lại gần, rất nhanh đã đến dưới cầu. Lướt qua trước mặt bọn Triển Chiêu... Trên thuyền, có người đang nằm.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn một cái, đồng thời trợn to hai mắt. Trên thuyền là thi thể không phải người, màu da thi thể đã chuyển xanh rồi, có lẽ đã chết khá lâu, nhưng quan trọng là thi thể mặc áo liệm, đã được hạ táng, vừa nhìn lập tức nhận ra là lấy từ trong quan tài ra.

Bạch Ngọc Đường sững người một lúc, tỉnh ngộ, thấp giọng nói: “Đây không phải thi thể của Tào lão gia tử Thanh Long Bang sao?”

Triển Chiêu cũng giật mình, hẳn không nhận ra Thanh Long Vương, cho nên ban đầu không ngạc nhiên như Bạch Ngọc Đường. Nhưng sau khi nghe Bạch Ngọc Đường nói, hẳn đã hiểu được rồi, thi thể này sao lại trôi đến đây?

Hai người nhìn nhau suy nghĩ, cùng hiểu ra, có khi nào hôm đó Hải Long Bang phát hỏa, thi thể bị trôi ra?

Triển Chiêu cẩn thận cân nhắc, cảm thấy gió lạnh lùa qua sau lưng, nói thế nào đây, vị Thanh Long Vương này lẽ ra phải đang ở trong linh đường mới đúng, cũng có nghĩa là phải nằm trong quan tài, sao lại lênh đênh trên thuyền như thế?

Bạch Ngọc Đường trấn an: “Có thể là có người thấy lửa lớn, tình thế cấp bách, muốn bảo vệ thi thể, cho nên chuyển sang thuyền nhỏ, cuối cùng thì thuận dòng trôi đi...”

Nói đến đây, Bạch Ngọc Đường chợt im bật, con sông này là một nhánh của Trường Giang, nước chảy từ thượng du xuống, đổ vào biển. Mà Hải Long Bang được xây dựng ở vùng hạ lưu. Thi thể này làm sao trôi đi được, đâu thể nào từ vùng biển hạ lưu đột nhiên xuất hiện ở thượng du, sau đó lại trôi xuống? Quá kì dị!

.

Trong lúc hai người đang suy nghĩ thì thuyền đã trôi đến gần, thiếu niên kia cầm một chạc cây định kéo thuyền vào, nhưng thuyền trôi giữa lòng sông, nước chảy cũng xiết, hấn với không tới.

Triển Chiêu định đi ra kéo thi thể vào, Bạch Ngọc Đường lại kéo vai hấn lại, lắc đầu bất đắc dĩ với hấn.

Triển Chiêu ngăn người, trong lòng chợt hiểu... Chuyện này rất kì quái, vạn nhất bọn họ lấy được thi thể, thì quả thật là tình ngay lý gian. Hiện tại chỉ có người này làm chứng cho người kia, thêm hai người qua đường phía trước, nếu có người vu cho bọn họ trộm thi thể hoặc có liên quan đến trận cháy Hải Long Bang, thì thật sự là nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa sạch được. Huống chi Hải Long Bang bị hủy, bên gián tiếp được lợi là Hãm Không Đảo, hiện tại đã có lời đồn đãi rồi: nói Hải Long Bang bị diệt thì người được lợi nhất là Hãm Không Đảo, nếu không vì lý do gì mà bọn họ lại tự nguyện cứu giúp người của Hải Long Bang?! Mấy hôm trước Lô đại tẩu còn vì chuyện này mà nổi giận.

Nhưng chẳng lẽ bỏ mặc không quan tâm sao... Người đã chết phải được tôn trọng, cứ để người trôi trên sông như thế làm sao được?

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu có vẻ khó xử, liền đi đến gần thấp giọng nói: “Theo hướng chảy, thi thể sẽ trôi vào thành, sẽ có người phát hiện để báo quan sớm thôi, đến lúc đó sẽ có người của nha môn giải quyết, hơn nữa cũng sẽ thông báo cho Hải Long Bang. Hiện tại mưa đã nhỏ dần rồi, không bao lâu nữa thì sẽ có người thấy. Chúng ta có lỗi với Thanh Long Vương một lần, chuyện này liên quan đến an nguy của già trẻ trên Hãm Không Đảo, không thể manh động được.”

Triển Chiêu gật đầu, đương nhiên là hấn sẽ nghe lời Bạch Ngọc Đường.

Thế là, hai người yên lặng chấp tay hành lễ với Thanh Long Vương, nhìn theo con thuyền kia dập dềnh trôi đi, xa dần, quả nhiên không lâu sau... Trên đường có tiếng người thét lớn. Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ lắc đầu, so ra thì các vị đương gia khác của Hải Long Bang còn không bằng hấn, ít nhất hấn còn được chết toàn thây.

“Ai...”

Ngay lúc ấy, trong xe ngựa bờ đối diện có tiếng người thở dài, “Đã chết đã chết, xong hết mọi chuyện.”

“Gia.” Thiếu niên kia hiểu kì hỏi: “Mùi ngài thính thật, cả mùi thi thể cũng ngửi ra được? Còn nữa, thi thể phải hôi mới đúng, sao lại nói là thơm?”

Người trong xe cười mấy tiếng: “Ngốc ngốc, hoa có thơm thối khác nhau, thi thể đương nhiên cũng có, vạn vật trên thế gian đều có hai mặt!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nghe xong, vô thức nhướng mày, nghĩ thầm lão nhân này nói năng lắm rầm mà cũng rất có đạo lý.

“Cái này gọi là sống phải thấy người chết phải thấy xác, không thấy thi thể thì không có nghĩa là đã chết.” Người trong xe đột nhiên cười âm u mấy tiếng: “Có những kẻ muốn sống, cũng có lý do để sống, mà lại chết. Có những kẻ chết rồi, hơn nữa còn rất đáng chết, mà lại cứ sống, tội nghiệt tội nghiệt!”

Lời hấn nói, khiến Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu chợt giật mình, dường như vừa nghĩ đến gì đó, nhưng lại nói không ra lời là thứ gì.

Lúc này, mưa cũng đã ngớt, người trong xe thúc giục thiếu niên: “Mau lên đường đi, nếu muộn sẽ gặp chuyện.”

“Được, gia!” Thiếu niên vội thúc ngựa.

Triển Chiêu đuổi tới vài bước: “Khoan đã, các hạ có thể ra ngoài gặp mặt một chút được không?”

Người trong xe im lặng một lúc, cự tuyệt: “Bèo nước gặp nhau, chẳng bằng không gặp.”

“Bèo nước gặp nhau cũng là duyên, đã có duyên sao lại không gặp?” Triển Chiêu hỏi lại.

“Hắc hắc, công tử, đừng bức hấn nữa!” Thiếu niên cười hì hì vẫy tay với Triển Chiêu: “Ta đã đánh xe cho hấn hơn một tháng rồi, vẫn không biết hấn trông ra sao, đừng nói là người!”

Triển Chiêu ngẩn người, quay đầu nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường hơi trầm tư, Triển Chiêu hiểu sắc mặt đó... Hấn là dạng người làm trước nói sau, hôm nay có cơ hội thiên tái nan phùng, không bằng... Nhìn thử người trong xe, xem rốt cuộc hấn là ai!

Tuy có chút vô lễ, nhưng sau khi hai người dùng mắt trao đổi, quyết định hành động.

Vừa định thả người nhảy lên, người kia lại cười nói: “Dung mạo ta xấu xí, không dám gặp ai. Hai vị ngọc thụ lâm phong, tư chất hơn người, ta làm sao dám xuống xe tự chuốc lấy nhục, hai vị đừng làm khó tại hạ nữa.”

Thiếu niên cười hì hì quát roi xuống... Hai con ngựa kì lạ sải chân chạy ra khỏi vòm cầu. Bạch Ngọc Đường nhú mày, tung người nhảy qua sông, đuổi theo vài bước, đáp xuống trên buồng xe, không một tiếng động.

Triển Chiêu sợ hấn gặp chuyện, vội đuổi theo.

Bạch Ngọc Đường nhảy xuống cạnh thiếu niên kia.

“A?” Thiếu niên giật mình, vội kéo cương dừng xe: “Công tử ngài làm gì vậy?”

Bạch Ngọc Đường hoàn toàn không để ý đến hấn, dùng đao nhấc màn xe lên, nghiêng người nhường chỗ... Ngay lúc ấy Triển Chiêu đáp xuống trước chiếc xe ngựa, quay đầu lại nhìn vào trong buồng xe, trong xe là một nam tử ngồi thẳng người, tướng mạo, rất đáng sợ.

Hai người vừa nhìn thấy, đều sửng sốt.

Người nọ mặc áo choàng đen, cổ áo kéo lên rất cao, miến cưỡng che hết nửa khuôn mặt. Nhưng chỉ như vậy, cũng không đủ để che đi gương mặt xấu xí đến kinh người của hấn. Hơn nữa khuôn mặt hấn bị vết bồng che phủ, cực kì đáng sợ.

Thấy màn xe bị nhấc lên, người trong xe vội đưa tay áo che mặt, hô to: “Xin đừng xin đừng!”

Thiếu niên kia chưa kịp nhìn kĩ, nổi giận với Bạch Ngọc Đường, miệng ồn ào: “Ai, ta nói, người dễ nhìn như vậy sao lại vô lễ như thế chứ?”

Bạch Ngọc Đường bị hấn mắng hoàn hồn lại, sau đó, hơi cúi đầu, thả người nhảy xuống khỏi xe ngựa. Đồng thời, dùng tay nhẹ nhàng vỗ vài cái lên cổ đôi ngựa...

Hai con ngựa kia lập tức tung vó chạy ra hướng ngoại thành, không hề dừng lại, thiếu niên nọ vẫn đang ngồi trên xe mắng chửi.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thấy xe ngựa đã đi xa, mới nhìn nhau một cái: cảm giác khó nói ra lời, xấu hổ, đương nhiên, cũng có nghi ngờ. Sao đột nhiên lại xuất hiện một nhân vật dung mạo dữ tợn thân phận lại quái dị như thế? Rốt cuộc hấn có âm mưu gì?

.

.

Lúc này mưa đã hoàn toàn dứt rồi, đương nhiên, cũng đã đến chạng vạng. Hai người bước vội đến bến tàu, muốn lên con thuyền cuối cùng đến Tiêu Dao Đảo, đỡ phải gặp thêm chuyện phiền toái.

“Miêu Nhi.”

Đi một đoạn, đột nhiên Bạch Ngọc Đường hỏi: “Lời quái nhân kia nói khi nãy, người còn nhớ không?”

Triển Chiêu cười hiểu ý: “Nhớ, ta còn biết người đang nói câu nào nữa!”

Bạch Ngọc Đường cũng bật cười: “Đúng vậy... Chính là đoạn có những kẻ chết rồi, có những kẻ vẫn sống, và cả câu không thấy thi thể thì không có nghĩa là đã chết!”

“Mà Hải Long Bang bị thiêu hủy, các vị Long Vương còn lại đều chết trong đám cháy, hiện tại xem ra, thật sự là sống không thấy người chết không thấy xác!” Triển Chiêu lắc đầu: “Lửa lớn quả thật vô tình, nhưng... Cứu hỏa khó, trốn lại dễ. Huống chi các vị Long Vương đều bơi giỏi khinh công cao, sao có khả năng thấy lửa cháy mà không trốn được, các thuyền công không biết vô công còn trốn được!”

“Cho nên, chỉ có hai lý do!” Bạch Ngọc Đường đưa tay ra dấu một cái: “Hoặc, trước khi cháy bọn họ đã chết. Hoặc...”

Nói đến đây, hai người cười thầm: giả chết!

.

.

Đến bến tàu, vừa khéo, gặp được thuyền của các ảnh vệ chuẩn bị đến Tiêu Dao Đảo. Thì ra là Công Tôn nhớ Tiểu Tứ Tử không chịu nổi nữa, Triệu Phổ bảo bọn họ Giả Ảnh đi đón, nhân tiện đón luôn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, bởi vì có một tin cực tốt. Bọn Công Tôn, đã tìm được “Miêu lộ”. [đường mèo đi]

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vừa nghe lập tức háng hái, nghĩ thầm Triệu Phổ Công Tôn quả thật không tầm thường, đã tìm được rồi.

Vừa lên thuyền, quả nhiên thấy được Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương đang ngồi trên sàn thuyền vẽ hoa, Tiểu Tứ Tử cầm bút, Tiêu Lương giúp bảo bối nghiền chu sa. Thấy hai người lên thuyền, vội buông thứ trong tay xuống, chạy đến thân thiết một chút.

Bạch Ngọc Đường hỏi Giả Ảnh: “Làm sao tìm được?”

Giả Ảnh lắc đầu liên tục: “Ngũ gia, chuyện này thật sự không ngờ nổi, nói ra chắc chắn ngài không tin!”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đều cười, giục hắn nói mau.

“Thì ra, đàn mèo đó đi trên mặt nước đến.” Một câu này của Giả Ảnh làm Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều tròn tròn mắt.

“Khi này Công Tôn tiên sinh tỉ mỉ quan sát thủy triều lên xuống, đột nhiên phát hiện chẳng biết vì sao mà gần đây mực nước biển hạ xuống rất nhiều. Hiện tại lại đang là mùa nước lớn, khi này thủy triều hạ, trên mặt biển nổi lên rất nhiều vùng đất cao, và rất nhiều đá ngầm kì lạ, hoặc cũng có thể nói là đá ngầm dựng thẳng dưới mặt nước.”

“Đá ngầm?” Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ: “Đúng vậy, vùng biển này có rất nhiều đá ngầm, những ngư dân có kinh nghiệm không bao giờ ra khơi khi thủy triều hạ, rất dễ va phải đá ngầm hoặc mắc cạn.”

Triển Chiêu dường như cũng hiểu ra: “Thủy triều rút, đá ngầm nhô lên, đàn mèo cứ như vậy nhảy qua sao? Tuy là cách này có thể làm được, nhưng khoảng cách rất xa, sao chúng nó lại chạy đến?”

Bạch Ngọc Đường cũng không hiểu, tưởng tượng thử, một đàn mèo lớn, chạy trên mặt đá ngầm từ một hòn đảo này đến một hòn đảo khác, khung cảnh thật sự rất kì dị.

Ngoài ra, Bạch Ngọc Đường vẫn còn chỗ không hiểu: Nếu quả thật là như vậy, vì sao trước kia lại không thấy có nhiều đá ngầm như vậy? Đá ngầm đâu thể tự mọc ra như hòn đảo quỷ quái kia.

“À?” Triển Chiêu bỗng nhiên nghĩ ra điều gì, chạy đến hỏi Bạch Ngọc Đường: “Còn nhớ có người nói, những người đến xem hòn đảo đó không ai trở về?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Đúng vậy, thuyền đi rồi không hề thấy trở lại. Thuyền của đại ca đã đi ra rất xa, nhưng vẫn không đến được.”

Triển Chiêu vỗ tay nhẹ một cái: “Người nói xem, có khi nào trên biển có trận pháp nào đó, đá ngầm cũng vận hành theo trận ngũ hành bát quái, bị vây trong trận thì đi không được nữa, đụng vào đá ngầm thì đắm thuyền!”

Bạch Ngọc Đường nghe thế, liền bảo Giả Ảnh lấy hải đồ ra.

Trên bản đồ, Hãm Không Đảo và Tiêu Dao Đảo nằm đối xứng, Hải Long Bang và Hà Bang thì cách rất xa, lệch về hai phía.

“Trận pháp trên biển sao, quả thật có khả năng này, vậy mục đích nó xuất hiện chắc chắn là để bảo vệ hòn đảo kia!” Bạch Ngọc Đường đặt bút xuống: “Chỉ tiếc ta không hiểu rõ về những trận pháp, không bằng quay về tìm Công Tôn thương lượng cụ thể.”

Triển Chiêu gật gật đầu.

Lúc ấy, Tiểu Tứ Tử đến gần, thấy Bạch Ngọc Đường chấm một chấm đen lên vị trí các hòn đảo nhỏ, liền ngửa tay, dùng bút lông chấm chu sa nối các điểm lại với nhau.[đáng iêuuu quá~~ XD]

Sau vài nét bút, Tiêu Lương đứng bên cạnh xem chợt nói: “Cận Nhi mau xem, có giống hình mặt trăng không?”

Tiểu Tứ Tử nghiêng đầu nhìn, cũng cười lên: “Đúng nha! Là hình trăng khuyết cong cong!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ngẩn người, cúi đầu nhìn kĩ, đều kinh ngạc biến sắc. Thì ra Hãm Không Đảo, Tiêu Dao Đảo, Hải Long Bang, và Hà Bang bốn hòn đảo khi được nối lại, sẽ thành hình một vầng trăng khuyết.

“Thì ra là thế này!” Triển Chiêu đột nhiên tỉnh ngộ.

Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu, cầm bút vẽ hoàn chỉnh hình trăng khuyết kia. Không cần hỏi, vị trí của hòn đảo lạ kia cũng chính là vị trí của nét bút cuối cùng, hoàn thành hình vầng trăng khuyết! Mà cả hình vầng trăng đó trải rộng trên toàn vùng đá ngầm, nếu thành công đến được hòn đảo kia, thì có thể lấy được Nguyệt Lưu Ly trong truyền thuyết!

73. Q.3 - Chương 20: Phệ Nhân Hải Vực [vùng Biển Nuốt Người]

Sau khi bọn Triển Chiêu về đến Tiêu Dao Đảo thì kể lại chuyện Nguyệt Lưu Ly và hải đồ hình trăng rằm cho Công Tôn Triệu Phổ. Vừa khéo Tương Bình cũng có ở đó, mọi cùng nghiên cứu.

“Nguyệt Lưu Ly?” Ngón tay Công Tôn gõ nhẹ lên cằm, dường như đang lục lọi lại trí nhớ của mình, xem có tin tức liên quan không.

Mọi người đều kiên nhẫn chờ, hy vọng trong cái đầu học thức uyên bác của Công Tôn có chút manh mối nào đó liên quan đến Nguyệt Lưu Ly... Đừng nói, có thật!

Công Tôn vỗ đầu nhẹ một cái, nói: “Nguyệt Lưu Ly, Uyên Ương Phác, Huyết Phỉ Thúy, Tang Hồn Châu.”

Triệu Phổ vỗ bàn một cái: “Rất vắn!”

Mọi người khinh miệt mà nhìn hắn.

Công Tôn giải thích cho Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường: “Mấy câu thơ này, nói về các âm bảo.”

“Âm bảo?” Triển Chiêu vừa nghe nói có liên quan đến Tang Hồn Châu, lập tức tỉnh táo, nghĩ thầm đừng có liên quan đến Triển Hạo, tuy là rất lo lắng cho đại ca, nhưng huynh ấy cũng gần như là “âm hồn bất tán”.

“Bảo vật của Âm Phủ?” Triệu Phổ nghe tên mà giải thích, Công Tôn gật đầu: “Cũng có thể nói vậy.” Bạch Ngọc Đường nghe xong, có vài điểm không hiểu: “Bảo vật cũng chia theo Âm Phủ và Dương Gian sao?”

“Những thứ này, nói thế nào đây, đều bắt nguồn từ truyền thuyết, dường như có thể triệu hồi hồn phách, mang đến tai họa.” Công Tôn thoáng tiếc nuối lắc đầu: “Ta cũng không rõ ràng lắm, cần tìm vài quyển điển tịch nghiên cứu một chút.” Thường ngày hắn chỉ tập trung vào sách thuốc, những phương diện khác quả thật không biết nhiều.

Triển Chiêu nghĩ nghĩ, nhìn Bạch Ngọc Đường: “Hay là, quay về hỏi sư phụ người thử xem?”

Bạch Ngọc Đường vừa gật đầu đồng ý xong đã thấy Tiểu Tứ Tử đứng bên cạnh cười tủm tỉm nhìn hai người.

Hai người nhìn nhau một cái, đều không hiểu: Tiểu bại hoại kia cười cái gì?

Tiểu Tứ Tử nói một câu: “Quay về~”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ngẩn người, Bạch Ngọc Đường cúi đầu ho một cái, Triển Chiêu thì đứng xấu hổ... Bất tri bất giác đã xem Hãm Không Đảo như nhà mình rồi.

.

.

“Khụ khụ, có muốn xem dải đá ngầm trước không?” Triệu Phổ hỏi, vừa vịn giúp Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đánh tan bầu không khí xấu hổ, hai người lập tức gật đầu, cùng mọi người đến hậu sơn. Lúc này cảnh tượng ở hậu sơn rất kì dị, một đàn mèo con tập trung bên bờ biển, chỉ có điều... Đá ngầm không xuất hiện.

“Mực nước hôm nay không được bình thường.” Tương Bình cũng đi đến: “Đường như hạ xuống rất nhiều, có chút khác thường, mực nước vào buổi sáng sẽ rút xuống, đến trưa dâng ột chút, đến tối thì lại cao như ban đầu.”

“Đàn mèo này...” Triển Chiêu bỗng dừng nhìn chằm chằm đám mèo đứng sát bờ biển.

“Thế nào rồi?” Bạch Ngọc Đường hỏi hần: “Chúng nó nói gì?”

Triển Chiêu cười gượng mấy tiếng: “Không phải, người có cảm thấy không, dường như chúng nó rất nôn nóng.”

Mọi người đều nhìn đàn mèo, chúng nó quả thật có vẻ sốt ruột, có vài con còn vẫy cái đuôi xù liên tục, dường như đang giận dữ với ai, lại như đang sợ hãi.

“Miêu Miêu.” Tiểu Tứ Tử thấy một con mèo nhỏ vằn hổ bên chân, liền đưa tay muốn bế lên, không ngờ con mèo kia “Méo” một tiếng, dường như bị giật mình, cào xước một đường hồng hồng trên tay Tiểu Tứ Tử, phóng vụt ra, hung hãn nhìn chằm chằm mặt biển, sau đó... Đàn mèo bắt đầu kêu to.

Cả đàn mèo “Meo meo meo meo” liên tục, có chút đáng sợ.

Tiểu Tứ Tử méo méo, Triển Chiêu ngồi xuống nắm tay bảo bối xem, bàn tay nhỏ trắng trắng béo béo bị cào rách một đường.

Bạch Ngọc Đường có mang Kim Sang Dược theo, lấy ra cầm đến.

Tiểu Tứ Tử vội rút tay về: “Không cần, mèo con cào một cái không cần dùng đến Kim Sang Dược.”

“Có bị sẹo không?” Triển Chiêu lo lắng, Bạch Ngọc Đường cũng tới gần nhìn kĩ, Tiêu Lương đứng phía sau không chen vào nổi, chỉ có thể lo lắng xuống.

Công Tôn và Triệu Phổ đứng một bên nhìn cảnh hai lớn hai nhỏ hòa thuận êm ả, đột nhiên có cảm giác thân phận rối loạn, hay là nhận hai vị cha nuôi?

Đang nghĩ, chợt cảm giác mặt đất rung nhẹ...

Mọi người đều sửng sốt, ban đầu đều nghĩ là ảo giác, nhưng chưa kịp hoàn hồn lại... Thì cả hòn đảo bắt đầu rung lắc mạnh.

“Nguy rồi!” Tương Bình hô một tiếng.

Triệu Phổ cũng nói: “Là động đất, chú ý đại thụ xung quanh!”

Mọi người vội nhìn quanh, đề phòng bị đại thụ ngã xuống đè trúng, Tương Bình hô lớn: “Chạy vào trong đảo, đừng đến gần bờ biển, một lát nữa sẽ có sóng thần ập vào!”

Mọi lập tức quay đầu, Triển Chiêu bế Tiểu Tứ Tử, Bạch Ngọc Đường bế Tiêu Lương, Triệu Phổ chụp lấy Công Tôn, điên cuồng chạy vào trong đảo...

.
.
Động đất chỉ kéo dài chốc lát, rất nhanh sau đó đã dừng lại.

Phòng ở trên đảo cũng không sập, các ảnh vệ khác cũng chạy đến, Tương Bình an ủi: “Trận động đất này không lớn, vạn hạnh vạn hạnh.”

Mọi người kiểm tra lẫn nhau một lát, thấy không ai bị thương mới thở phào một hơi. Tiếp theo là bận rộn kiểm tra tình hình trên đảo, Triệu Phổ lo lắng Hoàng Thái Phi đang ở Tùng Giang Phủ một mình, nhưng tình trạng trên biển hiện không ổn, đang suy nghĩ, Công Tôn bên cạnh kéo hắn lên thuyền: “Đi, chúng ta mau đến thăm Hoàng Thái Phi!”

Triệu Phổ ngăn người, chạy đến nói nhỏ: “Ngốc, phải gọi nương mới đúng.”

Mặt Công Tôn đỏ phừng.

Vừa khéo lúc đó Bạch Ngọc Đường cũng kéo Triển Chiêu một cái: “Đi, Miêu Nhi, đi xem đại ca đại tẩu có việc gì không.”

Triển Chiêu gật đầu như bản năng, nhưng câu này và câu khi nãy Công Tôn Triệu Phổ nói ghép lại cùng nghe, đột nhiên cảm thấy không được tự nhiên. Lúc ấy trên tay Triển Chiêu còn đang bế Tiểu Tứ Tử, tiểu bại hoại kia lại bắt đầu híp mắt.

Sau đó, mọi người không còn thời gian để bận tâm chuyện khác nữa, lên thuyền đến Hãm Không Đảo và Tùng Giang Phủ.

.
.
Đến bến thuyền mới phát hiện, mực nước dường như lại hạ xuống rất nhiều, nhưng trong tình trạng khẩn cấp không thể phân tâm. Chạy gấp đến Hãm Không Đảo, thiệt hại cũng không nghiêm trọng. Để an toàn, người trên đảo đều tập trung đến bờ biển tị nạn.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thấy mọi người bình yên vô sự thì đi tìm Lê Lão Phong.

Công Tôn và Triệu Phổ lại lên thuyền tiếp tục đến Tùng Giang Phủ, tuy Tiểu Tứ Tử muốn ở lại, nhưng an toàn của Hoàng nãi nãi quan trọng hơn, liền theo bọn Công Tôn lên thuyền đến Tùng Giang Phủ.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chạy vào biệt viện tìm Lê Lão Phong, hắn đang quán chặt người trong chăn, cuộn tròn sau một đồng lửa run rẩy liên tục, miệng lầm bầm: “Lưu niên bất lợi, lưu niên bất lợi!”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu hơi khó hiểu, đi đến một bước, ngửi thấy một mùi lạ.

Bạch Ngọc Đường cực kì khiết phích, kinh hãi vội lùi lại vài bước, Triển Chiêu thính mũi, cũng cảm thấy có chút không đúng, khó hiểu nhìn Lê Lão Phong.

“Ngũ gia.” Ngay khi đó, Bạch Phúc chạy ra, tay cầm một cái lư hương, định giải thích cho Bạch Ngọc Đường: “Khi nãy...”

“Không được nói!”

Lê Lão Phong Nhi nhảy lên rống lớn.

Triển Chiêu nắm mũi, nghi ngờ hỏi: “Lão gia tử, khi nãy động đất, chẳng lẽ ngài đang ở nhà xí...”

“Không!” Mặt lão nhân đỏ bừng, mà Bạch Phúc bên cạnh thì che miệng gật đầu liên tục, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường giác ngộ.

Bạch Ngọc Đường vô thức lùi lùi, có vẻ không muốn đến gần, Triển Chiêu cũng nhìn trời.

Lão nhân híp mắt chỉ vào Bạch Ngọc Đường: “Đều do ngươi, tiểu tử nhà ngươi nhất định bắt ta đến Hãm Không Đảo, thời gian này trên biển rất không thái bình, các ngươi muốn hại chết ta sao!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, quả nhiên lão gia tử còn biết gì đó!

“Trên biển không thái bình?” Bạch Ngọc Đường nhú mày: “Sư phụ biết gì sao?”

Lão nhân hung hãn: “Yêu ma quỷ quái hoành hành, thái bình được sao?”

“Lão gia tử.” Triển Chiêu hỏi: “Ngài biết chuyện Nguyệt Lưu Ly sao?”

Lão gia tử ngẩn người, xoay mặt đi: “Không biết!”

Bạch Ngọc Đường nhìn thoáng qua sắc mặt hắn đã biết hắn đang nói dối, liền hỏi: “Rốt cuộc có biết không? Không nói không có rượu uống.”

Lão đầu bủ môi, mắt kiên nhẫn chỉ vào Triển Chiêu: “Đây, xa tận chân trời, gần ngay trước mắt.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều ngẩn người, nhìn nhau một cái, không hiểu.

“Sao?” Bạch Ngọc Đường chưa từng nghe nói Triển Chiêu có liên quan đến Nguyệt, lão nhân này có ý gì?

Lê Lão Phong nhìn nhìn Triển Chiêu, chắc chắn mấy tiếng: “Thiên cơ bất khả lộ.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường bị hắn làm cho giận đến không nói nên lời, đang yên đang lành, hắn đột nhiên gọi chuyện làm hai người hiểu kì, sau đó lại im không nói, sao lại có thể thất đức như vậy?

Đang định hỏi tiếp, lão đầu lại ôm chần lẩn một cái, ngủ, không nói nữa! Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường còn muốn hỏi thêm, chợt Tương Bình vội vàng chạy vào, đến cạnh chỗ hai người, mỗi tay nắm một đứa chạy ra ngoài.

.

.

“Làm sao vậy, tứ ca?” Cả hai đều không hiểu.

Tương Bình chạy gấp đến nỗi thở dốc không nói được, dẫn hai người đến bờ biển, ở đó đã có rất nhiều người tụ tập, hai người còn nghĩ có chuyện gì rồi, sốt ruột.

Nhưng nhìn kĩ lại, phát hiện không phải, mọi người đều ngửa mặt, nhìn ra xa, nét mặt đầy ngỡ vực.

Tương Bình chỉ ra xa nói: “Nhìn hướng đó, mau nhìn!”

Hai người nhìn theo hướng tay hắn chỉ, liền thấy hòn đảo nhỏ ngoài khơi bây giờ đã sừng sững như một ngọn núi lớn, sương mù phủ khắp bốn phía, thấp thoáng, còn thấy được một cửa đá lớn giữa đảo, đây chẳng lẽ cũng là ảo giác sao?

Đồng thời, một đội tàu lớn ra khơi, trên thuyền thắp đèn sáng rực, xem ra là rất nhiều thuyền xuất phát từ bến của Tùng Giang Phủ, chạy ra khơi.

Triển Chiêu nhú mày: “Thuyền gì vậy?”

Bạch Ngọc Đường cười lạnh một tiếng: “Tốt nhất là ta đoán không trúng.”

Mọi người nhìn nhau, đều nhú mày: đừng là đám người giang hồ ở Tùng Giang Phủ!

Lúc ấy, một con thuyền nhỏ lướt nhanh đến Hâm Không Đảo, Hàn Chương và Từ Khánh đi đến đón, là Giả Ảnh.

“Thái Phi không sao chứ? Đoàn thuyền đó là thế nào vậy?” Triển Chiêu biết hắn trở lại Tùng Giang Phủ cùng Triệu Phổ, cho nên đi đến vài bước hỏi.

Giả Ảnh lắc đầu: “Người chỗ Thái Phi đều an toàn, nghe nói ở Tùng Giang Phủ đất chỉ rung rất nhẹ, nhưng đám người giang hồ kia thấy hòn đảo lạ xuất hiện, đều nói là Yêu Thành hiện ra, cho nên lũ lượt lên thuyền đến trộm bảo vật! Quan sai nhiều mấy cũng không ngăn được.”

“Hoang đường!” Lô Phương giậm chân một cái: “Hiện tại tình trạng mặt biển không ổn định, trời lại tối, đám người đó lại không có kinh nghiệm đi biển, thời điểm như thế này tuyệt đối không được ra khơi, chẳng lẽ đều chán sống cả rồi sao?”

“Đại ca, đám người đó vốn là chỉ cần tiền không cần mạng!” Từ Khánh bĩu môi: “Để bọn họ đi đi, được chết vì tiền mà!”

Bạch Ngọc Đường trước nay không quan tâm chuyện người khác, chỉ cần không phải thân nhân bằng hữu của, hẳn lười quan tâm, thấy trời đã sắp sáng, liền kéo kéo Triển Chiêu đang đứng lo lắng bên cạnh: “Đi nghỉ một lát?”

Triển Chiêu chỉ chỉ mặt biển: “Đoàn người đó thì sao?”

“Tùy bọn họ đi đi.” Hàn Chương cũng lên tiếng: “Ta cũng rất tò mò, không biết sao đột nhiên lại xuất hiện một hòn đảo giữa biển.”

Nghe lời hắn nói, mọi người lại quay đầu nhìn hòn đảo ngoài xa. Ngay lúc ấy, đột nhiên sương mù lại kéo đến, lớp sương dày khiến cả mặt biển trở nên mờ mịt lung mờ ảo. Mà những con thuyền lớn chở người giang hồ cũng đã chạy đến vùng có sương, không thể thấy rõ nữa, chỉ lập lòe vài chấm sáng từ đèn lồng. Qua một lúc, ngay cả những chấm sáng ấy cũng biến mất... Một trận gió to thổi qua, sương mù dần dần tán đi.

Nhìn lại... Tất cả thuyền trên mặt biển đều biến mất không còn tung tích, trên mặt biển tối đen chỉ lấp lánh vài tia sáng phản chiếu ánh trăng, thuyền lẫn đèn lồng đều không còn.

“Là đã đi quá xa không thấy được nữa... Hay là biến mất rồi?” Triển Chiêu không có kinh nghiệm đi thuyền trên biển, thấy thế liền hỏi Tương Bình.

Tương Bình im lặng một lúc, sau đó lắc đầu nói: “Biến mất rồi! Có lẽ là bị sóng ngầm hoặc lốc xoáy đánh chìm.”

“Nhiều thuyền như vậy cùng chìm?” Mọi người sợ hãi.

Mà ở Tùng Giang Phủ khi đó, những người chưa kịp lên thuyền đều toát mồ hôi lạnh, trên thuyền có rất nhiều bằng hữu đồng môn của bọn họ, tiếng kêu khóc dậy lên, chỉ trong chốc lát đã thành đại loạn.

Cư dân ở Tùng Giang Phủ đều tỉnh giấc, oán trách đám người giang hồ gây chuyện thị phi, khiến người khác căm ghét.

Tuy có nguy hiểm nhất định, nhưng Lô Phương vẫn phái hai con thuyền đi, chạy quanh vùng biển gần đó, hi vọng có thể cứu được người gặp nạn. Nhưng kì lạ là, xác thuyền và người trên thuyền như đã bị biển rộng nuốt trọn, ngay cả một bóng quỷ cũng không thấy.

Trên mặt biển tĩnh lặng không một tiếng động, chỉ có hòn đảo ma quái đơn độc đứng sừng sững đó. Hiện tại, từ một hòn đảo nhỏ nó đã cao thành một ngọn núi nhỏ, từ không rõ tình hình trở thành tình hình nguy hiểm, chắn trên con đường đi từ vùng duyên hải ra khơi, bốn phía đầy đá ngầm, khiến người ta thấy mà e sợ.

.

...

.

Chuyện kết thúc thì trời cũng đã dần sáng, khung cảnh hòn đảo nhỏ kia cũng rõ ràng hơn.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi đến đỉnh núi phía sau, đứng trên cao nhìn ra xa.

“Mặt trước hòn đảo thật sự có một cánh cửa đá.” Triển Chiêu chỉ chỉ cánh cửa đá lớn điêu khắc kì quái, như một con rồng đang cuộn mình cho Bạch Ngọc Đường xem. Thị lực hai người đều là cực tinh, nhìn rất rõ, không khỏi sinh nghi: Cũng có nghĩa là, đó là một hòn đảo từng có người sống? Cánh cửa này được khắc thế nào, thuộc triều đại nào? Trước nay chưa từng thấy...

Đang suy nghĩ, chợt thấy Công Tôn đứng dưới chân núi vậy hai người.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vội vàng xuống núi, thấy Công Tôn đang ôm một chồng tư liệu lớn, dường như vừa lên đảo.

“Tiên sinh.” Triển Chiêu hỏi: “Có manh mối gì sao?”

Công Tôn lắc đầu: “Triệu Phổ dẫn ảnh vệ lên thuyền nhỏ ra khơi cứu người rồi, xem có còn người sống không, ta tìm được rất nhiều tư liệu, là ghi chép địa lý của Tùng Giang qua các thời đại, vừa hay các người cũng giúp ta xem thử xem có tìm được ghi chép về hòn đảo kia không. Ta đoán nó vốn là một ngôi hải mộ, hoặc là hải thành, nhiều tầng bấy rập. Có người nào đó khởi động các cơ quan, cho nên nó mới nổi lên từ đáy biển. Nguyên nhân khiến mực nước biển hạ xuống có thể chính là nó, mà trận động đất đêm qua, rất giống như chấn động vì nó nổi lên toàn bộ!”

“Có người khởi động cơ quan?” Triển Chiêu cảm thán: “Triều đại nào mà có thể tạo ra một công trình công phu đến thế? Cả hòn đảo lên xuống dễ dàng trên biển.”

“Có lẽ đã lâu rồi, truyền thuyết về Yêu Thành cũng có thể là một manh mối quan trọng, đúng rồi... Còn cả Nguyệt Lưu Ly!” Công Tôn vừa nói vừa dẫn hai người đến thư phòng. Trong thư phòng đã có sẵn một chồng tư liệu cao như ngọn núi nhỏ, Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương đang bận rộn lật tìm.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn thoáng một cái một lập tức đỡ trán, nghĩ thầm: Phải làm cái này?! Còn không bằng theo Triệu Phổ đi cứu người, nhưng bắt đắc dĩ hai bọn họ không biết bơi, đi cũng chỉ gây thêm phiền.

.

.

Mọi người ngồi yên lặng đọc tư liệu, Bạch Ngọc Đường chợt nhớ đến lời Lê Lão Phong Nhi nói hôm qua, liền hỏi Công Tôn: “Sư phụ ta nói, Triển Chiêu chính là Nguyệt, người thấy thế nào?”

“Sao?” Công Tôn cũng không hiểu gì, đưa mắt nhìn Triển Chiêu.

“Không, chỉ là khi nhắc đến Nguyệt Lưu Ly thì lão gia tử chỉ vào ta, nói một câu ‘xa tận chân trời gần ngay trước mắt!’” Triển Chiêu sửa lại: “Lần trước lão gia tử cũng có nhắc đến, cái gì vào Yêu Thành, phải tìm Nguyệt.”

Công Tôn nghiêng đầu quan sát Triển Chiêu, nghiên cứu xem một người sống sờ sờ như hắn có liên quan gì đến Nguyệt Lưu Ly.

Triển Chiêu bị nhìn đến sốt ruột, chỉ biết cúi đầu đọc tư liệu, ánh mắt của Bạch Ngọc Đường bên cạnh thì nhắm thẳng vào trong cổ áo hắn, nhìn chăm chăm.

“Nhìn cái gì?” Triển Chiêu nắm cổ áo, bật cười nhìn Bạch Ngọc Đường: “Bạch công tử phi lễ vật thị.”

Sắc mặt Bạch Ngọc Đường không được đẹp lắm, nói: “Ai nhìn cái gì, người có mảnh ngọc bội hình trăng hoặc ngọc bội đeo từ nhỏ nào không?”

Triển Chiêu chớp chớp lắc đầu: “Ta nghèo nhất đó, trên người không có bảo bối.”

Bạch Ngọc Đường cam chịu.

“Tiên sinh.” Ngay lúc đó, Tiêu Lương bê một cuộn giấy đến cạnh Công Tôn hỏi: “Trong đây nói gần đây có một ngôi mộ lớn, nhưng không nói là hải mộ, còn nữa... Có vẻ như trước đây nơi này không phải là biển.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều vây qua, Công Tôn cầm lấy cuộn giấy của Tiêu Lương, đây là một cuộn giấy từ thời Đông Hán, chỉ ghi chép sơ lược một vài chuyện. Nghe nói vào thời Hán, nơi này có một người cực kì giàu có, ái thiếp của hắn chết, hắn liền cho xây một ngôi mộ lớn bên bờ biển. Sau đó chiến tranh bùng nổ khắp nơi, hắn sợ có kẻ đến cướp mộ thì tử tìm châu báu, cho nên xây dựng một con đê lớn, dẫn nước đắp bờ, nhấn chìm cả ngôi mộ xuống biển.

“Ừm.” Công Tôn sờ cằm: “Quả thật có phần giống, chỉ là...”

“Chỉ là, một gia tộc bình thường, dù gia cảnh có giàu có, cũng không thể có đủ tài lực xây dựng một ngôi mộ lớn đến thế!” Triển Chiêu nói tiếp lời Công Tôn, “Ngoài ra...”

“Ngoài ra, xem cách trang trí chạm trổ ngôi mộ đó, chắc chắn thường nhân không có tư cách dùng!” Bạch Ngọc Đường nói tiếp lời Triển Chiêu.

Ba người nhìn nhau, đều cảm thấy như vừa có được chút manh mối nhưng vẫn còn thiếu gì đó.

Đang định tiếp tục tìm kiếm, chợt Bạch Phúc chạy gấp từ bên ngoài vào, miệng ồn ào gọi: “Công Tôn tiên sinh, Công Tôn tiên sinh!”

Mọi người nhìn ra ngoài.

Bạch Phúc nghiêng ngả chạy vào: “Khó lường rồi, rất nhiều xác người dạt đến bờ biển sau núi!”

Mọi người sửng sốt.

“A!” Bạch Ngọc Đường hiểu ra: “Chẳng lẽ là những người gặp nạn đêm qua, bị dòng nước ngầm cuốn đến phía sau?”

“Đi!” Công Tôn vội cầm hòm thuốc lên, bảo Bạch Phúc dẫn đường, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng đi cùng, hi vọng có thể tìm được vài người sống, hỏi thử xem đêm qua rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra.

74. Q.3 - Chương 21: Hải Trận

Đến bờ biển, nhìn mặt biển nổi đầy thi thể, cảm giác cực kì buồn nôn.

Công Tôn vội lấy rượu thuốc trong hòm ra tắm ướt khăn, bảo các gia đình phụ trách cứu người của Hãm Không Đảo che mặt lại. Ngay lúc đó, Mẫn Tú Tú cũng chạy vội đến: “A, chuyện gì thế này?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng che mũi miệng bắt đầu tìm người sống, đừng nói, thật sự có không ít người còn thở, nhưng tình trạng bọn họ đều rất quái lạ... Sắc mặt tái xanh, có vài người miệng sùi bọt mép, dường như bị trúng độc.

“Bọn họ bị trúng khí độc rồi!” Công Tôn kiểm tra thử: “Những người này có lẽ nội công thâm hậu nên thoát nạn, còn lại đều bị trúng khí độc sau đó chìm xuống biển chết đuối.”

Triển Chiêu không hiểu: “Trên biển cũng có khí độc sao?”

“Có!” Mẫn Tú Tú biết hẳn không biết những thứ này, cho nên giải thích: “Trong lớp bùn dưới đáy biển, thường ngậm đầy bong bóng khí độc lớn! Chỉ cần một con thuyền đâm đánh xuống chúng sẽ bốc lên, nếu không may còn phát nổ!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường mở to mắt, lần đầu được nghe.

“Bong bóng khí độc dưới đáy biển rất hiếm gặp, có một phần là tự nhiên, chẳng hạn như bãi biển ở đây có đầm lầy, trong lớp bùn lại có hốc nhỏ, khí bị nén lâu bên trong, trở thành khí độc.” Công Tôn trị liệu trước cho những người chưa chết, bảo gia đình khiêng vào trong, giải độc cho bọn họ, những người bị thương không nặng thì cho uống rượu thuốc.

Những tử thi thì khâm liệm, đặt trên bờ biển, báo cho các môn phái đến nhận.

Thoáng chốc, Hãm Không Đảo đã náo nhiệt lên.

.

.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường có thể dựa theo y phục mà phân biệt được đại khái các môn phái này, phát hiện đa số là đạo tặc, có vài kẻ cũng đủ là nghiệp chướng nặng nề chết chưa hết tội, trong lòng thoáng dễ chịu hơn một chút.

Không bao lâu, có vài người tỉnh lại, Triển Chiêu đi đến hỏi bọn họ, đã có chuyện gì xảy ra.

Mấy người đó mập mập mờ mờ không nói rõ được, chỉ nói đột nhiên có cự long trời lên lật thuyền, thuyền đắm, bọn họ chìm xuống biển, sau đó được dòng nước ngầm cuốn tới đây. Còn có vài người nói nhìn thấy dưới biển có hình ảnh yêu ma quỷ quái méo mó... Nhưng Công Tôn nói, đó là ảo giác do trúng độc.

Sau đó, rất nhiều nhân sĩ võ lâm lên Hãm Không Đảo, người khóc người la, cực kì hỗn loạn.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường không chịu nổi, đơn giản lên thuyền, ngồi trên đó vừa chờ vừa thảo luận chuyện hôm nay.

Mấy hôm trước Tiểu Tứ Tử nghe Hoàng nãi nãi nhắc đến Bắc Hải, nghe nói nơi đó đẹp như tiên cảnh còn có sông băng đồng tuyết, có ngân hồ ly. Tiểu Tứ Tử cực kì muốn bắt vài con ngân hồ về nuôi. Hơn nữa gần đây Tùng Giang Phủ rối loạn, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng bận, Tiểu Tứ Tử rất là không vui, liền kéo hai người hỏi: “Miêu Miêu Bạch Bạch, chúng ta đừng ở lại Hâm Không Đảo nữa được không?”

“Sao?” Hai người đều ngẩn người, khó hiểu nhìn Tiểu Tứ Tử: “Không ở Hâm Không Đảo thì đi đâu?”

“Đi Bắc Hải đi!” Tiểu Tứ Tử cười hì hì, trong đầu nghĩ, Bắc Hải không phải là nơi thiên sơn diểu phi tuyệt vạn kính nhân tung diệt sao?! Chắc chắn không có người, không có người đương nhiên không có án mạng! Miêu Miêu Bạch Bạch có thể thoải mái bồi dưỡng tình cảm, đương nhiên... Còn cả cha và Cửu Cửu.[thiên sơn diểu phi tuyệt vạn kính nhân tung diệt : nghìn núi, chim bay hết, muôn lối đi, dấu chân người mất]

“Đến Bắc Hải làm gì?” Triển Chiêu bế Tiểu Tứ Tử lên: “Vụ án ở đây còn chưa phá được.”

Tiêu Lương bưng một đĩa trái cây từ khoang thuyền ra, đi đến gần nghe vậy, cũng nói: “Đúng vậy, vụ án lần này thật phiền phức, không có chút manh mối nào.” [câu này sao quen quá =.=]

“Vụ án nào chứ?” Tiểu Tứ Tử nhăn mũi, đưa tay nắm một lọn tóc của Triển Chiêu, vừa nhẹ nhàng kéo qua kéo lại vừa liếc liếc Bạch Ngọc Đường đang nhìn mặt biển trầm tư bên cạnh.

“Phải... Từ cái chết kì lạ của những người đầu tiên, đến Hải Long Bang bị thiêu trụi, cộng thêm nhiều thuyền tìm kho báu bị đắm như vậy, vụ án này thật sự rất phức tạp.”

“Sao lại xảy ra nhiều chuyện như vậy? Vì danh hay vì lợi?” Tiểu Tứ Tử nghiêng đầu: “Còn có những người đến như vậy, Miêu Miêu, lần này có kho báu sao?”

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn bảo bối: “Tiểu Tứ Tử, cảm thấy giết người không phải vì danh thì là vì lợi sao?”

“Nếu không còn vì cái gì?” Tiểu Tứ Tử nghĩ nghĩ, vỗ tay một cái: “A! Vì tình cảm!”

Triển Chiêu cũng cảm thấy vụ án lần này rất khó hiểu. Xảy ra nhiều chuyện như vậy, lại không có chút manh mối nào của hung thủ, mục đích của hắn rốt cuộc là gì?

Đang trầm tư, đột nhiên Tiểu Tứ Tử đưa tay chỉ về phía trước: “Di di!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn theo ngón tay của Tiểu Tứ Tử, liền thấy Mai di đã ra khỏi phòng từ bao giờ, đứng trên mặt biển xa xa, nhìn về phía này, không cần hỏi... Chắc chắn là đang nhìn Bạch Ngọc Đường.

Hai người đều nhú mày, thời điểm hiện tại trên đảo có rất nhiều người, sao Mai di lại chạy ra đây? Hơn nữa nàng đứng trên mặt biển như vậy, có khi nào sẽ hù chết người khác không?

“Ta đi bảo nàng ta quay về.” Bạch Ngọc Đường xuống thuyền, đi dọc theo bờ biển đến phía sau Mai di, vẫy tay bảo nàng ta quay về.

Mai di đã thấy hắn từ lâu, thấy hắn gọi mình, liền cười chạy đến: “Hân Nhi, ở đây nhiều người quá.”

Bạch Ngọc Đường thấy nàng giẫm lên mặt nước không chút sợ hãi chạy đến, hơi hiểu kì, hỏi: “Người... Đi trên mặt nước đến sao?”

Mai di lắc đầu: “Có đá bên dưới.”

Bạch Ngọc Đường ngồi xuống, dùng dao chọc nhẹ xuống nước, không thấy hòn đá nào.

“Không phải ở đó!” Mai di nắm cánh tay hắn điều chỉnh phương hướng một chút: “Là ở đây.”

Quả nhiên, Bạch Ngọc Đường cảm giác mình chạm trúng thứ gì đó, rất cứng, nhưng nhìn từ trên mặt biển xuống hoàn toàn không thấy.

Bạch Ngọc Đường cảm thấy rất khó tin, “Nó là thứ gì?”

“Là cọc được người ta đóng trước đây!” Mai di cười hì hì nói với Bạch Ngọc Đường: “Là cọc nền bằng đá trong suốt, rất rất cứng chắc.”

“Có thứ này sao?” Bạch Ngọc Đường sững sốt, nghĩ thầm hẳn ở Hãm Không Đảo lâu như vậy, mà chưa từng phát hiện thấy... Nhưng nơi này là vùng nước cạn, không có thuyền neo, cũng không ai chú ý, cho nên không bị phát hiện cũng có thể hiểu được.

“Người vừa nói cọc nền, là cọc nền gì? Do ai đóng?”

“Những người xuống biển vớt bảo bối.” Mai di trả lời: “Trước đây nường đã xuống rất nhiều lần rồi, thấp dần thấp dần xuống, đến tận đáy biển, ven đường có bảo bối!”

“Có chuyện này sao?”

Ngay lúc ấy, Tương Bình không biết từ đâu xuất hiện, đứng cạnh hai người.

“Hay là, người dẫn ta xuống đây một chuyến?” Vừa nói, Tương Bình vừa cởi áo ngoài, chỉ để lại cái khố, muốn xuống nước cùng Mai di.

“Tứ ca!” Bạch Ngọc Đường lo lắng, thân thể Mai di đặc biệt, Công Tôn nói cơ thể nàng ta rất thích hợp để sinh hoạt trong nước, còn Tương Bình chỉ là bơi giỏi, không nên nóng vội mà gặp nguy hiểm.

“Tứ ca, đệ cùng đi.” Vừa khéo Giả Ảnh chạy đến, thấy thế cũng bắt đầu thoát y, “Như vậy có thể canh chừng cho nhau.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu yên tâm hơn một chút.

Mai di nhìn Tương Bình một cái, dường như hơi do dự, nhỏ giọng nói: “Nơi đó là bí mật, không thể nói với người khác, nếu muốn theo, chỉ dẫn mình Hân Nhi đi.”

Triển Chiêu hớn hỏ, chạy đến nói: “Mai di, Hân Nhi của người là vịt lên cạn, thấy nước là chìm.”

Bạch Ngọc Đường phì cười nhìn Triển Chiêu, chỉ có thể nói với Mai di: “Đây là ca ca kết bái của ta, là người nhà.”

“Ừm.” Mai di hiểu rồi, gật gù đầu, nhưng dường như vẫn hơi buồn, bởi vì đến tận bây giờ Bạch Ngọc Đường cũng chưa từng gọi nàng một tiếng nường, có lẽ là giận mẫu thân trước đây đã vứt bỏ hẳn.

“Chúng ta đi thôi.” Tương Bình vốc nước biển vỗ vỗ lên bộ ngực trắng bóng, xuống nước cùng Mai di, Giả Ảnh cũng đi theo.

.

.

Mọi đứng trên bờ lo lắng chờ, Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu vẫn cứ nhìn mình chăm chăm, khó hiểu hỏi: “Người... Làm gì?”

Triển Chiêu đột nhiên khoanh tay, đi vòng vòng quanh Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường bị nhìn tới xù lông, kéo lại: “Miêu Nhi, người nhìn cái gì?”

Triển Chiêu ngửa đầu nhìn nơi khác, miệng lầm bầm: “Không trông nghĩa.”

“Sao?” Bạch Ngọc Đường không hiểu, ngơ ngác nhìn hẳn.

Triển Chiêu lầm rầm: “Tuổi của Mai di đã lớn rồi, tuy rằng nhìn có vẻ trẻ, nhưng cũng đã đi ngàn dặm xa đến tìm người.”

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ: “Miêu, tiếng nường đâu thể gọi lung tung.”

“Không phải vừa gọi rồi đó sao?” Triển Chiêu cãi cùn.

Bạch Ngọc Đường sờ sờ mũi, có vẻ khó xử.

.

Hai người đang nói chuyện, chợt Lôi Thanh Lãng chạy từ phía sau tới: “Xảy ra chuyện gì rồi? Sao lại có nhiều người như vậy?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng nghĩ, lại tới rồi! Lôi Thanh Lãng này tại sao luôn xuất hiện đúng lúc ở đúng những nơi hần không nên xuất hiện vậy?

“Tào Hân đâu?” Triển Chiêu hỏi.

“À, hần đến bến thuyền giúp cứu người rồi.” Lôi Thanh Lãng trả lời, chợt thấy mặt biển nổi lên vài cái bong bóng... Ngay sau đó, Tương Bình và Giả Ảnh trời lên, thở một hơi dài.

“Thật thần kì, bên dưới có một...” Tương Bình chưa kịp nói hết đã thấy Lôi Thanh Lãng, liền thôi không nói nữa, lên bờ lau tóc mặc y phục.

“Mai đi đâu?” Triển Chiêu hỏi Giả Ảnh cũng đang lên bờ.

Vừa dứt lời thì thấy Mai đi đi lên chậm chậm. Nàng ta bước trên cọc đá, cứ như đi trên mặt đất, hơn nữa nàng ta có thể chắt đặc biệt, không hề thở dốc.

Lôi Thanh Lãng cực kì sợ hãi, sắc mặt Mai đi lại tái nhợt thân thể gầy gò, hần nhin không được thét lên: “Quý!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều nhú mày, nghĩ thầm đến mức đó sao, giật mình là hét.

Tương Bình cũng bất mãn: “La hét cái gì? Giữa ban ngày quỷ ở đâu ra?!”

Lôi Thanh Lãng biết mình lỡ miệng, xấu hổ đứng qua một bên, nhưng vẫn rất kiên trì Mai đi. Tiếng hét của hần khiến không ít người chú ý... Những người đó nhìn Mai đi chậm chậm, khe khẽ bàn luận.

Trong đó có vài người thuộc Hà Bang, sắc mặt bọn họ nói rõ rằng đang hoài nghi Mai đi là người phóng hỏa Hải Long Bang, sau đó thì lặng lẽ quay về thuyền của Hà Bang.

Trên biển vừa xảy ra chuyện, đương nhiên người khắp nơi sẽ kéo đến... Đồng Hiểu Điệp đang uống trà trên thuyền, vừa nghe đệ tử bẩm báo rằng trên Hâm Không Đảo có một nữ tử rất kì quái, rất giống nữ quỷ phóng hỏa thiêu Hải Long Bang hôm đó.

Đồng Hiểu Điệp xuống thuyền, trùng hợp thấy được Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đi cùng Mai đi cả người ướt đầm về đảo, chuẩn bị đưa nàng ta đến chỗ Mẫn Tú Tú thay xiêm y.

“Ngũ gia, trên đảo có khách?” Đồng Hiểu Điệp đi tới mấy bước, lên tiếng chào Bạch Ngọc Đường.

Trong lòng Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đều hiểu, cái này gọi là sợ cái gì cái đó đến, nếu chẳng may để người khác nghi ngờ Mai đi là kẻ phóng hỏa đêm đó, chắc chắn sẽ có một trận phong ba lớn.

Đồng Hiểu Điệp đưa mắt đánh giá Mai đi.

Mai đi trốn sau lưng Bạch Ngọc Đường theo bản năng, Triển Chiêu sợ nàng lạnh, bảo một nha hoàn của Mẫn Tú Tú đưa nàng ta về phòng thay y phục trước, sẵn tiện đẩy Bạch Ngọc Đường một cái, bản thân thì đứng bên ngoài đối phó Đồng Hiểu Điệp, “Sao Đồng huynh lại đến đây? Hay là trong đoàn thuyền bị lật cũng có thuyền của Hà Bang?”

Đồng Hiểu Điệp cười gượng mấy tiếng: “Triển huynh sao lại nói thế, chúng ta là kẻ sinh sống trên biển, sao có thể chết đuối chứ.”

“À... Quả thật rất lợi hại.” Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường đã theo Mai đi vào phòng, cũng lười nói chuyện với Đồng Hiểu Điệp, chấp tay sau lưng thong thả đi tới thuyền của bọn Tiểu Tứ Tử, khi này Tiểu Tứ Tử nói Bắc Hải gì đó... Thật ra hần cũng muốn đi, nhưng phá được vụ án này thì phải về phủ Khai phong, đã lâu chưa về, không biết Bao đại nhân thế nào rồi.

Đồng Hiểu Điệp thấy không theo Bạch Ngọc Đường được nữa, liền đi theo Triển Chiêu: “Triển đại nhân, vụ án lần này đã có manh mối chưa?”

Triển Chiêu lắc đầu, cũng đang rất khó xử.

“Ta có một phát hiện, không biết có nên nói không.” Lời Đồng Hiểu Điệp dường như còn có ý nghĩa sâu xa nào đó.

“Đương nhiên rồi.” Triển Chiêu nhướn mày: “Đồng huynh cứ nói đừng ngại, ta rửa tai lắng nghe.”

.
...
.

Gác chuyện Triển Chiêu và Đồng Hiểu Điệp lại không nói, Bạch Ngọc Đường đưa Mai đi vào biệt viện, nàng ta muốn kéo Bạch Ngọc Đường vào theo, Bạch Ngọc Đường đương nhiên không chịu đi: “Người thay y phục đi, ta chờ bên ngoài.”

“Sợ cái gì, là mẫu thân.” Mai đi bật cười, Bạch Ngọc Đường thì xấu hổ, nghĩ thầm mẫu thân thì ta cũng không có hứng thú xem, may mà Mai đi chịu đi vào sau bình phong, một tiểu nha đầu che miệng cười trộm cũng theo vào, Bạch Ngọc Đường đứng bên ngoài đợi, uống trà hạ nhân dâng lên.

Đợi một lúc, Bạch Ngọc Đường hỏi một nha hoàn phụ trách trông cửa: “Mai đi làm sao ra được?”

Nha hoàn hơi xấu hổ: “Ngũ gia, khi nãy trên đảo rối loạn, nghe nói rất nhiều người chết, cho nên mọi người đều ra giúp cứu người, chúng nô tỳ rất lo lắng, hơn nữa Mai đi còn đang ngủ, cho nên liền khóa cửa ra ngoài.”

“Các người nghe có tiếng la có rất nhiều người chết?” Bạch Ngọc Đường đưa tay nhẹ nhàng sờ cằm, người trên Hãm Không Đảo luôn rất có quy tắc, cho dù có xảy ra chuyện gì, cũng sẽ không la hét những thứ khiến lòng người hoảng loạn như vậy.

Không lâu sau, Mai đi thay y phục xong đi ra, Bạch Ngọc Đường vội hỏi: “Mai đi, ai thả người ra?”

“Là hắc!” Mai đi thẳng thắn trả lời.

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, quả nhiên trên Hãm Không Đảo có gian tế sao, hỏi tiếp: “Hắc là ai?”

“Là người thả nường ra!” Mai đi trả lời.

Bạch Ngọc Đường cảm thấy chạy tới chạy lui rồi cuộc lại chạy về chỗ cũ, hơi bất đắc dĩ: “Ta biết, ý ta là, người thả người ra là ai?”

“Thì chính là người thả nường ra!” Mai đi thật thà đáp.

Bạch Ngọc Đường ghen lời, tiểu nha hoàn đứng bên cạnh nghe thấy thế, đảo mắt một cái, đi đến hỏi: “Mai đi, ý Ngũ gia là, là ai thả người ra khỏi phòng?”

“À...” Mai đi gật đầu: “Là người thả ta ra trước đây!”

“Trước đây?” Bạch Ngọc Đường ngăn người, khi Mai đi được cứu lên, trên tay bị xích, có thể trước đây đã từng bị ai giam giữ.

Hơi gật đầu, Bạch Ngọc Đường hỏi Mai đi: “Dung mạo người đó thế nào, miêu tả lại một chút!”

Trên mặt Mai đi hiện ra vẻ sợ hãi, lắc đầu, nhìn quanh, dường như đang hoảng sợ.

“Mai đi?” Tiểu nha hoàn đứng bên cạnh hỏi giúp: “Người nói cho Ngũ gia biết dung mạo người đó thế nào, đừng sợ, không ai dám xông lên Hãm Không Đảo chúng ta!”

Mai đi do dự một lúc, thấp giọng nói: “Hắc... Mặc toàn thân đen, mặt quỷ, biết bay, rất lợi hại!”

Bạch Ngọc Đường vừa nghe tới hai chữ “mặt quỷ” đã nhin không được cười lạnh một tiếng, lại là mặt quỷ, xem ra nếu muốn phá vụ án này, nhất định phải tìm được quỷ diện nhân ấy.

Nhưng lần này, Bạch Ngọc Đường không khỏi nghi ngờ, vì sao lại thả Mai đi ra? Lần thứ nhất quý diện thả Mai đi, để nàng ta lên Hãm Không Đảo, lần thứ hai thả Mai đi, để người khác biết nàng ta đang ở trên Hãm Không Đảo, rốt cuộc có âm mưu gì!

.

...

.

“Người nói cái gì?”

Triển Chiêu nghe Đồng Hiểu Diệp nói xong, giật mình: “Thật sao?!”

Đồng Hiểu Diệp cười gât đầu: “Triển đại nhân, đại nạn đến rồi.”

75. Q.3 - Chương 22: Tình Lộ Vô Nhai (đường Tình Không Điểm Dừng)

Đồng Hiểu Diệp chỉ nói với Triển Chiêu một chuyện: Căn cứ theo kinh nghiệm nhiều năm sinh sống trên biển của bọn hắn, có thể nhìn ra được tình trạng vùng biển này thời gian gần đây rất lạ. Chẳng may... Hắn nói nếu như chẳng may, tòa Yêu Thành kia chìm xuống biển, kết quả có thể là trận sóng thần cực lớn. Đến lúc đó, đừng nói là Hãm Không Đảo, Hà Bang, thậm chí cả Tùng Giang Phủ cũng có khả năng bị nhấn chìm.

Lời này nói ra rất ghê người, nhưng thần sắc của Đồng Hiểu Diệp khi nói rất nghiêm túc: “Triển đại nhân, ngài thử chú ý xem, gần đây thú hoang trên đảo đều bắt đầu chuyển chỗ, đặc biệt là chuột, đã lâu không thấy con nào.”

Triển Chiêu nhú mày.

Sau khi Đồng Hiểu Diệp vớt lại những lời này, thì vỗ nhẹ lên vai Triển Chiêu: “Hy vọng chỉ là ta nghĩ nhiều.” Nói xong thì đi.

.

.

Triển Chiêu ngốc mặt đứng tại chỗ, trước đây khi hắn ở Nam Hải đã từng gặp sóng thần. Ngọn sóng cao như núi ập xuống, không còn một ngọn cỏ sống... Sức mạnh đó tuyệt đối không phải thứ con người có thể ngăn được. Dân cư trong Tùng Giang Phủ rất đông, nếu chẳng may đại nạn ập đến chắc chắn sẽ có rất nhiều người mất mạng, nên làm thế nào mới tốt?

“Huynh đệ?”

Triển Chiêu đang phát ngốc, cảm giác có người vỗ vai mình một cái, quay đầu, liền nhìn thấy Tương Bình đứng bên cạnh: “Con hồ ly Đồng Hiểu Diệp nói cái gì với đệ rồi?”

“Hồ ly?” Triển Chiêu hơi ngạc nhiên.

Tương Bình nhẹ nhàng phẩy quạt, quan sát Triển Chiêu một lúc, cười mấy tiếng: “Nếu có gì nghĩ không thông, thì đi tìm Ngọc Đường thương lượng đi.”

“Ý huynh là... Tìm Bạch huynh thì có thể tìm được cách giải quyết?”

“Không phải là lão ngô có thể giải quyết, mà là đệ và lão ngô cộng lại, cho dù là chuyện gì cũng có thể giải quyết!”

Tương Bình cười khà khà: “Hai đệ, tính cách cực khác nhau, nhưng quan trọng là hợp ý, lấy dài bù ngắn vô địch thiên hạ.” Nói xong thì cũng không hỏi thêm gì, quay đi.

Triển Chiêu đứng tại chỗ nhìn Tương Bình đi, xoay người, vào phòng tìm Bạch Ngọc Đường.

.

Tương Bình nhàn nhã đi dạo trên bờ biển, nhìn về phía hòn đảo đen thẳm ngoài xa.

Ngay lúc ấy, Công Tôn đã trị xong cho phần lớn người bị thương, đang bế Tiểu Tứ Tử đi dạo trên bờ biển.

Tương Bình đột nhiên cười cười: “Vị trí biệt viện của vương gia ở Tùng Giang Phủ dường như là nơi có địa thế cao nhất.”

Công Tôn gật nhẹ đầu: “Phải.”

Tương Bình nhìn Công Tôn: “Tiên sinh đang lo lắng chuyện gì sao?”

Công Tôn cũng nhìn về phía hòn đảo ngoài khơi, nhẹ thở dài: “Hy vọng chỉ là ta nghĩ nhiều.”

Triển Chiêu đi vào biệt viện, thấy Bạch Ngọc Đường đang ngồi trong sân tay cầm chén trà cúi đầu trầm tư, biết hẳn nhất định hẳn đã hỏi được chuyện gì, liền đi đến ngồi xuống bên cạnh.

“Về rồi sao?” Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu lên nhìn hắn.

“Hỏi được chuyện gì rồi?” Triển Chiêu tự rót trà.

“Không phải vô tình mà Mai di xuất hiện ở đây.” Sắc mặt Bạch Ngọc Đường rất nghiêm túc: “Có người trong bóng tối thả nàng ta ra, bảo nàng ta đến đây, nói ta là nhi tử của nàng ta. Khi này cũng là có người thả Mai di ra, để mọi người nhìn thấy...”

“Mục đích là gì?” Triển Chiêu cũng nghe ra ý Bạch Ngọc Đường, Mai di là một con cờ rất quan trọng.

“Không biết, chỉ biết kẻ thả nàng ta là một quỷ diện nhân.” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu: “Ta rất muốn bắt được hắn, nếu thành công, có lẽ mọi bí mật đều có thể được giải thích rõ ràng.”

Triển Chiêu cũng gật đầu, đột nhiên hỏi Bạch Ngọc Đường: “Người cảm thấy Đồng Hiểu Diệp là người thế nào?”

Bạch Ngọc Đường ngẩn người, vấn đề của Triển Chiêu có hơi lạc, nghĩ nghĩ, trả lời: “Giả ngây giả dại.”

“Hắn?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Cảm giác của ta về hắn, có phần giống Lôi Thanh Lãng.”

“Là hai người hoàn toàn khác nhau mà?” Triển Chiêu không thông: “Một khôn khéo giỏi giang, một yếu ớt nhất gan.”

“Không phải là ngoại hình.” Bạch Ngọc Đường nhún vai một cái: “Lần đầu tiên ta thấy Triệu Phổ cảm thấy rất có khí phách anh hùng, thêm chút duy ngã độc tôn. Lần đầu tiên thấy Công Tôn, cảm giác hấn trí tuệ hơn người... Từ nhỏ đến lớn ta phân biệt người khác bằng ấn tượng đầu tiên. Ít nhất cho đến nay, ta chưa từng nhìn lầm người. Cảm giác Tào Hân gây cho ta là có chuyện giấu diếm, người giang hồ thì đều có lòng tham, còn Lôi Thanh Lãng và Đồng Hiểu Diệp, ta chỉ có thể nói là giả ngây giả dại.”

“Mai di thì sao?” Triển Chiêu hiểu kì.

Bạch Ngọc Đường lưỡng lự một lúc: “Rất kì lạ, giống Tiểu Tứ Tử.”

“Sao?” Triển Chiêu không hiểu: “Hai người đó sao lại giống nhau?”

“Cảm giác của ta về bọn họ là, chưa từng và cũng sẽ không bao giờ làm hại ai.” Bạch Ngọc Đường đặt chén trà xuống: “Cho nên ta tin lời nàng ta nói.”

“Ô...” Triển Chiêu nghĩ nghĩ, tự chỉ vào mũi mình: “Vậy còn ta?”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, không nói gì, tự rót thêm chén trà.

“Ta thì thế nào?” Triển Chiêu áp sát tới nhìn chăm chăm vào mắt hắn: “Người vừa nhìn thấy lần đầu tiên đã ghét ta rồi sao? Không phải người ghét người của quan phủ nhất sao?”

Bạch Ngọc Đường nhếch mép: “Người muốn nghe thật?”

“Phải!” Triển Chiêu gật đầu rất là nghiêm túc.

“Người đoán thử xem.”

“A... Hào hiệp chính nghĩa?”

Bạch Ngọc Đường bật cười, nhìn nơi xa.

“Không phải sao?” Triển Chiêu lại nghĩ nghĩ: “Kiên cường chính trực?”

Bạch Ngọc Đường tiếp tục nhìn nơi xa.

“Cũng không phải sao?” Triển Chiêu nghĩ thầm chẳng lẽ lần đầu tiên thấy mình con chuột này đã có ấn tượng không tốt...

“Vậy... Thích xen vào chuyện thiên hạ?” Triển Chiêu lại thử một câu.

“Cái đó là Tảo Đa Đa.” Bạch Ngọc Đường lắc đầu.

Triển Chiêu bỏ cuộc, phó thác cho số phận, hỏi: “Được rồi, người nói đi, cái gì ta cũng chịu được.”

Bạch Ngọc Đường quay lại nhìn hắn một lúc lâu.

“Này, mau nói đi.” Triển Chiêu vươn thẳng cổ, dù sao thì bước tới một đao bước lui cũng là một đao.

Sắc mặt Bạch Ngọc Đường dịu lại một chút, khép hờ hai mắt, thấp giọng nói: “Độc nhất vô nhị.”

Triển Chiêu cảm giác trong đầu “Ầm” một tiếng lớn, dường như đã bị xô ngã rồi, mở to hai mắt nhìn hắn...

.

.

Tiêu Lương vừa vào sân đã bị Tiểu Tứ Tử ôm kéo lại... Trốn sau cửa viện len lén nhìn vào trong.

Trong sân, dưới cây mai đại thụ nở ngập hoa trắng, bên bàn, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ngồi đối diện, hai người cách nhau rất gần... Rất gần.

Tiểu Tứ Tử đột nhiên nghiêng rằng, sốt ruột: “Mau hôn đi!”

Tiêu Lương đứng bên cạnh ngơ ngác: “Cẩn Nhi, làm gì vậy?”

Tiểu Tứ Tử “Hừ” một cái, nắm tay cổ vũ Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu!

Nhưng, một lúc lâu sau, đến khi một trận gió lạnh thổi qua, làm mai trắng tràn xuống, hai người kia bị làn mai trắng gọi tỉnh, cùng xoay mặt sang phía khác.

“Ai nha!” Tiểu Tứ Tử giậm chân sốt ruột: “Đáng ghét!”

Tiêu Lương sợ chân bảo bối đau, vội an ủi: “Cẩn Nhi, giận chuyện gì vậy.”

“Ngốc ngốc!” Tiểu Tứ Tử rất không hài lòng.

Âm thanh lớn như vậy, đương nhiên Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nghe thấy.

Triển Chiêu quay đầu lại nhìn: “Cả hai làm gì đó?”

“A.” Tiêu Lương ngẩng đầu lên nói: “Triển đại ca, tiên sinh và sư phụ nói, nha dịch của Tùng Giang Phủ vừa mang thư đến nói tìm được thi thể của Thanh Long Vương, tiên sinh sắp đi nghiệm thi, hỏi hai người có đi không.”

Lúc này Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường mới nhớ tới trước đây đã tìm gặp thi thể hắn, suýt chút đã quên.

Nhìn nhau một cái, không chờ Triển Chiêu mở miệng, Bạch Ngọc Đường lắc đầu: “Hai đứa đi đi, chúng ta còn có việc phải làm.”

“Dạ.” Tiêu Lương gật đầu, kéo Tiểu Tứ Tử đi, Tiểu Tứ Tử liên tục quay đầu lại tròng hai người.

Triển Chiêu buồn bực: “Tiểu bại hoại lại làm sao vậy?”

Bạch Ngọc Đường chỉ cười nhẹ: “Có lẽ đang giận tên ngốc nào đó.”

“Tiểu Tứ Tử mà cũng giận người khác ngốc sao?” Triển Chiêu rất hưng phấn.

Bạch Ngọc Đường lắc đầu hơi bất đắc dĩ: “Cũng đúng thôi... Khi những người thông minh ngốc, thì còn kinh hoàng hơn cả loại ngu ngốc nhất trong ngu ngốc.”

Triển Chiêu hí mắt nhìn hắn: “Người ám chỉ ai?”

Bạch Ngọc Đường đặt chén trà xuống, cười đến thoát tục, “Ta.”

Triển Chiêu chỉ nhớ được khi đó nụ cười mỹ diệu của Bạch Ngọc Đường lại hiện ra vẻ rất bất đắc dĩ.

“Tiếp theo người định làm gì.” Bạch Ngọc Đường chuyển đề tài, bầu không khí cũng thay đổi.

Triển Chiêu thở dài một hơi: “Muốn tìm quỹ diện nhân, không manh mối; Muốn đến Yêu Thành, không bản đồ; Muốn tìm Nguyệt, không tìm thấy... Muốn làm gì đó, nhưng lại chẳng làm được gì.”

Bạch Ngọc Đường im lặng một lúc: “Cũng không hẳn vậy.”

“Sao?” Triển Chiêu thấy hắn có biện pháp, lập tức lên tinh thần: “Người có manh mối?”

“Có một người có lẽ biết gì đó.” Bạch Ngọc Đường cầm đao đứng lên: “Chúng ta đi Tùng Giang Phủ tìm một người.”

“Ai vậy?” Triển Chiêu hiếu kì.

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn hắn: “Hong nhan tri kỉ.”

.

...

.

Thuyền của hai người đến Tùng Giang Phủ, lần này không đi vào trị trấn, mà đến bắc thành.

Vùng bắc thành của Tùng Giang Phủ có rất nhiều nhà cũ thấp bé. Vùng nào cũng có một nơi hỗn tạp như thế này... Bắc thành chính là nơi dân lang bạt, khát cái, kỹ nữ lưu manh tập hợp.

Bạch Ngọc Đường dẫn Triển Chiêu đi vào một con đường cũ tên là Kim Ngọc Phường.

Triển Chiêu nhìn quanh, đều là gánh hát sông bạc, người đầy đường, toàn là đạo tặc. Tuy biết thân là người giang hồ thì không thể chưa từng đến những nơi thế này, nhưng Triển Chiêu vẫn không thể kết nối hình ảnh công tử tao nhã của Bạch Ngọc Đường với nơi này được.

Hai người đi sâu vào, sau đó rẽ trái... Đi tiếp vào một ngõ nhỏ.

Cuối con ngõ có một tòa nhà, có thể thấy được một tòa lầu nhỏ hai tầng bên trong, không đề tên, chỉ có một cánh cửa gỗ, có tiếng đàn truyền ra, dường như có người đang đánh đàn.

Gõ nhẹ cửa, Bạch Ngọc Đường đứng bên cạnh chờ.

Một lát sau, một tiểu nha hoàn thò đầu ra nhìn: “A! Ngũ gia!”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, hỏi: “Trầm Nhan có trong đó không?”

“Có có!” Tiểu nha hoàn vội dẫn đường vào trong: “Ngày nào tiểu thư cũng nhắc ngài.”

Mi mắt Triển Chiêu chợt giật giật, có thật không vậy, ngày nào cũng nhắc...

Nhưng Triển Chiêu cũng đã từng nghe nói về Trầm Nhan này. Trầm Nhan không phải nữ tử bình thường, mà là người thuộc giới giang hồ nhưng lại cực kì bí ẩn, là truyền nhân duy nhất của Thần Cơ Lão Nhân Ngô Quý Tử. Người được gọi là Thần Cơ Lão Nhân, là một người cực giỏi thiết kế các cơ quan ám khí, nghe nói khi hắn còn sống, các hầu tước, thậm chí của hoàng thất đều mời hắn thiết kế hầm mộ. Trầm Nhan cũng là một cao thủ, nhưng tính tình kì lạ không thích chui vào những nơi dơ bẩn, thà là ở nhà đàn hát.

Triển Chiêu biết Bạch Ngọc Đường đến tìm Trầm Nhan tất nhiên là để hỏi thăm chuyện kho báu trong Yêu Thành.

.

.

Hai người vừa vào sân, lập tức trên lầu có tiếng hờn dỗi: “Người đưa người khác đến làm gì? Không dám đi một mình sao!”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đều ngơ ngác ngẩng đầu, liền thấy một nữ tử đứng dựa trên vi lan.[lan can]

Triển Chiêu ngửa mặt nhìn, cô nương kia đứng ngược sáng cho nên hắn không thấy rõ... Nhưng nhìn thân hình cùng mái tóc dài, có lẽ là một mỹ nhân?

Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu nhìn nàng ta, thấp giọng hỏi: “Không tiện sao?”

“Đúng vậy.” Trầm Nhan chống cằm lắc đầu: “Không tiện!”

Bạch Ngọc Đường cúi xuống nói với Triển Chiêu: “Vậy hôm khác chúng ta đến.”

“Ha...” Triển Chiêu cũng gật đầu, hai người vừa định xoay người đi thì một chén trà từ bên trên bay xuống.

Người bị ném là Triển Chiêu, cũng may tay chân hắn nhanh nhẹn. nghiêng người chụp lấy chén trà, khó hiểu ngẩng đầu lên nhìn... Một ấm trà bay xuống.

Triển Chiêu nghĩ thầm tính tình cô nương này nóng nảy vậy sao? Móc chân lên một cái, nhẹ nhàng đỡ lấy ấm trà, tiếp tục hiếu kì ngửa mặt lên nhìn. Dưới ánh nắng ánh mắt hắn phát ra ánh kim nhàn nhạt, lại thêm khoe miệng trời sinh lúc nào cũng mỉm cười, mang đến vẻ ôn hòa khó tả.

“Ô...” Đường như Trầm Nhan bắt đầu có hứng thú với Triển Chiêu, hỏi Bạch Ngọc Đường: “Người tìm đâu ra một người hoạt bát như thế vậy?”

Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ Triển Chiêu: “Hắn là Triển Chiêu.”

“Sao?” Có vẻ như Trầm Nhan không dám tin: “Sao lại gầy như thế, sao lại trẻ tuổi tuần tú như thế? Không có thiên lý!”

Triển Chiêu nghe đến ghen ngào, chẳng lẽ mình phải vừa béo vừa già vừa xấu mới là có thiên lý sao?

“Ta có chuyện muốn hỏi, rốt cuộc người có tiện không?” Bạch Ngọc Đường hỏi rất bình thản.

Triển Chiêu âm thầm lau mồ hôi, nghĩ thầm thì ra Bạch Ngọc Đường nói thật, hắn quả thật là gốc không chịu nổi! Nha đầu này rõ ràng đang làm nũng vì hắn đã lâu không đến, mà khi đến lại dẫn theo người khác, lẽ ra Bạch Ngọc Đường phải an ủi vài câu mới đúng, dù sao cũng có việc cần nhờ người ta, sao lại không hiểu phong tình như thế? Tên này quả thật không liên quan đến cái danh phong lưu thiên hạ, chỉ là tội lỗi của khuôn mặt thôi!

Có vẻ như Trầm Nhan đã quen rồi, bất đắc dĩ thở dài: “Được rồi, lên đi, ngoài người ra còn ai từng vào tiểu lầu của ta chứ.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu dẫn Triển Chiêu vào.

“Ai!” Trầm Nhan xua tay, chỉ vào Triển Chiêu: “Người không được vào!”

Triển Chiêu không hiểu: “Vì sao?”

“Tiểu lâu của ta chỉ tiếp đãi Bạch Ngọc Đường!” Trầm Nhan thản nhiên cười: “Người khác, dù là ai cũng không được vào!”

Triển Chiêu híp mắt: “Vì sao?”

“Người quản được sao? Đây là quy tắc hành tẩu giang hồ của bản cô nương!” Trầm Nhan nghĩ thầm, có khi Bạch Ngọc Đường lừa mình không? Nàng vẫn luôn nghĩ Triển Chiêu là một vị đại hán cao to, đội trời đạp đất, thân cao tám thước cường tráng vạm vỡ, sức dời núi lấp sông khí thế hơn người... Sao lại là một tiểu bạch kiểm thế này!

Tuy rằng Triển Chiêu không có ngoại hình giống trong tưởng tượng của cô nương kia, nhưng tính tình cũng rất thoải mái. Hơn nữa, hắn đường đường là Nam Hiệp, đầu thế xông vào tiểu lâu của một cô nương, nếu tin này truyền ra thì không được hay lắm, tuy là không vui... Nhưng thôi cứ ở trong sân chờ vậy. Sau đó thì xoay người đến bàn đá ngồi xuống, cầm bình trà tự rót trà uống, dù sao thì dựa theo cách đãi khách của nơi này, có lẽ sẽ không ai đến rót trà cho hắn.

Bạch Ngọc Đường nhìn hắn một cái, nói với Trầm Nhan: “Con mèo này rất nhỏ mọn, người không sợ sau này nếu đụng đến quan phủ hắn sẽ gây khó dễ người sao?”

Triển Chiêu há hốc, nghĩ thầm Bạch Ngọc Đường người dám nói xấu ta, ta là người như vậy sao?

“Được rồi! Ta sớm nghe nói gần đây người có một huynh đệ tốt, tốt đến nỗi như hai mà một, bản cô nương nhường hắn không phải được rồi sao?” Nói xong, xoay người.

Triển Chiêu chợt thấy bóng tay áo vung lên, Trầm Nhan đáp xuống cạnh bàn, ngồi xuống trước mắt hắn, gọi nha hoàn: “Ngọc Nhi, đi lấy rượu đến.”

“Dạ!” Tiểu nha hoàn tên Ngọc Nhi lập tức chạy.

Không biết có phải do Triển Chiêu nghĩ nhiều không, nhưng tiếng “Ngọc Nhi” này mang đến cảm giác rất đặc biệt.

Bạch Ngọc Đường cũng ngồi xuống.

Trầm Nhan chống cằm hỏi hắn: “Người muốn hỏi gì?”

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn Triển Chiêu, Triển Chiêu mở miệng: “Yêu Thành.”

Trầm Nhan nhú mày, bỗng nhiên nhìn Bạch Ngọc Đường: “Người có người trong lòng rồi?”

Bạch Ngọc Đường sững sốt.

“Khụ khụ...” Triển Chiêu bị sắc nước trà, ho khan vài tiếng, bưng chén nhìn hai người.

“Nói!” Trầm Nhan hung hăng nhìn chằm chằm Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường xoa xoa trán, hiển nhiên đây không phải lần đầu gặp tình cảnh này, Triển Chiêu với tay lấy một trái quýt ăn, thì ra con chuột này đúng như trong truyền thuyết, rất được yêu thích! Có lời đồn là trời nam biển bắc đâu đâu cũng có nữ nhân đuổi theo đòi gả cho hắn.

Trầm Nhan thấy Bạch Ngọc Đường không trả lời, lại liếc mắt nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu ăn hết nửa trái quýt, không cẩn thận bị chua ê răng, nhú mày nhìn về phía nàng.

“Có hay không!” Trầm Nhan hỏi dồn.

Bạch Ngọc Đường thì thản nhiên gật đầu: “Có.”

Trầm Nhan vừa nghe xong lập tức mở to hai mắt: “Nhưng trước đây người chưa từng nói có!”

Bạch Ngọc Đường nhún vai một cái: “Mới có.”

“Đã thành thân chưa?” Trầm Nhan vội hỏi: “Ai?”

Bạch Ngọc Đường cười bất đắc dĩ: “Người hỏi làm gì.”

“Ta giết ả!” Trầm Nhan trừng mắt, Triển Chiêu giật mình một cái, nghĩ thầm: Không phải chứ?

Bạch Ngọc Đường thản nhiên lắc đầu: “Mười người như ngươi cũng đánh không lại một mình người đó.”

Triển Chiêu với tay lấy trái nhãn.

“Ngươi nói vậy, trên giang hồ nữ nhân có võ công tốt như vậy đều đủ tuổi làm mẫu thân ngươi rồi.” Đường nhiên Trầm Nhan không tin.

Bạch Ngọc Đường nhướn mày một cái: “Ai nói người đó là nữ?”

“Khụ khụ...”

Vừa mới dứt lời, Triển Chiêu đột nhiên đấm ngực... Nuốt mất cái hột nhãn rồi...

76. Q.3 - Chương 23: Giả Diện Chân Tâm (mặt Giả Tình Thật)

Bạch Ngọc Đường nhàn nhã nói ra một câu như vậy, hiệu quả lại cực kì kinh người.

Triển Chiêu bị nghẹn hột nhãn, Trầm Nhan há hốc mồm, một lúc lâu sau vẫn không nói được lời nào.

Bạch Ngọc Đường lại rất thản nhiên, vừa đưa một chén trà cho Triển Chiêu đang ra sức vỗ ngực bên cạnh vừa hỏi Trầm Nhan: “Bây giờ nói chuyện nghiêm túc được chưa?”

“Khụ khụ...” Trầm Nhan khụ một tiếng, xoa xoa mặt, tự buồn bực sao tim mình lại đập nhanh như vậy chứ? Nhưng khi đưa mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, lại nghĩ, không phải đâu! Cũng không phải nàng ta chưa từng gặp những nam nhân thích nam nhân, nhưng Bạch Ngọc Đường không giống như vậy! Có khi nào hắn cố ý nói vậy để mình bỏ qua không?

Trầm Nhan càng nghĩ càng thấy có lý, cho nên muốn thử lại một lần nữa.

Triển Chiêu vừa mới nuốt được cái hột nhãn xuống, thở thở, ôm chén uống trà, uống một ngụm lại thấy không được, đổi sang uống rượu, hắn đang cần được an ủi.

Bạch Ngọc Đường vờ như không thấy đáng vẻ hắn luống cuống tay chân, nhin không cười.

Trầm Nhan hoàn toàn không chú ý tới Triển Chiêu, trong đầu đầy mấy thứ nam nhân nữ nhân lung tung gì đó, bình tĩnh lại một chút, hỏi Bạch Ngọc Đường: “Là ai?”

Bạch Ngọc Đường hơi nhíu mày, ngẩng đầu lên nhìn nàng ta: “Ngươi hỏi làm gì?”

“Ta...” Trầm Nhan cũng không biết trả lời thế nào: “Nói tóm lại ngươi phải nói tên tuổi rõ ràng của hắn ra, nếu không ta không tin!”

Bạch Ngọc Đường thản nhiên đáp: “Tin không tùy ngươi, ta không quan tâm.”

“Ngươi...” Trầm Nhan tủi thân: “Vô tâm vô tình! Sớm muộn gì cũng gặp báo ứng!”

“Khụ khụ.” Triển Chiêu nghe nàng ta nguyên rủa Bạch Ngọc Đường sẽ gặp báo ứng, không im lặng được, xen mồm: “Cái đó, tình cảm không phải chuyện giang hồ, báo ứng hay không đâu thể nói được.”

“Ngươi biết cái gì?” Trầm Nhan chực khóc: “Ngươi thử hỏi hắn xem, hắn xem chân tâm của người khác là gì? Biết bao người vì hắn mà tan nát cõi lòng rồi? Không có lương tâm!”

Triển Chiêu nhỏ giọng lầm bầm: “Cái đó cần cả hai người cùng nguyện ý mới được.”

Trầm Nhan hí mắt nhìn hắn: “Hai người là huynh đệ tốt, đương nhiên sẽ nói giúp hắn rồi! Lũ nam nhân thói các ngươi đều như nhau cả.”

Triển Chiêu ôm chén, nghiêm mặt nói: “Ta và Bạch huynh không có thói, rất thơm.”

“Khụ...” Lần này đến Bạch Ngọc Đường sặc, tay cầm chén vừa ho vừa dùng vẻ mặt bội phục nhìn Triển Chiêu.

Trầm Nhan giận đến trắng mặt: “Ta không nói chuyện với ngươi, quạ trong thiên hạ con nào cũng đen!”

Triển Chiêu cảm thấy cô nương này có xu hướng mất lý trí rồi, nhìn nhìn sang hướng khác, tiếp tục làm bầm, “Không đen, trắng lắm.”

“Sao lại có người thích nói nhảm như người chứ!” Trần Nhan giận dữ trừng Triển Chiêu.

Triển Chiêu nghĩ nghĩ, lắc đầu: “Cái đó còn phải xem xem đang nói chuyện với ai, phần lớn thời gian ta rất nghiêm túc...” Nói nói một lúc Triển Chiêu lại cảm thấy vô nghĩa, có lẽ hôm nay mình bị đả kích hơi nặng, không được bình thường.

“Được!” Trần Nhan nói xong tiếng này thì rút một thanh đoản kiếm trong tay áo ra, “Hôm nay để lão nương mở mang một chút xem Nam Hiệp Triển Chiêu có bao nhiêu lợi hại!”

Triển Chiêu đang ôm bình rượu định tự rót thêm một ly thì thấy Trần Nhan chém tới.

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ lắc đầu, tiếp tục uống rượu xem náo nhiệt.

Triển Chiêu xoay mặt tránh, tiếp tục rót rượu, miệng nói: “Cô nương, chúng ta ngồi xuống nói chuyện đi, động thủ dễ mất hòa khí.”

“Ai hòa khí với người, cô nãi nãi hôm nay khí giận đầy bụng!” Nói xong, Trần Nhan xoay cổ tay một cái, kiếm lướt thẳng đến cổ Triển Chiêu, khi lưỡi kiếm đến sát bên cổ, Triển Chiêu đưa tay búng nhẹ mũi kiếm một cái.

Trần Nhan kinh hãi, cổ tay tê rần, lùi về sau mấy bước, kiếm rơi xuống đất, Triển Chiêu phẩy nhẹ tay áo một cái, bảo kiếm xoay một vòng trong không trung, lao thẳng về phía Trần Nhan. Nàng ta sợ đến suýt chút nữa la ra tiếng, biết bản thân đã chọc trúng đại cao thủ, hôm nay có lẽ sẽ mất mạng... Nhưng lại nghe một tiếng “Keng”, kiếm chui vào vỏ.

.

.

Rất lâu sau, Trần Nhan mới hoàn hồn lại, không dám coi thường Triển Chiêu như trước nữa, hóa ra cao thủ vốn có nhiều loại, vẫn còn loại chân nhân không lộ tướng như thế này.

Chăm chú quan sát Triển Chiêu, Trần Nhan lại cảm thấy hần thật thanh tú ôn hòa, không có mấy phần tà khí lại bạc tình như Bạch Ngọc Đường, hần rất hòa nhã, không hề thua kém Bạch Ngọc Đường!

Trần Nhan nghĩ nghĩ, ai, nam nhân như Bạch Ngọc Đường, loại nữ nhân nào có thể chịu được chứ, ngày nào cũng có một bầy oanh oanh yến yến đuổi theo, không khi nào được yên ổn. Triển Chiêu thì rất không tồi, công thành danh toại, lại thêm khuôn mặt đứng đắn dễ gây cảm tình. Tính tình cũng ấm áp hay cười, vừa nhìn đã thấy vui, ở bên cạnh hần chắc chắn rất thú vị, hơn nữa có vẻ hần rất biết chăm sóc người khác.

Trần Nhan là nữ giang hồ, cảm thấy hay là hỏi thử xem Triển Chiêu đã có người trong lòng chưa, có hứng thú với mình không, có hứng thú thì thành một đôi đi. Vốn dĩ nàng ta chỉ muốn thử, nhưng hôm nay bị đả kích, hơi sốt ruột, trong đầu ghen đầy nam nhân nữ nhân gì đó, vừa mở miệng đã hỏi Triển Chiêu: “Triển đại hiệp, ngài thích nam nhân hay nữ nhân?”

“Phụt...” Triển Chiêu không đề phòng, phun hết trà trong miệng lên mặt Trần Nhan.

Bạch Ngọc Đường tiếp tục uống rượu.

Triển Chiêu hoảng hốt, hần không mang khăn theo, hiện tại mặt Trần Nhan đầy nước trà, trên má còn được điểm thêm hai mảnh lá trà. Hần vội đưa tay chụp lấy một mảnh khăn đưa lên, định giúp Trần Nhan lau mặt, nhưng không biết đó là khăn chuyên dụng để nha hoàn lau bàn, đầy mùi nấm mốc.

“Phi phi!” Trần Nhan nhảy dựng lên, dùng tay áo lau mặt, khóc lóc nói Triển Chiêu khi dễ mình, sau đó chạy lên lầu.

.

.

Triển Chiêu xấu hổ nhìn Bạch Ngọc Đường, qua một lúc mới nói: “Bạch huynh, đầu vị bằng hữu này của huynh dường như có vấn đề...”

Bạch Ngọc Đường cầm một mũi quạt lên nhét vào miệng Triển Chiêu: “Chỉ đi thay y phục thôi, có lẽ một lát nữa lại trở ra.”

“Thật sao?” Triển Chiêu nghĩ thầm thế này ít nhất cũng phải khóc hai canh giờ, vượt qua nhanh vậy sao?

“Phải.” Bạch Ngọc Đường gật nhẹ đầu: “Có những nữ nhân giận dữ thì tự mình khóc, có những nữ nhân giận dữ thì làm cho người khác khóc.”

Triển Chiêu chớp chớp, chợt trong tiểu lâu truyền ra tiếng đập vỡ “Bình bình bang bang”, kèm theo tiếng Trầm Nhan mắng người: “Nam nhân thối, nam nhân thối!” Âm thầm gật đầu, Trầm Nhan là loại thứ hai!

Âm thanh càng lúc càng lớn, tính tình Trầm Nhan thật không thường.

Triển Chiêu vô thức thở dài, nghĩ thầm nữ nhân quả là khó đoán, cùng các nàng qua một đời còn không bằng cùng Bạch Ngọc Đường... Nghĩ đến đây, lại xấu hổ, cảm thấy suy nghĩ như thế sẽ bôi nhọ huynh đệ hân. Xoay mặt, thấy Bạch Ngọc Đường đang nhìn rượu trong chén gần người.

Một cánh mai rơi vào ly rượu không biết từ bao giờ, ánh mắt Bạch Ngọc Đường có vẻ hơi mờ mịt, nhìn cánh hoa mai nhẹ nhàng trôi trên mặt rượu, như đang nghĩ rất nhiều thứ, lại như chẳng hề nghĩ gì.

Triển Chiêu đột nhiên cảm thấy ánh mắt hân rất buồn, cảm thấy khó chịu, liền khụ một tiếng, thấy Bạch Ngọc Đường hơi nhúc nhích thì biết hân hoàn hồn lại rồi. Ma xui quỷ khiến Triển Chiêu buột miệng nói một câu: “Đồ ngốc.”

Bạch Ngọc Đường đặt chén xuống, xoay sang hỏi hân: “Ai?”

Triển Chiêu xấu hổ cầm chén lên uống rượu, chớp mắt như vô tội: “Ta đâu có nói gì.”

“Đúng vậy.” Bạch Ngọc Đường lắc đầu bất đắc dĩ: “Là đồ ngốc nói.”

Khóe miệng Triển Chiêu giật giật, u oán nhìn hân.

Hai người cứ như vậy, một bất đắc dĩ, một vô tội, nhìn nhau. Trong mắt chỉ thấy nhau, cánh mai rơi phủ khắp xung quanh cũng không có đến một cánh lọt vào được.

.
.

Trong tiểu lâu xa xa, Trầm Nhan thay y phục xong đi ra nhìn thấy toàn bộ, vỗ đầu mạnh một cái, bưng tỉnh đại ngộ!

Qua khoảng nửa tuần trà, Trầm Nhan chậm chậm đi tới, không hề phần nộ như hai người nghĩ, cũng không phát giận, ngược lại tâm trạng có vẻ rất tốt.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, hơi khó hiểu.

Trầm Nhan ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu vô thức nhích nhích tới gần bàn đá, nhìn chằm chằm chén trà của Trầm Nhan, dự đoán nàng ta đang tìm cơ hội phun trả thù.

Trầm Nhan thấy hân như vậy, đột nhiên vỗ tay cười phá lên, vừa cười vừa chỉ Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nghe nàng ta cười đến nổi da gà, nha đầu đó giận đến bệnh rồi sao?

Trầm Nhan bỗng dừng ngẩng đầu, áp sát đến hỏi Triển Chiêu: “Triển đại hiệp, ngài thú vị như vậy, người thích ngài chắc chắn không ít nhỉ?”

Triển Chiêu cầm chén uống trà, không hiểu nàng ta đang làm gì?

“Ta nghe nói, toàn bộ các cô nương ở phủ Khai Phong đều xem ngươi là người trong mộng!” Trầm Nhan cười hì hì hỏi: “Không biết Triển đại nhân có người trong lòng chưa?”

Bạch Ngọc Đường đặt chén xuống, nhìn Trần Nhan.

Trần Nhan che miệng vừa cười vừa liếc hắt, nghĩ thầm, báo ứng đến rồi sao?

Nàng ta vừa cười chờ Triển Chiêu trả lời, vừa ung dung uống trà, chờ xem phản ứng của Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu thì sờ sờ đầu, thành thật: “Hiện tại ta vẫn chưa rõ lắm.”

“Sao?” Trần Nhan hiếu kì hỏi: “Quá nhiều người, cho nên chưa rõ mình thích ai?”

“Không phải thế.” Triển Chiêu lắc đầu, bối rối nói: “Hiện tại ta vẫn chưa rõ mình thích nam nhân hay nữ nhân.”

“Phụt...”

Trần Nhan phun trà ra, Triển Chiêu vội tránh, nghĩ thầm, quả nhiên đang chờ cơ hội phun lại? May là có đề phòng!

Trần Nhan lau miệng, nhìn Triển Chiêu trừng trừng, lại thấy trên mặt hắt không hề có gì ngoài nụ cười nhàn nhạt nhưng ôn hòa, nàng ta lại bắt đầu lăm bằm, người nào ngốc thật hay giả ngốc vậy? Không hề biết gì, hay cái gì cũng biết?

.

.

Bạch Ngọc Đường thở dài một cái, thấp giọng nói: “Ồn ào đủ rồi thì nói chuyện nghiêm túc đi.”

Trần Nhan thấy Bạch Ngọc Đường sầm mặt, biết không thể đùa nữa, nếu không sau này có muốn nhìn một cái cũng khó, thế là ngồi yên lặng ngoan ngoãn: “Nói đi.”

“Yêu Thành.” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Trần Nhan ngẩn người, trong mắt có vẻ khó xử, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều thấy, trong lòng lại vui vẻ: có manh mối!

“Ta đã chú ý đến tòa thành đó từ lâu rồi.” Trần Nhan đứng lên, bảo hai người chờ một chút, nàng ta vào khuê phòng lấy tư liệu ra.

Không lâu sau, Trần Nhan cầm một cuộn giấy đi ra, đặt lên bàn, bảo nha hoàn dọn dẹp, sau đó trải cuộn giấy ra.

“Đây là thứ gì?” Triển Chiêu giúp nàng ta chặn một góc giấy lại, cúi đầu nhìn kĩ.

Không biết vì sao, Trần Nhan vô thức nhìn nhìn Triển Chiêu, hiện tại hắt cúi đầu, mái tóc đen bóng chải gọn gàng, lọn tóc dài rơi lác đác trên vai, vành tai, cổ, đều rất đẹp, vai cũng đẹp. Nàng đột nhiên sững sờ, Bạch Ngọc Đường là loại người nhìn từ xa đã biết là rất đẹp, mà Triển Chiêu lại là loại khi nhìn thật kĩ, phát hiện chỗ nào cũng đẹp... Hai người như thế này làm thế nào mà gặp được nhau?

Nàng nhin không được nhìn thêm vài lần, lúc ngẩng đầu thì thấy Bạch Ngọc Đường đang nhìn mình, giật mình, cúi đầu theo bản năng, hết như kẻ trộm. Trong lòng Trần Nhan vô thức giật giật... Trước đây lúc nào nàng ta cũng oán Bạch Ngọc Đường không nhìn mình, hôm nay bị hắt nhìn như thế, không hề cảm thấy dễ chịu chút nào, chỉ thấy sợ! Quả nhiên, các tỷ muội của nàng nói không sai, chân tâm của Ngũ gia ở đâu, không ai biết, có lẽ không phải không có, mà là đã sớm dành hết cho người khác rồi.

“Là một ngôi mộ hoàng thất sao?” Triển Chiêu thì không biết những thứ này, chỉ chăm chú xem bản đồ.

“Là hải mộ.” Trần Nhan hoàn hồn lại, nói: “Sư phụ ta từng xây dựng ba ngôi hải mộ, sau đó đều chìm cả.”

“Sao lại chìm?” Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu cùng hỏi.

“Bị trộm mộ!” Trần Nhan cười cười: “Hải mộ và những ngôi mộ trên bờ không giống nhau. Mộ trên bờ có sập thì cũng chỉ sập, còn nếu hải mộ sập, nhất định sẽ kéo theo sóng cuộn biển gầm. Đặc biệt là những ngôi mộ được thiết kế nguy hiểm, chỉ cần chạm vào, đảo nhỏ, thậm chí là thành trấn xung quanh ắt gặp đại nạn!”

Sắc mặt của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường trở nên nghiêm trọng.

“Tòa Yêu Thành đó thì sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Yêu Thành là hải mộ bị mở!” Trầm Nhan nghiêm túc trả lời: “Có người đánh phá nó từ bên ngoài, khiến nó gặp lại ánh mặt trời. Từ tình huống của nó lúc này và những chuyện xảy ra gần đây có thể thấy được, ngôi hải mộ này cực kì nguy hiểm!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường không hiểu lắm, bảo nàng ta nói rõ một chút.

“Ai, để ta nói với các ngươi vậy.” Trầm Nhan nói: “Trước đây có một vị cao nhân xây dựng một ngôi mộ lớn hoặc một kho báu lớn ở chỗ nước cạn, hoàn thành thì để nó chìm vào lớp bùn. Những năm sau đó, nước biển tràn vào, hình thành vùng biển rộng như hiện nay. Tòa Yêu Thành đó cũng chìm vào nước. Nhưng hôm nay có một người giỏi về cơ quan ám khí mở nó ra, Yêu Thành dâng lên khỏi mặt biển, các cơ quan ám khí cũng được mở ra. Thế là nước biển tràn vào các khe hở vốn rỗng, Mê Hồn Trận từ những cột đá xung quanh hải mộ cũng xuất hiện, mực nước hạ xuống, thuyền bè không thể đến gần, lại dễ bị đắm. Nước biển vốn có thể tự điều tiết, sau khi mực nước hạ xuống một thời gian sẽ dần trở lại bình thường, vì nước trong các biển lớn đổ về. Nước chảy về nơi thấp, khi đã ổn định rồi thì sẽ không chảy nữa. Nhưng bên trong Yêu Thành có rất nhiều cơ quan, nếu chẳng may có người khởi động sai, hoặc tắt các cơ quan ấy đi khi nước triều đang lên, nói chung là để cho hòn đảo đó chìm xuống... Vậy chắc chắn nước sẽ chảy ngược!”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đều nhú mào, hỏi nàng ta có cách nào giải quyết không.

Trầm Nhan gật đầu: “Đương nhiên là có, cơ quan ám khí trong thiên hạ đều có cách giải, vì người chế tạo luôn dành một đường lui! Cơ quan ám khí có thể trừng trị kẻ tham lam, nhưng lại không thể tránh người vô tội, nếu không sẽ để lại tai họa lại cho con cháu đời sau, là đại kỵ! Quan trọng là phải tìm được bản đồ!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều vô thức nghĩ đến thứ được gọi là “Nguyệt” !

“Sau khi tìm được bản đồ rồi, thì dựa theo ghi chép trong đó, tắt các cơ quan đi!” Trầm Nhan nhún vai: “Vậy là an toàn.”

“Nếu như không tìm được bản đồ thì sao?” Triển Chiêu hỏi lại.

Trầm Nhan thở dài: “Vậy thì chỉ có một biện pháp!”

“Biện pháp gì?”

“Chờ khi thủy triều rút.” Sắc mặt Trầm Nhan có vẻ bất lành: “Xếp đầy Oanh Thiên Lôi, phá sập nó!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều giật mình, phá núi? Thật sự là hoành tráng, cách này có lẽ Triệu Phổ thích!

“Vậy ngươi có bản đồ của tòa Yêu Thành này không?” Bạch Ngọc Đường hỏi Trầm Nhan.

“Ai da, thiếu gia của ta à, ngươi nghĩ cái gì ta cũng có sao.” Trầm Nhan cũng không biết làm sao: “Nếu ta có thật, thì đã sớm chộp lấy cơ hội tốt đó bắt người thú ta rồi.”

Bạch Ngọc Đường xấu hổ.

Triển Chiêu hỏi dồn: “Vậy cô nương có biết Nguyệt Lưu Ly không?”

“Biết!” Trầm Nhan gật đầu.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đều ngẩn người, không hề nghĩ nàng ta sẽ trả lời thẳng thắn như thế.

“Vậy phải tìm ở đâu?” Triển Chiêu sốt ruột hỏi.

Trầm Nhan im lặng một lúc: “Ta từng nghe sư phụ nhắc đến Nguyệt Lưu Ly là trân bảo hiếm thấy, năm đó đã thất lạc giữa biển sâu rồi.”

“Cái gì?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhụt chí, nghĩ thầm xong rồi! Vậy khác gì mò kim đáy biển...

Nghĩ đến đây, mắt hai người đột nhiên lại sáng lên, dường như đã nghĩ ra thứ gì.

“Ai da!” Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường: “Ta nghĩ đến...”

Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Ta cũng vậy.”

“Đi!” Hai người đứng dậy, sau khi từ biệt Trầm Nhan thì xoay người ra ngoài.

.

.

“Này!” Trầm Nhan đuổi theo phía sau: “Hai người đi như vậy sao? Ăn bữa cơm đã!”

Nhưng khi nàng nói xong thì đã không còn thấy bóng Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đâu nữa rồi, Trầm Nhan giận dữ giậm chân, về phòng đóng cửa rồi vẫn còn tức giận: “Không có lương tâm.”

Trong lòng nàng ta không vui, ngồi xuống bàn, quay về phía tiểu lâu vắng: “Đều do người gây chuyện!”

Một lúc lâu sau, một thanh âm già nua trả lời: “Không có lửa sao có khói.”

Trầm Nhan bĩu môi: “Ta đã nói theo ý người rồi, bọn họ thật sự sẽ không sao chứ? Nếu hại chết người họ Bạch, ta liều mạng với người! Đúng rồi, người họ Triển tốt nhất cũng đừng hại chết, rất nhiều người đau lòng.”

“Ha.” Trong phòng truyền ra tiếng cười lạnh, một hắc y nhân thả người nhảy ra, trên mặt... Đeo một tấm mặt nạ quý.

77. Q.3 - Chương 24: Nguyệt Trung Càn Khôn (thứ Trong Nguyệt)

“A? Ngũ gia, ngài tìm thứ gì?” Bạch Phúc bị Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vội vàng chạy về tới kho hàng. Trong kho này chất rất nhiều thứ, đa phần là những thứ nhặt được từ vùng biển cận sau núi. Gần như cái gì cũng có, đều được chất hết vào kho chưa từng có ai đụng đến.

Bạch Ngọc Đường mở cửa, nhìn thấy những thứ trong kho hàng rồi cũng giật mình một cái.

“Nhiều vậy sao?” Triển Chiêu trông thấy một đống đồ lớn cũng nhú mày.

“Đúng vậy, đều đã khá lâu rồi.” Bạch Phúc không hiểu chuyện gì, nhìn Bạch Ngọc Đường: “Ngũ gia, ngài cần gì? Ta giúp ngài tìm.”

“Có thấy những thứ như Ngọc Thạch hay Lưu Ly không?” Bạch Ngọc Đường hỏi Bạch Phúc.

Bạch Phúc gãi đầu: “Gia, có rất nhiều thứ, cũng có vàng bạc châu báu, nhưng có điều đều nằm trong rương. Hơn nữa đại đương gia đã có lệnh, không ai được đụng vào những thứ ở đây, giữ nguyên trạng đặt trong này, nếu có người đến nhận có thể mang đi.”

“Vậy từng có ai đến nhận chưa?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng hỏi.

Bạch Phúc lắc đầu: “Không có, đa số chủ nhân có lẽ đã chết trên biển rồi.”

Hai người nhìn nhau một cái, đập lên tầng bụi dày đi vào kho hàng, bắt đầu tìm Nguyệt Lưu Ly. Thế này mới biết Bạch Phúc không nói dối, quả thật là thứ gì cũng có, từ vật dụng bằng gỗ đã mục nát cho đến những bức tượng điêu khắc ngà voi, cần gì có nấy.

“Kì lạ, thứ gì cũng được cuốn lên bờ sao?” Bạch Ngọc Đường hơi không hiểu.

Bạch Phúc biết hấn sợ dơ, vừa tăng cường quét bụi vừa nói: “Có không ít cách giải thích, có người nói dưới đáy biển vốn có rất nhiều thứ, qua nhiều năm bị rửa trôi cho nên nổi ra, bị cuốn lên bờ... Gia, ở đây bẩn, ta gọi hạ nhân đến quét dọn rồi hai người lại tìm?”

Triển Chiêu xua tay: “Đừng, Bạch Phúc, đừng nói cho nhiều người biết chuyện này.”

“À.” Bạch Phúc gật đầu.

Bạch Ngọc Đường mở một cái rương ra, bụi bốc lên, đưa tay áo che mũi ho khan, nhìn vào trong... Là một cặp tranh gốm cổ rất lạ.

“Đây là thứ gì?” Bạch Ngọc Đường cầm một bức lên hỏi Bạch Phúc.

“A, có lẽ là bình gốm bị vỡ.” Bạch Phúc đi đến nhìn nhìn: “Có lẽ bị đè vỡ.”

“Thật không ít thứ.” Triển Chiêu cũng mở một chiếc rương, thấy bên trong chất đầy vàng thỏi và bạc trắng, âm thầm tán thán Lô Phương chính trực. Những thứ này là nhật được, cho dù có mang giấu đi cũng không ai biết... Hắn lại để trong kho hàng chờ người đến nhận.

.

.

“Miêu Miêu!”

Khi Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường sắp hết kiên nhẫn thì một bóng người nho nhỏ chạy vào cửa, nhào đến ôm lấy Triển Chiêu, ngửa mặt lên cười.

“Tiểu Tứ Tử.” Triển Chiêu vội dắt bảo bối qua phía khác, ở đây bụi.

Tiểu Tứ Tử ôm chặt không buông: “Hai người đi đâu vậy, cha đã nghiệm thi xong về nha môn rồi, Cửu Cửu còn cứu thêm được rất nhiều người, đều nói là thấy hải long.”

“Hải long?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày: “Rồng ở đâu ra, sóng biển sao?”

“Không phải, có một người nói, là rồng bơi dưới biển, thấy có người thì chạy, sau đó bọn họ choáng váng bị nước cuốn đi!”

“Có chuyện này sao?” Triển Chiêu gật gù, tay chợt chạm trúng thứ gì như ngọc bích, lòng thầm mừng rỡ, lấy lên xem... Là một mảnh ngọc hình tròn. Nhìn kĩ cũng không thấy có gì đặc biệt, có lẽ không phải đâu.

“Triển đại ca.” Tiêu Lương cũng đến nhìn: “Hai người tìm gì vậy?”

“À... Tìm một mảnh ngọc Lưu Ly hình trắng.” Triển Chiêu nghĩ nghĩ, lại lắc đầu: “Nói chung là thứ có liên quan đến Nguyệt Lưu Ly!” Thấy Tiêu Lương và Tiểu Tứ Tử rối rĩ, liền nói: “Hai đứa cũng tìm giúp đi, cẩn thận coi chừng làm vỡ đồ.”

“Ha!” Tiểu Tứ Tử gật đầu, bắt đầu giúp đỡ. Thạch Đầu và Tiễn Tử theo giúp vui bị đuổi ra ngoài, sợ chúng nó gây họa. Có điều Tiểu Tứ Tử không có tâm trạng tìm ngọc, thấy Triển Chiêu bận thì nhích nhích tới trước mặt Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường đang xem một cuộn giấy cổ, bên trong dường như là bản đồ của vùng quanh Hãm Không Đảo, so với những bản đồ hắn từng xem thì chi tiết hơn nhiều, hơn nữa có vẻ đã khá nhiều năm rồi.

Tiểu Tứ Tử tới chỗ Bạch Ngọc Đường kéo kéo tay áo hắn, ngửa mặt ôm chân Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường thấy bảo bối hơn hử như có chuyện muốn nói, đưa tay bế lên cho ngồi trên cái rương bên cạnh, “Có chuyện gì?”

“Bạch Bạch, ở Bắc Hải...” Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm nói.

“Bắc Hải?” Bạch Ngọc Đường ngăn người.

Tiểu Tứ Tử lập tức gật đầu: “Sau khi vụ án này kết thúc, chúng ta đến Bắc Hải chơi được không?”

Bạch Ngọc Đường cười xoa đầu Tiểu Tứ Tử: “Bắc Hải có gì vui, trời băng đất tuyết không có bóng người.”

Tiểu Tứ Tử nói thầm không có bóng người mới tốt, khỏi phải có ai gây oan án nữa. Thấy Bạch Ngọc Đường do dự, Tiểu Tứ Tử liền quần lấy hỏi: “Có đi không? Chúng ta đi bắt mấy con ngân hồ về nuôi?”

Bạch Ngọc Đường đã hiểu rồi, thì ra Tiểu Tứ Tử muốn bạch hồ. Nghĩ xong, nhìn nhìn Triển Chiêu, nhỏ giọng nói với Tiểu Tứ Tử: “Ta thì không vấn đề gì, nhưng mà, Triển Chiêu nên về phủ Khai Phong rồi có phải không? Cũng đâu thể bỏ mặc Bao đại nhân không lo, đã đi lâu thế rồi?”

“Ồ...” Tiểu Tứ Tử bĩu môi không vui: “Đúng vậy, Miêu Miêu còn phải về phủ Khai Phong làm việc.”

Vừa nghĩ đến về phủ Khai Phong, chắc chắn là mười ngày nữa tháng không đi được, nếu chẳng may có vụ án lớn nào, vậy thì phải bận rất lâu. Chẳng lẽ lại không được nữa rồi sao? Tiểu Tứ Tử chán nản, thế này không được, thế kia cũng không được, không có thời gian, mà Bạch Bạch và Miêu Miêu còn ngốc như vậy,

cứ như thế này đến khi mình thú Tiểu Lương Tử về nhà rồi bên này vẫn không tiến triển nổi, sốt ruột chết người ta!

Tiểu Tứ Tử nhớ đến lần tâm sự về chuyện tình cảm với Phi Ảnh lần trước. Nghe nói, nếu hai người đã có tình cảm tốt lại xứng đôi thì phải ra tay thật nhanh! Nếu trong hai năm còn chưa thành tình nhân thì cả đời chỉ có thể là bằng hữu! Vừa nghĩ đến chuyện Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đến cuối cùng vẫn không cách nào đến được với nhau, Tiểu Tứ Tử lại thấy bi thương, rất không vui.

Tâm trạng tuột dốc, Tiểu Tứ Tử bò xuống đất, đi bộ trong phòng.

.

.

Trong phòng, Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường và Tiểu Lương đều đang chăm chú tìm kiếm, chỉ có mỗi Tiểu Tứ Tử đang nặng tâm sự. Đi được vài vòng lại tự thấy mình vương vịu, cũng đã mệt, muốn tìm chỗ ngồi xuống. Nhưng tìm trái tìm phải, không thấy ghế, chỉ tìm được một cái bình nhỏ ở góc sáng. Tiểu Tứ Tử lúc la lúc lác đi qua, ngồi lên bình, chống cằm bắt đầu suy nghĩ.

Tiểu Tứ Tử vừa ngồi xuống đã cảm giác được chiếc bình bên dưới không được ổn định lắm, Tiểu Tứ Tử béo tròn, cũng khá nặng. Ngồi không thoải mái, nhúc nhích mấy cái, chợt có tiếng “Tách tách”.

Tiểu Tứ Tử lập tức biết là gì, thầm kêu một tiếng không hay, vừa định đứng lên, lại nghe thấy tiếng “Xoảng”.

“Ai da!” Chiếc bình dưới mông Tiểu Tứ Tử vỡ nát ra đầy đất, mông Tiểu Tứ Tử rơi xuống, ngồi lên thứ gì đó có góc nhọn, đau đến mức Tiểu Tứ Tử kêu oa một tiếng. Còn tưởng mông mình nở hoa rồi, vội đưa tay sờ... Thì ra trong bình có một cái hộp gỗ, may mà được nó đỡ, nên Tiểu Tứ Tử mới không ngã xuống chỗ đất đầy mảnh gốm vỡ, nếu không thì thật sự không hay.

“Cẩn Nhì!” Tiểu Lương Tử bỏ thứ trong tay xuống vội chạy đến đỡ Tiểu Tứ Tử dậy: “Có bị thương không? Để ta xem xem.”

“Ô? Không có.” Tiểu Tứ Tử sờ sờ thứ dưới mông: “Cái gì vậy?”

Bạch Ngọc Đường đứng ngay bên cạnh, kéo bảo bối dậy, liền thấy dưới mông Tiểu Tứ Tử là một cái hộp gỗ nhỏ, giấu trong bình gốm sao?

“Đây là thứ gì?” Tiểu Lương cầm lên, mở ra nhìn vào, bên trong chiếc hộp gỗ đen, là một mảnh ngọc Lưu Ly vàng hình trăng khuyết. Cả mảnh ngọc ánh kim, hoàn toàn tự nhiên, bên trên có hoa văn cát tường nhân nhật, cực kì bắt mắt. Hơn nữa, không biết vì sao, chỉ nhìn thoáng qua một cái đã có cảm giác trong nó chứa đựng sự tang thương tích tụ suốt trăm ngàn năm, xem ra là thứ vô giá.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vừa nhìn thấy thì trong não đã nhảy ra ba chữ: Tìm được rồi!

“A...” Tiểu Lương cầm Nguyệt Lưu Ly ra soi dưới ánh nắng, cảm thấy thứ này rất đẹp. Triển Chiêu cũng đi qua, hỏi Bạch Ngọc Đường: “Người xem có phải là...”

Bạch Ngọc Đường nhìn một lúc lâu, thứ này to khoảng một bàn tay, quả thật là có hình trăng khuyết, rất hợp với tên Nguyệt Lưu Ly. Điểm không giống duy nhất là, trên mặt ngọc hoàn toàn không có chạm khắc gì, cho nên không biết có phải là bản đồ không.

Triển Chiêu nghĩ nghĩ, vỗ vỗ Tiểu Lương: “Tiểu Lương Tử, đi gọi Công Tôn tiên sinh đến đây!”

“Dạ!” Tiểu Lương vội chạy đi tìm.

.

.

Không bao lâu, Công Tôn và Triệu Phổ đã chạy gấp đến, thấy bọn Triển Chiêu đã tìm được Nguyệt Lưu Ly, cũng hơi bất ngờ. Sau đó Bạch Ngọc Đường đưa Nguyệt Lưu Ly qua, Công Tôn chăm chú nghiên cứu, “A?”

“Thế nào?” Tuy Triệu Phổ xuất thân từ hoàng thất, nhưng trước nay không biết gì về vàng bạc đá quý, cho nên không nhìn ra có gì lạ.

“Đúng thật là cổ vật.” Công Tôn nói với mọi người: “Nhưng không biết có phải Nguyệt Lưu Ly thật không, chờ đến tối soi dưới trăng xem sao.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, Giao Nguyệt Lưu Ly cho Triển Chiêu cất vào hộp.

Triển Chiêu đưa tay nhận, nhìn chăm chăm mảnh ngọc một lúc, đột nhiên nói: “Bên trên có bản đồ.”

Mọi người đều sững sốt, khó hiểu nhìn hắn.

“Các người xem.” Triển Chiêu chỉ lên Nguyệt Lưu Ly ọi người nhìn: “Bản đồ rất rõ ràng, nơi này có phải Hãm Không Đảo không?”

Mọi người đều cau mày, khó hiểu nhìn kĩ mảnh ngọc, nhưng dù có nhìn từ hướng nào cũng không thấy được bản đồ Triển Chiêu nói.

“Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường cầm mảnh ngọc lên soi dưới ánh sáng nhìn một lúc lâu vẫn không thấy, “Đâu có.”

Triệu Phổ và Công Tôn cũng không thấy gì, nhưng bọn họ biết, với tính cách của Triển Chiêu chắc chắn sẽ không nói đùa chuyện thế này!

“Rất rõ mà.” Triển Chiêu càng khó hiểu gấp bội người khác, hắn chỉ lên hoa văn trên mảnh ngọc để mọi người nhìn, nhưng mọi người vẫn lắc đầu như cũ, nói không nhìn thấy.

Tiểu Tứ Tử được Triệu Phổ bế, cũng với qua nhìn nhìn, thấy Triển Chiêu nói có thì nhỏ giọng hỏi Công Tôn: “Cha, sao Miêu Miêu thấy được, Tiểu Tứ Tử lại không thấy?”

Công Tôn cũng lắc đầu, chẳng lẽ là Triển Chiêu đứng ở vị trí đặc biệt? Nhưng hắn đã đi đến đó nhìn thử, cũng không thấy!

Triển Chiêu cũng không biết là thế nào, chẳng lẽ mình gặp ảo giác? Đang bắt đầu lăm bằm thì Bạch Ngọc Đường đột nhiên áp sát, nói: “Đừng động đây.”

Triển Chiêu ngẩn người, chỉ kịp thấy Bạch Ngọc Đường tiến gần, dựa sát vào mình, mặt cũng sắp dán vào nhau rồi.

Triệu Phổ nhướn mày, Tiểu Tứ Tử tròn to mắt, nhưng đáng tiếc chưa kịp thấy gì đã bị Công Tôn che mắt.

Triển Chiêu cũng cảm giác mặt nóng phùng lên, mặt Bạch Ngọc Đường càng lúc càng gần mình, hai mắt còn chăm chăm... Ở đây nhiều người như vậy, thật là xấu hổ quá. Hắn muốn lùi lại một chút, nhưng Bạch Ngọc Đường nhướn mày, đưa hai tay ôm mặt hắn lại, nói khẽ: “Đừng cử động, mắt nhìn xuống Nguyệt Lưu Ly đừng nhìn ta.”

Triển Chiêu không lùi nữa, cố gắng tập trung vào Nguyệt Lưu Ly.

“A!” Tiểu Tứ Tử tách hai ngón tay Công Tôn ra, vốn định nhìn cảnh Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thân mật, nhưng vừa thấy hai mắt Triển Chiêu, liền kêu một tiếng chỉ vào đó nói: “Lưu Ly trong mắt Miêu Miêu khác!”

Công Tôn và Triệu Phổ lập tức hiểu được Bạch Ngọc Đường đang nhìn thứ gì: Là Nguyệt Lưu Ly trong mắt Triển Chiêu! Nhìn thử, quả nhiên, Nguyệt Lưu Ly trong đó nhỏ nhưng rất rõ, hơn nữa bên trên đầy hoa văn, rõ ràng là bản đồ hình trăng khuyết.

“Miêu Nhi, ngươi có thể nhìn thấy thứ trong Lưu Ly.” Bạch Ngọc Đường nhướn mày đoán: “Có khi nào là liên quan đến màu mắt của ngươi không?”

Triển Chiêu cảm thấy điểm khác biệt giữa mình và mọi người cũng chỉ có thể, đại ca nhọc công để biến tròng mắt hắn thành kim sắc chẳng lẽ là để hắn nhìn được bản đồ trong Nguyệt Lưu Ly?

“Rất có khả năng!” Công Tôn vỗ tay một cái, dường như vừa nghĩ ra gì đó: “Các người xem, màu mắt của Triễn huynh rất giống Nguyệt Lưu Ly! Đều có cùng loại ánh kim. Có thể chính vì nguyên nhân này, cho nên chỉ có một mình Triễn huynh thấy được thứ người khác không thấy!”

“Vẽ bản đồ lại được không?” Bạch Ngọc Đường hỏi Triễn Chiêu.

“Được thì được...” Triễn Chiêu gật đầu: “Nhưng ta vẽ rất xấu.”

“Có thể lấy bản đồ của hải vực Hãm Không Đảo đến!” Bạch Ngọc Đường ra ngoài tìm Hàn Chương, không quên quay đầu lại nói với Triễn Chiêu: “Miêu Nhi, các người đến thư phòng trước, một lát nữa ta mang bản đồ đến, chúng ta đánh dấu lên đó.”

Triễn Chiêu gật đầu, như thế rất tốt, còn hơn là cứ thế vẽ ra mà cũng không biết đang vẽ gì, Bạch Ngọc Đường quả nhiên rất chu đáo. Thế là Triễn Chiêu và bọn Công Tôn cùng đến thư phòng, Bạch Ngọc Đường thì đến tiền sảnh tìm Hàn Chương một mình.

Nhưng khi hắn vừa bước nhanh qua sân đang định rẽ vào hành lang... Chợt một bóng đen lướt qua khoeo mắt, nhảy tường ra ngoài.

Tuy chỉ nhìn lướt qua, nhưng bóng người đó lén lút lút lút, Bạch Ngọc Đường nhíu mày nhìn lại, người kia đã biến mất sau hậu viện, hướng đó, là chỗ của Mai di.

Nghĩ nghĩ lại cảm thấy không an tâm, Bạch Ngọc Đường nhún người nhảy lên tường. Thời điểm này các ảnh vệ của Triệu Phổ trên Hãm Không Đảo đều rất bận, bốn phía không có ai. Bạch Ngọc Đường vừa nhảy lên đã thấy có người đang ngồi xổm trên tường biệt viện của Mai di phía trước.

Người đó mặc hắc y, không thấy được dáng người, nhưng bóng lưng lại rất quen. Nhíu mày nghĩ, Bạch Ngọc Đường lập tức nhận ra: Là quỷ diện nhân đã tập kích Lê Lão Phong rồi đánh với mình một trận tối hôm trước!

.

78. Q.3 - Chương 25: Âm Mưu Đích Ảnh Tử (bóng Dáng Của Âm Mưu)

Bạch Ngọc Đường nhìn thấy bóng người đó thì ngẩn người, lại là quỷ diện nhân, hắn đến chỗ Mai di làm gì?

Trong lòng thầm nghi ngờ, Bạch Ngọc Đường không lên tiếng, lặng lẽ theo sau.

Quỷ diện nhân kia nhảy vào viện, hạ xuống đất, cực kì im lặng.

Cạnh bàn, Mai di đang may gì đó, rất chăm chú, không phát hiện có người sau lưng. Bạch Ngọc Đường nhảy lên tường lặng lẽ nhìn xuống, thấy Mai di ngồi trong sân giữa ngày lạnh, đang cúi đầu may thêu thứ gì, nheo mắt, ngón tay lạnh đến đỏ bồng, trong sân gió lạnh thổi rào rạt, mang theo hương mai rét buốt, Bạch Ngọc Đường nhíu mày.

Mà quỷ diện nhân kia thì sau khi hạ xuống sau lưng Mai di liền rút một cây đao nhỏ ra, chém xuống...

“Keng” một tiếng.

Ngay trước khi lưỡi đao chém đến cổ Mai di thì bị một mảnh Mặc Ngọc Phi Hoàng Thạch đánh trúng, gãy tận gốc.

Tiếng “keng” này kinh động quỷ diện nhân, cũng kinh động Mai di, nàng ta quay đầu lại, nhìn thấy quỷ diện nhân cũng giật mình một cái. Quỷ diện nhân kia cũng nhìn thấy Bạch Ngọc Đường, nhưng kì lạ là hắn không hề quan tâm, lại đánh một chưởng về phía Mai di... Có Bạch Ngọc Đường hắn sao có cơ hội xuống tay, bắn ra thêm mảnh Mặc Ngọc Phi Hoàng Thạch, nhắm trúng vào cổ tay hắn.

Bạch Ngọc Đường vốn có nội lực thâm hậu, Mặc Ngọc Phi Hoàng Thạch tuy không sắc bén như lưỡi đao, nhưng cũng được xếp vào vị trí cao trong bảng ám khí của võ lâm. Loại đá này khi được truyền nội lực vào sẽ trở nên cứng rắn không gì phá nổi, ngay cả đao cứng cũng có thể bắn gãy, cổ tay người thì càng không đáng nói.

Quỷ diện nhân kia không tránh kịp, tay hắn kêu “rắc”, xương tay hắn có lẽ đã gãy rồi. Nhưng hắn cũng không vội trốn, mà lại đá thêm một cước vào lồng ngực Mai di, rõ ràng là muốn lấy mạng nàng ta!

Sắc mặt Bạch Ngọc Đường phát lạnh, không còn chút kiên nhẫn, quỷ diện nhân lòng dạ độc ác này khiến hắn nảy sát tâm. Không giống như Triển Chiêu, khi Bạch Ngọc Đường gặp phải loại người tội ác tày trời, đa phần sẽ có sát ý, trực tiếp giải quyết hết chuyện. Còn Triển Chiêu thì sẽ nghĩ cách bắt sống, giao cho quan phủ xử lý theo luật, mà trong quá trình đó khó tránh khỏi sẽ dằn vặt người ta một trận, thật không biết là do chính nghĩa trong hắn quá mạnh hay chỉ đơn giản muốn dằn vặt đối phương nữa.

Ánh đao lóe lên khi được rút khỏi vỏ khiến quỷ diện nhân vẫn một lòng muốn lấy mạng Mai di hốt hoảng. Hiện tại hắn có hai lựa chọn, tiếp tục đá Mai di, nếu thế chắc chắn mình sẽ chỉ còn một con đường chết, còn có khả năng bị chém thành hai mảnh, nếu dừng lại bỏ chạy thì may ra tránh được kiếp nạn này.

Lập tức, hắn biến chiêu, lăn một vòng tại chỗ, sau đó tiếp tục lăn ra ngoài.

Bạch Ngọc Đường hạ xuống trước mặt Mai di, thấy nàng ta không có việc gì, liền quét ngang đao về phía quỷ diện nhân... Gió mạnh dẫn theo sát khí từ lưỡi đao, “Xoẹt” một tiếng, quỷ diện nhân kia chạy chậm vài bước, luồng đao phong quét xuống cánh tay, một vết thương lớn xuất hiện.

Hắn đau đến mức kêu ra tiếng, ném một quả đạn khói ra, sau đó thả người nhảy đi.

Mùi lưu huỳnh tràn vào mũi Bạch Ngọc Đường, hắn kéo Mai di lùi lại vài bước, đến lúc khói độc tan đi thì quỷ diện kia cũng đã chạy không còn thấy bóng ròi.

Không đuổi giặc cùng đường, Bạch Ngọc Đường cũng lo có kế diệu hổ ly sơn, liền để hắn đi. Chuyện xảy ra trong này đương nhiên khiến các hộ vệ xung quanh chú ý. Thời gian gần đây thiếu người, cho nên phòng thủ lỏng lẻo trước, thấy trong này không có việc gì bọn họ cũng thở phào một hơi, Bạch Ngọc Đường ra lệnh: “Nói với đại ca, điều thêm vài người đến đây. Còn nữa, truy bắt một quỷ diện nhân, cánh tay và cổ tay hắn đều bị thương, hắn vẫn chưa chạy xa!”

“Vâng!” Các hộ vệ lập tức thi hành.

.

.

Bạch Ngọc Đường quay lại nhìn Mai di đang sợ hãi phía sau, thấy nàng ta sợ đến run rẩy, hỏi: “Không sao chứ?”

“Không, võ công của Hân Nhi cao hơn rồi!” Mai di còn không quên khen Bạch Ngọc Đường, nhưng sắc mặt vẫn trắng bệch.

Bạch Ngọc Đường thấy nàng ta không sao mới hỏi: “Nha hoàn theo cạnh người đâu?”

“À, ta bảo Tiểu Nguyệt đến trừ phòng canh lửa rồi!” Mai di nói: “Mẫu thân nấu chè trôi nước nhân đậu đỏ, một lát nữa mang đến cho con, đậu đỏ được tán rất mịn.”

Bạch Ngọc Đường ngẩn người, cảm giác là lạ, thấy hai tay nàng ta đã đỡ bưng lại còn ngồi xuống bàn tiếp tục thêu thùa, liền hỏi: “Sao không vào phòng?”

“Trong phòng tối, mẫu thân không thấy được đường may.” Mai di vừa nói vừa tiếp tục.

Bạch Ngọc Đường hiếu kì đến gần nhìn: “Đang làm gì vậy?”

Mai di ngẩng mặt nhìn Bạch Ngọc Đường, đưa tay chọc chọc tấm áo đơn của hắn: “Con xem con đi, ngày lạnh thế này lại mặc ít như vậy, ta may một lớp da dê vào y phục cho con.”

Bạch Ngọc Đường hơi trợn mắt, nội lực hắn thâm hậu, giữa đông giá rét dù mặc áo đơn cũng không thấy lạnh, muốn nói đừng may, nhưng thấy Mai di chăm chú như thế lời đến miệng lại không nói ra được.

“Hân Nhi, lúc nào đó mẫu thân nấu cơm cho con ăn?” Mai di cười nói: “Mẫu thân làm thức ăn rất ngon, chỉ là nhiều năm rồi chưa làm, không biết tay nghề thế nào rồi, mẫu thân làm cá là ngon nhất.”

“Vậy sao.” Không biết vì sao Bạch Ngọc Đường lại buột miệng: “Con mèo đó thích ăn cá nhất.”

“Hân Nhi thật là ngoan.” Mai di hơi xuất thần, thấp giọng nói: “Có nhiều bằng hữu tốt như vậy.”

Không hiểu sao Bạch Ngọc Đường lại cảm thấy vẻ mặt nàng ta khi nói rất oán hận, gió lớn hơn, hương mai trong viện càng lúc càng đậm.

“Con đi làm việc của con đi.” Mai di thấy Bạch Ngọc Đường đứng bên cạnh, liền xua xua tay: “Làm xong sớm ngủ sớm.”

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, vẫy vẫy tay gọi nàng ta: “Đến đây.”

Mai di không hiểu, ôm bọc y phục đi theo Bạch Ngọc Đường.

Đi qua hoa viên, Bạch Ngọc Đường dẫn Mai di vào biệt viện của mình, mở cửa bảo nàng ta vào: “Phòng này sáng.”

“Đúng rồi.” Mai di cũng cảm thấy sáng không thua gì bên ngoài, hơn nữa phòng này được thiết kế rất khéo léo, hai cửa sổ đều mở ra mà một chút gió đông cũng không lùa vào được, mái cũng cao, trang trí rất tao nhã.

“Đây là phòng của Hân Nhi?”

“Phải.” Bạch Ngọc Đường gật gật.

“Là ai thiết kế vậy, thật thông minh.”

Bạch Ngọc Đường từ nhỏ đã thích kiến trúc thiết kế các loại, biệt viện là do tự tay hắn trang hoàng, đã có không ít người khen, nhưng đến tận bây giờ, lời khen khiến hắn thật sự thấy vui chỉ có hai người là Triển Chiêu và Mai di.

Bạch Ngọc Đường bảo Bạch Phúc mang hai chậu than đến đốt lên, hắn vốn không cần thứ đó, cho nên trong phòng không có.

Mai di ngồi xuống bàn, không bao lâu, trong phòng đã ấm lên, Bạch Ngọc Đường lấy một tấm da dê đắp lên chân nàng ta, dặn dò đừng làm quá lâu, sau đó ra ngoài.

Đóng cửa, Bạch Ngọc Đường tiếp tục đi tìm Hàn Chương hỏi mượn bản đồ, đi vội đến thư phòng.

.

.

Mai di ngồi trong phòng may y phục, thật lâu thật lâu sau mới chậm rãi dừng tay, đưa mắt nhìn ra ngoài... Trong sân, cánh mai lững lờ trong gió, trong phòng lại rất ấm áp. Chầm chậm cúi đầu, hai giọt nước mắt rơi xuống mu bàn tay, vội vàng lau đi.

Lúc đó, Bạch Phúc vừa quét sân bên ngoài, vừa hỏi Mai di có đói không, hắn có ấn tượng rất tốt về Mai di, một vì nàng ta là trải qua bao gian khổ mới được làm một vị mẫu thân, hai là, có lẽ nàng ta thật lòng quan tâm Bạch Ngọc Đường.

Không nghe thấy tiếng trả lời, Bạch Phúc nhìn từ cửa sổ vào phòng, kinh ngạc... Sắc mặt Mai di rất u sầu, cầm kim chỉ ngồi bên bàn buồn bã rơi nước mắt. Bạch Phúc lập tức mềm lòng, nghĩ nàng ta đau lòng vì Bạch Ngọc Đường không chịu gọi mình là mẫu thân, vội bước nhanh vào nói: “Mai di, đừng để bụng, thiếu gia nhà chúng ta là người rất tốt, không có ý xấu.”

Mai di đưa mắt nhìn hắn.

“Hắn thoát nhìn có vẻ lạnh lùng vô tình, nhưng thật sự là một đại hiệp hành hiệp trượng nghĩa!” Bạch Phúc vỗ ngực: “Người đừng thấy hắn như vậy mà lầm, thật ra thiếu gia rất hay xấu hổ, từ nhỏ đã không thích nói nhiều, tính tình không hòa nhã như Triển đại nhân. Nhưng thiếu gia chắc chắn là rất quan tâm người, đừng sốt ruột, cho thiếu gia chút thời gian thích ứng.”

Mai di nhìn Bạch Phúc một lúc, nhợt nhạt cười, trong nụ cười mang theo vẻ bất đắc dĩ mà Bạch Phúc không thể nhìn ra, gật gật đầu: “Ta biết, nó là người tốt.”

Bạch Phúc nghe câu này của Mai di, hơi mơ hồ, nàng ta đang nói Ngũ gia sao? Không gọi Hân Nhi sao... Mai di này, luôn gây cho người khác cảm giác nàng ta có rất nhiều tâm sự. Hơn nữa khi thì điên ngốc, khi thì lại như bình thường, vì quá nhớ thương nhi tử mà thành cuồng.

.

...

.

Bạch Ngọc Đường vội vàng cầm bản đồ đến thư phòng, Triển Chiêu đã đứng đợi sẵn trước cửa, Tiểu Tứ Tử đi vòng tròn trong sân, thấy hắn đến, lập tức nói: “Bạch Bạch chậm quá.”

“Lâu như vậy?” Triển Chiêu cũng lo lắng.

Bạch Ngọc Đường kể lại chuyện vừa xảy ra, Triển Chiêu giật mình, kéo tay áo hắn nhìn kĩ: “Người không sao chứ?”

Bạch Ngọc Đường bật cười: “Người nên hỏi hắn mới phải.”

Triển Chiêu nhin cười, người này thật sự rất ngạo mạn, đón lấy tấm bản đồ, cùng Công Tôn về lại theo bản đồ trên Nguyệt Lưu Ly.

Triệu Phổ chấp tay sau lưng dựa bên cửa, hỏi Bạch Ngọc Đường: “Quý diện nhân đó có đặc điểm gì, ta bảo các ảnh vệ về lục soát toàn đảo.”

“Ừm...” Bạch Ngọc Đường gật đầu, do dự một lát, dường như có gì đó còn vướng mắc.

“Làm sao vậy Bạch đại ca?” Tiêu Lương đứng bên cạnh, ngửa mặt nhìn Bạch Ngọc Đường, trước đây nó đã theo Bạch Ngọc Đường học chút khinh công, nhưng có vài chỗ không hiểu được. Công phu của Bạch Ngọc Đường và Triệu Phổ lại rất khác nhau, Triệu Phổ không dám tùy tiện chỉ điểm, bảo nó tìm cơ hội hỏi Bạch Ngọc Đường. Vì vậy mà gần đây Tiêu Lương thường loay hoay quanh Bạch Ngọc Đường, nhưng vẫn chưa có dịp hỏi.

“À.” Bạch Ngọc Đường nhíu mày trả lời: “Ta cảm thấy, quý diện nhân lần này và quý diện nhân lần trước không phải cùng một người.”

“Ý người là, có người đóng giả? Hoặc không chỉ có một quý diện nhân?” Triệu Phổ bảo Hôi Ảnh vẫn theo bên cạnh tập hợp các ảnh vệ lại.

“Đeo mặt nạ, nhìn bóng lưng có vẻ rất giống, nhưng giao thủ rồi lại cảm thấy hắn không mạnh như lần trước, chẳng lẽ còn có gian trá?”

Lúc ấy, các ảnh vệ đã quay lại, đặc biệt là các nữ ảnh vệ, nghe nói Mai di bị tập kích, hôm nay Phi Ảnh phụ trách chăm sóc Mai di, nàng le lưỡi, may mà Bạch Ngọc Đường phát hiện, nếu không đã xảy ra chuyện lớn rồi.

“Tại sao không chú ý trông coi?” Triệu Phổ không vui.

“Vương gia...” Phi Ảnh vội vàng nhận tội, Đại Ảnh đỡ lời, nói Mai di là người rất tốt, mọi người không xem nàng như kẻ xấu, thấy đã có gia đình, bên kia lại thiếu người, nên bọn họ đều đi giúp, cam nguyện chịu phạt.

Dù sao cũng xuất thân từ quân lữ, Triệu Phổ trị quân rất nghiêm, các ảnh vệ cũng biết vấn đề lần này nghiêm trọng.

Bạch Ngọc Đường đương nhiên sẽ không để Triệu Phổ phạt các ảnh vệ, liền phẩy phẩy tay: “Là do gia đình trên đảo không giám sát chặt chẽ, đừng trách bọn họ.”

Các ảnh vệ bị trách tội đều là cô nương, đều kinh ngạc: Thì ra Bạch ngũ gia chỉ có mặt lạnh! Hiểu lầm rồi, bản chất rất tốt, lại nói giúp cho bọn họ, những người chưa có người trong lòng đều có thêm chút tình cảm với hắn.

Triển Chiêu đứng trong phòng thấy hết, bắt đắc dĩ lắc đầu, Công Tôn bên cạnh kéo kéo tay áo hắn, ý bảo: tập trung, tập trung!

Tiểu Tứ Tử thấy Triệu Phổ hung dữ với các ảnh vệ tỷ tỷ, vội chạy qua ôm chân: “Cửu Cửu, đừng mắng các tỷ tỷ mà.”

Triệu Phổ nhìn trời, chắc, không còn chút uy nghiêm vương gia nào, thế là dặn dò bọn họ phải tập trung chú ý, không được tái phạm rồi bảo lui xuống tìm người.

.

.

Các ảnh vệ đi rồi, Triệu Phổ và Bạch Ngọc Đường đứng ở cửa chờ Triển Chiêu và Công Tôn vẽ bản đồ, Tiêu Lương thấy có cơ hội, liền theo Bạch Ngọc Đường hỏi chiêu thức. Bạch Ngọc Đường rảnh rỗi, cho nên ra sân dạy Tiêu Lương.

Triển Chiêu đang tả lại cho Công Tôn bản đồ trong Nguyệt Lưu Ly, chợt ánh mắt quét qua một lớn một nhỏ đang luyện công trong sân, thế là nhìn chăm chăm không thôi.

Công Tôn thấy hắn không tập trung, cũng chỉ có thể cách một lát lại nhắc hắn hoàn hồn!

Rất nhanh sau đó đã vẽ xong bản đồ, các vị đương gia khác của Hãm Không Đảo cũng đều đến đủ, nhìn thấy tấm bản đồ được vẽ ra đều tấm tắc khen.

“Ta nói, Triển tiểu miêu, đệ không vẽ sai chứ?” Từ Khánh chọc ghẹo Triển Chiêu: “Chỉ sai một chút chúng ta sẽ làm mồi cho cá đó.”

“Không sai đâu, tam ca.” Tính tình Triển Chiêu rất vui vẻ, người khác chọc hắn hắn sẽ chọc lại, dù sao thì cũng không giận, cười hì hì trả lời Từ Khánh: “Đệ và Công Tôn vẽ hai bức, so đến khi không còn điểm khác biệt mới để mọi người xem!”

“Vậy tốt vậy tốt!” Tương Bình đá Từ Khánh một cái: “Triển huynh đệ chu đáo như thế, huynh nghĩ ai cũng như huynh sao, cầm bút lên là quên chữ?!”

Từ Khánh bĩu môi, đảo mắt, thấy Lô Phương và Hàn Chương đang nghiêm túc nghiên cứu bản đồ và lộ tuyến thuyền đi, Bạch Ngọc Đường thì đã dạy xong cho Tiêu Lương, đang dựa vào khung cửa ngắm người, sắc mặt hơi trắng.

Từ Khánh nhú mày, tinh thần lão ngô có vẻ không được tốt, vừa định đi tới, Triển Chiêu đã lướt ngang qua hắn, đến cạnh Bạch Ngọc Đường, Từ Khánh cười nhẹ... Quay đầu lại tiếp tục bàn chuyện nghiêm túc.

Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường hơi xuống tinh thần, ngón tay ấn nhẹ lên huyệt thái dương, liền hỏi: “Người sao vậy?”

“Sao?” Bạch Ngọc Đường hoàn hồn lại nhìn hắn, lắc lắc đầu, khi này hắn đột nhiên cảm thấy đầu đau, nhưng hiện tại đã tốt hơn rồi.

Triển Chiêu dán tới gần: “Khó chịu sao?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, nghĩ nghĩ: “Miêu Nhi, đêm nay ta đến phòng ngươi ngủ.”

.

...

.

Thanh âm Bạch Ngọc Đường nói không cao không thấp, mọi người đều nghe rõ, tất cả đột nhiên im lặng, quay đầu nhìn hai người.

Triển Chiêu xấu hổ, Tiểu Tứ Tử nắm chặt bàn tay béo, sắc mặt rất căng thẳng: Cuối cùng?!

Tương Bình đứng cạnh vỗ nhẹ vai Bạch Ngọc Đường: “Lão ngô, thẳng thắn vậy sao?”

“Sao?” Bạch Ngọc Đường không hiểu, nhìn nhìn Tương Bình lại nhìn nhìn Triển Chiêu, lập tức hiểu ra, cũng xấu hổ, vội giải thích: “Không phải, Mai di ở lại chỗ đệ, đệ đến chỗ Miêu Nhi nghỉ tạm một đêm.”

“À...” Mọi người đều nản chí, tổn công kích động.

Triển Chiêu cũng thở phào, nhưng trong lòng thấy hơi bất ngờ, Bạch Ngọc Đường rất khiết phích, không thích ai chạm vào đồ của mình, vậy là lại chịu để Mai di ở lại trong phòng, ừm, xem ra hắn rất tôn kính Mai di... Vì sao nhỉ? Vì thấy Mai di yêu con đến thế nên cảm động sao?

Ngay khi ấy, gia nhân đến báo, Đồng Hiểu Điệp phái người đến đưa tin, nói bọn họ sắp khởi hành, hỏi Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu có lên thuyền không.

Lô Phương phái người trả lời, nhờ hắn đợi một đêm, ngày mai bọn họ mới chuẩn bị xong được.

.

.

Đêm đó, Đồng Hiểu Điệp dẫn người lên đảo.

“Vì sao phải chờ?” Trên thuyền của Đồng Hiểu Điệp còn rất nhiều người giang hồ, muốn nhiều người như vậy chờ nhất định phải có lý do.

Lô Phương muốn trả lời, nhưng lại không thể nói thẳng, trước nay hắn vốn thẳng thắn, nhất thời không biết phải thuyết phục mọi người thế nào.

Đồng Hiểu Điệp thấy Lô Phương do dự, trong lòng sinh nghi, đang định hỏi, đột nhiên Triệu Phổ phía sau nói: “Trên Yêu Thành đầy cơ quan ám khí, phải chuẩn bị chu đáo mới có thể lên đảo, nóng vội chỉ có một con đường xuống đáy biển. Các vị đồng ý thì chờ, không đồng ý thì có thể đi trước.”

Đồng Hiểu Điệp nhú mày.

Trên đời này người cao ngạo lại không khiến người khác bất mãn có lẽ chỉ có Triệu Phổ, dù sao thân phận hắn vốn đã cao. Cho dù là người giang hồ chán ghét quan phủ, cũng không dám tùy tiện nghi ngờ hay đắc tội Triệu Phổ. Ngoài ra, Đồng Hiểu Điệp thấy Hãm Không Đảo có vẻ chuẩn bị rất đầy đủ, lại có nhân mã của Triệu Phổ giúp, tất nhiên phần thắng sẽ cao hơn! Có ba cao thủ Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường và Triệu Phổ, có lẽ không chuyện gì không làm được.

Nghĩ vậy, Đồng Hiểu Điệp và đám người giang hồ đi theo nhìn nhau một cái, quyết định ở lại chờ người của Hãm Không Đảo một ngày.

.

...

.

“Nhất định là Đồng Hiểu Điệp có âm mưu!” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng về phòng nghỉ, lại nói về chuyện hợp tác hôm nay.

“Đám người giang hồ đó đều là thấy tiền sáng mắt lòng tham không đáy.” Bạch Ngọc Đường dựa bên khung cửa sổ thản nhiên nói: “Mong là ngày mai không xảy ra loạn lạc gì.”

“Đúng vậy!” Triển Chiêu gật gật, đột nhiên thấy đói bụng, hiện tại mới nhớ ra cả ngày hôm nay bận rộn vẫn chưa ăn gì, xoay sang hỏi Bạch Ngọc Đường: “Người đi ăn gì không?”

“Sao?” Bạch Ngọc Đường vẫn cảm thấy hơi đau đầu, không biết do mệt hay do nguyên nhân nào khác, lười biếng nói: “Không đi, không đói.”

“Người không sao thật chứ?” Triển Chiêu lo lắng, bình thường khi Bạch Ngọc Đường làm chuyện nghiêm túc thì vẫn có vẻ lười biếng thế này, nhưng hôm nay lại rất xuống tinh thần, rõ ràng sáng sớm vẫn còn khỏe mạnh.

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, ngồi trên ghế dựa nhắm mắt dưỡng thần.

“Thế này đi, ta đi lấy chút thức ăn tới đây.” Triển Chiêu muốn mang đồ đến đây ăn cùng Bạch Ngọc Đường, liền chạy xuống trù phòng.

.

.

Trong trù phòng rất náo nhiệt, dù sao trên đảo vốn nhiều người, hiện tại lại đang là giờ cơm, trong trù phòng đông đến không nhúc nhích nổi.

Triển Chiêu đi một vòng vẫn không tìm được đường vào, còn phát hiện thức ăn không được ngon lắm, ở trên đảo chỉ có điểm này không tốt, không thể ra ngoài mua thức ăn.

Đang không biết làm sao, chợt thấy Bạch Phúc đi bộ đến, hắn thấy Triển Chiêu liền hỏi: “Triển gia, còn chưa ăn cơm sao?”

“Phải.” Triển Chiêu thấy Bạch Phúc lập tức nghĩ ra cách, đi đến nói: “Bạch Phúc, Bạch huynh có vẻ không được khỏe, có thứ gì ngon ngon không?”

“Cái gì?” Bạch Phúc nhảy dựng lên: “Ngũ gia bệnh rồi?”

“Cũng không phải bệnh, người cũng biết hắn kén ăn mà.” Triển Chiêu híp mắt cười nói.

Bạch Phúc gật đầu: “Cũng đúng, có cách, ta đi nấu canh bồ câu rồi bắt vài con cua, Triển đại nhân ngài cũng dùng một phần chứ? Thêm một bình rượu ngon, hai người ăn xong ra mồ hôi ngủ một giấc sáng mai sẽ lại sáng khoái thôi, ngày mai còn phải tốn sức nhiều.”

“Tốt quá! Làm phiền rồi!” Triển Chiêu lập tức cười rạng rỡ, nghĩ hôm nay được ăn ngon, liền đi theo Bạch Phúc cùng chuẩn bị, dự định tìm thêm chút thức ăn nguội mang về, tốt nhất là thêm một phần mì thịt bò nóng nữa.

.

.

Bạch Ngọc Đường ngồi một mình trong phòng, cảm thấy hơi mơ màng, đầu càng lúc càng đau, nhận thấy có thể mình phải đến tìm đại tẩu hỏi chút thuốc, nếu bệnh thật, đây thật sự là lần đầu tiên.

Thở dài đứng lên, vừa đến cửa chợt thấy có người đi vào, là Mai di đang bưng khay gì đó.

79. Q.3 - Chương 26: Thân Hãm Hiểm Cảnh (rơi Vào Nguy Hiểm)

Mai di bưng khay đi vào, thấy Bạch Ngọc Đường đang đi ra thì cười nói: “Có đói không? Ăn chút gì?”

Bạch Ngọc Đường thấy được thứ Mai di đang bưng là chè trôi nước nhân đậu đỏ vừa nhắc đến khi nãy, hắn vốn không thích ăn đồ ngọt, con mèo đó thì lại rất thích.

Mai di đặt khay xuống bàn, ngồi xuống múc ra một chén nhỏ. Bạch Ngọc Đường nhìn thử, quả thật là được vo rất nhỏ, có lẽ mất không ít thời gian.

Cầm lấy chén chè, Bạch Ngọc Đường thử một chút, đúng thật là ngon, nhưng vẫn không nhận được ca thán một chút, ngọt quá đi, hắn sợ nhất là những thứ ngọt ngấy thế này. Thấy Mai di ngồi bên cạnh nhìn, liền hỏi: “Người không ăn?”

“Sao?” Mai di có vẻ như đang ngăn người, rất lơ đãng.

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn nàng ta, giúp nàng ta múc thêm một chén khác.

Mai di ôm chén nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường không phải người nói nhiều, chỉ bưng chén ăn tiếp, không biết có phải nhờ gió lạnh thổi vào không mà đầu không còn đau nữa.

Ăn hết một chén nhỏ, cảm thấy tuy hơi ngọt một chút, nhưng cũng không tệ. Bạch Ngọc Đường cũng hơi đói, liền đưa tay định mức thêm một chén, nhưng lại bị Mai di giành lấy: “Ai, không nên ăn nhiều!”

Bạch Ngọc Đường ngậm muống nhìn nàng ta, Mai di cũng xấu hổ, mấp máy môi, nói: “Cái này, ăn ngọt nhiều sẽ béo, không ăn thay cơm được!”

Bạch Ngọc Đường nghe xong cũng thấy buồn cười, bỏ cái muống vào chén, hỏi Mai di: “Đã dùng bữa chưa?”

Mai di lắc đầu, vô tình nhìn thấy cây Cửu Huyền Cầm được đặt cách đó không xa, liền hỏi Bạch Ngọc Đường: “Con biết đánh đàn sao?”

Bạch Ngọc Đường tuy là người trong giang hồ, nhưng cũng là một nhà khách, tinh thông cầm kì thi họa, đàn rất hay, thấy Mai di hỏi thì gật đầu: “Phải.”

“Ta cũng biết đàn.” Mai di cười nói.

Bạch Ngọc Đường mang cây đàn qua, đặt trước mặt Mai di.

Mai di đặt chén xuống, đầu ngón tay ấn nhẹ lên dây đàn, tay kia gảy đàn, trong phút chốc, tiếng đàn động lòng người chảy ra, Bạch Ngọc Đường thâm kinh ngạc, Mai di đàn rất hay, lại xem khí chất phong thái của nàng ta, cao quý ưu nhã, không giống như một thôn phụ bình thường.

Có lẽ đã lâu Mai di chưa đàn, có vài chỗ không được lưu loát, nhưng cả bản nhạc thì vẫn rất hay, không phải người thành thạo nhất định không nghe ra chỗ sơ sót.

Bạch Ngọc Đường cảm giác tiếng đàn của Mai di réo rắt mà lại rất thê lương, như đang mang tâm sự cùng đau buồn, hơi nhũn mảy, nàng ta đang buồn lo chuyện gì?

.

.

Ngay khi ấy, chợt có tiếng bước chân “Bạch bạch bạch” vang lên nho nhỏ.

Bạch Ngọc Đường vừa nghe thấy tiếng chân rối loạn này đã biết là rồi. Quả nhiên, Tiểu Tứ Tử Tiêu Lương dẫn theo Thạch Đầu và Tiễn Tử chạy vào gọi: “Bạch Bạch! Miêu Miêu!”

Cả hai đều ôm thực hạp, bên trong có lẽ là thức ăn.

“Sủi cảo Lô di di gói!” Tiểu Tứ Tử nhào vào, thấy Mai di đang đánh đàn, “Oa! Mai di thật là giỏi!”

Tiếng đàn của Mai di dừng lại, cười kéo Tiểu Tứ Tử qua nhéo má.

Tiêu Lương đặt thực hạp lên bàn, “Bạch đại ca, Triển đại ca đâu? Đây là sủi cảo Lô di di gói, rất ngon.”

Đương nhiên là Bạch Ngọc Đường biết, đưa tay ra nhận lấy, nói: “Triển Chiêu đi tìm thức ăn rồi, có lẽ cũng sắp về đến.”

“A?” Tiểu Tứ Tử đặt sủi cảo lên bàn, liếc thấy chè đậu đỏ trên bàn, mắt mở to lấp lóe lấp lóe.

Bạch Ngọc Đường biết tiểu bảo bối này thích ăn ngọt, liền hỏi: “Ăn chè đậu đỏ không?”

“Ăn!” Tiểu Tứ Tử gật đầu, Tiêu Lương bò lên băng ghế, cầm chén mức cho bảo bối.

Mai di kêu “Ai!” một tiếng, mọi người không biết là chuyện gì, Thạch Đầu đứng cạnh chỗ Tiêu Lương đột nhiên đựng nó một cái...

“Xoảng”, chén chè trong tay Tiêu Lương rơi xuống, vỡ nát.

“Ai nha.” Tiểu Tứ Tử vò vò tai Thạch Đầu: “Thạch Đầu lại quậy phá rồi.”

Thạch Đầu thì cứ kêu chi chi không ngừng, Tiễn Tử bên cạnh cũng cản tay áo Tiêu Lương, không cho nó mức chè đậu đỏ ăn.

Bạch Ngọc Đường thấy vậy, ngăn người, sau đó hơi nhũn mảy, âm thầm thở dài một cái.

Mai di thì luống cuống thu dọn.

Tiêu Lương xấu hổ, vội ôm Tiễn Tử lại: “Tiễn Tử đừng nghịch, làm Mai di sợ rồi!”

Thạch Đầu và Tiễn Tử đã lớn lắm rồi, sức cũng rất mạnh, Tiễn Tử bị Tiêu Lương ôm lại thì không ngộ nguy nữa, nhưng Thạch Đầu lại không nghe lời, nó đã bị Tiểu Tứ Tử cưỡng chiều hư rồi, gằm gừ với Mai di.

“Thạch Đầu, không ngoan!” Tiểu Tứ Tử thấy Thạch Đầu dọa Mai di, đánh mông nó.

Thạch Đầu sốt ruột xoay tròn tại chỗ, cuối cùng lấy mông ủa Tiểu Tứ Tử một cái, chạy đi.

“Ai!” Tiểu Tứ Tử thấy nó nổi giận, đành phải đuổi theo, Tiễn Tử cũng lập tức chạy theo.

“Bạch đại ca, ta...” Tiêu Lương nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường gật gật đầu, ý bảo nó đuổi theo đi.

Tiêu Lương cũng vội chạy đi, có lẽ là gần đây người đông khí hậu lại khô, tính tình của Thạch Đầu và Tiễn Tử không được ổn định lắm.

.

.

Cả hai đi rồi, trong sân chỉ còn Mai di và Bạch Ngọc Đường.

Mai di nhặt chiếc chén vỡ dưới đất lên, thu dọn nồi chè đậu đỏ trên bàn lại, nói với Bạch Ngọc Đường: “Con ngủ sớm một chút, ta đi trước.”

Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng gật đầu, nói: “Ngủ sớm một chút, cần gì cứ nói với hạ nhân.”

“Được.” Mai di đáp nhẹ một tiếng, bưng đồ đi, vừa ra khỏi cửa thì đụng phải Triển Chiêu.

“A, Mai di?” Triển Chiêu cười nhìn Mai di: “Đã dùng cơm chưa?”

“Rồi.” Mai di gật đầu, bưng khay chạy như trốn, Triển Chiêu và Bạch Phúc phụ bưng thức ăn phía sau nhìn nhau một cái, sắc mặt Mai di trắng bệnh, dường như không được khỏe, chén trong khay cũng bị vỡ, hai người đều giật mình.

.

.

Mai di đi xa rồi, Bạch Phúc thở dài, bưng thức ăn vào sân.

Bạch Ngọc Đường đang ngồi bên bàn ngắm người.

“Ngủ gia.” Bạch Phúc đi đến, đặt thức ăn xuống cạnh hắn, “Cạch” một cái.

Bạch Ngọc Đường đưa mắt nhìn hắn.

“Không có nghĩa khí!” Bạch Phúc bắt măn chặc chặc mấy tiếng, đứng cạnh Bạch Ngọc Đường nhỏ giọng lầm bầm: “Gia ngài thế này không được!”

Bạch Ngọc Đường bị hắn nói cho ngơ ngác, không hiểu: “Cái gì?”

“Mai di từ sáng sớm đã bắt đầu nấu đậu đỏ, ngày hôm nay lạnh như vậy, đến chiều đậu mềm rồi lại nghiền mịn, rồi lại sàng từng chút một, ngài sao có thể xem chân tâm người khác như không có gì?” Bạch Phúc oán trách, hắn cũng biết Bạch Ngọc Đường không thích ăn ngọt, chẳng lẽ là khi này Mai di bảo hắn ăn chè ngọt cho nên nổi giận.

Bạch Ngọc Đường nhìn trời, hỏi hắn: “Ăn cơm chưa?”

“Chưa!” Bạch Phúc đảo mắt một cái.

“Chưa ăn cơm còn lo chuyện thiên hạ?” Bạch Ngọc Đường trêu chọc hắn.

Khóe miệng Bạch Phúc co giật, Triển Chiêu đứng cạnh hỏi Bạch Ngọc Đường: “Khi này ai làm vỡ chén vậy?”

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, nhàn nhạt nói: “À, Thạch Đầu đừng đổ.”

Triển Chiêu hiểu ra, có lẽ là nghịch phá đụng trúng.

Bạch Phúc cũng biết mình trách lầm Bạch Ngọc Đường rồi, cười ngượng: “Gia, ta vốn biết ngài không phải người như thế mà.”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu cầm đũa xua hấn: “Mau đi ăn cơm đi.”

Bạch Phúc cười hì hì chạy mất, nghĩ nghĩ, trong trù phòng còn một con bồ câu, vốn định làm đồ ăn khuya cho Bạch Ngọc Đường, nhưng có lẽ hấn không ăn nổi nữa, vậy dứt khoát bưng đến cho Mai đi đi.

Nghĩ xong, Bạch Phúc đến trù phòng bưng bồ câu đến biệt viện của Bạch Ngọc Đường, vừa vào cửa thì đụng trúng Phi Ảnh đang chạy ra.

“Ai, tỷ tỷ người đi đâu vậy?” Bạch Phúc hỏi: “Dùng cơm chưa?”

Phi Ảnh thấy hấn, vội kéo lại hỏi: “Người có thấy Mai đi đâu không?”

Bạch Phúc lắc đầu: “Không phải vừa về rồi sao?”

“Chắc, nàng ta về để đồ ăn xuống, lại nói quên đồ trong trù phòng, vừa đảo mắt đã không thấy đâu nữa!” Phi Ảnh sốt ruột giậm chân: “Không hay rồi, ta đã gây họa một lần rồi, nếu chẳng may lại xảy ra chuyện, vương gia sẽ tức chết!”

“Ai, người đừng sốt ruột!” Bạch Phúc nói: “Ta gọi người tìm giúp, chúng ta khoan hãy báo cho vương gia.”

Thế là, các ảnh vệ và gia đình trên Hãm Không Đảo đều bận rộn tìm người, hậu viện hỗn loạn.

.

...

.

“Này, ăn cơm.” Triển Chiêu ngồi xuống bàn, thấy Bạch Ngọc Đường chỉ uống rượu suông suy nghĩ không ăn gì, nhin không được hỏi: “Người làm sao vậy? Từ chiều cứ là lạ.”

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn hấn, đột nhiên dùng vẻ mặt cực kì thích thú hỏi một câu: “Miêu Nhi, thứ gì chỉ ta có, mà người khác không có?”

Triển Chiêu ngẩn người, khóe miệng giật liên hồi: “Người muốn ta khen người là anh tuấn đến mức thiên hạ vô song hay xuất chúng đến mức thiên địa vô quang? Nói đi!”

Bạch Ngọc Đường bị hấn chọc cười, “Đang nói nghiêm túc!”

“À...” Triển Chiêu buông đũa xuống chống cằm bắt đầu suy nghĩ: “Khinh công, Như Ảnh Tùy Hình hiện tại chỉ có người biết. Ngoài ra, còn có thuật phá giải cơ quan ám khí! Công Tôn biết cách phá, nhưng khi ra tay thì vẫn kém một chút, người cũng được xem như là người giỏi phá ám khí nhất võ lâm hiện nay rồi! Ngoài ra, còn đao pháp! Đúng rồi, Cách Không Chuông cũng chỉ có mỗi người biết.”

Triển Chiêu lịch chích đếm hết một lượt, nói đến nỗi Bạch Ngọc Đường cũng phải kinh ngạc, Triển Chiêu thật sự hiểu mình rất rõ.

Nói hết một đồng lớn, Triển Chiêu dừng lại uống trà, Bạch Ngọc Đường tự nói một mình: “Cũng không ít...”

“Đúng vậy! Đủ cho người tự kỉ một chút rồi.” Triển Chiêu cười khan mấy tiếng: “Tài mao song toàn sắc nghệ song hình!” [hình là mùi thơm lan xa]

Bạch Ngọc Đường phóng ly rượu qua, Triển Chiêu tránh, hai người giành giật đồ ăn của nhau một lúc nữa rồi mới ổn định lại tiếp tục dùng bữa.

Triển Chiêu thấy hấn có vẻ bất thường, nhin không được hỏi: “Này, rốt cuộc người bị làm sao vậy?”

Bạch Ngọc Đường nhìn hấn, cầm ly rượu lên: “Uống rượu?”

Triển Chiêu cùng ly với hắn, uống một ngụm, vẫn cảm thấy Bạch Ngọc Đường có tâm sự, người này đúng là loại người thích phiền lòng, có chuyện gì cũng giấu kín không chịu nói ra.

.

.

Dùng cơm xong thì thấy Bạch Phúc cúi đầu chạy vào, tiểu nha hoàn đi đến thu dọn chén đĩa, thấy dáng vẻ của Bạch Phúc cũng hơi ngạc nhiên.

Bạch Ngọc Đường hỏi hắn: “Làm gì lại mặt nhú mày nhăn như thế?”

“Gia, Mai đi mất tích rồi.” Bạch Phúc khổ sở nói: “Ngài nói, có gặp phải bất trắc gì không?”

Bạch Ngọc Đường nhú mày.

Triển Chiêu cũng giật mình: “Sao lại không thấy người đâu? Khi này còn đụng phải mà!”

“Không biết, Phi Ảnh đã đến tìm Cửu vương gia chịu phạt rồi.” Bạch Phúc ủ rũ nói: “Ta vừa nghe các ảnh vệ nói, vương gia rất nghiêm khắc, ở đây không phải quân doanh, nếu là trước đây, Phi Ảnh đã bị chém đầu rồi! Lần này sợ là cả Tiểu Tứ Tử cầu xin cũng không được.”

“Chắc...” Triển Chiêu cũng hơi lo lắng: “Nha đầu này thành thật quá rồi, tìm trước đã chứ.”

“Đã tìm rồi!” Bạch Phúc lầu bầu.

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, hỏi Bạch Phúc: “Nồi chè đậu đỏ còn không?”

Bạch Phúc chớp mắt: “A, còn ở trù phòng...”

“Người mang đến cho Công Tôn, ngăn Triệu Phổ đừng phạt Phi Ảnh, không liên quan đến nàng ta.”

Bạch Phúc nghe xong ngẩn người, không hiểu nhìn Bạch Ngọc Đường: “Sao?”

“Đi mau!” Bạch Ngọc Đường xua hắn: “Khẩn trương.”

“A! Được!” Bạch Phúc vội vàng chạy đi.

Triển Chiêu khó hiểu nhìn Bạch Ngọc Đường: “Chuyện thế nào?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, nói với Triển Chiêu: “Chia ra tìm.”

“Khoan đã.” Triển Chiêu muốn kéo lại, nhưng Bạch Ngọc Đường đã đi rồi.

“Chắc!” Triển Chiêu lo lắng, Bạch Ngọc Đường rất khác thường, hắn mơ hồ cảm thấy bất an, vội đuổi theo.

Nhưng chờ hắn ra khỏi biệt viện, đã không còn thấy bóng Bạch Ngọc Đường đâu nữa rồi, hắn không còn lòng dạ nào tìm Mai đi, chạy khắp đảo tìm Bạch Ngọc Đường.

.

.

Mà ở một nơi khác, một loạt ảnh vệ đang chờ chịu phạt, Phi Ảnh biết chuyện lần này không nhỏ, tới trước mặt Triệu Phổ quỳ xuống xin nhận phạt.

Triệu Phổ vốn đang ăn sủi cảo với Công Tôn, bị nàng dọa giật nảy, hỏi: “Làm sao vậy?”

Phi Ảnh liền nói: “Mai đi biến mất rồi.”

Triệu Phổ và Công Tôn đều ngẩn người.

Sắc mặt Triệu Phổ hơi thay đổi, Công Tôn thì nhẹ nhàng đề hắn lại, nói: “Bị bắt đi là một chuyện, tự mình trốn đi lại là chuyện khác, điều tra rõ ràng rồi hẵng phạt.”

Phi Ảnh ngẩn đầu: “Mai đi nói đến trù phòng, vừa đảo mắt một cái đã không thấy đâu nữa.”

“Nàng ta hẳn là không biết công phu.” Công Tôn nói: “Biến mất nhanh như vậy sao?”

“Chúng ta đều canh gác gần đó.” Vài ảnh vệ khác cũng nói: “Hoàn toàn không có khả năng quỷ diện nhân đó hoặc thứ gì khác vào cướp người.”

“Vương gia!”

Ngay lúc ấy, bên ngoài có tiếng gọi, Bạch Phúc ôm một nồi chè đậu đỏ xông vào: “Tiên sinh, khoan phạt đã!”

Chạy vào thấy các ảnh vệ đều không sao, Bạch Phúc thở phào một hơi, đặt nồi xuống cạnh Công Tôn, nói lại lời của Bạch Ngọc Đường.

Triệu Phổ nhú mày: “Bưng nồi chè đậu đỏ đến làm gì?”

“Ô?”

Tiểu Tứ Tử ở ngay bên cạnh, liền hỏi Tiêu Lương: “Là nồi chè khi nãy sao?”

“Đúng vậy.” Tiêu Lương gạt đầu, cúi xuống nhìn, thấy Thạch Đầu và Tiễn Tử đang gầm gừ với nồi chè.

Công Tôn hơi biến sắc, lấy ngân châm ra thử một chút, màu ngân châm không đổi, chuyện này quả thật ngoài dự đoán.

Triệu Phổ gãi đầu: “Sao lại thế này?” [tát, đang ngầu gần chết làm quái gì ngài lại gãi đầu vậy chứ Cửu vương giaaaa]

Công Tôn đứng yên nghĩ nghĩ, vào phòng lấy hòm thuốc ra, lấy ra một bình, cầm ngân châm chấm vào nước thuốc bên trong trước, sau đó châm vào đậu đỏ... Ngay lập tức, ngấm châm chuyển thành màu tím đen.

“Nguy rồi!” Công Tôn kinh hãi: “Trong đậu có độc!”

“Sao?”

La to nhất là Bạch Phúc, hấn nhảy dựng lên vỗ đùi một cái chạy ra ngoài, khiến người trong phòng ai nấy đều ngơ ngác, vừa đến cửa, suýt nữa tông vào người đang đi vào.

Bạch Phúc hoảng hốt, nghĩ nhất định sẽ tông trúng, nhưng không biết người đó làm thế nào, đã tránh được.

Người đi vào là Triển Chiêu.

Triển Chiêu vừa vào sân, vừa kịp thấy Công Tôn rút cây ngân châm tím đen từ nồi chè ra, sững người. Im lặng một lúc, không nói câu nào, xoay người đi ra.

Công Tôn nhìn Triệu Phổ.

“Chuyện gì vậy?” Triệu Phổ khó hiểu hỏi Công Tôn: “Là loại độc gì?”

“Một loại mê dược! Có thể khiến người ta mất tri giác trong nháy mắt.” Công Tôn trả lời: “Loại độc này phải dùng hai loại thảo dược khác nhau, dùng loại thứ nhất trước, sau đó mới dùng loại thứ hai, khi trúng loại thứ nhất rồi hoàn toàn không có phản ứng gì, cho đến khi tiếp xúc đến loại thứ hai mới phát tác! Thứ này chuyên được dùng để đối phó với cao thủ...”

Công Tôn còn chưa kịp nói xong, đột nhiên Tiểu Tứ Tử bên cạnh ngửa mặt, “Oa” một cái, khóc.

“Tiểu Tứ Tử!” Công Tôn giật mình, chạy đến ôm: “Con làm sao vậy?”

“Oa, Bạch Bạch ăn rồi! Mai đi nấu cho Bạch Bạch ăn!” Tiểu Tứ Tử thút tha thút thít nói: “Khó trách Thạch Đầu không cho con ăn.”

Triệu Phổ nghe xong, không giận, lại cười, thở dài một hơi đặt nồi xuống bàn: “Không vào hang cọp sao bắt được cọp con? Quả thật rất hợp với tính cách của Bạch Ngọc Đường.”

Công Tôn cũng hiểu được đại thể câu chuyện, lo lắng: “Nhưng như thế quá mạo hiểm!”

Triệu Phổ bật cười: “Sợ mạo hiểm thì không còn là Bạch Ngọc Đường nữa... Xem ra ngày mai chúng ta phải lên đường một mình rồi.”

“Cái gì?” Công Tôn không hiểu.

Triệu Phổ nhún vai: “Có lẽ Triễn Chiêu sẽ không đi với chúng ta.” Nói xong, lấy binh phù ra đưa cho Giả Ảnh và Tử Ảnh: “Hai người đến khu thủy quân gần nhất, điều năm vạn thủy quân và năm trăm chiến thuyền lớn đến.”

“Người muốn làm gì?” Công Tôn kinh hãi: “Đánh giặc sao?”

Triệu Phổ khoanh tay ngửa mặt lên trời nghĩ nghĩ: “Ta cảm thấy... Tình hình lần này không thường.”

.

...

.

“Triễn đại nhân!”

Bạch Phúc sốt ruột tìm khắp đảo, cuối cùng thấy Triễn Chiêu đứng trước bãi biển sau hậu sơn.

Mà trước mắt hắn, trên bãi cát trắng mịn, là một cây ngân đao dài bốn xích, kiểu dáng cổ xưa tao nhã, chỉ có một người xứng với cây đao này.

“A, là đao của Ngũ gia!” Bạch Phúc sợ đến sắp khóc: “Ngũ gia đâu? Đao của hắn chưa từng rời tay!”

Triễn Chiêu đứng yên tại chỗ, trong gió biển thổi qua thoang thoảng hương bạch mai. Rút cây đao của Bạch Ngọc Đường lên, hỏi Bạch Phúc: “Ta nghe nói... Người rất giỏi lái thuyền?”

“Phải.” Bạch Phúc gật đầu: “Đúng vậy.”

“Được.” Triễn Chiêu phẩy tay nhẹ một cái, ý bảo hắn đến gần, nói thềm vài câu vào tai hắn.

“Được!” Bạch Phúc gật mạnh đầu, xoay người đi.

Triễn Chiêu cầm cây ngân đao kia nhìn thật lâu, ngẩng đầu nhìn mặt biển mênh mông mờ sương trước mắt, khẽ than: “Không phải đã nói đêm nay sẽ đến chỗ ta ngủ sao? Sao nói rồi lại không giữ lời...”

.

.

80. Q.3 - Chương 27: Chân Chính Mục Đích (mục Đích Thật Sự)

Triễn Chiêu đứng ở mũi thuyền, Bạch Phúc nhìn bản vẽ hắn đưa cho, âm thầm ghi nhớ, sau đó nhổ neo ra khơi, hai người ngồi trên con thuyền nhẹ và nhanh nhất của Hãm Không Đảo, lao nhanh như tên bắn.

Bạch Phúc thấy Triễn Chiêu đứng ở mũi thuyền, liền hỏi: “Triễn đại nhân, ngài không biết bơi đúng không?”

Triễn Chiêu gật đầu.

Bạch Phúc đưa một cái bình qua: “Ngài giữ kĩ cái này.”

Triễn Chiêu nhìn thử, chỉ là một chiếc bình tráng men rất bình thường, hỏi: “Đây là thứ gì?”

“Bên trong là túi khí bằng da dê!” Bạch Phúc cười cười, nói: “Chỉ cần xuống nước nó sẽ phồng to, có thể kéo được cả người lên.”

“Thần kì vậy sao?” Triễn Chiêu ngạc nhiên, lần đầu tiên nghe thấy có thứ thế này.

“Thứ này là bảo bối của Ngũ gia, khi nãy ta thấy nó nằm trên bàn, có lẽ là do Ngũ gia lấy ra.” Bạch Phúc nói: “Nghĩ tới nghĩ lui, hắn là lấy ra cho ngài dùng.”

Triễn Chiêu ngăn người, hiểu kì: “Thứ này là bảo bối của hắn sao? Hắn cũng là con vịt lên cạn, chưa từng thấy hắn dùng.”

“Triễn đại nhân, ngài có thể vì Ngũ gia mà mạo hiểm như vậy, Ngũ gia thật sự không phí công kết bằng hữu với ngài.” Bạch Phúc lái thuyền vững vàng chạy tới phía trước: “Lần này Ngũ gia quá tùy hứng rồi, ta cũng đoán được vì sao Ngũ gia lại làm thế này.”

“Vì sao?” Triển Chiêu quả thật là không biết, các hành xử của Bạch Ngọc Đường hơi khác thường.

“Trước đây, năm vị đương gia của Hãm Không Đảo có một vị nghĩa mẫu, chuyện này chắc ngài không biết?” Bạch Phúc cười cười.

Triển Chiêu sững sốt: “Có chuyện này sao?”

“Phải!” Bạch Phúc gật đầu: “Vị nghĩa mẫu đó được Ngũ gia cứu từ biển lên khi còn nhỏ, là một đại thẩm đang chạy nạn, dung mạo thanh tú khoảng hơn ba mươi tuổi, khi đó Ngũ gia chỉ khoảng mười tuổi.”

Triển Chiêu lại ngẩn người, khó trách luôn cảm thấy Bạch Ngọc Đường rất khách khí với các nữ nhân có tuổi.

“Chúng ta đều gọi người ấy là Ngũ phu nhân.” Bạch Phúc cố nhịn cười: “Người ấy cũng rất thích đùa, luôn nói nếu trẻ lại ba mươi tuổi nhất định phải gả cho Ngũ gia, cho nên nhất định phải gọi là Ngũ phu nhân.”

Khóe miệng Triển Chiêu giật giật: “Quan hệ loạn vậy sao?”

“Sau đó người ấy lại nằng nặc đòi thu mọi người trên Hãm Không Đảo làm nghĩa tử! Khi đó Lô đại gia đã hơn hai mươi rồi, nhưng rốt cuộc cũng phải chịu thua.”

“Sao lại sợ người ấy như vậy?”

“Không phải là sợ!” Bạch Phúc chậm chậm nói: “Người ấy thật ra có thân phận rất lớn, cụ tổ là một kiến trúc sư rất nổi tiếng, nghe nói một nửa thành Lạc Dương là do gia tộc bọn họ xây dựng.”

“Khi người ấy mới đến Hãm Không Đảo, trên đảo rất loạn, chúng ta mỗi người một gian phòng không hề có cơ quan bẫy rập gì, thường bị tập kích, phòng ở đa số cũng là đắp đất mà thành. Nếu không nhờ các vị đương gia có công phu tốt, thì đã sớm có người chiếm đảo rồi.”

“Sau đó thì sao?” Triển Chiêu hỏi.

“Người ấy chỉ cho chúng ta cách xây dựng lầu các, cách bố trí cơ quan ám khí trên đảo, cách dự trữ lương thực, tóm lại, sinh sống trên đảo thế nào toàn bộ là do Ngũ phu nhân dạy chúng ta, Hãm Không Đảo có được cơ nghiệp như ngày hôm nay, nếu không tính đến sự ra sức hết mình của các vị đương gia, thì hơn nửa là công lao của bà ấy. Ngũ phu nhân lại rất yêu thương Ngũ gia, biết Ngũ gia sợ nước, thứ này là do bà ấy làm cho Ngũ gia.” Bạch Phúc thở dài, “Kỹ thuật đóng thuyền của Nhị đương gia, khả năng xây dựng thiết kế nhà ở của Tam đương gia, bản lĩnh khi bàn chuyện làm ăn với người khác của Tứ đương gia, ngay cả Đại tẩu cũng là do người ấy tìm về cho Đại đương gia!”

“Vậy hiện tại vị Ngũ phu nhân ấy đâu rồi?” Triển Chiêu hỏi.

“Đã qua đời rồi, khi bà ấy chạy nạn thân thể đã rất suy yếu, sống trên đảo được vài năm thì bệnh mất.” Bạch Phúc buồn bã thở dài: “Triển đại nhân ngài từng thấy Ngũ gia khóc chưa?”

Triển Chiêu giật nảy người, Bạch Ngọc Đường khóc?! Cả trong mơ hắn cũng chưa từng nghĩ tới.

“Ta cũng chỉ thấy đúng một lần.” Bạch Phúc lắc đầu: “Khi Ngũ phu nhân chạy nạn bị lạc mất nhi tử, tuổi có lẽ cũng đồng lứa với Ngũ gia, cho nên mỗi lần bà ấy uống say lại như hóa đại điên cuồng tìm kiếm nhi tử, đáng vẻ đó, rất giống với Mai di hiện tại.”

Triển Chiêu há hốc, không nói gì, khó trách Bạch Ngọc Đường đối xử với Mai di rất tốt.

Triển Chiêu lưỡng lự một lát, trả cái bình lại cho Bạch Phúc: “Thứ này rất quan trọng, ta không thể dùng được.”

“Là Ngũ gia để nó lên bàn.” Bạch Phúc nói: “Nhất định là Ngũ gia muốn ngài giữ bên cạnh đề phòng chuyện không may, có lẽ đã đoán được nhất định ngài sẽ đến cứu mình.”

“Ta chưa từng nghe người trên Hãm Không Đảo nói qua chuyện này.” Triển Chiêu tiu nghỉu, vừa nãy hắn còn trách Bạch Ngọc Đường quá tùy hứng.

“Trừ các đương gia, có không đến nằm hạ nhân trên Hãm Không Đảo biết Ngũ phu nhân, đa số đều đã cao tuổi rồi, chuyện này đã qua lâu như vậy, nhắc lại cũng chỉ khiến lòng người đau buồn, nói mà làm gì, đâu ai ngờ sẽ xảy ra chuyện thế này.”

Triển Chiêu gật gật, nhắc cây ngân đao trong tay lên nhìn nhìn, rút đao... Sát khí từ trường đao của Bạch Ngọc Đường khiến Cự Khuyết trong tay Triển Chiêu ngậm khe một tiếng.

Khi Triển Chiêu đang khen thăm bảo đao thì Bạch Phúc kinh ngạc nói: “A, Triển đại nhân ngài thật lợi hại, đây là lần đầu người khác rút được đao của Ngũ gia ra khỏi vỏ.”

Triển Chiêu ngẩn người, không nói gì, lắc lắc đầu, đao cũng như người, cố chấp.

.

...

.

Triệu Phổ dẫn người chuẩn bị suốt đêm, sắp xếp thủy quân, Công Tôn thì bế Tiểu Tứ Tử, ngồi ở chỗ Mẫn Tú Tú nghe kể chuyện của Ngũ phu nhân trước đây.

“Ha, khó trách...” Công Tôn gật đầu, đột nhiên hỏi: “Nói như vậy, vị Ngũ phu nhân đó được cứu từ biển lên?”

“Đúng vậy, người ấy cũng xem như lai lịch không rõ ràng, tính tình nóng nảy thần trí lại không bình thường, nghe nói khi đó nếu không vì bà ấy giỏi kiến tạo, các đương gia đã đuổi bà ấy đi rồi. Về sau sống cùng lâu ngày, cảm tình nảy sinh, là một người tốt.” Mẫn Tú Tú cảm thán: “Khi đó tuổi Ngọc Đường nhỏ nhất, cho nên thân thiết với bà ấy nhất.”

“Vậy, bà ấy có từng dạy riêng cho Bạch huynh thứ gì không?”

“Có!” Mẫn Tú Tú gật đầu: “Bà ấy dạy Ngọc Đường rất nhiều về ám khí mai phục, sau đó còn tìm Lê Lão Phong Nhi đến dạy nó đọc sách, cả những nguyên lý vận hành bầy rập... Ngọc Đường cũng kiên nhẫn nghiên cứu những thứ đó, chúng ta thấy nó thích, không ai ngăn cản.” [Bạch... cục cưng??]

Công Tôn nhíu mày: “Bà ấy được cứu lên từ đâu?”

“Bãi cạn sau hậu sơn!” Mẫn Tú Tú trả lời: “Cũng được táng ở đó!”

“Đại tẩu, tẩu chắc chắn là bà ấy bệnh chết chứ không phải nguyên nhân khác?” Công Tôn hỏi thêm một câu, Mẫn Tú Tú thì khó hiểu: “Tiên sinh, sao lại hỏi vậy?”

“À, ta đang nghĩ, dùng loại mê dược kia, chứng tỏ có người hao hết tâm huyết muốn bắt sống Bạch huynh.” Công Tôn phân tích: “Bạch huynh có những điểm đặc biệt nào, những thứ mà chỉ hẳn có người khác không có, khiến đối phương phải bỏ nhiều công sức như vật để bắt sống hẳn?”

“Ừm... Lão ngũ sao, công phu tốt, cái khác...” Mẫn Tú Tú cũng nhíu mày. Nếu là vì công phu của Bạch Ngọc Đường, không thể nào, vì không ai áp chế được hắn, áp chế được thì cần gì đến công phu của hắn nữa. Cái khác, ngoài khuôn mặt quá yêu nghiệt ra thì những thứ khác đều rất tốt. Nhưng nếu vì học thức, cầm kì thi họa không bằng bất Công Tôn, tiền tài thân phận, bắt Triệu Phổ! Bất ai không bắt sao lại bắt Bạch Ngọc Đường? Nghĩ tới nghĩ lui, chẳng lẽ là vì những thứ Ngũ phu nhân đã dạy sao?

“Đại tẩu, ta đến phòng của Bạch huynh xem thử được không?” Công Tôn hỏi.

“Đương nhiên có thể!” Mẫn Tú Tú dẫn Công Tôn đến biệt viện của Bạch Ngọc Đường, vừa vào cửa Công Tôn đã nhíu mày, vội cho chút Đàn Hương vào hương lô, Mẫn Tú Tú cũng mở cửa sổ ra thông khí.

Tiểu Tứ Tử ngửi được mùi hoa mai là lạ, vội bịt mũi: “Cha cha! Là Hương Dẫn Tử sao?!”

Công Tôn gật đầu.

Mẫn Tú Tú đương nhiên biết, Hương Dẫn Tử là mùi của đủ loại hoa, khi dùng chung với mê dược có thể lẫn trực tiếp vào mùi hoa xung quanh, cho nên rất khó phát hiện, khi đối phó với cao thủ chỉ có thể dùng loại này.

Công Tôn đi vào, phòng của Bạch Ngọc Đường cũng không có đặc biệt, thư phòng thì lại rất đồ sộ.

“Oa, là những gì vậy?” Công Tôn nhìn những bánh răng bằng đồng, gỗ trong phòng, còn có các loại cung nỏ, hộp nhỏ có âm khí.

“A, thú vị quá đi!” Tiểu Tứ Tử sờ sờ một bộ máy nhỏ nhìn như đồ chơi của hài tử.

“Đều là do Ngọc Đường mang về.” Mẫn Tú Tú cười: “Biệt viện ở Khai Phong của nó cũng có rất nhiều, cả ngày chạy khắp trời nam biển bắc mua những thứ không biết dùng làm gì này.”

Công Tôn cầm một chiếc hộp bát giác kì lạ lên xoay xoay, chợt bên trong phát ra tiếng “Cách cách cách cách cách”.

.

...

.

Cách cách cách, cách cách cách...

Giữa lúc hôn mê, Bạch Ngọc Đường nghe thấy có tiếng động, Bát Chuyển Liên Hoàn Cách đang chuyển động, là tiếng của bánh răng thứ sáu. [Bát Chuyển Liên Hoàn Cách sát nghĩa là tám bánh ròng rọc liên nhau]

“Tĩnh lại sớm vậy sao?”

Có người hỏi, hơi kinh ngạc.

“Hắn là vậy.” Một người khác trả lời... Khi nghe được giọng nói này, Bạch Ngọc Đường lập tức ý thức được mình đã tỉnh rồi, giọng nói này trầm thấp lại rất khàn, hắn từng nghe qua, là người trong chiếc xe ngựa mất đồ. Khi đó hắn và Triển Chiêu đã thấy được mặt thật của hắn, khuôn mặt đã bị hủy dung, đương nhiên... Nếu như đó là mặt thật của hắn.

Đã có thể cảm nhận được ánh sáng chiếu vào rồi, có lẽ là ánh đuốc hoặc ánh nến, mặt sàn hơi rung động... Ở trên thuyền.

Mi mắt Bạch Ngọc Đường run nhẹ, cảm giác được có gì đó đang đến gần, vung tay một cái theo bản năng... Xoạt một tiếng, có thứ gì đó quán trên tay, rất vướng víu.

“Oa!”

Tiếng kêu to truyền tới, người vừa đến gần nhảy lùi về sau: “Tĩnh rồi hay vẫn chưa vậy?”

“Người ta bảo người tránh xa một chút đó! Ngu ngốc.”

Người mắng là một nữ nhân.

Bạch Ngọc Đường chậm chậm mở mắt ra, giọng nói này hắn cũng từng nghe qua... Trầm Nhan!

Ngẩng đầu.

Ánh lửa hơi lóa mắt, Bạch Ngọc Đường nhíu nhíu mày, thấy mình đang bị nhốt trong một lồng sắt, thanh nào cũng to bằng cổ tay người, còn gia cố thêm rất nhiều ổ khóa lớn. Lưng dựa vào tường, hai tay đeo hai sợi xích, rất dài, móc vào tường, hai tay có thể hoạt động tự do, nhưng không thể thi triển võ công.

Hắn âm thầm vận nội lực, phát hiện nội lực bị ức chế, không thể vận công, xem ra bị trúng độc rồi. Hơi buồn cười, hắn cũng chỉ là người đầu phải hổ, không thể vận nội lực thì chẳng khác gì người bình thường, còn cần phải xích thành thế này sao?!

Nhìn kĩ phía bên ngoài phòng giam.

Bên ngoài có ba người đang đứng, một là quỷ diện nhân, đứng ở giữa, bên trái là một nữ nhân, Trầm Nhan. Bên phải là một nam nhân, tay bó nẹp, mặc hắc y, không mang mặt nạ, nhưng Bạch Ngọc Đường nhận ra hắn chính là quỷ diện nhân đã tập kích Mai di hôm đó.

Mà Bạch Ngọc Đường cũng thấy được mặt hắn, người này Bạch Ngọc Đường biết, tên là Đường Thanh Tùng, được xưng là Độc Tri Chu, là một phần đồ bị trục xuất của Đường Môn, trên giang hồ cũng được xem như xú danh vang xa. Hắn giỏi dùng độc, đặc biệt là mê dược, cho nên như cá gặp nước giữa những môn phái hạ lưu.

Cửa nhà giam mở ra, Trầm Nhan nhìn vào trong, hỏi: “Tĩnh rồi?”

Đường Thanh Tùng bên cạnh thấy nàng ta rất lo lắng, liền cười hắc hắc nói: “Ai, hiện tại hắn không có năng lực phản kháng, ngươi thích thì cứ nhào đến đi!”

“Người đi chết đi!” Trầm Nhan hung dữ đá Đường Thanh Tùng một cái: “Đê tiện.”

Bạch Ngọc Đường đưa tay đỡ trán cổ tỉnh táo lại, đầu vẫn hơi đau.

“Ngũ gia, đừng giận ta!” Trầm Nhan thấp giọng nói: “Ta cũng là bất đắc dĩ.”

Bạch Ngọc Đường không nói gì, ngay lúc ấy, quỷ diện nhân kia đi vào, đưa Bát Chuyển Liên Hoàn Cách trong tay cho hắn: “Có mở ra được không?”

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn, nhận lấy, vài ba động tác đã mở ra được, đặt xuống đất.

“Quả nhiên danh bất hư truyền.” Quỷ diện nhân gật đầu, thấy Bạch Ngọc Đường nhìn mình chằm chằm, liền lùi lại vài bước, Bạch Ngọc Đường khó hiểu, người này... Đường như hắn từng gặp qua ở đâu đó.

Chợt, lại có một người đi đến.

Bạch Ngọc Đường hơi giật mình, người đến cũng là một quỷ diện nhân, hắn đi đến, thấy Bạch Ngọc Đường đã tỉnh, dường như hơi ngạc nhiên, nhìn Đường Thanh Tùng bên cạnh: “Tĩnh sớm vậy sao? Mê dược của người cũng chẳng ra sao.”

Đường Thanh Tùng nhún vai một cái: “Không trách ta được, hắn ăn quá ít tĩnh sớm cũng là bình thường, chỉ trách vị mẫu thân của người hạ dược quá nhẹ.”

Bạch Ngọc Đường chấn động, mẫu thân? Hắn là nhi tử của Mai di?

Quỷ diện nhân kia lật tay đánh một chưởng về phía Đường Thanh Tùng, góc hắn đánh cực kỳ xảo trá thâm độc, hai tay Đường Thanh Tùng đều bị thương, hướng hắn đánh lại không thể tránh được, chỉ đành phải chịu một chưởng, thổ huyết, chỉ vào quỷ diện nhân kia không nói được gì, hận đến nghiến răng.

Bạch Ngọc Đường quan sát tỉ mỉ mới phát hiện mặt nạ quỷ của hai quỷ diện nhân không giống nhau, tên có giọng nói trầm khàn lông mày đỏ rực, còn người vừa ra tay, nhi tử của Mai di, thì mày trắng.

.

.

Sau khi quỷ diện nhân mày trắng đánh Đường Thanh Tùng một chưởng thì đi vào phòng giam. Nhìn thấy Bát Chuyển Liên Hoàn Cách đã bị mở ra trên đất thì cười hắc hắc mấy tiếng.

Tiếng cười của hắn rất lạ, Bạch Ngọc Đường nghe ra được là hắn cố ý biến giọng, xem ra... Lại là người quen. Hắn vẫn cho rằng nhi tử của Mai di là Tào Hân, nhưng thân hình lẫn cử chỉ của người này đều rất khác Tào Hân, quan trọng nhất, hắn cao hơn Tào Hân.

Người kia chậm chậm đi tới trước mặt Bạch Ngọc Đường, ngồi xuống, đối diện với hắn.

Bạch Ngọc Đường chợt nghĩ ra, kẻ tập kích Lê Lão Phong, đánh một trận với mình sau đó phân thân bỏ trốn, hắn là hắn! Công phu của người này cao hơn Đường Thanh Tùng rất nhiều.

Quỷ diện nhân kia nhìn Bạch Ngọc Đường một lúc lâu, đột nhiên đưa tay, chụp lấy cổ tay Bạch Ngọc Đường.

Trên tay Bạch Ngọc Đường vốn bị thương, chỉ vừa tháo nẹp không lâu, tuy có thể hoạt động, nhưng dù sao cũng là vết thương gân cốt. Người kia không biết vô tình hay cố ý, xuống tay rất nặng, tóm lấy chỗ bị thương dùng lực ấn xuống.

Cảm giác đau buốt như kim châm muối xát, Bạch Ngọc Đường lại tỉnh táo hơn không ít, chỉ hơi nhú mày, đưa mắt nhìn thẳng vào hắn.

“Ha ha.” Người kia bật cười, đưa bàn tay còn lại đến muốn chạm vào mặt Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường hơi nghiêng mặt, bàn tay nắm trên chỗ bị thương của hắn lại chặt hơn.

“Này!” Trầm Nhan sốt ruột: “Người làm hắn bị thương ai giải ám khí!”

Người kia giật mình một cái, buông lỏng tay, trong lòng Bạch Ngọc Đường sáng tỏ, đã biết được đám người này muốn mình làm gì, thì ra là giải ám khí. Nhưng hắn lại có chỗ không hiểu, nếu là giải ám khí, Trầm Nhan lẽ ra còn giỏi hơn mình, hắn bắt quả chỉ xem nó như trò chơi vui. Nghĩ đến đây, trong lòng chợt chấn động, có khi nào là...

“Chờ xong việc rồi lại thông thả xử lý người.” Người kia hung tợn nói, nhẹ nhàng nâng một lọn tóc dài rơi trước ngực Bạch Ngọc Đường lên, vung tay kia một cái... Ánh đao lướt qua, lọn tóc ấy bị hắn cắt xuống, Bạch Ngọc Đường lạnh lùng nhìn hắn, chẳng biết hắn cắt tóc mình xuống làm gì.

Người kia cầm lọn tóc trong tay vờn về một lúc, đột nhiên đưa tay hơi nhắc mặt nạ lên.

Vì tấm mặt nạ rất lớn, nên Bạch Ngọc Đường vẫn không thấy được mặt hắn, chỉ thấy được hắn đưa lọn tóc của mình vào miệng, nhấm nháp, nuốt xuống... Bạch Ngọc Đường nhìn không được cau mày, cảm giác còn kinh tởm hơn nuốt phải giã.

Người kia lại cười cười, đứng lên, đi ra ngoài.

Trầm Nhan nhìn hắn như nhìn biến thái, nhưng lại tránh rất xa, tuy là nàng ta ghét, nhưng lại rất sợ hắn.

“Tên điên.” Đường Thanh Tùng khó khăn lắm mới bò dậy được, hung tợn trừng Bạch Ngọc Đường: “Người không đủ thương lão tử lão tử sẽ không phải thế này!”

“Khóa cửa lại đi.”

Cuối cùng, quỷ diện nhân vẫn đứng phía xa không nói gì cũng mở miệng, nói với Trầm Nhan và Đường Thanh Tùng: “Canh kỹ hắn.”

Hai người gật đầu, khóa cửa lại, quỷ diện nhân này có vẻ là người đứng đầu bọn họ.

.

.

Bạch Ngọc Đường ngồi một lúc, cảm giác mặt sàn hơi dao động, tuy rằng hắn không quản lý chuyện trên Hãm Không Đảo cũng không biết bơi, nhưng dù sao cũng thường sinh hoạt trên thuyền, hiểu biết về thuyền bè đương nhiên phải có, con thuyền này có lẽ đã khá lâu năm rồi. Hơn nữa, tiếng sóng biển rất nhẹ, hắn là đang ở xa ngoài khơi... Sàn dao động không mạnh lắm, có thể xác định: bọn họ đang ở trên một con thuyền lớn, hơn nữa còn đang đi thuận theo dòng hải lưu, có lẽ đang đi đến hướng Yêu Thành.

Nghĩ xong, Bạch Ngọc Đường cũng không có tính toán gì, dù sao cũng định tương kế tựu kế, không bằng thuận theo tình thế. Cầm Bát Chuyển Liên Hoàn Cách trên đất đặt ngang lại làm gối, hắn nằm xuống, nhắm mắt dưỡng thần.

“Ha...” Mắt Đường Thanh Tùng trợn trắng: “Ta nói, người thật sự rất ung dung!”

Trầm Nhan lườm hắn một cái: “Người hiểu cái rắm!”

Đường Thanh Tùng bắt lặc: “Được được được, nữ nhân các người thích loại này đúng không, ta cũng ngủ, người thông thả mà ngắm đi, lau nước bọt.” Nói xong, đi đến chiếc giường lót rơm bên cạnh, nằm xuống ngủ.

Trầm Nhan lại nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường bên trong, hắn nhắm mắt yên lặng nằm đó, dường như thật sự định ngủ một giấc.

Nàng ta chống cằm thật sự bắt đầu ngắm, thầm thở dài, có lẽ ngắm xong lần này, về sau không còn cơ hội nhìn thấy nữa, hắn chắc chắn sẽ không để ý đến mình nữa.

81. Q.3 - Chương 28: Thân Phận

Thuyền đi khoảng hai canh giờ, Bạch Ngọc Đường âm thầm tính toán, có lẽ trời đã sáng rồi. Mở mắt ra chậm chậm, tuy hấn vẫn ngủ, nhưng cũng không phải ngủ thật, chỉ là nhắm mắt lại vờ như thế. Trong hai canh giờ này, ngoại trừ tiếng sóng biển và tiếng thở của hai người ngoài phòng giam, bốn phía cực kì an tĩnh, xem ra con thuyền này rất lớn, thế cho nên Bạch Ngọc Đường không thể nhận định được trên thuyền có bao nhiêu người.

Ngay lúc ấy, đột nhiên, có tiếng bước chân từ bên trên vọng xuống.

Bạch Ngọc Đường hơi sững sốt, nhìn lên trần, nghe tiếng bước chân tính thử, ít nhất có một hai trăm người đang chạy bên trên, hơn nữa đi rất chỉnh tề, giống như tiếng binh sĩ hành quân, có lẽ đã được huấn luyện.

Cũng vào lúc đó, Trầm Nhan đứng lên, Đường Thanh Tùng cũng tâm không cam tình không nguyện mà bỏ dậy, ai oán: “Lại đến rồi, đám người điên đó.”

“Hừ.” Trầm Nhan ra ý bảo hấn bớt nói, bởi vì tiếng bước chân đang đến gần.

Tuy rằng tạm thời Bạch Ngọc Đường không thể vận nội lực, nhưng thính lực, cảm giác vẫn còn, tiếng bước chân này, là hai quỹ diện nhân ngày hôm qua.

.

.

Quả nhiên, rất nhanh sau đó đã thấy bọn họ xuất hiện trước cửa.

Tên mày đỏ nhìn nhìn vào phòng giam, thấy Bạch Ngọc Đường vẫn đang ngủ, hơi nghiêng mặt, đi đến trước song sắt: “Sắp đến nơi rồi.”

Bạch Ngọc Đường nằm yên nhìn lên trần, với hấn mà nói, đến hay không chẳng có ý nghĩa gì.

Quỷ diện nhân quay đầu lại nhìn tên mày trắng, gật đầu với hấn. Tên kia lấy một bản vẽ từ trong ngực ra, mở cửa sắt, đi đến cạnh chỗ Bạch Ngọc Đường, trải ra trước mắt hấn: “Từng thấy chưa?”

Bạch Ngọc Đường chỉ liếc nhìn một cái, cũng không biết có thấy được gì không, dù sao thì trên mặt vẫn không có chút cảm xúc gì, lắc đầu.

“Người đã từng thấy chưa?” Người kia ngồi xuống thúc giục.

Bạch Ngọc Đường ngồi dậy, nói với quỷ diện nhân đứng ngoài cửa: “Bảo hấn đi ra.”

“Người nói cái gì?” Quỷ diện nhân ngồi cạnh Bạch Ngọc Đường nhú mày kẻ sát lại. Bạch Ngọc Đường hơi nhướng mày: “Ta thấy người không vừa mắt, cho nên người cố gắng đừng xuất hiện trước mắt ta.”

“A...” Hấn bị Bạch Ngọc Đường chọc giận đến bật cười: “Người nghĩ rằng hiện tại người có quyền định đoạt sao?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, chỉ quỷ diện nhân đứng bên ngoài: “Người phải nghe lời hấn.”

Ba người bên ngoài đều nghe được tiếng quỷ diện nhân bên trong nghiêng rằng, hấn đưa tay nắm lấy cổ áo Bạch Ngọc Đường, chợt quỷ diện nhân bên ngoài nói: “Để bản vẽ lại, người ra ngoài trước đi.”

“Người dám ra lệnh cho ta?” Quỷ diện nhân kia phát hỏa, âm lượng cũng to hơn mấy phần.

Bạch Ngọc Đường đang phân tích giọng nói của hấn, không biết vì sao, cảm thấy rất quen. Ý thức được có thể mình biết người này, hơn nữa còn tương đối quen thuộc, như là một người vừa gặp không lâu, nhưng rất gần hiện tại.

Nghĩ đến đây, Bạch Ngọc Đường lại muốn kích thích hấn một chút, xem có thử ra được gì không. Thấy hấn nổi giận, Bạch Ngọc Đường đoán quan hệ giữa hai quỷ diện nhân là cùng hợp tác, quỷ diện nhân bên ngoài có lẽ được lòng người khác hơn, cũng trầm tĩnh thận trọng hơn.

Trầm Nhan và Đường Thanh Tùng hiển nhiên là người của quỷ diện nhân bên ngoài, hơn nữa hai người còn có vẻ chán ghét quỷ diện nhân đeo mặt nạ mày trắng này, xem ra, hợp tác nội bộ không được ổn lắm.

Hắn còn đang suy tư, chợt cảm giác bàn tay nắm cổ áo dùng thêm lực, quỹ diện nhân kia rướn đến gần: “Tốt nhất là người ngoan ngoãn một chút, hành động phải nghĩ đến hậu quả!”

“Đủ rồi!” Tuy giọng nói của quỹ diện nhân bên ngoài rất khàn nhưng ngữ khí rất có lực uy hiếp, Bạch Ngọc Đường thăm kinh ngạc, thân phận của người này rốt cuộc là gì?

Hiển nhiên, quỹ diện nhân mày trắng vẫn có chút e dè người kia, chỉ có thể hung hăng đẩy một cái, buông Bạch Ngọc Đường ra, hậm hực đi ra ngoài. Nhưng hắn vừa định quay lưng, Bạch Ngọc Đường chợt cười lạnh một tiếng. Tiếng cười này tương đối phức tạp, hàm chứa ý khiêu khích.

Quỹ diện nhân mày trắng vừa nghe thấy tiếng hắn cười, lập tức xoay người lại, dùng ánh mắt hung ác nhìn Bạch Ngọc Đường: “Người cười cái gì?”

Bạch Ngọc Đường không nhìn hắn, có vẻ rất chán ghét, như đang bảo hắn mau cút đi.

“Người đã là tù nhân rồi, còn kiêu ngạo như thế?” Quỹ diện nhân quay lại, đứng trước mặt Bạch Ngọc Đường.

Thấy hắn gầm gừ đến gần, Bạch Ngọc Đường đột nhiên vẫy tay một cái. Tuy nội lực của hắn bị ức chế, nhưng công phu vẫn rất cao, nếu không đã không cần phải xích chặt lại thế này. Sợi xích thật dài chuyển động theo cánh tay hắn, đập chính xác vào giữa tấm mặt nạ của quỹ diện nhân mày trắng.

Chỉ kịp nghe một tiếng “Rắc”, tấm mặt nạ vỡ nát, khi nó rơi xuống, khuôn mặt bên dưới biến sắc, vội đưa tay che, nhưng dung mạo đã bị Bạch Ngọc Đường thấy rõ ràng.

Bạch Ngọc Đường cũng nhìn không được trọn mắt nhìn hắn, đã biết vì sao cảm thấy giọng nói này quen rồi, hắn chỉ không hiểu một điểm: Vì sao người này lại là nhi tử của Mai di? Không thể giải thích được!

.

.

“Người...” Người kia bị lộ mặt thật, nổi giận dùng dùng, đưa tay túm lấy sợi xích trên tay Bạch Ngọc Đường kéo mạnh một cái, kéo Bạch Ngọc Đường đến trước mặt đè xuống mặt đất, hai tay chống hai bên tai hắn, cúi đầu nhìn: “Người muốn chọc giận ta sao?”

Sắc mặt hắn cực kỳ hung ác, không hề giống hình tượng nhút nhát sợ sệt trước đây một chút nào, Bạch Ngọc Đường ngược lại có chút hiếu kỳ, hắn làm cách nào mà có thể che giấu tốt như vậy? Kẻ vừa hung hăng vừa điên cuồng trước mắt chính là người đang làm khách trên Hãm Không Đảo mấy hôm nay, thiếu chủ Hà Bang Lôi Thanh Lăng.

Không biết vì sao mà Lôi Thanh Lăng có vẻ rất hận Bạch Ngọc Đường: “Người đừng cho là ta không dám làm gì người.”

Bạch Ngọc Đường nhìn người trước mắt, đột nhiên bật cười, đôi môi đẹp hé mở, dùng ngữ khí nhàn nhạt vô tình đặc trưng nói một câu: “Cho dù là thật hay giả, người đều vô dụng như nhau.”

“Bạch Ngọc Đường!” Lôi Thanh Lăng rút một cây chủy thủ ra, chợt Trần Nhan đứng bên ngoài hét to: “Người phát điên cái gì vậy, giáo chủ bảo người ra người không ra, muốn tạo phản sao?”

Bạch Ngọc Đường cấp tốc bắt được tin tức mới: giáo chủ? Trên giang hồ có nhiều bang chủ, nhưng giáo chủ lại không bao nhiêu, đặc biệt là loại giáo chủ được Trần Nhan tôn kính... Hiển nhiên thân phận không thấp. Chỉ có điều... Trong số các giáo chủ hắn nhận ra, không có ai phù hợp với hình tượng này.

Lôi Thanh Lăng cầm chủy thủ xuống sát bên cổ Bạch Ngọc Đường, đang trong lúc thịnh nộ, mặt hắn đỏ bừng, hai mắt trừng to tới mức gần lối hết một nửa ra ngoài. Bạch Ngọc Đường thật sự nghĩ không ra... Minh từng đắc tội người này sao? Sao lại hận đến như vậy?

“Ha ha ha...” Lôi Thanh Lăng nhìn chằm chằm Bạch Ngọc Đường một lúc lâu, đột nhiên cười lên, “Người có biết không, ta đã quay lại Hãm Không Đảo một lần, Triển Chiêu đã một mình đi tìm người rồi.”

Tuy sắc mặt Bạch Ngọc Đường không có gì thay đổi, nhưng trong lòng đã thâm thở dài một cái, quả nhiên...

“Có vẻ như hần không biết bơi?” Lôi Thanh Lãng cười lạnh: “Đêm qua ta đã phái vô số giao binh đi rồi, người thử đoán xem một lát nữa bọn chúng quay lại, có mang thi thể của Triển Chiêu không?”

Bạch Ngọc Đường nghe xong, trên mặt không hề xuất hiện vẻ nôn nóng hay bất an Lôi Thanh Lãng dự đoán, ngược lại cười rất thản nhiên, lắc đầu, hai tay gối sau ót ngựa mặt nhìn trần thuyền bên trên: “Giao binh, ta đã nghĩ sao bước chân lại chính tề đến thế, thì ra là quân đội. Thủy quân quanh Hãm Không Đảo đều thuộc về Triệu Phổ, có thủy thủ nhưng không có giao binh. Con thuyền này lại cũ như vậy, có khi nào là tàn dư của thủy quân? Là tàn dư của Hà Trạch Văn và Hà Đức Quảng cầu kết với Phù Tang, bị cách chức điều tra?”

“A...”

Bên ngoài, Đường Thanh Tùng thở mạnh một hơi, thè lưỡi, bị quỷ diện nhân bên cạnh nhìn một cái, vội vàng thu biểu cảm kinh hoảng lại, Bạch Ngọc Đường thì đã hiểu, thì ra là thế, chẳng lẽ Lôi Thanh Lãng có liên quan đến phụ tử Hà gia năm đó? Nếu như thật là nguyên nhân này, so với mình, hần lẽ ra phải càng hận Triệu Phổ hơn chứ.

Lôi Thanh Lãng cầm chủy thủy gật đầu: “Bạch Ngọc Đường, người quá thông minh, nhưng người đừng hiểu lầm, ta không báo thù cho hai cái thùng cơm ấy.”

Bạch Ngọc Đường nhếch mép: “Người có tư cách gọi bọn họ là thùng cơm sao?”

Lôi Thanh Lãng nổi giận, thật nhìn không ra, Bạch Ngọc Đường này ngày thường không chịu hé răng, hiện tại trong tình thế nguy hiểm thì miệng lưỡi lại cực kỳ lạnh lẽo. Muốn hung hăng đánh cho hần một trận, nhưng đám người ngoài cửa lại làm vướng chân vướng tay, Lôi Thanh Lãng không thể ra tay. Ngoài ra, còn có việc cần nhờ hần, nếu chẳng may hần thấy không vui không muốn phối hợp nữa, vậy thì càng phiền phức... Dù sao đây cũng là Cẩm Mao Thử danh chấn giang hồ.

Kiểm chế khí giận trong ngực xuống, Lôi Thanh Lãng rút chủy thủ về, cười lạnh: “Ta chờ xem khi thấy thi thể của Triển Chiêu rồi người sẽ phản ứng thế nào.” Nói xong, đứng lên định đi.

Bạch Ngọc Đường nằm nghiêng người, một tay chống đầu, một tay nghịch Bát Chuyển Liên Hoàn Cách, nhẹ nhàng hỏi một câu: “Dựa vào người?”

Lôi Thanh Lãng quay đầu, híp mắt hỏi Bạch Ngọc Đường: “Chỉ dựa vào một điểm, ta đang bắt giữ người, người nghĩ ta không thể khống chế được Triển Chiêu?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu: “Thứ nhất, bắt giữ ta không phải người, là Mai di.”

Lôi Thanh Lãng nhú mày.

“Thứ hai.” Bạch Ngọc Đường ngồi lên: “Bất kể là mặt nào, so với Triển Chiêu, người đều thua kém rất xa.”

Sắc mặt Lôi Thanh Lãng trắng bệch, Bạch Ngọc Đường xác định, Lôi Thanh Lãng dường như có chút không phục Triển Chiêu, mà đối với mình thì là hận, có lẽ trước khi mình quen biết Triển Chiêu đã từng đắc tội hần.

“Bạch Ngọc Đường, người đừng đắc ý, chỉ cần Triển Chiêu đi vào vùng biển này, không cần ta ra tay, hần cũng sẽ thành mồi cho cá.”

Bạch Ngọc Đường nghe xong, đột nhiên đưa mắt nhìn nam nhân bị bóng tối phủ mất nửa bên mặt nà, thấp giọng nói: “Muốn đụng đến Triển Chiêu, phải hỏi hần có chịu không đã, đúng chứ?”

Vừa nói, Bạch Ngọc Đường vừa quan sát sắc mặt của Đường Thanh Tùng và Trầm Nhan. Thấy hai người kia vô thức run lên một cái, đều lo lắng nhìn về phía quỷ diện nhân, dường như rất ngạc nhiên vì mình đoán ra được thân phận của người nọ.

Bạch Ngọc Đường vốn chỉ là đoán bừa, không ngờ lại đúng, trong lòng thầm thở dài, quỷ diện nhân này... Chẳng lẽ thật sự là Triển Hạo? Nếu thật vậy thì chẳng khác gì bắt Triển Chiêu vì mình mà tương tàn với huynh đệ. Hần đương nhiên biết Triển Chiêu sẽ đứng về phía mình, nhưng như thế cũng không có gì đáng vui mừng, trong lòng con mèo đó sẽ khổ sở... Điều này khiến hần rất không vui.

“Cái gì?” Lôi Thanh Lãng lộ vẻ khó hiểu, dường như không hiểu lời Bạch Ngọc Đường nói, quay đầu nhìn quỹ diện nhân bên ngoài.

Bạch Ngọc Đường thì đã có tính toán, Lôi Thanh Lãng không biết thân phận của Triển Hạo, nhưng quan hệ hai bên lại không giống hợp tác, mà là Triển Hạo lợi dụng Lôi Thanh Lãng, cho nên mới cải trang thành thế này. Hơn nữa người này, cũng chính là người bị hủy dung, có lẽ không phải người Lôi Thanh Lãng tin tưởng, trong chuyện này hẳn vẫn còn ẩn khuất, mà còn có liên quan đến Yêu Thành.

.

.

Bạch Ngọc Đường đang suy nghĩ, đột nhiên quỹ diện nhân vẫn im lặng bên ngoài vỗ tay, khen ngợi: “Lợi hại, lợi hại! Chưa đến nửa canh giờ, thứ cần biết thứ không cần biết, người đều hỏi ra cả... Quả nhiên danh bất hư truyền.”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, người này nói như vậy, mục đích là gì? Khen giả thiết của mình không sai, hay biết mình đoán sai rồi, cho nên đang dẫn đường đến một hướng khác? Bạch Ngọc Đường rất cuộc vẫn là Bạch Ngọc Đường, không vì nghe người khác khen vài câu mà mê muội, trong lòng hẳn đã có tính toán, có thứ nên tin, có thứ không nên tin, cho nên vẫn giữ cảnh giác.

“Không biết phải trái.” Lôi Thanh Lãng sững sốt một lúc lâu, dứt khoát phát tay áo bỏ đi.

Trầm Nhan thở phào một hơi, giận dữ nhìn bóng lưng Lôi Thanh Lãng.

Quỹ diện nhân đi đến, nhặt bản vẽ lên đưa cho Bạch Ngọc Đường: “Người nhìn lại lần nữa.”

Bạch Ngọc Đường đưa tay nhận, người kia hiếu kì hỏi: “Người không muốn lấy mặt nạ của ta xuống xem thử?”

Bạch Ngọc Đường nhìn bản vẽ, không buồn ngẩng đầu, nói: “Không có hứng thú.”

Người đeo mặt nạ ngăn người, trong đầu chợt lóe lên, Bạch Ngọc Đường không nói, thì không ai biết mình là ai, bao gồm cả Triển Chiêu... Hành vi của Bạch Ngọc Đường khiến hắn cảm thấy rất kì lạ, thà rằng nói dối, cũng không muốn Triển Chiêu khó xử... Chẳng lẽ quan hệ giữa bọn họ thật sự không phải tin đồn vô căn cứ.

Bật cười khế, quỹ diện nhân đứng lên: “Người cứ từ từ xem, đây là bản vẽ một cơ quan ám khí, hy vọng người có thể giải được.” Nói xong thì ra ngoài, nói với Trầm Nhan: “Làm điểm tâm cho Ngũ gia.”

“A... Được!” Trầm Nhan vội vàng chạy đi bưng thức ăn, Bạch Ngọc Đường ngồi dựa trên tường, đặt bản vẽ trên đùi, cẩn thận xem kĩ.

.

.

Đường Thanh Tùng thấy mọi người đều đi hết, chăm chăm nhìn Bạch Ngọc Đường, đột nhiên hỏi: “Ta nghe nha đầu Trầm Nhan nói, người thích nam nhân?”

Bạch Ngọc Đường nghe xong, nhíu mày ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt như đang nhìn kẻ ngu si.

“Nàng ta nói vậy?” Đường Thanh Tùng cũng cảm thấy không đúng, Bạch Ngọc Đường không giống như thế.

“Phải.” Bạch Ngọc Đường gật gật, thấy Đường Thanh Tùng thở phào, lại thông thả bổ sung một câu: “Chỉ vừa khéo người ta thích là nam nhân, thế thôi.”

“Khụ khụ...” Đường Thanh Tùng sắc nước bọt, kinh hãi nhìn Bạch Ngọc Đường: “Là ai?”

Bạch Ngọc Đường không để ý đến hắn nữa, tiếp tục nhìn bản vẽ, nói thật ra bản vẽ này hắn nhận ra, nhưng phải lục lọi từ kí ức rất lâu trước kia. Trước đây nghĩa mẫu đã từng cho hắn xem, hơn nữa còn là tự tay vẽ ra, còn dạy cho hắn cách phá giải, nhưng chuyện đã qua khá lâu rồi, hắn đã gần như quên hết.

Đường Thanh Tùng nhìn nhìn một lát, xác định xung quanh không có ai, lại đến gần hơn một chút, thấp giọng hỏi: “Này, Bạch Ngọc Đường, ta nghe nói Triễn Chiêu đã đuổi đến rồi, sau đó Triệu Phổ điều động mấy vạn thủy quân, người cảm thấy lần này thắng bại của chúng ta thế nào?”

Bạch Ngọc Đường nghe đến đây, chậm chậm ngẩng đầu lên, nhìn hắn một cái, hỏi: “Người định ngồi cả hai thuyền?”

“Hắc hắc, nói chuyện với người thông minh thật đơn giản!” Đường Thanh Tùng vừa nói vừa xoa xoa ngực: “Sau này ta còn phải lăn lộn trên giang hồ, lần này không đáng để phải đắc tội các người, không bằng chúng ta thỏa thuận?”

Bạch Ngọc Đường hơi chần chừ, đang tính toán xem độ đáng tin của Đường Thanh Tùng là bao nhiêu.

Ngay lúc ấy chợt có tiếng bước chân truyền đến, Đường Thanh Tùng nháy mắt ra hiệu cho hắn, ý bảo: lần sau nói tiếp. Nói xong, đứng lên đi ra ngoài, đụng phải Trầm Nhan đang bưng mâm đủ loại thức ăn đến, chào một tiếng, nhanh chân bỏ đi.

.

.

Trầm Nhan đi đến cửa nhìn vào trong, thấy Bạch Ngọc Đường còn đang cúi đầu nghiên cứu bản vẽ, rất chăm chú, liền đưa tay mở cửa sắt ra.

Nàng ta bưng thức ăn vào, đặt mâm xuống cạnh Bạch Ngọc Đường, lại ngồi xuống ngay cạnh đó, dọn thức ăn cho hắn.

Vừa múc được một chén cháo, lại thấy Bạch Ngọc Đường không biết từ khi nào đã ngẩng đầu nhìn mình, ánh mắt hắn khiến cho nàng ta thầm chợt dạ, cả người không được tự nhiên: “Người đừng nhìn ta, ta không dám hại người đâu.”

Bạch Ngọc Đường nhìn một lúc, hỏi: “Mai đi là thân mẫu của Lôi Thanh Lăng?”

Trầm Nhan sửng người, người này bị cái gì vậy? Không hỏi bắt hắn làm gì, tình huống hiện tại thế nào, hoặc mình có phải con tin không, lại đi hỏi quan hệ của Lôi Thanh Lăng và Mai đi?

“Phải... Có lẽ vậy.” Trầm Nhan gật đầu: “Nhưng Lôi Thanh Lăng không hiểu thảo chút nào, dường như trước đây Mai đi đã làm chuyện có lỗi với hắn, chuyện gì cũng chịu làm cho hắn.”

Bạch Ngọc Đường hơi gật đầu, cúi xuống tiếp tục xem bản vẽ.

“Ăn chút gì đi?” Trầm Nhan nhỏ giọng nói: “Không có độc đâu.”

Bạch Ngọc Đường tỏ ý bảo nàng ta để đấy, hắn không thích ăn trên thuyền.

Trầm Nhan không hiểu lắm, Bạch Ngọc Đường có vẻ không giận lắm, kì lạ, với tính cách lạnh lùng của hắn, chẳng lẽ đã thật sự giận dữ, nhưng mình nhìn không ra?

Trong đầu Trầm Nhan đủ thứ linh tinh, lại nhỏ giọng hỏi một câu: “Người không có gì muốn hỏi ta?”

Bạch Ngọc Đường vẫn chăm chú nhìn bản vẽ: “Thứ ta muốn hỏi, chưa chắc người dám nói.”

Trầm Nhan đảo mắt, nói cũng đúng...

“Vậy người, có giận ta không?” Trầm Nhan hỏi nhỏ: “Là ta nói với bọn họ người biết giải ám khí.”

Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu: “Người không giải được?”

Trầm Nhan lắc đầu: “Ta không được, chỉ người có thể!”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, bắt đầu suy xét, rốt cuộc là thứ gì? Có liên quan đến nghĩa mẫu sao, hắn nhớ được rất ít thứ!

“Ta cho người xem một thứ.” Trầm Nhan vừa nói vừa lấy một mảnh ngọc và một cuộn giấy nhỏ ra, đưa cho Bạch Ngọc Đường xem.

Bạch Ngọc Đường vừa thấy mảnh ngọc kia thì mắt đã mở to rồi, đưa tay cầm mảnh ngọc bội mình đeo trên đai lưng ra, đây là di vật nghĩa mẫu để lại cho hắn. Hoa văn trên đó giống hệt như mảnh của Trầm Nhan! Quả nhiên có liên quan.

“Còn có người này.” Trầm Nhan mở cuộn giấy ra cho Bạch Ngọc Đường nhìn. Bạch Ngọc Đường chỉ nhìn một cái đã ngăn người, trên giấy vẽ một nữ tử, vẽ giống như đúc, chính là Ngũ phu nhân năm đó, nghĩa mẫu của bọn họ.

Trầm Nhan nhìn vẻ mặt của hắn thì biết hắn đã nhận ra rồi.

Cất ngọc và tranh đi, Trầm Nhan nghiêm túc nói với Bạch Ngọc Đường: “Trong Yêu Thành có hai cơ quan, một có sẵn, ta có thể giải, còn một tầng, là do nữ nhân này thiết kế, cả thiên hạ này, chỉ có truyền nhân của người ấy mới có thể giải được!” Vừa nói vừa chỉ vào sợi dây trên cổ Bạch Ngọc Đường: “Đây là kí hiệu của chủ nhân Yêu Thành.”

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười, đám người này bỏ bao nhiêu công sức ra bắt mình, chỉ sợ là lỗ vốn nặng rồi, mình còn chưa được tính là truyền nhân của nghĩa mẫu, chỉ học được khả năng uống rượu, cơ quan âm khí gì đó chỉ học để chơi, hoàn toàn không dùng được!

“Các người muốn đến Yêu Thành tìm thứ gì?”

Bạch Ngọc Đường hỏi Trầm Nhan, Trầm Nhan do dự một lúc vừa định mở miệng, đột nhiên thuyền rung một cái, dường như đã dừng lại.

“Bọn người đó đến rồi!” Trầm Nhan nhú mày, nói với Bạch Ngọc Đường: “Ta lên trước.” Nói xong, ra ngoài đóng cửa, chạy đi.

Bạch Ngọc Đường lại buồn bực, bọn họ đang nói ai? Đồng thời, hắn còn có chút lo lắng, sau khi hắn và Triển Chiêu đến tìm Trầm Nhan thì mới nghĩ đến chuyện về Hãm Không Đảo tìm Nguyệt Lưu Ly, có khi nào mảnh lưu ly tìm được là giả? Vừa nghĩ đến cảnh Triển Chiêu một mình xông ra khơi đuổi theo, Bạch Ngọc Đường lại toát mồ hôi, Miêu Nhi, cẩn thận!

.

82. Q.3 - Chương 29: Chân Tâm

Triển Chiêu đứng trên mũi thuyền, kĩ thuật lái thuyền của Bạch Phúc thật sự rất tốt, lướt vun vút trên mặt nước, trời đã sáng hẳn. Phía trước sương mù dày đặc, không thấy bóng con thuyền nào, ngay cả mặt nước cũng khi ẩn khi hiện. Bạch Phúc điều chỉnh tốc độ chậm lại, để tránh đụng phải đá ngầm, vùng biển này đá ngầm tương đối nhiều.

Triển Chiêu lấy Nguyệt Lưu Ly ra, đưa lên cao nhìn nhìn, ánh mặt trời rạng đông xuyên thấu qua mảnh lưu ly trong suốt, một vệt sáng vàng rực vắt lên mặt hắn.

Triển Chiêu nhìn một lúc lâu, cất đi, nhìn mặt biển xung quanh, đột nhiên phát tay nhẹ một cái: “Bạch Phúc.”

Bạch Phúc ngẩng đầu: “Có chuyện gì, Triển đại nhân?”

“Ta muốn dùng thử rất lâu rồi, nhưng vẫn ngại mở miệng mượn hắn.” Triển Chiêu đặt Cự Khuyết xuống mũi thuyền, cầm ngân đao của Bạch Ngọc Đường lên.

Bạch Phúc ngăn người, “Triển đại nhân?”

Triển Chiêu cầm một chén rượu trên bàn lên bắn xuống mặt nước...

Ngay trong chớp mắt chén rượu chạm nước, tiếng nước “Rào” vang lên, sóng cuộn trắng, có một người nhảy bật lên như cá, đầu đầy máu, Bạch Phúc kinh hãi... Chén rượu Triển Chiêu vừa bắn ra đã khảm sâu vào đầu người nọ.

Trong ấn tượng của Bạch Phúc, chưa từng xem Triển Chiêu như người giang hồ, dung mạo hần ôn hòa, tính tình hiền lành, nói gì cũng không giận, lúc nào cũng cười tủm tỉm, không bao giờ nghĩ đến sẽ có lúc hần ra tay tàn nhẫn như vậy.

“Tiếp tục lái thuyền.” Triển Chiêu vừa nói xong thì thả người nhảy lên khỏi thuyền.

Bạch Phúc hoảng sợ đến mức suýt nữa kêu ra tiếng, Triển Chiêu đâu có biết bơi, hần định làm gì?

Nhưng Triển Chiêu chỉ là nhảy lên cao, dừng lại chốc lát trong không trung như chim, rút đao chém một cái... Mặt biển lập tức nổi sóng, đồng thời, máu nhuộm đỏ mặt nước.

Bạch Phúc vội lái thuyền tới trước, Triển Chiêu lại chém thêm vài đao nữa trong không trung, khiến mặt biển vốn tĩnh lặng cuộn sóng mãnh liệt, máu loang đỏ đến rợn người.

Bạch Phúc vừa đưa thuyền đến chỗ cách hần không xa phía trước đã thấy Triển Chiêu hạ xuống, điểm lên mặt nước một cái, đưa tay chụp lấy thứ gì đó, ra sức kéo, thứ đó bật lên khỏi mặt nước... Nhảy lên thuyền, vút xuống, là một người sống.

Bạch Phúc quay đầu nhìn lại, mặt nước lay động, đã có vài con sa ngư[cá mập] bị mùi máu hấp dẫn đến, lao vào cắn xé các thi thể, cảnh tượng cực kỳ kinh khủng.

.

.

Triển Chiêu cúi đầu hỏi tên thủy binh sắc mặt trắng bệch được cứu lên: “Ai phái người đến?”

Bạch Phúc thè lưỡi, đây mới là nguyên hình của Triển Chiêu sao? Thì ra hần cũng có sát khí mạnh như vậy, không thua gì Ngũ gia.

Tên thủy binh kia cắn răng, có vẻ muốn chịu đựng không nói, Triển Chiêu đi đến mũi thuyền, nói với Bạch Phúc: “Người lên đi.”

Bạch Phúc không như Triển Chiêu, không thích dụng hình tra tấn người khác, chuyện này liên quan đến tính mạng Bạch Ngọc Đường, hần áp dụng khổ hình của thủy quân tra hỏi.

Triển Chiêu chấp tay sau lưng đứng trên mũi thuyền, chỉ nghe.

Hảo hần cũng khó chống được khổ hình, tên thủy binh kia nghe Bạch Phúc khi cứng khi mềm đe dọa dụ dỗ, cuối cùng cũng đầu hàng xin tha, thành thật nói mình trước đây là thủy quân của Hà Trạch Văn, sau khi thủy trại Hà gia giải tán, các tiểu binh đều rửa tay bỏ đi. Những lão tướng, đặc biệt là những người có quan chức như bọn họ đều hối hả chạy trốn. Bọn họ gặp được nghĩa tử của Hà Trạch Văn, cùng tìm một nơi lánh thân, lần này hần nhận lệnh của thiếu tướng quân đến tập kích Triển Chiêu, muốn dồn hần vào chỗ chết.

Triển Chiêu nghe xong thì ngẩn người, Hà Trạch Văn? Chuyện này đã qua quá lâu rồi, lúc này mới bỗng nhiên tỉnh ngộ, khó trách đến Hâm Không Đảo gây phiền, thì ra là có thù oán! Nhưng Triển Chiêu cũng nảy ra cùng một loại nghi vấn với Bạch Ngọc Đường. Nếu là thân phận như thế, lẽ ra nên hận Triệu Phổ và Công Tôn hơn chứ? Sao lại hận Bạch Ngọc Đường?

Hỏi tên thủy binh kia chủ tử hần tên gì, hần trả lời là Hà Lỗi.

Triển Chiêu nhíu mày, chưa từng nghe qua! Hà Lỗi?

Bạch Phúc hỏi thêm rất nhiều, hình dáng thế nào, còn có thuyền, chỉ tiếc người này không biết nhiều, cũng không phải không nói, Bạch Phúc cho hần ăn không ít khổ, nhưng hần thật sự là không biết, có thể thấy đối phương hành động rất cẩn thận. Tên thủy binh kia chỉ nói thấy thiếu tướng quân luôn đi cùng một quỷ diện nhân, còn có một nữ nhân và một nam nhân trẻ tuổi.

Triển Chiêu nghe đến đây, sững sốt, hỏi: “Nữ nhân ấy tên gì?”

“Cái đó ta không biết, rất đẹp!” Thủy binh nghĩ nghĩ: “Đường như họ Trầm.”

Triển Chiêu nhíu mày, cúi đầu suy nghĩ, sắc mặt tuyệt đối không dễ nhìn.

“Triển đại nhân?” Bạch Phúc hỏi Triển Chiêu: “Xử lý người này thế nào?”

Triển Chiêu nhìn nhìn tên thủy binh mày cau mặt nhú, có lẽ hắn nghĩ mình sắp bị ném xuống biển cho cá ăn.

Triển Chiêu hôm nay vì sốt ruột cứu Bạch Ngọc Đường, mới đại khai sát giới, nếu khi này không cẩn thận thì thuyền đã bị tập kích rồi... Sống chết là nhỏ, không có ai cứu Bạch Ngọc Đường mới là chuyện lớn!

Phất tay áo điểm đại huyết toàn thân người nọ, Triển Chiêu chỉ chỉ khoang thuyền phía sau, nói với Bạch Phúc: “Nhốt lại, bảo hắn chỉ đường đuổi theo con thuyền đó!”

“Vâng!” Bạch Phúc gật đầu.

Tên thủy binh đó lại biết đường về, có lẽ bọn họ bơi đến, thấy Triển Chiêu không giết, còn hứa sau khi cứu được Bạch Ngọc Đường sẽ thả mình, vội chỉ tới phía trước nói: “Rất dễ đi, cứ lái theo hướng dòng nước là được!”

Triển Chiêu đương nhiên không hiểu, nhưng Bạch Phúc hiểu, mọi người tiếp tục lên đường, đuổi theo con thuyền lớn kia.

Triển Chiêu hỏi chi tiết xem trên thuyền có bao nhiêu người, có bao nhiêu được tính là cao thủ... Tên thủy binh đều trả lời rất rõ ràng.

.

...

.

Mà lúc này, đại đội thủy quân cũng đã tập trung đến Tùng Giang Phủ.

Từ khi Triệu Phổ học bơi thành công thì luôn muốn chỉ huy thủy quân đánh một trận lớn, chỉ tiếc không có cơ hội, nếu không được đánh giặc trong thời gian dài thỉnh thoảng tinh thần hắn sẽ mất ổn định, hiện tại thì đang hưng phấn bừng bừng lên thuyền, phất tay: “Nhổ neo!”

Công Tôn cũng đi theo, tuy biết Bạch Ngọc Đường bị bắt, nhưng hắn không hề lo lắng, với bản lĩnh của Bạch Ngọc Đường, chắc chắn sẽ không gặp chuyện.

.

...

.

Mấy vạn thủy quân trùng trùng điệp điệp tiến đến hòn đảo lạ theo hải đồ Triển Chiêu đã vẽ ra, Hãm Không Đảo cũng huy động toàn bộ lực lượng, nếu so ra, đội thuyền tổ hợp từ đám người giang hồ do Đồng Hiểu Diệp dẫn đầu trở nên cực nhỏ bé không đáng kể. Bọn họ cũng không hề nghĩ Triệu Phổ sẽ triệu tập đại quân, ngoài ra... Mọi người cũng thắc mắc: Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đâu rồi?

.

...

.

Bạch Ngọc Đường chăm chú nhìn bản vẽ, nhớ lại rất nhiều thứ Ngũ phu nhân đã nói với hắn khi còn nhỏ.

Ngũ phu nhân từng dựng một lầu ám khí cho hắn, bên trong là tầng tầng cơ quan ám khí, khi đó hắn còn nhỏ, có thể chui vào, phá giải từng tầng một, nếu phá không được thì sẽ bị nhốt bên trong không thể động đậy. Từng tầng cơ quan ám khí khi đó, gần như giống hệt như hiện tại. Bạch Ngọc Đường nhớ rõ từng cách phá giải, chẳng lẽ khi đó Ngũ phu nhân đã dùng phương pháp này dạy cho hắn cách phá ám khí, đề phòng cho hôm nay?

Bạch Ngọc Đường đang xem rất nhập tâm, đột nhiên có tiếng bước chân.

Rất nhanh sau đó, có người đến, là Đường Thanh Tùng.

Bạch Ngọc Đường hơi ngạc nhiên, Đường Thanh Tùng đến một mình? Nhớ đến chuyện hợp tác hần vừa nói, Bạch Ngọc Đường thậm chí có tính toán, tiểu tử này là kẻ xảo quyệt, ai biết được lời hần nói có đáng tin không, lại để phòng thêm vài phần.

Đường Thanh Tùng đi đến ngoài cửa sắt, nhìn vào trong hỏi: “Ngũ gia, chuyện ta vừa nói, ngài suy nghĩ thế nào rồi?”

Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu lên: “Người vừa nói chuyện gì?”

Đường Thanh Tùng suýt nữa là giận huyệt hơi: “Ta vừa nói, chúng ta hợp tác! Người trúng độc của ta, ta đưa người giải được, chúng ta đi.”

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn hần, không nói gì.

“Ta nói thật!” Đường Thanh Tùng hạ thấp giọng: “Đâu cần phải chia kho báu trong Yêu Thành với nhiều người như vậy? Ta cũng không có mưu mô gì khác, không có hứng thú xưng bá võ lâm xưng vương xưng đế, ta chỉ muốn thành lập một môn phái khí phách hơn cả Đường Môn, người thấy thế nào?”

Bạch Ngọc Đường đặt bản vẽ trong tay xuống, hơi gật đầu, nhưng không nói là đồng ý hay không.

“Người đồng ý rồi?” Đường Thanh Tùng ném một lọ sứ trắng nhỏ vào trong: “Bên trong có giải được, người uống rồi độc sẽ tiêu dần, đến lúc đó ta đến tìm người, chúng ta nhân lúc đêm tối đi trước, ta biết đường!”

Nói xong thì nhanh chân bỏ đi.

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn lọ sứ trong tay, nghịch chơi một lúc, vung tay... Vứt vào giường cỏ đêm qua Đường Thanh Tùng nằm ngủ, cúi đầu tiếp tục xem bản vẽ.

.

.

Không bao lâu sau, lại có tiếng bước chân.

Bạch Ngọc Đường hơi bực bội, bọn người này bị gì vậy, lũ lượt chạy đến đây.

Người đến lần này là Trầm Nhan.

Trầm Nhan đến đưa thức ăn cho hần, mở cửa đặt khay xuống trước mặt hần, thấy Bạch Ngọc Đường đã ăn hết điểm tâm buổi sáng, nàng ta rất vui vẻ, vừa dọn thức ăn vừa nói: “Thủy quân Lôi Thanh Lãng phải đi không ai quay lại, Triển Chiêu quả nhiên lợi hại.”

Thân thể Bạch Ngọc Đường hơi nhúc nhích, Trầm Nhan cười bất đắc dĩ, quả nhiên chỉ có Triển Chiêu mới có thể khiến hần phản ứng.

“Tên vừa đến là người thế nào?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Trầm Nhan khó xử, dường như không thể nói được.

Bạch Ngọc Đường không hỏi thêm nữa, tiếp tục xem bản vẽ.

“Cái này cho người, người giấu đi.” Trầm Nhan cũng đưa một bình sứ trắng cho Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn nó, lại khó hiểu nhìn nàng ta.

“Là giải được.” Trầm Nhan nhỏ giọng nói: “Khi đi vào phá ám khí cực kì nguy hiểm, nếu chẳng may có chuyện gì, ta sợ ta sẽ hối hận cả đời.” Trong lúc đang nói thì có tiếng bước chân, vội vàng giấu giải được vào tay áo Bạch Ngọc Đường, gấp thức ăn cho hần.

Lần này là Lôi Thanh Lãng.

Lôi Thanh Lãng đi vào đại lao, thấy Trầm Nhan đang gấp thức ăn cho Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường uống rượu xem bản vẽ.

“Ai.” Lôi Thanh Lãng đứng dựa vào khung cửa cảm thán: “Đây chính là phong lưu thiên hạ trong truyền thuyết sao, cả khi vào đại lao cũng có nữ nhân hầu hạ.”

Trầm Nhan lườm hắt một cái, không nói gì, Bạch Ngọc Đường thấy nàng ta còn ở bên cạnh, phẩy tay nhẹ một cái.

Một cái phất tay này, khiến Lôi Thanh Lãng nhin không được nhú mày... Người như Bạch Ngọc Đường, đây là lần đầu tiên hắt gập, phong thái quý công tử, khó trách có nhiều nữ nhân biết là vô vọng mà vẫn bỏ nhào về phía hắt như vậy.

Trầm Nhan đứng lên, ngoan ngoãn ra ngoài.

.

.

“Triển Chiêu đã chết rồi, ta báo cho ngươi một tiếng.” Lôi Thanh Lãng mở cửa đi vào, ngồi khoanh chân trước mặt Bạch Ngọc Đường, châm rượu uống, có vẻ rất vui.

Bạch Ngọc Đường lấy chiếc bình trong tay áo ra, vẫn như cũ, nhẹ nhàng ném nó vào cùng một chỗ, cúi đầu tiếp tục xem bản vẽ.

Lôi Thanh Lãng nhìn nhìn, hơi suy tư, bật cười, quay đầu lại hỏi Bạch Ngọc Đường: “Sao ngươi không chút lo lắng như thế? Vì Triển Chiêu chết rồi sao? Hay là vì ngươi hoàn toàn không để tâm đến chuyện sống chết của hắt?”

Bạch Ngọc Đường không muốn trả lời hắt.

“Không đến nỗi vậy chứ, đau lòng đến không nói nên lời rồi sao?” Lôi Thanh Lãng chắc chắn mấy tiếng: “Thật nhìn không ra, đường đường là Cẩm Mao Thủ Bạch Ngọc Đường, lại lo lắng cho tử địch Ngự Miêu của phủ Khai Phong.” [thằng này nham nhở quá =.=]

Bạch Ngọc Đường tiếp tục xem bản vẽ.

“Ngươi dám phốt lờ ta?” Lôi Thanh Lãng nổi giận.

Bạch Ngọc Đường phát hiện dường như đầu óc người này có vấn đề, ngày thường nho nhã đến bảo thủ, nhưng hiện tại lại nóng nảy mất hết kiên nhẫn, không lẽ bệnh thật?

“Bạch Ngọc Đường!” Lôi Thanh Lãng hỏi: “Ta biết một chuyện liên quan đến ngươi.”

Bạch Ngọc Đường vẫn như cũ triệt để phốt lờ người này.

Lôi Thanh Lãng không để ý, cười lắc đầu: “Nói ngươi có người trong lòng, ta thật không tin, vì ta từng nghe rất nhiều người nói, người vốn không có tim.”

Thấy Bạch Ngọc Đường vẫn thản nhiên như cũ, Lôi Thanh Lãng thở dài: “Ngươi còn nhớ cầm cơ Tương Nghi của Yên Vân Lâu trong Tùng Giang Phủ không?”

Sắc mặt Bạch Ngọc Đường hơi đổi, nhưng không nói gì. Tương Nghi là cầm cơ trứ danh của Tùng Giang Phủ, đàn rất hay.

Là chuyện rất nhiều năm trước rồi.

Hôm đó, Từ Khánh ra tay cứu một vị cô nương bị ức hiếp trên đường, cô nương đó chính là Tương Nghi. Tương Nghi nói mình bị đuổi ra khỏi Cẩm Các, có người vu oan cho nàng ta lấy trộm một trăm lượng bạc.

Từ Khánh là người nhiệt tình, thấy nàng ta đáng thương lại phải lưu lạc không nơi nương thân, liền đưa nàng ta về Yên Vân Lâu đòi công bằng, chỉ thiếu mất trăm lượng bạc mà thôi, cùng lắm thì bù lại cho nàng ta, chứ sao lại đuổi cô nương người ta ra ngoài.

Sau đó lão bản của Cẩm Các cho rằng nàng ta là bằng hữu của Từ tam gia Hâm Không Đảo, làm sao còn dám đuổi, điều tra kỹ càng lại, Tương Nghi thật sự bị oan.

Chuyện này vốn chẳng có gì, nhưng trùng hợp khi Từ Khánh và Tương Nghi cùng vào Yên Vân Lâu, bị một tiểu nha hoàn của phu nhân hắt nhìn thấy. Tiểu cô nương chưa biết là chuyện gì, cứ một mực cho rằng thiếu nữ nãi bị thiệt, vội vàng chạy về tố cáo, nói tam gia đi kỹ viện!

Tam tẩu của Bạch Ngọc Đường là một vị Mẫu Dạ Xoa, đừng thấy Từ Khánh hùng dũng như cọp mà lầm, ngày thường sợ phu nhân nhất.

Nàng ta vừa nghe nói Từ Khánh đi kỹ viện, lập tức lửa giận xông thiên, cầm chày cán bột đòi đi đánh chết gian phu dâm phụ. Vừa may đụng trúng Bạch Ngọc Đường, thấy tam tẩu phát rồ, vội đi theo khuyên can.

Đến Yên Vân Lâu, Từ Khánh ló cái khôn giữa cái khó, đẩy Bạch Ngọc Đường vào Tương Nghi, nói với phu nhân nhà mình: “Nàng hiểu lầm rồi, đây là hồng nhan tri kỷ của Ngọc Đường!”

Vị tam tẩu này tuy hung hãn, nhưng rất thương yêu Bạch Ngọc Đường, nghe nói đánh lầm người, còn vội tạ lỗi với cô nương người ta. Hơn nữa nàng ta cũng nhận ra là do nha đầu hiểu lầm rồi. Đây không phải kỹ viện mà là cầm các.

Thường xuyên qua lại, tam tẩu và Tương Nghi trở nên thân thiết, hai người rất hợp tính nhau. Rượu Tang Thâm của Yên Vân Lâu rất ngon, Bạch Ngọc Đường thường đến uống vài chén, thế là cũng quen biết với Tương Nghi.

Không lâu sau, Bạch Ngọc Đường đi xa nhà, trên đường nhận được thư của một gia tướng trên Hãm Không Đảo mang tới, nói Tương Nghi mời hẳn về Yên Vân Lâu một chuyến. Khoảng thời gian đó Bạch Ngọc Đường đang tra án với Triển Chiêu ở tây bắc, làm sao có thời gian về. Bảo gia tướng đó nói với Từ Khánh một tiếng, Tương Nghi có cần gì thì giúp nàng ta một tay.

Chỉ tiếc, đợi ba tháng sau khi Bạch Ngọc Đường trở lại, tam tẩu đau buồn nói với hẳn: “Nửa tháng trước Tương Nghi đã chết rồi, đột nhiên mắc bệnh lạ. Muội ấy cảm mến đệ đã lâu, biết không có cơ hội nên không dám bày tỏ, chỉ mong trước khi chết được gặp đệ một lần, đệ lại không đến.”

Bạch Ngọc Đường nghe xong cũng không mấy dễ chịu, tại sao khi truyền lời không nói rõ ràng. Từ Khánh nói là do Tương Nghi bảo đừng nói, hết thấy cứ tùy duyên...

.

Lôi Thanh Lãng thấy ánh mắt Bạch Ngọc Đường khê biến, cười lên: “Thì ra ngươi còn nhớ.”

Bạch Ngọc Đường đưa mắt nhìn Lôi Thanh Lãng, chẳng lẽ người này có liên quan gì đến Tương Nghi.

“Đừng hiểu lầm.” Lôi Thanh Lãng phẩy phẩy tay: “Ta chỉ là từng đến cầm các nghe nàng ta đàn một lần, tiếng đàn của những người đau khổ vì tình cảm không được đáp lại, có cảm giác rất tuyệt vọng bi thương, đặc biệt hay.”

Bạch Ngọc Đường cảm thấy rất chán ghét, bản chất Lôi Thanh Lãng cực kì xấu xa, thật bội phục hẳn, ngày thường có thể che giấu tốt như vậy.

“Hắc hắc.” Lôi Thanh Lãng cười quái dị: “Ngày Tương Nghi chết, ta tình cờ có mặt, các cô nương trong các khóc loạn hết lên, nàng ta nắm chặt một mảnh lụa trắng mà đi. Ta nghe các cô nương bên ngoài than thở, nói nàng ta yêu ai không yêu, lại đi yêu người, cả Tùng Giang Phủ có ai không biết, người, Bạch Ngọc Đường, không có tim!”

Bạch Ngọc Đường không phản ứng gì, cúi đầu tiếp tục xem bản vẽ.

Lôi Thanh Lãng vươn tay, cầm sợi xích trên cổ tay Bạch Ngọc Đường lên, “Chờ giải quyết xong chuyện này rồi, ta muốn rạch lồng ngực ngươi ra xem thử, xem rốt cuộc ngươi có tim không...”

Nói xong, cười to đứng lên, xoay người ra ngoài, khóa cánh cửa sắt nặng nề lại, bỏ đi.

Ánh mắt Bạch Ngọc Đường cuối cùng cũng rời khỏi mảnh giấy, thở dài một hơi nhẹ như không, đặt tấm bản vẽ xuống chân, ngược mắt... Nhìn hai chiếc bình sứ ẩn hiện sau đồng cổ, sắc mặt vẫn lãnh đạm như cũ.

.

...

.

Một trận gió to thổi qua mặt biển, mang theo vị mặn đắng của nước biển, Triển Chiêu đứng trên mũi thuyền mặc cho gió thổi tung từng lọn tóc, tung lên rồi lại rơi xuống... Đột nhiên nói thầm: “Ta biết người có, là bọn họ không hiểu.”

83. Q.3 - Chương 30: Yêu Thành Chân Nhan [sự Thật Về Yêu Thành]

Bạch Ngọc Đường vứt hai chiếc bình sứ đi, lý do rất đơn giản, thứ nhất, hắn không tin tưởng Đường Thanh Tùng, hợp tác với hắn cũng không khác gì hợp tác với bọn người này, đều bị kiểm chế. Thứ hai, hắn không muốn mang nợ nhân tình với Trầm Nhan, dù nàng ta có nợ mình thứ gì không, cứ rõ ràng như thế này tốt hơn.

Lại qua một lúc, Bạch Ngọc Đường tính thầm, có lẽ đã vào đêm rồi, hắn hơi khó hiểu... Đến Yêu Thành cần thời gian dài như vậy sao? Chẳng lẽ là muốn phá trận pháp trên biển phải cần thời gian dài thế này? Nói như vậy, nếu Triệu Phổ và Hãm Không Đảo triệu tập một đội quân lớn, sẽ cần trang bị nhiều tương đương! Nhưng Triệu Phổ xuất thân từ quân lữ, hắn sẽ biết phải chuẩn bị đủ lương thảo, tránh phải cảnh chết vô ích.

Cũng có thể là, đã đến Yêu Thành rồi, thuyền đang đi trong đảo, hoặc đang đi vòng quanh đảo.

Bạch Ngọc Đường đang suy đoán địa hình, chợt thân thuyền lắc mạnh một cái, dừng lại.

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, tới rồi!

Quả nhiên, trên sàn thuyền có tiếng bước chân mất trật tự, thân thuyền còn hơi nghiêng, có lẽ đang thả neo dựa vào bờ.

Bên trên xôn xao một lúc rồi lại yên lặng trở lại.

Tuy Bạch Ngọc Đường không thích nói chuyện nhưng tính cách cũng tương đối hiếu động, bị xích ở địa lao rất không thoải mái, cũng may là xích khá dài, hắn đi bộ trong phòng giam, cũng không bị ảnh hưởng nhiều lắm.

Đứng giữa phòng giam, hắn bắt đầu chờ... Nếu đã đến rồi, vậy hắn là sẽ mau chóng di chuyển. Nếu so sánh thì Lôi Thanh Lăng sẽ nhanh hơn Đường Thanh Tùng một bước.

Đang suy nghĩ, quả nhiên có tiếng bước chân đang đến, chỉ có điều tiếng này không phải của Lôi Thanh Lăng cũng không phải Đường Thanh Tùng, mà là quỷ diện nhân... Người mà Bạch Ngọc Đường phỏng đoán là Triển Hạo.

Rốt cuộc quỷ diện nhân có phải Triển Hạo không, Bạch Ngọc Đường không biết.

Người kia đi đến trước phòng giam mở cửa sắt ra, nói: “Đến rồi.” Vừa nói hắn vừa đi đến mở xích ra cho Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường đưa tay ra như định phối hợp với hắn, nhưng đột nhiên lật tay lại, túm lấy cổ tay hắn bẻ ra ngoài.

Tuy không thể vận nội lực, nhưng Bạch Ngọc Đường vẫn là Bạch Ngọc Đường, võ công vẫn còn đây, chiêu này của hắn không vì lý do gì đặc biệt, chỉ là để thử xem người này có biết công phu không. Với chiêu này, nếu đối phương biết công phu vậy nhất định phải tránh... Nếu không, cổ tay có khả năng bị bẻ gãy.

Trong tích tắc Bạch Ngọc Đường xuất thủ, chợt cảm giác bàn tay người nọ trơn tuột trượt đi. Hắn ngăn người, đây là thứ công phu gì?

Mà người đeo mặt nạ sau khi tránh được rồi thì cũng chẳng nói gì, có vẻ như chẳng hề để tâm, tiếp tục tháo xích cho Bạch Ngọc Đường, bảo hắn đi theo mình.

Bạch Ngọc Đường cảm thấy cực kì khó hiểu, Triển Chiêu nói đại ca hẳn không biết công phu, đương nhiên rồi, có khả năng là Triển Hạo luôn cố ý che giấu, nhưng hẳn hành tẩu giang hồ đã nhiều năm như vậy, đây là lần đầu thấy loại công phu thể này.

Thắc mắc đầy bụng mà đi theo quỹ diện nhân ra cửa, chợt thấy Đường Thanh Tùng đang đi đến.

Đường Thanh Tùng nhìn thấy quỹ diện nhân thì ngẩn người, hơi nhíu mày, kế hoạch thất bại rồi! Quỹ diện nhân nói với hắn: “Sau khi đưa người ra các cơ quan ám khí sẽ thay đổi, đừng để ai đến gần.”

“Vâng!” Đường Thanh Tùng ngoan ngoãn quay đi, trán thì toát mồ hôi.

.

.

Bạch Ngọc Đường đi ra khỏi khoang thuyền, ngược mắt nhìn, quả nhiên trời đã rồi, trên bầu trời đầy sao sáng lấp lánh, xa xa là biển rộng, mặt biển vẫn là một mảng tối đen, không hề có thứ gì. Bạch Ngọc Đường vốn phỏng đoán cự ly giữa hai đảo không xa như vậy, không thể không thấy gì... Hiện tại mới hiểu, bọn họ có lẽ đã đến mặt sau của Yêu Thành, nhìn ra mặt biển mênh mông. Nghĩ đến đây, hắn vô thức ngẩng đầu nhìn tinh tượng, quả thật không sai.

Vừa cúi đầu xuống, liền thấy quỹ diện nhân đi đến cạnh hắn.

Đối diện với hắn qua tấm mặt nạ, Bạch Ngọc Đường có thể thấy được ánh mắt người kia, không biết có phải vì ánh lửa hay đèn lồng chiếu vào không, đồng tử hắn đang lấp lóe tia sáng kim sắc.

“Người cực kì tài giỏi.”

Không chờ Bạch Ngọc Đường hoàn hồn, quỹ diện nhân kia mở miệng nói chuyện.

Bạch Ngọc Đường nhìn hắn vô cảm, trong lòng thì tính toán, mắt người này rất giống Triển Chiêu! Là chuyện thể nào? Chẳng lẽ cũng từng trúng loại độc kia?

“Người có việc gì cực kì muốn làm, thứ gì cực kì muốn có không?” Quỹ diện nhân thản nhiên hỏi Bạch Ngọc Đường như đang tán gẫu.

Bạch Ngọc Đường không phản ứng lại, hơi nhún vai, trong đầu thì xẹt ra Triển Chiêu, hơi buồn cười.

“Nếu không, người có muốn tìm chút việc để làm không?” Quỹ diện nhân dẫn hắn xuống thuyền, bước lên hòn đảo đen kịt.

“Làm cái gì?” Bạch Ngọc Đường hoàn toàn không phản bác hắn, ngược lại muốn nghe thử, xem người này bỏ ra nhiều công sức như vậy rốt cuộc để làm gì.

“Người sống một đời rồi cuộc là vì thứ gì chứ?” Quỹ diện nhân đột nhiên cảm thán: “Người xuất sắc như vậy, chẳng lẽ lại cam tâm sống như mọi người khác, sinh lão bệnh tử hết một cuộc đời tầm thường?”

Bạch Ngọc Đường hơi nhíu mày, nghĩ thầm đám người này làm ra chuyện lớn như vậy, chẳng lẽ là vì muốn trường sinh bất lão đắc đạo thành tiên sao? Đầu của đại ca con mèo đó có lẽ có vấn đề! May mà không phải huynh đệ thân sinh.

.

.

“Hắt xì...”

Triển Chiêu đột nhiên hắt xì.

Bạch Phúc đến gần hỏi: “Triển đại nhân, bị lạnh sao? Buổi tối trên biển gió lớn.”

“Không.” Triển Chiêu cười gượng mấy tiếng, dụi dụi mũi, nhìn về phía Yêu Thành đã có thể thấy rõ ràng phía trước. Lúc này bọn họ đang nấp sau một tảng đá ngầm, nhìn từ xa xa, bốn phía của Yêu Thành được canh gác cực kì nghiêm ngặt hết như một tòa thành thật sự, dưới ánh lửa chỉ toàn đá đen, không thể thấy được cửa ra vào.

“Có thể đến gần hơn không?” Triển Chiêu hỏi Bạch Phúc.

“Triển đại nhân.” Bạch Phúc chỉ chỉ mặt biển: “Ngài nhìn chỗ nước đó.”

Triển Chiêu nhìn theo hướng Bạch Phúc chỉ, vùng biển gần bờ, nước ở đó dợn sóng rất lạ.

“Là thế nào?” Triển Chiêu hỏi Bạch Phúc.

“Dấu hiệu dưới nước có bọt khí, có động!” Bạch Phúc có kinh nghiệm rất phong phú: “Nghĩa là có ám khí! Không thể vào từ chính diện, rất nguy hiểm.”

Triển Chiêu gật gật, xem như đã hiểu... Xem ra Yêu Thành đã bị bọn họ chiếm đóng rồi, vậy vì sao còn phải bắt sống Bạch Ngọc Đường chứ?

“Sao trong bến không có thuyền?” Triển Chiêu cảm thấy rất lạ, hỏi Bạch Phúc.

“Ừm...” Bạch Phúc suy tư một lúc, thấp giọng nói: “Triển đại nhân, phần bờ phía trước dường như là giả, theo ta thấy, không có cách nào qua được!”

“Đi vòng ra phía sau rồi?” Triển Chiêu đột nhiên hiểu ra.

“Vậy thì nguy rồi!” Bạch Phúc lắc đầu, chỉ chỉ các lính canh: “Ngài nhìn xem, bốn phía được canh gác dày đặc như vậy, chúng ta không có cách nào lái thuyền ra khỏi vùng đá ngầm, muốn đi vòng qua thì phải đối mặt với mối nguy bị phát hiện, không thể được!”

Triển Chiêu cau mày một cái, cũng đâu thể chờ mãi ở chỗ này. Đồng thời hắn nhìn về phía sau, hoàn toàn không thấy nhân mã của Triệu Phổ đâu... Chẳng lẽ là tắt đèn lạng lẽ lái thuyền đến, sợ bị phát hiện?

Triển Chiêu hỏi tên thủy binh bị bắt: “Làm sao để qua đó?”

Thủy binh nói: “Lên từ phía sau! Phải đi vòng qua bờ trái. Bên đó được canh gác rất nghiêm ngặt, gần như không có khả năng không bị phát hiện, đây là những trạm kiểm soát do thiếu tướng quân thiết kế.”

Triển Chiêu thầm tán thán, thiếu tướng quân Hà Lỗi không hổ là bộ hạ của tiền thủy quân đại tướng quân, Hà Trạch Văn thu hắn làm nghĩa tử, đương nhiên là do cảm thấy có thể dùng được hắn! Quả nhiên không đơn giản...

.

...

.

Sau khi lên đảo, Bạch Ngọc Đường chỉ chú ý vào hai tảng đá đen hai bên, chúng nó rất trơn bóng, hiển nhiên là đã được mài, quả nhiên là một hòn đảo nhân tạo.

Theo quỹ diện nhân đi qua một con đường đá, phía trước là một tòa thành rất quỷ dị. Tòa thành dựa vào hậu sơn, ngọn núi phía sau rất giống một con rùa đang nằm. Mà trước tòa thành lại có một bến tàu hình trăng khuyết. Trong bến có một con thuyền rất lớn đang neo.

Cả tòa thành và con thuyền, dưới ánh trăng chiếu xuống trở thành màu máu tươi đỏ ma quái... Huyết Sắc Yêu Thành!

“Kinh ngạc sao?” Quỹ diện hỏi hắn.

Bạch Ngọc Đường hơi khó hiểu: “Vì sao lại có màu như vậy?”

“Là máu.” Quỹ diện nhân thần nhiên đáp.

Bạch Ngọc Đường hơi nhú mày, đang phán đoán xem hắn nói thật hay chỉ đang lừa người.

“Ha ha.” Quỹ diện nhân vui vẻ cười lên: “Người biết điểm khác nhau lớn nhất giữa người thông minh và người ngu xuẩn là gì không?”

Bạch Ngọc Đường không nói, tiếp tục nhìn tòa thành và con thuyền phía trước, trên con thuyền đó có quan tài, tự đi lên, trên đó còn treo một chuỗi Chiêu Hồn Linh.

“Khi nhìn thấy hoặc nghe thấy chuyện kì lạ nào, người ngu xuẩn chỉ thấy sợ hãi, mà người thông minh thì biết nghi ngờ.” Quỷ diện nhân thấp giọng nói: “Nhưng thứ đó thật sự là máu, không sai!”

“Máu khô rồi sẽ đổi màu đen, làm sao có thể rực rỡ đến vậy dưới ánh trăng?” Bạch Ngọc Đường rất hiếu kì.

“Vì trong máu đó có độc.” Quỷ diện nhân nhàn nhạt nói: “Loại độc đó có thể khiến máu sau khi khô biến thành thể này. Loại máu này được gọi là Nguyệt Quang Huyết, mà tộc người kia, tên là Yêu Thành Nguyệt Tộc.”

Bạch Ngọc Đường nghe đến đây, đột nhiên trong lòng có cảm giác cháng lảnh. Trước đây Lê Lão Phong từng chỉ vào Triển Chiêu nói hắn là Nguyệt, chẳng lẽ...

Hắn vô thức liếc nhìn quỷ diện nhân một cái, khiến quỷ diện nhân kia lại bật cười lần nữa: “Ta đã sớm nói người rất thông minh, không sai, Nguyệt Tộc từ nhỏ đã phải uống một loại thảo dược, thứ đó có thể khiến người ta tạm thời mất thị giác, nhưng sau khi khỏi rồi, thị lực sẽ dần tăng cường, năng lực thể lực cũng sẽ tăng, tốc độ khép miệng của vết thương cũng vậy. Do đó... Nếu muốn giết chết Nguyệt Tộc, thì nhất định phải chém rớt đầu, rút hết máu ra ngoài, sau đó thiêu hủy thi thể, mới có thể tiêu diệt triệt để.”

“Người cho Triển Chiêu dùng loại thảo dược đó?” Sắc mặt Bạch Ngọc Đường nhìn quỷ diện nhân kia lại lạnh thêm vài phần.

Quỷ diện nhân lắc nhẹ đầu: “Không giống.”

“Có ý gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi dồn.

“Ha ha... Người cũng có lúc hung hăng hăm dọa người khác sao.” Quỷ diện nhân nhẹ thở dài, “Xem ra, cũng không phải là hoàn toàn không quan tâm đến bất kì thứ gì.”

Bạch Ngọc Đường thì chỉ quan tâm thứ độc hắn dùng với Triển Chiêu có gì khác thường.

“Đó là một loại thảo dược từ rất lâu trước đây rồi.” Quỷ diện nhân nói: “Niêm phong suốt hai mươi mấy năm, không biết có hiệu quả không... Ngoài ra, ta cũng không hại hắn, thứ thảo dược này là thần dược mà người trong võ lâm nằm mơ cũng muốn, thậm chí năm đó có người không tiếc sát hại Yêu Tộc hút máu, nhưng vẫn không cách nào nhận được tác dụng thần kì của nó.”

“Người là hậu duệ của Yêu Tộc?” Bạch Ngọc Đường hơi sợ hãi, nhưng Triển Chiêu từng nói, Triển Hạo là người có lai lịch rõ ràng, tuy có rất nhiều người nói hắn là ma quỷ, cũng xem ra thân thể bí hiểm, nhưng rõ ràng là sinh ra và lớn lên ở Triển gia, sao có thể giả mạo được?

“Chính xác.” Quỷ diện nhân gật đầu: “Hậu duệ của Yêu Tộc quá dễ nghe rồi, không bằng nói là dư nghiệt của Yêu Tộc.”

“Triển Chiêu không phải, sao lại hại hắn?” Bạch Ngọc Đường lạnh giọng hỏi.

“Ta đâu có nói Triển Chiêu là Yêu Tộc, cũng không hại hắn, ta đã nói rồi.” Quỷ diện nhân cười cười, áp gần Bạch Ngọc Đường: “Người không thật sự cho rằng ta là Triển Hạo chứ?”

Bạch Ngọc Đường hơi ngẩn người, người này không phải sao?

“Ha...” Quỷ diện nhân sờ sờ cằm, dường như đang cười: “Người quá thông minh, không thể nói với người quá nhiều.” Vừa nói vừa dẫn Bạch Ngọc Đường đi vào Yêu Thành phía trước.

Mà ngay trước khi đến gần quỷ thuyền, đột nhiên có một bóng đen lướt vút qua đầu thuyền.

Bạch Ngọc Đường còn nhìn thấy được hai điểm đỏ giữa bóng đen. Nhìn kĩ lại, có một con mèo đen ngồi trên đầu thuyền, hai mắt đỏ rực.

Bạch Ngọc Đường ngẩn người, đây chẳng phải là con mèo đen của Tào Hân sao? Nhưng khi nhìn thật kĩ thì không phải Tiểu Hắc, nó lớn hơn con mèo của Tào Hân một chút, tuổi hắn cũng lớn hơn.

Hắn đột nhiên nghĩ đến, con mèo của Tào Hân vì ăn phải Hỏa Long Thảo mới biến thành như thế, mà mấy con ngựa kia cũng vậy... Xe ngựa là của quỷ diện nhân, Hỏa Long Thảo là một loại cỏ đặc trưng chỉ có ở Hải Long Bang, chẳng lẽ... Người này vẫn sống trong địa phận Hải Long Bang? Trong Hải Long Bang ngoại

trừ Hải Long Vương chắc chắn đã gặp nạn, tung tích của các vị đương gia đều không rõ, trong này có khúc mắc gì không?

“Ha ha.”

Quỷ diện nhân thấy Bạch Ngọc Đường nhìn chằm chằm con mèo kia ngẩn người, bật cười: “Người có lúc không thể quá thông minh.”

Bạch Ngọc Đường đưa mắt nhìn hắn.

Chợt tấm mặt nạ quỷ u ám của hắn tiến đến gần: “Người quá thông minh, thường biết rất nhiều. Một khi biết quá nhiều, nếu không thể gia nhập vào phe mình, thì sớm muộn gì cũng là kẻ địch, bởi vậy nhất định phải diệt trừ.”

Từ sau khi Bạch Ngọc Đường hoài nghi thân phận của hắn, vẫn luôn để ý cách nói chuyện của hắn. Không giống như những kẻ lỗ mãng, người này có vẻ rất có học thức, hơn nữa lại có cảm giác rất tao nhã... Vô công lại quái dị, trong đám người thô lỗ của Hải Long Bang chắc chắn không có người này! Nghĩ đến đây, Bạch Ngọc Đường đột nhiên ngẩn người.

Trước đây Từ Khánh từng nói với hắn, vài năm trước Hải Long Bang vẫn chưa lợi hại như bây giờ, tuy có vật tư nhưng các Long Vương đều hữu dũng vô mưu, ngoài trộm cắp cướp giết ra thì không biết gì cả, hơn nữa nghe nói có một khoảng thời gian còn bị quỷ ám.

Sau đó Thanh Long Vương mới được một vị cao nhân không biết từ đâu, nghe nói là đồ đệ của một vị tôn giả đắc đạo ở Chung Nam Sơn, tinh thông âm dương ngũ hành nhật nguyệt càn khôn. Làm mưu sĩ cho các Hải Long Vương, dần dần giúp Hải Long Bang phát triển rộng lớn, cũng bước lên chính đạo.

Vị mưu sĩ đó tên là cái gì đó Lai Xá... Bạch Ngọc Đường không nhớ tên người, huống chi người này lại cố ý giấu diếm, hắn không có hứng thú với Hải Long Bang, dường như là họ kếp.

Vài ngày trước, chính là khi Yêu Thành vừa xuất hiện, vị mưu sĩ đó từng nhìn hướng dòng nước rồi nói thể tam giác của Hâm Không Đảo, Hải Long Bang và Hà Bang vốn cực kì vững chắc. Bất đắc dĩ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, xuất hiện thêm một hòn đảo, phá hỏng phong thủy, có khả năng sắp gặp tai họa.

Khi đó vị mưu sĩ này đã làm phép ở cả Hải Long và Hà Bang, chỉ riêng lúc đến Hâm Không Đảo, bị Từ Khánh đuổi đi, nói hắn mua danh trục lợi, rõ ràng còn có cả Tiêu Dao Đảo, ngũ giác thì càng vững chắc!

Các Long Vương của Hải Long Bang, còn có Lôi Thanh Lăng của Hà Bang, hôm nay đều bị cuốn vào chuyện này, rất có khả năng Hải Long Bang là bên khởi xướng, mà vị mưu sĩ kia, có khi nào chính là quỷ diện nhân này...

Bạch Ngọc Đường lơ đãng đánh giá người bên cạnh, thân hình cử chỉ của hắn quả thật giống người đọc sách, còn võ công? Bạch Ngọc Đường đột nhiên nhớ ra tay của Mai di cũng rất lạnh, đại tẩu từng nói, thân thể của bà ấy có phần giống cá hay da giao ngư gì đó, trơn đến không nắm được, lại bơi cực giỏi, nhịn thở rất lâu lại có thể tự do hoạt động trong nước.

Càng nghĩ càng cảm thấy những chuyện này có liên hệ rất rối rắm với nhau, Bạch Ngọc Đường trời sinh thông minh trí nhớ cũng tốt, nhớ lại năm đó, nghĩ mẫu Ngũ nương thường xuyên kéo hắn đi khắp nơi. Bàn tay của người ấy không hề ấm nóng mà mềm lạnh. Khi đó mình hỏi, Ngũ phu nhân còn cười mình trời sinh phong lưu, mới mấy tuổi đã biết tay nữ hài nhi mềm rồi, khi đó còn bị các ca ca trên Hâm Không Đảo cười... Có khi nào?

Đầu nghĩ chuyện linh tinh, chân thì đã bước đến cửa thành rồi.

Ngay trước khi vào cửa, tim Bạch Ngọc Đường chợt “thịch” một tiếng, vô thức đứng lại.

“Làm sao vậy?” Quỷ diện nhân hỏi hắn.

Bạch Ngọc Đường hoàn hồn lại, không nói gì, tiếp tục đi tới cùng hắn, trong lòng thì dâng lên cảm giác kì lạ, có người đang nhìn mình. Hơn nữa cảm giác này rất quen... Triển Chiêu!

Khi đi vào, Bạch Ngọc Đường thấy có người đến đóng cửa, liền đưa tay ra sau lưng, âm thầm lạng lẽ ra dấu.

Cửa Yêu Thành “Hịch” một tiếng, đóng lại.

84. Q.3 - Chương 31: Thâm Nhập Yêu Thành

Cứ nấp sau tảng đá ngầm không thể đến gần cũng không phải biện pháp hay, trong tình trạng khẩn cấp Triển Chiêu nghĩ ra một cách. Hắn lấy một bình sứ trong ngực ra, bỏ một viên thuốc vào miệng tên thủy binh kia, bảo hắn làm theo lời mình, sau đó sẽ cho hắn thuốc giải, nếu không, ba ngày sau cả người sẽ thối rữa đau đớn không chịu nổi mà chết.

Tên thủy binh kia nghe xong sợ đến run lấy bầy, hắn trước nay chỉ nghe người khác nói Triển Chiêu hiền hòa nhân hậu, nhưng khi này cách hắn giết đội thủy binh thật sự không phải tàn nhẫn bình thường, vội gật đầu: “Triển đại nhân ngài an tâm, ta... Ta không dám nói gì, ngài muốn ta làm gì cứ nói.”

Triển Chiêu bảo hắn bơi về, hết cứu mạng, vờ như trốn thoát được trở về, khi đến bờ thì giả ngất! Mà thứ Triển Chiêu cho hắn uống thật ra chỉ là mê dược tịch thu của một đạo tặc. Sau khi uống không bao lâu sẽ ngất, có muốn cũng không tỉnh được, vậy cho nên sẽ không gặp chuyện. Chỉ cần hắn có thể làm xao lãng các lính canh là đủ rồi!

Thủy binh gật đầu liên tục: “Cái này dễ!” Hắn vừa nói xong Triển Chiêu đã giơ chân đạp hắn xuống nước.

Tên thủy binh này bơi rất giỏi, rất nhanh đã ra khỏi tảng đá ngầm, dùng sức đạp nước thêm một cái nữa đã đến bờ biển rồi.

Dù sao trên biển cũng rất tối, mục tiêu lại chỉ có một mình hắn nên không ai phát hiện, thế là hắn tiến vào gần hơn, bắt đầu hô to: “Cứu mạng!”

Lúc này thì lính canh trên bờ mới thấy được, phát hiện là phe mình, vội chạy đến cứu viện.

Triển Chiêu thấy trên bờ trở nên hỗn loạn, liền nói với Bạch Phúc: “Người trốn đi, chờ bọn Triệu Phổ đến, báo với bọn họ một tiếng, đi vòng ra phía sau, đừng để trúng mai phục!”

“Ồ...” Bạch Phúc hiểu ý Triển Chiêu, nhưng từ đây đến bờ còn rất xa, hắn định làm thế nào?

Không chờ Bạch Phúc hoàn hồn lại, Triển Chiêu lấy một đồng tiền ra, nghiêng người ném xiên nó xuống nước.

Bạch Phúc là người sống trên biển, nghịch nước từ nhỏ đến lớn. Đừng thấy Triển Chiêu không biết bơi mà lắm, nghịch nước cực kì đẹp, đồng tiền hắn ném ra tách tách tách nhảy đi, Triển Chiêu nhún người lên, hạ người xuống đạp vào nước lao đi... Vù một cái.

Bạch Phúc chỉ vừa kịp chớp mắt, trên mặt biển đã không còn bóng người.

“A...” Bạch Phúc vội dụi mắt, nhìn khắp xung quanh, nghĩ thầm chẳng lẽ Triển Chiêu rút xuống nước rồi sao? Không đúng! Rơi xuống rồi thì phải có bọt nước mới đúng.

Ngắm lại, Bạch Phúc nhớ Bạch Ngọc Đường từng nói với hắn... Triển Chiêu có lẽ là người có khinh công cao nhất hiện nay.

Hít sâu một hơi, Bạch Phúc thầm niệm một câu “A di đà phật, xin Bồ Tát phù hộ cho Ngũ gia nhà con và Triển đại nhân bình an thoát hiểm!” Sau đó lập tức làm theo lời Triển Chiêu, lái thuyền ra khỏi vùng đá ngầm, ra xa ngoài khơi neo lại, nấp trong lớp sương mù dày đặc, chờ đội thuyền của Triệu Phổ đến tấn công lên đảo.

Lại nói lần nữa, Bạch Phúc thì chỉ kịp thấy vù một cái, còn Triển Chiêu thật ra đã rút hết sức. Hôm nay vì Bạch Ngọc Đường, hắn đã bắt chấp hết tất cả, cả tuyệt chiêu cũng mang ra dùng.

Nhưng dù sao cự ly cũng rất xa, còn phải đi sát mặt nước trốn trong lớp sương mù, tuy có đồng tiền để mượn lực, nhưng chỉ có một hơi mà chạy liên tục, Triển Chiêu thiếu chút nữa đã tắt thở.

May mà cuối cùng cũng vượt qua được biết bao trắc trở để đến bờ. Chân vừa đặt lên đất Triển Chiêu đã dán cả người vào vách đá thờ đốc.

Hơi thở vừa ổn định hần lập tức trốn vào rùng đá, nhìn quanh, cách đó không xa có lối vào, có một con thuyền lớn đang neo... Có lẽ bọn người kia đi con thuyền này đến. Nhìn lên trên một chút... Triển Chiêu phát hiện mình đang đứng trên một góc của ngọn núi đá hình rùa.

Nghĩ nghĩ, hần quyết định bò lên, nhìn qua toàn cảnh hòn đảo này, để tiện việc cứu người.

Nghĩ xong, Triển Chiêu hít sâu một hơi, nhún người nhảy lên đỉnh mai rùa. Ngọn núi được khắc từ đá mà thành, bốn phía cao dốc lại trơn tuột, nếu là người khác thì lên đến đỉnh còn khó hơn lên trời. Nhưng khinh công của Triển Chiêu là chuyên khắc chế từ “cao”, bảo hần bay cao hơn nữa cũng vẫn được!

Nhẹ nhàng lên đỉnh nhìn xuống, lúc nào cũng trùng khớp như vậy, vừa khéo thấy được Bạch Ngọc Đường và một quỹ diện nhân đi vào một cánh cửa lớn.

Ngay vào thời khắc Triển Chiêu nhìn thấy Bạch Ngọc Đường, trong lòng như bị đâm một cái, ngay sau đó lại thả lỏng, không sao thì tốt rồi!

Đồng thời, không biết sao Bạch Ngọc Đường lại như cảm giác được mình đã đến rồi, chợt dừng bước, Triển Chiêu vội khom người xuống, chuẩn bị nấp, nhưng trong một khắc, hần nhìn thấy bàn tay Bạch Ngọc Đường chấp sau lưng ra dấu với hần.

Động tác đó được làm ngay trong lúc cửa đóng lại, vì gần đây nhân lực tăng à Triển Chiêu thấy rất rõ ràng.

Bạch Ngọc Đường ra dấu rất đơn giản, khi đó cũng không có nhiều thời gian, chỉ đơn giản là “Tứ và tam”. [số ba và số bốn]

“Tứ tam?” Triển Chiêu không hiểu lắm, tứ và tam nghĩa là gì?

Nhưng có điểm rất lạ, khi Bạch Ngọc Đường ra dấu tứ thì gập ngón cái lại, khi ra dấu tam thì không gập thêm ngón trỏ mà gập ngón út, cái này không giống như thói quen ngày thường của hần, hơn nữa khi ra dấu tứ Bạch Ngọc Đường đưa ngón tay hướng lên, dấu tam thì ba ngón tay hướng xuống.

Vậy đó không phải là chữ “tam”[], xuyên[]... Tứ Xuyên?

Triển Chiêu cảm thấy có lẽ mình hiểu sai rồi, Bạch Ngọc Đường vô duyên vô cớ nói Tứ Xuyên làm gì? Không hiểu nổi, cho nên âm thầm bực bội, thường ngày bọn họ cực kỳ ăn ý, đừng nói đến phải ra dấu, chỉ cần một ánh mắt cũng thừa sức hiểu nhau. Sao hôm nay hết linh rồi, chẳng lẽ là do mình quá sốt ruột?

Vừa nghĩ, hần vừa nhìn quanh... Thoáng cái, nhìn thấy nhân mã đang tập hợp trên mũi con thuyền lớn kia.

Triển Chiêu vừa thấy một người trên đầu thuyền... Lập tức hiểu ra, chữ Bạch Ngọc Đường ra dấu đúng thật là Tứ Xuyên, không phải mình hiểu sai!

.

.

Triển Chiêu nhìn thấy ai?

Đường Thanh Tùng.

Đường Thanh Tùng vốn đang tuân lệnh của quỹ diện nhân đi ngăn chặn thủy quân của Triệu Phổ, nhưng chờ rất lâu vẫn chưa thấy thủy quân đến, liền đoán là Triệu Phổ đã bị vây trong trận pháp rồi, dù sao thì đánh trận trên biển và trên đất cũng rất khác nhau. Thế là hần liền giải tán nhân mã, ở trên thuyền chờ.

Ngoài ra còn có một người, vội vàng xuống thuyền, chạy vào thành.

Triển Chiêu chỉ nhìn một cái, lửa giận đã bốc phừng phừng... Hần đã sớm biết Trầm Nhan là người của phe địch, lần này lại tham gia hãm hại Bạch Ngọc Đường, nên đã có chuẩn bị tâm lý trước. Nhưng trước mắt lại xuất hiện thêm một khuôn mặt rất quen, thực sự nằm ngoài dự đoán của Triển Chiêu... Lôi Thanh Lăng!

Khi thấy hần, Triển Chiêu gần như nghĩ mình hoa mắt, Lôi Thanh Lãng này cả người tỏa sát khí, nếu so với chàng thư sinh ôn hòa nho nhã trên đảo thì hoàn toàn là hai người khác nhau, là người giống người sao... Còn nữa, Lôi Thanh Lãng chính là gián điệp trên Hãm Không Đảo, ngày thường hần có thể che giấu tốt đến vậy sao?

Cuối cùng, Triển Chiêu lại thấy Trầm Nhan đi ra, không biết nói thầm với Đường Thanh Tùng chuyện gì.

Bạch Ngọc Đường trúng độc, Đường Thanh Tùng lại bất ngờ xuất hiện ở đây, chuyện này không thể không khiến Triển Chiêu nhớ đến Đường Môn ở Tứ Xuyên... Bạch Ngọc Đường bảo nàng ta đến gặp Đường Thanh Tùng lấy thuốc giải, sau đó nghe ngóng đầu đuôi chuyện này.

Triển Chiêu cũng phần nào hiểu được Đường Thanh Tùng, thân phận địa vị của người này trực tiếp nói lên rằng hần là kẻ chân trong chân ngoài, Bạch Ngọc Đường lại bảo mình đến tìm hần, biểu hiện người này hai lòng, hoặc là, có điểm nào đó có thể thăm dò.

Triển Chiêu nghĩ xong, thấy người trên thuyền đã rời đi, chỉ còn lại Đường Thanh Tùng và Trầm Nhan đang nói chuyện, liền thi triển khinh công nhảy khỏi núi mai rùa, lặng lẽ đến gần con thuyền, nấp ở một bên khoang thuyền, nghe hai người nói chuyện.

Hai người này nói rất nhỏ, dường như bàn bạc chuyện bí mật.

Đường Thanh Tùng: “Thuốc của người hần có uống không?”

Trầm Nhan: “Không có, người thì sao?”

Đường Thanh Tùng: “Cũng không, hần rất cảnh giác.”

Trầm Nhan: “Vậy phải làm sao bây giờ? Hần đã bị giáo chủ đưa vào Yêu Thành rồi, chúng ta không thể đến gần được, sợ sẽ gặp chuyện lớn.”

Đường Thanh Tùng: “Mỹ nhân kế của người không có tác dụng sao?”

Trầm Nhan giận dữ: “Tác dụng cái rắm, trong lòng người ta đã có người, nhìn đến ta mới là lạ.”

Đường Thanh Tùng cười phá lên, ngắm nghía một bình sứ trong tay: “Nếu là ta, ta cũng không tin người hạ độc lại có thể mang thuốc giải thật đến... Ai, thật khó làm.”

“Hừ.” Trầm Nhan đột nhiên phát tay, ý bảo Đường Thanh Tùng dừng lên tiếng.

Triển Chiêu nhìn ra ngoài, không bao lâu, chợt thấy Lôi Thanh Lãng đi đến đầu thuyền.

Triển Chiêu nhíu mày... Tiểu tử này!

Lôi Thanh Lãng nhìn nhìn Trầm Nhan và Đường Thanh Tùng, cười quái dị: “Chuyện các người nên làm đã làm xong rồi, mau rút đi.”

“Hà Lỗi, con mẹ nó người vừa phóng thí cái gì?!” Đường Thanh Tùng giận dữ nói: “Chúng ta đến đây cùng giáo chủ, ở đây không có chỗ cho người mở miệng.”

Triển Chiêu thâm sừng sốt... Ô! Thì ra Lôi Thanh Lãng chính là nghĩa tử Hà Lỗi của Hà Trạch Văn, khó trách! Nhưng sao hần lại có thể giấu kín được đến như vậy, không hề có sơ hở? Chợt nghĩ ra, có thể là dùng thuốc kiềm hãm nội lực, cùng loại với Bạch Ngọc Đường.

“Tuy các người theo giáo chủ, nhưng lòng chưa chắc đã ở đây.” Lôi Thanh Lãng liếc nhìn chiếc bình sứ trong tay Trầm Nhan một cái.

Trầm Nhan hoảng hốt, vội giấu nó vào tay áo.

Lôi Thanh Lãng tiếp tục cười kì dị: “Giáo chủ của các người, dường như không ra lệnh cho các người đưa thuốc giải cho Bạch Ngọc Đường, hay là... Người các người theo, không phải giáo chủ này?”

“Hà Lỗi, người đừng ngậm máu phun người, lão tử đã thấy người chướng mắt lâu rồi!” Đường Thanh Tùng vẫn chưa quên mối thù một chưởng lần trước.

“Chỉ với người?” Lôi Thanh Lăng cười lạnh một tiếng: “Nội bộ Xích Long Giáo của các ngươi muốn làm gì ta không quan, chỉ có điều... Tốt nhất đừng cản trở ta tìm kiếm, nếu không, ta sẽ không niệm tình giáo chủ của các ngươi đâu!” Nói xong, xoay người phát tay áo bỏ đi.

“Hỗn đản!” Đường Thanh Tùng định đuổi theo, nhưng bị Trầm Nhan kéo lại: “Này, ngươi đừng đuổi theo, cũng đâu có đánh lại hần.”

“Ta phi!” Đường Thanh Tùng mắng: “Nếu không phải hần uống được Thiên Long Huyết biến thành quái vật, hần đánh thắng được ta sao?!”

Triển Chiêu đứng phía sau nghe, nghĩ thầm thật là đặc sắc, hần cũng đã cập nhật được rất nhiều tin tức...

Thứ nhất, trong chiếc bình sứ trắng là thuốc giải.

Thứ hai, Lôi Thanh Lăng chính là Hà Lỗi, hần đã uống Thiên Long Huyết, còn muốn tìm thứ gì đó.

Thứ ba, Trầm Nhan và Đường Thanh Tùng vốn là người của Xích Long Giáo, Triển Chiêu lại nghĩ đến những manh mối ngổn ngang lần trước, chẳng lẽ, lại liên quan đến đại ca?

Đang nghi ngờ, chợt bên cạnh có tiếng “meo~”.

Triển Chiêu đưa mắt nhìn, phát hiện một con mèo mắt đỏ đang ngồi cạnh mình.

Híp mắt, Triển Chiêu cũng phát hiện ra, con mèo này lớn hơn Tiểu Hắc, tuổi cũng lớn hơn một chút.

“Tiếng gì vậy?” Trầm Nhan cũng nghe thấy tiếng mèo.

“Tám phần là con mèo quỷ kia.” Đường Thanh Tùng lưỡi biếng đáp, xoay người đi vào khoang thuyền, chuẩn bị lên giường nằm một chút.

Trầm Nhan đi vòng qua khoang thuyền, thấy con mèo đen đang ngồi trên thành thuyền, lắc đầu: “Sao mày lại chạy ra đây, không phải đã bảo mày canh chừng thi thể quỷ oa sao?” Vừa nói vừa bế con mèo lên. Khi xoay người đi, chợt Trầm Nhan cảm giác có một trận gió lạnh thổi qua sau lưng.

Nàng ta giật nảy người, canh ba nửa đêm, sao sau lưng lại có gió lạnh?

Quay đầu lại nhìn nhìn, lại không thấy ai, vội bỏ đi, xuống thuyền.

Trận gió khi nãy, thật ra là Triển Chiêu lướt qua, tiện tay, cầm theo lọ thuốc giải trong tay áo nàng ta luôn.

.

.

Đường Thanh Tùng vừa nằm xuống ngủ một lát, chợt một trận gió dữ ập đến, cổ bị siết, cổ áo sau bị ai đó nắm nhấc lên.

“Ừ...” Mồ hôi lạnh trên trán Đường Thanh Tùng chảy ròng ròng, không thể nào! Kẻ nào lại lợi hại đến mức ra tay mà mình không hề hay biết?

Chờ đến khi hần hiểu ra, một cây ngân đao đã gác lên cổ... Đao của Bạch Ngọc Đường. Khí lạnh tỏa ra từ nó khiến Đường Thanh Tùng cảm thấy cổ mình như đã bị cắt đứt rồi, hoảng loạn nghe tiếng tim mình đập thình thịch.

“Bạch... Vị đại hiệp nào vậy?” Tuy tính tình Đường Thanh Tùng nóng nảy, nhưng cũng là phường ham sống sợ chết, chết rồi thì chẳng làm được gì nữa.

“Bạch Ngọc Đường đâu?” Triển Chiêu lạnh giọng hỏi.

Đường Thanh Tùng không nhận ra giọng nói này là của ai, nhưng hần biết cao thủ trên Hãm Không Đảo nhiều như mây, chỉ Triển Chiêu và Triệu Phổ đã rất khó đối phó, lại thêm Bạch Ngọc Đường tuy ngày thường tính tình quái dị, nhưng bằng hữu trên giang hồ lại rất nhiều, chọn bừa một người trong đó cũng thừa sức lấy mạng mình.

“Hiểu lầm.” Đường Thanh Tùng vội nói: “Các hạ là thần thánh phương nào?”

“Đừng nói nhiều.” Triển Chiêu kẻ dao sát lại một chút, hàn khí từ lưỡi dao đã rạch rạch một đường nhỏ trên cổ hắn, máu tươi chảy xuống, cảm giác ngứa ngứa khi máu chảy xuống cổ khiến Đường Thanh Tùng cảm nhận được mùi của cái chết, cả người lạnh toát.

“Người... Người muốn gì?”

“Bạch Ngọc Đường.”

“Hắn bị đưa vào Yêu Thành rồi!” Đường Thanh Tùng trả lời: “Ta thật sự không định hại hắn, hắn đã trúng độc, nhưng không nguy hiểm, sau khi giải độc có thể khôi phục võ công.”

“Thuốc giải đâu?” Triển Chiêu tra hỏi.

“Ồ... Ở chỗ Trầm Nhan, có hai bình, chúng ta vốn định đưa cho hắn, nhưng hắn không muốn.”

Triển Chiêu điểm huyết hắc, sau đó bắt đầu suy tư, Bạch Ngọc Đường không nhận thuốc giải của Đường Thanh Tùng, của Trầm Nhan cũng vậy, lý do, hắn có thể hiểu.

“Các người đưa hắn đến Yêu Thành làm gì?” Triển Chiêu chuẩn bị bỏ chút thời gian tra hỏi cận kề, tạo điều kiện một lát nữa cứu người.

Đường Thanh Tùng đứng yên tại chỗ, tim đập thình thịch, cách điểm huyết này, nội lực phi phạm, võ công của người này không hề thua kém Bạch Ngọc Đường trước khi trúng độc, là người nào?!

“Chúng muốn hắn giải chút ám khí, nghĩa mẫu của hắn vốn là người góp công xây dựng Yêu Thành, rất nhiều cơ quan trong đó đã thất truyền rồi, có lẽ chỉ Bạch Ngọc Đường biết cách giải ám khí trong Long Các.”

“Long Các?” Triển Chiêu ngạc nhiên.

“Trong Yêu Thành có mộ phần của Yêu Nguyệt Vương, còn có cả châu báu của những gia tộc giàu có khi đó toàn bộ được quy nhập vào kho báu trong Yêu Thành. Cho nên có rất nhiều tiền! Muốn vào khu mộ và kho báu nhất định phải qua Long Các, trong đó có rất nhiều ám khí.” Đường Thanh Tùng rất thành thật, không chờ Triển Chiêu tra khảo, khai hết: “Hà Lỗ muốn có kho báu để làm quân lương, hắn đã nuôi chí tạo phản từ lâu rồi. Còn Xích Long Giáo thì muốn vào khu mộ của Yêu Vương tìm đến thánh địa của Yêu Tộc!”

“Vậy còn các người?” Đột nhiên Triển Chiêu hỏi.

“Chúng... Chúng ta?” Sắc mặt Đường Thanh Tùng trắng bệch: “Chúng ta thuộc Xích Long Giáo.”

“Ồ.” Triển Chiêu cười âm u: “Chưa chắc mà. Vậy quỷ thuyền, quỷ miêu, quỷ oa là gì?”

Đường Thanh Tùng hít vào một hơi, hắn đột nhiên nhận ra người sau lưng mình là ai rồi, nhảy bèn xảo quyết như thế này, hắn mấp máy: “Người... Người là Triển Chiêu?”

Triển Chiêu thấy bị phát hiện rồi thì cũng không giấu nữa, cười nói: “Biết quá nhiều rồi, hay là ta cắt lưỡi người đi vậy.”

“Đừng đừng!” Đường Thanh Tùng rất hiểu Triển Chiêu, người này thành danh đã lâu, không giống như người giang hồ bình thường, nghe nói hắn và Bạch Ngọc Đường sống chết có nhau, lần này đã thật sự nổi giận, mình nhất định phải cẩn thận: “Nếu người muốn cứu Bạch Ngọc Đường, lúc này nhất định bọn họ đang nghỉ ngơi ở Yêu Vương Phủ trong Yêu Thành, buổi tối không thể vào địa huyết của Yêu Thành! Hiện tại người có thể đi cứu hắn. Uống thuốc giải rồi võ công sẽ khôi phục rất nhanh, với võ công của hai người các người, nhất định có thể thoát ra!”

“Người còn chưa trả lời ta.” Triển Chiêu đâu có dễ lừa như vậy: “Quỷ thuyền, quỷ miêu, quỷ oa, rốt cuộc là gì?”

“Ta...” Đường Thanh Tùng đau khổ nhăn nhó, một lúc sau mới nói: “Là Chiêu Hồn Trận.”

“Chiêu Hồn Trận?” Triển Chiêu nhớ đến Chiêu Hồn Linh Bạch Ngọc Đường đang giữ và Tang Hồn Châu đã đánh mất trước đây, muốn những thứ đó để làm gì? Có liên quan đến đại ca sao?

“Các người muốn lập Chiêu Hồn Trận để làm gì?”

“Triển đại nhân.” Đường Thanh Tùng bắt đầu dĩ: “Chuyện này thì người giết ta ta cũng không nói được, hay là người cứ giết ta đi.”

Triển Chiêu sững sốt, Đường Thanh Tùng mà cũng có lúc thấy chết không sờn sao?

“Vậy Thanh Long Vương, và những người đã chết của Hãm Không Đảo và Hà Bang, do ai giết?”

“Là Hà Lỗi!” Đường Thanh Tùng trả lời.

“Lôi Thanh Lãng? Thiên Long Huyết là thứ gì?”

Đường Thanh Tùng thấy Triển Chiêu càng hỏi càng sâu, thầm lo lắng, người này, cũng giống như Bạch Ngọc Đường là kẻ thông minh chỉ cần một sợi lông cũng có thể kéo được hết cả người ra, khó trách sao giáo chủ lại kiêng dè hai bọn họ như vậy.

“Thiên Long Huyết là một loại thuốc được chiết xuất từ Thiên Long Quả và một số các vị thuốc quý hiếm khác, rất giống máu, uống vào rồi có thể thúc đẩy nội lực người uống lên rất nhanh.” Đường Thanh Tùng nói: “Thứ đó không phải do ta bào chế ra, không biết Hà Lỗi có được từ đâu, võ công đột nhiên tăng cao. Nhưng thứ đó cũng có khuyết điểm, một khi dùng rồi, tính tình sẽ trở nên rất tàn bạo, người nhìn Hà Lỗi hiện tại thì biết rồi!”

Triển Chiêu hỏi rõ được nguyên nhân, thấy không còn gì để hỏi nữa, liền híp mắt nhìn hẩn.

“Triển đại nhân, không phải ngài muốn giết ta chứ? Ta nói hết mọi thứ rồi!” Đường Thanh Tùng lo lắng.

Triển Chiêu đang nghĩ xem có cần hỏi tiếp chuyện về đại ca nhà mình không, lại nghe Đường Thanh Tùng nói: “Nói đi nói lại, Triển đại nhân, người muốn Bạch Ngọc Đường thì mau lên đi, Hà Lỗi rất hận Bạch Ngọc Đường, ta lo hẩn làm hại Bạch Ngọc Đường!”

Triển Chiêu ngăn người: “Hai bọn họ có thù oán gì sao? Sao Hà Lỗi lại hận hẩn?”

“Cái này thì ta không biết, nhưng Hà Lỗi muốn dồn hẩn vào chỗ chết là chuyện chắc chắn...” Đường Thanh Tùng vừa dứt lời Triển Chiêu đã biến mất.

“Ha...” Thở phào một hơi, Đường Thanh Tùng nhủ thầm xem ra qua được một kiếp, nhưng nhìn quanh một lúc, lại phát hiện một vấn đề rất nghiêm trọng... Mình vẫn đang bị điểm huyệt!

.

...

.

Sau khi Bạch Ngọc Đường theo quỷ diện nhân vào Yêu Thành thì bị quỷ mô của thành trấn trước mắt và kiến trúc khéo léo tuyệt đối của nhà cửa hai bên hấp dẫn, không khó nhìn ra tòa thành đã phồn hoa đến thế nào.

Đi vào một tòa nhà lớn với tấm biển đầy cổ tự kì lạ, Bạch Ngọc Đường bị đưa vào một căn phòng, bên trong được trang hoàng tương đối xa hoa.

“Người nghỉ ngơi ở đây, ngày mai chúng ta hành động.” Quỷ diện nhân nói xong còn áp sát lại thấp giọng dặn dò: “Buổi tối, suy nghĩ thật kĩ lời đề nghị của ta, còn nữa... Đừng có ra ngoài, bên ngoài có rất nhiều thứ ăn thịt người.”

Nói xong thì ra ngoài đóng cửa.

Bạch Ngọc Đường ngồi trong phòng, nghe thấy tiếng khóa cửa lớn bên ngoài, sau đó thì có tiếng “hồng học hồng học”.

Hẩn hiểu kì đi đến cửa, đẩy cửa nhìn ra ngoài.

Bên ngoài có hai lính canh mặt lạnh, trong sân có ba con chó to đang đi lòng vòng. Điểm chung của tất cả là, hai mắt đỏ rực.

Bạch Ngọc Đường đóng cửa lại, dứt khoát lên giường nghỉ ngơi, ngấm lại cảm giác khi nãy, Triển Chiêu lên đảo nhanh vậy sao?

Ngủ một lúc, đột nhiên hần mở mắt ra, trên mái, có tiếng “meo~”.

Bạch Ngọc Đường nhếch môi, nét cười đã lâu không thấy lại xuất hiện.

85. Q.3 - Chương 32: Khuy Bản Mãi Mại (buôn Bán Lỗ Vốn)

Bạch Ngọc Đường ngồi dậy trên giường, nhìn lên mái... Ánh mắt hần di động chậm chậm, cuối cùng dừng lại, nhìn ngay nơi phía trên mặt bàn.

Vài khắc sau, mảnh ngói nơi đó nhúc nhích vài cái, một lỗ thủng xuất hiện, sau đó, lại có tiếng “meo~”.

Bạch Ngọc Đường đứng lên, đi đến cạnh bàn ngẩng đầu lên nhìn, một bình sứ trắng hạ xuống từ lỗ thủng. Hần đưa tay đỡ, nhảy lên ngồi trên bàn, mở bình ra thấy bên trong có được hoàn màu trắng, liền lấy một viên ra nuốt xuống.

Lúc ấy, chợt sau lưng có người trách mắng: “Chưa hỏi đã bỏ vào miệng rồi sao, khó trách sao lại trúng độc.”

Bạch Ngọc Đường nghịch nghịch chiếc bình trong tay, tự nói một mình: “Mèo ở đâu chạy đến vậy?”

Vừa hỏi xong lập tức có một bàn tay đập xuống vai hần: “Mèo tới cứu con chuột bị bắt nhà người.”

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại, liền thấy Triển Chiêu cười tủm tỉm đứng sau lưng. Dáng vẻ hiện tại của hần rất thú vị, Cự Khuyết và ngân đao đều được đeo sau lưng, hai tay cầm mảnh ngói.

Hai người nhìn nhau.

.

.

Rất lâu sau, Bạch Ngọc Đường mới đánh vỡ im lặng: “Đến nhanh thật.”

“Đành chịu thôi, người chạy nhanh mà.” Sắc mặt Triển Chiêu rất là thâm thúy: “Còn bỏ ta lại chạy một mình, thật là nghĩa khí quá!”

Bạch Ngọc Đường bắt đắc dĩ, đã sớm biết Triển Chiêu sẽ giận.

“Nhưng mà cũng không sao, tìm được bảo bối.” Triển Chiêu để mảnh ngói xuống, rút cây đao của Bạch Ngọc Đường ra.

Bạch Ngọc Đường thấy cây đao của mình, thở phào một hơi, quả nhiên đã được Triển Chiêu nhặt rồi, đây là bảo vật gia truyền không thể đánh mất. Vừa định đưa tay lấy, không ngờ Triển Chiêu đeo lên lưng giấu đi, híp mắt nói một câu: “Thuộc về ta rồi.”

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười, con mèo này giành binh khí của mình, “Miêu Nhi, người muốn đao ta trở về mua cho người một cây thật đẹp, cái này trả lại cho ta trước.”

Triển Chiêu không chịu: “Ta chỉ thích cái này.”

Bạch Ngọc Đường đành phải lừa gạt: “Ta mua cho người một cây đao khảm thất bảo.”

Triển Chiêu kiên quyết lắc đầu, chỉ muốn cây đao của Bạch Ngọc Đường.

Hai người đang ồn ào, chợt có tiếng bước chân truyền tới, đã đến trước cửa viện.

Bạch Ngọc Đường đưa mắt ra hiệu với Triển Chiêu, Triển Chiêu cầm mảnh ngói vội vàng nhảy lên mái, thần tốc dùng mảnh ngói lấp lỗ thủng lại, động tác cực kì thuần thục làm Bạch Ngọc Đường hơi mặc cảm, có thể thấy ngày thường con mèo đó làm loại chuyện này không ít.

Sau khi Triển Chiêu cấp tốc vá mái phòng lại, lao vút một cái tới xà nhà, nấp trong bóng tối.

.

Cửa lớn trong viện bị đẩy ra, có tiếng chó sủa rất hung hãn.

Bạch Ngọc Đường đi tới cửa sổ nhìn ra ngoài, liền thấy Lôi Thanh Lãng đá cửa đi vào, mấy con chó trong sân sủa hân liên tục.

Mấy con chó này rất kì quái, mắt đỏ rực, nhe nanh trợn mắt có vẻ như không nhận ra người quen, mà hai thị vệ canh cửa cũng gươm đao, bước đi cứng ngắc, muốn chém chết Lôi Thanh Lãng.

Bạch Ngọc Đường cảm thấy rất lạ, đang không hiểu, chợt Lôi Thanh Lãng lấy một ống sáo trúc rất lạ ra, thổi nhẹ vài tiếng, thanh âm the thé vang lên.

Ngay lập tức, hai lính canh và ba con chó săn đều dừng lại, đứng yên tại chỗ như bị điểm huyết không hề nhúc nhích.

Bạch Ngọc Đường thấy Lôi Thanh Lãng bước nhanh về phía phòng mình, liền nhảy về giường nằm ngửa mặt, đồng thời cũng cảm giác thấy... Nội lực khôi phục được một chút, quả nhiên là thuốc giải!

Hắn vừa nằm xuống, cửa liền bị đẩy vào.

Triển Chiêu trốn trên thanh xà, nhịn không được nhú mày... Lôi Thanh Lãng này thật vô lễ, đẩy cửa là vào, gõ cửa cũng không biết. Lại nhớ đến khi này Đường Thanh Tùng nói Lôi Thanh Lãng rất hận Bạch Ngọc Đường, hắn thật không biết hai người này đã kết oán khi nào.

Lôi Thanh Lãng đến dẫn theo tiếng động lớn như vậy, đương nhiên sẽ làm Bạch Ngọc Đường “tỉnh giấc”.

Bạch Ngọc Đường còn đang nằm trên giường, nhìn Triển Chiêu đang nằm trên xà chớp mắt với mình, nhờ ánh trăng chiếu xuống cạnh hắn nên có thể thấy được khá rõ, con mèo này, thật sự giống hệt như mèo thật, ngồi trên xà nhà không một tiếng động.

Lôi Thanh Lãng vào phòng rồi liền ngồi xuống cạnh bàn, mở miệng nói: “Rất kì lạ.”

Bạch Ngọc Đường nhú mày, không biết tiểu tử này đang nghĩ gì?

“Người đoán xem.” Lôi Thanh Lãng đưa tay bứt một trái nho trên bàn, vừa ăn vừa nói: “Vì sao Triển Chiêu vẫn chưa đến?”

Bạch Ngọc Đường chống chân lên, nhìn Triển Chiêu bên trên, không nói gì.

“Những kẻ được phái đi tập kích hắn về cả rồi, đều chết cả. À, đúng! Có một tên còn sống, vừa về đã ngất xỉu, mà đến nay vẫn chưa tỉnh.” Lôi Thanh Lãng vừa nói vừa quay đầu nhìn Bạch Ngọc Đường: “Quân y phát hiện hắn trúng một loại mê dược, được hiệu phát tác rất nhanh, hoàn toàn không có khả năng hắn bơi từ biển về, người có thấy lạ không?”

Bạch Ngọc Đường nghe tới đây, biết Lôi Thanh Lãng đã hoài nghi là mưu kế của Triển Chiêu, dùng tên thị vệ đó đánh lạc hướng lính canh, sau đó âm thầm lên đảo, cho nên đến đây canh phòng.

Triển Chiêu trên xà nhẹ nhàng xoa cằm, nghĩ thầm... Ô, cũng thông minh lắm!

“Cho nên, ta đến chỗ người ngồi một lát.” Lôi Thanh Lãng cười ha hả, nói: “Nhưng người cứ an tâm ngủ đi, ta nhất định sẽ đánh chạy tất cả những kẻ đến làm phiền người.”

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn phía trên: “Chỉ với một mình người.”

“Phải.” Lôi Thanh Lãng gật đầu.

“Gọi thêm người đến đi.” Bạch Ngọc Đường nhàn nhạt nói: “Người còn chưa đủ tư cách.”

Triển Chiêu bên trên gật đầu với hắn... Nói rất hay!

Lôi Thanh Lãng thì lại bật cười: “Chỉ cần ngươi còn bị ta khống chế, Triển Chiêu dù đến cũng có làm được gì?!”

Bạch Ngọc Đường cũng mặc kệ hần tự nói tự cười, âm thầm điều chỉnh nội tức, đã có thể cảm nhận được nội lực rồi, đang dần khôi phục, có lẽ sau một đêm là có thể trở lại như trước. Thế là Bạch Ngọc Đường bắt đầu tính toán bước tương kế tựu kế tiếp theo, hay là nên tập kích bất ngờ áp chế hần trước.

Đang suy nghĩ, Lôi Thanh Lãng đứng dậy, đi một vòng trong phòng rồi thông thả đến cạnh giường.

Triển Chiêu di chuyển sang phía khác, để tránh bị phát hiện.

Trong phòng không hề thấp đèn, tối om, chỉ có ánh trăng mờ nhạt chiếu vào qua tấm giấy cửa sổ.

Lôi Thanh Lãng đứng cạnh giường.

Bạch Ngọc Đường nửa nằm nửa ngồi, gối lên cánh tay chống chân lên, mở tấm bản vẽ ra trước mắt..

“Tối như vậy, thấy được sao?” Lôi Thanh Lãng giả vờ tốt bụng hỏi: “Có cần thấp đèn cho ngươi không?”

“Không cần.” Bạch Ngọc Đường lười biếng nói.

“Vì sao?” Lôi Thanh Lãng không hiểu: “Không thấp đèn đâu thấy rõ bản vẽ.”

“Thấp đèn rồi sẽ thấy thứ chướng mắt trong phòng.” Bạch Ngọc Đường đặt bản vẽ xuống, “Ta không cần trở ngươi chờ Triển Chiêu, cứ tự nhiên, có điều đừng xuất hiện trước mắt ta cũng đừng phát ra tiếng, nếu có thể, ra ngoài chờ.” Nói xong thì buông màn giường xuống ngủ.

Triển Chiêu vắt người trên thanh xà, mắng thầm... Chậm quá!

Lôi Thanh Lãng không hề đi ra, hần thấy Bạch Ngọc Đường lãnh đạm, mặt vẫn cười. Hần kéo một chiếc ghế đến, ngồi bên giường âm u hỏi Bạch Ngọc Đường: “Có biết vì sao ta lại hận ngươi như vậy không?”

Bạch Ngọc Đường không nói gì, nhưng quả thật hần rất muốn biết nguyên nhân.

Lôi Thanh Lãng đưa tay, nhẹ nhàng nhắc màn giường lên, Triển Chiêu trên xà bắt đầu tìm đá, đinh, các thứ có thể dùng để đập chết Lôi Thanh Lãng. Nhìn tới nhìn lui, vẫn là dùng đao của Bạch Ngọc Đường tốt nhất, một cái chết ngay!

“Rõ ràng ngươi đã đắc tội ta rất nhiều lần, nhưng ngươi đều không nhớ.” Lôi Thanh Lãng nhàn nhạt nói: “Ngươi nói xem có phải đáng giận lắm không?”

Bạch Ngọc Đường ngạc nhiên, trước đây từng gặp người này sao?

“Lần thứ nhất là tại thọ yến của tiền bối võ lâm Sùng lão tiên sinh.” Lôi Thanh Lãng thấp giọng nói: “Hôm đó ngươi đi cùng Lô Phương đến chúc thọ, chuyện mười mấy năm trước rồi.”

Bạch Ngọc Đường mắng thầm chuyện từ khi còn là tiểu hài tử, làm sao nhớ được? Thời gian đó hần thường theo đại ca đến các thọ yến, ai nhớ được là lần nào.

“Lần đó, cha ta muốn đưa ta đến bái Sùng lão gia tử làm sư phụ, trăm phương ngàn kế nhờ vả đủ người mới có cơ hội đến trước mặt hần, nhưng Sùng lão gia tử vừa nhìn đã nói gân cốt của ta không tốt, không có triển vọng luyện công, vậy là cự tuyệt ta.”

Bạch Ngọc Đường thâm hiểu, các tiền bối võ lâm khi thu đồ đệ đều xem cốt cách trước, chẳng hạn như tư chất của Triển Chiêu, rất được yêu thích.

“Nhưng còn ngươi.” Lôi Thanh Lãng cười lớn lắc đầu: “Sùng lão gia tử vừa thấy ngươi đã muốn nhận ngươi làm đồ đệ, ngươi nói gì ngay trước mặt ta, ngươi còn nhớ không?”

Bạch Ngọc Đường nghĩ một lúc lâu vẫn không ra.

“Ngươi cự tuyệt ngay lập tức.” Lôi Thanh Lãng lạnh lùng nhìn Bạch Ngọc Đường sau tấm màn giường: “Lý do là, không quen ăn đồ phương bắc.”

.

...

.

May là Triển Chiêu bịt miệng kịp, nếu không đã cười phụt ra rồi, quả nhiên là phong cách Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường cũng nghĩ thầm lúc nhỏ mình xấu xa vậy sao? Trả lời như vậy thật không nể mặt chút nào, khó trách mỗi lần Sùng lão gia tử chiêu đãi mình đều chuẩn bị thức ăn phía nam.

“Khi đó ta cảm thấy người thật không biết trân trọng cơ hội.” Khi Lôi Thanh Lãng có vẻ rất oán hận: “Nhưng sau đó cha ta mới nói cho ta biết, người đã sớm được vô lâm chí tôn thu nhận, là đệ tử được yêu thương nhất... Quả nhiên người khác, mệnh cũng khác sao?”

Triển Chiêu trên xà nhà vươn vai, còn chưa xong sao? Lâu quá!

“Từ đó về sau, ta luôn chú ý đến chuyện của người.” Lôi Thanh Lãng nói tiếp: “Mười mấy tuổi đã danh chấn giang hồ, danh tiếng đến hiện tại vẫn không hề suy giảm, người đầu biết trong vô lâm có những người nỗ lực hơn người gấp vạn lần, nhưng vĩnh viễn vẫn bị chôn vùi bên dưới. Vì sao lão thiên gia lại thiên vị người như vậy, những thứ tốt đều bị một mình người chiếm hết?”

Triển Chiêu vốn cho rằng gút mắc giữa Bạch Ngọc Đường và Lôi Thanh Lãng phức tạp hơn nhiều, hôm nay nghe nói, thì ra rất đơn giản, khái quát lại: Lôi Thanh Lãng là tên điên, Bạch Ngọc Đường không hề chọc đến hắn, hắn lại hận đến điên, chỉ vì ghen tức và không cam lòng.

Không như Triển Chiêu, thứ Bạch Ngọc Đường chú ý không phải cảm giác của Lôi Thanh Lãng, mà là lời hắn vừa nói, mười mấy năm trước đi bá sư. Nhưng thiếu bang chủ Lôi Thanh Lãng của Hà Bang vì thân thể không khỏe không thể học võ mới học văn, hơn nữa luôn được gửi nuôi bên ngoài, cha hắn làm sao có thể đưa hắn đến thọ yến còn bá sư? Nói không thông...

“Người không phải Lôi Thanh Lãng?” Đột nhiên Bạch Ngọc Đường hỏi.

Triển Chiêu tay chống cằm dứt khoát nằm úp trên xà nghe, cũng cân nhắc ra vài thứ, có khi nào Lôi Thanh Lãng bị đánh tráo từ nhỏ không?

“Tào Hân là đệ đệ của người?” Bạch Ngọc Đường lại hỏi ra một câu kinh người, Triển Chiêu nghiêng đầu, có lý! Thế này thì giải thích được rồi, phản ứng của con chuột này nhanh thật.

Lôi Thanh Lãng nhìn Bạch Ngọc Đường một lúc lâu, bật cười: “Sao lại nghĩ như thế?”

“Kẻ phóng hỏa mà Tào Hân thấy hôm đó thật sự là Mai di, nhưng vì biết một vài chuyện liên quan đến thân mẫu, thấy nàng ta điên điên ngốc ngốc cho nên không nhẫn tâm chỉ điểm. Đường Thanh Tùng lỡ miệng, nói Mai di là mẫu thân của người... Ta vẫn không nghĩ ra, sao nàng ta lại phải làm như vậy, thật ra đều là vì người!” Bạch Ngọc Đường sầm mặt: “Năm đó, trước khi Mai di bị Thanh Long vương mang đi, đã có một nhi tử là người, sau đó người tự chiếm lấy thân phận Lôi Thanh Lãng. Một thân phận khác của người là tướng quân thủy quân Hà Lỗi, tướng quân của thủy quân thì không thể không biết võ công... Vừa trà trộn vào triều đình vừa hành tẩu giang hồ, dã tâm của người thật không nhỏ!”

“Ha ha.” Lôi Thanh Lãng gật đầu vỗ tay: “Xuất sắc xuất sắc, người quả nhiên thông minh! Đoán đúng cả rồi!”

Triển Chiêu nằm trên xà suy tư, thì ra Lôi Thanh Lãng có đến ba tầng thân phận, vụ án lần này, hắn mới là kẻ phía sau.

Đang nghĩ, chợt có tiếng “xoạt”, Lôi Thanh Lãng kéo cả tấm màn ra, nhìn về phía Bạch Ngọc Đường: “Người thông minh, thường không sống lâu!”

Bạch Ngọc Đường hơi nhướng mày, cảm giác nội lực đã khôi phục gần hết, thừa sức đối phó với hắn.

“Ta tạm thời không giết người, nhưng những phương pháp để hành hạ người cho hả giận thì rất nhiều, đêm còn dài, chúng ta có nên thử một chút...” Nhưng Lôi Thanh Lãng còn chưa kịp nói hết, đột nhiên hừ một tiếng, loạn choạng ngã lên giường.

Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu, liền thấy Triển Chiêu sắc mặt cực thối đứng bên giường, tay phải nắm chặt, khi này có lẽ Lôi Thanh Lãng đã trúng một quyền không nhẹ.

“Người đánh ngất hẳn rồi ngày mai làm sao tương kế tựu kế?” Bạch Ngọc Đường đá đá Lôi Thanh Lãng, phát hiện ngất rất triệt để, bất đắc dĩ hỏi Triển Chiêu.

“Không biết.” Triển Chiêu nhắc chân đạp mạnh thêm một cái vào hông Lôi Thanh Lãng, “Người không cảm thấy hẳn rất cần bị đánh sao?”

Bạch Ngọc Đường lật Lôi Thanh Lãng lại, lục soát được thư, lệnh bài, đoản đao trong người hắn, còn có cả cây sáo trúc hắn vừa dùng để điều khiển lũ chó giữ cửa.

“Đi thôi.” Bạch Ngọc Đường xuống giường, đưa tay lấy cây đao Triển Chiêu đeo trên lưng, Triển Chiêu không phòng bị, bị Bạch Ngọc Đường nhanh tay đoạt mất, cái khác mặc kệ, đưa tay đòi lại: “Đã nói là cho ta rồi.”

“Miêu Nhi, người muốn đao làm gì? Người quen dùng kiếm.” Bạch Ngọc Đường không biết làm sao: “Cây đao này là bảo vật gia truyền của sư phụ ta, không thể cho người.”

Triển Chiêu lập tức xịu mặt.

Bạch Ngọc Đường thấy hắn như vậy, áp đến gần nói: “Hay là thế này đi, sư phụ ta đã dặn, đao bất ly thân, nếu người muốn đao, bằng không... Lấy cả ta và đao đi.”

Triển Chiêu cảm giác máu xông lên não, xấu hổ lắp bắp: “Ta... Ta muốn người làm... Làm gì?”

Bạch Ngọc Đường cười cười: “Muốn làm gì thì làm vậy, sao lại hỏi ta?”

“Muốn... Muốn cái gì? Ta không muốn... Làm gì!” Mặt Triển Chiêu càng lúc càng hồng.

Bạch Ngọc Đường đứng phía sau, cảm giác nhẹ lên vai Triển Chiêu, nghiêng mặt nhìn hắn: “Miêu Nhi, người nghĩ gì vậy? Mặt hồng quá!”

“Sao?” Triển Chiêu cảm nhận được hơi thở của Bạch Ngọc Đường quét lên tai mình, giật nảy, con chuột này nhìn có vẻ lạnh lùng mà người lại rất nóng.

“Con mèo nhà người.” Bạch Ngọc Đường nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nghiêng rất đẹp của Triển Chiêu, nói: “Không thành thật.”

“Nào... Nào có?” Triển Chiêu vội hất mặt lên.

Bạch Ngọc Đường thu đao lại đứng thẳng lên: “Hay là đổi với người? Người cho ta kiếm của người, ta cho người đao của ta.”

Triển Chiêu chớp chớp: “Được sao? Không phải người nói đao là bảo vật gia truyền của sư phụ người sao?”

“Sư phụ ta đã nói rồi.” Bạch Ngọc Đường nửa chọc ghẹo: “Truyền nội không truyền ngoại, cái này gọi là nước phù sa không chảy ruộng người.”

Triển Chiêu mấp máy môi, đột nhiên nhớ tới hình như sư phụ nhà mình cũng từng nói như vậy, nói không để mang bảo bối đi cho người khác, phải cho người của mình, là người trong lòng mình thật sự thích, phải giữ lấy bằng được!

Hai người đang đối diện nhau trong bầu không khí kì diệu, chợt Lôi Thanh Lãng hừ hừ mấy tiếng, dường như sắp tỉnh.

Triển Chiêu vừa thấy có cơ hội, liền đưa tay cho hắn thêm một quyền, Lôi Thanh Lãng “hừ hừ” thêm lần nữa, ngất triệt để.

Bạch Ngọc Đường nhìn hắn: “Triển đại nhân sao lại đánh sau lưng người khác?”

“Đừng nói nhiều!” Triển Chiêu đột nhiên túm lấy tay áo Bạch Ngọc Đường, dựng thẳng lông mày tròn tròn mắt: “Người dám cho thì ta dám muốn, có cần thử không?”

Lần này đến Bạch Ngọc Đường sững người, một lúc sau, hắn mới hỏi: “Miêu... Người có biết ‘muốn’ là ý gì không?”

Triển Chiêu im lặng một lúc: “Khẩu phần của người người tự giải quyết, người cũng biết phủ Khai Phong là nha môn trong sạch, phòng của ta chia người một nửa, nhưng người cũng phải quét dọn, ít nhất một tháng ba lần. Tủ cho người, rương của ta, một tháng chỉ cho đến Thái Bạch Cư một lần, bồn tắm mỗi người một cái!”

Bạch Ngọc Đường ngẩn người một lúc lâu, thở dài: “Miêu, người có biết mình đang nói gì không?”

“Không biết lắm.” Triển Chiêu thành thật lắc đầu, dù sao thì cũng đã nói ra rồi.

“Người đang mời ta đến sống cùng người đến hết quãng đời còn lại sao?” Bạch Ngọc Đường cười cực kì chói mắt: “Không sao, có thể đến Thái Bạch Cư mỗi ngày, ta mời.”

Triển Chiêu cứng người xoay lại, cố gắng một lúc lâu mới nói ra được một câu: “Vây mỗi người một nửa là được, không thể ăn cơm nhuễn.” [ăn cơm nhuễn: sống nhà vào vợ, vậy, vợ là...]

Bạch Ngọc Đường biến sắc, cười lạnh: “Vây tốt, bữa nào cũng để người mời, ta thích ăn cơm nhuễn.”

Triển Chiêu há hốc mồm, bỗng dưng cảm thấy... Hình như mình bị lừa! Âm thầm đưa tay qua muốn chụp cây đao trong tay Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường rút đao lại giấu ra sau lưng, đá mày với Triển Chiêu: “Mang cả người cùng đi.”

Triển Chiêu hí mắt, đưa tay túm lấy tay áo hắn, kéo ra ngoài.

86. Q.3 - Chương 33: Mai Phục

Triển Chiêu giữa lúc giận dữ đánh cho Lôi Thanh Lãng ngất xỉu, thế là ý tưởng tương kế tựu kế của Bạch Ngọc Đường gặp trở ngại.

Kéo Bạch Ngọc Đường chạy ra ngoài, Triển Chiêu thấy hai tên lính canh đứng vững và ba con chó săn mới nhận ra tình huống hiện tại không được hay lắm... Thế này chạy ra rồi biết đi đâu? Đây là chỗ của người ta, Bạch Phúc cũng không còn ở bờ biển nữa, viện quân thì chưa đến, hắn dắt theo Bạch Ngọc Đường còn chưa hoàn toàn khôi phục nội lực, cả hai người lại là vịt lên cạn, biết thoát thân thế nào?

Nghĩ xong, Triển Chiêu lại kéo Bạch Ngọc Đường chạy vào.

Bạch Ngọc Đường bị hắn kéo ra kéo vào, trước đây hắn chưa từng thấy Triển Chiêu nóng vội như vậy, vì mình nên mới hoảng loạn sao?

Triển Chiêu ngồi xuống nhìn nhìn Lôi Thanh Lãng trên đất, hỏi Bạch Ngọc Đường: “Tiếp theo phải làm sao?”

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, trả lời: “Làm cho trót, đánh chết nhét xuống dưới giường, tiếp tục tương kế tựu kế!”

Triển Chiêu vốn đang rất sốt ruột, thấy Bạch Ngọc Đường còn có tâm trạng nói đùa với mình, hơi nhẹ nhõm một chút. Trước tiên hai người đối chiếu cho nhau các sự việc đã xảy ra lại, nói hết những manh mối mình biết ra, bổ sung cho nhau, sau đó bắt đầu phân tích, muốn suy xét cho ra đầu đuôi ngọn nguồn chuyện này.

Khi Bạch Ngọc Đường nói đến quỷ diện nhân thì Triển Chiêu hơi ngẩn người, hỏi: “Vây người có biết thân phận của quỷ diện nhân đó không?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu dứt khoát, “Hắn là không phải Triển Hạo.”

Triển Chiêu thở phào, nghĩ nghĩ, lại hỏi: “Vây chuyện lần này có liên quan đến đại ca ta không?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, trong lòng hắn thì nói không biết, nhưng biểu hiện thì lại là... Không có!

Khi hai người đang nói chuyện, bên ngoài chợt có tiếng bước chân vội vã, lại có người đến rồi.

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, nhìn Triển Chiêu, chỉ chỉ lên xà, ý bảo hắn lên đó trước đã!

Triển Chiêu đành phải về đó trốn, chờ tiếp.

.

.

Không bao lâu, quý diện nhân dẫn theo vài tùy tùng và Trần Nhan đang bưng thực hạp đi vào.

Bọn họ thấy cảnh tượng trong sân hiển nhiên cũng ngỡ người một lúc, sau đó Trần Nhan nhanh chân chạy vào phòng, lại thấy Bạch Ngọc Đường đang ngồi trên giường xem bản vẽ, Lôi Thanh Lãng thì hôn mê bất tỉnh nằm dưới đất.

Triển Chiêu đánh thật sự rất mạnh, dùng hết mười thành nội lực chưa nói, còn cố ý đánh chỗ hiểm. Lôi Thanh Lãng không chết đã là lớn mạng lắm rồi, muốn tỉnh lại thì không dễ!

“Chuyện gì vậy?” Trần Nhan vội đi đến xem Bạch Ngọc Đường: “Hắn đến làm gì?”

Bạch Ngọc Đường hơi nhún vai, không trả lời.

Quý diện nhân cũng đi đến nhìn nhìn Lôi Thanh Lãng nằm trên đất, đưa mắt nhìn Bạch Ngọc Đường: “Người đánh ngất hắn?”

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ: “Hắn ngã một cái, ngất xỉu.”

Người nào đó trên xà đảo mắt, nghĩ thầm, chẳng bằng người nói hắn bỗng nhiên hất xì rồi choáng váng ngất xỉu cho rồi.

Phía quý diện nhân cũng xoay mặt nhìn nhìn, mấy câu này, quý mới tin người!

Trần Nhan không để tâm tới Lôi Thanh Lãng trên đất, đặt thức ăn xuống cạnh giường cho Bạch Ngọc Đường: “Có đói không?”

Bạch Ngọc Đường không ăn, mà nhìn nhìn quý diện nhân: “Người đến làm gì?”

“Nghe đáp án của người.” Quý diện nhân vừa nói vừa gọi người khiêng Lôi Thanh Lãng ra ngoài.

Triển Chiêu còn đang ở trên thanh xà, cảm thấy cứ thả Lôi Thanh Lãng đi thế này thì quá dễ dàng cho tiểu tử đấy rồi, nhưng dù ra... Người sống sờ sờ như thế không đem theo được, lược lên có lẽ cũng chẳng ngon.

Bạch Ngọc Đường đặt bản vẽ qua một bên: “Sáng mai nói tiếp.”

Quý diện nhân cũng không đi, đứng tại chỗ nhìn Bạch Ngọc Đường một lúc, nói với Trần Nhan: “Người ở lại với hắn.”

“Sao?” Trần Nhan giật nảy, trên xà, Triển Chiêu nhìn nhìn nắm tay của mình, rắc rối rồi, Trần Nhan là nữ nhân... Hắn không có đánh nữ nhân.

“Đúng rồi.” Khi quý diện nhân ra cửa, còn dặn dò Trần Nhan: “Cẩn thận kéo cũng ngã rồi ngất xỉu.”

Trần Nhan ngơ ngác nhìn hắn đi xa, lúc này sắc mặt Bạch Ngọc Đường cũng không được đẹp lắm. Quý diện nhân kia đã hoài nghi, tại sao không vạch trần? Còn để Trần Nhan lại đây làm gì?

Quý diện nhân đi rồi, nhưng hai thị vệ canh cửa và mấy con chó dữ đều khôi phục lại như trước, tiếp tục tuần tra, bên ngoài còn phải thêm một đại đội đến canh gác.

.

.

Trần Nhan ngồi xuống đầu giường, hỏi Bạch Ngọc Đường: “Người ăn chút gì không?”

Bạch Ngọc Đường gật gật, chỉ ra cửa, ý bảo không cần nàng ta chăm lo.

“Hắn bảo ta ở lại, ta không đi được.” Trần Nhan khó xử: “Ta không thể kháng lệnh hắn.”

Bạch Ngọc Đường nhìn trời, trên đó có Triển Chiêu đang ôm cái xà nhà to to, nghĩ hay là dứt khoát ngủ một giấc đi.

“Triển Chiêu... Có lẽ đã lên đảo rồi.” Đột nhiên Trần Nhan nói.

Bạch Ngọc Đường tăng cao cảnh giác, Triển Chiêu cũng chớp chớp, nhìn ra ngoài.

“Khi này Đường Thanh Tùng bị điểm huyết bỏ trong khoang thuyền.” Trần Nhan nói: “Cho nên hắn mới đột ngột đến đây, không ngờ Lôi Thanh Lăng đã đến trước... Rốt cuộc là tại sao hắn lại ngất xỉu?”

Bạch Ngọc Đường nhìn Trần Nhan một lúc, vẫn khẳng khái: “Vấp chân ngã.”

Trần Nhan biết Bạch Ngọc Đường sẽ không nói thật, nghĩ thầm hơn nữa là Triển Chiêu đã đến rồi, để Bạch Ngọc Đường lại tương kế tựu kế.

Trần Nhan ở đây, tạo thành phiền phức không nhỏ, một là, Triển Chiêu không thể xuống, không thể thương lượng bước tiếp theo với Bạch Ngọc Đường. Hai là Bạch Ngọc Đường muốn ngồi lên điều tức nội kinh hỗ trợ khôi phục, lại sợ bị phát hiện.

Thoáng chốc, bầu không khí trong phòng rất gượng gạo.

Trong lúc song phương còn đang tính toán xem bước tiếp theo nên làm thế nào, chợt bên ngoài có tiếng “rầm rầm”.

Ban đầu Trần Nhan cho là tiếng sấm, sau đó nghe kĩ lại mới thấy không đúng! Đúng bật dậy: “Ai da, là tiếng trống trận và đạn pháo.”

Bạch Ngọc Đường thâm hiểu, Triệu Phổ và các ca ca của hắn đến rồi.

.

...

.

Biết viện quân đã đến, Triển Chiêu bên trên cũng quyết định, không thể mạo hiểm để Bạch Ngọc Đường tương kế tựu kế gì đó, phải đưa hắn đến hội hợp với bọn Công Tôn Triệu Phổ, sau đó thì mặc kệ kho báu địa huyết, ai cần đồng vàng bạc châu báu vứt đi đó?! [nói giọng nghe thấy ghét nha mèo =.=!]

Nghe thấy tiếng pháo, nhân lúc Trần Nhan định ra ngoài xem, Triển Chiêu nhảy xuống, đứng sau lưng điểm huyết nàng ta.

Trần Nhan lập tức đứng yên tại chỗ bất động... Ngoài khinh công, công phu điểm huyết và di huyết của Triển Chiêu cũng có thể nói là nhất đẳng, cơ bản là, người nào hắn cũng điểm được, mà đa số bọn họ thì lại không điểm được hắn.

“Bọn Triệu Phổ tấn công rồi, nhất định sẽ đến bờ rất nhanh, chúng ta rút lui trước!” Triển Chiêu chạy tới kéo Bạch Ngọc Đường.

Đương nhiên là Bạch Ngọc Đường gạt đầu, cảm nhận thử, nội lực đã khôi phục ít nhất là một nửa.

Hai người vừa ra cửa lập tức nhìn thấy đám canh gác mất đồ hung hãn dữ dội, Triển Chiêu kéo Bạch Ngọc Đường nhảy lên mái, thấy Bạch Ngọc Đường cũng vận nội lực, Triển Chiêu vội vàng la một tiếng: “Người đừng vận nội lực, chờ khôi phục rồi hẵng hay, đừng để nội thương!”

Bạch Ngọc Đường bị Triển Chiêu la một cái ngăn người, thiếu chút nữa rớt từ mái nhà xuống, cũng may Triển Chiêu tay mắt mau lẹ kéo hắn lại, hai người vừa xác định được phương hướng đã thấy lửa cháy ngập trời phía bờ biển.

“Là hỏa công của Triệu Phổ?” Nhìn lại lần nữa, cờ hiệu bay phát phới, chiến thuyền dày đặc ít nhất cũng phải hơn trăm chiếc, Bạch Ngọc Đường nhíu mày, nghĩ thầm Triệu Phổ lâu quá không được đánh trận cho nên đến đây xả nghiệm sao? Không phải chỉ đánh một hòn đảo thôi sao, tập hợp đông quân đến thế làm gì.

Triển Chiêu thì cảm giác gió thổi từng trận bên cạnh, hướng gió không giống khi mình lên đảo lần, cũng đã hiểu vì sao Triệu Phổ trì hoãn không phát binh ngay, có lẽ là chờ gió! Không biết trận gió này là do chờ đến hay do Công Tôn mượn đến nữa, hai người này thật là...

.

Hai người đang nhìn, bên dưới bỗng có tiếng thị vệ xôn xao la hét, một đám người dẫn theo bảy chó đuổi đến rồi.

Triển Chiêu chụp lấy Bạch Ngọc Đường, đạp trên mái nhà chạy trốn.

Không cần hỏi Bạch Ngọc Đường mất tự nhiên bao nhiêu, cả đời này chưa từng để người khác giúp đỡ thế này, nhưng khi này Triển Chiêu vừa mới mắng hắn, thật sự chưa từng thấy qua! Mà chưa rõ nội lực khiến hắn không thể tự phỏng đoán sức lực của bản thân. Khinh công thì quan trọng nhất là hơi thở, hiện tại yêu cầu đó vượt quá phần công lực đã hồi phục, nếu cố chấp sẽ tạo thành nội thương nghiêm trọng, cho nên Triển Chiêu lo lắng cũng không phải vô lý.

Chạy trên mái dù sao cũng nhanh hơn chạy dưới đất nhiều, khi Triển Chiêu nhảy xuống thì phía sau đã không còn người đuổi theo nữa, liền kéo Bạch Ngọc Đường chạy về phía bờ biển đang có giao tranh.

Nhưng hai người vừa chạy được chưa bao lâu, Bạch Ngọc Đường đột nhiên gọi lớn: “Cẩn thận!” Vừa dứt lời thì lao đến ôm chầm lấy Triển Chiêu lăn tròn trên đất...

Đồng thời, phía sau vút vút vút... Hàng ngàn mũi tên lao tới.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nấp sau một con dốc, thấy được vô số tên nhọn cắm xuống phía trước, Triển Chiêu không hiểu: “Khởi động trúng ám khí sao?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu: “Có vẻ giống mai phục hơn!”

“Đâu có thanh âm nào!” Triển Chiêu sửng sốt, không thể có chuyện nhiều người mai phục như vậy mà mình không nghe được chút tiếng động nào. Bạch Ngọc Đường thì bật cười: “Ta cũng không nghe thấy.”

Triển Chiêu nhìn nhìn mưa tên trước mặt: “Vậy làm sao người...”

Bạch Ngọc Đường đưa tay chạm nhẹ lên mũi: “Đàn chó dữ khi này và các lính canh có mùi thối rửa, mùi ở chỗ này quá nồng cho nên mới phát hiện!”

Triển Chiêu đã hiểu: “Nhưng tại sao không có tiếng thở?”

“Ai biết được là còn sống hay đã chết, Bạch Ngọc Đường lạnh mặt thấp giọng nói: “Ta ngửi được mùi tử thi.”

Triển Chiêu nhướng mày một cái, nghe từ phía sau có tiếng bước chân đều đặn, hắn kéo Bạch Ngọc Đường nhảy tới trước một cái, rời khỏi vùng bắn tên quay đầu lại nhìn... Hai người đều giật mình, ít nhất cả ngàn binh sĩ hai mắt đỏ rực mặc áo giáp, tay cầm khiên và cung tên đang đi đến chỗ bọn họ, tình hình này rõ ràng là muốn cản đường tiến của hai người.

Đội binh sĩ dàn trận, đột nhiên giơ cao tấm khiên lên.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều cảm thấy động tác này rất kì lạ, giơ khiên lên làm gì?

Đang khó hiểu, liền thấy từ khoảng trống dưới tấm khiên, mấy chục con chó to hai mắt đỏ rực, răng nanh nhiều nước dãi, sủa điên cuồng chạy ra.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, tình trạng hiện tại thì không nghĩ được gì nữa, xoay lưng chạy.

Đàn chó dữ đuổi theo sát phía sau, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu bị chó rượt lần đầu trong đời, đám binh sĩ ma quỷ phía sau còn bắn tên, kì lạ nhất là đàn chó dữ dường như hoàn toàn không có cảm giác đau chỉ hung hăng chạy tới, trúng vô số tên vẫn đuổi theo không tha.

Hơn nữa tốc độ của chúng nó rất nhanh, hung hãn hơn loại chó bình thường rất nhiều, lại thêm đôi mắt đỏ rực, đang giữa đêm, có cảm giác như bị quỷ đuổi theo sau lưng. Hai người chạy tới một lúc, phía trước lại có một sườn núi, còn có một cây đại thụ lớn chặn ngang. Nhảy qua cây, hai người chạy xuôi xuống sườn núi. Kì lạ là, đàn chó dữ lại ngồi trên đỉnh nhìn, không đuổi xuống.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chạy đến hụt hơi, thấy đàn chó không đuổi theo nữa thì đứng lại nghỉ.

Nhìn xung quanh, bọn họ phát hiện mình đã chạy đến vùng trũng của một khe núi. Bốn phía rất yên tĩnh, tối đen, khe núi trơn trượt ngay cả một khóm cỏ cũng không có, chỉ mỗi điểm này thôi cũng đã rất bất thường.

Triển Chiêu ngửa mặt nhìn khe núi phía sau, thở ra một hơi, kéo kéo tay áo Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường khó hiểu nhìn hắn, Triển Chiêu vể vể môi lên phía trên khe núi. Thuận theo hướng hắn chỉ, Bạch Ngọc Đường nhìn theo, một vầng đỏ rực bao vây khắp chu vi khe núi... Từng cặp từng cặp mắt như máu có cao có thấp, chính là các binh sĩ và đàn chó dữ.

“Bọn chúng muốn xuống đây? Hay là không muốn chúng ta lên?” Triển Chiêu kéo kéo Bạch Ngọc Đường tới cạnh mình, để một lát nữa tiện rút lui.

Bạch Ngọc Đường nhíu mày lắc đầu: “Không biết, nhưng nhiều người như vậy không đi đối phó với bọn Triệu Phổ, lại cố ý chạy đến đây mai phục, rõ ràng là không muốn để chúng ta qua.”

“Gâu gâu!”

Hai người đang nói chuyện, chợt đàn chó bên trên sủa to.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cảm giác như đàn chó đang sủa bọn họ... Không đúng, là sủa thứ gì đó đằng sau.

Bốn phía tối đen, dốc núi phía trước rất sâu, phía sau dường như là khe suối. Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều cảm thấy khí lạnh toát ra sau lưng, quay đầu lại nhìn một cái, đột nhiên lại thấy hai đốm đèn đỏ rực lập lòe, hai người đều thầm kinh hãi.

Sau khi nhìn phân biệt thật kĩ, mới phát hiện không phải chó cũng không phải người, mà là một con mèo đen.

Triển Chiêu ngẩn ngẩn, buồn bực: “Không phải Tiểu Hắc nhà Tào Hân! Thì ra mèo vốn có hai con.”

“Đây có lẽ là con mèo đen chúng ta thấy khi lần đầu lên thuyền quý!” Bạch Ngọc Đường nói với Triển Chiêu: “Khi ta lên đảo cũng thấy!”

Triển Chiêu không hổ là Triển Chiêu, chẳng mấy chốc đã hiểu, quý diện nhân kia có lẽ có liên quan đến Hải Long Bang, chẳng lẽ cả bốn vị đảo chủ đều có thông đồng.

Đàn chó tuy hung hãn mất lý trí, nhưng bản năng vẫn còn... Nhìn thấy mèo, đương nhiên sẽ sủa.

Không biết con mèo đen kia từ đâu đến, ngồi xổm trên một tấm bia đá mở to đôi mắt đỏ như máu âm u nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

Nghe thấy tiếng chó sủa bên trên, nó chẳng hề sợ hãi, còn ngưỡn mặt, khiêu khích “meo meo” hai cái với đàn chó.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường muốn bảo dừng cũng không kịp, đàn chó đương nhiên là bị kích thích, sủa inh ỏi xông từ trên sườn núi xuống.

Triển Chiêu nhìn trời... Lại phải chạy!

Bạch Ngọc Đường muốn rút dao chém hết đàn chó này cho xong... Nhưng dao còn chưa kịp ra khỏi vỏ, chợt có tiếng “cạch cạch”, là tiếng tra tên vào cung!

“Không hay!” Triển Chiêu kéo Bạch Ngọc Đường chạy xuống dốc. Ngay trong phút chốc, một màn tên rơi xuống, may mà hai người chạy nhanh, nếu không đã bị châm thành tổ ong rồi!

Mấy con chó dữ chưa kịp đuổi đến chỗ mèo đã bị tên bắn chết trên sườn núi, con nào cũng ghim đầy tên, giống hệt như con nhím, nhưng hai mắt vẫn còn ánh đỏ, hình ảnh cực kì kinh khủng.

Bạch Ngọc Đường lại ngạc nhiên, đối phương công kích thế này là vì sao? Không chế, hay muốn dồn bọn họ vào khe núi?

Đang nghi hoặc, chợt nghe Triển Chiêu thấp giọng hỏi: “Con mèo kia đâu?”

Bạch Ngọc Đường vừa nãy rõ ràng thấy con mèo đen ấy chạy phía trước, khi tên bắn đến còn quay đầu lại nhìn, sao vừa đảo mắt đã biến mất rồi?

Hai người vẫn cảm thấy con mèo này cực kì đáng nghi... Ngoài ra, hiện tại có một vấn đề tương đối nghiêm trọng... Đường như bọn họ lạc đường rồi. Nhìn khắp bốn phía, sau lưng đã không còn thấy dốc núi, mà biến thành rừng đá san sát vây quanh, tuy biết hòn đảo này rất nhỏ, nhưng không biết vì sao, chẳng lẽ là vì trời tối. Hai người đồng thời có cảm giác bị núi non bao quanh.

Bạch Ngọc Đường lấy hỏa tập ra định đốt lên, đột nhiên...

“Vút” một tiếng, một bóng đen vụt qua, lao thẳng đến hỏa tập của hắn.

Cũng may Bạch Ngọc Đường nhanh nhẹn, nghiêng người tránh được, nhưng hỏa tập vẫn bị bóng đen đó kéo một cái, rời khỏi tay.

Triển Chiêu nhìn theo hướng bóng đen, liền thấy một con mèo đang ngồi cách đó không xa, miệng ngậm hỏa tập của Bạch Ngọc Đường.

“Chắc...” Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn Triển Chiêu, như đang hỏi: Vậy là ý gì?

Tuy gọi Triển Chiêu là mèo nhưng cũng không phải mèo thật, làm sao biết được? Có điều loại mèo đen này có lẽ đều thích tha những thứ người cầm, đặc biệt rất thích cướp chuột bạch, không phải Tiểu Hắc cũng từng cướp Chiêu Hồn Linh của Bạch Ngọc Đường sao? Triển Chiêu đi tới muốn bắt nó lấy hỏa tập lại.

Hắn vừa tiến tới hai bước, bước thứ ba đột nhiên cảm giác đất dưới chân mềm nhũn. Triển Chiêu thầm nói không xong, con mèo này lòng lang dạ sói, mục đích cướp hỏa tập là muốn dụ bọn họ vào bẫy.

“Xoạt” một tiếng!

Trên mặt đất xuất hiện một hố lớn, bên dưới là địa đạo dốc, Triển Chiêu và con mèo đen cùng rơi xuống, trượt theo chiều dốc.

“Miêu Nhi!” Bạch Ngọc Đường vội lao đến chụp, chỉ nắm được tay áo của Triển Chiêu, xoạt một cái... Trong tay chỉ còn cầm nửa mảnh tay áo. Bạch Ngọc Đường nhú mày một cái, không nghĩ nhiều, lập tức nhảy xuống cùng Triển Chiêu.

87. Q.3 - Chương 34: Hắc Đăng Hạt Hỏa (cảnh Tối Lửa Tắt Đèn)

Lần trượt này của Triển Chiêu, xuống sâu bao nhiêu dưới lòng đất chính hắn cũng không biết, chỉ biết chiếc thang này rất sâu, nhưng không dốc, trượt xuống theo đường xoắn ốc, mà tốc độ cũng không nhanh. Có thể thấy, địa đạo này không phải hố, mà là con đường dùng để đi xuống bên dưới.

Sau khi trượt một lúc, cũng xem như an toàn chạm đất, Triển Chiêu lão đảo văng tới trước, vội vận nội lực đập tới một bước, đập thành một cái hố nhỏ trên đất mới ổn định được trọng tâm. Cảm giác phía sau có người lao đến, ý thức được là Bạch Ngọc Đường, lập tức quay đầu định đón, tránh cho hắn ngã ra ngoài.

Nhưng Bạch Ngọc Đường làm sao còn nhớ chuyện không được dùng nội lực, bản năng dùng cùng một động tác với Triển Chiêu để ổn định thân thể, thế là hai người cực kì thuận lợi lao vào lòng nhau, cùng té xuống đất.

“Bụp” một tiếng, bụi bốc khắp bốn phía.

“Khụ khụ...” Triển Chiêu bị sắc bụi ho liên tục, ngược mắt, liền thấy Bạch Ngọc Đường cũng đang bịt mũi miệng ho khan.

Hai người đối diện nhau một lúc lâu, Triển Chiêu đưa tay chột chột Bạch Ngọc Đường đang nhìn chăm chăm mình mà ngẩn người: “Này, nhắc người lên một chút, người cũng nặng lắm.”

“Ha.” Một lúc lâu sau Bạch Ngọc Đường mới phản ứng lại, [có ý, tuyệt đối là có ý] vội bò dậy, nhân tiện kéo luôn Triển Chiêu lên.

Động tác đầu tiên của hai người là bối rối dời ánh mắt đang dính chặt vào nhau ra, phủi bụi trên người. Triển Chiêu may là mặc y phục màu đậm, vỗ một cái là tương đối rồi. Bạch Ngọc Đường thì lại mặc thuần trắng, lần này hay rồi, biến thành thuần xám, cả đời hần lần đầu bị dơ thế này, tâm trạng ác liệt tới cực điểm.

Triển Chiêu đứng bên cạnh chọc ghẹo: “Đừng căng thẳng, màu xám cũng hợp lắm, có chuột xám mà.”

Bạch Ngọc Đường không còn tâm trạng nào đấu khẩu với Triển Chiêu, ngẩng đầu quan sát tình huống xung quanh.

Xuống khỏi địa đạo dài, là một hang động dưới lòng đất, bốn phía đều có cảm giác, cho nên không hề tối, nhìn được rất rõ.

“Có người sao?” Triển Chiêu đi tới vài bước, nhìn vào hang động, có một cánh cửa sắt lớn, vẫn đang mở.

Con mèo đen khi nãy đang ngồi phía cửa, quay đầu lại nhìn hai người, đôi mắt đỏ bừng lóe lên tia sáng kì dị dưới ánh đuốc lập lòe.

“Rốt cuộc thì con mèo này định làm gì?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, cảm thấy con mèo này rất khả nghi, không biết là có người điều khiển hay đang tự nghĩ cách để dẫn đường cho bọn họ xuống lòng đất.

Hai người nhìn nhau một cái, đang nghĩ xem bước tiếp theo phải làm thế nào, chợt con mèo đen “meo~” một tiếng, xoay người, vẫy nhẹ đuôi, đi vào cửa.

Triển Chiêu nhìn nhìn lên phía trên địa đạo, địa đạo được thiết kế rất tài tình, trên cả con đường xoay tròn có rất nhiều đường trống khác, muốn bò lên dần dần gần như là không thể, cũng có nghĩa là đây là con đường chỉ xuống không thể lên.

Trước mắt chỉ còn một con đường là đi tới trước.

“Đi tới sao?” Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường: “Hay là nghĩ cách đi lên?”

“Nếu đã có người nghĩ đủ cách dẫn chúng ta xuống, đương nhiên phải đi tới xem thử.” Bạch Ngọc Đường thần nhiên nói một câu, đúng ngay ý Triển Chiêu, hai người không nói nhiều nữa, đi sâu vào trong địa huyệt.

.

.

Qua cánh cửa sắt, đi vào trong một lúc, chợt con mèo đen kia ngồi trước một bức tường đá hình dáng kì lạ đợi hai người.

“Đường cụt sao?” Triển Chiêu thấy một bức tường xuất hiện ngay trước mắt, không giống cửa đá, mà giống một bức tường do đá lẫn che kín lại, chẳng lẽ trước đây từng xảy ra sụp đổ, cho nên con đường bị chặn lại?

“Miêu Nhi, đừng nhúc nhích.”

Triển Chiêu đang khó hiểu, chợt Bạch Ngọc Đường kéo nhẹ mình một cái, quay mặt nhìn thì thấy sắc mặt hần có vẻ hơi căng thẳng, vội hỏi: “Làm sao vậy?”

“Là Thê Cách Tường [tường bậc thang], người đứng sau lưng ta, rất nguy hiểm.” Bạch Ngọc Đường kéo Triển Chiêu ra sau lưng mình, Triển Chiêu không hiểu lắm, vừa cẩn thận bước theo hần, vừa thò đầu từ sau cổ Bạch Ngọc Đường ra nhìn, hỏi: “Là cái gì? Có ám khí?”

“Phải.” Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Có lẽ ta biết chúng ta đang ở đâu rồi?”

“Ở đâu?”

“Lối vào kho tàng dưới lòng đất của Yêu Thành, giống hệt như trong bản vẽ.” Vừa nói, hần vừa áp tai vào tường, tập trung nghe.

Triển Chiêu cũng hiểu kì chạy đến nghe.

Bạch Ngọc Đường nhìn khuôn mặt dán sát cạnh mặt mình của Triển Chiêu, nhíu mày: “Miêu Nhi...”

“Sao?” Triển Chiêu căng thẳng: “Phát hiện thấy gì rồi?”

“Người.. Đừng áp gần ta như vậy.” Bạch Ngọc Đường hơi xấu hổ.

Triển Chiêu chớp chớp, khó hiểu nhìn hắn.

Bạch Ngọc Đường thấy hai mắt Triển Chiêu mở to ngay trước mắt mình, không thể tập trung được: “Ai... Tiếng động.”

Triển Chiêu ngẩn người, nghĩ có lẽ là tiếng thở của mình gây trở ngại Bạch Ngọc Đường nghe, vội che mũi lại, ra ý bảo Bạch Ngọc Đường tiếp tục.

Bạch Ngọc Đường gần như cho là con mèo này đang cố ý đùa hắn, đưa tay qua, nắm lấy hai vai Triển Chiêu dời ra sau, bảo hắn cách xa mình hơn một thước, đến lúc tim không đập loạn nữa mới thôi.

Triển Chiêu giữ nguyên tư thế Bạch Ngọc Đường yêu cầu đứng bất động, nhìn hắn đưa tay tới, di chuyển chậm chậm trên tường, dừng lại ở giữa, đột nhiên ấn mạnh...

“Cách” một tiếng, viên gạch ở nơi đó bị ấn xuống.

Sau đó, bên trong có tiếng “lách cách”, tiếp theo đó là bức tường bắt đầu chuyển động.

Bạch Ngọc Đường kéo Triển Chiêu lùi lại một bước, sau một lát, trên tường xuất hiện một dãy bậc thang đá.

“Vậy nên mới gọi là Thê Cách Tường, đúng không?” Triển Chiêu thấy cái tên này rất chuẩn xác.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, lại ấn vào vài khối đá... Như có quy luật trật tự nào đó. Rất nhanh, cả bức tường tách ra từ giữa, nơi tiếp giáp nhau là hình răng cưa, Triển Chiêu còn thấy được có rất nhiều lỗ tròn trên đá, bên trong là mũi tên đầu ánh xanh, đây là ám khí có độc. Cũng có nghĩa là, nếu người thường dùng sức phá tường hoặc ấn sai gạch, đồng nghĩa với bị châm thành nhím.

Phía bên kia bức tường tối om.

Bạch Ngọc Đường dẫn Triển Chiêu quay lại, lấy hai cây đuốc cắm trên tường.

“Phía sau chính là địa huyết của Yêu Thành sao?” Triển Chiêu ngồi xổm xuống một bên, nhìn Bạch Ngọc Đường đang lấy bản vẽ ra nhìn lại lần nữa.

“Phải.” Bạch Ngọc Đường gật đầu.

“Nếu chúng ta đi tới trước, có thể sẽ trúng kế của đối phương.” Triển Chiêu nhắc nhở Bạch Ngọc Đường: “Mục đích của bọn họ chính là để người phá hết các cơ quan ám khí, thuận lợi vào trộm kho báu.”

Bạch Ngọc Đường gật gù: “Chính xác, con mèo đen này là để dẫn đường cho chúng ta... Nó chắc chắn có điểm đặc biệt, khiến nó có thể nhận ra đường vào địa cung.”

“Người muốn đi vào, khiến Yêu Thành chìm xuống biển, để không xảy ra sóng thần, có đúng không?” Triển Chiêu lại hỏi.

“Thật đúng là không có gì giấu được người.” Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu: “Có thể sẽ rất nguy hiểm.”

“Nhưng người nhất định phải đi có đúng không?” Triển Chiêu cười nhìn hắn: “Ngày trước sở dĩ Ngũ phu nhân dạy cho người cách phá giải ám khí, chính là vì nghĩ có một ngày sẽ hữu dụng! Nếu như Yêu Thành có liên quan đến bà ấy, vậy chắc chắn bà ấy không muốn cơ quan mình thiết kế ra khi đó hại chết ngàn vạn bách tính sống cạnh bờ sông ở Tùng Giang Phủ. Phương pháp để giải quyết mối nguy Yêu Thành không nhiều, bọn Triệu Phổ muốn phá sập đảo cũng phải mạo hiểm rất nhiều, nếu có thể dùng cơ quan khiến hòn đảo bình yên chìm xuống, như khi nó bình yên trôi lên... Người biết cách, có đúng không?”

Bạch Ngọc Đường nghe xong, bật cười: “Bạch Phúc kể cho người nghe chuyện nghĩa mẫu?”

“Phải!” Triển Chiêu gật đầu, cầm đuốc đứng lên: “Hơn nữa còn có một chuyện ta tương đối để bụng.”

“Chuyện gì?” Bạch Ngọc Đường cũng đứng lên.

“Chính là thân phận của quý diện nhân kia, hơn nữa còn không bắt được Lôi Thanh Lăng, chỉ đánh một quyền thì quá nhẹ nhàng cho hắn rồi.” Triển Chiêu cười tủm tỉm: “Nguyệt Yêu Tộc dường như có chút liên quan với đại ca, dù sao thì ta cũng muốn vào Yêu Thành mở rộng tầm mắt.”

Nói xong, hai người nhìn nhau... Lập tức hiểu được ý đối phương.

Cả hai đều không phải người nhất gan, nếu đã đến rồi, đương nhiên phải đấu trí đấu dũng với đối phương một trận.

.

.

Thế là, khi hai người cầm đuốc đi qua bức tường đá, con mèo kia đã chờ sẵn ở lối vào, thấy hai người đi vào, liền tao nhã nhấc chân dẫn đường.

Bạch Ngọc Đường đột nhiên hỏi Triển Chiêu: “Miêu Nhi, con này là đực hay cái?”

“Cái này...” Triển Chiêu nghiêng đầu nhìn: “Có lẽ là cái, có vẻ không được rắn chắc.”

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười: “Vậy sao?”

“Đúng vậy, mèo mẹ từng sinh con, người biết mà, đều phòng hơn một chút, mèo đực thì rắn chắc hơn.”

Giữa địa đạo tối lửa tắt đèn, nghe Triển Chiêu đi bên cạnh “nói xằng nói bậy” cũng rất là thú vị, tâm trạng của Bạch Ngọc Đường cũng thả lỏng hơn một chút, mà nội lực dường như cũng khôi phục thêm một chút. Hắn hiện tại chỉ mong nội lực của mình khôi phục hoàn toàn, một lát nữa có lẽ không tránh khỏi một trận đánh ác liệt, nếu chỉ dựa vào Triển Chiêu, vậy thì không được.

Rất nhanh, một cánh cửa lớn xuất hiện phía trước.

“Đây là cửa địa huyết thật sự, phía sau có một cây cầu, Miêu Nhi, đạp lên đầu chân của ta, ngàn vạn lần không được bước sai!”

“Biết rồi!” Triển Chiêu gật đầu. [ngoan~]

Con mèo đen ngồi một bên, Bạch Ngọc Đường đưa tay vẫy vẫy nó, mèo đen “vút” một cái nhẹ nhàng phóng tới, nhảy lên vai Bạch Ngọc Đường, ngồi vững.

Triển Chiêu đột nhiên phát hiện, nhìn gần, lông đen của con mèo này có ánh đỏ, màu sắc rất kì lạ... Ít nhất hắn chưa từng thấy loại mèo này trước đây.

Bạch Ngọc Đường dựa theo cách đi đã từng thực hiện nhiều lần trong quá khứ, đi qua cây cầu đá, Triển Chiêu cũng đi theo, bình an qua hết, quay đầu nhìn: “Để lại dấu chân rõ thật.”

“Nếu bọn chúng muốn theo thì cứ theo đi.” Bạch Ngọc Đường cười cười: “Cho bọn chúng thứ chúng muốn, mới không giở trò.”

Triển Chiêu gật đầu: “Cũng đúng.”

.

.

Hai người lại đi tới một lúc, Triển Chiêu nghe thấy tiếng “sàn sạt” từ trong vách tường truyền đến, thấp giọng hỏi Bạch Ngọc Đường: “Tiếng gì vậy?”

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn hắn một cái: “Miêu, người ghét nhất loài vật nào?”

Triển Chiêu nhíu mày nghĩ nghĩ: “Ừm... Rắn, nhện, bò cạp các loại.”

“Vừa hay.” Bạch Ngọc Đường đột nhiên dừng lại, chỉ cho Triển Chiêu suýt nữa đâm vào mình thấy phía trước.

Triển Chiêu đến gần nhìn, liền thấy cách không xa phía trước có một cái hố đen lớn sâu khoảng nửa thân người. Bên dưới dường như có gì đó đang chuyển động.

Sau khi nhìn rõ là một hồ toàn rần và sâu, mặt Triển Chiêu nhả lại.

Lúc ấy, chợt Bạch Ngọc Đường đi tới chà chà để giày lên một tảng đá màu xanh lục rất kì lạ cạnh hồ, xong thì muốn đi xuống, Triển Chiêu vội kéo lại: “Ai, người làm gì?”

Bạch Ngọc Đường quay đầu, bảo Triển Chiêu cũng chà chà đi, sau đó đi xuống cùng mình.

Triển Chiêu kiên quyết cự tuyệt đi đập sâu, chỉ qua phía đối diện: “Cũng không xa lắm, dùng khinh công nhảy qua đi, ta đỡ người!”

Bạch Ngọc Đường hơi buồn cười, lắc đầu: “Đối diện còn có ám khí, nhảy qua chắc chắn sẽ chết.”

Triển Chiêu im lặng một lúc: “Nghĩa mẫu của người thật gian xảo!”

Bạch Ngọc Đường đưa tay nắm lấy tay hắn, bảo hắn “đi” theo mình.

Triển Chiêu nhíu mày tâm không cam tình không nguyện nhảy xuống, nhưng lại không giẫm trúng sâu rằn gì. Vì ngay khi để giày của bọn họ chạm đất, đám sâu rằn như bị thứ gì kích thích, điên cuồng chạy trốn... Chừa ra một con đường cho bọn họ. Triển Chiêu hiểu rồi, có lẽ là do mùi của tảng đá xanh, sâu rằn rất ghét rất ghét. Hơi hối hận sao khi này không nạy một mảnh mang về cho Công Tôn nghiên cứu.

.

.

Hai người dễ dàng vượt qua hồ rần, đi dọc theo một hành lang, vào trong một hang động.

“Không phải con đường phía trên sao?” Triển Chiêu buồn bực.

“Không phải.” Bạch Ngọc Đường lắc đầu: “Trong địa huyết này có rất nhiều đường giả còn được làm thật hơn cả đường thật, dưới mỗi con đường đều có cơ quan ám khí không thể giải được. Chỉ cần chọn sai đường, dù có giẫm trúng cơ quan hay không đều nắm chắc cái chết!”

Triển Chiêu lòng còn sợ hãi gật gật đầu, khó trách bọn người đó tìm đủ cách bắt Bạch Ngọc Đường đến giải ám khí, đây thật sự không phải vấn đề kĩ thuật, mà là kí ức! Nhưng hắn lại càng buồn bực: “Người từng nói với Trầm Nhan mấy chuyện này sao? Sao bọn họ đều biết hết?”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày lắc đầu: “Người là người biết nhiều chuyện về ta nhất rồi, ngoại trừ các ca ca, ta rất ít khi nói nhiều với người khác.”

Tâm trạng Triển Chiêu rất tốt, Bạch Ngọc Đường quả thật rất lạnh nhạt với người khác, hẳn là mình có duyên với hắn. Lần đầu tiên gặp đã nói rất nhiều rồi. Thấy đã không còn nguy hiểm, mà con mèo đen vẫn còn ngồi trên vai Bạch Ngọc Đường, liền bắt nó ra, thả xuống đất, bảo nó tự đi.

Mèo đen ngửa mặt, nhìn Triển Chiêu một cái, ánh mắt... Có phần khó nắm bắt.

“Còn bao nhiêu ám khí nữa, để ta chuẩn bị tâm lý!” Triển Chiêu hơi hối hận sao không mang bao lương khô đến, hơi đói rồi.

Bạch Ngọc Đường chỉ trả lời một câu: “Sắp rồi!”

“Ha.” Triển Chiêu có được đáp án tương đối vừa ý, gật đầu, có lẽ còn hai ba cái.

.

.

Thế mà, khi hai người đi khoảng một canh giờ, Bạch Ngọc Đường giải hết mười mấy cái ám khí, Triển Chiêu nhin không được hỏi: “Còn chưa xong sao?”

Bạch Ngọc Đường lại trả lời: “Sắp rồi!”

Khóe môi Triển Chiêu giật giật, nghĩ có lẽ lần này thật sự là sắp rồi, thế là kiên nhẫn đi theo.

.

.

Cuối cùng...

Hai canh giờ, Triển Chiêu không nhớ nổi số ám khí lớn nhỏ Bạch Ngọc Đường đã giải nữa, chột chột hẳn: “Rốt cuộc còn bao nhiêu cái?”

Bạch Ngọc Đường cười mỉm: “Còn mười cái.”

Triển Chiêu nhìn trời, đã biết vì sao hắn dùng “sắp rồi” để đối phó mình, nếu vừa bắt đầu đã nói có năm sáu mươi cơ quan ám khí, có lẽ sẽ còn mệt hơn hiện tại.

Bạch Ngọc Đường lại cúi người tập trung giải mấy cái đĩa xoay, Triển Chiêu thấy nội lực hắn còn chưa khôi phục, sắc mặt hơi trắng, tuy rằng vốn dĩ hắn đã rất trắng, nhưng mình chỉ đi theo phía sau đã thấy rất mệt, Bạch Ngọc Đường còn phải suy nghĩ, từng động tác đều cực kì cẩn thận, nhất định rất mất sức.

Trong lòng Triển Chiêu hỗn độn đủ thứ, nói không ra được là cảm giác gì.

Thấy Bạch Ngọc Đường đã gơ tay ra một lúc rồi, Triển Chiêu liền thò tay tới muốn định xoa bóp vai giúp hắn, đưa tay ra, liền sờ trúng cổ Bạch Ngọc Đường.

“A...”

Bạch Ngọc Đường giật mình quay đầu lại, Triển Chiêu thấy hai tai hắn đỏ rực, hai tay cứng lại tại chỗ, sắc mặt rất phức tạp, hỏi: “Ngươi... Làm gì?”

“A, ta định xoa bóp cho ngươi một chút, ngươi không mệt sao?” Triển Chiêu lại đưa tay sờ sờ cổ Bạch Ngọc Đường.

“Đừng làm chuyện kì quái!” Bạch Ngọc Đường đập rớt tay Triển Chiêu, xấu hổ xoa cổ mình: “Mèo chết tiệt, đừng chọc ta.”

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường đột nhiên nổi cáu, cảm thấy rất khó hiểu, nghĩ thầm người này thật là... Xoa xoa mu bàn tay mình, chuột chết tiệt nặng tay quá!

Bạch Ngọc Đường xoay đầu lại, hít sâu một hơi, để trái tim khó bảo đang đập mạnh của mình bình tĩnh lại một chút, cái đầu bốc khói cũng trầm tĩnh lại, tiếp tục giải ám khí. Thấy Triển Chiêu đứng bên cạnh nhìn, liền tiện tay nhét con mèo đen vào tay hắn: “Ôm đi, đừng sờ lung tung!”

Triển Chiêu nhỏ giọng lầm bầm: “Nhỏ nhen cái gì, không phải chỉ sờ vài cái sao, cùng lắm cho ngươi sờ lại.”

“Cái gì?” Bạch Ngọc Đường quay đầu nhìn hắn.

Triển Chiêu mở to mắt, chỉ vào tay Bạch Ngọc Đường: “Chỗ ngươi ấn xuống, là cơ quan sao?”

Bạch Ngọc Đường ngẩn người, cảm nhận ra mình vừa phân tâm, tay không nghe lời ấn trúng nơi nào đó, sau bức tường có tiếng “tích tích tách tách”.

“Không hay!” Bạch Ngọc Đường lao đến ôm lấy Triển Chiêu ngã ra sau...

Ngay khắc ấy, hơn mười chiếc rìu cắm vào tường, rơi từ bên trên xuống.

Cũng may Bạch Ngọc Đường phản ứng nhanh, rứt hai chân lại, vài chiếc rìu cắm xuống đất, chỉ cách mũi chân bọn họ chưa đến một tấc.

Rất lâu sau, hai người mới hoàn hồn lại, nhìn số rìu nuốt nước bọt... Nguy hiểm thật!

Bạch Ngọc Đường híp mắt nhìn Triển Chiêu, Triển Chiêu vội ôm mèo lắc đầu: “Ta không dám sờ lung tung nữa, cũng không nói gì nữa hết.”

Bạch Ngọc Đường thấy hắn như thế, bất giác nhích đến gần một chút, Triển Chiêu cũng đối diện với hắn, ánh lửa mập mờ, ánh mắt hai người đan chéo nhau, đều đang nhìn chằm chằm vào môi người kia, dường như không được rõ lắm, liền cố sức rướn người đến gần.

Ngay khi trong đầu đã trắng xóa, chột có tiếng mèo kêu...

Hai người hoàn hồn lại nhìn, gần như đã dính lại với nhau, mũi chạm mũi, có thể cảm nhận rõ ràng hơi thở của đối phương.

“Khụ khụ.”

Đồng thời, hai người xoay mặt đi ho khan, xấu hổ đứng lên.

Bạch Ngọc Đường quay lại, tránh mấy cây rìu tiếp tục giải ám khí. Không biết vì sao, đột nhiên Triển Chiêu dùng sức bóp đuôi con mèo một cái, làm nó đau đến xù lông, trốn ra xa, liếm đuôi khó hiểu nhìn hắn.

88. Q.3 - Chương 35: Yêu Tộc Cự Trùng [mộ Phần Đồ Sộ Của Yêu Tộc]

Dùng hơn hai canh giờ, cuối cùng Bạch Ngọc Đường cũng phá giải hết các ám khí trong địa huyệt, Triển Chiêu thấy hắn đã phá được cửa ải cuối cùng, đôi vai cứng còng cũng thả lỏng xuống, xem như an toàn.

Đẩy cánh cửa cuối cùng ra, hai người đi vào một căn phòng hình vuông lớn, giữa phòng có một bát hương... Nói chính xác, là một cái vạc vuông.

Triển Chiêu lần đầu tiên thấy cái vạc lớn như vậy, lập tức nghĩ nếu Công Tôn ở đây, chắc chắn sẽ nói một tràng dài mấy câu thông thái về xuất xứ này nọ của nó, cái vạc trước cửa đã xa xỉ như vậy, các thứ bên trong có lẽ càng nhiều hơn? Đáng tiếc bọn Công Tôn không ở đây.

Thời gian gần đây hắn chui địa động đến phát sợ rồi, mấy người này sao cứ thích chui địa động? Lúc thì mộ phần của công chúa cổ đại, lúc thì kho báu của Yêu Thành, ở trên mặt đất không tốt sao? Mong Yêu Thành chìm mau một chút, hắn sẽ về thoải mái tắm nước nóng, sau đó phơi nắng, rồi sau đó nhéo nhéo hai cái má núc thịt của Tiểu Tứ Tử, cái gì cũng hơn dưới lòng đất!

Bạch Ngọc Đường đi đến ngồi xuống cạnh cái vạc, nắm lấy một chân vạc xoay nhẹ một vòng.

“Cách” một tiếng, một bức tường phía trước vang lên tiếng “kịch kịch”.

Triển Chiêu đi tới, thấy bức tường đó đang chậm chậm rút lên cao, phía sau là hai cánh cửa sắt đóng chặt.

“Sau cửa có lẽ là trung tâm của địa huyệt.” Bạch Ngọc Đường lấy bản vẽ ra đối chiếu, nói với Triển Chiêu: “Trong bản vẽ không có phần phía sau, có người vẽ một vòng tròn đỏ ở chỗ này, có lẽ là điểm đến.”

“Chính là kho báu của Yêu Tộc trong truyền thuyết?” Triển Chiêu cảm thấy mình rất oan ức, chui vào không ít địa động, cứ nói là mộ phần kho báu, chỉ nghe chứ chưa từng gặp, đa phần đều là hầm ngói tàn tích đổ nát, lần này tốt xấu gì cũng phải có bức tượng phật vàng phật bạc gì đó cho hắn mở rộng tầm mắt.

Bạch Ngọc Đường thấy hai mắt Triển Chiêu sáng lấp lóe, nhin cười: “Người đoán xem bên trong có bảo bối gì?”

“Nhiều người muốn như vậy, có lẽ là thứ tốt.” Triển Chiêu thấy trên trán Bạch Ngọc Đường có bụi đất, có lẽ là quá tập trung giải ám khí vô ý bị bắn cũng không biết, liền đưa tay qua lau giúp hắn.

Bạch Ngọc Đường đưa mắt nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu lau lau vài cái thấy sạch rồi, tâm trạng rất tốt, trên mặt Bạch Ngọc Đường không có chút tí vết nào, nhin không được chặc chặc mấy tiếng! Vừa nghĩ, vừa chùi hết bụi đất trên tay vào tay áo Bạch Ngọc Đường, cái này gọi là vật hoàn cố chủ. Quả nhiên, sắc mặt của Bạch Ngọc Đường đang ngăn người lập tức xanh mét, buồn bực nhìn tay áo đầy bụi.

.

.

Hai người chuẩn bị tương đối rồi thì mỗi người đẩy một cánh cửa sắt vào.

Cánh cửa lớn dày bụi dần mở ra, cả hai cũng bất giác căng thẳng, trong kho tàng lớn như thế này, rốt cuộc có thứ gì?

Thế mà, sau khi cầm đuốc đi qua cánh cửa sắt, bên trong quả thật rất rộng, nhưng không hề có kho báu như trong truyền thuyết, mà là một... Khu mộ.

Triển Chiêu nhìn số ụ đất chôn quan tài và mộ bia dựng thành hàng trước mắt, cảm thấy mạng mình thật sự quá khổ, sao nhảy tới nhảy lui cũng đều gặp mấy thứ xui xẻo, còn nghĩ là người vàng người bạc, không ngờ toàn người chết!

“Mộ phần?” Bạch Ngọc Đường nhìn xung quanh, phát hiện trên tường có giá đuốc, liền đi tới châm một cái lên. Cây đuốc này tuy đã có từ rất lâu, nhưng gặp lửa vẫn lập tức cháy lên.

Có ánh sáng rồi, cảnh tượng bên trong lại càng rõ ràng, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường hít sâu một hơi, cảm giác dưới chân lạnh buốt, nơi này còn rộng hơn cả trong tưởng tượng của bọn họ, một khu mộ cực kì quy mô.

“Người chắc chắn không đi sai đường?” Triển Chiêu đưa tay kéo kéo Bạch Ngọc Đường nhỏ giọng hỏi: “Trong này ít nhất chôn hơn một ngàn người, nếu bọn họ bật dậy thì chúng ta đánh không lại đâu.”

Bạch Ngọc Đường bắt đầu nhìn hân: “Bật dậy? Vậy mà người cũng nghĩ ra.”

Nhưng vừa nói xong, hai người chợt nghe thấy tiếng “Hu...”

Một trận gió lạnh lùa qua cổ, cả hai người cũng không phải gan nhỏ, nhưng vẫn hơi chợt dạ. Không biết tiếng đó là gió lùa hay thứ gì khác, nghe rất giống tiếng dã thú thở. Trong này rất kín, gió từ đâu ra? Hai người lại bắt đầu căng thẳng, nhìn quanh.

“Meo...”

Giữa khung cảnh yên lặng đến mức khiến người ta khó thở, con mèo đen kia lại kêu một tiếng, hai người quay lại nhìn. Con mèo kia đã chạy chậm vào khu mộ, đến nửa đường quay đầu lại nhìn, dường như đang giục bọn họ đi nhanh.

“Trước đây nghĩa mẫu của người có kể cho người về nơi này chưa?” Triển Chiêu hỏi.

Bạch Ngọc Đường lắc đầu: “Miêu Nhi, người nhìn những bức tường xung quanh.”

Triển Chiêu nhìn theo hướng Bạch Ngọc Đường chỉ, liền thấy hai bên tường được khắc những bức tranh rất dài, nét vẽ phóng khoáng hình ảnh kì dị, không như ngày thường vẫn thấy, nhân vật trong hình rất yêu dị, khung cảnh cũng rất huyền ảo. Nhưng vẫn hiểu được ý chính.

Đại khái là: Có một đám người giang hồ tàn sát Nguyệt Yêu Tộc, trích lấy máu, mưu đồ muốn có đôi mắt kim sắc. Nguyệt Yêu Tộc tử thương vô số, thề phản kháng đến chết, sau một trận chiến lớn, chỉ còn rất ít người sống sót. Một thiếu nữ dẫn đầu các thiếu niên còn lại sau cùng của Nguyệt Yêu Tộc, chôn cất hết người trong tộc vào khu mộ, đồng thời vào một đêm trăng tròn đã khởi động cơ quan, khiến Yêu Tộc vĩnh viễn chìm xuống đáy biển.

Sau khi hòn đảo chìm xuống biển, các hậu duệ còn lại của Nguyệt Yêu Tộc lên thuyền rời đi, nhưng lại gặp phải sóng lớn trên biển... Lần lượt thất lạc trên biển.

Đến đây thì các hình vẽ kết thúc.

“Kì lạ.” Triển Chiêu xem xong rồi nảy sinh nghi vấn, hỏi Bạch Ngọc Đường: “Nói vậy, những hình được vẽ trước khi Yêu Thành chìm xuống biển, các tộc nhân gặp nạn lại là chuyện sau khi Yêu Thành chìm, người vẽ làm sao biết được?”

Bạch Ngọc Đường cũng có thắc mắc tương tự, chẳng lẽ là người vẽ có tài tiên tri?

“Meo.”

Lúc này, con mèo đen kia ở phía trước giục, nó đang ngồi trên một tấm bia vuông nhìn hai người, không đi tới nữa, mà ngồi yên trên đó liếm lông.

Tuy Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đã vào được địa huyệt, nhưng không cần tài chẳng cần lợi, chỉ muốn đóng cơ quan lại, để Yêu Thành chìm xuống. Nhưng khung cảnh trước mắt khác xa với tưởng tượng của bọn họ. Chốt mở cơ quan ở đâu? Ngay cả manh mối cũng không có, chẳng lẽ tồn bao nhiêu công sức đến đây, chỉ để ngắm một khu mộ?

Mượn ánh lửa, Bạch Ngọc Đường lấy bản đồ ra nhìn lại lần nữa, nhưng trong đó cũng chỉ vẽ một vòng tròn ở đây, không hề có từ nào nói về khu mộ, chẳng lẽ nửa sau đã bị người khác xé đi rồi?

Ngay khi ấy, có tiếng bước chân gấp gáp từ sau lưng truyền đến, con mèo đen kêu méo một tiếng rồi nhảy xuống chạy đến cạnh Triển Chiêu, đảo mắt, lại nhìn nhìn tấm bia nó vừa ngồi lên một cái.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lập tức tỉnh ngộ, tấm bia đó chính là mấu chốt.

Phán đoán từ tiếng bước chân, tổng cộng có bốn người đang đuổi đến.

Triển Chiêu nhíu mày, sao tiếng bước chân lại giống như người có tuổi!

Bạch Ngọc Đường đột nhiên ý thức được có lẽ là đám người kia, liền túm lấy Triển Chiêu và cả con mèo đen trốn vào bóng đêm phía sau, nấp sau một tấm bia mộ.

.

.

Không lâu sau, có bốn người chạy từ cửa vào, đều đã lớn tuổi, dẫn đầu là một người tóc bạc trắng, ba người kia cũng đã bốn năm mươi tuổi.

Bạch Ngọc Đường vừa nhìn đã nhận ra, thấp giọng nói với Triển Chiêu: “Là bốn lão bất tử của Hải Long Bang.”

Triển Chiêu sửng sốt: Bọn họ quả nhiên không chết trong trận cháy! Nói vậy, lần cháy đó là kế thoát thân của bọn họ. Chẳng lẽ còn tham dự vào kế hoạch phóng hỏa? Rốt cuộc là đã tâm lớn thế nào mới có thể khiến bọn họ làm ra chuyện thế này, tàn sát cả đồng môn của mình!

Thấy cảnh tượng trước mắt, các long vương cũng rất kinh ngạc.

“A? Con mẹ nó sao lại lạc vào khu mộ rồi?”

“Đúng vậy! Có khi nào tiểu tử đó lừa chúng ta không? Rõ ràng đã nói chạy đến đây sẽ thấy kho báu.”

“Con mẹ nó, xúi quẩy, toàn là quan tài.” Đứng thấy tuổi tác của Hải Long không còn nhỏ nữa mà lắm, tính tình rất nóng nảy, tung một cước đá bay chiếc quan tài bên cạnh.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, quan tài cũng đá? Quá thất đức rồi, cẩn thận bị trời phạt!

Ý nghĩ “trời phạt” vừa lướt qua trong đầu, đột nhiên có hai mũi tên bắn ra từ đáy quan tài... Hướng thẳng đến Hải Long Vương. Hắn cúi người một cái định tránh, nhưng đã không còn kịp, một mũi tên xuyên qua cổ, mất mạng tại chỗ.

Triển Chiêu thầm kinh hãi, thì ra dưới đáy có ám khí lợi hại như vậy.

Ba long vương còn lại đều ngây ngẩn, mà ngay vào lúc Hải Long Vương ngã xuống, kéo theo mấy tấm mộ bia bên cạnh. Trong một khắc, tiếng “cách cách” vang lên không ngừng.

Những tấm bia lần lượt hạ xuống, vô số tên lao từ dưới lên.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu cấp tốc lao đến chân tường, mà bên này tên đồng loạt bay lên, các long vương còn chưa biết là chuyện gì, đã bị tên xuyên thành nhím, bỏ mạng.

Qua một lúc lâu, khu mộ mới yên lặng trở lại, tên cắm đầy đất, chỉ có tấm bia mà con mèo ngồi lên khi nãy là không ngã, đứng vững vàng ở đó.

Bạch Ngọc Đường sờ sờ cằm, dường như nghĩ đến thứ gì.

“Thế nào?” Triển Chiêu thấy sắc mặt hắn như thế, liền đi đến hỏi.

Bạch Ngọc Đường đứng lên: “Miêu Nhi, đây là Tử Trùng[khu mộ chết], cũng là một loại cơ quan ám khí, loại khó phá nhất.”

“Nghĩa là sao?” Triển Chiêu không hiểu.

“Trước đây ta từng nghe nghĩa mẫu nói, thứ ám khí khó giải nhất thiên hạ thật ra là lòng người.” Bạch Ngọc Đường giải thích cho Triển Chiêu: “Có một loại ám khí, thường được lắp đặt trong mộ phần. Muốn phá phải có hai thứ, thứ đầu tiên là người chết. Có thể nói là, người chết đầu tiên là chìa khóa để giải ám khí. Lúc này, nếu là một đám người cùng đến, thì nhất định sẽ phải trải qua thử thách tàn khốc nhất, giết kẻ nào!”

“Thì ra là loại ám khí buộc người ta phải tàn sát lẫn nhau! Quả nhiên thâm độc.” Triển Chiêu hiểu rồi, nhũu mày: “Khi này các long vương nói là có người bảo bọn họ đi vào, chẳng lẽ là bị lừa đến làm hình nhân thế mạng? Bản thân bọn họ vẫn ngơ ngác không biết vì sao mình chết.”

“Có lẽ vậy.” Bạch Ngọc Đường vừa nói vừa đứng lên: “Tầng ám khí cuối cùng chắc chắn ở tấm bia kia. Con đường phía sau chắc chắn cũng có ám khí, nhưng bản vẽ lại không có trong tay ta, chỉ đành đi bước nào tính bước đó vậy, nhất định phải cẩn thận.”

Triển Chiêu gật đầu ý bảo mình biết rồi, liền định đi theo hắn, Bạch Ngọc Đường phất nhẹ tay, ý bảo Triển Chiêu ở lại đây đợi: “Nói không chừng còn có ám khí.”

Triển Chiêu nhũu mày, đi tới một bước bám sát hắn, bảo mình ở lại đây chờ, trơ mắt nhìn Bạch Ngọc Đường mạo hiểm? Không có cửa đâu!

Bạch Ngọc Đường đành phải dẫn hắn cùng đến phía tấm bia.

.

.

Đi một vòng quanh tấm bia, phát hiện bên trên có văn tự, chỉ có điều nhìn không rõ viết thứ gì.

Bạch Ngọc Đường ngửa mặt hỏi Triển Chiêu: “Có biết không?”

Triển Chiêu nhún vai một cái, làm sao biết được!

Đang không biết làm sao, con mèo kia lại nhảy lên tấm bia, nhìn hai người, “Meo” một cái.

Bạch Ngọc Đường thấy nó như thế, hơi nhướn mày, nhẹ nhàng ấn lên tấm bia một cái.

Đột nhiên tấm bia thụt xuống, ngay sau đó, là tiếng “rắc”.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều đặt tay lên binh khí nhìn quanh, đề phòng có tên bắn tới.

Chờ một lát, không có thứ gì tập kích, chỉ có tấm bia mộ kia nghiêng sang một bên, ngã xuống... Bên dưới có một cột đá tròn.

Cột đá ấy rộng khoảng một bàn tay, cao trên dưới một thước, không bị chèn trong đất, có vẻ như có thể chuyển động.

Hai người nhìn nhau một cái, Bạch Ngọc Đường đi tới, vỗ một chưởng xuống cột đá.

Ngay sau đó, mặt đất vang lên tiếng “rầm rầm”, âm thanh vang dội như tiếng sấm.

Triển Chiêu lão đảo, không may đụng trúng một tấm bia, Bạch Ngọc Đường nhanh tay nhanh mắt, kéo hắn một cái, Triển Chiêu vội túm lấy cánh tay hắn làm điểm tựa... Dưới chân đầy tên, không hề có nơi đặt chân, cực kì nguy hiểm.

Sau khi mặt đất chấn động một lúc, bức tường kín trước mặt dần dần chìm xuống theo tiếng động trầm vang như tiếng sấm.

Cảnh tượng xuất hiện trước mắt khiến Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều ngẩn người.

Phía trước cực kì sáng, bởi vì đỉnh hình vòm, có rất nhiều lỗ thông phân bố đều đặn, rất cao rất cao. Hiện tại bên ngoài trời đã sáng rồi, ánh mặt trời sáng bừng, chiếu vào hang động. Tia nắng tạo thành vệt sáng trên đất, giữa không trung còn có một lớp sương mù bạc mỏng manh, cực kì lộng lẫy.

Sau bức tường có một pho tượng vàng, đồ sộ đến nỗi Triển Chiêu há hốc mồm, thậm chí nói, Bò Tát, con mẫn nguyện rồi! Quả nhiên thấy được một người vàng.

Một trận gió thổi qua, hai người ngửi được mùi nước biển, còn có... mùi của vàng.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chưa bao giờ nhận ra vàng có mùi, nhưng hôm nay nhiều vàng như vậy được cất cùng một chỗ, thật sự có thể ngửi ra mùi.

Pho tượng vàng kia cao bằng ba người thường, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường không nhìn ra được là vàng đúc hay dát vàng, nhưng nói chung nhất định rất đáng giá.

Hình dạng pho tượng càng không hề giống tượng phật bình thường, cũng không phải Bồ Tát, La Hán mà giống người bình thường hơn. Chỉ có điều không thấy được khuôn mặt, vì nó đeo một tấm mặt nạ quỷ bằng vàng. Theo Bạch Ngọc Đường thấy, tấm mặt nạ có điểm khác mặt nạ của Lôi Thanh Lãng và người thần bí kia!

Nhìn xuống dưới, hai tay tượng vàng chấp lại trước mặt, giữa hai tay dường như có một hộp gấm.

Còn dưới chân tượng, là vàng bạc châu báu chất thành đống. Tất cả đều là vàng bạc, châu ngọc mã não thật, bị ánh sáng chiếu vàng, chói đến lóa mắt.

Triển Chiêu nhìn chằm chằm một lúc, sờ cằm cảm thán: “Nhiều tiền quá! Trong quốc khố cũng không có nhiều châu báu thế này, một bộ tộc làm ngư dân trên biển làm sao có được?”

Bạch Ngọc Đường cũng lắc đầu, pho tượng kia ít nhất phải đến nghìn cân, nếu như là vàng đúc thì thật sự là vô giá! Nguyệt Yêu Tộc làm sao có được? Chẳng lẽ thật sự như trong truyền thuyết cướp đoạt khắp nơi, đánh cướp cả thương thuyền? Nếu không thì thật sự hẳn không thể tưởng tượng được làm cách nào mà với ít người như vậy lại có thể tạo ra được nhiều châu báu thế này.

Hai người đứng trước một núi châu báu ngẩn người, dường như pho tượng vàng dựa lưng vào núi đá, các lỗ thông khí được bố trí rải rác bên trên.

Triển Chiêu lập tức nghĩ đến ngọn núi hình mai rùa trên đảo.

“Phí bao nhiêu công sức như vậy để làm gì chứ?” Triển Chiêu nhin không được hỏi Bạch Ngọc Đường: “Trực tiếp đào một cái lỗ trên núi xuống không phải được rồi sao? Cho Thạch Đầu và Tiễn Tử nửa canh giờ là đủ.”

Bạch Ngọc Đường nghe đến đây, dường như hơi xúc động, hần lấy bản vẽ ra, xoay tới xoay lui xem một lúc, lại ngẩng đầu nhìn các lỗ trống bên trên: “Miêu Nhi, người đoán xem các lỗ ấy dùng làm gì?”

“Lỗ?” Triển Chiêu ngơ ngác, cùng ngửa mặt lên nhìn với hắn: “Trước kia hòn đảo này chìm dưới biển, nếu có lỗ, vậy nước có tràn vào không?”

“Nhưng số vàng bạc châu báu này không hề giống bị ngâm trong nước lâu ngày!” Bạch Ngọc Đường lắc đầu: “Trước đây ta từng thấy loại cơ quan này, số lỗ thông hơi đó được dùng loại đất bùn đặc biệt lấp kín. Lần đầu tiên chìm xuống nước, đất bùn sẽ nở ra, che kín lại, sau khi chìm xuống rồi bên trong vẫn khô ráo có khoảng trống. Nhưng nếu nổi lên khỏi mặt nước, số đất ướt ấy sau khi khô sẽ rút lại, rơi ra, như vậy nếu lại chìm xuống, nước sẽ tràn vào từ đó. Với tốc độ và sức nước ta dự đoán, toàn bộ số châu báu và mộ phần bên ngoài đều sẽ bị cuốn trôi sạch sẽ!”

“Trong cái mai rùa này có thể chứa được rất nhiều nước, cũng có nghĩa là, Yêu Thành chìm xuống sẽ không tạo thành sóng thần tràn bờ, có đúng không?” Triển Chiêu vui mừng hỏi Bạch Ngọc Đường: “Vậy bộ phận then chốt để làm hòn đảo chìm xuống ở đâu?”

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn chiếc hộp gấm: “Không biết bên trong có thứ gì?”

Đang nói, chợt phía sau có tiếng động, con mèo đen cạnh Triển Chiêu đột nhiên xù lông, “Méo” một tiếng rồi nhảy lên vai hắn.

Hai người nhìn nhau một cái, từ xa có tiếng hồng học hồng học truyền đến.

Quay đầu lại nhìn ra cửa thì thấy một đàn vật sống đông nghịt đang đến gần, còn có ánh lửa, có lẽ là người cầm đuốc.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chưa kịp đếm xem có bao nhiêu đốm lửa, từng đôi từng đôi mắt đỏ rực chạy phía trước sáng lên, tỏa ta tia sáng âm u. Hai người lập tức nhận ra, đây chẳng phải là đàn chó dữ đã đuổi theo bọn họ ở bên ngoài sao?!

.

89. Q.3 - Chương 36: Trầm Một [chìm Xuống]

Nhìn thấy đàn chó dữ, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều thảm sợ hãi, Triển Chiêu kéo kéo Bạch Ngọc Đường: “Đây, có chốt đóng cửa không?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu: “Loại cơ quan này có một đặc điểm, mở bên ngoài, phải đóng từ bên ngoài, đóng lại rồi thì không vào được nữa.”

Triển Chiêu có lẽ còn sót chút bản năng loài mèo, thấy chó là muốn leo lên mái nhà, ngửa mặt nhìn nhìn, bốn phía không có góc nào trốn được, ai thiết kế chỗ này vậy, ức hiếp người ta quá!

Bạch Ngọc Đường thấy ánh lửa phía xa, biết còn có người cầm đuốc đi giữa bầy chó, phía sau còn có tiếng bánh xe, dường như là đầy xe tới.

“Đẩy xe đến chất vàng sao?” Triển Chiêu nhú mày, Bạch Ngọc Đường đột nhiên nghĩ đến ống trúc của Lôi Thanh Lăng vẫn cất trong người, khi đó lũ chó dữ canh cửa nghe thấy tiếng sáo của hắn đều lập tức bắt động, nói không chừng, một lát nữa có thể dùng để cứu mạng.

Bạch Ngọc Đường kéo Triển Chiêu một cái, cùng trốn ra sau bức tượng vàng cao lớn, chân đạp trên núi vàng, cảm giác rất đặc sắc.

.

.

Rất nhanh, tiếng chân đến trước cửa.

“Người đâu?”

Có tiếng một người hỏi, Lôi Thanh Lăng trả lời: “Không phải người nói không còn đường để đi sao?”

“Người ta tài giỏi hơn người nhiều!” Tiếng của Trầm Nhan.

“Hắc hắc, đây mới là mở rộng tầm mắt thật sự!” Hiển nhiên là Đường Thanh Tùng cũng có mặt, có lẽ đang đánh giá số châu báu.

“Không nhiều như trong tưởng tượng.”

Lần này là giọng của quỷ diện nhân.

“Không sao, chúng ta chuyển hết châu báu đi, sau đó thả chó ra, ta không chờ để thấy thi thể đầm máu của bọn chúng được nữa rồi.” Khi Lôi Thanh Lăng nói còn mang vẻ vui mừng, sau đó dường như quay sang nói với người bên cạnh: “Thế nào? Mặt mày thật khó coi, xót nhĩ tử của người sao?”

Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường hơi ngẩn người, trong lòng cũng thảm thắc mắc, Lôi Thanh Lăng đang nói chuyện với ai?

“Nếu con đã lấy được thứ mình muốn rồi, thì đừng giết người nữa... A!”

Người nói tiếp theo chính là Mai di, chỉ có điều vừa mở miệng, hai người đột nhiên nghe thấy tiếng “Chát” vang dội, có vẻ bị ai tát mạnh một cái.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều ngẩn người, tình huống gì thế này?

“Đây!” Trầm Nhan kéo Mai di ra sau lưng, chỉ vào Lôi Thanh Lăng: “Người còn là người không, ngay cả mẫu thân cũng đánh.”

“Ai nói ả là mẫu thân của ta?” Lôi Thanh Lãng cười lạnh, đưa tay túm lấy Mai di: “Qua đây, một lát nữa thả cả người vào cho chó ăn.”

“Đủ rồi!”

Quỷ diện nhân lên tiếng: “Mau chuyển vàng đi đi, đúng rồi, tìm đồ trước, khi chuyển vàng phải cẩn thận một chút.”

“Động thủ đi.” Đường Thanh Tùng dẫn thủ hạ đẩy xe đến chuyển vàng.

Triển Chiêu vỗ nhẹ Bạch Ngọc Đường một cái, tìm đồ?

Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu, dường như bọn họ đang tìm thứ gì đó.

.

.

Bên ngoài có tiếng chuyển đồ, Triển Chiêu chợt thấy ánh mắt Bạch Ngọc Đường bị một viên gạch nhô lên thu hút, ngồi xuống nhìn, xung quanh nó có một vòng hoa văn, khá giống như bùa chú.

Triển Chiêu nghiêng đầu nhìn sắc mặt Bạch Ngọc Đường, thấy hần cau mày, sắc mặt còn lạnh hơn cả bình thường.

Triển Chiêu hiểu từng chút thay đổi của Bạch Ngọc Đường, sợ dĩ mọi người nói hần sinh nhân vật cận[người lạ thì dừng đến gần], thậm chí có kẻ nói hần lãnh khốc vô tình, đại đa số đều vì vẻ mặt lạnh lùng.

Điểm khác biệt khi tâm trạng của Bạch Ngọc Đường vui vẻ với khi tâm trạng bình thường và khi tâm trạng xấu chỉ là chút cảm giác. Tâm trạng vui vẻ thì sáng sủa một chút, bình thường thì hoàn toàn rơi vào trạng thái bình tĩnh, khi tâm trạng xấu thì u ám hơn một chút. Còn về cười, nhũu mày các loại, ở cạnh hần một thời gian dài mới có thể thấy được.

Hiện tại thì tâm trạng Bạch Ngọc Đường xấu tới cực điểm, Triển Chiêu biết vì sao, cũng biết... Bạch Ngọc Đường muốn giết Lôi Thanh Lãng, quyết định rất nghiêm túc.

Người giang hồ dù sao cũng là người giang hồ, số người Bạch Ngọc Đường đã giết không phải ít, khi mình hành tẩu giang hồ cũng đã giết không ít kẻ đáng chết. Triển Chiêu hoàn toàn không bảo thủ đến độ kẻ sát nhân là phải đưa đến quan phủ, với loại người như Lôi Thanh Lãng, phải giết ngay.

.

.

“Có khi nào ở bên trên không?”

Lúc này, Đường Thanh Tùng phát hiện thấy hộp gấm trong tay pho tượng vàng, đặt ở nơi trang trọng như vậy, có lẽ không phải thứ tầm thường.”

Đường Thanh Tùng vừa nói vừa định đi lấy.

“Chờ đã!” Trầm Nhan kêu một tiếng ngăn Đường Thanh Tùng lại: “Người cẩn thận có ám khí, không biết chừng tùy tiện chạm vào!”

“Khoan hãy đụng đến pho tượng, chuyển mọi thứ lên xe đã rồi nói.” Quỷ diện nhân ra lệnh: “Nhanh một chút, bên ngoài chịu không được lâu nữa.”

Đường Thanh Tùng lập tức dừng lại, hơi do dự nhìn hộp gấm trong tay tượng vàng một cái, tiếp tục sai người chuyển vàng bạc châu báu.

.

.

Đứng sau pho tượng không an toàn chút nào, chỉ cần đám người kia đi vào trong một chút, thì sẽ phát hiện thấy bọn họ, cho nên phải mau nghĩ cách thoát thân.

Triển Chiêu ngồi xuống, đưa mắt ra hiệu với Bạch Ngọc Đường, như đang hỏi: Người đoán xem bọn họ đang tìm thứ gì?

Bạch Ngọc Đường lắc nhẹ đầu, nhìn Triển Chiêu chỉ chỉ viên gạch trên đất, rồi lại chỉ lên tường, làm động tác mở ra.

Triển Chiêu kinh ngạc: Mở ra được?

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

Mà lúc này, tiếng động bên ngoài đã lớn hơn, quỹ diện nhân hạ lệnh dọn sạch châu báu ở đây, dù sao thì vàng bạc rốt cũng không hư, đám thủ hạ bắt đầu vội vàng vàng quăng lên xe, thế là tiếng động càng lớn hơn.

Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng xoay xoay viên gạch, ấn xuống.

Theo sau động tác của hắn, bức tường đá trước mặt yên lặng mở ra, phía sau là một gian phòng...

Triển Chiêu sửng sốt, không hề có chút tiếng động nào!

Bạch Ngọc Đường kéo hắn một cái, hai người cấp tốc lao vào trong, Bạch Ngọc Đường bắn một mảnh Mặc Ngọc Phi Hoàng Thạch vào viên gạch kia.

“Cách” một tiếng, tường đá chuyển động, căn phòng chẳng mấy chốc đã được đóng kín.

Tiếng động này khiến người kẻ đang đẩy xe trước tượng vàng chú ý. Lôi Thanh Lãng nhảy vút lên đài vòng ra sau pho tượng, chỉ thấy trên đất có một viên gạch nhô lên, bên chân có một mảnh Mặc Ngọc Phi Hoàng Thạch.

Hắn nghĩ Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đã chui vào trong, cho nên ấn lên viên gạch.

Chỉ là muốn mở mảnh gạch này cũng cần rất nhiều kiến thức, Lôi Thanh Lãng hùng hổ nhấn xuống một cái... Ba mũi tên độc bắn từ cửa ra.

Hắn phản ứng nhanh, nghiêng người tránh đi, không dám lơ mãng nữa, bảo Trầm Nhan đến nhìn thử, nàng ta lắc đầu nói loại ám khí này chỉ có Bạch Ngọc Đường biết giải, khiến sắc mặt Lôi Thanh Lãng tái xanh.

Hắn bị Triển Chiêu đánh một quyền sau cổ, hiện tại ấn vào vẫn ầm ầm đau, xoa xoa vết bầm, Lôi Thanh Lãng tiếp tục nghĩ cách truy kích hai người.

.

.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đến một gian phòng khác, bên trên vẫn là mái hình vòm, nhưng cao hơn, sáng hơn so với bên ngoài.

Ngửa mặt lên nhìn nhìn, Triển Chiêu hiểu ra: “A! Cái vừa nãy là động trong động!”

Bạch Ngọc Đường sầm mặt đứng một bên, cúi đầu, không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

“Này.” Triển Chiêu vỗ hắn một cái: “Làm sao vậy?”

Bạch Ngọc Đường nói: “Miêu Nhi, số châu báu ngoài đó là giả, số bảo bối ở đó chỉ là mồi nhử, không phải kho báu thật sự.”

“Là thế nào?” Triển Chiêu không hiểu, dùng nhiều vàng bạc như vậy làm mồi nhử, xa xỉ quá!

“Trước đây ta thường nghe nghĩa mẫu nói ‘khi làm việc không thể chỉ nhìn trước mắt, cũng không được để chút lợi nhỏ mê hoặc, càng nhìn càng xa, mới có thể càng nhìn càng rõ!’”

Triển Chiêu gật gật đầu, hắn đưa mắt nhìn bốn phía, nhưng tuy hang động này lớn hơn bên ngoài, nhưng bên trong trống rỗng, không hề có thứ gì. Mặt đất được lát đá bằng phẳng, trên bốn bức tường xung quanh thì cũng chỉ có đá.

“Một nơi trống rỗng lại rộng như vậy, rất bất thường.” Triển Chiêu đang nói, chợt từ bên ngoài mơ hồ có tiếng đạn pháo và tiếng la hét chém giết.

Hai người nhìn nhau một cái, chẳng lẽ đã đến gần bờ biển? Bọn họ chạy tới chạy lui, cuối cùng đã chạy từ mặt đất lên trên rồi?

“Ta đến bên tường nhìn thử xem có cửa ra ngoài không.” Bạch Ngọc Đường bước nhanh đến phía bức tường, nhưng vừa đi được vài bước, chợt nhận ra dưới chân phát ra tiếng “Cột kẹt cột kẹt”.

“Mặt đất không được vững chắc sao?” Triển Chiêu cũng thấy khó hiểu, mặt đất rất trơn, từng khối đá có vẻ không được liên kết vào nhau, chẳng lẽ là do nhiều năm không tu sửa?

Bạch Ngọc Đường nhìn chằm chằm mặt đất một lúc lâu, chợt biểu hiện kinh ngạc, hần ngồi xuống nhẹ nhàng phủi lớp bụi trên một khối đá vuông ra.

Ngay lập tức, có ánh kim tỏa ra.

Triển Chiêu há hốc mồm, cũng ngồi xuống, dùng nội lực quét một cái... Một trận bụi cuốn qua, trên mặt đất xuất hiện từng khối vàng đặc phát sáng rực rỡ.

Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu nhìn mặt đất lát vàng lần nữa, “Miêu Nhi, nơi này được lót vàng.”

“Không chỉ là lót vàng.”

Triển Chiêu đột nhiên đưa tay, chỉ ra phía sau, bức tường bọn họ vừa đi qua.

Bạch Ngọc Đường quay đầu nhìn theo hướng hắn chỉ, liền thấy bức tường khi nãy cũng là vàng đặc sáng chói. Ngẩng đầu nhìn lên nữa, trên một bức tường, có năm pho tượng phật, pho nào cũng cao đến không sao nhìn hết nổi, tư thế không giống nhau, khuôn mặt hiền từ ôn hòa. Ở giữa, trên trần pho tượng phật tổ cao nhất, không biết được khảm loại đá quý nào, đang phát ra ánh sáng lấp lánh, hình trăng khuyết.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn nhau một cái: Đây mới là kho báu Yêu Thành thật sự!

“So với trong này, căn phòng bên ngoài quả thật chỉ là mồi nhử!” Triển Chiêu không thể không thán phục.

Ngay lúc ấy, đột nhiên, hai người cảm giác được mặt đất rung nhẹ... Đá vụn rơi từ trên trần xuống. Từ căn phòng bên cạnh có tiếng “Ầm ầm” rất lớn, như là thứ gì sụp xuống.

“Nguy rồi!” Bạch Ngọc Đường nhíu mày: “Có thể bên kia đã đụng trúng chốt ám khí!”

“Ý ngươi là thứ trong tay pho tượng vàng sao?” Triển Chiêu cũng hoảng hốt.

Bạch Ngọc Đường gật đầu... Không bao lâu, bốn phía lại yên tĩnh.

“Người nói xem, có khi nào người bên kia đều trúng ám khí cả rồi không?” Triển Chiêu đi đến cửa, bám vào tường nghe nghe, nhưng không hề có chút âm thanh nào.

“Chúng ta tìm đường ra trước.” Bạch Ngọc Đường đi quanh tìm chốt mở: “Dường như có gì đó không đúng!”

Triển Chiêu cùng đi với hắn, nhưng tai lại nghe được tiếng “kéo kẹt” kì lạ. Tiếng động phát ra từ dưới chân, dường như có gì đó đang bị ép lại cọ xát vào nhau. Hắn ngồi xuống, chăm chú nhìn vào những khối vàng trên mặt đất, thấy có vài chỗ bị chênh lệch, cảm nhận một chút, Triển Chiêu đột nhiên hoảng hốt nói: “Ngọc Đường, mặt đất đang chìm xuống!”

Bạch Ngọc Đường cũng cảm nhận được, biết việc lớn không hay rồi.

“Xem!” Triển Chiêu chỉ xuống mặt đất, đã có nước tràn vào rồi, và đang dâng lên dần.

“Đảo sắp chìm rồi.” Bạch Ngọc Đường muốn mau đưa Triển Chiêu ra ngoài, nhưng trên tường hoàn toàn không có chốt mở nào, Triển Chiêu chỉ xuống chân tượng phật, nói: “Người xem, nước từ căn phòng bên cạnh đã tuôn từ chân tượng qua rồi, có vẻ như nước bên đó sâu hơn bên này.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, đương nhiên rồi, bọn họ vẫn đi từ dưới lên trên, phòng bên cạnh chắc chắn phải chìm sâu hơn.

“Nếu người bên đó không chết, hẳn sẽ chạy ra từ cửa chính?” Triển Chiêu cảm thấy Lôi Thanh Lăng chết rất đáng, Trầm Nhan, Đường Thanh Tùng bắt quả là làm theo lệnh, thật sự tội không đáng chết, huống chi còn rất nhiều giáo chúng vô tội... Đúng rồi, còn có Mai di và quỷ diện nhân bị nghi ngờ có liên quan đến Triển Hạo.

“Nếu như bọn họ còn đi được.”

Bạch Ngọc Đường bước chân đến chỗ chân tường, đưa tay đè lên một khối vàng xoay ra ngoài...

“Ầm” một tiếng, cửa đá vừa mở ra, nước lập tức tuôn xối xả vào.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường phát hiện, mực nước ở phòng bên cạnh đã cao đến nửa người rồi, cũng may bị đồng vàng bạc châu báu chất như núi trước cửa chặn lại, không tràn sang được.

Hai người nhìn nhau một cái, ra khỏi hang, liền thấy Trầm Nhan nằm úp trên một cây cột đá, dường như bị thương.

Xung quanh cực kì hỗn loạn, cả hang động bao gồm cả pho tượng vàng đều ngã đổ, đề người bên dưới chìm sâu xuống nước, có lẽ đã không cứu được nữa rồi.

“Bạch... Cứu ta.” Trầm Nhan thấy Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đi ra, vội cầu cứu, hai người nhìn qua, phát hiện chân nàng ta bị một tảng đá đè lên.

Vội đi qua, đẩy tảng đá ra, hai người lại phát hiện bên dưới là Đường Thanh Tùng, vẫn còn thoi thóp.

Ngay lúc ấy, tiếng rền vang trên mặt đất to hơn, rung lắc dữ dội lại kèm theo đá vụn không ngừng rơi xuống.

Trầm Nhan chỉ bị thương chân, sau khi được cứu ra thì đỡ Đường Thanh Tùng bò lên, đàn chó cũng không cắn người được nữa, kêu la vùng vẫy trong nước. Rất nhiều người bị thương, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cứu hết những người có thể cứu, bảo bọn họ trốn sang hang bên cạnh.

Người đã đi gần hết mà vẫn không thấy quỷ diện nhân, Lôi Thanh Lăng và Mai di!

Bạch Ngọc Đường đứng trên pho tượng vàng đã đổ, nhìn xuống nước, nước ở đây hòa tan rất nhiều đất bùn, rất đục, không thấy được bên dưới. Nhưng Mai di có khả năng đặc biệt, chỉ cần không bị đè trúng, thì lặn lâu dưới nước cũng không sao.

Triển Chiêu thấy nước càng lúc càng cao, đã sắp qua khỏi núi châu báu, rất lo lắng, sắp không có chỗ đứng nữa rồi, mà bốn phía còn đầy các lỗ thông khí, khi nước dâng đến tràn qua những lỗ đó vào trong thì sẽ càng chìm nhanh hơn.

“Mai di!”

Ngay lúc ấy, Trầm Nhan khập khiễng chạy về, nàng ta biết Bạch Ngọc Đường vẫn muốn cứu Mai di, liền đứng trên cạn kêu gọi mấy tiếng.

Đột nhiên, một bàn tay vươn từ trong nước lên, rất trắng cũng rất gầy, bám vào núi châu báu muốn bò lên.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều mừng rỡ, đưa tay đến kéo.

Quả nhiên, là Mai di, nàng ta nôn ra vài ngụm nước, đưa mắt lên nhìn, thấy là Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, ngẩn người. Ngay khi vừa đối diện với Bạch Ngọc Đường, nàng ta lập tức cúi đầu, dường như không dám nhìn hắn.

Bọn Triển Chiêu đương nhiên không có thời gian để ý nhiều, kéo mạnh nàng ta lên. Nhưng ngay trong một khắc nàng ta lên bờ, đột nhiên mặt nước phía sau lay động, một người nhảy vọt lên.

Ánh dao lóe lên, hướng thẳng đến Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu giật mạnh Bạch Ngọc Đường về sau... Ánh dao quét qua từ vai Mai di, vì đó là nơi tập kích Bạch Ngọc Đường thuận lợi nhất, trong nháy mắt máu bắn ra, đương nhiên người bị thương không phải Bạch Ngọc Đường, mà là Mai di.

Người nhảy lên tập kích không lạ, chính là Lôi Thanh Lăng, lúc này mặt hắn trắng như giấy, hai mắt đỏ bừng, đầu tóc tán loạn ướt sũng, nhìn không khác gì quỷ sống.

Trầm Nhan đỡ lấy Mai di đang ôm vai đau đớn, mắng to: “Lôi Thanh Lãng, người không phải là người.”

Triển Chiêu kéo Bạch Ngọc Đường về sau, vì quá hoảng loạn không khống chế được sức mình, cho nên bản thân thiếu chút nữa rơi xuống nước. Bạch Ngọc Đường đưa tay giữ hắn lại, không quan tâm đến cảm giác đau đớn trên tay, tay còn lại phóng hai mảnh Mặc Ngọc Phi Hoàng Thạch ra, thẳng vào mũi và cổ họng Lôi Thanh Lãng.

Lôi Thanh Lãng dưới nước vốn nghĩ sẽ tập kích thành công, không ngờ Bạch Ngọc Đường lại tránh được, mà máu của Mai di khi bị thương bắn lên mặt hắn, trôi xuống cùng với nước, làm hắn hoa mắt. Đến lúc tỉnh táo lại thì đã bị Mặc Ngọc Phi Hoàng Thạch bắn trúng, mũi cực kì đau đớn, lập tức mắt không thấy được gì nữa, cổ cũng đau buốt, hắn vội ngã về sau, chìm vào trong nước, không còn tung tích.

Trầm Nhan đỡ Mai di, thấy Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu chỉ về phía sau, biết bọn họ bảo mình đi về đó. Bên này nước tương đối sâu, trong bọn họ không ai bơi giỏi như Lôi Thanh Lãng, hắn trốn trong nước rất bất lợi ọ người.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng lùi về sau, nước càng lúc càng đầy, chốt đóng cửa đã bị nước lấp không thể dùng được nữa, mà nước bên đó cũng đã qua khỏi đầu gối.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cấp tốc quay lại chỗ cao, nếu cứ để mặc cho nước dâng thì không cần Lôi Thanh Lãng tập kích, bọn họ cũng sẽ chết đuối.

Cả đám giáo chúng lúc này chỉ biết tìm cách thoát chết, làm sao còn nhớ được chuyện đánh nhau, đều đang đập tường kêu cứu.

Bạch Ngọc Đường tiếp tục tìm chốt mở cơ quan, Triển Chiêu thì cầm kiếm đứng sau lưng hắn, nghe ngóng tiếng động trong nước.

“A!”

Giữa lúc mọi người đang căng thẳng, một giáo chúng chợt kêu to.

Triển Chiêu quay sang nhìn, liền thấy có thứ gì đó lướt qua trên mặt nước.

Lớp vảy lục sắc giống hệt như vảy rồng. Triển Chiêu hít một hơi, lập tức nhớ đến đàn rắn trong hồ khi nãy! Nhất định là sợ nước cho nên tìm đến nơi cao.

Ngay sau tiếng thét chói tai của người khi nãy, một con rắn lớn nghếch cao đầu nhảy lên khỏi mặt nước, há miệng cắn về phía hắn.

Triển Chiêu bắn một mảnh ám khí ra, đi từ mắt rắn vào thẳng trong não, con rắn kia rít một cái, rơi lại vào trong nước.

Nhưng ai biết được bên dưới còn bao nhiêu rắn? Thứ này cực độc. Triển Chiêu quay đầu lại nhìn Bạch Ngọc Đường, hắn còn đang vừa tìm đường ra, vừa hỏi Trầm Nhan bên cạnh: “Chỉ có một tấm bản đồ thôi sao? Nửa còn lại đâu?”

Trầm Nhan lắc đầu: “Không có, ta cũng chỉ biết một tấm này... Không biết còn phần nào nữa không?”

Khi bọn họ nói chuyện, Triển Chiêu nhìn thấy một gợn nước, tiến đến từ nơi cách đó không xa, dưới nước dường như có gì đó lóe sáng.

“Ngọc Đường, cẩn thận!” Triển Chiêu hô to một tiếng.

Bạch Ngọc Đường vừa nhìn qua, nước kêu “rào” một cái, bọt nước văng khắp nơi.

Bọt nước bắn vào mắt Bạch Ngọc Đường, hắn vô thức quay mặt đi, ngay khi đó, Lôi Thanh Lãng nhảy lên, lưỡi dao sắc trong tay hắn đâm thẳng vào tim Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu nhảy lên định ngăn, nhưng ý thức được đã không còn kịp nữa, tim lạnh buốt.

Ngay trong thời khắc nguy hiểm đó, Bạch Ngọc Đường chỉ kịp thấy có người chắn trước mặt mình, việc xảy ra quá nhanh, hắn nghe được tiếng dao bén đâm vào da thịt, tiếng xương cốt gãy vụn.

Nhìn thấy vết thương và máu trên vai người nọ, Bạch Ngọc Đường nhíu mày, sát ý lập tức dâng lên, rút đao ra khỏi vỏ, kéo người trước mặt ra sau, chém một đao tới... Ngay lập tức, máu tươi bắn ra.

Triển Chiêu lao đến, thấy được trên cổ Lôi Thanh Lăng bị chém một đường sâu, xương cổ đã gãy, máu tươi bắn lên tường.

Hắn ôm cổ, trợn trừng hai mắt nhìn chăm chăm Mai di bị đao đâm vào ngực đang che trước Bạch Ngọc Đường. Lôi Thanh Lăng mở miệng, như muốn nói gì, chỉ có điều cổ họng đã đứt, không thể nói được.

Mà Mai di khi nhìn thấy hắn đau đớn như vậy, mắt lập tức ướt lệ.

Mọi người đang sững sờ, mặt nước lại chấn động, một con rắn lớn khác lao lên, có lẽ bị mùi máu kích thích, đàn rắn dưới nước bắt đầu điên cuồng. Con rắn lớn kia ngoạm trọn lấy đầu Lôi Thanh Lăng, xé giật ra theo vết đao, cả cái đầu bị xé xuống nuốt đi.

Mai di mở to mắt nhìn thấy, lập tức kêu thảm thiết một tiếng, ngất đi.

Triển Chiêu vội vùng kiếm chém đầu con rắn.

Lúc này nước đã cao đến ngực, phía dưới hiểm nguy mai phục, Triển Chiêu vội ra hiệu với Bạch Ngọc Đường, không kịp nữa rồi!

Bạch Ngọc Đường biết Triển Chiêu muốn dùng đao kiếm phá tường, liền giao Mai di cho Trầm Nhan đỡ, hai người vận khí vừa định vùng đao, đột nhiên, có tiếng “ầm”.

Trên tường xuất hiện một lỗ lớn, ánh sáng chiếu vào, mọi người vô thức nhắm mắt.

Đồng thời, bên ngoài có tiếng “chít chít” vang lên, và tiếng gọi giòn tan: “Miêu Miêu, Bạch Bạch mau ra đi!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường mừng rỡ, là Tiễn Tử và Thạch Đầu đào tường vào.

Tiến Tử nhảy vào nước, ngoạm lấy hai con rắn nước đang tiến đến gần Triển Chiêu. Vung đầu quăng mạnh vào tường... Hai con rắn lập tức ngất xỉu.

Rắn độc, trảo ly càng độc hơn. Hai loài này tương sinh tương khắc, những loài có độc như rắn sợ nhất là trảo ly, không dám cắn người nữa, chạy trốn vào sâu trong hang.

Thạch Đầu bơi tới, lâu quá không gặp rồi, phải cọ cọ Triển Chiêu mấy cái.

Triển Chiêu thấy Thạch Đầu thì rất mừng, vỗ vỗ đầu rồi đặt Mai di lên lưng nó, bảo Trầm Nhan cũng đỡ phụ, Thạch Đầu cấp tốc bơi chở hai người ra. Đám thủy quân giáo chúng cũng đều bơi ra, bên ngoài là mặt biển mênh mông, thuyền lớn của Triệu Phổ đang neo cách đó không xa chờ.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu vút Đường Thanh Tùng đang hôn mê lên lưng Tiễn Tử, hai người bám vào nó.

Tiến Tử bơi nhanh về, bọn Tương Bình thấy hai người không việc gì, vội thả dây xuống.

Lên thuyền, Công Tôn vội bảo người đưa Mai di trọng thương bất tỉnh vào khoang thuyền chữa trị.

“Lão ngũ!” Từ Khánh bổ nhào tới kéo Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu lại xem, thấy hai người không bị thương, cuối cùng cũng yên tâm, vội bảo vào trong tắm nước nóng uống canh gừng thay y phục.

Tương Bình thấy cả Yêu Thành đang chìm xuống, liền quay đầu lại hô lớn: “Mau đi! Nhanh lên! Khi đảo chìm hết xuống sẽ có nước xoáy, không đi xa chúng ta sẽ bị cuốn xuống!”

Thủy thủ trên thuyền vội chỉnh buồm, cố gắng chạy ra xa.

Mà trên bờ lúc này, nha môn Tùng Giang Phủ đã sớm nghe theo lệnh Triệu Phổ, tập hợp hơn mười vạn cư dân mang bao gai đến, nhét đầy đất bùn, đắp thành một con đập dài, để phòng nước tràn bờ.

Yêu Thành chìm dần xuống, trên mặt nước xuất hiện rất nhiều dòng xoáy, thi thể các giáo chúng, và cả quỷ thuyền neo trong cảng cũng bị cuốn xuống đáy biển, cùng với kho báu khổng lồ của Yêu Tộc, vĩnh viễn chôn vùi trong lòng biển tối đen.

Sau khi Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu tắm rửa, thay y phục thì đi ra khỏi khoang thuyền, thứ nhìn thấy là mặt biển đã yên tĩnh trở lại, không có Yêu Thành cản trở, mặt biển có vẻ bao la hơn nhiều.

Mực nước quả thật có dâng lên một chút, nhưng vì mọi người đã đắp đê, lại thêm khoảng trống trong kết cấu của Yêu Thành, cho nên không có sóng thần. Rất nhanh, mặt biển đã khôi phục độ cao bình thường, thuyền của bọn Triệu Phổ, trong tiếng hoan hô của mọi người, tiến vào bờ.

90. Q.3 - Chương 37: Tân Phần Cự Phần [ngôi Mộ Mới Ngôi Mộ Cũ]

Sau khi thuyền của bọn Triệu Phổ đi xa khu vực Yêu Thành chìm, mặt nước cũng dần an tĩnh lại... Bóng nước trào lên ừng ực, một người nhảy vọt lên, nổi trên mặt nước thở dốc.

Qua một lúc lâu, hắn đưa tay lấy lấy tấm mặt nạ quỷ xuống, thở ra một hơi dài. Vứt tấm mặt nạ đi, lại xé lớp mặt nạ da người xuống. Thò tay vào vạt áo trước ngực, lấy một mảnh bảo thạch màu nước biển trong suốt lấp lánh to khoảng bằng bàn tay ra.

Giơ mảnh bảo thạch lên cao, soi dưới ánh mặt trời, tia sáng lập tức tỏa khắp bốn phía...

Hắn cười “ha ha” mấy tiếng.

Lúc ấy, một con thuyền nhỏ từ xa xa chạy đến, có một người đứng trên đầu thuyền, mặc thanh sam, dung mạo anh tuấn.

“Giáo chủ.”

Hơi vồn vã dâng mảnh bảo thạch lên: “Lấy được rồi.”

Người trên thuyền nhận lấy, kéo hắn lên thuyền, cười nhẹ: “Khổ cực rồi.”

.

...

.

Thuyền của bọn Triệu Phổ về đến Hãm Không Đảo, đám người giang hồ kia ngoài giúp đỡ đánh một trận ra thì một đồng tiền cũng không có, không cần hỏi xem bọn họ thất vọng bao nhiêu.

Nhưng có đại quân của Triệu Phổ áp trận, bọn họ không dám làm bậy, hơn nữa... Mười vạn đại quân, cho dù thành công vào được Yêu Thành, bọn họ cũng không được gì, thế là toàn bộ đều giải tán.

Tùng Giang Phủ yên tĩnh trở lại, bách tính trong thành cuối cùng cũng lộ vẻ vui mừng. Yêu Thành ngoài xa khiến người ta lo lắng suốt mấy tháng cuối cùng cũng biến mất rồi, có thể ngủ một giấc ngon rồi.

Đến đêm mọi người đều nghỉ ngơi, không nói chuyện, ngủ sớm.

.

.

Nội thương của Bạch Ngọc Đường vẫn chưa hoàn toàn bình phục, Mẫn Tú Tú sắc một phần thang thuốc an thần cho hắn, cưỡng ép uống hết rồi đi ngủ, nhưng Bạch Ngọc Đường thấy mọi người đi rồi thì lại mở mắt, định bò dậy, chợt thấy cách đó không xa có một chiếc giường thấp, Triển Chiêu đang nằm trên đó.

An thần dược của Mẫn Tú Tú rất có tác dụng, Bạch Ngọc Đường đầu nặng chân yếu, vừa định xuống giường, chợt Triển Chiêu trở mình một cái, lầm bầm: “Đại tẩu nói rồi, dám xuống giường là chặt chân.”

Bạch Ngọc Đường cười khổ.

“Công Tôn vừa mới nói, Mai di không chết, đã được chữa trị, đang nghỉ ngơi, ít nhất là ngày mai mới tỉnh được.” Triển Chiêu ôm lấy Thạch Đầu tới ngủ nhờ, vùi mặt trong lớp lông trắng mềm mượt, thoải mái xoa xoa mấy cái, “Ngủ đi, ngày mai nói tiếp.”

Bạch Ngọc Đường nghe Triển Chiêu nói vậy rồi cũng nằm xuống, không bao lâu đã ngủ say.

.

.

Giấc ngủ này không biết đã qua bao lâu, chỉ cảm thấy trong chăn ấm áp cực kì dễ chịu, thật không muốn động dậy, chỉ muốn nằm lười.

Ánh nắng bên ngoài càng lúc càng sáng, Bạch Ngọc Đường cũng dần tỉnh lại, cảm giác có gì đó đang nhúc nhích cạnh mình, còn rất là mềm. Xoay mặt qua, mở to mắt nhìn, bên cạnh, là Triển Chiêu dựa trên đầu giường, đang chọc ghẹo một con mèo trắng nhỏ cùng Tiểu Tứ Tử nằm úp phía chân giường, thứ nhích tới nhích lui mềm nhũn kia là đuôi của con mèo nhỏ.

Dưới giường, Thạch Đầu Tiểu Tứ Tử đều có mặt, đang liếm lông.

Cửa khép hờ, có thể nghe thấy tiếng Công Tôn và Mẫn Tú Tú nhẹ giọng nói chuyện, Từ Khánh dường như đang nói chuyện với ai đó ngoài sân, có thể nghe thấy giọng nói sang sảng của hắn. Còn có tiếng chim hót đặc biệt của Hãm Không Đảo, có lẽ đã đến giờ cơm rồi, mùi thơm bay vào, Bạch Ngọc Đường thấy đói vô cùng.

“Ô.” Triển Chiêu chọt chọt hai má hắn: “Dậy rồi sao, ta còn tưởng đại tẩu cho người uống mê dược chứ không phải an thần dược.”

Bạch Ngọc Đường mở to mắt, hoàn toàn tỉnh táo lại, nhìn nhìn Triển Chiêu, cười nhẹ: “Miêu Nhi, tiếng đại tẩu này người gọi thật lưu loát.”

Triển Chiêu đỏ mặt, híp mắt liếc Bạch Ngọc Đường.

“Bạch Bạch.”

Từ lúc Bạch Ngọc Đường bị bắt đi Tiểu Tứ Tử vẫn luôn lo lắng, khi về rồi mọi người đều bận, không rảnh nói chuyện, lần này thấy có cơ hội, liền bổ nhào đến ôm.

Triển Chiêu đưa tay vỗ vỗ Tiểu Tứ Tử: “Tiểu Tứ Tử, nói với hắn, đêm qua hắn nói mơ những gì!”

Bạch Ngọc Đường ngăn người.

Tiểu Tứ Tử cười xấu xa nhìn Bạch Ngọc Đường, bò về trong lòng Triển Chiêu không chịu nói.

Bạch Ngọc Đường càng xấu hổ, hắn mình không nói ra thứ xấu hổ gì đâu nhỉ?

Ba người trong phòng đang nói chuyện, cửa chợt mở ra, Triệu Phổ đi vào, sau lưng là Tử Ảnh Giả Ảnh bưng thức ăn, còn có cả Công Tôn đang xách hòm thuốc.

“Tỉnh rồi?” Triệu Phổ thấy sắc mặt Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều khá tốt, bế Tiểu Tứ Tử lên, đưa cho Tiêu Lương, Tử Ảnh và Giả Ảnh dọn thức ăn lên bàn.

Triển Chiêu thấy Triệu Phổ sầm mặt, khó hiểu hỏi: “Làm sao vậy?”

“Chắc...” Triệu Phổ lắc đầu: “Đừng nhắc nữa.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn nhau một cái, đều khó hiểu nhìn hắn.

Công Tôn vừa bắt mạch cho Bạch Ngọc Đường xem tình trạng hắn thế nào vừa nói: “Rất kì dị, tảng đá lớn hình con rùa phía tây Tiêu Dao Đảo biến mất rồi.”

“Sao?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều sửng sốt, nghĩ thầm cái này thì thật sự quá quỷ quái, tảng đá đó to nặng, hình dạng như một con rùa lớn nằm phục xuống vươn dài cổ nhìn về phía biển, là một cảnh đẹp của Tiêu Dao Đảo, sao lại biến mất được?

Rơi xuống biển rồi, không thể nào... Chẳng lẽ bị trộm đi? Nhưng tảng đá đó rất lớn, nặng ít nhất ngàn cân, làm sao mang đi được.

“Quy Quy mất tích rồi?” Tiểu Tứ Tử rất thích tảng đá đó, hoảng hốt hỏi Tiêu Lương.

Tiêu Lương cũng gật đầu: “Chỉ vừa mất hôm qua!”

“Lăn xuống biển hay thế nào rồi?” Triển Chiêu không hiểu.

“Giống như bị ai đó chém nhỏ ra rồi vứt xuống biển.” Giả Ảnh lắc đầu: “Có lẽ là nhân lúc trên đảo không có người lên phá hoại.”

“Trên đảo không có người, muốn phá hoại có thể phóng hỏa đốt nhà, sao lại đi chém một tảng đá vô dụng.” Bạch Ngọc Đường nghĩ không thông.

Công Tôn nhú mày nói: “Trước đây ta cũng từng nghiên cứu tảng đá đó, hoàn toàn không phải tự nhiên hình thành, mà giống như được người tạo ra hơn... Ta còn nghĩ là các thuyền công trên đảo trước đây nhàn rỗi đeo ra, nhưng sau đó hỏi thăm thì không phải, liền cứ để nó đó, không ngờ lại bị người khác phá hỏng.”

“Có khi tảng đá đó có liên quan đến quỷ diện nhân đã lên đảo trước đây không?” Triển Chiêu nói, suy tư một lúc: “Nhắc mới thấy, nó rất giống ngọn núi hình rùa trên Yêu Thành.”

“Đúng rồi.” Công Tôn cũng gật đầu.

“Mặc kệ nó đi.” Triệu Phổ lắc đầu: “Dù sao thì cũng đã lục soát toàn bộ đảo rồi, không có người, số ám khí ở bờ biển cũng đã được thủy quân kiểm tra hết một lượt, toàn bộ đều đã chìm theo Yêu Thành, lần này trên biển an toàn rồi, người ngoài muốn lên đảo cũng không dễ, muốn lấy gì thì lấy đi đi.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đều gật đầu, cúi đầu ăn cơm.

Công Tôn viết thêm một đơn thuốc cho Bạch Ngọc Đường, nói tính dưỡng mấy ngày là khỏi hẳn, Triển Chiêu hỏi: “Mai đi thì sao?”

“Tạm thời không sao.” Công Tôn thấp giọng trả lời.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đều có dự cảm không hay: “Tạm thời?”

Công Tôn nhìn nhìn Triệu Phổ, Triệu Phổ liền dẫn Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương ra ngoài chơi, các ảnh vệ đóng cửa lại, trong phòng chỉ còn ba người Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường và Công Tôn.

“E rằng Mai đi không sống được lâu nữa.” Sắc mặt Công Tôn cũng trầm xuống, nghiêm túc nói với hai người: “Thân thể nàng ta vốn đã có vấn đề, lần này bị thương mất máu quá nhiều, ta phát hiện nàng ta không thể tự khôi phục được nữa, vì đã rất suy yếu rồi. Sốt cao đến hiện tại vẫn không dứt, cũng không ăn được gì...”

“Không cứu được sao?” Triển Chiêu nhú mày, cảm thấy rất thương tiếc.

“Phải.” Công Tôn gật đầu bất đắc dĩ, buồn bã nói: “Ta cũng rất muốn cứu, nhưng tiếc rằng thể chất nàng ta có vấn đề, không cứu được.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều cảm thấy rất khó chịu, ngồi bên bàn không nói tiếng nào.

.

.

Buổi chiều, Mẫn Tú Tú đến báo với Bạch Ngọc Đường, Mai di tỉnh rồi, muốn gặp bọn họ.

Triển Chiêu có rất nhiều nghi vấn về vụ án lần này, liền đi cùng Bạch Ngọc Đường, đến cửa, liền thấy Công Tôn đang ngồi trên đầu giường Mai di chăm sóc cho nàng ta, Tiểu Tứ Tử cũng ở bên cạnh, cầm một cái hương lò nhỏ, không biết bên trong có thảo dược gì, mùi bạc hà nhàn nhạt tỏa ra.

Mai di dựa trên giường, gần như đang hấp hối, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, đi vào.

Liếc mắt thấy hai người, Mai mỉm cười, thấy Bạch Ngọc Đường đi đến gần, không nói gì, đưa tay sờ lên cổ áo mình, rút một sợi chỉ đỏ ra, trên đó có buộc một hạt đào được khắc thành hình con hổ.

Bạch Ngọc Đường nhìn một cái, hơi sững sốt: “Người là...”

Triển Chiêu thấy hạt đào khắc này rất quen, đột nhiên nhớ ra, Bạch Ngọc Đường có hạt đào hình con chuột cũng được chạm trổ đẹp không kém, nói là nghĩa mẫu để lại cho hắn, chẳng lẽ... Mai di có liên quan đến Ngũ phu nhân năm đó?

“Chúng ta có tổng cộng ba tỷ muội, chỉ kém nhau một tuổi, ta tuổi hổ, cho nên là hổ, đại tỷ của ta là chuột.” Mai thấp giọng nói.

“A!” Bọn Từ Khánh đến góp vui bên ngoài đều nghe thấy hết, vốn dĩ bọn họ còn có chút định kiến với Mai di, tuy nói là rất đáng thương, nhưng dù sao cũng suýt chút nữa đã hại chết Bạch Ngọc Đường. Nhưng hôm nay nghe nói vậy, hóa ra không phải người ngoài.

“Ai da, tam nghĩa mẫu!” Từ Khánh ré lên một cái rồi xông vào, Hàn Chương ngoài cửa lập tức túm lại: “Người rống cái gì vậy, nhẹ nhàng một chút!”

Mọi người cũng cảm thấy thế, Mai di đã yếu đến mức chỉ như bộ xương, Từ Khánh rống như thế không chừng dọa chết người ta.

Công Tôn châm cứu cho Mai di xong, bế Tiểu Tứ Tử lên, bảo Bạch Ngọc Đường đi qua ngồi xuống, nói chuyện với Mai di.

Dường như Mai di biết bọn Triển Chiêu muốn biết đầu đuôi mọi chuyện, không cần mọi người hỏi, liền kể hết mọi thứ ra.

.

.

Năm đó, ba tỷ muội Mai di sinh ra trong Yêu Thành.

Yêu Thành, là nơi cư trú của một bộ tộc quái dị sinh sống trên biển từ đời này qua đời nọ, tên là Nguyệt Yêu Tộc.

Nguyệt Yêu Tộc từ nhỏ đã ăn một loại cá và thảo dược trên biển, bên trong có Hỏa Long Thảo, lúc đầu, hai mắt sẽ chuyển đỏ, sau một thời gian, sẽ biến thành kim sắc, có được thị lực kinh người.

Người của Nguyệt Yêu Tộc, có hai đặc điểm, một là thân thể rất gần với loài cá, ngâm lâu trong nước không chết, bơi cực giỏi. Hai là, có đôi mắt kim sắc, với thị lực siêu việt. Có lẽ vì từ đời tổ tiên đã dùng thuốc, cho nên trong máu cũng dần nhiễm. Những hài tử Yêu Tộc được sinh ra sau này, đa số bẩm sinh đã có kim nhãn, hơn nữa bẩm sinh bơi giỏi.

Nguyệt Yêu Tộc thông thạo các kiến thức về cơ quan âm khí, cực kì thông minh, đồng thời cũng vô cùng hung hãn.

Nữ nhân của Nguyệt Yêu Tộc đa số ở nhà, tập trung dốc sức vào nuôi dưỡng con cái và thiết kế âm khí. Nam nhân của Nguyệt Yêu Tộc thì ra ngoài mưu sinh... Chuyện bọn họ thích làm, là tập kích thương thuyền hoặc đánh cướp các hòn đảo, không khác gì hải tặc, nhưng còn tàn bạo hơn cả hải tặc.

Bọn họ thường giả thành thương thuyền gặp nạn, đến trước một hòn đảo nhỏ hoặc các thương thuyền khác giả vờ gặp khó khăn, cần giúp đỡ. Khi lên được rồi, thì bỏ loại độc dược mà chỉ Nguyệt Yêu Tộc có vào giếng nước ở đó, giết chóc cướp bóc cả đêm, quét sạch đảo và thương thuyền rồi thì trở về Yêu Thành.

Loại độc đó rất đặc biệt, được tạo ra từ máu của người trong Nguyệt Yêu Tộc, sau khi uống phải, máu chảy ra sẽ trở thành màu nâu đậm, dưới ánh trăng sẽ biến thành đỏ tươi.

Để che mắt người khác, sau khi Nguyệt Yêu Tộc tàn sát người trong thành, thường tưới máu lên cả thành hoặc cả con thuyền, tạo thành cảnh tượng ma quái. Đồng thời lan truyền tin đồn rằng Nguyệt Yêu Tộc là yêu quái, rồi chờ cho tin tức lan xa, mượn đó để hù dọa thể nhân.

Để tránh bị trả thù, Nguyệt Yêu Tộc tạo ra kho báu Yêu Thành, giấu hết các bảo bối vào đó.

Khoảng một trăm năm trước, Nguyệt Yêu Tộc lên đến thời kì hưng thịnh, có vài vị thủ lĩnh, lái một con thuyền lớn của Nguyệt Yêu Tộc hoành hành trên biển, con thuyền này sau đó neo lại trong bến cảng của Yêu Thành, trên thuyền có vài cỗ quan tài, chính là các thủ lĩnh Nguyệt Yêu Tộc.

Đây chính là quỷ thuyền mà mọi người thấy. Vì nhiều năm thấm máu Nguyệt Yêu Tộc, cho nên màu của quỷ thuyền rất quái dị, thỉnh thoảng có chó mèo động vật đến gần, một khi liếm trúng vào vết máu trên thuyền, có con chết, có con hai mắt biến thành màu đỏ.

Nhưng thiên hữu bất trắc phong vân, một lần, Nguyệt Yêu Tộc tập kích một hòn đảo không nên tập kích.[Thiên hữu bất trắc phong vân, quốc hữu dân tịch họa phúc: trời có gió mưa bất trắc, nước có họa phúc sớm chiều]

Hòn đảo đó nằm ở một vùng biển hẻo lánh, người trên đảo đa số đều biết võ công, ăn mặc kì lạ phong tục cũng khác thường, giống như địa giới của một giáo phái.

Tối đó, Nguyệt Yêu Tộc hành động thất bại, lái thuyền cả đêm chạy trốn, đồng thời còn mang theo bảo vật của giáo phái đó, một mảnh bảo thạch lam sắc.

Mảnh bảo thạch ấy phẳng phát như có ma lực, hấp dẫn người ta, đã biết lấy đi sẽ dẫn tới phiền phức, nhưng thủ lĩnh Nguyệt Yêu Tộc vẫn mang bảo bối đi.

Năm đầu tiên trộm bảo thạch về, Nguyệt Yêu Tộc cực kì hưng vượng, châu báu kiếm được trong một năm đó nhiều đến không xuể, mọi người đều cảm thấy mảnh bảo thạch kia là thần vật, đặc biệt đúc một pho tượng vàng, khảm bảo thạch lên đó.

Mấy năm sau, các thủ lĩnh của Nguyệt Yêu Tộc lần lượt tạ thế, các thành viên mới của Nguyệt Yêu Tộc không muốn một cuộc sống giết chóc cướp bóc nữa, bắt đầu chú trọng đánh bắt cá, thiết kế ám khí để mưu sinh.

Nhưng những ngày yên bình không được lâu, ba năm sau, giáo phái thần bí kia tìm đến Nguyệt Yêu Tộc, muốn đoạt lại mảnh bảo thạch.

Đồng thời, giang hồ võ lâm cũng biết đến sự tồn tại của Nguyệt Yêu Tộc, rất nhiều người đến trả thù, nhưng càng nhiều người đến tìm châu báu, đương nhiên cũng có những người muốn đòi mất kim sắc thần kì, thế là, Nguyệt Yêu Tộc rơi vào cảnh bị đồ sát.

Trước khi chết, vị thủ lĩnh lúc bấy giờ khởi động cơ quan mà Nguyệt Yêu Tộc đã thiết kế suốt bao năm, người trong tộc nhảy xuống biển trốn, đa phần đều chết, chỉ có vài người may mắn được cứu đi.

.

.

Trong đó có Ngũ phu nhân, cũng có Mai di.

Ba tỷ muội bọn họ khi đó đã xuất giá, hơn nữa mỗi người còn có một nhi tử.

Khi chạy nạn, trước tiên là lạc mất lão nhị và nhi tử của nàng ta, cuối cùng Ngũ phu nhân và Mai di lạc nhau, Ngũ phu nhân cũng mất tích, chỉ còn Mai di dẫn theo nhi tử, trôi đến một làng chài bên bờ biển.

Trong thôn, Mai di công đưa con nhỏ, không biết sống ra sao, nhi tử lại mắc bệnh nặng. Nàng ta mang đứa nhỏ đi cầu y, hoàn toàn không có khả năng trả được chẩn phí, cuối cùng nàng ta đành nhẫn tâm bỏ đứa con lại trước một nhà giàu có trong thôn, mình thì trốn sang một góc, hy vọng người trong nhà có thể cứu được nhi tử mình.

Quả nhiên, một nha đầu đi ra, mang hài tử đến đại phu.

Mai di nuốt lệ quay đi, ngất xỉu bên đường, được một ngư dân cứu. Vì mạng sống, Mai di gả cho ngư dân đó, cũng chính là người ngư dân bị Thanh Long Vương giết sau này.

Ngư dân đó đối xử với Mai di rất tốt, vì nàng hiền lành đức hạnh, cảm giác như trời cao ban một tiên nữ xuống ỳnh.

Nhưng hồng nhan bạc phận, đi đánh cá lại gặp phải Thanh Long Vương đến ép hôn. Tuy nói sau khi bị cướp đi thì được đối xử như châu ngọc, nhưng Mai di ngày ngày ưu sầu đau khổ. Một là cảm thấy có lỗi với người ngư dân, hơn nữa trong lòng nàng ta lại không quên được hài tử, tự trách không thôi, cảm thấy bản thân mình mang tội nghiệt rất nặng.

Từ khi cuộc sống của Mai di được cải thiện, vẫn không ngừng tìm kiếm nhi tử của mình.

Sau đó mới biết, khi đó mình đã đặt con trước cửa nhà đại tướng quân thủy quân Hà Đức Quảng. Phu thê Hà Đức Quảng cũng khá thích nó, thu làm nghĩa tử, đặt tên là Hà Lỗi.

Hà Lỗi đương nhiên phát hiện ra Mai di rất nhanh, hẳn vẫn nhớ chuyện năm đó, nhớ rõ mẫu thân đã nhẫn tâm vứt hẳn đi, tầng tầng tuyệt vọng oán hận lập tức ập đến, vì thế nên hẳn đối xử với Mai di hung ác đến cùng cực.

Mai di muốn nhận lại hẳn, Hà Lỗi lại không chịu, mắng nàng ta không có lương tâm, vì vinh hoa phú quý mà vứt bỏ mình chạy đi sinh hài tử cho người khác, nếu muốn mình tha thứ, thì bỏ hết mọi thứ hiện tại, đến chăm sóc hẳn.

Khi đó Mai di đã sinh hạ Tào Hân, liền giả vờ nhảy xuống biển tự vẫn, để Tào Hân lại cho Thanh Long Vương, bản thân thì thành người chết, âm thầm chăm nom cho Hà Lỗi.

Hà Lỗi rất tài giỏi, mười mấy tuổi đã xông pha chiến đấu cùng Hà Đức Quảng, lập được công trạng, Hà Đức Quảng rất trọng dụng hẳn. Khi đó, để kiểm hãm Hãm Không Đảo, hẳn muốn phái người đến Hà Bang. Vừa hay tuổi của Hà Lỗi xấp xỉ với Lôi Thanh Lãng thật sự, hơn nữa Hà Bang cũng muốn chờ Lôi Thanh Lãng trưởng thành rồi mới đến đón về, hẳn liền lừa giết Lôi Thanh Lãng thật sự, để Hà Lỗi mạo xưng là thiếu chủ Hà Bang, lộng giả thành chân.

Sau khi mưu đồ của Hà Đức Quảng bại lộ, Lôi Thanh Lãng một mặt làm thiếu chủ ở Hà Bang, một mặt khác, cấu kết với các thủ hạ trốn được, muốn chiếm đoạt kho báu trong Yêu Thành.

Hẳn biết Mai di là nhân vật quan trọng, lại biết được bí mật Yêu Thành từ nàng ta, và chìa khóa để giải ám khí.

Khi đó quỹ diện nhân cũng có quan hệ với Hà Đức Quảng, còn có vài người giang hồ được hẳn giới thiệu, cũng chính là bọn Trầm Nhan... Một đám người hợp tác vì mưu đồ bản thân, quỹ diện nhân muốn mảnh bảo thạch trong truyền thuyết, Lôi Thanh Lãng muốn vàng bạc châu báu.

Mai di thấy nhi tử sắp đi sai đường, nhưng lại e dè vì mình đã làm chuyện có lỗi với nó một lần, không thể có lỗi lần thứ hai, cho nên dù biết Hà Lỗi đang lợi dụng mình, vẫn giúp hẳn bắt Bạch Ngọc Đường.

Sở dĩ Mai di biết chuyện về Bạch Ngọc Đường, là vì trước đây nàng ta đã gặp được Ngũ phu nhân, nói rất nhiều chuyện, đều là chuyện bí mật giữa các tỷ muội, bao gồm cả các phá ám khí đều dạy cho Bạch Ngọc Đường. Ngũ phu nhân cực kì thương yêu đứa nghĩa tử này, hơn nữa từ nhỏ đã nhận định tương lai hẳn ắt sẽ thành danh. Bà biết kho báu trong Yêu Tộc là đại họa, sớm muộn gì cũng có người vì muốn số châu báu đó mà khiến thiên hạ đại loạn, cho nên muốn để lại một đường lui là Bạch Ngọc Đường, sau này nói không chừng có thể giải trừ được một mầm tại họa, bà ấy thật sự đã đoán đúng.

Hung thủ giết người moi tim thật sự, chính là Hà Lỗi và quỹ diện nhân, vì giết người diệt khẩu, tung hỏa mù, hơn nữa khiến mọi người dần dần cắn câu, chú ý đến Yêu Thành.

Thanh Long Vương, là một người trọng tình trọng nghĩa, hơn nữa chung tình với Mai di, vẫn nhớ mãi không quên, chưa từng từ bỏ tìm kiếm. Trời cao không phụ người có lòng, cuối cùng hẳn cũng tìm được Mai di, nhưng cũng phá hỏng kế hoạch của Lôi Thanh Lãng. Thanh Long Vương cực lực phản đối, chuyện này còn bị các long vương khác của Hải Long Bang biết được. Các long vương ấy lòng tham không đáy, cũng muốn được chia phần, thấy Thanh Long Vương cản trở, liền giết chết hẳn.

Các long vương uy hiếp Lôi Thanh Lãng sẽ vạch trần chuyện này, Lôi Thanh Lãng đành phải để bọn họ gia nhập... Nên mới có trận lửa thiêu Hải Long Bang, khiến vô số người chết, chỉ để đưa Mai di lên Hãm Không Đảo.

Các nguyên nhân chẳng chịt bên trong tương đối phức tạp, Lôi Thanh Lăng là vì tiền và dã tâm, nhưng còn quỹ diện nhân và bọn Trầm Nhan rốt cuộc là muốn gì, lại không thể biết được.

Hãm Không Đảo đương nhiên cũng phái người theo sát Trầm Nhan và Đường Thanh Tùng, nhưng khi hai người này trở về, giả vờ bị thương nặng, lừa các lính canh, nhân lúc hỗn loạn chạy trốn. Mai di không rõ hoàn toàn về quan hệ giữa bọn họ, chỉ biết bọn họ đều nghe lệnh một người thần bí, còn về phần là ai, nàng ta không biết.

.

Những ngày trên Hãm Không Đảo của Mai di cũng không mấy dễ chịu, Bạch Ngọc Đường đối xử với nàng ta càng tốt, nàng ta càng áy náy. Nhìn hẳn lại nhớ đến tỷ tỷ nhà mình và hài tử đã mất của tỷ tỷ, lại cảm thấy có lỗi với Lôi Thanh Lăng, sau đó thấy Tào Hân cũng chịu nỗi đau mất cha, người mang phận mẫu thân như mình dường như chưa từng làm tròn trách nhiệm, cảm thấy bản thân quá đáng thất vọng, hoàn toàn không còn mặt mũi sống trên đời.

Lôi Thanh Lăng hoàn toàn không tôn trọng nàng ta, vẫn luôn chửi đến mắng đi. Đặc biệt là Bạch Ngọc Đường càng tốt với Mai di, Lôi Thanh Lăng càng giận dữ, hề chút là động thủ đánh đập, Mai di sống qua từng ngày trong đau khổ, chỉ muốn chết đi, chịu đựng đến cuối cùng, chỉ là vì muốn cứu Bạch Ngọc Đường.

Bản tính Mai di nhu nhược, từ nhỏ vẫn nghe theo lời đại tỷ, không có chủ kiến gì. Nàng ta không muốn hại Bạch Ngọc Đường, nhưng lại không thể cự tuyệt nhi tử, luôn áy náy tự trách mình phải bồi thường cho hắn. Nhưng nếu hại Bạch Ngọc Đường nàng ta càng day dứt, lương tâm không thể chịu được, cuối cùng xả thân cứu hắn. Nhưng Lôi Thanh Lăng vẫn chết trước mặt nàng ra, tâm tàn ý lạnh, thật sự không hiểu, là mình sai rồi sao... Nếu năm đó mình không vứt bỏ hài tử này, sẽ không có chuyện hôm nay.

Sau khi Tào Hân nghe chuyện năm đó, cũng khóc nhận Mai di.

Ngày đó Hải Long Bang phát hỏa, thủ phạm đúng thật là Mai di, Tào Hân cũng thấy.

Có thể là mẫu tử liên tâm, Tào Hân vẫn không nói sự thật, sau đó gặp được hẳn cũng nhận ra, nhưng thấy nàng ta ngây ngây dại dại, lại sợ nàng ta bị hại không nhẫn tâm vạch trần, không ngờ kết thúc cuối cùng lại là thế này.

.

Nói hết đến đây, Mai di đã hụt hơi, không nói nổi nữa, Công Tôn sợ nàng ta bị mệt, liền cho uống thuốc, bảo nàng ta ngủ đi, báo với mọi người tình trạng của Mai di đã rất nguy kịch, không trụ được bao lâu nữa.

Ngày hôm sau, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lại hỏi Mai di chuyện liên quan đến tảng đá hình rùa trên Tiêu Dao Đảo và quỹ diện nhân.

Mai di không biết gì về chuyện này, Lôi Thanh Lăng vẫn giấu diếm nàng ta, mọi người cũng không hỏi thêm nữa.

Khoảng nửa tháng sau, Mai di tạ thế cạnh Tào Hân, được an táng cạnh mộ phần của Ngũ phu nhân trên Hãm Không Đảo, để lại một tấm bia ngọc trắng nhợt.

Tào Hân không vì chuyện lần này mà sa sút tinh thần, ngược lại chấn chỉnh Hải Long Bang, đổi tên thành Thanh Long Bang, dưới sự giúp đỡ của Hãm Không Đảo, xây dựng lại hòn đảo một lần nữa.

Hà Bang do Đồng Hiểu Diệp giữ vị trí đương gia, kì thật hẳn đã sớm nghi ngờ thân phận của Lôi Thanh Lăng, lần này vừa hay diệt trừ đối thủ, một mình nắm giữ quyền lực.

Cứ như vậy, những hòn đảo ven bờ Tùng Giang Phủ cuối cùng cũng yên bình trở lại, bắt đầu lại một lần nữa.

Triệu Phổ dẫn Công Tôn và Tiểu Tứ Tử về Tiêu Dao Đảo, Triển Chiêu bị các vị đương gia của Hãm Không Đảo quán lầy không cho đi, ở lại thêm ít lâu.

Đã ra ngoài gần nửa năm, Triển Chiêu cảm thấy nếu còn không về có lẽ Bao đại nhân không nhận ra được mình nữa, liền từ biệt mọi người, muốn về Khai Phong.

.

.

Ngày lên đường, Triển Chiêu ngồi trên ngựa ngóng nhìn, nhưng không hề thấy Bạch Ngọc Đường đến tiễn. Từ khi Mai di mất, Bạch Ngọc Đường thường hay gây người, tâm trạng cũng không được tốt. Có Triển Chiêu bên cạnh hẳn mới vui vẻ được một chút, lần này phải đi rồi, Triển Chiêu không thể không đi, nhưng vẫn cứ cảm thấy không lòng thiếu mất một phần.

Thuyền rời bến, Triển Chiêu đứng trên sàn thuyền, nhìn mãi ra xa vẫn không thấy bóng áo trắng kia đâu, bực bội, miệng lầm bầm: “Chuột đáng chết.”

Vừa nói xong, trong khoang thuyền có người hỏi hần: “Chuột chọc người ghẹo người sao?”

Triển Chiêu kinh ngạc, chạy vào khoang thuyền, vừa nhìn đã thấy Bạch Ngọc Đường đang ngồi trên ghế, tay đang nghịch một cái Cửu Liên Hoàn.

“Người sao lại...” Triển Chiêu ngạc nhiên không dứt.

“Khụ khụ.” Bạch Ngọc Đường ho nhẹ một cái, “Ta thay đại ca đến Khai Phong thu sổ sách, tiện đường cùng đi với người.”

“À...” Triển Chiêu cười thấu hiểu: “Nhân tiện sao.” Nói xong, đi qua “tiện đường” cướp rượu của Bạch Ngọc Đường uống.

...

91. Q.4 - Chương 1: Thức Ngọc Đại Hội

Tháng năm, trong phủ Khai Phong sắc xuân dạt dào.

Ngày hôm đó mặt trời lên cao nắng chiếu rực rỡ, sáng tinh mơ, nha dịch trong Khai Phong mở cửa lớn, Vương Triều Mã Hấn dẫn theo vài nha sai chuẩn bị đi tuần nhai như mọi ngày, chợt thấy một con ngựa màu đỏ sậm ngẩng cao đầu nhàn nhàn đi tới, người ngồi trên ngựa mặc lam y, đang vẫy tay với những người bên này.

“A!” Vương Triều mất tinh, hô lớn: “Triển đại nhân về rồi!”

Chỉ hét một câu như vậy, toàn bộ nha dịch lớn nhỏ trong phủ Khai Phong đều chạy ra xem, quả nhiên, người đang đi đến là Triển Chiêu mặt mày hớn hờ.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường từ sáng sớm đã đến ngoài cửa thành Phủ Khai Phong, hai người vào thành rồi chia ra, Triển Chiêu về nha môn, Bạch Ngọc Đường dẫn Bạch Phúc về Bạch phủ trước. Suốt chặng đường gió bụi vất vả, Bạch Ngọc Đường lại khiết phích, nói về đổi y phục trước, một lát nữa sẽ đến bái kiến Bao đại nhân.

Triển Chiêu đến trước nha môn xoay người xuống ngựa, chào hỏi mọi người rồi thì bảo nha dịch mang đặc sản về trù phòng, đều là những loại mỹ thực đặc sắc của Hâm Không Đảo và Thường Châu Phủ.

.

.

Sau khi rời khỏi Hâm Không Đảo, hần và Bạch Ngọc Đường đã về lại nhà một chuyến, Triển Chiêu cày hết cả đất nhà mình lên, cuối cùng cũng tìm được một cái hộp nhỏ trong phòng của đại ca.

Cái hộp này thật ra là do Bạch Ngọc Đường giúp hần tìm thấy, Triển Chiêu nhìn qua một cái, nghĩ nó chỉ là một mảnh gỗ bình thường, nhưng Bạch Ngọc Đường nói đây là một chiếc hộp có ám khí. Rất nhiều ám khí, nhưng hần có thể giải được.

Trong hộp không có thứ gì đặc biệt, chỉ có một mảnh ngọc và một cuộn giấy.

Trong đó vẽ đầy những kí hiệu kì quái, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đều không hiểu được, nhưng có thể nó có liên quan đến nguyên nhân khiến Triển Hạo hành động bí hiểm như vậy.

Chuyện đến hôm nay, Triển Chiêu thật không biết mối liên hệ giữa mình và Triển Hạo là gì nữa, tuy là đại ca, nhưng lại cảm thấy rất xa lạ. Triển Chiêu không xác định được những lời nào của hắn là thật, những lời nào là dối nữa. Cất các thứ đi, Triển Chiêu dự định quay về rồi sẽ tìm tư liệu nghiên cứu.

.

.

Sau khi hàn huyên một lúc với mọi người trong phủ Khai Phong, Triển Chiêu chạy đến thư phòng gặp Bao đại nhân, Triệu Hồ đang cầm trái lê gặm đột nhiên nghĩ đến chuyện gì đó: “Triển đại nhân, trong thư phòng...”

Nhưng vừa ngẩng đầu lên nhìn, Triển Chiêu đã chạy mất bóng rồi.

Triển Chiêu hớn ha hớn hở chạy đến cửa thư phòng, thấy cửa mở thì lao vào: “Đại nhân.”

Có một người đang đứng trong thư phòng, Triển Chiêu vừa nhि vào đã thấy một cái bụng tròn to, với độ to này ít nhất cũng sáu bảy tháng rồi.

Người kia đang cầm một cuộn giấy cười nhìn hắn.

“Bàng thái sư?” Triển Chiêu hoảng hồn, sao Bàng thái sư lại ở trong thư phòng của Bao đại nhân? Lập tức híp mắt, không thể nào, thông thường đều là Bao đại nhân ức hiếp Bàng thái sư, chẳng lẽ lúc mình không ở đây đã bị mất tiên cơ rồi?

“Ha ha, Triển hộ vệ về rồi.” Bàng Cát cười híp mắt tới gần, “Lão Bao ngày nào cũng lải nhải nhắc người.”

“Thái sư.” Triển Chiêu liếc nhìn cái bụng có vẻ đã nhỏ đi một chút của Bàng Cát, thắc mắc: “Bao đại nhân đâu?”

“À, ở trong cung, mấy hôm sau hoàng thượng giao cho hắn phụ trách lo liệu Thức Ngọc đại hội, không phải hắn là đại học sĩ Long Đồ Các sao.” Bàng Cát cười ha hả trả lời.

Triển Chiêu đã từng nghe về Thức Ngọc đại hội này... Đã định chuẩn bị từ rất nhiều năm rồi, nhưng vẫn không bắt đầu được.

Thức Ngọc đại hội này là do hoàng thái hậu đề xuất, thái hậu thích ngọc.

Hiện nay thiên hạ thịnh thế thái bình, muốn thu thập để phổ biến số ngọc quý trong dân gian.

Nhưng, Triệu Trinh trước nay cai trị nhân từ, nghiêm cấm quan viên địa phương cướp đoạt vơ vét ngọc quý trong dân gian để tiến cống, chủ trương để dân cất giữ. Nghe nói trong dân gian có rất nhiều người hiểu biết về ngọc, còn có các loại hoạt động thú vị như cướp ngọc. Vừa hay đại thọ của thái hậu sắp đến, Triệu Trinh đặc biệt tổ chức một kì Thức Ngọc đại hội, để người yêu ngọc trong thiên hạ giao lưu một chút, tiện thể làm vui lòng thái hậu.

Đừng xem thường Bao đại nhân đen, bên trong lại là một nho sinh tuấn nhã, có cách nhìn ngọc rất độc đáo, đại hội như thế này đương nhiên phải để hắn chủ trì, hơn nữa hắn giữ chức phủ doãn Khai Phong, phải bảo đảm an toàn cho đại hội này, cho nên những ngày này cực kì bận rộn.

Nhưng Triển Chiêu vẫn chưa hiểu, tại sao Bàng Cát lại ở trong phủ Khai Phong?

Bàng Cát thấy Triển Chiêu nhìn chòng chọc mình như hổ đói, cảm giác gió lạnh vùn vụt sau lưng, cười hì hì nói: “Lão phu đến làm công ngắn hạn cho lão Bao vài ngày, mấy hôm nữa là đi rồi.”

“À...” Triển Chiêu nửa tin nửa ngờ, nhét cho Bàng thái sư hai quả lê rồi ra ngoài tìm hỏi Trương Long.

.

.

Vậy mới biết, Bàng thái sư làm sai rồi.

Khoảng thời gian trước, Bàng Phi thành công sinh hạ một hài nhi, nhưng đáng tiếc là khuê nữ.

Bàng Phi khóc suốt suốt cả ngày, thái sư cũng tiếc hận không thôi.

Triệu Trinh thì lại rất vui, nữ oa nhi này giống Bàng Phi, đôi mắt to tròn trong veo nhìn ngó khắp nơi, làn da non mềm trắng trẻo, mập mạp bụ bẫm đáng yêu không nói nên lời, hắc bệ cả ngày không chịu buông.

Thái hậu cũng thích, chỉ cần là hài tử thì đều thích, nữ oa nhi cũng xem như khai chi tán diệp! Thấy Bàng Phi tức giận liền khuyên nhủ, dù sao vẫn còn trẻ, lại sinh thêm vài đứa nữa.

Bàng Cát vốn ý vào Bàng Phi có hỉ, hoành hành ngang ngược dắc tội không ít người. Lần này sinh hạ khuê nữ, không ít người chê cười hắc. Thái sư rất bực tức, hôm đó thái hậu mở yến tiệc, không biết ai bỏ tửu được vào ly của thái sư, thái sư chưa uống được một hai ly liền phát cuồng. Cũng may Bàng Dục ngăn hắc lại, nhưng thái sư vẫn đập vỡ ly rượu trên bàn, Triệu Trinh cực kì giận dữ.

Cuối cùng vẫn là Bao Chứng nói giúp hắc, xin được phạt nhẹ một chút.

Thái hậu thì không trách Bàng Cát, đã quá quen rồi, nhưng không phạt thì không được, thế là bảo hắc đến phủ Khai Phong, làm công một tháng cho Bao Chứng. Vừa hay Công Tôn đang không có ở đây, giao việc của gia sư cho hắc.

Kì thật Triệu Trinh làm thế này cũng là vì tốt cho Bàng Cát, phủ Khai Phong an toàn hơn bất kì nơi nào, có Bao Chứng trấn giữ, không sợ có người kiếm chuyện với hắc.

Trước mặt đương nhiên không còn nữa, nhưng sau lưng thì lại không ít.

Trước đây Triệu Trinh mất một phi tử, cách đây không lâu một người lại bệnh mất, cũng may có tiểu công chúa xuất thế, tâm trạng của Triệu Trinh mới tốt lên một chút.

Không ít quan lại cảm thấy đây là cơ hội ngàn năm có một, đặc biệt là những người có khuê nữ, đều thấy Bàng Phi một mình độc chiếm hậu cung cực kì chướng mắt.

Nữ nhân sao, thanh xuân sắc đẹp vĩnh viễn luôn là người đến sau chiếm ưu thế, Bàng Phi sinh xong hài tử cũng đã hai mươi lăm rồi, tuy vẫn xinh đẹp khuynh quốc khuynh thành như trước, nhưng vẫn không so được với những cô nương mười sáu mười bảy tuổi.

Rất nhiều người muốn lật đổ Bàng thái sư, đưa khuê nữ nhà mình lên làm hoàng hậu. Tranh chấp trong hậu cung, luôn ác liệt dữ dội hơn tranh chấp triều chính.

Nhưng nói thật ra, với những gì Triền Chiêu biết về Triệu Trinh, hắc hoàn toàn không phải kẻ háo sắc mê rượu có mới nói cũ, tình cảm giữa hoàng thượng và Bàng Phi là chân tình giữa hoạn nạn nguy nan, cùng nhau trải qua rất nhiều chuyện, sẽ không tùy tiện vứt bỏ Bàng Phi như vậy.

Một vị minh quân luôn đối xử tử tế với nữ nhân của mình, đặc biệt là phi tử đã theo mình nhiều năm, sinh hài tử ình. Một nam nhân không tốt với thê tử của mình, sao có thể tốt với bách tính thiên hạ.

.

.

Triền Chiêu đếm đếm, mình và Bạch Ngọc Đường thật sự ở bên ngoài quá lâu rồi, Bàng thái phi đã sinh cả oa oa ra rồi! Vẫn cảm thấy rất có lỗi với Bao đại nhân, không có mình bên cạnh, không biết có gặp phải nguy hiểm gì không.

Thời gian một năm, cũng đủ để triều đình long trời lở đất rồi, lại thêm việc Triệu Phổ quy ẩn trước đây, nhân tài mới lần lượt xuất hiện trong triều, hiện tại đã như một làn gió mới.

Trước tiên kéo một lão tiên sinh hiểu rõ tình hình triều đình trong phủ đến hỏi tình trạng gần đây.

Lão tiên sinh nói với Triền Chiêu, binh quyền vốn tập trung toàn bộ trong tay Triệu Phổ nay đã được chia ra thành năm đạo quân đông tây nam bắc trung, để nắm vị đại tướng quân giữ binh quyền. Triệu Trinh một mực không chịu phong người khác ngoài Triệu Phổ làm Binh Mã Đại Nguyên Soái.

Lại lịch năm vị tướng quân này cũng không nhỏ, ba trong số đó là cựu tướng của Triệu Phổ trước đây, một trong đó là Trâu Lương.

Đại quân ở Tây Lộc, thật ra chính là phần còn lại của Triệu gia quân, vẫn do Hạ Nhất Hàng trông giữ.

Hắn vẫn là đại tổng quản của Triệu gia quân như trước, phụ trách báo cáo tình hình quân tình cho Triệu Phổ bất cứ lúc nào. Nói trắng ra, đây là số binh mã Triệu Trinh giữ lại cho Triệu Phổ, cũng là bức bình phong cuối cùng của mình.

Ba mươi vạn Triệu gia quân này dũng mãnh thiện chiến, lấy một địch trăm, có thể nói là đạo quân mạnh nhất của Đại Tống, cũng là binh mã của riêng Triệu gia hắn, nếu có một ngày thiên hạ đại loạn, Triệu Trinh cảm thấy, chỉ cần Triệu Phổ quay lại giữ chức nguyên soái là có thể giúp hắn giành lại giang sơn xã tắc.

Chính vì như thế, các đội binh mã khác đều rất tầm thường.

Đại quân ở Nam Lộc do Long Kiều Quảng tiếp quản, hiện tại đang hoạt động liên tục ở vùng Đại Lý Vân Nam bất thổ phi.

Đại quân ở Đông Lộc do Trâu Lương thống lĩnh, đường thủy ở vùng duyên hải đông nam rất nhiều, sở trường của Trâu Lương là hải chiến, thủy quân đang được luyện tập.

Đại quân ở Bắc Lộc thì do Lỗ Bắc Hầu Tiết Ích Hành, Triễn Chiêu không biết người này.

Lão tiên sinh nói với Triễn Chiêu: “Tiết Ích Hành còn rất trẻ, không đến ba mươi tuổi, xuất thân là võ trạng nguyên, cũng chính là rể tài của Ông Quốc Công. Là kì tài luyện võ khó gặp.”

“À...” Triễn Chiêu gật đầu, tình huống này thật sự rất rối rắm.

“Đại quân Trung Lộ thì sao?” Triễn Chiêu hỏi.

“Là Gia Cát Cẩn Huy.” Lão tiên sinh nói với Triễn Chiêu: “Người này rất thần bí, nghe nói võ nghệ cao cường, hắn là con cháu trong nhà Sài vương phi. Hiện tại đóng quân chủ yếu ở vùng trung bộ, nhưng rất ít nhân mã, chỉ khoảng năm sáu vạn.”

“À, cũng có nghĩa là, hai hậu duệ vương tộc, ba vị tướng quân bình dân, chén nước này hoàng thượng kê thật vững.” Triễn Chiêu thỏa mãn gật đầu. Lại hỏi: “Vụ binh mã hoàng thành thì sao?”

“Ha ha, mười vạn cấm quân trong hoàng thành do Âu Dương Thiếu Chính thống lĩnh.”

“A!” Triễn Chiêu vui vẻ: “Lần này Hỏa Kỳ Lân thăng chức rồi, đã thống lĩnh cả cấm quân đô thành rồi sao? Khó trách Triệu Phổ nói cứ đến Khai Phong là đau đầu.”

“Còn về các quan văn thì thay đổi không nhiều.” Lão tiên sinh tiếp tục giới thiệu cho Triễn Chiêu: “Chưa đến kì thi Hương, nhưng sắp đến rồi, đến lúc đó lại thêm các quan viên tiến cử, có lẽ sẽ lại đổi thêm một nhóm mới.”

“A. Đúng rồi, bao nhiêu người muốn lật đổ Bàng thái sư đưa khuê nữ vào cung?” Triễn Chiêu rất hứng thú với chủ đề này.

“Bắc Lộc Tướng Quân Tiết Ích Hành có một muội muội, biết võ công, nghe nói rất đẹp, võ công cũng không thấp.”

“Biết võ sao...” Triễn Chiêu hơi lo thay cho Triệu Trinh, tuy nói Bàng Phi tính tình mạnh mẽ, nhưng rốt cuộc vẫn rất mềm yếu, nếu đổi sang một vị võ công cao cường, Triệu Trinh thật đáng thương.

“Còn có một, tên Phương Xảo Xảo, là cháu gái của Phương lão quốc công, đại tài nữ.”

Triễn Chiêu đâm chiêu đâm chiêu, cái này không phù hợp, với những gì hắn biết, Triệu Trinh không thích đại tài nữ, hắn tương đối thích người như Bàng Phi, có phần kiêu ngạo, khi cần thông minh rất thông minh, khi không cần thông minh lại rất ngốc.

“Vẫn còn một...”

“Còn nữa?” Triễn Chiêu bắt đầu buồn bực, bỗng chốc từ đâu xuất hiện nhiều khuê nữ như vậy, khó trách sao sắc mặt lão Bàng lại khó coi như vậy.

“Có một cô nương ngoại tộc.” Lão tiên sinh kia nói đến đây, có phần khó xử.

“Làm sao vậy?” Triển Chiêu không hiểu.

“Có lẽ cô nương đó và Cửu cương gia có quen biết.”

“Sao?” Triển Chiêu sững sốt, còn liên quan đến Triệu Phổ?

“Các bộ tộc ở Tây Bắc đã thống nhất rồi.” Lão tiên sinh nói: “Hiện tại trở thành một bộ tộc mới, tộc trưởng là huynh đệ cùng chơi chung từ nhỏ với Cửu vương gia, tên là Đặc Mục Lý, cô nương kia là muội muội của hắn, Đặc Mục Yến.”

Triển Chiêu cảm thấy tên này thật sự khó đọc: “Như vậy sao... Nha đầu ngoại tộc đó cũng muốn đến đây? Gần đây có tuyển phi sao? Vì sao ai cũng chọn thời điểm này để đến?”

“Không phải có Thúc Ngọc đại hội sao!” Vị tiên sinh kia vui vẻ nói cho Triển Chiêu: “Đám người đó không phải người nghèo, trong tay ai lại chẳng có mấy mảnh ngọc quý? Mang đến Khai Phong để thái hậu ngắm nhìn, trước tiên phải qua được cửa ải của thái hậu đã!”

Triển Chiêu dở khóc dở cười, lắc lắc đầu, hỏi: “Vậy còn ý của hoàng thượng thì sao?”

“À... Hoàng thượng có lẽ không biết, có điều Bao đại nhân có bình luận một câu.”

“Câu gì?” Triển Chiêu hiếu kì.

“Không thể cưỡng ép duyên phận.”

“Đúng vậy.” Triển Chiêu gật đầu biểu thị đồng ý.

Vị lão tiên sinh kia thấy tâm trạng Triển Chiêu không tệ, lại nhiều lời hỏi một câu: “Ta nói Triển đại nhân, người có duyên với ngài bao giờ mới đến đây? Cũng không còn nhỏ nữa, tôn nữ nhà ta nha, bây giờ đã...”

Triển Chiêu dở khóc dở cười: “Lão gia tử, tôn nữ nhà ngài còn chưa đến mười lăm, làm sao mà được chứ!”

“Sao lại không được?” Lão tiên sinh còn muốn nói tiếp, nhưng Triển Chiêu đã mượn cơ chạy mất rồi. Lão đầu lẩm bầm bỏ đi, miệng vẫn lải nhải, sao Triển đại nhân này chẳng lo lắng chút nào?

.

.

Đang lẩm bầm, chợt thấy Bàn Cát nhàn nhã đi ra, dường như nghe được lời lão tiên sinh lẩm bầm, cười nói: “Người trong phủ Khai Phong các người chỉ toàn phát triển cơ bắp, chẳng lẽ không nhìn ra sao, Triển đại nhân các người đã có người trong lòng rồi.”

“Vậy sao?” Lão tiên sinh ngẩn người: “Triển đại nhân có người trong lòng rồi? Là người nào? Cô nương nhà nào? Chưa từng nghe nói.”

Bàn Cát cười hắc hắc: “Trong lòng lão Bao có tính toán là được rồi.”

“Ai, thái sư.” Lão tiên sinh hiếu kì chạy đến hỏi: “Người trong lòng Triển đại nhân như thế nào?”

Bàn Cát sờ cằm: “Ngoại hình?”

“Phải! Béo hay gầy, thanh tú hay xinh đẹp? Là văn hay võ, văn nhã hay lợi hại?”

Bàn Cát lại cười hắc hắc: “Cái đó, không béo không gầy mà rất cao, dáng vẻ cực tuấn, thiên hạ hiếm thấy. Văn võ toàn tài, có lúc văn nhã, có khi lại rất lợi hại, còn rất giàu nữa.”

“Thật sao?” Lão tiên sinh tròn to mắt, quả nhiên loại người như Triển Chiêu không thể bị bỏ sót, chỉ trách cháu gái mình sinh ra quá muộn.

“Đúng rồi.” Bàn Cát âm u nói: “Người trong lòng Triển đại nhân mặt nào cũng tốt, chỉ có điều tính tình hơi khó nắm bắt một chút.”

“Tính tình không tốt sao?” Lão tiên sinh buồn bực: “Vậy đâu có được, Triển đại nhân tốt tính như vậy, chẳng may bị người ta ức hiếp thì sao... Không hay chút nào?”

“À, cũng không phải rất không tốt, chỉ là thường ngày không thích đáp lời người khác, cũng không thích nói chuyện, nếu ai chọc đến hấn, động thủ là chém người.”

“A...” Lão tiên sinh hít sâu một hơi, vậy không phải là con cọp mẹ sao?!

.
.

“Hắt xì...”

Trong nhà gian lầu hai của Thái Bạch Cư, Bạch Ngọc Đường vừa ngồi xuống, còn chưa kịp gọi thức ăn đã hắt xì một cái.

Vốn hấn định đến phủ Khai Phong, có điều đi ngang qua Thái Bạch Cư thấy đói bụng, liền bảo Bạch Phúc đưa tin đến Khai Phong, nói với Triển Chiêu, đang ở Thái Bạch Cư, chờ ăn cơm xong, cùng đến bái kiến Bao đại nhân.

Lão bản Thái Bạch Cư đã lâu không được gặp Bạch Ngọc Đường, vội đến chào hỏi, thời gian gần đây biết hấn và Triển đại nhân có việc ra ngoài, cho nên không giữ nhà gian, gần đây lại có nhiều người đến Khai Phong, hôm nay bị người khác chiếm mất rồi, từ ngày mai lại bắt đầu giữ chỗ cho hấn.

Bạch Ngọc Đường cũng đâu thể bắt người ta làm chuyện lỗ vốn, liền nói với hấn là không cần, buôn bán quan trọng hơn.

Lão bản đặc biệt dùng bình phong ngăn ra một chỗ cho Bạch Ngọc Đường trên lầu hai, dựa vào cửa sổ lại an tĩnh, thuận tiện để một lát nữa hấn uống rượu cùng Triển Chiêu.

Bạch Ngọc Đường vừa ngồi xuống, đã thấy có người thò đầu vào nhìn nhìn.

Bạch Ngọc Đường thấy không phải người ngoài, liền nhìn hấn gật đầu.

“Hắc hắc.” Người đến không béo không gầy, dáng vẻ không tệ, ăn mặc phú quý, vui vẻ chạy đến: “Bạch huynh, đã lâu không gặp.”

“Gần đây An Lạc Hầu vẫn tốt chứ?”

Người đến là Bàn Dục.

Bàn Dục, nếu là trước đây Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu tuyệt đối sẽ không liếc mắt nhìn hấn, có điều đây chính là cái gọi là lãng tử quay đầu vàng cũng không bằng, tiểu tử này trải qua nhiều lần sống chết, lên lên xuống xuống mấy lần lại cùng theo học Bao Chứng một thời gian, cũng xem như thay da đổi thịt rồi.

Vì hấn từng cứu Công Tôn và Tiểu Tứ Tử, cho nên người trong phủ Khai Phong đều đối xử với hấn rất tử tế.

Tuy Bàn thái sư và Bao Chứng ngày ngày tranh cãi phân cao thấp, nhưng vào những lần đại chiến quan trọng, hấn vẫn góp không ít sức, cho nên mọi người cũng không chán ghét phụ tử Bàn gia như trước nữa.

Bạch Ngọc Đường nhìn người không bao giờ dựa vào thân phận hay quá khứ, sẽ không vì người từng làm chuyện gì mà đánh giá cao hơn hay thấp hơn, hiện tại tốt là được rồi!

Gần đây ngày nào Bàn Dục cũng đến phủ Khai Phong cùng ăn cơm với Bàn Cát, hôm nay vừa ra ngoài đã nghe nói Triển Chiêu về rồi. Bàn Dục đến Thái Bạch Cư định gọi vài món ngon, về mời Triển Chiêu cùng ăn. Vừa lên lầu đã thấy Bạch Ngọc Đường ở đó, diêm tĩnh đi đến chào hỏi một cái, bất ngờ là Bạch Ngọc Đường cũng rất khách khí.

Thật ra trong mắt người ngoài, Bạch Ngọc Đường như thế không phải đang khách khí, nhưng Bàn Dục biết, Bạch Ngọc Đường hỏi hấn thêm câu sau, là cực kì nể mặt, hoàng thượng cũng chưa chắc được như thế.

“Mắt của Triển huynh đã khỏi rồi chứ?” Bàn Dục đi tới ngồi xuống chiếc ghế trước mặt Bạch Ngọc Đường, quan tâm hỏi.

Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Không sao rồi.”

“Ha.” Bàng Dục yên tâm rồi: “Các người về thật đúng lúc, mấy ngày trước cha ta vẫn còn lải nhải.”

“Lải nhải cái gì?” Bạch Ngọc Đường khó hiểu.

“À, gần đây rất nhiều người giang hồ đến Khai Phong, có Triển huynh, Bao đại nhân cũng an toàn hơn được một chút.” Bàng Dục vốn chẳng có ý xấu, có gì nói đó.

Bạch Ngọc Đường thì lại rất vừa ý với tính cách này, dựa bên cửa sổ vừa hàn huyên với hần vừa ngắm đường phố bên ngoài: “Cung hỉ.”

“À!” Bàng Dục ngẩn ra một lúc mới nghĩ ra là hần nói đến chuyện Bàng Phi sinh oa oa, cười nói: “Đại danh là Triệu Hương Di, nữ danh là Hương Hương, cực kì đáng yêu, tiếc là không bế ra được, ngày ngày hoàng thượng canh rất chặt.”

Bạch Ngọc Đường vẫn nghĩ Bàng thái sư nhất định sẽ vì sinh ra nữ nhi mà thất vọng, nhưng kể làm cữu cữu như Bàng Dục dường như lại rất thích, nghe hần nói có vẻ Triệu Trinh cũng thích, vậy là được rồi, sinh nam sinh nữ đều như nhau, nữ hài nhi tri kỉ hơn.

Ngay khi ấy, từ phía xa một bóng áo xanh lác lác đi tới, suốt quãng đường hết như thần tiên giá đáo, tay vẩy không bỏ xuống được, liên tục chào hỏi người hai bên đường, dù sao thì người đầy trên đường ai cũng biết hần.

Bạch Ngọc Đường thấy rất buồn cười, Bàng Dục thấy sắc mặt Bạch Ngọc Đường như thế, lập tức biết Triển Chiêu đến rồi, hần nghĩ, chờ Triển Chiêu lên rồi, chào hỏi hần một chút, sau đó thì về Khai Phong dùng cơm với lão phụ thân nhà mình.

Đang nghĩ, chợt từ bàn bên cạnh, có tiếng nói the thé truyền tới: “Ta còn nghĩ là thanh cao bao nhiêu anh hùng khí phách bao nhiêu, không ngờ chỉ là kẻ xu nịnh quyền quý, vậy cũng phải xu nịnh ai đáng một chút chứ, cả kẻ ác danh vang xa cũng vui vẻ nói cười, thật đáng thất vọng.”

Bàng Dục nghĩ một lúc mới hiểu ra đối phương nói gì, ngẩng đầu nhìn Bạch Ngọc Đường, thấy hần không hề phản ứng, vẫn uống rượu nhìn ra ngoài cửa sổ, dường như không nghe thấy hoặc là nghe không hiểu.

Bàng Dục gãi đầu, nghĩ thầm, nhận tin chậm đến vậy sao? Cả phủ Khai Phong ai không biết đại gia ta đã cải tà quy chính rất nhiều năm rồi?!

Thấy Bạch Ngọc Đường không trả lời, đối phương lại lần tới, nói tiếp: “Ai, phải chi ta có một tỷ tỷ xinh đẹp thì tốt rồi, chỉ cần ngủ cùng một nam nhân quyền thế là được rồi, cả họ đều được nhờ, a miêu a cầu gì đó cũng thành người trên vạn người.”

Mấy câu này thật sự quá khó nghe, thứ Bàng Dục không chịu được nhất là nghe người khác nói bậy sau lưng tỷ tỷ hần, không kịp suy nghĩ, nhảy dựng lên rống: “Éo lả kia, người nói gì đó?!”

Người nói quay đầu lại, quả thật là một nam nhân “éo lả”.

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn qua đó, hiểu thâm, nam nhân này không phải bị “éo lả”, mà là nữ nhân giả trang.

Bàn bên kia có hai người, một nam một nữ, đều còn rất trẻ.

Nam tử mặc trường sam đỏ tía, có vẻ rất nhã nhặn, nhưng Bạch Ngọc Đường nhìn ra, võ công người này không tệ, nhìn khí độ xem ra cũng rất có gia thế. Nữ nhi giả trai cũng không có vẻ phấn son, dung mạo cũng không tệ, có lẽ là gia tộc luyện võ.

“Người nói ai éo lả?” Nữ nhân đứng lên, thấp hơn Bàng Dục một đoạn dài.

Bàng Dục nhìn nhìn nàng ta, hớn hờ: “Ta nói này bí đao lùn, giọng của người cao hơn người người nhiều.”

Bạch Ngọc Đường thở dài, cô nương này thuộc dạng đáng người nhỏ nhắn, Bàng Dục lại rất cao, hai người đứng cạnh nhau gần như cô nương ta chỉ còn bằng một nửa Bàng Dục, rất thú vị.

“Người dám nói ta là bí đao?” Tính tình cô nương này cũng rất nóng nảy.

Bàng Dục vội phẩy tay: “A, không phải, người không phải bí đao, người làm sao được như bí đao chứ, người là bí đỏ, còn là quả bí đỏ cái.”

Bàng Dục vừa nói ra, người ăn cơm xung quanh đều cười to.

“Ta đánh chết người!” Cô nương kia đỏ mặt tía tai rút một sợi roi da trắng ra định quát Bàng Dục.

Bàng Dục tránh đông tránh tây, thời gian gần đây hắn cũng có luyện công phu, nhất thời cô nương thật không biết làm sao.

“Người... Người đứng yên đừng nhúc nhích!” Cô nương kia giậm chân.

Bàng Dục bĩu môi nhìn nàng ta: “Lý do gì mà ta đứng yên cho người đánh chứ? Người là bí đỏ chứ đâu phải ta!”

Cô nương kia nổi giận, đưa tay định rút đao.

“Linh Nhi, không được làm càn!”

Ngay lúc ấy, nam tử trẻ tuổi vẫn ngồi yên bên bàn đứng lên, quát bảo cô nương kia dừng lại, đi đến tạ lỗi với Bàng Dục: “Tiểu muội nhà ta thiếu quân thức, An Lạc Hầu, xin đừng tranh chấp với người kém hiểu biết.”

“Ha ha.” Bàng Dục gật đầu: “Nên quân thức nhiều một chút, hung hăng như vậy gả không ra đâu.”

Sắc mặt cô nương kia càng khó coi hơn.

Huynh trưởng nhà nàng ta cười ha ha đưa tay qua: “An Lạc Hầu nói rất đúng, đúng là nên quân thức.” Vừa nói vừa như thuận thể định vỗ vai Bàng Dục một cái.

Trước đây Bàng Dục từng bị Thất Thương Quyền Cách Không Chưởng đánh bị thương một lần, chỉ cần nhẹ nhàng vỗ một cái như thế, cũng đủ cho nội tạng trọng thương. Nếu không nhờ Công Tôn và Bạch Ngọc Đường, mạng nhỏ của hắn đã mất rồi. Hôm nay thấy dáng vẻ của hắn rất quen, mà cả luồng lực kia cũng rất giống.

Bàng Dục rung mình một cái, nghĩ thầm, không phải chứ... Nữa sao?!

Nhưng hắn muốn tránh cũng không kịp nữa rồi, đang nghĩ không biết Bạch Ngọc Đường có giúp mình không, đột nhiên có một bàn tay từ phía sau đưa lên nhẹ nhàng gạt tay nam tử một cái, trong nháy mắt đã triệt được nội lực đối phương.

Người đó cười nói với Bàng Dục: “An Lạc Hầu, còn chưa đến Khai Phong? Thái sư đang chờ ăn cơm kìa.”

Bàng Dục quay lại nhìn, liền thấy không phải người lạ, chính là Triển Chiêu, lập tức vui vẻ ra mặt, vừa nghe lời Triển Chiêu nói, vội từ biệt hắn chạy ra ngoài: “Oa, thiếu chút nữa quên mất.”

Nam tử kia thấy Triển Chiêu nhẹ nhàng triệt chiêu của mình, liền biết công phu người này không thấp, lại thấy được Cự Khuyết trong tay Triển Chiêu, thâm hiểu, vội nói: “Thì ra là Triển đại nhân, thất kính.”

Triển Chiêu hơi chấp tay: “Tiết tướng quân không cần khách khí.”

Nam tử sững sốt, cô nương kia cũng đi đến hỏi: “Sao người biết ca ca ta họ Tiết?”

Triển Chiêu chỉ chỉ mảnh ngọc bội nam nhân kia đeo trên hông: “Lệnh bài của Bắc Lộc quân, bên trên có một chữ Tiết, hẳn là tướng quân Tiết Ích Hành. Hơn nữa, người bình thường không dám chọc vào Bàng Dục.” Nói xong, chấp tay, “Tướng quân thân mang tuyệt kỹ nóng lòng cứu muội muội ta có thể hiểu, nhưng Khai Phong là hoàng thành, có vương pháp, mắng người không phạm pháp, đả thương người khác là phạm pháp, sau này tướng quân cố gắng quân tử động khẩu không động thủ.”

Bạch Ngọc Đường hơi nhếch môi, phảng phất nhìn thấy một con mèo đen lạnh lùng cảnh cáo một đám mèo hoang nơi khác đến: “Đây là địa bàn của ta, đứa nào gây rối đuổi ra ngoài!”

Triển Chiêu nói xong, liền đi đến ngồi xuống trước mặt Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường đưa tay rót rượu cho hắn.

Ngay khi ấy, tiểu nhị của Thái Bạch Cư đi lên nói: “Triển đại nhân, Bạch ngũ gia, nhả gian lầu ba trống rồi, có muốn đi lên không?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, cùng Triển Chiêu lên lầu.

Tiết Ích Hành cũng trả tiền, dẫn Tiết Ích Linh đi ra.

.

.

Tiết Ích Linh nhìn chăm chăm theo bóng lưng hai người lên lầu, chắc chắn hai tiếng: “Đại ca, đó chính là Triển Chiêu sao? Sao lại trẻ tuổi tuấn tú như vậy mà danh tiếng lại lớn như thế?”

Tiết Ích Hành gật đầu: “Triển Chiêu quả nhiên danh bất hư truyền, nhưng khi này muội cũng thật là, trêu chọc Bàng Dục thì thôi đi, sao lại chọc cả Bạch Ngọc Đường?”

Tiết Ích Linh thề lưỡi: “Muội nghe nói đạo pháp của hắc là đệ nhất thiên hạ, muốn xem thử hắc và huynh ai lợi hại hơn thôi! Hơn nữa, muội ghét loại nam nhân có dung mạo như vậy.”

“Ồ...” Tiết Ích Hành bật cười: “Bạch Ngọc Đường phong lưu thiên hạ, nữ nhân nào thấy hắc mà chẳng chảy nước miếng, muội lại không thích sao?”

“Hừ.” Tiết Ích Linh phản đối: “Muội không thích loại nam nhân đẹp đến mức yêu dị như vậy, Triển Chiêu lại rất tốt, còn thông minh. Ca, nhân vật như vậy ở lại Khai Phong thật đáng tiếc, chiêu dụ hắc vào quân doanh đi?”

Tiết Ích Hành bắt đầu nhìn muội muội nhà mình một cái: “Muội nhìn muội đi, nhớ kĩ, uội đến đây không phải để thích Triển Chiêu, là để muội thích hoàng thượng.”

“Muội chỉ hỏi chút thôi.” Tiết Ích Linh đỏ mặt oán trách: “Muội ghét nhất là loại nam nhân không biết võ công...”

“Nói vậy.” Sắc mặt Tiết Ích Hành hơi đổi.

“Được rồi được rồi, không nói nữa.” Tiết Ích Linh bĩu môi không mấy vui vẻ bỏ đi.

.

.

Trên lầu ba, Bạch Ngọc Đường đang ngồi bên cửa sổ uống trà, nhìn hai huynh muội kia đi xa, cười như không cười.

“Này.” Triển Chiêu cầm chén rượu qua, khó hiểu nhìn hắc: “Sao ngươi lại cười âm hiểm như thế?”

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại, nhìn nhìn Triển Chiêu một lúc, đột nhiên mở miệng: “Mất mang hoa đào, trêu hoa ghẹo nguyệt, mèo con ngày xuân quậy phá thật!”

“Khụ khụ.” Triển Chiêu sặc rượu, chỉ vào mũi hắc: “Ngươi tự nói ngươi sao!”

92. Q.4 - Chương 2: Khai Phong Thú Sự Đa [khai Phong Có Nhiều Chuyện Vui]

Trong nhả gian Thái Bạch Cư, Bạch Ngọc Đường gọi món chắt cả bàn ề ăn.

Hai người đã lâu không được thưởng thức tay nghề của đầu bếp ở Thái Bạch Cư rồi, lại thêm chạy vội suốt mấy ngày không ăn uống tử tế, đang đói sắp choáng váng, liền vừa bàn về tình hình Khai Phong gần đây, vừa bắt đầu ăn.

Tiểu nhị của Thái Bạch Cư mang thức ăn lên, tiểu nhị này tên Tiểu Lục, rất lanh lợi. Cha của Tiểu Lục vốn là một thợ săn, bị liên lụy vào một án mạng thiếu chút nữa mất mạng, may mà được Bao đại nhân minh oan cho, nhà bọn họ mới thoát được cảnh nhà mất người chết, cho nên hắc vẫn luôn biết ơn, cho nên rất tích cực giúp đỡ người của phủ Khai Phong.

Tiểu Lục luôn đặc biệt lưu ý đến chuyện xảy ra trong Khai Phong, đặc biệt là ở những nơi đầu phố cuối ngõ mà người trong phủ không biết được, như thế nếu bọn Triền Chiêu muốn hỏi chuyện gì, nói không chừng hẳn có thể giúp.

Hôm nay đưa rượu đến, Triền Chiêu liền hỏi hẳn: “Tiểu Lục, gần đây Khai Phong có chuyện gì mới không?”

“Có không ít chuyện đó Triền đại nhân, vừa có một vụ án liên quan đến mạng người, ngài có biết không?”

“Vậy sao?” Triền Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, Triền Chiêu vừa về Khai Phong, nghe nói rất nhiều chuyện nhưng duy độc chuyện vụ án liên quan mạng người là không nghe, hơi hiếu kì, kéo ghế qua bảo Tiểu Lục ngồi xuống, “Kể chi tiết.”

“Vâng.” Tiểu Lục gật đầu ngồi xuống, nói cho hai người: “Theo tiểu nhân biết vụ án này không được giao cho phủ Khai Phong xử lý?”

“Vì sao?” Triền Chiêu không hiểu, ở đâu ra đạo lý án mạng xảy ra trong Khai Phong lại không giao cho phủ Khai Phong xử lý?

“Vì là giang hồ báo thù, tiểu nhân đã đặc biệt đi nghe ngóng.” Tiểu Lục nói với hai người: “Nghe nói là đương gia La Thanh Sơn của tiêu cục Thanh Sơn vùng ngoại ô Khai Phong nhận một chuyển tiêu, nhận vào tay rồi mới biết là quỷ tiêu gì đó, thế là dẫn tới họa sát thân.”

“Quỷ tiêu...” Triền Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều nhú mày, mở tiêu cục, sợ nhất là quỷ tiêu.

Quỷ tiêu, chỉ là một cách nói hình tượng, giống như một chuyển tiêu được ma quỷ giao, nhận rồi thì tìm không thấy người hay điểm đến. Mà trong rương lại là những thứ khó lường hoặc nguy hiểm đến mạng người gì đó. Tiêu cục giữ lại sẽ dẫn đến họa sát thân, vứt đi thì phải đền mạng, thậm chí nhìn một cái cũng sẽ mất đầu, loại tiêu này, được gọi là quỷ tiêu.

Thông thường kẻ đến giao quỷ tiêu, bản thân đều có thù oán với tiêu cục, tương đương cũng có bản lĩnh... Dù sao thì, trong tiêu cục cao thủ như mây, muốn dễ dàng giết hết cả nhà người ta không phải chuyện dễ dàng.

“Sau đó, La Thanh Sơn đột tử, người giết hẳn đến không dấu đi không vết. Phu nhân nằm ngủ cùng một giường với hắn, sáng hôm sau đầu của tướng công đã lăn xuống đất, vị phu nhân bị dọa chết ngay lúc đó. Nghe nói kẻ đó còn dùng máu viết năm chữ “lấy máu trả nợ máu” trên tường phòng La Thanh Sơn. Gia nhân trong tiêu cục và tiêu sư thấy đương gia đã chết, liền lục soát hết tiền vàng trong nhà giải tán ngay lập tức, bỏ một nha đầu mười ba tuổi lại, là khuê nữ của La Thanh Sơn.”

Triền Chiêu nhin không được nhú mày: “Đám trưởng bối đó thật sự quá tệ!”

“Đúng vậy, sau đó nha đầu đó được Thiết trưởng môn Lục Thiết Tâm cứu mang, La Thanh Sơn sinh tiền dường như là bằng hữu tốt với Lục trưởng môn.” Tiểu Lục nghe ngóng rất chi tiết, kể lại cũng rất rõ ràng rành mạch.

Bạch Ngọc Đường lắc nhẹ đầu, “La Thanh Sơn là người thành thật, sao lại gặp phải mối họa thế này?”

“Đây cũng không hoàn toàn giống giang hồ báo thù, giống trả thù riêng hơn, sao lại không báo quan?” Triền Chiêu nghĩ không thông, nếu để Bao đại nhân biết chuyện này, chắc chắn sẽ điều tra tận gốc.

“Lục trưởng môn không muốn báo quan, nói là oan oan tương báo đến khi nào mới dứt, cứ dừng lại ở đây thôi.” Tiểu Lục nhún vai: “Lục trưởng môn có thân phận thế nào chứ, mọi người đều biết hắn lợi hại, cho nên nếu hắn đã lên tiếng, hơn nữa thì thế cũng đã bị hỏa táng rồi...”

“Cái gì?” Triền Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều sửng sốt: “Hỏa táng rồi?”

Người giang hồ có quy tắc của giang hồ, cái gọi là lấy máu trả nợ máu, nếu thật sự bị hại chết, phải giữ thi thể lại, đến khi đồng môn hoặc bằng hữu giúp tìm được hung thủ, dùng máu bái tế trước thi thể, mới có thể hỏa táng hoặc hạ táng. Ý của Lục Thiết Tâm là... Chẳng lẽ cả thù cũng không báo?

Đối với người giang hồ mà nói, thù oán còn rộng hơn cả trời, đặc biệt là mối thù giết người thân, với thực lực của Lục Thiết Tâm, không lý nào không báo thù! Chẳng lẽ là có ẩn tình gì?

“Dù sao thì cũng có rất ít người biết chuyện này, có thể người giang hồ có lý do không tiện nói.” Tiểu Lục vừa nói vừa cười hì hì, “Những chuyện giết người phóng hỏa khác thì không có, nhưng có vài hoa khôi mới xuất hiện, còn có một cầm quán mới mở, ai nha, vị cầm cơ đó, Lạc Hâm phu nhân thật sự là đại mỹ nhân!”

Triển Chiêu nghe đến đây, đá đá mày với Bạch Ngọc Đường, đại mỹ nhân sao? Chuột phong lưu có quen biết không vậy?

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười nhìn Triển Chiêu, lại nói, hẳn tinh thông cầm kì thi họa, tuy chẳng khi nào tham gia cầm hội, nhưng có quan hệ không tệ với các cầm cơ nổi tiếng trên giang hồ. Nhưng Lạc Hâm phu nhân gì đó, chưa từng nghe qua, còn ở ngay trong cầm quán tại Khai Phong, hẳn là được người có thực lực đỡ đầu.

.

.

Hai người ăn xong, Triển Chiêu liền híp mắt nhìn Bạch Ngọc Đường trả tiền, Bạch Ngọc Đường còn không buồn không giận mà chọc ghẹo hắn: “Người không cho ta ăn cơm nhuỷen sao? Sao vẫn là ta trả tiền?”

Triển Chiêu vỗ vai hắn: “Ta mời, người trả tiền.”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, đường đường là Triển Chiêu Triển đại hiệp, mà lại đi lưu manh hắn thế này.

Ăn uống no đủ rồi, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng đi loanh quanh khắp nơi.

Một năm không về, rất nhiều cửa hàng lạ, phải thăm thú một chút.

Khi hai người đi qua một con ngõ, chợt thấy một hàng người xếp dài ra đến tận đầu ngõ, người này tranh người kia không biết muốn mua thứ gì.

Triển Chiêu túm một hán tử trung niên lại hỏi: “Vị đại ca này, các vị xếp hàng mua thứ gì vậy?”

“Ô.” Đại hán đó thấy Triển Chiêu thì rất là vui: “Triển đại nhân về rồi? Bọn ta xếp hàng mua cổ vịt.”

“Cổ vịt?” Triển Chiêu mỉm cười: “Cổ vịt của nhà nào mà nhiều người đến mua như vậy?”

“Là cửa hàng của một trù nương nổi tiếng mới đến từ Thục Trung, làm cổ vịt vừa ngon vừa cay!” Đại hán kia khen không ngớt miệng: “Nương tử nhà ta ăn một lần rồi không ngưng được nữa, cho nên lại đến mua thêm cho nương tử.”

Lúc ấy, bên cạnh có người đã mua được một túi đầy đi ra, là hỏa kế của một tiệm thuốc, rất quen thuộc với Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu.

Thấy Triển Chiêu hỏi thăm, liền đưa lên: “Triển đại nhân, thử một chút!”

Triển Chiêu xấu hổ, Bạch Ngọc Đường thì đưa tay nhéo một mảnh nhỏ ra thử, bình tĩnh gặt đầu với Triển Chiêu: “Được, không tệ.”

Triển Chiêu kinh ngạc nhìn Bạch Ngọc Đường, tên này trước nay kén ăn, muốn hắn nói không tệ cũng không phải dễ, thế là thử một chút... Chỉ có điều vừa bỏ vào miệng cắn một cái.

“Ừm...”

Triển Chiêu há mồm quạt gió: “Cay quá!”

Mọi người xung quanh thấy Triển Chiêu bị cay tới đỏ bừng mặt đều hơn hớn: “Triển đại nhân, món cổ vịt này siêu cay, ngài không ăn cay được thì đừng thử nha.” Vừa nói vừa chỉ vào biển hiệu mới được treo lên bên cạnh.

Triển Chiêu ngửa mặt nhìn, trên biển hiệu viết rõ mấy chữ: cổ vịt cay chết mèo.

“Khụ khụ...” Bạch Ngọc Đường nhin không được phải ho.

Triển Chiêu đã cay còn thêm tức, ba bước thành hai chạy đến gian trà lạnh uống trà giải cay, trong lòng vẫn đang oán thâm, các hương thân phụ lão đó thật quá đáng, liên hợp lại trêu hắn.

Bạch Ngọc Đường sung sướng đi qua, cũng gọi một chén trà lạnh thông cổ, vị cay này vừa mạnh vừa nồng, thật lạ là có nhiều người thích đến thế, có lẽ đều là người nghiện cay. Triển Chiêu không biết ăn cay, cá hấp hấp thật chín còn ăn được, món cổ vịt cay xé này... Còn không cay chết mèo sao.

“Ha ha...” Lưỡi Triển Chiêu hơi tê, ú ớ ó ới: “Sao lại cay đến vậy, lại nhiều người thích như thế.”

Đang nói, chợt thấy trên con đường nhỏ trước mặt, một cỗ kiệu được khiêng qua. Chỉ là một cỗ kiệu bình thường, bốn người khiêng... Thật ra vốn không có gì, nhưng hai người đi cạnh cỗ kiệu, thu hút chú ý của Triển Chiêu.

“Ừm?” Triển Chiêu sờ cằm đứng tại chỗ mắt nhìn phía trước ngẩn người.

“Làm sao vậy?” Bạch Ngọc Đường nhìn hắn.

“Có lẽ nhìn lầm rồi... Không phải đâu.” Triển Chiêu vừa nói vừa đi tới, đến trước con đường kia, vừa khéo nhìn thấy cỗ kiệu kia rẽ vào con đường lớn đối diện, hai người đi bên cạnh lại bị hắn nhìn thấy, lần này thấy rất rõ, Triển Chiêu khó hiểu nhíu mày.

“Này.” Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu ngơ ngơ ngẩn ngẩn, liền đưa tay búng một cái trước mặt hắn: “Người làm sao vậy? Thấy quỷ rồi sao?”

Triển Chiêu chỉ phía trước: “Chiếc kiệu khi nãy...” Vừa nói vừa kéo Bạch Ngọc Đường đuổi theo.

“Chiếc kiệu ấy làm sao?”

“Hai người đi bên cạnh ta có biết, một là thiếp thân thị vệ của hoàng thượng, cao thủ đại nội Hạ Cao, một là tiểu thái giám Tiểu Đậu Tử vẫn luôn theo hầu hắn.” Triển Chiêu đi ra khỏi con ngõ, lại thấy cỗ kiệu kia rẽ vào một ngõ khác, dừng lại trước một căn nhà trang trí rất tinh xảo.

Trong sân dường như có rất nhiều đại thụ, phía tây là một tòa lầu nhỏ ba tầng, cực kì thanh nhã.

“Vị trí của toà lầu đó không tệ.” Bạch Ngọc Đường mở miệng: “Cửa chính hắn là đối diện hồ nước, Triệu Trinh một mình đến đây làm gì? Lại chỉ dẫn theo vài người như thế.”

Khóe miệng Triển Chiêu giật giật nhìn Bạch Ngọc Đường: “Sao người lại gọi thẳng tên hắn như thế.”

Bạch Ngọc Đường nhún vai: “Thì thế nào, dù sao hắn cũng không nghe được.”

Triển Chiêu nhìn trời, đi tới trước con ngõ hỏi một lão nhân bán bánh bao đối diện đó: “Đại gia gia, tòa tiểu lầu đó là nơi nào?”

Lão nhân thấy là Triển Chiêu, liền vui vẻ nói: “Triển đại nhân ngài không biết sao? Nơi đó là Lạc Hâm Các, vừa mở mấy tháng trước. Là cấm các của Lạc Hâm phu nhân, phía trước là cấm nghệ quán, mở cửa thu đệ tử, có điều chỉ thu nữ đệ tử.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, thâm khó hiểu. Trong chiếc kiệu đó là Triệu Trinh sao? Triệu Trinh đến cấm các làm gì? Mua đàn hay nghe đàn? Len lén lên tới nhìn vào trong.

.

.

Cửa nhỏ phía sau hé mở, quả nhiên... Tiểu Đậu Tử vén màn kiệu lên, Triệu Trinh mặc thường phục bước ra, đi vào trong.

Triển Chiêu lại bắt đầu hiếu kì, cùng Bạch Ngọc Đường sang trà lâu bên cạnh tìm một chỗ ngồi xuống, nhìn chằm chằm vào cấm các.

Trong trà lâu là nơi tốt nhất để nghe ngóng mọi chuyện. Không cần phải hỏi, đám người bát quái đó tán gẫu với nhau sẽ tự nói cho người biết, chuyện được nói nhiều nhất, đương nhiên là những chuyện oanh động nhất trong Khai Phong thời điểm đó.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường uống hết mấy chén trà, phát hiện chuyện người trong quán trà nói nhiều nhất là cấm các, Thúc Ngọc, cổ vịt.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều thấy buồn cười, có thể thấy được người ở Khai Phong gần đây nhàn rỗi thế nào!

Hai người ngồi quán trà một lát mà đã đến chiều, qua hai canh giờ trời đã sắp tối rồi, Triệu Trinh vẫn không ra, Triển Chiêu đã hơi sốt ruột, Bạch Ngọc Đường thì ngồi không nổi nữa rồi: “Miêu Nhi, ngồi một, nếu người lo lắng, chúng ta vào xem.”

Triển Chiêu nhăn chặt mày: “Vậy không được, ta vừa mới về còn chưa gặp Bao đại nhân, ngộ nhờ lỗi mẫn gây họa thì không được.”

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu như thế, giống hệt những khi chuẩn bị gây họa.

Lắc lắc đầu nhìn vào trong, chợt cửa sau tiểu viện hé mở, vài người đi ra.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vội nhìn thật kĩ.

Đầu tiên là Hạ Cao và Tiểu Đậu Tử đi ra, Tiểu Đậu Tử đi vén màn kiệu, Hạ Cao đứng ở đầu ngõ canh gác.

Không lâu sau, Triệu Trinh cũng đi ra, phía sau hần còn có một nữ nhân theo tiễn. Dù cách xa như vậy, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vẫn mở to mắt, tán thán, đại mỹ nhân!

Cử chỉ nữ nhân kia rất đoan trang, có phần mảnh mai yếu điệu, tiễn Triệu Trinh ra, hành lễ với hần, Triệu Trinh có vẻ như không nỡ đi, nắm tay nói lời từ biệt với nàng ta xong mới lên kiệu. Kiệu đi, hần còn vén màn lên nhìn lại.

Nữ nhân kia dường như cũng không nỡ chia ly, đứng cạnh tường vẫy tay cáo biệt.

“Ha...” Bạch Ngọc Đường đột nhiên lại cười, “Khụ khụ.”

Triển Chiêu cũng hoàn hồn lại, hai người nhìn nhau một cái, ý thức được, bắt trúng “gian tình” của Triệu Trinh rồi!

.

.

Ra khỏi quán trà, Triển Chiêu bực bội không vui bỏ về.

“Làm sao vậy?” Bạch Ngọc Đường thấy tâm trạng hần không tốt, liền vỗ vỗ: “Cũng không có gì, có lẽ là đến nghe đàn.”

“Nghe đàn cũng phải nắm tay sao?” Triển Chiêu bất mãn: “Bàng Phi vừa sinh hạ tiểu bảo bảo, không phải nói Triệu Trinh rất yêu thương hài tử sao? Hài tử vừa đủ tháng là ra ngoài lêu lổng?”

Bạch Ngọc Đường bật cười: “Người cũng gọi thẳng tên hần rồi?”

Triển Chiêu bất mãn, hần vốn luôn cam tâm tình nguyện ở lại Khai Phong giúp Bao đại nhân phá án, nguyên nhân rất quan trọng là hần cảm thấy Triệu Trinh là một quân vương nhân đức, còn là một vị quân tử có tình có nghĩa, chuyện hôm nay khiến hần cực kì thất vọng. Nếu không phải không nỡ bỏ Bao đại nhân và các huynh đệ ở phủ Khai Phong lại, hần nhất định đã phẫn nộ bỏ đi, ai lại muốn phục vụ ột hoàng đế háo sắc trên hoa ghẹo nguyệt có đèn quên trăng chứ? Nghe đàn mà nghe trọn buổi chiều, thật rảnh rỗi quá, Bao đại nhân còn đang vất vả vì Thước Ngọc đại hội kia.

Bạch Ngọc Đường thấy hình như Triển Chiêu chui vào sừng trâu rồi, liền nói: “Nói không chừng chúng ta hiểu lầm rồi, Triệu Trinh đến có việc...” Nói đến đây cũng tự cảm thấy có chút mất tự tin.

Triển Chiêu híp mắt liếc hần đây về bội phục.

Bạch Ngọc Đường cũng thấy câu này không được vững, lắc lắc đầu: “Đế vương vốn đa tình mà, hần là hoàng đế, hậu cung ba nghìn mỹ nhân cũng không phải không đúng, bỏ đi.”

Triển Chiêu thở dài một hơi, cúi đầu bực bội bỏ đi.

Đưa mắt nhìn, hai người đã đến trước cửa phủ Khai Phong, vừa qua cửa đã thấy náo nhiệt, hạ nhân tới tới lui lui bận rộn.

Triển Chiêu hơi buồn cười, nắm một tiểu gia đình đang chạy đến trừ phòng lại, hỏi hần: “Ai, đang làm gì vậy?”

“Đại nhân bảo quét dọn.”

“Không cần đâu.” Triển Chiêu vui vẻ: “Đều là người trong nhà, cần gì phải đặc biệt quét dọn.”

Gia đình kia hơi không hiểu: “Người trong nhà? Tiết tướng quân và Bao đại nhân là thân thích?”

Lần này đến Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ngẩn người: “Tiết tướng quân?”

“Đúng vậy, mấy ngày này Bắc Lộc đại tướng quân về cung bẩm báo tình hình với hoàng thượng, còn tham gia Thúc Ngọc đại hội, vốn dĩ hoàng thượng bảo hần ở lại dịch quán Kim Đình, nhưng hần muốn ở lại phủ Khai Phong.”

Triển Chiêu há hốc mồm, không hiểu: “Vì sao?”

“Dường như Tiết tướng quân muốn học tập từ Bao đại nhân, hiện tại đang uống trà với đại nhân và thái sư trong thư phòng.” Gia đình nói xong vội vàng chạy đi, nói còn đang bận.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cực kì khó hiểu, Tiết Ích Hành chẳng phải là người vừa gặp lúc trưa sao? Ở lại phủ Khai Phong làm gì?

Triển Chiêu muốn đến thư phòng, Bạch Ngọc Đường không muốn theo, liền nói: “Ta về trước, người muốn uống rượu thì đến tìm ta.”

“Sao! Không phải người nói ở lại trong phủ sao?” Triển Chiêu phồng mặt túm tay Bạch Ngọc Đường lại, muốn đi? Không dễ vậy đâu!

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười, “Ở lại Khai Phong? Khai Phong của người chỉ có một khu biệt viện, một gian phòng cho khách, bây giờ có khách đến rồi ta ở đâu?”

“Ở chỗ ta!” Triển Chiêu đáp cực kì hùng hồn: “Người mời ta ăn ta mời người nghỉ.”

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ: “Được rồi, vậy ta đi lấy đồ.”

“Được.” Triển Chiêu gật đầu, thấy Bạch Ngọc Đường đi ra ngoài, đứng phía sau vẫy tay: “Đi đường cẩn thận, ta đi lâu như vậy rồi, hiện tại lại đang là mùa xuân, cẩn thận không được để mèo hoang tha đi.”

Bạch Ngọc Đường cười bất đắc dĩ, ngày thường Triển Chiêu rất nghiêm túc, trước mặt mình lại cực kì không đúng đắn, gần đây lại chuyển nặng, cả ngày hờn ha hờn hở.

.

.

Bạch Ngọc Đường đi rồi, Triển Chiêu vừa tính toán xem đến canh nào mới chuyển xong đồ đạc vừa thông thả đi tới.

Dù sao cũng ở lại phủ Khai Phong, không thể không gặp mặt, hần đành phải chạy tới thư phòng một chuyến.

Người trong thư phòng đang vui vẻ nói cười, Triển Chiêu tới cửa nhìn vào trong, bị Bao Chứng nhìn một cái.

Thật ra từ sớm Bao Chứng đã nhận được tin tức Triển Chiêu về rồi, sống chung một chỗ nhiều năm lại cùng vào sinh ra tử không ít lần, cảm tình thâm hậu. Bao Chứng xem Triển Chiêu như nhi tử thân sinh, chuyện chưa làm xong đã vội vàng chạy về, mong ngóng chờ hần từ giữa trưa đến hiện tại. Chỉ là nghe nói Triển Chiêu đã ra ngoài rồi, Bao Chứng cũng sốt ruột, hài tử này nhiều năm như vậy rồi mà vẫn không bỏ được tập tính giang hồ, không chịu ở yên không phủ nha, cứ thích chạy ra ngoài. Vừa nghe Bàng Cát nói Bạch Ngọc Đường cũng đến rồi, Bao Chứng thâm hiểu, khó trách sao không về, bị người ta dụ dỗ đi rồi!

Đang trò chuyện với Tiết Ích Hành, chợt thấy có bóng người lác lác ngoài cửa, Bao Chứng vội đưa tay vẫy: “Triển hộ vệ.”

Trước đành phải vào phòng, hành lễ với mọi người, sau đó thấy được Tiết Ích Hành dẫn theo muội muội Tiết Ích Linh đang đứng một bên. Tiết Ích Linh đã đổi sang y phục nữ, hai mắt to nhìn chăm chăm Triển Chiêu chớp chớp chớp.

Bao Chứng kéo Triển Chiêu lại gần giới thiệu với Tiết Ích Hành, Tiết Ích Hành rất khách khí, hai người rất ăn ý không nhắc đến chuyện xảy ra trong tù lâu khi này, xem như đây là lần đầu gặp mặt.

“Bạch thiếu hiệp không về với người sao?” Bao Chứng hỏi câu này làm Triển Chiêu bỗng dưng đỏ mặt, cứ như nói Bạch thiếu hiệp là tiểu nương tử nhà mình, còn về cùng mình.

“À, hần đến Bạch phủ dọn hành lý, đến trễ một chút.” Triển Chiêu trả lời.

“Bạch thiếu hiệp cũng ở lại trong phủ Khai Phong?” Tiết Ích Hành hiếu kì: “Ta nghe nói hần rất ghét người của quan phủ.”

“À, hần ghét.” Bàng Cát ngồi một bên cười cười: “Chỉ có điều không ghét phủ Khai Phong, là huynh đệ tốt với Triển hộ vệ.”

Triển Chiêu cười khan mấy tiếng, tâm trạng Bàng Cát có vẻ lạ, Bàng Dục vừa đến, có lẽ đã kể chuyện ở Thái Bạch Cư cho hần nghe rồi, Bàng Cát lại biết Tiết Ích Hành có ý muốn đưa muội muội đến chung tướng công với khuê nữ của mình, đương nhiên sắc mặt không thể tốt được.

“Vương gia và Công Tôn tiên sinh không về sao?” Bao Chứng có phần nhớ mọi người, đặc biệt là những khi có hai tiểu hài nhi Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử bên cạnh, khung cảnh rất náo nhiệt.

“À, bọn họ có lẽ vài ngày nữa sẽ đến.” Triển Chiêu trả lời, trong lòng lại chắc chắn, Tiểu Tứ Tử còn chưa tác hợp được hần và Bạch Ngọc Đường, hần sẽ không dễ dàng từ bỏ như vậy.

“Nếu có thể được gặp Cửu vương gia, ta thật sự đã thỏa nguyện.” Tiết Ích Hành bùi ngùi xúc động.

Triển Chiêu đứng cạnh Bao Chứng, không hiểu sao lại cảm giác sau cổ nổi da gà, đưa tay sờ sờ, ngẩng đầu... Tiết Ích Linh kia sao cứ nhìn mình chăm chăm, làm cả người không được tự nhiên.

Lại qua một lúc, Bàng Cát nói thấy hơi mệt, cho nên cáo biệt mọi người về phòng.

Tiết Ích Hành cũng muốn dẫn muội muội về biệt viện, Tiết Ích Linh lại nói muốn tham quan phòng của Triển Chiêu, vừa nói ra đã bị Tiết Ích Hành quát mắng một trận, sau đó tạ lỗi với Triển Chiêu nói muội muội nhà mình từ nhỏ lớn lên trong quân doanh, hăm mộ các nhân vật giang hồ, chẳng có gì giống một cô nương.

Triển Chiêu đương nhiên bảo không sao, Bao Chứng từ lâu đã luyện được pháp nhãn, nhìn một cái là biết cô nương này có tình ý với Triển Chiêu, âm thầm lắc đầu, chỉ tiếc, lạc hoa hữu ý lưu thủy vô tình. [hoa rơi cổ ý nước chảy vô tình]

.

.

Đợi mọi người đi rồi, Bao Chứng kéo Triển Chiêu lại quan sát tỉ mỉ, gật đầu: “Được, không gầy.”

Trong lòng Triển Chiêu thâm ám áp, chuyện thất vọng gặp phải hôm nay đã vụt ra sau đầu rồi.

Sau đó, Bao Chứng hỏi Triển Chiêu hành trình lần này thế này, trước nay Triển Chiêu không kiêng dè gì với Bao Chứng, tin tưởng như phụ mẫu, kể hết mọi chuyện xảy ra lần này.

Bao Chứng nhú mày: “Liên quan đến rất nhiều người.”

Triển Chiêu cũng gật đầu, nói Bao Chứng không cần lo lắng, hần xử lý được.

Sau đó hai người lại nói đến việc chuẩn bị cho Thúc Ngọc đại hội, nói nói, nói đến chuyện gần đây thân thể hoàng thượng có vẻ không tốt. Bao Chứng rất lo lắng, mấy ngày này tinh thần Triệu Trinh không tốt, cho nên ngày nào cũng ngủ hết một buổi chiều. Hoàng thái hậu rất lo lắng, nói chờ Công Tôn tiên sinh về rồi nhất định phải để hần bắt mạch cho hoàng thượng.

Triển Chiêu vừa nghe đã biết là chuyện gì rồi, hay thật, Triệu Trinh giả bệnh ra ngoài gặp tình nhân, chuyện này có nên nói với Bao đại nhân không?

Đang do dự, chợt bên ngoài có người bấm báo, nói có Bát vương gia dẫn theo Gia Cát tướng quân đến.

Triển Chiêu đoán bị Gia Cát tướng quân này có lẽ là vị thân thích trong nhà Sài vương phi, đại tướng quân trung bộ Gia Cát Cẩn Huy.

Bao Chứng dẫn Triển Chiêu đi tiếp.

.

.

Bạch Ngọc Đường xách tay nải vừa đến phủ Khai Phong đã thấy cả đoàn nhân mã trước cửa, lắc lắc đầu, dứt khoát nhảy tường vào biệt viện của Triển Chiêu, vào phòng của Triển Chiêu sắp xếp đồ đạc.

Đang sắp xếp, chợt ngoài cửa có tiếng bước chân khe khẽ.

Bạch Ngọc Đường hơi sửng sốt, thanh âm này lén lén lút lút, hạ nhân trong phủ Khai Phong không phải đa số không phải nha dịch thì là binh lính, tương đối thô lỗ, cả tiểu nha đầu cũng đi hùng hổ lép bẹp, ai lại dè dặt như thế?

Nhét tay nải xuống dưới tấm nệm của Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường lách người nấp ra sau tấm bình phong, nghe động tĩnh bên ngoài.

Không bao lâu, cửa phòng bị đẩy nhẹ, có người thò đầu vào nhìn.

Bạch Ngọc Đường nhìn ra từ khe hở của tấm bình phong, phát hiện chính là nữ nhân giả nam trưa nay đã gặp, Tiết Ích Linh.

Thấy trong phòng không có ai, Tiết Ích Linh yên tâm bước vào, đi vài vòng trong phòng, lại tới ngồi lên giường của Triển Chiêu, sau đó cầm những vật bày trí trên bàn lên ngắm nghía.

Bạch Ngọc Đường trong chỗ tối lắc đầu.

Tiết Ích Linh đang bưng cái ấm trà chén trà thường ngày Triển Chiêu hay dùng, đột nhiên bên ngoài có tiếng bước chân dồn dập, nàng ta hoảng hốt, còn chưa kịp phản ứng cửa đã mở ra rồi.

Người vào không lạ, là Bàn Dục đang ôm một vò rượu.

Bàn Dục đã hẹn cùng uống rượu với Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, trước đây cha hắn đã nói, bảo hắn đừng mãi lêu lổng với đám hồ bằng cầu hữu, thường xuyên học theo những nhân vật xuất chúng, mở mang kiến thức.

Bàn Dục vừa về tìm một bình rượu ngon rồi quay lại phủ Khai Phong.

Triển Chiêu ở phía trước bận rộn không phân thân được, liền nói với hắn có lẽ Bạch Ngọc Đường đã đến rồi, ở trong phòng mình, bảo hắn đến tìm Bạch Ngọc Đường uống rượu.

Bàn Dục kích động chạy tới. Thấy trong phòng có thấp đèn liền xông vào, đẩy cửa ra hô: “Bạch huynh!” Bàn Dục sưng người... Trong phòng có một nha đầu.

Bàn Dục mượn ánh lửa nhìn kĩ, đột nhiên vỗ đùi: “Ai da, sao lại là người?”

Mặt Tiết Ích Linh đỏ bừng, chỉ vào Bàn Dục: “Người... Người vào đây làm gì?”

Bàn Dục kinh hoảng, nghĩ thầm chẳng lẽ đi nhầm đường xông vào khuê phòng cô nương người ta rồi? Tình gian lý không ngay, cha hắn còn không đánh gãy chân hắn sao?

Lùi lại vài bước nhìn nhìn, sân, bài trí trong phòng, không sai! Đây là biệt viện của Triển Chiêu.

Bàn Dục không ngốc, rất khôn khéo, âm mưu đầy bụng.

Hắn thấy sắc mặt Tiết Ích Linh quái dị, đảo mắt một cái là hiểu có chuyện gì, chỉ vào nàng ta ồn ào: “A!”

“Người nhỏ giọng một chút!” Tiết Ích Linh xấu hổ đến mức ước gì tìm được cái lỗ chui xuống, nàng ta cứ nghĩ mọi người đã đến tiền sảnh tiếp khách rồi, không ngờ giữa đường tên quý đáng ghét Bàng Dục lại xuất hiện.

“Ha ha.” Bàng Dục cười xấu xa nhìn Tiết Ích Linh: “Nha đầu lẳng lơ nhà người, len lén chạy vào phòng Triển huynh làm gì? À... Ta biết rồi, mùa xuân đến rồi mà!”

“Người...” Tiết Ích Linh sốt ruột giậm chân: “Người nói xằng gì vậy?!”

Bạch Ngọc Đường sau bình phong khoanh tay nghe, cảm thấy sao về Khai Phong rồi lại ảm ỉ quá?

Bàng Dục bỏ bình rượu xuống, phẩy phẩy tay với Tiết Ích Linh: “Ta khuyên người, nhân lúc còn sớm mau từ bỏ đi, Triển huynh đã có người trong lòng rồi.”

Tiết Ích Linh ngẩn người, cả Bạch Ngọc Đường sau bình phong cũng ngẩn người.

“Cái gì?” Tiết Ích Linh lần đầu nghe thấy, liền hỏi: “Người trong lòng hắn là ai?”

Bàng Dục đánh giá, nha đầu này vừa hung vừa man còn thiếu tầm nhìn, rất thú vị, liền nói: “Người trong lòng hắn đẹp hơn người, tài giỏi hơn người, giàu có hơn người, võ công càng bỏ người xa mấy con đường.”

Bạch Ngọc Đường sau bình phong đỡ trán... Nghĩ thầm, phủ Khai Phong ngoại trừ Triển Chiêu ra còn được mấy tên hồ đồ như thế?

“Người nói bậy!” Tiết Ích Linh giậm chân mắng: “Tiểu Bàng Giải nhà người, miệng chó không mọc được ngà voi!”

“Ô?” Bàng Cát cười: “Người mắng ta sao, được! Vậy để ta hô lên, để mọi người đến xem người đang làm gì!”

“Không được hô!” Tiết Ích Linh giận dữ giậm chân liên tục, nếu để người khác biết chuyện này, sau này truyền ra ngoài nàng ta sẽ bị chê cười đến chết.

“Vậy người còn dám mắng ta?” Bàng Dục khoanh tay đùa nàng ta: “Gọi tiếng Bàng đại ca nghe thử xem.”

Bạch Ngọc Đường xoa mày, tình trạng hiện tại là, mình ở trong phòng Triển Chiêu, nghe Bàng Dục chọc ghẹo một cô nương, chuyện gì thế này? Đang nghĩ, chợt cảm giác có gì đó kéo kéo tay áo mình, đưa mắt nhìn, trên bồn hoa cạnh tay mình có một con mèo hoa nhỏ đang ngồi, cắn tay áo hắn lắc đuôi.

Bạch Ngọc Đường bế con mèo lên, đưa ngón tay ra nghịch nó, mèo hoa nhỏ cọ cọ hắn, meo một tiếng.

Hai người trong phòng bị tiếng meo này làm giật mình, Tiết Ích Linh liền nói phải đi, Bàng Dục không cho, bắt nàng ta sau này không được mắng mình, phải gọi là Bàng đại ca.

Đang giằng co, chợt bên ngoài có tiếng người truyền tới.

Triển Chiêu ôm một tấm chăn đi phía trước, Bạch Ngọc Đường ngủ rất kén, Triển Chiêu chuẩn bị chăn nệm mới cho hắn.

Một nơi khác, Bao Chứng Bát vương gia dường như có chuyện cần thảo luận, bảo đám người trẻ tuổi tự đi uống rượu.

Triển Chiêu liền đưa Gia Cát Cẩn Huy và Tiết Ích Hành đến hậu viện uống rượu của Bàng Dục, nghĩ để mọi người làm quen một chút cũng tốt. Ba người vừa đến cửa phòng Triển Chiêu đã Bàng Dục và Tiết Ích Linh có mặt bên trong, mặt Tiết Ích Linh đỏ bừng, Bàng Dục thì như đang xem kịch hay.

Tiết Ích Hành cảm giác một dòng máu xông thẳng lên não, không cần hỏi muội muội nhà mình đến đây làm gì? Đoán thôi cũng trúng, còn bị Bàng Dục bắt gặp, thế này chẳng phải là bảo người khác cho rụng răng luôn đi sao.

Tiết Ích Linh chỉ muốn tìm khe nứt nào đó để chui vào, cúi đầu không nói gì.

Về phương diện này Triển Chiêu vốn trì độn, không hiểu gì cả, con chuột trắng kia chạy đâu rồi?

“Linh Nhi, muội đến đây làm gì?” Tiết Ích Hành đen mặt hỏi.

“Muội...” Tiết Ích Linh nhăn nhó mặt mày, đột nhiên Bàng Dục nói: “À, ta đi qua cửa viện thấy Tiết cô nương đang tham quan phủ Khai Phong. Đột nhiên thấy một bóng người ‘vụt’ qua, chúng ta nghĩ là thích khách, cho nên đuổi đến, thích khách đó chạy vào phòng của Triển huynh, chúng ta vào tìm!”

Tiết Ích Hành thở phào, Bàng Dục rất ý tứ, phản ứng cũng nhanh.

Tiết Ích Linh liếc nhìn Bàng Dục một cái, sắc mặt rất phức tạp.

“Thích khách...” Triển Chiêu không hiểu.

Chợt Gia Cát Cẩn Huy vẫn đứng xem náo nhiệt phía sau mở miệng: “Là vị sau bình phong sao?”

Tiết Ích Linh và Bàng Dục đều kinh hoảng, trong phòng còn người khác sao?

Một lát sau, Bạch Ngọc Đường đi từ sau bình phong ra, mặt không đổi sắc mà xách con mèo nhỏ lên nói với Triển Chiêu: “Thủ phạm là nó!”

“Meo” một cái, mèo nhỏ đáng thương nhìn mọi người, đáng vẻ cực kì vô tội.

.

93. Q.4 - Chương 3: Cao Thủ Vân Tập [cao Thủ Tụ Hạp]

Con mèo trong tay Bạch Ngọc Đường, tên là Tiểu Hồ, do Triệu Hồ nuôi, vốn hắn nuôi một con mèo lớn, tên Đại Hồ, sau đó mèo lớn sinh ra mèo con, mấy con khác đều bị các nhà xung quanh giành về nuôi bắt chuột cả rồi, chỉ còn lại một mình Tiểu Hồ đáng yêu nhất, Triệu Hồ giữ lại trong phủ. Đại Hồ mỗi ngày còn biết ra ngoài phơi nắng, Tiểu Hồ thì chạy lung tung trong phòng, hôm nay bị Bạch Ngọc Đường bắt làm dê thế mạng.

Triển Chiêu bội phục nhìn Bàng Dục: “Ý của An Lạc Hầu là, con mèo nhỏ bay từ mái nhà qua, sau đó người và Tiết tiểu thư nghĩ là thích khách, thế là đuổi đến phòng của ta?”

Mặt Tiết Ích Linh thoạt đỏ thoạt trắng.

Bàng Dục thì gật đầu rất nghiêm túc, nếu so về độ dày của da mặt, hắn xếp hàng đệ nhất đệ nhị.

“À...” Triển Chiêu tin thật, “Thì ra là thế.” Nói xong, ôm bình rượu trên bàn lên đi ra ngoài: “Ra ngoài uống rượu đi, trong phòng chật.”

Mọi người đều gật đầu cùng đi ra.

Tiết Ích Hành nắm kấy muối muối nhà mình kéo ra ngoài, hung tợn trừng nàng ta một cái, Tiết Ích Linh ngượng ngùng bấu môi, thầm mắng mình xui xẻo. Nghĩ đến đây, quay đầu lại nhìn Bạch Ngọc Đường vừa bỏ con mèo con xuống bồn hoa rồi điềm nhiên đi ra sau cùng.

Tiết Ích Linh thầm than khổ, tại sao khi này lại có cả Bạch Ngọc Đường ở đây, còn nấp nghe, quan hệ của hắn và Triển Chiêu tốt như vậy, chắc chắn sẽ nói ra.

Đỏ mặt đi ra, Tiết Ích Hành nhìn nàng ra chỉ ra cửa: “Đi về, một cô nương giữa đêm chạy tới chạy lui còn ra thể thống gì nữa?!”

Tiết Ích Linh không cãi lại được, chỉ có thể tức tối bỏ đi, chợt Bàng Dục “khụ khụ” hai tiếng, dường như thanh giọng chuẩn bị uống rượu.

Tiết Ích Hành gọi Tiết Ích Linh lại: “Chưa nói tiếng nào đã đi? Có biết phép tắc không?!”

Tiết Ích Linh bấu môi, nhún người chào một cái: “Ta đi.” Nói xong là chạy.

Tiết Ích Hành giận dữ lắc đầu liên tục, nhận lỗi với Triển Chiêu: “Triển đại nhân, để ngài chê cười rồi, muội muội của ta thật sự bị chiều hư rồi.”

Triển Chiêu cười lắc đầu: “Không sao không sao, rất tốt mà.”

Bạch Ngọc Đường trước nay không mấy vui vẻ với người lạ, đứng một bên không nói gì.

Gia Cát Cẩn Huy vừa đến, đã gặp Tiết Ích Hành và Triển Chiêu, còn bạch y nhân tướng mạo xuất chúng mà sắc mặt lạnh lùng này, có vẻ không dễ tiếp cận, hẳn chính là Cẩm Mao Thử Bạch Ngọc Đường danh chấn giang hồ.

Triển Chiêu giới thiệu một chút, Bạch Ngọc Đường nghe nói đây là thân thích của Bát vương gia, cũng là một tướng quân, đưa mắt nhìn thoáng một cái. Tướng mạo Gia Cát Cẩn Huy không tệ, không có vẻ hòa hoa phong nhã như Tiết Ích Hành. Nếu Tiết Ích Hành là Nho tướng, thì Gia Cát Cẩn Huy là một võ tướng thường thấy. Thân hình khôi ngô cao lớn, không khí phách ngang tàng như Triệu Phổ, rất nghiêm túc tuân thủ luật lệ.

“Ngưỡng mộ đã lâu.” Gia Cát Cẩn Huy vội chấp tay với Bạch Ngọc Đường, rất có khí chất hào sảng của võ tướng.

Bạch Ngọc Đường rất vừa ý thái độ này, có hai loại nam tử thấy hẳn thấy rất vừa mắt: một là thư sinh, thần y giúp đời cứu người như Công Tôn hoặc quan tốt như Bao đại nhân; một là các võ tướng bảo vệ quốc gia tính tình phóng khoáng thẳng thắn như Triệu Phổ hoặc các huynh đệ Triệu gia quân.

Bạch Ngọc Đường rất nể mặt nói một câu: “Tướng quân khách khí.”

Triển Chiêu nhướn mày, ai da, tâm trạng con chuột này không tệ!

Bạch Ngọc Đường lại nhìn Triển Chiêu một cái... Còn như Triển Chiêu thì có lẽ ai cũng thích, hẳn cũng không có khuyết điểm nào.[Kì-thị, mi quá sức đáng kì thị!!]

“Đáng tiếc cữu thúc không có ở đây, bằng không cùng nhau uống mới thật sảng khoái.” Gia Cát Cẩn Huy nói một câu, làm Triển Chiêu lẫn Bạch Ngọc Đường đều ngẩn người, một lúc sau mới nghĩ ra cữu thúc là nói Triệu Phổ, đều thấy buồn cười... Số tuổi, thân phận của Triệu Phổ, thật dễ khiến người khác xấu hổ.

.

.

Uống vài chén rượu, mọi người câu này câu kia trò chuyện với nhau.

Triển Chiêu cũng không phải người nói nhiều, Bạch Ngọc Đường càng là cái hồ lô nút kín, đánh ba gậy cũng không phóng được cái rắm nào, Tiết Ích Hành cũng thiên về dạng ít lời.

Nhất thời bầu không khí trở nên xấu hổ khó tả, chỉ có Gia Cát Cẩn Huy nói nhiều một chút, Bàn Dục cũng nói nhiều... Chỉ tiếc Gia Cát Cẩn Huy có chút thành kiến với Bàn Dục. Thiên hạ ai không biết Bàn thái sư là tham quan nức tiếng, Bàn Dục cũng là Tiểu Bàn Giải nổi danh. Nghe nói Bàn thái sư bị phạt đến phủ Khai Phong làm công một tháng, Bàn Dục chắc chắn là đến vì cha hắn. Nghĩ đến đây, Gia Cát Cẩn Huy bất giác nghĩ nơi này chỉ toàn thanh niên tài tử, nhét một tên vô dụng vào, rất không được.

Triển Chiêu uống một ngụm rượu, thấy vị không tệ, liền hỏi Bàn Dục: “Rượu ở đâu vậy? Lê Hoa Bạch thượng hạng.”

“Ha ha.” Bàn Dục cười: “Trước đây nhờ bằng hữu ở xa mua giúp, ta chôn hết trong sân, tổng cộng ba vò, một vò chờ Hương Hương tròn một trăm ngày uống, còn một vò đến đại thọ sáu mươi của cha ta rồi uống.”

Triển Chiêu gật đầu, Bàn Dục quả nhiên đã học hay rồi.

Gia Cát Cẩn Huy thấy Triển Chiêu nói chuyện như thường với Bàn Dục, có lẽ không hề chán ghét, mà khi Bàn Dục nhắc đến tỷ tỷ phụ thân trong nhà, có thể thấy là một hiếu tử... Chẳng lẽ là lời đồn sai?

.

.

Người trong sân cùng uống rượu dưới bầu trời đầy sao, bên ngoài có tiếng bước chân, có người chạy đến cửa nhìn vào trong.

Triển Chiêu nhìn một cái đã nhận ra, là Bạch Phúc.

Từ sau lần hai người xông vào Yêu Thành, Bạch Phúc đã xem Triển Chiêu như Bạch Ngọc Đường thứ hai mà đối đãi, hai người rất thân thiết, Bạch Phúc kể không ít chuyện thú vị của Bạch Ngọc Đường khi còn nhỏ cho Triển Chiêu nghe.

Thấy bên trong có nhiều người, Bạch Phúc không vào, đứng ở cửa chờ.

Bạch Ngọc Đường nhướn mày nhẹ với hắn, Bạch Phúc hiểu, không phải việc quan trọng, liền đi vào, chấp tay chào mọi người một cái rồi đi đến cạnh Bạch Ngọc Đường, “Ngũ gia, có người đưa thiệp mời đến.”

“Thiệp mời?” Bạch Ngọc Đường cầm lấy từ trong tay Bạch Phúc, thấy thiệp mời màu trắng, hơi nhàu mảy.

Những năm gần đây, thiệp mời đương nhiên là màu đỏ, cho dù không phải việc vui, đa phần cũng là màu vàng, đâu ai lại dùng giấy trắng làm thiệp mời, trừ khi là báo tang.

Mở ra xem... Quả nhiên! Là thiệp mời Lục Thiết Tâm đưa đến, chiều ngày mai Thiết chương môn mở tiệc chay, người chết là bằng hữu tốt của hắn, cục chủ tiêu cục Thanh Sơn La Thanh Sơn.

Bạch Ngọc Đường nhìn tấm thiệp mời, có phần buồn bực, hắn không quen biết La Thanh Sơn, với Lục Thiết Tâm cũng chỉ gặp mặt một lần, sao lại mời hắn đến dùng cơm chay?

“Ngũ gia, có đi không? Nếu đi để ta chuẩn bị y phục viếng tang cho ngày mai.” Bạch Phúc dường như có ý kiến, nhỏ giọng nói một câu: “Hai bên cũng không thân, chẳng lẽ bốn vị trong nhà có quen biết với La Cục chủ?”

Bạch Ngọc Đường cầm tấm thiệp mời nghĩ nghĩ, nhìn Triển Chiêu một cái.

Triển Chiêu lắc đầu, ý bảo: mình không nhận được thiệp mời, người giang hồ làm tang sự, có lẽ không muốn quan phủ quấy rầy.

Đưa thiệp mời lại cho Bạch Phúc, Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Đi, người đi chuẩn bị một chút.”

“Được.” Bạch Phúc gật đầu, cầm thiệp mời chạy mất.

Bạch Ngọc Đường không yên lòng mà tiếp tục uống rượu, khi này dưới cùng của tấm thiệp mời có có mấy chữ Lục Thiết Tâm tự tay viết: Có việc muốn nhờ, nhất định phải đến.

Lục Thiết Tâm là tiền bối giang hồ, tuy nói không thân thiết với Bạch Ngọc Đường, nhưng cũng xem như đức cao vọng trọng.

Bạch Ngọc Đường và hắn không có hiềm khích gì, Hãm Không Đảo và Lục chương môn lại càng không có xích mích, nếu người ta đã viết “có việc muốn nhờ”, vậy cũng không thể tỏ vẻ quá vô tâm.

Tâm trí của Triển Chiêu cũng đã dồn hết vào chuyện này rồi, suy xét xem tại sao Lục Thiết Tâm lại mời Bạch Ngọc Đường?

.

.

Uống thêm một lúc, người của Bát vương phủ đã đến tìm, nói với Gia Cát Cẩn Huy vương gia sắp về rồi. Gia Cát Cẩn Huy vội cáo từ mọi người rồi đi, Tiết Ích Hành cũng nói về phòng nghỉ ngơi. cáo biệt Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

Bàng Dục cũng định đi, Triển Chiêu đột nhiên gọi hắn lại hỏi: “Này, Bàng huynh, từng nghe tên La Thanh Sơn chưa?”

Bàng Dục nghiêng đầu nghĩ nghĩ: “Quen tai... À, là người mở tiêu cục có đúng không? Chết rồi!”

Triển Chiêu nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường, Bàng Dục cũng biết? Không phải Tiểu Lục nói người biết chuyện này không nhiều sao.

Bàng Dục thấy sắc mặt hai người, liền nói: “À, trong số bạn chơi chim của ta, có một người tên Lục Phúc, là cháu trai của Thiết chương môn Lục Thiết Tâm. Hôm đó trong lúc chăm sóc chim chóc hắn nói với ta, thúc thúc Lục Thiết Tâm của hắn gần đây rất lo lắng, bằng hữu La Thanh Sơn của hắn bị kẻ thù giết chết rồi... Còn nói Lục Thiết Tâm cứ như muốn chạy nạn, khiến cho cả nhà không ai được yên.”

“Chạy nạn?” Triễn Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng nhú mày, Thiết chương môn có đến mấy trăm đồ đệ, chạy nạn cái gì?

“Sau đó nữa thì ta không biết, nhưng ngày mai ta sẽ đi gặp hần, hay là để ta hỏi giúp hai người?” Bàng Dục rất nhiệt tình.

Triễn Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng gật đầu, bảo Bàng Dục ngày mai nhất định phải hỏi thử.

.

.

Rượu uống xong, Bàng Dục về phủ, Triễn Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng về phòng nghỉ ngơi.

Giường của Triễn Chiêu, đã được nha hoàn giúp trải nệm mới.

Nha hoàn trong phủ Khai Phong cách vài ngày lại mang chăn nệm của Triễn Chiêu ra phơi một lần, sợ khi hần đột nhiên trở về chăn nệm bị ẩm.

Triễn Chiêu đẩy đẩy cái nệm của mình vào trong, vừa trải thêm một lớp nệm nữa bên ngoài vừa cảm thán: “Phơi mềm quá.”

Bạch Ngọc Đường đứng một bên nhìn.

Trong phòng ánh nến lập lòe, màu sắc ấm áp khiến bóng lưng bận rộn của Triễn Chiêu lại càng thêm nhu hòa.

Bạch Ngọc Đường nhìn chăm chăm, đột nhiên cảm thấy có chút buồn ngủ.

Trải giường xong, Triễn Chiêu ngồi xuống vỗ vỗ lên giường, vẫy tay gọi Bạch Ngọc Đường: “Đến đây.”

Bạch Ngọc Đường nhìn tay hần, ma xui quỷ khiến hần bước qua.

“Người ngủ trước.” Triễn Chiêu đứng lên mở rương lấy y phục: “Ta tắm đã.” Nói xong, cầm y phục đi ra sau bình phong tắm rửa.

.

...

.

Bạch Ngọc Đường dựa trên thành giường, sau bình phong không có ánh nến, một bên sáng một bên tối, nên chỉ có thể nghe thấy tiếng nước “rào rạt rào rạt”, nhưng vẫn có thể thấy được bóng của Triễn Chiêu chiếu lên bình phong.

“Miêu Nhi...”

“Sao?” Triễn Chiêu vừa tắm vừa trả lời.

Nhưng Bạch Ngọc Đường chỉ gọi một tiếng rồi không nói gì nữa.

“Đói rồi sao?” Triễn Chiêu phía bên kia bình phong hỏi: “Đói rồi thì bảo Tiểu Ngọc mang thức ăn lên, ta đã dọn trù phòng làm đồ ăn khuya.”

“Được.” Bạch Ngọc Đường đáp khẽ một tiếng, thật ra hần gọi một tiếng đó chỉ để xác định Triễn Chiêu vẫn ở đó, bản thân cũng không biết là vì sao.

Cố sức kéo tâm trí mình ra khỏi Triễn Chiêu, Bạch Ngọc Đường ngửa mặt nhìn lên trần, chợt cảm giác bên cạnh mình có thứ gì lông xù mềm mềm.

Xoay mặt sang nhìn.

Một con mèo vằn hổ béo tròn và con mèo nhỏ khi nãy không biết chạy lên giường từ lúc nào, cọt tới cọt lui cạnh hần. Mèo lớn đang âu yếm liếm lông ẻo nhỏ.

Mèo nhỏ thoải mái trườn dài trên tấm chăn êm mềm, thấy Bạch Ngọc Đường xoay sang nhìn mình liền đưa móng ra khều khều tay hắn.

Bạch Ngọc Đường đưa tay qua, gãi nhẹ sau tai nó, mèo nhỏ liền hí mắt “Meo” một cái, khoe miệng Bạch Ngọc Đường cong lên, nói nhỏ: “Con mèo nào cũng ngoan ngoan thế này thì tốt rồi.”

“Con mèo đó lại chọc gì người rồi sao?” Triển Chiêu không biết đã mặc y phục, bước ra khỏi bình phong từ khi nào.

Vừa lúc có người gõ cửa, đẩy cửa ra thò đầu vào nhìn, nha hoàn Tiểu Ngọc bưng chén canh cười hì hì: “Triển đại nhân, thức ăn khuya ngại dạn.”

Triển Chiêu vội nói cảm tạ rồi bưng canh vào phòng, để chân trần lết giày lê về giường.

“Thứ gì vậy?” Bạch Ngọc Đường thắc mắc nhìn Triển Chiêu đang chui chui vào chăn, cách một lớp nắp cũng ngửi được mùi thơm.

“Bồ câu, trù nương đặc biệt làm cho.” Triển Chiêu cười tùm tùm chui vào chăn, thò chân qua chỗ Bạch Ngọc Đường, bên đó ấm.

Bạch Ngọc Đường sững sốt, cứng người nhìn Triển Chiêu.

“Ủ một chút.” Triển Chiêu cười hí mắt.

Sắc mặt Bạch Ngọc Đường hơi tái đi, cố gắng không chú ý tới bàn chân cọ sát vào mình của Triển Chiêu, nghĩ thầm, con mèo này cố ý sao?!

Vì bên chăn của Triển Chiêu bị đôn lên, nên hai con mèo lăn vào chỗ lõm giữa hai người, thoải mái nằm giữa bốn chân lên trời. Con mèo nhỏ nằm trên bụng mèo mẹ lật qua lật lại, móng vươn ra.

“Có vẻ Đại Hổ Tiểu Hổ rất thích người.” Triển Chiêu cười nói: “Triệu Hổ đang chạy khắp nơi tìm mèo kia.”

Bạch Ngọc Đường vừa cầm chén canh lên, hơi cau mày: “Đêm nào Triệu Hổ cũng ngủ với mèo?”

“Phải?” Triển Chiêu mở nắp ra, tay cầm hai cái muỗng, chia cho Bạch Ngọc Đường một cái, “Nương tử của Hổ Tử rất thích mèo.”

“Triệu Hổ thành thân rồi?” Bạch Ngọc Đường vẫn luôn cho rằng trong phủ Khai Phong toàn bộ là độc thân.

“Đương nhiên, đã lớn vậy rồi.” Triển Chiêu cười nói: “Vương Triều cũng có người trong lòng rồi, ít lâu nữa thê tử của Trương Long cũng sinh hài tử.”

“Ta còn nghĩ là người trong phủ Khai Phong người đều không thành thân...”

“Sao thế được, có điều bọn họ không ở lại hậu viện, ngày thường cũng không đến phía trước, Bao đại nhân có quy định, nữ quyền họ hàng không được vào công đường của phủ Khai Phong, một là sát khí nặng, hai là dễ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.” Triển Chiêu cười múc một muỗng bồ câu, nếm thử một chút, sau đó gỡ một mảnh xương đã hầm mềm ra đút eo ăn. Thấy Bạch Ngọc Đường có vẻ lười lười, đẩy hẳn một cái: “Vừa mới uống rượu, ăn gì đó rồi ngủ!”

Bạch Ngọc Đường ngồi dựa cạnh hắn, cũng cầm muỗng múc thịt bồ câu lên vừa ăn vừa như thuận miệng hỏi: “Vẫn còn người? Không thành thân?”

Triển Chiêu ngậm muỗng ngơ ngác một lúc, lẩm rầm trả lời: “Không.”

“Tại sao?”

“Không cô nương nào để ý.” Triển Chiêu lấy cái cớ hắn vẫn thường dùng đối phó với trưởng bối ra trả lời.

Bạch Ngọc Đường nhíu mày nhìn hắn, trợn mắt nói dối.

“Vẫn còn người?” Triển Chiêu hỏi lại: “Sao người không thành thân?”

Bạch Ngọc Đường cũng ngẩn người, một lúc lâu sau mới trả lời: “Không nữ nhân nào để ý.”

Hai nhìn nhau một cái, hiểu nhau mà tiếp tục ăn bồ câu.

Bầu không khí ẩm áp, ôn hòa hơn hẳn đêm xuân se lạnh bên ngoài...

.

...

.

Bàng Dục một mình cưỡi ngựa về phủ, số tay chân của hắn đã giải tán từ lâu, gần đây cũng luyện võ, lợi hại hơn không ít.

Đêm nay tâm trạng của tiểu hầu gia rất tốt, cả người cũng nhẹ nhàng thư thái hơn nhiều, Bàng Dục cảm thấy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường rất thú vị, không nhớ hiềm khích ngày trước cũng không ngại mình ác danh bay xa, còn xem mình như bằng hữu. Miệng ngâm nga cưỡi ngựa trở về, lúc này trăng đã lên cao, đường phố trong Khai Phong cũng không ồn ào như thường ngày nữa, tối đen.

Bàng Dục đột nhiên nghe thấy thanh âm lạ lẫn trong tiếng vó ngựa của mình... Dường như là tiếng bước chân chạy nhanh, gió lạnh thổi qua sau lưng.

Sững sốt, Bàng Dục xoay phắt lại nhìn thử.

Sau lưng là con đường tối đen như cũ, dưới ánh trăng nơi phía cuối con đường còn có một lớp sương đêm.

Nuốt nước bọt, Bàng Dục nhìn quanh, võ mông ngựa một cái, tăng tốc về phủ.

Đi thêm một lúc, đã có thể thấy được phần mái ngói của phủ thái sư ở xa xa, Bàng Dục mừng thầm, nhưng vừa thả lỏng, đột nhiên thấy có thứ gì lướt qua trước mắt.

“A!” Bàng Dục hô to một tiếng, vừa nghiêng người một cái muốn tránh ánh kiếm, cánh tay chợt đau buốt.

Hắn nghiêng người ngã từ trên ngựa xuống, con ngựa hí một tiếng hoảng sợ, phi tới phía trước.

Bàng Dục lặn một cái trên đất lấy lại thăng bằng, cúi đầu nhìn, liền thấy một mũi ám khí ghim trên cánh tay mình, nghĩ thầm ai da, may mà khi nãy tránh nhanh, nếu không nó đã cắm vào giữa cổ họng mình rồi!

“A...” Hắn đau đến nhe răng, đột nhiên có bóng đen vụt qua trước mắt, sau đó gió mạnh ập vào sau ót.

“Ai đó?” Cúi thấp người khó khăn lắm mới tránh được, Bàng Dục ngẩng đầu nhìn mới phát hiện có một hắc y nhân bịt mặt đang đứng trước mắt, trong tay cầm một cây đao lớn sáng lóa.

“Người... Người là ai?” Bàng Dục sợ bản thân nhất thời mất động gây họa, ngày thường không khi nào mang vũ khí tùy thân, lần này nguy rồi! Hắn chỉ có thể đứng lên bước lui liên tục: “Người là ai?! Bản hầu và người không thù không oán, tại sao muốn giết ta?”

Tia nhìn âm u lóe lên trong mắt người kia, khiến Bàng Dục lạnh cả người. Hắn không nói nhiều, giơ đao chém xuống không chút do dự, Bàng Dục né trái né phải nhưng đáng tiếc võ công không cao, ngực trúng một cước... Bay lên ngã đập vào bức tường phía sau.

“Ai da...” Gần đây An Lạc Hầu luyện võ, cũng luyện ra được cơ bắp đầy người, nếu không lần này đã ngã chết rồi. Hắn ôm ngực, thấy người kia lại giơ đao xông tới, lại lùi về sau... Đã đụng tường rồi.

Bàng Dục chỉ đành nhắm mắt, nghĩ thầm, xong rồi!

Nhưng cây đao không chém vào da thịt hắn, mà kêu “keng” một tiếng... Như chém trúng vật rắn.

Bàng Dục mở bừng mắt, ngẩng đầu nhìn, liền thấy có một người đứng trước mặt mình, cầm đao đỡ lưỡi đao sắc của hắc y nhân.

Bàng Dục ngửa mặt nhìn, người kia mặc một tấm áo giáp uy vũ, dường như là một võ nhân. Đồng thời, có tiếng vó ngựa vang dội từ cách đó không xa, một đội binh tướng tuần đêm chạy đến.

Hắc y nhân thấy tình thế bất lợi, lao vút vào con ngõ nhỏ bên cạnh, chạy mất.

Bàng Dục thở phào một hơi, ân nhân cứu mạng trước mắt quay đầu lại, cười mỉm chỉ hỏi hắn: “An Lạc Hầu, lại đắc tội ai rồi, nửa đêm cũng có người muốn lấy mạng?”

Bàng Dục vừa thấy là người quen liền vui mừng đứng bật dậy: “Âu Dương!”

Thì ra, người cứu Bàng Dục giữa tình thế chỉ mảnh treo chuông chính là Hỏa Kỳ Lân Âu Dương Thiếu Chinh.
[á á á á ~]

Mấy ngày này đang chuẩn bị cho Thức Ngọc đại hội, Khai Phong phải tăng cường phòng bị, Âu Dương Thiếu Chinh nhận lệnh sắp xếp lại quân lực ở các dịch quán và vòng quanh hoàng cung. Bận đến tận nửa đêm còn chưa có thời gian ăn cơm, đang định về phủ, đột nhiên nghe thấy phía trước có tiếng động.

Hắn tòng quân nhiều năm, biết nơi đó có khả năng đang xảy ra chuyện, rời khỏi đội ngũ, nhún người nhảy lên, đập lên mái nhà lao đến, ngẫu nhiên cứu được mạng Bàng Dục.

“Ai da.” Bàng Dục đại nạn không chết, suýt chút nữa ướt quần, ôm cánh tay vừa cảm tạ Âu Dương Thiếu Chinh vừa buồn bực: “Gần đây ta rất an phận, đâu có đắc tội ai.”

“Đắc tội ai rồi cũng không đến mức hạ sát thủ.” Âu Dương Thiếu Chinh để một đội nhân mã lại bảo vệ hắn, Bàng Dục vội xua tay: “Không cần không cần, phủ thái sư đã ở ngay trước mắt rồi, sau này ta ra ngoài mang theo nhiều người một chút là được rồi.” Vừa nói vừa tới gần thương lượng với Âu Dương Thiếu Chinh: “Đừng nói với cha ta được không?”

“Sợ bị cha người nhốt trong nhà không cho ra ngoài?” Âu Dương Thiếu Chinh buồn cười, Bao đại nhân thật giỏi, Bàng Dục theo hắn hơn nửa năm, cả người đều như đã thay da đổi thịt.

“Không phải.” Bàng Dục thở dài: “Mấy hôm nay cha đã phiền muộn vì chuyện của tỷ tỷ ta nhiều rồi, đừng thêm chuyện cho cha nữa.”

Âu Dương Thiếu Chinh hơi bất ngờ, thì ra một người thật sự biết trưởng thành.

Gật đầu, hắn đích thân hộ tống Bàng Dục về phủ thái sư, nghĩ nghĩ, vẫn điều một đội nhân mã lại bảo vệ hắn, bản thân thì đi đường vòng ghé vào phủ Khai Phong, tìm Bao Chứng nói lại chuyện này một chút.

Bao Chứng nghe được, trong lòng cũng thầm hoài nghi, điểm mấu chốt ở đây là, người nào lại muốn giết Bàng Dục?

.

.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu ăn xong chén canh gọi là bữa khuya, nằm xuống mở to mắt nhìn nhau mà ngủ.

Đại Hổ Tiểu Hổ ngủ giữa hai người, mèo nhỏ rúc vào lòng mèo lớn, ngủ ngoan.

Triển Chiêu dùng đầu ngón tay vuốt nhẹ lên lưng mèo nhỏ, sau đó nhìn Bạch Ngọc Đường một cái: “Lục Thiết Tâm mời người đến, sợ là có chuyện khác.”

“Nói có việc cần nhờ.” Bạch Ngọc Đường nhún vai không mấy quan tâm: “Đến lúc đó rồi nói tiếp, hiện tại cũng đoán không ra.”

“Phải.” Triển Chiêu gật đầu: “Ngủ sao?”

Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu: “Phải, ngủ.”

Nói là ngủ, nhưng hai người vẫn cứ trợn to mắt nhìn nhau đăm đăm như cũ.

Triển Chiêu đưa tay ra sau lưng phát vạt áo một cái... Một luồng nội lực thổi qua, nền tắt.

Hai người lẳng lặng nằm, nhịp thở vẫn không có gì thay đổi, Triển Chiêu biết Bạch Ngọc Đường chưa ngủ, Bạch Ngọc Đường đương nhiên cũng biết Triển Chiêu chưa ngủ.

Không biết đã nằm bao lâu, hai người mới cùng nghĩ tới, bên cạnh còn một chiếc giường nữa, sao phải ngủ chen chúc trên một giường? Đều nghĩ đến nhưng không ai mở miệng nói ra, vẫn nằm yên như vậy... Cái này gọi là đâm lao theo lao, hay là trong lòng hiểu nhau đây? Hai người cũng không nghĩ nhiều, dần tiến vào mộng đẹp.

Sáng sớm hôm sau, tiếng chim hót và tiếng tiểu hài tử ồn ào bên ngoài khiến hai người tỉnh giấc.

Bạch Ngọc Đường mở mắt ra, liền nghe có tiếng đọc sách lạnh lạnh, giọng đọc non nớt, dường như ở ngay trong phủ Khai Phong.

“Tiếng gì vậy?” Bạch Ngọc Đường ngồi lên, nhìn nhìn sắc trời mới tờ mờ sáng bên ngoài, hỏi Triển Chiêu đang ngáp bên cạnh.

“À.” Triển Chiêu bò dậy nói: “Tiếng đọc sách của các hài tử, các hài tử thu nhận trước đây đều được nuôi trong gian nhà lớn ở hậu viện, sáng sớm nào đại nhân cũng dạy chúng nó đọc sách một lát, những hôm phải lên triều hay có việc bận thì để phu tử thay thế.

“À...” Bạch Ngọc Đường không khỏi gật đầu: “Bao đại nhân tự mình dạy hài tử học bài, thật sự là hiếm có.”

“Đi.” Triển Chiêu kéo hần một cái: “Rửa mặt, ra ngoài đánh vài chiêu, xương cốt cả người cứng hết cả.”

Bạch Ngọc Đường đương nhiên vui mừng, cùng Triển Chiêu ra ngoài, rửa mặt, mặt mày sáng láng cùng so chiêu trong sân.

Một năm này buổi sáng trong phủ Khai Phong luôn rất yên tĩnh, hôm nay đột nhiên lại có tiếng “đình đình keng keng”, rất nhiều người vây đến xem.

Triệu Hổ hơn hử bé hai con mèo lên nhìn: “Oa, đã lâu không thấy Triển đại nhân và Bạch ngũ gia so tài.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đánh không chút khách khí, dồn hết sức mà đánh một trận ngoạn mục, thỉnh thoảng lại có những chiêu hiểm hóc khiến người xem trầm trồ không ngớt.

Chủ yếu là vì hai người này đã quen thuộc đến từng chiêu thức võ công của người kia, mà công phu tương đương nội lực cũng sần sần, đánh với nhau thật sự là xuất sắc tuyệt vời. Một dùng đao một dùng kiếm, một phóng khoáng bất phàm một khéo léo tuyệt luân, lại thêm khinh công cực cao có điểm mạnh riêng, một đỏ một trắng sáng sớm đã bay lượn khắp bầu trời phủ Khai Phong, danh đao thượng cổ và danh kiếm thượng cổ, tia sáng tỏa khắp bốn phía.

Bao đại nhân dắt theo một đám tiểu hài tử ra xem, trong số đó có vài đứa mới đến chưa lâu, lần đầu nhìn thấy, hào hứng vỗ tay không ngừng.

Tiết Ích Hành cũng dậy sớm luyện công, đi vào sân ngẩng mặt nhìn, hơi nhúu mày, vẫn nghe nói trong võ lâm, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu là cao thủ nhất đẳng trong nhất đẳng, hần vốn còn cho là người giang hồ phóng đại, nhưng hôm nay được thấy... Thật sự không phải khoác lác!

Tiết Ích Linh mở mắt to tròn tròn, trong đầu đột nhiên nhớ đến lời Bàn Dục nói hôm qua, võ công của người trong lòng Triển Chiêu bỏ mình xa mấy con đường. Nàng ta nghĩ tới nghĩ lui, vậy chẳng phải là lợi hại ngang ngửa với Triển Chiêu rồi sao? Ở đâu có người giỏi võ công như vậy chứ?!

Đánh thỏa lòng rồi, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thu chiêu đáp xuống đất, mặt không đổi sắc mũi không thở gấp, cứ như chỉ chơi một trận bao búa kéo.

Bàn thái sư đứng bên cạnh nhìn lắc đầu liên tục, thở dài: “Ai, lúc nào đó Dục Nhi cũng có thể lợi hại như vậy thì tốt rồi.”

Khóe miệng Bao Chứng giật giật, quay đầu lại nhìn Bàn Dục: “Không bằng người sinh thêm đứa nữa... Nhưng mà tốt nhất không giống người.”

“Giống ta thì thế nào?” Bàn thái sư lườm, Lão Bao này mới sáng sớm đã chọc ghẹo mình.

“Giống người chẳng phải sẽ thành tay ngắn chân ngắn bụng tròn sao? Khi lắc lư chạy nhanh thì trực tiếp thành lẩn lộn lốc.” Sau khi Bao Chứng thành công trêu chọc cho Bàn thái sư thối râu tròng mắt thì vỗ tay gọi Triển Chiêu: “Triển hộ vệ, một lát nữa ăn điểm tâm xong thì đến thư phòng ta một chuyến.”

Triển Chiêu gật đầu, cùng Bạch Ngọc Đường chạy đến trù phòng ăn điểm tâm. Trù nương đã lâu không được gặp hai người, điểm tâm sáng sớm này làm nhiều gấp mấy lần, bọn Triệu Hổ ăn no không chịu nổi kêu khổ không ngừng.

.

.

Ăn điểm tâm xong, hai người cùng đến thư phòng của Bao Chứng, Bạch Ngọc Đường hành một lễ với Bao Chứng, Bao Chứng vội trả lễ, cũng đứng thôi, hoàng thượng cũng không được đãi ngộ cao thế này đâu.

Hai người ngồi xuống uống trà, Bao Chứng liền kể lại chuyện Bàng Dục suýt bị hại đêm qua .

Triển Chiêu nhíu mày: “Ai lại muốn giết An Lạc Hầu?”

“Đúng vậy.” Bao Chứng gật nhẹ: “Muốn hạ sát thủ với hần, vậy cũng phải có lý do, hơn nữa theo lời Âu Dương tướng quân, võ công của kẻ đó không thấp, tay chân cũng nhanh, không giống trả thù, có vẻ giống sát thủ chuyên đến lấy mạng hần hơn.

“Đại nhân, dù sao gần đây cũng không có vụ án nào, chúng ta điều tra một chút đi.” Triển Chiêu đề nghị, cảm giác bên trong có khả năng liên quan đến không ít người, nói cho cùng, ám sát An Lạc Hầu không phải chuyện nhỏ.

“Bản phủ vốn có ý này, hai người các người... Hành động cẩn thận, trước tiên đừng để lộ ra, chuyện này thái sư còn chưa biết.” Bao Chứng dặn dò.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường mừng rỡ gật đầu, sau đó ra ngoài điều tra.

.

.

94. Q.4 - Chương 4: Nhị Công Tử

“Thiếu gia!”

Trên quan đạo ngoại thành Khai Phong, một tiểu thư đồng mười ba mười bốn tuổi đeo tay nải, vừa chạy vừa âm ỉ: “Thiếu gia người ở đâu vậy?!”

Tiểu thư đồng mặc đoản y bằng vải bố màu lam, mi thanh mục tú, tóc búi tròn, dùng văn sinh cân màu lam bao lại, vừa nhìn đã nhận ra là tiểu thư đồng của dòng dõi thư hương.

Chạy đến dưới một gốc đại thụ, tiểu thư đồng ngồi xuống thở dốc: “Một chết rồi.. Thiếu gia!”

“Xoạch” một tiếng, một hạt táo rơi xuống, trúng ngay đỉnh đầu nó.

“Ai nha!” Tiểu thư đồng ôm trán ngửa mặt nhìn nhìn, liền thấy một thư sinh khoảng mười sáu mười bảy tuổi ngồi trên cành cây, nhìn mình cười cười: “Ầm ỉ cái gì, cẩn thận gọi sói đến.”

“Thiếu gia đừng nói bậy, quanh Khai Phong làm gì có sói?!”

Thư sinh kia ăn thêm trái táo nữa, phun hạt ra rồi nhảy từ cành cây xuống... Động tác nhanh nhẹn gọn gàng, vẫy tay với thư đồng: “Đi thôi.”

“Thiếu gia.” Tiểu thư đồng đi đến, nhỏ giọng hỏi: “Chúng ta cứ vào Khai Phong như thế này có được không? Chẳng may bị phát hiện thì phải làm sao?”

Thư sinh nhìn nhìn tiểu đồng: “Có gì không được? Ta đến tham gia thi Trạng nguyên, đâu phải đến làm chuyện phi pháp.”

“Lão gia đã nói không cho người tham gia thi cử cũng không cho người làm quan.” Thư đồng lầm bầm.

“Xí, chúng ta không để cha biết là được rồi.” Thư sinh hơi ầm ức.

“Vậy làm sao được, Khai Phong là do lão gia quản mà.” Thư đồng lăm lăm câu nữa: “Thiếu gia ta không biết đâu, nếu chẳng may bị lão gia bắt được, thì sẽ nói người lừa ta đến đây, ta sợ cái mặt đen của lão gia lắm.”

Thư sinh nhìn trời lắc đầu, bất mãn nói: “Cha ta cũng là mười tám tuổi đỗ Tiến sĩ, đứng đầu bảng thi Đình, được phong là Long Đồ Các Đại Học Sĩ, ta cũng phải lấy được danh Trạng nguyên mà nở mày nở mặt.”

“Lão gia không muốn người làm quan đâu phải người không biết.” Tiểu thư đồng tiếp tục đi bên cạnh lăm lăm: “Coi chừng bị phát hiện rồi bị bắt về Lư Châu!”

“Chính do vậy!” Thư sinh chớp chớp mắt nhìn nó: “Chúng ta không ở lại trong phủ Khai phong, không nói cho cha ta biết, vậy là không có ai biết rồi!”

Tiểu thư đồng lắc đầu thở dài, mi mắt vẫn cứ nháy nháy.

Thư sinh lại đi tới một đoạn: “Đúng rồi, ta nghe nói trong phủ Khai Phong có một đại tài tử tên Công Tôn Sách, có cơ hội nhất định phải thỉnh giáo hắn một chút, trước đây cha còn gửi tranh thư pháp của hắn cho ta xem... Những chữ thư pháp đó, chắc chắn! Đã lâu không gặp Triển đại ca rồi, không biết có khỏe không, đúng rồi, nghe nói còn có thêm một Cẩm Mao Thử, ai da, Khai Phong quả là nơi ngọa hổ tàng long, vui hơn Lư Châu hoang vu hẻo lánh nhiều.”

Tiểu thư đồng lắc đầu, đưa mắt nhìn phong cảnh bên người, vừa nhìn...

“A a má ơi!” Thư đồng lùi tới trước, ôm lấy thiếu gia nhà mình: “Thiếu gia thiếu gia.”

“Người lại làm sao vậy?” Thư sinh bực bội quay đầu lại nhìn.

“Trong rừng!” Tiểu thư đồng chỉ vào khu rừng: “Người xem đi, dường như có ai nằm trong rừng.”

Thư sinh ngẩng người, híp mắt đi tới vài bước, nhìn theo hướng thiếu niên chỉ, quả nhiên! Có một người nằm trong rừng, xem mái tóc đen dài xõa tung đó, dường như là một nữ nhân.

“Ai da!” Thư sinh vội chạy tới: “Tiểu thư? Vị tiểu thư này?”

Đi tới, liền nhìn thấy rõ là một cô nương trẻ tuổi xinh đẹp nằm dưới bóng cây, tóc dài trải trên đất. Cô nương này có vẻ cực kỳ yếu ớt, máu chót là sắc mặt trắng bệch.

“Này, thiếu gia người làm gì vậy?”

Tiểu thư đồng thấy thư sinh muốn đỡ cô nương kia lên, vội ngăn lại: “Người có biết là người sống hay người chết không?”

“Nói bậy gì vậy?” Thư sinh đỡ cô nương lên bắt mạch, miệng nói không có gì, nhưng trong lòng cũng có phần sợ hãi. Giữa nơi hoang vu thế này, một cô nương mặc y phục trắng dài nằm trong rừng, mặt trắng người lại lạnh... A a, không có mạch!

Ngay khi ấy, đột nhiên cô nương kia mở bừng mắt ra.

“A!” Thư sinh và thư đồng vô thức lùi về sau một bước, thư đồng ôm thư sinh trốn sau lưng hắn, nhắm chặt mắt la: “Thiên linh linh địa linh linh, thiếu gia nhà chúng ta là hậu huệ của sao Văn Khúc, yêu ma quỷ quái chớ đến gần... Ai da.”

Nó chưa kịp nói xong, đã bị thư sinh hung hăng đá một cái.

Thư đồng vội xoa chân im miệng, vẫn trốn sau lưng thiếu chủ nhân, sợ hãi nhìn cô nương phía trước.

Nữ tử bạch y rút đôi tay trắng nhợt thon dài xinh đẹp vào tay áo, cuộn người lại dựa vào một gốc cây, có vẻ yếu đuối đến nỗi gió thổi cũng bay, run rẩy nói: “Ta đi không nổi nữa...”

Giọng nói du dương uyển chuyển, mềm mại mỏng manh, khiến người nghe mê mẩn.

Thư sinh và thư đồng nhìn nhau, thư đồng nhón chân nói nhỏ vào tai thư sinh: “Quý đó thiếu gia, giọng này nhất định là quý!”

Thư sinh bắt lực lườm nó một cái, hành một lễ với cô nương, nói: “Tại hạ Bao Duyên, đây là thư đồng của ta Bao Phúc, xin hỏi quý danh cô nương? Sao lại một mình ở nơi này?”

Cô nương kia dựa vào thân cây, nhìn hai người một cái như vừa sợ hãi vừa xấu hổ, nhỏ giọng nói: “Ngũ Muội.”

“Vũ Mị?” Bao Duyên và Bao Phúc nghiêng đầu, tên này có hơi... [sẵn tiện, vũ mị là quyến rũ, xinh tươi]

“Ta xếp thứ năm, cho nên đặt tên là Ngũ Muội, nữ danh là Tiểu Ngũ.” Giọng nói của cô nương này rất cao, âm không vang, dường như còn có âm giả, vừa nghe qua thì thấy mềm mại nhu hòa như giọng Tô Châu, nhưng nghe kĩ lại... Giống như đang hát kịch! Còn là loại kịch Nam ai oán tình trường.

“Vậy, nhà Ngũ cô nương ở đâu? Chúng ta đưa cô về nhà?” Bao Duyên nhiệt tình.

Vị Ngũ cô nương kia lắc lắc đầu, lấy một bức thư cất trong ngực ra, đưa cho Bao Duyên: “Hôm nay ngày lành, nghe nói có thể gặp được quý nhân giúp đỡ, công tử nếu có thể giúp ta chuyển phong thư này, tiểu nữ cảm kích vô vàn, kiếp sau làm trâu làm ngựa báo đáp đại ân.”

“Gửi một phong thư thôi, đâu cần nghiêm trọng như vậy. A...” Bao Duyên vừa nhận lấy phong thư nhìn thử, hoảng hốt giật mình một cái, trên đó viết rõ ràng: Khai Phong phủ Bao đại nhân.

“A.” Bao Phúc kéo kéo tay áo Bao Duyên: “Gửi cho lão gia.”

Bao Duyên hỏi Ngũ cô nương: “Chẳng lẽ cô nương có oan tình gì muốn cáo với Bao đại nhân?”

“Phải.” Cô nương kia nhẹ nhàng gật đầu, dùng tay áo trắng che miệng: “Bất cọng đái thiên, thù thâm tựa hải.”

Sau gáy Bao Duyên và Bao Phúc nổi gió lạnh: “Cái này, không bằng tự mình đến nha môn một chuyến, nói rõ ràng?”

“Không đi được nữa...” Cô nương kia dựa vào gốc cây, yếu ớt đáp.

“Không lo cô nương.” Bao Duyên vỗ ngực: “Ta công là được, sau đó tìm một chiếc kiệu, khiêng người đến phủ Khai Phong báo án.”

“Ta không đi được.” Cô nương kia vẫn cứ sợ hãi nói câu này, nói nhỏ đến mức gần như không nghe thấy gì: “Phủ Khai Phong dương khí quá nặng, Bao đại nhân là sao Văn Khúc chuyển thế.”

“À! Dương khí nặng sao...”

Nụ cười trên mặt Bao Duyên và Bao Phúc cứng lại, một lúc sau khi nào phản ứng lại với cái gọi là dương khí nặng, thì đột nhiên một trận gió lạnh từ trong rừng thổi ra.

“Nha a! Thiếu gia thiếu gia!” Bao Phúc dù sao cũng còn là tiểu hài tử, sợ hãi túm chặt lấy Bao Duyên la hét.

Bao Duyên cũng sợ hãi đến không dám thở một lúc lâu.

Khó khăn lắm mới được cho cơn gió lạnh thổi qua, mở mắt ra nhìn lại, Ngũ cô nương vừa mới ngồi dựa gốc cây, biến mất rồi.

Bao Duyên tìm quanh một lát, không thấy người đâu, da gà nổi khắp người, lòng bàn tay tuôn mồ hôi lạnh. Nhìn Bao Phúc đang há mồm tròn mắt một cái, hai người đột nhiên rống to “Nương a!”, nhảy ra khỏi rừng, chạy đến đường lớn. Đứng dưới ánh mặt trời, mới cảm thấy khí lạnh bốc từ lòng bàn chân lên dần giảm xuống.

Thở hồng hộc, Bao Duyên cúi đầu nhìn phong thư trong tay, khi này ở trong rừng nhìn không rõ, hiện tại mới thấy rõ, chữ viết trên lớp giấy vàng không phải màu đen, mà là đỏ đen, màu máu khô!

“Thiếu gia, tuyệt đối không thể giữ phong thư này được!” Bao Phúc vội nói: “Đốt đi, nếu không nữ quỷ đó có bám theo chúng ta thì nguy.”

“Vậy làm sao được?!” Sắc mặt Bao Duyên trầm xuống: “Nàng ta không làm hại chúng ta, chỉ nhờ chúng ta gửi một phong thư, khi này người cũng nghe nàng ta nói rồi, ‘bất cọng đái thiên, thù thâm tựa hải’, không

chừng là bị người khác hại chết, hiện tại không biết làm sao, vong hồn mới đến báo án với chúng ta!” Vừa nói vừa cất phong thư vào lòng, “Chúng ta nghĩ cách len lén đưa vào phủ Khai Phong, để cha ta điều tra án oan này!” Nói xong, phất tay áo bỏ đi.

Bao Phúc đành phải lắc đầu đi theo.

Bao Duyên và Bao Phúc này là ai? Không phải người ngoài. Bao Duyên là con thứ của Bao đại nhân, Bao Phúc là thư đồng của hắn.

Bao Duyên cũng giống như mẫu thân, sống ở nhà cũ của Bao đại nhân ở Lư Châu. Bao Duyên từ nhỏ đã đọc đủ loại sách, vốn Bao Chứng muốn bồi dưỡng hắn làm quan, góp sức vì dân.

Nhưng trước đó cháu của Bao Chứng, tử tự duy nhất của chị dâu hắn, Bao Miễn, khi đảm nhiệm một chức quan ở địa phương tham lam nhận hối lộ trái pháp luật. Cuối cùng bị Bao đại nhân đại nghĩa diệt thân chém đầu, chuyện này dường như gây ảnh hưởng không ít đến hắn.

Từ đó về sau, Bao Chứng không cho Bao Duyên thi cử nữa, sợ hắn làm quan rồi sẽ có một ngày theo chân Bao Miễn.

Nhưng Bao Duyên lại cứ thông minh tuyệt đỉnh, giống hệt như Bao Chứng khi còn trẻ, là đại tài tử nổi danh trong thành Lư Châu. Bao Chứng không cho phép hắn đến Khai Phong dự thi, nhưng hắn lại nuôi chí vang danh thiên hạ, cảm thấy nam nhi đọc sách cũng là để tạo phúc cho dân, tính cách hắn lại giống Bao Chứng, chính trực công bằng thích lo chuyện thiên hạ. Thế là nói dối với mẫu thân là đi thăm một bằng hữu, dẫn thư đồng Bao Phúc theo, lén chạy đến Khai Phong. Thề phải đậu Trạng nguyên, để phụ thân tâm phục khẩu phục.

Nhưng không ngờ, còn chưa vào Khai Phong đã gặp oan hồn báo án.

Bao Duyên tự lầm rầm, trên đời này thật sự có ma quỷ sao?

.

.

“Hắt xì...” Triển Chiêu đi trên đường lớn của Khai Phong, ánh mặt trời hơi chói mắt, hắn nhin không được hắt xì một cái, dụi dụi mũi, nhìn Bạch Ngọc Đường bên cạnh.

Bạch Ngọc Đường đi sóng vai với hắn, hỏi: “Người nghĩ ai muốn giết Bàng Dục?”

Triển Chiêu lắc đầu: “Phải điều tra người bên cạnh hắn một chút...” Chưa nói xong, ánh mắt đã bị một chiếc xe ngựa ở phía xa hấp dẫn.

Đỉnh chiếc xe ngựa được khắc từ gỗ Tử Đàn, hoa văn điêu khắc tinh xảo không phải loại người thường có thể dùng, rèm xe nhẹ nhàng lay động, bên trong có một nữ tử đang nhìn ra ngoài.

Khi chiếc xe ngựa đi qua bị Triển Chiêu liếc thấy, cảm thấy có vài phần quen mắt, nghĩ kỹ lại, đó không phải Lạc Hâm phu nhân sao? Vị tình nhân bí mật của Triệu Trinh.

Triển Chiêu đi theo không cần suy nghĩ.

Bạch Ngọc Đường không nhìn thấy người trong xe, chỉ thấy Triển Chiêu đột nhiên quẹo sang hướng khác, cho là hắn đã phát hiện thấy gì đó, đi theo.

Chiếc xe ngựa ấy dừng lại trước một cửa hàng nhựa thông trước tàng cây, hạ nhân nhấc màn xe lên, một tiểu nha hoàn đỡ Lạc Hâm phu nhân chậm chậm bước ra, đi vào cửa hàng.

Triển Chiêu buồn bực: “Nhựa thông không phải để xây nhà sao? Một nữ nhân đến đây làm gì?”

“Nàng ta là cảm cơ mà.” Bạch Ngọc Đường nhắc nhở: “Đàn cổ phải bôi nhựa thông bảo vệ dây đàn.”

“À!” Triển Chiêu gật gật, đi tới trước, dường như định vào cửa hàng.

“Này.” Bạch Ngọc Đường kéo hắn lại, hỏi: “Người đi vào làm gì?”

Triển Chiêu hơi nhướn mày, “Đi xem thử... Người không hiểu kì sao?”

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, đi vào theo Triển Chiêu.

.

.

Cửa hàng này có lẽ mới mở gần đây, vì trước đây Triển Chiêu chưa từng thấy, chưởng quỹ cũng không nhận ra hắn, đi đến hỏi hai người: “Hai vị, muốn mua cái gì?”

Nhưng trong đại sảnh, ngoại trừ chưởng quỹ và hàng hóa chật kín, không hề có bóng Lạc Hâm phu nhân.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, quỷ dị! Rõ ràng nhìn thấy nàng ta đi vào, xe ngựa vẫn còn ở bên ngoài, sao người lại không có trong đại sảnh?

“Ai, hai vị, muốn mua thứ gì?” Chưởng quỹ hỏi lại.

Triển Chiêu đưa mắt nhìn chằm chằm Bạch Ngọc Đường, ý bảo: Người nghĩ cách, mua bừa thứ gì đó đi!

Bạch Ngọc Đường đành phải nói: “Dầu thông thượng đẳng, loại dùng để lau đàn.”

“À!” Chưởng quỹ cười rạng rỡ, tuy tính chất của nhựa thông và dầu thông không khác biệt nhiều, nhưng giá tiền thì lại cách nhau rất xa, dầu thông cực kì giá trị, gần như ngang giá với hoàng kim, hơn nữa cũng có rất nhiều loại.

Chưởng quỹ dẫn Bạch Ngọc Đường đi qua một bên chọn dầu thông, Bạch Ngọc Đường rất hiểu ý, biết Triển Chiêu muốn hắn kéo dài thời gian, liền cố ý chậm rãi chọn.

Triển Chiêu thì vừa đi vòng vòng tại chỗ trong đại sảnh, vừa nhìn vào trong tấm màn phía sau, trong đó dường như là một gian nhà nhỏ.

Mắt Triển Chiêu đảo một vòng, nhân lúc chưởng quỹ không chú ý, lao vút vào sân sau.

Bạch Ngọc Đường hơi nhú mào, con mèo này... Đành phải tiếp tục đánh lạc hướng chưởng quỹ, mua thêm một đồng dầu thông thượng hạng. Vị chưởng quỹ này có lẽ đã lâu không bán được dầu thông rồi, nhiệt tình giới thiệu với Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu chạy vào sân sau, đột nhiên ngửi thấy mùi cay nồng, bịt mũi “Hắt...”

Dụi dụi mũi, đã từng ngửi thấy mùi cay này ở đâu đó rồi? Chợt nghĩ tới, biết rồi! Đây không phải mùi của “Cổ vịt cay chết mèo” hôm qua đã ném thử sao? Thì ra nơi này ở cách vách cửa hàng cổ vịt! Nghĩ đến món cổ vịt, Triển Chiêu vẫn có cảm giác muốn nghiêng răng.

Bịt mũi đi tới vài bước, dường như Triển Chiêu nghe thấy từ sau thạch động hình vòm phía tây có tiếng động truyền đến.

Chạy đến cửa động nhìn, phía sau dường như là một gian nhà khác, không xa phía trước có một căn phòng nhỏ, thiết kế có vẻ giống từ đường. Cửa đang mở, bên trong có tiếng gõ gỗ “cốc cốc cốc”, còn có tiếng người tụng kinh loáng thoáng.

Triển Chiêu không hiểu, chẳng lẽ là Lạc Hâm phu nhân đến đây để tụng kinh?

Hắn thì triển khinh công, lướt đến cửa sổ cạnh cửa từ đường nhìn vào trong... Quả nhiên! Lạc Hâm phu nhân quỳ trên một tấm nệm cỏ, bên cạnh là một chiếc ghế nhỏ, trên ghế là cái mõ đen, một tay nàng ta cầm tràng hạt một tay cầm cây mõ, đang tụng kinh.

Triển Chiêu để ý thấy, trên bàn thờ trước mặt nàng ta là năm tấm bài vị kích cỡ giống nhau.

Bài vị phủ lại bằng vải lụa trắng, Triển Chiêu nhú mào.

Dùng lụa trắng phủ lên bài vị là quy tắc của giang hồ. Nói rõ chủ nhân của bài vị bị người khác hại chết, hơn nữa còn chết rất thảm, thân nhân người chết thề phải phục thù.

Dùng lụa trắng phủ lên bài vị, là để sau này khi bắt được hung thủ rồi, thì dùng máu của hung thủ nhuộm đỏ tấm lụa trắng, sau đó mới mở ra. Có như vậy thì người chết mới an tâm đầu thai, nếu không sẽ hóa thành quỷ dữ, trở về đòi mạng.

Triển Chiêu thăm kinh ngạc, Lạc Hâm phu nhân bắt quá là một nữ tử yếu đuối chỉ biết đánh đàn, sao lại có hành động này?

Đang suy nghĩ, chợt cách đó không xa có tiếng “cách cách”.

Triển Chiêu nhảy lên mái nhà, nhìn ra xa. Trong con ngõ nhỏ cách nơi này một bức tường, hai đại hán để ngực trần đang đảo vệt trong hai chiếc chảo lớn.

Một chảo là thịt vịt đỏ với thì là, một là thịt vịt trắng với gừng, vừa nhìn đã biết cực kì cay.

Mũi Triển Chiêu thính, không nhịn được khịt khịt “Hắt... Hắt xì.”

“Ai đó?”

Lạc Hâm phu nhân trong từ đường đột nhiên hỏi một tiếng, Triển Chiêu hoảng hốt, tiếng hô này vô thức mang theo nội lực, Lạc Hâm phu nhân này không phải nữ tử yếu đuối, nàng ta biết công phu, hơn nữa còn không thấp!

Thấy có khả năng sắp dã thảo kinh xà, Triển Chiêu “Meo” một cái, dùng chiêu “Meo meo bỏ trốn” bách thí bách linh của hắc.

Sau đó, hắc vội vàng trốn ra từ bức tường phía sau... Đi ngang ngay trước “Cửa hàng cổ vịt cay chết mèo”, ngửi thấy mùi cay nồng nặc, làm hắc hắt xì mạnh một cái.

Sau khi bỏ trốn thành công, Triển Chiêu cấp tốc chạy một đường vòng lớn, về tới cửa trước cửa hàng nhựa thông, lướt vào, thần không biết quỷ không hay!

Bạch Ngọc Đường đang trả tiền cho ba thùng dầu thông, chuông quỹ vui tới cười híp mắt.

Triển Chiêu chạy vào vừa đúng lúc, chuông quỹ ngẩng đầu, chỉ kịp thấy hắc đang ngắm cây đàn treo trên tường, thuận miệng nói một câu: “Công tử thật tinh mắt, cây đàn đó rất tốt.”

Triển Chiêu gật đầu, lại dụi dụi mũi.

Ngay lúc đó, một nha hoàn đi từ phía sau ra, chính là nha hoàn của Lạc Hâm phu nhân. Nàng ta đi ra thấy có khách, như thuận miệng hỏi chuông quỹ một câu: “Tần gia, khi này có người vào trong không?”

Chuông quỹ ngẩng đầu, lắc đầu: “Không thể nào! Không có ai vào cả.”

Nha hoàn nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đầy nghi ngờ.

Chuông quỹ lắc nhẹ đầu với nàng ta, ý bảo hai người này cũng chưa từng rời đi.

Nha hoàn nhú mào đi vào.

Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường mua rất nhiều, liền kéo nhẹ hắc một cái, lôi đi.

.

.

Ra khỏi cửa rẽ vào ngõ, Triển Chiêu áp tới nói nhỏ với Bạch Ngọc Đường: “Lạc Hâm phu nhân này không đơn giản, nói không chừng hoàng thượng trúng kế rồi!”

Bạch Ngọc Đường cười nhẹ: “Miêu Nhi, tên chuông quỹ này, cũng không đơn giản.”

Triển Chiêu ngăn người: “Nhìn qua thì chỉ là một lão nhân khó lường không biết võ công thôi!”

“Quả thật là một lão nhân khó lường không sai.” Bạch Ngọc Đường thấy nhẹ bình dầu thông từ sứ Thanh Hoa lên, chụp lấy lắc nhẹ trước mặt Triển Chiêu: “Dầu thông này là thứ cực tốt, người thường không thể tìm được!”

Hai người vừa nói chuyện vừa đi tới, ra khỏi ngõ nhỏ, chợt nghe cách đó không xa có tiếng ồn ào.

Có ba người chạy trước, trong tay cầm gì đó, phía sau là một đám người cầm gậy đuổi theo.

Triển Chiêu thấy ba người đó, mào nhú chặt lại.

Bạch Ngọc Đường nhận ra người chạy phía trước là Bàng Dục, một tay hấn cầm lồng chim, tay kia vén vạt áo trước, vừa chạy vừa ồn ào: “Không liên quan đến ta, là tên thư ngốc kia!”

P phía sau, một thư sinh trẻ tuổi mặt mày trắng trẻo, thanh tú nho nhã kéo theo một thư đồng khoảng mười ba mười bốn tuổi liều mạng chạy theo.

Triển Chiêu đỡ trán: “Còn chưa đủ loạn sao!”

Bạch Ngọc Đường hỏi: “Miêu Nhi, thư sinh chạy cùng Bàng Dục là ai?”

Vừa hỏi xong, Bàng Dục đã thấy Triển Chiêu, vẩy tay hét to: “Triển huynh!”

Vừa khéo là, thiếu niên phía sau cũng thấy, vẩy tay hét to: “Triển đại ca!”

Hai người nhìn nhau một cái, đồng thời thét: “Cứu mạng với!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhún người nhảy tới trước, kéo ba người ra sau lưng.

Đám người đuổi theo bọn họ dường như là gia đình của nhà nào đó, thấy bọn Triển Chiêu thì không dám làm bậy, khi xoay người đi còn không quên quay đầu lại cảnh cáo: “Đừng để bọn ta thấy lại người!”

Bàng Dục thở phào, Bạch Ngọc Đường thấy lồng chim trong tay hấn, đưa tay cầm: “Hong Yến?”

Trong lồng chim của Bàng Dục là một con chim lông đỏ rực, thấy Bạch Ngọc Đường, liền há mỏ “khạc khạc” hai tiếng.

Bạch Ngọc Đường hơi nhíu mày: “Tiếng kêu không hay như Hong Yến, hơn nữa chưa từng thấy Hong Yến mất đồ.”

“Không phải không phải!” Thư sinh đi tới lắc đầu nguầy nguậy, nói: “Vị huynh đài này nhìn lầm rồi, đây là Hỏa Lăng Điểu, không phải Hong Yến. Hong Yến rất hiếm, đặc điểm lớn nhất là lưỡi đen đậm! Loài cực phẩm thì lưỡi tím. Hỏa Lăng Điểu nhìn rất giống Hong Yến, chỉ có màu mắt và màu lưỡi không giống. Nhưng giá trị thì khác nhau rất nhiều! Tiếng hót của Hong Yến êm tai cực kì, là điều trung cực phẩm. Nhưng còn tiếng của con Hỏa Lăng Điểu này nghe như vịt già, có đầy trên núi, chỉ đáng giá mấy đồng tiền. Những kẻ bán chim không có đạo đức thường bắt loài này đi lừa người khác, đám công tử phú gia rất dễ mắc câu!”

Bạch Ngọc Đường hơi nhướn mày, thư sinh này biết không ít.

“Người mau im miệng!” Bàng Dục thở hổn hển trừng thư sinh: “Đều tại người!” Vừa nói vừa kéo Triển Chiêu: “Triển huynh, khi nãy ta ở tửu lâu nghe ngóng cho các người, làm thân với Lục công tử kia, tên thư ngốc này lại đi vào, chê bai hết đám chim trong đó không đáng đồng nào, làm đám công tử đó nổi giận lệnh gia đình đuổi đánh chúng ta, ta bị hấn làm liên lụy!”

Triển Chiêu dở khóc dở cười, nhìn nhìn thư sinh kia: “Nhị công tử, sao lại đến đây?”

Thư sinh kia không phải người lạ, chính là Bao Duyệt. Với hiểu biết của Triển Chiêu, nếu so về khả năng gây họa, Bao Duyệt này không hề thua kém Công Tôn, Bao đại nhân cũng là vừa thấy hấn thì đầu đau.

“Triển đại ca, gặp được huynh thật tốt quá!” Vừa nói vừa lấy phong thư trong ngực ra, nhét vào tay Triển Chiêu: “Gửi cho cha đệ, cứ nói là một nữ quý tên Ngũ Muội gửi. Còn nữa, ngàn vạn lần đừng nói với cha đệ đến Khai Phong rồi!” Nói xong thì túm Bao Phúc chạy.

“Này!” Triển Chiêu cầm thư, nghĩ thâm nữ quý nào chứ? Nhưng nhìn lại, Bao Duyệt đã chạy vào ngõ nhỏ mất bóng rồi.

“Miêu Nhi, ai vậy?” Bạch Ngọc Đường nghe không hiểu, nhện không được hỏi Triển Chiêu.

“À.” Triển Chiêu cất thư đi, “Đây là Bao Duyệt, công tử nhà Bao đại nhân.”

“Cái gì?”

Triển Chiêu vừa nói xong, Bàng Dục phía sau nhảy dựng lên, há hốc mồm nhìn Triển Chiêu: “Tên... Tên đó...”

Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu: “Quả thật ta có nghe nói nhà Bao đại nhân có một vị công tử cực kì thông minh, thì ra chính là Bao Duyên.”

“Nói dối!” Bàn Dục có vẻ bị đả kích không nhẹ, lắc đầu như trống bỏi, nhìn chằm chằm Triển Chiêu: “Tuyệt đối không thể!”

Triển Chiêu buồn cười, “Là thật đó!”

Bàn Dục tự nhéo mặt, không dám tin, hỏi: “Vậy tại sao hắn lại trắng như thế?!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, im lặng rất lâu, cùng đưa tay sờ cằm.

.

...

.

Hỗn loạn bên này dần lắng xuống.

Trong một tửu lâu đằng xa, hai người đứng dựa vào lan can, đang uống rượu, đồng thời quan sát ba người bên dưới.

“Có Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường làm chỗ dựa cho Bàn Dục, khó trách hắn tránh được hết lần này đến lần khác.”

“Yên tâm, đã sắp xếp cả rồi, lần này tuyệt đối không có sơ sót.”

“Tốt nhất là nhanh tay một chút.” Cầm chén rượu lên, uống cạn rượu trong chén, khóe miệng nhếch lên thành đường cong thâm độc: “Bàn Dục, phải chết!”

95. Q.4 - Chương 5: Thưởng Cầm Đại Hội

Triển Chiêu cầm phong thư Bao Duyên đưa, ngơ ngác không hiểu ra sao, hắn nghi ngờ mình vừa nghe lầm, liền hỏi Bạch Ngọc Đường: “Khi này hắn nói đưa cho Bao đại nhân?”

Bạch Ngọc Đường nhún vai: “Nói là một nữ quỷ tên Ngũ Muội.”

“Quả nhiên ta không nghe lầm!” Triển Chiêu ngơ vức nhìn phong thư: “Đây là máu sao?”

“Cầm về cho Bao đại nhân đi.” Bạch Ngọc Đường nói: “Có thể là chuyện quan trọng.”

“Được!” Triển Chiêu gật đầu, cất thư vào lòng, hỏi Bàn Dục: “Bàn huynh người đã đến trà quán gặp Lục Phúc rồi sao?”

“Vẫn chưa.” Bàn Dục nói: “Vừa định làm thân, không ngờ thư ngốc kia đi vào chê hết chim của mọi người trong đó một trận, bị đánh còn trốn ra sau lưng ta, làm ta bị liên lụy. Đám người đó liền đuổi theo đánh, ta đành phải kéo hắn chạy.”

Triển Chiêu nhìn nhìn cánh tay hắn: “Tay người không sao chứ?”

“Không sao, chỉ rách da một chút mà thôi.” Bàn Dục lắc lắc cánh tay, định cầm lồng chim đi về.

Bạch Ngọc Đường nhìn bóng lưng hắn, đột nhiên hỏi: “Những người theo bảo vệ người đâu?”

Bàn Dục bĩu môi: “Đuổi đi hết rồi, nếu không làm sao vào trà quán được.”

Triển Chiêu hơi nhíu mày, Bàn Dục quá sơ ý, có người muốn giết hắn, mà vẫn thờ ơ như thế: “Có người muốn giết người, tốt nhất phải cẩn thận!”

“Trùng hợp thôi.” Bàn Dục sờ đầu, cảm thấy rất bất đắc dĩ: “Ai muốn giết ta chứ, ta đâu có làm gì.”

Nhưng khi bọn họ đang nói chuyện, Bạch Ngọc Đường có thể thấy rõ trong ngõ nhỏ cách đó không xa, có hai người lướt qua. Hiển nhiên không phải quan binh bảo vệ Bàn Dục, vì quan binh vốn không cần trốn trốn nấp nấp lên lên lút lút như thế.

Quay đầu lại nhìn Triển Chiêu một cái, Triển Chiêu gật gật, vỗ vai Bàng Dục: “Tiểu hầu gia, đến phủ Khai Phong một chuyến đi.”

Sau cổ Bàng Dục toát mồ hôi lạnh, sao Triển Chiêu lại nói giọng điệu này? Trước đây khi mình thường gây chuyện hẳn vẫn gọi mình là tiểu hầu gia.

.

.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đưa Bàng Dục về phủ Khai Phong, đuổi hẳn vào phòng của thái sư, bảo hẳn kể lại chi tiết tất cả mọi chuyện xảy ra trong mấy ngày nay.

“Chi tiết tất cả?” Bàng Dục tròn to mắt: “Cả đại tiện cũng kể?”

Bàng thái sư đập hẳn một cái, khó hiểu nhìn Triển Chiêu: “Triển hộ vệ, xảy ra chuyện gì rồi?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ý thức được chuyện đã quá nghiêm trọng, không thể tiếp tục giấu thái sư theo ý Bàng Dục nữa, liền nói chuyện hẳn bị ám sát ra, thái sư kinh hoảng tròn to mắt.

Mọi người đều nghĩ có thể Bàng Dục đã vô ý nghe thấy hoặc nhìn thấy gì đó, cho nên mới có người muốn giết hẳn diệt khẩu.

Thế là Bàng thái sư vỗ ngực đảm bảo, nói hai người để Bàng Dục lại cạnh hẳn không cho bước một bước ra khỏi phủ Khai Phong, mình thì phụ trách giám sát, bắt Bàng Dục viết hết những thứ nhìn thấy nghe thấy ra.

.

.

Giải quyết chuyện Bàng Dục, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đến thư phòng tìm Bao đại nhân.

Bạch Ngọc Đường buồn bực: “Tại sao Bao Duyên không muốn để Bao đại nhân biết mình đã đến Khai Phong?”

Triển Chiêu nhẹ thở dài: “Người từng nghe nói chuyện Bao đại nhân chém Bao Miễn chưa?”

“Có, là đại nghĩa diệt thân.” Nói đến đây, Bạch Ngọc Đường tỉnh ngộ gật đầu: “Ta hiểu rồi, Bao đại nhân sợ Bao Duyên sẽ giống Bao Miễn, cho nên không muốn hẳn làm quan, sợ hẳn bước sai đường.”

“Đúng vậy.” Triển Chiêu lắc đầu: “Nhưng Bao Duyên học vấn cao, cũng cực kì thông minh, đột nhiên không cho hẳn thi cử, có chút bất công.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi đến trước cửa thư phòng Bao Chứng, thấy Bao đại nhân không có ở đó, liền hỏi Bao Hưng đang tưới hoa trong sân: “Hưng thúc, đại nhân đâu?”

Bao Hưng chăm sóc Bao Chứng từ nhỏ, hiện tại đã là lão quản gia tóc bạc trắng rồi, người trong phủ Khai Phong đều rất tôn kính lão nhân gia.

Thấy Triển Chiêu hỏi, liền lắc đầu: “Ai, đổ dầu vào lửa!”

“Là thế nào?” Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu không hiểu.

“Thức Ngọc đại hội còn chưa mở, hoàng thượng lại muốn mở Thường Cầm đại hội gì đó, còn mở ngay trong ngự hoa viên, bảo đại nhân đi chuẩn bị rồi.”

“Thường Cầm đại hội?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vô thức nghĩ tới cầm cơ Lạc Hâm phu nhân, lại nghĩ tới những hành động của nàng ta, vẫn cảm thấy rất khả nghi.

“Thường Cầm đại hội có ai tham gia?” Triển Chiêu hỏi.

“Cái đó làm sao ta biết được.” Bao Hưng lắc lắc đầu: “Ai... Lần này lão gia lại đau đầu rồi, còn nghe nói mời nghệ nhân giang hồ đến biểu diễn, đến lúc đó mong là không xảy ra chuyện gì.”

Triển Chiêu nghe xong cũng nhú mày, thấy Bao đại nhân không có ở đó, liền chạy qua nói nhỏ với Bao Hưng: “Hưng thúc, ta gặp nhị công tử trên phố.”

“Sao?!” Bao Hưng kinh ngạc kêu ra tiếng.

Bạch Ngọc Đường cũng có chút khó hiểu, không phải nói không được nói với Bao Chứng sao? Sao lại nói với Bao Hưng rồi? Bao Hưng trước nay cực kì trung thành với Bao Chứng.

Triển Chiêu nháy mắt với hắn, Bạch Ngọc Đường không hiểu, Bao Hưng lớn tuổi lại không có người thân không con cháu, ban đầu Bao Chứng liên tục tìm giúp thì Bao Hưng nói không cần, sau này già rồi lại càng không cần nữa.

Thế cho nên Bao Chứng không khác gì nhi tử của Bao Hưng, Bao Duyên thì là tôn tử. Lão nhân gia đương nhiên sẽ thương hại tử, vừa nghe nói Bao Duyên đến rồi, sốt ruột giậm chân liên tục: “Đang ở đâu, sao không gửi thư đến!”

Triển Chiêu lắc đầu: “Hắn nói không được nói với Bao đại nhân.”

“Ai nha!” Bao Hưng sốt ruột: “Nhất định là đến thi Hương, người chấm điểm là lão gia, đến lúc đó nhất định sẽ loạn đến nghiêng trời lệch đất!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, cảm thấy đây vấn đề nan giải này cho lão nhân gia, có phần vô phúc.

“Nó đang ở đâu? Ở bên ngoài có an toàn không?” Bao Hưng lo lắng: “Triển hộ vệ, nhất định phải để ý đến nó, lão gia gia chỉ có một hậu duệ.”

Triển Chiêu gật đầu: “Ta biết, một lát nữa ta đến tìm hắn.”

Đang nói chuyện thì Bao Chứng đi vào, cau mày, dường như có tâm sự.

Qua cửa, Bao Chứng thờ dài một hơi: “Ai...”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều nhú mày, sao Bao đại nhân lại như thế?

“Lão gia, ngài làm sao vậy?” Bao Hưng đi đến cầm mũ quan của Bao Chứng.

“Ai, không biết hoàng thượng bị làm sao, nhất định đòi ột cầm cơ vào cung đánh đàn, thái hậu rất không vui.” Bao Chứng lắc đầu: “Hoàng thượng cũng thật là, sao lại quen biết với loại nữ tử giang hồ đó? Ta thấy dường như hoàng thượng có ý muốn lập phi, nhất định sẽ khiến quan dân chấn động.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thấy chuyện đã đến thế này, không nói cho Bao Chứng không được, liền cùng vào thư phòng với Bao Chứng, kể lại chuyện hoàng thượng lên đi gặp Lạc Hâm phu nhân và chuyện Lạc Hâm phu nhân đến cửa hàng nhựa thông bán tế bài vị.

“Có chuyện này sao?!” Bao Chứng đứng bật dậy: “Hoang đường! Hoang đường, đường đường là vua một nước, lại giả bệnh trốn đi nghe đàn, quả thật là làm trò cười cho thiên hạ!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều thè lưỡi: Xem đi, quả nhiên Bao đại nhân nổi giận rồi.

“Vậy rốt cuộc thân phận của Lạc Hâm phu nhân là gì, vì sao lại lén lén lút lút đến cửa hàng nhựa thông bán tế bài vị?” Bao Chứng không hiểu.

Triển Chiêu lẫn Bạch Ngọc Đường đều lắc đầu, ý bảo không truy xét, vì bị phát hiện sợ đả thảo kinh xà nên về trước.

Bao Chứng gật đầu, gọi Vương Triều Mã Hán đến, âm thầm theo dõi cửa hàng nhựa thông.

.
.

Sau khi Vương Triều Mã Hán đi rồi, Bàn Cát hối hả chạy từ bên ngoài vào, vừa tới sân đã ồn ào: “Ta nói lão Bao, chuyện là thế nào?”

Bao Chứng không hiểu, nhìn Bàn Dục: “Chuyện gì là thế nào?”

Bàng Cát cầm một phong thư: “Khuê nữ của ta gửi thư nói hoàng thượng bị hồ ly tinh mê hoặc, người có biết chuyện này không?”

Bao Chứng ngăn người, nhú mày, nhất định là thái hậu nói chuyện này cho Bàng phi nghe.

“Chuyện này... Ngoại tôn nữ nhi của ta vừa xuất thế chưa được một trăm ngày, sao lại bị hồ ly tinh mê hoặc rồi!” Bàng thái sư bắt đầu kêu trời gọi đất, hấn sợ nhất chính là có một ngày Triệu Trinh thay lòng, vốn Bàng phi vẫn luôn nói mình và hoàng thượng là chân tình, sẽ cùng nhau bạc đầu, hấn cũng yên tâm.

Nhưng không lâu trước hấn vào cung, Bàng phi đột nhiên khóc sướt mướt nói dường như Triệu Trinh có gì đó không đúng, luôn bồn chồn không yên, cũng ít đến chỗ mình hơn, cả ngày không thấy mặt, cả thời gian chơi với Hương Hương cũng ít đi.

Đang nói chuyện, bên ngoài có người đến bẩm báo: “Đại nhân, thái hậu dẫn theo Bàng phi đến.”

Bao Chứng ngạc nhiên, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thè lưỡi: Ai da! Bà bà tức phụ cùng đến rồi, lần này rầy rà rồi!

.

.

Không lâu sau, tiếng chống gậy rồng của thái hậu “cộp cộp” vang đến, chỉ nghe tiếng cũng đủ biết thái hậu đang rất giận dữ.

“Bao khanh!” Thái hậu vừa vào cửa, thấy mọi người đều có mặt, liền nói: “Mau gọi Bát đệ đến đây, ai gia sắp bị tức chết rồi!”

Bao Chứng vội đi đến đỡ thái hậu, sau đó bảo người đi tìm Bát vương gia.

Ánh mắt của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thì lại bị tiểu oa oa Bàng phi bẻ hấp dẫn.

Đây hấn là Hương Hương công chúa? Ai da!

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhin không được nhìn nhau một cái, nha đầu này lớn lên sẽ đẹp biết bao nhiêu? Còn nhỏ như vậy đã nhìn ra được mặt tròn cằm nhọn, đôi mắt to lấp lánh lấp lánh, mũi nhỏ cao cao, miệng còn không to bằng mắt, mím cái miệng chưa mọc răng, hiểu kì nhìn quanh.

Bàng Dục đi đến cùng thái sư, vội chạy đến bế: “Hương Hương, có nhớ cữu cữu không?”

Tiểu bảo bảo nhìn Bàng Dục cười, sức chịu đựng kém nhất là Triển Chiêu, bay “véo” qua, thò một ngón tay qua chọc chọc lòng bàn tay tiểu bảo bảo. Bàn tay nhỏ vừa mềm vừa mịn, Triển Chiêu chọt chọt vào vết ngón trên tay Hương Hương, làm tiểu công chúa cười khanh khách.

Bạch Ngọc Đường cũng không khỏi cảm thán, không tính Tiểu Tứ Tử, xem như đây là lần đầu tiên hấn thấy một oa oa xinh xắn thế này.

Đám người trẻ tuổi bế Hương Hương đùa bên ngoài, các vị lão nhân bên trong lại thở ngán than dài, đặc biệt là thái hậu, Bàng phi đỡ thái hậu lau nước mắt.

Rất nhanh, Bát vương gia cũng đến, còn dẫn theo cả Sài vương phi.

“Lão hoàng tỹ, xảy ra chuyện gì rồi?” Bát vương gia vừa vào lập tức hỏi: “Thượng Cầm đại hội là thế nào?”

Thái hậu chỉ nói Triệu Trinh muốn mở đại hội Thượng Cầm, để một cầm cơ không đành hoàng bên ngoài vào cung đánh đàn, đáng về như đã mê muội rồi, muốn lập phi.

Bát vương gia cũng kinh hãi: “Hoàng thượng sao lại tiếp xúc với nữ tử ngoài cung?”

“Không biết, nếu để ta biết ai đưa ả đến, nhất định phải trị tội!” Thái hậu giận dữ.

Bao Chứng vội đưa mắt ra hiệu với Bát vương gia.

Bát vương gia biết, ý của Bao Chứng là hấn còn biết gì đó, nhưng lại không thể nói trước mặt thái hậu, nếu không nhất định sẽ làm thái hậu tức chết.

Bát vương gia gật đầu, bảo Sài vương phi dìu thái hậu và Bàng phi ra ngoài tản bộ một chút, để ba người bọn họ cùng thương lượng.

Bàng phi cũng sợ thái hậu quá giận dữ, dìu thái hậu ra sân.

Thái hậu thấy hai mắt Bàng phi đỏ bừng, đưa tay vỗ nhẹ vài cái: “Ngoan, không trách con, là do hoàng thượng bị mê hoặc rồi.”

Bàng phi lẳng lặng gật đầu, thấy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều nhìn qua đây, lại thấy Hương Hương được Bàng Dục ôm trong lòng cười cực kì đáng yêu, lại càng đau lòng thêm vài phần. Chẳng lẽ là hoàng thượng thật sự ghét vì mình sinh nữ nhi? Rõ ràng trước đây hoàng thượng đã nói thích nữ nhi.

Lúc ấy, Tiết Ích Hành dẫn Tiết Ích Linh đi vào, bái kiến thái hậu và Bàng phi.

Bái lạy xong đứng lên nhìn Bàng phi một cái, Tiết Ích Hành nhíu mày, vốn hấn nhìn Bàng thái sư rồi cứ nghĩ diện mạo Bàng phi cũng tương tự, bên ngoài nói nàng ta trầm ngư lạc nhận bể nguyệt tu hoa đều là phóng đại. Hôm nay vừa thấy, thâm than, nói dung mạo của Bàng phi là khuynh quốc khuynh thành cũng không ngoa, khó trách năm đó Đường Minh Hoàng vì Dương quý phi mà điên dại! Triệu Trinh hiện tại thật sự lười nhìn nữ nhân khác vài cái.

Tiết Ích Linh cũng thề lưỡi, đưa mắt nhìn ca ca: Huynh nghĩ Triệu Trinh có người này rồi còn muốn người khác sao?

Tiết Ích Hành ho nhẹ một cái, thái hậu biết hấn xuất thân từ danh môn, cũng thân thiết với trưởng bối, liền kéo lại nói chuyện.

Tiết Ích Linh thì quay đầu lại nhìn, thấy Triển Chiêu đã đón lấy Hương Hương từ chỗ Bàng Dục từ lúc nào, đang nâng Hương Hương lên cao đùa.

Có lẽ do Triển Chiêu có khuôn mặt hòa nhã dễ gần, oa oa thấy hấn cười không ngớt miệng, đập tay liên tục.

Triển Chiêu nâng Hương Hương chạy khắp sân, Tiết Ích Linh lần đầu tiên thấy nam nhân chơi với hài tử mà còn giống hài tử hơn cả hài tử... Người như Triển Chiêu, thật sự hiếm thấy.

Tiết Ích Linh nhìn ngẩn người, không biết Bạch Ngọc Đường bên cạnh đang nhìn mình, sắc mặt, không hề thư thái như Triển Chiêu.

Tiết Ích Hành thấy hai mắt Bàng phi đỏ bừng, lại thấy bọn Bao Chứng bí mật thương lượng gì đó trong phòng, liền biết có thể liên quan đến Triệu Trinh, liền hỏi: “Thái hậu, xảy ra chuyện gì sao? Nếu có việc gì thân làm được xin cứ dặn dò.”

Thái hậu gật đầu thở dài: “Ai, thật nói không ra lời, người đã nhận được thiệp mời dự Thường Cầm đại hội của hoàng thượng chưa?”

“Nhận được rồi, nói là ngày mai bày tiệc chiêu đãi quần thần, tiện thể nghe đàn.” Tiết Ích Hành trả lời.

“Người đánh đàn là một cầm cơ trong cầm các ở dân gian!” Thái hậu nói đến đây thì không nói tiếp được nữa, lắc đầu.

Tiết Ích Hành rất thông minh, vừa nghe đã nhíu mày: Triệu Trinh bị một nữ tử dân gian mê hoặc rồi sao? Cầm cơ này tuy không phải kĩ nữ, nhưng thanh danh chẳng hơn gì một kĩ nữ, khó trách sao thái hậu lại giận đến thế.

Tiết Ích Linh thì cau mày, thành kiến với Triệu Trinh lại tăng thêm vài phần, nam nhân đó điên rồi sao? Bàng phi xinh đẹp khuynh quốc như thế hấn còn chưa thỏa mãn, vốn nghĩ hấn chỉ yêu một mình Bàng phi, Tiết Ích Linh vốn rất bội phục, hôm nay hài tử ra đời còn chưa đến trăm ngày đã dan díu với kĩ nữ dân gian, thật đáng giận!

Quay phắt đầu lại định nói mấy câu, nhưng lại nhìn thấy Bạch Ngọc Đường ngồi bên bàn ung dung uống trà, ngẩng đầu nhìn nàng ta, Tiết Ích Linh sợ hãi run rẩy, chén trà trong tay suýt nữa rơi xuống.

Bạch Ngọc Đường không hề có ý trừng nàng ta, Tiết Ích Linh cũng không phải vì bị trừng phạt mình, mà là vì ánh mắt Bạch Ngọc Đường rất lạnh, nhưng không phải với mình, với ai cũng lạnh!

Người này không thích nói chuyện nàng ta luôn biết, từ lúc gặp mặt đến nay chưa nói được đến hai câu, nhưng khi Bạch Ngọc Đường đứng cùng Triển Chiêu, cảm giác rất ôn hòa, hôm nay sao lại lạnh lùng thế này?

Đang khó hiểu, chợt Triển Chiêu bế Hương Hương chạy đến cạnh Bạch Ngọc Đường: “Ngọc Đường, muốn bế không?”

Bạch Ngọc Đường vui vẻ đưa tay đón, ôm vài cái, tư thế rất đúng chuẩn, Hương Hương dường như được hẳn bế rất thoải mái, y y a a không biết nói gì, cười híp mắt đưa tay nắm một lọn tóc đen buông xuống trước ngực Bạch Ngọc Đường.

“Ha ha.” Sài vương phi nhìn thấy, cười hỏi: “Trong nhà Bạch thiếu hiệp hẳn là có không ít hài tử?”

Bạch Ngọc Đường gật nhẹ đầu: “Hăm Không Đảo nhiều người, hài tử cũng nhiều.”

Triển Chiêu hiểu ra rồi, khó trách, quan hệ của Bạch Ngọc Đường và các hài tử không tệ, chẳng hạn như Tiểu Tứ Tử, còn cả Tiểu Tam lần trước cung cấp tin tức cho hắn.

Tiết Ích Linh lại càng khó hiểu, sao khi Bạch Ngọc Đường nói chuyện với Triển Chiêu cứ như biến thành người khác?

Nhìn chằm chằm hai người xuất thần, trong đầu như có gì đó muốn lóe lên mà lại không hiện ra được.

Sài vương phi thấy sắc mặt nàng ta, nghĩ là nàng ta nhìn Hương Hương, nữ hài nhi tuổi này hẳn là đều thích tiểu hài tử, liền vẫy vẫy tay, bảo nàng ta đến gần xem.

Tiết Ích Linh đi qua, thấy Bạch Ngọc Đường đang bế Hương Hương, liền nói: “Ta bế một chút được không?”

“Không được!” Bàng Dục giật lại: “Người thô lỗ như vậy, làm ngoại sinh nữ nhi bảo bối của ta bị thương thì sao?”

“Người!” Tiết Ích Linh nổi giận: “Nam nhân như ngươi còn không làm hài tử bị thương, ta sao có thể!” Vừa nói vừa đưa tay.

Bàng Dục híp mắt cảnh cáo: “Này, đây là công chúa, người cẩn thận một chút!”

Tiết Ích Linh không thèm để ý đến hắn, bế Hương Hương qua, nhưng hai tay nâng hài tử hoàn toàn không biết phải đặt thế nào, bế vào tay rồi mới biết nhỏ như thế mềm như thế.

Tiểu Hương Hương bị ôm khó chịu, nhúc nhích vài cái, vẫn khó chịu, liền “Oa” một cái, khóc.

Tiết Ích Linh hoảng hốt suýt chút nữa vứt luôn hài tử, ngay khi đó, một làn hương trang nhã từ phía sau bay đến, Bàng phi đi đến cạnh nàng ta, nhẹ giọng nói: “Bế tiểu hài tử phải một tay trên, một tay dưới, khi bế thẳng thì một tay đỡ dưới mông để hài tử có chỗ ngồi. Bế ngang, phải đỡ dưới cổ. Khi bế để hài tử dựa vào người, như thế hài tử sẽ không sợ.”

Tiết Ích Linh ngơ ngác nhìn Bàng phi bế Tiểu Hương Hương qua, vỗ nhẹ vài cái, đỡ một lúc, Hương Hương lập tức lại cười lên, nằm trong lòng Bàng phi cực kì ngoan ngoãn.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, đều không khỏi lắc đầu: Triệu Trinh thật sự bị yêu tinh mê hoặc rồi sao? Có hiền thê nữ nhi vừa được mấy ngày ngắn ngủi, dù thế cũng không nên để bị người ngoài mê hoặc!

Bạch Ngọc Đường đột nhiên nhớ tới gì đó, tự nói một câu: “Có Công Tôn ở đây thì tốt rồi.”

Mà đồng thời, thái hậu bên kia giậm chân một cái: “Có Cửu đệ ở đây thì tốt rồi!”

Triển Chiêu buồn cười, hai người bọn họ một nhớ Công Tôn một nhớ Triệu Phổ, chuyện gì thế này?

Bạch Ngọc Đường kéo Triển Chiêu một cái, thấp giọng nói: “Còn nhớ dầu thông ta mang về không?”

Triển Chiêu gật đầu.

“Điều chế dầu thông cần rất nhiều thảo dược và hương liệu... Ta nghe nói, làm ra loại phấn thơm bí truyền còn có thể mê hoặc người khác.”

Triển Chiêu ngăn người: Là vậy sao?! Vậy đúng rồi, nếu có Công Tôn nhìn một cái là biết ngay! Nếu như thật sự là bị hạ độc mê hoặc, vậy giang sơn của Đại Tổng nguy rồi!

“Hoàng tử, sao lại nhớ đến Cửu đệ?” Sài vương phi hỏi thái hậu.

“Tuổi của nó và hoàng nhi gần nhau, thân phận lại cao, có thể khuyên vài câu, chúng ta nói chẳng ích gì!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ngửa mặt nghe, hy vọng từ cửa truyền tới tiếng gọi “Miêu Miêu Bạch Bạch” quen thuộc, không biết khi nào bọn Triệu Phổ mới về Khai Phong.

.

.

Nhưng hai người không biết, thật ra lúc này xe ngựa của Triệu Phổ và Công Tôn đã đến cửa thành Khai Phong rồi.

Hai người bọn họ vốn định ở lại Tiêu Dao Đảo tiêu dao một năm, nhưng Tiểu Tứ Tử ồn ào muốn đi tìm Miêu Miêu Bạch Bạch, hơn nữa dù sao Công Tôn cũng là sư gia của phủ Khai Phong, cảm thấy thế này thật có lỗi với Bao đại nhân, liền lên đường quay lại.

Vừa qua cửa thành, đã nghe thấy đầu đường cuối ngõ đều đang xôn xao, nói ngày mai trong cung mở Thường Cầm đại hội.

Triệu Phổ ngạc nhiên, Triệu Trinh thích những thứ này từ lúc nào?

Bọn họ chưa về phủ Khai Phong, trước tiên đến vương phủ cất hành lý, lại đến Thái Bạch Cư ăn một bữa. Nhưng hôm nay còn chưa ngồi nóng, đã nghe một đám người nói, hoàng thượng si mê cầm cơ Lạc Hâm phu nhân rồi.

Triệu Phổ càng ngạc nhiên, Triệu Trinh si mê ai?

Công Tôn cũng nhíu mày: “Theo lý thì không thể, hoàng thượng và Bàng phi là tình hữu độc chung, công chúa lại vừa xuất thế, lẽ ra phải càng yêu mới đúng, sao lại...”

Triệu Phổ lắc đầu: “Triệu Trinh không phải loại người đó, hắn từng nói với ta, cho dù hậu cung có bao nhiêu mỹ nhân, Bàng phi vĩnh viễn là người hắn yêu nhất, Triệu gia ta không phải kẻ bạc tình!”

Đang nói chuyện, chợt thấy trên con đường phía trước, Vương Triều Mã Hán vội vàng chạy về hướng phủ Khai Phong, sắc mặt rất nghiêm trọng.

Hai người thấy rõ, vội dừng bữa, nhanh về nha môn... Xem ra phủ Khai Phong đã xảy ra chuyện gì rồi.

.

...

.

Vương Triều Mã Hán vội vàng chạy về phủ Khai Phong, nói với Bao Chứng: Cửa hàng lụa thông kia đóng cửa rồi, bọn họ xông vào xem thử, không có ai, đầu thông lụa thông vẫn còn, xem ra đi rất gấp. Ngoài ra, từ đường ở sân sau vẫn còn, chỉ là bên trong không còn bài vị.

Trước đó Bao Chứng đã kể cho Bát vương gia và Bàng thái sư nghe chuyện về Lạc Hâm phu nhân rồi.

Mọi người nhìn nhau: Đối phương cẩn thận vậy sao? Vừa biết có người hoài nghi lập tức chuyển đi, vậy chẳng phải giấu đầu lòi đuôi sao?

Bàng Cát túm lấy tay áo Bao Chứng: “Lão Bao! Người phải điều tra, coi chừng có âm mưu!”

Bao Chứng gọi Triển Chiêu đến, nói cho hắn biết kết quả theo dõi của bọn Vương Triều, Triển Chiêu gật đầu nói lập tức cùng Bạch Ngọc Đường đi tra xét.

Hai người từ biệt mọi người, ra khỏi phủ Khai Phong.

Triển Chiêu nhíu mày: “Vẫn là đả thảo kinh xà!”

“Miêu Nhi, có cảm thấy kì lạ không?” Bạch Ngọc Đường nghiêm túc hỏi Triển Chiêu: “Đối phương cẩn thận quá mức rồi, như thế này càng khiến chúng ta nghi ngờ!”

“Thứ đối phương muốn giấu hẳn chính là năm tấm bài vị!” Triển Chiêu sờ cằm: “Vậy có nghĩa, thà rằng giấu đầu lòi đuôi, cũng không muốn người khác biết về số bài vị đó!”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, cũng thấy rất kì lạ, rốt cuộc là bài vị của ai? Cẩn thận như thế.

Đang đi, hai người đột nhiên nghe thấy tiếng “Chít chít” từ phía trên truyền xuống.

Cả hai ngẩn người, chẳng lẽ gặp ảo giác rồi...

Chậm chậm ngẩng đầu lên, quả nhiên đang đứng trước cửa Thái Bạch Cư.

Ngẩng lên thêm chút nữa, liền thấy được một bóng người nho nhỏ cực kì quen thuộc đang bám trên tay vịn nhìn xuống, thấy hai người ngẩng đầu, liền đưa tay lên vẫy vẫy, miệng gọi: “Miêu Miêu~ Bạch Bạch~”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thấy Tiểu Tứ Tử đương nhiên là rất vui, nhưng cũng rất bất đắc dĩ. Trên khuôn mặt nhỏ tròn tròn đáng yêu của Tiểu Tứ Tử như viết rõ “Tiểu Tứ Tử lại đến tác hợp cho hai người rồi đây!”

96. Q.4 - Chương 6: Linh Vị Bài [tám Bài Vị]

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng ngửa mặt, thấy được cả nhà Công Tôn, quả nhiên nói Tào Tháo Tào Tháo đến rồi!

Hai người đi lên, ngồi xuống thăm hỏi nhau vài câu, đều quen thuộc, không cần khách sáo nữa.

Triệu Phổ bị tin đồn làm phiền lòng, hỏi Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, hai người liền kể hết mọi chuyện, Triệu Phổ và Công Tôn đều kinh ngạc tròn to mắt.

“A?” Tiểu Tứ Tử cũng mở to mắt: “Hoàng Hoàng không cần Bàn di di nữa sao?”

“Ta không tin Triệu Trinh thay lòng.” Triệu Phổ sờ cằm: “Thời điểm không đúng, không phải chất tôn nữ nhi của ta vừa ra đời sao?”

Công Tôn suyt chút nữa là phun trà: “Người thật lợi hại, chưa đến ba mươi tuổi mà đã làm đến gia gia rồi!”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nói ra nghi ngờ của mình về Lạc Hâm phu nhân, Bạch Ngọc Đường đưa đầu thông vẫn mang theo bên người cho Công Tôn xem. Công Tôn ngửi ngửi, nhú mày: “Loại đầu thông được làm theo cách cũ, hiện nay có rất ít người biết phương pháp này!”

Vì đang có việc, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường không thể ngồi lâu cùng bọn Công Tôn, cùng đi đến cửa hàng nhựa thông.

Triệu Phổ Công Tôn cũng vội dùng bữa rồi đến phủ Khai Phong, xem náo nhiệt.

.

.

Đến cửa hàng, cũng không tìm được điểm bất thường, vị trí bình thường, trong từ đường không có bài vị, cũng chỉ là một từ đường bình thường. Triển Chiêu bảo một nha dịch chạy về nha môn một chuyến, tra xem kê đất và tình trạng thuê mượn của cửa hàng này. Tin tức nhận được là, cửa hàng là sản nghiệp của Vương viên ngoại trong thành, nhưng vẫn để cho người ngoài thuê. Hỏi một lúc, quản gia trong nhà lão viên ngoại cũng nói chỉ biết là một người vùng khác đến thuê để bán nhựa thông, tiền bạc rất phóng khoáng, cái khác hẳn không biết.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường không điều tra được gì, liền quay về. Hai người đi đến cửa hàng cỏ vịt cay chết mèo thì thấy Tử Ảnh và Giả Ảnh đang xếp hàng.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn nhau một cái, đi qua: “Hai người ở đây làm gì?”

Tử Ảnh híp mắt cười rạng rỡ, có vẻ rất vui.

Giả Ảnh che miệng nói với hai người: “Tử Ảnh thích ăn món vị mạnh, thích mấy thứ cay chết người, vừa bị cay lẫn lộn đầy đất vừa đòi ăn tiếp.”

Triển Chiêu cười cười: “Triệu Phổ và Công Tôn đâu?”

“À, vương gia cùng Bát vương gia vào cung thăm dò hoàng thượng rồi, thái hậu cũng dẫn Công Tôn tiên sinh và Tiểu Tứ Tử vào cung, Tiểu Tứ Tử còn bế Hương Hương nữa, rất thú vị!”

Triển Chiêu gật gật, chợt thấy bên cạnh... Chiếc kiệu quen thuộc vội vã đi từ con ngõ cằn cỗi ra, chạy vội về hướng hoàng cung.

Triển Chiêu nghĩ: Nhất định là trong cung có người đến truyền tin, nói Bát vương gia và Triệu Phổ tiến cung, cho nên Triệu Trinh sợ bị lộ, vội vàng chạy về.

Triển Chiêu lắc đầu, đường đường là vua một nước, lại chật vật đến thế, quả thật rất khó tưởng tượng Triệu Trinh sẽ làm chuyện xấu hổ thế này.

“Chắc chắc.” Tử Ảnh nhỏ giọng nói với Triển Chiêu: “Vương gia vừa về đã bị thái hậu kéo lại khóc lóc một trận, xem ra lần này hoàng thượng thật sự bị yêu tinh mê hoặc rồi, Bàng phi thật đáng thương, Tiểu Hương Hương đáng yêu như thế, thật là.”

Triển Chiêu cũng đồng cảm.

Bạch Ngọc Đường xem canh giờ, nhắc nhở Triển Chiêu: “Cửa hàng nhựa thông dọn đi rồi, nhưng dọn được chùa, không dọn được hòa thượng, có đúng không?”

“Người nói là, đi gặp cầm cơ kia?” Triển Chiêu hơi khó xử: “Nhưng hôm nay phải đến Thượng Cầm đại hội, ta sợ đã thảo kinh xà.”

“Người là nha môn, ta đâu phải.” Bạch Ngọc Đường cười như không: “Ta đi nghe đàn chắc được chứ?”

Triển Chiêu nghe xong, sắc mặt không vui vẻ chút nào, mà nói lạnh tanh: “Cũng đúng, đi gặp mỹ nhân, nghe đàn tiện đường đàm đạo chuyện đàn hát, dù sao Ngũ gia phong lưu thiên hạ, anh tuấn tiêu sái hơn hoàng thượng nhiều. Người câu dẫn cầm cơ đó đi là thiên hạ thái bình rồi.”

Bạch Ngọc Đường mấp máy môi, nhìn Triển Chiêu đang không vui, rất lâu, “Miêu Nhi, người ăn dấm?”

“Sao?” Triển Chiêu dụi mũi, tỏ vẻ không hiểu, nói: “Ta không ăn chua cũng không ăn cay! Ta khẩu vị miền nam, thích ngọt.”

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười, con mèo này đang giả hồ đồ? Hay hồ đồ thật?

“Đi thôi.” Triển Chiêu chụp lấy cánh tay hắn đi tới hướng cầm các.

“Không phải người không muốn ta đi sao?” Bạch Ngọc Đường không hiểu.

“A... Thôi, vì an nguy của Đại Tổng đành buông tha người vậy.” Triển Chiêu đáp thì có vẻ rất phóng khoáng, nhưng lại túm chặt Bạch Ngọc Đường, sát khí đằng đằng đi vào cầm các.

Tử Ảnh còn đang xếp hàng bên này quay đầu nhìn bóng hai người xa dần, sờ cằm tự nói một mình: “Ừm...”

“Nhìn gì vậy?” Giả Ảnh hỏi.

“Người có cảm thấy, hai người này đã gần nhau hơn một chút so với khoảng cách trước đây không?” Tử Ảnh nhỏ giọng hỏi.

“Có sao?” Giả Ảnh không nhìn ra: “Vẫn là như thế, không lạnh không nóng!”

“Tuyệt đối có!” Tử Ảnh uyên bác nhường mày một cái, nói rất tự tin!

.

.

Lại nói Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường âm thầm đến gần cầm các, Triển Chiêu muốn nhảy lên mái, Bạch Ngọc Đường kéo hắn lại: “Ta đi từ cửa chính vào, có cơ hội người vào cầm các xem thử, nói không chừng có thể tìm được gì đó.”

“Được!” Triển Chiêu gật đầu, kéo kéo Bạch Ngọc Đường: “Đúng rồi, người đừng làm Lạc Hâm phu nhân đó kích động, nữ nhân này không đơn giản! Đừng đá thảo kinh xà!”

“Biết rồi!” Bạch Ngọc Đường gật đầu, đi tới hướng cửa chính.

Triển Chiêu đi lòng vòng trong ngõ, nghĩ xem lát nữa nên nhảy lên mái hay chui mái hiên?

Ngay lúc ấy, hai bóng người lướt qua con ngõ, Triển Chiêu thở dài, lắc đầu chạy vội vài bước đuổi theo hai người, đưa tay vỗ vai hắn: “Nhị công tử!”

Người đi qua đường chính là Bao Duyệt.

Bao Duyệt vừa tìm được khách điểm sắp xếp ổn thỏa là lại không ngồi yên được, chạy ra xem náo nhiệt, Khai Phong thật phồn hoa, vui hơn Lư Châu nhiều. Vừa đi vừa nghe mọi người nói đủ loại chuyện, đa số đều liên quan đến tin Triệu Trinh say đắm cầm cơ Lạc Hâm phu nhân của Lạc Hâm Các, thế là muốn đến xem thử dung mạo cầm cơ ấy thế nào.

Tên thư ngọc này có phần cổ chấp, trước đây Bao Chứng gửi thư cho hắn thường nói đương kim thánh thượng thánh minh ra sao, hôm nay lại nghe là một tên hoang dâm vô đạo, vậy hắn không đi thi nữa!

Đang suy xét, bị Triển Chiêu vỗ vai một cái, hù cho hắn giật nảy người, quay đầu lại nhìn: “Triển đại ca sao, hù chết người ta rồi.”

Triển Chiêu chấp tay sau lưng, nói với Bao Duyệt: “Đệ ít nhất nói cho ta đang ở đâu, lộ phí đủ dùng không?”

Bao Duyệt hơi xấu hổ, nhưng xem ra không muốn nói cho Triển Chiêu biết mình đang ở đâu.

Triển Chiêu gật đầu: “Vậy ta về nói với Bao đại nhân, nói đệ trốn đến đây rồi.”

“Ai!” Bao Duyệt vội kéo lại: “Nơi đệ trọ không xa phía trước, khách điểm Phương Duyệt!”

Triển Chiêu giật mình: “Cách phủ Khai Phong gần vậy sao?”

“Nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất mà!” Tính hăng hái của thư ngọc Bao Duyệt lại bùng lên: “Từ cửa sổ của đệ có thể quan sát được tình hình trong phủ, thế là khi phủ Khai Phong thẳng đường hay cha đệ tiến cung, đệ có thể nắm chắc thời gian, ra ngoài đi dạo!”

Triển Chiêu lắc đầu, nghĩ khi về sẽ phải thêm một ít người đến canh gác quanh khách điểm Phương Duyệt. Triệu Phổ đến là tốt rồi, đồng nghĩa với có mười mấy ảnh vệ tài giỏi có thể dùng!

“Đệ đang đi đâu?” Triển Chiêu lại hỏi một câu.

“Đệ...” Bao Duyệt vốn muốn nói đi nghe đàn... Nhưng nghĩ lại, thế không được! Hắn là hậu duệ của Bao gia, không thể mê muội trong chốn phong nguyệt, dù chỉ là đi nhìn thử cầm cơ khiến hoàng thượng mờ mắt là ai.

Tay chỉ bữa một hướng: “À, đệ lên thuyền trên hồ phía trước ăn cá kho.”

Triển Chiêu vừa nghe cá kho là mắt sáng lên, sờ mũi: “À...”

“Triển đại ca có muốn cùng đi không?” Bao Duyệt nhìn ra Triển Chiêu đang bận việc không thể phân thân, liền dùng chiêu lạt mềm buộc chặt.

“Không đi.” Triển Chiêu đáp có phần dỗi lòng, cá từ thuyền trên hồ là ngon nhất, đặc biệt là cá kho của thuyền hoa Phong Hoa Lâu!

Bao Duyệt từ biệt Triển Chiêu, dẫn theo Tiểu Bao Phúc, ung dung đi về phía hồ.

Triển Chiêu quay về ngõ nhỏ, âm thầm lén vào cầm các.

Bao Duyệt thấy Triển Chiêu đi rồi, liền kéo Bao Phúc cùng rẽ một cái, đến trước cửa cầm các.

Cửa lớn, Bạch Ngọc Đường vừa đi vào.

Tiêu chuẩn vào cầm các này cũng rất cao, tiền nghe đàn hai lượng bạc một canh giờ, đưa bạc rồi còn phải đàn một bản, đàn hay mới được vào.

Bạch Ngọc Đường hơi tiếc không đem Triền Chiêu theo, nếu không đã có thể nghe con mèo đó đánh đàn rồi, đương nhiên... Hắn hẳn là không biết mấy thứ này, có lẽ đến lúc đó sẽ ngồi đàm chọc cây đàn như khúc gỗ, vậy nhìn hắn vô đầu bút tai cũng rất thú vị. [Ngũ gia, ngài thật sự cần chấn chỉnh bản thân :|]

Bạch Ngọc Đường tiện tay đàn một bản cho xong, một nha hoàn mời hắn vào trong. Trong cầm các chỉ có vài ba người, đang ngồi uống trà trò chuyện.

Bạch Ngọc Đường lên lầu hai, tìm một chỗ ngồi xuống, sau tấm màn cửa tiểu lâu chính giữa có một nữ tử đang gảy đàn.

Nữ nhân này hiển nhiên không phải Lạc Hâm phu nhân! Bạch Ngọc Đường nhận ra được thân hình nàng ta. Nhìn quanh... Còn một tầng trên, cầm các tổng cộng có ba tầng, Triệu Trinh ngồi ở lầu trên nghe Lạc Hâm phu nhân đánh đàn sao? Hay là ở tòa tú lâu phía xa? Có lẽ không đến mức vào tú lâu đâu... Vậy không còn là đánh đàn nữa mà là yêu đương rồi.

Đang suy nghĩ, chợt thấy một thư sinh trẻ tuổi đi từ ngoài vào, Bạch Ngọc Đường hơi sững sốt, xoay lưng về phía hắn, nghĩ thầm đó chẳng phải là Bao Duyên sao? Sao lại lên lầu?

Bao Duyên đi đến bàn ngồi xuống, có người bưng trà đến, Bao Phúc ngồi bên cạnh đếm tiền lầm bầm: “Thiếu gia, sao đến hai lượng bạc một khúc đàn, trà nước còn tính riêng, lừa bịp quá! Nghe đàn ở đâu chẳng được, người đàn còn hay hơn nàng ta.”

Bao Duyên cũng cảm thấy chán, liền hỏi một tiểu nha hoàn bưng trà: “Người đang đàn là Lạc Hâm phu nhân sao?”

Tiểu nha hoàn lắc đầu: “Không phải.”

“Vậy một lát nữa Lạc Hâm phu nhân sẽ ra?” Bao Duyên hỏi.

“Không chắc.” Nha hoàn đáp hơi thiếu kiên nhẫn.

Bao Duyên không vui: “Nhưng đã nói là đến nghe Lạc Hâm phu nhân đàn.”

Tiểu cô nương bĩu môi: “Cầm cơ trong cầm các chúng ta đều là cao thủ nhất đẳng, ai đàn cho người nghe chẳng như nhau?!”

“A, làm sao như nhau được?” Bao Duyên lắc đầu phản bác: “Thời gian cầm cơ kia đánh đàn nhất định không hơn hai năm, tay rất gượng, còn không bằng người đàn hát trong trà quán. Còn nữa, các người phủ màn, tiếng đàn sẽ bị ngạt. Cửa sổ bốn phía đều mở, bên ngoài có tạp âm, ồn ào như vậy, Bá Nha cũng không đàn hay được!”

Bạch Ngọc Đường ngồi một bên uống trà, hơi nhếch môi, nói rất đúng!

Nha hoàn kia bắt đầu không vui, bĩu môi: “Chỉ lấy của người hai lượng bạc, thư sinh nghèo nàn mà còn nói nhiều như vậy!”

Bao Duyên chưa kịp nói Bao Phúc đã nổi giận: “Này! Tiểu nha hoàn nhà người làm sao nói vậy được? Chúng ta là khách, đây là cách đãi khách của các người sao!”

“Ha.” Tiểu nha hoàn cười lạnh một tiếng: “Các người là gì chứ? Dám ở đây giở thói ngang ngược, phu nhân nhà chúng ta chiều ngày nào cũng phải tiếp vị khách cao quý nhất, không rảnh tiếp đón các người!”

“Đón khách không phân lớn nhỏ, tiếng đàn không phải là hàng hóa tính bằng tiền!” Bao Duyên đứng lên: “Cầm các của các người không được, ta không nghe nữa, trả bạc lại, người lừa khách!”

Nha hoàn hung hăng: “Thứ vô lại!”

“Cái này gọi là biết đạo lý! Các người mở cửa buôn bán mới là dạng vô lại lừa gạt người khác!” Bao Duyên lấy hết khí thế quanh mình chính đại diện ngang ngược như vậy đều rất phản cảm.

“Đúng vậy!”

Không ít khách chung quanh cũng là nhả khách bỏ nhiều bạc ra đến nghe đàn, bản thân có thể đi vào cũng nghĩa là tinh thông cầm kì thi họa, thấy nha hoàn ngang ngược như vậy đều rất phản cảm.

Ngoài ra, khách hôm nay đông như vậy, là vì mọi đều nghe thấy tin đồn về Lạc Hâm phu nhân và hoàng thượng, cho nên đến xem thử dung nhan vị phu nhân làm điên đảo đế vương thế nào. Nhưng hôm nay vừa thấy nha hoàn này đã có ấn tượng xấu với Lạc Hâm phu nhân.

Bạch Ngọc Đường vừa ngồi uống trà, vừa hơi nhíu mày, hiện tại Triển Chiêu đang ngồi chồm hổm trên dương thai[ban công] ngoài cửa sổ, trốn sau một bồn tắc, suy nghĩ: “Lạc Hâm phu nhân có vẻ rất nho nhã lễ độ, sao nha hoàn lại hung hăng ngang ngược như thế?! Hiện tại tin đồn đã lan truyền khắp nơi, khiến ọi chuyện rối loạn còn dám can quấy như vậy, chẳng lẽ là có chỗ dựa?”

Nghĩ vậy, liền thò đầu ra nhìn vào trong, thấy Bạch Ngọc Đường như biết mình ở đây, đang nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ. Thấy Triển Chiêu thò đầu, nhướn mày một cái, như hỏi: Thế nào?

Triển Chiêu xua tay với hắn, ý bảo: Đừng dả thảo kinh xà!

Nhưng nha đầu đó lại nổi giận, thấy mọi người chất vấn, liền gọi lính canh từ bên ngoài vào: “Đánh cho ta! Đuổi tên thư sinh này ra ngoài!”

Bao Phúc hoảng sợ, vội kéo Bao Duyên: “Thiếu gia!”

Bao Duyên kéo hắn ra sau lưng, ưỡn ngực trừng mắt người kia: “Giữa thanh thiên bạch nhật dám làm xằng làm bậy, nơi này dưới chân thiên tử, là địa phận của Bao Thanh Thiên phủ Khai Phong, có còn vương pháp không?”

Nha hoàn cười lạnh một tiếng: “Chính vì dưới chân thiên tử, Bao Thanh Thiên cũng vô dụng, mặc kệ người là ai, bản cô nương đều dám đánh!”

Lời vừa nói ra, khiến không ít người tức giận, Bạch Ngọc Đường hơi nhíu mày, là vì nha đầu này ngu ngốc không được dạy bảo, hay còn vì nguyên nhân khác?

Lúc ấy, đám lính canh cao to đã cầm gậy đi đến.

Bao Duyên vén tay áo định đi đến đánh nhau với người ta, Bao Phúc hoảng sợ, kéo thiếu gia nhà mình định chạy, nhưng làm sao chạy được?

Nhưng đương nhiên Bạch Ngọc Đường sẽ không để hắn bị ức hiếp, lấy vài hạt đậu phộng trên đĩa lên, bắn ra...

“Chóc chóc chóc” mấy tiếng, chân mấy tên lính gác kia chột khụy xuống, bất ngờ quỳ xuống trước mặt Bao Duyên.

Bao Duyên chớp chớp mắt, Bao Phúc bên cạnh hỏi: “Công tử, chuyện gì vậy?”

Bao Duyên nghĩ nghĩ, ưỡn ngực: “Cha thường nói câu này, tà bất áp chính!”

Mấy tên lính canh nổi giận, vừa định đứng lên, lại “chóc chóc chóc”, ba quả tắc không biết từ đâu bay tới, bọn người kia không những không đứng dậy được, còn cúi xuống bái lạy Bao Duyên.

Bao Duyên gật đầu, phất tay áo: “Dậy cả đi, lần sau không được trợ Trụ vi ngược!”

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ nhìn ra cửa sổ, Triển Chiêu đã hái sạch tắc trên bồn cây gần đó rồi, đang vâng vâng trong tay, nói đùa! Ai dám ức hiếp người trong phủ Khai Phong hắn?!

Thấy Bao Duyên không sao, đám thư sinh vốn kinh hãi muốn bỏ trốn lại can đảm lên, ồn ào đòi báo quan giành công bằng.

Lúc ấy, trên lầu chợt có tiếng bước chân, một lão nhân mặc hoa phục màu tím, tô son trát phấn không có râu chằm chằm đi ra. Hắn sầm mặt, giọng nói cao the thé: “Kẻ nào đang gây rối?”

Mọi người quay đầu lại nhìn, Triển Chiêu cầm tắc từ bên ngoài thò đầu ra nhìn... Lập tức nhú mày!

Đây là một thái giám, hẳn nhận ra, hơn nữa còn là thủ lĩnh thái giám trong đại nội. Tuy chức vụ không cao như Trần Ban Ban hầu ba đời vua, nhưng cũng là người được Triệu Trinh sử dụng bên cạnh thường hay đi truyền chỉ, cũng rất có thể lực. Mọi người đều gọi hắn là Vệ công công.

Sau lưng Vệ công công còn có hai cao thủ đại nội đi theo, bước nhanh xuống, nhìn nhìn đám lính canh còn đang quỳ trên đất, liền biết đã bị cao thủ điểm huyết. Đưa tay giải, mấy tên lính canh vừa đứng lên đã chạy qua một bên, còn nghĩ mình đã trúng loại yêu thuật nào đó.

Triển Chiêu vội trốn sau cửa sổ, nghĩ thầm, Bạch huynh đã gặp nhiều tình cảnh khó khăn rồi, có lẽ sẽ biết cách xử lý loại tình huống này đúng không?

Nghĩ nghĩ, chợt thấy một chiếc kiệu chạy gấp đến cửa sau, có người nhấc màn lên, Lạc Hâm phu nhân vội vã bước xuống, nhanh chân đi vào tú lầu.

Triển Chiêu cảm thấy khó hiểu, hoàng thượng vừa đi, Lạc Hâm phu nhân bây giờ mới về? Là nhân lúc hoàng thượng đã đi ra ngoài làm chút chuyện, hay là để hoàng thượng hôm nay đi một chuyến mất công? Đi mất công có lẽ không có khả năng!

Lại nhìn nhìn tú lầu... Triển Chiêu đột nhiên hiểu kì, nhún người nhảy khỏi cửa sổ, búng người vài cái đáp xuống ngồi xổm trên đỉnh tú lầu.

Lạc Hâm phu nhân vừa đi vào sân, lên tầng một của tú lầu thì đã nghe thấy bên dưới có nha hoàn gọi, nói phía trước có chuyện. Nàng ta nhú mày, lại nhắc vạt váy lên đi xuống.

Triển Chiêu vội nhảy xuống cửa tú lầu, đưa tay đẩy cửa, đi vào khuê phòng.

Tuy nói một đại nam nhân vào khuê phòng của một cô nương không được hay lắm, nhưng cũng chẳng sao! Hắn không làm chuyện xấu xa.

Triển Chiêu vào phòng rồi lập tức phát hiện có điểm không đúng: Nơi này không giống phòng một nữ nhi chút nào! Trong phòng không hề có mùi son phấn, màn lụa trắng treo khắp tường, cảm giác có phần lạnh lẽo.

Đi tới vài bước vòng qua bình phong, Triển Chiêu hơi sửng sốt.

Phía trước có một bệ thờ dài dựa vào tường, bên trên có năm tấm bài vị, được phủ vải trắng.

Đây có lẽ là số bài vị trong từ đường.

Triển Chiêu ngơ ngác, trong khuê phòng có bài vị? Chợt nghĩ đến Vệ công công vừa đi từ lầu ba của cấm các xuống, đoán là có lẽ hoàng thượng và Lạc Hâm phu nhân gặp nhau trên lầu ba, hẳn là sẽ không hẹn hò bí mật trong căn phòng với năm tấm bài vị này chứ?

Nghĩ đến đây, lòng hiếu kì của Triển Chiêu lại dâng lên, trên bài vị, là tên của ai?

Hắn cầm Cự Khuyết, dùng mũi kiếm nhắc nhẹ tấm vải trắng lên... Nhìn một cái.

.

.

Vệ công công xuất hiện, khiến cho bầu không khí trên lầu hai của cấm các trở nên rất kì dị.

Bao Duyên cũng nhìn thấy hắn, nghĩ thầm đây hẳn là một thái giám, hai người phía sau rõ ràng là thị vệ đại nội, trong một cấm các nhỏ như thế này sao lại dạng người này? Chẳng lẽ lời đồn là thật?

Mà nhìn lại sắc mặt những người khác, cũng không khác gì, khó trách sao lại ngang ngược như thế, thì ra thật sự có thiên tử làm hậu thuẫn!

Hai cao thủ đại nội đi một vòng, phát hiện mọi người đều đang đứng, chỉ duy độc một bạch y nhân, ngồi cạnh cửa sổ xoay lưng về phía mọi người, đang ngắm phong cảnh bên ngoài.

Hai người nhìn nhau một cái, ánh mắt lướt qua cây đao Bạch Ngọc Đường đặt trên bàn.

Hơi sững sốt, hai người lập tức quay lại nói vài câu vào tai Vệ công công, Vệ công công nhú mày nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, phất tay với hai người, ý bảo... Đi lên!

Sau đó ba người quay lên lầu trên, vừa lúc Lạc Hâm phu nhân đi xuống, cười hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Một gia nhân lớn tuổi đi đến kể lại, Lạc Hâm phu nhân cực kì giận dữ, bảo người kéo nha hoàn kia xuống trách phạt, tự mình đến hành lễ tạ lỗi với Bao Duyệt, cũng nói sẽ đàn một khúc hầu mọi người.

Bao Duyệt đánh giá nữ nhân này một chút. Được! Quả thật là một mỹ nhân, khí chất diễm lệ mà không lẳng lơ, cảm giác rất hiểu lễ nghĩa, chỉ tiếc không quần áo tốt hạ nhân.

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn Lạc Hâm phu nhân, lại nghĩ đến dung mạo có phần yêu hoặc của Bàng phi, có vẻ như Triệu Trinh mê đắm nàng ta tương đối bình thường, mê đắm Bàng phi thường bị gọi là hôn quân?

Đang nghĩ, đột nhiên cảm giác được, Triển Chiêu bên ngoài biến mất rồi.

Bạch Ngọc Đường nhú mày, con mèo đó chạy đi đâu rồi.

Cảm thấy đã không điều tra thêm được gì nữa, Lạc Hâm phu nhân lại sắp đánh đàn, còn không bằng nhân cơ hội này vào phòng nàng ta xem thử! Thế là, Bạch Ngọc Đường đứng lên trả tiền trà nước, nhân lúc hỗn loạn đi ra ngoài.

Nhưng vừa đi được vài bước, đã bị Bao Duyệt gọi lại: “Đa tạ công tử giúp đỡ...”

Bao Duyệt cảm tạ rồi ngẩng đầu nhìn, sững sốt, xấu hổ đứng tại chỗ, người này hẳn từng gặp, đi cùng Triển Chiêu! Đường như là Cẩm Mao Thử Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường cười nhẹ, gật đầu: “Nhị công tử không cần khách sáo.” Nói xong thì nhanh chân bước đi.

Bao Duyệt thầm giậm chân, thôi rồi, đại hiệp Cẩm Mao Thử đó chắc chắn sẽ cười mình đến nghe đàn còn cãi nhau với một nha hoàn, làm mất mặt cha! Ngượng ngùng quay đầu, lại thấy Lạc Hâm phu nhân đứng sững tại chỗ, nhìn chăm chăm theo bóng lưng Bạch Ngọc Đường đi xa, có phần ngây ngốc.

Bao Duyệt cười thầm, quả nhiên nữ nhân thích dạng nam nhân như thế! Nhìn đến nỗi trông mắt sắp lặn ra rồi.

Lạc Hâm phu nhân ngăn người đến gần như không hoàn hồn lại được, nha hoàn gọi, nàng ta mới ngơ ngẩn đi vào sau màn đánh đàn. Bao Duyệt là người hiểu đàn, nghe ra hai tay nàng ta đang run, tinh thần bất ổn. Trong lòng khó hiểu, vì sao thấy Bạch Ngọc Đường rồi lại hoang mang như thế? Chẳng lẽ chỉ vì hắn đẹp?

.

.

Bạch Ngọc Đường vội vàng ra khỏi cảm các, vừa định nhảy tường vào sân trong, chợt nghe bên trên “vù” một tiếng.

Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu, thấy Triển Chiêu đáp xuống ngay trước hắn, sắc mặt trắng bệch.

“Miêu...”

“Hu!” Triển Chiêu hư một tiếng dài, túm lấy tay Bạch Ngọc Đường chạy vội đi, mục tiêu thẳng tiến phủ Khai Phong.

“Miêu Nhi, làm sao vậy?” Bạch Ngọc Đường không hiểu: “Trúng tà rồi?”

“Nguy rồi!” Triển Chiêu xua tay mạnh một cái: “Nữ nhân đó tâm thuật bất chính! Nhất định có âm mưu!”

97. Q.4 - Chương 7: Bạch Cái Đầu [phủ Vải Trắng]

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu đột nhiên xù lông, kéo mình chạy vội về hướng phủ Khai Phong, hơi khó hiểu.

Triển Chiêu kéo hắn vào một ngõ nhỏ, túm chặt hai vai hắn áp sát mặt mình đến.

Bạch Ngọc Đường hóa đá tại chỗ, nhìn Triển Chiêu tiến dần đến, đầu óc trống rỗng.

Chỉ có điều động tác của Triển Chiêu quá nhanh, Bạch Ngọc Đường chưa kịp hưởng thụ cảm giác được bao nhiêu hân đã dán bên tai Bạch Ngọc Đường bắt đầu nói: “Còn nhớ năm tám bài vị không?”

“... A...” Lúc này Bạch Ngọc Đường ý thức được rằng Triển Chiêu chỉ muốn nói chuyện chứ không làm gì khác, không hiểu sao trong lòng chợt gọn sóng. Ổn định tâm trạng lại, vẫn cảm giác trong tình trạng này nói chuyện bài vị gì đó thật sự quá mất hứng, nhưng vẫn gật gật đầu.

“Ta vừa nhìn thấy trong phòng của Lạc Hâm phu nhân, tám bài vị thứ nhất là của tiên hoàng, thứ hai của thái hậu, thứ ba của hoàng thượng, thứ tư của Bát vương gia, tám thứ năm của Triệu Phổ!”

“Cái gì?” Lúc này thì Bạch Ngọc Đường đã hoàn hồn lại được rồi, nhìn Triển Chiêu: “Bài vị của bọn họ?”

“Đúng vậy!” Triển Chiêu nhe răng: “Người nói nàng ta đang yên lành lại thờ bài vị của mấy người đó làm gì? Ngoại trừ tiên hoàng thì chưa ai chết cả!”

“Phủ vải trắng lên bài vị người sống và phủ vải trắng lên bài vị người chết là hai chuyện khác nhau!” Bạch Ngọc Đường cũng cảm thấy đáng nghi: “Quả nhiên tâm thuật bất chính!”

“Chính như vậy, cho nên mới nói nàng ta có âm mưu, hiện tại lại còn gần gũi hoàng thượng như vậy, không có chuyện mới là lạ!” Triển Chiêu kéo tay hắn đi ra ngoài, vội vàng chạy về phủ Khai Phong... Vừa khéo Bao Chứng còn ở thư phòng, hai người chui vào trong, đóng cửa, kể lại chuyện hôm nay.

Bạch Ngọc Đường rất tự giác cắt bỏ đoạn gặp Bao Duyên, đương nhiên, thứ Bao Chứng quan tâm không phải là đàn nghe có hay không, mà là số bài vị kia!

“Dám làm chuyện đại nghịch bất đạo như thế?” Bao Chứng nhú mày, hỏi hai người: “Đúng rồi, trên giang hồ, phủ vải trắng lên bài vị người sống có ý gì?”

“Cái này gọi là bạch cái đầu.” Bạch Ngọc Đường giúp giải thích: “Là điềm xấu, vì biết chắc đối phương sẽ phải chết, cho nên chuẩn bị bài vị trước, chờ người chết rồi, lật mảnh vải lên là được! Đa số người làm việc này đều do có thù oán muốn giết đối phương, tự nhắc nhở mình từng khắc!”

“Phản tặc!” Bao Chứng nổi giận: “Nếu những người đó chết, vậy chẳng phải Đại Tống vong quốc rồi sao?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng nhìn nhau một cái, ngay cả Triệu Phổ cũng có phần, vậy rõ ràng là muốn Triệu gia tuyệt tự.

“Nếu hoàng thượng thấy số bài vị đó, có lẽ sẽ không bị mê hoặc nữa đúng không?” Triển Chiêu hỏi: “Hay là đưa hoàng thượng đến xem?”

“Ai, không thể lỗ mãng.” Bao Chứng xua tay: “Xem ra Lạc Hâm phu nhân này không đơn giản, nàng ta phát hiện có người nhìn lén, liền chuyển bài vị từ trong cửa hàng nhựa thông ra, lần này khó chắc nàng ta không ra tay! Hiện tại hoàng thượng lại có cảm tình với nàng ta, chúng ta không thể mạnh tay, cẩn thận trúng kế, tăng cường canh gác, xem tình hình rồi tính tiếp!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều gật đầu, Bao đại nhân nghĩ rất chu đáo.

.

.

Sau đó, Bao Chứng phái người canh giữ quanh Lạc Hâm Các, các ảnh vệ của Triệu Phổ đều nghe lời Bao Chứng, thế là chia nhau ra hành động.

“Ngày mai là Thượng Cầm đại hội, lúc đó Cửu vương Bát vương đều sẽ đến.” Bao Chứng nói, vỗ vỗ Triển Chiêu: “Đến lúc đó Triển hộ vệ phải để ý nhiều hơn, đúng rồi, Bạch thiếu hiệp có đi không?”

Bạch Ngọc Đường lắc nhẹ đầu: “Chiều mai ta phải đến viếng tang Thiết chưởng môn, xong việc ta sẽ nhanh chóng vào cung, nhưng sẽ không lộ diện, cùng quan sát với các ảnh vệ.”

“Vậy sao...” Bao Chứng gật đầu, dặn Bạch Ngọc Đường cũng phải cẩn thận.

“Ai, thật không biết vì sao, Thúc Ngọc đại hội kết thúc thì lập tức sẽ đến kì thi Hương, lại xảy ra nhiều chuyện thế này, thật không dễ cho người ta yên lòng được.”

“A, đúng rồi!” Triễn Chiêu nghe đến thi Hương, đột nhiên nhớ ra còn một chuyện chưa làm, liền lấy phong thư Bao Duyên đưa trong vạt áo ra, đưa cho Bao Chứng: “Một nữ quý gửi cho đại nhân.”

Bao Chứng cầm thư nhìn Triễn Chiêu: “Cái gì?”

“A... Nghe nói là một nữ quý tên Ngũ Muội gửi cho đại nhân.” Triễn Chiêu đáp ứng.

Bạch Ngọc Đường đứng bên cạnh lắc đầu, Triễn Chiêu cái gì cũng biết, chỉ không biết lừa người khác!

“Nữ quý gì?” Bao Chứng tra hỏi: “Ai nhờ người đưa cho bản phủ?”

“Ừm...” Triễn Chiêu mấp má môi: “Nữ quý.”

“Hình dạng nữ quý thế nào?” Bao Chứng gật đầu, biết là nữ quý, nhưng Triễn Chiêu cũng phải nói rõ ràng một chút.

“Ta không biết.”

Bao Chứng há hốc, nhìn Triễn Chiêu: “Vậy thư này ai đưa cho người?”

Triễn Chiêu sờ trán, đáp ứng nói: “À, là một nữ quý đưa ột người, sau đó người đó đưa cho ta.”

“Vậy người đó đâu?” Bao Chứng nghe ra manh mối, liền hỏi dồn theo.

“Vậy người đó...” Triễn Chiêu lẩm bẩm: “Đi mất rồi.”

“Đi rồi?” Bao Chứng nhìn Triễn Chiêu nghi ngờ: “Tên gì?”

Triễn Chiêu sờ cằm.

Bao Chứng đi vài bước, lại nhìn nhìn phong thư trong tay, hỏi: “Người đó đưa thư này cho người ở đâu?”

Triễn Chiêu lại nghĩ nghĩ: “Trên đường lớn của Khai Phong.”

Bao Chứng cầm thư cười cười: “Đã sắp đến kì thi Hương rồi...”

Triễn Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều sửng sốt, mặt Triễn Chiêu thoáng hiện vẻ hoảng loạn.

Bao Chứng hít sâu một hơi, đặt thư lên bàn, gọi Vương Triều Mã Hán đến: “Đến khách điểm Phương Duyệt canh giữ, thấy Bao Duyên lập tức bắt về gặp ta!”

Triễn Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều hoảng sợ rụt cổ: “Đại nhân... Sao ngài biết?”

Hai người bắt đầu buồn bực, Bao đại nhân như thế thật quá thông minh... Làm sao đoán được Bao Duyên đã đến rồi, còn đoán được là ở khách điểm Phương Duyệt? Chẳng lẽ khi này vừa gặp phải? Không thể nào... Bao Duyên vẫn ở trong cấm các nghe đàn mà.

Bao Chứng lấy một phong thư khác trên bàn lên đưa cho hai người, là thư của Bao phu nhân, Đồng thị.

Nét chữ trong thư ngay ngắn cẩn thận, kiểu chữ thanh tú, viết rất đơn giản.

Đồng phu nhân thường gửi thư hỏi han sức khỏe Bao Chứng thế nào, sau đó kể chuyện trong nhà, bao gồm cả chuyện học hành của Bao Duyên ra sao, có gây họa không.

Bức thư này nói, nửa tháng trước Bao Duyên đã đi xa nhà, nói là đi tìm một vị đồng môn, có lẽ thấy thời điểm vừa đúng, nên đã len lén đến Khai Phong tham gia thi Hương rồi.

Đồng phu nhân đoán có lẽ hấn ở thuê phòng trong một khách điểm gần phủ Khai Phong, như thế mới có thể nhân lúc Bao đại nhân lên triều hoặc thăng đường để ra ngoài đi dạo.

Cuối cùng, phu nhân còn thương lượng với Bao Chứng, tính cách hài tử này giống lão gia dễ gây họa, cứ bắt vào phủ đi, nếu nó thật sự muốn đi thi thì cũng đừng ngăn nữa, để Bao Duyên thử xem.

Triễn Chiêu và Bạch Ngọc Đường tròn to mắt, thậm chí khâm phục, phu nhân quả nhiên sáng suốt! Bao Duyên chưa từng thoát nổi lòng bàn tay phu nhân!

“Gần phủ Khai Phong chỉ có một khách điểm Phương Duyệt.” Bao Chứng thở dài, hỏi hai người: “Cả hai gặp nó mấy lần rồi? Có gây họa không?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, đành phải kể hết đầu đuôi ngọn ngành chuyện hôm nay và hôm nhận thư.

“Ài.” Bao Chứng lắc đầu thở dài, cầm bức thư xem một lúc lâu, nhưng không mở ra, đặt lên bàn: “Ta phải tìm cho nó chuyện gì để làm, xem thử nó có khả năng làm quan không, mới quyết định xem có nên cho phép đi thi không.” Nói xong, chấp tay sau lưng đi vài vòng trong phòng: “Dường như Công Tôn đã phát hiện dấu thông khác thường, đã đi tìm được liệu rồi, có lẽ một lúc nữa Cửu vương gia mới về được, hai người đi xem trước xem Bàng Dục đã nhớ lại đến đâu rồi, hẳn bị truy sát, không biết có liên quan đến cầm cơ đó không, phải điều tra.”

“À!” Lúc này Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu mới nhớ ra có người muốn giết Bàng Dục.

Ra khỏi thư phòng của Bao Chứng, hai người lại nhịn không được phải thở dài, quả nhiên về đến Khai Phong rồi, lại có một không ít chuyện phiền phức tìm đến.

.

.

Lúc đó, trên đường lớn của Khai Phong.

“Ai da, Công Tôn tiên sinh về rồi!”

“Tiên sinh nương tử của ta gần đây không được khỏe, khi nào ngài mới về hiệu thuốc khám bệnh?”

“Tiểu Tứ Tử, cười với di di một cái.”

“Cho Tiểu Tứ Tử ăn kẹo...”

Trên đường lớn ở Khai Phong, Công Tôn dẫn Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương đến hiệu thuốc tìm hương liệu, liên tục chào hỏi mọi người suốt con đường.

Tiểu Tứ Tử đã lâu không về Khai Phong, nắm tay Tiêu Lương chạy tới chạy lui, Thạch Đầu và Tiễn Tử theo phía sau.

Công Tôn hỏi vài loại hương liệu, kết quả không có thứ nào, chuyện này có phần kì lạ, chưởng quỹ đều nói mấy hôm trước đã bị mua hết, hỏi là ai thì lại không ai biết!

Công Tôn đang nói chuyện với chưởng quỹ trong hiệu thuốc, Tiểu Tứ Tử ngồi trên lưng Thạch Đầu, chờ ngoài cửa, Tiêu Lương đi mua kẹo hồ lô cho tiểu bảo bối rồi.

Ngay lúc đó, Tiểu Tứ Tử thấy một thư sinh thanh tú dẫn một tiểu thư đồng chạy đến, nhìn chằm chằm Thạch Đầu và Tiễn Tử.

“Đây là trảo ly ở sa mạc Tây Hạ sao?” Thư sinh kinh ngạc nhìn Thạch Đầu chằm chằm: “Thì ra thật sự có loài thần vật này!”

“Huynh nhận ra trảo ly.” Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm nhìn thư sinh: “Huynh thật có học vấn, rất ít người Trung Nguyên nhận ra được.”

Thư sinh nhìn nhìn thư đồng bên cạnh, thư đồng cũng cảm thấy oa oa trên lưng trảo ly rất đáng yêu, liền cười hì hì đi tới: “Tiểu oa oa, phụ mẫu đâu? Sao lại ngồi một mình ở đây?”

“Cha ở trong đó.” Tiểu Tứ Tử thành thật trả lời, phát hiện hai người này không nhận ra mình, có lẽ là người vùng khác, vừa đến Khai Phong không lâu.

“Cẩn Nhi.” Tiêu Lương chạy về, vừa đưa kẹo hồ lô cho Tiểu Tứ Tử, vừa nhìn thư sinh và thư đồng.

Thư sinh này không phải người lạ, chính là Bao Duyệt. Hắn ở trong cầm các nghe Lạc Hâm phu nhân đánh đàn, cảm thấy cầm kĩ của nàng ta lẽ ra rất tốt, nhưng sau khi thấy Bạch Ngọc Đường đi rồi thì như mất hồn, âm thanh đàn ra cũng khiến người nghe rất u uất khó chịu, thế là không muốn nghe nữa, dẫn Bao Phúc ra ngoài.

Xem canh giờ thì đã đến lúc về khách điểm ôn bài rồi, liền quay về. Vừa đi qua hiệu thuốc thì bị trảo lý hấp dẫn, liền đến nói chuyện với Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử ăn hồ lô, thấy Công Tôn còn chưa ra, liền hỏi Bao Duyệt: “Tỷ tỷ sau lưng huynh là ai vậy? Mặc ít như vậy không lạnh sao?”

Bao Duyệt ngẩng người, quay đầu nhìn.

Bao Phúc cũng quay đầu lại nhìn, không hiểu: “Tỷ tỷ nào?”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt: “Ô? Trốn vào ngõ rồi, một tỷ tỷ mặc y phục trắng, gầy gầy.”

Bao Duyệt và Bao Phúc nghe đến đây, cảm giác sau cổ toát mồ hôi lạnh: “Sao?”

Hai người cùng nhìn vào con ngõ, nhưng nơi đó trống không, không hề có bóng người.

“Rõ ràng khi nãy tỷ tỷ còn theo hai người.” Tiểu Tứ Tử vừa ăn kẹo hồ lô vừa nói nhỏ: “Bay tới bay lui, thật giống quỷ quỷ.”

“A...” Bao Duyệt và Bao Phúc hít sâu một hơi, Bao Phúc vội trốn sau lưng Bao Duyệt: “Thiếu gia, có phải là nữ quỷ đó đến tìm chúng ta rồi không? Đã sớm nói đừng đụng vào nàng ta!”

“Đừng... Đừng nói bậy, trên đời làm gì có quỷ!” Bao Duyệt hí mắt nhìn Tiểu Tứ Tử: “Tiểu hài nhi, có phải đang lừa chúng ta không?”

Tiểu Tứ Tử nhích nhích qua chỗ Tiêu Lương: “Hung dữ.”

Tiêu Lương cười cười, nói với Bao Duyệt: “Khi nãy quả thật có một nữ nhân theo người, nhưng nàng không phải bay, hẳn là khinh công. Dung mạo hơi đáng sợ, trắng bệch, khi ta mua kẹo hồ lô có nhìn thấy, khi chạy về thì nàng ta đã trốn đi, Cần Nhi không lừa người khác.”

Bao Duyệt lập tức há hốc mồm: “Chẳng lẽ là Ngũ Muội đó thật sao?!”

“Tiểu Tứ Tử.”

Lúc ấy, Công Tôn bước nhanh ra, tay cầm một đơn thuốc: “Chúng ta về thôi, đặt trước phải ba ngày mới lấy được.”

Bao Duyệt nhìn nhìn Công Tôn, âm thầm tán thán, thư sinh thật tuấn tú, vừa nhìn đã biết rất có học vấn.

“Ha.” Tiểu Tứ Tử vỗ tay với bọn Bao Duyệt, về cùng Công Tôn.

.

.

Người đi rồi, Bao Phúc vẫn sợ, kéo Bao Duyệt nói: “Thiếu gia, nữ quỷ đó theo chúng ta chắc chắn không được bình yên, cẩn thận nửa đêm đột nhiên vào phòng hút dương khí của chúng ta!”

Bao Duyệt cũng hơi sợ, chặc một tiếng, định thần lại kéo Bao Phúc về khách điểm... Chỉ tiếc vừa đến cửa đã gặp phải Vương Triều Mã Hán đang chờ sẵn, bị xách về Khai Phong, giao cho Bao đại nhân.

Bao đại nhân nhìn Bao Duyệt đang cúi gằm mặt một cái, xách vào phòng.

Vừa khéo Bàng Cát nhìn thấy, chặc chặc mấy tiếng, ai da, dung mạo nhi tử của Bao Chứng không tệ! Nhưng mà sao lại trắng như thế?

.

.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lúc đó thì đang uống trà trong sân.

Bàng Dục ngồi bên cạnh, lăm rằm viết ra từng chuyện một trong suốt một tháng này. Chẳng hạn như mười lăm tháng trước hắn đi thuyền hoa, lại chẳng hạn như đầu tháng này đã đi săn.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nghe đến nỗi ngáp liên tục, Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương bên cạnh xem giúp. Bàng thái sư vì an toàn của Bàng Dục, bắt hắn viết cả đêm, còn tập hợp hết gia nhân trong Bàng phủ đến cùng viết, viết ra một chồng giấy tả lại những việc Bàng Dục làm. Hắn tuy là đã hoàn lương rồi, nhưng tính cách vẫn hướng ngoại, cả ngày chạy khắp nơi, không chịu rảnh rỗi được.

“Tùng Mộc Phường là nơi nào?” Triển Chiêu đột nhiên chọn ra một nơi không quen lắm giữa rất nhiều nơi, hỏi Bàng Dục.

“Là nơi bán quả sồi.” Bàng Dục trả lời: “Ta nuôi một con Lục Chủ Ông, thích ăn quả sồi.”

“Là chim sao...” Triển Chiêu gật gật đầu.

“Tiểu Tiểu Bàn cũng thích ăn món cổ vịt cay chết người sao?” Tiểu Tứ Tử thấy một tờ giấy viết “Cổ vịt cay chết mèo” liền nhăn mũi hỏi: “Cái đó cay lắm!”

Sáng nay Tử Ảnh lừa Tiểu Tứ Tử ăn một cái, cay đến mức uống hết hai chén trà, cái lưỡi nhỏ lúc nào cũng thè ra mà vẫn cay, quặt một lúc lâu miệng vẫn tê tê.

“À, món cổ vịt này dường như trước đây ta đã ăn ở đâu đó, nhưng nhớ không ra nữa.” Bàng Dục nói như không: “Lại nói, hôm đó ta còn tranh cãi với người trong quán, ngay trước cửa tiệm cổ vịt này.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, cùng hỏi: “Người tranh cãi gì với người trong tiệm?”

“À... Lão bản ở đó nói cái gì mà độc nhất vô nhị, thiên hạ tuyệt đối không có món thứ hai có vị thế này, nhưng rõ ràng ta từng ăn qua! Hơn nữa lại từ khi còn nhỏ, nhớ không chính xác được, nhưng khi đó ta bị cay đến sặc, nên vẫn nhớ!”

“Từng ăn ở đâu?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường hỏi dồn.

“Ừm...” Bàng Dục nghĩ một lúc lâu, “Ta chỉ nhớ là khi còn nhỏ, vì tỷ tỷ rất thích ăn cay, cho nên có thể là do cha mua từ đâu đó về cho tỷ tỷ.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, vì Bàng Dục nói món cổ vịt không phải độc nhất vô nhị mà giết người, có vẻ không hợp lý, thế là xem sang trang khác.

Công Tôn ném thử món cổ vịt Tử Ảnh mua về: “Ừm... Quả thật vị cay rất đặc biệt!”

Triển Chiêu thấy Công Tôn ăn hết hai cái còn ăn tới cái thứ ba, cảm giác cổ họng co rút, có phản xúc động muốn uống hộ hắn vài ngụm nước.

Bạch Ngọc Đường dường như không sợ cay lắm, cầm một cái lên ăn, tỉ mỉ thưởng thức, quả thật đặc biệt.

“Humm?”

Vừa uống ngụm nước, Triển Chiêu đột nhiên ngẩn người, rướn tới ngửi miệng Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường xấu hổ nhìn hắn, Tiểu Tứ Tử đứng trên chiếc ghế nhỏ cạnh Triển Chiêu, mở to đôi mắt sáng lấp lánh chăm chăm nhìn trộm.

“Miêu Nhi...” Bạch Ngọc Đường muốn ngửa đầu ra, Triển Chiêu ôm mặt hắn lại: “Đừng nhúc nhích!” Lại áp tới nghiêm mặt ngửi.

Tiểu Tứ Tử thấy hai người rướn qua rướn lại vẫn không chạm trúng, sốt ruột, dứt khoát bỏ nhào lên, đẩy Triển Chiêu một cái.

...

98. Q.4 - Chương 8: Tội Ngụy Hiểm Địch Địa Phương [nơi Ngụy Hiểm Nhất]

Nửa cái cổ vịt còn lại trong tay Công Tôn rút “tạch” xuống đất, mực văng đầy mặt Bàng Dục, Giả Ảnh Tử Ảnh bên cạnh cũng ngậm cổ vịt sững người.

Tiêu Lương vội đến bóc Tiểu Tứ Tử đang nhào trên lưng Triển Chiêu xuống: “Cẩn Nhi...”

Tiểu Tứ Tử được bóc xuống, vội xoay mặt sang nhìn, có đụng vào không?!

Nhìn lại, Bạch đại hiệp và Triển đại hiệp hai người, quả nhiên môi áp môi, “hôn” nhau rồi, còn mở to mắt nhìn đối phương, hiển nhiên là đã hóa đá triệt để.

Quan trọng là cảm giác của hai người lúc này chỉ có một: Cay quá!

.

.

“Khụ khụ...”

Không biết qua bao lâu, Bàn Cát đang uống trà bên cạnh cảm thấy tim đập hơi nhanh, nhịp thở cũng hơi gấp, ở đây có lão nhân lại có tiểu hài nhi, có vẻ không được tốt lắm. Bàn thái sư vội khụ hai tiếng bảo hai người chú ý hình tượng, chuyện này phải vào phòng làm.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng hoàn hồn lại, vội tách ra.

Bạch Ngọc Đường sờ cằm, khi này bị con mèo đó đụng một cái, Tiểu Tứ Tử cũng mạnh tay quá, thời điểm như thế phải đẩy nhẹ, quả nhiên tiểu bảo bối còn chưa có kinh nghiệm.

Triển Chiêu thì xấu hổ ngẩn người tại chỗ, mình vừa làm gì vậy?

Nghĩ một lúc lâu, Triển Chiêu lại thắc mắc sao miệng lại cay như thế? Khó khăn lắm tỉnh táo lại được, đưa tay, lấy nửa cái cổ vịt trong miệng ra.

Nhìn nhìn cái cổ vịt, Triển Chiêu hiểu ra, khó trách sao miệng lại cay như thế. Vốn định cầm ly lên uống chút nước, nhưng không biết do đầu óc bất thường hay lý do gì khác, Triển Chiêu bỏ lại cái cổ vịt vào miệng, gặm sạch sẽ, nhả xương ra.

Bạch Ngọc Đường bên cạnh nhìn rõ ràng, bỗng dưng đỏ mặt... Nửa cái cổ vịt trong miệng mình biến mất rồi.

Tiểu Tứ Tử hớn hở đứng bên cạnh nhìn hai người.

Mọi người đều đỏ khốc đỏ cười.

.

.

Ngay lúc đó, Tiết Ích Hành dẫn Tiết Ích Linh đi vào, Tiết Ích Hành kích động chạy đến, vì nghe nói Cửu vương gia đã dẫn theo gia quyến trở lại rồi, vội vàng đến bái kiến, chỉ tiếc Triệu Phổ vào cung rồi.

Vào cửa, chợt thấy bầu không khí có vẻ ngưng ngưng.

Triển Chiêu ôm chén trà cúi đầu, Bạch Ngọc Đường một tay chống đầu nhìn mảnh xương cổ vịt trên bàn, như đang suy nghĩ điều gì.

Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử vào lòng đem qua một bên, không cho Tiểu Tứ Tử gây rối nữa, lần đầu tiên mình và Triệu Phổ hôn nhau, cũng là do tiểu bảo bối này giúp, mới lớn thế này, đã làm bà mối mấy lần rồi sao?!

Lúc ấy, cửa thư phòng Bao đại nhân cách đó không xa mở ra, Bao Duyên mất tinh thần chán nản đi ra, tâm trạng có vẻ không được tốt.

“Tiểu Mân Thầu.” Tiểu Tứ Tử đã nhận ra được Bao Duyên rồi, nghe nói là nhi tử của Tiểu Bao Tử, cảm thấy rất khó tin. Nếu nói Bao đại nhân là cái bánh bao nhân đậu đen hạt mè, thì nhi tử là cái mận thầu bột, trắng như thế!

“Tiểu Mân Thầu...” Bàn Dục sung sướng cười ha ha, Bao Phúc cũng cười.

Nhưng vui nhất là Bàn Cát, Bao Chứng là Tiểu Bao Tử, sinh nhi tử là Tiểu Mân Thầu!

Bao Duyên sờ sờ đầu Tiểu Tứ Tử, thở một hơi dài.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường còn đang bận hồi tưởng quá trình cái cổ vịt đổi chỗ, hoàn toàn không có tâm trí nghiên cứu tâm trạng Bao Duyệt, khi nãy cái... Cái mềm mềm đó cái nào là môi cái nào là lưỡi?

“Làm sao vậy?” Tiểu Tứ Tử ngửa mặt nhìn Bao Duyệt: “Xuống tinh thần sao? Muốn ăn gì không.” Vừa nói vừa mở túi lấy kẹo cho hắn. Trong mắt Tiểu Tứ Tử, Bao Duyệt vẫn là một tiểu hài tử.

“Cảm tạ Tiểu Đoàn Tử.” Bao Duyệt cảm thấy nếu cha là bánh bao, mình là màn thầu, thì Tiểu Tứ Tử sẽ là viên gạo nếp tròn thật tròn. Bỏ kẹo đường vào miệng, Bao Duyệt chẹp chẹp miệng, mặt mày ủ rũ nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường còn đang ngồi ngẩn người bên bàn: “Cha bảo đệ điều tra vụ án của nữ quý, tra không ra không được thi Hương.”

“Sao?!” Bao phúc há to miệng: “Sao lão gia lại thế? Thiếu gia còn nhỏ mà, không có đạo lý!”

“Khụ khụ.”

Chưa nói hết lời, đã nghe tiếng Bao Chứng khụ khụ trong thư phòng, Bao Phúc vội sửa lời: “Ai da, lão gia thật quá anh minh!”

“Nữ quý gì?” Tiết Ích Hành không hiểu nhìn qua.

“À... Không.” Bao Duyệt thấy hai người này không quen, không nói nhiều, bỏ phong thư vào tay áo, một lát nữa mở ra xem, nghĩ đến nữ quý ấy là da gà nổi đầy người, làm sao điều tra đây.

“Tiểu Màn Thầu, chỉ cho huynh một biện pháp.” Tiểu Tứ Tử cầm cây bút của Bàn Dục trên bàn lên, vẩy tay gọi Bao Duyệt.

Bao Duyệt ngồi xuống, “Sao?”

Tiểu Tứ Tử hà hơi vào cây bút một cái, giơ tay, vẽ hình trăng khuyết lên trán Bao Duyệt: “Thế này thì không sợ quý quý nữa rồi.”

Mọi người đều cười, Bao Duyệt cũng nhin không được bật cười, chống cằm chọc chọc hai má Tiểu Tứ Tử, nghĩ thầm, một lát nữa nhờ Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường giúp vậy, nữ quý đó nói không chừng không phải là quý thật, không phải Tiểu Lương Tử đã nói là dùng khinh công bay qua bay lại sao.

“Này.”

Bàn Dục nhin không được đẩy Triển Chiêu một cái, Triển Chiêu giật nảy người, nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, hai bên nhìn nhau, mọi người cảm giác có tia lửa bắn tách tách ra ngoài, đều sốt ruột thay cho hai người.

Giả Ảnh sờ cằm, nói nhỏ với Tử Ảnh: “Quả thật là gần hơn!”

“Xem đi!” Tử Ảnh ngâm cổ vịt gật đầu: “Ta nói rồi mà.”

Đang nói chuyện, chợt Hôi Ảnh từ bên ngoài vội vàng chạy vào, nói với Công Tôn: “Tiên sinh, vương gia gọi người vào cung một chuyện.”

“Vào cung làm gì?” Công Tôn thấy Hôi Ảnh nhú mày, dường như đã có chuyện gì.

Ngay khi đó, Bao Chứng cũng đi từ thư phòng ra, hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Hôi Ảnh nhìn nhìn xung quanh, có vẻ hơi do dự, bước nhanh tới nói nhỏ vào tai Bao Chứng mấy câu.

Bao Chứng lập tức nhú mày: “Có chuyện này?!”

“Có chuyện gì vậy?” Mọi người đều khó hiểu nhìn qua.

Bao Chứng phẩy tay: “Triển hộ vệ, Công Tôn tiên sinh, cả hai theo ta vào cung một chuyện.” Nói xong, vội vàng đi vào trong thay y phục, để lại mọi người trong sân ngơ ngác nhìn nhau.

Triển Chiêu nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường, hai người vừa nhìn nhau lập tức cảm thấy cả người bứt rứt, lại dời mắt đi.

Triển Chiêu đứng lên, vào phòng thay y phục.

Tiểu Tứ Tử lại chạy đến cạnh Bạch Ngọc Đường vẫn ngồi ngẩn người bên bàn đá, bò lên ghế ngồi xuống kế bên, gọi: “Bạch Bạch!”

“Sao?” Bạch Ngọc Đường hoàn hồn lại, ánh mắt khá phức tạp, nhìn tiểu bảo bối.

Tiểu Tứ Tử ngồi cạnh định nói chuyện với hắn, nhưng thấy mảnh xương cổ vịt, lại nắm mũi, cầm cây đũa đâm đâm, đẩy cái cổ vịt ra xa một chút.

“Sao vậy?” Bạch Ngọc Đường thấy Tiểu Tứ Tử có vẻ không thích ngửi mùi này, liền cầm cái xương cổ lên. Nắm trong tay không biết nên vứt hay nên đặt xuống nơi khác, đang do dự, Triển Chiêu chạy ra.

Lập tức thấy được cái cổ vịt trong tay Bạch Ngọc Đường, tai hắn đỏ lên, nhìn sang nơi khác.

“Mùi cay này lạ lạ!” Tiểu Tứ Tử dụi mũi: “Ngửi thấy khó chịu.”

“Cẩn Nhi, lần trước ăn món gà nấu cay rất thích mà.” Tiêu Lương cũng đến ngửi ngửi: “Sao bây giờ lại sợ cay rồi?”

“Mùi cay không giống nhau!” Tiểu Tứ Tử lắc đầu.

Triển Chiêu vừa đi lấy kiếm, tâm không cam tình không nguyện mà đội cái mũ quan hắn cảm thấy rất xấu lên, đang cột dây, nghe lời Tiểu Tứ Tử nói chợt sững sốt: “A!”

Khi này chuyện xảy ra bất ngờ, Triển Chiêu bị phân tâm, kì thật trước đó hắn đã ngửi ra, mùi cay này rất đặc biệt, không giống mùi cay nào khác!

Mọi người đều nhìn hắn, như hỏi: Làm sao vậy?

“Mùi cay này thật sự rất đặc biệt! Không giống vị cay bình thường, hôm đó ta ở trong cửa hàng nhựa thông cũng ngửi thấy, hắt hơi liên tục!” Triển Chiêu nói.

Công Tôn cầm một phần cổ vịt lên cẩn thận ngửi ngửi... “Hắt xì..”

“Xem đi, ai cũng hắt hơi.” Triển Chiêu gật đầu.

“Hắc hắc, đây là Phấn Đế Tiêu!” Bàn Dục vừa dùng một mảnh giấy Tuyên Thành lau mực trên mặt vừa hỏi Bàn Cát đang hí mắt phẩm trà bên cạnh: “Cha còn nhớ lần đầu khi trong phủ chúng ta làm món này không, rất nhiều người hắt hơi cả đêm.”

“À! Thứ đó là tiêu mọc hoang, Trung Nguyên không có, dùng thuyền lớn chuyển tới!” Bàn Cát nói: “Ta nhớ rõ khi đó còn được dùng làm cống phẩm, dân thường tuyệt đối không có được. Khuê nữ của ta thích nhất là ăn cay, khi đó hoàng thượng vẫn còn là thái tử, đặc biệt lấy từ trong cung ra cho nó...” Nói đến đây, Bàn thái sư lại bắt đầu chùi nước mắt: “Ai... Nam nhân này, nói thay lòng là thay lòng, đáng thương cho khuê nữ của ta, đã tốt đẹp được lâu như vậy, đột nhiên lại thay lòng đổi dạ, quân vương vô tình.”

“Được rồi đừng có khóc nữa.” Bao Chứng giật hắn một cái: “Người cũng theo ta vào cung đi.”

“Làm gì vậy chứ? Kéo kéo nú nú.” Bàn Cát giật tay áo lại, liếc Bao Chứng một cái: “Vào cung làm gì? Làm bậy lại bị phạt.”

“Chắc, đã bấy nhiêu tuổi rồi mà còn nhỏ mọn vậy sao.” Bao Chứng lườm một cái: “Còn nhớ chuyện lần trước có người hạ được người không?”

“Nhớ rõ!” Bàn Cát gật đầu: “Để ta biết được là tên chán sống nào làm không lột da hắn không được!”

Bao Chứng cười nhạt: “Vậy mang dao theo, chúng ta đi lột da!”

“Sao?”

Bao Chứng dẫn một đám người đi trước, Triển Chiêu trước khi đi còn nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường cầm chén trà, cũng đang nhìn hắn, trong mắt, dường như có gì đó đang chảy qua.

Triển Chiêu gãi gãi đầu, phát hiện đang đội mũ quan không gãi được.

“Triển hộ vệ.” Bao Chứng đột nhiên nhìn hắn một cái: “Sao tai lại nóng thế?”

“Sao?” Triển Chiêu đưa tay sờ tai, quả nhiên rất nóng.

“Cổ vịt ngon?” Bao Chứng đột nhiên cho thêm một câu, Triển Chiêu hốt hoảng đỏ mặt tía tai, Bạch Ngọc Đường vẫn ngồi bên bàn cũng bị sắc nước trà, ho liên tục.

Bàng Cát và Bao Chứng nhìn nhau một cái, hai lão đầu vừa hắc hắc cười xấu xa vừa đi.

Triển Chiêu thở dài một hơi, chỉ có thể chờ Công Tôn còn đang dặn dò Tiểu Tứ Tử ngủ sớm, buổi tối không được ăn ngọt phía sau cùng đi.

Người đi rồi, Tiết Ích Hành than nhẹ một tiếng: “Xem ra hôm nay không có duyên được thấy phong thái của Cửu vương gia rồi.”

“Tiết tướng quân, sau này hắn sẽ có cơ hội.” Giả Ảnh cười cười.

Tử Ảnh cũng cười, vương gia có phong thái không chưa nói chắc được, nhưng lưu manh thái thì thật sự là tràn trề!

Lại qua một lúc, sắc trời cũng đã muộn, Tiêu Lương ra hậu viện luyện đao với các ảnh vệ.

Bạch Ngọc Đường đứng lên, hỏi Tiểu Tứ Tử còn đang ngồi trên ghế đong đưa chân chơi kéo đá bao với Bàng Dục: “Buổi tối về phòng ngủ một mình?”

Tiểu Tứ Tử vĩnh viễn môi, cười tủm tỉm nhìn Bạch Ngọc Đường.

“Tiểu Tứ Tử?” Tiết Ích Linh đang ở ngay bên cạnh, nàng ta phát hiện Tiểu Tứ Tử và Triển Chiêu rất thân thiết, muốn cùng chơi với Tiểu Tứ Tử, nói không chừng có thể nghe được chuyện thú vị về Triển Chiêu.

Ngồi xuống hỏi Tiểu Tứ Tử: “Có muốn đến chỗ tỷ tỷ chơi không?”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp, ôm chầm lấy Bạch Ngọc Đường: “Không đi, hôm nay đến ngủ cùng Bạch Bạch Miêu Miêu.” Sau đó lại nói với Thạch Đầu: “Thạch Đầu, gối đầu!”

Thạch Đầu chạy bạch bạch vào phòng của Triệu Phổ Công Tôn, căn cái gối đầu nhỏ Tiểu Tứ Tử thường dùng trong sổ hành lý mà bọn Phi Ảnh còn đang sắp xếp, chạy ra.

Tiểu Tứ Tử ôm gối, nắm tay Bạch Ngọc Đường nhảy xuống ghế, cùng đi vào tiểu viện của Triển Chiêu, vừa đi vừa nói chuyện: “Bạch Bạch, hôm đó, Tiểu Tứ Tử thấy người bên bờ biển ăn dưa hấu rắc muối.”

“Ăn dưa hấu rắc muối?” Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười: “Vậy có vị thế nào?”

“Chờ có dưa hấu rồi, chúng ta thử được không? Nghe nói ngũ vị câu toàn.” Tiểu Tứ Tử vừa đi vừa không quên dặn: “Tiểu Tứ Tử không muốn ngủ giường nhỏ với Tiểu Lương Tử, muốn ngủ giường lớn với hai người.”

“Được.”

“Một lát nữa phải tắm cho Thạch Đầu và Tiểu Tử, trên người bẩn bẩn.”

“Được.” Bạch Ngọc Đường cũng rất thương Tiểu Tứ Tử, nắm bàn tay nho nhỏ ra khỏi sân, đi vào tiểu viện phía sau.

Tiết Ích Linh nhìn chăm chăm bóng lưng một lớn một nhỏ đi xa, nhin không được lắm bầm trong lòng, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu một gian phòng, còn ngủ cùng một giường sao? Quan hệ như thế chẳng phải là tốt quá mức rồi sao.

.

.

Rất nhanh, trong sân chỉ còn huynh muội họ Tiết, Bàng Dục, Bao Duyệt và Bao Phúc, còn có vài ảnh vệ phụ trách canh gác, và các nữ ảnh vệ ra ra vào vào sắp xếp thu dọn.

Bao Duyệt ngồi xuống cạnh Bàng Dục, mở phong thư của Ngũ Muội đưa ỉnh ra xem, đây là một bức huyết thư danh bất hư truyền, hơn nữa, chữ bên trong không phải tiếng Hán.

“Ai da, đây là gì vậy, đáng sợ quá!” Bàng Dục đến xem: “Là máu sao?”

Bao Duyệt nhìn chăm chăm vào từng chữ máu lớn, thở dài: “Là tiếng Phạn.”

“Chỉ có một câu sao, đáng sợ quá, còn đầm đìa máu, viết cái gì vậy?” Bàng Dục hiểu kì.

Bao Duyệt im lặng một lúc lâu: “Oan quỷ khó rời Ngũ Phần Thôn”. [Ngũ Phần Thôn: thôn năm mộ]

“Oa...” Bàng Dục run một cái: “Oan quỷ Ngũ Phần Thôn gì chứ, đáng sợ quá.”

“Ca?”

Ngay lúc đó, Tiết Ích Linh gọi một tiếng, vì Tiết Ích Hành đang đứng sững tại chỗ, sắc mặt căng thẳng như vừa bị thứ gì kích thích.

“Sao?” Tiết Ích Hành giật mình hoàn hồn lại, nhìn Tiết Ích Linh.

“Huynh làm gì vậy?” Tiết Ích Linh không hiểu, kéo kéo hần: “Có đi không? Quay về.”

“... Được.” Tiết Ích Hành gật đầu, dẫn Tiết Ích Linh đi, bước chân có phần gấp gáp, lúc ra cửa suýt chút nữa còn vấp ngã.

.

.

Hai người đi rồi, Bàng Dục bắt đầu thu dọn giấy bút, Bao Duyệt bên cạnh vỗ vỗ hần: “Này, một nam một nữ đó là ai?”

Bàng Dục nhướn mày: “Tiết Ích Hành Tiết Ích Linh.”

“À, Tiết Ích Hành... Tướng quân phương bắc!” Bao Duyệt gật gật: “Có phải khi nãy hần có hơi...”

“Phải.” Bàng Dục bỏ số giấy đã được xếp gọn vào túi: “Tiểu tử đó chắc chắn không phải người tốt.”

“Chắc chắn vậy sao?” Bao Duyệt nhìn hần không hiểu: “Làm sao thấy được?”

Bàng Dục cười khan một tiếng, chột trán hần: “Thư gốc nhà ngươi, sao lại trợ gân phủ Khai Phong?”

“Nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất...” Bao Duyệt nói đến đây chột ngăn người, vỗ trán một cái: “À!”

99. Q.4 - Chương 9: Tâm Ý Tương Thông

Triển Chiêu và Công Tôn theo Bao Chứng vào cung, trên đường, Bao Chứng nói cho hai người, khi nãy Hôi Ảnh nói, Triệu Phổ vào cung vốn định cùng Bát vương gia khuyên can Triệu Trinh, nhưng lại phát hiện dường như Triệu Trinh có chút khác thường.

Chỉ chốc lát đã nói chóng mặt buồn nôn, cuối cùng ngất xỉu.

Triệu Phổ vội vàng gọi thái y đến, thái y cũng không biết vì sao, sắc mặt Triệu Trinh lại trắng xám hô hấp yếu ớt, cho nên Triệu Phổ lệnh Hôi Ảnh lập tức đưa Công Tôn đến.

Triệu chứng của Triệu Trinh rất giống trúng độc, nhưng hẩn ở trong cung, ai có thể hạ độc? Nhớ đến lần đầu trong yến hội Bàng thái sư cũng bị ám toán, thế là Bao Chứng dẫn Triễn Chiêu theo, điều tra xem là ai hạ độc.

Công Tôn vào cung thì lập tức chạy đến tấm cung của Triệu Trinh, liền thấy Bàng phi đang sẵn sóc bên cạnh, Triệu Trinh đã tỉnh, suy yếu nằm trên giường.

Công Tôn đi đến hành lễ, sau đó đưa tay bắt mạch cho hẩn.

Mạch của Triệu Trinh rất ổn định, không giống trúng độc hay có gì không ổn.

Công Tôn hơi ngạc nhiên, nhìn Triệu Trinh một cái, chợt thấy Triệu Trinh nhìn mình, trong mắt dường như có gì đó.

Công Tôn thâm hiểu, đi đến, nói một tiếng đặc tội, giả vờ kéo mí mắt Triệu Trinh lên, lại cảm thấy có thứ gì trơn trơn trên mặt Triệu Trinh.

Công Tôn vỡ lẽ, sắc mặt trắng xám là do Triệu Trinh bôi một lớp tro mỏng, hẩn đang giả bệnh.

Công Tôn rất không hiểu, Triệu Trinh là vua một nước, sao lại giả bệnh?

Sau đó, Công Tôn lại nghĩ đến... Triệu Phổ và Bát vương gia vào cung khá lâu rồi, sao bây giờ mới gọi mình? Nếu thật sự Triệu Trinh bệnh nặng như thế, với tính cách của Triệu Phổ, có lẽ đã bảo Hôi Ảnh khiêng mình tới rồi, sao còn chờ Bao đại nhân thay y phục?

Công Tôn nghi ngờ nhìn về phía Bàng phi cạnh Triệu Trinh.

Bàng phi lại hoàn toàn không hề nghi ngờ Triệu Trinh giả bệnh, lo lắng ngồi cạnh, sốt ruột nhìn mình, như đang hỏi: Còn cứu được không?

Khiến Công Tôn không biết phải làm sao.

Lúc ấy, Triệu Phổ đi đến, thấy Công Tôn bối rối, Triệu Phổ lập tức hiểu hẩn đã biết mọi chuyện rồi, liền khụ một cái, nói với Bàng Phi: “Ta nghe thấy tiếng Hương Hương đang khóc.”

“A...” Bàng phi nghĩ có lẽ Hương Hương đói rồi, rất lo, nhưng Triệu Trinh thế này.

“Đi đi.” Triệu Trinh vỗ vỗ Bàng phi, “Có Công Tôn tiên sinh, trăm sẽ không sao.”

Bàng phi lại nhìn nhìn Triệu Trinh.

“Đi đi, một lát nữa bé Hương Hương đến đây, trăm không được gặp Hương Hương một ngày rồi.”

Bàng phi gật đầu, cáo lui rồi vội vã về xem Hương Hương.

.

.

Công Tôn nhìn Triệu Phổ, Triệu Phổ nhìn Triệu Trinh.

“Được rồi.” Triệu Trinh xuống giường.

“Ta đã nói với Bao tướng rồi, hiện tại Triễn Chiêu và các ảnh vệ đã bắt đầu tìm rồi.” Triệu Phổ nói với Triệu Trinh.

Triệu Trinh cười gật đầu, hỏi: “Hai người nghĩ cách này thế nào?”

Triệu Phổ thờ ơ nhún vai: “Hy vọng có tiến triển.”

Công Tôn nhìn nhìn hai người, thấy Triệu Phổ đi ra, liền nói cáo lui với Triệu Trinh rồi đi theo.

“Này!” Công Tôn túm Triệu Phổ lại: “Đang làm gì vậy?”

Triệu Phổ thở dài: “Ban đầu ta và Bát ca cũng bị hẩn dọa hoảng hồn, cứ nghĩ là bị người khác hạ độc, không ngờ là cách hẩn nghĩ ra... Không phải, nói chính xác là cách người khác dạy hẩn, nói có thể tìm được người hại thái sư.”

“Là ai? Cách gì?” Công Tôn không hiểu gì cả,

“Chắc, còn có thể là ai? Chính là vị Lạc Hâm phu nhân kia.” Triệu Phổ lắc đầu: “Bát ca đã nói với Bao tướng rồi, một lát nữa có lẽ sẽ thấy kết quả.”

Công Tôn nhú mày: “Thế này...”

Triệu Phổ thở dài, “Có lẽ sau này sẽ càng lúc càng phiền, thật không biết Triệu Trinh có ý định gì.”

Mặt Công Tôn viết rõ mấy chữ ‘phiền phức quá’, biết chắc chắn lần này sẽ gặp phiền phức lớn, sớm biết vậy đã không về Khai Phong rồi, ở Tiêu Dao Đảo mỗi ngày dẫn Tiểu Tứ Tử đi khắp nơi vui biết bao nhiêu, dù sao có Bao Chứng Triền Chiêu Bạch Ngọc Đường, trời cũng không sập được.

.

.

Nhưng hiện tại người buồn bực nhất là Triền Chiêu và chúng ảnh vệ.

Triền Chiêu ngàn vạn lần không ngờ tới, chuyện phiền phức Triệu Trinh mang tới lại là giả bệnh bắt bọn họ tìm hung thủ, thật không hiểu vì sao lại phải dùng phương pháp này.

Triền Chiêu thở dài, danh sách Bao Chứng đưa cho hắn là vài thái giám quản sự, còn có vài nha hoàn. Triền Chiêu ngồi xồm trên mái phòng hạ nhân gần phòng quản sự, kiên nhẫn quan sát bên dưới, trên các góc khác, có vài ảnh vệ cũng đang nhân nhả rảnh rỗi.

Một tay chống cằm, gió đêm thổi lạnh lạnh, mái Hoàng thành cũng cao, ngắm phong cảnh bốn phía cũng không tệ. Triền Chiêu đột nhiên nghĩ nếu có Bạch Ngọc Đường ở đây hắn đã không buồn như vậy rồi, sớm biết thế đã đem hắn theo.

Nghĩ đến Bạch Ngọc Đường, Triền Chiêu lại cảm giác miệng cay cay, mặt cũng bắt đầu nóng lên, nghĩ đến hôm nay trở về còn ngủ chung một giường, có lẽ sẽ càng xấu hổ... vẫn là ở lại đây đón gió lạnh đi, nhân tiện có thể nghĩ xem tiếp theo nên làm thế nào.

Triền hộ vệ cảm giác áp lực rất nặng rất sốt ruột,

Mà ngay khi đó, bên dưới, một bóng người lén lút chạy qua.

Triền Chiêu hơi sững sốt, đây không phải Công bộ thị lang Trần đại nhân sao? Sao lại lén lút đến đây? Hơn nữa, người thường cũng không thể vào đây được! Nhưng nhìn kĩ lại, Triền Chiêu buồn cười, Trần đại nhân này sao lại cải trang thành thị vệ? Thị vệ nào lại có một chùm râu trắng như thế, quá sơ suất rồi!

Nhưng vừa nhìn lập tức nhìn ra vấn đề, thế là Triền Chiêu nhìn nhìn sang phía các ảnh vệ.

Bọn Hôi Ảnh cũng nhìn nhau, cảm thấy rất kì lạ.

Nhảy xuống đất, Triền Chiêu âm thầm theo sau Trần đại nhân. Hắn chạy vào một biệt viện nhỏ, gõ gõ cánh cửa phía tây.

Không bao lâu, có người đến mở cửa, là một thái giám theo hầu hoàng thượng, Triền Chiêu nhớ đường như hắn họ Lưu, Lưu công công.

Phóng đến cửa phòng dán tai vào cửa nghe.

Trong phòng, Trần đại nhân túm lấy cánh tay Lưu công công: “Người... Người đã hạ được hoàng thượng rồi?”

“Hừ, làm sao có thể?!” Lưu công công giậm chân: “Trần đại nhân ngài đến đây làm gì?”

“Ta... Ta nghe nói hoàng thượng trúng độc, cứ nghĩ người đã thất thủ rồi!” Trần đại nhân nói, phỉ tay: “Ai, trước tiên khoan nói chuyện này đã, độc lần trước ta đưa cho người đâu?”

Lưu công công lấy một bình thuốc dưới gối đầu ra.

Trần đại nhân đưa tay đón: “Bao Chứng đang dẫn người lục soát kĩ càng, người ăn nói cẩn thận một chút có biết không?”

“A... Được!” Lưu công công gật đầu, Trần đại nhân vừa định đi, cửa lại bị đá ra, Triển Chiêu đứng dựa vào khung cửa, thở dài: “Trần đại nhân, có biết nhân tang tịnh hoạch mang nghĩa gì không?” [nhân tang tịnh hoạch: bắt được cả người lẫn của ăn cắp]

Trần đại nhân và Lưu công công đều kinh hãi, sau đó nhìn thấy các ảnh vệ theo sau Triển Chiêu, cả cấm quân cánh gác bên ngoài, hai người biết đại nạn đến rồi, ngồi phịch xuống đất, tay chân run rẩy..

Triển Chiêu cho người bắt bọn chúng lại, đưa đến trước mặt hoàng thượng, bản thân thì ngáp một cái, cùng theo về, đừng nói... Tuy hơi liều lĩnh, nhưng rất hữu hiệu, vận số tốt.

.

.

Mọi người về cung, Triệu Trinh lau tro trên mặt đi, ngồi trong thư phòng thẩm vấn hai người.

Thì ra Trần đại nhân có thiên kim muốn đưa vào cung cho Triệu Trinh, nhưng Triệu Trinh chỉ yêu thương Bàng phi, không có cách xuống tay, liền nghĩ cách giải quyết người của Bàng gia.

Trước tiên hấn khiến thái sư xấu mặt, cuối cùng nghe nói Triệu Trinh dần lạnh nhạt với Bàng phi, nghĩ đã có hiệu quả. Mà bảo Lưu công công giữ độc lại, là vì muốn tìm cơ hội hạ độc giết Bàng phi. Nghe nói Triệu Trinh trúng độc, nghĩ Lưu công công thất thủ, liền vội vàng vào cung hủy chứng cứ.

Bàng thái sư nghe thấy, tức giận đến méo mũi: “Ta nói lão Trần, chúng ta đã làm quan cùng triều hơn hai mươi năm rồi, ngươi cũng thật nhẫn tâm! Người muốn giết Dục Nhi mấy hôm trước có phải người không?”

Trần đại nhân sửng sốt: “Ta giết Bàng Dục làm gì?”

“Không phải người?” Bàng thái sư nhíu mày, vậy là ai?

Triệu Trinh cũng nghe thấy: “Có người muốn giết Bàng Dục sao?”

Bàng thái sư gật đầu: “Đúng vậy hoàng thượng, thời gian này Dục Nhi phải ở lại trong phủ Khai Phong.”

“Được.” Triệu Trinh gật đầu, hỏi Lưu công công: “Ngươi có biết gì không?”

Lưu công công run rẩy: “Nô tỳ... Nô tỳ không biết.”

Triệu Trinh gật đầu, nói với một thị vệ bên cạnh: “Đánh đi.”

Thị vệ bước đến trước tiên thưởng cho hấn hai cái tát, Lưu công công làm sao chịu được, miệng đầy máu, thành thật nhận tội: “Là... Là nô tỳ.”

“Sao?” Trần công công sửng sốt: “Người?”

Bàng Cát sốt ruột: “Ta nói Lưu công công, Dục Nhi nhà ta đắc tội người khi nào chứ?”

“Bàng Dục từng làm nhục ta trước mặt nhiều người, ta... Ta chỉ định nhân cơ hội diệt trừ hấn, thuê sát thủ giết hấn, nếu chẳng may bại lộ, thì có thể đổ cho Trần đại nhân.”

“Người... Tên hoạn quan nhà ngươi, dám hãm hại lão thần.” Trần đại nhân cũng nổi giận.

Triệu Trinh phát tay, nói với Bao Chứng: “Bao khanh, giao người cho khanh.”

Bao Chứng dường như còn đang ngăn người, qua một lúc, gật đầu: “A, tuân chỉ!”

Triệu Trinh cười nói với Bàng Cát: “Thái sư, nếu đã hết nguy hiểm, khanh và An Lạc Hầu có thể về phủ rồi.” Nói xong, vỗ vỗ tay ghé đứng lên, hỏi Triệu Phổ: “Biện pháp này của trẫm thế nào?”

Triệu Phổ cười gượng mấy tiếng: “Rất tốt...”

“Hừm hừm.” Triệu Trinh cười vừa lòng.

Lúc ấy, bên ngoài Bàng phi vội vàng bế Hương Hương đến, nhìn vào trong, thấy Triệu Trinh đã hồi phục, lại sửng sốt.

“Ai!” Bàng Cát giật mình, hậu cung không được tham gia chính sự, hậu phi lại càng không được đến thư phòng, đây là quy tắc, khuê nữ nhà mình điên rồi sao, vội xua xua với Bàng phi.

Triển Chiêu nhìn Bàng phi, thấy sắc mặt Bàng phi cực kì lo lắng, không hiểu gì.

Triệu Trinh hơi nhú mày, không cười cũng không giận, chỉ nói với Bàng phi: “Trẫm không sao rồi, nàng về trước đi, hôm nay ngủ sớm một chút, không cần chờ trẫm.”

Bàng phi ngây người một lúc, gật đầu, bệ Hương Hương đi, có vẻ rất mất mát.

Triển Chiêu nhìn Công Tôn đứng cạnh, Công Tôn chấp tay sau lưng, quay lưng về phía Triệu Phổ dựng thẳng ngón giữa, Triệu Phổ ôm mặt.

Bàng Cát có phần đau lòng, liền nói tiếng cáo lui, đi an ủi vài câu, Bao Chứng dẫn người về phủ thẩm vấn.

Triển Chiêu cũng muốn theo Bao Chứng, nhưng lại nghe Triệu Trinh u sầu thở dài một hơi: “Ai, Bàng phi so với nàng ấy, vẫn có những lúc trí tuệ không bằng.”

Triệu Phổ nhìn trời, sau đó thấy tay kia của Công Tôn cũng đang dựng thẳng ngón giữa với mình, đang định nói vài câu, chợt nghe Triển Chiêu nói: “Là quan tâm nên rồi trí mà thôi, được người người khác ngây ngốc yêu không tốt sao?”

Triệu Phổ và Công Tôn há hốc miệng, các thái giám đứng hầu cũng kinh hãi thiếu chút nữa quăng hết chén mền bồn nước trong tay, nghĩ thầm Triển Chiêu thật sự quá có khí phách, công khai châm chọc, không phải... chế giễu Triệu Trinh?

Triệu Trinh cũng sửng sốt một lúc lâu, nhìn Triển Chiêu, hỏi: “Triển hộ vệ, cảm thấy Bàng phi tốt?”

“Phải.” Triển Chiêu cười tùm tùm gật đầu.

“Không có khuyết điểm?” Triệu Trinh lại hỏi.

“Có!” Triển Chiêu tiếp tục cười tùm tùm gật đầu.

“Nói nghe thử.” Triệu Trinh có vẻ rất hứng thú.

“À, so với nàng ấy, vẫn có những lúc trí tuệ không bằng.” Triển Chiêu nói xong, chấp tay với Triệu Trinh: “Cáo từ, hoàng thượng~” Nói xong, xoay người lắc lư đi.

Triệu Phổ vẫn còn đang ngẩn người tại chỗ, chợt Công Tôn cũng chấp tay với hoàng thượng: “Cáo từ, hoàng thượng.”

Triệu Trinh mấp máy môi, thấy hai người một trước một sau bỏ đi, quay đầu nhìn Triệu Phổ.

Triệu Phổ nhìn nhìn, cũng chấp tay: “Cáo từ, hoàng...”

Còn chưa kịp nói xong, Triệu Trinh đã phát tay: “Thúc mau đi đi, người của phủ Khai Phong thật không dễ đắc tội, cẩn thận quay về phải quỳ bần sát.”

Triệu Phổ sờ cổ, đành phải đi theo, trên đường về Công Tôn không thèm để ý đến hắn nữa, Triệu Phổ cảm thấy cô đơn vô cùng, bị chất tử làm liên lụy rồi.

.

.

Chờ mọi người đi cả rồi, Triệu Trinh quay lại ngồi xuống bàn, sau bình phong, Trần Ban Ban đi đến, nói nhỏ: “Hoàng thượng, đã sắp xếp ổn thỏa rồi.”

Triệu Trinh gật đầu: “Tiếp theo, vẫn phải cẩn thận.”

“Tuân chỉ.” Trần Ban Ban nói xong, đang định cáo lui, nhưng nghĩ nghĩ, lại như có điều muốn nói: “Chuyện đó, hoàng thượng...”

“Sao?” Triệu Trinh nhìn sang.

“Có khi nào Bàng phi hiểu lầm?” Trần Ban Ban lo lắng.

Triệu Trinh phẩy tay: “Bàng phi đã theo trẫm nhiều năm, người khác không hiểu, nàng hiểu.”

Vừa nói xong, ngoài cửa sổ, nha hoàn của Bàng phi thò đầu vào, trong lòng là Tiểu Hương Hương đang ngủ ngon.

Triệu Trinh mừng rỡ, vội đi đến bế Hương Hương, hung hăng hôn một cái, thấy trong lòng tiểu bảo bối có một mảnh giấy. Hơi cong môi, Triệu Trinh ngồi xuống cạnh bàn, mở ra... Bên trong chỉ viết một câu “Cẩn thận một chút, không cần lo cho thiếp.”

Triệu Trinh bật cười, vừa lắc đầu đốt mảnh giấy, vừa hỏi Trần Ban Ban: “Biết nữ nhân thông minh nhất là thế nào không?”

Trần Ban Ban ngơ ngác lắc đầu, nghĩ thầm hoàng thượng đang đùa mình sao? Đã làm thái giám hơn sáu mươi năm rồi, làm sao biết nữ nhân ra sao?

“E là người thông minh nhất cũng không nhận ra nàng ta thông minh!” Triệu Trinh véo véo cái má hồng phúng phính phúng phính của Tiểu Hương Hương, đột nhiên lại nói thêm một câu: “Triển Chiêu thật thú vị, quả nhiên vật hợp theo loài.”

Trần Ban Ban gật đầu, nhin không được đưa tay qua, nắm nắm bàn tay béo tròn của Tiểu Hương Hương. Hương Hương ngọ nguậy vài cái, với tay nhỏ nắm tay áo Triệu Trinh, kêu nha nha, Triệu Trinh cười không ngớt.

.
.

Mà hậu cung hiện tại đang hỗn loạn cực kì, thái hậu giận dữ giậm chân liên tục, nói chắc chắn là hồ ly tinh đó nghĩ cách cho hoàng thượng, Bát vương gia bị túm lại không cho đi, nghe đến nỗi tai sắp đóng kén.

Trong cung của Bàng phi, Bàng Cát sốt ruột xoay vòng vòng, miệng không ngớt: “Lần này nguy rồi, làm sao đây?”

Mà Bàng phi thì đang ngồi trước một bàn mỹ thực, tiếp tục tẩm bổ, ăn nhiều một chút, phải đủ sữa Hương Hương mới mập mạp được.

“Nữ nhi ngoan, đừng đau lòng, ăn nhiều uống nhiều!” Bàng Cát nói với Bàng phi đang ăn ngon: “Nam nhân qua lúc nhiệt tình ban đầu thì tốt rồi, ngàn vạn lần đừng để lẫn quẩn trong lòng!”

Bàng phi nhai hạt điều gật đầu: “Dạ, con biết, cha ăn không, ăn khuya rồi về?”

Bàng Cát giậm chân, thôi rồi thôi rồi, khuê nữ đau lòng quá độ biến thương tâm thành sức ăn rồi!

.
...
.

Trong phủ Khai Phong, Bạch Ngọc Đường tắm xong, mệt mỏi nằm úp trên giường.

Trên giường, Tiểu Tứ Tử đang ôm Đại Hổ Tiểu Hổ lăn lăn.

Trên đời có lẽ chỉ Tiểu Tứ Tử có thể sai bảo Bạch Ngọc Đường, hắn vừa giúp tắm xong cho Thạch Đầu và Tiễn Tử, trời mới biết hai con trảo ly bơi giỏi như vậy lại rất ghét tắm, chạy lung tung khắp sân, còn đào hang trốn, may là khinh công hắn tốt bắt lại được.

Cuối cùng xem như tắm rửa xong xuôi, nhìn hai con trảo ly cuộn bên giường thân mật liếm lông cho nhau, Bạch Ngọc Đường cảm thấy còn mệt hơn luyện công cả ngày.

Nằm soài trên giường thở dốc, chợt Tiểu Tứ Tử bế Tiểu Hổ nhích lại gần, gọi: “Bạch Bạch.”

“Sao?” Bạch Ngọc Đường nhìn lên.

“Hoàng Hoàng thật sự thay lòng đổi dạ, không thương Bàn di di nữa sao?” Tiểu Tứ Tử nắm đuôi Tiểu Hổ, lằm bằm.

“Tiểu Tứ Tử thấy thế nào?” Bạch Ngọc Đường không gặp Triệu Trinh, cũng khó kết luận.

Tiểu Tứ Tử có vẻ đau lòng, nhỏ giọng hỏi: “Vậy, có khi nào có một ngày, Cửu Cửu cũng không thương cha nữa, hoặc là Bạch Bạch không thương Miêu Miêu nữa, cũng thay lòng đổi dạ.”

Bạch Ngọc Đường bật cười: “Làm sao có thể.”

“Vậy nghĩa là, Cửu Cửu sẽ không hết thương cha, Bạch Bạch cũng sẽ không không thương Miêu Miêu, có đúng không?” Tiểu Tứ Tử hỏi.

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ: “Triệu Phổ và Công Tôn nhất định sẽ không thay lòng, ta chắc chắn cũng sẽ không, con mèo ấy không phải loại người đó.”

Tiểu Tứ Tử chớp mắt: “Nhưng ai cũng nói nam nhân đều đa tình, mọi người đều là nam nhân!”

Bạch Ngọc Đường cười lắc đầu: “Có đa tình đương nhiên sẽ có chung tình.”

“A!” Tiểu Tứ Tử đột nhiên nhảy tung lên: “Bạch Bạch vừa thừa nhận chung tình yêu Miêu Miêu có phải không?”

Bạch Ngọc Đường ngăn người, lúc này mới nhận ra mình vừa trúng kế Tiểu Tứ Tử.

“Miêu Miêu cũng thích Bạch Bạch, đúng không!” Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm cọ Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười nhéo mũi Tiểu Tứ Tử: “Học ai vậy? Triệu Phổ sao?”

“Hắc hắc.” Tiểu Tứ Tử hai tay chống cằm, dựa trên bụng Bạch Ngọc Đường: “Bạch Bạch, khi nào hai người mới nói rõ vậy? Thành thân này nọ nữa?”

Bạch Ngọc Đường nhéo mũi Tiểu Tứ Tử: “Có biết cái gì gọi là vội vàng không ăn được đậu hủ nóng không?”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, ngửa mặt: “Đậu hủ nóng ăn ngon!”

Bạch Ngọc Đường không biết nói sao, nhét Tiểu Tứ Tử vào chăn: “Ngủ.”

Tiểu Tứ Tử thò đầu ra: “Chắc chắn Hoàng Hoàng sẽ không hết thương Bàn di di!”

“Sao lại chắc chắn như thế?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Vì Hoàng Hoàng là chất tử của Cửu Cửu, là huynh đệ của Tiểu Tứ Tử, Tiểu Tứ Tử cũng sẽ không thay lòng! Chỉ thích Tiểu Lương Tử.”

.

.

Hai người trong phòng nói hăng say, nhìn lại bên ngoài.

Rất không khéo, Triển Chiêu về sớm đang trốn sau tường chà mặt, vẫn rất là nóng, khi nào mới nguội? Như thế này vào phòng rất xấu hổ! Hai người trong phòng cũng thật là, không chịu ngủ còn nói mấy chuyện này.

Xoay mặt, liền thấy Tiểu Lương Tử đứng sau một góc tường khác, cũng đang chà mặt.

Hai người nhìn nhau một cái, cùng thở dài.

.

.

Sân trước của phủ Khai Phong, Bàn Cát vừa về, thấy Bao Chứng đang đi ra, hỏi: “Khi nào thì đi?”

Bàn Cát bĩu môi: “Ta ở đây là vinh hạnh của người!”

“Ha.” Bao Chứng cười gượng: “Không bằng ngày mai thái sư đi?”

“Này, lão Bao, người vô tình quá rồi!” Bàn Cát do dự một lúc, “Lão phu ở lại thêm một tháng! Cùng lắm thì đưa người tiền cơm.”

Bao Chứng cười: “Lão hồ ly nhà ngươi, cố nghĩ xem rốt cuộc đã đắc tội ai rồi, lần này không phải chuyện nhỏ!”

Bàng Cát đương nhiên cũng biết, thở một hơi dài, xoay người về phòng.

Bao Chứng thì dăm chiêu quay về thư phòng, Trần đại nhân hạ được đối phó Bàng thái sư, quá mạo hiểm, quá miến cưỡng! Lưu công công thuê người giết Bàng Dục, càng miến cưỡng! Cách phá án này, không hợp lý! Thời điểm phá án, có vấn đề!

Nói tóm lại, vốn hấn chỉ nghĩ là do ghen ghét hoặc tranh đoạt hậu cung, nhưng xem ra... không đơn giản như thế.

.

.

Về đến thư phòng, liền thấy trong Tàng Thư Các sáng đèn, Bao Chứng đi đến, đứng ngoài cửa viện nhìn vào, trong phòng giấy cuộn trải đầy đất, Bao Duyên, Bao Phúc và Bàng Dục đang lật xem.

“Oa ha...” Bàng Dục ngáp, “Buồn ngủ quá.”

“Không tìm được không cho ngủ!” Bao Duyên tập trung tìm.

“Sao ta phải giúp phủ Khai Phong? Ta đâu phải người của Khai Phong.” Bàng Dục oán than.

Bao Duyên nhướn mày: “Vì chỉ có ngươi rảnh rồi!”

“Xì.” Bàng Dục bất mãn, “Tên Ngũ Phần Thôn kì lạ như vậy, tìm đến bao giờ, hỏi cha ngươi không phải được rồi sao, lão nhân gia trí tuệ như vậy.”

“Không được, hỏi cha sẽ bị xem thường! Ta nhất định tự mình điều tra rõ ràng!”

“Vậy hỏi Công Tôn thì sao?” Bàng Dục nhắc nhở: “Công Tôn cũng rất trí tuệ!”

“Không được!” Bao Duyên tiếp tục lắc đầu: “Hắn là tài tử ta cũng là tài tử, đêm nay tìm không được mới đến hỏi hấn!”

Bao Chứng vừa ý gật đầu, vuốt râu, biết dùng người, có quy tắc có kiên trì, không thích nhờ vả, trẻ nhỏ dễ dạy!

Nhưng mà Ngũ Phần Thôn này... Đường như đã nghe qua ở đâu đó!

100. Q.4 - Chương 10: Ngũ Phần Thôn

Triển Chiêu và Tiêu Lương đứng ngoài sân hứng gió lạnh một lúc, đến lúc lạnh buốt rồi mới tìm đường về phòng.

Len lén đẩy cửa vào, cây nến vẫn đang cháy le lói trên bàn.

Tiêu Lương rất hớn hỏ, từ khi định cư trên Tiêu Dao Đảo, bọn họ đã chia phòng ngủ, Tiểu Tứ Tử và nó một phòng, Triệu Phổ và Công Tôn một phòng.

Thỉnh thoảng Tiêu Lương sẽ luyện công đến rất khuya, lần nào Tiểu Tứ Tử cũng chong đèn đợi, nhưng lại thường vất lên người Thạch Đầu ngủ gật.

Hai người nhẹ nhàng vào phòng.

Bạch Ngọc Đường và Tiểu Tứ Tử đã nằm ngủ trên giường, Tiểu Tứ Tử ôm Tiểu Hổ gối lên Đại Hổ, nằm sát cạnh Bạch Ngọc Đường, trên người đắp chăn nhỏ chuyên dụng.

Triển Chiêu nhìn nhìn, đi đến ước lượng bề rộng giường, tính toán xem mình có thể chen vào không. Ngay lúc ấy, Tiêu Lương bên cạnh nhìn nhìn sang giường nhỏ, đưa tay... bế Tiểu Tứ Tử đi.

“Này!” Triển Chiêu vừa định gọi, lại vội vàng che miệng lại, trơ mắt nhìn Tiêu Lương bế Tiểu Tứ Tử đã ngủ mơ màng sang giường nhỏ, sau đó leo lên, chui vào chăn, ngủ.

Triển Chiêu vốn nghĩ ở giữa mình và Bạch Ngọc Đường có Tiểu Tứ Tử sẽ đỡ hơn một chút, nhưng Tiêu Lương đã lấy Tiểu Tứ Tử về rồi, thế là đành phải kiên cường nằm lên, kì lạ là Bạch Ngọc Đường hoàn toàn không tỉnh lại.

Nội lực Bạch Ngọc Đường cực cao, đừng nói là một người bò lên giường, một con muỗi bay ngang hấn cũng biết, vì thế Triển Chiêu cực kì cẩn thận, nằm xuống rồi, việc đầu tiên là nhìn kĩ sắc mặt Bạch Ngọc Đường.

Ngoài dự đoán, Bạch Ngọc Đường có vẻ ngủ rất say, Triển Chiêu ngẩng đầu nhìn Thạch Đầu Tiểu Tử, lông đã xù tung sạch sẽ khô ráo, chẳng lẽ phải tắm cho hai tiểu tử này nên mệt chết rồi?

Nghĩ nghĩ, Triển Chiêu nương theo ánh nến nho nhỏ, nhìn lên mặt Bạch Ngọc Đường, áp tới gần nhìn thật kĩ, Triển hộ vệ thăm chặc chặc mấy tiếng, đẹp thật! So với hấn, mỹ nam tài tuần gì đó trên giang hồ, đi hết qua một bên đứng!

Dù sao cũng không buồn ngủ, Triển Chiêu dứt khoát quyết định chống cằm ngắm Bạch Ngọc Đường, không biết qua bao lâu, ánh mắt Triển Chiêu chậm chậm dời xuống, đến bàn tay Bạch Ngọc Đường.

Lại thăm “chặc chặc”, Triển Chiêu cảm thán, không phải bàn tay của quý công tử, ngón tay xem như thanh mảnh, khung xương rất rõ, đầu ngón tay rất dài, Triển Chiêu thò bàn tay mình qua, đặt bên cạnh.

Vừa hạ xuống, đột nhiên, Bạch Ngọc Đường nhúc nhích, vươn tay tới trước một chút, vừa vịn đặt lên tay Triển Chiêu.

... Triển Chiêu ngẩng đầu nhìn, Bạch Ngọc Đường vẫn đang nhắm mắt, còn ngủ sao?

Đánh chết hấn cũng không tin người này còn ngủ.

Lại qua một lúc, tay vẫn đắp lên nhau. Nhìn nhìn, Triển Chiêu chớp chớp, cảm thấy mình nên buồn ngủ rồi. Liền chui chui vào chăn, trùm mặt ngủ.

Không biết nên tắt từ khi nào, dù sao thì sau đó, tay hai người cũng không tách ra... Không ai thấy, cả hai lại ngủ say rồi, không ai nhớ phải rút tay về.

.

...

.

Sáng sớm hôm sau, trời tờ mờ Tiêu Lương đã dậy luyện công, phát hiện trên giường lớn đã không còn bóng Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, chăn mền xếp rất ngay ngắn, có lẽ đã dậy rồi.

Gọi Tiểu Tứ Tử còn mơ màng chưa tỉnh ngủ lại, hai đứa đã giao hẹn, nếu Tiêu Lương dậy sớm, Tiểu Tứ Tử cũng cùng dậy sớm, ra ngoài hoạt động chân tay, nếu không có hại cho thân thể.

Cả hai đi từ phòng ra, thấy cạnh giếng nước trong sân, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đã rửa mặt, động tác hai người không khác nhau mấy, tâm trạng có vẻ cũng rất tốt. Cạnh giếng có một cây hòe cổ thụ, không biết hai con chim hoàng oanh từ đâu bay đến trên cành hòe, líu lo mừng buổi sáng.

Tiểu Tứ Tử vươn vai một cái, thời tiết hôm nay rất tốt, thích hợp ra ngoài chơi. Hai hài tử cũng đến giếng nước rửa mặt, Tiểu Tứ Tử hỏi Triển Chiêu: “Miêu Miêu hôm nay phải ra ngoài làm việc sao?”

“À...” Triển Chiêu nghĩ nghĩ: “Hôm nay ta không có việc, buổi tối phải đi dự Thường Cầm đại hội.” Vừa nói vừa gõ gõ lên Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương: “Hai đứa cũng phải đi.”

“Vậy hôm nay Bạch Bạch cũng không có việc sao?” Tiểu Tứ Tử bắt đầu suy tính, hẹn hai người ra ngoài chơi.

Bạch Ngọc Đường rửa mặt xong, lắc đầu: “Buổi trưa rảnh, chiều phải đi phúng tang.”

“A!” Tiểu Tứ Tử mở to mắt, Tiêu Lương cũng hỏi: “Ai qua đời rồi sao?”

“Phải, cũng không thân lắm.” Bạch Ngọc Đường lạnh nhạt.

Triển Chiêu hơi lo cho hần, buổi chiều hần đến viếng Thiết chương môn một mình, không biết sẽ xảy ra chuyện gì, vẫn cứ cảm thấy hần nhận được thiệp mời tang sự này có âm mưu.

Mọi người bên này đang trò chuyện, chợt cửa Tàng Thư Các cách đó không xa mở ra, ba người Bàng Dục, Bao Duyên và Bao Phúc mơ mơ màng màng đi ra.

Mắt người này cũng thâm quầng, xem ra đã thức trắng cả đêm.

Ba người bỏ nhào đến giếng nước, vốc nước xốc lên mặt, tỉnh táo lại một chút.

Bàng Dục rửa mặt xong thì quay sang gọi tiểu nha đầu đang bưng điểm tâm đến: “Tiểu Ngọc, pha cho ta chén trà đặc, phải thật là đặc, trong phủ Khai Phong có Bạch Trà không? Ta thích uống loại đó.”

Tiểu nha đầu thấy hần như thế, che miệng cười chạy đi.

Bao Duyên tuy có vẻ mệt, nhưng trong đầu vẫn suy nghĩ không ngừng, rửa mặt xong, thấy Bàng Dục sống dở chết dở lay lắt một bên, liền vỗ vỗ: “Này, không phải người nổi tiếng ăn chơi bất kể ngày đêm sao? Sao vừa thức một đêm đã mệt rồi?”

“Thức một đêm ăn chơi và thức một đêm để đọc sách là hai chuyện khác nhau! Thiếu gia ta từ khi ra đời đến nay chưa từng thức đêm đọc sách!” Bàng Dục xoa xoa cái cổ đau nhức: “Ai... Nơi quỷ quái nào không biết, tìm cả một đêm cũng không thấy.”

Tiểu Bao Phúc thì đang vừa rửa mặt vừa dựa vào thành giếng ngủ.

Triển Chiêu thấy vui, hỏi Bao Duyên: “Nhị công tử, ba người tìm nơi nào cả đêm?”

Bao Duyên lấy bức huyết thư ra cho Triển Chiêu xem: “Bọn đệ tìm Ngũ Phần Thôn, nghĩ có thể là một địa danh.”

Tiêu Lương nhìn xong nhin không được nhú mày: “Ngũ Phần Thôn? Có nơi mang cái tên không may vậy sao?”

“Ừm...” Triển Chiêu sờ cằm: “Có lẽ đây không phải tên thật, mà là biệt danh.”

“Biệt danh?” Bao Duyên không hiểu.

Triển Chiêu đưa thư cho Bạch Ngọc Đường xem.

Bạch Ngọc Đường xem một lúc, cũng gật đầu: “Đúng vậy, chẳng hạn như một nơi vốn tên là Ngô Gia Thôn, trong thôn đa số là người họ Ngô. Nhưng có quá nhiều Ngô Gia Thôn, không nói địa điểm thì không ai biết là thôn nào. Thế là lấy một đặc điểm riêng của thôn ra để đặt biệt danh. Ví dụ Ngô Gia Thôn giáp một ngọn núi phía tây, liền gọi thành Tây Sơn Ngô Gia Thôn. Cũng có thôn lấy sẵn bản đồ sống, bán thịt hươu, đặt thành Ngô Gia Bào Tử Thôn.”

“À!” Bao Duyên là con một sách, Bàng Dục là đại công tử, hai người chưa từng nghe nói về những chuyện trên giang hồ, đều cảm thấy như vừa được mở rộng tầm mắt.

“Vậy Ngũ Phần Thôn, có phải là nơi trong thôn này có năm phần mộ không?” Bao Duyên hỏi.

“Ai, thôn nào chẳng có năm phần mộ?” Bàng Dục phẩy tay: “Thôn nào thì cũng có người chết, có năm phần mộ là quá bình thường!”

“Trước đó đã có nói đến oan quỷ!” Triển Chiêu nghĩ nghĩ: “Có thể năm phần mộ này liên quan đến án oan nào đó, thế là đặt là Ngũ Phần Thôn.”

“Có cả loại thôn làng đó sao?” Bao Duyên tò mò.

Triển Chiêu gật đầu: “Chẳng hạn như trên giang hồ có nơi được gọi là Hào Kiệt Linh, địa thế nơi đó rất hiểm, trên núi có rừng đá thiên nhiên hình thành mai hoa thung, là nơi rất phù hợp để cao thủ so tài, cho nên thường có người đến đó đấu võ... Nhưng người đấu võ nhiều, người chết cũng nhiều. Dưới rừng đá thường bắt gặp hài cốt, thế Hào Kiệt Linh lại được gọi thành Bạch Cốt Linh hoặc Khô Lâu Linh.”

“Sợ quá.” Tiểu Tứ Tử nhin không được nói.

Tiêu Lương kéo bảo bối ra bàn ăn điểm tâm, Tiểu Ngọc bưng trà đặc tới, Bàng Dục uống ừng ực mấy ngụm, xem như tỉnh được một chút.

Bọn Triển Chiêu cũng ngồi xuống bàn, vừa ăn vừa nói.

Tiểu Tứ Tử thấy Công Tôn và Triệu Phổ không đến, liền hỏi Tiểu Ngọc: “Tỷ tỷ, cha và Cửu Cửu đâu?”

“Vương gia và Công Tôn tiên sinh sáng sớm đã vào cung rồi, dường như thái hậu quy định mỗi ngày vương gia phải vào cung khuyên hoàng thượng ít nhất một canh giờ. Tiên sinh đi bắt mạch cho thái hậu và Bàng phi, Bàng phi vừa sinh hài tử, phải điều dưỡng cẩn thận, nếu không sẽ để lại mầm bệnh. Thái hậu nói gần đây thượng hỏa, bị rộp miệng.”

Bàng Dục lắc đầu, một lát nữa phải xin thêm một phần thuốc cho cha, Bàng thái sư mấy ngày nay đến lười cũng bị rộp.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường gật gật đầu, nhìn nhau một cái, hai người đẩy rất bận, xem ra Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương hôm nay do bọn họ chặn.

“Vậy phải làm sao mới tra được?” Bao Duyên chống cằm thở dài, Bao Phúc gặm màn thầu: “Chúng ta đi hỏi lão gia đi, thiếu gia.”

“Này, nếu người ngại hỏi, ta đi hỏi cho người.” Bàng Dục bỏ cái bánh bao vào miệng, chạy ra tiền sảnh, nhưng không bao lâu sau lại ủ rũ chạy về: “Không được gì, cha ta nói ngay là chưa từng nghe! Bao đại nhân nói nghe quen, nhưng không nhớ được.”

Bao Duyên lại càng âu sầu.

Triển Chiêu nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường: “Nghe giống tên giang hồ gọi, có thể trong sách thật sự không viết lại.”

“Đi hỏi Âu Dương đi.” Bạch Ngọc Đường nói: “Hắn là địa lý thông.”

“Âu Dương?” Hai mắt Bao Duyên sáng lên: “Là người nào?”

“À, là Hỏa Kỳ Lân Âu Dương Thiếu Chính!” Bàng Dục cười tủm tỉm nói: “Có thể hắn biết, nổi tiếng địa lý thông.”

“Có điều hắn là chuyện quanh Khai Phong Âu Dương không hiểu rõ như ở biên quan, chúng ta đi hỏi trước, nếu quả thật hắn cũng biết, thì đến Thái Học Viện, hỏi Trần lão tiên sinh?” Triển Chiêu đề nghị.

“Trần lão gia tử?” Bao Duyên vẫn không biết là ai.

“Trần Ngọc, Trần phu tử, phu tử của Thái Học Viện.” Triển Chiêu nói: “Thành trấn phủ huyện, thôn làng sơn trại của cả Đại Tống, đều được ghi lại trong đầu ông ấy, là một lão học giả.”

“Vậy chúng ta dùng bữa rồi đi!” Bao Duyên bắt đầu liều mạng gặm bánh bao, Bàng Dục thở dài, còn chưa được ngủ sao?

.

.

Ăn điểm tâm xong, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường dẫn Bàng Dục, Bao Duyên, cùng đi hỏi chuyện về Ngũ Phần Thôn, Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương không ai chặn, cũng bám theo.

Mọi người đi tìm Âu Dương trước, quả nhiên, Âu Dương Thiếu Chính lắc đầu ngay: “Chưa từng nghe!” Ngoài ra còn nhân tiện cảm thán một chút, nhi tử nhà Bao đại nhân sao lại trắng như thế!

Cuối cùng đành phải đến Thái Học Viện, tìm lão học giả Trần phu tử.

Trần phu tử nói chuyện Bao Duyên một lúc, cảm thấy cực kỳ hợp tính, không hổ là nhi tử của Bao Chứng, quả nhiên cũng là một con mọt sách chính trực công bằng!

“Ngũ Phần Thôn sao?” Trần phu tử vuốt râu: “Ừm...”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ngồi một bên kiên nhẫn chờ, Trần phu tử ngửa mặt khép hờ mắt, tay vuốt râu dờn cố định lại đó bất động.

Thật lâu sau, vẫn bất động, Tiểu Tứ Tử nhỏ giọng hỏi Tiêu Lương: “Tiêu Lương Tử, gia gia này ngủ rồi sao?”

Tiêu Lương dở khóc dở cười che miệng Tiểu Tứ Tử.

“Ừm.”

Thật lâu sau nữa, lão phu tử lại ừm một cái, đổi tư thế, tiếp tục trầm tư.

Lần này Bàng Dục cũng chịu không nổi nữa: “Lão gia tử, rốt cuộc ngài có biết không?”

“Ừm...” Lão phu tử tiếp tục ừm.

Triển Chiêu ngồi bên cạnh ôm mặt, Bạch Ngọc Đường cũng không biết làm sao.

Bàng Dục đã hơi mất bình tĩnh: “Ta nói lão gia...”

Chưa kịp nói hết, Trần phu tử đã đứng bật dậy.

Mọi người há mồm, a, động đây rồi.

Trần phu tử run run đi sang một phía. Bức tường phía đó có một tủ đứng lớn như trong các hiệu thuốc, có nhiều ngăn nhỏ, bên trên đánh số thứ tự.

Lão phu tử đếm dọc, rồi lại đếm sang ngang, cuối cùng tìm đến một ô, mở ra, lấy một cái chìa khóa ra.

Bọn Triển Chiêu nín thở nhìn lão phu tử, cảm thấy hơi khó thở.

Bàng Dục kè qua hỏi Triển Chiêu: “Này, lão nhân gia bao nhiêu tuổi rồi?”

Triển Chiêu nghĩ nghĩ: “Hơn chín mươi rồi.”

Mọi người đều giật mình, khó trách sao lại chậm như thế!

“Cầm cái này.” Lão phu tử dẫn hai người đi đến hành lang, chỉ vào hành lang dài thật dài, rất nhiều quanh, hai bên hành lang có hai dãy cửa gỗ khóa chặt. “Tìm đến cửa giống số, mở ra... Trong đó có ghi chép về biệt danh của các thôn làng mấy chục năm trở lại đây.”

Bọn Triển Chiêu há hốc mồm, như vậy cũng nhớ được?

“Ghi chép trong đó được phân loại theo từ đầu tiên, các người tìm trong ô chữ ‘Ngũ.’” Lão phu tử nói xong, run run đi về ngồi lại, cầm bút lên bắt đầu viết chữ, trên bàn là một chồng giấy cuộn lớn, mọi người nhìn thấy đều thè lưỡi, thật không hổ là lão học giả.

.

.

Cầm chìa khóa, đi mấy vòng trong khu tư liệu của Thái Học Viện, cuối cùng cũng tìm được căn phòng xứng đôi, mở ra...

Mọi người vốn nghĩ sẽ có mùi nấm mốc xộc vào mũi, hoặc chuột trú thành đàn, nhưng không có!

Tư liệu được sắp xếp thành hàng rất chỉnh tề, Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương ngày nào cũng phải làm một việc, là giúp Công Tôn sắp xếp, phơi sách, nhìn thấy cảnh tượng như vậy đều không khỏi xúc động: “Sạch sẽ quá!”

Bao Duyên đi vào, tìm đến ô chữ “Ngũ”, cẩn thận lấy tư liệu bên trong ra, “Nhất định là được phơi nắng thường xuyên, trang sách sạch sẽ nguyên vẹn, không có lỗi mọt.”

Người nào cũng ôm mấy quyển, cẩn thận lật từng trang, ngay cả Bàng Dục vốn hấp tấp cũng không dám làm bừa nữa, lật từng trang một.

Im lặng một lúc, Triển Chiêu đột nhiên cảm giác thấy Bạch Ngọc Đường đung đung vài mình.

Ngẩng đầu, thấy Bạch Ngọc Đường đưa quyển tư liệu trên tay qua, chỉ vào một trang trong đó cho hắn xem.

Triển Chiêu nhìn sang, trên trang ấy có chép một đoạn:

Vùng ngoại thành phía tây nam Khai Phong, có một cánh rừng, trong rừng rải rác rất nhiều thôn làng nhỏ, có thôn đã có lịch sử mấy trăm năm.

Đa số trong đó đều nằm trên sườn núi phía nam, chỉ duy độc một thôn, tọa lạc sau sườn khuất ngọn núi, vì vậy thôn làng đó được gọi là Sơn Âm Thôn. Mấy năm trước, thôn làng đột nhiên hoang phế, chỉ một đêm, người trong thôn di cư tập thể.

Vì vị trí của Sơn Âm Thôn hẻo lánh, rất ít người qua lại, cho nên khi đó không có ai chú ý, cho nên không thể xác định rõ thôn làng đó hoang phế từ năm nào, và, đã có chuyện gì xảy ra khi đó.

Mãi cho đến một ngày, một thợ săn đi qua thôn ấy, nghỉ lại một đêm. Giữa đêm gặp một nữ tử bạch y bay đến trước mặt mình, nói dẫn hắn đến một nơi. Nam tử ngơ ngác đi theo mỹ nhân đó đến khu mộ phần trong thôn, giữa nơi đó, giữa từng lớp xương trắng, có năm tấm mộ bia đen tuyền xếp thành hàng, tên trên bia mộ theo thứ tự là: đại cô, nhị tỷ, tam tỷ, tứ nương, ngũ muội.

Ma quái nhất là, trên năm tấm bia mộ, ngoài tên, còn có một chữ “Oan” to đỏ như máu!

Nữ tử bạch y bay đến sau tấm bia “Ngũ muội”, đột nhiên treo người lên giữa không trung, khóc nức nở.

Lúc ấy, một tia sét lóe lên, không nháy sáng xung quanh sáng lên, người thợ săn ấy nhìn thấy sau hàng bia mộ còn hồn phách bốn nữ tử khác phát phơ, đều áo trắng tóc đen, phiêu đảng lay động ma quái không sao tả nổi.

Người thợ săn kinh hãi, vừa chạy vừa té lăn xuống Sơn Âm Thôn. Từ đó về sau, thường có người thấy nữ quỷ trong Sơn Âm Thôn, còn nói là năm tỷ muội kia. Mỗi khi vào đêm lặng tiếng người, thường có tiếng khóc nỉ non thê lương, vang vọng khắp sơn cốc mãi không tan đi.

Thậm chí những người đi ngang núi, vô tình nghe thấy tiếng khóc than ai oán cùng cực, bị mê hoặc, ngã xuống vách núi thịt nát xương tan.

Về sau, dần dần có người gọi Sơn Âm Thôn này là, Ngũ Phần Thôn.

.

101. Q.4 - Chương 11: Ngũ Mang Phong Thủy

Triển Chiêu xem xong ghi chép cũng nhíu mày, ở ngay trong vùng lân cận Khai Phong sao? Ngũ muội đó... Thật sự đã chết từ lâu!

Bao Duyên vừa đặt một quyển tư liệu xuống, đang định cầm quyển khác lên, thấy dường như Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường có phát hiện, liền chạy sang.

Triển Chiêu đưa quyển tư liệu cho hắn xem, Bao Duyên và Bao Phúc đọc được một nửa, đột nhiên Bao Phúc “Nương a” một tiếng, khiến Bàng Dục và Tiểu Tứ Tử giật mình suýt chút nữa quăng luôn quyển tư liệu trong tay, cùng quay lại nhìn hắn.

“Thiếu gia, Ngũ muội! Thật sự có Ngũ muội! Nàng ta thật sự đã chết rất lâu rồi!” Bao Phúc còn nhỏ tuổi, mặt trắng bệch.

Bao Duyên cũng cảm thấy rất kì lạ: “Mộ bia của năm vị cô nương này từ đâu xuất hiện, sao người trong thôn lại đột nhiên biến mất, trong sách không ghi lại!”

“Nhưng chúng ta đã biết Sơn Âm Thôn, nói không chừng có thể tìm được manh mối!” Triển Chiêu lật sang vài trang khác của quyển tư liệu Bạch Ngọc Đường cầm trong tay, chợt thấy phần có chữ “Khuyết”.

“Khuyết?”

“Nghĩa là khiếm khuyết sao?” Bạch Ngọc Đường đoán.

Sau đó, mọi người xếp tư liệu lại chỗ cũ, cầm quyển chữ “Khuyết” về Trần phu tử.

.

.

Lão phu tử cầm trong tay lật xem, gật đầu: “Đúng vậy, quyển nào có chữ “khuyết”, đều là những phần bị thiếu.”

“Vì sao lại thiếu?” Mọi người không hiểu.

“Số tư liệu này, đa số là địa phương sao chép lại gửi lên, tư liệu ở địa phương đôi khi ghi chép không cẩn thận, đã rất lâu rồi, nhưng đã bị mất một phần. Mấy năm gần đây lại mất một ít ngoài ý muốn, chẳng hạn như bị cháy, hoặc có những nơi không tra được.”

Bọn Triển Chiêu gật đầu, hỏi Trần phu tử, có biết gì về Sơn Âm Thôn lân cận Khai Phong không.

Trần phu tử ngắt người một lát, sờ râu lại bắt đầu suy nghĩ.

Bọn Triển Chiêu xoay mặt nhìn nhau, ngoan ngoãn đứng yên tại chỗ chờ lão gia tử nghĩ xong, cho bọn họ thêm một cái chìa khóa nữa.

Nhưng chờ một lúc lâu, chỉ nhận được tiếng thở dài: “Khi này ta còn nghĩ Ngũ Phần Thôn quen tai, thì ra chính là Sơn Âm Thôn đó sao.”

“Phu tử, ngài từng nghe chuyện của Sơn Âm Thôn?” Mắt Bao Duyên sáng lên, thầm khen thật bác học quá.

“Sơn Âm Thôn, vốn là một nơi rất nổi tiếng của Khai Phong.” Lão phu tử lắc đầu, sắc mặt thoáng sợ hãi, kể ọi người: “Vì đã lâu không có ai nhắc đến, suýt chút nữa đã quên mất rồi, khí hậu nơi đó cực âm hàn, lại có tin đồn nói có âm hồn bắt tán, thường lên tác quái, cho nên không thấy dấu chân người, im lặng như tờ.”

“Sao lại có tin đồn ấy?” Bọn Triển Chiêu ai nấy đều hiểu kì.

“Là thế này, có lẽ là chuyện khoảng ba bốn mươi năm trước. Một năm sau đại hôn của hoàng thượng, không có hài tử, dân gian có lời đồn, lại sắp nạp phi.” Trần phu tử chỉ cần kể chuyện là sẽ bắt đầu vuốt râu gật gù, “Nạp phi, là chuyện hao người tốn của, cho nên bình thường đều là các đại thần đưa nữ nhi vào cung hoặc tiến cử, để hoàng thượng xem nhân phẩm dung mạo chọn vài người, chỉ vậy thôi, rất ít khi vào dân gian tìm.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều gật đầu, Triệu Trinh, và cả tiên hoàng, trong phương diện tình ái đều tương đối lý trí, không hề hoang dâm.

“Nhưng khi đó, trong dân gian có rất nhiều kẻ lừa đảo, giả thành công công trong cung, cầm thánh chỉ vào dân gian tuyển phi, đi lừa gạt khắp nơi. Bọn họ lừa gạt các nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp nhưng xuất thân bần hàn, ôm giấc mộng đẹp được vào cung phong phi. Kết thúc của các nữ tử đó đa số đều rất thê thảm, có người bị lừa tiền lừa sắc, nghĩ không thông nhảy sông tự vẫn, còn người bất hạnh hơn, bị đưa vào kĩ viện, từ đó vạn kiếp bất phục.”

“Phải!” Triển Chiêu gật đầu: “Chuyện này ta từng nghe nói, sau đó dường như các nơi nghiêm tra, giải quyết không ít người, từ đó về sau nghiêm cấm tuyển phi trong dân gian, tuyển phi trong dân gian nhất định đều là giả mạo, đánh chết không tha!”

“Phải, nghe nói Sơn Âm Thôn là thôn mỹ nhân nổi danh, rất nhiều nữ tử trong thôn bị lừa gạt.” Trần phu tử tiếp tục gật gù: “Sở dĩ vị trí của Sơn Âm Thôn tối, một là vì ánh mặt trời không chiếu đến, ngoài ra, vì trong thôn có năm miệng giếng, nằm ở năm hướng, nối liền nhau, hình thành ngũ mang tinh!” [sao năm cánh]

“Ngũ mang tinh?” Mọi người đều nhú mày, Bao Duyên gật đầu: “Ngũ mang tinh là phù chú để chiêu hồn, chiêu quỷ, nếu trên mặt đất có năm miệng giếng như thế, nước bên dưới thông nhau, tạo thành ngũ mang phong thủy, là loại địa thế đại hung trong phong thủy!”

“Không hổ là Bao công tử, quả nhiên rất uyên bác!” Trần phu tử khen Bao Duyên một câu, gật đầu nghiêm mặt nói: “Trong lời đồn năm đó có năm nữ tử, sau khi biết bị lừa cực kì đau thương, muốn tự vẫn nhưng

trong lòng vẫn nuôi oán hận, mỗi người nhảy xuống một giếng, miệng đọc lời nguyên vong mệnh, tự sát mà chết.”

“Đọc lời nguyên?” Bạch Ngọc Đường thắc mắc: “Bọn họ nguyên rửa ai?”

“Nguyên rửa thôn làng!” Trần phu tử thở dài: “Nữ tử trẻ tuổi, chưa hẳn ai cũng ôm mộng vào cung, nói không chừng lại thích các đại hiệp phong lưu tuấn tú, các tài tử thư văn nhã nhặn, hoặc các tình lang mục đồng trong thôn hơn. Nhưng các trưởng bối, phụ bối, người trong thôn không nghĩ như vậy!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Là bị ép buộc sao?”

“Sau khi biết là bị lừa, về thôn còn bị mọi người khinh rẻ!” Bao Duyệt nhíu mày: “Tứ cố vô thân.”

Tiểu Tứ Tử vừa nghe vừa nghe nhìn Tiêu Lương: “Đáng thương quá.”

Trần phu tử gật đầu: “Ôm oán hận mà chết, đương nhiên oan hồn bất tán, sau đó nghe nói trong thôn có biến cố, không bao lâu sau đã chuyển đi hết. Rốt cuộc đã xảy ra biến cố gì, không ai biết!”

“Nguy rồi nguy rồi!” Bao Duyệt đột nhiên giậm chân: “Ngũ mang phong thủy còn tự sát, hồn phách bọn họ sợ rằng sẽ bị trói buộc cả đời ở hung địa, đừng mong thoát ra!”

Trần phu tử gật đầu: “Ngoài loại ấy ra, còn có Thất tinh chúc địa, Lục mang phong thủy, Tứ lạng khuông nguyệt, Tam túc đỉnh lập các loại phong thủy, cũng là thế đất không lành, nhưng nói tóm lại, không loại nào hung hiểm hơn Ngũ mang phong thủy!”

Nói đến đây, Trần phu tử cuối cùng cũng nhắc được mí mắt lúc nào cũng rũ xuống của mình lên, nhìn bọn Triển Chiêu, hỏi: “Các vị đều là người dương khí cực thịnh, sao lại hỏi nơi hung hiểm như thế? Muốn đến tra án?”

Mọi người đều nhìn Bao Duyệt, Bao Duyệt sờ đầu, nói: “Dường như ta bị một nữ quỷ ám rồi.”

Lão phu tử ngẩn người, sau đó cười lớn, lắc đầu liên tục: “Không thể nào!”

Mọi người đều không hiểu, hỏi: “Sao lại chắc chắn như thế?”

Lão phu tử chỉ chỉ Bao Duyệt: “Người là hậu nhân của Bao Chứng, Diêm vương gia cũng không dám ám Bao Chứng, người có huyết mạch của hắn, quỷ thần sợ hãi, không phải người sợ quỷ, là quỷ sợ người mới đúng!”

Bao Duyệt ngẩn người, Tiểu Tứ Tử bên cạnh chọc chọc Tiêu Lương, nói nhỏ: “Tiểu Lương Tử, Tiểu Bao Tử lợi hại vậy sao? Vậy lát nữa chúng ta cắt lọn tóc của Tiểu Bao Tử để dành trừ tà đi?”

Tiêu Lương dở khóc dở cười, Tiểu Tứ Tử sợ quỷ.

Trần phu tử nói xong, lại thêm vào một câu: “Nhưng theo ta thấy, quỷ thần yêu tinh gì đó đa số là lừa gạt, lão phu sống đến chín mươi tám tuổi, chưa từng thấy quỷ! Nhưng nếu đã ra sức lừa gạt như thế, ắt có âm mưu.”

Mọi người đều gật đầu, thầm khen ngợi, chín mươi tám tuổi... Gần một trăm rồi! Nhưng nói đi nói lại, cho dù Ngũ muội là thật hay giả, cũng chưa từng làm hại Bao Duyệt. Hao tâm tổn sức để gửi một bức huyết thư cho Bao đại nhân, chỉ vì muốn được minh oan, nếu có thời gian, quả thật nên đến Ngũ Phần Thôn một chuyến.

Ra khỏi Thái Học Viện, mọi người quay về.

.

.

Bao Duyệt lại bắt đầu tò mò, muốn đến Ngũ Phần Thôn xem thử, nhưng mấy ngày này quá bận, tối nay còn phải theo cha đi nghe đàn, khi nào đi được đây?

Bàng Dục thấy hắn như thế, vội xua tay: “Ta nói nha hậu nhân sao Văn Khúc, ngươi muốn đi thì đi một mình, đừng kéo ta theo!”

Bao Duyên nhú mảy, nghĩ thầm đương nhiên kéo người theo, nếu chẳng mau gặp phải quỷ to quỷ nhỏ gì đó còn phải đem người ra chặn!

Lại qua một lúc, đi ngang qua một quán trà tên Tiểu Thiệu Hưng.

Bàng Dục đưa tay chỉ: “Đi vào nghỉ một chút uống chén trà đi? Bánh ú Thiệu Hưng và điểm tâm trong đó đều rất ngon.” Hắn nói xong câu này, Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương đương nhiên chịu, cùng chạy lên lầu.

Triển Chiêu vỗ vỗ Bao Duyên còn đang nhú mảy bên cạnh: “Nghỉ một lúc rồi nghỉ tiếp, nghỉ nhiều dễ đi vào ngõ cụt.”

“Phải!” Bao Duyên gật đầu: “Triển đại ca nói đúng!” Quyết định để đầu óc nghỉ một chút, đi ăn thức ăn Bàng Dục đãi thọ.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, lắc đầu: Giống Bao Chứng thật.

Hai người cũng đang định đi vào, đột nhiên thấy Bao Phúc đứng sững sờ sau lưng, tự ôm lấy mình sợ hãi nhìn quanh.

Bạch Ngọc Đường quay lại nhìn: “Bao Phúc?”

“A, Bạch công tử?” Bao Phúc vội chạy tới vài bước.

“Làm sao vậy?” Triển Chiêu hỏi.

“Không... Đệ, đệ cảm giác có người đang nhìn chúng ta!”

Lát sau, mọi người vào quán trà, Bàng Dục quen chỗ gọi một bình trà ngon, vài đĩa điểm tâm.

Quá trà này rất tao nhã, bình trà chỉ dùng loại thủ chương hồ, mỗi người một bình, và một ly uống, trà ngon cũng có nhiều loại.

Bàng Dục gọi trà Long Tĩnh cho Triển Chiêu, Phổ Nhĩ cho Bạch Ngọc Đường, trà hoa cho ba tiểu hài tử Tiểu Tứ Tử, Tiêu Lương và Bao Phúc, gọi Thiết Quan Âm cho Bao Duyên, bản thân thì gọi bạch trà An Cát quen uống.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường bất ngờ, Bàng Dục vậy mà thật tinh tế, nhớ kỹ cả khẩu vị của từng người.

Mọi người ngồi xuống tiếp tục bàn chuyện Ngũ Phần Thôn, thương lượng xem khi nào nên đến đó một chuyến, Bao Phúc vẫn cứ nhìn đông nhìn tây, cả người nổi da gà, vò đầu bứt tai.

Tiểu Tứ Tử đi đến nhìn: “Tiểu Phúc Tử, làm sao vậy, người có rận sao?”

Bao Phúc đỏ khốc đỏ cười: “Tiểu Tứ Tử không cảm thấy dường như có người đang theo chúng ta sao?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường hơi nhú mảy, trước đây hai bọn họ từng nghe Bao đại nhân nói, Bao Phúc không phải tiểu hài nhi nhà bình thường, là hài tử của một bằng hữu. Vị bằng hữu đó mất sớm, khi còn sống là một pháp sư trừ tà, kéo cả tiểu hài nhi vào cùng lập đàn. Trước năm ba tuổi, Bao Phúc chưa từng gặp ai, cũng chưa từng ra khỏi nhà, thế cho nên từ nhỏ đã rất nhạy cảm, thường nhìn hoặc cảm giác được những thứ người thường không thấy.

Hai người vô thức nhìn nhau một cái, mặc kệ có phải có người đang nhìn hay không, nhưng nhất định không ở gần, nếu vậy thì bọn họ chắc chắn đã phát hiện!

“Hắt xì!”

Ngay lúc ấy, Triển Chiêu và Tiểu Tứ Tử cùng hắt xì, dụi mũi.

Tiêu Lương đi đến hỏi: “Cẩn Nhi, có phải bị lạnh rồi không, đem qua ngủ không ngon sao?”

Tiểu Tứ Tử lắc đầu, đột nhiên ngứa mũi.

Bạch Ngọc Đường cũng nhìn nhìn Triển Chiêu, cười như không cười, như đang hỏi: Đêm qua người ngủ có ngon không?

Triển Chiêu sờ tai, bật cười: Cũng được, có điều tay hơi tê, không biết vì sao.

Không bao lâu, tiểu nhị đi lên, bưng trà ọi người, khay trà tinh mỹ được làm từ thanh trúc, bên trên là một bình trà một chén trà.

Tiểu nhị rất quen với Bàng Dục: “Tiểu hầu gia, mấy hôm nay vừa có một đợt bạch trà mới.”

“Vậy sao?” Bàng Dục mừng rỡ: “Đừng quên đưa đến cho ta sáu mươi cân.”

“Được!” Hỏa kế vui mừng gật đầu, bọn Triển Chiêu lần lượt tự mình châm trà, cảm thấy uống trà thể này cũng rất thú vị.

Tiểu Tứ Tử ôm chén trà hoa cúc thử một ngụm, chép chép miệng thấy ngọt, hiếu kì nhìn sang trà của mọi người.

Bàng Dục cầm chén vừa định đưa lên miệng... Tiểu Tứ Tử nhìn sang, thấy trên mặt trà xanh nhạt, dường như có một lớp gì đó màu bạc, sáng sáng.

“A!” Tiểu Tứ Tử đột nhiên kêu to một tiếng, làm mọi người giật mình, cả các vị khách uống trà xung quanh cũng há hốc miệng nhìn qua.

Bàng Dục cầm chén trà, thấy Tiểu Tứ Tử ôm tay mình lại, rướn đến nhìn kĩ. Tiểu Tứ Tử theo Công Tôn hành y nhiều năm, nắm rõ kiến thức cơ bản, đại đa số các loại độc hạ trong nước đều rất nhẹ, sẽ nổi trên mặt nước, màu sắc tổng thể là trong suốt, nhưng nếu nhìn nghiêng, khi phản chiếu ánh mặt trời sẽ có ánh bạc.

Bạch Ngọc Đường thấy Tiểu Tứ Tử nhìn chén trà, hẩn đang ngồi trong chỗ khuất, cho nên cũng thấy màu sắc chén trà của Bàng Dục không được ổn lắm. Đưa tay cầm lấy chén trà, hắt xuống đất, “Xèo” một tiếng.

“A.” Bàng Dục hít một hơi sâu.

Tiểu nhị đứng cạnh cũng há hốc mồm, nhìn nước trà đang sủi bọt trên đất.

“Rào” một cái, sau khi các vị khách uống trà trên lầu im lặng vài khắc, đồng loạt kinh hãi đứng lên, lũ lượt chạy đi tìm đại phu, lần này hay rồi, trong nước trà có độc!

Bàng Dục toát mồ hôi, sờ lên ngực thấy tim mình đang đập thành thịch.

Triển Chiêu vẫy tay gọi tiểu nhị đang ngơ ngẩn cả người, “Chuyện gì thế này?”

“Tiểu... Tiểu nhân không làm gì cả, Triển đại nhân, ngài cho tiểu nhân một trăm lá gan tiểu nhân cũng không dám!” Tiểu nhị cũng toát mồ hôi trán: “Không thể nào, hôm nay rất nhiều người gọi bạch trà, đều vô sự!”

“Các bình trà khác đều bình thường!” Lúc này Tiêu Lương đã dùng châm bạc Công Tôn cho để thử hết các bình trà chén trà khác, quay sang lắc đầu với Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu ngẫm hiểu, xem ra, người hạ độc muốn giết Bàng Dục.

“Ngoại trừ người ra còn ai chạm vào chén trà?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Tiểu nhân không có...” Tiểu nhị sắp khóc rồi, Bạch Ngọc Đường nhíu mày: “Khi người bưng trà lên, có đụng phải ai không?”

Tiểu nhị ngẩn người, vỗ tay một cái: “Có! Có một người rất gầy mặc hắc y, khi tiểu nhân lên lầu, hẩn đang đi xuống, đụng tiểu nhân một cái suýt nữa rơi cả khay trà, võ công hẩn không thấp, chụp lại giúp tiểu nhân...”

Tiểu nhị nói xong, Triển Chiêu đi đến cửa sổ, nhưng lúc này trên đường đầy người, người mặc hắc y cũng không ít, không tìm được.

“Chắc!” Triển Chiêu vỗ song cửa một cái, suýt chút nữa!

Bạch Ngọc Đường thả tiểu nhị đi, bảo hấn và chương quỹ đến phủ Khai Phong báo án, sau đó nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu thấy Bàng Dục còn đang há hốc, liền nói: “Không sao rồi, tránh được một kiếp, may mà Tiểu Tứ Tử nhanh nhạy.”

Bàng Dục hoàn hồn lại, nhìn quanh, bỏ nhào tới ôm Tiểu Tứ Tử dụi dụi dụi: “Bồ Tát Tiểu Tứ Tử, ngài đúng là quý nhân...”

Chưa kịp nói hết, Tiểu Tứ Tử đã bị Tiêu Lương giật về, Tiêu Lương có vẻ rất không vui chần trước Tiểu Tứ Tử, nói giọng: “Không được tùy tiện ôm Cẩn Nhi! Ôm được, không được dụi!”

Bàng Dục cười gượng, ô, tiểu tử này cũng biết ghen.

Bao Duyên nhìn nhìn khay trà: “Không phải Trần đại nhân và Lưu công công muốn ám hại Bàng gia đã bị bắt hết rồi sao?!”

“Ai, xem ra năm nay là năm hạn của ta, phạm phải thái tuế, mấy hôm nữa thật sự phải đi cúng bái.” Bàng Dục tự than thở.

Triển Chiêu nhìn hấn chằm chằm, nghĩ không ra, ai lại nghĩ đủ mọi cách để giết Bàng Dục? Rốt cuộc là vì sao?

Đang nói chuyện, đột nhiên Bạch Ngọc Đường dán tới hỏi nhỏ: “Ngươi và Tiểu Tứ Tử đều hắt xì, có phải không?”

Triển Chiêu ngẩn người, đột nhiên nhớ ra, khi này bỗng dưng mũi rất ngứa, vì ngửi thấy mùi lạ!

Trước đây Công Tôn đã nói, sở dĩ Triển Chiêu và Tiểu Tứ Tử ngửi thấy một vài loại mùi sẽ hắt xì là vì thể chất nhạy cảm với những mùi đó, là bẩm sinh. Mùi mà khiến cả hấn và Tiểu Tứ Tử cùng hắt xì: Cổ vịt cay chết mè!

Nghĩ đến đây, Triển Chiêu lẫn Bạch Ngọc Đường đồng loạt dùng vẻ mặt bội phục nhìn Bàng Dục: giỏi thật! Công tử nhà thái sư, đường đường là An Lạc Hầu, em vợ hoàng thượng, mà lại gặp phải họa sát thân vì cái cổ vịt! Đương nhiên, nếu thật sự là vì cổ vịt.

Kéo Bàng Dục còn đang ngơ ngác về phủ Khai Phong, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lại vớt trả hấn cho thái sư, mang văn phòng tứ bảo tới, bắt hấn viết hết tất cả những chuyện liên quan đến món cổ vịt ra.

102. Q.4 - Chương 12: Khô Tỉnh Lão Thi (giếng Khô Và Thi Thử Lâu Năm)

Giữa trưa, khí trời bỗng dưng oi bức, mọi người đang ôm một đồng giấy cuộn ngồi trong sân tìm manh mối về Sơn Âm Thôn.

Thú vị nhất là Bàng Dục, miệng ngậm bút, ngồi cạnh băng ghế đá, trên băng ghế là một cuộn giấy, trong giấy viết đầy “cổ vịt”.

Tiểu Tứ Tử bò đến gần nhìn, “Chữ của Tiểu Tiểu Bàn xấu quá.”

“Ai!” Bàng Dục vội đưa tay che chữ viết của mình lại: “Tiểu Tứ Tử, không được cười người lớn!”

“Chữ xấu rất bình thường, dù sao cũng là tên bất cần đời nổi tiếng không học vấn.” Ngoài cửa, Tiết Ích Linh đi vào, không quên giễu cợt Bàng Dục một câu.

Tiểu Tứ Tử chớp chớp, nhìn Bàng Dục một cái, như sợ hấn nổi giận.

Bàng Dục mặt dày đáp trả: “Đa tạ khen ngợi.”

Tiết Ích Linh hậm hực trừng hấn một cái, Bao Duyên đang cầm cuộn giấy ngẩn người, thấy Tiết Ích Linh dường như có thù oán với Bàng Dục, liền hỏi Tiểu Tứ Tử: “Hai bọn họ bắt hòa sao?”

Tiểu Tứ Tử nhìn nhìn Tiết Ích Linh, lại nhìn nhìn Bàng Dục, cũng không biết.

Hôm nay Tiết Ích Linh ăn mặc rất đẹp, Tiểu Tứ Tử không biết tại sao, liền nghiêng đầu nhìn nàng ta, như đang nghĩ ngợi chuyện gì.

“Sao vậy Tiểu Tứ Tử?” Tiết Ích Linh cười tủm tỉm đi đến nhìn Tiểu Tứ Tử: “Tỷ tỷ có đẹp không?”

Mặt Tiểu Tứ Tử nhẵn lại, do dự một lúc lâu, “Ừm...”

“Chỗ nào không đẹp?” Tiết Ích Linh vốn muốn chọc ghẹo Tiểu Tứ Tử một chút, nàng ta cũng biết mình không phải quốc sắc thiên hương, liền chống nạnh, mím môi hỏi Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử liếc nhìn nàng ta một cái, “Không có ngực.”

“Phụt...” Bao Duyên đang uống trà bên cạnh phụt hết trà trong miệng ra, Bàng Dục cười ha hả, cười đến nỗi đập ghế liên tục.

Tiết Ích Linh dở khóc dở cười, tiểu tử này háo sắc quá.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, cảm thấy nếu Công Tôn và Triệu Phổ cứ nuôi hài tử theo cách này thì sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện.

Bên ngoài, Tiết Ích Hành cũng đi vào, thấy Tiết Ích Linh đang chọc ghẹo Tiểu Tứ Tử, liền nghiêm mặt: “Không biết lễ phép! Sao có thể vô lễ với tiểu vương gia như thế?”

Tiết Ích Linh bĩu môi, ngồi xuống hỏi Tiểu Tứ Tử: “Tiểu Tứ Tử, buổi chiều đệ đi đâu chơi? Tỷ tỷ phải đi dự Thuởng Cầm đại hội, có muốn cùng đi không?”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp: “Không được đâu, phải chờ cha về.”

“Chờ cha về làm gì?”

Bên ngoài, Công Tôn vừa nói vừa xách một hòm thuốc nhỏ thông thả đi vào, theo sau là Triệu Phổ đang ngáp liên tục.

Triệu Phổ đi vào sân, lên tiếng chào hỏi Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường.

“Thế nào rồi?” Triển Chiêu hỏi.

“Đừng nhắc nữa, mỗi ngày một canh giờ thế này còn mệt hơn cả đánh trận cả ngày!” Triệu Phổ thở dài, ngồi xuống bàn nghỉ ngơi.

“Cha, Cữu Cữu!” Tiểu Tứ Tử chạy đến kéo tay áo hai người.

“Tiểu Tứ Tử, nếu buổi chiều không có việc gì, vào cung chơi với Bàng phi và Hương Hương được không.” Triệu Phổ bế Tiểu Tứ Tử lên: “Hương Hương chính là chất nữ của Tiểu Tứ Tử.”

“Ừm!” Tiểu Tứ Tử gật đầu, mình đã được làm thúc thúc rồi! Nhưng mà bảo mình đi chăm tiểu hài tử sao?

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, tại sao lại bảo Tiểu Tứ Tử vào cung? Có suy tính gì?

Tiết Ích Hành hiển nhiên là ngưỡng mộ Triệu Phổ đã lâu, vội đến bái kiến, Triệu Phổ cũng hòa nhã nói với hắn vài câu.

Chớp mắt đã đến giờ cơm trưa, Tiết Ích Hành dẫn muội muội đi, mọi người ở lại thu dọn đồ đạc, chuẩn bị dùng bữa.

.

.

Công Tôn thấy Bàng Dục viết cổ vịt đầy giấy, bật cười: “An Lạc Hầu, muốn ăn cổ vịt đến thế này sao, mau bảo người đi mua về đi.”

“Không phải.” Bàng Dục ừ ừ.

Triển Chiêu kể lại chuyện hạ độc vừa nãy, Triệu Phổ giật mình: “Vậy chẳng phải là gặp họa sát thân vì cái cổ vịt sao?”

Mọi người bội phục nhìn Bàng Dục, Bàng Dục lại càng thêm ủ rũ.

Công Tôn nói với Tiểu Tứ Tử: “Tiểu Tứ Tử, phải chú ý thức ăn của Bàn di di, có biết không? Những thứ cha đưa cho con vẫn còn chứ?”

“Vẫn còn!” Tiểu Tứ Tử gật đầu, thì ra Công Tôn muốn Tiểu Tứ Tử vào cung kiểm tra thức ăn của Bàng phi.

Triển Chiêu nhú mào, hỏi Triệu Phổ: “Có người ra tay với Bàng phi?”

Triệu Phổ cười, “Hoàng thượng chỉ nói, để Tiểu Tứ Tử vào cung chơi với Bàng phi và Hương Hương, đặc biệt chú ý đến thức ăn, cẩn thận đừng để ăn phải những thứ không sạch sẽ.”

Triển Chiêu ngăn người, Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Nếu như là Công Tôn, nhất định sẽ có người nghi ngờ, nhưng nếu là Tiểu Tứ Tử, có lẽ sẽ không bị đề phòng.”

Triệu Phổ và Công Tôn gật đầu, bọn họ cũng nghĩ như thế.

“Đúng rồi, Công Tôn tiên sinh.” Bao Duyên hỏi Công Tôn: “Tiên sinh có biết về ngũ mang phong thủy không?”

Công Tôn sửng sốt: “Ngũ mang phong thủy là thế đại hung trong phong thủy, sao nhị công tử lại hỏi chuyện này?”

Thế là, mọi người bắt đầu ta một câu người một câu, kể hết mọi chuyện điều tra được về Ngũ Muội và Ngũ Phần Thôn.

Triệu Phổ cau mày: “Sao cứ xuất hiện những thứ nặng âm khí như thế, hiện tại đâu phải tháng bảy.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nghe ra ý khác trong lời hần nói, liền hỏi: “Còn thứ gì nặng âm khí nữa?”

“À.” Triệu Phổ lắc đầu: “Hôm nay Triệu Trinh cứ nhắc đi nhắc lại, nói cái gì mà có thể trong cung có quỷ.”

“Sao?” Mọi người xoay mặt nhìn nhau: “Có quỷ?”

Công Tôn nhún vai, “Nghe nói là nhìn thấy tiên hoàng, còn nói có quỷ hồn bị nhốt trong cung, bảo chúng ta chiều nay đi xử lý.”

“Nếu buổi chiều Triển huynh không bận, cùng đi đi?” Triệu Phổ hỏi Triển Chiêu.

Triển Chiêu vui vẻ gật đầu.

Dùng bữa xong, Bạch Phúc đến tìm Bạch Ngọc Đường, các thứ cần chuẩn bị để viếng tang đã chuẩn bị xong, Bạch Phúc cùng đến Thiết Chương Môn với Bạch Ngọc Đường.

Khi ra cửa, Tiểu Bao Phúc đang đi mua đồ ăn vặt, Bao Phúc rất thích Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, thấy Bạch Phúc cầm rất nhiều đồ đi ra, liền đến giúp.

Triển Chiêu tiễn Bạch Ngọc Đường đến cửa, vỗ vỗ vai hần: “Cẩn thận.”

Bạch Ngọc Đường buồn cười: “Giữa ban ngày có thể có chuyện gì, yên tâm đi.” Nói xong thì đi.

Triển Chiêu đứng đó nhìn theo, vẫn cứ cảm thấy lo lắng, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, Bạch Ngọc Đường cũng đã lão luyện giang hồ rồi, tìm khắp giang hồ có mấy người làm hại được hần? Mình cũng... Quan tâm nên rồi loạn thôi. Lắc đầu, Triển Chiêu quay vào phủ Khai Phong.

.

.

Bạch Ngọc Đường đi tới, Bạch Phúc và Bao Phúc theo sau, một lớn một nhỏ trò chuyện rất tâm đắc.

Đi được một đoạn, Bao Phúc đột nhiên sững người, quay đầu lại nhìn quanh.

“Làm sao vậy?” Bạch Phúc hỏi.

“Ừ...” Bao Phúc có vẻ do dự.

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại thấy hai người không đi tiếp, liền đi đến hỏi: “Chuyện gì vậy?”

“Bạch công tử, cảm giác lúc sáng nay lại đến nữa!” Bao Phúc lo âu nói: “Có người theo chúng ta.”

Bạch Phúc bị hấn chọc cười: “Ta nói Tiểu Bao Phúc, đừng nghi thần nghi quỷ nữa.”

“Sao?” Bao Phúc không hỏi.

“Ở đây đều là người giang hồ, thị lực đều tương đối lợi hại!” Bạch Phúc nói: “Nếu có người theo dõi chúng ta, Ngũ gia nhất định sẽ phát hiện!”

Bạch Ngọc Đường thấy dáng vẻ Bao Phúc như thế, liền cầm lấy đồ trong tay hai người, nhỏ giọng nói: “Ta đi một mình được rồi, hai người về Khai Phong đi.”

“Ngũ gia?” Bạch Phúc giật mình.

Bạch Ngọc Đường phẩy tay nhẹ một cái, nói với Bao Phúc: “Người đi đến cuối đường, thử xem có người nhìn người không, nếu không có thì quay lại nhìn ta một cái, nếu có, thì đừng quay đầu, lập tức quay về Khai Phong đừng đi đâu.” Nói xong thì dặn dò Bạch Phúc: “Cùng đi với hấn, đừng để xảy ra chuyện!”

“Được!” Bạch Phúc gật đầu, kéo Bao Phúc quay lại.

Bao Phúc chưa đi được mấy bước, đã nhận thấy cảm giác lạnh lạnh sờn gai ốc biến mất. Lập tức đứng lại, quay đầu nhìn Bạch Ngọc Đường, người kẻ đó nhìn theo là Bạch Ngọc Đường!

Bạch Ngọc Đường thâm hiểu, gật đầu, phẩy tay với hai người, ra ý bảo bọn họ quay về.

Bao Phúc hơi lo lắng, Bạch Phúc kéo nó một cái: “Không sao đâu, chúng ta quay lại nói chuyện này với Triển đại nhân, hai chúng ta theo chỉ làm vướng chân Ngũ gia.”

Bao Phúc không biết làm sao, đành phải theo Bạch Phúc quay về.

.

.

Buổi chiều, Triển Chiêu cùng Triệu Phổ và Công Tôn dẫn theo Tiểu Tứ Tử vào hoàng cung, để Tiểu Tứ Tử, Tiêu Lương và Tiễn Tử Thạch Đầu lại bầu bạn với Bàng phi với Hương Hương.

Sau đó, ba người giả vờ xuất cung, theo Triệu Phổ rẽ vào một con đường nhỏ, loanh quanh một lúc, đến Tây Viện đã hoang phế nhiều năm ở hậu cung.

“Trong hoàng cung còn có nơi thế này sao?” Triển Chiêu và Công Tôn chưa từng đến nơi này, cảm thấy hoàng cung phải là nơi nguy nga tráng lệ, không ngờ còn có những nơi bị bỏ hoang thế này.

“Sao lại đến đây?” Triển Chiêu không hiểu.

“À...” Triệu Phổ dẫn hai người đến trước một tòa nhà bỏ hoang, bên trên viết ba chữ “Nguyệt Hòa Cung”.

“A!” Công Tôn bình tĩnh: “Là chỗ của Nguyệt Hòa phu nhân trước kia?”

Triệu Phổ cười, nhìn Công Tôn: “Người giỏi thật, cả những chuyện cung đình bí sử này cũng biết? Cẩn thận coi chừng bị diệt khẩu.”

Công Tôn cười đắc ý: “Ta đã muốn hỏi người từ lâu rồi, thật sự có vị Nguyệt Hòa phu nhân này sao?”

Triệu Phổ gật đầu: “Khi đó ta còn nhỏ, biết hoàng huynh thường đến đây nghe Nguyệt Hòa phu nhân đánh đàn, Trình thì có lẽ không biết, Nguyệt Hòa phu nhân mất từ trước khi hấn ra đời, ta cũng chỉ gặp qua một lần từ lúc còn rất nhỏ.”

“Thế nào, đẹp không?” Công Tôn hiếu kì.

Triệu Phổ bĩu môi: “Không đẹp bằng mẫu thân ta năm đó.”

Công Tôn bật cười: “Ta là hỏi so với các vị nương nương khác.”

“Lại nói tới các vị hoàng tẩu của ta...” Triệu Phổ cười bất đắc dĩ, “Thời gian đó phong thủy không tốt, nữ nhi nào cũng dừng mãnh táo bạo. Phía bắc có Tiêu thái hậu, ở đây có Lưu hậu, còn có Dương Thục phi, người nào cũng mưu kế đầy mình đánh đá hung hãn. Có lẽ hoàng huynh ta chịu không nổi, gặp được một cầm cơ dịu dàng mềm mại thì lập tức bị câu mất hồn.”

Công Tôn buồn cười, Triệu Phổ nói như vậy, quả đúng thật.

Triển Chiêu đứng bên cạnh nhìn hai người, ngơ ngác không biết bọn họ nói gì: “Hai người nói gì vậy? Hình như rất thú vị.”

Triệu Phổ lấy cái chìa khóa mà sáng nay Trần Ban Ban đã đưa ỉnh ra, mở cửa, dẫn hai người vào trong, Công Tôn thì kể cho Triển Chiêu “Chuyện tình của tiên hoàng và Nguyệt Hòa phu nhân” ngày trước.

“Nguyệt Hòa phu nhân là cầm cơ trong một gánh hát dân gian, quanh năm theo gánh hát đánh đàn trên các thuyền hoa, sau đó được một vị đại thần nhìn trúng, đưa vào cung đánh đàn hầu Chân Tông. Nguyệt Hòa phu nhân không chỉ xinh đẹp, mà còn thông minh tài giỏi hơn người, dịu dàng hiền thực. Thế là Chân Tông bị nàng ta làm cho điên đảo, đưa vào hậu cung, ngày ngày hoan ca. Sau đó Nguyệt Hòa phu nhân sanh non ra một nữ hài, là công chúa Như Nguyệt, xinh xắn đáng yêu. Thế chất vị công chúa này rất kém, Nguyệt Hòa phu nhân cẩn thận nuôi nấng công chúa lớn lên, nhưng đang tiếc năm ba tuổi lại chết đuối trong hồ sen. Nguyệt Hòa phu nhân bị đả kích quá lớn, cả ngày u sầu buồn bã, không lâu sau đã nhảy xuống giếng tự vẫn. Chân Tông cực kì đau lòng, sợ sẽ nhìn vật nhớ người, liền hạ lệnh đóng cửa toàn bộ Tây Viện, bỏ hoang, từ nay về sau không ai được vào. Mãi cho đến khi đón Lý phi vào cung, cũng chính là đương kim thái hậu hiện tại, mới dần nguôi ngoai... Chỉ tiếc số phận vị phi tử hiền đức ấy cũng không mấy tốt, lưu lạc dân gian chịu khổ hơn hai mươi năm, khi được Triệu Trinh đón về thì mắt đã mù. Cho nên mới nói sau hậu cung sóng ngầm mãnh liệt. Nghe đồn đại, Nguyệt Hòa phu nhân và tiểu công chúa Như Nguyệt đều bị hại chết.”

Triển Chiêu giật mình: “Thật sao?”

“Người nghĩ thử xem.” Triệu Phổ đứng bên cạnh xen mồm: “Các vị hoàng tẩu của ta không có ai là ngọn đèn ban trưa.”

Triển Chiêu ngửa mặt nghĩ nghĩ, cũng đúng, cung đình hiểm ác, Nguyệt Hòa phu nhân này chỉ là một cầm cơ, không có thân phận lẫn chỗ dựa. Khi đó nàng ta ở trong hậu cung cũng như kim ốc tàng kiều, nhưng ngay cả một danh phận cũng không có. Chân Tông khi đó nổi tiếng yếu đuối vô dụng, nếu không đã không có “đàn uyên chi minh” gì đó, rõ ràng đã đánh thắng lại còn phải bồi thường cho đối thủ...

“Vậy chúng ta đến đây làm gì?” Triển Chiêu nhìn quanh, ánh mắt lướt đến một miệng giếng trong sân.

Triệu Phổ nhún vai, chỉ vào giếng nước đó: “Là cái giếng Nguyệt Hòa phu nhân tự vẫn năm đó.”

“Lại thêm người nhảy giếng tự vẫn.” Triển Chiêu lắc đầu, trước đây nghiên cứu về Ngũ Phần Thôn, cũng đã có năm người nhảy xuống giếng rồi, giờ lại thêm một.

“Sáng nay Triệu Trinh nói với ta, về đêm hắn thường nằm mơ, nói thấy tiên hoàng tìm về, bảo rằng hồn phách của Nguyệt Hòa phu nhân vẫn bị giam trong giếng, tiên hoàng rất nhớ nàng ta, bảo Triệu Trinh mang xương cốt Nguyệt Hòa phu nhân lên, hợp táng với tiên hoàng.”

Triển Chiêu giật mình: “Khi đó người chết rồi không mang thi thể lên mai táng sao?”

Triệu Phổ cười bất đắc dĩ: “Khi đó thái hậu kiên quyết không cho phép Nguyệt Hòa phu nhân vào Mộ Viên của hoàng thất, vẫn là câu nói cũ, hoàng huynh của ta cái gì cũng được, chỉ có lá gan quá nhỏ quá nhu nhược.”

Triển Chiêu và Công Tôn nhìn nhau một cái, lắc đầu, hồng nhan bạc phận, phải phơi thây trong giếng cạn như vậy, suốt mười mấy năm.

“Dù sao cũng không phải chuyện về vang gì, cho nên phải âm thầm giải quyết.” Triệu Phổ nhún nhún vai, vẫy vẫy tay với Tử Ảnh trên mái nhà.

Tử Ảnh liếc nhìn xuống giếng, một cái, trốn vào lưng Giả Ảnh, nhỏ giọng hỏi: “Có quỷ thật sao?”

Triển Chiêu bám vào thành giếng nhìn xuống, bên dưới trống không, rất sâu. Nhặt một viên đá ném xuống... Không lâu sau, có tiếng “Thịch”.

“A?” Triển Chiêu ngạc nhiên, nhìn cái giếng trũng trũng: “Không có nước sao!”

“Phải, đã khô cạn từ lâu rồi!” Triệu Phổ bảo các ảnh vệ chuẩn bị dây thừng, thả xuống đến đáy giếng, châm đuốc.

Giả Ảnh để Tử Ảnh giữ dây thừng, bản thân thì leo xuống, Triển Chiêu kéo hần một cái: “Ta xuống trước.”

Các ảnh vệ nhìn Triệu Phổ, Triệu Phổ gật đầu, hần gọi Triển Chiêu đến chính là vì thế này, Triển Chiêu có kinh nghiệm tốt nhất, với độ cao giếng này, hần không dùng dây thừng cũng xuống được.

Giả Ảnh gật đầu, hần và Triển Chiêu mỗi người cầm một cây đuốc, lần lượt xuống giếng.

Tử Ảnh đặt chiếc giỏ tre xuống cạnh giếng, nói với hai người đang giữ dây thừng, một lát nữa bọn họ xuống tới đáy rồi sẽ giật dây thừng, hai người thả chiếc giỏ xuống, bỏ xương cốt vào rồi kéo lên là được.

Tử Ảnh còn kéo Triển Chiêu dặn: “Nếu một lát nữa thật sự gặp phải ma quỷ cương thi, nhất định phải đem cả Giả Ảnh lên!”

Triển Chiêu cười nhìn Giả Ảnh, Tử Ảnh cũng rất yêu thương hần.

Giả Ảnh hớn hỏ cười hì hì.

Triệu Phổ ở bên trên giữ dây thừng, Công Tôn cầm đuốc chiếu sáng cho hai người.

Triển Chiêu và Giả Ảnh hạ dần xuống theo dây thừng, chìm vào miệng giếng khô tối đen... Bất ngờ là, miệng giếng không sâu lắm, đến đáy rất nhanh.

Có lẽ do bỏ hoang đã lâu, hoặc do ở gần dòng nước ngầm, dưới đáy giếng âm u rất ẩm thấp, trên mặt nước lại càng lạnh lẽo ghê người.

Triển Chiêu ngồi xổm xuống gỡ đuốc nhìn thử, khi ấy, Giả Ảnh cũng đã xuống đến, “Triển đại nhân?”

Triển Chiêu ngẩng đầu lên nhìn, hỏi: “Triệu Phổ chắc chắn thi thể ở dưới này?”

Giả Ảnh ngẩng người, hần xoay một vòng tại chỗ, đáy giếng chỉ rộng bấy nhiêu, không có thi thể nào!

Hai người nhìn nhau, chẳng lẽ trước đây đã bị mang đi rồi?

Đang buồn bực, Triển Chiêu chợt cảm giác cổ lạnh lạnh, một trận gió lạnh ập đến, Giả Ảnh giật mình, xoay mặt sang nhìn thành giếng đồng loạt với Triển Chiêu. Ngay khi ấy, nếu là Tử Ảnh hoặc Tiểu Tử Tử thì có lẽ đã hét có quỷ rồi, chỉ có điều hai người này không phải! Có gió nghĩa là, nơi này thông ra ngoài.

Triển Chiêu đưa tay, hần và Giả Ảnh mỗi người một bên, bắt đầu sờ tìm trên thành giếng.

Cuối cùng, Triển Chiêu sờ trúng vài viên gạch lỏng, đẩy mạnh một cái, rầm rầm...

Bên trên, Công Tôn và Triệu Phổ thấy qua một lúc lâu mà hai người vẫn chưa kéo dây thừng, đã hơi mất kiên nhẫn, nghĩ thầm chẳng lẽ sâu đến vậy sao?

Nghe thấy tiếng động, Triệu Phổ vội hỏi: “Này, chuyện gì vậy?”

Một lát sau, Triển Chiêu nhảy vọt lên, bám vào thành giếng nói: “Bên dưới không có thi thể, chúng ta tìm được con đường có thể thông ra ngoài, chỉ có điều con đường rất rất dài, có đi không?”

Triệu Phổ cau chặt mày: “Không có thi thể?!”

Triển Chiêu gật đầu.

Triệu Phổ cầm một cây đuốc, bảo các ảnh vệ ở lại đó chờ, sau đó định nhảy xuống giếng, Công Tôn túm lại, không phải bảo hần đừng đi, mà là nói: “Ta cũng đi!”

Triệu Phổ bế Công Tôn lên, cùng nhảy xuống với Triển Chiêu.

.

...

.

Thiết Chưởng Môn hôm nay rất đông đúc, Bạch Ngọc Đường đặt số bao giấy trắng Bạch Phúc chuẩn bị lên chiếc bàn dài của ba đệ tử Thiết Chưởng Môn.

Hạ nhân trong Thiết Chưởng Môn mời hần đến kí tên trong danh sách khách mời, Bạch Ngọc Đường cầm bút viết xuống ba chữ “Bạch Ngọc Đường” như rồng bay phượng múa, làm không ít gia nhân giật mình, một người đích thân dẫn hần vào trong linh đường, một người khác vội vàng chạy vào trong báo với Lục Thiết Tâm, xem ra đã có dặn dò trước.

Bạch Ngọc Đường vừa thắp xong nén nhang cho La Thanh Sơn thì đã thấy Lục Thiết Tâm vội vã chạy ra, mời hần vào nội đường nói chuyện.

Bạch Ngọc Đường đã biết lão nhân có việc muốn nhờ, nhưng xem dáng vẻ hiện tại của hần, xem ra thật có việc phiền phức, liền theo hần vào trong.

Khi đi qua cửa hông của linh đường, chợt thấy bên trong có một tấm bình phong xếp vòng, phía sau là một nữ tử bạch y đang đánh đàn, bầu không khí nhàn nhạt nhớ thương trong linh đường hần là phát từ bàn tay nàng ta.

Bạch Ngọc Đường nhìn lướt qua, nữ tử kia lại ngẩng đầu.

Đi qua rồi, trong lòng Bạch Ngọc Đường thầm nghi hoặc, đó chẳng phải là Lạc Hâm phu nhân của Lạc Hâm Các sao? Đêm nay phải vào cung tham gia đại hội Thượng Cầm hoàng thượng tổ chức cho nàng ta, mà hiện tại vẫn ở đây đánh đàn truy điệu? Nữ tử này thật sự rất kì lạ.

.

...

.

Triển Chiêu và Triệu Phổ Công Tôn xuống đến đáy giếng, thì thấy Giả Ảnh đã đẩy toàn bộ cửa động trên thành giếng ra, phía sau là một địa đạo rất dài.

Mọi người đi xuôi theo địa đạo, con đường này có lẽ do sức người tạo ra, cửa khá nhỏ, phải cúi người mới chui qua được, đặc biệt là người có dáng cao lớn như Triệu Phổ, rất bức bối. Nhưng sau khi đi được một lúc, địa đạo dần rộng ra, rất nhanh đã biến thành một con đường hình vòm to rộng.

Trên mặt đất còn có đường nước và đàn chuột chạy tới chạy lui.

“Là đường dẫn nước dưới hoàng cung.” Triệu Phổ nhíu mày: “Không ngờ lại thông, lại chỉ cách có một bức tường! Nếu có thích khách thì biết làm sao?”

Mọi người giờ được tiếp tục đi tới, đi giữa nơi tối đen, rất dễ khiến người ta quên mất thời gian. Không biết đi bao lâu, đột nhiên trước mắt xuất hiện những con đường ngang dọc chằng chịt.

“Đường như đã ra ngoài hoàng cung rồi.” Công Tôn nói.

Triển Chiêu nhún người nhảy lên, áp vào vách tường phía trên, vểnh tai nghe.

Công Tôn nói nhỏ với Triệu Phổ, khinh công của Triển Chiêu thật là giỏi hết như mèo, nhảy lên nhảy xuống không thấy tổn sức chút nào, làm sao có thể luyện được công phu như thế?

Triệu Phổ cười cười, lắc đầu: “Sự phụ hần là giang hồ thần nhân, nghe nói từ năm hơn ba mươi tuổi đã bắt đầu tìm, đến tám mươi tuổi mới tìm được thiên tài thích hợp luyện Yên Tử Phi là Triển Chiêu.”

Công Tôn nhướng mày, ồ!

Ngay lúc ấy... Triển Chiêu đáp xuống, gạt đầu: “Chúng ta đã ra khỏi hoàng cung rồi, bên trên có tiếng rao hàng.”

Mọi lại đi tới vài bước, phía trước lại có một miệng giếng, đi đến nhìn lên, có tia sáng.

Triển Chiêu bò lên miệng giếng, ra khỏi địa đạo... Thấy đây thật sự là một miệng giếng khác. Giếng này nằm trong một ngõ khuất, bốn phía đều là tường, rất kín đáo.

Mấy người phía dưới cũng lên, đi ra khỏi ngõ nhỏ, lập tức thấy được đường lớn của Khai Phong.

Mọi người đứng trước con đường tấp nập người qua lại ngẩn người, miệng giếng này có thể thông vào cung, nói cách khác, có người biết đi theo địa đạo này có thể tránh được tầng tầng thị vệ trong ngoài hoàng cung vào thẳng trong cung! Hơn nữa, nếu trước đây Nguyệt Hòa phụ nhân thật sự nhảy xuống giếng tự vẫn, vậy thi thể đâu? Đã bị người khác mang ra theo con đường này rồi? Hay vốn dĩ là không chết...

Đang suy đoán, đột nhiên Triển Chiêu che mũi “Hắt xì!”

Mọi người vô thức nhìn hắn, vừa khéo thấy được bằng hiệu đang đón gió phát phới cách đó không xa: Cổ vịt cay chết mèo.

103. Q.4 - Chương 13: Lưu Hạc Linh

Bạch Ngọc Đường đi vào theo Lục Thiết Tâm, trong phòng có một nữ oa khoảng mười hai mười ba tuổi, thấy có người lạ vào, lại còn là nam nhân, liền cúi đầu, đứng qua một bên, có vẻ rất e dè.

“Ngoan, không phải sợ, gọi Bạch đại hiệp.”

Tiểu cô nương dè dặt nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, nói nhỏ: “Bạch đại hiệp.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, chợt nhớ ra, đây hẳn là nhi nữ La Thanh Sơn gửi gắm cho Lục Thiết Tâm.

Lục Thiết Tâm nói với Bạch Ngọc Đường, tiểu cô nương tên là La Diên.

Sau khi nha hoàn dâng trà, Lục Thiết Tâm cẩn thận đóng chặt cửa lại, sau đó thì ngồi xuống bên bàn nhìn Bạch Ngọc Đường chằm chằm, như đang rất khó xử.

Bạch Ngọc Đường bị hấn nhìn rợn cả người, nghĩ thầm lão tiền bối này sẽ không đùa mình chứ?

“Khụ khụ.” Lão đầu cũng nhận ra hành vi của mình không được đúng lắm, khụ khụ vài tiếng, nghiêm mặt nói: “Ài, Bạch thiếu hiệp, ta từng này tuổi rồi, nếu không phải thật sự đã đến đường cùng, cũng sẽ không mặt dày đến cầu cứu hậu bối giang hồ, dù thế nào thì nhất định thiếu hiệp cũng phải giúp ta.”

Bạch Ngọc Đường nghe không hiểu gì, gật đầu: “Lão gia tử có việc gì xin cứ nói, ta giúp được đương nhiên sẽ giúp.”

“Ài... Thật khó nói nên lời.” Lão đầu thật sự rất dài dòng.

Bạch Ngọc Đường nghĩ thầm không phải ngươi muốn ra làm thứ chuyện không thể ngẩng mặt nhìn đời gì chứ? Có gì mà không nói được?

“Chuyện này...” Lão đầu do dự một lúc, cuối cùng cũng gắng gượng nói ra: “Huynh đệ La Thanh Sơn của ta, chết vì nhận phải một chuyến quỷ tiêu, chuyện này hẳn là Bạch thiếu hiệp đã biết rồi?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, nghĩ thầm ngươi đã mời ta đến phúng tang rồi, ta ít nhất cũng phải hỏi xem người chết là ai chứ?

“Ngươi có biết, chuyến quỷ tiêu hẳn nhận là thứ gì không?” Lục Thiết Tâm hạ giọng hỏi.

Bạch Ngọc Đường thấy dáng vẻ hấn như thế thật sự là choáng váng, nghĩ thầm làm sao ta biết được? Liên lắc đầu.

Lão đầu vẫy vẫy tay gọi La Diên: “Nha đầu, lấy thứ phụ thân đưa cho con ra cho Bạch thiếu hiệp xem.”

Tiểu cô nương đi tới, tháo hầu bao đeo trên lưng áo xuống, hầu bao này không tính là nhỏ, nhưng rất mỏng, tiểu cô nương đeo trên thắt lưng, dùng lớp áo ngoài che lại thì không thấy đâu nữa.

La Diên nhẹ nhàng mở bao ra, lấy thứ gì đó ra, đưa tới trước mắt Bạch Ngọc Đường.

Vừa lấy ra, đã có ánh kim lấp lóe, rất bắt mắt. Là một tấm lệnh bài mỏng, lệnh bài được chạm rồng, làm bằng vàng, phía trên là một con hạc tiên bay lượn trong mây, cụm mây kéo dài xuống dưới, biến thành từng chiếc lông khổng tước tinh xảo! Rất cổ xưa thanh nhã, vừa nhìn đã biết không phải vật bình thường, ở giữa là hình khắc chìm, viết “Hoàng thiên cảnh mệnh, hữu đức giả xương”.

Bạch Ngọc Đường thăm cau mày, đây chính là hàng chữ được khắc trên Thụ mệnh huyền tỷ của vua Lý Thế Dân nhà Đường.

.

.

Thời Xuân Thu, Biện Hòa nước Sở tìm được mảnh ngọc Hòa Thị Bích, lưu chuyển qua tay nhiều người suốt nhiều năm, đến khi nước Tần thống nhất sáu nước, thì đến tay Tần vương Doanh Chính, Doanh Chính liền lệnh cho Lý Tư khắc lên tám chữ triện “Thụ mệnh vu thiên, ký thọ vĩnh xương”, do ngọc công Tôn Thọ ở Hàm Dương khắc lên Hòa Thị Bích, trở thành Truyền quốc ngọc tỷ, tượng trưng cho hoàng quyền. Cuối cùng thiên hạ phân tranh, Truyền quốc ngọc tỷ luôn là dấu hiệu của vương quyền được tranh giành.

Khi Đường Thái Tông Lý Thế Dân đăng cơ, Truyền quốc ngọc tỷ bị Tiêu hậu mang đến Đột Quyết ở Mạc Bắc, vì không có ngọc tỷ truyền quốc, Lý Thế Dân ra lệnh khắc Thụ mệnh huyền tỷ, thay thế Truyền quốc ngọc tỷ. Đến năm Trinh Quán thứ tư, Truyền quốc ngọc tỷ mới về lại với nhà Đường, Thụ mệnh huyền tỷ không còn được dùng nữa, cho nên những bảo vật có ấn kí của Thụ mệnh huyền tỷ cực kì quý giá.

Mảnh kim bích này cũng từng được ghi chép trong sử sách, tên là Lưu Hạc Linh, trước đây được Lý Thế Dân ban tặng cho Đại Đường đệ nhất vũ cơ, ý khen những điệu múa của nàng ta uyển chuyển muôn vẻ như chim hạc vờn mây, long phượng vũ khúc.

Bạch Ngọc Đường cũng xem như am hiểu cổ vật, biết đây là báu vật vô giá, nhưng cũng là một vật không cát tường.

Lưu Hạc Linh không phải một món bảo vật bình thường, mà là đồ vật của quỷ thần! Nghe nói sau đó vũ cơ ấy đã dùng phần đuôi sắc của mảnh kim bích này để cắt cổ tự vẫn, cho nên phần đuôi vàng hình lông chim khổng tước biến thành màu đỏ sẫm, tuy vẫn có ánh kim lấp lóe, nhưng vết máu trên đó vĩnh viễn cũng không lau đi được.

Đây là trân phẩm giá trị vạn kim, thậm chí là vạn vạn kim, sau đó bị lưu lạc trong dân gian, bị rất nhiều cự phú sơn phi cướp đoạt. Nhưng những người có được nó, ngắn nhất một năm, dài nhất ba năm, nhất định sẽ phơi thây giữa đường, chết không có chỗ chôn!

Đương nhiên, đây chỉ là một truyền thuyết, không thể kiểm chứng, Bạch Ngọc Đường vốn nghĩ Lưu Hạc Linh này là giả, không ngờ thật sự có tồn tại.

Nhận lấy lật xem, thật sự không giống đồ giả.

“Bạch thiếu hiệp hiểu cao biết rộng, hẳn là nhận ra vật này?” Lục Thiết Tâm hỏi dò.

Bạch Ngọc Đường gật nhẹ đầu: “Lưu Hạc Linh.”

“Ai!” Lục Thiết Tâm có vẻ nhẹ nhõm, “Quả nhiên Bạch thiếu hiệp biết.”

Bạch Ngọc Đường để mảnh ngọc lên bàn, khó hiểu hỏi Lục Thiết Tâm: “Thứ này liên quan gì đến ta?”

“A... Ta nghe giang hồ đồn đại, nói Bạch thiếu hiệp có một hảo hữu tên Hạt Cửu Thiên.” Lão đầu lại hỏi dò.

“Ha.” Bạch Ngọc Đường nhin không được cười gượng một tiếng: “Quả thật có quen.”

“Ta nghe nói hẳn từng đeo bám muốn bái thiếu hiệp làm sư phụ, cực kì nghe lời thiếu hiệp, có đúng không?” Lục Thiết Tâm hỏi tiếp.

Bạch Ngọc Đường lắc lắc đầu: “Hẳn quả thật muốn bái ta làm sư, nhưng chỉ là nói đùa vậy thôi, không như lời giang hồ cường điệu.”

.

Nói đến Hạt Cữu Thiên này, kì thật là một sơn phỉ nổi danh.

Người này cực kì cao lớn, rất cường tráng, nổi tiếng vì rất giỏi dùng hạt vĩ tiên[roi hình đuôi bò cạp]. Tuổi hấn gần bốn mươi, sức lực mạnh vô cùng. Tập hợp được hơn trăm thuộc hạ, nấp trong núi sâu, chặn đường cướp bóc. Nhưng hấn không cướp người nghèo, chỉ cướp những kẻ giàu có bất nhân và tham quan ô lại. Vì không có chỗ ở cố định, di chuyển liên tục như dân du mục hôm nay ở lại núi này một tháng, ngày mai lại sang núi khác nửa năm, cho nên triều đình quan phủ không sao bắt được hấn.

Khoảng tám năm trước, khi đó Bạch Ngọc Đường mới vào giang hồ chưa lâu, thỉnh thoảng sẽ đi qua rừng rậm, cứu được Hạt Cữu Thiên đang bị giang hồ thập đại sát thủ truy sát, đã bị dồn vào đường cùng. Hạt Cữu Thiên là kẻ thô lỗ đơn giản, ban đầu cảm thấy Bạch Ngọc Đường chỉ là một tiểu hài tử lại còn như công tử bột thì có được bản lĩnh gì? Không ngờ hấn nhẹ nhàng giải quyết toàn bộ thập đại sát thủ, còn đoạt một bình Lê Hoa Bạch thượng hạng của hấn mang đi, không nhìn hấn đến một cái.

Đừng thấy Hạt Cữu Thiên là kẻ có danh tiếng mà lầm, hấn vốn là kẻ đầu óc đơn giản, cả một đời cướp của người khác, lần đầu tiên bị người khác cướp, tâm phục khẩu phục Bạch Ngọc Đường, quỳ tới quỳ lui dập đầu muốn bái sư, dọa cho Bạch Ngọc Đường kinh hãi thấy hấn là chạy.

Nhưng những người như Hạt Cữu Thiên, Bạch Ngọc Đường vẫn thấy vừa mắt, cùng uống vài chén rượu. Bạch Ngọc Đường còn đến sơn trại của hấn tham quan một chuyến, sau đó Hạt Cữu Thiên bái sư không thành, Bạch Ngọc Đường để lại một câu trên tường của hấn: Chớ hại người tốt. Sau đó thì đi không còn tung tích.

Nghe nói sau đó Hạt Cữu Thiên tìm người đục mảnh tường ấy xuống khảm vàng, nói dùng làm vật gia bảo.

Bạch Ngọc Đường vẫn có điều giấu Lục Thiết Tâm, Hạt Cữu Thiên, quả thật là mình nói gì hấn sẽ làm đó.

“Có quen là tốt rồi!” Lục Thiết Tâm nói: “Kẻ... Giết La Thanh Sơn, chính là Hạt Cữu Thiên!”

Bạch Ngọc Đường lạnh mặt: “Có chứng cứ không?”

Lục Thiết Tâm ngẩn người: “Có người tận mắt thấy.”

Bạch Ngọc Đường lắc nhẹ đầu: “Ai?”

Lục Thiết Tâm chỉ chỉ La Diên.

Bạch Ngọc Đường nhìn La Diên.

La Diên gật gật đầu: “Cha từng nói, người muốn lấy mạng cha, tên Hạt Cữu Thiên.”

“Trước khi chết cha ngươi nói vậy?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày.

“Không phải, sau khi chết.” La Diên nói nhỏ: “Sau khi chết, cha báo mộng nói.”

Bạch Ngọc Đường hít sâu một hơi không nén được cảm giác muốn nổi giận, xoay mặt nhìn Lục Thiết Tâm, nghĩ thầm La Diên là tiểu hài tử, người đâu phải, lời như thế cũng tin?!

“Bạch thiếu hiệp, nghe ta nói hết.” Lục Thiết Tâm nhìn ra Bạch Ngọc Đường có phần không vui, vội tiếp lời: “Ta đương nhiên không tin điều này, nhưng, trước đây không lâu quả thật Hạt Cữu Thiên đã từng nói, ai có Lưu Hạc Linh, hấn giết người đó! Cho nên mới nói, Lưu Hạc Linh là quý tiêu!”

Bạch Ngọc Đường nghe đến đây, nhíu mày, rất lâu sau mới hỏi: “Sao hấn lại muốn giết người có Lưu Hạc Linh?”

“Chuyện này... Thì ta không biết!” Lục Thiết Tâm lắc đầu: “Ta vốn nghĩ sau khi La Thanh Sơn bị giết thì Lưu Hạc Linh đã bị lấy cắp rồi, nhưng không ngờ, nha đầu này nói với ta nó vẫn còn giữ.” Lục Thiết Tâm vội cất Lưu Hạc Linh đi đưa trả cho La Diên, “Đây, không có bức tường không kẻ hở, nếu chẳng may tin

này lan truyền ra ngoài, người khác ta không sợ, nhưng võ công của Hạc Cửu Thiên không phải ai cũng chống được, Thiết Chương Môn của ta rộng lớn, có đến mấy trăm người!”

Bạch Ngọc Đường phát nhẹ tay, tỏ ý bảo hẳn hiểu ý Lục Thiết Tâm rồi, “Hiện tại còn có ai biết Lưu Hạc Linh ở trong tay người không?”

“Trước mắt còn chưa có, ta rất cẩn thận! Nhưng, rất nhiều người biết La Diên đang ở chỗ ta, nếu chẳng may...” Lục Thiết Tâm sầu não.

Bạch Ngọc Đường trước sau vẫn không hiểu, Hạc Cửu Thiên trước nay chưa từng lạm sát kẻ vô tội, vì sao nhất định phải giết người có Lưu Hạc Linh?

“Lão gia tử muốn ta giúp thế nào?” Bạch Ngọc Đường hỏi thẳng.

Lục Thiết Tâm cười hắc hắc mấy tiếng, muốn bao nhiêu khó coi có đủ bấy nhiêu, sau đó đẩy đẩy La Diên về phía Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường không hiểu.

“Chuyện này... Bạch thiếu hiệp có thể đưa nha đầu này về phủ Khai Phong không? Luôn cả Lưu Hạc Linh?”

Bạch Ngọc Đường cau mày, nghĩ thầm người giỏi thật, đây là nữ nhi của hảo hữu của người, vì bảo vệ bản thân mà đẩy một tiểu cô nương tứ cố vô thân cho người lạ mang đi?

La Diên đỏ mặt đứng một bên, có thể hiểu được nó đang nghĩ gì, hẳn đang nói mình là tiểu hài tử không ai cần.

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn Lục Thiết Tâm, hỏi: “Nếu ta mang nó đi, người định làm thế nào?”

“Ồ...” Lục Thiết Tâm nhìn nhìn La Diên, thở dài, hiền từ đưa tay sang sờ đầu La Diên, nói: “Bảo bối à, tuy ta và cha con là hảo hữu, nhưng thân già cả ta thật sự không chống được thứ hại mạng người đó nữa! Không bằng thế này, con vứt Lưu Hạc Linh đi, có được không?”

La Diên vội ôm chặt Lưu Hạc Linh lắc đầu: “Không vứt.”

“Ai nha, thứ này cũng đâu ăn được, con giữ làm gì!” Xem ra Lục Thiết Tâm đã khuyên nó nhiều lần rồi.

“Có thể báo thù cho cha.” Nha đầu La Diên cũng rất cứng đầu.

“Chuyện này...” Lục Thiết Tâm buông tay, nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường cuối cùng cũng hiểu, vì sao các tiêu sư của La Thanh Sơn đều bỏ xứ đi, thì ra là sợ bị liên lụy, Lưu Hạc Linh này vốn không phải thứ cát tường, mà Hạc Cửu Thiên chỉ muốn mạng người giữ Lưu Hạc Linh, chỉ cần không còn thì an toàn rồi.

Bạch Ngọc Đường cầm đao đứng lên, Lục Thiết Tâm nhìn hẳn, thấy hẳn chấp tay, xoay người đi, thở dài.

Bạch Ngọc Đường đi đến cửa, thấy nha đầu còn đứng ngăn người cạnh bàn, liền nói: “Đi thôi.”

Tiểu cô nương sững sốt, thấy Bạch Ngọc Đường chờ mình, xoay đầu nhìn Lục Thiết Tâm, Lục Thiết Tâm mừng rỡ, vội đẩy nó: “Đi đi đi đi, Bạch thiếu hiệp chịu mang con đi là phúc của con.”

La Diên nhìn vị hảo hữu mặt mày rạng rỡ, miệng đầy nhân nghĩa đạo đức của cha sinh thời, trong lòng rất buồn bực. Không biết đã thấy sắc mặt này bao nhiêu lần rồi, ngồi xuống, cầm lấy tay nải để trên ghế, La Diên đi theo Bạch Ngọc Đường ra ngoài.

Bạch Ngọc Đường thấy La Diên mang sẵn tay nải, có lẽ là đi đến đâu bị người đuổi đến đó, khó trách luôn ở trong thư phòng, bất đắc dĩ lắc đầu.

Đi đến linh đường, nghe tiếng đàn ai oán, La Diên nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường: “Ta muốn thấp nhang cho cha.”

Bạch Ngọc Đường gạt đầu, đứng ở cửa hông chờ, đột nhiên nghĩ đến gì đó, hỏi: “Lục Thiết Tâm thích thứ gì nhất?”

“À, chim.” La Diên trả lời: “Hắn nuôi mấy trăm con chim quý trong hoa viên, nghe nói mỗi con trị giá mấy nghìn lượng.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Ta chờ người ở cửa lớn, thấp nhang xong thì ra, đến phủ Khai Phong nói với Bao đại nhân cha người chết thế nào, nếu như thật sự là do Hạc Cửu Thiên làm, phái người đi bắt hắn.”

“Được!” Tiểu cô nương gật đầu, đi vào linh đường thấp nhang. Bạch Ngọc Đường nghiêng tai nghe... Vừa khéo tiếng đàn dừng lại, hắn liền đi theo tiếng chim, đến hậu viện.

.

...

.

Sau khi La Diên bái lạy cha xong đi ra cửa, quả nhiên thấy Bạch Ngọc Đường đang chấp tay sau lưng chờ mình ở đó, chỉ là trong tay cầm một bao vải trắng lớn.

La Diên đi đến, Bạch Ngọc Đường đưa nó đến Khai Phong, vừa đến đường lớn, như đột nhiên nghĩ ra điều gì, Bạch Ngọc Đường đưa bao vải cho nó, “Mở ra xem.”

La Diên ngơ ngác cầm lấy, đột nhiên cảm giác bên trong có gì đó đang quẫy, hoảng hốt buông tay.

Ngay lập tức, bao vải mở ra rơi xuống đất, xoạch một tiếng... Mấy trăm con chim đủ màu sắc bên trong xòe cánh bay ra, thẳng lên trời cao.

Người qua đường đều dừng chân nhìn, nhiều người còn vỗ tay khen đẹp.

“A!” La Diên há hốc mồm, đây chẳng phải đàn chim Lục Thiết Tâm yêu nhất sao? Nhìn hồi lâu, cho đến khi đàn chim bay đi hết, không còn bóng dáng, La Diên đột nhiên bịt miệng cười thầm mấy tiếng.

Chạy tới vài bước đuổi theo Bạch Ngọc Đường đã đi khá xa, cùng hắn về phủ Khai Phong.

Trong Thiết Chương Môn, Lục Thiết Tâm đang vui vẻ vì thoát được nha đầu La Diên, hắn lệnh cho quản gia, phái người ra ngoài loan tin, nói La Diên đã bị Bạch Ngọc Đường đưa đi rồi, Lưu Hạc Linh cũng mang đi rồi.

Đang nói, chợt chất nhi Lục Phúc bên ngoài chạy vào: “Đại bá, đại bá, không hay rồi!”

Lục Thiết Tâm sững sờ: “Chuyện gì?”

Sau đó, hắn bị Lục Phúc kéo đến hậu viện, tìm đập thành thịch, tai kêu u u, thở cũng thấy tổn sức. Mấy trăm lông chim trong sân đều bị chém vỡ cả, không còn một con chim nào, chỉ còn vài cọng lông chim.

“Chuyện này...” Lục Thiết Tâm đột nhiên nghĩ ra, đầm ngực giậm chân khóc không ra nước mắt, khó trách người giang hồ đều nói không được đắc tội Bạch Ngọc Đường, quả nhiên.

Nghe nói về sau, Lục gia thường bị mèo hoang viếng thăm, Lục Thiết Tâm mua một con chim, không bao lâu đã bị mèo tha, chuyển nhà cũng vô dụng.

.

...

.

Triển Chiêu và bọn Triệu Phổ tra tới tra lui, cuối cùng cũng vẫn tra tới cửa hàng cổ vịt.

Triển Chiêu nghĩ thầm mình đắc tội cổ vịt lúc nào rồi, vì sao hàng cổ vịt này cứ hiện ra trước mắt.

Công Tôn cũng không hiểu: “Là trùng hợp, hay có liên quan?”

Triệu Phổ lắc đầu, nói với Giả Ảnh: “Người quay lại đắp cửa động thành như cũ, nhớ kĩ, không được để người khác phát hiện! Phái người canh gác xung quanh, mười hai canh giờ không khi nào được sơ xuất, xem có ai ra vào từ đó không.”

“Vâng!” Giả Ảnh lĩnh mệnh đi.

Triển Chiêu đi lòng vòng trước cửa hàng cổ vịt, lại hắt xì thêm mấy cái, bịt mũi nói chịu hết nổi rồi, Công Tôn cũng đành chịu.

Triệu Phổ cũng cảm thấy không nên đả thảo kinh xà, chuyện này không nhỏ, trước tiên quay về thương lượng với Bao tướng rồi tính toán tiếp.

104. Q.4 - Chương 14: Cầm Hội

Trong phủ Khai Phong, Bao Duyên đang rảnh rỗi, vắt trên bàn đọc những ghi chép về Ngũ Mang Phong Thủy, sổ sách này được mượn từ Tàng Thư Các, sách của Bao Chứng nhiều mà loạn, có quyển còn bị thiếu, đọc rất tốn sức.

Mấy hôm nay đêm nào Bàng Dục cũng mơ thấy cổ vịt, thành bệnh, thỉnh thoảng lại tự sờ cổ mình, thấy sao vừa dài vừa nhỏ, tuyệt đối không được biến thành cổ vịt.

Không bao lâu, Bao Phúc và Bạch Phúc chạy vào, Bạch Phúc tìm Triển Chiêu, nhưng Bao Duyên nói đã theo Triệu Phổ vào cung rồi, Bạch Phúc sốt ruột, ra cửa ngồi chồm hổm chờ Bạch Ngọc Đường.

Nha dịch ngoài cửa phủ Khai Phong đều cười, hỏi: “Bạch Phúc, sao lại ngồi trước cửa? Coi chừng bị Bao đại nhân thấy đem người đi đánh.”

Bạch Phúc thật sự rất lo lắng, lần trước Bạch Ngọc Đường đã bị bắt một lần, tuy là có lý do tương đối đặc biệt, nhưng thiếu gia nhà hắn mặt lạnh tim nóng, thường không để bụng, bị người ta tính kế còn không biết.

Trong sân, Bao Duyên hỏi Tiểu Bao Phúc có chuyện gì, Bao Phúc liền kể lại mọi chuyện.

Bàng Dục nửa tin nửa ngờ: “Thật hay giả? Trực giác của người tốt vậy sao?”

Bao Duyên gật đầu, nói: “Nó có hơi đa nghi, nhưng những khi nghiêm túc thì rất linh, phải cẩn thận đề phòng.”

.

...

.

Trời đã sắp tối muộn rồi, Triển Chiêu vừa về đến cửa phủ Khai Phong, thì thấy trên con đường hướng khác, Bạch Ngọc Đường cũng đang về, sau lưng còn dẫn theo một tiểu cô nương khoảng mười hai mười ba tuổi. Xinh xắn thanh tú rất đáng yêu, chạy bước nhỏ theo sau.

Triệu Phổ vừa thấy đã cười, hỏi Triển Chiêu: “Bạch Ngọc Đường được yêu thích đến mức này sao? Ra ngoài đi một vòng đã có nữ nhân theo về?”

Vừa dứt lời đã bị Công Tôn nhéo một cái: “Nói cái gì vậy, người ta là tiểu hài tử!”

Triệu Phổ trề môi, đáng thương xoa cánh tay nhìn Công Tôn: “Bảo bối, sao lại nhéo ta vì nam nhân khác chứ? Người ta không chịu đâu.”

Triệu Phổ lại phát bệnh, giữa đường lớn, kẻ cao to cường tráng khí phách hiện ngang nhả ra một câu “Người ta không chịu đâu”, khiến người xung quanh rét buốt cả người.

Bạch Phúc thấy Bạch Ngọc Đường đã về, thở phào, biết nói ngay trước mặt Bạch Ngọc Đường không được, chờ lát nữa nhân lúc rảnh rỗi, len lén nói chuyện này cho Triển Chiêu!

Triển Chiêu cũng nhìn thấy La Diên, liền hỏi là chuyện gì, Bạch Ngọc Đường vừa đi vào trong, vừa kể lại mục đích Lục Thiết Tâm gọi hắn đến lần này.

Triển Chiêu nghe xong cười lạnh liên tục: “Lục Thiết Tâm hắn cũng xem như nổi danh nhân nghĩa đạo đức trên giang hồ, thì ra là tên ngụy quân tử như thế sao!” Vừa nói vừa đi qua xoa đầu La Diên: “Không sao, một lát nữa Bao đại nhân quay về, ta đưa muội đi kể lại mọi chuyện, nếu cha muội thật sự chết oan, vậy đương nhiên sẽ đòi công bằng uội. Còn nữa, đám gia đình hạ nhân cướp gia tài nhà muội, chúng ta cũng sẽ bắt về.”

La Diên lại lắc đầu, “Không phải, là muối bảo các thức thức bá bá mang đồ đi, muối không có tiền cho bọn họ, mọi người còn có gia đình, muối không muốn làm liên lụy mọi người.”

Ai nấy đều ngẩn người, Triệu Phổ sờ cằm, ừm, La Thanh Sơn có thể nuôi dạy được một khuê nữ thế này, có thể thấy bản thân hắn nhất định cũng là một nam tử hán trượng nghĩa hiên ngang lấy lòng, chỉ tiếc, không biết nhìn bằng hữu, giao khuê nữ cho sai người.

Bao Phúc thấy là một tiểu cô nương gần tuổi mình, liền thích chí dẫn người ta đến phòng nghỉ, nhiệt tình giúp sắp xếp đồ đạc.

Công Tôn thì hớn hở mượn Lưu Hạc Linh của La Diên cầm xem. La Diên thấy thú vị, người khác ai cũng tránh thứ này như tránh tà, thư sinh này sao lại muốn xem? Đương nhiên lấy ra cho hắn.

.

.

Công Tôn cầm Lưu Hạc Linh soi dưới ánh sáng, tấm tắc khen ngợi: “Là thật đó, ai nha nha, đây là bảo vật đó!”

“Sao phần đuôi lại màu đỏ?” Triệu Chiêu thắc mắc: “Là máu thật sao?”

“Không thể nào không thể nào.” Công Tôn xua tay: “Kim ngân ngọc khí không hề có chuyện gặp máu thì đổi màu! Là vì nguyên nhân khác!”

“Nguyên nhân gì?” Mọi người đều thắc mắc.

Công Tôn cười cười: “À, ta nghĩ có lẽ là do vàng bị trộn với thứ khác, chẳng hạn như sắt, đồng, những loại có thể bị sét, phiếm đỏ, từ đó tạo thành hình dạng này! Mọi người không cảm thấy chiếc lông đuôi khổng tước đỏ rực rất đẹp sao?”

“Vậy còn lời nguyên thì sao?” Triệu Phổ hỏi.

“Không sao, không sợ!” Công Tôn cười tủm tỉm nói: “Chúng ta lên bỏ thứ này xuống dưới gối Bao đại nhân, để đại nhân gối lên ngủ một đêm, tà mấy cũng thành sạch!”

Ai cũng dùng vẻ mặt bội phục nhìn Công Tôn, Bao Chứng vừa về đến cửa phủ hắt xì một cái, dụi mũi đi vào.

Mọi người không dùng bữa tối, vì một lát nữa phải vào cung, hoàng thượng chiêu đãi, còn phải nghe Lạc Hâm phu nhân đánh đàn.

Bạch Ngọc Đường thì không muốn đi, Triệu Chiêu biết hắn không thích ăn quốc yến gì đó, Bao Chứng nghe nói Bạch Ngọc Đường không đi, liền len lén kéo hắn, nói thầm mấy câu.

Bạch Ngọc Đường nghe xong hơi khó hiểu: “Ta đi?”

“Phải!” Bao Chứng gật đầu: “Hoàng thượng dặn đi dặn lại nhất định phải nhờ người giúp chuyện này.”

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ, sao gần đây lại có nhiều người đến nhờ vả mình như thế, mình có vẻ dễ sai bảo lắm sao?

Triệu Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường không đi, hơi buồn buồn, đi một mình thì còn gì vui? Nghĩ lại, lại cảm thấy mình bịn rịn làm gì chứ, không phải chỉ có một lúc thôi sao!

Bao Duyên cũng không muốn đi, thời gian này hắn có chút thành kiến với Triệu Trinh, cảm thấy đây không phải một vị hoàng đế tốt! Nhưng bị Bao Chứng hung hăng trừng một cái, cuối cùng đành phải ngoan ngoãn đi theo.

Rất nhanh... Đến lúc lên đèn, mọi người đều thay y phục tiến cung.

Trước khi đi đột nhiên Triệu Chiêu nhớ ra Bạch Ngọc Đường còn chưa ăn cơm, liền đi đến hỏi: “Tối nay người ăn gì?”

Bạch Ngọc Đường ngẩn người, nhin cười nói: “Miêu Nhi, yên tâm đi, trong trù phòng có đại nương, bên ngoài có tửu lâu, ta sẽ cố gắng không để mình đói chết, chờ người về!”

Triển Chiêu nghe xong, đá, Bạch Ngọc Đường tránh, sau đó thì nhìn con mèo nào đó hậm hực bỏ đi, đứng tại chỗ cười lắc đầu.

.

...

.

Triệu Trinh thật sự mời rất nhiều người đến yến tiệc đêm nay, gần như quan văn võ toàn triều đều đến. Triển Chiêu chỉ quen với vài bàn gần đó như Bát vương, Bao Chứng, thái sư, Vương thừa tướng, Triệu Phổ.

Cách xa một chút là các quan viên từ bên ngoài, phần lớn Triển Chiêu không nhận ra, nhưng bọn họ có một điểm chung là đều mang khuê nữ đã trang điểm lộng lẫy nhà mình theo, Hoàn phi Yến sáu dạng nào cũng có.

Triển Chiêu đột nhiên nghĩ, hôm đó Bạch Ngọc Đường xem một bức tranh tần phi của các đế vương cổ đại, nói ra một câu kinh điển: “Đừng nghĩ có tam cung lục viện thì chắc chắn là đang hưởng phúc, có những lúc rất thâm hiểm, chỉ ghi tên cũng mất hết mấy ngày.”

Một câu này của hắn, khiến Bao Chứng cười suốt ba ngày.

Triển Chiêu ngồi cạnh Bao Chứng, nghe Bao Chứng và Bàng Cát đấu võ mồm, Bao Duyên và Bàng Dục thì thâm chuyện vụ án, bỗng dưng cảm giác như đã uống say, lắc lắc đầu, liền nhìn thấy Công Tôn bên cạnh.

“Triệu Phổ đâu?” Triển Chiêu hỏi.

Công Tôn bĩu môi. Triển Chiêu nhìn theo hướng hắn chỉ, liền thấy cách đó khá xa, Triệu Phổ đang trò chuyện rất sôi nổi với các nam tử mặc y phục ngoại tộc. Lập tức nghĩ đến, đó hẳn là huynh đệ dị tộc Đặc Mục Lý của hắn. Mà cạnh Đặc Mục Lý còn có một nha đầu đen đen béo béo, thu hút ánh mắt của Triển Chiêu, nha đầu này thật sự quá khả ái, hùng hùng hổ hổ.

Công Tôn thấy hắn cười, liền nói nhỏ: “Đó chính là Đặc Mục Yến, nghe Triệu Phổ nói, hắn nhìn nha đầu này lớn lên, dũng mãnh vô địch, ba tuổi đã lật được ngói, năm tuổi phá nhà, sáu tuổi phục hổ, bảy tuổi đánh sói hoang, một bữa ăn một nồi cơm, sức khỏe kinh người.”

Triển Chiêu há hốc mồm.

“Nàng ta dẫn quân đánh bại hơn mười vạn quân binh của Liêu quốc, Triệu Phổ nói nàng ta chắc chắn là một phúc tinh ngàn năm khó gặp, chẳng khác gì là Hồn thể ma vương Trần Giáo Kim chuyển thể thành nữ nhân.” Công Tôn tiếp tục nói: “Hôm đó Triệu Phổ mang theo vào cung gặp hoàng thượng, hoàng thượng rất thích, nhận làm nghĩa muội rồi.”

Triển Chiêu chấn động không nhẹ, lợi hại vậy sao?!

.

.

Chúng quan lại ngồi hàn huyên, hiện tại không có chiến tranh, mưa thuận gió hòa, cho nên cũng không có chuyện phiên lòng, mọi người nhàn nhã ung dung.

Nhưng tuy mọi người đều rất vui vẻ, thái hậu lại nghiêm mặt. Bà ngồi bên phải Triệu Trinh, bên trái của Triệu Trinh là Bàng phi, Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương.

Bàng phi bế Hương Hương, Tiêu Lương cầm một cái chén, trong chén là trái cây ghiền nát, Tiểu Tứ Tử cầm muỗng bạc nhỏ xíu, đút từng chút cho Hương Hương.

Ngay khi ấy, từ bên ngoài có tiếng đàn truyền vào... Uyển chuyển du dương, cực kì êm tai.

Mọi người nghe một lúc, đều ngây ngất trong tiếng đàn, ngay cả Tiểu Hương Hương cũng vui mừng cười hi hi.

Công Tôn là người am hiểu, vừa nghe tiếng đàn đã gật đầu: “Hay, đàn hay!”

Triển Chiêu cũng gật đầu: “Quả thật hay hơn những người khác, nhưng quan trọng là hay nhờ đâu? Là vì tay nghề tốt sao?”

Công Tôn lắc nhẹ đầu: “Tay nghề đương nhiên quan trọng, nhưng còn quan trọng hơn là phải xem âm có chuẩn không. Đây có lẽ là một cây đàn cổ, hơn nữa còn là loại đàn tuyệt thế cực cổ!”

Triển Chiêu gật nhẹ, thì ra là thế.

Bao Duyên nghe tiếng đàn, cách đàn, đoán được là Lạc Hâm phu nhân, so với ngày hôm đó, tâm trạng nàng ta đã bình tĩnh hơn nhiều, cho nên tay đàn cũng lưu loát, tiếng đàn uyển chuyển hơn.

Chúng quan lại say mê thưởng thức, thái hậu thì sầm mặt, thái sư cũng rất lo lắng.

Vốn dĩ Lạc Hâm phu nhân sẽ đánh đàn trong đình, nhưng thái hậu kiên quyết phản đối, nói không phải là đến đánh đàn sao, ở đâu có chuyện nhạc sư ngồi trước mặt thiên tử? Thật không tưởng nổi!

Cuối cùng đành phải thay đổi.

Qua một khúc, trong quần thần có không ít người thức thối lại đã nghe được tin đồn, đều vỗ tay.

Triệu Trinh nghe hết cũng vừa ý gật đầu, hỏi quần thần: “Chư vị ái khanh, hôm nay là đại hội Thượng cảm, vậy chúng ta chỉ bàn phong nguyệt không bàn chính sự, chúng khanh gia cảm thấy khúc đàn này thế nào?”

Nhạc sư đứng đầu trong cung đình là một lão nhân họ Thắm, Thắm nhạc sư đứng lên nói: “Âm sắc cực chuẩn, khúc đàn uyển chuyển! Có thể nói là đàn hay, cảm cũng tốt!”

Triệu Trinh cười gật đầu: “Đó là một cây đàn cổ, tìm thấy khi trẫm cho người dọn dẹp trong cung, một cây đàn tốt, bị đặt trong hộp gỗ mun chìm dưới ao sen, có ai biết lai lịch của nó không?”

Triệu Trinh vừa dứt lời, chợt có tiếng “cách cách”, vài lão thần không cầm chắc chén, đánh rơi xuống bàn trà, vội đứng lên xin tha tội, dùng tay áo lau.

Triệu Trinh nhìn nhìn thái hậu bên cạnh.

Thái hậu vào cung tương đối trẻ, hơn nữa lưu lạc trong dân gian một thời gian dài, cho nên đã sớm quên nhiều việc trong cung, nghe Triệu Trinh nói như vậy, cũng hiểu kì, hỏi: “Dưới ao sen có đàn?”

“Phải!” Triệu Trinh gật đầu: “Hôm đó tiên hoàng báo mộng cho con, nói Tây Viện quá bẩn quá cũ, phải quét dọn, đặc biệt là trong ao sen. Vậy là tìm được cây đàn này.”

“Hoàng thượng.” Ngay khi ấy, lão thần Ông Quốc Công Thái Kỳ nói: “Trước đây nơi đó là lãnh cung, đã hoang phế nhiều năm rồi, trước đây có một cầm cơ đánh đàn rất hay ở nơi đó, có thể là do nàng ta để lại.”

“Ô?” Triệu Trinh cười cười, hỏi Thái Kỳ: “Ông Quốc Công biết cụ thể không?”

“Ha ha.” Ông Quốc Công cười mấy tiếng: “Lão thần cũng không rõ lắm, chỉ nghe nói qua.”

“Ai.”

Triệu Trinh còn định hỏi, thái hậu bên cạnh khuyên: “Hoàng thượng, những chuyện cung đình thế này, không hỏi cũng được.” Thái hậu biết bản tính tiên hoàng phong lưu, có lẽ là giấu oanh oanh yến yến trong đó, để lại cây đàn bị Triệu Trinh phát hiện.

Triệu Trinh gật đầu, khi ấy, một khúc đàn khác lại bắt đầu.

.

.

Triển Chiêu không thích mấy thứ tình tình tang tang này, thấy chán, Bao Chứng nói nhỏ với hắn: “Bạch Ngọc Đường cũng đến rồi, đang ở phía sau, ngươi chán thì đi tìm hắn đi, hôm nay có lẽ sắp thành đại hội hoài cộ rồi.”

Triển Chiêu mừng thầm, cười tủm tỉm lao đi, Bao Chứng vừa mới chớp mắt, hắn đã mất bóng rồi, Bao Chứng lắc lắc đầu, chạy còn nhanh hơn thỏ!

Bao Duyệt cũng thấy chán, hỏi Bao Chứng: “Cha, con cũng đi được không?”

Với khuôn mặt đen nhánh của Bao Chứng, thì tác dụng của việc tròng mắt đặc biệt tốt, hắn liếc một cái, mở miệng để lộ mấy cái răng trắng: “Ngồi yên đó không được nhúc nhích!”

Bao Duyệt chống cằm hờn dỗi, khó trách sao các phạm nhân lại sợ cha mình như vậy, giữa đêm thế này hiệu quả thật không thua gì Thiên Sư Chung Quỷ đi bắt quỷ! Đang ngẩn người, đột nhiên hắn thấy một bóng trắng phía xa...

“A!”

Bao Duyệt không nhận kịp, thanh âm hơi lớn một chút, làm Bàn Dục đang gặm cua bên cạnh suýt chút nữa nuốt cả cái mai cua, râu thái sư nhúng cả vào chén canh.

Nhưng như thế vẫn chưa là gì, đột nhiên có tiếng “Oa!”, Hương Hương bị làm giật mình, khóc.

Chúng thần đều xoạch một tiếng đồng loạt xoay mặt nhìn Bao Duyệt.

Bao Duyệt há hốc mồm, Bao Chứng bên cạnh cũng nổi giận, mắng thầm người thật là con ta sao? Sao lại hồ đồ như thế, kinh động thánh giá rồi!

Nghĩ xong, vội đứng lên, kéo cả Bao Duyệt, nhận tội với hoàng thượng, nói Bao Duyệt không biết phép tắc, làm kinh động thánh giá.

Hương Hương bị dọa một chút, Bàn phi đỡ một lát thì lại nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tròn vo của Tiểu Tứ Tử cười, há miệng đòi ăn.

Triệu Trinh đang nghĩ chuyện, cũng bị Bao Duyệt làm giật mình, xoay mặt nhìn, ngẩn người một lúc lâu, hỏi Bao Chứng: “Bao khanh, khanh nói đây là ai?”

Chúng quan cũng trợn mắt há hốc mồm.

Bao Chứng xấu hổ: “Đây... Đây là khuyến tử Bao Duyệt.”

“Phụt...” Không ít đại thần phun trà, và rất nhiều người khác cố nhịn cười sấm soi tỉ mỉ, mặt viết rõ là không tin nổi.

“Ai nha!” Cuối cùng thái hậu cũng vui vẻ được một chút, vẫy tay với Bao Duyệt: “Bao khanh sao lại giấu không cho ai thấy vậy chứ? Vừa nãy ta còn nghĩ là đệ đệ của Công Tôn tiên sinh, đến đây, đến cho ai gia nhìn một chút.”

Chúng quan cùng gật đầu liên tục, đều cảm thấy thật ly kỳ, hơn nữa nhận định chắc chắn rằng: Mẫu thân Bao Duyệt tuyệt đối là đại mỹ nhân trắng đến chói lòa!

Bao Chứng đẩy Bao Duyệt còn đang ngơ ngác một cái, ý bảo “Thái hậu gọi kìa!”

Bao Duyệt vội đi đến, hành lễ với thái hậu, tim vẫn đang đập thành thịch.

Triệu Trinh thấy hắn mất hồn mất vía, liền gọi hắn đến cạnh mình ngồi xuống, bảo quần thần tiếp tục hàn huyên.

Triệu Trinh thuận miệng hỏi Bao Duyệt vài câu, phát hiện Bao Duyệt trả lời rõ ràng chi tiết, kiến thức uyên thâm, quan trọng là tính tình ương ngạnh giống hệt Bao Chứng, rất ưng ý.

Bao Duyệt cuối cùng cũng bình tĩnh lại được, vừa định đi, Triệu Trinh đột nhiên dùng âm độ cực thấp hỏi hắn: “Nhìn thấy cái gì rồi? Sợ đến thế.”

Bao Duyệt ngẩn người, vừa định lắc đầu, lại nghe Triệu Trinh nói nhỏ: “Trẫm cũng nhìn thấy, đã đi rồi.”

Bao Duyệt cảm giác gió lạnh lùa qua sau cổ, không sai, trong giây lát hắn ngẩng đầu, thấy một người ngồi trên giả sơn phía xa, không phải ai xa lạ, chính là Ngũ Muội!

Bao Duyệt đột nhiên nghĩ ra, ngẩng đầu hỏi Triệu Trinh: “Hoàng thượng biết Ngũ Phần Thôn sao?”

Triệu Trinh ngẩn người, lắc nhẹ đầu.

“Vây Sơn Âm Thôn thì sao?”

Triệu Trinh cười cười, vỗ nhẹ vai Bao Duyên, ra hiệu bảo Trần Ban Ban mang chút thức ăn ngon đến cho hắn, dẫn về cạnh chỗ Bao Chứng. Còn dặn Bao Chứng có thời gian thì vào cung trò chuyện với thái hậu, thái hậu thì chỉ cần là người họ Bao, thích hết!

Bao Duyên quay về, ngồi xuống ngẩn người tiếp, ngẩng đầu lần nữa, Ngũ Muội đã biến mất rồi, hiện tại trong ngực hắn đang như có trống đập, trong đại nội được canh gác nghiêm ngặt, sao có người tiến vào mà không ai phát hiện? Chẳng lẽ là quý thật sao...

Công Tôn rướn đến hỏi Triệu Phổ bên cạnh: “Này!”

Triệu Phổ uống rượu, diêm tĩnh nói với hắn: “Nếu hoàng thượng đã giả vờ không thấy, vậy chúng ta cũng không thấy, quả thật cũng chỉ là lướt qua một cái.”

Công Tôn nhú mày, nghĩ thầm không biết “nữ quý” này vào cung bằng cách nào?

.

...

.

Mà hiện tại, Tử Ảnh phụ trách canh gác miệng giếng trong Nguyệt Hòa Cung đang dùng tư thế gấu ôm cây để ôm Giả Ảnh: “Khi này nữ quý bò từ dưới giếng lên, đúng không? Đúng không?”

Giả Ảnh đỏ khóc đỏ cười, làm thế nào cũng không gỡ Tử Ảnh xuống được, “Đâu phải nữ quý!”

“Rõ ràng là có!”

“Nữ quý còn bò làm gì, đã trực tiếp bay rồi!”

“Đúng nhỉ...” Tử Ảnh vừa thả lỏng một chút, đã thấy bóng trắng bay qua.

“A!” Tử Ảnh há hốc mồm, Giả Ảnh bật mồm, nhưng hắn vẫn “ư ư ư” một lúc lâu, nhìn kĩ lại, mới biết đó là Bạch Ngọc Đường, cũng vừa bị hắn làm giật mình.

Bạch Ngọc Đường khó hiểu nhìn hai người “quần quýt” trước mắt, nghĩ thầm chẳng lẽ mình đến không đúng lúc?

Khi này Bao Chứng nói với hắn, Triệu Trinh nhờ hắn đi một vòng trong cung, gần đây trong cung có “quỷ hồn” xuất hiện, nếu gặp phải, thì đi theo nó, xem nó muốn gì.

Bạch Ngọc Đường lập tức hiểu ra, cũng có nghĩa là Triệu Trinh nhờ hắn đi theo xem nữ quý tới từ đâu?

Đang định hỏi, Triển Chiêu bên cạnh cũng đáp “vù” xuống, ra hiệu ọi người: Cúi đầu!

Mọi người lập tức nằm bám xuống mái phòng, không bao lâu, đã thấy một nữ quý vội vã chạy đến, nhảy xuống giếng khô!

Bạch Ngọc Đường vừa định theo đã bị Triển Chiêu kéo lại, quay đầu, một cái bánh bao gạch cua chui vào miệng.

Bạch Ngọc Đường ngẩn người, Triển Chiêu cười tủm tỉm nhìn hắn.

Hai bên nhìn nhau một lúc, Triển Chiêu lại nhét thêm cái khác cho hắn, Bạch Ngọc Đường tiếp tục há mồm...

Giả Ảnh và Tử Ảnh bám bên cạnh nhìn, rất muốn nhắc bọn họ: quý sắp chạy rồi!

Ăn xong bánh bao gạch cua, Triển Chiêu chỉ ra xa, “Ở cạnh cửa hàng cổ vịt!” Nói xong thì định bay.

Bạch Ngọc Đường kéo hắn một cái: “Này, người không biết...”

Chưa hỏi xong, Triển Chiêu đã bật mũi hỏi: “Biết cái gì?”

Bạch Ngọc Đường không nói gì nữa, bịt mũi thì hắt sẽ không hắt xì nữa chứ? Hơn nữa đang giữa đêm không có ai xào ốt, có lẽ sẽ không sao! Liền cùng Triển Chiêu đuổi theo nữ quỷ kia.

Tử Ảnh và Giả Ảnh nhìn nhau một cái, Tử Ảnh tiếp tục làm gấu: “Ta cũng muốn ăn bánh bao!”

Giả Ảnh nhìn trời: “Vậy người ở lại, ta đến ngự thiện phòng lấy.”

“Không muốn!” Tử Ảnh nhìn quanh, không đời nào hắt ở lại đây một mình, một lát nữa lại có nữ quỷ thì biết làm sao?

.

...

.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đuổi nhanh đến gần miệng giếng, vừa đáp xuống mái nhà, Triển Chiêu đã hắt xì một cái.

Bạch Ngọc Đường nhìn, Triển Chiêu vội bịt mũi.

Một lúc sau, trong giếng có động tĩnh.

Hai người vội nấp đi, không bao lâu, một nữ tử bạch y bò lên, chạy nhanh đi. Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, âm thầm theo sau.

105. Q.4 - Chương 15: Quỷ Mị (ma Quỷ)

Động tác của nữ quỷ bạch y kia nhanh nhẹn gọn gàng, có thể thấy được là kinh công không tệ, nàng ta chạy một lúc, cuối cùng nhảy qua tường vào cửa hàng cổ vịt cay chết mèo.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái: Nữ quỷ đi ăn cổ vịt sao?

Hai người cùng nhảy lên tường, thấy nữ quỷ “bay” vào một gian phòng, đốt đèn.

Biết đốt đèn nghĩa là sợ tối, sợ tối thì hẳn là không phải nữ quỷ rồi. Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường im lặng nhảy lên mái nhà, thuận thực nhắc một mảnh ngói lên, cùng nhìn vào trong.

Trước bàn trang điểm, nữ quỷ kia đang soi gương lau mặt, bột trắng trên mặt bị lau sạch, khuôn mặt thật là một tiểu cô nương mười sáu mười bảy tuổi, dung mạo cũng xem như thanh tú.

Triển Chiêu nhíu mày nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường hiểu ý hẳn, tiểu cô nương nhỏ như vậy, lại có thù oán với ai? Còn giả ma giả quỷ.

Ngay lúc ấy, bên ngoài có tiếng bước chân.

Hai người đều hạ thấp người, nằm rạp trên mái nhà.

Nhìn ra sân, liền thấy một nam tử trung niên bước nhanh đến, đi qua sân, đến gõ nhẹ vào cửa, hỏi vọng vào trong: “Ngũ cô nương, về rồi sao?”

“Phải~” Tiếng trả lời khe khẽ, âm độ cao, xem ra đây là chất giọng bẩm sinh.

Nam tử kia đẩy cửa đi vào.

Ngũ cô nương bên trong lại gọi hẳn một tiếng: “Trung bá, còn chưa ngủ sao?”

“Chưa ngủ, cô nương vừa đi đâu?” Trung bá ngồi xuống cạnh nàng ta: “Mấy ngày này đừng ra ngoài nhiều, xảy ra chuyện ta không biết phải ăn nói thế nào.”

“Yên tâm đi, ta chỉ đi xem thử hẳn là người thế nào.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái: Hẳn? Là ai?

“Ai, tự ý hành động như thế, coi chừng bị mắng.” Trung bá nói nhỏ với Ngũ muội: “Đúng rồi, thời gian này đừng lạm dụng giếng khô nữa! Cẩn thận hành tung bại lộ.”

“Được.” Ngũ muội gật đầu.

Cuối cùng, Trung bá dặn dò thêm một câu “Ngủ sớm một chút.” rồi đi. Ngũ muội cởi áo ngoài, đi vào sau bình phong tắm rửa.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhíu nhíu mày, đẩy mảnh ngói lại: Đáng phê bình, hai đại nam nhân đâu thể nhìn trộm một tiểu cô nương tắm rửa.

Thế là, hai người rời khỏi gian phòng của Ngũ muội, đi theo Trung bá.

Người này có thể nho nhã, tuổi có lẽ đã hơn bốn mươi, nhưng sắc mặt hồng hào lại không có râu, đáng đi rất kì lạ.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu nháy nháy mắt, Triển Chiêu biết hắn đang nghĩ gì, có vẻ giống một công công trong cung!

Trung bá đi đến phía trước, vào một gian phòng như thư phòng, lấy bàn tính và giấy bút ra, dường như bắt đầu tính toán.

Trong sân phía sau, vài tiểu nhị đang nói chuyện, như đang chuẩn bị những thứ cần thiết cho hàng cổ vịt ngày mai.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn hết một vòng, cuối cùng nhảy tường ra ngoài.

“Ngoại trừ nữ quý ấy, những thứ khác có vẻ rất bình thường!” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu.

“Đúng vậy.” Triển Chiêu gật đầu.

Nghĩ đã tìm được đến cửa hàng cổ vịt, vậy cơ hội sau này cũng sẽ nhiều hơn, thế là hai người về hoàng cung trước, bẩm báo với Bao đại nhân.

.

.

Vào cung rồi, hai người lại chia ra hai hướng, Triển Chiêu đến tiền điện tiếp tục nghe đàn cùng bọn Bao Chửng, Bạch Ngọc Đường thì đến hậu viện tìm Giả Ảnh, kể lại chuyện cho hai người.

Vì Tây Viện bị khóa, cho nên dãy hành lang dài nối với Tây Viện cũng vắng bóng người, bụi phủ rất dày, hai bên là cây cối khô héo, vào đêm lại càng thêm phần u ám.

Bạch Ngọc Đường đến chỗ bọn Giả Ảnh, kể lại kết quả theo dõi.

Vừa nghe đến đoạn vào cửa hàng cổ vịt, Tử Ảnh đã nói: “Ta nghe nói, cổ của quý thất cổ đều rất dài, giống cái cổ vịt.”

Bạch Ngọc Đường không nghe hai người kia nói bữa nữa, quay đầu, suy xét, nên về phủ Khai Phong ngay, hay là chờ Triển Chiêu cùng về. Nhưng hắn vừa ra khỏi cửa lớn của Tây Viện, đã mơ hồ thấy một bóng người đang đi từ đầu kia của hành lang, còn có ánh lửa, hẳn là đang cầm đuốc hoặc xách đèn lồng.

Nhìn không được nhíu mày, Bạch Ngọc Đường nấp ra sau một tảng đá Thái Hồ, nhìn chăm chăm hướng hành lang.

Không bao lâu sau, quả thật có người cầm đèn lồng, chậm chậm đi tới... Hắn hành động vô cùng cẩn thận, còn thường quan sát xung quanh. Một tay xách đèn lồng, tay kia cầm một xấp lụa được gấp gọn.

Bạch Ngọc Đường hơi nhíu mày, đây không phải Vệ công công sao? Hôm đó đã thấy trong Cầm Các, không biết là hắn đến cùng Triệu Trinh, hay tự mình đến.

Đi theo Vệ công công lén lút vào Tây Viện, đến gần Nguyệt Hòa Cung, hắn lấy một chiếc chìa khóa ra, nhẹ nhàng mở cửa.

Tử Ảnh và Giả Ảnh vẫn đang theo dõi gần đó, cũng nhìn thấy hắn, nhìn nhau một cái, phát hiện ra Bạch Ngọc Đường theo phía sau, phẩy tay với hai người, ý bảo: Đừng kinh động hắn!

Tử Ảnh và Giả Ảnh đương nhiên cũng nấp đi, quan sát từ chỗ khuất.

Vào trong rồi, Vệ công công đi vòng qua giếng khô trong sân, đến trước cửa. Chọn một gian phòng đẩy cửa vào trong, để đèn lồng lên bàn, bắt đầu tìm kiếm.

Bạch Ngọc Đường ra dấu với bọn Tử Ảnh: Đi nói với Triệu Phổ một tiếng!

Giả Ảnh để Tử Ảnh lại giúp Bạch Ngọc Đường, xoay người phóng về Ngự Hoa Viên, báo tin này cho Triệu Phổ.

Bạch Ngọc Đường đứng trong chỗ tối âm thầm quan sát Vệ công công, sau khi hắn đi vào, giẫm lên ghế để bước lên bàn, sau đó lại nhấc ghế để lên bàn, cẩn thận bước lên, đưa tay sờ tìm trên xà ngang, không bao lâu đã tìm được một cái rương nhỏ.

Ôm rương cẩn thận bò xuống, để lên bàn. Hắn lại nhổ một cây hoa quế đã khô héo trong hoa viên lên, lấy một tay nải nhỏ dưới đáy ra.

Sau đó lại tìm hết một lượt, lôi ra từ các góc vách các loại rương, hộp, tay nải... Cuối cùng đặt hết lên bàn, trải tấm lụa lớn ra, bỏ hết vào, nhanh tay gói thành tay nải, đeo lên lưng đi ra ngoài.

Từ tư thế của hắn có thể nhìn ra, hắn là rất nặng.

Bạch Ngọc Đường thấy hắn đi đến cạnh giếng, dáng vẻ như muốn đi đường giếng ra cung, có lẽ là đào tẩu.

Ngay lúc ấy, Giả Ảnh trở lại, gật đầu với hắn, Bạch Ngọc Đường đang theo sau Vệ công công, đưa tay vỗ “bộp” lên vai hắn một cái.

“Oa!”

Giữa lúc tối âm u, lão nhân cầm đèn lồng, vốn đã nơm nớp hồi hộp, bị một bạch y nhân vỗ một cái như thế suýt chút đã nôn ra cả túi mật, kinh hãi nhìn chằm chằm Bạch Ngọc Đường phía sau.

Hắn giật mình, buông lỏng tay...

Tay nải rơi xuống đất, có tiếng kêu leng keng, vải bọc xổ ra, vàng bạc châu báu đủ loại ngọc quý bên trong rơi ra. Nhìn lướt qua, Bạch Ngọc Đường thầm than, tên thái giám này ngày thường nhất định vợ vét được không ít. Thì ra đều giấu trong Nguyệt Hòa Cung, thông minh! Hơn nữa hắn lại còn biết về mật đạo qua giếng khô, thân phận tương đối khả nghi.

Giả Ảnh túm Vệ công công đang ngồi phịch dưới đất lên, giao cho Thanh Ảnh Xích Ảnh mang về phủ Khai Phong chờ thẩm vấn, dựa theo mệnh lệnh của Triệu Phổ và Bao Chứng, bí mật giấu đi!

.

...

.

Triển Chiêu về Ngự Hoa Viên tiếp tục nghe đàn, chống cằm, cảm thấy rất chán, không biết chừng nào mới xong?

Đang buồn bực, chợt Công Tôn nhỏ giọng nói bên tai: “Người vừa để mất một màn rất đặc sắc.”

“Màn gì?” Triển Chiêu hăng hái trở lại, nhìn Công Tôn.

Công Tôn bĩu môi về phía hoàng thượng. Triển Chiêu nhìn theo hướng đó, liền thấy Lạc Hâm phu nhân đã đi vào từ bao giờ, đang ngồi cạnh Triệu Trinh đánh đàn... Khó trách tiếng đàn rõ ràng hơn khi nãy nhiều.

Mà nhìn lại thái hậu bên cạnh, sắc mặt có thể nói là rất đặc sắc!

Triển Chiêu nghĩ thầm: Sao Triệu Trinh lại để Lạc Hâm phu nhân ngồi gần mình hơn cả Bàng phi chứ? Liền nhỏ giọng hỏi Công Tôn đang dứt Tiểu Tứ Tử ăn: “Chuyện gì thế này?”

Công Tôn bật cười: “Người vừa bỏ qua kịch hay rồi, Lạc Hâm phu nhân đấu với thái hậu, người xem thái hậu giận đến đen mặt rồi!”

“Đấu thế nào?” Triển Chiêu giật mình.

“Nói chung là một người rất danh giá cũng rất thông minh, đối đáp trôi chảy, rất có phong thái và quý khí, không hề bị làm bề mặt.” Công Tôn Sách chắc chắn mấy tiếng, “Lần này thái hậu thất sách, cũng có phần thất lễ, Lạc Hâm phu nhân này lợi hại!”

Triển Chiêu ngẩn người gật gật đầu, nhìn sang phía Bàng phi, cảm thấy có phần vắng lặng.

Bàng thái sư cũng không cãi cọ với Bao Chứng nữa, thương khuê nữ đến nát lòng, Bàng Dục ngược lại, ăn ăn uống uống cùng Bao Duyệt, không bắt măn chút nào.

Bao Duyệt thấy hần vô tâm như thế, không chịu nổi nữa, lầm bầm: “Nếu sau này ta có khuê nữ, nhất định không cho làm dâu nhà quyền quý, qua cửa hầu gia sâu như biển!”

“Cái đó cũng không hần.” Bàng Dục nhàn nhả đáp lại một câu: “Tỷ tỷ của ta như thế rất tốt, quan trọng là tướng công có thật sự yêu thương mình không.”

Bao Duyệt mắng thầm người mù rồi sao, hoàng thượng đã sắp ôm nữ nhân khác rồi, tỷ tỷ của người bế khuê nữ ngồi một bên nhìn, người còn nói tốt.

Triển Chiêu cũng không hiểu, hỏi Bàng Dục: “An Lạc Hầu, không lo sao?”

Bàng Dục khó hiểu nhìn mọi người: “Lo cái gì?”

Bao Chứng vuốt râu, như đang suy nghĩ, cười lắc đầu, trêu chọc Lão Bàng bên cạnh: “Này, trong nhà có thêm vài vị mẫu thân, nhìn những thứ này cũng rõ ràng hơn người.”

Bàng Cát đỏ mặt, xấu hổ trừng Bao Chứng: “Hắc Tử chết tiệt, cái miệng của người ăn nhiều đến vậy mà còn chưa đầy sao!”

Triển Chiêu nghe không hiểu, cái gì là có thêm vài vị mẫu thân?

Bàng Dục nói nhỏ: “Các người nhìn xem những cô nương muốn vào cung, ánh mắt thế nào?”

Triển Chiêu và Bao Duyệt nhìn nhau, cùng quay sang... Liền thấy không chỉ là các thiên kim tiểu thư muốn vào cung, mà cả trưởng bối của các nàng, cũng đều bắt măn nhìn Lạc Hâm phu nhân, thêm vài phần đồng tình thương cảm Bàng phi.

Nghĩ đến tình cảnh người người đều chìa mũi dùi vào Bàng phi trước đây, Triển Chiêu đột nhiên như hiểu ra điều gì.

Bao Duyệt lắc đầu, ai, yêu cũng khổ không yêu cũng khổ, có khuê nữ, vẫn sẽ không cho làm dâu nhà quyền quý!

Triển Chiêu càng ngồi càng thấy chán, còn chưa xong sao? Có tìm cơ hội chạy ra được không, về uống rượu với Bạch Ngọc Đường vui hơn ở đây nhiều.

Không bao lâu, Lạc Hâm phu nhân đã đàn xong một khúc, đứng lên hành lễ với Triệu Trinh và thái hậu. Nàng ta nói vào tai Triệu Trinh mấy câu, Triệu Trinh gật đầu, gọi một tùy tùng đến dẫn Lạc Hâm phu nhân lui xuống.

Triển Chiêu không cảm thấy gì, các quan lại thì sầm mặt.

Công Tôn nhỏ giọng nhắc nhở Triển Chiêu: “Thị vệ đưa Lạc Hâm phu nhân xuống là thị vệ thiếp thân của hoàng thượng, là nữ nhân, ngày thường nàng ta đều theo bảo vệ Bàng phi.”

Triển Chiêu nhú mày, rốt cuộc Triệu Trinh muốn làm gì.

.
...
.

Yến tiệc trong cung, mặt ngoài náo nhiệt, thật sự bên dưới cuộn sóng ngầm mãnh liệt. Lạc Hâm phu nhân vừa đi, các quan lại đã bắt đầu dẫn khuê nữ nhà mình lên làm thân với thái hậu.

Ai nấy đều ra sức thể hiện sở trường của mình, thái hậu hiện tại đang không yên lòng, loại nữ nhân nào không được, Triệu Trinh lại cứ thích một cầm cơ!

Thấy Triển Chiêu ngó người tại chỗ, Bao Chứng liền nói: “Người về trước đi.”

Triển Chiêu khó xử, hẳn đi trước thì an toàn của Bao Chứng khi trở về ai chịu trách nhiệm?

“Đã có ta, người về trước đi.” Triệu Phổ cũng đuổi Triển Chiêu, Triển Chiêu mừng thầm một câu cuối cùng cũng thoát, nghĩ có lẽ Bạch Ngọc Đường đã đi rồi, liền đứng lên, đuổi theo hắn.

.

.

Buổi tối, đường đi trong Khai Phong lạnh như nước, Bạch Ngọc Đường quay về một mình, đi một lúc lại quay đầu nhìn về phía hoàng cung một lần, nghĩ không biết Triển Chiêu đã ra chưa, cùng về có thể đi ăn khuya này nọ.

Đi một lúc, chợt sau lưng có tiếng bước chân loáng thoáng, tiếng chân rất gấp gáp, hơi nhú mào, Bạch Ngọc Đường rẽ vào một con ngõ.

Không lâu, người theo dõi chạy ngang qua đầu ngõ, Bạch Ngọc Đường đứng trong ngõ đón, muốn xem thử là ai, vừa nhìn lập tức ngăn người, đây chẳng phải Lạc Hâm phu nhân vừa đánh đàn trong cung sao, theo dõi mình làm gì.

Lạc Hâm phu nhân vừa rẽ vào thì gặp phải Bạch Ngọc Đường, giật mình, lùi lại một bước, rất lâu sau mới hoàn hồn lại.

Một lúc sau, nàng ta vẫn không nói gì, Bạch Ngọc Đường nhìn nàng ta, như đang nói: Có chuyện mau nói.

Lạc Hâm phu nhân vẫn đứng nguyên tại chỗ.

Bạch Ngọc Đường thấy nàng ta không nói thì cũng chẳng muốn mất thời gian nữa, quay lưng đi, nhưng Lạc Hâm phu nhân lại đuổi theo: “Khoan đã!”

.

.

Triển Chiêu chạy thẳng từ cung ra, đang định mau về phủ Khai Phong tìm Bạch Ngọc Đường, nhưng lại thấy hắn đi ra từ một con ngõ. Cười hớn hỏ xông tới, vỗ vai hắn: “Này, đi uống rượu không? Ta chưa ăn no.”

Vừa nói xong, đã thấy Lạc Hâm phu nhân chạy ra.

Lạc Hâm phu nhân thấy Triển Chiêu đột ngột xuất hiện cũng ngăn người, lời vừa đến bên môi cũng nuốt xuống, cúi đầu xoay người đi. Cách đó không xa, có một chiếc kiệu nhỏ đang chờ, nàng ta lên kiệu, lại quay đầu nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, như có lời muốn nói, nhưng cuối cùng vẫn phất tay... Kiệu được khiêng đi.

Triển Chiêu bắt đầu buồn bực: “Nàng ta tìm người làm gì?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu: “Không biết, khi nãy theo dõi ta, vào trong ngõ thì chẳng nói gì, sau đó thì người đến.”

“À...” Triển Chiêu gật đầu, không nói gì.

“Thật sự không nói gì.” Bạch Ngọc Đường hơi sốt ruột giải thích với hắn: “Ta không quen nàng ta.”

Triển Chiêu cười lên, híp mắt nhìn hắn: “Lo lắng thế làm gì?”

Bạch Ngọc Đường mấp máy môi, tiếp tục đi tới: “Về ăn khuya.”

“Ngũ gia có biết làm cơm không?” Tâm trạng Triển Chiêu cực tốt, hớn hỏ đi bên cạnh, lại đưa tay vỗ hắn một cái: “Cười một cái đi, hũ nút.”

Bạch Ngọc Đường bắt đắc dĩ: “Mèo nhà người, nói thì nói, đừng động tay động chân.”

Triển Chiêu lại vỗ thêm cái nữa.

Bạch Ngọc Đường không cam lòng, vỗ lại Triển Chiêu một cái, thế là, hai vị đại hiệp cứ nắm nắm kéo kéo như thế, động tay động chân một đường về phủ Khai Phong.

.

.

Vừa vào phủ Khai Phong, Triển Chiêu lại kéo Bạch Ngọc Đường đòi hấn vào trù phòng làm cơm, Bạch Ngọc Đường bị kéo vào trù phòng, chợt thấy một bóng người nho nhỏ chạy ra.

Triển Chiêu nhanh tay nhanh mắt, đưa tay giữ lại, là La Diên. Trong lòng tiểu cô nương ôm một tay nải, đỏ mặt đứng tại chỗ.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, hỏi: “Trễ vậy vẫn chưa ngủ sao?”

La Diên ôm tay nải, mặt lại càng đỏ hơn, Triển Chiêu nhìn vào một góc tay nải chưa gói kín, thấy bên trong có màn thầu, liền hỏi: “Còn chưa ăn no sao? Màn thầu lạnh rồi, ăn nóng đi.”

La Diên im lặng cúi đầu.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu ngẩn người một lúc, lập tức hiểu ra.

Triển Chiêu cười bắt đắc dĩ, ngồi xuống nhìn nó: “Nha đầu ngốc, chúng ta sẽ không đuổi muối đi.”

“Nhưng mà...” La Diên nói nhỏ: “Ban đầu mọi người đều nói như vậy, nhưng chỉ cần có chuyện không hay xảy ra, thì lại khác.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu thâm hiểu, cho nên tiểu nha đầu mang theo rất nhiều thức ăn, nếu sau này không có ai thu nhận, ít nhất có thể chịu được vài ngày không đói, có lẽ cũng đã có kinh nghiệm.

“Sẽ không đâu!” Triển Chiêu nghiêm túc nói: “Đây là phủ Khai Phong, không sợ đám ma quỷ đó!”

La Diên có vẻ do dự.

“Vài cái màn thầu chịu được mấy ngày?” Bạch Ngọc Đường cầm tay nải, thấy tiểu nha đầu nhìn chăm chăm theo, liền đưa cho nó thứ gì đó.

La Diên cầm ngơ ngác nhìn, thấy là một bao tiền lớn, khó hiểu nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nói: “Cất kĩ thứ này, đi đến đâu cũng không sợ đói.”

La Diên mở túi tiền ra nhìn nhìn, bên trong có rất nhiều bạc, lắc đầu: “Muối không lấy được.”

Bạch Ngọc Đường nhún vai, “Chờ có tiền rồi trả lại cho ta là được, giang hồ giúp nhau, ta và cha người là bằng hữu.”

Triển Chiêu liếc nhìn hấn một cái, mắng thầm lừa tiểu hài tử sao, người còn không biết La Thanh Sơn.

La Diên nghĩ nghĩ, hỏi cặn kẽ tên họ, nơi ở của Bạch Ngọc Đường, dáng vẻ rất nghiêm túc, nói sau này nhất định sẽ trả lại.

Triển Chiêu đứng bên cạnh lắc đầu.

Cuối cùng, La Diên đỏ mặt cảm tạ Bạch Ngọc Đường rồi bỏ chạy.

Bạch Ngọc Đường chẳng để tâm nhiều, đi vào trù phòng tìm thứ gì ăn.

Triển Chiêu cùng vào, vỗ vỗ vai hấn: “Này, Bạch công tử, ngài có nhiều bạc thật.”

Bạch Ngọc Đường bật cười: “Dù sau cũng không phải do ta kiếm ra.”

“Bại gia tử.” Triển Chiêu định nghĩa.

“Đúng vậy đúng vậy.” Bạch Ngọc Đường gật đầu không cãi với hắn nữa, cầm hai cái bình suy xét xem cái nào là đường cái nào là muối.

Triển Chiêu đứng một bên nhìn, thầm lắc đầu, người này thật là... Tùy tiện cho người ta một ân huệ lớn như vậy, khó trách sao lại có lời đồn phong lưu thiên hạ, sau này khi La Diên tìm tướng công nhất định sẽ lấy từng người ra so với hắn, tạo nghiệt tạo nghiệt! Thật không biết một đời con chuột này đã làm bao nhiêu khuê nữ si mê. Rất muốn nói với hắn, không có ý gì với người ta thì đừng tốt với họ, nhưng nghĩ lại, vẫn là thôi... Bạch Ngọc Đường vẫn là Bạch Ngọc Đường, phong lưu thiên hạ có lẽ cũng là một loại số kiếp.

“Miêu.”

Triển Chiêu còn đang bùi ngùi nghĩ về mệnh đào hoa của Bạch Ngọc Đường, đột nhiên nghe hắn hỏi: “Nấu mì ỉ trước hay rau trước?”

Triển Chiêu nhìn nhìn cái nồi: “Cho nước trước! Ngốc!”

106. Q.4 - Chương 16: Tinh Quang (ánh Sao)

Cái “cho nước trước” của Triển Chiêu dẫn đến việc sau khi Bạch thiếu gia đổ nước vào nồi thì vớt hết cả mì cả rau vào.

“Phải nấu nước lên đã!” Triển Chiêu hoảng hồn, vội lấy đũa vớt mì lên.

“Làm gì vậy?” Bạch Ngọc Đường nắm vai hắn lại.

“Không thể để nó trong đó!”

“Người nói cho nước trước mì.” Mặt Bạch Ngọc Đường như viết đầy chữ Triển Chiêu là tên dở người.

“Nước phải nấu lên, sau đó mới ỉ vào, người hiểu không vậy!” Triển Chiêu vớt mì ra khỏi nước lạnh, nhưng nào còn giống mì, rã ra hết cả, chỉ còn một cục mì dính nhẹp, nước cũng đục màu bột.

Triển Chiêu dùng vẻ mặt bội phục nhìn Bạch Ngọc Đường.

“Như vậy thì không gọi là nấu mì nữa, là nhào mì bằng nước nóng.” Bạch Ngọc Đường cãi bướng.

Triển Chiêu giận đến bật cười: “Ta nói Bạch đại hiệp, ngài thật sự là mười ngón tay không dính dương xuân thủy.”

Bạch Ngọc Đường nhìn hắn lâu thật lâu: “Dương xuân thủy là nước gì?”

Triển Chiêu hít sâu một hơi: “Nước mùa xuân tháng ba!”

Bạch Ngọc Đường bình tĩnh đưa tay, chọc chọc vào vại nước: “Dính cho người xem đây.”

Triển Chiêu nổi giận: “Người lớn đến như thế, chưa từng giặt đồ nấu cơm?”

Bạch Ngọc Đường không hiểu: “Sao ta phải giành việc của Bạch Phúc?”

“Tứ chi bắt cần ngũ cốc bất phân!” [Tay chân không siêng năng không phân biệt được ngũ cốc.]

“Ngũ cốc là những loại nào?” Bạch Ngọc Đường hỏi lại Triển Chiêu.

“Ồ... Cái này...” Triển Chiêu sờ cằm, bản thân cũng không biết, hắn biết nấu cơm, nhưng chưa từng trồng trọt.

Bạch Ngọc Đường nhướn đôi mày đẹp, như đang nói: Xem đi, người cũng không biết! Chúng ta tám lạng nửa cân.

Triển Chiêu hít sâu một hơi, đang định cãi lại vài câu, chợt bên ngoài có người nói: “Hai tên không biết nhóm lửa, ồn ào đến sáng mai cũng không ăn được mì.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều ngẩn người, xoay mặt nhìn ra cửa trù phòng, trù phòng đại nương đang đứng chống hông ở đó, trừng hai người.

Bạch Ngọc Đường lập tức nghi ngờ nhìn Triển Chiêu, như nói: Quả nhiên ngươi cũng không biết!

“Ta có biết!” Triển Chiêu khóc không ra nước mắt: “Chỉ vì bị người chọc giận choáng váng rồi!”

“Ra ngoài chờ.” Trù phòng đại nương lắc đầu đi vào, đuổi hai người ra ngoài: “Quân tử xa nhà bếp, hai kẻ làm chuyện lớn các ngươi, đến trù phòng làm gì, đói bụng không biết gọi sao?”

“Đúng vậy.” Bạch Ngọc Đường nghiêm mặt gật đầu, thương lượng: “Muốn ăn mì xào!”

“Được rồi, các ngươi muốn ăn gì mà đại nương không làm cho?” Đại nương vui vẻ mặc tạp dề, tay chân nhanh gọn bắt đầu làm mì xào.

Bạch Ngọc Đường đứng ngoài cửa nhìn.

Triển Chiêu chột chột hắt: “Gì vậy? Học lóm sao?”

Bạch Ngọc Đường cười cười: “Cái gì ta cũng có thể học được.”

“Cái đó cũng chưa hẳn.” Triển Chiêu cười lắc đầu: “Có một chuyện ngươi học thế nào cũng không được!”

Bạch Ngọc Đường khó hiểu nhìn hắt: “Cái gì?”

“Sinh hài tử!”

Bạch Ngọc Đường nhìn chăm chăm Triển Chiêu một lúc lâu: “Chuyện đó sau này hoàn toàn phải nhờ vào người rồi...”

Vừa dứt lời, chân của Triển Chiêu đã tung đến, Bạch Ngọc Đường vội tránh. Thế là, trù phòng đại nương làm thức ăn bên trong, hai người ở bên ngoài luyện quyền.

Đánh một lúc, Triển Chiêu nhảy lên mái nhà thả mòng ngồi xuống, vẫy tay với Bạch Ngọc Đường: “Không đánh nữa, không đánh nổi nữa, đói chết rồi.”

Bạch Ngọc Đường cũng không đánh nữa, thu chiêu ngồi xuống...

Hai người cứ như vậy ngồi cạnh nhau trên mái nhà, nhìn bầu trời trên cao.

Triển Chiêu cảm thấy gió đêm thổi vi vu vi vu rất dễ chịu, hai tay chống ra sau, ngửa mặt nhìn bầu trời đầy sao.

Bạch Ngọc Đường tùy ý nằm xuống, gối lên cánh tay, cũng ngắm sao.

“Ánh sao của phủ Khai Phong và Hâm Không Đảo rất khác nhau.” Bạch Ngọc Đường tự nói: “Miêu Nhi, từng đến Thái Sơn chưa?”

“Rồi!” Triển Chiêu cũng nằm xuống, “Đưa tay có thể hái được sao, thật muốn đến lần nữa.”

“Rảnh rồi cùng nhau đi?” Bạch Ngọc Đường xoay mặt sang, nhìn hắt.

Triển Chiêu cũng xoay sang: “Được.”

Hai người quay vào nhau, mới phát hiện vốn cách nhau rất gần... Đây đó nhìn nhau, có thể nhìn thấy được ánh sao đang lấp lánh trong mắt đối phương.

“Mì xong rồi!”

Tiếng nói vang vọng của trù phòng đại nương kịp thời cắt đứt khung cảnh nhìn nhau.

“Khụ...”

Hai người ngồi bật dậy, Bạch Ngọc Đường sờ trán, Triển Chiêu sờ đầu.

“Đi đâu rồi?” Trù phòng đại nương bưng hai bát mì xào đi tìm, chợt Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đáp xuống, nhận lấy hai bát mì.

Đại nương rửa tay trở về, miệng lẩm bẩm: “Ai, trẻ tuổi thật là tốt! Giữa mùa đông ngồi trên mái nhà hứng gió lạnh mặt vẫn hồng hào như vậy.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lại càng xấu hổ, hai người ôm bát mì nhìn nhau một cái, ngồi xuống bàn đá bắt đầu ăn.

.

.

Triển Chiêu ăn được vài đũa, nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường bên cạnh, không hiểu sao lại cảm thấy cảnh hắn ăn mì rất vui, nhin không được cười ra tiếng.

“Cười cái gì?” Bạch Ngọc Đường nhìn hắn.

“Hửm?” Triển Chiêu lắc đầu.

Bạch Ngọc Đường đột nhiên vỗ vỗ hắn: “Miêu Nhi.”

“Chuyện gì?”

“Chiên cái trứng đi.” Bạch Ngọc Đường cười lấy khuỷu tay đụng đụng Triển Chiêu, “Chín một mặt.”

“Bản thân không biết, yêu cầu lại còn cao.” Triển Chiêu miệng oán thán, nhưng vẫn đứng lên đi chiên trứng cho hắn, mở tủ ra xem thử, không có trứng gà, nhớ ra trong phủ có nuôi mấy con gà mái, liền chạy ra ngoài.

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu chạy đến chuồng gà bên cạnh, không bao lâu, có tiếng gà la quang quác bên trong.

Bạch Ngọc Đường đứng lên, Triển Chiêu xông ra từ chuồng gà, phía sau là mấy con gà mái đang vỗ cánh kêu liên tục.

“... Mấy con gà mái đó sao lại dữ quá.” Triển Chiêu phải phải lông gà trên người.

Bạch Ngọc Đường đi đến phía sau hắn: “Trên đầu vẫn còn.”

Triển Chiêu đưa tay sờ tìm một lúc lâu, Bạch Ngọc Đường đưa tay lấy xuống, lông màu trắng, cũng khá đẹp.

“Trộm được hai trứng.” Triển Chiêu cười tủm tỉm khoe hai trái trứng gà với Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường theo Triển Chiêu vào trù phòng, nhìn hắn chiên trứng...

“Người làm được không?”

“Ta nhớ trước đây từng làm cơm cho người ăn!”

“Có sao?”

Triển Chiêu nhìn kì thị: “Ăn rồi quên sao?”

Bạch Ngọc Đường khoanh tay nhún vai: “Nói miệng không bằng chứng, ngày mai nấu lại lần nữa! Ta giám định lại.”

Triển Chiêu híp mắt lườm một cái.

.

.

Ngoài cửa viện...

Triệu Phổ và Công Tôn trở về từ sớm đang dựa bên cửa, ngáp một cái.

Công Tôn hỏi Triệu Phổ: “Người đoán xem đến lúc nào bọn họ mới phát hiện ra chúng ta đang đứng đây nhìn?”

Triệu Phổ lắc đầu: “Cái này gọi là gì nhỉ? A! Là trong mắt ta chỉ có người, những thứ khác hoàn toàn không thấy.”

Phía sau, Tiểu Tứ Tử sợ Triệu Phổ và Công Tôn đi vào quấy rầy, nắm vạt áo hai người, kéo ra ngoài

Triệu Phổ đói bụng, cũng muốn ăn mì Công Tôn nấu, nhưng trù phòng đã bị Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu chiếm đóng rồi, tính tình hai người này cực kì bất thường, khó khăn lắm mới cơ hội thân mật một chút, đi vào quấy rối sẽ bị Thiên Lô đánh, thế là đành phải chịu đói đi ngủ.

.

...

.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ăn mì no rồi lại không thấy buồn ngủ, hai người về phòng, ngồi trong sân.

Thời điểm này, hoa đào vừa tàn, gió đêm thổi qua, cánh hoa lại lãnh đăng rơi xuống.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ngâm trà, ngồi trong sân thưởng hoa.

Triển Chiêu còn đến thư phòng của Bao đại nhân cầm cây đàn cổ đến, bảo Bạch Ngọc Đường đàn một bản.

Nếu như là người khác, Bạch Ngọc Đường đương nhiên sẽ chẳng thèm để tâm, nhưng Triển Chiêu mang đến rất tự nhiên, Bạch Ngọc Đường cũng nhận lấy rất tự nhiên, đàn một bản nhạc Triển Chiêu chưa từng nghe, nhưng lại rất hợp với một đêm thế này.

Bọn Bao Chứng đều đã về, vừa nằm xuống, chợt nghe thấy tiếng đàn du dương hờ hững, lắng nghe, âm thầm gật đầu. Tiếng đàn này không hề thua kém cầm cơ khi nãy, so với khí chất mê hoặc của nàng ta, tiếng đàn này thanh tao trang nhã, rất thích hợp để dẫn vào giấc ngủ.

Bao Duyên nhân lúc trước khi đi ngủ nghiên cứu thêm một chút về Ngũ mang phong thủy, đang đau đầu vì mấy thứ tà thuật, nghe thấy tiếng đàn thấp thoáng, tâm trí cũng yên tĩnh lại.

Bao Phúc mở cửa sổ ra, để tiếng đàn cùng gió đêm mang theo cánh đào cùng thổi vào.

“Ai~” Bạch Phúc gật đầu, “Thật hay!”

“Đàn rất hay.” Bao Duyên tán thưởng: “Đàn hay có thể khiến người ta hoàn toàn quên đi cầm kỹ, chỉ một lòng thưởng thức, quan trọng là người đàn phải hoàn toàn tĩnh tâm yên lòng, sự thanh thản sẽ truyền ra từ tiếng đàn. Tiếng đàn thế này, nhất định là đàn cho người trong lòng nghe, nếu không sẽ không có cảm giác vui sướng nhàn nhạt bên trong.”

Đóng sách, vươn vai một cái nằm xuống: “Ngủ thôi!”

Bao Phúc cũng bò lên giường nhỏ, chống cằm dựa trên cửa sổ nghe.

Cùng một động tác đó, còn có Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương trong phòng Công Tôn.

Bàng Dục cũng đi đến mở cửa sổ: “Cha, là ai đang đàn? Công Tôn tiên sinh?”

“Có lẽ không phải.” Bàng thái sự vuốt râu, chăm chú thưởng thức, lắc đầu cười: “Ai, tuổi trẻ thật là tốt.”

“Sao?” Bàng Dục không hiểu.

Bàng Cát vỗ vỗ vai hắn: “Trong phủ Khai Phong này ngoại trừ tên Bao Hắc Tử đáng ghét, những người trẻ tuổi khác đều là nhân tài, con phải học theo bọn họ, có biết không?”

Bàng Dục sờ đầu: “Con đâu có được khí chất chính nghĩa như người ta, cũng không phải đại hiệp công phu đầy mình hay học thức đầy bụng, bây giờ mới học có phải hơi trễ rồi không?”

“Ai bảo học mấy thứ đó!” Bàng Cát phẩy tay: “Làm người, xuất sắc là được rồi, không nhất định phải có tài năng xuất sắc.” Nói xong, cười hắc hắc đi rửa mặt nghỉ ngơi.

Trong tiếng đàn thoang thoảng của Bạch Ngọc Đường, cả phủ Khai Phong dần yên tĩnh... Mọi người đều mang theo giấc mộng đẹp, ngủ say.

.

...

.

Không biết có phải do tác dụng của tiếng đàn đêm qua, hay vì ngày xuân hoa nở, mà sáng sớm ngày hôm sau, mọi người thức dậy đều vui vẻ sảng khoái vô cùng.

Triệu Phổ nhận lại rất nhiều việc chuẩn bị cho Thức Ngọc đại hội từ Bao Chứng, để Bao Chứng tập trung chuẩn bị cho kì thi Hương, đương nhiên, tuyển chọn nhân tài cho quốc gia mới là chuyện quan trọng nhất.

Công Tôn đã lâu không chẩn bệnh, đến Tế Thế Đường của Khai Phong chẩn bệnh miễn phí một ngày, Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương vẫn như cũ, vào cung phụ trách ẩm thực của Bàng phi và Hương Hương.

Bàng thái sư cũng tiếp tục xử lý công sự của hần, trong phủ Khai Phong lúc này, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lại là hai người rảnh rỗi nhất.

Vừa thấy hai người rảnh rỗi, Bao Duyên liền chạy đến, nói muốn tới Sơn Âm Thôn một chuyến, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đương nhiên gật đầu đồng ý đi cùng.

Bao Phúc còn nhỏ, hơn nữa rất sợ quỷ, Bao Duyên sợ nó bị dọa thành bệnh, liền để nó lại chăm sóc La Diên, mình và Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường cùng đi.

Vừa đến cửa đã bị Bàng Dục chặn lại, mấy ngày nay An Lạc Hầu nhàn đến mức sắp mọc nấm rồi, nghĩ chuyện cổ vệt đến sắp điên, lại không được đi dạo phố, không bằng theo ba người này đến Sơn Âm Thôn một chuyến.

Thế là, bốn người cưỡi ngựa lên đường.

Sáng sớm ra khỏi thành, đi theo bản đồ được các lão nhân am hiểu địa thế quanh Khai Phong vẽ cho, mọi người cùng tìm kiếm Sơn Âm Thôn đã hoang phế trong truyền thuyết.

Triển Chiêu cười Tào Đa Đa, Bạch Ngọc Đường cười Bạch Vân Phàm, Bàng Dục cười một con hoàng phiếu mã béo, vui nhất là Bao Duyên, vì từ nhỏ Bao phu nhân không cho hần cưỡi ngựa, nên chỉ có thể mượn cưỡi con lừa nhỏ.

Ba con ngựa cao lớn kẹp một con lừa ở giữa, không cần hỏi Bao Duyên buồn bực bao nhiêu, Bàng Dục cười đến nổi run rẩy trên lưng ngựa.

Muốn đến Sơn Âm Thôn, nhất định phải đi qua một vùng núi thấp ngoài Khai Phong, hai bên sơn đạo còn có không ít sơn thôn nhỏ rải rác.

Trưa, mọi người đến thôn trang cuối cùng trước Sơn Âm Thôn, Tiết Gia Bảo. Sau nó đã là núi cao, qua khỏi núi là sẽ đến Sơn Âm. Nếu truyền thuyết không sai, trên Sơn Âm, có một ngôi làng nhỏ.

Nói Tiết Gia Bảo là một thôn làng, không bằng nói là một môn phái nhỏ.

Tuy không quy mô như các môn phái trên giang hồ, nhưng gần như người nào trong thôn này cũng luyện võ, các thanh niên nam nữ khỏe mạnh trong thôn dựa theo các loại hình khác nhau mà tổ chức thành các các gánh mã vĩ, tổng cộng có ba gánh như thế, mỗi năm ra ngoài đi một vòng các châu thành phủ huyện, làm kế sinh nhai. Ngày thường trong Tiết Gia Bảo chỉ có người yếu và người già.

Bọn Triển Chiêu muốn dò hỏi tình hình Sơn Âm Thôn trước, thế là xuống uống trà trong quán trà của người trong Tiết Gia Bảo mở bên đường.

“Ô, các vị đại gia sao lại đến nơi hoang vắng này? Có phải đến mua hương liệu không?” Hỏa kế hần đã ba mươi có lẽ, tính cách niềm nở, chạy đến rót trà ọi người.

Triển Chiêu cười cười: “Đúng vậy, nghe nói ở đây có hương liệu, muốn mua một ít.”

“Ngài đã đến đúng chỗ rồi!” Hỏa thuần thực giới thiệu ọi người: “Muốn mua hương liệu gì?”

Trước khi đến, Bao Duyên đã nghiên cứu tỉ mỉ ghi chép về nơi này, quả vậy, vì quanh đây rừng rất rậm, cho nên nhiều hương liệu, mà thứ nổi danh nhất của Sơn Âm Thôn, là xạ hương! Liền trả lời hỏa kế: “Muốn mua xạ hương.”

“A...” Hỏa kế ngẩn người, sau đó mặt biến sắc, cười nói: “Cái đó, ở đây không có xạ hương.”

“Sao lại thế?!” Bàng Dục trề môi nhìn hần: “Ai, đại gia có tiền, muốn mua xạ hương thượng hạng.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, giọng điệu của Bàn Dục rất giống một thương nhân vào nam ra bắc. Bao Duyên vừa nhìn đã biết là một sách, dễ khiến người khác nghi ngờ.

“Hắc hắc.” Hỏa kế cười bồi mấy tiếng: “Tiết Gia Bảo chúng ta mạnh về hoàng đàn, Lưu Gia Thôn đối diện là thanh diệp, Trần Thôn bên kia mạnh hương diệp, a, Trần Gia Thôn xa hơn một chút có chút ít xạ hương, hay là các vị đến đó xem thử?”

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường, trong lòng hai người thâm hiểu, hỏa kế này đang muốn dẫn bọn họ ra xa khỏi đây, xa khỏi hương Sơn Âm Thôn.

“Nhưng mà.” Bao Duyên nói: “Ta nghe bằng hữu nói có một Sơn Âm Thôn có xạ hương cực tốt.”

Bao Duyên vừa dứt lời, không ít khách nhân đang uống trà gần đó trượt tay, “loảng xoảng” mấy tiếng, ai nấy đều xấu hổ nhặt chén lên, trả tiền rồi vội vàng rời đi.

Hỏa kế cũng lấp bắp lắc đầu: “Không có, quanh đây không có Sơn Âm Thôn.”

Bàn Dục thấy hắn không thành thật, vỗ bàn một cái: “Thật sự không có?!”

“Không có...” Hỏa kế toát mồ hôi.

“Tiểu tử thôi!” Bàn Dục nổi giận, hùng hùng hổ hổ: “Tiểu tử đó nói năng lung tung, ta còn tưởng người của phủ Khai Phong không nói dối, chúng ta quay lại tìm hắn tính sổ!”

Triển Chiêu lạnh lợi như thế, đương nhiên biết kế của hắn, liền gật đầu: “Được!”

“Phủ... Phủ Khai Phong?” Mặt hỏa kế trắng bệch, hỏi Bàn Dục: “Có... Có liên quan gì đến phủ Khai Phong?”

“À, ta có bằng hữu giữ một chức nhỏ trong phủ Khai Phong.” Triển Chiêu nói: “Chúng ta hỏi hắn ở Khai Phong xạ hương ở đâu tốt nhất, hắn nói có thể lên Sơn Âm Thôn mua, hắn từng nghe cha hắn nói qua.”

“Lừa người như thế không thể chấp nhận được, lão tử tốn bao nhiêu công sức chạy đến đây, còn làm ngã chết một con ngựa.” Vừa nói, Bàn Dục vừa chỉ con lừa Bao Duyên cười: “Nhìn thấy không, con lừa dối giữa đường! Ta không đến chỗ Bao đại nhân tố cáo hắn không được!”

“A...” Hỏa kế vừa nghe thấy đến tìm Bao đại nhân tố cáo đã vội nói: “Không chừng... Không chừng hắn nhớ nhầm rồi.”

Hắn vừa dứt lời, đột nhiên Bạch Ngọc Đường hỏi: “Hỏa kế, có khi nào là ngươi nói dối không?”

Hỏa kế ngẩn người, hít sâu một hơi đứng sững tại chỗ.

Bàn Dục cũng nhìn hắn: “Đúng vậy, có khi nào thật sự có Sơn Âm Thôn, ngươi cố ý không nói cho chúng ta, vậy tổn thất sẽ tính cho ngươi!”

“Chuyện này!” Hỏa kế thật không biết làm sao, gãi đầu gãi tai một lúc, cuối cùng thở dài, nói: “Các vị, quả thật có một Sơn Âm Thôn, nhưng hiện tại không còn tên là Sơn Âm Thôn.”

“Vậy tên là gì?” Bao Duyên hỏi.

“Là... Ngũ Phần Thôn.” Hỏa kế thần bí nói xong thì xua tay liên tục: “Không thể đi được! Ngàn vạn lần không được! Ta không để các vị đi là vì tốt cho các vị! Đó không phải nơi người sống nên đến.”

“Vì sao?” Bọn Triển Chiêu vờ không hiểu.

Hỏa kế nuốt nước bọt, nhìn quanh, hạ giọng nói: “Bởi vì, nơi đó là thôn quỷ!”

.

107. Q.4 - Chương 17: Quỷ Thôn Ngô Quỷ (gặp Quỷ Trong Thôn Quỷ)

“Quỷ thôn?” Bao Duyên vờ không hiểu, lừa hỏa kế kia tiếp tục nói.

“Chính là thôn làng có quý!” Hỏa kế lắc đầu: “Không biết đã bao lâu, khi đó Sơn Âm Thôn rất đông vui! Bán xạ hương, nữ oa nhi ai cũng rất xinh đẹp, thôn làng ấy cực kì sung túc! Những thôn lân cận như chúng ta đều xem việc cưới được cô nương trong Sơn Âm Thôn là vinh hạnh.”

Mọi người đều nhú mày nghe.

“Nhưng đột nhiên có một hôm, chính là cái đêm không biết đã có chuyện gì xảy ra ấy, toàn bộ chó trong thôn đều sủa inh ỏi!” Hỏa kế vừa nói vừa nhớ lại khung cảnh khi đó: “Ta còn nhớ vào đêm hôm đó, mưa to gió lớn, sấm sét cực kì đáng sợ. Đến sáng sớm hôm sau chúng ta thức dậy đến xem, ngài đoán xem thế nào?”

Bàng Dục cau mày: “Người nghĩ người là thuyết thư sao? Nói mau, lấp lửng cái gì!”

“Chắc!” Hỏa kế nhú mày một cái: “Chỉ trong một đêm mà thôn ấy đã trống không, người trong thôn đều biến mất, biến mất chỉ trong một đêm. Sau đó trong loạn táng cương sau núi bỗng xuất hiện thêm rất nhiều ngôi mộ.”

Mọi người nhìn nhau: Đêm đó hẳn đã có biến cố, nếu không chó đã không sủa như vậy.

“Sau đó thì sao?” Bao Duyên hỏi dồn.

“Sau đó thì không còn sau đó nữa! Trong một đêm cả thôn biến mất, các thôn nhỏ bắt đầu có quý, còn là các nữ quý mặc bạch y bay tới bay lui.” Hỏa kế lắc nhẹ đầu: “Đúng rồi... Còn có một chuyện là, ba ngày sau, trong bãi tha ma, lại có thêm năm ngôi mộ sơn đen sắp thành hàng!”

Mọi người trầm hiểu, đó chính là ngũ phần trong truyền thuyết!

“Các vị khách quan!” Hỏa kế sốt ruột xua tay: “Không đi được đâu, không thể đến nơi đó được! Có khi bị quỷ ám thì chạy không khỏi nữa đâu.”

Mọi người đều gật đầu, chuyện này không cần hỏa kế này bận tâm.

“Đúng rồi, năm ngôi mộ ấy là của ai?” Triển Chiêu hỏi.

“À, cái đó không biết, cái gì mà Tam Tử, Ngũ Muội, Sơn Âm Thôn vốn không có các cô nương ấy...”

“Nói vậy gì đó!”

Hỏa kế đang nói say mê, đột nhiên, một lão giả chống gậy đi từ trong ra. Lão nhân chống gậy mạnh một cái, trừng hỏa kế: “Còn không mau đi làm việc, ở đây nói nhăng nói cuội!”

“A, dạ!” Hiển nhiên là hỏa kế rất sợ lão giả, vội chạy ra phía sau.

Mọi người đánh giá lão nhân một lượt, tuổi người này ít nhất cũng đã trên dưới tám mươi, đã già cả, tay chống gậy run run, nhưng tính cách vẫn rất mạnh.

Dáng vẻ lão nhân nhỏ gầy xảo quyết, hung tợn nhìn mọi người một lúc, chống gậy đi... Có lẽ là nhìn ra đám người này không chỉ đơn giản đến để mua xạ hương.

“Ai da, lão nhân ấy thật đáng sợ.” Bàng Dục làm mặt quỷ: “Tuổi đã cao còn hung dữ như vậy.”

“Nhưng nhất định hẳn có biết gì đó.” Bạch Ngọc Đường nhìn lão nhân đã đi vào trong, đang nhỏ giọng trách mắng hỏa kế.

Mọi người lại ngồi thêm một lúc rồi đứng lên đi, đi xuôi theo quan đạo qua núi, chạy gấp đến Sơn Âm Thôn.

.

.

Qua một sườn núi nhỏ, mọi người thấy được mặt đón nắng của quả núi. Nhìn xuống, quả nhiên mặt đón nắng và khuất nắng có khác biệt rất lớn, mặt đón nắng cây cao che bóng, mặt khuất lại um tùm đầy những lùm cây thấp, hơn nữa ánh sáng mờ ảo bốn phía tạo cảm giác rất âm u.

Trong khe núi cách đó không xa, có một thôn làng bỏ hoang.

Trong thôn im lặng tĩnh mịch, gần như bị lá rụng che khuất hơn nữa, vừa nhìn đã biết bị bỏ hoang đã lâu.

“Ai nha, chỉ mới nhìn đã thấy âm u.” Bàn Dục xoa cổ.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thúc ngựa tiên phong đi xuống khe núi, Bao Duyên thúc lừa theo, Bàn Dục cũng liêu minh theo cùng.

Càng đến gần, tử khí càng rõ.

Cây khô lá rụng tích tụ lâu năm khi thổi rửa sẽ có mùi nấm mốc, khiến người ngửi cảm thấy bất an, cảm giác rất khó chịu.

Đi đến cửa thôn, có thể nhìn ra được con đường bùn vàng dưới lớp lá khô, thôn làng được xây rất ngay ngắn, ở giữa là con đường lớn, bốn phía là bờ ruộng dọc ngang, những con đường nhỏ đều thông với nhau.

Đạp lên lá khô, đi xuôi theo đường lớn, nhà ở hai bên đường vẫn giữ nguyên trạng, có mới, có cũ, không có gì đặc biệt, ngoại trừ...

“Kì lạ?” Bàn Dục khó hiểu hỏi mọi người: “Vì sao trước cửa mỗi nhà đều treo một tấm biển?”

Bao Duyên cũng cảm thấy kì lạ, đi đến lấy một tấm biển xuống xem thử, trên biển vẽ một con chim, đương nhiên, chỉ là vài nét đơn giản, có vẽ giống một kí hiệu! Giống như một con chim đang giương cánh bay, một mặt màu xanh lam, mặt kia màu đỏ.

“Có tấm được treo mặt lam ra, có tấm treo mặt đỏ.” Triển Chiêu cũng đi đến cầm vài tấm lên xem kĩ: “Thứ này có nghĩa gì?”

Mọi người đều lắc đầu, Bạch Ngọc Đường đột nhiên như nghĩ đến điều gì, cầm một tấm biển lên nhìn kĩ, hỏi Triển Chiêu: “Miêu Nhi, người xem nét vẽ con chim này, quen mắt không?”

“Nét vẽ...” Triển Chiêu lại cầm tấm biển xem kĩ: “Thật sự có một chút, ta từng thấy ở đâu... A!”

Bạch Ngọc Đường gật gù đầu, trước đây trên mảnh Lưu Hạc Linh mà La Diên mang theo bên người có một con hạc tiên. Tuy hình dáng không giống, nhưng nét vẽ cực kì giống nhau, nét cong đều là hai đầu mảnh ở giữa rộng, cả nét vẽ miệng chim và phần đuôi cũng rất giống, đều mạnh mẽ kéo dài!

“Có liên quan đến Lưu Hạc Linh?” Bao Duyên lại càng thấy khó hiểu, “Đây chỉ là một thôn hoang, sao lại có liên quan với báu vật lâu đời?”

Sau đó, mọi người ôm đầy bụng khó hiểu, đẩy cửa đi vào một vài căn nhà nhỏ xem xét.

Đồ vật trong nhà vẫn nguyên vẹn, bất quá có vài bàn ghế đổ, hiển nhiên là do khi người trong nhà vội bỏ chạy đụng trúng. Khi đó thật sự đã xảy ra chuyện lớn.

“A!” Bàn Dục đột nhiên cầm một tấm biển lên xem: “Ta phát hiện ra một quy luật!”

Mọi người đều nhìn hẩn, chờ hẩn nói xem đã phát hiện ra quy luật gì.

“Những nhà treo mặt đỏ ra ngoài, bên trong đều có khuê phòng của tiểu cô nương!”

Mọi người sửng sốt, dựa theo lời Bàn Dục nói, lại xem tiếp vài nhà, phát hiện thật sự đúng như vậy! Khuê phòng của tiểu cô nương đa số đều là một gian độc lập, trong phòng có màn châu, trang trí rất đẹp.

“Tấm biển này! Có khi nào có công dụng tương tự như chuông trừ tà không?” Bàn Dục cười tùm tùm hỏi: “Nếu trong nhà có cô nương trẻ tuổi chưa từng ra ngoài, nhất định sẽ sợ những nam nhân không đứng đắn bắt gặp, cho nên cô nương đeo một cái chuông, nghe thấy tiếng chuông, nghĩa là tiểu thư sắp ra ngoài, nam nhân mau tránh đi!”

Ba người kia đều bội phục nhìn hẩn: xem ra kinh nghiệm rất phong phú!

“Nhìn thấy tấm biển thì biết trong nhà có cô nương, cho nên đi vào phải cẩn thận sao?” Bao Duyên cầm biển nhìn một lúc, lắc đầu: “Không đúng lắm!”

“Đúng vậy.” Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu: “Thông thường sẽ dùng phương pháp kín đáo hơn một chút, hơn nữa, có cô nương thì treo biển, không có cô nương không treo chẳng phải được rồi sao, sao lại phải treo biển lam?”

“Ai, cái này rất dễ giải thích, có cô nương xinh đẹp, cũng có nam nhân xinh đẹp mà...” Bàn Dục vừa nói ra thì miệng cười đã cứng lại, mọi người quay đầu nhìn hắn, như đang hỏi: Người còn có cả sở thích này sao?

“Khụ khụ.” Bàn Dục vội lắc đầu: “Ai nha, thôn này thật đáng sợ... Oa a!”

Bàn Dục vốn định đổi đề tài, nhưng đột nhiên lại kêu lên, đưa tay chỉ một ngõ nhỏ phía xa la to: “Quý! Có quý!”

Mọi người lập tức quay lại: “Quý đâu?!”

“Ta vừa mới nhìn thấy, trong ngõ ấy, bóng trắng bay...”

Vừa nói xong, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đều đuổi đến. Khinh công hai người này rất tốt, nhảy một cái lên mái nhà, nhưng nhìn khắp xung quanh cũng không thấy bóng quý? Không thấy gì cả.

Đang khó hiểu, đột nhiên Triển Chiêu nghe Bạch Ngọc Đường gọi mình: “Miêu Nhi!”

“Sao vậy?” Triển Chiêu đi đến, ngồi xuống cạnh hắn, thấy Bạch Ngọc Đường nhặt mấy thứ lụn vụn gì đó từ mái nhà lên, như là đá nhỏ, nhưng nhìn kĩ thì lại là bạc, vụn nhỏ, lại không ít.

“Bạc?” Triển Chiêu nhận lấy nhìn nhìn: “Sao lại ở trên mái nhà?”

Bạch Ngọc Đường lại ngẩng đầu nhìn quanh, sang mái một nhà khác, nhặt được một chiếc vòng vàng.

“Cách chạm trổ rất giống Lưu Hạc Linh!” Triển Chiêu cầm chiếc vòng xem.

Cứ như vậy, hai người chạy một vòng trên mái nhà, tìm được rất nhiều vàng bạc vụn, thêm một ít châu ngọc trang sức cũng vỡ vụn, tuy đa số đều nhỏ, nhưng xem kĩ thuật và độ tinh khiết, tuyệt đối là bảo vật! Mà đa số đều tinh xảo lộng lẫy, phương pháp chế tác rất giống Lưu Hạc Linh, có phong thái của thời Đường.

“Này!”

Ngay khi đó, Bàn Dục bên dưới kêu lên: “Các người đang ở đâu, trời sắp tối rồi!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, cầm số châu báu quay lại, cho hai bọn họ xem.

“Ai da, thứ tốt!” Bàn Dục cầm chiếc vòng tay lên xem: “Cái này ít nhất cũng đáng giá một ngàn lượng!”

“Là những thứ từ thời Đường!” Bao Duyệt cũng nói: “Cách điêu khắc này không thể làm được.”

“Chúng ta đến khu mộ xem thử đi.” Triển Chiêu cất châu báu đi, chuẩn bị mang về nghiên cứu sau, sau đó chạy đến hậu sơn cùng Bạch Ngọc Đường.

“Bây giờ đi?!” Bàn Dục cảm giác gió lạnh đang cuộn cuộn lùa vào cổ áo, kéo kéo vạt áo, hỏi Bao Duyệt: “Ai, Tiểu Mân Thần, người xem xem người của phủ Khai Phong các người, sao gan lại lớn đến vậy?”

Bao Duyệt trừng hắn một cái: “Quý nhát gan! Lớn như vậy rồi còn sợ quý.”

Khóe miệng Bàn Dục giật giật, thấy hắn cũng đi theo bọn Triển Chiêu, giận dữ: “Được, một lát nữa tiểu quý chạy ra, xem người có sợ không!” Nói xong, cũng vội vội vàng vàng chạy theo.

.

.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi lòng vòng một lúc lâu, cuối cùng cũng tìm được nơi gọi là khu mộ.

Trong khu mộ quả thật có rất nhiều mộ phần, mà trong số những gò đất dày đặc, có năm ngôi mộ đặc biệt bắt mắt, phía trước đều có bia mộ sơn đen, bên trên có khắc tên, đương nhiên chỉ là danh xưng, tấm cuối cùng, chính là Ngũ Muội.

“Ai nha, đây chính là mộ Ngũ Muội trong truyền thuyết.” Bàn Dục nhích nhích tới trước, ngồi xuống nhìn kĩ: “Ở đây có dấu vết từng đốt giấy tiền vàng bạc!”

Bàng Dục đưa tay chỉ khoảng đất đen trước năm ngôi mộ, vẫn còn giấy tiền chưa cháy hết.

“Quý hân là không biết tự đốt tiền cho mình chứ.” Bạch Ngọc Đường vừa nói vừa đi đến xem, đột nhiên nói với Bàng Dục: “Đừng nhúc nhích!”

Bàng Dục sững sốt, cứng người tại chỗ: “Ai nha nương a, ta bị quỷ vỗ vai rồi sao?”

Triển Chiêu khó hiểu nhìn Bạch Ngọc Đường, hần đi đến, cúi đầu nhìn cạnh chân Bàng Dục, nơi đó có một dấu chân rất rõ...

Triển Chiêu ngồi xuống nhìn kĩ: “Giống như của tiểu hài nhi... Hoặc nữ tử nhỏ người.”

“A, bạch y nhân ta vừa thấy rất giống một nữ nhân.” Bàng Dục nói nhỏ: “Nhúc nhích được chưa?”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu cùng gật đầu với hần, ngay khi đó, đột nhiên một trận gió lạnh thổi qua.

“A...” Bàng Dục và Bao Duyên đều rụt cổ, đồng thời, Tảo Đa Đa và Bạch Vân Phàm đứng cách đó không xa cũng hí lên, dường như có bất an.

Gió càng lúc càng lớn, lá khô trên đất cũng bị gió thổi bay lên, còn kèm theo tiếng nước nổ kì dị, như có người đang khóc trong gió...

“Nương a!” Bàng Dục túm lấy Bao Duyên bên cạnh, trốn ra sau lưng hần: “Chuyện gì vậy?”

“Ai da, người túm ta làm gì, ta đâu có biết võ công!”

“Người người đây chính khí, quỷ nào cũng sợ cha người!”

Triển Chiêu cũng đứng lên, Bạch Ngọc Đường nhìn bầu trời phía xa: “Thời tiết thay đổi rồi.”

“Sao lại vô duyên vô cớ...” Bao Duyên nhú mày.

Mọi người đều cảm thấy rất quỷ quái, không thể nào, khi này trời vẫn còn xanh trong, hiện tại lại không phải mùa nóng, sao nói đổi là đổi?

“Ừ ừ...” Tiếng khóc kia lại càng rõ ràng, có thể nhận ra, là một nữ nhân đang khóc.

“Các người có nghe thấy không?” Bàng Dục hoảng sợ nhìn quanh.

Triển Chiêu đột nhiên đi tới một bước, vung tay... Bắn một mũi ám khí về đầu con ngõ phía xa.

“Xoạch” một tiếng, tiếng khóc dừng lại.

Triển Chiêu hơi nhướng mày, vừa định đi đến, chợt Bàng Dục và Bao Duyên hét lớn. Triển Chiêu quay phắt lại, liền thấy Bạch Ngọc Đường đứng sau lưng mình, mắt nhìn về phía rừng cây. Nhìn theo hướng đó, Triển Chiêu nhận không được há hốc mồm, Bao Duyên và Bàng Dục thì đã sợ đến không nói được ra lời rồi.

Sau bia mộ, nơi sát với ngọn núi, có một khu rừng.

Giữa cuồng phong gào thét, cây cối um tùm, cành cây đong đưa theo gió. Giữa mảnh rừng tối đen, có năm bóng trắng mơ hồ. Bóng người ấy bay giữa không trung, có vẻ thân thể rất nhẹ, lắc lư lay động theo gió.

Bàng Dục ngồi phịch xuống đất, Bao Duyên cũng choáng váng, thật sự có quỷ sao?

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu muốn đến xem rõ chân tướng, đột nhiên ánh chớp lóe lên... Rầm một tiếng. Tia sét sáng chói, mọi người bị chói mắt, vô thức nhắm mắt lại. Khi mở mắt ra nhìn lại, bóng quỷ trong rừng đã biến mất.

“A!”

Vừa thở phào, Bàng Dục lại hét, cổ họng hần sắp khàn rồi.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường quay đầu, liền thấy phía sau, cũng chính là giữa con đường lớn dẫn vào thôn, năm nữ quỷ đang phát phơ, giống hệt như năm bóng trắng trong rừng khi này.

“Nhanh quá... Sao có thể?” Bao Duyên dụi dụi mắt, quay đầu nhìn rừng cây.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vô thức nhìn nhau: Nếu như là người, không thể làm nhanh như vậy, còn không bị phát giác, trừ khi là có cơ quan!

“Ầm rầm rầm”

Lại thêm mấy tiếng sầm liên tiếp, các nữ quỷ tản ra bốn phía, chui vào những ngõ nhỏ, chỉ chớp mắt đã biến mất trước mắt mọi người.

Sau khi ngẩn người một lúc, Triển Chiêu nói một câu “Không xong!” rồi cấp tốc phóng đến ngõ nhỏ mà hắn đã bắn ám khí vào.

Ám khí cắm nguyên vẹn trong tường, vào sâu hơn ba thốn, là kết quả do Triển Chiêu đẩy thêm nội lực vào. Mà trên mũi ám khí, còn một mảnh lụa trắng vướng lại, trên lụa có vết máu.

Lấy mảnh lụa xuống xem thử, máu rất mới, có thể thấy là vừa rơi lên. Triển Chiêu trầm suy xét, khi nãy là người đứng ở đây, bị ám khí của hắn bắn trúng. Nói cách khác, nếu như năm “nữ quỷ” đó đột nhiên hiện thân, vậy người đó có thể đã bị bọn chúng bắt được rồi.

Nhưng có một điểm có thể khẳng định, chảy máu thì là người, hơn nữa còn mặc y phục bằng lụa trắng!

Bạch Ngọc Đường đi một vòng trong thôn, nhưng không còn thấy bóng trắng nào cả, mà khi đó, tiếng sầm cũng nhỏ lại, gió dần dừng, xem ra sẽ không mưa nữa, không trời cũng đã hoàn toàn tối xuống.

“Nơi này kinh khủng quá!” Bàn Dục đã sắp chịu hết nổi, thấy trời đã tối lại càng sợ, liền đến hỏi Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường: “Chúng ta đi thôi, ngày mai lại đến!”

Bao Duyệt cũng gãi đầu gãi tai không biết làm thế nào.

Bạch Ngọc Đường đứng trong khu mộ, nhìn quanh, lắc nhẹ đầu: “Không đi.”

“Không đi?” Bàn Dục hoảng loạn: “Vậy đêm nay phải làm sao?”

Triển Chiêu cắt mảnh lụa và ám khí đi, lấy hai cái xẻng trong một ngôi nhà ra, ném cho Bàn Dục và Bao Duyệt: “Đào mộ.”

Bao Duyệt há hốc mồm, đào mộ ở nơi bị quỷ ám này?

Hai mắt Bàn Dục trợn trắng, suýt chút nữa ngất xỉu.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thì ăn ý đưa mắt nhìn nhau: Giả thần giả quỷ!

108. Q.4 - Chương 18: Huyết Trái (nợ Máu)

Bàn Dục và Bao Duyệt cầm xẻng, khổ sở nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, như đang hỏi: Bất chúng ta đào sao?

Triển Chiêu cười híp mắt gật đầu: “Bắt đầu từ mộ của Ngũ Muội!”

“Triển đại ca, không nên đâu...” Bao Duyệt cầm xẻng nhìn Triển Chiêu.

“Đúng vậy, đào mộ người ta thật sự rất thất đức!” Bàn Dục cũng gật đầu phụ họa.

“Đào đi.” Triển Chiêu vẫn cứ cười híp mắt: “Không sao đâu.”

Bàn Dục và Bao Duyệt nhìn nhau một cái, Bạch Ngọc Đường đi quanh thôn xem xét rồi, Triển Chiêu thì đứng trước khu mộ, nhìn quanh.

Bàn Dục và Bao Duyệt nuốt nước bọt, cầm xẻng run rẩy bò lên khu mộ, bắt đầu đào mộ Ngũ Muội.

Đào được vài cái, Bàn Dục nói nhỏ với Bao Duyệt: “Này, Tiểu Mân Thầu!”

Bao Duyệt trừng hắn một cái: “Người dám gọi ta là Tiểu Mân Thầu nữa xem!”

“Sao người lại để người của phủ Khai Phong sai bảo như vậy?” Bàn Dục dẫu môi: “Về báo án với cha người! Để hắn đánh mông Triển Chiêu!”

“Phi!” Bao Duyên trừng Bàng Dục một cái: “Người nghĩ cha ta là cha người sao! Nếu ta về tố cáo như thế, người bị đánh là ta!”

“Ô?” Bàng Dục mở to mắt: “Người quả nhiên không phải con thân sinh!”

“Ai da!”

Triển Chiêu đang cúi đầu nhìn mấy tấm biển, đột phía sau ồn ào lên... Quay đầu lại nhìn, thì thấy Bao Duyên đang giơ xẻng, đuổi theo đánh Bàng Dục.

Lúc ấy, Bạch Ngọc Đường trở lại, lấy thứ gì đó ra cho Triển Chiêu xem: “Rất nhiều nhà xung quanh có thứ này.”

Triển Chiêu nhận lấy xem thử, là một cái móc màu bạc.

Bao Duyên và Bàng Dục đuổi đánh một lúc, cuối cùng lại về đào mộ tiếp, nhưng đào một lúc vẫn không thấy gì.

“Ai da, ta nói bãi tha ma nha, không phải thường dùng vớt xác sao? Có rất nhiều thi thể trực tiếp vớt đó không lấp đất, xác này lại chôn sâu như thế?” Vai Bàng Dục đã đau rồi.

Bao Duyên là con một sách, lại càng yếu sức: “Đúng vậy, tốt xấu cũng phải đào đến nắp quan tài rồi mới đúng.”

Hai người lại tiếp tục đào một lúc, Bàng Dục vớt xẻng, ngồi phịch xuống, hô lớn với Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường: “Không đào nữa, sắp đào hết đất rồi, không có thi thể!”

Lúc này Bao Duyên cũng nhận ra điểm không đúng: “Đúng vậy, thật kì lạ, là một ngôi mộ trống!”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đi đến, nhìn xuống phần mộ đã bị đào của Ngũ Muội, quả nhiên, không có gì cả.

Sau đó, nhân lúc tối trời, dưới sự chỉ huy của Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, Bàng Dục và Bao Duyên đào hết bốn ngôi mộ còn lại lên, nhưng bên trong trống rỗng, quan tài thi thể gì đó, hoàn toàn không có!

“Thật kì dị!” Bàng Dục mệt đến mức nằm rạp trên mặt đất không nhấc tay lên nổi, khó hiểu nhìn mọi người: “Sao lại là năm ngôi mộ trống?”

“Mộ trống thì càng không thể có quỷ.” Bạch Ngọc Đường thản nhiên nói, nhìn quanh... Cuối cùng ánh mắt dừng lại ở khu rừng mà các nữ quỷ xuất hiện đầu tiên.

Triển Chiêu cũng nhìn sang hướng ấy.

“Này... Hai người muốn làm gì?” Bàng Dục hoảng hồn hỏi: “Không được đâu, tối lửa tắt đèn chẳng may lạc đường thì sao?”

Đang nói, đột nhiên, trong rừng có ánh lửa xanh nhàn nhạt.

“Ma... Ma trời!” Bàng Dục kêu lên.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đuổi đến.

“Thấy ma trời có cần hưng phấn vậy không?!” Bàng Dục hoảng hốt, Bao Duyên cũng vớt xẻng đuổi theo. Bàng Dục đành phải theo cùng, miệng lầm bầm: Thất sách, sớm biết sẽ bị dọa chết ở đây, còn không bằng chết chán trong phủ Khai Phong!

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đuổi theo vào cánh rừng, chợt ánh lửa tiến tới một chút.

Hai người cùng đuổi theo, đi qua rừng cây um tùm, Bàng Dục và Bao Duyên chạy chậm theo, sức lực cả đời đều trút ra hết, không thể để bị bỏ rơi ở đây.

Cuối cùng, ánh lửa biến mất trên vách núi.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đứng trước vách đá, ngẩng đầu nhìn lên, vách đá rất cao, bốn phía giăng đầy dây leo.

Bạch Ngọc Đường lấy hỏa tập ra, muốn nhìn rõ hơn một chút, thế nhưng hỏa tập không đợi hần thối đã cháy lên. Hơi nhúu mảy, Bạch Ngọc Đường gơ hỏa tập đi tới vài bước, đưa mắt ra hiệu với Triển Chiêu.

Triển Chiêu dùng Cự Khuyết gạt dần dây leo chằng chịt che lấp vách đá ra, phát hiện, phía sau có một sơn động tối om.

“Cẩn thận chút!” Bàn Dục nói nhỏ: “Coi chừng là hang hổ hay hang gấu gì đó!”

Bao Duyên đứng bên cạnh đảo mắt: “Gấu đi vào rồi còn lấy dây leo che cửa hang lại? Ở đâu có loại gấu thông minh như thế?”

Bàn Dục mắng thầm sao người giống hệt cha người, thấy người họ Bàn thì hung hãn như gặp được kẻ thù lâu năm! Hần nhích nhích tới trước, hỏi Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường: “Trong động có gì?”

Nhưng, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lại đứng yên trước cửa động, nhìn vào trong.

Nương theo ánh lửa, Bàn Dục và Bao Duyên cũng nhìn vào, trong động xương trắng dày đặc.

Không phải loại xương trong hang hổ hang sư tử, mà là được vút vào! Thi thể bị để ở đây, vì có dây leo chằng chịt che lại, lại thêm lời đồn quỷ ám, cho nên vẫn không có ai dám vào. Mấy năm sau, thì biến thành cảnh xương trắng lớp lớp thể này.

“Ngọn lửa ma trời muốn dẫn chúng ta đến đây sao?” Bao Duyên ngồi xuống, lấy hỏa tập của mình ra, đưa ra chiếu vào trong động, bên trong toàn là xương người, lớn có nhỏ có, nghĩ là cả tiểu hài tử cũng chết bên trong.

Bạch Ngọc Đường đến nhặt một khúc xương cổ lên xem mặt ngang, nói với Triển Chiêu: “Bị chém đầu!”

“Oa, kẻ nào lại tàn nhẫn như thế!!” Bàn Dục xoa cổ, sau đó chợt nghĩ ra: “A? Cũng có nghĩa là, khi đó thôn dân không phải một đêm biến mất, mà là bị giết rồi vút xác ở đây?”

Triển Chiêu nhìn nhìn vách động, lắc đầu: “Động này là do người đào! Trong một đêm không thể xong được, cần thời gian rất dài, có lẽ là thôn dân tự đào lấy.”

“Các thôn dân này hẳn có chút lai lịch.” Bạch Ngọc Đường vừa nói vừa cầm một đoạn xương đưa cho Triển Chiêu xem.

Triển Chiêu cầm lấy, đoạn xương gầy nhỏ, có lẽ là xương tay, trên mặt xương có thể nhìn ra văn tự, hoặc hình vẽ, không rõ lắm.

“Làm sao khắc lên được?” Bao Duyên không hiểu.

“A!” Bàn Dục lại gật đầu: “Nhất định là hình xăm!”

“Đúng.” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Nếu như người gầy, da mỏng cổ tay nhỏ... Khi xăm hình rất có khả năng châm trúng xương cốt, khiến máu khắc lại trên xương, để lại dấu vết thể này.”

“Trên vách động cũng có.” Bạch Ngọc Đường đứng bên cạnh, gom vài cành cây khô dùng dây leo buộc chặt, bên trên nhét một ít cỏ khô, làm thành một bó đuốc, đốt lên đi đến nhìn kĩ.

Trên vách là những khối Giả Thạch tạo thành bích họa.[tranh tường]

“Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường vẫy tay gọi Triển Chiêu, ý bảo hần đến xem.

Triển Chiêu đi đến, thấy trên bích họa có vẽ rất nhiều hình, chủ đề rất kì lạ, một đàn tiên hạc đang bay, phần đuôi con nào cũng có lông phượng, hình dạng giống hệt Lưu Hạc Linh, đang may lượn giữa tầng mây.

Phía sau, là một đàn chim dữ đang đuổi theo, những con tiên hạc bị đuổi kịp đều bị chim dữ mổ đứt cổ. Đàn chim dữ đó, chính là con chim trên tấm biển treo trước nhà ở trong thôn.

“Về trước khi chết sao?” Bàn Dục hỏi.

“Quá tinh xảo, không giống!” Bạch Ngọc Đường đưa tay sờ thử: “Hoặc có lẽ, đây là lời dự đoán hoặc số mệnh, người trong thôn sớm biết sẽ bị truy sát, cho nên trốn ở đây. Nhưng những kẻ truy sát bọn họ vẫn đến. Bọn họ trốn vào sơn động, nhưng cuối cùng vẫn bị tìm thấy, kết quả là bị đồ sát.”

“Ý người là, Lưu Hạc Linh là thôn dân Sơn Âm Thôn, còn đàn chim dữ kia, là những kẻ truy sát bọn họ?”
Triển Chiêu nhíu mày: “Nó là cổ vật thời Đường, có thể liên quan đến chuyện gì đó từ tiền triều? Vậy chẳng phải đã hơn trăm năm!”

Bạch Ngọc Đường đứng lên, gạt nhẹ đầu, bảo Bao Duyệt vẽ lại bức bích họa.

Bao Duyệt nói: “Vẽ thì ta biết, nhưng không mang giấy bút theo.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn nhau một cái, vẫy tay với Bàn Dục.

Bàn Dục biết chắc không phải chuyện tốt, chậm chạp đi đến cạnh hai người.

Triển Chiêu hất vạt áo Bàn Dục lên, lật lại, để hấn tự cầm.

Bạch Ngọc Đường nhặt một cây gỗ lên, đốt một chút, lửa tắt rồi còn một đoạn than cháy, đưa cho Bao Duyệt, bảo hấn vẽ.

Bao Duyệt hớn hở cầm lấy, bắt đầu vẽ lên vạt áo lụa trắng của Bàn Dục.

Bàn Dục khóc không ra nước mắt, là lụa Vân Cẩm thượng hạng! Một lượng bạc một xích đó.

.

.

Sau đó, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu tiếp tục ngồi xổm nhìn số xương cốt.

Bàn Dục thấy Bao Duyệt vẽ rất chăm chú, liền hỏi nhỏ: “Này, sau này người làm quan, cũng muốn như cha người, nghiên cứu người chết cả ngày sao?”

Bao Duyệt lườm, “Cha ta là Bao Thanh Thiên vì nước vì dân, ta không so được! Nhưng mà, phá án cũng rất thú vị, chỉ tiếc đầu không tốt.”

Bàn Dục cười cười: “Ta cũng cảm thấy phá án rất vui.” Vừa nói vừa nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đang nghiên cứu một khúc xương bên cạnh.

“Ai, hai người này cứ hay xem người khác như không tồn tại.” Bàn Dục bắt mồm cau mày: “Mặc kệ đang có bao nhiêu người, Bạch Ngọc Đường nói chuyện chỉ nhìn Triển Chiêu, không nhìn ai khác!”

Bao Duyệt trề môi: “Hấn nhìn người người chịu được không? Nhưng lần đầu tiên ta thấy hấn, cũng không nghĩ hấn có thể làm bằng hữu với Triển đại ca, tà khí đây mình!”

Bàn Dục gạt đầu, đột nhiên Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu nói với Bàn Dục đang xoay lưng ra cửa động: “Sau lưng người có người.”

Bao Duyệt ngẩn người, tim nhảy thót lên cuống họng, cả người toát mồ hôi lạnh, cuối cùng mới nghĩ ra, có lẽ Bạch Ngọc Đường nghe mình nói xấu hấn mới hù dọa mình. Hấn vừa định ưỡn ngực nói Bạch Ngọc Đường thất đức, chưa kịp mở miệng, đột nhiên vai bị vỗ mạnh một cái.

“Nương a!”

Bàn Dục la “Ngáo” một tiếng, chợt nghe thấy giọng nói quen tai: “Này, la cái gì? Không phải đã nói là có người rồi sao.”

Bàn Dục ngẩn người, giọng này rất quen, còn có tiếng chít chít.

Một lúc lâu mới hoàn hồn lại, quay đầu lại nhìn, là Giả Ảnh và Tử Ảnh, còn dẫn theo Tiền Tử.

Giả Ảnh cầm đèn lồng đứng phía sau, Tử Ảnh đang đeo trên lưng hấn như gấu ôm cây, chào hỏi mọi người, Tiền Tử ngáp một cái, ngồi trước cửa động liếm lông.

“Tìm các người đã lâu rồi.” Giả Ảnh bất lực nói.

“Sao các người lại đến đây?” Triển Chiêu hỏi.

“À, nguyên soái thấy trời đã tối mà các người còn chưa về, sợ có chuyện, cho nên bảo chúng ta đến tìm! May mà có Tiễn Tử biết đánh hơi, nếu không đã tìm không ra.” Giả Ảnh trả lời, rồi nói với Tử Ảnh trên lưng: “Này, thả lỏng một chút, người ở đây cả rồi.”

Tử Ảnh hơi buông lỏng một chút, hỏi: “Này, khi này ta thấy mấy ngôi mộ đều bị đào lên hết, ai lại thất đức vậy, coi chừng bị Thiên Lô đánh!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng đưa tay chỉ Bàn Dục và Bao Duyên: “Hai bọn họ.”

Bàn Dục Bao Duyên há hốc mồm, trúng kế rồi!

Tử Ảnh ghét bỏ trốn ra sau lưng Giả Ảnh, xua tay với hai người: “Đừng có tới gần ta đó, về lấy lá bưởi tắm rửa sạch sẽ, vào chùa ngồi ba ngày rồi hẵng ra. Đúng rồi! Tốt nhất là đến tìm Huyền Bi phương trượng tịnh thân cho các người đi!”

“Khụ khụ.” Giả Ảnh dờ khóc dờ cười nhìn Tử Ảnh: “Tịnh thân phải tìm Trần Ban Ban, Huyền Bi phương trượng không làm mấy việc đó.”

Bàn Dục và Bao Duyên xanh mặt, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường tiếp tục thất đức cười người ta. Bàn Dục nhú mày tròng Bao Duyên: Sao người trong phủ Khai Phong các người đều thế này!

Bao Duyên cũng bất lực: Sao Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lại lấy lớn hiếp nhỏ?

Lúc ấy, ánh lửa đuốc trên tay Bạch Ngọc Đường lay động.

Mọi người nhìn ra sau, dường như từ trong động, có gió thổi ra.

Bạch Ngọc Đường cảm đuốc đi vào, mọi người theo sau.

Bạch Ngọc Đường đi phía trước, hang động rất sâu, Tiễn Tử chít chít chạy tới dẫn đường, nó thích nhất là chui vào hang động các loại.

.

.

Càng vào sâu hang động càng rộng, cuối cùng thông tới một địa đạo tương đối quen, có đàn chuột chạy qua chạy lại, còn có một dòng nước, mùi không được dễ ngửi lắm.

“Đây là đường dẫn nước dưới mặt đất!” Giả Ảnh nhú mày: “Loại đường dẫn này có rải rác dưới Khai Phong, đại đa số được xây dựng từ thời Đường, chủ yếu là để tránh ngập nước.”

Mọi người cứ đi tới, không biết qua bao lâu, chợt Tiễn Tử bám trên một bậc thang, ngửi ngửi bên trên, dường như phát hiện thấy gì đó.

Bạch Ngọc Đường đi đến cạnh nó ngẩng mặt, liền thấy được ánh sao bên trên... Thì ra là lối ra.

Búng người nhảy lên, vẫn là một miệng giếng khô. Nhà ở bốn phía rất quen, đã vào nội thành Khai Phong rồi.

“Không thể nào!” Triển Chiêu cũng theo ra, vừa thấy đã hô lớn không thể nào, “Chúng ta cưỡi ngựa từ Khai Phong đến thôn mất gần một canh giờ, không thể đi trở lại nhanh như vậy!”

“Cũng có thể!” Giả Ảnh và Tử Ảnh cũng công Bao Duyên và Bàn Dục lên: “Ra khỏi thành Khai Phong, vòng qua một ngọn núi mới đến được thôn, động này có thể là trực tiếp xuyên thẳng qua núi!”

“Chít chít!”

Lúc ấy, bên dưới có tiếng Tiễn Tử gọi sốt ruột, thì ra là nó béo quá, không ra được, hoảng loạn suýt chút nữa là đào hố!

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu sợ nó làm hỏng miệng giếng, hơn nữa ngựa vẫn còn ở trong thôn, liền trở vào giếng.

Mọi người đi theo đường cũ về khu mộ, ra rồi, thì thấy trăng sáng sao thưa, ba con ngựa và con lừa đang ăn cỏ ngoài rừng cây, thấy chủ nhân về, vẫy đuôi thở phì phì.

Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu: “Tiếp theo chuẩn bị làm thế nào?”

Triển Chiêu nhú mày, lên ngựa: “Trước tiên về báo với Bao đại nhân, rồi xem xem bước tiếp theo làm gì!”
Mọi người đều đồng ý, chạy trong đêm, trở về phủ Khai Phong.

.

.

Khi mọi người đều đi rồi, trong khu rừng âm u, vài người xuất hiện, nhìn theo hướng quan đạo.

“Chính là hắc sao, tỷ tỷ?”

“Phải! Là hắc.”

“Đẹp thật.”

“Đúng vậy.”

“Hắc còn nhớ tỷ không?”

“Không nhớ nữa... Nhưng hắc vẫn không hề thay đổi.”

“Trên đời này vẫn còn người tốt vậy sao?”

“Có lẽ vẫn còn một hai người.”

“Hắc hắc, nếu hắc phát hiện rồi thì chúng ta làm sao báo thù được?”

“Không cần lo, cứ làm theo kế hoạch! Triệu Trinh đã vào lồng rồi.”

“Từng người của hoàng tộc Triệu gia, đều phải lấy máu đèn máu!”

“Đúng vậy!”

“Đúng!”

109. Q.4 - Chương 19: Pháp Quang Tự

Khi mọi người về đến phủ Khai Phong thì trời đã sáng rồi, Bao đại nhân đã vào triều, mọi người về phòng, ngủ trước một lúc.

Triển Chiêu lật chăn lên, liền thấy Đại Hổ và Tiểu Hổ đều có mặt, nằm như đang sưởi giường, hơi buồn bực: “Người nói xem sao chúng nó lại thích ngủ ở chỗ ta đến vậy?”

Bạch Ngọc Đường cười cười: “Người là đại vương của chúng nó mà, cái này gọi là nịnh nọt.”

Triển Chiêu ngơ ngác một lúc mới hiểu được, híp mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, con chuột này...

Vừa định ngủ, đột nhiên ngoài cửa có tiếng xôn xao.

“Miêu Miêu Bạch Bạch!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, vội nhảy lên giường, trùm chăn, giả vờ ngủ.

Không lâu sau, cửa bị đẩy vào.

Tiểu Tứ Tử thò đầu vào nhìn nhìn, Tiêu Lương cũng theo sau, nói nhỏ: “Cẩn Nhi, bọn họ còn đang ngủ sao!”

“Ừ, lúc nào mới dậy chứ?” Tiểu Tứ Tử hỏi nhỏ: “Không cùng đi Pháp Quang Tự sao?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái: Pháp Quang Tự? Thật sự đi tìm Huyền Bi phương tượng tịnh thân sao?

“Để bọn họ ngủ tiếp đi, Triển đại ca và Bạch đại ca cực nhọc cả đêm rồi!” Tiêu Lương vỗ vỗ Tiểu Tứ Tử: “Hai chúng ta đi cùng hoàng nãi nãi.”

“Ha.” Tiểu Tứ Tử hơi không vui, nhưng cũng đành chịu, nhẹ nhàng đóng cửa lại, đi ra cùng Tiêu Lương.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu chui đầu ra khỏi chăn.

Triển Chiêu thở nhẹ: “Chúng ta có hơi thất đức.”

Bạch Ngọc Đường thì lại rất hứng thú với Pháp Quang Tự: “Chúng nó cùng đi Pháp Quang Tự với hoàng thái hậu?”

“Hoàng nãi nãi hẳn là hoàng thái hậu.” Triển Chiêu gật đầu.

“Đi làm gì? Nhờ Huyền Bi phương trượng thu phục hồ ly tinh?” Bạch Ngọc Đường thuận miệng nói một câu, hai người đều ngẩn người, sau đó đồng loạt kéo chăn trùm qua đầu: May mà khi này không nhận lời cùng đi!

.

.

Hai người trùm đầu ngủ một giấc thẳng đến trưa, mặt trời đứng bóng mới đủ giấc.

Bạch Ngọc Đường cảm giác có cái đệm nhỏ mềm mềm, lông lông đang vỗ vỗ mặt mình, mở mắt ra nhìn, Triển Chiêu đang ôm Tiểu Hồ, đang cầm cái chân mềm nhũn của nó chọc chọc mặt mình.

Thấy Bạch Ngọc Đường mở mắt, Tiểu Hồ “meo” một cái, nhảy xuống giường, chờ đi ra ngoài cùng Đại Hồ đang đuổi người.

Triển Chiêu dậy vừa mặc y phục vừa hỏi Bạch Ngọc Đường: “Ngủ thế nào?”

“Sao?” Bạch Ngọc Đường ngồi dậy, xoa xoa cổ, hơi đau. Quả nhiên ngủ ban đêm vẫn thoải mái hơn, ngủ ngày lúc nào cũng thấy không khỏe.

Hai người ra khỏi phòng thì thấy Bao Duyệt và Bàng Dục đã dậy, Bao Duyệt đang rửa mặt súc miệng, Bàng Dục đang cho chim ăn sâu.

Mọi người đói bụng, dự định ra ngoài ăn một bữa no, đột nhiên có người chạy vội vào: “Không xong rồi, có chuyện rồi!”

Bao Duyệt thấy là Tiểu Bao Phúc, nhíu mày: “Kêu gào cái gì? Có chuyện gì?”

“Thiếu gia!” Bao Phúc chạy đến: “Ta vừa ra ngoài, nghe nói thái hậu giết chết Huyền Bi phương trượng rồi!”

“Cái gì?” Mọi người đều sửng sốt, sau đó thì buồn cười. Bàng Dục đưa tay vỗ đầu Bao Phúc: “Bao Phúc, chuyện này nói trong phòng là được rồi, đừng ra ngoài nói lung tung, cẩn thận mất đầu!”

“Không phải!” Bao Phúc sốt ruột đến mức nhảy lưng tưng: “Thật sự ai cũng đang nói, mọi người cũng biết hôm nay là ngày lành để báo Bồ Tát, trong Pháp Quang Tự rất đông người, mọi người đều thấy Huyền Bi phương trượng chạy từ nội điện ra, cả người đầy máu, thái hậu theo sau, tay cầm đao vẫn đang nhỏ máu.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhíu mày, vội vàng chạy ra ngoài.

Hai người vừa đến cửa đã thấy Triệu Phổ và Công Tôn cười Hắc Kiều chạy như tên bắn đến, thấy hai người, lập tức đưa mắt ra hiệu.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường hiểu ngay, có lẽ chuyện này là thật, vội chạy đến Pháp Quang Tự.

.

.

Trong Pháp Quang Tự, vài thị vệ chuyên theo bảo vệ thái hậu đang giữ cửa, ngoài cửa có rất nhiều bách tính Khai Phong đến bái phật đang ngóng nhìn vào trong.

Trong sân, đại hòa thượng Huyền Bi phương trượng nằm trên đất, Tiểu Tứ Tử đang dùng một mảnh khăn trắng đè lên vết thương trên bụng hắn, tay đã ướt máu.

Thái hậu ngỡ ngác đứng một bên, cây đao rơi trên đất.

Tiêu Lương đang đứng mái nhà nhìn quanh, thấy Công Tôn từ xa, liền hô: “Sư phụ đến rồi, Cẩn Nhi, phương trượng thế nào rồi?”

“Gọi cha mau một chút!” Tiểu Tứ Tử thấy phương trượng có vẻ không ổn, liền hối thúc Tiêu Lương.

Triệu Phổ đến chân núi, ôm Công Tôn cùng nhảy lên, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng đã đến, cùng theo.

Người đứng bên ngoài tự giác phân thành hai hàng, Công Tôn vội vàng chạy vào, đến kiểm tra cho Huyền Bi phương trượng, thấy đại hòa thượng bị thương ở chỗ hiểm, máu chảy không ngừng, cau mày, lập tức châm cứu cầm máu.

“Thái hậu.” Triệu Phổ đi đến cạnh thái hậu, hỏi: “Thế nào rồi?”

Thái hậu sầm mặt: “Ai gia bị người khác hãm hại, mau cứu phương trượng trước.”

Triệu Phổ trầm hiểu, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường bên cạnh cũng đưa mắt nhìn nhau, lúc ấy, dưới chân núi xôn xao, nói là Bao Chứng đến rồi.

Triển Chiêu kéo Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương sang một bên hỏi chuyện, Bạch Ngọc Đường đi vào sương phòng xem hiện trường vụ án, tìm kiếm các manh mối còn sót lại.

“Đã có chuyện gì?” Triển Chiêu hỏi hai bảo bối.

Tiểu Tứ Tử cầm khăn lau máu trên tay, Tiêu Lương kể lại cho Triển Chiêu, sáng sớm cả hai cùng thái hậu và vài ảnh vệ thúc thúc đến Pháp Quang Tự, thái hậu muốn dâng hương, còn nói có vài chuyện phiền lòng muốn hỏi Huyền Bi phương trượng.

Khi dâng hương vẫn yên lành, Huyền Bi phương trượng theo bên cạnh, sau đó hai người đi vào nội thất của Di Lạc Điện, đóng cửa nói chuyện. Thái hậu không cho ai vào, Tiêu Lương và Tiểu Tứ Tử chơi bên cạnh, các ảnh vệ canh giữ xung quanh.

Nhưng không lâu sau, chợt có tiếng thái hậu kêu to, sau đó cửa bị đẩy ra, Huyền Bi phương trượng ôm vết thương loạng choạng chạy ra, thái hậu cầm đao theo sau.

Khi đó trong sân có không ít người cầu xăm giải xăm, bên ngoài còn có các thiện nam tín nữ đến dâng hương, đều chứng kiến rõ ràng.

“Hai đứa không thấy ai khả nghi sao?” Triển Chiêu hỏi.

Tiêu Lương lắc đầu.

Một ảnh vệ đi đến, nói nhỏ: “Thái hậu yếu người, Huyền Bi phương trượng thân thể khỏe mạnh lại còn biết võ công, không thể là thái hậu làm! Bốn phía còn có chúng ta canh giữ, không có ai vào được, có thể thấy được kẻ đó đã mai phục sẵn trong Di Lạc Điện!”

Ngay khi ấy, Công Tôn lệnh cho các ảnh vệ khiêng Huyền Bi phương trượng đã được cầm máu vào nội thất điều trị, gọi một tiếng: “Tiểu Tứ Tử, nước!”

“A!” Tiểu Tứ Tử vội chạy đến giếng kéo nước, cùng Tiêu Lương chạy vào phòng phụ giúp Công Tôn. Triển Chiêu đi vào Di Lạc Điện, tìm Bạch Ngọc Đường đang điều tra bên trong.

Lúc này, Bao Chứng cũng đã lên núi.

Hắn vừa nhận được tin, biết lần này có người muốn hãm hại thái hậu, chuyện này không dễ giải quyết.

“Thái hậu...”

Bao Chứng vừa định mở miệng.

Thái hậu phát nhẹ tay: “Ai gia đi theo Huyền Bi phương trượng vào đại điện, còn chưa kịp ngồi xuống, đột nhiên một hắc y nhân xông ra, đâm phương trượng, nhét đao vào tay ai gia sau đó chạy trốn ra phía sau.

Không biết vì sao, Huyền Bi phương trượng không kêu cứu, mà lại chạy ngược ra ngoài, ai gia đành phải theo.” Thái hậu vừa nói vừa lắc đầu: “Sự thật chỉ có như thế.”

Bao Chứng gật đầu: “Thái hậu, chuyện này cần phải gấp rút điều tra, có điều...”

“Việc chung làm chung.” Thái hậu cười cười, “Ai gia biết, Bao khanh không cần phải khách khí.”

Bao Chứng thở dài một hơi phất tay với thuộc hạ, Vương Triều Mã Hán ngơ ngác nhìn nhau, đi đến, Triệu Phổ đích thân đưa thái hậu về Khai Phong, chờ điều tra rõ mọi việc.

.

...

.

Trong đại điện, Bạch Ngọc Đường vừa đi vừa nói: “Miêu Nhi, có một điểm ta nghĩ không ra!”

“Người đang nghĩ, Huyền Bi phương trượng nội lực thâm hậu lại có võ công, vì sao lại không phòng bị bị người khác đánh lén?” Triển Chiêu hỏi.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Trên giang hồ ai lại không biết võ công Huyền Bi phương trượng không kém? Cao thủ như thế, không thể bị thái hậu tập kích thành trọng thương! Cho dù là bị đánh lén, cũng có thể tự điểm huyết cầm máu, sao lại để máu chảy chờ chết như thế.”

“Phải, chuyện càng lúc càng kì lạ!”

Đang đi vào ngô cụt, chợt bên ngoài có người hô lớn: “Cho ta vào! Ta nhìn thấy!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi ra ngoài, thấy bên ngoài, có một nha đầu da ngăm đen béo tròn đang tranh cãi với các ảnh vệ, “Cho ta vào, ta nhìn thấy!”

Triển Chiêu gật đầu với lính canh, bọn họ liền thả cho nha đầu kia vào.

Bạch Ngọc Đường không quen, nhưng Triển Chiêu biết, đã từng gặp trong Thường Cầm đại hội, là muội muội của Đặc Mục Lý, Đặc Mục Yến.

“Đặc Mục tiểu thư.” Triển Chiêu chấp tay đầy lễ nghĩa với nàng ta, hỏi: “Tiểu thư đã thấy gì?”

Đặc Mục Yến gãi đầu, chỉ ra sau núi, “Khi nãy ta và ca ca cùng đến, nghe ca ca nói muốn cầu nhân duyên cho ta nên ta chạy. Đến hậu sơn thì khát nước, chợt thấy có giếng nước. Ta còn vui mừng định uống ngụm nước, không ngờ xoạt một cái, một người nhảy ra khỏi miệng giếng, mặc y phục đen lại còn che mặt. Ta hét lên, người kia vừa thấy ta thì chạy, là một nữ nhân!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều ngẩn người: “Nữ nhân?”

“Đúng vậy!” Đặc Mục Yến gật đầu khẳng định: “Tuy che mặt, nhưng có mông có ngực, mắt lại rất đẹp, nhất định là nữ nhân!”

“Khụ khụ.” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường khụ khụ mấy cái, cô nương này quả thật không e dè chuyện gì.

“Giếng nước đó ở đâu tiểu thư còn nhớ không?” Triển Chiêu hỏi.

“Nhớ rõ nhớ rõ!” Đặc Mục Yến vẫy tay gọi hai người: “Ta dẫn các người đi!”

Ba người vừa ra cửa, đã gặp phải Đặc Mục Lý đến tìm muội muội: “Này, muội lại chạy đến đâu vậy! Vừa chớp mắt đã biến mất.”

“Đặc Mục huynh.” Triển Chiêu chấp tay với Đặc Mục Lý.

“Ca ca tên Đặc Mục Lý, không phải Đặc Mục Hùng!” Đặc Mục Yến chạy đến sửa sai, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều buồn cười.

“Ai...” Đặc Mục Lý lắc đầu liên tục: “Khiến hai vị chê cười, muội muội ta thật sự quá ngốc.”

“Huynh mới ngốc, ta dẫn các người đi xem!” Đặc Mục Yến vừa nói vừa dẫn mọi người đi đến sườn núi phía sau, quả nhiên, tìm được một giếng nước.

Giếng này có nước, không phải giếng khô, nhưng nhìn kĩ, từ mặt nước xuống đáy giếng dường như có một khoảng không.

Triển Chiêu chổng vào thành giếng leo dần xuống, đến đáy nhảy một cái, rơi xuống đất bằng, vẫy tay gọi bên trên: “Có đất, giếng hết đường dẫn nước những lần trước!”

Bạch Ngọc Đường cũng xuống theo, Đặc Mục Yến cũng định theo, bị ca ca kéo lại: “Này, khoan đã, muối biết hai người sao?”

Đặc Mục Yến chớp chớp, “Ồ... Người mặc áo đỏ là bằng hữu của Cửu ca, hôm đó có giới thiệu, vậy mỹ nhân áo trắng là ai?”

“Chắc, ít nhất muối cũng rứt rề một chút được không!” Đặc Mục Lý nói: “Hai người này, một là Triển Chiêu một là Bạch Ngọc Đường, đều là nam nhân tốt, có thích ai không?”

“Huynh lại nữa rồi!” Đặc Mục Yến bĩu môi.

“Ta mặc kệ, nói chung mẫu thân đã dặn kĩ, lần này cho dù thế nào cũng phải gả muối đi bằng được!” Nói xong, tròng nòng ta một cái: “Rứt rề có biết không? Rứt rề!”

“Dạ.” Đặc Mục Yến gật gật đầu, sau đó nhảy giếng.

Đặc Mục Lý muốn ngăn cũng không kịp, thảm thán một tiếng nguy rồi!

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đang định làm một cây đuốc chiếu sáng, chợt nghe thấy tiếng “ùm”, bọt nước bắn lên thật cao.

Hai người ngơ ngác nhìn Đặc Mục Yến nhảy thẳng xuống nước, Đặc Mục Lý trên miệng giếng ôm đầu thở dài.

Đặc Mục Yến gian nan vươn đầu lên khỏi mặt nước, lấy tay vuốt mặt, ngửa mặt hắt xì một cái chấn động non sông.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vội đến kéo nha đầu lên, nghĩ thầm, thật sự quá ngốc.

Đặc Mục Yến ra được rồi thì cả người ướt đầm, mặt nhăn nhó: “Xui xẻo chết mất, trong nước còn có xác một người!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ngăn người, cùng hỏi: “Cái gì?”

Đặc Mục Yến chỉ chỉ vào trong nước: “Có một người chết trong đó, ta vừa nhìn thấy.”

Triển Chiêu nhíu mày, nước giếng này không sâu, Đặc Mục Lý bên trên nghe thấy, liền đi đến rừng trúc phía sau chặt một cây trúc dài đến, thả xuống giếng.

Triển Chiêu cầm gậy trúc khuấy trong nước vài cái, không lâu sau, thật sự kéo ra được một bộ xương người.

Thi thể đã thối rữa, không còn thịt chỉ còn xương cốt. Triển Chiêu lại khuấy vài cái, móc được thứ gì đó khá nặng, nhíu mày hắt mạnh lên... Một cái tay nải văng lên, Bạch Ngọc Đường nhanh tay, dùng đao đón lấy, đặt xuống đất.

Đặc Mục Yến ở bên cạnh, mở tay nải ra xem thử: “Ai nha nương a.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng cau mày, bên trong đầy vàng bạc châu báu.

Bạch Ngọc Đường ngồi xuống, lấy một món trang sức lên cho Triển Chiêu xem, lại lấy mảnh vòng tay nhặt được trong ngôi nhà ở Sơn Âm Thôn ra, so sánh: Cùng một loại!

“Kẻ nào!”

Ngay lúc ấy, trên miệng giếng có tiếng hô của Đặc Mục Lý.

“Ca ca!” Đặc Mục Yến vội nhảy lên, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng đuổi theo.

Đặc Mục Lý đuổi đến bìa rừng trúc, lắc đầu: “Thấy quý giữa ban ngày rồi!”

“Thấy quý gì?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều hỏi.

“Một bóng trắng, bay qua!” Đặc Mục Lý vỗ đầu, nghĩ thầm không biết mình có choáng váng rồi không, thấy được mấy thứ ấy.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhờ hần đi gọi thị vệ của phủ Khai Phong đến, trực vớt kĩ càng một lần nữa, hai bọn họ thì quay lại đáy giếng, đi theo địa đạo dưới giếng, ở đầu bên kia, là một cầu thang dẫn lên trên.

Sau khi hai người lên rồi, đẩy một tảng đá lớn ra, đi ra xem thử, không ngờ lại dẫn đến sau một tấm bình phong trong Di Lạc Điện!

Đi qua bình phong ra khỏi phòng, lại về đến cái sân khi nãy, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều không khỏi cau mày, không ngờ là một mật đạo, tên thích khách kia hẳn đã đi vào từ mật đạo đó, sau đó lại âm thầm trốn ra!

.

.

Lúc ấy, Công Tôn từ phòng bên cạnh đi ra, lau tay, cũng cau mày.

Thấy sắc mặt hần, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường hỏi: “Đại hòa thượng có chuyện rồi?”

Công Tôn lắc đầu: “Huyền Bi phương tượng không sao, cứu sống rồi.”

Hai người gật đầu, vậy thì tốt. Nhưng lại thấy Công Tôn vẫn cau chặt mày, lại hỏi: “Làm sao vậy?”

“Này...” Đột nhiên Công Tôn hỏi: “Huyền Bi phương tượng xuất thân thế nào?”

“Từ nhỏ đã bị bỏ trước cửa Pháp Quang Tự, được phương tượng tiền nhiệm thu nhận.” Triển Chiêu trả lời, Huyền Bi phương tượng cũng được xem như đức cao vọng trọng, người trên giang hồ đều biết hần là người tu hành.

“Nhưng...” Công Tôn có hơi không hiểu: “Vì sao trên người hòa thượng có hình xăm? Lại còn là một nữ nhân?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ngẩn người, há hốc mồm.

Công Tôn không nói rõ được, bảo hai người cùng theo mình vào phòng.

Huyền Bi phương tượng đang nằm trên một chiếc giường lớn, vạt áo mở rộng để chữa trị vết thương, trên cánh tay phải, có xăm hình nghiêng của một nữ nhân. Nữ nhân ấy dáng người thướt tha phong tình vạn chủng, tay ôm một chiếc đàn cổ.

Triển Chiêu thở dài: “Gần đây... Cả hòa thượng cũng liên quan đến chốn phong lưu.”

Bạch Ngọc Đường thì nhìn chằm chằm vào hình xăm kia.

Triển Chiêu nhíu mày: “Gì vậy, hình xăm nữ nhân người cũng có quen biết sao?”

Bạch Ngọc Đường bắt đắc dĩ, “Không phải, ta đang nhìn chiếc đàn...”

“Đàn?” Triển Chiêu không hiểu.

Công Tôn cười cười: “Bạch huynh thật tinh mắt, đây là một cây đàn cổ.” Nói xong hỏi Triển Chiêu: “Triển huynh không thấy quen sao?”

Triển Chiêu sờ cằm ngẫm nghĩ: “A! Là chiếc đàn Lạc Hâm phu nhân đánh hôm đó?”

“Nhưng người này không giống Lạc Hâm phu nhân.” Bạch Ngọc Đường lắc đầu: “Hơn nữa hình xăm này không mới, hẳn là đã khá lâu rồi.”

“Người trong hình xăm này, có lẽ là chủ nhân thật sự của cây đàn cổ ấy.” Công Tôn cười nhạt, nháy mắt với hai người.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thăm kinh hải, là Nguyệt Hòa phu nhân?!

Mắt Triển Chiêu đột nhiên sáng lấp lánh, chạy đến nói với Bạch Ngọc Đường: “Bí sử cung đình kìa!”

Bạch Ngọc Đường nhìn trời.

110. Q.4 - Chương 20: Triệu Trinh

Thái hậu bị tình nghi giết người, người bị giết lại là đại hòa thượng đức cao vọng trọng Huyền Bi phương trượng, chẳng phải nguy rồi sao? Chỉ trong thoáng chốc, cả thành Khai Phong đều như bùng nổ.

Đương nhiên, ai cũng biết tin này, Triệu Trinh không thể không biết.

Ảnh vệ kể lại đầu đuôi mọi chuyện cho Triệu Trinh, Triệu Trinh ngồi sau bàn, xoay nhẹ ban chỉ trên tay, không lên tiếng. [ban chỉ là loại nhẫn to đeo trên ngón tay cái]

Các ảnh vệ nói xong, quỳ xuống nhận phạt, Triệu Trinh chỉ phất tay: “Lui xuống hết đi, canh giữ nghiêm ngặt, không được để ai đến gần thái hậu.”

Các ảnh vệ nhìn nhau, xảy ra chuyện lớn như thế, mà hoàng thượng không trách phạt? Cả lương bổng cũng không trừ sao? Nhìn nhìn Trần Ban Ban cạnh Triệu Trinh, thấy lão công công gật đầu, các ảnh vệ đành phải lui xuống.

“Hoàng thượng...” Trần Ban Ban đành định nói, Triệu Trinh lắc đầu, ý bảo tắt cả những người bên cạnh lui xuống. Khi mọi người đã đi hết, cửa thư phòng đóng lại, Triệu Trinh đứng lên, đi đến cạnh cửa sổ: “Trước đây người nói, hôm đó Lạc Hâm âm thầm theo Bạch Ngọc Đường?”

“Đúng vậy, hoàng thượng.” Một hắc y nhân đi từ sau bình phong ta, là cận vệ của Triệu Trinh, Nam Cung Kỳ, Triệu Trinh có không ít thiếp thân thị vệ, đều là cao thủ hạng nhất, người ngoài không được biết đến sự tồn tại của bọn họ, theo hầu Triệu Trinh đã nhiều năm, cực kì trung thành.

“Nàng ta theo Bạch Ngọc Đường, đã làm gì?”

“Dường như muốn nói chuyện với hắn, nhưng hôm đó Triển Chiêu đột nhiên xuất hiện, nàng ta liền bỏ đi.” Nam Cung Kỳ nói nhỏ: “Võ công của Bạch Ngọc Đường quá cao, thuộc hạ không dám đến quá gần, nhưng dường như Lạc Hâm phu nhân rất lưu tâm đến Bạch Ngọc Đường.”

“Ha ha.” Triệu Trinh cười cười, “Đây lại không phải chuyện kì lạ.” Phất nhẹ tay, “Người tiếp tục theo dõi, đừng để thất kinh xà.”

“Dạ!” Nam Cung Kỳ lui xuống, Triệu Trinh một mình ra khỏi thư phòng, nói với hạ nhân đứng hầu ngoài cửa: “Đến Khai Phong Phủ.”

Thế là, bãi giá Khai Phong Phủ.

.

.

Hiện tại trong Khai Phong Phủ cũng đang hỗn loạn, quan trọng là ngoài cửa còn có rất nhiều bách tính đến xem náo nhiệt, Triệu Trinh lặng lẽ đi cửa sau vào. Bao Chửng đích thân nghênh đón, đưa vào nội thất gặp mặt thái hậu.

Lúc ấy, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng đã trở về, Huyền Bi phương trượng cũng đã tỉnh, kể lại sơ lược mọi chuyện rồi lại hôn mê bất tỉnh.

Các bách tính vây quanh Khai Phong Phủ không bao lâu đã nghe nói có người trốn trong phòng đánh lên phương trượng, đã tìm được mật đạo, phương trượng cũng không chết, thái hậu bị vu oan. Mọi người vốn không tin thái hậu đã lớn tuổi lại yếu người có bản lĩnh này, hơn nữa, thái hậu muốn giết người, hà tất phải tự mình ra tay, mọi người dần giải tán. Dù sao cũng đã hữu kinh vô hiểm, Triệu Trinh cũng thở phào, tránh được một kiếp.

Bao Chửng mời Bát vương gia đến, để Bát vương gia xem hình xăm trên cánh tay Huyền Bi phương trượng, vương gia vừa nhìn đã nhận ra, đây chính là Nguyệt Hòa phu nhân năm ấy. Triệu Phổ cũng gật đầu, nói có chút ấn tượng.

Lại cộng thêm mật đạo, gói châu báu vớt lên từ giếng, và bộ xương người trong giếng nước, mọi người đều chờ đợi hòa thường tỉnh lại lần nữa, giải thích cặn kẽ.

.

.

Công Tôn khám nghiệm bộ hài cốt trong phòng ngõ tác.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi vào.

“Có manh mối không?” Triển Chiêu hỏi.

“Có.” Công Tôn chỉ bộ hài cốt, nói: “Xương đùi của người này rất cong, vừa nhìn đã biết là do ngồi thiền trường kì, đỉnh đầu còn có giới ngân, hẳn là một hòa thượng. Khi chết cũng đã hai ba mươi tuổi.”

“Là một hòa thượng?” Triển Chiêu không hiểu: “Vì sao lại chết trong giếng? Khi kéo nước thì ngã xuống chết đuối?”

Công Tôn nhún vai: “Hắn bị người khác đánh chết!”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn kĩ vết thương trên xương sườn người chết, lập tức cau mày, người này bị chưởng chết, dấu ấn gần như nguyên vẹn trên xương sườn, rất hoàn chỉnh, hẳn là bị một chưởng này đánh nát nội tạng mà chết. Loại công phu này, dường như từng gặp qua...

“Thiết Chưởng Môn.” Bạch Ngọc Đường thần nhiên nói.

“Lục Thiết Tâm sao?” Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường hơi nhíu mày, hỏi công tôn: “Người này chết bao lâu rồi?”

Công Tôn nhún vai: “Điều này ta không chắc, ngâm trong nước đã lâu rất khó xác định, có thể là năm sáu năm, có thể là hai ba mươi năm thậm chí là lâu hơn.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đưa mắt nhìn nhau, vậy thì không thể điều tra được rồi.

“Thiết Chưởng mà Thiết Chưởng Môn dùng, trên giang hồ còn người nào dùng loại công phu này không?” Công Tôn hỏi.

Bạch Ngọc Đường nghĩ một lúc: “Dường như La Thanh Sơn cũng dùng Thiết Chưởng.”

“Đúng.” Triển Chiêu gật đầu: “Hắn là sư đệ của Lục Thiết Tâm, đương nhiên, không phải ruột thịt, nhưng cũng quen dùng Thiết Chưởng.”

“La Thanh Sơn chết vì chuyển quỹ tiêu Lưu Hạc Linh, mà Lục Thiết Tâm lại không màng danh dự cố đẩy La Diên ra xa mình, còn bắt nó mang cả Lưu Hạc Linh theo.” Bạch Ngọc Đường lắc đầu: “Xem ra trong chuyện này, chưa hẳn đơn giản chỉ vì Lục Thiết Tâm tiểu nhân ngụy quân tử?”

Triển Chiêu cũng gật đầu: “Đương nhiên rồi, tại sao Hạt Cửu Thiên lại phải giết người có Lưu Hạc Linh, chuyện này còn khiến người khác hiếu kì hơn... Không phải người có giao tình với hắn sao, có thể tìm được hắn không?”

Bạch Ngọc Đường cười bất đắc dĩ: “Hiện tại trên giang hồ ai cũng biết ta thu nhận nữ nhi La Diên của La Thanh Sơn, nó còn mang theo Lưu Hạc Linh, nếu Hạt Cửu Thiên thật sự muốn trả thù, vậy phải tự đến tìm ta mới đúng.”

“Ai...” Triển Chiêu đi ra khỏi phòng ngõ tác, ngồi xuống ghế đá, thở dài: “Nhiều đầu mối quá, dường như đều có liên quan đến nhau.”

Bạch Ngọc Đường cũng đi đến cạnh hắn ngồi xuống, “Miêu Nhi, có đói bụng không?”

Triển Chiêu vừa định mở miệng nói chuyện, chợt, một người đi từ bên ngoài vào, là một công công trong cung, họ Thẩm.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, nghĩ thầm sao lại có công công đến? Tuyên chỉ sao? Hẳn đâu có cầm thánh chỉ.

Thẩm công công đi vào sân, hành lễ với hai người, cười nói: “Triển đại nhân, Bạch ngũ gia.”

Hai người nhìn hẩn gật đầu, không biết có chuyện gì.

“Hoàng thượng mời hai vị vào cung dùng bữa.” Thẩm công công cười nói: “Một lát nữa sẽ đi.”

Triển Chiêu hơi khó xử nhìn Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường lại càng khó xử, hẩn không quen Triệu Trinh, gọi hẩn đi làm gì?

Nhưng người đã đến tận nơi mời rồi, cũng đâu thể kháng chỉ bất tuân, hai người đành phải đi cùng hẩn.

.

.

Nhưng ra khỏi Khai Phong Phủ, không vào cung cũng không đến biệt viện, mà đến Lạc Hâm Các.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, nghĩ thầm không phải chứ? Triệu Trinh đang có âm mưu gì, gặp tình nhân còn phải lôi kéo bọn họ theo cùng?

Thẩm công công dẫn hai người vào Lạc Hâm Các từ cửa sau, bên trong tiếng đàn du dương, trong sân, dưới tán hoa đào, Triệu Trinh đang an nhàn ngồi uống trà, Lạc Hâm phu nhân thì ngồi cạnh hẩn đánh đàn.

Mà khi ấy, tiếng đàn của Lạc Hâm phu nhân cũng hơi rối loạn, vội dè dặt, dừng lại.

Triệu Trinh cười cười, nói với Triển Chiêu: “Vị này là Lạc Hâm phu nhân, Triển hộ vệ từng gặp rồi, đúng không?”

Triển Chiêu gật đầu.

Triệu Trinh lại nói với Lạc Hâm phu nhân: “Trước đây trẫm đã nói, giới thiệu hai thanh niên tài tuấn cho nàng, vị này là Triển Chiêu, vị này là Bạch Ngọc Đường.”

Lạc Hâm phu nhân cười gật đầu, đứng lên hành lễ với hai người, hai người hơi xấu hổ, cũng đành phải khách khí một lúc.

“Ha ha, Lạc Hâm thường nói với trẫm rằng muốn du hồ, trẫm không tiện ra ngoài, trẫm nhớ Bạch thiếu hiệp có một con thuyền có đúng không?” Triệu Trinh gọi bọn họ đến, không ngờ là để mượn thuyền của Bạch Ngọc Đường đi du hồ.

Bạch Ngọc Đường gật đầu: “A, là có...”

“Vậy thì tốt, cẩn thận bắt như chàng nhật, ngày hôm nay?” Triệu Trinh có vẻ rất hăng hái. [cẩn thận bắt như chàng nhật: hẹn ngày khác không bằng ngày ngày gặp mặt]

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, Lạc Hâm cũng nói: “Hoàng thượng, hôm nay?”

“Hôm nay trẫm vui vẻ!” Triệu Trinh đứng lên: “Thái hậu bị vu oan, ngay cả hoàng đế như trẫm nói không chừng cũng sẽ bị bêu xấu. May mà có Triển hộ vệ và Bạch thiếu hiệp tài giỏi hơn người, hóa giải mối nguy này, hai người nhiều lần cứu mạng trẫm, quả nhiên là phó tướng! Ha ha.”

Lạc Hâm phu nhân cũng cười: “Khí trời hôm nay cũng rất tốt.”

Bạch Ngọc Đường thấy chỉ là mượn thuyền, tuy không hiểu mấy, nhưng cũng không nói nhiều, đứng lên: “Ta đi gọi người đưa thuyền đến.”

Triệu Trinh gật đầu: “Được.”

Bạch Ngọc Đường đá mảy với Triển Chiêu một cái, ý bảo hoàn toàn không có manh mối, nhưng vẫn ra ngoài tìm Bạch Phúc gọi thuyền.

Triệu Trinh gọi Thắm công công cùng theo vào nội viện thay y phục, để Triễn Chiêu và Lạc Hâm phu nhân lại trong sân chờ. Triễn Chiêu nhìn nhìn Lạc Hâm phu nhân, Lạc Hâm phu nhân lại nhìn nhìn Triễn Chiêu, hai người đều không biết phải nói gì.

Qua một lúc, Lạc Hâm phu nhân tìm chuyện nói, hỏi Triễn Chiêu: “Triễn đại nhân năm nay bao nhiêu rồi?”

Triễn Chiêu ngẩn người, nói: “À, tại hạ hai mươi ba tuổi.”

“Tuổi trẻ như vậy đã nổi danh, thật khó tìm.” Lạc Hâm phu nhân cười cười: “So với ngài, Lạc Hâm phí hoài nhiều năm như vậy, mới nhận ra thời gian trôi nhanh.”

Triễn Chiêu nhìn nhìn Lạc Hâm phu nhân, đánh giá một chút, nàng ta cũng không còn nhỏ tuổi, ít nhất cũng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi? Hoặc là lớn hơn... Dù sao thì nữ nhân đẹp vẫn thường khó nhìn ra tuổi tác.

“Dường như Bạch thiếu hiệp nhỏ hơn ngài?” Lạc Hâm phu nhân hỏi tiếp.

“Không, như nhau.” Triễn Chiêu cười cười: “Ngày sinh cũng rất gần, hơn nữa hấn còn hơn ta vài ngày.”

“Chỉ vài ngày, gần vậy sao?” Lạc Hâm phu nhân không giấu được lòng hiếu kì về Bạch Ngọc Đường hỏi, Triễn Chiêu.

“Đúng vậy.” Triễn Chiêu gật gật.

Lạc Hâm phu nhân cười rót trà cho hấn: “Ta nghe giang hồ đồn đại, còn nghĩ là miêu thử bắt hòa.”

“Rất nhiều người nghĩ như vậy.” Triễn Chiêu cười cười: “Bọn họ hiểu lầm Bạch huynh, hấn không phải loại người nhỏ nhen như vậy.”

“Phải.” Lạc Hâm phu nhân gật đầu: “Đúng vậy.”

Triễn Chiêu hơi sững sốt, lần trước hấn bắt gặp dường như Lạc Hâm phu nhân có chuyện muốn nói với Bạch Ngọc Đường, hôm nay... Chẳng lẽ trước đây có quen biết.

Nghĩ đến đây, Triễn Chiêu liền hỏi: “A, phu nhân, mạo muội hỏi một câu, phu nhân quen biết Bạch huynh?”

Lạc Hâm phu nhân sững người, vội lắc đầu, “Không... Chỉ là trước kia vào nam ra bắc, từng nghe rất nhiều lời đồn về hấn.”

“À.” Triễn Chiêu gật gật đầu, nhưng nhìn ra được Lạc Hâm phu nhân có chuyện che giấu, mắng thầm, chuột Bạch, chuột đào hoa! Chuột chuyên treu hoa ghẹo nguyệt! Chưa từng gặp con chuột nào không biết yên phận như người!

Lúc ấy, Triệu Trinh thay một bộ thường phục đi ra... Triệu Trinh vốn trẻ tuổi, dáng vẻ nho nhã, dung mạo có ba phần giống Triệu Phổ, chỉ là không có khí phách kiêu ngạo ngông cuồng như Triệu Phổ, mà có vẻ văn nhã hơn nhiều. Đương nhiên... Còn có khí chất để vương ẩn hiện. Triễn Chiêu trước đây vẫn không chú ý, hôm nay nhận ra, người quen làm hoàng đế, đúng là không thường!

“Khi nào Bạch thiếu hiệp mới đến, xa lắm sao?” Triệu Trinh hỏi.

“À, chúng ta đến bờ đê chờ là được rồi, từ Bạch phủ ra hấn không xa.” Triễn Chiêu vừa nói vừa dẫn hai người đi đến bờ đê.

Tâm trạng Triệu Trinh cực tốt, Lạc Hâm phu nhân đội một chiếc mũ lụa trắng che mặt. Những ngày trời nắng đẹp thế này, rất nhiều đại tiểu thư trong Khai Phong đội khăn che mặt ra ngoài, cho nên không khiến người khác chú ý.

Ba người cố tránh những con đường đông người, đến bờ đê.

.

.

Vì thời tiết rất tốt, thuyền hoa qua lại như thoi, xa xa, một chiếc thuyền bạch sắc đang chạy đến bờ bên này. Một bạch y nhân đứng trên đầu thuyền, hai tay chấp sau lưng, đang nhìn ra giữa lòng hồ cách đó không xa.

Vật áo trắng nhẹ nhàng lay động trong gió, thần thái ung dung, tuấn tú tiêu sái... Cực kì xuất chúng. Người xung quanh dù ở trên bờ hay trên hồ, đi ngang qua đều phải liếc mắt nhìn.

Triệu Trinh cười lắc đầu, hỏi Triển Chiêu bên cạnh: “Triển hộ vệ, Bạch hộ vệ hành tẩu giang hồ, có biệt danh, hoặc danh xưng thú vị nào không?”

“A... Cẩm Mao Thử?” Triển Chiêu trả lời.

“Đúng rồi.” Triệu Trinh không hiểu: “Hắn tuấn mỹ như thế, sao lại lấy tên là thử?”

“À, là các ca ca của hắn đặt, có lẽ khi còn nhỏ hắn không được xinh xắn, sau đó không biết vì sao, càng lớn càng anh tuấn.” Triển Chiêu thuận miệng nói bậy, Lạc Hâm phu nhân bên cạnh nhin không được cười ra tiếng.

Triệu Trinh hỏi: “Sao lại cười?”

“A... Không.” Lạc Hâm phu nhân lắc đầu, nhìn lên thuyền.

Triển Chiêu nhìn trời, nghĩ thầm Lạc Hâm phu nhân này có cần dùng ánh mắt ẩn tình tha thiết không thể kiềm chế như thế nhìn Bạch Ngọc Đường không, lại nhìn nhìn Triệu Trinh, Triển Chiêu rất sợ hắn nhìn ra được điều gì mà ghen ghét rồi ghi hận Bạch Ngọc Đường. Vừa xoay sang, đã thấy Triệu Trinh đứng cạnh Lạc Hâm phu nhân như đang đánh giá nàng ta, như có điều suy nghĩ.

Triển Chiêu rửa thầm, chuột Bạch, người thăm rồi! Cho người phong lưu thiên hạ, lần này đến cả nữ nhân hoàng thượng để mắt cũng bị người phong lưu rồi, xem người làm thế nào.

Thuyền đến trước mặt, các gia nhân Bạch phủ cập sát mạn thuyền vào bờ. Bạch Ngọc Đường còn dẫn theo vài nha hoàn lên thuyền, đều đưa tay đến đỡ Lạc Hâm phu nhân.

Các nha hoàn này của Bạch Ngọc Đường Triển Chiêu đều nhận ra, cùng với Bạch Phúc và các gia nhân, đều là theo thuyền cùng Bạch Ngọc Đường vào nam ra bắc. Toàn bộ được Mẫn Tú Tú dạy bảo, thông minh tinh ranh võ công lại cao, thấy hai người lạ, đều hiếu kì quan sát.

Triển Chiêu cũng lên thuyền, đến đứng cạnh Bạch Ngọc Đường trên đầu thuyền, Bạch Ngọc Đường đưa gì đó cho hắn.

“Gì vậy?” Triển Chiêu cầm lấy nhìn nhìn, là một bình sứ trắng, mở ra xem, híp mắt cười với hắn, là mơ khô của Hâm Không Đảo do Lô đại tẩu làm, thứ này không chua, ngọt ngọt, rất thích hợp làm thức ăn vặt. Trước đây Triển Chiêu ăn được một lần nói thích, Bạch Ngọc Đường vừa về phủ thấy Bạch Phúc mang một vại lớn từ Hâm Không Đảo tới, liền lấy một bình cho Triển Chiêu.

Triệu Trinh đang ngồi bên bàn, thấy khung cảnh hai người như thế, sờ cằm, như có tâm sự.

“Làm sao vậy?” Lạc Hâm phu nhân vừa rót trà cho Triệu Trinh vừa hỏi: “Say sòng sao?”

“À, không phải.” Triệu Trinh lắc đầu, nói: “Trầm... Có hơi khó xử.”

Nhìn nhìn các nha hoàn bưng trà dâng điểm tâm phía sau, Triệu Trinh quyết định không để lộ thân phận, tránh để mất tự nhiên.

“Khó xử chuyện gì?” Lạc Hâm nhẹ giọng hỏi han: “Lạc Hâm có thể giúp ngài phân ưu không?”

Triệu Trinh dùng mắt ra hiệu cho Lạc Hâm nhìn Bạch Ngọc Đường: “Lần trước Bạch thiếu hiệp đến chỗ ta, có vài đường muội biểu tỹ nhìn trúng, muốn ta làm mai.”

Lạc Hâm phu nhân hơi sửng sốt, nghĩ nghĩ, nói: “Bạch thiếu hiệp có vẻ đã quen tự do tự tại, e là không thích bị gò bó ép buộc như thế.”

“Ta cũng phiền lòng vì việc này.” Triệu Trinh lắc đầu: “Nhưng thái... Mẫu thân cứ thúc giục.” Nói xong thì hạ giọng nói nhỏ: “Lần này, thật ra là có ý muốn gọi hắn đi du hồ, để hắn gặp các cô nương kia, tốt nhất là hắn nhìn trúng ai đó. Nếu không thấy ai vừa ý, vậy cũng tốt, không phải phiền lòng nữa, cũng để cho các nha đầu ấy bỏ cuộc.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường tuy đang nói chuyện trên đầu thuyền, nhưng nhĩ lực hai người cực tốt, hơn nữa vì nghi ngờ, cho nên rất chú ý chuyện bên này, vừa nghe thấy Triệu Trinh nói vậy, Bạch Ngọc Đường nhìn trời, rất xúc động, muốn nhảy thuyền.

Triển Chiêu thì lại nghe ra điểm không đúng, không thể nào, ông mai Tiểu Tứ Tử lúc nào cũng nói Miêu Miêu Bạch Bạch là một đôi, cả thái hậu mấy hôm trước cũng đem bọn họ ra chọc ghẹo, Triệu Trinh là người rất khôn khéo, không lý nào lại mai mối lung tung như thế. Triển Chiêu nghĩ đến đây, không hiểu sao lại có cảm giác Triệu Trinh chia duyên rẽ thụy, lại nghĩ đến chuyện duyên ương là ai, Triển hộ vệ bỗng dưng thấy say sóng, úp lên thành thuyền lắc đầu liên tục.

Bạch Ngọc Đường buồn bực, không phải con mèo này đã hết say sóng rồi sao?

Triệu Trinh vừa nói, vừa quan sát sắc mặt của Lạc Hâm phu nhân, tuy miệng cười, nhưng ánh mắt nàng ta lại lạnh đi vài phần, liền đoán được tám chín phần, quả nhiên, không biết Bạch Ngọc Đường đã trêu chọc trúng Lạc Hâm từ khi nào rồi, nhưng xem ra lạc hoa hữu ý lưu thủy vô tình.

Lúc ấy, nha hoàn bên cạnh cũng nghe thấy nội dung hai người nói chuyện.

Nha đầu này tên Hỉ Nhi, không biết Triệu Trinh là hoàng đế, Bạch Ngọc Đường chỉ nói, là khách có qua lại với Bao đại nhân, đối đãi cung kính, cho nên các hạ nhân đều rất cẩn thận. Hôm nay nghe nói, Hỉ Nhi không vui, liền đi đến nói: “A, vị công tử này, hẳn không thân thiết với thiếu gia nhà chúng ta?”

Triệu Trinh ngẩn người, nhìn Hỉ Nhi, gật đầu: “Đúng vậy, không tính là thân thiết.”

“Ai nha, ngài đừng giới thiệu người nào cho thiếu gia nhà ta, thiếu gia sẽ nổi giận!” Hỉ Nhi nói nhỏ: “Thiếu gia nhà ta đã có người trong lòng rồi, hai người rất thân mật! Trong lòng không còn chỗ cho ai nữa đâu!”

Triệu Trinh há hốc, Lạc Hâm phu nhân cũng kinh ngạc: “Bạch thiếu hiệp đã có người trong lòng rồi? Là ai?”

Hỉ Nhi cười miệng cười hì hì lắc đầu, ý là: Không nói được, nha hoàn béo tên Châu Nhi bên cạnh cũng đi tới gật đầu: “Nói chung, thiếu gia thích vô cùng là được rồi!”

Triệu Trinh ho một cái, nhìn ra đầu thuyền, liền thấy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đang điềm nhiên như không dựa trên đầu thuyền nói chuyện, chỉ có điều bốn cái lỗ tai đỏ ửng.

Triệu Trinh lắc đầu, quả thiên cả thiên hạ đều biết, chỉ hai bọn họ còn ngỡ ngàng.

Nhưng, Lạc Hâm phu nhân thì không biết, nhìn chằm chằm bóng lưng Bạch Ngọc Đường nhíu mày: Có người trong lòng rồi?

111. Q.4 - Chương 21: Thí Tham (thăm Dò)

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu cũng đâu thể cứ dựa vào đầu thuyền nói chuyện phiếm bỏ mặc Triệu Trinh và Lạc Hâm không quan tâm, cuối cùng vẫn quay lại ngồi cùng.

Bạch Phúc rất có năng lực, đi đến hỏi mọi người: “Có rất nhiều hải sản tươi mang từ Hãm Không Đảo đến, đầu bếp cũng đi theo, có muốn làm chút thức ăn không?”

Triển Chiêu đương nhiên là hớn hờ, Triệu Trinh cũng muốn thử, Bạch Phúc liền bảo người đi làm thức ăn.

“Đúng rồi.” Triệu Trinh hỏi Triển Chiêu: “Vụ án của thái hậu thế nào rồi? Có tìm được manh mối về hắc y nhân không?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, đều lắc đầu: “Phải chờ Huyền Bi phương trượng tỉnh lại mới hỏi cặn kẽ được.”

“Được.” Triệu Trinh gật đầu: “Ai, vài ngày sau còn có Thức Ngọc đại hội, hy vọng không có ai gây trở ngại.”

Không lâu sau, Bạch Phúc đã lần lượt mang các món hải sản lên, đây là những thứ Hãm Không Đảo đưa gắp đến, cực kì tươi ngon, là loại đặc sản mà cả Triệu Trinh cũng khó ăn được.

Sau khi thử tay nghề của đầu bếp Bạch phủ, Triệu Trinh khen không ngớt miệng.

Lạc Hâm phu nhân dường như không biết cách ăn hải sản, tay chân vụng về, thấy rõ là không thường ăn.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn thấy, lòng thầm nghi ngờ: Không phải Lạc Hâm phu nhân thường đi khắp nơi cùng thuyền hoa sao? Sao lại có vẻ không quen ăn hải sản?

Triệu Trinh vừa ăn vừa nói chuyện với Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường cũng tính như một nhĩ khách, cầm kì thi họa tuy không thông thạo như Công Tôn, nhưng dạng nào cũng biết, trời nam biển bắc cũng có thể tiếp chuyện được với Triệu Trinh. Triển Chiêu ngồi bên cạnh nghe, vẫn cứ cảm thấy như Triệu Trinh đang điều tra gia phả nhà Bạch Ngọc Đường, câu nào cũng có ý ngầm thăm dò.

Triển Chiêu lại bắt đầu buồn bực, rốt cuộc vì sao Triệu Trinh lại hứng thú với Bạch Ngọc Đường như vậy? Lại nhìn sang Lạc Hâm phu nhân, nghe còn chăm chú hơn cả Triệu Trinh.

Qua một lúc, Bạch Ngọc Đường bắt đầu có vẻ không được tự nhiên, hẳn vốn không thích nói chuyện, nhưng cảm thấy Triệu Trinh có âm mưu, nhân tiện phối hợp một chút, không bao lâu đã thấy phiền phức.

Triển Chiêu lo Bạch Ngọc Đường sẽ phát cáu, không muốn nói với Triệu Trinh nữa. Nghĩ đến đây, đột nhiên nhớ đến trước đây Bao đại nhân từng nói với mình, tính tình của Bạch Ngọc Đường, theo lý mà nói hẳn phải khinh thường không muốn nói chuyện với người làm quan, hoàn toàn chỉ là vì không muốn Triển Chiêu khó xử. Nói trắng ra, mặt mũi của Triển Chiêu còn to hơn cả phủ Khai Phong, thậm chí là đương kim thánh thượng!

Nghĩ đến đây, Triển Chiêu đột nhiên muốn thử. Thấy Bạch Ngọc Đường bắt đầu thể hiện rõ là đang không vui, Triển Chiêu cầm bình rượu lên rót cho hắn một chén.

Bạch Ngọc Đường vô thức nhìn hắn một cái, Triển Chiêu cũng nhìn lại, trong mắt có ý áy náy. Đột nhiên Bạch Ngọc Đường hơi ngẩn người, sau đó sắc mặt tốt lên thấy rõ, lại kiên nhẫn ứng phó với Triệu Trinh.

Triển Chiêu vui đầu ăn cua, vành tai còn đỏ hơn mai cua, là thật đó! Con chuột đó vì mình mà nuốt giận rồi, con Cẩm Mao Thử coi trời bằng vung đó!

Chỉ thoáng qua như vậy, nhưng Triệu Trinh đã nhìn thấy rồi, âm thầm nhếch miệng, Lạc Hâm phu nhân cạnh hắn, đương nhiên cũng thấy. Ánh mắt nàng ta hiện tại hơi khó nắm bắt, nói nàng ta kinh hãi cũng được, không vui cũng được, nói chung, cực kì phức tạp. Chỉ nhìn ra được, nàng ta cực kì để tâm, để tâm đến mức những thứ kiên trì che giấu một thời gian cũng bị lộ ra.

Triệu Trinh nâng chén rượu thầm thở dài, quả nhiên trên thế gian này, ai cũng có nhược điểm! Chẳng hạn như nhược điểm của Triệu Phổ là Công Tôn, nhược điểm của Bạch Ngọc Đường là Triển Chiêu, mà nhược điểm của Lạc Hâm phu nhân, trước mắt xem ra, chính là Bạch Ngọc Đường!

Triển Chiêu nâng chén rượu, thấy dường như trong mắt Triệu Trinh có âm mưu, nhưng rất nhanh đã hiện ra vẻ thê lương, có vẻ rất cô đơn.

Đột nhiên, Triển Chiêu mở miệng hỏi Triệu Trinh: “Mấy ngày nay dường như Hương Hương lại béo thêm một chút, mỗi ngày một đáng yêu hơn.”

Triệu Trinh ngẩn người, ngay lập tức cười hài lòng: “Đúng vậy, có phải nó giống trĩ lắm không?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều gật đầu, quả thật rất giống, hy vọng tính cách không giống... Nữ hài nhi suy tính quá nhiều, thật ra không phải chuyện tốt. Triệu Trinh thấy sắc mặt hai người, có lẽ bọn họ đã đoán ra ý đồ của mình, cười lắc đầu.

Lạc Hâm phu nhân hiển nhiên cũng đã lấy lại bình tĩnh và dịu dàng, sự sắc sảo vừa bất cẩn để lộ lại được giấu đi.

Mọi người ngồi trên thuyền một lúc, chợt thấy trên bờ có người vẫy tay, Triệu Trinh hơi nhú mày, thị vệ thân cận!

.

.

Đưa thuyền vào bờ, một thị vệ nói vào tai Triệu Trinh vài câu, Triệu Trinh gật đầu ý bảo đã biết, sau đó quay đầu lại nói với Triển Chiêu: “Triển hộ vệ, theo trẫm đến phủ Khai Phong một chuyến, Huyền Bi phương trưởng tỉnh rồi, trẫm muốn đích thân hỏi hần!”

“A...” Triển Chiêu đứng lên, nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường bên cạnh, chợt Triệu Trinh nói: “Bạch thiếu hiệp, làm phiền thay trẫm đưa Lạc Hâm về cầm các.”

Bạch Ngọc Đường ngẩn người, chợt thấy sắc mặt Triển Chiêu đen đi mấy phần.

Lạc Hâm cũng vội đứng lên nói: “Không cần đâu, thiếp tự về được.”

“Thế làm sao được!” Triệu Trinh lắc đầu: “Trẫm không yên tâm, xin nhờ Bạch thiếu hiệp!”

Bạch Ngọc Đường đành phải gật đầu đồng ý. Nhìn lại Triển Chiêu, hần ta đang híp mắt liếc mình, như đang cảnh cáo: Giấu cái phong lưu của ngươi đi, cẩn thận gây họa hại người!

Bạch Ngọc Đường rất bất đắc dĩ, nhưng hần biết ý đồ của Triệu Trinh, hơn nữa, hần cũng cảm thấy... Có phải mình đã từng gặp Lạc Hâm phu nhân này, sau đó quên mất? Phải làm thế nào mới thăm dò được nàng ta đây?

Triển Chiêu buồn bực theo Triệu Trinh về phủ Khai Phong, thỉnh thoảng lại quay đầu, mắt nhìn theo Bạch Ngọc Đường và Lạc Hâm phu nhân lên bờ, đi về hướng cầm các.

Đi đến lúc hai bên không còn thấy được nhau nữa, Triệu Trinh cười cười, nói: “Triển hộ vệ, đi đi.”

Triển Chiêu ngớ người, nhìn Triệu Trinh: “Ồ?”

Triệu Trinh cười nói: “Trẫm chỉ là cho hai bọn họ một cơ hội đi cùng, Bạch thiếu hiệp hần có thể hỏi ra được gì đó, nếu Triển hộ vệ không yên tâm, có thể theo nghe.”

“Nhưng mà...” Triển Chiêu nhìn quanh: “Hoàng thượng về phủ Khai Phong một mình sao?”

Triệu Trinh bật cười: “Làm sao có thể.”

“Ừm...” Triển Chiêu do dự một lúc, đuổi theo Triệu Trinh đang bước đi một mình: “Hoàng thượng đã sớm nghi ngờ thân phận của Lạc Hâm phu nhân?”

Triệu Trinh nói: “Nàng ta là do Vệ công công giới thiệu cho trẫm.”

Triển Chiêu nhíu mày, chính là Vệ công công lén lút giấu châu báu, còn ám hại Bằng Dục, biết bí mật giếng khô! Nghĩ đến đây, Triển Chiêu sững sốt: Vệ công công đó lén giấu rất nhiều bảo bối, hôm nay nghĩ đến, số châu báu đó giống hệt số châu báu tìm được trong giếng khô nổi liền Sơn Âm Thôn với hậu viện Pháp Quang Tự! Đều là báu vật từ thời Đường.

Thấy Triển Chiêu xoa cằm xuất thần, Triệu Trinh bật cười: “Nghĩ ra rồi sao?”

“Bọn họ có liên quan đến nhau?” Triển Chiêu nhíu mày.

“Mọi chuyện thật ra là thế này, ban đầu chỉ là tình cờ.” Triệu Trinh cười cười, thông thả kể cho Triển Chiêu nghe quá trình hần phát hiện ra manh mối, “Hương Hương có khi đêm không ngủ được sẽ quấy, vừa khéo trẫm cũng thường không ngủ được, liền bế nó đi dạo. Hôm đó bế Hương Hương đi, đi đến một nơi vắng người trong Tây Viện. Vốn Hương Hương đang khóc, đột nhiên lại ngừng, chăm chú nhìn ánh sáng phía trước.”

Triệu Trinh lắc đầu: “Trong hoàng cung rất khó thấy có người cầm đèn lồng đi đến nơi đó, hơn nữa canh ba nửa đêm, đến Tây Viện làm gì?”

Triển Chiêu gật đầu.

“Trẫm bảo Nam Cung đến xem thử, Nam Cung đi một lúc lâu, quay lại nói với trẫm một chuyện không ai nghĩ ra được!”

Triển Chiêu cười: “Là Vệ công công cầm đèn lồng đến giếng khô trong Tây Viện, nhảy xuống giếng, đi qua địa đạo ra khỏi hoàng cung, liên hệ với người trong cửa hàng cổ vật?”

“Ha ha ha...” Triệu Trinh cười lớn, đưa tay vỗ vai Triển Chiêu: “Người thông minh đúng là người thông minh! Triển hộ vệ, với tư chất của ngươi có thể phong vương bá tước, mai một trong Khai Phong rất đáng tiếc.”

Triển Chiêu vừa định mở miệng, Triệu Trinh hiểu ý lắc đầu: “Được rồi, trăm biết, người như ngươi và Bạch Ngọc Đường, làm người làm việc đều không vì một câu danh lợi sau cùng, các ngươi chỉ xem trọng tình nghĩa và đạo nghĩa, sống phải tự tại tiêu sái.”

Triển Chiêu cười nhẹ, quả thật Triệu Trinh thích hợp làm hoàng đế hơn Triệu Phổ, vì thiên hạ, hắn có thể từ bỏ tiêu sái. Triệu Phổ thì không, cực kì tự do phóng khoáng. Nhưng như thế lại rất thích hợp làm quân thần, khó trách khi đó tuổi trẻ lại nhận mệnh trong gian nguy mà vẫn có thể xoay chuyển càn khôn.

“Đúng rồi.” Triệu Trinh nhìn Triển Chiêu: “Không đi sao? Không cần lo cho trăm, có người bảo vệ.”

“Không cần, nếu chẳng may thần bất cẩn dẫm thảo kinh xà, chẳng phải là làm hư việc lớn sao!” Triển Chiêu cười: “Chờ Bạch Ngọc Đường trở về rồi kể lại mọi chuyện với thần là được rồi.”

“Ngươi chắc chắn hắn sẽ không giấu diếm?” Triệu Trinh hỏi dò.

“Đương nhiên.” Triển Chiêu gật đầu cực kì chắc chắn, lại hỏi: “Hoàng thượng, có phải ngài cố ý lạnh nhạt với Bàng phi, giả vờ say mê Lạc Hâm phu nhân?”

Triệu Trinh hơi ngạc nhiên, gật đầu: “Xem như vậy.”

“Ừm...” Triển Chiêu sờ sờ cằm: “Không sợ Bàng phi đau lòng?”

Triệu Trinh nhìn Triển Chiêu một lúc, đưa tay vỗ vai hắn: “Triển hộ vệ rất thành thật, trăm thì không thể, cho dù có cũng phải vờ như không.”

Triển Chiêu nhún mày.

“Nếu có một ngày, người ngươi yêu muốn ngươi rời khỏi phủ Khai Phong, ngươi có đồng ý không?” Đột nhiên Triệu Trinh hỏi.

Triển Chiêu ngửa mặt nghĩ nghĩ, cảm thấy sẽ không có người muốn hắn làm như vậy... Đương nhiên, hắn lại bất giác tự nghĩ thay Bạch Ngọc Đường. Người đó trước nay vốn dung túng mình, thà rằng rời khỏi giang hồ, ở lại trong phủ Khai Phong cùng mình. Nghĩ đến đây, Triển Chiêu lại áy náy, mình có thể vì hắn mà rời khỏi phủ Khai Phong, quay lại giang hồ không? Nghĩ thật kĩ, Triển Chiêu đột nhiên nhận ra kì thật không lý do gì mình không thể, được ở bên nhau dường như quan trọng hơn tất cả! Thế là, cười gật đầu: “Được! Nếu quả thật là người quan trọng nhất, thần nghĩ thần sẽ đi.”

“Ha ha.” Triệu Trinh cười bất đắc dĩ, “Chỉ yêu một người bỏ qua tất cả, đối với người thường là phẩm chất tốt, đối với đế vương, lại là tai họa! Nếu như trăm thật sự một lòng chỉ yêu Bàng phi, người đầu tiên muốn Bàng phi chết, là thái hậu, người tin không?”

Triển Chiêu thầm run sợ, tình huống đó thật sự có thể xảy ra. Tự cổ cho dù là hoàng đế nào, chuyên sủng một hậu phi cuối cùng đều không có kết quả tốt. Vẫn thường nói đế vương đa tình đế vương vô tình... Muốn làm một hoàng đế tốt, xem ra nhất định phải đa tình vô tình.

Triệu Trinh thấy trong mắt Triển Chiêu lóe lên vẻ bi thiên mẫn nhân, đột nhiên bật cười, người này tung hoành giang hồ đã lâu, một mặt nào đó vẫn rất đơn thuần, nói từ bản chất, tuy tính cách của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đối lập nhau, nhưng cũng rất bổ khuyết cho nhau, mà nói từ bản tính, thì cực kì giống nhau! Có thể nói là tuyệt phối. [bi trong từ bi, bi thiên mẫn nhân mang nghĩa cảm thần thời thế bấp bênh, thương xót người đời khốn khổ]

Triển Chiêu nghĩ thầm sao hôm nay Triệu Trinh cười nhiều, xem ra tâm trạng không tệ.

Triệu Trinh thì hạ giọng dặn dò hắn: “Vở kịch này chúng ta phải tiếp tục diễn, nhưng không được để quá nhiều người biết! Bất hoàng thúc và Bao khanh hẳn đã sớm đoán được. Thái sư quan tâm nên loạn, nhưng có lẽ nhờ Bao khanh nhắc nhở cũng hoàn hồn rồi. Cửu thúc có lẽ cũng cảm nhận được, nhưng hắn lại lười quan tâm những chuyện này. Kế tiếp, chỉ có người biết ta biết... Tối đa cho người nói với Bạch Ngọc Đường, những người khác, tuyệt đối không được nói!”

Triển Chiêu gật đầu, đương nhiên hẳn biết nặng nhẹ, nhưng qua lần thăm dò hôm nay, có lẽ Bạch Ngọc Đường cũng đã biết rồi! Không biết con chuột Bạch lúc cần tinh ranh thì thành thật khi cần thành thật thì tinh ranh đó... sẽ làm thế nào để thăm dò Lạc Hâm phu nhân suy tính đầy bụng, âm mưu đã lâu đó?

Sau đó, Triển Chiêu nói cho Triệu Trinh biết kết quả bọn họ điều tra được ở Sơn Âm Thôn, cả chuyện Lưu Hạc Linh và năm tấm bài vị trong khuê phòng của Lạc Hâm phu nhân.

“Người nói là... Trên bài vị có cả tên Bát thúc và Cửu thúc?” Đường như Triệu Trinh bắt được điểm quan trọng nào đó.

“Đúng!” Triển Chiêu gật đầu.

Triệu Trinh hiểu ý gật đầu: “Xem ra... Trẫm nghĩ sai rồi.”

“Sao?” Triển Chiêu hiểu kì.

“Ai.” Triệu Trinh thở dài: “Trước đây trẫm vẫn cho là bí mật hoàng thất, hôm nay xem ra, lại là vì hoàng vị.”

Triển Chiêu nhú mày, vậy thì là chuyện lớn rồi!

.

...

.

Gác lại chuyện Triển Chiêu và Triệu Trinh về phủ Khai Phong tra hỏi Huyền Bi phương trượng, nói về Bạch Ngọc Đường đang đưa Lạc Hâm phu nhân về cầm các.

Bạch Ngọc Đường vốn muốn gọi kiệu cho Lạc Hâm phu nhân, nhưng nàng ta nói ngồi lâu tê chân, muốn hoạt động một chút, Bạch Ngọc Đường đành phải kiên nhẫn đi cùng.

Lạc Hâm phu nhân đi rất chậm, Bạch Ngọc Đường nhìn trời bất đắc dĩ, nghĩ thầm con mèo đó vừa đi vừa đập kiến còn nhanh hơn người.

Lạc Hâm phu nhân đi một lúc, cười hỏi: “Bạch thiếu hiệp vẫn thường tra án cùng Triển đại nhân sao?”

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ: “Phải, gần như thế.”

“Lại nói, hai người thật hiếm có, mới hai mươi ba tuổi, đã danh chấn thiên hạ rồi.”

Bạch Ngọc Đường ngăn người, nói: “Là hai mươi hai mới đúng.”

Lạc Hâm phu nhân sững sốt, mấp máy môi: “Hai mươi hai? Vậy có thể là Triển đại nhân nhớ nhầm rồi, ngày sinh của hai người cũng rất gần đúng không?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Phải, không xa lắm, con mèo đó lớn hơn vài tháng.”

Lạc Hâm sững sốt: “Nhưng... Triển đại nhân vừa nói, ngài lớn hơn mấy ngày?”

Bạch Ngọc Đường nghe xong cười nhẹ, lắc đầu.

“Vậy... Triển đại nhân còn nói cả hai đều là người Thường Châu?” Lạc Hâm phu nhân bắt đầu nghi ngờ lời Triển Chiêu nói.

“Hắn là người Thường Châu, ta là người ở phủ Kim Hoa.” Bạch Ngọc Đường trả lời.

“Có phải Triển đại nhân không tin Lạc Hâm không?” Lạc Hâm phu nhân xấu hổ hỏi: “Sao lại nói dối.”

Bạch Ngọc Đường cười thầm, cho nên mới nói mèo con ranh mãnh, con mèo đó lại càng ranh, ở đâu cũng để lại đường lui. Nghĩ xong, sắc mặt Bạch Ngọc Đường hơi trầm xuống: “Rất bình thường, phu nhân vốn không nói thật, Triển Chiêu thông minh như thế, đương nhiên không nói thật với người.”

Lạc Hâm phu nhân sững sốt, hơi biến sắc: “Bạch thiếu hiệp, ta...”

Bạch Ngọc Đường đứng lại nhìn nàng ta, hỏi: “Người chắc chắn trước đây chưa từng gặp ta?”

Lạc Hâm phu nhân há hốc,

“Ta vẫn cảm thấy ngươi có giấu diếm điều gì, không tiện nói sao?” Bạch Ngọc Đường nhân nhạ nói: “Ngươi và hoàng thượng quá thân mật, với chức trách của Triền Chiêu nhất định phải đề phòng ngươi, ta thì không quan tâm, nói hay không tùy ngươi.” Nói xong, thấy cầm các đã không xa trước mắt, Bạch Ngọc Đường nghĩ cuối cùng cũng giải thoát rồi, liền bước nhanh chân, muốn nhanh đưa nàng ta qua cửa để về phủ Khai Phong.

Nhưng ngay khi đó, Lạc Hâm đuổi theo vài bước, kéo Bạch Ngọc Đường: “Ngươi không nhớ ta sao?”

Bạch Ngọc Đường sững sốt, nhìn Lạc Hâm đang ngẩng mặt ngây ngốc nhìn mình, nghĩ thầm, không phải chứ! Có quen thật sao? Không thể nào, không có chút ấn tượng nào!

“Bảy năm trước ngươi cứu ta ra khỏi tay Hạc Cửu Thiên, ngươi quên rồi sao?” Giọng nói của Lạc Hâm cao hơn mấy phần: “Cho dù ngươi có quên, cả đời này ta cũng không quên ân của ngươi.”

Bạch Ngọc Đường đứng sững tại chỗ, bắt đầu cấp tốc hồi tưởng, bảy năm trước, Hạc Cửu Thiên?!

Cổ sức nhớ lại chuyện bảy năm trước... Khi đó Bạch Ngọc Đường vừa vào giang hồ không bao lâu, gặp Hạc Cửu Thiên bị truy sát thì giúp hắn giải vây. Sau đó tên lỗ mãng đó đuổi theo hắn khắp nơi muốn bái sư học đạo pháp, đương nhiên hắn không đồng ý.

Ngày hôm đó đi qua một thị trấn, nhìn thấy một cầu quan ức hiếp dân lành, vốn định ra tay, nhưng Hạc Cửu Thiên đã giành trước. Thế là hắn cảm thấy nhân cách của Hạc Cửu Thiên cũng không tệ, khi Hạc Cửu Thiên mời hắn đến sơn trại uống chén rượu, hắn liền đi.

Sau khi đến sơn trại, trong trại mở tiệc lớn, còn dựng một lồi đài, các huynh đệ của Hạc Cửu Thiên cướp tiểu thiếp xinh đẹp nhất trong nhà tên cầu quan kia về. Các sơn phỉ đấu võ tranh giành tiểu thiếp kia. Khi đó mình đã hỏi tại sao Hạc Cửu Thiên lại ức hiếp nữ tử vô tội như thế, không bằng thả đi. Nhưng Hạc Cửu Thiên nói với hắn, tiểu thiếp ấy theo tên cầu quan nhất định cũng đã làm ức hiếp không ít người, gieo gió gặt bão.

Nhưng khi đó tiểu thiếp ấy khóc thật sự thảm thương, Bạch Ngọc Đường không đành lòng nhưng cũng không muốn trở mặt, nếu ra tay khó tránh làm liên lụy người trong sơn trại, dù sao người ta cũng nhiệt tình tiếp đón mình, đâu thể nói trở mặt là trở mặt. Thế là, Bạch Ngọc Đường lên tiếng nói muốn tiểu thiếp kia, tiểu thiếp lập tức ngừng khóc. Khi đó Hạc Cửu Thiên còn đùa, nói quả nhiên là thứ hạ tiện, vừa thấy nam nhân đẹp thì lập tức ngừng khóc.

Đêm đó, Bạch Ngọc Đường cho nàng ta một ít ngân lượng và một con ngựa, bảo nàng ta chạy trốn suốt đêm.

Nói thật ra, dung mạo nàng ta thế nào Bạch Ngọc Đường hoàn toàn không nhìn thấy, chỉ nhớ nàng ta khóc rất thảm thiết cho nên xen vào chuyện thiên hạ.

Nghĩ xong, Bạch Ngọc Đường nhú mày, chẳng lẽ Lạc Hâm phu nhân chính là tiểu thiếp đó?

“Khi còn nhỏ ta sống rất long đong, lớn một chút thì bị bán đi làm cầm cơ. Khi đó bị một tên quan xấu xí nhìn thấy, nhất định đòi bắt ta về làm tiểu thiếp. Ta không chịu theo thì bị đánh nát. Đêm thành thân, Hạc Cửu Thiên đã đến giết tên quan đó. Nhưng ta lại bị các huynh đệ của hắn bắt cóc lên núi. Khi ấy ta rất tuyệt vọng, cảm thấy mình chẳng khác gì một cọng cỏ, không có chút giá trị, không có ai quan tâm. Khi người nói với Hạc Cửu Thiên là muốn ta, ta đã biết người muốn cứu ta!” Lạc Hâm nói, cười cười: “Ta không biết tên người, Hạc Cửu Thiên vẫn gọi người là Ngũ gia. Ta cho là người họ Ngũ... Không ngờ hôm đó lại gặp được người trong cầm các, khi đó mới biết người là Cẩm Mao Thử Bạch Ngọc Đường.”

“À...” Bạch Ngọc Đường cuối cùng cũng nghĩ ra, gật gật, thì ra là thế. Có lẽ nàng ta e ngại Triệu Trinh, không dám nhắc đến chuyện trước đây, cũng là có nguyên nhân. Hơn nữa, Bạch Ngọc Đường cũng bắt được điểm quan trọng, lại là Hạc Cửu Thiên? Hắn muốn giết người có Lưu Hạc Linh, lẽ nào có liên quan đến Lạc Hâm phu nhân này?

Lúc này, đã đến trước cửa cầm các.

Lạc Hâm phu nhân mở cửa, hỏi Bạch Ngọc Đường: “Ngũ gia có muốn vào ngồi một lát?”

“Không cần.” Bạch Ngọc Đường lắc đầu, ý bảo mình còn việc phải làm, liền từ biệt Lạc Hâm phu nhân quay đi.

.

.

Dôi mắt nhìn theo bóng trắng đi xa, biến mất sau khúc quanh, Lạc Hâm sầm mặt đóng cửa lại, tung chưởng đánh nát một chiếc ghế đá, “Triệu Trinh! Người được lắm!”

“Ai nha.”

Ngay khi ấy, một cô nương mặc bạch y chạy ra: “Tỷ, sao lại giận dữ như thế, để người khác nhìn thấy thì bao nhiêu công sức đổ sông đổ biển cả mất!”

Lạc Hâm lạnh mặt: “Triệu Trinh thông minh hơn chúng ta nghĩ.”

“Tỷ tỷ, có khi nào tên thái giám đó không chịu nổi cực hình, nói chuyện năm ấy ra rồi không?” Nữ tử lo lắng hỏi.

“Cho hấn thêm một lá gan hấn cũng không dám!” Lạc Hâm cười lạnh: “Nếu chết rồi thì không còn nhân chứng, cố chịu chút đau đớn nhục hình nhưng ít nhất không phải chết. Nói ra mọi chuyện mới là nhất định phải chết!”

“Vậy tỷ nói chuyện trước đây với Bạch Ngọc Đường, không sao chứ?” Nữ tử có vẻ lo lắng: “Nếu hấn nói với hoàng đế thì sao?”

Lạc Hâm trầm ngâm một lúc: “Đành chịu, cho dù chuyện này bị vạch trần cũng không sao, chúng ta cứ làm theo kế hoạch, tối nay hành động!”

“Được!”

112. Q.4 - Chương 22: Sấn Loạn Hạ Thủ (ra Tay Nhân Lúc Hỗn Loạn)

Bạch Ngọc Đường vội vàng chạy về phủ Khai Phong, khi ấy, mọi người đều đang ở trong phòng của Huyền Bi phương trượng. Triệu Trinh ngồi đối diện Huyền Bi phương trượng, bọn Bao Chứng đầy đủ bên cạnh.

Khi Bạch Ngọc Đường đi vào, đại hòa thượng cúi đầu, nhắm chặt mắt cắn chặt răng.

Triệu Trinh bình thản hỏi: “Người vẫn không nói?”

Hòa thượng lắc mạnh đầu: “Xin hoàng thượng ban cho bản tăng cái chết.”

Triệu Trinh cười gượng: “Người đã không sợ chết, trẫm giết người làm gì?” Nói xong, đứng lên, nhìn Bao Chứng: “Bao khanh, giao người cho khanh, hỏi được chuyện gì thì bẩm báo với trẫm.”

Bao Chứng gật đầu.

Sau đó, Triệu Trinh đi ra, thấy Bạch Ngọc Đường đã về, nghĩ nghĩ, nhưng cũng không hỏi hấn điều gì, chỉ dẫn người vội đi.

.

.

Triển Chiêu túm lấy Bạch Ngọc Đường, hỏi nhỏ: “Nợ phong lưu khi nào? Thành thật khai báo!”

Bạch Ngọc Đường có phần bất đắc dĩ, liền kể lại chuyện ngày trước của Hạt Cừu Thiên. Triển Chiêu nghe xong, dùng vẻ mặt “đó là hiển nhiên” nhìn hấn: “Không khác ta nghĩ bao nhiêu, ta nói cho người biết, La Diên cũng vì còn quá nhỏ, nếu lớn hơn ba bốn tuổi, cũng chắc chắn sẽ như Lạc Hâm phu nhân! Người không thể bất phóng túng một chút được sao?”

Bạch Ngọc Đường bật cười, “Vậy người thì sao, khi đó nếu là người, người làm thế nào? Thấy chết không cứu?”

“A, cái này...” Triển Chiêu suy nghĩ một lúc lâu: “Dù sao cũng sẽ có biện pháp tốt hơn.”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu.

Khi đó, người trong phòng đều đi ra, Bàng Cát kéo tay áo Bao Chứng: “Này, Lão Bao sao ngươi không hỏi? Hòa thượng này là một nhân vật quan trọng!”

Bao Chứng gật đầu: “Đúng thật là nhân vật quan trọng, nhưng chúng ta hỏi hắn không nói, có thể làm được gì?”

“Ngươi là phủ doãn Khai Phong, ngươi hỏi ta?” Bàng Cát thổi râu tròng mắt: “Con đúng là sâu khổ không đánh không được, ngươi không biết dùng nghiêm hình tra khảo sao?”

Bao Chứng nhú mày: “Cả chết hắn cũng không sợ ngươi đánh có tác dụng gì? Ngươi không thấy hắn bị thương nặng sao? Đánh chết ngươi có đi giải thích với hoàng thượng không?”

“Ta...” Bàng Cát nghẹn giọng, nghiêng răng.

Bao Chứng trề môi, đưa tay chỉ lên đầu: “Phải dùng trí có biết không?!”

Bàng Cát thở dài, phụng phịu lắc lư bỏ đi.

Bao Chứng còn có việc chưa xong phải xử lý, bảo mọi người nghỉ cách, làm thế nào để hòa thượng này mở miệng, ngoài ra, phía Lạc Hâm phu nhân cũng không được lơ lửng cảnh giác, vẫn cứ có cảm giác Thức Ngọc đại hội càng đến gần lại càng nguy hiểm. Thế là, một đám người trong sân lại bắt đầu nghĩ cách.

Mà Công Tôn thì từ sau khi ra khỏi phòng ngõ tác, vẫn ngơ ngẩn ngẩn ngẩn, Triệu Phổ đã sớm phát hiện thấy hắn bất thường, nghĩ là do thân thể khó chịu, liền hỏi: “Có muốn đi ngủ một lát không?”

Công Tôn lắc đầu, nói: “Không phải... Ta nghi ngờ, Huyền Bi phương tượng không phải Huyền Bi phương tượng thật sự!”

“Sao?”

Mọi người đều nhìn Công Tôn.

Công Tôn giải thích: “Tuổi của Huyền Bi phương tượng thật sự hắn là trên dưới sáu mươi, còn chấm hương trên đầu Huyền Bi phương tượng này xem ra chỉ có hơn hai mươi năm!”

“Cái đó cũng nhìn ra được sao?” Mọi người đều hiếu kì.

Công Tôn cười cười: “Ta thường nghiên cứu pháp pháp cùng thái phi, cao tăng trong nhà cũng không dưới mấy mươi vị, lão hòa thượng tu hành năm sáu mươi năm, chấm hương sẽ có màu nâu nhạt, màu càng lúc càng nhạt! Hòa thượng mới thì là màu đỏ tươi đến nâu đỏ... Chấm hương của Huyền Bi phương tượng này tối đa chỉ hơn hai mươi năm!”

Mọi người xoay mặt nhìn nhau.

“Vậy... Người trong giếng thì sao?” Triển Chiêu hỏi.

Công Tôn cười nhẹ: “Khi người đó chết chỉ khoảng hai ba mươi tuổi, tính theo tuổi, hắn cũng không phải Huyền Bi phương tượng!”

Mọi người đều cau mày, vậy Huyền Bi phương tượng thật sự đâu rồi? Không lý nào đổi một phương tượng khác mà không hòa thượng nào phát hiện!

“Ai...” Bàng Dục thở dài: “Chuyện này bế tắc rồi, ngươi nghỉ xem, hình xăm trên tay hòa thượng đó là nữ nhân của tiên đế! Tám phần là có gian tình gì đó, để bảo vệ danh dự của hoàng thất, hắn nhất định phải chết. Chúng ta biết ít một chút vẫn tốt hơn!”

Bao Duyên nhìn hắn: “Ngươi thật sự kế thừa rất tốt bản lĩnh người khôn giữ mình của cha ngươi.”

“Chắc.” Bàng Dục lắc đầu: “Các ngươi thật sự không hiểu tỷ phu của ta.”

Mọi người đều sững sốt, Bàng Dục đang nói Triệu Trinh sao?

Bàng Dục lắc lắc đầu, đi đến ngồi xuống bàn, tiếp tục bận chuyện của hắn.

“Này.” Bao Duyên đẩy đẩy hắn, hỏi: “Mấy hôm nay người làm gì vậy?”

Bàng Dục cười hì hì: “Làm một cái chuông bát quái biết xoay cho Hương Hương treo trên đầu giường!”

“Tại sao?” Bao Duyên không hiểu lắm.

“Khi tiểu oa nhi nằm không có thứ biết chuyển động để nhìn, mắt sẽ không đẹp! Hơn nữa treo một cái chuông bát giác, dùng dây mảnh cột vào tay hay chân nó, nó sẽ ngo nguậy ngo nguậy, sau đó thấy chuông đình đang đình đang sẽ cười khanh khách, rất thú vị!”

Mọi người đều kinh ngạc nhìn hắn: “Làm sao người biết?”

“Ta từng thấy người khác dùng!” Bàng Dục cười tủm tỉm: “Kỹ thuật đặc biệt tìm học!”

Bao Duyên thấy hắn rất vui, liền nói: “Chuyện này để hạ nhân làm không phải được rồi sao, người tự tay làm làm gì?”

“Xì, người không hiểu!” Bàng Dục bĩu môi: “Có một vài chuyện, phải đích thân làm mới có ý nghĩa! Sau này nó lớn rồi, nhìn thấy cái chuông này, nhớ là do cữu cữu của nó làm từng chút một cho, tốt biết bao nhiêu? Ta cũng không uống công yêu thương Hương Hương, có đúng không?”

Bàng Dục chỉ thuận miệng nói, nhưng Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Triệu Phổ và Công Tôn đều ngẩn người. Bốn người nhìn nhau, đều như đột nhiên tỉnh ngộ.

Tiểu Bao Phúc nhìn sắc mặt mọi người, không hiểu: “Làm sao rồi?”

Triệu Phổ nhìn ba người kia: “Có một vài chuyện, phải đích thân làm mới có ý nghĩa!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng bật cười, Công Tôn nhìn nhìn Bàng Dục còn đang lóng ngóng tay chân làm chuông, “An Lạc Hầu.”

“Sao?” Bàng Dục ngẩng đầu nhìn mọi người.

Công Tôn cười híp mắt nhìn hắn: “Nhờ ngài giúp một chuyện có được không?”

Bàng Dục mở miệng, nhưng chợt cảm giác gió lạnh lùa qua sau lưng, vội nuốt nước bọt... Tiêu rồi, khách sáo như vậy chắc chắn không phải chuyện tốt!

.

.

Quả nhiên, nửa canh giờ sau, Bàng Dục mặc hoa phục dáng vẻ giống hệt một công tử thế gia, nhún nhún mắt mày nhìn mọi người: “Sao phải mặc thế này?”

Triển Chiêu cười tủm tỉm: “Nhờ người giúp đỡ!”

“Giúp đỡ chuyện gì?” Bàng Dục lo lắng.

“Đi đại náo cầm các, quần lấy Lạc Hâm phụ nhân!” Triển Chiêu vừa dứt lời, miệng Bàng Dục đã há hốc, cằm sắp rơi luôn xuống.

“Cái... Cái cái gì?!” Bàng Dục xoay người định chạy, nhưng bị Triệu Phổ nắm cổ áo kéo lại: “Đừng đi, chuyện này chỉ người làm được!”

“Ta không chịu!” Bàng Dục sắp khóc nhè: “Muốn lão tử mất mạng sao, nàng ta là nữ nhân mà tỷ phu ta nhìn trúng.”

Bọn Triển Chiêu đều cười, nghĩ thầm còn nói hiểu tỷ phu của người sao, cách xa lắm, “Chính là vì kết quả ấy!”

“Ta không muốn, là độc đinh ba đời của Bàng gia!” Bàng Dục giãy dụa, chợt Bạch Ngọc Đường thản nhiên nhả một câu: “Cách này, có thể cứu tỷ tỷ và ngoại sinh nữ của người.”

.

...

.

Vừa dứt lời, Bàng Dục đã ngoan ngoãn, quay đầu nhìn mọi người: “Là ý gì?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cười nhẹ: “Chúng ta muốn người ngày ngày đến quán quýt lấy Lạc Hâm phu nhân, khiến nàng ta không thể thoát thân, không thể ra ngoài một mình!”

“Ai...” Bàng Dục gãi đầu.

“Người yên tâm.” Triệu Phổ nói: “Ta sẽ phái tám ảnh vệ bảo vệ người ngày đêm mười canh giờ! Chỉ cần người thấy nàng ta là làm ầm ĩ lên, sẽ không có nguy hiểm!”

Bàng Dục hơi nhú mồm, ngồi xuống bàn đá nhìn mọi người, một lúc sau mới hỏi: “Các người nói là Lạc Hâm phu nhân muốn hại tỷ tỷ ta và Hương Hương sao?”

Mọi người gật đầu.

“Vì muốn giành vị trí hoàng phi?” Bàng Dục hỏi tiếp.

Mọi người nghĩ nghĩ, cười thần bí: đương nhiên không đơn giản như thế rồi.

Bàng Dục nhú mồm: “Tỷ phu của ta sẽ không chém đầu ta chứ?”

“Trêu đùa cô nương nhà lành sẽ bị phạt, nhưng si tình thì đâu có phạm pháp!” Công Tôn cười cười: “Chúng ta muốn người, dồn ép Lạc Hâm phu nhân, khiến nàng ta không có được một khắc yên bình!”

Bàng Dục cúi đầu nghĩ nghĩ, cuối cùng vỗ đùi: “Ta liều mạng!” Nói xong, lại lo lắng nhìn mọi người: “Các người sẽ không hại ta chứ?”

“Không đâu.” Bọn Triển Chiêu đều gật đầu: “Vội vàng sẽ phạm sai lầm, hiện tại còn cách đại hội Thước Ngọc không xa, một khi bận rộn, gấp gáp, chắc chắn sẽ lộ sơ sót! Đây là cách tốt nhất những khi không có cách, bức đến mức chó nhảy tường, thì sẽ biết được tường nơi này thấp nhất.”

“Vậy sao.” Bàng Dục sờ đầu, gật đầu: “Được, nhưng ta có một điều kiện.”

“Nói!” Triệu Phổ cười nói.

Bàng Dục im lặng một lúc, đưa tay chỉ Bao Duyệt: “Ta muốn đi cùng hắn!”

Mọi kinh ngạc, Bạch Ngọc Đường thì gật đầu: “Ý này không tệ, hai người gây rối thú vị hơn một người!”

“Hắc hắc.” Bàng Dục khoác vai Bao Duyệt đang trợn mắt há mồm: “Vụ án Ngũ Muội của người, có liên quan không ít đến vụ án này, người muốn thi Hương, thì phải bỏ công thôi!”

Bao Duyệt ngăn người một lúc lâu, híp mắt hỏi: “Ý người là, người giả mặt đen, ta mặt trắng, chúng ta làm loạn cho Lạc Hâm phu nhân không thể hành động, sau đó một làm xằng một ngăn cản, tranh cãi ầm ĩ?”

Mọi người gật đầu, không hổ danh là nhi tử của Bao đại nhân, rất thông minh!

Sau khi Bàng Dục và Bao Duyệt nghiên cứu xong phương án, liền ra cửa đến đại náo Lạc Hâm Các, các ảnh vệ phụ trách theo dõi giúp bọn họ, xem Lạc Hâm phu nhân ở đâu.

Vừa thấy người, cả hai đã xông lên, Bàng Dục ra sức xum xoe, Bao Duyệt ngăn cản, bọn Triển Chiêu ở lại Khai Phong tiếp tục lên kế hoạch.

.

.

“Khốn kiếp!”

Một buổi trưa, Bàng Dục và Bao Duyệt đại náo Lạc Hâm Các hai lần, mà hôm nay Triệu Trinh sau khi hồi cung lại không đến.

“Tên Bàng Dục này muốn làm gì?” Lạc Hâm phu nhân lật bàn.

“Tỷ tỷ.” Một nữ tử bạch y kéo Lạc Hâm phu nhân: “Muội đi giết hắn!”

“Không được!” Lạc Hâm ngăn cản: “Hắn đang ở trong phủ Khai Phong, nếu chẳng may chết ở đó, Bao Chứng sẽ điều tra, lỡ như hắn tra được điều gì thì công sức của chúng ta sẽ đổ sông đổ biển!”

“Nhưng đêm nay đã hành động rồi, bọn chúng cứ gây rối như thế làm sao được?” Nữ tử kia giậm chân.

“Không đúng.” Lạc Hâm phu nhân ngồi xuống: “Bàng Dục không thể không biết quan hệ giữa ta và hoàng thượng, vì sao còn lớn gan như vậy?”

“Tỷ tỷ.” Nữ tử kia bất mãn: “Muội cảm thấy, Bàng Dục ấy không phải thích tỷ, mà là muốn làm xấu mặt tỷ. Tỷ nghĩ xem, nhất định là hắn lo tỷ tranh sủng với tỷ tỷ mình. Nói trắng ra, đám người nhà Bàng thái sư, nếu không có Bàng phi, đã sớm tiêu tan rồi. Chỉ cần Bàng phi thất sủng, chẳng phải phụ tử bọn họ sẽ mất mạng sao?!”

Lạc Hâm phu nhân cúi đầu nhú mày: “Phải nghĩ cách!”

“Vậy đêm nay...”

“Tạm thời hủy bỏ đi, đừng gấp!” Lạc Hâm phu nhân lo lắng lắc đầu: “Tỷ vẫn cảm thấy có gì không ổn!”

.
...
.

Trời đã sắp tối, trăng sáng sao thưa, trong sân phủ Khai Phong.

“Ai da, mệt chết rồi.” Bàng Dục nằm vắt trên giường nhỏ, trước đây lão tử ngày ngày thưởng nam phách nữ, đã quá lâu rồi, hôm nay làm một lần lại mệt như vậy!”

Bao Duyên xoa cổ chân, “Người còn nói, ta thì không mệt sao?!”

Ban ngày Bàng Dục đi gây rối, buổi tối, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường phụ trách dẫn theo các ảnh vệ canh giữ ở Lạc Hâm Các và cửa hàng cổ vật, Triệu Phổ tăng số lính canh trong hoàng cung. Hai bên dùng phương pháp “ngốc” nhất, theo dõi sát sao Lạc Hâm.

Bao Chứng và Bàng Cát thì ngày ngày khuyên nhủ Huyền Bi phương trượng, bảo hắn mau nói thật.

Cứ như vậy đã qua ba ngày, Lạc Hâm phu nhân không bước được một bước ra khỏi cấm các.

Mà lúc này, nàng ta cũng là buồn bực vạn phần!

“Tại sao đã ba ngày mà Triệu Trinh vẫn không đến?” Lạc Hâm phu nhân nhú mày.

“Tỷ tỷ, tỷ không biết sao, mấy ngày nay đang tuyển phi, Triệu Trinh cả ngày bận ngắm mỹ nhân.”

“Tuyển phi?” Lạc Hâm cười lạnh: “Triệu gia quả nhiên không có một nam nhân tốt!”

“Vậy chúng ta có hành động không?” Nữ tử bạch y sốt ruột nói: “Muội thấy Triệu Trinh có mới nói cũ, có lẽ không được mấy ngày đã quên mất tỷ tỷ rồi, đến lúc đó mới thật sự là đổ sông đổ biển!”

Lạc Hâm trầm ngâm một lúc: “Đêm nay cho dù thế nào cũng phải hành động!”

“Được!” Nữ tử bạch y hưng phấn chạy đi.

.
.

Vào đêm...

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lại đến mái nhà gần Lạc Hâm Các ngồi canh.

Mấy ngày nay, hai người đảo lộn ngày đêm, Bạch Ngọc Đường có phần mệt mỏi, nhưng Triển Chiêu thì lại vừa hợp ý mèo, vừa đến đêm, hai mắt đã phát sáng, kéo kéo Bạch Ngọc Đường đang buồn ngủ bên cạnh: “Chuột, chú ý quan sát!”

Bạch Ngọc Đường uể oải: “Cách này, quả thật là một cách hay, vì nhất định sẽ có ngày thành công, đối phương chắc chắn chịu không nổi. Nhưng cũng là một cách ngu ngốc, nếu đối phương không vội, nói không chừng chúng ta sẽ ngồi chồm hổm thế này năm ba năm.”

“Hư!”

Đang nói, đột nhiên Triển Chiêu đưa tay bịt miệng hắn, ý bảo, mau nhìn xem!

Bạch Ngọc Đường nhìn theo hướng tay hắn chỉ, từ cửa sổ khuê phòng của Lạc Hâm phu nhân trong Lạc Hâm Các, vài người bay ra.

Những người này khinh công phi phàm, hơn nữa đều là nữ nhân!

“Người đó dường như là Ngũ Muội.” Bạch Ngọc Đường chỉ một người trong đó nói: “Bóng lưng rất giống.”

Triển Chiêu gật đầu: “Bọn họ đi đâu?”

“Không giống hướng hoàng cung!” Bạch Ngọc Đường cũng thấy khó hiểu.

Đi theo một đoạn, liền phát hiện hướng của các bóng đen ấy đi là... Pháp Quang Tự!

Hai người nhìn nhau một cái, Bạch Ngọc Đường kéo nhẹ Triển Chiêu: “Miêu Nhi, trong đó dường như không có Lạc Hâm phu nhân!”

Triển Chiêu nghĩ nghĩ: “Chẳng lẽ là chia nhau hành động?”

Ngay khi ấy, cửa sau Lạc Hâm Các mở ra, Lạc Hâm phu nhân chậm rãi đi ra, ngồi lên kiệu, kiệu phu nâng kiệu đi đến đường lớn của Khai Phong.

“Phương hướng khác nhau!” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường khó xử.

Chợt, Tử Ảnh và Giả Ảnh ra dấu với hai người, ý bảo... Bọn họ đi Pháp Quang Tự, hai người theo Lạc Hâm phu nhân.

Hai người hiểu ý, đi theo kiệu của Lạc Hâm phu nhân, phát hiện nàng ta cũng không đi hoàng cung.

Bạch Ngọc Đường hơi sững sốt, nhỏ giọng nói với Triển Chiêu bên cạnh: “Dường như nàng ta muốn đến Thiết Chưởng Môn của Lục Thiết Tâm!”

Triển Chiêu không hiểu: “Nàng ta đến Thiết Chưởng Môn làm gì?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu. vừa định nói, chợt trên đường có tiếng vó ngựa.

Tiếng vó này rất khác thường, dường như chân ngựa đã được bao lại bằng vải bông, không nghe kĩ tuyệt đối không nhận ra.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, bọn họ hành tẩu giang hồ đã thấy nhiều thứ, đây là mảnh khóc của những sơn tặc thổ phỉ thường dùng khi tập kích các đoàn xe... Có đội xe đi qua?

Đang nghi hoặc, chợt kiệu của Lạc Hâm phu nhân rẽ vào một ngõ nhỏ cách không xa trước Thiết Chưởng Môn.

Vài khắc sau, vài con ngựa lớn xuất hiện trong lớp sương đêm của Khai Phong.

Người trên ngựa đều khôi ngô cường tráng, người sau cùng mặt đầy râu ngắn, vạm vỡ lão luyện, tay cầm một cây mã đao dài, sau khi vào sân thì xuống ngựa, quỳ xuống trước mặt Lạc Hâm phu nhân: “Chủ thượng!”

“Đã chuẩn bị xong chưa?” Lạc Hâm phu nhân lạnh giọng hỏi, nàng ta của hiện tại, như một người khác.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều nhin không được nhú mày, đâu mới là bộ mặt thật của nữ nhân này?

“Phải!” Đại hán gật đầu, có vẻ rất cung kính.

“Lục Thiết Tâm ở trong đó, nhưng đáng tiếc nghiệt chủng của La Thanh Sơn đã trốn đến phủ Khai Phong rồi.” Lạc Hâm cười: “Tạm thời mặc kệ nó, người đi lấy đầu Lục Thiết Tâm trước, để thứ này trong nhà hân!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nương theo ánh trăng nhìn kĩ, thứ Lạc Hâm phu nhân đưa là một tay nải, có vẻ rất nặng.

Người đó cầm tay nải, dẫn người đi.

Triển Chiêu không biết đại hán ấy, xoay mặt định hỏi Bạch Ngọc Đường, lại thấy hân dùng vẻ mặt khó hiểu cộng thêm chân kinh nhìn theo đại hán đang chạy đến Thiết Chưởng Môn.

Nhẹ thở dài một tiếng, Triển Chiêu cười: “Chẳng lẽ hân chính là... Hạt Cữu Thiên?”

Bạch Ngọc Đường bắt lực gật đầu: “Chính là hân.”

113. Q.4 - Chương 23: Quá Vãng Mê Cục (mê Cục Ngày Trước) [mê Là U Mê, Không Rõ Ràng, Cục Là Ván Cờ, Tình Hình]

Hạt Cữu Thiên đột nhiên xuất hiện, khiến Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu rất bất ngờ.

Triển Chiêu chọc chọc Bạch Ngọc Đường, hỏi nhỏ: “Theo lời Lạc Hâm phu nhân nói, Hạt Cữu Thiên không phải kẻ thù của nàng ta sao? Bằng không trước đây làm sao có được sự tích anh hùng cứu mỹ nhân của người?”

Bạch Ngọc Đường bắt lực lắc đầu: Lạc Hâm phu nhân nói dối sao? Nếu người năm đó thật sự là Lạc Hâm phu nhân, có cần phải trăm phương ngàn kế bắt đầu lừa gạt người khác từ bảy tám năm trước không? Hơn nữa lừa hân cũng không có tác dụng gì. Nếu không phải Lạc Hâm phu nhân, vậy vì sao phải vờ như đã từng được mình cứu? Nhưng có một điểm có thể khẳng định, Hạt Cữu Thiên giết La Thanh Sơn, là do nhận lệnh của Lạc Hâm phu nhân.

Triển Chiêu sờ cằm, có vẻ nghĩ không thông, “Người nói xem, tại sao La Diên lại nói đã gặp Hạt Cữu Thiên trong mơ?”

“Có lẽ là do bọn họ giả ma giả quỷ, phương pháp tương tự Ngũ Muội.” Bạch Ngọc Đường nhún vai, hiện tại hân không phân biệt được câu nào của Lạc Hâm phu nhân là thật câu nào là giả.

“Có lẽ vậy.” Triển Chiêu gật đầu, đưa tay nắm tóc Bạch Ngọc Đường: “Nhưng mà, mặc kệ thật giả, nếu còn không vào cứu Lục Thiết Tâm, vị môn chủ Lục Thiết Tâm này có lẽ sắp theo gót huynh đệ hân rồi!”

Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng rút lọn tóc bị Triển Chiêu nắm lại, con mèo này rất thích động tay động chân, khi thì nắm tóc, khi thì nắm tay áo, quả nhiên mèo thấy những thứ rung rinh thì sẽ nhịn không được lao đến vồ. Cùng Triển Chiêu rời khỏi ngõ nhỏ nơi Lạc Hâm phu nhân dừng lại, hai người lên vào Thiết Chưởng Môn.

Lúc này sắc trời đã tối, đa số người trong Thiết Chưởng Môn đã ngủ, chỉ có vài giáo chúng đang tuần tra xung quanh, ngáp liên tục. Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chăm chăm nhìn Hạt Cữu Thiên, hân thả người nhảy trên nóc nhà vài cái, vào trong sân.

Bạch Ngọc Đường nhận ra khu vườn này, hân thả mấy chục con chim quý của Lục Thiết Tâm chính tại nơi này. Trong phòng phía tây sáng đèn, một người chấp tay sau lưng bước đi chậm chậm trong phòng, cách lớp cửa sổ chỉ thấy bóng người, hân là Lục Thiết Tâm.

Hạt Cữu Thiên nhảy xuống sân, gây ra tiếng động nhỏ. Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nương theo bóng sáng, trong sân vườn của Lục Thiết Tâm đầy lá khô, hơn nữa còn là loại lá lớn, trải đầy sân... Cho dù khinh công của người tốt đến mấy, nhảy xuống nơi thế này, cũng khó bảo đảm không gây ra tiếng động, huống chi Hạt Cữu Thiên lại hoàn toàn không chuẩn bị tâm lý.

“Người nào?” Tuy tuổi tác Lục Thiết Tâm không còn trẻ, nhưng võ công không thấp lại còn cảnh giác cao độ, nghe thấy tiếng động lập tức lên tiếng hỏi.

Đương nhiên Hạt Cửu Thiên sẽ không trả lời hắn, tay cầm đao, đứng trong sân lạnh lùng nhìn vào phòng, như đang chờ Lục Thiết Tâm bước ra thì sẽ trực tiếp giải quyết hắn.

Bạch Ngọc Đường âm thầm nhíu mày, võ công của Hạt Cửu Thiên cao hơn Lục Thiết Tâm rất nhiều... Tính cách người này hào sảng thẳng thắn, không phải loại người lén lút! Là do tính tình thay đổi, hay vì có nỗi khổ nào khác?

Lục Thiết Tâm hỏi một câu không nghe thấy tiếng đáp của người trong sân, liền thêm phần nghi ngờ, đoán chắc có người tập kích, vung tay phất vạt áo, thổi tắt đèn trong phòng, ngay lập tức, trong ngoài tối đen.

Rút đao đi ra cửa, Lục Thiết Tâm cẩn thận hé một khe cửa nhỏ, nhìn ra ngoài.

Nhưng Hạt Cửu Thiên đứng trong bóng tối, bóng đại thụ trong sân che khuất hẳn, nhìn không thấy ngũ quan, chỉ thấy được một bóng người cao lớn.

Lục Thiết Tâm thầm than một tiếng không ổn, “Nếu huynh đài đến tìm Lưu Hạc Linh, xin chuyển hướng đến phủ Khai Phong tìm Bạch Ngọc Đường!”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu vẫn nấp trên tường nghe.

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, Lục Thiết Tâm này đúng thật là điển hình của những kẻ chỉ biết bo bo giữ mình!

Triển Chiêu thì ngồi bên cạnh làm mặt quỷ với hắn, ý như đang nói, lão đầu này quả thật quá không ra gì!

Hạt Cửu Thiên nghe tới ba chữ “Bạch Ngọc Đường”, quả thật có hơi sửng sốt, nhưng rất nhanh đã qua đi, hắn hơi cúi người, như định bộc phát, nhảy đến.

Lục Thiết Tâm đoán đây hẳn là kẻ đã giết La Thanh Sơn, võ công chắc chắn cao hơn mình! Rất có thể là Hạt Cửu Thiên, nếu độc đấu chắc chắn sẽ thua, cho nên phải dùng kế, nghĩ cách chạy trốn.

Nghĩ xong, hắn đẩy mạnh cửa ra.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều sửng sốt, Lục Thiết Tâm định ra?

Nhưng ngay khi đó, chợt có tiếng “Keng”... Từ bên trong, một bóng đen xông đến phía sân ngược với hướng Hạt Cửu Thiên đứng.

Hạt Cửu Thiên phẩy tay, phóng hai mảnh ám khí ra, thẳng đến bóng đen, phát ra hai tiếng “Phập phập”.

Cách phóng ám khí khiến Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều vô thức nhíu mày, thủ pháp này hẳn là cùng một người với kẻ đã tập kích Bằng Dục! Hạt Cửu Thiên điên rồi sao? Giết người khắp nơi.

Nhưng Lục Thiết Tâm không hổ là đa mưu túc trí, bóng đen vừa lao ra vốn không phải hắn, chỉ là một chiếc ghế dùng để che mắt mà thôi. Ngay khi ám khí cắm vào băng ghế, cửa sổ bật mở, Lục Thiết Tâm thả người nhảy ra, ánh đao lóe sáng trong tay, xông thẳng đến Hạt Cửu Thiên.

Hạt Cửu Thiên đang nhìn chiếc ghế kia rơi xuống, không đề phòng hắn đánh lén, nhưng cũng thấy được hắn xông ra, không hề kinh hoảng, chỉ giơ đao đánh trả.

Qua ba chiêu, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đều nhíu mày, võ công của Hạt Cửu Thiên rõ ràng là cao hơn Lục Thiết Tâm, hơn nữa chỉ toàn dùng sát chiêu.

Bạch Ngọc Đường ra ý với Triển Chiêu: Phải nghĩ cách, không để Hạt Cửu Thiên giết Lục Thiết Tâm, nhưng cũng không để thảo kinh xà!

Triển Chiêu thấy Lục Thiết Tâm đã sắp hết chống nổi, chỉ chỉ vào mình, để ta đi, Hạt Cửu Thiên không biết ta!

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

Triển Chiêu không cầm Cự Khuyết theo, tìm một mảnh vải che mặt lại rồi nhảy xuống, khinh công của hắn cực tốt, nhảy thẳng xuống giữa Lục Thiết Tâm và Hạt Cửu Thiên, nắm lấy cơ hội, đánh trả Hạt Cửu Thiên một chưởng.

Hạt Cữu Thiên ngẩn người, nghĩ thầm không biết là cao thủ tương trợ? Võ công cao hơn Lục Thiết Tâm rất nhiều. Chưởng phong của Triển Chiêu chỉ là hư chiêu, trước nay cao thủ so chiêu vốn không chờ chưởng đến mới phân hơn thua, vậy thì đã sớm bị đánh chết, đa số chỉ là nghe chưởng phong.

Hạt Cữu Thiên nhận ra Triển Chiêu rất nhanh nhẹn, vừa định đỡ thì đã biến chiêu, lòng thầm hoảng hốt. Tuy Triển Chiêu che mặt, nhưng vẫn nhìn ra được tuổi tác vẫn còn trẻ... Trong võ lâm không có được mấy cao thủ thế này!

Lục Thiết Tâm cũng sửng sốt, trước mắt là Triển Chiêu đang che mặt, giữa đêm tối cũng không thấy rõ được, chỉ là có phản quen mắt. Vừa thấy hấn ra tay, Lục Thiết Tâm cũng kinh hoảng. Những năm gần đây, trẻ tuổi mà đã giỏi võ công như vậy quả thật không được bao nhiêu người, hấn vô thức nghĩ đến một người.

Nhưng còn chưa kịp mở miệng, chưởng phong của Triển Chiêu đã phát qua... Lục Thiết Tâm thảm rồi, bị điểm huyết cam, lập tức không thể lên tiếng được nữa.

Triển Chiêu thoải mái độc đấu với Hạt Cữu Thiên, nhân tiện thử võ công của hấn, nhưng cũng không dùng chiêu độc.

Ngay khi ấy, chợt có âm thanh từ bên ngoài... Là các đệ tử trong Thiết Chưởng Môn tuần tra hết một vòng đến.

Hạt Cữu Thiên vốn định nhân cơ hội vắng người, thần không biết quỷ không hay, giết Lục Thiết Tâm, không ngờ lại có người nhúng tay giữa đường, thấy thời cơ sắp qua, đành phải phát tay, xoay người bỏ chạy.

Ngay trong một khắc hấn xoay người, Triển Chiêu nhanh tay lẹ mắt, chụp lấy tay nải hấn đeo sau lưng, xoẹt một tiếng... Tay nải bị xé rách, thứ bên trong rơi ra.

Hạt Cữu Thiên nhú mày, dùng chiêu kim thiên thoát xác, vứt tay nải, nhảy tường trốn đi.

.

.

Bạch Ngọc Đường âm thầm theo Hạt Cữu Thiên ra ngoài, hấn vội vàng chạy đi, đến cạnh Lạc Hâm phu nhân.

Hai người nói vài câu, sắc mặt Lạc Hâm phu nhân sầm xuống, đưa tay tát Hạt Cữu Thiên một cái.

Bạch Ngọc Đường cau mày... Hạt Cữu Thiên cũng là một nhân vật có tiếng tăm, sao lại cung kính e sợ Lạc Hâm phu nhân đến thế, nay lại còn không dám chịu một tát, lại còn không đánh trả? Thậm chí còn không dám có một chút bất mãn.

Dáng vẻ Hạt Cữu Thiên cúi đầu rất giống các ảnh vẽ khi làm sai chuyện chờ Triệu Phổ trách phạt... Đương nhiên, dù Triệu Phổ có giận mấy, cũng sẽ không làm nhục thuộc hạ của mình như thế.

Lạc Hâm phu nhân ngồi kiệu trở về, Hạt Cữu Thiên thở dài, bảo người của mình đi trước. Bản thân thì đi đến giếng nước, kéo một thùng nước, vốc nước rửa mặt, sau đó đưa chân đá văng một tảng đá lớn cạnh giếng, hiển nhiên là đang cực kì giận dữ.

Bạch Ngọc Đường nhìn ra được... Hạt Cữu Thiên dường như đã bị bức đến bất đắc dĩ mới phải theo Lạc Hâm phu nhân, kì thật trong lòng hấn không phục.

Hạt Cữu Thiên dùng nước lạnh rửa mặt, xem như tỉnh táo lại được một chút, xoay người đi, Bạch Ngọc Đường theo sau hấn, đi không bao xa, hấn đã vào một khách điểm. Trên biển khách điểm viết “Lạc Dương Lâu”, Bạch Ngọc Đường thầm nhớ kĩ, trở lại Thiết Chưởng Môn, trước tiên phải tìm gặp Triển Chiêu đã.

.

...

.

Trong Thiết Chưởng Môn, Triển Chiêu đang ngồi trong phòng Lục Thiết Tâm, Lục Thiết Tâm cúi đầu ủ rũ ngồi một bên, huyết cam đã được giải, xem sắc mặt hấn, có lẽ đã nói gì với Triển Chiêu.

Thấy Bạch Ngọc Đường cũng đến, đầu Lục Thiết Tâm lại càng thấp, không nói một lời, bên bàn, là một tay nải bị mở toang, bên trong đầy ắp vàng bạc châu báu.

Triển Chiêu nhếch nhếch miệng với Bạch Ngọc Đường, xem đi... Phát hiện ra manh mối thật rồi!

.

.

Sau đó, Lục Thiết Tâm cũng không dám ở lại Thiết Chương Môn nữa, liền theo Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường về phủ Khai Phong, Bao đại nhân sắp xếp cho hắn nghỉ tạm trong một gian phòng kín đáo, bảo hắn không được ra ngoài, tránh gặp phải họa sát thân.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu ra sân, thấy Tử Ảnh Giả Ảnh cũng đã về, liền tụ họp lại.

“Nữ nhân áo trắng đó đi đâu làm gì?” Triển Chiêu hỏi Tử Ảnh.

“Ha ha.” Tử Ảnh và Giả Ảnh đều nhin không được phải bật cười: “Vào hoàng cung giả ma giả quỷ dọa người khác, dọa đến mức các cung nữ vừa khóc vừa la!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường hiểu ý, có lẽ là muốn để mọi người truyền tin đồn có quỷ đi, nhưng mà, mục đích là gì?

“Bọn họ vào cung bằng cách nào?” Bạch Ngọc Đường thắc mắc, trong cung có rất nhiều thị vệ đại nội, gần đây Triệu Phổ còn đặc biệt tăng cường phòng bị.

“Đi qua giếng nước!” Giả Ảnh trả lời: “Thì ra bên dưới Khai Phong, có rất nhiều đường nước ngầm mà đa số mọi người không biết, ngang dọc chằng chịt, có thể đến rất nhiều nơi. Lần này bọn họ xuống một miệng giếng trong thành, vắn lên từ giếng khô trong Tây Viện!”

“Giếng khô trong Tây Viện dường như cũng được đào sau này, ở giữa có một đoạn có dấu tích được đào thông, nhưng là từ thời nào và do người nào thì không ai biết!”

Mọi người nói rõ tình huống, cuối cùng đều nhìn Triển Chiêu: “Lục Thiết Tâm đã nói gì? Vì sao Hạng Cửu Thiên muốn giết hắn? Cả số châu báu kia nữa.”

Triển Chiêu cười nhẹ, thần bí nói: “Khi Lục Thiết Tâm nhìn thấy số châu báu đó lập tức sững người, ta vừa hỏi hắn đã nói!”

Mọi người đều ngồi xuống, chăm chú nghe.

“Lục Thiết Tâm và La Thanh Sơn đều không phải tên thật, trước khi bọn họ phát tài vốn là cường đạo! Khi còn trẻ cũng đã có những ngày tháng hoang đường, để lại hậu họa.” Triển Chiêu nói.

“Cường đạo?” Công Tôn nhú mày: “Lương thưởng quân tử sao?” [lương thưởng quân tử: kẻ xấu xa nhưng có lòng biết hối cải]

“Là loại thổ phỉ đạo tặc giết người cướp của.” Triển Chiêu cười cười. “Bọn họ vốn nhận chức trong quân, sau đó vì phạm quân quy nên bị đuổi ra. Sau khi rời khỏi quân doanh, hai người đơn giản trở thành tiểu tặc. Có lẽ là khoảng hai mươi năm trước, một hôm, bọn họ gặp được một lão nhân dẫn theo một tiểu nha đầu trên quan đạo. Thấy nha đầu đó xinh xắn, liền muốn bắt nó đi bán.”

Mọi người nghe đến đây, đều nhú mày, hôm nay là một nghĩa hiệp thanh danh hiển hách trong võ lâm, không ngờ ngày trước lại là kẻ không bằng cảm thú.

“Hôm đó, bọn họ đi theo một già một trẻ ấy, thấy hai người vào một ngôi miếu hoang vắng, liền nghĩ cơ hội đến rồi.” Triển Chiêu nói tiếp: “Trước tiên hai người họ len lén xâm nhập vào ngôi miếu, vừa khéo thấy tiểu nha đầu kia mở tay nải ra, bên trong là vàng bạc châu báu sáng lấp lánh. Lão nhân kia vội gói tay nải lại, nói với tiểu nha đầu tuyệt đối không được để lộ những thứ này. Hai người nổi tà tâm, cùng xông vào định cướp đoạt... Lão nhân bị thương trong lúc vật lộn, ngã chết. Bọn họ cướp được vàng bạc định chạy, nhưng lại thấy tiểu cô nương kia không khóc, chỉ nhìn chăm chăm hai người. Lão nhân chết rồi, nha đầu kia còn không chớp mắt một cái.”

Mọi người nghe đến đây đều nhú mày, tiểu cô nương đó thật kì lạ?

“Hai người vốn nghĩ, có vàng bạc rồi thì không cần bán tiểu cô nương kia nữa, quá phiền phức, nhưng tiểu cô nương kia lại nói chuyện.” Triền Chiêu bật cười: “Các người đoán xem nó nói gì?”

Mọi người đều lắc đầu, Bàn Dục tò mò không chịu được, giục Triền Chiêu: “Này, đừng thừa nước đục thả câu! Mau nói đi, vì sao tiểu nha đầu đó không khóc?”

“Nó nói ‘Nếu các người thay ta làm một việc, ta có thể cho các người nhiều tiền hơn nữa’ “Triền Chiêu vừa nói vừa lắc đầu: “La Thanh Sơn và Lục Thiết Tâm lòng tham không đáy, vừa nghe xong đã dừng chân, hỏi nó có bao nhiêu tiền? Nó nói, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu!”

Bạch Ngọc Đường nhú mày: “Tiểu hài nhi bao lớn?”

“Lục Thiết Tâm nói dường như là năm sáu tuổi? Nói chung là một tiểu hài tử rất nhỏ.” Triền Chiêu trả lời: “Khi đó hai người cũng có phần nghi ngờ thân phận hài tử này, nhưng có lẽ đây chính là cái gọi là nhân tâm bất túc xà thôn tượng, hai người đồng ý với đề nghị của hài tử ấy.” [nhân tâm bất túc xà thôn tượng: lòng người không đáy, không bao giờ đủ, như rắn muôn nuốt voi]

“Giúp nó làm chuyện gì?” Mọi người cùng hỏi.

“Giết người!” Triền Chiêu nói: “Lục Thiết Tâm nói, nha đầu đó bảo bọn họ đến một nông trang giết hai nữ nhân trẻ tuổi, không hề nói lý do, chỉ nói, giết người rồi sẽ dẫn bọn họ đến một hang châu báu.”

“Nông trang... Nữ nhân?” Mọi người lại càng không hiểu, ra giá lớn như vậy, chỉ để giết hai nông phụ?

“Sau khi Lục Thiết Tâm và La Thanh Sơn làm xong việc, nữ hài nhi đó đưa hai người đến hang châu báu, nhưng giữa đường bọn họ lại bị một cao thủ tập kích! Cả hai bị đánh trọng thương, khi kẻ đó định ra chiêu kết thúc, tiểu nha đầu đó ngăn lại.”

Mọi người đều chăm chú nghe, tiểu nha đầu vẫn còn thủ hạ sao?

“Nha đầu đó nói sát thủ không được giết hai người, còn tặng hết vàng bạc bọn họ đã cướp cho, rồi đi cùng cao thủ kia. Trước khi đi, để lại một câu.” Triền Chiêu nói đến đây, thở nhẹ một hơi, “Nó nói ‘Chết khi không có gì chẳng là gì, đợi đến khi các người có mọi thứ rồi, mới đến lấy mạng các người, thế càng thú vị hơn.’ “

Mọi người đều sửng sốt không nói được nên lời.

Triền Chiêu chỉ chỉ sổ châu báu trên bàn: “La Thanh Sơn và Lục Thiết Tâm dùng sổ châu báu đó làm nền móng, bái sư học nghệ xây dựng sản nghiệp, lần lượt sáng lập ra Thanh Sơn tiêu cục và Thiết Chương Môn. Ban đầu ngày nào bọn họ cũng sống phập phồng lo sợ, sợ nha đầu đó đến trả thù, nhưng sau đó lại quên dần đi. Không ngờ đã sắp qua hai mươi năm, La Thanh Sơn lại chết đột ngột. Lục Thiết Tâm vừa nhìn thấy Lưu Hạc Linh liền biết đã xảy ra chuyện lớn rồi, người năm đó đến trả thù rồi, vì sổ châu báu bọn họ chiếm được ngày đó, đều là đồ vật từ thời Đường, rất giống Lưu Hạc Linh.”

“Theo lời bọn họ, thì có khi nào tiểu cô nương ngày đó chính là Lạc Hâm phu nhân bây giờ?” Triền Hạo nhận ra manh mối: “Lạc Hâm phu nhân dường như cũng khoảng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi... Hoặc có lẽ còn lớn hơn nhưng nhìn không ra, so với tuổi của hài tử đó thì không đúng.”

“Chưa chắc.” Công Tôn phẩy nhẹ: “Nếu nữ hài có vóc người nhỏ nhắn, mười mấy tuổi nhìn như năm sáu tuổi cũng không phải không thể!”

Mọi người gật đầu.

Bạch Ngọc Đường hỏi Triền Chiêu: “Vây, Lục Thiết Tâm có biết thân phận của nha đầu đó không?”

Triền Chiêu lắc đầu: “Hiện tại hấn kinh hoảng không thôi không nói rõ được gì, Bao đại nhân để hấn một mình, tự nghĩ kĩ lại!”

Mọi người nhú mày, đột nhiên Triền Chiêu nhớ ra, hỏi Bàn Dục: “Đúng rồi, tiểu hầu gia có biết Hạt Cửu Thiên không?”

“Không biết, là ai?” Bàn Dục lắc đầu nhìn Triền Chiêu.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, cũng đúng, không có khả năng Bàng Dục quen biết tên sơn tặc này.

Ngay khi ấy, chợt Tiêu Lương vội vàng chạy từ bên ngoài vào, nhìn quanh, như sợ có người ngoài.

Triệu Phổ để nó và Tiểu Tứ Tử lại trong cung làm bạn với Bàng phi, thấy nó hoảng hốt chạy về, đoán chắc trong cung đã xảy ra chuyện.

“Lương Tử, làm sao vậy?” Triển Chiêu cũng có linh cảm không hay, vừa nãy còn có “nữ quỷ” tác quái!

“Có người hạ độc trong thức ăn của Hương Hương, bị Cẩn Nhi thử ra!” Tiêu Lương nói nhỏ. “Nhưng Bàng phi bị dọa sợ, ôm Hương Hương trốn trong phòng không chịu ăn uống, hoàng thượng bảo truyền tin nói Hương Hương bị bệnh, mời tiên sinh vào xem bệnh! Hiện tại trong cung đang hỗn loạn, nha hoàn thái giám ai nấy đều bất an.”

“Cái gì?!” Bàng Dục nhảy nhồm lên, ai dám hại bảo bối ngoại sanh nữ của hắn!

Công Tôn cũng nhú mày: “Độc gì?”

“Cẩn Nhi không nhận ra, dùng ngân châm của tiên sinh thử thì ngân châm biến thành màu lam!” Tiêu Lương nói: “Nhưng mọi người không ai ăn, hoàng thượng chỉ truyền tin giả đi. Hơn nữa, có cung nữ nói vừa thấy quỷ trong Tây Viện, nói không chừng Hương Hương trúng tà rồi, phải tìm đạo sĩ đến đuổi quỷ.”

Mọi người trầm hiểu.

“Hoàng thượng định tương kế tựu kế sao?” Bao Duyên hỏi: “Nhưng cho dù là lý do gì, lấy một hài tử còn bọc trong tã lót để tính kế, thực sự quá đáng giận!”

Mọi người đều gật đầu.

Công Tôn cầm hộp thuốc, chạy gấp vào cung cùng Triệu Phổ, chuyện này cũng kinh động đến Bao Chứng, hắn và Bàng thái sư cũng vội theo.

Triển Chiêu cũng muốn đi, nhưng bị Bạch Ngọc Đường kéo lại.

“Người trong cung quá nhiều rồi, chúng ta đi tìm manh mối khác.” Bạch Ngọc Đường nói xong, kéo nhẹ tay Triển Chiêu, dẫn hắn ra cửa sau phủ Khai Phong.

Bàng Dục muốn đi thăm Hương Hương, bị Bàng thái sư ngăn lại, bảo hắn đừng gây thêm phiền, ngoan ngoãn ở lại phủ Khai Phong nhận bảo vệ!

Bàng Dục rất buồn bực, Bao Duyên kéo kéo hắn: “Này, đi thôi.”

“Đi đâu?” Bàng Dục trề môi: “Ta đâu có được ra ngoài!”

“Ai bảo ngươi ra ngoài, đi Tàng Thư Các!” Bao Duyên lắc lắc mấy vòng châu báu trong tay: “Đều là những thứ nổi danh, đi tìm nguồn gốc, xem có tư liệu gì không!”

Bàng Dục nhăn nhó: “Lại đọc sách? Ta thà đi ngủ.”

“Mơ tưởng!” Bao Duyên hí hóp mắt, nắm cổ áo dắt người vào Tàng Thư Các.

.

.

Triển Chiêu theo Bạch Ngọc Đường ra khỏi phủ Khai Phong, đi đi rẽ rẽ, đến trước một khách điểm, trên biển viết ba chữ “Lạc Dương Lâu”, ngẫm nghĩ một lúc, nhướn mày: “A... Hạt Cửu Thiên ở trong này sao?”

“Thông minh.” Bạch Ngọc Đường cười.

“Người tìm được hắn cũng vô dụng, hiện tại đi tra xét chỉ đả thảo kinh xà.” Triển Chiêu nhắc nhở Bạch Ngọc Đường.

“Ai nói đi tra xét.” Rất thuần thực, Bạch Ngọc Đường rút một tấm khăn che mặt từ trong ngực Triển Chiêu ra, che mặt Triển Chiêu lại.

Triển Chiêu ôm tay, nghĩ nghĩ: “Người muốn giả thành người của Lạc Hâm phu nhân, diễn vở kịch giết người diệt khẩu cho hần xem, xem hần có để lộ sơ hở không?”

Bạch Ngọc Đường đưa tay xoa đầu Triển Chiêu: “Thật thông minh!”

114. Q.4 - Chương 24: Cung Vi Bí Sử (bí Sử Cung Đình)

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường tự mình đến khách điểm, lập kế thử Hạng Cửu Thiên.

Triển Chiêu khí thế bừng bừng, lên vào, dự định giả thích khách ám sát Hạng Cửu Thiên, dò xét căn nguyên của hần, nhưng hưng phấn mà đi, rầu rĩ quay về.

Bạch Ngọc Đường chờ trên mái nhà, không bao lâu đã thấy Triển Chiêu mặt mày ỉu xiu bò trở lên, hỏi mình: “Này, người chắc chắn Hạng Cửu Thiên vào khách điểm này?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

“Nhưng trong phòng trống không!” Triển Chiêu không hiểu: “Như không có người ở?”

Bạch Ngọc Đường hơi cau mày: “Nói vậy, hần không đến để nghỉ đêm?”

“Vào khách điểm không nghỉ chân thì làm gì?” Triển Chiêu buồn bực, rồi lập tức nhú mày: “Tìm người hoặc làm việc gì!”

Bạch Ngọc Đường “chặc” nhẹ một tiếng, nhú mày tiếc nuối: “Sớm biết vậy khi nãy theo hần một lát nữa, nói không chừng sẽ có phát hiện lớn hơn!”

Triển Chiêu thấy hần tự trách, liền vỗ vỗ: “Ai biết được hần đến đây làm gì, dù sao cũng đã đi rồi, tiếp theo chúng ta đi đâu?”

Bạch Ngọc Đường bắt lặc: “Về ngủ thôi.”

Triển Chiêu gương mặt nhìn hần: Cứ như vậy mà về sao?

Bạch Ngọc Đường nhìn hần một lúc, hỏi: “Hiện tại là giờ gì?”

Triển Chiêu ngửa mặt nhìn sắc trời: “Rất trễ rồi!”

“Người đoán xem Lạc Hâm Các còn mở không?” Bạch Ngọc Đường cười nhẹ.

Triển Chiêu nghe tới ba chữ “Lạc Hâm Các” thì bắt đầu không vui, “Người muốn làm gì?”

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ: “Nói không chừng Hạng Cửu Thiên sẽ đến đó.”

“Ồ...” Triển Chiêu xiu xiu nhìn sang hướng khác.

Bạch Ngọc Đường đứng lên, nhưng lại vạt áo bị kéo lại, cúi đầu nhìn, thì thấy Triển Chiêu xoay mặt nhìn nơi khác, tay thì lại đè lại vạt áo mình. Bạch Ngọc Đường kéo nhẹ một cái, Triển Chiêu không chịu nhấc tay, vẫn cứ nhìn nơi khác, như đang nói: Ta không có cố ý, ta không biết!

Bạch Ngọc Đường chăm chú nhìn hần một lúc lâu, ngồi xuống: “Này.”

“Sao?” Triển Chiêu tiếp tục ngắm phong cảnh, nhưng không nhấc tay.

Bạch Ngọc Đường chần chờ một chút, sau đó dứt khoát đặt tay xuống, đập lên bàn tay đang đè trên vạt áo mình.

Triển Chiêu ngẩn người, quay đầu lại nhìn bàn tay đang chổng lên, ngẩng đầu thì thấy Bạch Ngọc Đường cũng nhìn sang hướng khác, như cũng đang nói: Ta không có cố ý, ta cũng không biết!

Hai người cứ ngồi như vậy, chờ đối phương mở lời bảo trở về trước, dù sao thì chắc chắn là không đến cầm các được rồi... Bỗng chốc, qua gần nửa canh giờ. Hết như hai kẻ dờ người, nắm tay ngồi trong gió lạnh, ngắm con đường lớn tối đen không có đến một bóng quỳ.

Nhưng ngay vào lúc đó, giữa màn sương mù phía xa, một bóng người đi đến, xem vóc dáng thì chính là Hạt Cữu Thiên!

Hạt Cữu Thiên đi đường xiêu xiêu vẹo vẹo, một tay cầm bình rượu, mặt đỏ bừng, miệng lẩm bẩm nói, chỉ toàn lời thô tục.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn nhau một cái, thảo nào không khách điểm không người, thì ra là đã chạy đi uống hoa tửu rồi, quả nhiên tính xấu khó sửa.

Nghĩ xong, hai người hoàn hồn lại nấp trên mái nhà, lại đeo khăn che mặt lên, vung tay phóng một mũi ám khí, cố ý bắn lệch, để Hạt Cữu Thiên kia tỉnh rượu.

Hạt Cữu Thiên đang đi tới, đột nhiên thấy ánh sáng lóe lên, liền biết có người đánh lén. Tuy hắn đã say lảo đảo, nhưng còn chưa đến mức túy lúy, giật mình một cái, cũng tỉnh rượu, vội tránh đi. Nhưng còn chưa kịp phản ứng lại, đã có một người che mặt xông tới, khí thế dữ dội, như muốn lấy mạng mình.

Hạt Cữu Thiên hơi nhú mày, giơ đao nghênh chiến.

Vừa qua vài chiêu, Hạt Cữu Thiên đã phát hiện võ công của đối phương không thấp, nhảy ra khỏi vòng chiến, đưa một ngón tay lên ngăn lại, hỏi: “Các hạ là ai? Có thù gì với ta?”

Triển Chiêu cười lạnh: “Không cần nữa, thì chết.”

Hạt Cữu Thiên nhú mày, Triển Chiêu bước tới một bước, đến gần hạ sát chiêu. Dáng vẻ hắn rất thật, nhìn qua rất đáng sợ, Hạt Cữu Thiên chỉ có thể chống đỡ, ánh mắt thay đổi, Triển Chiêu nhìn ra được, Hạt Cữu Thiên rất không hiểu, cũng rất nghi ngờ.

“Thì ra là thế.” Hạt Cữu Thiên đột nhiên lùi lại một bước, không ngừng cười lạnh: “Người không còn dùng thì phải diệt trừ, quả thật là trở mặt vô tình.”

Triển Chiêu thấy đã sắp nói ra, liền tiếp tục dồn ép, đến cuối cùng, Hạt Cữu Thiên không chống nổi nữa, bị một hư chiêu của Triển Chiêu đánh trúng ngực, cổ họng thất lại cứ tưởng đã sắp thổ huyết, nghiêng người ngã, bị Triển Chiêu giơ một chân đạp lên ngực giữ lại.

Hạt Cữu Thiên thầm giật mình, không ngờ một người còn trẻ như vậy đã lợi hại đến thế. Nghĩ đến đó liền cảm thấy đại nạn đã đến gần rồi, hắn thở dài một hơi, “Ai... Báo ứng.”

Triển Chiêu thấy hắn chỉ xúc động than thở không chịu nói trọng điểm, liền hỏi: “Có di ngôn gì không?”

Hạt Cữu Thiên ngẩn người, ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu: “Người cũng bị nữ nhân đó nắm điểm yếu sao?”

Bạch Ngọc Đường trên mái nhà âm thầm gật đầu, quả nhiên Hạt Cữu Thiên bị ép bức, nhưng một tên mãng phu như hắn, độc hành thiên hạ không màng thứ gì, sao lại phục tùng một nữ nhân, nữ nhân đó là Lạc Hâm phu nhân sao?

Triển Chiêu lạnh lợi lập tức tương kế tựu kế, hơi nhú mày nhìn Hạt Cữu Thiên, có vẻ do dự.

Hạt Cữu Thiên thấy Triển Chiêu hơi dao động, liền đoán chắc hắn cũng bị bức bách như mình, đương nhiên ai cũng có lòng ham sống, hắn hạ giọng nói: “Ta hôm nay, chính là người sau này!”

Triển Chiêu ngẩn người, không xuống tay được nữa.

“Ta và ngươi không thù không oán, chỉ vì ta vô dụng rồi, còn khiến ả ta hoài nghi, ả sợ hồng việc lớn cho nên mới muốn ngươi đến giết ta!” Hạt Cữu Thiên không ngừng cố hăng, muốn thuyết phục Triển Chiêu: “Khó chắc một ngày nào đó, ả cảm thấy không cần ngươi nữa, gọi ngươi diệt trừ ngươi như ta bây giờ!”

Triển Chiêu cau mày, do dự một lúc, thu chiêu: “Rốt cuộc mục đích của ả là gì?”

Hạt Cữu Thiên cười bất lực: “Ta chỉ là kẻ làm việc theo lệnh mà thôi, làm sao biết ả muốn làm gì.”

“Vậy ả ngươi nắm điểm yếu gì của ngươi?”

Hạt Cữu Thiên sững sốt, vì người hỏi câu này không phải người che mặt trước mắt, mà là một kẻ khác phía sau, hơn nữa giọng nói còn có phần quen tai. Nhưng điều khiến hắn càng kinh hãi hơn là... Có người đứng gần sau lưng mình như vậy mà bản thân không hề phát giác!

Quay đầu lại nhìn, một bạch y nhân đã đứng đó từ khi nào, công tử anh tuấn, vạt áo trắng khẽ lay động, quen mắt!

“Người...” Sau khi nhìn rõ là ai rồi thì Hạt Cửu Thiên sợ hãi cực kì: “Sư phụ!”

Bạch Ngọc Đường cảm giác gió lạnh lùa sau lưng, đỡ trán: “Đừng gọi như vậy! Ai là sư phụ người?”

“Sư phụ!” Hạt Cửu Thiên mặc kệ, dập đầu lạy: “Ngài mau cứu mạng đồ nhi, đồ nhi cũng vì có nỗi khổ riêng!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, đỡ Hạt Cửu Thiên lên trước, sau đó cùng hắn về khách điểm.

.

.

Hạt Cửu Thiên vào phòng rồi lại muốn quỳ xuống hành đại lễ với Bạch Ngọc Đường, làm tóc gáy Bạch Ngọc Đường dựng đứng: “Người đừng lạy, đứng lên nói chuyện!”

“Dạ!” Hạt Cửu Thiên cung kính khếp nép đứng lên, nép qua một bên.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn nhau, Triển Chiêu kéo khăn che mặt xuống, Hạt Cửu Thiên không nhận ra hắn, liền hỏi: “Võ công của vị anh hùng này cũng rất cao, xưng hô thế nào?”

Triển Chiêu không lên tiếng, hiển nhiên là còn đề phòng, Hạt Cửu Thiên cũng không hỏi tiếp.

“Người người nói, là Lạc Hâm phu nhân?” Bạch Ngọc Đường hỏi Hạt Cửu Thiên.

“Đúng vậy.” Hạt Cửu Thiên gật đầu: “Sư phụ, nữ nhân này, tâm địa ác độc lại mưu kế đa đoan, nếu không may để ả ta nắm được điểm yếu, ai... Vậy thì cả đời chỉ có thể nghe theo lời ả ta sai bảo.”

“Nàng ta nắm được điểm yếu gì của người?” Bạch Ngọc Đường không hiểu.

“Ai, không dám lừa sư phụ...”

Bạch Ngọc Đường nhìn trời, nghĩ thầm người thật sự không thể không gọi sư phụ sao!

“Một năm trước, con và các huynh đệ làm một chuyến cuối cùng, sau đó thì chia nhau giải tán sơn trại, con cũng không làm những việc cướp bóc đó nữa, chỉ muốn cưới một cô nương, làm tài chủ, sinh con đẻ cái. Nhưng không hiểu tại sao nữ nhân đó lại biết về lần cướp quan ngân, ả còn nắm nhiều chứng cứ trong tay, con thì không sợ ả, nhưng các huynh đệ trước đây của con đa số đã thành gia lập nghiệp cả rồi. ả lấy đó để uy hiếp, bắt con nghe lời ả, nếu không sẽ khiến cho con và các huynh đệ bị chém đầu. Thế là con đành phải theo ả vào kinh, ban ngày ẩn nấp, ả bảo làm gì con làm đó. Không lâu trước, ả đột nhiên bảo con loan tin, nói muốn giết người có Lưu Hạc Linh... Con mẹ nó lão tử còn không biết Lưu Hạc Linh là thứ gì, nhưng không còn cách nào, đành phải nghe lời ả. Ban đầu, ả bảo con giết La Thanh Sơn, thấy con do dự, liền kể lại những việc ác trước đây của La Thanh Sơn. Con nghĩ tên này ác giả ác báo cũng không sao, nhưng giết La Thanh Sơn rồi, ả lại bảo giết khuê nữ của hắn... Một tiểu cô nương vô tội, làm sao con xuống tay được? Thế là con nhân lúc nó ngủ say lên vào phòng nó, thừa lúc nó mơ màng màng, nói với nó, là con Hạt Cửu Thiên giết cha nó, sau đó thả nó đi, mong nó có thể đến phủ Khai Phong tố cáo con, không thể phản kháng, nhưng ít nhất có thể gây rối cho nữ nhân kia!” Hạt Cửu Thiên kể một hơi hết đầu đuôi mọi chuyện.

“Trước đây người đã từng gặp Lạc Hâm phu nhân chưa?” Bạch Ngọc Đường thử hỏi nhắc hắn, xem hắn có nhớ ra không, “Trước đây từng có ân oán với người.”

“Sao? Không phải chứ, trước đây con từng đắc tội ả?” Hiển nhiên là Hạt Cửu Thiên đã quên mất chuyện trước đây rồi: “Vậy là đến trả thù? Ai da.”

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, không nói thêm gì, tránh cho khi Hạt Cửu Thiên trở về để lộ sơ hở gì, nguy đến tính mạng, chỉ hỏi tiếp: “Bước tiếp theo nàng ta định làm gì?”

Hạt Cửu Thiên lắc đầu bất lực: “Nữ nhân này quỷ kế đa đoan, chưa có ai biết rõ ả muốn làm gì. Hơn nữa, võ công của ả ta cao hơn con, con đánh không lại ả!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, không biết Lạc Hâm phu nhân luyện loại võ công gì, ngày thường áp chế nội lực tốt như vậy, gần như trở thành không biết võ công.

Bạch Ngọc Đường thì không hiểu, bảy năm trước khi được mình cứu, nàng ta còn chưa biết võ công, một nữ tử yếu đuối, trong thời gian ngắn như thế làm cách nào luyện được nội lực cao cường đến vậy, cao thủ như Hạt Cửu Thiên cũng không đánh được?

“Đúng rồi!” Hạt Cửu Thiên như nhớ ra điều gì: “Nữ nhân này, bên cạnh có một đám yêu ma quỷ quái, không biết từ đâu tới!”

“Yêu ma quỷ quái?” Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đều nhận ra manh mối: “Là người thế nào?”

“Có vài nữ nhân như oan hồn, còn có vài nam nhân võ công rất cao người đầy yêu khí.” Hạt Cửu Thiên lắc đầu, “Đúng rồi, còn tương đối có tiền!”

“Có tiền?” Triển Chiêu hơi nhướng mày: “Đúng rồi, tại sao lúc nàng ta bảo người giết Lục Thiết Tâm còn mang theo một gói châu báu?”

“Để ta rải châu báu cạnh thi thể Lục Thiết Tâm, nhưng lại không thành công!” Hạt Cửu Thiên lắc đầu: “Mục đích cuối cùng, ta cũng không biết!”

Nói chuyện một lúc lâu, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thu được không ít manh mối, nhưng Lạc Hâm phu nhân cực kỳ cẩn thận, điều quan trọng nhất, cũng chính là mục đích vì sao nàng ta lại làm như thế này, còn chưa nghe ngóng được!

“Tiếp theo người định làm thế nào?” Bạch Ngọc Đường hỏi Hạt Cửu Thiên: “Quay trở lại?”

“Đành phải chịu, con đã trúng độc của ả ta rồi, cái này không quan trọng, các huynh đệ của con vẫn chưa hay biết gì, lão bà hài tử nhà bọn họ đều trúng độc rồi, con không thể không tuân lệnh!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều thở dài một hơi, Triển Chiêu vỗ vỗ vai hắn, nhắc hắn làm việc cẩn thận, bọn họ sẽ giúp nghĩ cách.

Ra khỏi khách điểm của Hạt Cửu Thiên, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu vội vàng chạy về phủ Khai Phong.

.

.

Khi ấy, bọn Bao Chửng cũng vừa về, mọi người bận ba suốt một ngày, đều đã mệt mỏi, ngồi xuống nói chuyện.

“Đại nhân, tình hình trong cung thế nào rồi?” Triển Chiêu hỏi Bao Chửng.

Bao Chửng lắc đầu: “Không có việc gì lớn, chỉ là tin có quỷ truyền đi quá nhanh, Công Tôn tiên sinh còn ở lại trong cung, hiện tại thức ăn cho Hương Hương và Bàng phi đều do tự tay tiên sinh kiểm tra. Tin Hương Hương bị bệnh vẫn được lan truyền bên ngoài, trong cung hiện tại ai cũng lo lắng.”

Bạch Ngọc Đường nghe đến đây, hơi khó hiểu: “Bao đại nhân, hiện tại có chứng cứ xác đáng, là Lạc Hâm phu nhân giả trò phía sau, sao chúng ta không dứt khoát bắt nàng ta? Bọn Hạt Cửu Thiên cũng là nhân chứng, những người trúng độc có thể để cho Công Tôn tiên sinh xử lý, cứ tiếp tục thế này, nói không chừng nàng ta sẽ còn làm ra chuyện lớn hơn.”

“Ai... Bạch thiếu hiệp vẫn chưa biết hết.” Bao Chửng lại lắc đầu: “Dường như hoàng thượng có tính toán khác, chuẩn bị kéo ra thêm manh mối, có vẻ phía sau còn ẩn giấu điều gì, chúng ta không biết, nhưng hoàng thượng biết!”

“Ai, chắc chắn còn có người phía sau.” Bàng Cát cầm chén uống trà: “Một nha đầu, có thể làm được đến đâu? Không có người giúp nàng ta không thể làm được đến thế này, hơn nữa... Quan trọng có lẽ là ở số của cải của nàng ta! Sao lại có được số châu báu thời Đường lớn đến như thế? Nàng ta chỉ là một tiểu cô nương bình thường mà thôi.”

Mọi người cũng cùng thắc mắc vấn đề này.

Bao Chứng thấy trời đã sắp sáng, liền phẩy tay với mọi người: “Hôm nay mọi người đều mệt rồi, nghỉ ngơi trước đã, ngày mai còn có việc khác!”

Mọi người gật đầu tản đi.

.

Triển Chiêu cũng thấy buồn ngủ, bò lên giường, ôm lấy Đại Hổ Tiểu Hổ trong chăn nằm xuống, Bạch Ngọc Đường cũng định ngủ, nhưng lại có người gõ cửa.

Mở cửa ra nhìn, Bàng Dục và Bao Duyên đeo hai vành mắt thật to đứng ở cửa, tay ôm vài cuộn giấy cuộn.

“Oa ha...” Bàng Dục ngáp một cái: “Chúng ta phát hiện ra manh mối!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lập tức ngồi dậy, để hai người vào nói chuyện.

Bao Duyên mở cuộn giấy ra, nói: “Tương truyền trước đây Đường Thái Tông từng định tâng trử một lượng vàng bạc châu báu, chuẩn bị cho những lúc bất ngờ sau này. Thái Tông cho đóng thuyền lớn vận chuyển châu báu, trên đường thuyền bị lật, thuyền lẫn châu báu chìm xuống đáy nước. Có một sổ ghi chép, rằng số châu báu đó là do Thái Tông thắng được khi còn niên thiếu, đặc điểm chung là, dấu ấn đều không Truyền Quốc ngọc tỷ! Mà là ngọc tỷ Thụ Điền Chi Mệnh.”

“Ồ?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng nghĩ tới, vậy chẳng phải là cùng một loại với Lưu Hạc Linh sao? Quả nhiên đã được nối lại với nhau rồi.

“Nhưng nếu thật sự có số châu báu đó, vì sao cuối cùng lại rơi vào tay Lạc Hâm phu nhân?” Bạch Ngọc Đường không hiểu: “Nàng ta tìm được con thuyền sao?”

Bao Duyên cười cười, mở vài tờ trong cuộn Đường triều đã sử ra, chỉ một trang trong đó cho Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường xem.

“Vì sao khi đó Thái Tông lại tạo ra Lưu Hạc Linh, có biết không?” Bao Duyên cười hì hì, có phần đắc ý, hiển nhiên là đã tra được manh mối.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chăm chú đọc, xem xong mới vỡ lẽ, trong đã sử có ghi, khi đó Thái Tông yêu thích một cầm cơ, nhưng nàng ta là hậu duệ hoàng thất Tùy triều, tuyệt đối sẽ không được chúng thần đương triều chấp nhận.

Nhưng cầm cơ ấy giỏi ca múa, thích nhất là lấy lông khổng tước làm trang sức, lại thích mặc y phục trắng... Một hôm nàng ta nhảy múa giữa vườn hoa thược dược, Thái Tông đột nhiên có ảo giác. Thân thể cầm cơ uyển chuyển mềm mại như chim hạc, khi nhảy múa lông khổng tước rực rỡ, thược dược trắng làm nền khiến nàng ta như tiên nữ trong mây, thế là liền tạo ra mảnh Lưu Hạc Linh tặng nàng ta, để nàng ta cất giữ.

Về sau người phản đối trong cung càng lúc càng nhiều, Thái Tông cũng không thể giấu nàng ta trong cung, liền định xây dựng một hành cung cho nàng ta, còn tặng rất nhiều thuyền châu báu, làm sính lễ!

“Rất nhiều thuyền...” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lập tức nghĩ đến: Thuyền châu báu bị lật!

“Nhưng đã sử thì trong thể kiểm chứng, cũng có thể chỉ là lời đồn.” Triển Chiêu nhíu mi trầm ngâm: “Có khi nào cầm cơ đó là tổ tiên của Lạc Hâm phu nhân, có nhiều tiền như vậy thì sao khi còn bé phải sống cực khổ như thế? Rốt cuộc câu nào là thật, câu nào là giả?”

“Ai, tuy đã sử không thể kiểm chứng, nhưng không có lửa sao có khói!” Bàng Dục cười hì hì: “Hơn nữa khi đó là một cầm cơ, Nguyệt Hòa phu nhân cũng là cầm cơ, Lạc Hâm phu nhân hôm nay vẫn lại là cầm cơ, chuyện này sao cứ gắn chặt với cầm!”

Mọi người nói xong manh mối, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường xua Bao Duyên và Bàng Dục về ngủ một lát, hai người cũng nằm lên giường, nghĩ ngợi.

.

115. Q.4 - Chương 25: Chiết Đằng (dẫn Vật)

Ngủ ngày lúc nào cũng không yên, nội lực hai người lại cao, vừa ngủ vừa nghe tiếng động bên ngoài càng lúc càng lớn, có lẽ đã đến trưa rồi.

Ngay khi ấy, chốt cửa mở “két” một cái, có người chạy nhẹ nhàng vào, bò lên giường ngồi cạnh Triển Chiêu.

Triển Chiêu nghe tiếng chân đã biết là Tiểu Tứ Tử, thò tay ôm một cái.

Quả nhiên, Tiểu Tứ Tử bật cười khanh khách.

Triển Chiêu hé mắt nhìn bảo bối: “Về rồi? Không vào cung nữa?”

“Một lát nữa lại đi, trong cung có quái vật, có quỷ rất đáng sợ!” Tiểu Tứ Tử vỗ môi nói.

Bạch Ngọc Đường cũng đã tỉnh, xoay người sang, nhìn Tiểu Tứ Tử: “Là nữ quỷ mặc bạch y sao?”

“Đúng vậy!” Tiểu Tứ Tử nghiêm mặt gật đầu: “Trần Ban Ban sợ lắm!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nghe đến đây đều sửng sốt, ngồi bật dậy: “Tuổi tác của Trần Ban Ban cũng là thứ nhất thứ nhì trong cung, lại từng hầu hạ tiên hoàng, chuyện tiền triều hẳn hẳn biết rất rõ! Đặc biệt là những chuyện liên quan đến tư tình của tiên hoàng và Nguyệt Hòa phu nhân, chuyện hôm nay liên quan đến an nguy của Triệu Trinh, sao hẳn hoàn toàn không nhắc đến?”

Trong lòng hai người thầm sinh nghi, Triển Chiêu đẩy đẩy Bạch Ngọc Đường: “Này, không phải người rất thân với hắc sao, còn là ân nhân cứu mạng nữa, đi hỏi đi!”

Bạch Ngọc Đường lại lắc đầu: “Ta cảm thấy Triệu Trinh có thể biết nhiều chuyện như vậy, có một phần là do lão công công ấy nói với hắc... Chỉ là, Triệu Trinh lại chưa từng nhắc đến hắc!”

Triển Chiêu nhíu mày, “Đúng vậy... Tại sao chứ?”

“Ta vẫn luôn thấy khả nghi, nếu như trước đây Nguyệt Hòa phu nhân thật sự nhảy giếng tự sát, vậy tại sao tiên hoàng không vớt thi thể nàng ta lên? Nếu thật sự yêu sâu đậm, đừng nói là giếng nước, biển lửa cũng có thể nhảy vào! Sao lại để nàng ta phơi thây trong giếng cạn lâu như vậy?”

“Nói rất đúng, nghe như tiên hoàng hoàn toàn không quan tâm... Vậy vì sao còn kim ốc tàng kiều?” Triển Chiêu nói, nhíu mày: “Lẽ nào chỉ vì nghe đàn?”

“Sao có thể, cả công chúa cũng đã sinh rồi!” Bạch Ngọc Đường nhắc: “Mẫu tử đều chết, mà lại không có đại tang, cũng không đưa vào hoàng lăng!”

Triển Chiêu đột nhiên há hốc mồm, ngây người xong rồi nói nhỏ: “Người đoán xem, có khi nào hoàng thất muốn che giấu chuyện xấu?”

Bạch Ngọc Đường hí mắt nhìn, dáng vẻ Triển Chiêu muốn nói rồi lại không thể nói rất thú vị, “Miêu Nhi, muốn nói gì?”

Triển Chiêu hơi xấu hổ, sờ sờ đầu.

Tiểu Tứ Tử bên cạnh vừa chơi với Tiểu Hổ vừa nói: “Cửu Cửu và cha vừa nãy cũng nói chuyện này!”

Hai người ngạc nhiên, nhìn Tiểu Tứ Tử: “Bọn họ nói gì?”

“Cửu Cửu nói cha của Hoàng Hoàng đội mũ, sau đó cha đánh Cửu Cửu.” Tiểu Tứ Tử chớp mắt: “Cha còn nói, tuyệt đối không được nói trước mặt Hoàng Hoàng! Nhưng đội mũ thì làm sao? Mùa đông Tiểu Tứ Tử cũng đội mũ.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, xem ra Triệu Trinh che giấu một số chuyện trước đây không nói! Lẽ nào, cái chết của Nguyệt Hòa phu nhân và công chúa đều có bí ẩn, không phải vì nhớ con trầm uất, mà là vì hồng hạnh xuất tường?

Nghĩ đến đây, hai người cùng nhớ đến hình xăm Nguyệt Hòa phu nhân trên cánh tay Huyền Bi phương trượng, nếu không say mê đến cực điểm, đâu khi nào lại làm chuyện như thế? Có lẽ nào... Huyền Bi phương trượng chính là tình lang của Nguyệt Hòa phu nhân khi đó?

Nếu như thật là thế, thì lão phương trượng này thật rất khó lường, đội cho tiên hoàng một cái mũ lớn như vậy!

“Nói vậy, có khi nào công chúa là nhi nữ của Huyền Bi phương trượng, cho nên mới bị hạ độc thủ?” Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu.

Triển Chiêu phẩy phẩy tay: “Đừng nói thẳng như vậy, kín đáo kín đáo!”

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười nhìn hắn: “Vừa nghe đến bí ẩn cung đình là hưng phấn rồi?”

“Đâu có.” Triển Chiêu nghiêm mặt, nhưng lại nhịn không được nhếch nhếch khóe môi.

Bạch Ngọc Đường xúc động, quả nhiên mèo con trong thiên hạ đều sợ thiên hạ không loạn!

“Nhưng Nguyệt Hòa phu nhân ở trong cung, thấy được nàng ta đâu phải dễ? Huống chi đến yêu đương vụng trộm.” Triển Chiêu nhắc: “Chẳng lẽ là người bên cạnh tiên hoàng khi đó?”

“Dù sao thì chắc chắn không phải thái giám.” Bạch Ngọc Đường nghiêm mặt nói, bị Triển Chiêu liếc một cái: “Có lẽ là thị vệ gì đó!”

“Trần Ban Ban e ngại cho thể diện của tiên hoàng chắc chắn sẽ không nói, nhưng hắn vẫn còn người biết, trong số thị vệ bên cạnh tiên hoàng khi đó, về sau đột nhiên mất vài người! Nói không chừng sẽ có lời đồn.”

Nghĩ đến đây, hai người cùng mở miệng: “Bát vương gia!”

Tiểu Tứ Tử đang nhào bụng Tiểu Hổ, nghe vậy liền ngẩng đầu nói: “Hôm nay Tiểu Bát Tử phải đến hoàng lăng.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường sững sốt, hỏi: “Tiểu Tứ Tử làm sao biết?”

“Tiểu Bát Tử vừa mới nói.” Tiểu Tứ Tử trả lời: “Cùng đi với hoàng nãi nãi, phải đi báai báai, để Hoàng Hoàng hỏi tâm chuyện gì đó!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều nghĩ có lẽ hoàng thái hậu muốn báai tổ tiên, xin phù hộ giải quyết những chuyện trong cung gần đây. Triệu Trinh yêu một cầm cơ, có quỷ, rồi lại hồn ma hậu phi của tiên đế.

Tiểu Tứ Tử còn đang ngồi trên giường ôm Tiểu Hổ, suy tư, sao gần đây mọi người đều bận, bận đến mức không có thời gian ôm ôm hôn hôn nữa! Đang nghĩ, chợt thấy Bạch Ngọc Đường đứng lên, có gì đó rơi từ trong chăn ra, dường như màu vàng.

Tiểu Tứ Tử thả Tiểu Hổ xuống, đưa tay vào trong chăn mò mò, tìm được một món đồ màu vàng, bên trên có khắc hình tiên hạc và lông khổng tước.

Bạch Ngọc Đường thấy là Lưu Hạc Linh, cũng không nói gì, để Tiểu Tứ Tử chơi, mình thì đi thay y phục.

“Ô?” Tiểu Tứ Tử giơ tấm kim bài lên ánh sáng vừa nhìn vừa sờ đầu nói: “Nhìn quen quá, thấy ở đâu rồi?”

Lúc ấy, Tiêu Lương đang tìm Tiểu Tứ Tử chạy từ bên ngoài vào: “Cẩn Nhi, ở đây sao!”

Tiểu Tứ Tử ngẩng đầu, thấy Tiêu Lương liền vẫy tay: “Tiểu Lương Tử, có từng thấy cái này chưa?”

Triển Chiêu vội hỏi: “Tiểu Tứ Tử từng thấy sao?”

Bạch Ngọc Đường cũng quay đầu lại nhìn.

“Dường như từng thấy!” Tiểu Tứ Tử nhún mày: “Nhưng mà nhớ không ra!”

Tiêu Lương chạy đến, cầm lấy Lưu Hạc Linh trong tay Tiểu Tứ Tử xem thử, bật cười: “À... Thảo nào nhìn quen như thế, có nhớ ngày hôm đó, chúng ta lén chạy vào kho tàng cất giấu ngọc cho Thúc Ngọc đại hội không?”

“Ừm.” Tiểu Tứ Tử gãi gãi đầu: “Là gian phòng mà Tiểu Bao Tử nói không được vào, rồi Cửu Cửu thả chúng ta vào xem?”

“Tàng Ngọc Các?” Triền Chiêu nhíu mày: “Nơi đó có trọng binh canh gác, các loại ngọc quý quần thần chuẩn bị mang ra triển lãm đều được giữ trong đó, ngăn ngừa đạo tặc! Hai đứa nhìn thấy Lưu Hạc Linh trong đó?”

Thấy Tiểu Tứ Tử còn đang ngơ ngác, Tiêu Lương chọc chọc má bảo bối: “Không phải chúng ta lên vào, rồi mở từng hộp ra xem sao?”

“Đúng rồi.” Tiểu Tứ Tử nhớ ra rồi, vỗ tay một cái: “Có một mảnh giống hệt! Nhưng đó là ngọc, đây là vàng.”

“Ừm, mảnh ngọc đó có vẻ rất đắt tiền.” Tiêu Lương cầm Lưu Hạc Linh trong tay xem xét, “Hình khắc bên trên giống hệt, nhất định là do một người làm ra.”

“Thật vậy sao?” Triền Chiêu mừng rỡ.

“Mảnh ngọc đó do ai mang đến?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Ừm, trên hộp viết chữ ‘Tiết.’” Tiêu Lương nghĩ nghĩ, hỏi Tiểu Tứ Tử: “Có phải không Cẩm Nhi?”

“Đúng vậy, là chữ Tiết!” Tiểu Tứ Tử cũng gật đầu.

Triền Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, lòng thầm hiểu... Người tham gia Thức Ngọc đại hội họ Tiết, còn có thể vào được Tàng Ngọc Các, không còn ai khác, chỉ có Bắc Lộc tướng quân Tiết Ích Hành.

“Người còn nhớ không.” Triền Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường: “Gần đây dường như Tiết Ích Hành có chút khác thường!”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, đương nhiên là hắn nhớ.

“Nếu là thứ giống hệt Lưu Hạc Linh, cũng có nghĩa là, có liên quan đến số châu báu ngày trước, đương nhiên cũng có liên quan đến vụ án này.” Triền Chiêu ngồi bên mép giường sờ cảm: “Nhưng Tiết Ích Hành là con rể của Ông quốc công... Mảnh ngọc đó thuộc về hắn? Hay là của Ông quốc công?”

Đang suy tư, chợt Bạch Ngọc Đường nói: “Đi thăm dò thử không phải là biết được rồi sao.”

“Thăm dò thế nào?” Triền Chiêu hào hứng.

“Hỏi Tiết Ích Linh đi?” Bạch Ngọc Đường đề nghị, “Nàng ta có vẻ thẳng thắn.”

Triền Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường như hổ rình mồi: “Người lại muốn đi dụ dỗ mọi người khác sao? Cần thận phong lưu thiên hạ biến thành hạ lưu thiên hạ!”

Bạch Ngọc Đường bị chọc cười, đưa tay vỗ vai Triền Chiêu: “Ai nói ta đi? Người đi, người ta thích dạng như ngươi.”

Triền Chiêu há hốc mồm, “Hả?” Nhưng mà câu này của Bạch Ngọc Đường, sao có vẻ chua chua.

Nhìn lại Tiểu Tứ Tử bên cạnh, đang híp mắt.

“Tiết Ích Linh có vẻ đơn giản hơn ca ca nàng ta rất nhiều, không bằng ngươi trực tiếp hỏi sẽ mang loại ngọc nào đến Thức Ngọc đại hội.” Bạch Ngọc Đường nhướn mày, nhấn mạnh lần nữa: “Bảo người đi xã giao, không bảo đi làm thân với người khác.”

“Quả nhiên có vị chua.” Triền Chiêu đỏ khốc đỏ cười: “Ta thấy, chúng ta đi xem mảnh ngọc đó trước quan trọng hơn! Không nên quá sơ suất.”

Bạch Ngọc Đường nghĩ cũng đúng, liền cùng Triền Chiêu rửa mặt, định vào cung.

.

.

Nhưng tới sớm không bằng đến đúng, hai người vừa rửa mặt xong chuẩn bị ăn cơm xong sẽ vào cung, chợt bên ngoài ồn ào. Không bao lâu, Bàng Dục ôm đầu chạy vào, miệng la lớn: “Ai da, mẫu dạ xoa đánh người!”

Triền Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái... Mẫu dạ xoa nào?

Bàng Dục chạy vào nấp sau lưng Triển Chiêu, nhìn lại, Tiết Ích Linh đuổi theo phía sau, một tay cầm bánh bao đã bị cắn mất một mảnh, một tay cầm chổi, đuổi theo đánh Bàng Dục.

Khi này nàng ta định chờ Tiết Ích Hành trở về ăn cơm, nhưng chờ mãi không thấy người, bụng đói, liền đến trừ phòng tìm bánh bao ăn lót dạ. Vừa lúc bị Bàng Dục và Bao Duyệt vào trừ phòng tìm ăn thấy. Bàng Dục bắt đầu trước, cười nàng ta béo, Tiết Ích Linh nổi giận, liền chụp lấy cây chổi trong sân đuổi theo đánh.

Bao Duyệt theo sau vào, chặc chặc lắc đầu, cảm thán nữ nhân hiện nay thật sự quá hung dữ! Không thêm quan tâm tri thư đạt lý gì đó nữa! Câu mẫu dạ xoa của Bàng Dục quả thật không sai.

“Khụ khụ.” Bạch Ngọc Đường đột nhiên khụ, nhìn nhìn Triển Chiêu: “Thời cơ không tệ.”

Triển Chiêu hiểu ý hẩn, liền hỏi Bàng Dục và Bao Duyệt: “Ăn cơm chưa? Chúng ta định đến Thái Bạch Cư, có muốn cùng đi không?”

“Được, đang đói.” Bàng Dục thò đầu nói: “Chúng ta đi Thái Bạch Cư ăn đồ ngon, đừng để ý đến nha đầu điên này.”

“Ta cũng chưa ăn cơm.” Tiết Ích Linh thấy Triển Chiêu đi ăn, buột miệng nói: “Ta cũng đi.”

“Tiết cô nương cũng đi sao?” Bao Duyệt thuận miệng hỏi: “Tiết tướng quân đâu?” Hẩn nhìn ra Tiết Ích Hành vẫn thường để ý muội muội, không để nàng ta đi một mình, có lẽ là vì cô nương này tương đối hung hãn, dễ gây họa.

“Ca ca ta ra ngoài rồi.” Tiết Ích Linh có vẻ không vui lắm: “Hai ngày nay không thấy đâu.”

Triển Chiêu nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường, từ lần trước nhắc đến huyện Sơn Âm, Ngũ Phần Thôn các thứ, Tiết Ích Hành trở nên rất kì lạ, dường như mang nặng tâm sự, xem ra quả nhiên có liên quan đến hẩn.

“Vậy cùng đi đi.” Triển Chiêu cười cười, mời Tiết Ích Linh rất lễ độ.

Tiết Ích Linh ngẩn người, sau đó vui mừng gật đầu, “Được!”, khuôn mặt còn hồng hồng.

Bàng Dục híp mắt nhìn Triển Chiêu, nghĩ thầm, không phải chứ?

Bao Duyệt cũng nhìn Triển Chiêu, cảm thấy hơi lạ, lạ chỗ nào thì không nói được.

Bạch Ngọc Đường thì không biểu cảm gì, sờ mũi, đi ra ngoài.

Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường sờ mũi, cũng vô thức sờ mũi, Bạch Ngọc Đường về cơ bản không có thói quen gì đặc biệt, rất ít khi thấy sờ mũi... Biểu thị hiện tại hẩn không được thoải mái lắm.

Trong đầu Triển Chiêu đột nhiên nảy ra ý nghĩ, khi Bạch Ngọc Đường giận không biết thế nào, đừng nói... Quen biết hẩn lâu như vậy, chưa từng thấy hẩn nổi giận.

Nghĩ đến đây, Triển Chiêu cũng không hiểu mình đang nghĩ gì, liền vừa nói chuyện thân thiện với Tiết Ích Linh, vừa nhìn trộm Bạch Ngọc Đường, quả nhiên, hẩn nhìn sang hướng khác, có vẻ không yên lòng, nhưng sắc mặt rõ ràng xấu hơn khi này.

P phía sau, Bàng Dục khoanh tay thò đầu lên nhìn, cảm thấy tình trạng không được đúng, chẳng lẽ là Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường giận nhau? Không thể nào, tính tình của Triển Chiêu, phải rất ngốc mới đúng, không thông minh đến mức biết lấy cơ hội này kích thích Bạch Ngọc Đường.

Mọi người cứ như vậy rời khỏi phủ Khai Phong, đi nhanh đến Thái Bạch Cư.

.

.

“Này này!” Bàng Dục càng nhìn càng thấy không ổn, định hỏi Bao Duyệt bên cạnh, chuyện này là thế nào, nhưng gọi một lúc lâu, Bao Duyệt không trả lời hẩn, xoay mặt nhìn, liền thấy hẩn nhìn về phía sau đầy thắc mắc.

Bàng Dục quay đầu lại, hoảng hồn, Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương đi theo từ bao giờ.

Tiêu Lương cười khỏ, Tiểu Tứ Tử thì sầm mặt, trước nay chưa từng thấy, phỏng má nhìn phía trước, híp mắt nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, dường như đang giận.

Bàng Dục thấy tình huống không ổn, vội bước tới một bước, kéo tay áo Triển Chiêu: “Ai, đại hiệp, dừng bước nói chuyện một chút.”

Mọi người đều ngạc nhiên, Tiết Ích Linh hiếu kì nhìn hai người, định theo, Bao Duyên liền bước lên chỉ Thái Bạch Cư không xa phía trước: “Ai da, Thái Bạch Cư hôm nay có vẻ rất đông, chúng ta mau vào tìm chỗ trước đi!”

“A...” Tiết Ích Linh không hiểu mấy, chỉ biết nhanh chân theo Bao Duyên, Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn một cái, Bàng Dục dẫn Triển Chiêu vào một ngõ nhỏ. Ngay khi ấy, có người kéo vạt áo hắn, cúi đầu nhìn... Tiểu Tứ Tử trẻ môi ngửa mặt, nhìn mình.

Bạch Ngọc Đường đưa tay sờ đầu Tiểu Tứ Tử: “Không sao, ta và Triển Chiêu dùng kế dò la Tiết Ích Linh.”

“À!” Tiểu Tứ Tử hiểu ra, mặt lập tức cười vui vẻ, vui vẻ nắm tay Tiêu Lương chạy, hai đứa ăn xong còn phải vào cung.

Nhìn hai tiểu tử chạy đi, Bạch Ngọc Đường thở nhẹ một hơi, đã nói là thỏa thuận trước để dò la Tiết Ích Linh rồi, nhưng trong lòng vẫn buồn phiền, không mấy dễ chịu.

Triển Chiêu bị bàng dục kéo vào ngõ, hỏi hắn: “Làm gì?”

“Đại hiệp, là thế nào vậy?” Bàng Dục nhìn ra ngoài một cái: “Ngài có tình ý với Tiết tiểu thư sao? Tiểu ngọc tử nhà Công Tôn sắp cần người rồi.”

Triển Chiêu ngơ người, lập tức hiểu ra, phẩy tay: “Làm sao có thể chứ.”

“À... Vậy là đã tính kế trước rồi!” Bàng Dục yên tâm, không hỏi nhiều nữa, nhàn nhã đi ra ngoài. Triển Chiêu đột nhiên kéo hắn lại, “Khoan đã, người giúp ta một chút!”

“Sao?” Bàng Dục hơi lo lắng: “Lại giúp?”

Triển Chiêu kể sơ lược tình huống hiện tại, tự hắn thăm dò không thích hợp lắm, Bàng Dục thì lại tốt, dù sao hắn vô lại da mặt cũng dày, dễ hỏi ra.

Bàng Dục cảm thấy không phải chuyện khó, không phải chỉ là đối phó với một nha đầu ngọc thôi sao, cứ giao cho hắn!

Hai người đi ra, liền thấy Bạch Ngọc Đường đi phía trước, quay đầu lại nhìn một cái, dáng vẻ lười biếng không được vui.

Triển Chiêu bước nhanh tới vài bước, chắp hai tay sau lưng ngắm nghía sắc mặt Bạch Ngọc Đường: “Bạch huynh?”

“Sao?” Bạch Ngọc Đường nhìn hắn, thấy hắn hơn ha hơn hở thì hơi bức bối, liền hỏi lại: “Có gì chỉ giáo, Triển huynh?”

Triển Chiêu cười cười: “Tâm trạng của ngươi có vẻ không tốt?”

“Đâu có.” Bạch Ngọc Đường lắc đầu: “Tâm trạng rất tốt.”

“Vậy sao.” Triển Chiêu gật gật: “Vậy thì tốt.”

Hai người vừa nói vừa cười, sóng vai đi tới, cảm giác như đang phân cao thấp.

Bàng Dục đi phía sau nhìn hai người, lắc đầu liên tục, ai, hai người này thật sự rất đần vặt nhau, để thiếu gia ta giúp các người một chút vậy!

116. Q.4 - Chương 26: Chân Tướng Tiệm Minh (sự Thật Dàn Sáng Tò)

Bọn Triển Chiêu tiếp tục đến Thái Bạch Cư, ngồi xuống gọi món.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu cùng ngồi xuống, đương nhiên là cạnh nhau, Bàng Dục tay chân nhanh, chen giành vị trí của Tiết Ích Linh, ngồi cạnh Triển Chiêu, Tiết Ích Linh đành phải ngồi cạnh hắn, Bao Duyên chậm chậm thông thả ngồi xuống bên kia, gần Bạch Ngọc Đường, có vẻ hơi mệt mỏi.

Tiểu nhị vẫn là Tiểu Lục, lần này hắn đến chỗ Bàng Dục: “Ô, tiểu hầu gia đã lâu không đến.”

Từ khi cải tà quy chính, Bàng Dục rất được hoan nghênh ở Khai Phong, đã có tiền, lại còn hào phóng.

Bàng Dục lịch lịch gọi một loạt món ăn, thưởng bạc, Bạch Ngọc Đường hơi uể oải nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, chờ đến khi Tiểu Lục sắp đi, nói một câu: “Thêm một con cá chua ngọt.”

Triển Chiêu hơi híp mắt: “Thêm bình Lê Hoa Bạch.”

Hai người híp mắt, hơi liếc sang nhau, cá chua ngọt là Bạch Ngọc Đường gọi cho Triển Chiêu, mà Lê Hoa Bạch là Triển Chiêu gọi cho Bạch Ngọc Đường.

Hai người vừa đấu một trận nhỏ làm tăng căng thẳng, nhưng lại gọi một món đối phương thích, cho nên lại làm hòa hoãn bầu không khí.

Bàng Dục ngồi một bên xem kịch, cách tiểu hài tử ở chung thật giống nhau quá.

.

.

Rất nhanh, rượu và thức ăn được mang lên.

Mọi người ăn cơm không nói gì, Tiết Ích Linh là một nha đầu rất thành thật, chăm chỉ ăn, hắn là đói rồi.

Triển Chiêu nhìn Bàng Dục ho nhẹ mấy tiếng, ý bảo: thử xem!

Bàng Dục hoàn hồn lại, bắt đầu khoe khoang, nói cha hắn đã chuẩn bị một mảnh ngọc đẹp thế nào, nhất định lần này có thể thắng này nọ.

Tiết Ích Linh ngồi nghe nghe nghe, sau đó khinh thường hừ một tiếng.

Bàng Dục ngồi cạnh nàng ta, nghe thấy, nhìn nàng ta rất bất mãn, “Ai, ta nói nha đầu, người cười cái gì?”

“Hừ.” Tiết Ích Linh nhếch môi: “Cười người ếch ngồi đáy giếng không thấy Thái Sơn.”

Bàng Dục không học vấn, nhưng tối thiểu hắn vẫn hiểu ếch ngồi đáy giếng là gì, trề môi, vỗ vỗ Bao Duyên: “Ngốc tử, nàng ta nói chữ kìa, lên đi!”

Bao Duyên đang gặm nem rán, không biết Bàng Dục nói gì, liền hỏi: “Đúng rồi, lần này Tiết cô nương cũng mang ngọc đẹp đến tham gia Thúc Ngọc đại hội chứ? Không biết là bảo ngọc gì.”

“Hắc hắc.” Tiết Ích Linh cười đắc ý: “Đến lúc đó các người sẽ biết!”

Bàng Dục và Bao Duyên nhìn nhau, nha đầu này đắc ý như thế, chẳng lẽ là tuyệt thế bảo ngọc nào đó?

Bàng Dục bĩu môi: “Xí, tiểu nha đầu kiến thức ít, biết đâu là ngọc quý sao?”

“Ngọc bích Thái Tông hạ lệnh làm, dùng cổ ngọc ngàn năm điêu khắc thành, tặng người trong lòng, người từng thấy chưa!” Tiết Ích Linh đắc ý nhìn bên cạnh: “Bảo đảm người chưa từng được thấy!”

“Khoác lác sao?” Bàng Dục không tin.

“Người chờ đến ngày Thúc Ngọc đại hội mở mang tầm mắt không phải được rồi sao!” Tiết Ích Linh thần nhiên nói: “Tin hay không tùy người!”

“Đại ca người nam chinh bắc chiến, có khi nào là cướp được không.” Bàng Dục cười tà nhìn Tiết Ích Linh: “Nếu không thì nhà các người chỉ là bách tính bình thường, làm sao có được bảo bối tiền triều?”

“Không phải! Thật sự là bảo vật gia truyền!” Tiết Ích Linh không phục, tranh cãi với Bàng Dục: “Nói cho người biết, là bảo vật do cha ta truyền lại, khi ta và ca ca còn nhỏ vẫn thường lấy chơi, nhà ta có rất nhiều châu báu!”

“Thật hay giả?” Bàn Dục hứng thú: “Nói vậy phụ mẫu ngươi cũng là phú hộ?”

“Đương nhiên! Nếu không làm sao ca ca ta có thể trở thành người văn võ toàn tài, ta cũng là...” Tiết Ích Linh nói đến đây, liếc nhìn Triển Chiêu bên cạnh một cái, dường như có chút xấu hổ không dám nói.

“Ngươi cũng là gì?” Bàn Dục thấy nàng ta vẫn có vẻ khêu các anh thư, muốn đùa nàng ta: “Này, ta nói nha đầu, ngươi có người trong lòng chưa?”

Mặt Tiết Ích Linh đỏ bừng, lại nhìn nhìn Triển Chiêu, nói nhỏ: “Hỏi cái này làm gì?”

“À, ta quen biết nhiều, ngươi thích ai, ta nói giúp ngươi!” Bàn Dục cười tủm tỉm: “Ta thấy dung mạo ngươi cũng được, trong nhà lại có bảo bối đúng không? Ca ca lại là đại tướng quân, nam nhân bình thường ai lại không muốn thú ngươi, đây là chuyện tốt rơi từ trên trời rơi xuống!”

Tiết Ích Linh nghe Bàn Dục nói rất xuôi tai, khóe môi nhếch lên, có vẻ rất vui.

“Này?” Bao Duyên vỗ vỗ Bàn Dục: “Không phải Tiết cô nương sẽ vào cung tuyển phi sao? Ngươi đừng làm vậy.”

“Ta không có!” Tiết Ích Linh vội lắc đầu: “Ta không thích người không biết võ công, ta... Thích văn võ song toàn, anh hùng cái thế võ công cao cường.”

“À!” Bàn Dục vỗ tay: “Vậy sẽ thích các đại hiệp rồi!”

Mặt Tiết Ích Linh càng đỏ hơn, gật đầu.

“Ở đây không phải đã có hai người để chọn rồi sao?” Bàn Dục đưa tay chỉ Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường: “Hai bọn họ võ công cái thế, nhân phẩm kiệt xuất, hơn nữa đều chưa có thê tử!”

Mặt Tiết Ích Linh đỏ đến không thể đỏ hơn, lườm Bàn Dục một cái: “Ngu ngốc, đừng nói vậy!”

“Hay là Triển huynh đi!” Bàn Dục hớn hờ sáp tới gần Triển Chiêu: “Suy nghĩ thử xem?”

Triển Chiêu bắt lực nhìn Bàn Dục một cái, mắng thầm người đang nghĩ cách gây thêm phiền sao? Nhưng nhìn lại thì thấy sắc mặt Bạch Ngọc Đường bên cạnh đang sầm xuống, khuôn mặt vốn lạnh như băng hiện tại đã trở thành đông chết người không dền mạng.

Triển Chiêu vừa thấy buồn cười lại vừa bất an, tội gì chọc giận hắn, mình lại không thích nha đầu này.

Tiết Ích Linh ngồi một bên nhìn Triển Chiêu, thấy hắn không lắc đầu, chỉ nhoẻn cười, thỉnh thoảng lại nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, trong lòng khẽ rung động, chẳng lẽ, Triển đại ca cũng có ý với mình? Đang tham khảo ý kiến huynh đệ?!

“Không nói có nghĩa là có tình ý rồi?” Bàn Dục gào một câu, Bạch Ngọc Đường nhú mày, Triển Chiêu cũng đã hiểu ra, vội phẩy tay: “Không được không được.”

“Sao lại không được?” Bàn Dục hỏi Triển Chiêu: “Triển huynh có người trong lòng rồi sao?”

Triển Chiêu xấu hổ cười cười, nói: “Tiết cô nương là hậu nhân của danh môn, đương nhiên phải tìm một người môn đăng hộ đối, Triển Chiêu lang bạt khắp nơi, không thích hợp!”

“Triển gia cũng là đại hộ.”

Ngay vào lúc mọi người không biết nên tiếp tục thế nào, đột nhiên Bạch Ngọc Đường mở miệng: “Ồ phủ Thường Châu ai lại không biết Triển gia, phú giáp một phương, danh gia vọng tộc. Triển đại nhân người cũng không phải lang bạt khắp nơi, nổi danh tứ hải chưa nói, còn có phủ Khai Phong làm nhà.”

Triển Chiêu nhú mày, trừng Bạch Ngọc Đường một cái, mắng thầm con chuột bạch người nói lung tung cái gì vậy!

“Vậy thì môn đăng hộ đối rồi!” Bàn Dục chọc chọc Triển Chiêu: “Hay là suy nghĩ thử xem?”

Tiết Ích Linh bên cạnh vừa đỏ mặt vừa đá Bàn Dục: “Bớt nói lung tung!”

Triển Chiêu hí mắt hỏi Bạch Ngọc Đường: “Bạch huynh cảm thấy môn đăng hộ đối?!”

Bạch Ngọc Đường không lên tiếng.

Tiết Ích Linh vội xua tay trừng Bàng Dục: “Người đừng có nói nữa, Triển đại ca có người trong lòng rồi, môn đăng hộ đối với huynh ấy, võ công mặt nào cũng hơn xa ta!”

Bàng Dục cười hì hì: “Đúng vậy, nhưng chưa thành thân chẳng phải là còn chưa hết cơ hội sao!”

Tiết Ích Linh đá hấn một cái.

Bàng Dục thấy nàng ta đá không đau không ngứa, liền biết nha đầu này không có ý muốn ngăn mình, mà là thúc giục mình tiếp tục.

Triển Chiêu híp mắt: “Người đó, cực kì sĩ diện! Không dễ thương chút nào.”

Bạch Ngọc Đường khụ một tiếng, quay đầu lại nhìn Triển Chiêu: “Là do người rảnh rồi cứ chọc ghẹo người ta chứ gì?”

“Ta không có!” Triển Chiêu không nhận.

Bạch Ngọc Đường bưng chén gắp đầu uống rượu.

Bàng Dục lắc đầu nhìn trời.

Bao Duyên không biết mọi người đang làm gì, liền hỏi Triển Chiêu: “Triển huynh à, có ngày sinh tháng đẻ không? Hay là để ta tính ột quẻ?”

“Không cần.” Triển Chiêu từ chối thẳng thừng.

“Vậy ngày sinh tháng đẻ của Bạch huynh thì sao?” Bàng Dục chìa tay đòi Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, nhờ Tiểu Lục lấy giấy bút, Triển Chiêu nhìn hấn một cái, Bạch Ngọc Đường sờ cằm, nhìn Triển Chiêu, ánh mắt hai người giao nhau, hai phía đều cảm thấy rất phức tạp.

Tiểu Lục mang giấy bút đến, Bạch Ngọc Đường cầm trong tay, còn đưa đặt bút, chợt thấy Triển Chiêu nhìn chăm chăm trang giấy như hổ rình mồi, tư thế như nói, người dám viết ta cũng viết!

Bạch Ngọc Đường cầm bút do dự một lát, vẫn là đặt xuống, nói với Bàng Dục: “Bằng không người tự viết đi.”

“Ta viết?” Bàng Dục cảm thấy thời cơ đã chín muồi, hai tên này đều thuộc dạng cứng đầu, nếu chẳng may chọc cho trở mặt rồi chẳng phải mình sẽ thành kẻ cầm gậy đánh uyên ương sao, liền cười hì hì hỏi Tiết Ích Linh: “Hay là để ta?”

“Phi!” Tiết Ích Linh vội giật giấy lại, hơi không vui, lại nhìn Triển Chiêu một cái, tuy hấn mạnh miệng, nhưng cũng nhìn ra, trong lòng chỉ có một người. Hơn nữa Bạch Ngọc Đường cũng có vẻ bất bình cho người trong lòng kia, ai... Xem ra mình không còn cơ hội nữa!

Lại ăn thêm một lúc, mọi người đều không nói gì, chỉ có Triển Chiêu xụ mặt nhìn sang nơi khác, Bạch Ngọc Đường hơi ngượng ngừng sờ cằm, dường như mèo gặm râu!

Ngay khi ấy, một người nhảy từ cửa sổ vào, là một hắc y nhân, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ngẩn người... Quen mắt!

“A?” Bàng Dục thì lại nhận ra được: “Nam Cung...”

Người đến chính là thị vệ bên cạnh Triệu Trinh Nam Cung Kỷ, thường bảo vệ Bàng phi, cho nên Bàng Dục nhận ra. Hấn hành một lễ đơn giản với Bàng Dục, rồi vội vàng đi đến cạnh Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, nói thầm với hai người vài câu.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều ngẩn người: “Thật sao?”

Nam Cung Kỷ gật đầu, chấp tay với hai người: “Xin hai vị đi mau.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, không bận tâm hờn dỗi nữa, lập tức đứng lên nhảy từ lầu trên xuống, để Bàng Dục và Bao Duyên lại trong phòng nhìn nhau, Tiết Ích Linh lại càng không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Có chuyện gì vậy?” Bao Duyên đi đến cửa sổ nhìn quanh, Nam Cung Kỳ cũng lướt qua một cái rồi biến mất, để lại ba người mở mắt nhìn nhau, quay lại ăn tiếp.

.

.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nghe thấy những gì, mà lại vội đi như vậy... Thì ra, Triệu Trinh nói muốn đi tìm Lạc Hâm phu nhân, hơn nữa còn cho rằng nàng ta sẽ hành động vào hôm nay, cho nên đã đi rồi.

Nam Cung Kỳ đã sắp xếp rất nhiều ảnh vệ và ám vệ bảo vệ, nhưng vẫn không an tâm, thế là liền đặc biệt đến tìm Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhờ giúp đỡ.

Hai người đến Lạc Hâm Các, vừa lúc thấy kiệu của Triệu Trinh dừng trước cửa, Triệu Trinh xuống kiệu vào cửa sau, Lạc Hâm phu nhân ra đón, vẫn dịu dàng thùy mị.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn chăm chăm mặt nàng ta, vô thức rung mình một cái... Một người có thể tự nhiên không chế cảm xúc của mình như vậy, mặt thiện tâm ác nói thì dễ, khi làm hoàn toàn không đơn giản như thế!

Lạc Hâm phu nhân theo Triệu Trinh vào lầu các, thấy Triệu Trinh không được yên lòng, liền hỏi: “Hoàng thượng làm sao vậy?”

Triệu Trinh thở dài một hơi: “Ai... Thời buổi rối ren.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chưa kịp đến, đã thấy vài bạch y nhân lướt qua, mai phục xung quanh lầu các...

Hai người cùng nhú mào, chính là nữ quỷ bạch y vào cung tác quái đêm qua!

“Có chuyện gì sao?” Lạc Hâm phu nhân rót chén trà cho Triệu Trinh: “Sao hoàng thượng lại âu lo như thế?”

Triệu Trinh lắc đầu: “Nói chung một lời khó nói hết, không bằng người đàn cho trầm một bản, để trầm có thể tĩnh tâm nghĩ chuyện.”

“Được.” Lạc Hâm đi đến cạnh bàn, cầm đàn của mình lên, uyển chuyển đến cạnh Triệu Trinh: “Hoàng thượng... Muốn nghe khúc đàn nào?”

“Khúc đàn hôm qua đi, trầm thích khúc ấy.” Triệu Trinh có vẻ mệt mỏi, dựa vào bàn, nhìn ra bầu trời bên ngoài.

Lạc Hâm im lặng ngồi cạnh Triệu Trinh, đàn cho hắn, tiếng đàn uyển chuyển du dương, khiến người ta vô thức yên lòng lại.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nấp bên ngoài, sợ dẫm thảo kinh xà không dám đến gần, nhưng vẫn có thể thấy rõ tình hình trong cửa sổ. Triệu Trinh không hề nhìn Lạc Hâm, chỉ nhìn ra cửa sổ, mà hai mắt Lạc Hâm thì lại nhìn chăm chăm Triệu Trinh... Trong mắt đầy ác ý khiến người khác khiếp sợ.

Triển Chiêu đột nhiên hiểu ra, hỏi Bạch Ngọc Đường: “Sao Lạc Hâm phu nhân lại hận hoàng thượng đến vậy? Dựa theo tuổi của bọn họ, Lạc Hâm phu nhân lớn hơn hoàng thượng nhiều, cho dù khi nhỏ từng gặp khổ nạn gì, cũng không phải hoàng thượng gây ra! Từ những bài vị trong phòng nàng ta, là thù hận hoàng tộc họ Triệu, cũng nghĩa là, người bị hận thật sự là tiên đế, hoàng thượng chỉ là bị vạ lây!”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu không nói gì, vừa nãy con mèo này còn giận dữ mình, vừa chớp mắt đã quên, mèo ngọc.

Triển Chiêu nói xong thấy rất thắc mắc, Bạch Ngọc Đường không trả lời, liền đưa tay vỗ một cái: “Sao không để ý đến ta?”

Bạch Ngọc Đường há mồm, chỉ vào mình: “Miêu Nhi, là người không để ý đến ta trước.”

Triển Chiêu ngụy biện: “Có sao, ta đâu có nhỏ mọn như vậy.” [Hai bây đang núp đó nha =.=!]

Bạch Ngọc Đường bất lực.

Chợt Nam Cung cách đó không xa nhìn hai người “Hư!”

Cả hai vội bịt miệng cúi người, suýt chút nữa gây họa cho bọn họ rồi.

“Người thấy thế nào?” Triển Chiêu vẫn đang thắc mắc vấn đề khi này.

“Ta lại thấy không hiểu, sao Triệu Trinh lại để tâm đến Lạc Hâm phu nhân như vậy?” Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, nói ra nghi vấn đã quấy nhiễu mình đến tận bây giờ.

“Lạc Hâm phu nhân muốn giết hoàng thượng... Giết hoàng thượng không nói, còn muốn hại chết Bàng phi và Hương Hương, Bàng phi tạm thời không nói, Hương Hương hiện tại tuyệt đối là vết thương chí mạng của Triệu Trinh, ai dám đụng đến tiểu công chúa này, Triệu Trinh phải giết không luận tội mới đúng chứ?” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu: “Sao hắn lại nhện? Giống như đang cho Lạc Hâm một cơ hội!”

Triển Chiêu nghe đến đây, cũng không khỏi nhú mày: “Nghe người nói như thế, quả thật là...”

“Hơn nữa, ta cảm thấy tiên hoàng không phải người minh mẫn lắm.” Đột nhiên Bạch Ngọc Đường nói một câu, Triển Chiêu cười gượng mấy tiếng: “Sao lại nói thế?”

“Người nghĩ xem, màn kịch ly miêu cứu chúa cũng tin được, còn có chuyện hồ đồ gì không dám làm?” Bạch Ngọc Đường cười lạnh.

“A...” Triển Chiêu ngắt người: “Ý người nói là, Nguyệt Hòa phu nhân có thể là bị vu oan?”

Bạch Ngọc Đường hơi nhướng mày: “Nói về tuổi, tuổi của Lạc Hâm phu nhân và tiểu công chúa khi đó cũng tương đương nhau.”

Triển Chiêu hơi nhú mày: “Ta cũng đoán như thế, nếu như Nguyệt Hòa phu nhân khi đó thật sự chết oan, cũng khó trách sao tiểu công chúa lại hận tiên hoàng như thế, sau đó nàng ta gặp phải chuyện gì không ai biết, phục thù như thế này, có lẽ cũng có nỗi khổ... Chỉ không biết có liên quan gì đến Ngũ Phần Thôn!”

Bạch Ngọc Đường lại cười cười, “Trước đây không phải chúng ta cũng nghi ngờ sao? Rốt cuộc tiên hoàng có thật lòng thích Nguyệt Hòa phu nhân không?”

Triển Chiêu liếc liếc Bạch Ngọc Đường: “Nói như người, tiên hoàng quá đáng giận, chết bệnh thật nhẹ nhàng quá!”

Bạch Ngọc Đường cố nhịn cười, đưa tay dè lên môi Triển Chiêu: “Triệu Trinh đâu phải Triệu Phổ, nói chuyện cẩn thận một chút, đừng để một lời gây họa, đến lúc đó ta lại phải mang người cao chạy xa bay trốn người truy sát.”

Triển Chiêu ngắt người, tay của Bạch Ngọc Đường còn nằm trên môi mình, lòng bàn tay ấm nóng, hai mắt nhìn nhau, sâu không thấy đáy... Trong đầu Triển Chiêu đột nhiên nảy ra bốn chữ “tình thâm tựa hải”, giật mình run cả tay, vội lắc đầu.

Bạch Ngọc Đường cũng hoàn hồn lại, dời mắt, chậm chậm bỏ tay xuống, Triển Chiêu đột nhiên hỏi hắn: “Nếu ta nói lời phạm thượng phải chạy trốn, người cũng theo ta cùng đi sao?”

Bạch Ngọc Đường cười hỏi: “Nếu là người thì sao? Người có đi không?”

Triển Chiêu gật đầu “Có!” không chút do dự.

Bạch Ngọc Đường đưa tay cuốn một lọn tóc trước ngực Triển Chiêu: “Đương nhiên, ta sẽ!”

Không xa đó, Nam Cung Kỳ rất lo lắng cho Triệu Trinh, hoàng thượng không cho hắn đến quá gần, cũng không cho hắn tùy tiện ra tay, nếu không ra hiệu cho hắn, hắn hắn đã lo đến chết! Mà phía này vốn định để Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường trấn giữ, không ngờ hai người lại tình tứ nhìn nhau, còn nhân tiện trên ghẹo nhau, hoàn toàn không quan tâm đến Triệu Trinh trong Lạc Hâm Các. Nam Cung bất lực nhìn trời... Đây là thứ gì vậy! Các đại hiệp hiện tại thật quá không đứng đắn!

Triệu Trinh yên lặng nghe Lạc Hâm đánh đàn, rất lâu sau, đột nhiên mở miệng hỏi: “Có phải Lạc Hâm thích Bạch Ngọc Đường không?”

Tiếng đàn hơi loạn nhịp, Lạc Hâm phu nhân vội bình tĩnh lại, cười nói: “Hoàng thượng nghĩ đi đâu vậy...”

“Trẫm không để bụng.” Triệu Trinh phát tay: “Chỉ tiếc trong lòng Bạch Ngọc Đường đã có người, nếu không trẫm nhất định sẽ dùng mọi cách để hấn thú nàng.”

Lạc Hâm hơi sững sốt.

Triệu Trinh nhàn nhạt nói: “Dù sao thì Triệu gia ta cũng nợ nàng quá nhiều.”

Lời Triệu Trinh vừa dứt, tiếng đàn của Lạc Hâm phu nhân cũng ngừng bật.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đột nhiên nghe được tiếng đàn dừng, đều nhìn sang.

117. Q.4 - Chương 27: Sinh Lộ (đường Sống)

Triệu Trinh thấy tiếng đàn đã dừng, liền thở nhẹ một hơi: “Sáng sớm nay thái hậu và Bát vương gia đã đến hoàng lăng, chuẩn bị để Nguyệt Hòa phu nhân vào hoàng lăng, chỉ có điều, hài cốt của phu nhân hẳn là còn trong tay tử?”

Lạc Hâm phu nhân phía sau không lên tiếng.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn từ xa, tò mò mà lại không nghe được, sốt ruột đến vô đầu bứt tai!

Ngay khi ấy, chợt thấy các bạch y nhân đã đến gần hơn, có vẻ như sắp tiến vào, tay ai cũng cầm binh khí.

Triệu Trinh chậm chậm đứng dậy, Nam Cung Kỷ phẩy tay với các ảnh vệ, lập tức nhảy xuống mái nhà, chế ngự các bạch y nhân. Những kẻ ấy làm sao sánh được với cao thủ đại nội như Nam Cung Kỷ, không bao lâu đã bị điểm huyết, vì thấy chỉ toàn là nữ hài tuổi chưa lớn, các ảnh vệ cũng không nặng tay.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đã sớm mất kiên nhẫn nhảy lên mái lầu các, nghe ngóng tình hình bên dưới.

Triệu Trinh quay đầu, thấy Lạc Hâm phu nhân vẫn ngơ ngẩn ngồi đó, chăm chăm nhìn chiếc đàn trước mặt, không biết đang nghĩ gì.

Triệu Trinh chấp tay sau lưng, nhìn các “nữ quỷ” đã bị ảnh vệ bắt lại ngoài cửa sổ, im lặng không nói.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, trong lòng thầm tính toán: vị Lạc Hâm phu nhân, e chính là tiểu công chúa Như Nguyệt chết non năm nào, là hoàng tử đồng phụ dị mẫu với Triệu Trinh... Hẳn là đồng phụ dị mẫu? Nếu không cũng sẽ không hận người của Triệu gia đến thế!

“Ha.” Lạc Hâm đột nhiên bật cười: “Hắn không thương ta, cũng không yêu mẫu thân ta, câu chuyện si mê cầm cơ gì đó, chỉ là những lời dễ nghe được truyền ra mà thôi. Thứ người họ Triệu các ngươi muốn, là vàng bạc châu báu, là kho báu có thể chấn hưng quốc gia.”

Triệu Trinh im lặng nghe nàng ta nói xong, một lúc lâu sau mới gật đầu: “Phụ vương rất bạc tình, ta hiểu.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường trên mái nhà cũng thầm thở dài, xem ra, ngày trước tiên hoàng hoàn toàn không phải chung tình với một cầm cơ, mà là muốn biết được vị trí của kho báu ngày trước từ Nguyệt Hòa phu nhân. Nói vậy, tổ tiên của Nguyệt Hòa phu nhân, hẳn chính là cầm cơ mà Thái Tông một lòng yêu thương ngày trước. Nói ra cũng thật mỉa mai, một nhà mấy thế hệ, không ai thoát được số kiếp này.

“Biết vì sao ta phải làm cầm cơ chứ?” Lạc Hâm phu nhân ôm cây đàn cổ lên, dáng vẻ khi chậm chậm xoay người lại khiến Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều bất giác nhíu mày, nữ nhi giống mẫu thân sao? Giống hệt như vị mỹ nhân xăm trên cánh tay Huyền Bi phương trượng. Người đến giết Huyền Bi phương trượng hôm đó hẳn là nàng ta, cho nên phương trượng mới chạy ra ngoài một cách khác thường như vậy, là do muốn cho nàng ta thời gian trốn!

Nhưng nếu nàng ta đã không phải nữ nhi của phương trượng, tại sao Huyền Bi lại bảo vệ như thế? Chẳng lẽ khi đó đã từng làm chuyện có lỗi với Nguyệt Hòa phu nhân?

Triệu Trinh nhìn nhìn Lạc Hâm: “Làm sao mới thể hóa giải thù hận của tử?”

Lạc Hâm cười lạnh: “Thù hận nếu có thể hóa giải thì không phải thù hận, có những người trời sinh tính mang thù, hay là cứ giết ta đi.”

Triệu Trinh cau mày: “Trẫm sẽ không tự chặt tay chân mình.”

Lạc Hâm nhếch môi: “Người cũng muốn biết số châu báu đó ở đâu sao?”

Triệu Trinh hơi sững sốt, sau đó cười lắc đầu: “Trẫm muốn châu báu để làm gì? Khi đói không thể ăn, khi lạnh không thể sưởi, cùng lắm chỉ để nghiêng tới nghiêng lui lấp lánh một chút mà thôi... Vĩnh viễn cũng không sáng bằng sao.”

Lạc Hâm nghe lời hắn nói, cũng cười: “Đại Tổng hôm nay mưa thuận gió hòa lại giàu có đông đúc, nào có thiếu tiền, nhưng đến khi thiếu, kẻ làm hoàng đế các người, sẽ vạch đủ mưu kế để gom góp tiền tài.”

Triệu Trinh gật đầu: “Cũng đúng.”

Lạc Hâm phu nhân đi đến ngồi xuống cạnh bàn: “Người phát hiện từ khi nào? Vì sao không vạch trần ta từ trước?”

“Trẫm muốn điều tra rõ đầu đuôi chuyện này, bao gồm cả những người tham gia hại phu nhân và tỷ trước đây.” Triệu Trinh hơi nhúm mày: “Điều tra rồi mới biết, liên quan đến rất nhiều người... Nhưng chuyện qua đã lâu, nhiều người đã rút lui, con cháu đa số đều rất xuất sắc, giữ chức quan trọng lại ảnh hưởng đến an nguy của Đại Tổng, trẫm không thể xử trảm bọn họ giải hận cho tỷ. Cho nên đành phải để tỷ chịu thiệt, trẫm sẽ cố gắng bồi thường, tỷ xem như vì trẫm, vì thiên hạ thái bình đi.”

“Người quả thật rất cẩn thận.” Lạc Hâm phu nhân cười lạnh liên tục: “Đám người đó đều có điểm yếu bị người nắm trong tay, thuận tiện cho người làm hoàng đế đứng không?”

Triệu Trinh cũng không phản bác, chỉ thở nhẹ: “Giết bọn họ rồi thì thế nào? Quá khứ vĩnh viễn không quay lại được. Hơn nữa, mấy hôm nay tỷ phái các tiểu quỷ đến dò dẫm bọn họ hằng ngày, bọn họ đã sớm sợ đến vỡ mật, kinh hoảng cả ngày rồi. Dù sao kẻ từng làm chuyện xấu, trong lòng đều lo sợ, sợ có báo ứng lại sợ hại đến tôn tử hậu đại, rốt cuộc kẻ phải chịu tội vẫn là bọn họ!”

Lạc Hâm phu nhân chậm chậm đứng lên: “Người muốn ta cứ thế bỏ qua?”

Triệu Trinh gật đầu: “Trẫm không mong xảy ra chuyện, nhưng cũng không muốn để tỷ chịu thiệt, không bằng tỷ cứ nói, thế nào mới chịu bỏ qua.”

“Bỏ qua...” Lạc Hâm phu nhân bước ra vài bước, mở cửa tủ trên bàn lấy năm tấm bài vị ra, âm u nói: “Thế này, mới hả giận.”

Triệu Trinh cau mày, “Trẫm không muốn giết tỷ, tỷ nghĩ lại, trừ chuyện này, cái gì trẫm cũng có thể cho tỷ.” Nói xong, xoay người ra ngoài, vài ảnh vệ đóng cửa lại, chia ra đứng gần đó. Mà toàn bộ Lạc Hâm Các cũng đã bị binh sĩ vây chặt, cấm các bị khóa chặt.

Lạc Hâm một mình đi trong phòng, dùng một mảnh lụa trắng nhẹ nhàng lau tấm bài vị của tiên đế, cười tự nói một mình: “Không dễ dàng như vậy được, người biết chứ? Ta giống người, có thù tất báo, người thiếu ta một, ta trả lại người gấp mười!”

.

.

Triệu Trinh đi rồi, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường còn bám trên mái nhà.

Hai người hơi hoang mang, nhất là Triển Chiêu, cực kì không vui.

Một mặt, tình thế đột ngột thay đổi, số mệnh mỗi phía Triệu Trinh nắm được rõ ràng là nhiều hơn hẳn bọn họ, dù sao hắn ở trong cung, tìm các lão thần đến tra hỏi, rất dễ hỏi được chân tướng. Cũng có nghĩa là, ngay từ đầu Triệu Trinh đã sắp xếp sẵn. Cả đám người Bao Chứng, cũng đều đi trong mê cung của hắn, mục đích là giúp hắn tra ra những kẻ liên quan, chân tướng năm xưa. Chiêu này của Triệu Trinh không thể không khen là inh! Nắm trong tay chuyện năm xưa rất quan trọng với một hoàng đế! Có thể khiến các lão thần ngoan ngoãn nghe lời, còn có thể khiến tôn tử bọn họ tận trung làm việc. Thủ đoạn của đế vương là uy quyền, dùng mưu kế không thể trách được.

Nhưng mặt khác, hiện tại Triệu Trinh đã biết chân tướng rồi, nhưng hắn lại có ý muốn giấu! Cũng khó trách, những người liên quan đến chuyện năm đó hiện nay đa phần là các lão công thần đã cáo lão, hậu duệ của bọn họ lại giữ chức vị cao trách nhiệm nặng nề! Không nói người khác, chỉ nói Tiết Ích Hành. Nếu điều tra, kéo chuyện năm xưa ra, một là rất nhiều quan viên bị kéo theo, hơn nữa, cũng là quan trọng nhất, sẽ tổn hại uy nghiêm hoàng thất, tổn hại uy danh tiên đế.

Triển Chiêu nghe, cảm thấy xử sự thế này không hợp lòng mình, lo cho đại cục, kết quả là mặc kệ chân tướng, lo cho chân tướng, kết quả là mặc kệ đại cục. Khó xử mọi đằng chưa nói, cuối cùng cũng cúi đầu trước quyền uy, ác vô ác báo, thiên lý ở đâu? Càng hướng chi đường như trước đây đã có không ít người chết.

Bạch Ngọc Đường biết, hiện tại trong lòng Triển Chiêu buồn bực, phủ Khai Phong trước nay coi trọng chân tướng, mà tình hình trước mắt lại không thể hành xử quá lỗ mãng, nếu chẳng may khiến loạn thế, thì quả thật là tai họa cho xã tắc! Nhưng nhìn lại xương cốt chồng chất trong hang động ngày trước, làm sao có thể mặc kệ được?

Bạch Ngọc Đường còn muốn nghe thêm một chút, nhưng thấy Triển Chiêu đã nhảy xuống, vội vàng chạy về.

“Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường đuổi theo, kéo hắn một cái: “Ngươi đi đâu? Đứng mạnh động.”

Triển Chiêu vung vai một cái: “Từ quan không làm nữa.”

“Ồ...” Bạch Ngọc Đường ngăn người: “Cái này tốt, càng mạnh động càng tốt.”

Triển Chiêu đi vài bước lại hung hăng trừng hắn một cái: “Ngươi đã không an ủi chút nào, còn đổ thêm dầu vào lửa.”

“Ta chỉ mong sao ngươi đừng làm nữa.” Bạch Ngọc Đường cười đi tới, hỏi hắn: “Từ quan rồi muốn đi đâu? Đến Hãm Không Đảo hay về quê cũ Thường Châu? Hay là chúng ta đến Mạc Bắc, Nam Hải, Tây Vực... Nói chung đi đâu cũng được.” [Bạch Ngũ Gia =)))))]

Triển Chiêu thờ dãi, dùng ánh mắt phức tạp nhìn Bạch Ngọc Đường, hỏi nhỏ: “Bắt ngươi ở lại phủ Khai Phong ngươi rất không vui sao?”

Bạch Ngọc Đường bật cười, lắc đầu, nói bỏ đi chỉ là do giận, Triển Chiêu bây giờ đã không đi được... Đây là biện pháp không ai nghĩ ra được.

“Về hỏi Bao đại nhân một chút đi.” Bạch Ngọc Đường đưa tay kéo hắn: “Nếu đã biết chân tướng, làm gì tiếp theo phải chờ xem trí tuệ, Bao đại nhân và Bằng Cát hẳn có thể xử lý tốt, chúng ta chờ làm theo quyết định của bọn họ là được rồi.”

Triển Chiêu thấy cũng đúng, tội gì phải tự tìm phiền não, đây vốn không phải chuyện bọn họ có thể quyết định.

.
.

Hai người đang quay về, chợt nghe có tiếng người gọi phía trước: “Triển đại nhân! Bạch đại hiệp!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ngăn người, ngược mắt nhìn lên, liền thấy Bao Phúc từ xa chạy đến.

“Bao Phúc?” Triển Chiêu thấy nó chạy gấp như vậy, nghĩ là phủ Khai Phong có chuyện, vội hỏi: “Làm sao vậy?”

“Thiếu gia biến mất rồi, hai người có gặp không?” Bao Phúc nôn nóng hỏi: “Nói là buổi trưa cùng hai người ra ngoài dùng cơm, vẫn chưa thấy về, đệ đã tìm cả buổi chiều rồi...”

Triển Chiêu sửng sốt, nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường cũng nhíu mày, khi này bọn họ dẫn Bằng Dục, Bao Duyên và Tiết Ích Linh cùng ra ngoài, giữa đường có chuyện đi trước, để ba người đó lại, Tử Ảnh và Giả Ảnh dường như cũng không đi cùng.

“Có khi nào đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn không?” Triền Chiêu vội hỏi Bao Phúc: “Bàng Dục đâu? Có gặp không?”

“Cũng không thấy đâu, thái sư đã phái rất nhiều người đi tìm rồi, không ai tìm thấy!” Bao Phúc lo lắng đứng không yên: “Triền đại nhân, trước đây có người muốn giết An Lạc Hầu, có khi nào thiếu gia bị vạ lây không?!”

“Đừng nói bậy.” Triền Chiêu hiện tại cũng bắt đầu rối loạn, khi này quá vội quên mất ba người, không ngờ còn có người muốn bắt bọn họ! Hiện tại Lạc Hâm đang bị giam lỏng trong Lạc Hâm Các, bắt cóc bọn Bàng Dục thì làm được gì?!

Triền Chiêu và Bạch Ngọc Đường lập tức đi tìm, phủ Khai Phong cũng điều một đội nhân mã lớn đi tìm.

Nhưng đến khi trời tối, vẫn không có chút tung tích, mọi người mơ hồ cảm thấy, thật sự xảy ra chuyện rồi!

Bàng Cát ngồi trong sân đầm ngực giậm chân, khóc lóc cho Bàng Dục tam đại đơn truyền nhà hắc.

Bao Chứng tuy miệng không nói gì, trong lòng lại càng lo lắng hơn, Bao Duyên từ nhỏ yếu ớt dễ bệnh, khó khăn lắm mới nuôi lớn được, là yếu mạng của mẫu thân nó, cứ như vậy mất tích, không biết có gặp phải bất trắc gì không!

Đang lo lắng, chợt Tiết Ích Hành vội vàng chạy vào, hỏi mọi người có thấy Tiết Ích Linh không, trái tim mọi người lập tức chìm hẳn xuống, mất tích thật rồi!

“Chắc!” Triền Chiêu tự trách mình quá hồ đồ, chỉ tại mình nghĩ ra ý bảo Bàng Dục dò hỏi, bây giờ cả ba người cùng mất tích rồi!

Đang u sầu, chợt có người kéo vạt áo hắc, cúi đầu nhìn, là Tiểu Tứ Tử.

“A... Tiểu Tứ Tử?” Triền Chiêu thấy bảo bối ngửa mặt, trán đầm mồ hôi, hẳn là vừa chạy về.

Tiểu Tứ Tử chỉ ra ngoài: “Bên ngoài có người tặng quan tài!”

“Cái gì?!” Triền Chiêu và Bạch Ngọc Đường kinh hãi, mọi người vội ra ngoài xem, liền thấy trước cửa phủ Khai Phong có một cỗ quan tài.

Hai nha dịch bị điểm huyết đứng bất động... Có thể thấy võ công của người ra tay cực cao, vì các nha dịch binh sĩ trong phủ đều không nghe thấy tiếng động nào.

Triền Chiêu giải huyết cho bọn họ, hỏi là do ai làm.

Hai nha dịch trả lời, là một nữ quỷ mặc bạch y!

Triền Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhú mày, lại là nữ quỷ? Rốt cuộc có bao nhiêu nữ quỷ chứ?!

Chỉ có một cỗ quan tài, đặt ngang trước cửa.

Tim ai nấy đều đập thành thịch, ai ở trong quan tài?

“Cái đó...” Bàng Cát vỗ vỗ Bao Chứng: “Lão Bao, lên!”

Tim Bao Chứng đập mạnh, chẳng may mở ra liền thấy thi thể nhi tử nhà mình... Nghĩ cũng không dám, nói với Triền Chiêu: “Triền hộ vệ!”

Triền Chiêu cố lấy tinh thần, kiên trì đi tới, đang do dự, Bạch Ngọc Đường bên cạnh đến phát tay một cái mở nắp quan tài ra, ai cũng kinh hãi nhắm chặt mắt.

Bàng Cát liên tục “A di đà phật”.

Đồng thời, Tiết Ích Hành hô lớn một tiếng: “Linh Nhi!”

Mọi người nhìn lại, liền thấy người trong quan tài là Tiết Ích Linh, đều tái mặt.

“Nó chưa chết!” Tiết Ích Hành lao đến đưa tay thử hơi thở nàng ta, phát hiện tuy yếu nhưng không đáng lo, mới thở phào một hơi, vội bế nàng ta ra khỏi quan tài.

Ngay lúc ấy, Công Tôn Triệu Phổ cũng nghe tin chạy vội đến, Công Tôn bắt mạch cho Tiết Ích Linh, nói với mọi người: “Chỉ trúng phải loại mê dược bình thường, không đáng lo!”

Ánh mắt Triển Chiêu lạc đến bàn tay của Tiết Ích Linh, trong tay nàng ta có một phong thư!

Bạch Ngọc Đường đưa tay cầm lên, trên thư viết tên hai người: Bao Chứng, Bàng Cát.

Bao Chứng nhú mày, lấy thư ra xem, bên trong là một bức thư máu: oan hồn khó rời Ngũ Phần Thôn.

“Giống hệt bức thư Ngũ Muội đưa cho Bao Duyên!” Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường.

“Xem ra, đối phương không chịu từ bỏ ý đồ, bắt Bao Duyên và Bàng Dục làm con tin.” Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu: “Mục đích...”

“Mục đích là muốn điều tra ngọn ngành oan án Ngũ Phần Thôn, công bố nỗi oan cho thiên hạ.” Bao Chứng thở dài: “Xem ra, Ngũ Muội đó gặp phải Bao Duyên trên quan đạo, cũng là có tính toán trước.”

Triệu Phổ nhú mày: “Chiêu này thật sự rất triệt để, không phải hoàng thượng bận tâm cho các lão thần sao, nếu lo cho các lão thần, thì phải hại đến Bao tướng và Bàng thái sư. Nếu Bàng Dục có chuyện không may, nhất định Bàng phi cũng sẽ đau lòng không thôi... Xem ra Lạc Hâm phu nhân rất lão luyện.”

Mọi người đều gật đầu, quả thật là đa mưu túc trí.

“Ừ...”

Khi ấy, chợt Tiết Ích Linh hừ nhẹ một tiếng, dường như sắp tỉnh.

“Linh Nhi!” Ngày thường Tiết Ích Hành nghiêm khắc với nàng ta, nhưng thật ra rất yêu thương muội muội, nhẹ giọng gọi, hy vọng khi Tiết Ích Linh tỉnh dậy không bị thương gì.

“Ừm?” Tiết Ích Linh lắc lắc đầu, xem ra tỉnh táo lại, vừa nhìn đã thấy Tiết Ích Hành, “Đại ca!”

“Tiết cô nương.” Triển Chiêu hơi sốt ruột: “Bao Duyên và Bàng Dục đâu?”

“Bọn họ bị đám người kia bắt đi rồi!” Tiết Ích Linh vội nói với Triển Chiêu: “Chúng ta vốn định quay về phủ Khai Phong, không ngờ Bàng Dục bị một bằng hữu gọi đi, Bao Duyên bảo hắn đừng chạy lung tung, hắn lại bảo là người quen cũ, có thể có manh mối giúp tra án, thế là Bao Duyên cũng cùng đi. Ta hiểu kì, cũng đi theo chơi, không ngờ khi đến ngoại thành, tên bằng hữu đó đột nhiên biến mất, sau đó có rất nhiều bạch y nhân đến, đánh ngất chúng ta, khi ta tỉnh lại, thì đang ở trong một căn phòng rất tối, Bao Duyên và Bàng Dục đều ở bên cạnh, chúng ta bị trói trên ghế! Có một nữ nhân mặc bạch y tiến vào, cho ta ăn gì đó, sau đó thì ta không nhớ nữa!”

“Nữ nhân mặc bạch y?” Bạch Ngọc Đường nhú mày: “Còn nhớ rõ dung mạo những kẻ tập kích các người không?”

Tiết Ích Linh cau mày: “Ai da, rất đáng sợ, mặt trắng bệch như nữ quỷ!”

Vừa nghe tới nữ quỷ, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, vô thức nghĩ đến Ngũ Muội!

“Xem ra, bằng hữu của Bàng Dục là người của bọn chúng, hơn nữa có khả năng Bàng Dục đã phát hiện được gì đó, nếu không đã không gặp phải họa sát thân.” Công Tôn hỏi Tiết Ích Linh: “Nơi ba người bị tập kích sau cùng ở đâu?”

“Ở ngoại thành, gần quan đạo phía tây!” Tiết Ích Linh trả lời.

“Ngoại thành?” Bao Chứng cau mày: “Phía tây... Có xa hoàng lăng không?”

“Không xa!” Tiết Ích Linh vội đáp một tiếng, sắc mặt Bao Chứng sầm xuống: “Cả ngày hôm nay Bát vương gia và thái hậu đều ở hoàng lăng, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”

“Lão Bao, thị vệ đại nội có hàng ngàn hàng vạn, đâu cần đến hai lão già chúng ta!” Bàng Cát sốt ruột giậm chân: “Mau tìm bọn Dục Nhi!”

Đương nhiên Bao Chứng biết phải tìm, nhưng tìm thế nào? Khai Phong lớn như vậy, biến người mệnh mông.

“Có lẽ...”

Ngay trong lúc mọi người không biết làm sao, Triển Chiêu đột nhiên mở miệng: “Có người biết.”

Bao Chửng nhíu mày: “Triển hộ vệ nói Lạc Hâm phu nhân sao?”

Triển Chiêu gật đầu: “Chúng ta không tìm được, nói không chừng chúng nó tìm được!”

Mọi người sững sờ: “Chúng nó?”

Ngay lúc ấy, chợt Bạch Ngọc Đường hiểu ý huyết sáo một tiếng, sầm một cái, cửa phòng Tiểu Tứ Tử bị xô ra, Thạch Đầu và Tiễn Tử lao tới, đến cạnh chỗ mọi người vừa cọ cọ vừa vẩy đuôi.

“Đúng rồi! Mũi chúng nó còn thính hơn chó, nói không chừng có thể tìm được người!” Triệu Phổ vừa nói vừa vẩy tay với Thạch Đầu và Tiễn Tử, dẫn theo Công Tôn và ảnh vệ chuẩn bị đến ngoại thành phía tây tìm người.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng muốn theo, nhưng bị Bao Chửng kéo lại: “Khoan đã! Đây chỉ là một đường sống, nếu đã có Cửu vương gia và Công Tôn tiên sinh đi, hai người đi sẽ lãng phí! Không bằng chọn đường sống thứ hai!”

“Đường thứ hai?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng nhíu mày, là chỉ Lạc Hâm phu nhân sao?

118. Q.4 - Chương 28: Kỳ Tử Hòa Khí Tử (quân Cờ Và Chốt Thí)

Triệu Phổ và Công Tôn dẫn Thạch Đầu và Tiễn Tử đi tìm bọn Bao Duyên, để Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lại, quyết định đi tìm Lạc Hâm phu nhân dò hỏi, xem có thể tìm thêm được manh mối không.

Nhưng trước mắt Lạc Hâm phu nhân đang bị giam lỏng, muốn gặp nàng ta phải được Triệu Trinh gật đầu.

Thế là, Bàng Cát và Bao Chửng vào cung trước để tìm Triệu Trinh, vừa nghe nói Bàng Dục và Bao Duyên bị bắt cóc, trong mắt Triệu Trinh lóe lên vẻ không vui, dù sao cũng là đệ vương, cảm giác bị người khác tính toán rất không dễ chịu. Đã cho Lạc Hâm phu nhân cơ hội, nhưng hiển nhiên, nàng ta không quan tâm, có thể nói là ngu xuẩn.

“Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường muốn tra hỏi Lạc Hâm?” Triệu Trinh cười cười: “Các người nghĩ Lạc Hâm sẽ nói?”

Bao Chửng và Bàng Cát nhìn nhau một cái, trong lòng cũng thầm biết, rất khó... Lạc Hâm đã hạ quyết tâm muốn báo thù rồi.

“Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường quả thật đều là người thông minh hiếm có.” Triệu Trinh nhàn nhạt nói: “Nhưng cũng là người thành thật hiếm có, không dùng cách không quang minh chính đại thì không thể đối phó được với Lạc Hâm.”

“Chắc...” Tim Bao Chửng và Bàng Cát đều đập thành thịch, cách không quang minh chính đại? Hai người này, bảo bọn họ lừa người khác còn khó! Dù sao thì người ta cũng là đại hiệp.

Triệu Trinh cười cười: “Gọi hai bọn họ đến đây, trăm có một ý, vừa khéo, bảo bọn họ nhân tiện giúp trăm, điều tra một chuyện.”

Bàng Cát và Bao Chửng lập tức gọi ảnh vệ đi tìm bọn họ, ra khỏi hoàng cung, hai người nhìn nhau một cái.

Bàng Cát lau mồ hôi: “Ta nói Bao Hắc, người có cảm thấy tâm tư của hoàng thượng càng lúc càng khó đoán không?”

Bao Chửng cười cười: “Dù sao cũng là hoàng thượng, người nghĩ một tên gốc không biết suy tính tốt hơn sao?”

“Cũng không phải vậy.” Bàng Cát lắc đầu: “Dù sao cũng là con rể của ta, quá thông minh, ta sợ khuê nữ chịu thiệt.”

Bao Chửng cũng gật đầu, quả thật càng lúc Triệu Trinh càng có dáng vẻ quân vương... Ai, vẫn là câu nói ấy, đường vào danh gia sâu như biển.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi vào thư phòng.

Triệu Trinh nhìn nhìn hai người: “Ngồi.”

Trong lòng hai người có tâm sự, ngồi xuống nhìn Triệu Trinh, Bao Chứng đã nói, Triệu Trinh sẽ bày mưu cho bọn họ, vẫn cảm thấy... Sẽ không phải mưu kế hay.

Triệu Trinh im lặng một lúc, nói: “Ta có một biện pháp, nhưng phải có hai người phối hợp mới được.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều gật đầu, chờ xem là cách gì.

Triệu Trinh đi đến nói vào tai bọn họ vài câu, Triển Chiêu nghe xong hơi nhú mày: “Có quá mạo hiểm không? Lỡ như nàng ta chạy thật thì sao?”

“Nàng ta không chạy được.” Triệu Trinh cười nhạt: “Một, ta đã lệnh cho Âu Dương Thiếu Chinh bao vây toàn bộ Khai Phong rồi, một con ruồi cũng không bay ra được. Hai, Lạc Hâm chỉ là một quân cờ, nàng ta có thể làm ra nhiều chuyện như vậy, phía sau nhất định có người bày mưu. Hôm nay thân phận nàng ta bại lộ, nói không chừng, đã trở thành chốt thí rồi.”

“Có người muốn giết nàng ta?” Triển Chiêu nhú mày.

“Bất cóc Bao Duyên và Bằng Dục, rõ ràng là muốn dùng để đổi Lạc Hâm. Ta nể mặt Bằng thái sư và Bao tướng, đương nhiên sẽ đồng ý.” Triệu Trinh cười lạnh, “Thế nhưng đối phương lại không có động tĩnh, lại dời trọng tâm sang Ngũ Phần Thôn, có thể thấy hoàn toàn không quan tâm đến an nguy của Lạc Hâm... Đâu ai có thể khẳng định ta sẽ không giết nàng ta?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều cảm thấy hắn nói có lý, đối phương lợi dụng Lạc Hâm, có thể vốn định cưỡng ép Triệu Trinh hoặc ra tay từ phía Triệu Trinh, nhưng sau khi thất bại, lại chuyển trọng tâm sang Ngũ Phần Thôn. Một thôn làng nhỏ như vậy, có thể che giấu bao nhiêu bí mật?

Bạch Ngọc Đường hơi lo lắng, nói với Triệu Trinh: “Biện pháp này có thể, nhưng ta không biết lừa người khác, có thể sẽ làm lộ.”

“Ai bảo người lừa?” Triệu Trinh bật cười: “Câu nào người nói cũng là thật, ai biết được là giả?”

Bạch Ngọc Đường ngăn người, hơi nhú mày, nhìn lại Triển Chiêu bên cạnh, thì thấy hắn đang xoa xoa tai nhìn sang hướng khác, vành tai vẫn như trước, hơi phấp phồng.

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, rốt cuộc đồng ý thử một lần, thế là lại hỏi một câu: “Vậy nếu nàng ta không làm đúng lời ngài nói thì sao? Ta làm thế nào?”

“Nàng ta sẽ làm.” Triệu Trinh cực kì tự tin, cười nói: “Nhất định thế.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều nhìn Triệu Trinh đầy nghi ngờ, sao hoàng thượng lại chắc chắn như vậy?

“Vì nàng ta là nữ nhân.” Triệu Trinh thần bí nói: “Khi nữ nhân gặp phải những tình huống thường thấy, phản ứng sẽ tương tự nhau, nam nhân cũng thế.”

.

...

.

Sau đó, Triệu Trinh lệnh cho Nam Cung Kỳ theo phối hợp với hai người, bản thân thì đã có chút mệt mỏi, đến cung Bằng phi thăm Hương Hương, mấy hôm nay tâm trạng của hắn rất xấu, chỉ có bé Hương Hương, nhéo nhéo hai má tiểu bảo bối, mới cảm thấy nhẹ nhõm một chút.

.

.

Ra khỏi hoàng cung, Nam Cung Kỷ thương lượng đại thể với Bạch Ngọc Đường một lát, sau đó đi chuẩn bị trước.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường theo sau.

Triển Chiêu thở nhẹ một hơi, “Hy vọng Bao Duyên và Bàng Dục không sao, lần này đều do ta hại.”

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn hắn: “Người nào có vận mệnh của người đó, liên quan gì đến ngươi, người khác hại ngươi cũng không ít lần, không phải ngươi vẫn sống khỏe mạnh sao. Bàng Dục là người có phúc, Bao Duyên lại có phụ thân là Lạt Ma sống trần, Diêm Vương cũng không dám thu hai người đó.”

Triển Chiêu dở khóc dở cười nhìn Bạch Ngọc Đường: “Ngươi an ủi người khác thật chẳng xuôi tai chút nào!”

Bạch Ngọc Đường cười nhẹ.

“Ai...” Triển Chiêu cảm thán: “Bàng Dục cũng thật là, không biết đã đắc tội ai? Sao lại rơi vào đầu hắn chứ?”

Bạch Ngọc Đường gật gật đầu, nhìn kiếm tuế lắc tới lắc lui trên Cự Khuyết trong tay Triển Chiêu, trên kiếm tuế đỏ rực, có một con chuột bằng bạch ngọc, ôm một quả cầu, lắc lư lắc lư rất đáng yêu.

Nhìn một lúc, đột nhiên Bạch Ngọc Đường nghĩ đến một chuyện: “Đúng rồi, Miêu Nhi.”

“Chuyện gì?” Triển Chiêu cười tủm tỉm áp sát qua hỏi.

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn hắn, hỏi: “Còn nhớ hang động chúng ta tìm thấy phía sau Ngũ Phần Thôn không?”

“Có!” Triển Chiêu gật đầu: “Nơi có rất nhiều xương cốt, làm sao?”

“Trên số xương tay trong đó, có một hình khắc.” Bạch Ngọc Đường nói xong, hỏi: “Ngươi có chú ý, Bàng Dục vẫn mang theo bên người một mảnh ngọc bội, hình lá cây, lại có chút giống hình hoa?”

Triển Chiêu ngẩn người: “Bàng Dục?”

“Hôm đó ta có thấy qua, không nghĩ nhiều, chỉ nghĩ Bàng Dục vừa có tiền vừa có địa vị, trong nhà hắn có không ít châu báu, sao lại đeo mảnh ngọc bội bình thường như vậy? Huống chi hắn còn đeo trên cổ như bảo bối.”

Triển Chiêu nhíu nhíu mày: “Trước đây ta không chú ý chuyện này...” Nghĩ đến đây, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhanh chân đuổi theo Bao Chứng và Bàng Cát phía trước, hỏi Bàng Cát về mảnh ngọc bội ấy.

Bàng Cát nghe đến đây, nhăn nhó mặt mày: “Lão phu không biết Dục Nhi có đeo mảnh ngọc bội như thế? Ai! Chỉ trách lão phu thường ngày không quan tâm đến phục trang của Dục Nhi, chỉ quan tâm nó có đủ tiền xài không, mảnh ngọc đó thế nào?!”

“À.” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liền kể lại đại thể câu chuyện, Bàng Cát xua tay: “Không thể nào, gan con ta nhỏ nhất, sẽ không dám đến những nơi như Ngũ Phần Thôn!”

“Tuổi của An Lạc Hầu không lớn, hắn không thể có liên quan đến số xương cốt ấy.” Bao Chứng nghĩ nghĩ: “Nhưng có người vô duyên vô cớ muốn giết hắn, cũng có phần khả nghi.”

Bàng Cát vội gọi một hạ nhân trong nhà đến, là Bàng Phúc chuyện hầu hạ Bàng Dục hằng ngày, hỏi hắn có biết mảnh ngọc bội thiếu gia đeo trên người là từ đâu không!

Bàng Phúc vừa nghe đến mảnh ngọc rỏ tiền, liền cười to: “À... Mảnh ngọc đó quả thật không đáng tiền, nhưng thiếu gia rất quý trọng.”

“Tại sao?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều không hiểu.

“Có lẽ là khoảng nửa năm trước.” Bàng Phúc ngửa mặt nghĩ: “Khi đó không phải thiếu gia đã sửa đổi rồi sao, nhưng trong phủ Khai Phong vẫn có rất nhiều người sợ thiếu gia, không quên tiếng xấu trước đây của thiếu gia. Một ngày nửa năm trước, thiếu gia uống rượu trong một túp lều, có hai ông cháu hát rong, bị một tên ác bá ức hiếp, thiếu gia bèn vực cho bọn họ, đánh với tên ác bá kia một trận.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều buồn cười, nếu là trước đây, Bàng Dục phải là tên ác bá đó mới đúng.

“Sau đó tên ác bá thê thảm bỏ chạy, thiếu gia nhặt mảnh ngọc bội hắn làm rơi lên. Mảnh ngọc ấy rất rẻ tiền, khi đó thiếu gia còn cười, nói ác bá nghèo nàn. Từ sau chuyện đó, rất nhiều người ở Khai Phong nhìn thiếu gia bằng ánh mắt khác.” Bàng Phúc nói tiếp: “Thiếu gia nghĩ mảnh ngọc đó là khởi đầu cho quá trình cải tà quy chính của mình, liền đeo trên đai lưng, hôm đó trên đường, miếng ngọc lắt lư lắt lư, bị rơi, thiếu gia ngồi xuống nhặt, ngay lúc đó một chậu hoa rơi xuống trước mặt, người trên lầu đang tưới hoa, không cẩn thận làm rơi chậu hoa xuống! Ai da, nếu thiếu gia không ngồi xuống nhặt ngọc bội, nhất định đã bị chậu hoa đó rơi trúng, nếu thế chắc chắn sẽ chết! Thế là thiếu gia cảm thấy mảnh ngọc này mang đến may mắn lại bảo vệ ỳnh, vậy là cẩn thận xỏ dây qua, đeo lên cổ.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều gật đầu, thì ra là thế.

“Đúng rồi, hôm thiếu gia ngời cái nhau với người của cửa hàng cổ vịt, mảnh ngọc có rơi ra không?” Đột nhiên Triển Chiêu hỏi.

Bàng Phúc nghĩ nghĩ, “Có, sợi dây đeo mảnh ngọc bị lão bản giật đứt, thiếu gia nhặt lên rồi giận dữ bỏ đi, cảm thấy người trong cửa hàng cổ vịt ấy rất kì quặc.”

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường cũng nghĩ thầm, tình cờ? Hay thật sự là do mảnh ngọc ấy?

Ngày đến Ngũ Phần Thôn, Bàng Dục cũng cùng đi, nhưng khi vào hang động hắn run rẩy lo sợ, có lẽ không chú ý.

Bao Chứng và Bàng Cát bằng lòng lập tức đi điều tra chuyện ngọc bội, để hai người không phải phân tâm, vẫn theo kế hoạch đi dò la Lạc Hâm phu nhân.

.

.

Hai người đến gần Lạc Hâm Các, hành động theo kế hoạch.

Bạch Ngọc Đường nhảy qua vòng người, đáp xuống đỉnh lầu của Lạc Hâm phu nhân trong Lạc Hâm Các, thần tốc điểm huyết các ảnh vệ. Lạc Hâm phu nhân đang ở trong các, lập tức nghe được tiếng động, biết là có người đến tập kích!

Nàng ta đưa tay vào ngăn tủ ngầm trên bàn lấy một cây đao nhỏ ra, im lặng chờ, xem là ai xuống.

Không bao lâu, một mảnh ngói trên mái bị bóc ra, xuất hiện một lỗ thủng, nhưng không có ai nhảy xuống.

Lạc Hâm phu nhân hoàn toàn không bị trói hay điểm huyết, thấy có người mở đường ỳnh, đương nhiên sẽ nhảy lên, thấy các ảnh vệ xung quanh đã ngắt xủ, bốn phía không có ai.

Lạc Hâm hơi nhú mày, là ai cứu mình? Đưa mắt nhìn, chợt thấy một bóng trắng tránh vội vào góc khuất.

Lạc Hâm phu nhân ngăn người, nàng ta nhận ra bóng trắng ấy, rất quen, là Bạch Ngọc Đường! Bạch Ngọc Đường cứu mình?

Nghĩ đến đây, Lạc Hâm phu nhân nhún người đuổi theo.

Vào ngõ nhỏ thì thấy Bạch Ngọc Đường đã chạy thẳng hướng phủ Khai Phong, Lạc Hâm vội gọi một tiếng: “Khoan đã!”

Bạch Ngọc Đường dừng chân, quay lại nhìn nàng ta.

“Là người cứu ta?” Lạc Hâm phu nhân hỏi, có vẻ nghi ngờ: “Các người lập kế hoạch lừa ta?”

Bạch Ngọc Đường thâm nhú mày, Lạc Hâm phu nhân này thật sự rất đa nghi, may mà Triệu Trinh nghĩ ra cách lừa nàng ta, nếu không khó mà làm nàng ta tin được.

Bạch Ngọc Đường nghe Lạc Hâm nói hết, không quan tâm, xoay người đi.

Lạc Hâm phu nhân sững sốt, bước vội đuổi theo, Bạch Ngọc Đường thăm thở dài, Triệu Trinh rất hiểu nữ nhân, hẳn đã nói mình đừng để ý đến Lạc Hâm cứ quay lưng đi là được, Lạc Hâm nhất định sẽ đuổi theo, quả nhiên.

“Sao người lại cứu ta?” Lạc Hâm đuổi kịp Bạch Ngọc Đường rồi liền nói ra nghi vấn của mình.

Bạch Ngọc Đường nhú mày, câu Triệu Trinh bảo hẳn nói, có hơi khó mở lời, đặc biệt là con mèo kia còn đang bám gần đó nghe.

Triển Chiêu nấp trên mái nhà đang buồn bực, Lạc Hâm phu nhân làm hết như lời Triệu Trinh nói, quả nhiên nàng ta đối xử với Bạch Ngọc Đường rất đặc biệt... Càng nghĩ càng bực bội, con chuột chuyên trên hoa ghẹo nguyệt đó!

Bạch Ngọc Đường thấy Lạc Hâm phu nhân sốt ruột, chỉ nói một câu: “Ta làm vì Triển Chiêu.”

“Phùng” một cái, Triển Chiêu trốn trong chỗ tối nghe rõ ràng, mặt đỏ bừng, vội đưa tay sờ, nóng quá, đang là đầu xuân mà nóng quá! Nóng chết rồi!

Lạc Hâm sờ sờ tại chỗ một lúc lâu, hỏi: “Vì Triển Chiêu mà cứu ta? Triển Chiêu là người của quan phủ, sao hẳn lại muốn cứu ta?”

Bạch Ngọc Đường thản nhiên đáp lại một câu: “Bảo người đi thì cứ đi đi.” Nói xong lại định đi.

Lạc Hâm lại đuổi theo: “Người cứu ta ra, Triệu Trinh sẽ làm khó người.”

Triển Chiêu chống cằm trốn trong góc hạ nhiệt, ngoài ra còn có chút mất tự nhiên, ai nha, khí phách thường ngày của Lạc Hâm phu nhân biến mất rồi, hiện tại hoàn toàn là một nữ nhi bình thường, chắc chắn.

Dáng vẻ Bạch Ngọc Đường như định dùng khinh công đi vội, Lạc Hâm phu nhân kéo hẳn, nói: “Ta không thể thiếu nợ nhân tình của các người, người nói đi, ta có thể giúp gì cho người? Chỉ cần làm được ta nhất định sẽ làm, Lạc Hâm ta không phải kẻ thiếu nợ người khác lại vô liêm sỉ không biết báo đáp!”

Bạch Ngọc Đường nhú mày, quay đầu lại nhìn nàng ta: “Ta không tin người.”

Sắc mặt Lạc Hâm tái đi, dường như đang nổi giận.

Triển Chiêu lắc đầu thở dài, nghĩ thầm: ở một vài mặt Triệu Phổ quả thật rất khác Triệu Trinh! Đặc biệt là xử thế... Triệu Phổ dễ khiến người khác tin tưởng, nhưng khó tránh khỏi bị ám toán. Mà Triệu Trinh lại giỏi lợi dụng người khác, quả nhiên hẳn thích hợp làm hoàng đế hơn.

“Đúng, quả thật ta dùng thân phận giả để lừa Triệu Trinh, nhưng là vì có ân oán, sao ta lại phải lừa người!” Lạc Hâm cau mày.

Bạch Ngọc Đường nhìn nàng ta một lúc, hỏi: “Người thấy Bao đại nhân thế nào?”

“Ồ...” Lạc Hâm không hiểu được vì sao Bạch Ngọc Đường lại đột nhiên chuyển đề tài, nghĩ nghĩ, gật đầu: “Bao đại nhân là quan tốt khó thấy.”

“Vậy các người bắt nạt tử của hắn làm gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi lại, trong mắt có vẻ chán ghét.

Lạc Hâm sững sốt: “Cái gì?”

“Bàng Dục và Bao Duyên bị bắt cóc rồi.” Bạch Ngọc Đường lạnh giọng nói: “Tiết Ích Linh vốn cũng bị bắt cùng, sau đó bị nhốt vào quan tài đưa về, điều kiện là muốn Bao đại nhân điều tra vụ án Ngũ Phần Thôn.”

“May là còn có Triển Chiêu bắt bình cho người, cảm thấy tuy người làm sai nhưng trước đây cũng đã bị oan ức quá sâu, Triệu Trinh có ý muốn che giấu chân tướng, không công bằng, người không biết Bao đại nhân xem hắn như con, Bao Duyên hết như huynh đệ, nếu chẳng may có chuyện chẳng lành, cho dù người trong thiên hạ không tán đồng, ta cũng sẽ không bỏ qua các người, nếu người đã có thể quay về, vậy bảo bọn họ thả Bao Duyên đi.” Nói xong thì quay người đi.

“Khoan đã!” Lạc Hâm kéo hẳn lại: “Nếu như bọn họ thật sự đã làm vậy, thì ta không về được nữa!”

Bạch Ngọc Đường hơi nhú mày, không hỏi.

Ngay khi ấy, Triển Chiêu nghe thấy tiếng ồn ào từ trong Lạc Hâm Các, có lẽ Nam Cung Kỳ đã theo lời Triệu Trinh chờ qua nửa nén nhang rồi vỡ phát hiện Lạc Hâm đã mất tích, huy động binh lính.

“Bọn họ phát hiện rồi!” Lạc Hâm quay đầu nhìn Lạc Hâm Các sáng ánh lửa, đưa tay kéo Bạch Ngọc Đường: “Đi theo ta!”

Bạch Ngọc Đường chạy theo Lạc Hâm tới trước, khi đến ngã rẽ thì đưa mắt ra hiệu với Triển Chiêu, Triển Chiêu thâm hiểu, đuổi theo.

Vừa được vài bước, Nam Cung Kỳ đã dẫn theo bốn ảnh vệ đến, bọn họ dùng vải đen che mặt, giả thành thích khách, dự định chờ đến nơi vắng vẻ, giả thành người tập kích Lạc Hâm.

Vừa định theo, Triển Chiêu lại phẩy nhẹ tay, “Xem ra... Không cần nữa!”

Bọn Nam Cung đều nhíu mày, đồng thời, từ cách đó không xa, có vài bóng đen lao ra khỏi ngõ nhỏ, đuổi theo Bạch Ngọc Đường và Lạc Hâm.

Triển Chiêu cười lạnh một tiếng: “Xem ra, quân cờ đã biến thành chốt thí thật rồi.”

119. Q.4 - Chương 29: Song Quân Tề Hạ (hai Bút Cùng Vẽ)

Lạc Hâm kéo Bạch Ngọc Đường chạy đến một khu rừng gần đó, nói: “Bọn chúng sẽ truy sát ta, đây là nơi chúng ta liên lạc.”

“Bọn chúng là ai?” Bạch Ngọc Đường không hiểu.

Lạc Hâm đi đến cạnh một thân cây, chỉ lên một vị trí trên đó, bảo Bạch Ngọc Đường nhìn.

Bạch Ngọc Đường nương theo ánh trăng nhìn kĩ, là một hình khắc, nhìn qua rất giống một nhánh cỏ bốn lá.

Bạch Ngọc Đường nhíu mày: “Đây là gì?”

“Kí hiệu của bọn chúng.” Lạc Hâm tìm một tảng đá ngồi xuống: “Võ công của ta cũng là do bọn chúng dạy.”

Bạch Ngọc Đường ngồi xuống cạnh nàng ta, cảm giác được có người nấp cách đó không xa, nín thở yên lặng không dám đến gần, có lẽ là e sợ sự có mặt của mình.

“Bọn chúng đến rồi.” Bạch Ngọc Đường nhỏ giọng nhắc.

“Ta biết bọn chúng đến.” Lạc Hâm nhìn nhìn hắn, cười khổ: “Nhưng bọn chúng không dám ra.”

Bạch Ngọc Đường không hiểu: “Vì sao?”

“Vì có người, ta dẫn theo người đến, là vì muốn để bọn chúng thấy khó mà lui.” Lạc Hâm nói nhỏ: “Bọn chúng rất cẩn thận, người, Triển Chiêu, Triệu Phổ... Những nhân vật như thế, bọn chúng không dám trêu vào. Mặt khác, bọn chúng lại càng sợ Bao đại nhân, ta thật không biết bọn chúng bắt Bao Duyên, không hề giống những gì chúng đã nói trước đây.”

Bạch Ngọc Đường gật nhẹ đầu, hỏi: “Người là Như Nguyệt công chúa năm ấy?”

Lạc Hâm ngẩn người, đưa mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, nghiêng đầu nhìn kĩ, một lúc lâu sau mới hỏi: “Có phải người cảm thấy ta rất xấu xa không?”

Bạch Ngọc Đường nghe xong dường như cảm thấy điều này rất lạ, trả lời: “Chưa từng nghĩ đến.”

Lạc Hâm cười cười: “Thì ra đối với người không quan trọng, tốt hay xấu người cũng không quan tâm.”

Bạch Ngọc Đường không lên tiếng, không muốn giải thích gì, muốn nghĩ gì thì cứ nghĩ, hắn quan tâm điểm chính hơn: “Bọn chúng là ai?”

“Người có thể yêu cầu ta làm hai chuyện.” Lạc Hâm quay đầu lại, nghiêm túc nói: “Xem như ta trả ơn hai lần người cứu mạng ta, như vậy chúng ta không ai nợ ai nữa.”

Bạch Ngọc Đường nghe xong hơi nhíu mày, sau đó lười biếng thở dài một hơi: “Có lẽ người nên nói với Triển Chiêu, có thể hắn sẽ có kiên nhẫn giải quyết vấn đề của người.”

Lạc Hâm ngăn người: “Triển Chiêu?”

“Thế này đi.” Bạch Ngọc Đường đứng lên: “Bảo đảm người đó ra đây, ta giải quyết bọn chúng, sau đó đưa người về phủ Khai Phong, người giải quyết vấn đề cùng với Bao đại nhân và Triển Chiêu.”

“Nhưng ta không nói đồng ý đến gặp bọn họ.” Lạc Hâm khó xử.

“Ta có thể yêu cầu người làm hai việc, người vừa mới nói.” Bạch Ngọc Đường thản nhiên nói.

“Ha.” Lạc Hâm cười khở: “Quả nhiên tưởng tượng và hiện thực không giống nhau... Ta vốn nghĩ người là một người rất dịu dàng.”

“Dịu dàng kiên nhẫn, chỉ thuộc về Triển Chiêu mà thôi, ta không có thứ đó.” Bạch Ngọc Đường nhìn quanh, đi ra giữa lạnh giọng nói: “Ra cả đi, đừng làm mất thời gian của ta.”

Lạc Hâm ngồi yên một bên: “Dịu dàng chỉ thuộc về Triển Chiêu...” Lời này có thể hiểu theo hai nghĩa... Là không cần thận nói ra lời thật lòng, hay là cả bản thân cũng chưa phát hiện ra?

Câu nói của Bạch Ngọc Đường có dùng nội lực, phía xa, Triển Chiêu và bọn Nam Cung Kỳ đều nghe thấy, Nam Cung nhú mày, ra dấu bảo các ảnh vệ phía sau cẩn thận, tránh để bị nội lực làm chấn thương.

Triển Chiêu thì nhướng mày... Xem ra Bạch Ngọc Đường đã mất kiên nhẫn rồi, câu nói này mang tính uy hiếp, ý bảo đối phương đừng lén lút phía sau, hoặc mau xuất hiện, hoặc cút đi.

Rất lâu sau, có một giọng nói đã khá cao tuổi đáp: “Chúng ta không có thù oán gì với các hạ, nếu giao Lạc Hâm ra, chúng ta đồng ý dùng Bao Duyên trao đổi.”

Lạc Hâm lo lắng ngẩng đầu nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nghe đến đây, chợt nhếch môi cười: “Nói vậy, thật đúng là không thể để các người đi được.”

Vừa nói, vừa nhấc tay lên.

Lạc Hâm ngẩng đầu, thấy một tia sáng lóe ra từ tay áo Bạch Ngọc Đường, phóng lên trời cao, sau một tiếng kêu chói tai thì nổ “phùng” ra, ánh lửa bắn ra tứ phía, giữa màn đêm phủ Khai Phong, cực kì rực rỡ.

Triển Chiêu thấy pháo hiệu, vẫy tay với Nam Cung Kỳ: “Bắt sống, đừng để sót tên nào!”

Nam Cung Kỳ dẫn theo toàn các ảnh vệ đã được huấn luyện, ai cũng võ công cao cường, chuẩn bị nhảy vào rừng bắt sống hắc y nhân.

Bạch Ngọc Đường đứng cạnh Lạc Hâm, hỏi: “Kẻ vừa nói khi nãy có phải tên cầm đầu không? Có đặc điểm gì không?”

“Hắn họ Mộc, mọi người đều gọi là Mộc Lão Tam, sắp sáu mươi tuổi rồi, phía ngoài mắt phải có vết sẹo, kéo dài từ huyệt thái dương đến má phải.”

“Đủ rõ ràng rồi.” Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu cao giọng nói: “Những tên khác mặc kệ, bắt lão nhân mắt có sẹo.”

Vừa dứt lời, Triển Chiêu đã phát tay với Nam Cung Kỳ đang định phóng vào rừng, ý bảo hắn khoan đã, chờ một chút.

Các ảnh vệ đều không hiểu ý Triển Chiêu, nhưng cũng đều dừng lại, liền thấy vài bóng đen lướt qua, tập trung về một hướng.

Lạc Hâm đứng bật dậy, nhìn Bạch Ngọc Đường: “Thật thông minh.”

Bạch Ngọc Đường cười lạnh: “Ở lâu chung một chỗ với con mèo đó, ai cũng sẽ thông minh lên.”

Bọn Nam Cung Kỳ lập tức hiểu ra, nếu bọn hắc y nhân cứ tản ra, rất khó bắt, nhưng nếu tập trung lại cùng một hướng, lại trở nên dễ dàng. Bạch Ngọc Đường quả thật không phải kẻ tầm thường, nhưng Triển Chiêu lại có thể lập tức hiểu được ý hắn, nên nói hai người này tâm linh tương thông? Hay căn bản bọn họ

vốn đã là tuyệt phối. Không cần hỏi, lão nhân mặt có sẹo kia chắc chắn là cầm đầu, các hắc y nhân vốn đã chia ra nay quay lại là để bảo vệ hắn.

.

.

Khi các hắc y nhân hiểu được, thì đã bị dồn lại, Nam Cung Kỳ và Triển Chiêu cùng các ảnh vệ vây quanh. Mọi người nhìn thoáng qua lập tức đã thấy được lão nhân được vây ở giữa.

Triển Chiêu xoay nhẹ Cự Khuyết trong tay: “Mời các vị đến phủ Khai Phong một chuyến, có rượu ngon chiêu đãi.”

Các hắc y nhân rút binh khí ra, một người chắn cho lão nhân: “Tam gia đi trước.”

Lão nhân nhún người nhảy lên bỏ chạy.

Nam Cung Kỳ và các ảnh vệ đuổi theo, bị các hắc y nhân ngăn lại, hai bên giao chiến.

Triển Chiêu chờ đến lúc hai bên đánh nhau rồi mới nhảy lên đuổi theo, một hắc y nhân định ngăn lại, nhưng Triển Chiêu lướt qua trước mắt hắn một cái rồi biến mất.

Lạc Hâm thấy Bạch Ngọc Đường nhàn hạ đứng yên tại chỗ, liền hỏi: “Không đi giúp sao? Hắn rất xảo quyệt.”

Bạch Ngọc Đường bình thản lắc đầu: “Triển Chiêu giải quyết được, nếu không, ta đi cũng không giúp được.”

Lạc Hâm thở nhẹ một hơi dài, ngưỡng mộ nhìn hắn: “Hai người là thanh mai trúc mã sao? Cảm giác rất hiểu nhau.”

Bạch Ngọc Đường hơi sững sốt: “Quả thật ta quen biết hắn đã lâu, ba bốn năm rồi.”

“Ha.” Lạc Hâm bật cười, thì ra mới ba bốn năm, tình cảm, quả thật là thứ kì diệu, không dễ gì nhìn thấu được.

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn Lạc Hâm, thật không hiểu vì sao chuyện gì trong mắt nàng ta cũng rất phức tạp: “Tình cảm có gì cần phải suy xét sao, tự người không cảm nhận được sao?”

Lạc Hâm ngẩn người.

“Người hoàn toàn không hiểu rõ chuyện trước đây, bắt quá người có quyền hạn cha Triệu Trinh.” Bạch Ngọc Đường sầm mặt nói: “Nhưng người không có quyền hạn Triệu Trinh, càng không có tư cách bắt bọn họ đền mạng ấu thân người.” [ảnh gọi tiên hoàng là “cha Triệu Trinh” :|]

“Nhưng ta hận...”

“Người hận thì thế nào?” Bạch Ngọc Đường ngắt lời nàng ta: “Người hận chỉ biểu thị người bất hạnh, không có nghĩa người được hại người vô tội.”

Lạc Hâm nghe đến đây, đột nhiên ngực phập phồng, mắt đỏ lên.

Bạch Ngọc Đường thấy nàng ta sắp khóc, lập tức cảm thấy phiền phức, quả nhiên nữ không biết nói lý, nói thật một câu thì có gì phải khóc? Kết giao với con mèo đó tốt hơn nhiều.

.

.

Bọn Nam Cung Kỳ chế ngự điểm huyết tất cả hắc y nhân, đang định quay đến giúp Triển Chiêu, chợt thấy có bóng người trong không trung...

“Thịch” một cái, một lão nhân mặt có sẹo đã bị điểm huyết bị quăng xuống cạnh bọn họ.

Triển Chiêu đáp xuống bên cạnh, cười mím mím, ngồi xuống vỗ vỗ mặt hắn: “Này, lão đầu, người có hai con đường.”

Mục Lão Tam cau mày nhìn Triển Chiêu, ngàn vạn lần không ngờ sẽ trúng mai phục, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường quả nhiên lợi hại.

Triển Chiêu giơ hai ngón tay lên, “Một, để các ảnh vệ dùng hình phạt tàn khốc nhất cho người, chơi xong rồi người cũng chưa chết được đâu, tóm lại sẽ dùng đủ mọi cách khiến người nói ra Bao Duyên và Bàng Dục đang ở đâu. Hai, cột các người trước cửa phủ Khai Phong, bảo người của người mang Bao Duyên và Bàng Dục đến đổi.”

“Ha ha.” Lão đầu bật cười: “Nam Hiệp Triển Chiêu, hoàn toàn không quang minh chính đại như trong lời đồn.”

Triển Chiêu cười rục rịch: “Hiện tại là giữa đêm, tối lửa tắt đèn, người tìm quang minh chính đại cho ta xem thử xem.” [quang minh chính đại nghĩa đen là ánh sáng rục rịch, chói lòa]

Nam Cung Kỹ và các ảnh vệ đều buồn cười, Triển Chiêu quả thật rất lạnh mồm lạnh miệng.

Đứng thẳng lên, thấy Bạch Ngọc Đường dẫn Lạc Hâm đến, Triển Chiêu vội đưa mắt ra hiệu với Nam Cung Kỹ, ý bảo chạy mau, còn chưa hỏi ra.

Nhưng Bạch Ngọc Đường lại phẩy tay: “Người hỏi gì nàng ta sẽ nói đó, dẫn nàng ta về gặp Bao đại nhân đi.”

Triển Chiêu nghi ngờ nhìn Bạch Ngọc Đường, trong lòng có hơi bức bối, không biết Bạch Ngọc Đường đã làm gì, sao Lạc Hâm lại nghe lời như thế?

Lạc Hâm phu nhân cúi đầu, nhìn Mục Lão Tam nằm trên đất, lạnh giọng hỏi: “Sao lại vứt bỏ ta?”

“Người đã không còn giá trị lợi dụng.” Mục Lão Tam lạnh lùng nhìn nàng ta: “Nếu không phải người chán chừ không quyết đoán, thì đâu đến mức bại lộ hành tung.”

Lạc Hâm cắn răng, gật đầu: “Bây giờ ta hiểu rồi, nam nhân có quyền thế, đều không có tim.”

“Mẹ nó không...” Mục Lão Tam vừa mở miệng, Triển Chiêu đã phất tay áo tát hấn một cái: “Mắng người không được mắng mẫu thân, đạo lý cơ bản cũng không biết sao, đáng ghét.”

Trong lòng Lạc Hâm lại có cảm giác chua xót, nói không ra lời, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, thật sự rất khó nắm bắt.

.

.

Nam Cung Kỹ giải người về phủ Khai Phong, Lạc Hâm cũng theo sau.

Triển Chiêu chạy đến nhỏ giọng hỏi Bạch Ngọc Đường: “Này, người dùng cách gì bắt nàng ta phối hợp?”

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ: “Chẳng làm gì, nàng ta tự chịu nói.”

Triển Chiêu hí mắt, nghĩa là hoàn toàn không tin!

Bạch Ngọc Đường nhún vai bất lực, nghĩa là, thật đó!

“Không hy sinh gì chứ?” Triển Chiêu vỗ vai Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Chỉ có lúc đi cùng với người ta mới phải chịu thiệt.” Bạch Ngọc Đường nhàn nhạt nói.

Triển Chiêu xấu hổ: “Đừng nói như ta chuyên ức hiếp người, cũng có lúc ta chịu thiệt.”

“Lúc nào?” Bạch Ngọc Đường cười thật là đẹp.

“Ừm...” Triển Chiêu ngứa mắt, nghiêm mặt nghĩ xem lần gần nhất bị Bạch Ngọc Đường ức hiếp là khi nào?

Lạc Hâm đi phía trước, cúi đầu nghe hai người nói chuyện, đột nhiên thấy buồn cười, Bạch Ngọc Đường nói không sai chút nào, dịu dàng, kiên nhẫn... Những thứ này, chỉ thuộc về Triển Chiêu.

.

...

.

Trong căn phòng tối, chỉ có ánh sáng lờ mờ từ hai ngọn nến trong góc tường.

Bàng Dục và Bao Duyệt bị trói xoay lưng vào nhau, ngồi giữa căn phòng đá trống không.

“Ừ.” Bàng Dục lại ngọ nguậy.

Bao Duyệt thở dài: “Người đừng nhúc nhích nữa, trói chặt lắm.”

“Chắc.” Bàng Dục nói nhỏ: “Trên cổ tay ta có một cây dao nhỏ, bên trong ngọc trụ, ta không lấy được, người lấy đi!”

Bao Duyệt không hiểu, hỏi: “Sao người lại đem thứ này theo bên người?”

Bàng Dục nhẹ rằng: “Còn không phải tại cửa phủ Khai Phong các người, ta phát hiện từ khi bắt đầu kết giao với các người rất thường bị bắt cóc, còn phải làm những chuyện rất nguy hiểm, cái này là phòng trước khỏi họa!”

Bao Duyệt nhìn trời, đưa tay chọt cổ tay Bàng Dục.

“Ai da.”

“Hư!” Bao Duyệt bất đắc dĩ quay đầu nhìn Bàng Dục mới giật mình: “Người lại sao vậy!”

“Người đừng có chọc nhẹ như vậy có được không? Nhột!”

“Lắm chuyện thật.” Bao Duyệt lại sờ sờ một lúc, cuối cùng cũng tìm được lưỡi dao, thì ra là một mảnh ngọc mỏng, dùng ngón tay bẻ nhẹ, vỏ vỡ ra, bên trong là một miếng ngọc sắc.

“Đúng là thứ tốt.” Bao Duyệt dễ dàng cắt dây trói.

Bàng Dục giãy ra, cởi dây trói trên người hấn xuống, lại sờ tìm một chút, rút một nhuyển kiếm từ hông ra.

Bao Duyệt kinh ngạc: “Ai da, lợi hại quá! Cái này chắc là không rẻ đâu? Có cơ hội ta cũng làm một cái.”

Bàng Dục bĩu môi: “Lão tử có tiền mà!”

Bao Duyệt trừng hấn: “Tham quan!”

Bàng Dục nhìn trời, “Đã là lúc nào rồi, người chính trực như thế sao không bảo thần tiên đến cứu người đi!”

Bao Duyệt trề môi, Bàng Dục kéo hấn lên: “Một lát nữa nếu chẳng may gặp phải ai đó, ta đánh với hấn, người chạy trước có biết không? Quay về nói với bọn Triển đại ca, bảo bọn họ đến cứu ta.”

Bao Duyệt nhú mày, đeo dính vào cánh tay hấn: “Sao ta lại làm chuyện bội bạc đó được, ta ngăn lại người chạy trước!”

“Người nghĩ ta không muốn sao?” Bàng Dục nhìn trời: “Người ngăn được ai? Công Tôn tiên sinh? Hay là Tiểu Tứ Tử?” [tưởng nó nghĩa khí lắm cơ =)]]

Bao Duyệt cúi đầu: “Bàng Dục, ta nói cho người biết, ta thà chết không chịu nhục.”

“Hư!” Bàng Dục trừng một cái: “Người nói ít một chút không được sao, sao lại giống phụ thân người đến vậy! Thấy người họ Bàng thì như gặp nợ máu.”

Bao Duyệt vênh môi, mắng một câu không ra tiếng: “Sau này tính sổ với người.”

.

.

Đấu võ môn xong rồi, hai người cẩn thận đi dựa vào tường ra khỏi phòng, bên ngoài là một con đường dài tối đen.

Bàng Dục và Bao Duyệt nhìn nhau một cái, thì ra bọn họ bị giam dưới đường dẫn nước. Hai người tiếp tục đi tới, không biết làm sao, ở đây không có Tiễn Tử và Thạch Đầu, làm sao tìm được miệng giếng đây?

Nghĩ đến đây, Bàng Dục đột nhiên vén vạt áo lên kéo khố xuống, tiểu vào góc tường.

“Người...” Bao Duyệt tức giận: “Là cầu tinh sao!”

“Phi!” Bàng Dục nhăn mặt: “Ta đang gia cố mùi! Người nghĩ cha chúng ta ngốc thật sao? Chắc chắn sẽ phải người tìm, cả phủ Khai Phong, kẻ có thể tìm được chúng ta không quá hai!”

Bao Duyệt hăng hái: “Triển đại ca và Bạch đại ca?!”

“Sai!” Bàng Dục khinh miệt lườm một cái: “Tiễn Tử và Thạch Đầu!”

Bao Duyệt tiếp tục vênh môi.

Hai người lại đi tiếp vài bước, đột nhiên phía trước có tiếng người vọng đến, dường như có ai đang nói chuyện.

Hai người giật mình, nép vào tường nín thở.

Nghe kĩ, dường như có rất nhiều người đang nói, rất đều, như đang tuyên thệ gì đó.

Bàng Dục và Bao Duyệt nhìn nhau một cái, Bao Duyệt ra sức làm dấu.

Bàng Dục nhìn trời, chồm đến, chỉ chỉ vào tai.

Bao Duyệt rướn đến nói, bản năng đưa tay bám vào cổ hắn, Bàng Dục hoảng loạn ôm cổ, há mồm: “Đừng động tay động chân!”

Bao Duyệt vặn tai hắn, Bàng Dục phải bịt miệng mới không kêu ra tiếng, sau đó Bao Duyệt nói vào tai hắn: “Đây là tiếng quan trong cung!”

Bàng Dục dốt văn nát võ, đương nhiên không biết tiếng quan gì gì đó, khó hiểu nhìn Bao Duyệt.

Bao Duyệt nói nhỏ: “Mỗi một triều đại, trong cung đều có một tiếng nói riêng, còn có cả chữ viết, dùng để ghi chép những chuyện quan trọng, dân chúng bình thường nghe không hiểu. Như vậy cũng tiện để nói và ghi chép các bí mật!”

Bàng Dục hiểu ra, liền hỏi: “Vậy bọn họ nói gì?”

Bao Duyệt nói nhỏ: “Là tiếng từ thời Đường, ta từng học từ cha ta!”

Bàng Dục nhướng mày, quả nhiên trạng nguyên sinh con cũng là trạng nguyên, cha mình lại sinh ra cái bao cớ! Nghĩ xong, hạ giọng hỏi: “Người nghe hiểu? Nói gì vậy?”

Bao Duyệt chăm chú nghe một lúc, mở to mắt nhìn Bàng Dục: “Chỉ lặp đi lặp lại một câu “Thề diệt Triệu Tống, phục hưng Đại Đường!”

Bàng Dục há hốc mồm: “Phản tặc!”

Bao Duyệt gật gật, ra hiệu bỏ chạy với hắn, ý là: mau chạy đi.

Bàng Dục gật đầu.

Đúng vào lúc hai người định nhân dịp chúng nhân kích động len lén bỏ trốn, đột nhiên... Bao Duyệt cảm thấy có thứ gì lỏng lá cọ cọ chân mình. Cúi đầu nhìn, liền thấy một con chuột nhỏ xám béo núc đang vắt trên chân mình, giương đôi mắt nhỏ xảo quyệt lên nhìn mình...

“Con chuột!”

Bàng Dục vừa bước tới một bước, đang tự khen mình bước quá nhẹ nhàng tuyệt đối không thể bị phát hiện thì nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Bao Duyệt.

Bàng Dục cảm giác tai và não cùng kêu ong ong, liều mạng kiểm cảm giác muốn tung một chưởng đánh chết Bao Duyệt xuống.

Mà nơi này lại có tiếng vọng, Bao Duyệt thét một tiếng, đừng nói là căn phòng đá bên cạnh, có lẽ cả người trên mặt đất cũng nghe thấy.

Mọi người trong phòng đồng loạt quay đầu lại nhìn, Bàn Dục xấu hổ đứng trước cửa, Bao Duyệt bám trên người hắn, đang liều mạng vẩy chân, muốn vẩy rút con chuột béo đang bám cứng trên chân mình không chịu buông xuống.

Hai bên nhìn nhau im lặng vài khắc, Bàn Dục túm lấy Bao Duyệt, hét lớn: “Chạy mau!”

Thế là, hai người điên cuồng chạy, Bao Duyệt bị chuột hù, chạy nhanh bất ngờ.

Người trong phòng cũng hoàn hồn lại, lập tức đuổi theo.

.

.

Trên mặt đất, Triệu Phổ và Công Tôn theo Tiền Tử và Thạch Đầu đuổi đến nơi dừng chân lại, vừa lúc thấy Tử Ảnh và Giả Ảnh đang nằm rạp xuống đất nghe ngóng nhảy bật dậy, xoa tai cùng gọi: “Nguyên soái!”

Triệu Phổ gật đầu, Công Tôn bên cạnh bịt tai: “Ta cũng nghe thấy, tiếng Bao Duyệt thét “con chuột” và “chạy mau” của Bàn Dục đều rất hoạt bát, trước mắt hắn là vẫn còn trong trạng thái tràn trề sức sống!”

“Nhưng không biết lối vào ở đâu.” Giả Ảnh tìm khắp nơi vẫn không thấy miệng giếng.

“Không cần tìm nữa, ở đây có rồi.” Triệu Phổ đưa tay, vẩy tay với Thanh Ảnh trên mái nhà đối diện, Thanh Ảnh cưỡi Tân Đình Hầu đeo trên lưng xuống quảng tới.

Triệu Phổ chụp đao xoay một vòng trong không trung, ánh đao lóe lên giữa trời, Triệu Phổ dồn nội lực vào đao chém mạnh xuống mặt đất, “Ầm” một tiếng, mặt đất nứt ra một khe lớn.

Triệu Phổ dẫn Tử Ảnh và Giả Ảnh nhảy vào, Công Tôn đứng bên trên nhìn xuống, sau đó nhìn Thạch Đầu và Tiền Tử bên cạnh, bĩu môi: “Tở vể cái gì, hai đứa cũng đào hang được, đúng không!”

Tiền Tử vẩy vẩy cái đuôi ngắn, Thạch Đầu chạy đến vùi đầu vào lưng Tiền Tử, cau mũi dụi qua dụi lại, có mùi khai! Tiểu lưu manh Bàn Dục, thật đáng xấu hổ quá.

120. Q.4 - Chương 30: Chân Tướng

Bao Duyệt và Bàn Dục điên cuồng chạy, chạy một lúc chợt nghe phía sau nổ “Ầm” một tiếng.

Bàn Dục nhảy dựng lên: “Ai da, xong rồi, đám quan lại đó có lôi hỏa đạn, sắp cho nổ chết chết chúng ta rồi!”

“Không đâu!” Bao Duyệt vừa chạy vừa thở dốc, đã sắp chạy không nổi nữa: “Lôi hỏa đạn... Sao lại không có ánh lửa.”

Bàn Dục thấy hắn đã thở hổn hển, biết hắn là thư sinh thể lực kém, cả đời có lẽ cũng chưa từng chạy thế này, liền vươn tay kéo tay Bao Duyệt.

“Ta không chạy nổi nữa, ngươi đi trước đi!” Bao Duyệt thấy Bàn Dục sắp bị mình cản chân, vội đuổi hắn đi.

Bàn Dục làm sao chịu, nắm lấy hắn liều mạng lôi đi.

Ngay khi ấy, phía sau bỗng trở nên hỗn loạn.

Tiếng hô giết vẫn đuổi theo bọn họ biến thành tiếng kêu cha gọi mẹ.

Hai người sững sốt, đột nhiên có hai bóng người bay vù đến bên cạnh, giọng nói quen thuộc vang lên: “Không sao cả chứ!”

Hai dừng chân, thở dốc nhìn, liền thấy Tử Ảnh đứng bên cạnh, Giả Ảnh đang chắn phía sau.

Mà đám hắc y nhân đuổi theo phía sau thì lại hỗn loạn như sóng trào, bóng người tung bay giữa ánh chớp, giống như phía sau có sóng thần mãnh thú đang đuổi đến.

Bàng Dục và Bao Duyệt quên cả thở dốc, nín thở nhìn ra sau... Không bao lâu, Triệu Phổ hùng dũng xuất hiện, nhìn lại đám phản tặc kia, nằm chặt trên đất, tất cả đều bị thương.

Triệu Phổ cầm Tân Đình Hầu xuống đất, lạnh lùng chỉ vào những kẻ nằm trên đất nói với quân hoàng thành được Công Tôn gọi đến phía trên: “Trối lại cho ta!”

Các tướng sĩ nhảy xuống thần tốc trối người lại, bắt sống toàn bộ.

Bàng Dục và Bao Duyệt còn đang trợn tròn mắt đứng sững một chỗ, nghĩ thầm, ai da! Hôi Nhân Tu La Triệu Phổ, chỉ mới nghe chưa được thấy, hôm nay được thấy, quả thật là khí phách anh hùng, lợi hại quá.

Triệu Phổ ngẩng đầu, thấy Bàng Dục một tay nắm cánh tay Bao Duyệt, một tay cầm nhuễn kiếm, vừa ý cười cười: “Tiểu hầu gia, thật anh dũng.”

Bàng Dục ngẩn người, Bao Duyệt bên cạnh cũng gật đầu: “Đúng vậy! May nhờ có hắc hổ mới chạy thoát được.”

Mặt Bàng Dục đỏ bừng, gãi đầu gãi tai, tỷ tỷ hắc hổ đánh giá rất đúng, hắc hổ là một tên lưu manh, bị người khác mắng quen rồi, vừa được khen thì cả người lại thấy không tự nhiên.

Lúc này, các nha dịch trong phủ Khai Phong cũng đã đến, giải người về nhốt lại, Triệu Phổ đỡ Công Tôn xuống, theo chỉ dẫn của Bàng Dục và Bao Duyệt quay lại căn phòng những người đó tuyên thệ khi nãy.

Giữa căn phòng đá là một đài cao, trên đài thờ một chiếc hộp, trên bức tường đối diện chiếc hộp có treo một bức tranh, tranh vẽ hình một thứ gần giống như cỏ bốn lá.

Bàng Dục ngẩn người nhìn bức tranh ấy, đưa tay lấy mảnh ngọc trong vạt áo ra, so sánh, phát hiện giống hệt nhau: “A?”

Triệu Phổ và Công Tôn đều cầm lấy ngọc bội của hắc hổ xem thử, Bàng Dục kể lại đầu đuôi nguyên do vì sao mình có mảnh ngọc này, mọi người lập tức hiểu ra... Thì ra họa sát thân của Bàng Dục đến từ đây, vô tình thấy vật tượng trưng của tổ chức này, tổ chức sợ bại lộ, đành phải ra tay diệt khẩu người trước. Bàng Dục cũng nên dành thời gian đi bái phạt, sao cứ luôn chọc phải họa sát thân.

Đi đến trước đài cai, Tử Ảnh cẩn thận mở hộp ra, bên trong là một mảnh ngọc tỷ.

Công Tôn lấy ra nhìn hình khắc bên trên, liền thấy là: Thụ mệnh vu thiên, kí thọ vĩnh xương.

“Oa!” Công Tôn kinh ngạc kêu lên tiếng: “Là Truyền Quốc Ngọc Tỷ!”

Triệu Phổ cũng giật mình, đến gần nhìn kĩ: “Thật hay giả? Không phải đã bị mất rồi sao? Mảnh ngọc trong tay hoàng đế còn là đồ giả mà.”

Công Tôn lườm hắc hổ một cái, Triệu Phổ lập tức ngậm miệng nhìn trời.

“Ừm...” Công Tôn cầm xem một lúc lâu, lắc đầu: “Có lẽ, cái này cũng là đồ giả.”

“Làm sao thấy được?” Triệu Phổ đi đến ngắm nghía thật kĩ, Bao Duyệt cũng đến gần xem, gật gật đầu: “Đúng vậy, không giống như cổ ngọc, mà là loại ngọc còn mới!”

“Bọn chúng làm giả Truyền Quốc Ngọc Tỷ, vì muốn lôi kéo lòng người sao?” Triệu Phổ lắc đầu, cầm ngọc tỷ lên đập xuống bàn, “rắc” một tiếng, ngọc tỷ vỡ vụn.

“A!” Bao Duyệt và Công Tôn cùng kêu lên, hai người đều là một sách, nghĩ thầm còn chưa xem xét rõ ràng, chẳng may là thật thì sao, Triệu Phổ vừa đập vỡ bảo vật truyền đời.

Triệu Phổ cười cười: “Nếu là thật thì càng tốt, bao nhiêu thế hệ, đều tranh đoạt thứ này, bao nhiêu anh hùng hào kiệt đã mất mạng vì viên đá cũ này, vỡ vừa hay.” Vừa nói vừa vứt những mảnh vụn còn lại của ngọc tỷ vào hộp.

Công Tôn cảm thấy cũng đúng, không có càng tốt! Từ khi Triệu Trinh đăng cơ đến nay, rất ít khi nhắc về Truyền Quốc Ngọc Tỷ, cũng khiến vị trí thần kì của nó nhạt đi, thiên hạ rộng lớn, thứ một quân vương hiền đức cần có là dốc sức vì nước, không phải một mảnh đá thế này.

Triệu Phổ sai người mang hộp ngọc tỷ về phủ Khai Phong, nhờ Bao đại nhân bắt đầu điều tra, những manh mối chắc chắn và số người bị bắt đã tương đối rồi. Bao Chứng đã phái người đến cửa hàng cổ vật, bắt tất cả người ở đó về.

Bao Duyên và Bàng Dục về phủ Khai Phong, Bàng Cát bỏ nhào đến ôm nhi tử bắt đầu khóc lóc, Bàng Dục cười hì hì an ủi, Bao Duyên nhìn nhìn Bao Chứng bên cạnh, Triển Chiêu chạy đến nói nhỏ: “Khi này mặt Bao đại nhân cũng thành trắng.” Làm Bao Duyên cười mãi không thôi.

Mọi người bình an trở về, vụ án cũng có manh mối.

.

.

Bao Chứng bảo mọi người tập hợp trong thư phòng, Lạc Hâm phu nhân đã chờ sẵn ở đó, chân tướng chuyện trước đây, cũng nên được công bố với thiên hạ rồi.

Mọi người tụ họp trong thư phòng, Lạc Hâm phu nhân còn chưa kịp mở miệng nói, bên ngoài xôn xao.

Bao Chứng cau mày hỏi: “Ai đang gây rối?”

“Là ai gia.” Một người trả lời.

Bao Chứng giật mình, trong lòng có phần lo âu, sao thái hậu lại đến? Hoàng thượng không muốn giết Lạc Hâm, không biết thái hậu có...

Đang im lặng trao đổi với Bàng Cát, thái hậu đã chống gậy rồng, được Trần Ban Ban hầu đi vào.

Thấy sắc mặt mọi người có vẻ rất lo lắng, thái hậu cười cười, phẩy tay: “Yên tâm đi, ai gia không đến gây rối.”

Mọi người thở phào.

“Sáng nay đến hoàng lăng, ai gia vô tình tìm được một phong thư tiên hoàng để lại.” Thái hậu vừa nói vừa lấy một cuộn lụa trắng trong chiếc hộp gấm đen Trần Ban Ban cầm ra, đưa cho Bao Chứng.

Bao Chứng mở ra xem, lập tức sững sốt, Bàng Cát cũng thò cổ đến xem, xem xong thì tấm tắc suýt xoa.

Ai cũng hiểu kì.

Bao Chứng đưa mảnh lụa cho Lạc Hâm phu nhân.

Lạc Hâm phu nhân không hiểu gì, mở gói lụa ra xem, bên trong là bức thư do chính tay tiên hoàng viết, viết rằng tiên hoàng áy náy và hối hận với Nguyệt Hòa phu nhân bao nhiêu, đồng thời truy phong Nguyệt Hòa phu nhân và Như Nguyệt công chúa ngày trước. Trên thư cũng viết, nếu hậu thế tử tôn có duyên tìm được hai người này, nhất định phải đón về chăm sóc cẩn thận, trăm năm sau cũng phải được táng trong hoàng lăng cùng trẫm, nhất định phải làm đúng nghi thức của quý phi và công chúa.

“Đối trá!” Lạc Hâm vút mảnh lụa đi: “Chỉ toàn là đối trá!”

“Không phải!” Trần Ban Ban đột nhiên mở miệng: “Công chúa, thật sự không phải lừa người, tiên hoàng bị kẻ xấu che mắt, phạm lỗi lớn, cho đến cuối đời tiên hoàng vẫn không quên phụ mẫu hai người. Tuy rằng ban đầu, quả thật tiên hoàng đón mẫu thân người vào cung vì có dự tính khác, nhưng lâu ngày sinh tình, hẳn người còn nhớ tiên hoàng, ngài thật sự yêu thương mẫu tử hai người. Chỉ tiếc tình hình trong cung rối loạn, cuối cùng tiên hoàng cũng vẫn không thể bảo vệ hai người, đây là mối hận cả đời ngài.”

Lạc Hâm cắn răng nhặt gói lụa lên: “Mẫu thân ta nói hẳn chỉ là hư tình giả ý...”

“Nguyệt Hòa phu nhân cũng đã bị che mắt.” Trần Ban Ban bắt đầu dĩ lắc đầu: “Tiên hoàng và phu nhân luôn đề phòng đối phương, chưa từng mở rộng lòng, đợi đến khi biết được tâm ý của nhau thì đã quá trễ... Có một người có thể chứng minh!”

Mọi người sững sốt, ngẩng đầu nhìn lão công công, như hỏi: Ai có thể chứng minh?!

Hắn nhìn nhìn ra ngoài, trong sân bên ngoài, một bóng người cao lớn đang đứng.

Mọi người nhìn kĩ, mới thấy là Bao Phúc và La Diên đỡ Huyền Bi phương trượng thân thể suy yếu.

Huyền Bi phương trượng, chậm chậm đi vào thư phòng, người ngã tới trước, hai chân quỳ xuống, cúi rạp trước mặt Lạc Hâm phu nhân dập đầu liên tục: “Công chúa, là thần, là thần hãm hại Lạc Hâm phu nhân, cũng hãm hại tiên hoàng!”

Lạc Hâm ngơ ngẩn đứng đó, há hốc, một lúc lâu sau mới hỏi: “Các người ai nói thật, ai nói dối?”

Mọi người lắc đầu, nghĩ lại khi đó nàng ta vẫn là một hài nhi, tranh quyền đoạt lợi trong cung đình, người hy sinh cuối cùng, vẫn luôn là những tiểu hài nhi vô tội như nàng ta. Vị Lạc Hâm phu nhân này tâm địa độc ác, hành vi điên cuồng để phục thù, cũng vì bị thù hận che mắt từ nhỏ.

Thái hậu đột nhiên đến, còn mang theo thủ dụ của tiên hoàng, khiến câu chuyện cung đình tranh đấu ngày trước càng rõ ràng hơn.

Lạc Hâm vốn đã đồng ý với Bạch Ngọc Đường rằng sẽ kể đầu đuôi mọi chuyện cho Bao Chứng, hiện tại bị đả kích, liền khóc lớn.

Phi Ảnh và các nữ ảnh vệ đều đến an ủi, dìu nàng ta sang một bên nghỉ ngơi.

Nếu như lời thái hậu và Huyền Bi phương trượng nói đều là thật, nghĩa là mối hận Lạc Hâm dùng để sống tiếp trở nên cực kì nực cười, hơn nữa hoàn toàn không cần phải tồn tại. Đồng thời, nỗ lực báo thù bao nhiêu năm của nàng ta cũng trở nên vô nghĩa!

Bao Chứng ngồi xuống ghế trong thư phòng, mời thái hậu ngồi xuống, nhìn Huyền Bi phương trượng đứng giữa phòng, “Đại hòa thượng, chuyện ngày trước, dường như người biết rõ ràng hơn, kể lại đi.”

Hòa thượng thở dài một hơi: “Bần tăng phát hiện, rời khỏi thế tục vào Phật môn, cũng không hẳn có thể cắt đứt chuyện hồng trần, chuyện xấu từng làm, sẽ không được Bồ Tát tha thứ.”

“Người cầu Bồ Tát tha thứ chuyện gì?” Bàng Cát cười lạnh một tiếng: “Sao không cầu người người từng bị người hại tha thứ, thật đúng là đầu đuôi đảo lộn, nực cười!”

Bao Chứng nhìn nhìn Bàng Cát, nhướng mày một cái, như đang quả quyết: Lão Bàng, cuối cùng cũng nói được tiếng người rồi!

“Bần tăng vốn họ Bồ, tên chỉ một chữ Lộc.” Đại hòa thượng vừa dứt lời, Trần Ban Ban giật mình: “Người là Bồ Lộc?”

Thái hậu không hiểu: “Bồ Lộc là ai?”

“Hồi bẩm thái hậu!” Trần Ban Ban nói nhỏ: “Bồ Lộc là một thống lĩnh cấm quân trước đây, khi đó... Khi đó có tin đồn hắn và Nguyệt Hòa phu nhân có tư tình, khiến cho tiên hoàng cực kì giận dữ. Nguyệt Hòa phu nhân cũng rất ngang bướng, cảm thấy tiên hoàng không tin mình, nói muốn đi, tiên hoàng mới nổi giận giam phu nhân lại, cuối cùng trở thành thảm kịch.”

Mọi người nhủ thầm, cùng đưa mắt nhìn Huyền Bi phương trượng, thì ra đây căn nguyên mọi chuyện.

Hòa thượng được Tiểu Bao Phúc dìu ngồi xuống, kể lại đầu đuôi mọi chuyện.

.

.

Hơn hai mươi năm trước, tiên hoàng Triệu Hằng thỉnh thoảng biết được một ít manh mối về kho báu tặng cho cấm cơ thời Thái Tông, là câu chuyện về con thuyền đắm. Hắn muốn tìm được kho báu đó, thế là phái người đi khắp nơi tìm dấu mối.

Một lần, vài ảnh vệ phát hiện được một thẻ vàng trong một tiệm cầm đồ ở Giang Nam, chính là Lưu Hạc Linh được chép trong sách sử.

Thông qua chương quỹ, các ảnh vệ tìm được người thế chấp, chính là Nguyệt Hòa phu nhân.

Triệu Hằng nghe nàng ta đánh đàn, liền biết chắc là có liên quan đến cầm cơ ngày trước, thế là đón nàng ta vào cung, giả vờ yêu thương, muốn tìm được manh mối về kho báu nằm đó từ nàng ta.

Nhưng thế sự khó lường, bên nhau lâu ngày, Triệu Hằng có tình cảm với nàng ta, muốn nạp làm phi tử. Chỉ tiếc khi đó thái hậu cực lực phản đối, đành phải giấu nàng ta trong Tây Viện.

Khi đó Bồ Lộc là một thống lĩnh cấm quân, trẻ tuổi có tài, Triệu Hằng rất trọng dụng, nhưng bản thân hắn lại rất bất mãn với Triệu Hằng, cảm thấy hắn yếu đuối vô dụng, nhân nhượng ngoại tộc, sợ chiến tranh.

Một lần, ngẫu nhiên Bồ Lộc kết giao với Lý Nhiễm Bá, tướng quân, một trong các danh tướng trấn thủ biên quan khi đó, hơn nữa nghe nói hắn là hậu thế của Đường Vương Lý Thế Dân, rất có danh tiếng trong quân.

Sau khi Lý Nhiễm Bá kết giao với Bồ Lộc một thời gian thì đưa hắn đến gia nhập một giáo phái, Tứ Diệp Giáo.

Tứ Diệp Giáo, là giáo phái của những võ nhân hiếu chiến muốn lập mưu lật đổ Đại Tổng, phục hưng Đại Đường, Lý Nhiễm Bá chính là giáo chủ, Bồ Lộc biết, người này dã tâm bừng bừng, muốn xưng đế.

Nhưng đồng thời, hắn lại cảm thấy Lý Nhiễm Bá rất có tài, khí phách, mưu tính, quả cảm các mặt đều vượt xa Triệu Hằng, thế là Bồ Lộc liền theo hắn.

Biết Triệu Hằng đón một cầm cơ về, Tứ Diệp Giáo cũng rất bối rối, sau khi điều tra qua các gián điệp trong cung, mới biết được các bí mật bên trong. Lý Nhiễm Bá liền nảy sinh ý định muốn chiếm kho báu, có số vàng bạc lớn như thế, có thể dùng để mở rộng quân bị, đến khi phát binh tạo phản lật đổ Triệu Hằng, hắn có thể đăng cơ làm vua! Dù sao thì giang sơn của Triệu Khuông Dận cũng là do cướp về. Thế là, Lý Nhiễm Bá trù tính một độc kế.

Sau một thời gian dài ở cạnh nhau, Triệu Hằng và Nguyệt Hòa phu nhân đã là tình sâu ý nặng, Nguyệt Hòa phu nhân lại sinh hạ một tiểu công chúa cực kì khả ái, Triệu Hằng lại càng yêu thương mẫu tử bọn họ.

Nhưng Nguyệt Hòa phu nhân cực kì đề phòng người khác, vì sợ đối phương có âm mưu, trong lúc nàng dần dần mở lòng với Triệu Hằng thì lại nghe được tin đồn. Có vài cung nữ thái giám lén lút nghị luận việc Triệu Hằng lợi dụng Nguyệt Hòa phu nhân, bị nàng ta nghe được, lâu dần, lại mất lòng tin.

Một ngày, Nguyệt Hòa phu nhân bị tập kích, Bồ Lộc vừa khéo cứu được, bị Triệu Hằng nhìn thấy, lòng thâm sinh nghi. Khi đó, lại có người đổ dầu vào lửa, nói với Triệu Hằng Lạc Hâm phu nhân có hành vi bất chính, có gian tình với Bồ Lộc, ngay cả tiểu công chúa có thể cũng là nghiệt chủng.

Triệu Hằng phái người giám sát Bồ Lộc, biết trên cánh tay hắn có hình xăm Nguyệt Hòa phu nhân, ghen ghét điên cuồng, thật ra đây chỉ là mưu kế của Lý Nhiễm Bá.

Hắn phái người giết Bồ Lộc, khi Bồ Lộc chạy trốn đã giết Huyền Bi phương trượng trong Pháp Quang Tự, tự cạo đầu giả thành hán, trốn được một kiếp. Khi đó Pháp Quang Tự cũng nằm trong khống chế của Lý Nhiễm Bá, cho nên không ai phát hiện.

Ngoài ra, khi sát hại Huyền Bi phương trượng, Bồ Lộc còn vô tình phát hiện thấy rất nhiều đường dẫn nước dưới Khai Phong thông với nhau, hắn thương lượng với Lý Nhiễm Bá, lập mưu đón Nguyệt Hòa ra cung.

Rốt cuộc thì Triệu Hằng vẫn là kẻ bạc tình ích kỉ, biết Nguyệt Hòa phu nhân bất trung, liền rất lạnh nhạt với nàng ta. Nhưng mọi chuyện vẫn chưa được điều tra rõ ràng, không thể giết mẫu tử Nguyệt Hòa phu nhân, liền ra lệnh tiếp tục điều tra.

Nguyệt Hòa phu nhân thì lại hiểu lầm. Nàng ta vốn lo sợ Triệu Hằng ở bên mình là vì kho báu, giờ đây thấy hắn càng lúc càng lạnh nhạt, liền cho rằng là vì hỏi không được manh mối về kho báu mới xa lánh mình, lại càng đau lòng.

Khi đó, trong cung có lời đồn nói Triệu Hằng có ý muốn giết mẫu tử hai người, quả nhiên không bao lâu, liền có tin tiểu công chúa chết đuối, thật ra là mưu kế của Bồ Lộc và Lý Nhiễm Bá, đưa tiểu công chúa ra ngoài.

Nguyệt Hòa phu nhân đau lòng mất con, vốn định tự vẫn, Bồ Lộc đột nhiên xuất hiện, nói cho nàng ta biết tiểu công chúa đã được cứu đi rồi, hỏi Nguyệt Hòa phu nhân có muốn cùng đi không, Triệu Hằng đã có ý giết, không đi chắc chắn phải chết. Nguyệt Hòa phu nhân vừa nghe tin nữ nhi không chết, lại hận Triệu Hằng không niệm tình xưa, thế là có vở kịch nhảy giếng tự vẫn. Nàng ta được Bồ Lộc đón ra khỏi cung, ở lại trong Âm Sơn Thôn.

Âm Sơn Thôn này, là một cứ điểm của Tứ Diệp Giáo, Lý Nhiễm Bá sắp xếp cho người nhà của vài thành viên Tứ Diệp Giáo ở đây. Biết bọn họ là người của Đường triều, lại nghĩ đến quan hệ giữa tổ tiên mình và Đường vương, lại thêm mối hận với Triệu Hằng, liền gia nhập Tứ Diệp Giáo. Nàng ta nói ra một trong những địa điểm giấu châu báu, đào lên chia ra, chuẩn bị dùng để tạo phản.

Nhưng thế sự khó đoán, Triệu Hằng điều tra được âm mưu tạo phản của Lý Nhiễm Bá, xử tử hắn, xử trảm toàn bộ vây cánh Tứ Diệp Giáo. Hắn cũng biết mình trách lầm Nguyệt Hòa phu nhân, nhưng không còn tìm được người nữa, hối tiếc không thôi.

Trong lần thanh trừ mối họa Tứ Diệp Giáo sau đó, không ít quan viên lần lượt thất thế, chỉ có Pháp Quang Tự và dân làng Sơn Âm Thôn thoát được. Không còn ai có lòng tạo phản, cứ như vậy yên lặng sống tiếp.

Không lâu sau, Nguyệt Hòa phu nhân vì thường xuyên u sầu buồn khổ mà qua đời, để lại Nguyệt Hòa công chúa tuổi còn nhỏ, đổi tên thành Lạc Hâm.

Đây là cái gọi là thất phu vô tội hoài bích kì tội, các thôn dân đó biết trong tay mình nắm giữ một kho tàng lớn, rồi sẽ có một mình gây ra họa sát thân, liền đào một cái hang sau núi, chuẩn bị dùng để tị nạn khi tai họa ập xuống. Mà ngày đại nạn ập xuống, thật sự đến rồi. [thất phu vô tội hoài bích kì tội: kẻ thất phu thì không tội, kẻ có kiến thức hiểu biết mới có tội]

121. Q.4 - Chương 31: Chuyển Cơ (bước Ngoặt)

Huyền Bi phương tượng tiếp tục kể chuyện ngày trước.

Lạc Hâm dần lớn lên, vì khi còn nhỏ tận mắt chứng kiến nỗi khổ của Nguyệt Hòa phu nhân, cho nên dù tuổi nhỏ, nhưng trong lòng vẫn không nguôi hận thù. Từ nhỏ nàng ta đã theo Nguyệt Hòa phu nhân học đàn, luyện được tài đàn cực tốt, lại thêm dân làng Sơn Âm Thôn đều nghĩ thân phận nàng ta sớm muộn cũng sẽ kéo tai họa đến, thế là liền bán nàng ta ột gánh hát ở thôn lân cận.

Từ nhỏ Lạc Hâm đã đi khắp nơi theo gánh hát, tuổi nhỏ lại đàn hay, cho nên rất được chào đón.

Nhưng suốt chặng đường, Lạc Hâm không hề cắt đứt liên hệ với Tứ Diệp Giáo, Triệu Hằng càng già lại càng yếu đuối lắm lắm, Tứ Diệp Giáo cũng đã hồi phục.

Lạc Hâm rất thông minh, nàng ta vẫn giữ chặt bí mật mẫu thân nàng ta nói cho không hé răng, chính là những địa điểm giấu kho báu còn lại.

Đến khi Lạc Hâm lớn hơn một chút, trải qua nhiều thứ hơn, cũng như tổ tiên, trở thành một cầm cơ. Nàng ta mưu mẹo, giỏi nắm lấy nhược điểm của người khác bắt bọn họ nghe lời, giống như La Thanh Sơn và Lục Thiết Tâm trước đây, chính là một ví dụ. Hai nữ nhân bị giết, cũng chính là hai tỷ nữ trong cung từng hại mẫu thân nàng ta trước đây.

Trong số giáo chúng Tứ Diệp Giáo Lạc Hâm quen biết sau này, có một kẻ là Mục Lão Tam.

Thân phận Mục Lão Tam rất thần bí, võ công xuất chúng, sau khi gia nhập Tứ Diệp Giáo, rất có uy tín, hơn nữa học thức uyên bác, trong giáo rất tin tưởng hắn, xem hắn là hy vọng để phục hưng Đại Đường.

Không lâu sau, Mục Lão Tam có được Truyền Quốc Ngọc Tỷ, nói đã sắp vong Tống hưng Đường rồi, lại thêm Triệu Hằng bệnh nặng, bọn họ đều nghĩ thời gian đã đến.

Nhưng bọn họ còn chưa kịp bắt đầu, Triệu Hằng băng hà, Triệu Trinh trẻ tuổi đăng cơ, nguyên soái Triệu Phổ dẫn binh chinh chiến nam bắc lại chưa từng chiến bại, lòng dân đều hướng theo, cơ sở tồn tại của Tứ Diệp Giáo yếu dần, rất nhiều người từ bỏ, lại có người gia nhập quân Tống, sau đó đều thăng chức rất nhanh.

Mục Lão Tam dẫn theo Lạc Hâm và các giáo chúng còn lại tiếp tục bốn ba, cuồng vọng chờ đến một cơ hội tốt hơn nữa, cứ như vậy đã qua mười năm, Lạc Hâm trở thành một cầm cơ xinh đẹp không thua mẫu thân Nguyệt Hòa phu nhân.

Lần bị Hạt Cửu Thiên bắt đi là ngoài ý muốn, nàng ta vốn định lợi dụng tên quan bắt mình đi, không ngờ lại gặp họa bất ngờ. Sau khi Bạch Ngọc Đường cứu nàng ta, ở một mức độ nào đó khiến nàng ta tìm về được chút lòng thiện. Thế là nàng ta lại nghĩ đến Sơn Âm Thôn, muốn tìm lại những tỷ muội chơi đùa cùng mình từ nhỏ.

Nhưng đến khi tới Sơn Âm Thôn, mới biết thôn trang bị tàn sát, chỉ trước đó không lâu.

Nàng ta tìm khắp thôn trang, chỉ còn bốn nữ hài nhi còn sống, các nữ hài đều nói hung thủ là quân Tống, hẳn là Triệu Trinh phát hiện ra bọn họ, cho nên nhổ cỏ tận gốc!

Lạc Hâm càng lúc càng hận họ Triệu. Chỉ tiếc khi đó bọn họ không đủ năng lực, không thể báo thù. Để tự bảo vệ mình, năm tỷ muội trốn trong các gian nhà của Sơn Âm Thôn, loan truyền lời đồn có quý, ngày qua ngày không ngừng giả ma giả quỷ.

Cứ như vậy, thiên hạ dần thái bình, Triệu Phổ cũng quy ẩn làm Tiêu Dao Hài.

Nhưng mối hận của Lạc Hâm vẫn không hề nguôi bớt, thù cũ nợ mới, khiến năm tỷ muội căm thù người họ Triệu, khao khát phục thù.

Ngoài ra, Lạc Hâm còn muốn công bố những điều Triệu Hằng đã làm trước đây, để người trong thiên hạ nhìn rõ bộ mặt thật của hắn.

Thế là, dưới sự sắp xếp của Mục Lão Tam và các giáo chúng Tứ Diệp Giáo, năm người họ bắt đầu kế hoạch lần này.

Cửa hàng cổ vịt, cửa hàng nhựa thông ban đầu, đều là nơi họp mặt của Tứ Diệp Giáo, lão bản cửa hàng cổ vịt là thái giám trốn từ trong cung ra, bọn Ngũ Muội đều là những tỷ muội trong Sơn Âm Thôn cùng lớn lên với Lạc Hâm.

Bọn họ chỉ có hai mục đích, một, giết sạch những kẻ họ Triệu. Hai, bắt sống Triệu Trinh, lật đổ giang sơn Đại Tống.

Cơ bản mọi chuyện chính là như thế.

.

.

Bọn Triệu Chiêu nghe xong chuyện ngày trước, đã hiểu được tổng thể, Nhưng có một chuyện vẫn không tìm được lời giải, đều hỏi Trần Ban Ban: “Khi đó tiên hoàng hạ lệnh đồ sát dân chúng Sơn Âm Thôn?”

Trần Ban Ban lắc đầu liên tục: “Không có! Tuyệt đối không có!”

“Vậy là ai đến tàn sát Sơn Âm Thôn?” Công Tôn không hiểu: “Còn để lại những tám biển kì lạ như vậy, có lời đồn là để tuyển phi gì đó.”

“Chuyện về Sơn Âm Thôn, hoàng thượng cũng biết một chút, nhưng tuyệt đối không hạ lệnh đồ sát thôn dân.” Trần Ban Ban giải thích: “Nhưng ngài cũng chỉ mới biết khi điều tra sau này.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, khó trách khi Triệu Trinh nói đến Sơn Âm Thôn, lại có vẻ thần bí như thế, con hồ ly này.

Những chuyện Lạc Hâm phu nhân biết cũng đại khái như thế, nàng ta vẫn đang vướng mắc trong tình cảm nửa thật nửa giả, như huyền như ảo của Triệu Hằng và Nguyệt Hòa phu nhân. Lại thêm người vẫn một lòng tin tưởng lại là hung thủ thật sự hại chết mẫu thân mình, nàng ta hiện tại thật sự quá mệt mỏi, Bao Chứng cũng không hỏi thêm nữa. Nhưng dù sao Lạc Hâm cũng mang tội sát nhân, nàng ta lập kế hại chết không ít người, tuy những kẻ đó đa số đều là ác giả ác báo, chẳng hạn như La Thanh Sơn. Nhưng sau đó nàng ta lại trở nên điên cuồng, cả người vô tội như Bằng phi, Hương Hương cũng không bỏ qua, với tính

cách không chịu được một hạt cát trong mắt của Bao Chửng, đường nhiên sẽ không tha cho nàng ta, huống chi nàng ta còn mưu đồ soán vị.

Nhưng tra thì tra, người quyết định xử phạt thế nào là Triệu Trinh, Bàng Cát vỗ vỗ Bao Chửng, trề môi: “Đây là chuyện nhà của bọn họ, người để bọn họ tự xử lý đi, thanh quan cũng khó quản chuyện nhà mà!”

Đến đây thì chuyện ngày trước đã gần như sáng tỏ rồi, chỉ còn lại một vấn đề, ai là hung thủ thật sự đã tàn sát Ngũ Phần Thôn!

Bao Chửng lại thăm vấn Mục Lão Tam, Mục Lão Tam cắn răng không nói một lời, bày ra vẻ thấy chết không sờn, có thể thấy, hắn còn chưa phải là kẻ đứng đầu thật sự phía sau.

Hơn nữa, đối phương vẫn nói diệt Tống hưng Đường, nhưng ai sẽ lên làm hoàng đế? Lẽ ra phải có một người họ Lý mới đúng.

Thấy trời đã sắp sáng, Bao Chửng muốn vào cung cùng Bàng Cát, bẩm báo mọi chuyện với Triệu Trinh, bảo mọi người tranh thủ thời gian nghỉ ngơi một chút, chuyện khác ngày mai lại nói.

.

.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường về biệt viện trong phủ Khai Phong, nằm lên giường, cảm thấy đã hơi mệt.

Bạch Ngọc Đường tìm tìm trong chăn, mò Đại Hồ Tiểu Hồ cuộn vào nhau ủ giường cho bọn họ ra, bỏ vào lòng Triển Chiêu, bản thân thì chui vào chăn.

Triển Chiêu cũng vào theo, mệt mỏi ngáp một cái: “Ừm... Ai là kẻ đồ thôn chứ?”

“Miêu Nhi, còn nhớ chúng ta đến Thái Bạch Cư làm gì không?” Đột nhiên Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Có.” Triển Chiêu gật đầu, xoay người lại nằm đối diện với Bạch Ngọc Đường: “Ý người là, chuyện Tiết gia có mảnh ngọc Lưu Hạc Linh? Có khi nào phụ thân bọn họ cũng là thành phần trước đây tham gia Tứ Diệp Giáo, được tiên hoàng tha cho?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Cũng có khả năng.”

“Ừm...” Triển Chiêu nói xong, đột nhiên nghĩ nghĩ: “Không đúng, Tiết Ích Hành không được tính là hậu nhân danh môn, tuy hắn là con rể của Ông Quốc Công, nhưng phụ thân hắn lại không có quan tước chức vị gì, dường như chỉ là một bách tính bình thường.”

Bạch Ngọc Đường ngáp một cái hiếm thấy, nhích lại gần một chút, đầu dựa bên vai: “Ta mệt rồi, ngủ đây nói tiếp.”

Triển Chiêu nằm trên giường, vai dựa vào Bạch Ngọc Đường, đưa tay bắt Tiểu Hồ lên, nắm đệm thịt chân của nó vỗ vỗ lên mặt Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường chui chui vào trong, tung chăn một cái, trùm cả hai người lại.

Triển Chiêu chui chui ra ngoài, bị Bạch Ngọc Đường nắm lại: “Đừng nhúc nhích, ngủ!”

“Ngộp!” Triển Chiêu muốn kéo chăn xuống, ngay lúc đó... Chợt có tiếng gõ cửa “cốc cốc”.

Triển Chiêu nhìn ra: “Ai lại đến lúc này?”

Vừa định ngồi dậy, Bạch Ngọc Đường kéo tay hắn lại: “Ngủ rồi.”

“Sao vậy được.” Triển Chiêu bất lực nhìn hắn: “Nói không chừng có chuyện.”

“Có chuyện cho nên mới ngủ rồi, người không ngủ bao lâu rồi? Mèo nhà người ta đều là mèo lười, chỉ có người thích chạy lung tung.” Bạch Ngọc Đường vươn vai một cái: “Lửa cháy đến chân cũng chờ trời sáng đi.”

Triển Chiêu nghĩ nghĩ, cảm thấy cũng đúng, liền dứt khoát đưa hai tay lên che tai, nằm ngay ngắn đối diện Bạch Ngọc Đường: “Vậy ta không nghe thấy.”

Bạch Ngọc Đường bật cười.

Khi ấy, bên ngoài lại có tiếng gõ cửa, giọng nói của Tiết Ích Hành vọng vào: “Triển huynh, Bạch huynh?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều sửng sốt, Tiết Ích Hành?! Còn đang hoài nghi hẩn đây, sao lại đến rồi?!

“Nếu tiện, nói vài câu có được không?” Tiết Ích Hành hỏi dò.

Triển Chiêu ôm tai nhìn Bạch Ngọc Đường: “Nghe thấy hay không nghe thấy?”

Bạch Ngọc Đường nhìn trời, đưa tay nhéo mũi hẩn, Triển Chiêu tránh tránh, trốn xuống giường, ra mở cửa.

Bạch Ngọc Đường cũng ngồi dậy, đi đến bàn rót chén trà.

.

.

Tiết Ích Hành đứng trước cửa, thấy Triển Chiêu ra mở cửa, hơi áy náy: “Làm phiền rồi.”

Triển Chiêu cười cười, hỏi hẩn: “Tiết tướng quân, trẻ thế này vẫn chưa ngủ?”

“Có chút chuyện, muốn nói với hai vị.” Tiết Ích Hành thở nhẹ một hơi: “Liên quan đến chuyện lần này.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, Tiết Ích Hành tự đến nói, đương nhiên là quá tốt rồi.

Đi vào phòng ngồi xuống, Tiết Ích Hành bắt đầu nói: “Phụ thân ta họ Tiết, là một tùy tùng của tướng quân Lý Nhiễm Bá ngày trước, sau khi Lý tướng quân thất bại, phụ thân cất giấu rất nhiều châu báu, mai danh ẩn tính mà sống, buôn bán nhỏ, một lòng bồi dưỡng chúng ta thành tài.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường hiểu ra, khó trách sao Tiết gia lại giàu có như thế, là nhờ có được châu báu Đường triều.

Tiết Ích Hành bắt đầu nói: “Nếu không phải để giữ mạng, ta cũng thật không muốn để muối muối mình thương yêu nhất vào hầu môn.”

“Giữ mạng?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường sửng sốt, cùng nhìn Tiết Ích Hành: “Giữ mạng của ai?”

“Cả nhà họ Tiết chúng ta.” Tiết Ích Hành vừa nói vừa lấy một thẻ bài trong vạt áo ra, để xuống trước mặt Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

Hai người thấy tám thẻ bài này đều nhin không được nhíu mày, đây là một thẻ bài trúc, hai mặt khắc hình hai con chim lạ, một mặt đỏ, một mặt xanh.

Chính là thứ treo trên nhà các thôn dân Ngũ Phần Thôn.

“Sao lại có thứ này?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều giật mình.

“Treo ở trước cửa nhà ta.” Tiết Ích Hành cười vô lực: “Khi đó Lý Nhiễm Bá giữ phụ thân ta lại bên cạnh, là vì cha ta là hậu nhân của tướng lĩnh Tiết Tuấn thời Đường.”

“Ồ?” Triển Chiêu bắt đầu thấy hứng thú: “Dường như từng nghe qua.”

“Bây giờ ta nắm binh quyền bắc quân, thân là đại tướng quân, vốn là tiền đồ rộng mở. Nhưng vì người nhà, rất có khả năng bị liên lụy, cho nên ta làm việc luôn kín đáo, ở phía bắc không lộ mặt.” Tiết Ích Hành vừa nói vừa chạm nhẹ lên tám thẻ trúc kia: “Cho đến một ngày, tám thẻ này xuất hiện trước cửa nhà ta.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái: “Tám thẻ trúc này, rốt cuộc là gì?”

“Đây là một quy định trong quân để lại.” Tiết Ích Hành thở dài: “Ta từng nghe gia gia nói, người vẫn thường khoe khoang với chúng ta, nói gia gia người từng là đại tướng quân, khi còn trẻ, còn tham gia một tổ chức ám sát.”

“Ám sát?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều là lần đầu nghe nói.

“Đúng vậy.” Tiết Ích Hành gật đầu: “Thời Đường, rất nhiều phản thần, để thanh trừ phản tặc, hoàng tộc tổ chức một ám bộ của các tử sĩ. Bọn họ chuyên phụ trách ám sát, chỉ cần nhắm được mục tiêu, sẽ không từ thủ đoạn diệt trừ. Tên của tổ chức ám sát đó là Song Sắc Điều. Mặt đỏ, biểu thị là giết chết toàn bộ, mặt xanh, nghĩa là còn người trốn thoát.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhún mày, thì ra là thế.

“Ta cũng từng điều tra về Tứ Diệp Giáo.” Tiết Ích Hành lắc đầu: “Bọn họ vốn chỉ thỏa mãn với dã tâm của Lý Nhiễm Bá, nhưng sau đó lại liên hệ với tổ chức Song Sắc Điều còn sót lại, bọn họ dã tâm bừng bừng, thông qua truy tìm các di vật Đường triều, dễ dàng tìm đến phụ thân ta.”

“Nhưng theo lý mà nói, với binh quyền và năng lực của người, không lẽ nào lại sợ một tổ chức nho nhỏ?” Triển Chiêu nói.

“Một mình ta đương nhiên không sợ.” Tiết Ích Hành lắc đầu: “Nhưng bọn chúng thật sự là mưu kế chồng chất, một mặt dọa công bố thân thế của ta, mặt khác, nếu công bố quá khứ của cha ta, soán vị không phải tội nhỏ.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, cũng đúng.

“Điều kiện cuối cùng chúng đưa ta, muốn ta mang mảnh ngọc ấy đến tham gia Thước Ngọc đại hội.” Tiết Ích Hành nói.

“Mảnh ngọc nào?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường không nghĩ ra được điểm đặc biệt của mảnh ngọc ấy.

“Là một mảnh ngọc ta và Linh Nhi thường thấy từ nhỏ, không phải lấy từ chỗ Lý Nhiễm Bá, mà là báu vật gia truyền thật sự của nhà ta.” Tiết Ích Hành cười khổ: “Ngoài ra, đối phương còn muốn ta mang Linh Nhi đến đưa vào tuyến phi.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lại càng không hiểu, đối phương làm thế để làm gì? Người phía sau rốt cuộc là ai?

“Vì sao không nói với Bao đại nhân?” Triển Chiêu hỏi.

“Trước đây ta liên tục ra ngoài, là để điều tra Ngũ Phần Thôn, hơn nữa... Ta phát hiện có người âm thầm giám sát ta.” Tiết Ích Hành thở dài: “Người đó, có thể đang ở trong cung.”

“Vậy bây giờ người đến tìm chúng ta, là muốn chúng ta tìm cùng người?” Triển Chiêu hỏi.

Tiết Ích Hành cười khổ, lắc đầu: “Là hoàng thượng bảo ta đến tìm các người.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ngẩn người, Triệu Trinh biết rồi?

“Ta suy xét hết lần này tới lần khác, cảm thấy phải nói ột người biết chuyện này, hoặc là Bao đại nhân, hoặc là hoàng thượng, nếu không, có thể không còn đường quay đầu nữa.” Tiết Ích Hành nhún vai: “Nghĩ tới nghĩ lui, trực tiếp nói với hoàng thượng tốt hơn.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều gật đầu, lựa chọn sáng suốt.

Tiết Ích Hành đến chỉ để nói những lời này, nói xong thì cáo từ.

.

.

Hắn đi rồi, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường hoàn toàn không còn buồn ngủ.

“Xem ra hôm nay lại không được ngủ rồi.” Bạch Ngọc Đường đứng lên, đi đến ngồi xuống trước giường Triển Chiêu, đưa tay lấy một chiếc hộp ra, mở nắp, bên trong là một vò rượu, quay lại hỏi Triển Chiêu: “Mái nhà sao?”

Triển Chiêu bội phục nhìn hắn: “Sao người biết ở đó có rượu? Ta chỉ mới bỏ vào mấy ngày trước...”

Triển Chiêu xụ mặt, hạnh hoa tửu thượng hạng, vốn định chờ vài ngày cây hoa hạnh trong sân nở, tìm Bạch Ngọc Đường cùng uống.

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu như thế, đi đến mở cửa sổ nhìn ra ngoài, cười: “Miêu Nhi, hoa hạnh nở rồi.”

Triển Chiêu ngẩn người, “Thật sao?” Cảm thấy không thể nào, sáng nay nhìn vẫn thấy chưa nở, chạy vội đến, thì thấy những cây bạch hạnh trong sân đều đã nở, chỉ duy nhất một cây hồng hạnh vẫn chưa.

“Không phải bạch hạnh, là hồng hạnh.” Triển Chiêu nói, nhìn nơi khác.

Bạch Ngọc Đường nhìn cây hồng hạnh duy nhất trong sân, nghĩ lại vài chuyện cũ. Một năm trước đã trồng nó, hôm đó hắn nói trong sân của Triển Chiêu chỉ toàn trắng, bạch mai bạch hạnh bạch đào, toàn màu tử khí, liền trồng một cây hồng hạnh bên trong, trắng và đỏ ở cạnh nhau, mới đẹp.

Biểu cảm của Triển Chiêu khi đó, hiện tại nhớ lại vẫn thấy thú vị.

“Phốc” một tiếng, cắt ngang suy nghĩ của Bạch Ngọc Đường.

Quay đầu lại nhìn, thì thấy Triển Chiêu mở niêm phong vò rượu, rót một chén cho hắn.

“Không chờ hồng hạnh nở nữa?” Bạch Ngọc Đường nhận chén rượu.

“Thôi đi, dù sao thì cây hồng hạnh đó cũng không nở được.” Triển Chiêu lầm bầm.

“Đúng vậy.” Bạch Ngọc Đường gật đầu bất đắc dĩ: “Người xem trắng đã nở cả rồi, đỏ vẫn im lìm, lý lợm lắm đúng không?”

Triển Chiêu xấu hổ gãi đầu: “Trắng cũng rất lý lợm, bây giờ mới nở, đã trồng lâu lắm rồi.”

Bạch Ngọc Đường ngẩn người: “Lâu lắm rồi?”

“Khụ khụ.” Triển Chiêu uống một ngụm rượu, chuyển đề tài: “Hay là chúng ta điều tra Tiểu Điều Hội gì đó?”

Bạch Ngọc Đường cầm chén tiếp tục uống rượu: “Ta thấy, không bằng nghiên cứu mảnh ngọc kia một chút.”

“Mảnh ngọc đó được cất giữ trong Ngọc Các, phải đợi đến Thức Ngọc đại hội mới mang ra...” Đầu ngón tay Triển Chiêu gõ gõ vào chén rượu, : “Hay là chúng ta vào xem trước một chút?”

.

122. Q.4 - Chương 32: Cơ Mật Yêu Vụ (bí Mật Phải Giấu)

Sáng sớm hôm sau, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu dậy sớm, vào cung cùng Tiểu Tứ Tử, Tiêu Lương.

Sau khi Triệu Trinh nghe về ý định của hai người thì ban ột mảnh kim bài, có thể vào Tàng Ngọc Các. Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương cũng chạy vào xem theo hai người, hai tiểu tử vẫn nhớ rõ vị trí của mảnh ngọc ấy, chạy đến trước hộp đựng.

“Coi chừng.” Triển Chiêu bế Tiểu Tứ Tử đang với tay mở hộp ra xa, đưa mắt ra hiệu với Bạch Ngọc Đường, cẩn thận dùng kiếm mở nắp hộp ra.

Vẫn như lần bọn Tiểu Tứ Tử nhìn thấy, bên trong không có ám khí, chỉ có một mảnh ngọc bình thường ở yên đó, hình dạng giống hệt Lưu Hạc Linh, khác biệt là, Lưu Hạc Linh là vàng, cái này là ngọc.

“Miêu Nhi.” Đột nhiên Bạch Ngọc Đường nhíu mày: “Loại ngọc này rất quen có đúng không?”

Triển Chiêu hơi sững sốt, thoáng cái nhận ra: “A! Rất giống Nguyệt Lưu Ly!”

“Có khi nào bên trong cũng có bí mật?” Bạch Ngọc Đường vừa nói vừa cầm mảnh ngọc lên, soi dưới ánh sáng cho Triển Chiêu nhìn.

Triển Chiêu nhìn một lúc, gật đầu: “Phải, trên đó cũng có hình, nhìn thấy không?”

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương, Tiểu Tứ Tử hí mắt nhìn hồi lâu cũng không thấy gì, hai tiểu hài tử cùng lắc đầu.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn nhau một cái, tình hình giống lần trước, chỉ mình Triển Chiêu nhìn thấy được.

Triển Chiêu lúc này thì đang chột dạ, lại nữa rồi! Vốn cho là lần này sẽ không liên quan đến đại ca nữa, nhưng hôm nay xem ra, cuối cùng vẫn có liên can.

“Nhưng nếu thứ này cùng loại với Nguyệt Lưu Ly, vậy nghĩa là rất quan trọng, sao lại len lén đưa vào cung?”

Bạch Ngọc Đường hơi nhú mồm, nghĩ nghĩ: “Có khi nào... Là muốn trao cho người nào đó?”

“Vậy trực tiếp đưa không phải được rồi sao? Bằng cách nào cũng thuận tiện hơn đưa vào cung dạo một vòng chứ.” Triển Chiêu xoa cằm trầm tư.

“Có lẽ là không đưa được, chỉ có thể dùng cách này?” Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ lại thấy không đúng, “Cho dù là người trong cung, vào Thức Ngọc đại hội, không ai có thể mang mảnh ngọc này đi, trừ khi...”

“Tráo đổi?” Triển Chiêu nhắc mồm: “Nhưng, vẫn không hiểu được sao lại dùng cách rắc rối như vậy, thật đúng là phí công vô ích.”

“Vậy thì phải chờ đến Thức Ngọc đại hội mấy ngày sau rồi!” Bạch Ngọc Đường cười nhẹ: “Đến lúc đó, chúng ta đừng làm gì cả, giám sát chặt mảnh ngọc này là được rồi.”

Triển Chiêu cũng bật cười: “Đành phải vậy thôi.”

Sau đó, hai người ra khỏi Tầng Ngọc Các, thấy Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương nắm tay nhảy lưng tưng đến chỗ Bàn phi, còn hỏi hai bọn họ muốn đi thăm Hương Hương không.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ, hậu cung đâu phải nơi ai muốn đến là đến? Đành lác đầu.

Thế là, hai tiểu tử tiếp tục nắm tay nhảy đi.

Triển Chiêu nhìn hai bóng lưng hai đứa, đột nhiên có một cảm giác rất tốt đẹp, không biết vì thời tiết hôm nay tốt, hay là vì bóng lưng hai tiểu bảo bối rất hài hòa, nói chung, cảm giác hai nhỏ vô tư như thế này, thật khiến người khác ngưỡng mộ.

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu nhìn chằm chằm Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương ngẩn người, liền hỏi: “Làm sao vậy? Muốn hài tử thì tìm người sinh một đứa?”

Triển Chiêu quay đầu, hung hăng trừng mắt một cái, hỏi lại: “Vậy người thì sao, người có muốn hài tử không?”

Bạch Ngọc Đường nhún vai: “Triệu Phổ và Công Tôn không ai sinh được, vẫn có hai đứa.”

“Cũng đúng, trên đường đầy tiểu hài nhi khổ cực, có thể cứu được bao nhiêu thì tốt bấy nhiêu, cũng không khác gì mình tự sinh.” Triển Chiêu gật đầu, không biết lại bắt đầu suy tính chuyện gì.

“Miêu Nhi, bốn ba nhiều ngày như vậy rồi, có muốn ăn một bữa ngon không?” Bạch Ngọc Đường quay đầu lại hỏi Triển Chiêu.

“Được!” Triển Chiêu cười tùm tùm đi theo, hai người được Trần Ban Ban dẫn ra khỏi cung.

.

.

Đi được một lúc, Trần Ban Ban đột nhiên nghĩ đến một chuyện, quay đầu lại nói với hai người: “Vô công của hai vị trên giang hồ cũng thuộc hàng cao thủ có phải không?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, cười cười, hỏi: “Sao Ban Ban lại hỏi vậy?”

“À, là thế này.” Trần Ban Ban nhú mồm nghĩ nghĩ, nói nhỏ: “Trước kia ta theo bên cạnh tiên hoàng, cùng trực với ta còn có một vị công công, họ Lý, tên đầy đủ dường như là Lý Long Vực, vô công người này tương đối cao. Nói thẳng ra, ta cũng gặp qua không ít cao thủ đại nội, người có thể xếp ngang với hắn, chỉ có hai vị và Cửu vương gia.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, đều giật mình: “Vị công công họ Lý đó đâu? Tuổi tác hẳn là đã cao rồi?”

“Trước khi tiên hoàng băng hà, từng phái hần đi làm một chuyện, chuyện đó rất bí mật, tiên hoàng cũng từng nhắc qua vài câu với ta, nhưng hần còn chưa trở về, tiên hoàng đã băng hà, từ đó về sau, ta không hề gặp lại người đó nữa.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ngẩn người: “Có khi nào là khi hành động gặp phải chuyện bất trắc không?”

“Không chắc được, nhưng ta đã nói, võ công người này rất cao, thân phận thần bí... Hần theo bên cạnh tiên hoàng từ nhỏ cùng lớn lên, cực kì trung thành, từng cứu mạng tiên hoàng nhiều lần. Nói thật ra, nếu ngày trước có hần ở đây, thì kế lý miêu đổi thái tử chưa chắc đã thành công!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường hơi bất ngờ, còn có loại cao nhân này sao? Vậy rốt cuộc là đi làm chuyện đại sự bí mật gì? Có liên quan gì đến chuyện lần này không?

“Ha ha, ta chỉ là đột nhiên nhớ đến, có thể là tuổi lớn rồi, đôi khi sẽ nghĩ về những chuyện cũ.” Trần Ban Ban thở nhẹ: “Không hiểu sao lại nghĩ đến hần, liên kể cho hai vị, hy vọng giúp ích được.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau cười, gật đầu, hỏi Trần Ban Ban, người đó có đặc điểm gì không.

Trần Ban Ban nín: “Rất dễ nhận ra hần, khi còn trẻ một mắt của hần có màng, trông mắt và trông đen bị che kín, lúc nào cũng đeo một miếng bịt mắt.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nghe đến đây, đột nhiên nghĩ đến một người, Độc Nhân Ngô Công, Lý Hạc Long. Người này cũng tính là có thanh danh hiển hách trên giang hồ, võ nghệ cao cường lại giỏi dùng độc. Nghĩ đến đây, hai người không nói thêm gì, chỉ từ biệt Trần Ban Ban, vội vàng ra khỏi hoàng cung.

“Lý Hạc Long.” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu: “Có thể là hần không?”

“Rất giống, ta cũng nghĩ đến hần.” Triển Chiêu cau mày gật đầu: “Mắt trái có màng, võ công cực cao, có điều hần có râu!”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày nghĩ nghĩ: “Khi ta thấy hần cũng có... Nhưng, có râu không có thê tử.”

Triển Chiêu bật cười: “Đúng vậy, chưa từng nghe nói hần có gia thất, hơn nữa hành tung khó đoán, rất thần bí.”

“Hần cũng được xem như tiên bối giang hồ, nhưng thời gian xuất hiện trên giang hồ không sớm, giống như đột nhiên xuất hiện, rất phù hợp với thời điểm tiên hoàng băng hà!” Bạch Ngọc Đường cảm thấy nghĩ nhiều cũng vô ích, dứt khoát đem Triển Chiêu đến Thái Bạch Cư dùng bữa.

.

.

Lên lầu mới phát hiện rất nhiều người đã có mặt sẵn.

Tiết Ích Hành dẫn theo Tiết Ích Linh, mời Bàng Dục và Bao Duyên dùng cơm, nói là để cảm tạ bọn họ bảo vệ muội muội mình. Hai người đều rất xấu hổ, thật sự mình cũng chẳng làm gì.

Thấy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lên, Bàng Dục vội gọi hai người đến ngồi cùng.

Tiết Ích Hành tiếc nuối nói: “Đáng tiếc không có Cửu vương gia ở đây, nếu không đã mời đến cùng.”

“Triệu Phổ đi đâu rồi?” Triển Chiêu hỏi Bàng Dục.

“À, nói là đi làm gì đó cùng Bát vương gia.” Bàng Dục chống cằm: “Thần bí lắm.”

“Đúng rồi, người tìm được bằng hữu chưa?” Triển Chiêu lại nhìn nhìn dây ngọc bội Bàng Dục đeo trên cổ.

“A.” Bàng Dục vội giấu ngọc bội vào, tránh dẫn đến họa sát thân lần nữa: “Vẫn chưa, nhưng đám lưu manh đánh nhau với ta hôm đó thì tìm được rồi, ở ngay trong đám người đuổi theo ta và Tiểu Mân Thầu hôm qua.”

Bao Duyên bên cạnh hung hăng lườm Bàng Dục một cái... Đáng ghét, bản thân Tiểu Tứ Tử giống hệt như cái bánh bao, còn đặt tên cho người khác là Tiểu Mân Đầu, thế thì sau này Phủ Khai Phong đổi tên thành lồng hấp được rồi, dù sao thì mình và phụ thân đều phải đem hấp.

Tiết Ích Linh thấy Triển Chiêu đến, hơi bối rối, Tiết Ích Hành nhìn thấy, cười lắc đầu: “Hai vị, đi xem mảnh ngọc rồi?”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đều gật đầu, ý bảo, đã xem rồi.

“Có phát hiện được gì không?” Tiết Ích Hành hỏi: “Ở nhà ta đã xem đi xem lại nhiều lần rồi, không hề phát hiện thấy có gì khác thường, cho nên vẫn luôn cảm thấy kì lạ.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đương nhiên sẽ không nói ra bí mật trong mảnh ngọc, khi vừa ra cung, Triệu Trinh còn ngăn dặn vạn dò không được nói ra ngoài, cho nên đều lắc đầu, ý nói không phát hiện được gì.

Tiết Ích Hành cũng không hỏi thêm, rót rượu cho hai người.

Bàng Dục vừa gặm chân gà vừa hỏi Bạch Ngọc Đường: “Bạch huynh, khi nào đến mùa cua của Hãm Không Đảo?”

Bạch Ngọc Đường hơi ngạc nhiên, nói: “Mùa thu cua to hơn, cũng nhiều gạch hơn, nếu người muốn, ta bảo Bạch Phúc gửi thư về, mang một ít đến đây cho người.”

“Tốt quá tốt quá, đến mùa thu Hương Hương cũng cai sữa rồi, ta dự định làm thịt cua chưng lòng trắng trứng cho Hương Hương!” Bàng Dục cười hì hì: “Tính ngân lượng với người thì quá xa lạ, để ta tìm cho người vài vò rượu ngon.”

Bạch Ngọc Đường thấy vừa ý, vui vẻ gật đầu.

Triển Chiêu chống má bội phục nhìn Bàng Dục, ngoài mình ra, có lẽ người có thể thân thiết với Bạch Ngọc Đường như thế chỉ có Bàng Dục... Thịt cua chưng lòng trắng trứng, tiểu cữu cữu này thật sự rất thương yêu Hương Hương.

Tiết Ích Linh cảm thấy hơi buồn bực, Bàng Dục rõ ràng là một tên lưu manh, hoa hoa công tử, sao Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu lại thân thiết với hắn như thế?

Lại ăn thêm một lúc, đột nhiên Triển Chiêu hỏi Bàng Dục: “Đúng rồi, An Lạc Hầu, có từng gặp người chột mắt nào không?”

“Sao?” Bàng Dục sững sốt.

Triển Chiêu cười cười: “Chỉ thuận miệng hỏi thôi.”

Thật ra Triển Chiêu không phải thuận miệng hỏi, Bạch Ngọc Đường nhìn hắn một cái, biết hắn muốn mượn cơ hội hỏi Bàng Dục, để hỏi thử xem huynh muội Tiết gia có biết Lý Hạc Long hay không.

Bàng Dục gãi đầu: “Không có, trư bằng cầu hữu của ta rất nhiều, nhưng không có ai chột mắt.”

Triển Chiêu gật đầu, Tiết Ích Linh đối diện hỏi Triển Chiêu: “Triển đại ca, huynh tìm người chột mắt làm gì?”

Triển Chiêu cười, nói: “À, vụ án hiện nay liên quan đến một người chột mắt, nhưng manh mối không nhiều, tiểu hầu gia quen biết nhiều, cho nên muốn hỏi thử.”

“Cái này dễ, ta nhờ người hỏi thăm giúp hai người.” Bàng Dục cười hì hì nói: “Dù sao thì ta cũng quen nhiều loại người.”

“Được, vậy làm phiền rồi.” Triển Chiêu vừa nói vừa nhìn Bạch Ngọc Đường, hắn đang chú ý quan sát sắc mặt của Tiết Ích Hành, thấy hắn không hề phản ứng, có lẽ không quen biết Lý Hạc Long. Cũng đúng, lão thái giám mất tích nhiều năm đó chưa chắc là Lý Hạc Long, rốt cuộc, tất cả chỉ là suy đoán mà thôi.

Mọi người dùng cơm xong, Triển Chiêu hỏi Bao Duyệt: “Đại nhân có trong phủ không?”

“A, cha và thái sư đến Thái Học Viện giúp điều tra Song Diểu Hội và Tứ Diệp Giáo rồi.” Bao Duyệt ăn no rồi, lau miệng: “Đệ và Bàng Dục về nhà còn phải đến Tàng Thư Các.”

Bàng Dục liếc một cái: “Tiểu Mân Thần, nhà ta cái gì cũng có, chỉ không có sách.”

Bao Duyệt đáp hắn một cái: “Là nhà ta! Phủ Khai Phong!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, Phủ Khai Phong hắn không đến mức phải tính là một nhà với phủ thái sư chứ?

Tiết Ích Linh vốn định hỏi Triển Chiêu có muốn đi du hồ không, nhưng sau khi hắn ngồi xuống rồi, chẳng nói với mình mấy câu, ngay cả nhìn nhau cũng không có, ăn xong lại đi cùng người khác rồi, nàng ta vui không vui.

Thấy muội muội bĩu môi, Tiết Ích Hành thở nhẹ: “Triển Chiêu là không thể nào rồi, đổi người khác đi.”

“Sao huynh lại thế.” Tiết Ích Linh bất mãn.

“Biết khi nào nên tiến nên lùi, mới là người thông minh.” Tiết Ích Hành bước nhanh xuống lầu, hai huynh muội đi theo đoàn người phía trước về phủ.

Bàng Dục nói nhỏ với Bạch Ngọc Đường: “Này, sáng sớm nay tỷ tỷ nhà hoàng đế tìm người.”

Bạch Ngọc Đường sững sốt, biết là đang nói Lạc Hâm phu nhân.

Triển Chiêu nhú mày, Lạc Hâm phu nhân sao...

.

.

Về phủ, Bao Duyệt Bàng Dục chui vào Tàng Thư Các, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, tìm được Lạc Hâm trong hậu viện phủ Khai Phong.

Lạc Hâm đang cúi đầu uống trà.

“Không phải công chúa vào cung rồi sao?” Triển Chiêu thấy Lạc Hâm vẫn mặc y phục thường ngày, ngồi một chỗ ngắm người.

“Ha ha.” Lạc Hâm cười khổ: “Hiện tại ta có ba con đường, thứ nhất, vào cung làm chim trong lồng, hằng ngày ở lại nơi mẩu thân ta từng ở. Thứ hai, vào địa lao trong phủ Khai Phong, trả nợ cho những tội nghiệt trước đây. Thứ ba...”

“Cái gì?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cảm thấy thứ hai còn không bằng thứ nhất, nếu là thứ hai, với thân phận của Lạc Hâm phu nhân, sẽ khiến mọi người rất khó xử.

“Đeo trên lưng tất cả tội nghiệt, lưu lạc giang hồ.” Lạc Hâm cười cười, “Nhưng tất cả đều phải xem Bao đại nhân xử lý thế nào, Triệu Trinh không nghĩa khí, đẩy chuyện khó cho Bao Chử.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ nhìn nhau, cái gọi là thần, chính là vào những khi quân có những chuyện không muốn làm đẩy cho người làm, người làm xong không được để hắn không vừa lòng, càng không được nói không muốn làm.

“Một mình công chúa lưu lạc giang hồ không khỏi quá nguy hiểm! Người của Tứ Diệp Giáo trải khắp thiên hạ, lại thêm ngài biết bí mật của sổ kho báu kia, bọn họ nhất định không bỏ qua.” Triển Chiêu hơi lo lắng.

Lạc Hâm đột nhiên bật cười, hỏi lại: “Nếu Lạc Hâm chết rồi, Triển Chiêu đại nhân có vui không?”

Triển Chiêu sững người, há hốc mồm khó hiểu hỏi: “Sao lại hỏi vậy?”

Lạc Hâm thấy Triển Chiêu ngơ ngác, cười cười, “Quả nhiên, suy nghĩ của nam nhân và nữ nhân không giống nhau.”

Triển Chiêu lại càng chẳng hiểu gì, nghĩ thầm chẳng lẽ Lạc Hâm phu nhân này bị đả kích gì rồi?”

Bạch Ngọc Đường bắt lực lắc đầu, hỏi thẳng nàng ta: “Người có gì muốn nói?”

Lạc Hâm ngừng cười, gật đầu: “Phải, có một chuyện, cũng là một bí mật, nghĩ tới nghĩ lui, nói cho hai người vẫn tốt hơn.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ngồi xuống, hỏi: “Bí mật gì?”

Lạc Hâm nhú mày, hỏi: “Hai người đều từng thấy Lưu Hạc Linh rồi chứ?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng gật đầu, đương nhiên thấy rồi.

“Thật ra không chỉ có một mảnh.” Lạc Hâm nói.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái.

“Lưu Hạc Linh là khuôn, trước đây đã làm rất nhiều thứ có hình dạng như nó, vàng bạc ngọc quý loại nào cũng có, nghe nói còn có rất nhiều lưu ly và đồ giả.”

“Cái gì?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, sửng sốt: “Ý người là, có rất nhiều Lưu Hạc Linh?”

“Đúng vậy, lúc nhỏ ta từng thấy rất nhiều, cho nên mẫu thân ta mới vứt bỏ Lưu Hạc Linh, vì một thứ có quá nhiều thì không còn giá trị nữa.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thầm giật mình, hỏi tiếp: “Các bảo vật khác đâu? Cũng có cùng một hình dáng sao?”

“Không.” Lạc Hâm thành thật lắc đầu: “Tối đa là một đôi xuyên, khuyên tai gì đó, cái khác không có.”

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường, làm ra nhiều như vậy làm gì?

Bạch Ngọc Đường thâm hiểu, người nghĩ là, dùng để chặn ột mảnh nào đó?

Triển Chiêu nhắc nhẹ cằm, nếu nói vậy, tin tức vua Đường để lại ngày trước là, một kho báu bí mật được giấu trong Lưu Hạc Linh, vậy thì không ai biết là nằm trong mảnh Lưu Hạc Linh nào? Đối phương nghĩ đủ cách đưa ngọc vào cung, có khi nào cũng vì lý do này?

123. Q.4 - Chương 33: Khương Hoàn Thị Lão Đích Lạt (vẫn Là Gừng Già Cay)

Thứ phải đến rồi sẽ đến, sau nhiều ngày mọi người dày công chuẩn bị, Thứ Ngọc đại hội cuối cùng đã đến rồi.

Trên đường lớn trước phủ Khai Phong, có đầy gian hàng của các cửa hàng ngọc và các thương nhân buôn ngọc, cả các gian hàng bán điểm tâm và trà cũng phát đạt theo, rất nhiều người bán kẹo hồ lô và bánh mật màu ngọc bích, tiểu hài tử rất thích.

Người yêu ngọc từ khắp các nơi và nam nữ trẻ tuổi trong phủ Khai Phong đều ra ngoài xem, nói tóm lại, đường chật kín người.

Trong thành Khai Phong đa phần mọi người chỉ bán các loại ngọc thường, trong hoàng cung, thì chỉ toàn bảo ngọc vô giá.

Âu Dương Thiếu Chính dẫn quân trấn thủ toàn bộ các con đường lớn nhỏ trong thành Khai Phong, phòng trường hợp nhiều người hỗn loạn xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Trong hoàng cung lại càng được canh phòng nghiêm ngặt hơn, Triệu Phổ đích thân dẫn quân trấn giữ, bảo vệ an toàn trong cung, hôm nay không biết sẽ hỗn loạn đến thế nào, hy vọng có thể dụ rắn ra khỏi hang, dụ được phiền phức ra, sau đó ra ngoài cung giải quyết.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường dẫn theo Bàn Dục và Bao Duyên, bốn người cùng đi đi lại lại trong Ngự Hoa Viên, Thúc Ngọc đại hội được mở trong Ngự Hoa Viên, khoảng cách giữa các kệ ngọc vừa khéo, không che khuất tầm mắt, lại có cảm giác thoáng đãng rộng rãi, không hổ là phong cách làm việc của Bao đại nhân.

Trong suốt quá trình đó, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vẫn như lơ đãng chú ý đến mảnh Lưu Hạc Linh bằng ngọc, chờ xem có ai đến gần nó không.

Mà sắp xếp hôm nay cũng rất hợp lý, một mặt có Triệu Trinh trấn giữ, mặt khác, người đến xem ngọc đều là các lão thân, động tác cũng chậm. Thái hậu dẫn theo Bàn phi bé Hương Hương đến góp vui, Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương dẫn Tiễn Tử Thạch Đầu đi bên cạnh, rất có phong thái tiểu thị vệ.

Triển Chiêu cười híp mắt nhìn hai tiểu hài nhi, lại có cảm giác thanh mai trúc mã. Đang nhìn, chợt một quả đào béo phúng phính xuất hiện trước mắt.

Triển Chiêu ngẩn người, xoay mặt, thấy Bạch Ngọc Đường lấy một quả đào lớn tròn mồm từ bàn bên cạnh đặt trước mặt hắn: “Ăn cái này đi, cắn Tiểu Tứ Tử Công Tôn sẽ đau lòng.”

Triển Chiêu gãi má, cầm lấy quả đào, cắn một cái, lập tức đá mày với Bạch Ngọc Đường, ý bảo, ngọt!

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn hắn, áp tới gần: “Chia cho ta một nửa.”

Triển Chiêu nhìn trên bàn thấy còn rất nhiều, liền trề môi với hắn, ý là, tự lấy đi!

“Trái khác có lẽ không ngọt.” Bạch Ngọc Đường ngụy biện, Triển Chiêu chun mũi, hai tay cầm hai nửa quả đào, bẻ ra theo đường rãnh... Đây là đào mật, mềm hết như hai má Tiểu Tứ Tử. Bị tách ra như thế, hạt rơi xuống.

Triển Chiêu bình thần đưa một nửa cho Bạch Ngọc Đường, là cái nửa mà hắn đã cắn mấy cái, như vậy mình có thể ăn gian ăn nhiều hơn, mũi chân thì đón lấy hạt đào, hất nhẹ lên.

Hạt đào bay lên đáp chính xác xuống cạnh đĩa trái cây.

Triển Chiêu điềm nhiên ăn đào, thấy Bạch Ngọc Đường cầm lấy nửa kia, rồi đưa bàn tay dính nước đào ra sau lưng, vừa khéo Vương thừa tướng đi đến xem mảnh ngọc phía sau hắn, Triển Chiêu lập tức lẳng lẳng lau nước đào lên tay áo lão thừa tướng.

Quay đầu, thấy Bạch Ngọc Đường vừa gặm đào vừa bắt lực nhìn mình, liền cười trộm một cái.

Mà kì lạ là, Vương thừa tướng phía sau quay đầu lại, thấy hai người chia nhau ăn một quả đào, không biết vì sao lại cười cười... Nói sao đây, nụ cười của lão thừa tướng còn mang vẻ mờ ám, nói chung là Triển Chiêu cảm thấy kì lạ.

Quay đầu lại, liền thấy không ít đại thần đi qua, đều nhìn hai bọn họ cười, thấy Triển Chiêu nhìn mình, vội cúi đầu xem ngọc.

Triển Chiêu chạy đến hỏi nhỏ Bạch Ngọc Đường: “Chẳng lẽ trái đào này rất đắt?”

Bạch Ngọc Đường cười gượng: “Đúng vậy, rất quý.”

“Vậy giấu thêm vài trái?” Triển Chiêu hỏi nhỏ: “Về chia mỗi người một trái.”

Bạch Ngọc Đường cũng lau nước đào trên tay mình lên vạt áo một thị lang đi ngang, đưa tay cầm hạt đào lên bỏ vào túi: “Về trồng trong vườn của ngươi đi, vài năm nữa là có đào đầy cây ăn.”

Triển Chiêu gật gật, liếc thấy bên cạnh, Triệu Trinh theo sau hoàng thái hậu, đi đến cách đó không xa ngắm Lưu Hạc Linh, mà Bàn phi thì lại bé Hương Hương dẫn bọn Tiểu Tứ Tử ra khỏi Ngự Hoa Viên, đến hậu viện.

“Bàn phi đi rồi?” Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường.

“Có thể là đến lúc cho Hương Hương ăn rồi.” Bạch Ngọc Đường thần nhiên nói, ngay khi ấy, chợt thái hậu cầm Lưu Hạc Linh lên xem kĩ, bên cạnh rất nhiều đại thần dẫn theo khuê nữ cũng đến xem.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, biết vì sao Bàng phi đi rồi, ai nói vị phi tử này ngốc? Bàng gia không có ai không khôn khéo.

Khi ấy, thái sư đi đến, nhỏ giọng lầm bầm: “Ai, Phương lão đầu và Trần lão đầu này, đều muốn tiến cử khuê nữ nhà mình cho hoàng thượng.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều buồn cười, nghĩ thầm thái sư nói cái này với bọn họ làm gì?

“Thật là!” Giọng nói Bàng thái sư có vẻ không được thoải mái lắm.

Vương thừa tướng phía sau cũng đi đến: “Thái sư, không cần lo lắng, lão phu thấy hiện tại hoàng thượng không có ý nạp phi.”

Bàng thái sư thở dài, xoa bụng đi sang một bên ngồi, ngẩng đầu nhìn nhìn mặt trời trên đầu. Không khí giữa trưa tương đối nóng, hắc lại béo, trán đầm mồ hôi.

Triển Chiêu thấy thái sư như thế, liền rót chén trà mát cho hắn, đến gần hỏi: “Thái sư, nhìn ra được gì không ổn chưa?”

Bàng thái sư nhận trà, nhướn mày nhìn Triển Chiêu, cười tủm tỉm nói: “Ta nói Triển hộ vệ, người đáng yêu hơn Lão Bao nhiều lắm, tên Hắc Tử đó chỉ biết bực bội với ta.”

Triển Chiêu ngửa mặt nhìn Bạch Ngọc Đường bên cạnh, Bạch Ngọc Đường không nói gì, cười nhìn nơi khác.

Bao Chứng đang thuyết minh cho thái hậu cách đó không xa đột nhiên hắt xì một cái.

“Khụ khụ.” Bàng thái sư hạ thấp giọng, nói với Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường: “Nhìn bên đó.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn theo hướng mắt Bàng thái sư, liền nhận ra ý thái sư là các lão thần đang vuốt râu thảo luận rầm rì cạnh các giá ngọc.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn một lúc lâu, không thấy gì lạ, lại hỏi thái sư: “Có vấn đề gì?”

“Ha ha.” Thái sư lắc đầu: “Nói hai người còn non mà, các người nhìn lại Lão Bao.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lại nhìn Bao Chứng, thấy hắn vừa giới thiệu lai lịch của Lưu Hạc Linh cho thái hậu, vừa thỉnh thoảng đưa mắt nhìn các lão thần đang tụm lại một chỗ. Các lão thần này đều không phải người Khai Phong, mà từ bên ngoài mang ngọc đến, nhân dịp bái kiến, lần đầu vào cung diện thánh.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, đều không hiểu, vì sao Bao đại nhân lại nhìn các lão thần ấy?

Bàng thái sư cười hắc hắc, lắc đầu: “Người nghĩ xem, trong cung có mấy loại quan?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, thành thật trả lời: “Thanh quan và tham quan.”

“Rất đúng.” Da mặt thái sư không mỏng chút nào, “Thanh quan có hứng thú với châu ngọc không?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, “Ừm...”

“Bọn họ nếu là quan văn có thể sẽ có hứng thú với lịch sử, nguồn gốc ngọc thạch, giống như Hắc Tử. Quan võ hoàn toàn không quan tâm, người xem các đại tướng quân đều đang ngồi một bên uống trà nói chuyện.” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường gật đầu, cảm thấy rất có lý, liền chờ thái sư nói tiếp.

“Tham quan thì sao, nói cho các người biết, tham quan trong hoàng thành, đã thấy không ít vàng bạc châu báu! Còn quan tâm những thứ này sao?” Thái sư bĩu môi: “Lại nói, tham quan sợ gì nhất?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đồng thanh: “Bao đại nhân.”

“Khụ khụ...” Thái sư trừng hai người một cái, hai bắt đầu dĩ: “Chúng ta khoan nói tới tên Hắc Tử đó, tham quan sợ nhất là người khác biết bọn họ là tham quan, đặc biệt là hoàng thượng!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều nheo mắt nhìn Bàng thái sư.

Thái sư điềm tĩnh cười: “Cho nên, bọn họ sẽ cố biểu hiện như không quan tâm đến những thứ đắt tiền!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lại gật đầu, rồi sao nữa?

“Chắc...” Bàng Cát lắc đầu, nghĩ thầm hai tiểu hài tử này thật sự không có tố chất làm quan, liền nói: “Chuyện các tham quan nhiệt tình nhất đương nhiên là nịnh bợ, cho nên các người xem! Những kẻ tương đối tham trong cung các người cũng biết, những kẻ muốn đưa khuê nữ vào cung, đều vây quanh thái hậu. Những người khác thì sao, đều đang quan sát sắc mặt hoàng thượng!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường hơi sửng sốt, nhìn qua, quả đúng thật!

“Chỉ cần bọn họ thấy hoàng thượng chú ý đến cô nương nhà nào, vậy chẳng phải cơ hội đến rồi sao?” Thái sư cười hắc hắc: “Còn nữa, thanh quan đa số rất thanh cao, phẩm chất khí phách đa số đều như tên Hắc Tử, muốn diệt trừ đám người này... Các quan viên bên ngoài chưa từng gặp, thì có vẻ lên lút cổ không khiến người khác chú ý, còn những kẻ giả vờ như đang xem ngọc, không phải thanh quan, cũng không phải tham quan.”

“Vậy là quan gì?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều sửng sốt.

Thái sư thật sự rất muốn gõ đầu hai người này, nhưng không dám, thở dài: “Là quan giả.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường giật mình một cái, xoay tròn một cái như đang thực hiện nghi thức, nhìn hết một vòng, quả nhiên... Các lão thần thu hút ánh mắt Bao Chứng rất phù hợp với lời thái sư hình dung, hơn nữa, càng nhìn càng thấy bọn họ khác thường.

Hai người vừa nhìn một cái đã bị thái sư kéo vạt áo xoay lại: “Ánh mắt hai người sáng như đuốc quá quang minh chính đại, còn nhìn bọn họ sẽ làm lộ, nhìn xem người khác nhìn thế nào!”

Lúc này Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường mới hiểu ra, thấy Vương thừa tướng bên cạnh đang vuốt râu, Bát vương gia cách đó không xa đang cầm một bình ngọc cũng đang nhìn sang đây. Triệu Trinh thì dựa trên một giá ngọc, bất chợt lại liếc nhìn sang phía ấy một cái, động tác ai cũng rất lơ đãng, nhưng nhìn kĩ, đều có thể nhận ra.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường mắt nhuệ khí nhìn nhau một cái, đều là hồ ly giả!

Thái sư cười hắc hắc, “Các người nha, đừng có xem thường người họ Bàng.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều ngớ người, thấy Bàng Dục không biết từ khi nào đã kéo Bao Duyên nhân nhả đi qua, hỏi các lão thần khả nghi: “Ồ, các vị đại nhân, hân hạnh hân hạnh.”

Bao Duyên thì thấy rõ là ngây ngô, thấy Bàng Dục chào hỏi bọn họ, liền chạy đến nhìn miếng ngọc ấy, nói: “A, đây là hàn ngọc của Tây Linh, bảo vật bảo vật.” Vừa nói, vừa chỉ lên mặt trời trên đầu nói: “Mảnh ngọc này rất thần kì, nắng càng gắt, nó càng trắng. Đến Tam Phục, thì sẽ màu sắc sẽ trở nên trắng như tuyết, bên trên còn có hoa văn hình bông tuyết, hơn nữa khí lạnh rùng mình. Đặt một mảnh ngọc thể này vào phòng, là thứ tránh nóng tuyệt hảo!” [Tam Phục: chỉ thời kì nóng nhất trong năm, sơ phục: 10 ngày, tính từ canh thứ ba sau Hạ Chí; trung phục: 20 ngày, tính từ canh thứ tư sau Hạ Chí; mạt phục: 10 ngày, tính từ canh thứ nhất sau Lập Thu]

“Vậy sao?” Bàng Dục vỗ vỗ các lão thần đang cứng mặt: “Ngọc này đến từ Tân Lâm đúng không? Thì ra các vị đại nhân đến là Tân Lâm, ta từng đến nơi đó, non xanh nước biếc chim hót hoa thơm.”

Bao Duyên nhú mày, nghĩ thầm Bàng Dục bị ngọng sao? Là Tây Linh không phải Tân Lâm! Nhưng hẳn còn chưa kịp phản bác, đã bị Bàng Dục âm thầm đập một cái, đau nhảy dựng.

Các vị đại thần gật đầu cứng đờ, “Ha ha... Đúng vậy.”

Bao Duyên xoa chân, cũng cảm giác có gì không đúng, thấy Bàng Dục lại quan sát đánh giá ba người kia: “Ai nha, vị này chẳng lẽ là Vương đại nhân? Sao râu lại trắng rồi?”

Lão nhân râu trắng cười mấy tiếng, nói: “Để hầu gia chê cười rồi, ngày tháng qua mau.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lại nhìn ra xa, thấy thái hậu đặt Lưu Hạc Linh xuống, đấm đấm lưng, nói với hoàng thượng: “Ai da, chân ai gia đi vài bước đã đau rồi.”

Triệu Trinh vội bảo Trần Ban Ban diu thái hậu ra phía sau, chúng thần tiếp tục xem ngọc, không nhìn các quan viên kia nữa, nhưng đều như lơ đãng ra khỏi Ngự Hoa Viên.

Triển Chiêu đưa mắt ra hiệu với Bạch Ngọc Đường, vốn dĩ không có nơi nào là Tân Lâm, quan viên ở Tân Lâm ấy cũng không họ Vương, hẳn đã xem trước danh sách, quan viên dâng hàng ngọc Tây Linh họ Trần, Trầm, Lưu. Có thể thấy... Những người này vội vàng trao đổi, có khả năng là ngay trước khi vào cung, xem ra ba vị quan viên thật có thể đang lành ít dữ nhiều.

Đám người này đến phút cuối trà trộn vào cung, muốn làm gì?

Bàng Dục thấy chuyện đã thành, Triệu Trinh cách đó không xa cũng gật đầu nhẹ với hắn, liền kéo Bao Duyên còn đang ngơ ngác quay về.

Bao Chứng thở dài, Triệu Trinh đùa: “Bao khanh, lệnh lang và An Lạc Hầu, cũng rất hợp nhau.”

Bao Chứng cười bất đắc dĩ: “Hài tử này giống mẫu thân, từ nhỏ thông minh trí nhớ tốt nhưng rất kiêu căng, luận khôn khéo thật không bằng một phần vạn của An Lạc Hầu.”

Triệu Trinh cười lắc đầu: “Mỗi người có sở trường riêng, trầm cảm thấy hắn là nhân tài có thể dùng, chính trực quan trọng hơn gian xảo nhiều, trước tiên phải chính trực ngay thẳng trước sau đó lại chậm chậm trải nghiệm, sớm muộn cũng sẽ có ngày tròn... Thi Hương lần này, nhất định phải để hắn tham gia.”

Bao Chứng cũng gật đầu, cáo lui với Triệu Trinh, đến cạnh chỗ bọn Triển Chiêu và Bàng Cát. Thấy Bàng Cát còn đang ngồi, Bao Chứng nhíu mày: “Bàn Tử, tới người rồi!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường không hiểu gì, lại thế nào nữa vậy?

.

.

Bàng Cát đứng dậy, nhàn nhã đi tới cạnh Triệu Trinh, khen ngợi Lưu Hạc Linh như không có gì.

Tiết Ích Hành bên cạnh cũng nhìn thấy, vội đi đến hỏi: “Thái sư thích? Có thể tặng ngài.”

Thái sư phẩy tay: “Sao lại như thế được!”

“Không sao cả.” Tiết Ích Hành tiếp tục khách sáo.

Bàng Cát kéo cổ tay lôi Tiết Ích Hành sang một bên, nói nhỏ: “Vây, Tiết tướng quân, người là hậu bối, lão phu không thể để người chịu thiệt có đúng không? Như vậy đi, lão phu lấy Lưu Ly Giác thời Tần đổi với người!”

Tiết Ích Hành há hốc mồm: “Thái sư, như vậy làm sao được? Lưu Ly Giác là thần vật!”

“Hắc hắc, không giấu tướng quân.” Thái sư cười nói: “Miếng ngọc này, gần như giống hệt một mảnh trong nhà ta, chỉ là vị trí ngược nhau, ghép lại thì có cảm giác như đã đủ rồi. Lão phu muốn dùng làm của hồi môn cho ngoại tôn nữ nhi.”

“À...” Tiếng “À” này của Tiết Ích Hành, thật sự là do hiểu được vấn đề! Hắn đã biết được vì sao đám người đó lại muốn đưa mảnh Lưu Hạc Linh này vào cung rồi, thì ra là đối phương cảm thấy Lưu Hạc Linh không đủ, phải ghép với một mảnh khác. Mà người giữ nửa mảnh Lưu Hạc Linh kia, đương nhiên sẽ biết được bí mật bên trong, cho nên muốn tìm đủ mọi cách thu vào tay. Mà mặc kệ Bàng thái sư có nửa mảnh kia thật hay không, cả hoàng cung này, chỉ có hắn ra mặt là hợp lý nhất! Ai lại không biết hắn là đại tham quan, đại tham quan không phải nghĩa là có nhiều bảo bối sao!

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường hơi nhụt chí, nhìn nhìn Bao Chứng bên cạnh, hai người này tính toán từ khi nào chứ? Hơn nữa đoán được từ khi nào, quả nhiên thâm sâu khó dò!

Bao Chứng thì vuốt râu, dáng vẻ như đang nói, nhiều tuổi như vậy rồi, đâu phải sống vô ích!

Tiết Ích Hành giả vờ do dự một lúc, cuối cùng gật đầu: “Vây... Ta đành lấy phần lợi.”

“Ai bảo thế.” Bàng thái sư vỗ vai hắn: “Ta và nhạc phụ của người là bằng hữu tri âm.”

Bao Chứng bên cạnh bữu môi, nghĩ thầm Bàn Tử nhà người đừng có vu oan cho Ông Quốc Công, người ta chinh chiến cả đời, nếu là bằng hữu của người, xem hắn có đánh người không.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thì thầm hiểu trong lòng, hôm nay chỉ cần giám sát chặt những người đó là được rồi, tối nay, nhất định bọn họ sẽ lên vào Bàng phủ đánh cắp Lưu Hạc Linh.

Nam Cung Kỉ vẫn nấp trong chỗ khuất theo dõi cũng lệnh cho các ảnh vệ, giám sát phủ thái sư!

124. Q.4 - Chương 34: Đoạn Tuyền Đãi Tục (đầu Mối Đã Đứt Chờ Được Nối Tiếp)

Thức Ngọc đại hội kết thúc trong bầu không khí căng thẳng cao độ, Triệu Trinh vốn không phải kẻ lãng phí phô trương, cho nên không giữ quần thần lại đãi tiệc, sai người bắn một ít pháo hoa, để các nam nữ trẻ tuổi trong phủ Khai Phong ngắm pháo hoa, vui chơi một đêm.

Bên này đèn đuốc huy hoàng náo nhiệt phồn hoa, bên kia lại lại sóng ngầm mãnh liệt, đặc biệt là trong phủ thái sư.

Thái sư mượn một cái “nhân tiện”, mời huynh muội Tiết Ích Hành dùng cơm, ngoài ra còn gọi Bàng Dục và Bao Duyên theo cùng. Bao Duyên cầm ly ngồi cạnh Bàng Dục nhìn hắn gỡ cua, đột nhiên thắc mắc, tại sao mình đường đường là nhị công tử của phủ Khai Phong, lại cùng ăn cua với hai con lớn nhỏ nức tiếng này?

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nấp trong chỗ khuất, Triệu Phổ điều động một đội ảnh vệ lớn, phụ trách theo dõi.

Trước khi Tiết Ích Hành đến, đã có người của Song Diểu Hội tìm đến hắn, bảo hắn nhất định phải xin thái sư cho xem mảnh ngọc còn lại, Tiết Ích Hành thầm hiểu... Quả nhiên mục đích là thế.

Qua ba tuần rượu, thái sư bắt đầu lớn tiếng khoe khoang, lúc thì chinh chiến trên lưng ngựa, từng cứu mạng tiên hoàng, lúc thì nói mình còn học vấn hơn tên Bao Hắc Tử kia.

Bạch Ngọc Đường trốn trong chỗ tối nghe, sững sốt một lúc, hỏi Triển Chiêu: “Có thật không?”

Triển Chiêu cau mày: “Lão gia tử mượn rượu làm càn, nhân lúc đại nhân không có ở đây khoe khoang một chút, xem sau này đại nhân thu thập hắn thế nào!”

Bạch Ngọc Đường bắt lực lắc đầu.

Ngay khi ấy, Tử Ảnh nhảy xuống sau lưng hai người, “Đến rồi!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường giật mình, điều chỉnh tinh thần, chờ bước hành động cuối cùng.

Quả nhiên, không bao lâu sau, rất nhiều ảnh vệ cảm giác được biến động, trên mái nhà đã có bóng đen di chuyển, xem ra đối phương đã hơi sốt ruột. Mà Tiết Ích Hành cũng đã phối đúng lúc, đề xuất mong được xem mảnh ngọc còn lại mà thái sư cất giữ.

Thái sư cũng vờ như đã uống say, đắc ý phẩy tay, ý bảo , không vấn đề! Sau đó sai người đến thư phòng phía sau lấy một hộp gấm ra.

.

...

.

Lúc này, trong hoàng cung rất im ắng.

Hôm nay thái hậu xem ngọc rất vui lòng, hơn nữa, hôm nay còn gặp rất nhiều cô nương, trong đó khuê nữ nhà Phương lão quốc công Phương Xảo Xảo, có vẻ thông minh nhu thuận, hiểu lễ nghĩa, thái hậu rất thích. Liên bảo lão quốc công để khuê nữ lại, bồi chuyện cùng thái hậu một lúc.

Thái hậu giữ người lại, mục đích rất rõ ràng, là đã nhìn trúng muốn tìm hiểu thêm một chút, để nói với hoàng thượng. Lão quốc công nhỏ giọng dặn dò nhi nữ vài câu, rồi dẫn người ra ngoài cung chờ.

Bàng phi ngồi trong phòng mình, nàng ta vừa rửa mặt chải đầu xong, đang xem cây trâm ngọc Hỉ Nhi mang tới, nói là hoàng thượng bảo mang đến.

Bàng phi cài thử, thấy thích, cười rất tươi.

Vì cả ngày hôm qua người lớn trong phủ Khai Phong đều bận rộn, cho nên Tiểu Tứ Tử bị để lại trong cung ở chỗ Bàng phi một đêm, Tiêu Lương đang luyện công trong sân, Thạch Đầu và Tiễn Tử đang ngủ gật một bên.

Tiểu Tứ Tử đẩy nhẹ nôi Hương Hương, chọc tiểu công chúa cười, Tiểu Hương Hương đã nhận được mặt người, thấy Tiểu Tứ Tử là cười ngây ngô.

“Tiểu Tứ Tử, có đói không?” Bàng phi vừa chải đầu vừa hỏi Tiểu Tứ Tử: “Bảo trù phòng mang chút điểm tâm đến?”

Bản thân Tiểu Tứ Tử thì không đói, nhưng lo cho Tiêu Lương luyện công xong sẽ đói bụng, Bàng phi thấy thế, cười lắc đầu, bảo Hỉ Nhi đi lấy điểm tâm đến.

Hỉ Nhi đi rồi, Bàng phi đi đến cạnh Tiểu Tứ Tử, cả hai cùng chơi với Hương Hương.

Đột nhiên Tiêu Lương bên ngoài hô lên: “Ai đó?”

Bên cạnh Bàng phi cũng có vài người theo bảo vệ, Triệu Trinh ra lệnh cho vài cao thủ đại nội bảo vệ ngày đêm. Các cao thủ ấy đều kinh ngạc nhìn Tiêu Lương trong sân, tiểu hài nhi này, tuổi nhỏ nội lực lại rất cao!

Khả năng nghe này của Tiêu Lương, là nhờ các ảnh vệ luyện ra cho.

Triệu Phổ đã sắp xếp, mỗi ngày để Tiêu Lương giữ bốn trang giấy, Tiểu Tứ Tử cũng giữ bốn trang, tám ảnh vệ mỗi ngày ra sức trộm giấy. Nếu bị trộm mất một tờ, Tiêu Lương và Tiểu Tứ Tử phải tách ra một canh giờ. Mục đích để luyện tính cảnh giác cho Tiêu Lương, đến nay, Tiêu Lương đã cảnh giác đến độ có thể bắt muỗi cho Tiểu Tứ Tử.

Nghe tiếng Tiêu Lương hô lên, hai nữ tử từ bên ngoài đi vào. Người đi trước rất nhã nhặn, mặc y phục trắng. Tuy không được tuyệt sắc khuynh thành như Bàng phi, nhưng cũng thanh tú hơn người, phía sau là một nha hoàn, đứng lại bên ngoài cửa, rất có phép tắc.

Bàng phi hơi sững sốt, dường như có chút ấn tượng, hẳn là một trong các cô nương khi này.

“Phương Xảo Xảo bái kiến nương nương.”

Cô nương kia tự báo tên họ hành lễ với Bàng phi, Bàng phi hiểu ra, là khuê nữ nhà Phương quốc công, có thể thấy... Người này vừa ý thái hậu.

Bàng phi thở nhẹ một hơi, đứng dậy, cười đón nàng ta vào.

Phương Xảo Xảo vào phòng, nhìn thấy hai con trảo ly cực lớn, giật nảy người.

“Chúng không cắn người.” Tiểu Tứ Tử vội kéo đuôi Thạch Đầu và Tiễn Tử, lúi lúi ra sau.

Tiến Tử ngoan ngoãn chạy về, Thạch Đầu khịt mũi ngửi ngửi Phương Xảo Xảo, có vẻ thích mùi trên người nàng ta, giống mùi thứ gì ăn ngon.

Tiểu Tứ Tử thở dài, Thạch Đầu bị mình chiều hư rồi, chẳng nghe lời chút nào, liềm túm lấy đuôi nó, lôi ra phía sau, có như vậy Thạch Đầu mới miễn cưỡng chịu quay vào. [một cục béo lúi một cục béo khác :))]

Bàng phi mời Phương Xảo Xảo ngồi xuống, hai người bắt đầu trò chuyện, khi ấy, Hỉ Nhi bưng điểm tâm vui vẻ chạy về, thấy có người, hơi ngạc nhiên, do dự một chút, dùng mắt ra hiệu với Bàng phi, nó vừa thấy hoàng thượng bên ngoài, có lẽ sắp đến đây.

Bàng phi không phản ứng, nếu Phương Xảo Xảo đến đây, nhất định là thái hậu bảo nàng ta đến. Bây giờ hoàng thượng tự mình đến, ai lại không biết, nếu Phương Xảo Xảo không gặp được hoàng thượng, thái hậu sẽ đoán là do mình ngăn trở, sẽ không vui.

Quả nhiên, không bao lâu sau Triệu Trinh đến, vào cửa thấy Phương Xảo Xảo, cũng sững sốt, trong lòng thâm hiểu, có lẽ là thái hậu chờ tôn tử sốt ruột, nhìn trúng người này.

Tiểu Tứ Tử nghịch nghịch Hương Hương đang buồn ngủ, cảm thấy bầu không khí rất kì dị, ba người ngồi một lúc, Triệu Trinh đi trước, nói còn có chuyện phải xử lý.

Triệu Trinh vừa đi là Phương Xảo Xảo bắt đầu khóc, hỏi Bàng phi, có phải là mình nói gì khiến Triệu Trinh không vui không.

Bàng phi thấy nàng ta nói khóc là khóc, thăm than trong lòng, cô nương này không đơn giản, có chút mưu mô, sau này có lẽ sẽ phiền toái.

An ủi nàng ta vài câu, Phương Xảo Xảo đã đứng lên quay về.

.

.

Chờ người đi rồi, Bàng phi hơi nhíu mày, đi đến nôi bế Hương Hương lên ngồi xuống giường, vừa ru vừa ngẩn người.

Tiểu Tứ Tử chạy đến hỏi: “Bà đi đi, làm sao vậy?”

Bàng phi đưa tay xoa đầu Tiểu Tứ Tử: “Ừm... Cảm thấy hơi kì lạ.”

“Đúng vậy!” Tiểu Tứ Tử cũng gật đầu: “Tỷ tỷ khi này rất lạ.”

Bàng phi híp mắt, thấy Tiểu Tứ Tử gọi mình là di di, gọi Phương Xảo Xảo là tỷ tỷ, có thể thấy tuổi mình lớn hơn! Càng nghĩ càng bực, nhéo mũi Tiểu Tứ Tử: “Ta và nàng ta ai đẹp?”

Tiểu Tứ Tử không cần nghĩ đã thành thật trả lời: “Di di.”

Tâm trạng Bàng phi lại vui vẻ lên, định đi ngủ sớm.

Tiểu Tứ Tử vừa định đến biệt viện với Tiêu Lương, chợt thấy Thạch Đầu và Tiễn Tử chui dưới gầm bàn, không biết đang làm gì, nhích tới nhích lui như đang đào hang.

“Thạch Đầu!” Tiểu Tứ Tử vội chạy đến ôm Thạch Đầu kéo ra ngoài: “Không được đào lỗ!”

Tiêu Lương cũng chạy đến, nhưng lại thấy Thạch Đầu và Tiễn Tử không phải đang đào lỗ, mà đang nhìn chăm chăm vào một vật trắng trên mặt đất.

“Cận Nhi, thứ gì kia?” Tiêu Lương thấy thứ đó nhúc nhích được, hơi tò mò.

“Nha! Có phải là sâu không, thật ghê quá.” Hỉ Nhi nhìn thấy, cầm que đồng dùng để gạn sáo chọc chọc. Đột nhiên... Thứ trắng trắng mềm mềm kia mở bung ra... Trở thành một đám sâu nhỏ dài lúc nhúc.

“Chít chít!” Thạch Đầu lập tức kêu lên, Tiễn Tử cũng đến gần, thấy hai chúng nó lắc đầu thè lưỡi như định ăn, Tiểu Tứ Tử vội ngăn lại: “Không được!”

“A!” Nha hoàn Hỉ Nhi thấy rõ mấy con sâu kinh tởm kia, thét lên.

Tiếng nàng ta thét quá vang, làm Hương Hương giật mình khóc lên, Bàng phi vội dỗ dành.

Nói đến cũng vừa khéo, Triệu Trinh vào thấy Phương Xảo Xảo ở đó thì không ngồi lâu, bây giờ nghe nói đã đi rồi, liền quay lại, muốn bế Hương Hương.

Vừa đến cửa viện, nghe tiếng thét của nha hoàn Hỉ Nhi, các ảnh vệ cũng “xoạt” một cái đồng loạt xuất hiện trong sân, không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Có chuyện gì?” Triệu Trinh chạy vào.

Thấy Bàng phi bế Hương Hương và Hỉ Nhi cùng cúi người nhìn xuống gầm bàn, Tiêu Lương phụ trách giữ Tiễn Tử và Thạch Đầu đang hưng phấn lại, Tiểu Tứ Tử ngồi dưới bàn, đang gặt thứ gì đó vào một chiếc bình sứ trắng, dường như là sâu.

“Đây là thứ gì?” Triệu Trinh vừa đi đến gần nhìn thử đã nhíu mày, nghĩ thăm Bàng phi trước nay thích sạch sẽ, có Hương Hương rồi thì trong phòng không được có một hạt bụi, đám hạ nhân kia làm việc thế nào, sau lại có nhiều sâu như vậy?!

Tiểu Tứ Tử quay đầu lại, nhú mày đưa ngón trỏ lên với Triệu Trinh: “Hư!”

Triệu Trinh ngẩn người, ngoan ngoãn không lên tiếng, khó hiểu nhìn. Lại thấy đám sâu trên mặt đất dường như nghe được tiếng, bò đến chỗ mình, Tiểu Tứ Tử bắt tất cả vào bình, sau đó đóng nút, cầm lấy đèn cầy trên bàn, nhiều một vòng quanh miệng bình, sau đó bảo Tiêu Lương lấy hỏa tập ra châm lửa, đốt hết những nơi sâu đã bò qua.

Thấy Tiểu Tứ Tử nghiêm túc như thế, Triệu Trinh nhìn không được nhú mày, ý thức được có thể đã xảy ra chuyện, liền hỏi: “Tiểu Tứ Tử, đó là thứ gì?”

“Khạp Thụy Cổ.” Tiểu Tứ Tử trả lời: “Tên ghi chép trong sách là Thạch Nảo Cổ.” [khạp thủy: buồn ngủ]

“Cổ trùng?” Sắc mặt Triệu Trinh phát lạnh: “Từ đâu đến?”

Tiểu Tứ Tử nghĩ nghĩ, nhìn Thạch Đầu.

Thạch Đầu vẫy đuôi liên tục, thứ thảo ly thích ăn nhất là cổ trùng, sâu độc các loại.

“Cận Nhi, có khi nào là vị Phương cô nương khi này?” Tiêu Lương hỏi: “Khi này Thạch Đầu thấy nàng ta thì ngủ mãi không ngừng.”

Tiểu Tứ Tử nghe vậy cũng gật đầu: “Nếu là người đó thả cổ trùng, thì thật ác độc!”

“Thứ cổ trùng này để làm gì?” Triệu Trinh hỏi.

“Thạch Nảo Cổ còn gọi là Khạp Thụy Cổ, loại cổ trùng này rất ngốc, không biết gì hết, nhưng có thể nghe được âm thanh. Ban ngày chúng nó sẽ chui vào những nơi tối, đến đêm thì nghe âm thanh mà ra. Khi người ta ngủ, thường sẽ có tiếng ngáy. Chúng nó sẽ bò theo âm thanh, chui vào mũi và miệng hoặc tai người, nói chung cuối cùng sẽ chui vào não. Một khi trúng Thạch Nảo Cổ, người sẽ trở nên ngốc như tảng đá không nhúc nhích... Cho nên tên là Thạch Nảo Cổ.”

Bàng phi hít sâu một hơi, ôm chặt lấy Hương Hương, cả người nổi đầy da gà, nhìn đầu cũng như thấy sâu. Vội bảo Hỉ Nhi mang chăn nệm đi đốt.

Triệu Trinh cũng giật mình, nếu chẳng may bò vào não Hương Hương thì sao? Vội hỏi: “Bảo đảm trong phòng này không còn nữa chứ?”

Tiểu Tứ Tử nhìn nhìn Thạch Đầu và Tiểu Tử bên cạnh, thấy chúng nó đều thờ ơ liếm lông, liền gật đầu: “Không còn nữa, có Thạch Đầu và Tiểu Tử ở đây, có cũng chạy rồi.” Vừa nói vừa tìm tìm trong túi tiền nhỏ, lấy một tập ghi chép ra. Gần đây bảo bối theo Công Tôn học cổ độc, vừa lúc mấy ngày trước học đến Thạch Nảo Cổ, liền viết đơn thuốc dựa theo sách, bảo Hỉ Nhi dùng một cân Lưu Hoàng, năm cân Bạch Thổ cùng đun với nhau, xông phòng.

“Phương Xảo Xảo đang ở đâu?” Triệu Trinh hỏi ảnh vệ bên ngoài.

“Ở chỗ thái hậu.”

Triệu Trinh lạnh mặt: “Nữ nhân này lòng dạ độc ác, không thể lưu.”

“Hoàng thượng, dù sao nàng ta cũng là nữ nhi của Phương Quốc Công, điều tra rõ ràng đã.” Bàng phi lên tiếng nhắc nhở.

Triệu Trinh gật đầu, hỏi Tiểu Tứ Tử: “Chẳng may nàng ta hạ cổ hại thái hậu thì sao?”

Tiểu Tứ Tử tính thời gian, cười híp mắt: “Không hạ được! Bây giờ là giờ tuất, cha đang ở chỗ thái hậu, nếu thật là người đó hạ độc, nhất định cha sẽ phát hiện.”

Triệu Trinh lập tức nhớ ra, hôm nay thái hậu đi nhiều, chân đau, quả thật có nhờ Công Tôn tiên sinh châm cứu, tiên sinh đã nói, tốt nhất là trước khi đi ngủ, cho nên hẹn giờ tuất.

Ngay khi đó, Trần Ban Ban vội vàng chạy vào, nói nhỏ mấy câu bên tai Triệu Trinh.

Sắc mặt Triệu Trinh sầm xuống, lạnh giọng nói: “Quả nhiên đã bị Công Tôn tiên sinh bắt quả tang! Buồn cười, đã muốn hại thế nhi ta lại còn dám hại thái hậu!”

“Hoàng thượng, thái hậu rất giận dữ.” Trần Ban Ban nhắc: “Có khi nào có liên quan đến Phương quốc công?”

Triệu Trinh gật đầu, hạ lệnh bắt hết lại, sau đó bảo Bàng phi nghỉ ngơi sớm, bản thân đến cung thái hậu xem thử.

Bàng phi vừa lo lắng vừa bất an, hỏi đi hỏi lại Tiểu Tứ Tử: “Thật sự không còn sâu nữa sao?”

Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm gật đầu, vỗ đầu Thạch Đầu, Bàng phi chợt nghĩ, hay là khuyên Triệu Trinh mang vài con trảo ly về để trong cung, thật hữu dụng quá!

.

...

.

Một nơi khác, Bàng thái sư vừa say rượu, bảo người mang hộp gấm ra, cho Tiết Ích Hành xem.

Thật ra mảnh ngọc này không phải ngọc, mà là lưu ly, hơn nữa là thứ thái sư bảo người chế tạo cấp tốc. Vừa khéo tương phản với Lưu Hạc Linh, lúc tối trời, nhìn từ xa quả thật rất giống.

Triển Chiêu vỗ vỗ Bạch Ngọc Đường, ý bảo... Dường như người trên mái nhà bắt đầu hành động rồi.

Bạch Ngọc Đường bật cười, chờ không nổi nữa rồi!

Có điều... Hẳn là sẽ không cứ như vậy mà ra tay chứ, còn rất nhiều người.

Mọi người kiên nhẫn chờ, đến khuya, tiệc rượu đã tàn, Bàng Cát nhiệt tình giữ huynh muội Tiết Ích Hành lại Bàng phủ qua đêm. Bao Duyên muốn về phủ Khai Phong, Bàng Dục kéo hẳn một cái: “Về làm gì, đến chỗ ta ngủ.”

Bao Duyên trề môi, bị Bàng Dục kéo về phòng chơi tiếp.

Bàng Cát hát rì rầm, như đã say thật, vừa để bát nường tử nhà mình đỡ về phòng nghỉ ngơi, vừa ôm hộp gấm, bát nường tử là do Đại Ảnh cải trang.

Chờ mãi mới dần xếp ổn thỏa, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đã chờ đến đau lưng nhức eo.

Bạch Ngọc Đường đưa tay bóp vai giúp hắn, Triển Chiêu rụt cổ: “Đừng sờ lưng tung!”

Bạch Ngọc Đường bật cười: “Không phải mèo con đều phải xoa cổ sao, chỉ cần chạm đến là ngoan ngoan.”

Triển Chiêu lườm một cái, vừa định nói gì đó, chợt trong phòng có tiếng bước chân nhẹ, hai người nhìn nhau, đến rồi!

Quả nhiên, vài bóng đen lao vút vào biệt viện của Bàng Cát, đến cửa, thì nghe được tiếng ngáy bên trong.

Một người đẩy cửa phòng, các bóng đen vọt vào, nhìn chăm chăm cái hộp gấm. Nhưng khi mở ra xem... Lại có tiếng “Lách cách”, khói trắng phụt ra, bọn chúng vội vàng che mũi, biết là đã sập bẫy.

Định chạy ra ngoài, thì bị Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường đón đầu, các ánh vệ bắt gọn đám hắc y nhân, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đối phó với các thích khách, không cần nói đến.

Quả nhiên, đám người đó chính là ba lão đầu giả làm quan viên Tây Lĩnh hôm nay, đương nhiên, không già như thế, lúc đó chỉ là cải trang.

.

.

Bắt được cả trộm lẫn của rồi thì mang hết vào cung cho Triệu Trinh, Triệu Trinh ngồi trong thư phòng, bên cạnh là thái hậu khó gặp, trên đầu cắm đầy châm, xem ra là bốc hỏa. Công Tôn bên cạnh liên tục nói với bà, không được tức giận, bốc hỏa không tốt ắt.

Thái hậu liều mạng kiềm chế, nhưng đâu phải nói không giận là không giận, suýt nữa hại chết Bàng phi và tôn nữ, còn hại chính mình!

Trước long án, Phương quốc công và Phương Xảo Xảo đang quỳ, Phương Xảo Xảo hoảng sợ khóc không ngớt.

Triển Chiêu chẳng hiểu gì, nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường âm thầm ngáp một cái, ý như nói, đừng có lo chuyện nhà hoàng đế, rắc rối, về ngủ vẫn tốt hơn, vụ án này cũng sắp kết thúc rồi.

Bao Chứng cũng đã đến, Triệu Trinh vừa hỏi, Phương quốc công đã chỉ vào các hắc y nhân đóng giả quan viên, nói là bị bọn họ lợi dụng điểm yếu và chia rẽ. Bọn chúng đưa cổ trùng cho hắn, nói có thể khiến Bàng phi biến thành kẻ ngu ngốc, như thế chắc chắn hoàng thượng sẽ lạnh nhạt với nàng ta. Thứ hạ cho thái hậu thì không phải Thạch Nãi Cổ, là một loại cổ độc khác còn thâm độc hơn. Có thể khiến thái hậu nghe lệnh bọn chúng, như thế thì ngày Phương Xảo Xảo trở thành hoàng hậu không còn xa nữa... Nhưng không ngờ, mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, bị Công Tôn và Tiểu Tứ Tử vạch trần.

Trên người ba quan viên giả kia, đều có hình xăm Song Điều Hội, còn có thể bài, chỉ tiếc Triệu Trinh vừa định hỏi đến nguồn gốc của cổ độc và người đứng phía sau, ba kẻ đó lại cắn lưỡi tự sát.

Cứ như vậy, vụ án Lưu Hạc Linh đã được phá, nhưng manh mối về Song Điều Hội lại đứt. Song Điều Hội thần bí này, thật sự là tổ chức ám sát như lời bọn Mục Tam và Tứ Diệp Giáo nói sao?

Triệu Trinh cho Bao Chứng toàn quyền xử lý, tiếp tục điều tra hành tung của Song Điều Hội, Bao Chứng nhận lệnh.

Triệu Trinh lại luận công ban thưởng ọi người, không cách chức Tiết Ích Hành, còn tha tội cho cha hắn, nhưng những giáo chúng tham gia hãm hại Nguyệt Hòa phu nhân và các lão thần có can dự vào chuyện ngày trước thì lại không may mắn như vậy, ít nhiều đều bị truy cứu, tuy không công khai chuyện khi đó, nhưng quả thật Triệu Trinh đã công bằng đến mức tối đa. Rốt cuộc hắn cũng không qua được ải của Bao Chứng và chính mình, chọn bừa một cách chấp pháp coi như công bằng, Lạc Hâm phu nhân xem hành hình xong thì dẫn năm tỷ muội đi tha phương.

.

.

Không lâu sau, không khí náo nhiệt của Thức Ngọc đại hội lắng xuống, phủ Khai Phong lại yên bình, lại qua vài ngày, kì thi Hương đã sắp đến rồi.

Biểu hiện của Bao Duyên lần này rất tốt, lại thêm một câu của Triệu Trinh, Bao Chứng đành phải để hai tử tham gia thi, thế là hắn bắt đầu vui đùa ôn bài.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng rảnh rồi, cả ngày không có việc gì làm, bưng chén rượu ngồi chờ cây hồng hạnh lý lợm ra hoa, nhưng chờ mãi chờ mãi, đến lúc nụ hoa hấp hể nở... Thì vụ án mới lại đến rồi.

125. Q.5 - Chương 1: Quỷ Trạng Nguyên, Phong Thư Sinh (trạng Nguyên Ma, Thư Sinh Điền)

Cuối xuân, trời bắt đầu nóng, gió rất lớn, cánh hoa bị thổi rơi khắp mặt đất.

Mấy hôm nay trời khô nóng, mọi người trong phủ Khai Phong chẳng còn thời gian đi bắt trộm nữa, bận rộn nhắc nhở cư dân trong thành cẩn thận củi lửa. Bình mã tuần thành của Âu Dương Thiệu Chính ngày ngày mang theo một bồn nước lớn tuần tra, tìm những nơi khô nóng để bắt lửa để tưới nước.

Sáng sớm hôm đó, Tiểu Tứ Tử thức dậy, chuẩn bị đi du xuân với Công Tôn, Triệu Phổ, Tiêu Lương thì thấy cây hồng hạnh trong sân của Triển Chiêu cuối cùng cũng nở hoa rồi.

Chạy qua hành lang vào sân, thì thấy Triển Chiêu ngồi khoanh chân trên bàn đá giữa sân, Đại Hồ Tiểu Hồ nằm trên đùi hắn ngáp. Bản thân Triển Chiêu thì nhắm mắt, nhìn hồng hạnh ngáp hoa...

Hoa nở rất đẹp, bạch hạnh phía sau hồng hạnh cũng nở dài, thế là đỏ trắng tương phản, đẹp không tả xiết.

Triển Chiêu hít mùi hoa nhàn nhạt vào, hơi khép mắt. Chợt cảm giác bên cạnh có gì nhúc nhích, cúi đầu nhìn, thấy Tiểu Tứ Tử đang bò lên, ngồi trước mặt mình, nhắm mắt cùng ngắm hoa.

Công Tôn và Triệu Phổ theo Tiểu Tứ Tử vào sân, liền thấy một lớn một nhỏ cộng thêm hai con mèo nhỏ đang ngồi cùng ngắm hoa, thú vị cực kì.

Triệu Phổ đi vào trong sân, hỏi Triển Chiêu: “Chỉ có mình ngươi? Bạch Ngọc Đường đâu?”

Triển Chiêu chớp chớp mắt, nói: “Đi uống rượu với bằng hữu rồi.”

“Không đem ngươi theo?” Triệu Phổ hơi bất ngờ.

Triển Chiêu cau mũi: “Ừm, hẳn hẹn với Lạc Bất Trứ Tiểu Mạt, Hoa Hồ Điệp Tây Môn Dục và Tú Tài Đồng Húc.”

Tiểu Tứ Tử ngửa mặt, cảm thấy tên nào cũng rất lạ.

Triệu Phổ thì đã từng nghe qua, “Đều là bại hoại cả.”

“Chắc chắc.” Triển Chiêu lắc đầu: “Phải nói là hành nghề bại hoại, tính tình kì dị, nhân phẩm không tệ.”

“Bọn họ là người thế nào vậy?” Gần đây Tiêu Lương rất có hứng thú với chuyện giang hồ, nhin không được hỏi.

“Lạc Bất Trứ Tiểu Mạt là một thần thám, vì khinh công tốt, nhảy một cái là hai chân không chạm được đất nữa, cho nên có tên như vậy. Lương thưởng quân tử cũng có dăm ba loại, Tiểu Mạt này, không trộm người nghèo, không trộm trung lương, không trộm hiền đức, chỉ tìm đến những kẻ giàu có bất nhân, cho nên không khiến người khác chán ghét. Chỉ là thường đi trên mái hiên nhà, nghe được những thứ không nên nghe, cho nên gặp nhiều thị phi, người ta gọi hắn là Lạc Bất Trứ, cũng ám chỉ hắn không để lộ tung tích, nếu không không chừng ngày nào đó sẽ bị diệt khẩu.” [lạc bất trứ là không chạm được đất, đảo lại thành trứ lạc, nghĩa là tin tức, manh mối, chỗ dựa]

Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương nghe thấy thú vị, liền hỏi tiếp: “Vậy Hoa Hồ Điệp thì sao? Người đó giống bướm bướm sao?”

“Phải phải, Hoa Hồ Điệp Tây Môn Dục là một lang trung, y thuật cao, có điều chỉ trị bệnh phụ nữ, không phải nữ nhân bị bệnh hắn không chữa, rất có tiền, chuyển sang mở kĩ viện, đại giang nam bắc ít nhất có bốn mươi kĩ viện hắn mở, còn được gọi là bang chủ Diêu Tả Bang. [diêu tả là kĩ nữ]

“Khụ khụ...” Công Tôn đang uống trà, cũng đang nghe nhập tâm, lần đầu tiên nghe tên bang phái này.

“Tú Tài Đồng Húc thì sao?” Tiểu Tứ Tử lại càng hiếu kì: “Tú tài cũng vào giang hồ.”

“Thật ra Đồng Húc không phải thư sinh thật, chỉ là thích ăn mặc như thư sinh, nói chuyện rất văn vẻ.” Triển Chiêu thích chí nói: “Hắn và Tây Môn Dục có chút giống nhau, chỉ là Tây Môn thích nữ nhân nhưng không gần nữ sắc, Đồng Húc lại là một kẻ phong lưu, thông thạo cầm kỳ thi họa, tài đồ nữ nhân là đệ nhất thiên hạ. Hơn nữa sở thích của hắn còn hơi lạ, không thích con gái nhà lành chỉ thích oán phụ nhà giàu, cho nên thường dính líu tới những nữ nhân không nên dính líu. Chẳng hạn như mấy hôm trước, hắn dụ dỗ tứ thiếp của Công bộ thị lang Dương Hiến đi. Bị Dương Hiến bắt được, đuổi bắt hắn khắp phủ Khai Phong.”

Triệu Phổ cười cười: “Ta cũng nghe nói chuyện này, quả thật gan không nhỏ... Nhưng không ngờ Bạch Ngọc Đường lại là bằng hữu với ba người này, thật sự rất bất ngờ.

Triển Chiêu gật đầu: “Chỉ có thể nói là nghiệt duyên, Tây Môn Dục là sư đệ đồng môn của Mẫn Tú Tú, hai người kia là hồ bằng cầu hữu của hắn. Đồng Húc biết có thể tìm được rượu ngon ở đâu, Tây Môn nhảy tin tức từng giúp đỡ Bạch Ngọc Đường, cho nên quen biết. Ba người đó đều là quỷ gây chuyện, lần này có lẽ là ai gặp phiền phức, muốn nhờ Bạch Ngọc Đường giúp, ta bên này không tiện ra gặp.”

Triển Chiêu nói xong, mọi người nhìn hắn chằm chằm, rất lâu sau, Công Tôn hỏi: “Sao ngươi biết rõ như vậy?”

“A...” Triển Chiêu nhìn trời: “Bạch Ngọc Đường nói.”

Công Tôn và Triệu Phổ nhìn nhau một cái, nghĩ thầm Bạch Ngọc Đường cũng ngoan thật, ra ngoài một mình thì phải khai báo rõ ràng chi tiết như vậy.

Triển Chiêu vẫn ngửa đầu nhìn hoa như cũ, tự nói tự nghe: “Chờ nở thêm nhiều một chút, hái xuống ngâm Hạnh Hoa Tửu uống.”

“Vậy Miêu Miêu có muốn cùng đi chơi xuân không?” Tiểu Tứ Tử thấy Bao Phúc xách hai hộp thức ăn to đến rồi, cười híp mắt hỏi Triển Chiêu: “Thời tiết tốt như vậy, chúng ta ra ngoài ngắm hoa!”

Triển Chiêu nghĩ nghĩ cảm thấy cũng được, liền nhảy xuống đất, phúi phúi mông, cùng ra ngoài với mọi người.

Ra đến cửa, xe ngựa đã dừng sẵn ở đó, nhưng mọi người lại không đi, như còn chờ ai. Triển Chiêu hiếu kì, hỏi: “Còn chờ ai?”

“Tiểu Tiểu Bàn đi gọi Tiểu Mân Thầu rồi!” Tiểu Tứ Tử trả lời.

“Không phải Bao Duyên đang ôn bài sao?” Triển Chiêu hỏi Công Tôn.

“Hắn lo lắng quá rồi.” Công Tôn phẩy tay: “Mấy hôm nay ngày nào cũng ôn bài, thật ra, với tài năng học thức của hắn, thi thế nào cũng sẽ không thấp, cứ ép mình như vậy, tự ép ra bệnh, còn không bằng ra ngoài thư giãn.”

Trong lúc nói chuyện, bên trong có tiếng cãi nhau.

“Ta còn phải ôn bài!”

Bao Duyên đang bị Bàng Dục lôi kéo ra ngoài.

“Ôn cái gì, sách bị người lật rách hết rồi, người không chán sao? Cho các đại tài tử khác một đường sống có được không!” Bàng Dục cau mày mắng hắn.

Bao Duyên bắt đắc dĩ, bị kéo lên xe, mọi người khởi hành.

Đi không xa, chỉ đến một nông trang gần đó. Nông trang ấy là sản nghiệp của Bàng thái sư, có mười mấy mẫu ruộng tốt, trồng các loại trái cây rau cải, giữa sườn núi là vườn trà, còn có vài nông trại nuôi gà vịt heo cừu, thực phẩm trong Bàng phủ đều là tự sản xuất.

.

...

.

Gác chuyện mọi người chơi xuân lại không nói, nói về Bạch Ngọc Đường đang tiếp khách một mình trong Thái Bạch Cư.

Nghe Tú Tài Đồng Húc kể lại mọi chuyện, Bạch Ngọc Đường nhíu mày nhìn hắn: “Người nói là... Người đó bị ma nhập, nên mới tự sát?”

“Đúng vậy! Chắc chắn là bị quỷ nhập rồi!” Đồng Húc gật đầu.

Thì ra, mấy hôm trước bệnh cũ của Đồng Húc tái phát, dụ dỗ một vị phu nhân.

Người này đáng người phúc hậu viên mãn khéo léo uyển chuyển, rất dễ khiến người khác yêu mến, Đồng Húc đan díu với nàng ta một thời gian, mới biết nàng ta là thê tử mới cưới của nhi tử tri phủ Tô Châu Khổng Mậu. Khổng Mậu là một con một sách, ngày ngày chỉ nghĩ đến thi đậu trạng nguyên làm rạng rỡ tổ tông gì đó. Đáng tiếc tuy hắn học hành nhiều năm, nhưng tài năng có hạn, thi nhiều lần không đỗ! Thấy tuổi mình càng lúc càng lớn, nhưng vẫn không thi đỗ được công danh khiến hắn cực kì sốt ruột. Hiện tại sắp đến thi Hương, hắn lại bắt đầu đóng cửa đọc sách, thế là lạnh nhạt một vị kiều thê, cho Đồng Húc cơ hội.

Đồng Húc có chút tật xấu, ngoài việc thích nữ nhân đã xuất giá, còn luôn muốn mang lại hạnh phúc cho họ, thấy khi vị phu nhân này nói chuyện có vẻ rất có cảm tình với trượng phu, liền muốn khuyên bảo con một sách kia một chút, để hắn hồi tâm chuyển ý, công danh gì chứ, ngày ngày bầu bạn bên mỹ nhân không tốt sao?

Thế là, Đồng Húc cùng thương lượng với Tây Môn Địch cũng rất nhiệt tình trong việc mang lại hạnh phúc cho nữ nhân.

Tây Môn Địch nghĩ ra một cách, bảo hắc giả làm tiên ông, nửa đêm diễn một vở kịch ọt sách xem, giả như thần tiên báo mộng, nói với hắc đời này không còn hy vọng vang danh, nhưng nhi tử sinh ra sẽ là một nhân tài, bảo hắc mau sinh hài tử, sau đó tập trung bồi dưỡng.

Đồng Húc cảm thấy ý này rất hay, liền tìm đến Tiểu Mạt giải hóa trang giúp hắc.

Nói tóm lại ba người làm rồi một trận, đến được nửa đêm, đi tìm Khổng Mậu.

Ba người lên mái nhà quan sát tình huống bên dưới, thấy Khổng Mậu ngồi bên bàn, hành động quái dị. Nói hắc quái dị, không bằng nói hắc quỷ dị! Hai tay hắc nâng một cây bút, miệng lầm rầm, cả người tiều tụy như nhánh cỏ khô, như điên như dại không biết đang làm phép hay làm gì.

Bận rộn một lúc lâu, đột nhiên hắc dừng lại, miệng lầm bầm: “Bút tiên bút tiên, khi nào ta mới thành trạng nguyên?”

Khi đó suýt chút nữa ba người cười phụt ra, có thể thấy Khổng phu nhân nói không sai chút nào, thư sinh này muốn làm trạng nguyên đến điên rồi.

Khổng Mậu vừa nói xong, đột nhiên giơ bút lên, nhắm mắt vung vẩy bút vài cái, không ngờ lại viết ra thành chữ, nhìn kĩ, là hai chữ “kiếp sau”!

Là nói kiếp sau hắc mới có thể thành trạng nguyên!

Ba người trên mái nhà rất buồn cười, đang định hạ chút mê hương, nhân lúc hắc mơ mơ màng màng diễn xong vở kịch, thì đột nhiên xảy ra chuyện không ngờ!

Khổng Mậu đột nhiên đứng lên, mở ngăn tủ lấy một con dao nhỏ ra, ba người kia còn kịp hiểu là chuyện gì, phập một cái... đâm vào cổ!

Ba người khi đó ngơ ngẩn cả người, thật sự không hiểu được là chuyện gì? Nhìn thấy thì là tự sát, nhưng dường như không được đúng lắm! Nhưng sau đó gia nhân đến, để tránh bị hiểu lầm, ba người bỏ chạy.

Bạch Ngọc Đường cũng giặt mình, bởi vì... Vụ án này mới xảy ra ba ngày trước.

.

.

Khi đó hạnh hoa còn chưa nở, hắc và Triển Chiêu đang ngồi trong sân ngắm nụ hoa, thì nghe Vương Triều Mã Hán đi vào nói, công tử nhà tri phủ Tô Châu vừa chết trong khách điểm, có vẻ như là tự sát.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chạy đến xem thử, quả thật là tự sát, hơn nữa trên bàn còn có hai chữ “kiếp sau”. Có rất nhiều người nói Khổng Mậu học thi đến phát bệnh, cả ngày u sầu buồn bực, rất có khả năng do nghĩ không thông mới tự sát.

Sau đó Công Tôn nghiệm thi, cũng xác định là tự sát chết, thế là vụ án đã được khép lại vào hôm qua. Cũng chính vì nguyên nhân này, Bao Chứng âm thầm tìm đến Bằng Dục, bảo hắc thỉnh thoảng kéo Bao Duyên ra ngoài thư giãn, không để hắc trốn trong nhà nghĩ ngợi lung tung.

Trước mắt Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu không hề nghi ngờ gì về vụ án này, chỉ cảm thấy tuổi hắc còn trẻ như vậy chết quá uổng phí... Nhưng hôm nay nghe nói, lại cảm thấy kì lạ! Vì hồi bút tiên nên mới viết ra hai chữ “kiếp sau”, nói cách khác, nếu như bút tiên viết “lần này”, hắc không chỉ không chết, mà sẽ rất vui mừng?

“Sau đó thì sao?” Bạch Ngọc Đường khó hiểu hỏi ba người: “Các người tìm ta làm gì?”

“Người nghĩ xem, vừa thành thân phu quân đã chết, không phải ta nên đến an ủi phu nhân một chút sao?” Đồng Húc mặt dày nói.

Bạch Ngọc Đường rất bất lực, an ủi gì chứ? Người trực tiếp thú người ta cho rồi, lắc đầu: “Nói điếm chính.”

“Phu nhân nói với ta, tướng công nàng không phải tự sát, mà là bị hại chết.”

Bạch Ngọc Đường cau mày: “Bị hại chết?”

“Đúng vậy, ta lại không thể nói ta đã nhìn thấy, liền hỏi nàng căn cứ vào đâu.” Đồng Húc vừa nói vừa lấy một chiếc hộp gấm nhỏ dài ra, mở ra đặt trước mặt Bạch Ngọc Đường bảo hắn nhìn, bên trong là một cây bút, hẳn là một cây bút lông sóc dùng để viết chữ Khải.

Bạch Ngọc Đường cầm hộp gấm lên nhìn nhìn, hỏi: “Đây là bút tiên Khổng Mậu cầm trước khi chết?”

“Phải!” Đồng Húc tiếp lời: “Phu nhân nói, cây bút này, là do Khổng Mậu mua từ một thư sinh điên, nghe nói, là di vật của quý trạng nguyên nổi tiếng để lại.”

“Quý trạng nguyên...” Bạch Ngọc Đường hơi nhú mày, danh hiệu này hắn từng nghe qua. Hai năm trước, một lần thi Đình, có một thư sinh tên Sầm Lỗi đến dự thi, bài làm của hắn cực kì xuất sắc, Bao đại nhân và Triệu Trinh đều khen ngợi không dứt. Cuối cùng Sầm Lỗi đỗ trạng nguyên, nhưng lại không vào điện vàng bá kiến Triệu Trinh.

Khi đó, Triệu Trinh cho là hắn gặp phải chuyện ngoài ý muốn, đặc biệt phái người tìm kiếm. Khi đó Sầm Lỗi ở trọ trong một hộ gia đình ở Khai Phong, những thứ trong thư phòng vẫn được giữ nguyên vẹn, nhưng người lại mất tích, nghe nói từ sau khi thi xong thì không thấy trở về. Sau đó mọi người lại tìm về nhà cũ của hắn, tin tức hỏi được không ngờ lại là: Sầm Lỗi đã chết một năm trước rồi.

Tin này khiến vua dân chấn động, mọi người đều nghĩ đã gặp quỷ, Triệu Trinh cũng hạ lệnh cho phủ Khai Phong điều tra việc này.

Khi đó, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường còn cố ý đến quê cũ của Sầm Lỗi một lần, cầm bức họa Sầm Lỗi do Bao đại nhân chính tay vẽ đi hỏi các thôn dân, ai cũng nói người trong tranh là Sầm Lỗi đã chết. Hai người đến phần mộ của Sầm Lỗi, gọi người khai quan nghiệm thi, quỷ dị nhất là, tuy đã chết hơn một năm, sắc mặt thi thể trong quan tài lại hồng hào như sống, không hư không thối.

Công Tôn nghiệm thi xong, nói Sầm Lỗi chết vì bệnh phổi, trong sổ thuốc hắn uống quanh năm có Tỳ Sương, còn có một số thuốc khiến thi thể không phân hủy. Ngoài ra, người chết vì bệnh phổi, đa số là sắc mặt hồng hào, cho nên mới có chuyện kì quái như vậy.

Chính vì thế, mọi người mới xác định, người này giống hệt người Bao Chứng gặp khi thi Đình.

Nghe những đồng hương nói, hối tiếc duy nhất của Sầm Lỗi trước khi chết là không được dự thi, học tập gian khổ hơn mười năm, ôm nỗi hận không thể phát huy mà xuống cửu tuyền.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đã đến căn nhà cũ của hắn, mẫu thân hắn vẫn giữ những di vật của hắn, thư phòng được sắp xếp gần như giống hệt căn phòng của hắn trong gia đình hắn trọ ở Khai Phong, hai người cũng cảm thấy sống lưng lạnh lạnh.

Sau đó, Sầm Lỗi không hề xuất hiện nữa, đây chính là vị quý trạng nguyên nổi danh năm đó.

.

.

Bạch Ngọc Đường cầm cây bút lên nhìn kĩ, quả nhiên, ở đuôi bút, có một chữ khắc rất nhỏ, là một chữ... Sầm!

“Khổng phu nhân nói, Khổng Mậu gặp được một thư sinh điên trên đường, xuất khẩu thành thơ hạ bút thành văn, rất kì lạ. Thư sinh đó nói với hắn, đều là nhờ có cây bút tiên này! Vì quý trạng nguyên Sầm Lỗi quá lưu luyến cuộc thi, cho nên hồn nhập vào cây bút này, chỉ cần có nó, thì có thể đỗ trạng nguyên.” Đồng Húc thần bí nói: “Phu nhân nói, từ khi mua được cây bút này, Khổng Mậu lại càng kì dị, hơn nữa có lúc như biến thành người khác, cảm giác... như bị quỷ nhập vậy.”

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn ba người: “Các người muốn ta làm gì?”

“À, Khổng phu nhân rất muốn điều tra xem rốt cuộc tương công mình chết như thế nào.” Đồng Húc vỗ vỗ cây bút kia, nói với Bạch Ngọc Đường: “Không phải Bạch huynh rất thân thiết với Triển Chiêu sao? Khổng Mậu đã chết rồi, nếu như còn mang chuyện hắn mua bút quý ra, sẽ làm tổn hại đến danh dự của hắn. Hơn

nữa, lúc nào phu nhân cũng cảm giác xung quanh có quỷ, liên tục gặp ác mộng sợ hãi qua ngày, cho nên muốn điều tra rõ ràng, nhưng tốt nhất không làm ồn ào.”

Bạch Ngọc Đường cảm thấy bên trong thật sự có phần kì lạ, lại thêm Bao đại nhân vẫn luôn canh cánh trong lòng chuyện Sầm Lỗi mất tích trước đây, không bằng mang cây bút này về cho đại nhân. Dù sao Bao đại nhân ngày thắm dương đêm thắm âm, nếu chẳng may quỷ hồn của Sầm Lỗi thật sự nhập vào bút, hai người cũng trò chuyện được.

Thế là, Bạch Ngọc Đường gật đầu cầm lấy cây bút.

Bọn Đồng Húc thấy Bạch Ngọc Đường đồng ý, đương nhiên vui mừng, mọi người lại uống thêm vài chén, rồi giải tán.

Bạch Ngọc Đường mang cây bút về, đến phủ Khai Phong, thì biết bọn Triển Chiêu đều không có ở đó, trong phủ Khai Phong chỉ toàn lão nhân, Bao Chửng và một đoàn lão nhân đang nghiên cứu một chồng thẻ trúc, nghe nói đây là sổ sách được chôn vào thời Tiên Tần đốt sách diệt Nho đào được trong cái hố nào đó.

Bạch Ngọc Đường đưa đồ cho Bao Chửng, kể ngắn gọn lại mọi chuyện.

Bao Chửng nghe xong cũng rất nghi hoặc, giữ cây bút, bảo Bạch Ngọc Đường đến trang viên của Bàng thái sư ở ngoại thành tìm bọn Triển Chiêu.

.

.

Bạch Ngọc Đường thúc ngực chạy nhanh, muốn đến ngoại thành phía tây tìm Triển Chiêu, ngựa đi trên quan đạo, Bạch Vân Phàm chạy một lúc, đột nhiên dừng lại trước một sườn núi nhỏ, thúc nó cũng không đi nữa, xoay mặt, nhìn chăm chăm vào một bụi cây nhỏ.

Bạch Vân Phàm là ngựa hay, rất hiểu tính người, Bạch Ngọc Đường đơn giản xuống ngựa, nhìn nhìn nó, thấy nó nhìn chăm chăm bụi cây, thờ phỉ phỉ nhìn hẩn.

Bạch Ngọc Đường đi lên sườn núi vạch bụi cây ra, lập tức sững người.

Trong bụi cây, có một cái gùi. Loại gùi này rất thường gặp, chính là loại các thư sinh thường dùng khi vào kinh thi cử, bên trong có thể đựng sách và hành lý, phía trên vắt một chiếc lều che nắng, bên dưới phủ một tấm vải trắng, có thể che gió cát và nắng.

Cái gùi vốn chẳng có gì đặc biệt, chỉ là chiếc gùi này nằm trên đất, xung quanh đỏ sẫm, là máu!

Bạch Ngọc Đường đưa tay, nhẹ nhàng lật gùi lên nhìn vào trong, cau mày, bên trong gùi, là một cái đầu người đầm máu.

Buông mảnh vải trắng che chiếc gùi xuống, Bạch Ngọc Đường thở dài một hơi, nghĩ thầm mình bị làm sao vậy, bị Triển Chiêu hà hơi hay bị gì rồi? Ra cửa là gặp phải loại chuyện này.

Bất lực, hẩn thấy được nông trang của Bàng thái sư cách đó không xa, thế là phóng một cái pháo hiệu lên trời.

Sau đó, Bạch Ngọc Đường bắt đầu xem xét hiện trường xung quanh, có một điểm kì lạ, ngoại trừ vũng máu quanh chiếc gùi, xung quanh không hề có vết máu, nhưng trong gùi chỉ có đầu người không có thi thể, làm sao làm được? Cho dù là mang chiếc gùi đến, hay giết người tại đây rồi mang thi thể đi... Rất khó không để lại chút dấu vết gì.

Đang tìm kiếm, chợt có tiếng vó ngựa phía xa.

Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu nhìn, thấy Triển Chiêu đang cưỡi Tảo Đa Đa đến, cách không xa thì nhún người nhảy đến, trong tay còn cầm một quả lê đã ăn hơn nửa.

“Khụ khụ...” Triển Chiêu vừa đáp xuống đất, miệng còn nhai miếng lê, thì thấy cái đầu người, không cần thận bị sặc, vội vỗ ngực.

Khó khăn lắm mới thở lại được, Triển Chiêu giơ trái lê chỉ Bạch Ngọc Đường: “Người nói, hôm đó đến Pháp Quang Tự cúng bái có phải người không để Bồ Tát vào mắt không?!”

Bạch Ngọc Đường nhìn trời, thấy ngực Triển Chiêu phồng phồng, đưa tay sờ, lấy một trái lê được gói trong vải trắng ra.

Triển Chiêu giật lê lại: “Sao người vừa ra cửa là gặp án mạng? Bọn họ còn nói ta không cát tường, thì ra là do người.”

Bạch Ngọc Đường đoạt quả lê trong tay hắn lại: “Ta đến tìm người mới gặp chuyện này.”

Triển Chiêu tiếp tục cướp lê: “Ta đến trước đâu có thấy!”

Bạch Ngọc Đường hơi sững sốt, giành lê nữa: “Các người vừa đi đường này? Không phát hiện?”

Triển Chiêu túm trái lê không chịu buông, “Thạch Đầu Tiên Tử đều có mặt, không lý nào có thi thể mà chúng nó không phát hiện!”

Ngay lúc ấy, chợt phía sau có người hỏi: “Trái lê đó không phải người lấy cho hắn sao, còn túm lấy không buông làm gì? Tổng cộng chỉ có mấy trái, khi này gian khổ bao nhiêu mới giữ được một trái?”

Mặt Triển Chiêu đỏ lên, quay đầu, thấy Công Tôn lác đầu đi đến, Triệu Phổ và Bàng Dục Bao Duyên cũng nhìn sang, thấy đầu người trong gùi, Bàng Dục rút cổ: “Hay là mấy hôm nữa ta mời một đạo sĩ về trừ tà cho phủ Khai Phong? Thật sự quá xúi quẩy.”

Bạch Ngọc Đường lùi sang một bên cắn trái lê một cái, quay đầu lại cười mỉm chỉ với Triển Chiêu, quả thật ngọt!

Triển Chiêu hừ hừ, “Chỉ có mấy trái, loại lê ngon của Tây Vực! Bị người khác cướp hết rồi.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu tiếp tục cười với hắn, chỉ có người nhớ đến ta.

Triển Chiêu xấu hổ, tiếp tục gặm nửa trái lê của mình.

Công Tôn ngồi xuống quan sát cái đầu người kia một lúc, đột nhiên hỏi mọi người: “Sao lại có mùi ngon ngọt?”

“Ồ...”

Ngay vào lúc mọi người đi đến nhìn kĩ, đồng thời cũng ngửi được mùi ngọt thì... đột nhiên cái đầu người kia mở bừng mắt, sau đó há miệng ngọam tới trước một cái như chó dữ “Gâu gâu!”

“Khụ khụ...” Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu cùng sắc lẻ.

Có lẽ đây là lần đầu trong đời Triệu Phổ giật mình.

Các ảnh vệ cũng giật nảy.

Nhìn lại Tử Ảnh và Tiểu Tứ Tử, đều nhảy tung lên, một ôm Giả Ảnh một ôm Tiêu Lương, sợ hãi kêu “Oa” một tiếng, vùi đầu chui vào ngực.

Nhưng thú vị nhất là Công Tôn, vị Công Tôn gan lớn nửa đêm mở quan tài khám nghiệm tử thi cũng không chớp mắt này bị hù giật nảy mình, giậm chân mắng.

Cùng lúc đó, cái đầu người cười lớn, đứng soạt dậy... Thì ra là người sống sờ sờ, lau bụi đất trên mặt đi, hơn nửa người lấp trong hố đất bên dưới, úp cái gùi lên đầu. Trong tay hắn còn cầm hai quả táo gai béo, nước mật đỏ sẫm chảy ra, có lẽ chính vì màu đỏ xung quanh, khó trách sao lại có mùi ngọt. Người này ăn mặc như thư sinh, đầu tóc rối tung điên điên khùng khùng, cười nghiêng ngả... Thì ra là giả chết!

126. Q.5 - Chương 2: Tây Phương Mộc Dẫn Hỏa, Đại Hùng

Thư sinh kia bò từ hố đất ra, cười nghiêng ngả, hoàn toàn không ý thức được các vị bị hắn đùa giỡn có thân phận thế nào, và tiếng nghiêng răng ken két của mọi người.

Bản năng mách bảo Triển Chiêu túm lấy cánh tay Bạch Ngọc Đường, nhắc hẩn... Giết người là phạm pháp đó, phải kiềm chế!

Bên phía bọn Công Tôn thì ngược lại, Triệu Phổ kéo Công Tôn đang nổi trận lôi đình muốn làm thịt tên thư sinh kia, Công Tôn có vẻ rất giận.

Mọi người ngoài giận dữ, còn cảm thấy buồn cười, quỷ kiến sầu cũng có ngày gặp quỷ kiến sầu!

Tiểu Tứ Tử trốn sau lưng Tiêu Lương nhìn quanh, người này kì lạ quá đi! Khi này hù cho tim bảo bối đập thành thịch thịch, Tiêu Lương ôm vỗ về “Cẩn Nhi đừng sợ.”

Tiểu Tứ Tử đưa hai đầu ngón tay ra làm một khoảng nhỏ, ý là, chỉ sợ một chút thế này!

Mắt Tiêu Lương sáng lấp lánh, đáng yêu quá!

Thư sinh điên kia vừa cười vừa bỏ chiếc gùi xuống, đưa tay lau nước táo gai trên mặt, cười phẩy tay: “Thứ lỗi thứ lỗi, ta vừa đi ngang đây, phát hiện thấy rất nhiều quả đỏ, lại thấy từ xa có một công tử bạch y đến, thế là muốn hù dọa hẩn cho vui một chút.” Vừa nói hẩn vừa chỉ Bạch Ngọc Đường, “Nhưng khi này hẩn không nhìn ta, che ta lại, cho nên ta đành phải đợi.”

Triển Chiêu tà mắt liếc Bạch Ngọc Đường một cái, như vậy mà cũng bị lừa sao? Bị truyền đi xem Cẩm Mao Thử người còn hành tẩu giang hồ được không!

Bạch Ngọc Đường thản nhiên nhìn hẩn, có người và Triệu Phổ theo cùng ta, sợ cái gì?!

Triển Chiêu gãi gãi cằm, Bàng Dục cũng bị giật mình, suýt chút nữa ngồi thụp xuống, Bao Duyên thì còn may, hẩn đi chậm, không chú ý nhìn. Chỉ là Tiểu Bao Phúc phía sau ôm chặt hẩn như gấu trúc, sợ run cả người. Bao Phúc còn nhỏ, rất sợ những thứ ma quỷ, cũng không chịu được sợ hãi. Bao Duyên đã hơi giận dữ, nhứ mảy mảy chất vấn thư sinh kia “Người thật không biết phân biệt nặng nhẹ? Ở đây có rất nhiều tiểu hài nhi, nếu chẳng may bị dọa thành bệnh thì sao?” Vừa nói vừa vỗ Tiểu Bao Phúc phía sau: “Là một kẻ điên hù dọa người khác, đừng sợ!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều là người luyện võ, bị hù giật mình một cái rồi cũng thôi, nhưng nghĩ kĩ lại, thư sinh này quả thật rất quá đáng! Nếu gặp phải người nhát gan, nói không chừng đã sợ chết rồi.

“Hắc hắc.” Thư sinh kia nhún vai: “Đừng trách đừng trách, khi này ta nhắm mắt nín thở, không biết có tiểu hài tử.” Vừa nói vừa lấy một con châu chấu thắt bằng cỏ lau trong gùi ra, chạy qua đưa cho Bao Phúc cạnh Bao Duyên: “Tuổi người không nhỏ nữa rồi, sao lại nhát gan như thế?”

Bao Phúc đỏ mặt, lắp bắp nói: “Người mới nhát gan!”

Thư sinh nhướng mày: “Cái này cho người.”

Bao Phúc vừa định đưa tay cầm, đột nhiên Triển Chiêu đưa tay ngăn lại, nói “Coi chừng trúng kế!”, sau đó dùng Cự Khuyết đung nhẹ vào con châu chấu... “Phụt” một tiếng, con châu chấu nổ tung, mực đen bên trong văng đầy đất.

“Ha ha ha!” Thư sinh kia thấy trò đùa của mình bị Triển Chiêu vạch trần, vui vẻ cười to.

Triệu Phổ lạnh mắt nhìn hẩn, nói với Giả Ảnh bên cạnh: “Nếu hẩn đã thích đùa đến thế, vậy thì đùa giỡn với hẩn một chút đi.”

“Để ta!” Tử Ảnh đã sớm thấy hẩn không vừa mắt, nhảy xuống khỏi người Giả Ảnh, xoa tay vén áo chuẩn bị dạy dỗ hẩn.

Thư sinh kia thấy đối phương nổi giận thật, vội ôm đầu chạy: “Ai nha, cường đạo, không phải Khai Phong là nơi tuân thủ luật pháp sao? Sao lại đánh người?”

Chúng ảnh vệ nhìn nhau, cuối cùng đồng loạt chuyển sang nhìn sang Triển Chiêu, Triển Chiêu ngửa mặt nhìn trời, thời tiết hôm nay rất đẹp...

.

.

Chỉ trong thời gian nửa chén trà, tên thư sinh kia đã bị các ảnh vệ chôn chặt hơn nửa người xuống đất, làm sao cũng không bò ra được, ra sức rống: “Cứu mạng! Cường đạo giết người cướp của!”

Tử Ảnh nhét quả táo vào miệng hắn, nước táo chảy đầy mặt hắn.

Công Tôn đi sang bên cạnh, lật cái gùi của hắn lên, bên trong là đủ thứ, đa số đều có cơ quan, dùng để hù dọa người khác. Tìm được giấy ghi tên của hắn giữa một chồng sách, thư sinh này đến từ Sơn Tây, đúng thật là tài tử đến tham gia thi Hương, họ Ngụy, tên Tịch Đồng, tự Lam Chi, tên rất văn nhã, sao tính cách lại điên khùng như thế!

Công Tôn mở một cuộn giấy ra, bên trong là mấy bài thơ tiện tay viết, có vẻ là ngẫu hứng làm ra, nhưng rất hay, Công Tôn lật vài trang, không ngờ lại dần thích thú, thư sinh này rất có tài.

Bao Duyên cũng đến xem thử, Bàng Dục liếc một cái rồi bĩu môi: “Xí, thư sinh này chắc chắn thi không đỗ, viết chữ như vẽ bùa, còn không bằng thiếu gia ta!”

Bao Duyên và Công Tôn thì ngân ngẩng nhìn một lúc lâu, cùng khen ngợi: “Chữ rất đẹp!”

Mọi người cũng đến xem, Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Đúng vậy, có phong cách của Thảo Thánh Trương Húc.”

Mọi người đều kinh ngạc nhìn Bạch Ngọc Đường, mắt Triển Chiêu híp chặt... Cả Trương Húc người cũng biết, không phải người là người giang hồ sao!

“Khụ.” Bạch Ngọc Đường ho một tiếng, trừng Triển Chiêu một cái, dù sao ta cũng từng đọc sách!

“Hắc hắc, tiểu huynh đệ cũng có kiến thức thật!” Thư sinh điên kia vừa mở miệng, mọi người hít sâu một hơi, người này điên thật hay điên giả, dám gọi Bạch Ngọc Đường là tiểu huynh đệ!

Triển Chiêu cười híp mắt: “Người có vẻ nhỏ hơn chứ?”

“Không phải, trong nhà là ta lớn!” Thư sinh kia cười mãi không thôi.

“Vậy người ở lại trong hồ lớn thêm một chút đi.” Triệu Phổ thấy hắn là lại nổi giận, kéo Công Tôn định đi.

Thư sinh kia kêu la: “A, tú tài gặp quân, đúng lý lại không nói hết lý.”

Triệu Phổ nhủ mày, quay đầu nhìn hắn.

“Chắc chắc.” Thư sinh kia cười híp mắt nói: “Trận chiến ở Lao Đồi Quan của ngươi, mười vạn thắng hai mươi vạn quân Liêu, nếu có ta giúp ngươi, ngươi chỉ cần dùng năm vạn binh mã! Nếu ta giúp quân Liêu, ngươi sẽ đại bại.”

Triệu Phổ ngăn người, Giả Ảnh phía sau cười lớn: “Thư ngốc tử, ngươi đúng là khoác lác.”

Công Tôn bên cạnh lại gật đầu: “Phải, quả thật chỉ cần năm vạn. Khi đó Âu Dương Thiếu Chinh lên quá cao, kéo dẫn cự ly với quân phía sau, cho nên Triệu Phổ phái thêm người từ hai bên bọc sườn, để áp đảo tinh thần quân Liêu, từ đó giải vây cho Âu Dương. Nói cách khác, nếu Hỏa Kỳ Lân hắn chạy chậm một chút, chỉ năm vạn quân là đủ rồi. Cũng như thế, nếu tướng lĩnh của quân Liêu thông minh một chút, đánh nhanh đến, thì quân Triệu gia đã nguy rồi.”

“Ha ha ha.” Thư sinh kia gật đầu liên tục, nhìn Công Tôn: “Tiên sinh tài cao! Là Trạng Nguyên năm nào?”

Công Tôn cuộn cuộn giấy lại, nhìn Triệu Phổ: “Thả hắn ra, người này tuy điên điên khùng khùng, nhưng chắc chắn đỗ được tam giáp, chôn sống quá đáng tiếc, để lại cho hoàng thượng xử lý dần đi.”

Triệu Phổ gật nhẹ đầu, bảo Giả Ảnh và Tử Ảnh thả người ra.

Bao Duyên ngồi một bên chăm chú xem tập thơ của hắn, thư sinh kia chột vật bò lên, phủi phủi bụi, chỉ Bạch Ngọc Đường: “Người đền y phục cho ta!”

Bạch Ngọc Đường ngăn người, cảm thấy thư sinh này bị bệnh, sao lại đòi mình đền y phục.

“Nếu không phải gặp ngươi, ta sẽ không nghĩ ra chuyện này, ngươi là người khởi xướng.” Hắn cãi bướng.

Bạch Ngọc Đường còn lười chú ý đến hắn, nhìn sắc trời, hỏi Triển Chiêu: “Quay về, hay là tiếp tục đến nông trang?”

“Về thôi.” Triển Chiêu thấy xe ngựa cũng đã theo đến, quay lại thì đã trễ, dù sao cũng mang đi rất nhiều thổ sản, về phủ Khai Phong làm một bữa ngon, mọi người đều được ăn.

Mọi người đều quyết định đi, không thềm để ý đến tên thư sinh kia nữa, nhưng chợt lại nghe hắn lầm bầm phía sau.

Công Tôn nghe hắn lầm rầm, hơi ngạc nhiên, quay lại nhìn hắn.

Bao Duyên cũng nhú mày, hỏi: “Người đang niệm tiếng Phạn sao?”

Thư sinh kia niệm xong, bấm đốt ngón tay tính, chỉ Bạch Ngọc Đường: “Cho ta năm lượng bạc, ta giải một đại nạn cho người!”

Bạch Ngọc Đường bật cười: “Người cho ta năm lượng bạc, ta giải một đại nạn cho người.”

Thư sinh ngăn người, đưa tay xoa đầu: “Ta đâu có đại nạn?”

“Ta muốn chém người, người nói xem có phải đại nạn không?” Bạch Ngọc Đường hỏi lại.

Triển Chiêu tiếp tục nhìn trời, nghĩ thầm Bạch Ngọc Đường càng lúc càng không thềm để hộ vệ chính nghĩa của phủ Khai Phong vào mắt rồi, quả nhiên không thể nuông chiều chuột được.

Thư sinh thở dài, lại bấm đốt: “Ta không cứu người, mà là bằng hữu của người, con người người coi bằng hữu quan trọng hơn hết thảy, nếu hôm nay để lỡ, người sẽ hối hận cả đời.”

Chưa nói hết lời, đã có năm thỏi bạc trắng bóng bay tới. Thì ra là Triển Chiêu thò tay móc năm lượng bạc từ túi tiền Bạch Ngọc Đường đeo trên hông ra, bảo thư sinh kia: “Nói đi.”

Bạch Ngọc Đường bội phục nhìn Triển Chiêu đứng hiên ngang cạnh mình, con mèo này, lấy bạc từ túi hắn còn quen tay hơn tự lấy trong túi mình.

Mọi người nhìn Bạch Ngọc Đường như an ủi, thôi vậy, dù sao sớm muộn gì cũng là một nhà.

Thư sinh kia chụp lấy năm lượng bạc, nhìn nhìn Triển Chiêu một lúc, cười tủm tỉm gật đầu: “Được được, tương mạo như người, ta thích! Nói cho người biết, tây phương mộc dẫn hỏa, đại hung, hữu hỏa thiêu thổ mai chi tai.” [gỗ phía tây nổi lửa, đại hung, có lửa thiêu đất chôn tai ương.]

“Nghĩa là gì?” Triển Chiêu không hiểu.

“Trong tên bằng hữu của người có một chữ Tây, bảo hắn đừng đến gần lửa, nếu không sẽ mất mạng.” Thư sinh nói xong thì đeo gói lên, cất năm lượng bạc Triển Chiêu đưa vào, vui vẻ lão đảo bỏ đi, hướng đi đường như là vào Khai Phong.

“Này!” Bao Duyên đuổi theo vào bước, đưa cuộn giấy cho hắn: “Đồ của người.”

Thư sinh nhận lấy, nhìn nhìn Bao Duyên, chặc chặc vào tiếng đưa tay ra: “Người cũng cho ta năm lượng bạc.”

Bao Duyên sững sốt: “Ta cũng có nạn?”

“Không phải.” Thư sinh lắc đầu, “Người xem tập thơ của ta, trả tiền!”

“Xí!” Bao Duyên trề môi: “Cùng lắm ta cho người xem thơ của ta.”

“Được được, như vậy công bằng, một lời đã định, mấy ngày sau, ta đến phủ Khai Phong tìm người.” Thư sinh nói xong, tiếp tục lão đảo đi.

“Vương gia.” Giả Ảnh nhỏ giọng hỏi Triệu Phổ: “Thư sinh này rất kì dị.”

Triệu Phổ gật đầu, phẩy tay với Hắc Ảnh Bạch Ảnh phía sau, hai ảnh vệ lập tức đi theo thư sinh kia.

Mọi người cũng chuẩn bị về Khai Phong.

Bạch Ngọc Đường cười Bạch Vân Phàm, cúi đầu nhíu mày.

Triển Chiêu đi đến hỏi: “Trong tên có một chữ Tây, có phải nói Tây Môn Dược không?”

“Hắn...” Bạch Ngọc Đường cau mày: “Không rõ lắm.”

“Chúng ta đến xem thử đi?” Triển Chiêu hỏi: “Hắn đang ở đâu?”

Bạch Ngọc Đường đen mặt: “Còn có thể ở đâu? Trong kĩ viện!”

Triển Chiêu cũng đen mặt: “Vậy phải làm sao?”

“Đã vậy, đi thử một chuyến.” Bạch Ngọc Đường nghĩ đi nghĩ lại, Tây Môn Dược là đồng môn của đại tẩu, nếu hắn gặp chuyện không may, chắc chắn đại tẩu sẽ đau lòng, mình lại càng khó nói chuyện. Thử sinh kia tuy điên cuồng, nhưng xem ra cũng có chút tài.

Bạch Ngọc Đường đưa tay kéo Triển Chiêu một cái, ý bảo hắn cùng đi.

Triển Chiêu cau mũi, dường như hơi do dự, phải vào kĩ viện sao... Cái này cần có kĩ thuật.

Nhưng không chờ hắn nói, Bạch Ngọc Đường vẩy tay với Tảo Đa Đa một cái là Tảo Đa Đa sải chân chạy theo Bạch Vân Phàm. Triển Chiêu ngồi trên lưng ngựa bùi ngùi: Ai! Nữ đại bất trung lưu, lưu lại lưu khứ kết oán cừu! Tảo Đa Đa bây giờ nghe lời Bạch Vân Phàm còn hơn nghe lời mình, chân ngựa thò hết ra ngoài.

Hai người về đến Khai Phong, thúc ngựa chạy đến những kĩ viện của Tây Môn Dược, qua ba bốn chỗ, đều nghe gác cửa nói Tây Môn Dược không có ở đây.

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, dẫn Triển Chiêu đến một nơi khác, Triển Chiêu bắt đầu muốn mắng người: “Rốt cuộc Tây Môn Dược mở bao nhiêu kĩ viện? Chẳng lẽ kĩ viện trong Khai Phong chỉ toàn của hắn!”

Hai người tìm từ chiều cho đến lúc lên đèn, vẫn không tìm thấy, cuối cùng gặp được Tiểu Mạt trong một trà lâu.

Tiểu Mạt nghe Bạch Ngọc Đường nói muốn tìm Tây Môn Dược, liền nói: “À, Đồng Húc chạy đến chỗ Khổng phu nhân rồi, dường như gần đây nàng ta không được khỏe, Tây Môn đi xem bệnh cho nàng ta.”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày: “Bọn họ ở đâu? Vẫn ở khách điểm?”

“Đúng vậy...” Tiểu Mạt gật đầu, thấy Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đã chạy mất, hắn cũng vội theo.

Ba người chạy vội đến khách điểm, từ xa, đã thấy ánh lửa cháy rực.

Triển Chiêu cau mày: “Nguy rồi, khách điểm đang cháy!”

Ba người bỏ ngựa, thi triển khinh công chạy đến.

Cả khách điểm bị lửa bao vây, rất nhiều binh lính đang vây quanh cứu hỏa, khói đen che lấp cả cửa lớn, các thử sinh xông từ bên trong ra, trên người đã bắt lửa, kêu gào thảm thiết.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đến cửa, thấy Đồng Húc dìu một nữ nhân ra, mặt hai người ám đen, đỉnh đầu bốc khói.

“Khụ khụ.” Nữ nhân kia ho không ngừng.

Đồng Húc ngẩng đầu, thấy bọn bạch ngọc đường đến, còn chưa kịp mở miệng, Bạch Ngọc Đường đã hỏi: “Tây Môn đâu?”

Đồng Húc ngẩn người: “Hắn đi từ nửa canh giờ trước rồi.”

Đang nói, đột nhiên có tiếng “rầm”.

Lầu lớn của khách điểm sập hơn một nửa, Âu Dương Thiếu Chinh bảo mọi người tránh xa một chút, khách điểm này sắp sập rồi!

Mọi người chưa kịp ngăn cản Bạch Ngọc Đường đã xông vào trong.

“Ngọc Đường!” Triển Chiêu kinh hãi lại không có cách, cũng vào theo hần.

.

.

Lúc này sân trong đã rực lửa, không còn nhìn thấy ai.

Bạch Ngọc Đường sững sờ, gọi một tiếng “Tây Môn!” nhưng không ai trả lời.

Chợt nghe tiếng Triển Chiêu phía sau đuổi đến: “Ngọc Đường, phía tây! Nơi nhiều gỗ...”

Bạch Ngọc Đường chợt nghĩ ra, sài phòng!

Hai người tìm sang phía tây, thấy cách đó không xa quả nhiên có một căn sài phòng, cửa mở, bên trong cũng đã đổ lửa.

Loáng thoáng, có thể được có một người, mặc bạch y, nằm trên mặt đất.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu xông vào, không kịp xem người đó là ai, vì đã nghe thấy tiếng “răng rắc”, xà ngang sắp gãy rồi.

Hai người xốc người kia lên kéo ra ngoài.

Vừa ra được bên ngoài, thì rầm một tiếng, cả sài phòng sụp xuống.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu mỗi người khoác một bên tay người kia, nhảy ra khỏi đám lửa.

Đáp xuống trước mặt mọi người để người kia xuống xem thử... Quả nhiên là Tây Môn Dục. Hắn nhắm chặt hai mắt, chóp mũi xám đen, có vẻ như hít phải khói.

“Sao hắn lại ở bên trong?” Đồng Húc cũng kinh hãi, rất hoang mang: “Rõ ràng đã đi từ lâu rồi!”

Khi đó, người vây quanh càng lúc càng đông, Âu Dương Thiếu Chinh cũng đã sớm gọi lang trung đến, ở đây không ít người bị bỏng.

Một lão lang trung đi đến bắt mạch cho Tây Môn, phẩy tay nói: “Không sao không sao, mang hắn đến chỗ thoáng gió, chỉ bị ngất thôi.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn nhau một cái, quay lại nhìn Tiểu Mạt và Đồng Húc.

Bốn người đều là người giang hồ, tuy Tây Môn Dục không phải cao thủ đệ nhất đệ nhị, nhưng tuyệt đối không tầm thường! Sao lại có thể hít khói đến ngất trong phòng mà không chạy ra? Đám thư sinh trối gà không chặt cũng chạy ra được.

“Này!”

Khi đó, bọn Công Tôn Triệu Phổ cũng đã đến.

“Công Tôn!” Triển Chiêu gọi Công Tôn đến kiểm tra cho Tây Môn Dục.

Công Tôn ngồi xuống xem xét Tây Môn Dục, hơi nhíu mày, “A? Hắn không bị bỏng, cũng không hít vào nhiều khói!” Mở miệng hắn ra quan sát bên trong, cổ họng cũng không bị bỏng... Công Tôn đột nhiên chú ý đến sắc mặt hắn, ngẩng đầu nhìn Bạch Ngọc Đường: “Vị này là bằng hữu của người?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Hắn thế nào rồi?”

Công Tôn sờ cằm: “Hắn trúng độc rồi!”

“Tây Môn xem bệnh cho Khổng phu nhân xong thì nói phải về sớm xem sổ sách, sao đột nhiên lại đến sài phòng, rồi còn trúng độc?” Đồng Húc hoang mang.

“Có người muốn giết hần.” Tiểu Mạt lạnh giọng nói, “Hơn nữa, người phóng hỏa và người hạ độc hần, có thể là cùng một người!”

Mọi người nhú mày.

Bạch Ngọc Đường nhìn Công Tôn thi châm chữa trị cho Tây Môn Dục, lơ đãng hỏi Triển Chiêu: “Thứ ta muốn biết hơn là thư sinh điên đó làm sao tính ra được, ta không tin chu dịch bát quái gì đó.”

Triển Chiêu gật đầu, “Ta cũng nghĩ vậy! May mà các ảnh vệ đã theo dõi hần, chúng ta phải tìm hần nói chuyện một chút.”

127. Q.5 - Chương 3: Thần Xuất Quỷ Một (xuất Quỷ Nhập Thần)

Đám cháy này, thiêu rụi cả khách điểm, may là cứu hỏa kịp thời, thời điểm cháy cũng không quá muộn, cho nên ngoại trừ các thư sinh và tiểu nhị bị bỏng, thì không ai mất mạng, lửa cũng không lan rộng, cho nên tổn thất không lớn lắm.

Bị thương nặng nhất, hần là Tây Môn Dục, Công Tôn cho người khiêng hần đến khách điểm gần đó kiểm tra kĩ càng, phát hiện hần trúng một loại độc rắn cực kì hiếm thấy.

“Rắn?” Triển Chiêu cau mày, đời này hần hận nhất hai thứ, một là rắn hai là nhện... Cũng không phải sợ, chỉ có điều nhìn thấy là toàn thân nổi da gà.

Bạch Ngọc Đường lại càng không kém, tất cả những thứ bò trên đất, không có chân hoặc có quá nhiều chân, hần đều thấy buồn nôn.

“Là rắn cỏ, hơn nữa loại rắn này không có ở Trung Nguyên.” Công Tôn lấy ngân châm ra trừ độc cứu mạng hần, rồi lấy đơn thuốc, bảo các ảnh vệ đi bốc thuốc, trong một canh giờ, phải có đủ nguyên liệu.

Triệu Phổ còn bảo Giả Ảnh vào hoàng cung một chuyến, tìm ngự y lấy, sợ không đủ thuốc.

“Có nguy hiểm không?” Đồng Húc cũng hoàn hồn lại đến hỏi: “Một canh giờ trước ta thấy hần vẫn khỏe mạnh!”

Khổng phu nhân bên cạnh sợ xám mặt, gật đầu liên tục, lúc xem bệnh khi nãy, còn cảm thấy Tây Môn Dục rất thú vị, sao vừa chớp mắt đã thành thế này?

“Quả thật hần trúng độc chưa lâu.” Công Tôn quay đầu lại nói với mọi người: “Còn nữa, loại độc này rất mạnh, nếu không phải hần có nội lực thâm hậu, có lẽ đã chết rồi, nhưng dù vậy cũng không chịu được lâu.”

“Sao?” Tiểu Mạt và Đồng Húc sợ sắp khóc, vội cầu xin Công Tôn cứu hần.

Công Tôn xua tay, nói: “Không cần cầu ta, các người là bằng hữu của Bạch Ngọc Đường đương nhiên ta sẽ cứu, chỉ là khó tìm được thuốc giải.”

“Là những vị thuốc người vừa nói?” Triệu Phổ hỏi.

Công Tôn gật đầu, nói với Bạch Ngọc Đường cũng đang cực kì lo lắng bên cạnh: “Bản thân Tây Môn Dục đã là một thần y, muốn hạ độc hần không dễ. Có vẻ như không phải bị rắn cắn, mà là uống vào.”

Bạch Ngọc Đường nhú mày nhìn Tiểu Mạt và Đồng Húc: “Hần từng đắc tội ai? Có người muốn giết hần sao?”

Hai người nhìn nhau, cùng lắc đầu, Tây Môn Dục là một người rất tốt, tuy tính tình có khác người một chút, nhưng thường trị bệnh cứu người, cũng không xích mích với ai, không đến nỗi gặp phải họa sát thân.

“Tiên sinh.”

Ngay khi đó, Khổng phu nhân đột nhiên hỏi Công Tôn: “Loại rắn đó có hình dáng thế nào?”

Công Tôn nghĩ nghĩ: “Là một loại rắn ở vùng Thiên Trúc, sống trong sa mạc, cho nên toàn thân màu nâu vàng, còn có...”

“Còn có cái cổ đẹp, hình dạng giống một cái hồ lô bị ép lại, còn có hai vằn đỏ, trên đầu có một chấm đen, nhìn giống như có ba mắt, có phải không?” Khổng phu nhân hỏi xong, Công Tôn mở to mắt khó hiểu: “Phu nhân từng gặp?”

Khổng phu nhân gật đầu: “Ta từng thấy tướng công vẽ! Trước khi chàng chết, có một đêm gặp ác mộng bừng tỉnh giữa đêm, nói có rắn đuổi theo chàng. Ngày hôm sau, ta thấy chàng vẽ rất nhiều hình rắn, rất đáng sợ, ta liền hỏi là rắn gì, chàng nói là con rắn đuổi theo chàng trong giấc mơ đêm qua. Khi đó chàng cũng nói, là rắn cỏ gò đỏ của Thiên Trúc.”

Công Tôn gật đầu: “Chính là nó, tướng công phu nhân rất hiểu biết về rắn sao?”

Khổng phu nhân bất đắc dĩ nói: “Ta và tướng công thành thân chưa lâu, chàng lại cực kì ham học, cả ngày đọc sách một mình, không cho nữ nhi như ta hỏi nhiều. Ai, nhưng có lẽ lần này không tìm được gì nữa rồi.” Vừa nói, Khổng phu nhân vừa ngẩng đầu nhìn khách điểm đã thành phé tích cách đó không xa, “Đã cháy rụi cả rồi.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vô thức ngẩng đầu, đến gần cửa sổ nhìn ra ngoài, khách điểm ấy cháy rụi hơn nửa, chỉ còn gỗ cháy hoang tàn.

Chợt, Vương Triều Mã Hán chạy vào khách điểm, nói với mọi người: “Tìm được nơi bắt lửa rồi, có người cố ý phóng hỏa.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều nhú mày, hỏi lửa bắt nguồn từ đâu.

Vương Triều nói là từ sài phòng, có người tưới dầu từ sài phòng đến thẳng tây viện, sau đó châm lửa. Vì trong tây viện còn để rất nhiều cỏ khô cho ngựa ăn, cho nên gần như không còn gì nữa.

Bạch Ngọc Đường nhú mày không nói gì, quả nhiên, có người muốn giết Tây Môn Dục.

“Phòng của phu nhân cũng ở tây viện.” Đồng Húc giậm chân: “Lẽ nào có liên quan đến cái chết của Khổng Mậu?”

Lúc ấy, lại có hai người từ bên ngoài vào, là Bao Duyên và Bàng Dục đến góp mặt.

“Ai nha, sao lại cháy lớn như vậy.” Bàng Dục vừa vào cửa là hỏi, thấy có một người nằm trên giường không biết sống chết, sắc mặt ai cũng nghiêm trọng, vội im miệng, bước qua một bên cùng xem náo nhiệt với Bao Duyên.

Dần dần, các ảnh vệ quay lại, đã tìm gần đủ các vị thuốc, chỉ thiếu một.

Công Tôn nhìn đơn thuốc, nhú mày: “Thiếu Xích Luyện Quả?”

“Đúng vậy, chương quỹ nói vốn là có Xích Luyện Quả, nhưng gần đây có người đến mua hết quả khô, ở Khai Phong ít thứ này, bọn họ phải đến vùng khác mua về phơi.”

Mọi người đều nhú mày, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn nhau một cái, cùng hỏi Công Tôn: “Xích Luyện Quả... Chẳng lẽ là loại quả đỏ thư sinh kia dùng để hù dọa chúng ta?”

Công Tôn gật đầu: “Đúng vậy đúng vậy, ở ngoại thành hẳn là vẫn còn! Không có quả khô lấy quả tươi cũng được, nhất định phải có vị này.”

“Ta đi.” Tử Ảnh định thi triển khinh công chạy đi tìm.

“Phải nhanh lên!” Công Tôn sốt ruột.

Bàng Dục đứng một bên đột nhiên lấy một gói giấy dầu trong tay áo ra, đưa đến hỏi Công Tôn: “Là thứ này đúng không?”

Trong gói giấy dầu hẳn cầm, là hai Xích Luyện Quả tròn căng.

“Là thứ này!” Công Tôn vội cầm lấy, chạy ra ngoài làm thuốc.

Mọi người kinh ngạc nhìn Bàn Dục, một lát sau, Bàn Dục xấu hổ nói: “Ta cảm thấy thứ này rất hữu dụng, khi này nhất thêm vài quả, dự định để phòng thân.”

“Người dùng thứ đó phòng thân thể nào chứ?” Bao Duyên khó hiểu nhìn hắn.

“Người nghĩ xem, nếu có người truy sát, ta bóp vỡ giả chết!” Bàn Dục trả lời cực kì hùng hồn.

Mọi người nhìn hắn thông cảm, có lẽ do bị bắt mấy lần để lại di chứng.

.

...

.

Uống một bát thuốc giải vào, độc trong cơ thể Tây Môn xem như đã được giải hết, hắn cũng dần tỉnh lại. Vừa mở mắt, đã thấy rất nhiều khuôn mặt không quen biết.

“Chuyện gì vậy?” Tây Môn Dục cảm giác như vừa lăn từ vách đá cao ngàn trượng xuống, cả người đều đau, đầu choáng mắt hoa.

“Phải hỏi người mới đúng.” Tiểu Mạt bội phục nhìn hắn: “Người về từ quỷ môn quan rồi không nhớ được mình đã làm gì?”

“Sao?” Tây Môn ngồi dậy, bóp trán: “A... Sao đầu ta lại đau thế này?”

“Có thể là do trừ độc, nghỉ ngơi một lúc sẽ khỏi.” Công Tôn đi đến bắt mạch cho hắn.

Tây Môn Dục ngẩng đầu nhìn mọi người, có vẻ rất ngơ ngác.

“Người không nhớ sao?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày đi đến, kể lại chuyện vừa xảy ra cho hắn nghe.

Tây Môn Dục mở to mắt: “Thật hay giả?”

Đồng Húc vội hỏi: “Người thành ngu ngốc rồi sao? Có người hạ độc cũng không biết, đi ra từ chỗ ta rồi đến đâu? Kể rõ ra!”

Mọi người đều gật đầu, cảm thấy đây là điểm quan trọng nhất.

“Ta không đi đâu cả.” Tây Môn Dục gãi đầu: “Đúng rồi... Sao ta lại ở đây? Không phải ta đang ở trên thuyền hoa sao?”

“Thuyền hoa nào?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày hỏi: “Người uống rượu ở đó?”

“Phải, ta thấy con thuyền đó rất lạ, lại có cô nương mời rượu, liền bước lên, vừa khéo thấy một vị thư sinh cũng đang uống rượu, liền ngồi xuống uống vài chén với hắn.”

“Người nói là, con thuyền đó có cô nương mời rượu, sau đó còn có thư sinh đang uống rượu?” Triển Chiêu hỏi một câu.

Tây Môn Dục thấy người này có vẻ rất thân thiết với Bạch Ngọc Đường, tuổi còn trẻ, dung mạo anh tuấn thanh nhã lại rất ôn hòa, đôi mắt to rất dễ tạo thiện cảm. Hắn nghĩ nghĩ, lại nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường, tuy đầu vẫn rất đau, nhưng vẫn tỉnh tường nhận ra, chẳng lẽ người này là Triển Chiêu?

Tây Môn Dục thích thú đánh giá Triển Chiêu, lòng thầm trầm trở, là người thế nào, lại có thể giữ Bạch Ngọc Đường tự do tự tại vô pháp vô thiên lại phủ Khai Phong lâu như vậy, cả Hãm Không Đảo cũng không thấy về.

Triển Chiêu hỏi một câu, thấy Tây Môn Dục không trả lời, chỉ nhìn chăm chăm mình ngẩn người, cũng hơi khó hiểu.

“Khụ khụ.” Tiểu Mạt ho, để Tây Môn Dục ngừng đánh giá Triển Chiêu, “Hỏi người kìa!”

“A... Đúng rồi.” Tây Môn Dục gật đầu: “Thư sinh đó còn trẻ, rất văn nhã, nói đến Khai Phong dự thi. Ta uống Trúc Diệp Thanh, dường như vừa được vài ly đã ngủ.”

“Người đúng là nam tử hán, dám uống rượu với người không quen biết?” Đồng Húc bội phục nhìn Tây Môn Dư: “Thư sinh đó đã hạ độc người, có phải trước đó người đã đắc tội hắn không?”

Tây Môn Dư cũng mơ hồ: “Nói ra cũng lạ, lúc đó không biết ta làm sao? Như bị ma ám, sao lại lên còn thuyền hoa đó uống rượu? Kì quái.”

“Có vấn đề gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu.

“À, vì sắp đến kì thi Hương, tài tử các nơi đều tụ tập đến Khai Phong, cho nên mấy hôm trước hoàng thượng vừa hạ lệnh, các thuyền hoa, kĩ viện, xướng liêu, không được cho các thư sinh vào uống hoa tửu, càng không cho phép thư sinh uống say gây chuyện, làm nhục kẻ đọc sách.” Triển Chiêu nói: “Nếu như bị phát hiện, có thể bị hủy bỏ tư cách dự thi, cho nên các thư sinh đến Khai Phong đều không dám đến những nơi như thế. Xem như có, cũng phải ăn mặc cho không giống thư sinh, để tránh bị người khác nhận ra.”

“Cho nên thư sinh đó rất khả nghi.” Triệu Phổ bảo ảnh vệ hỏi căn kẽ đặc điểm của con thuyền đó, sau đó đi tìm.

.

.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi ra đến cửa phòng, nhìn nhau một cái, lần này thứ khiến bọn họ nghi ngờ nhất không phải thư sinh hay thuyền hoa gì đó, mà là thư sinh điên gặp phải trư náy.

Đặc biệt là, hắn dùng Xích Luyện diễn trò, giống như muốn giúp bọn họ.

Công Tôn cũng đi ra, nói với hai người: “Xích Luyện Quả, cả Khai Phong có thể chỉ có ngọn núi đó mới có, tối đa là vài cây, thư sinh điên trư náy, tuyệt đối không chỉ đơn giản là đùa dai.”

Triển Chiêu khoanh tay buồn bực: “Làm sao hắn biết được?”

Công Tôn cũng lắc đầu: “Hắn rất khó đoán.”

“Lần đầu tiên hắn gặp chúng ta, đã biết Bao Duyên ở trong phủ Khai Phong, cũng biết thân phận của Triệu Phổ...” Triển Chiêu nhíu mày: “May mà đã để Bạch Ảnh và Hắc Ảnh theo dõi hắn.”

Sau đó, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ra khỏi khách điểm trước, đến bãi hoang tàn sau trận cháy tìm manh mối.

.

.

Âu Dương Thiếu Chính đứng trước cửa chỉ huy dọn dẹp tàn tích, tóc vẫn đang bốc khói, không phải bị lửa cháy, mà là khi nãy xách nước cứu hỏa bị nóng.

“Con mẹ nó kẻ nào thất đức phóng hỏa.” Âu Dương Thiếu Chính mắng.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đến cạnh hắn, mỗi người vỗ một bên.

“Nương!” Âu Dương Thiếu Chính giật mình, vội quay đầu lại. Thấy hai người mới thở phào: “Các người đi đường tạo chút tiếng động được không? Lão tử còn tưởng lại gặp quỷ.”

“Gặp quỷ gì?” Triển Chiêu không hiểu: “Có manh mối của người phóng hỏa chưa?”

“Còn chưa, nhưng trời vẫn chưa tối, ta không tin không ai thấy kẻ phóng hỏa.” Âu Dương Thiếu Chính cầm khăn ướt một binh sĩ đưa đến lau mặt, thở dài: “Ha... Nóng thật.”

“Người cứu hỏa thành thạo thật.” Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường đi vào khách điểm nhìn quanh, liền bắt chuyện với Âu Dương Thiếu Chính: “Nhanh hơn quân tuần thành trước kia nhiều.”

“Đương nhiên, khi ta ở biên quan đám thổ phỉ ngoại tộc rất thích phóng hỏa, chữa lửa có kĩ xảo, ngoại trừ nước còn cần cát, ngăn lửa lan rồi mới dập lửa.” Âu Dương nói xong, chợt nghĩ đến điều gì, đến gần hỏi: “Này, hỏi người một chuyện.”

“Sao?” Triển Chiêu quay đầu lại nhìn hắn, không quên chú ý Bạch Ngọc Đường cách đó không xa.

“Mấy hôm trước có phải có thư sinh mới chết không?” Đột nhiên Âu Dương hỏi.

“Phải, đúng vậy, nhi tử của tri phủ Tô Châu Khổng Mậu.” Triển Chiêu trả lời: “Treo cổ tự vẫn.”

“Thao.” Âu Dương Thiếu Chinh mắng, “Quả nhiên khi này lão tử gặp quỷ rồi!”

“Hả?” Triển Chiêu khó hiểu nhìn hấn: “Quỷ gì? Hỏa Kỳ Lân người cũng sợ quỷ?”

“Khi này vừa mới dập lửa, thoáng thấy trong đám cháy có một thư sinh đang đứng, mặc y phục xanh, phất phơ lúc ẩn lúc hiện trong lửa. Ban đầu còn cho là người, sau đó nhìn kĩ mới biết là quỷ.” Âu Dương Thiếu Chinh nhớ lại vẫn còn tức giận.

“Người chắc chắn nó là quỷ không phải người?” Triển Chiêu thật không hiểu.

“Lần đầu lão tử thấy hấn đang treo cổ trên xà ngang, sau đó lửa lớn, hấn bò chậm chậm từ trên ghế xuống, không phải quỷ thì là gì?” Âu Dương Thiếu Chinh kêu la xui xẻo: “Đêm nay ta đến phủ Khai Phong một chuyến, người bảo Bao đại nhân vỗ trán ta vài cái phù hộ.”

Triển Chiêu dở khóc dở cười, nhưng tình cảnh Âu Dương Thiếu Chinh vừa nói quả thật rất quỷ dị, liền hỏi: “Người đó đâu? Sau đó thì đi đâu?”

“Sau đó một trận gió thổi khói đến, hấn biến mất.” Âu Dương Thiếu Chinh lắc đầu, ý bảo mình cũng không rõ.

“Tà ma vậy sao?” Triển Chiêu nhú mày, liếc mắt thấy Bạch Ngọc Đường đã đi vào phế tích khách điếm, vội chạy theo.

.

.

Bạch Ngọc Đường đi một vòng, cảm thấy cháy rất sạch sẽ, đặc biệt là khu phía tây, xem ra dầu chỉ được tưới ở đây. Vì sao chỉ đốt tây viện? Đây là nơi Khổng thư sinh từng ở, chẳng lẽ là muốn đốt sạch manh mối gì đó của hấn? Vậy vì sao lại muốn hại chết Tây Môn Dược, nếu như sợ lộ bí mật gì, Đồng Húc phải là người biết nhiều hơn mới đúng.

Bạch Ngọc Đường đang ngẩn người, đột nhiên nghe thấy tiếng “loạt xoạt”.

Hấn sững sốt, nhìn quanh, vốn cho là Triển Chiêu từ phía sau đến, nhưng lại không phải Triển Chiêu, phía sau không có ai. Hơn nữa dường như âm thanh đến từ phía trước, phía trước là một đồng gạch vụn, chẳng lẽ có người bên trong?

Bạch Ngọc Đường đang nghi ngờ, quả nhiên, chợt đồng gỗ cháy đen phía trước động đậy.

Bên dưới vẫn còn thư sinh hay ai đó? Bạch Ngọc Đường vội chạy đến, đào đồng gỗ kia ra, bên dưới là một người nằm sấp, vẫn an lành không bị thương.

“Này.” Bạch Ngọc Đường đưa tay vỗ hấn, ngay khi đó, Triển Chiêu phía sau chạy đến: “Làm sao vậy?”

“Có một người...” Bạch Ngọc Đường đưa tay chỉ.

Triển Chiêu cũng giật mình, không ngờ có người còn sống. Vội chạy đến giúp cứu người.

Nhưng vào lúc hai người đưa tay nắm lấy vai người kia, đột nhiên cảm thấy tay dính ướt, chụp trúng thứ gì đó...

Bạch Ngọc Đường cúi đầu nhìn, không biết tay đụng trúng thứ gì, trắng trắng, mềm nhão còn ấm nóng, bên trong có tơ máu đỏ...

“A...” Bạch Ngọc Đường hít sâu một hơi vội rút tay lại, Triển Chiêu cũng nhảy giật ra, hai người cùng nghĩ đến não người, không phải người này đã bị đè đến chảy não ra rồi sao, sao còn chưa chết?

Trong lúc kinh hãi vạn phần, đột nhiên người nằm sấp rên một câu: “Đầu đau quá...”

Mặt Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường trắng bệch, nghĩ thầm không đau được sao, não đã chảy ra cả rồi.

“Trả cho ta, ai lấy não của ta?” Người kia đột nhiên ngẩng mặt lên, thịt da trên đầu lẩn lộn, hơn nữa dường như không phải đầu người, đầu người làm sao lớn đến như vậy, giống như cái đầu heo.

Người đó đưa tay túm lấy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường: “Trả cho ta...”

Bạch Ngọc Đường lùi lại một bước, với tay kéo Triển Chiêu lại chắn trước mặt, không phải sợ hấn là quỷ hay người, chỉ là sợ bẩn, được chứ! Chúi chúi dịch não trên tay, “Miêu Nhi, Xem thử xem hấn còn sống không?”

“Sao lại là ta đi?” Triển Chiêu sống chết không chịu: “Hay là tìm Công Tôn đi, như vậy có lẽ không sống không nổi rồi.”

“Trả cho ta!” Người kia lao đến, thò bàn tay máu me đến cọ trên y phục trắng như tuyết của Bạch Ngọc Đường: “Não, trả não cho ta.”

“Này!” Bạch Ngọc Đường bắt đầu thấy lạ, nếu não thật sự chảy ra ngoài, làm sao còn sống sờ sờ như thế?

“Người...” Triển Chiêu dùng Cự Khuyết ngăn hấn lại, chợt thấy tay hấn cầm một cái chén, bên trong là hơn nửa chén não heo, chẳng trách sao đầu hấn lại như vậy? Thì ra là đội cái đầu heo.

“Ta mặc kệ, trả não heo lại cho ta!” Giọng nói của người đó hơi quen tai, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, cùng nghi ngờ, mới nghe qua gần đây...

Nghĩ đến đây, hai người cùng nghĩ đến một người.

Triển Chiêu dùng mũi tiêm nhắc cái đầu heo trên đầu người đó lên... Cái đầu heo lăn xuống đất, bên dưới là khuôn mặt một thư sinh, đối diện với hai người.

“Lại là người!” Triển Chiêu lập tức nhận ra, là thư sinh điên khùng khi nãy.

Thư sinh kia cười lớn.

Máu của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng xông thẳng lên não, lại là thư sinh điên này giả ma giả quỷ.

Bạch Ngọc Đường đen mặt định chém hấn, Triển Chiêu vẫn còn chút lý trí, cảm thấy nên hỏi rõ ràng trước đã, thế là kéo Bạch Ngọc Đường lại.

Thư sinh kia vội trốn qua một góc: “Khoan đã, khoan đã, chém ta rồi sẽ không ai nói cho người biết kẻ phóng hỏa!”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đều sửng sốt.

“Sao người lại ở đây?” Triển Chiêu hỏi hấn.

Ngay khi đó, hai người chạy từ xa đến, thở hồng hộc, chính là Hắc Ảnh và Bạch Ảnh theo dõi thư sinh này.

Hai người thấy thư sinh đang nói chuyện với Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, lập tức xấu hổ.

Bọn họ theo dõi thư sinh này, cảm thấy hấn không có võ công, theo dõi chẳng tốn công sức. Hấn dừng chân ở khách điểm, rồi lại chạy ra, đi khắp các hàng thịt heo tìm mua đầu heo, mua được đầu heo rồi thì bỏ não ra chén như định nấu não heo hấp hành. Đầu heo thì để sang một bên nói muốn làm thịt muối ăn, nhưng không ngờ vừa chớp mắt đã không thấy đâu nữa. Bọn họ tìm một lúc mới thấy... Nếu chuyện này truyền ra, bọn họ đừng mong hành tẩu giang hồ nữa, thư sinh này rất gian xảo!

“Là ai phóng hỏa?” Triển Chiêu nhìn nhìn chén não heo trong tay hấn, cố nhịn khao khát muốn đánh hấn xuống, đồng thời cũng cảm giác được Bạch Ngọc Đường đang lau lau tay bẩn lên tay áo mình.

Thư sinh ngồi khoanh chân trên đất, miệng chặc chặc: “Không nói không nói, hai người còn quá nhỏ, tìm ai lớn một chút đến!”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, nhìn Triển Chiêu, như đang nói, thôi đi, dù sao thì sớm muộn cũng phá được vụ án này, chém hấn trước đi, nhịn không nổi nữa!

Triển Chiêu xấu hổ kéo hấn lại, cố nhẫn nại hỏi thư sinh: “Người muốn ai đến mới chịu nói?”

Thư sinh chống cằm nghĩ nghĩ: “Vậy, Tiểu Hắc đi.”

Vừa dứt lời, mọi người đều ngẩn người.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu: Là ai? Tiểu Hắc... Tiểu cầu màu đen?

Triển Chiêu cũng không hiểu, ngay khi đó, thư sinh kia đột nhiên đưa tay, vẫy vẫy phía xa: “Ô! Tiểu Hắc!”

Mọi người cùng quay đầu lại nhìn, từ xa xa, Bao Chứng dẫn Vương Triều Mã Hán đi đến, nghe thấy có người nói chuyện, liền ngẩng mặt.

Trong bóng đêm, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thấy rõ, ngay vào lúc nghe được tiếng “Tiểu Hắc”, khuôn mặt đen kịt của Bao Chứng méo một cái.

128. Q.5 - Chương 4: Nháo Biệt Nữ (giận Dỗi)

Thư sinh ngồi khoanh chân trên đồng phế tích, một tay ôm cái đầu heo, một tay cầm chén não heo, cười ha ha với Bao Chứng đang đi đến gần: “Tiểu Hắc, đã lâu không gặp.”

Mọi người đều sửng sốt, đã lâu không gặp? Chẳng lẽ hai người quen biết nhau?

“Khụ khụ.” Bao Chứng ho mấy tiếng, bất ngờ vái chào thư sinh điên kia một cái, lên tiếng: “Thần tướng, ngài vẫn khỏe chứ?”

“Thần tướng?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lập tức quay đầu nhìn thư sinh điên kia, thật hay giả?!

“Thần tướng?” Công Tôn xông đến: “Thần Tướng Khí Tử Nhân?!”

“Này, là ai?” Bàng Dục chọc chọc Bao Duyên: “Có vẻ rất bất phàm, người xem cha ta chỉ gọi cha người là Hắc Tử, cha người đã nổi giận rồi, tên này gọi Tiểu Hắc, cha người còn không khó chịu.”

“Người không biết Thần Tướng Khí Tử Nhân?” Bao Duyên nhìn Bàng Dục khinh miệt: “Này, người dốt nát cũng có giới hạn một chút được không?”

Bàng Dục vô duyên vô cớ bị mắng, chẳng hiểu gì: “Oa, người ra vẻ cái gì, màn thầu chết tiệt, đọc nhiều sách mấy cũng là cái màn thầu, đáng ghét!”

“Người!” Bao Duyên giận.

“Khụ.” Bao Chứng khụ một tiếng, quay đầu lại trừng hai người, im lặng!

Bao Duyên vội ngậm miệng không nói lời nào nữa, Bàng Dục thì đứng trề môi.

Triệu Phổ sờ cằm đánh giá lão nhân kia, thần tướng...

“Người vốn không phải thư sinh, cũng chẳng đến thi Hương!” Triển Chiêu nhíu mày nhìn thư sinh kia: “Thần Tướng Khí Tử Nhân tên thật là Tề Tứ Nhận, vì tính cách quái dị thích đùa dai cho nên người giang hồ dùng ba chữ Khí Tử Nhân gần âm với tên của hắn để gọi.”

Thư sinh điên kia tiếp tục cười ha ha: “Tiểu huynh đệ, người nói ta là Tề Tứ Nhận, chứng cứ đâu chứng cứ đâu, người cũng thấy bản tên của ta rồi, ta là tú tài Ngụy Tịch Đồng, viết chữ rất đẹp, làm thơ rất hay, tài năng chắc chắn đỗ được tam giáp!”

“Người đọc một bài thơ trong tập thơ nghe thử.” Công Tôn hỏi.

Thư sinh chớp chớp, ngửa mặt.

Bạch Ngọc Đường hơi nhíu mày, nhìn chằm chằm cổ hắn: “Thì ra là thế... Người dịch dung, vốn không phải người trẻ tuổi.”

“Thần tướng, đừng đùa nữa.” Bao Chứng nhíu mày nói với thư sinh kia: “Chuyện lần này rất trọng đại.”

“Ai, Tiểu Hắc đã mở miệng rồi, ta không thể đùa tiếp được nữa rồi.” Thư sinh thở dài, chà chà cổ, kéo xuống... Lốp mặt nạ da người bị bóc ra.

Mọi người nhìn lại, thì ra thư sinh diên kia là do một lão nhân bảy tám mươi tuổi, tóc bạc nhưng mặt mày vẫn hồng hào dịch dung, khó trách sao hắn dám gọi Bạch Ngọc Đường là tiểu huynh đệ, Bạch Ngọc Đường già rồi chắc chắn cũng đẹp lão thể này.

Nhìn mọi người, lão nhân cười cười, chỉ chỉ Bạch Ngọc Đường: “Tiểu huynh đệ, gần đây ngươi có tài vận.”[cơ may phát tài]

Bạch Ngọc Đường nhướng mày: “Bao nhiêu tài?”

“Muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.” Lão nhân cười ha hả, lại chỉ sang Triển Chiêu: “Tiểu huynh đệ, ngươi có đào hoa vận.”

Triển Chiêu hí mắt, mặt Bạch Ngọc Đường đen đi.

“Đào hoa?” Triển Chiêu sờ cằm, suy nghĩ xem là tin vui hay buồn.

“Tiểu huynh đệ, trên đầu chữ sắc một chữ đao, đào hoa vận của ngươi nếu xử lý không tốt sẽ trở thành đào hoa kiếp, phải cẩn thận đó!” Nói xong thì hớn hử chạy đến cạnh Bao Chứng, “Tiểu Hắc, ta muốn báo án.”

Bao Chứng lại cung kính cúi người với lão nhân một cái, dẫn hắn đi.

Bàng Dục tấm tắc mãi không thôi, kéo Bao Duyệt nói: “Thần kì quá, lần đầu tiên ta thấy cha ngươi chịu hạ phong!”

“Ngươi dốt thật hay giả vậy?” Bao Duyệt bắt lực nhìn Bàng Dục: “Thần Tướng Khí Tử Nhân là vô lâm chí tôn, được xưng là Thần Tướng vì có thể xem trộm thiên cơ, thông âm dương thạo ngũ hành, xem tướng cực kì chính xác!”

“À...” Bàng Dục à dài một tiếng: “Thì ra là thầy tướng số.”

“Tên quê mùa chưa hiểu đời nhà ngươi! Lão thần tiên này là thế ngoại cao nhân!” Bao Duyệt nhấn mạnh.

“Xí.” Bàng Dục thì lại không hề tin: “Giả ma giả quỷ.”

“Ngươi!” Bao Duyệt giận dữ giậm chân: “Ta nói thật, ngươi đừng gây sự với thần tướng, coi chừng gặp họa.”

“Lời của ngươi chẳng thuyết phục chút nào.” Bàng Dục nhướng mày, Bao Duyệt càng giận, hắn càng không tin.

“Ngươi... Được!” Bao Duyệt vừa nói vừa chỉ Công Tôn phía trước: “Ngươi xem!”

Bàng Dục nhìn tới, thấy Công Tôn và Triệu Phổ đi phía trước, Triệu Phổ lo lắng nhìn Công Tôn, Công Tôn thì vừa ngưỡng mộ vừa hưng phấn nhìn lão nhân kia, như đang nhìn Bồ Tát.

Nhìn một lúc, Bàng Dục há hốc mồm: “Oa, thuyết phục quá!”

Bao Duyệt khoanh tay: “Tin rồi chứ? Dốt nát!”

Mà Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đi sau cùng thì lại đang thắc mắc, Triển Chiêu nghĩ: gần đây Bạch Ngọc Đường có tài vận? Không phải chứ... Hắn đã có rất nhiều tiền rồi, chẳng lẽ sẽ còn có nhiều nhiều tiền hơn? [thích nhé, nhà ngươi tha hồ mà móc]

Mà Bạch Ngọc Đường thì lại nghĩ: con mèo đó có đào hoa vận? Còn là hoa đào có mang đao? Không phải chứ... Hắn vốn đã rất thu hút ong bướm rồi, chẳng lẽ sẽ còn có càng nhiều kẻ phiền phức chạy đến chọc ghẹo hắn?

.

.

Mỗi người mang một tâm sự, cùng về phủ Khai Phong, lão nhân hưng phấn chạy tới chỗ trống kê oan trước cửa phủ, cầm dùi lên bắt đầu đánh trống.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường âm thầm nhìn nhau một cái, trước đây không hoài nghi lão nhân này là thư sinh giả, là vì hoàn toàn không cảm thấy hắn biết võ công, nhưng hiện tại lão nhân khi đánh trống nội lực thâm hậu kinh người, quả thật là thâm sâu khó dò.

Hai người ngẩng đầu, thì thấy Triệu Phổ cũng quay đầu lại nhìn bọn họ một cái, ánh mắt, cũng rất kinh ngạc.

Bao Chứng tự tay nhận lấy dùi trống trong tay lão nhân, dẫn hắn vào thư phòng, mọi người ngồi xuống, bắt đầu nói rõ ràng.

.

.

Nói đến Thần Tướng Khí Tử Nhân này, là một truyền kỳ trong võ lâm.

Thần tướng, là tôn xưng mọi người thường gọi những thầy tướng giỏi đoán số. Tuy đại đa số thầy tướng đều là những kẻ lừa gạt mua danh chuộc tiếng trong giang hồ, nhưng bất quá ngũ hành, không phải chỉ múa mép vài ba câu là xong, có ngày cũng sẽ bị vạch trần, nhưng dù sao vẫn sẽ có một người là thật, là thần!

Sau khi Tề Tứ Nhận xuất thế thì được tiên hạc mang đến tiên sơn, được một vị tiên nhân nuôi dưỡng. Người này cực kì thông minh, văn võ toàn tài, trước đây khi hắn vào giang hồ, giang hồ nào có được thái bình như hiện tại? Khi đó tà ma hoành hành, vô pháp vô thiên. Hắn và vài bằng hữu sáng lập Tứ Nhận sơn trang, nhanh chóng trở thành đại môn phái đệ nhất võ lâm, diệt trừ ma giáo đưa võ lâm về chính đạo. Nhưng khi công thành danh toại thì lại giải tán sơn trang, mai danh ẩn tích. Chuyện về Tề Tứ Nhận và các bằng hữu, luôn là chủ đề lớn của người giang hồ. Bọn Triển Chiêu đương nhiên cũng từng nghe nói, hơn nữa còn là từ khi còn rất nhỏ.

Hơn nữa, Tề Tứ Nhận người cũng như tên, tính cách rất gần đỡ kị quặc, nhưng hắn tài giỏi thông minh lại có thần cơ, không ít người vừa hận vừa kính. Chỉ là ba mươi năm trước hắn đã quy ẩn giang hồ, sống cuộc đời nhàn vân dã hạc, từ đó không còn gặp hắn. Sau này cũng có lời đồn hắn đã qua đời, nhưng sao lần này hắn lại đột nhiên xuất hiện.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường rất thắc mắc, nhưng lão nhân này tuyệt đối là đại tiên bối của bọn họ. Hơn nữa, trên giang hồ còn có một lời đồn ai cũng biết, Tề Tứ Nhận là một nam nhân mang theo gió tanh mưa máu, khi còn trẻ như vậy, già rồi có lẽ cũng không khác đi bao nhiêu. Người quá tài giỏi, thường không tự tìm thị phi, mà thị phi luôn bám theo bọn họ, muốn chạy cũng không được, đây chính là cây muốn lặng mà gió chẳng dừng.

Hai người đột nhiên cảm thấy, có thể có một luồng gió lạ đang dần nổi lên, có lẽ rất nhanh sẽ trở thành sóng to gió lớn.

.

.

Bàng thái sư nghe nói có hỏa hoạn, sợ Bàng Dục lại gây họa, vội cho người đi nghe ngóng, nghe nói Thần Tướng Khí Tử Nhân xuất hiện, sợ hãi đến mức râu dựng đứng, vội chạy đến góp vui.

Mọi người đều hiếu kì muốn biết vì sao Bao Chứng quen biết với Thần Tướng Khí Tử Nhân, Bao Chứng liền kể lại đầu đuôi. Thì ra khi hắn còn trẻ, vì tính cách quá ngay thẳng mà ảnh hưởng đến đường làm quan, mấy lần suýt bị hại chết, may nhờ có thần tướng ra tay giúp đỡ.

Khi đó Tề Tứ Nhận gần như theo sát bảo vệ Bao Chứng trong bóng tối, đến khi hắn đứng vững, ở Khai Phong cũng không còn ai có thể làm hại đến hắn nữa, lão nhân mới đột nhiên biến mất, chỉ dặn dò hắn, nhất định phải một lòng vì dân ghét ác như thù.

Còn về việc tại sao thần tướng dịch dung rồi mà hắn nhìn một cái vẫn nhận ra ngay được, là vì trên thế gian chỉ có một lão nhân điên này thích dịch dung, mà mở miệng ra là lại gọi hắn Tiểu Hắc Tiểu Hắc.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn lão nhân, sở dĩ Tề Tứ Nhận tên là Tề Tứ Nhận, là vì binh khí của hắn, là một thanh thần kiếm bốn lưỡi, cũng chính là chí bảo đệ nhất võ lâm Tứ Nhận Bạng Liên, lão

nhân giấu chỗ nào rồi?

“Lão nhân gia, muốn báo oan gì?” Bao Chứng hiểu kì hỏi.

“Không phải ta, là hẩn.” Lão nhân rút tấm mặt nạ da người khi nãy ra: “Thư sinh này tên là Ngụy Tịch Đồng.”

Bao Chứng nhú mày, bọn Triền Chiêu cũng hiểu ra, nếu đã có bằng tên, thì nghĩ là thật sự có thư sinh này, nhưng chỉ có đồ không có người, có nghĩa là, thư sinh đó đã gặp chuyện.

“Vị Ngụy công tử này đang ở đâu?” Bao Chứng nhin không được hỏi.

Lão nhân thở dài: “Chết rồi.”

Mọi người đều nhú mày, thật đáng tiếc! Ngụy Tịch Đồng này tuyệt đối là một đại tài tử.

“Ta chôn hẩn dưới một gốc cây mọc nghiêng cách thành tây năm dặm.” Lão nhân nói tiếp.

“Hẩn chết thế nào?” Bao Chứng hơi không hiểu, nếu đã là án oan thì đương nhiên là do bị mưu sát, nhưng trong võ lâm bây giờ ai có thể giết người trước mặt lão nhân này, mà hẩn lại còn không thể ngăn cản, chạy muốn phủ Khai Phong báo án?

“Giống như tướng công của tình nhân bằng hữu người.”

Lão nhân nói ra đáp án khiến mọi người kinh hãi.

Bạch Ngọc Đường hơi nhú mày: “Ý người là...”

“Không sai, hẩn tự sát, khi ta đến hẩn đã chết rồi, không cứu được nữa.” Vừa nói vừa lấy thứ gì đó ra đưa cho hai người.

Triền Chiêu và Bạch Ngọc Đường vừa cầm lấy xem thử lập tức cau chặt mày.

Thứ lão nhân đưa cho bọn họ là một cây bút lông và một tờ giấy. Trên giấy chỉ có hai chữ: vô quả. [không có kết quả]

Còn cây bút, thì giống hệt cây bút Khổng Mậu dùng trước khi tự sát, cuối thân bút cũng có một chữ “Sầm”.

Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu nhìn thần tượng: “Là bút tiên?”

Lão nhân gật đầu: “Trên đường đến đây, ta còn nghe nói có mấy thư sinh đã tự sát, đều là vì mua cây bút lông quý trạng nguyên Sầm Lỗi trong đã dùng trong truyền thuyết. Trước khi chết bọn họ đều dùng bút tiên hỏi mệnh số của mình, sau đó dùng đủ loại phương pháp tự sát.”

“Bút tiên?” Triền Chiêu nhú mày: “Không phải cần có hai người mới dùng bút tiên được sao?”

“Loại bút tiên và điệp tiên cần dùng với người khác đều là thứ các đạo sĩ giang hồ dùng để lừa gạt.” Lão nhân thở dài một hơi, “Bút tiên thật sự luôn có sát khí, cũng không phải cách để hỏi mệnh số người ta vẫn hay nói, mà một thứ chuyên dùng hại người!”

“Phải, cái này ta cũng từng nghe nói.” Công Tôn nói: “Bút tiên là một loại chú thuật để nguyên rửa hại người, bí mật nằm bên trong cây bút. Nếu bất hạnh có được cây bút đó, nghĩa là có người muốn hại mình, cho dù lợi hại mấy, cũng không trốn được bút tiên, kết cục đa số là tự sát.”

“Ha ha.” Lão nhân nhìn Công Tôn khen ngợi: “Công Tôn tiên sinh quả nhiên học rộng tài cao.”

Triệu Phổ chợt cảm giác Công Tôn kéo kéo tay áo mình, nhìn qua, thì thấy Công Tôn hưng phấn nhìn mình, mắt lấp lánh lấp lánh, như đang nói: nhìn thấy không, thần tượng khen ngợi ta đó! Khen ngợi ta!

Triệu Phổ nhìn trời, đã lâu không thấy Công Tôn đáng yêu như vậy rồi, thì ra lão nhân này là thần tượng của Công Tôn.

“Thần tượng nghĩ là có người giả ma giả quỷ hại các thư sinh ấy?” Bao Chứng thấy chữ viết và tập thơ của Ngụy Tịch Đồng, lại nghĩ đến một đại tài tử tuổi trẻ tài cao tiền đồ vô lượng lại tự sát như vậy, không khỏi tiếc hận. Lại thêm cái chết của Khổng Mậu trước đây, và cả các thư sinh khác... Quả thật là tổn thất nghiêm trọng, là người nào, có mục đích gì, mà lại làm ra chuyện hoang đường như thế.

“Các thư sinh đã chết, có người giỏi cũng có người không giỏi, nghĩa là, có những thiên tài như Ngụy Tịch Đồng, cũng có xuẩn tài như Khổng Mậu.” Lão nhân nói tiếp: “Ta điều tra suốt một đường, phát hiện manh mối liên lụy ngày một nhiều, ta tuổi tác lớn, không tra được nữa, cảm thấy nên giao chuyện này lại cho những người trẻ tuổi làm.” Vừa nói vừa nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

Bao Chứng gật đầu, mời lão đầu tạm thời ở lại phủ Khai Phong giúp điều tra, ngoài ra, bảo Triển Chiêu ngày mai đi điều tra một chút, xem rốt cuộc đã có bao nhiêu người chết vì nguyên do này.

Vụ án này có rất nhiều điểm đáng ngờ, chẳng hạn như Khổng Mậu mua bút từ một thư sinh điên, thư sinh điên đó là ai? Trước khi Ngụy Tịch Đồng chết, có liên hệ với người nào không? Còn chuyện Tây Môn Được lên con thuyền hoa, uống rượu với một thư sinh, sau đó trúng độc, thư sinh đó là ai... Tóm lại, toàn bộ, đều có liên quan đến thư sinh và kì thi lần này.

.

.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường trở về biệt viện rồi, vẫn không thôi nghĩ về chuyện hôm nay.

“Không ngờ, người đó lại là thần tướng Tề Tứ Nhận, thuật dịch dung quả nhiên xuất quỷ nhập thần, còn có tài thần toán của hần.” Triển Chiêu không khỏi cảm khái, sau đó hỏi Bạch Ngọc Đường: “Lần này người còn không tin chu dịch bát quái nữa không?”

Bạch Ngọc Đường cười cười: “Hôm nay đã muộn rồi, ngày mai ta thật muốn hỏi rõ xem lão nhân ấy xem làm sao hần tính được chuyện của Tây Môn Được.”

“Đúng vậy... Đúng rồi, người có muốn đi cá cược, hay là cược thứ gì với người khác không?” Đột nhiên Triển Chiêu hỏi.

Bạch Ngọc Đường hơi ngạc nhiên, khó hiểu nhìn hần: “Sao lại hỏi như thế?”

“Thần tướng đã nói, người có tài vận, có cơ hội tốt như vậy, đương nhiên phải nắm lấy.” Triển Chiêu cười híp mắt.

Bạch Ngọc Đường nhìn hần một lúc, hỏi lại: “Vậy có phải người nên ra ngoài đi nhiều một chút không? Bởi vì lão nhân nói người có đào hoa vận.”

“Thần tướng cũng nói trên đầu chữ sắc một chữ đào, đào hoa vận dễ trở thành đào hoa kiếp.” Triển Chiêu dường như cũng hơi để tâm: “Chắc chắn cũng có lúc lão nhân tính không chuẩn, vì ta không có khả năng say mê mỹ nhân nào đến không biết nặng nhẹ!”

“Cái này cũng không chắc...” Bạch Ngọc Đường nhàn nhạt nói: “Con mèo chất phác như ngươi, chưa gặp được bao nhiêu mỹ nhân, ai dám chắc khi đương đầu với mỹ nhân sẽ chịu được?”

“Sai!” Triển Chiêu phẩy tay, sửa sai: “Phải nói, hằng ngày ta đều đương đầu với mỹ nhân, nhìn đến mức không muốn nhìn thêm nữa, ta xem mỹ sắc trong thiên hạ như rác rưởi!”

Bạch Ngọc Đường ngẩn người, dường như nhất thời chưa hiểu ra được ý Triển Chiêu.

Triển Chiêu ngấm nghĩa Bạch Ngọc Đường một lát, rồi cười tủm tỉm đi vào phòng.

Bạch Ngọc Đường đứng trong sân, vừa lúc một trận gió thổi qua, cánh hồng hạnh bạch hạnh rơi kín mặt đất.

Triển Chiêu đi vào phòng quay đầu lại nhìn, thấy được cảnh Bạch Ngọc Đường đứng trong gió, cánh hoa rơi trên vạt áo... Không khỏi chắc chắn vài tiếng, đại gia trước nay coi mỹ sắc như rác rưởi! Rác rưởi trắng!

Nói xong, rửa mặt đi ngủ.

.

.

Bạch Ngọc Đường về phòng, vừa ngồi xuống.

Triển Chiêu cuộn chăn nằm quay mặt vào trong đột nhiên hỏi: “A? Khi này Âu Dương nói thấy quỷ, có khi nào là thần tướng không?”

“Âu Dương gặp quỷ sao?” Bạch Ngọc Đường hơi ngạc nhiên.

“Không đúng... Lão nhân dù càn rỡ mấy, cũng sẽ không giả tự sát trong đám cháy. Còn nữa, Khổng Mậu cắt cổ mà chết, sao con quỷ đó lại treo cổ?”

“Ngụy Tịch Đồng thắt cổ chết sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Ừm...” Triển Chiêu mò Đại Hồ Tiểu Hồ trong chăn ra, thả xuống cạnh gối, chuẩn bị ngủ.

Bạch Ngọc Đường rửa mặt xong, định đến đóng cửa sổ, đột nhiên... Nhìn thấy dưới cây hạnh hoa cách đó không xa, có một thư sinh áo xanh đang đứng.

“Ai đó!” Bạch Ngọc Đường giật mình, nghĩ thầm chẳng lẽ là lão nhân lại ăn no chạy đi dọa người? Nhưng cách gần như vậy, có người vào sân sao hắn và Triển Chiêu lại không phát hiện?

Nhưng hắn vừa dứt lời, một cơn gió thổi qua... Thư sinh kia như bị cuốn theo gió, nhẹ nhàng bay lên, sau đó biến mất.

Bạch Ngọc Đường sững người, hắn hành tẩu giang hồ nhiều năm, từng gặp không ít người mang tuyệt thế võ công, nhưng hiện tại, người có khinh công tốt nhất cũng không hơn được Triển Chiêu, mà con mèo đó hẳn là không làm được đến thế này?

“Này!”

Trong lúc Bạch Ngọc Đường còn đang sững sốt, Triển Chiêu phía sau chạy đến vỗ vai hắn: “Người thấy ai mà lại giật mình như thế?”

“Ha...” Bạch Ngọc Đường mấp máy môi, cuối cùng vẫn không nói được nên lời.

“Triển đại nhân!” Ngay khi đó, một người vội vàng chạy từ bên ngoài vào, là Tiểu Bao Phúc.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, nghĩ thầm chẳng lẽ lại thảm như vậy sao? Lẽ nào đêm nay lại không được ngủ?

Bao Phúc chạy vào, không thấy báo tin xấu gì, chỉ đưa cho Triển Chiêu một bức thư, nói: “Triển đại ca, khi này ngoài cửa có một người bảo đưa cho huynh.”

“Cho ta?” Triển Chiêu không hiểu, nhận thư, trên bì thư chỉ viết một chữ “Cừu”. [âm khác là “Thù”]

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, hỏi Bao Phúc: “Ai đưa đến?”

“À, là một thư sinh rất nho nhã.” Bao Phúc cười híp mắt nói: “Hắn nói là bạn cũ ở quê nhà Triển đại nhân, đến Khai Phong tham gia thi. Để tránh điều tiếng không hay nên không vào phủ, hắn trọ ở khách điếm Lăng Vân, nói nếu Triển đại nhân có thời gian đến tìm hắn uống rượu.”

Bạch Ngọc Đường ngăn người.

“Không phải đến trả thù!” Triển Chiêu nhìn ra vì sao Bạch Ngọc Đường căng thẳng rồi thì cười nói: “Người này là bằng hữu mấy chục năm nay của ta.”

Bạch Ngọc Đường nhượng nhẹ mày: “Mấy chục năm?”

“Phải.”

“Mấy chục năm?” Bạch Ngọc Đường lại hỏi.

“Đúng vậy.” Triển Chiêu gật đầu xác nhận.

Bạch Ngọc Đường đưa tay chọc nhẹ cổ tay hắn một cái: “Ta hỏi, mấy chục năm?”

Triển Chiêu há mồm, lúc này mới hiểu được Bạch Ngọc Đường hỏi hắn cụ thể là bao lâu, ngẩng mặt suy nghĩ một chút: “Ừm, cái này sao, mười hai mười ba? Hay mười ba mười bốn, nói chung đã gần mười lăm năm rồi.”

“Vậy ta quen biết người đã bao lâu?” Bạch Ngọc Đường hỏi tiếp.

“Người hỏi từ lần đầu tiên gặp hay từ khi thân thiết?”

“Ta gặp người lần đầu tiên lúc nào?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Bảy năm trước.”

“Thân thiết thì sao?”

“Ba năm ba tháng.” Triển Chiêu cầm thư nhìn sắc mặt Bạch Ngọc Đường đột nhiên từ âm u chuyển thành hừng nung: “Người sao vậy? Mắt trí nhớ rồi?”

“Không.” Bạch Ngọc Đường thoải mái đi về giường, ngã đầu: “Đi ngủ sớm một chút.”

“Ha.” Triển Chiêu chui vào chăn, gối đầu lên gối đọc thư: “Không ngờ hần lại đến thi Trạng Nguyên, thật không nghĩ tới.”

“Sao?” Bạch Ngọc Đường thuận miệng hừ một tiếng, dường như là đáp lời Triển Chiêu, bản thân thì nhắm mắt, có vẻ không có hứng thú nghe hần kể chuyện bằng hữu.

“Người biết Cừu Ứng Thiên không?” Đột nhiên Triển Chiêu hỏi.

“Biết.” Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Đại tướng quân tiền triều, nổi tiếng văn võ toàn tài.”

“Bằng hữu của ta tên Cừu Lăng Hành, là cháu đích tôn của Cừu Ứng Thiên.” Triển Chiêu cười nói: “Hần cũng là văn võ toàn tài.”

“Vậy sao?” Bạch Ngọc Đường quay sang hỏi hần: “Còn văn võ toàn tài hơn cả người?”

“Ta đâu có biết văn.” Triển Chiêu chắc chắn hai tiếng: “Người ta không biết văn cũng không đi thi Trạng Nguyên.” [chữ “người ta” đó là nguyên tác, tự miệng con mèo đó nhả ra]

“Nhưng trên giang hồ chưa từng có tên hần.” Bạch Ngọc Đường thấp giọng nói.

“Gia giáo nhà hần rất nghiêm, không cho phép hần gia nhập giang hồ, chỉ cho làm quan, có điều tính tình hần thuộc loại nhân văn dã hạc, sao lại tình nguyện đến thi Trạng Nguyên, ở lại Khai Phong chứ?” Triển Chiêu lẩm bẩm.

Bạch Ngọc Đường không trả lời, chỉ nhắm mắt nằm đó.

“Ai, người đoán xem, có khi nào là người nhà ép hần không?” Triển Chiêu chống cằm nhìn thư, “... Hay là bị ép hôn nên trốn tới đây?”

Bạch Ngọc Đường tiếp tục nằm, không nói lời nào.

“Này!” Triển Chiêu nhích tới, đưa tay nhéo nhéo cái mũi cao thẳng của Bạch Ngọc Đường: “Người ngủ sao?”

Một lát sau, chợt nghe Bạch Ngọc Đường trả lời: “Không.”

“Vậy sao lại không để ý tới ta?” Triển Chiêu vỗ vỗ hần: “Ta dự định ngày mai giới thiệu hần với người.”

Bạch Ngọc Đường mở mắt ra hỏi: “Vì sao?”

“Hần là bằng hữu tốt của ta, người cũng là bằng hữu tốt của ta, bằng hữu tốt của bằng hữu tốt đương nhiên cũng là bằng hữu.” Triển Chiêu trả lời xong, liền thấy sắc mặt Bạch Ngọc Đường sầm xuống, khi này rõ ràng tâm trạng không tệ lắm, chẳng lẽ mình nói sai gì rồi?

“Trước đây người chưa từng giới thiệu bằng hữu tốt với ta.” Bạch Ngọc Đường nhàn nhạt trả lời.

“Vì không gặp mà.” Triển Chiêu phát hiện mấy thứ mình nói đâu có gì đáng giận: “Hần cũng rất thú vị, không chừng các người sẽ hợp.”

“Người có rất nhiều bằng hữu muốn giới thiệu với ta sao?” Bạch Ngọc Đường dường như có chút chấp nhất vấn đề này.

“Cũng tương đối...” Triển Chiêu cẩn thận trả lời: “Người cũng biết, bằng hữu của ta rất nhiều.”

Một lúc lâu, Bạch Ngọc Đường gật đầu, xoay mặt ra bên ngoài ngủ.

“Này.” Triển Chiêu cảm giác rõ ràng bầu không khí không bình thường, vỗ nhẹ vai hắn: “Ta nói sai cái gì rồi?”

Bạch Ngọc Đường nhắm mắt không nói chuyện: “Ngủ đi.”

“Người như vậy ta ngủ không được nữa.” Triển Chiêu vốn dĩ rất vui vẻ, không biết đã đắc tội Bạch Ngọc Đường chỗ nào: “Người trở mặt ít nhất cũng phải cho ta một lý do chứ.”

“Ta trước nay vốn hỉ nộ vô thường.” Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên ngồi dậy: “Trở mặt còn nhanh hơn giở sách.”

Triển Chiêu mở to hai mắt nhìn Bạch Ngọc Đường đứng dậy khoát y phục, ra cửa.

Một trận gió thổi qua, cửa đóng lại, Bạch Ngọc Đường cũng biến mất trong màn đêm ngoài viện.

Triển Chiêu thì ngây ngốc ngồi trên giường, kinh ngạc há to miệng, giận thật sao? Vì sao chứ? Vì sao!

.
.

Sau đó, Triển Chiêu ngồi trên giường suy nghĩ hồi lâu, cũng không nghĩ ra được nguyên nhân, chợt nghe ba tiếng gà gáy “Ồ ó o...” vang đến. Hoàn hồn lại, mới phát hiện trời đã bắt đầu sáng, Đại Hổ Tiểu Hổ bên cạnh “Meo meo” hai tiếng, đuổi người một cái, người ở trừu phòng đã bắt đầu làm điểm tâm rồi, người buồn bán bên ngoài cũng bắt đầu dựng sạp, toàn bộ Phủ Khai Phong, dần náo nhiệt lên.

Triển Chiêu chợt nhớ ra, mình buồn ngủ quá, nhưng mà đã không còn thời gian ngủ nữa!

Tiếp tục nằm xuống, nhắm mắt lại ngủ, sau nửa canh giờ, Triển Chiêu mở trừng hai mắt nhìn bầu trời sáng choang ngoài cửa sổ, vung tay hung hăng ném gối đầu xuống đất: “Chuột chết! Người tiêu rồi, người chờ! Lão tử không cần chết người không họ Triển.”

.
...
.

Sân bên ngoài, Triệu Hổ kích động chạy đến tìm Triển Chiêu đi tuần thành, nhưng thấy Giả Ảnh hoang mang xoa cằm đi từ trong sân phòng Triển Chiêu ra..

“Này!” Giả Ảnh ngăn Triệu Hổ: “Tìm Triển Chiêu sao? Hiện tại khoan đừng đi.”

“Vì sao? Sắp trễ giờ tuần thành.” Triệu Hổ nhìn sắc trời.

“Không phải...” Giả Ảnh rất nghiêm trang nói với hắn: “Không biết Triển đại nhân nhà các người mơ thấy cái gì, đang lăn trên giường chửi bậy.”

“Sao?” Triệu Hổ há to miệng.

Lúc này, bỗng Bao Chửng xanh mặt đi ngang qua, có mấy người nha dịch bưng vôi trắng cùng bàn chải chạy ra bên ngoài.

Giả Ảnh và Triệu Hổ liếc mắt nhìn nhau, hiếu kì chạy theo nha dịch ra cửa, liền thấy trước cửa Phủ Khai Phong mới sáng sớm đã có hơn trăm người vây quanh. Thì ra, trên bức tường trắng cạnh đại môn Phủ Khai Phong, không biết ai dùng mực tàu viết lên hai chữ lớn lả lướt như rồng bay phượng múa: Mèo ngu!

Bao Duyên đứng bên cạnh xoa cằm tán thán: “Chữ đẹp!”

Công Tôn gật đầu: “Phải, Bạch Ngọc Đường viết chữ liễu rất đẹp! Hảo tự[chữ đẹp], hảo tử[chuột], ha ha ha.”

Bao Duyên cũng “Ha ha ha”.

Những người khác hóa đá đứng thẳng một bên, rét run, Công Tôn tiên sinh và Bao Duyên đứng là ngư tử ngư, mã tầm mã.

Triệu Phổ lắc đầu hỏi Bàng Dục: “Tôi hôm qua Triển Chiêu làm gì rồi? Xem phản ứng của Bạch Ngọc Đường có thể thấy là hận điên rồi?”

Bàng Dục gật đầu rất nghiêm túc: “Đúng vậy...”

.

.

Mà trong khách điểm Lăng Vân cách Phủ Khai Phong không xa, sáng sớm nay cũng gà bay chó sủa. Tối qua không biết làm sao, hơn mấy trăm con chuột chạy vào trong tử lâu, y phục và giày của khách trọ đều bị cắn hỏng, sáng nay một đám khách nhân đi chân trần khoác áo rách, túm lấy chuông quỹ đòi nói phải trái.

Tử lâu đối diện, một bạch y nhân ngồi tựa bên cửa sổ nhà gian tầng hai, mặt đen sì, cầm ly rượu nhìn chằm chằm khách điểm xuất thần. Trước mặt hắn là một con mèo hoa tên Miêu Miêu ngồi chồm hổm, đang bị bạch y nhân đè lại ăn hiếp. Bọn tiểu nhị sáng sớm đi ngang đều cảm thấy không hiểu nổi, bạch y công tử này phong lưu văn nhã, anh tuấn đến độ thiên địa thất sắc, sao lại đi ức hiếp một con mèo nhỏ? Con mèo đó đáng vẻ ngơ ngác trông ngốc cực kì, không biết đã làm gì đắc tội hắn...

.

129. Q.5 - Chương 5: Sỏa Bất Sỏa Yếu Khán Tình Huống (ngốc Hay Không Còn Tù Trường Hợp)

Tường bên ngoài phủ Khai Phong cuối cùng cũng trắng đẹp trở lại, Bao Chứng sầm mặt không nói gì thêm, chạy đến Thái Học Viện. Hôm nay còn phải bận rộn chuyện thi Hương, con cháu tự có phúc của con cháu, tiểu hài tử trong nhà giận dữ hắn không quản.

Bao Duyên tiếp tục học bài, người trong phủ Khai Phong không ai dám làm phiền, sợ gây ra chuyện ảnh hưởng đến việc thi cử của hắn.

“Tiểu Mân Thầu, không cần lo lắng vậy đâu.” Tiểu Tứ Tử vắt người trên bàn, giúp Bao Duyên mài mực.

Từ sáng sớm Tiêu Lương đã theo Triệu Phổ đến quân doanh, gần đây ngoài học võ công, nó còn phải học thêm một thứ, chính là binh pháp đánh giặc do Triệu Phổ dạy. Gần đây Triệu Phổ càng lúc càng nghiêm khắc với Tiêu Lương, thời gian một ngày bị luyện công và học bài lấp đầy, Công Tôn lại bận xem bệnh, không ai chơi với Tiểu Tứ Tử. Vừa khéo Bao Phúc bị Bao Chứng bắt đi sai vặt, thế là Tiểu Tứ Tử đảm nhiệm chức tiểu thư đồng của Bao Duyên.

“Ta không có lo lắng, Tiểu Tứ Tử.” Bao Duyên gãi đầu gãi tai, “Tiểu Tứ Tử cũng thấy tài năng của Ngụy Tịch Đồng rồi, ai... Không ngờ những nhân tài như thế lại không được tham gia thi, quả nhiên đại Tống ta nhân tài lớp lớp, rất nhiều người tuổi trẻ tài cao!”

Tiểu Tứ Tử liếc liếc hắn: “Vậy mà còn nói không lo lắng.”

“Tiểu~ Mân~ Thầu~”

Hai người đang nói chuyện, chợt có tiếng kêu gào vang từ sân bên ngoài vào, mặt Bao Duyên lập tức sầm xuống, nhéo má Tiểu Tứ Tử: “Đều là do Tiểu Tứ Tử ban cho, tên quỷ đáng ghét Bàng Dục cứ gọi ta là Tiểu Mân Thầu.”

Tiểu Tứ Tử ngửa cái mặt tròn vo lên cười với Bao Duyên, Bao Duyên lập tức hết giận.

“Này, ngươi còn đọc sách sao? Đã nói là phải thư giãn rồi!” Bàng Dục kéo Bao Duyên: “Đi, chúng ta đi xem chuyện vui.”

“Đi đi, đừng làm phiền ta.” Bao Duyên vội rút tay lại, nhìn Bàng Dục chăm chăm: “Ngươi, đừng quấy rầy ta, hôm nay ta bận!”

“Bạn cái gì chứ, thật sự có chuyện rất vui!” Bàng Dục ngồi xuống cười khi khi nói: “Tối qua Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường không biết giận dữ chuyện gì, Bạch Ngọc Đường nửa đêm bỏ chạy, dường như tức suýt chết. Sáng sớm hôm nay Triển Chiêu sầm mặt đi ra, ta nghe Bao Phúc nói, tối qua bằng hữu tốt của Triển Chiêu đưa thư đến, rất có thể Triển Chiêu đã đi gặp bằng hữu rồi.”

“Vậy thì thế nào?” Bao Duyên ngơ ngác nhìn Bàng Dục.

“Ngươi quên rồi sao, tối qua thần tướng đã nói! Gần đây Triển Chiêu có đào hoa vận! Nhưng hần không nói Bạch Ngọc Đường cũng có đào hoa, hoa này không phải hoa đó, nghĩa là hoa có vấn đề!” Bàng Dục thật sự là lo sợ thiên hạ không loạn, “Nói tóm lại là ta cảm giác lần này chắc chắn có chuyện vui để xem, đi mau! Đừng trốn trong nhà đọc sách nữa, bao nhiêu đống chữ, ngươi đọc nhiều năm như vậy rồi vẫn chưa chán sao?”

“Cút! Đọc rách vạn quyển sách...”

“Được rồi...” Bàng Dục vừa định ngắt lời hần, đột nhiên lại cảm thấy có sát khí bắn từ bên dưới lên. Hần giật mình, cúi đầu nhìn thì thấy Tiểu Tứ Tử đang phồng má nhìn mình, một lúc lâu sau mới hỏi: “Đào hoa vận?”

“Khụ khụ.” Bàng Dục ngoắc ngoắc ngón tay với Tiểu Tứ Tử: “Tiểu Tứ Tử, đi xem chuyện vui không?”

“Hừm!” Tiểu Tứ Tử cau chặt mày, rất cảm giác rất nguy hiểm.

“Xem chuyện vui gì?”

Ngay lúc ấy, chợt có tiếng hỏi từ bên ngoài.

Bàng Dục và Bao Duyên quay đầu lại nhìn, thì thấy thần tướng ung dung đi đến, thấy Tiểu Tứ Tử, liền đưa tay nhéo má bảo bối: “A, tướng mạo tiểu oa nhi thật tốt, đại phú đại quý phúc lớn mạng lớn trường mệnh bách tuế!”

Bàng Dục ở bên cạnh trề môi: “Ai cũng biết mệnh nó tốt.”

Lão nhân ngẩng đầu nhìn Bàng Dục, chắc chắn mấy tiếng: “Ai da, ẩn đường của ngươi thâm đen, gần đây có tai ương máu... Ừm.”

Lão nhân chưa kịp nói hết, Bàng Dục đã đưa tay bịt miệng hần: “Ai da, lão nhân chết tiệt, phi phi phi! Ngươi đừng rửa ta, lão tử có tai ương máu huyết đến tận bây giờ vẫn còn nữa sao?!”

Bao Duyên lo lắng nhìn lão nhân, thấy lão nhân quay sang nhìn mình, vội ôm trán, nói: “Vãn... Vãn bối không tin, làm người không biết thiên mệnh vẫn tốt hơn!”

Lão nhân chăm chú nhìn hần một lúc lâu, đột nhiên nhướn mày, thần bí gật đầu: “Ồ...”

“Ngài, ngài ô cái gì?” Bao Duyên hơi căng thẳng.

“Không có gì, không phải ngươi không muốn biết sao, vậy thì ta không nói.” Lão nhân cười hắc hắc bẻ Tiểu Tứ Tử lên: “Đi, chúng ta đi xem chuyện vui.”

Tiểu Tứ Tử tuy ngắn nhỏ, nhưng tròn xoe hơn nữa cũng khá nặng, những người tập võ như Triệu Phổ bẻ đương nhiên dễ dàng, nhưng Công Tôn muốn bẻ thì phải rất cật lực, không ngờ lão nhân gây ồm lại khỏe như vậy?

Tiểu Tứ Tử nắn nắn cánh tay lão nhân, cảm thấy rất gầy, liền hỏi: “Gia gia bẻ nổi không? Tiểu Tứ Tử rất béo.”

Lão nhân cười lớn: “Có gì nói đó, hài tử ngoan, không bằng thế này, sau này gia gia không bẻ ngươi nổi nữa, thì ngươi công ta, thế nào?”

“Được!” Tiểu Tứ Tử gật đầu dứt khoát, sau đó lại vịn vào vạt áo lão nhân, hỏi: “Gia gia là thần toán sao? Cha nói gia gia là thần tiên sống.”

Lão nhân nhướn mày: “Tiểu quý, muốn hỏi gì?”

Tiểu Tứ Tử chăm chú nhìn lão đầu một lúc, hỏi nhỏ: “VẬY, Miêu Miêu và Bạch Bạch, sau này sẽ thành người nhà chứ?”

Bàng Dục và Bao Duyên nhìn nhau, tiểu tử hỏi trúng điểm quan trọng rồi, miệng vàng lời ngọc của thần toán im rồi.

Không ngờ lão đầu cười ha ha vài tiếng, cổ ra vẻ thần bí: “Thiên cơ bất khả lộ, trên đời này có rất nhiều thứ nói rõ ràng ra sẽ không còn thú vị nữa. Chuyện quá rõ ràng, làm sao còn gì vui để xem, đúng không?” Nói xong, ôm Tiểu Tứ Tử chạy đi.

Bàng Dục vội kéo Bao Duyên chạy theo.

“Ta phải đọc sách.” Bao Duyên vùng vẫy.

“Đọc cái rắm, Tiểu Tứ Tử bị lão nhân đó bế đi rồi, chúng ta phải theo xem chừng, nếu không Công Tôn về chắc chắn sẽ chém chết chúng ta!” Nói xong, kéo Bao Duyên chạy ra ngoài.

.

...

.

Từ sáng sớm Triển Chiêu đã có cảm giác người xung quanh đều nhìn mình chăm chăm, còn tùm lại xì xầm với nhau, hắn bắt Tử Ảnh lại hỏi nguyên do, mới biết được chuyện Bạch Ngọc Đường để lại “thư” trên tường phủ Khai Phong, nghiêng răng ken két, nghĩ thầm, chuột, người chờ đó!

Đi từ phủ Khai Phong ra, Triển Chiêu tỏa sát khí bùng bùng, tuy là đi đến khách điểm Lăng Vân, nhưng hai mắt quét khắp bốn phía tầm nã bạch y nhân, tìm kiếm tung tích con chuột kia!

Đi một lúc, khách điểm Lăng Vân đã cách không xa phía trước.

Triển Chiêu đứng trước khách điểm khoanh tay suy nghĩ, hắn không hiểu được vì sao hôm qua Bạch Ngọc Đường đột nhiên trở mặt, có điều... Đường như vấn đề là từ Cừu Lăng Hành, mình nhắc đến Cừu Lăng Hành, Bạch Ngọc Đường liền không vui.

Suy nghĩ một lúc lâu, Triển Chiêu thở dài, cuối cùng vẫn không bước vào cửa khách điểm, mà chuẩn bị quay lại Thái Bạch Cư mua một vò rượu ngon, rồi lại về tìm con chuột thích hờn dỗi đó.

Nhưng Triển Chiêu vừa xoay người, chợt nghe có tiếng gọi: “Triển huynh?”

Triển Chiêu ngẩn người, quay lại...

Một thư sinh mặc thanh sam đứng trước khách điểm, tay cầm vài quyển sách, thư sinh này khoảng hai mươi lăm tuổi, dung mạo anh tuấn, phong thái nho nhã. Hắn thấy Triển Chiêu, lập tức cười tươi chạy đến: “Đã lâu không gặp!”

Triển Chiêu thấy hắn, không đi được nữa, liền cười gật đầu: “Cừu huynh, đã lâu không gặp.”

“Huynh đến tìm ta sao? Đi uống một chén?” Tâm trạng Cừu Lăng Hành rất tốt.

“A... Được.” Triển Chiêu không tiện từ chối, nghĩ, vừa đi vừa tìm Bạch Ngọc Đường vậy.

“Lần đầu tiên ta đến Khai Phong, chắc hẳn huynh rất quen đường? Dẫn đường cho ta?” Tính cách Cừu Lăng Hành có vẻ rất phóng khoáng, hay cười, kéo Triển Chiêu đi tới trước.

.

.

Cách đó không xa, Bàng Dục trốn trong ngõ nhỏ, hỏi thần tượng đứng phía sau: “Này, lão gia tử, ngài thử tính cho tiểu tử ấy xem, có tai ương đổ máu gì sắp đến không?”

Bao Duyên đẩy Bàng Dục một cái: “Đừng nói bậy!”

“Sao, hắn đắ tội Bạch Ngọc Đường, không chết cũng mất lớp da, các người nghĩ Bạch Ngọc Đường là thiện nam tín nữ sao!” Bàng Dục nghĩ đến chuyện trước đây, “Nhớ lại trước đây làm sao hắn ôn hòa được thể này, cha ta cũng sợ hắn.”

Tiểu Tứ Tử phỏng má đứng một góc giận dỗi: “Sao Miêu Miêu lại thân mật với người đó như vậy?”

“Đã nói là đồng hương của Triển đại ca, các người đừng nghĩ nhiều như vậy có được không, hơn nữa, người đó chỉ là một thư sinh trời gà không chặt, Triển đại ca và Bạch đại ca đều là giang hồ hảo hán, không có chuyện gì đâu.”

“Ừm...”

Lúc ấy, Tề Tứ Nhận vẫn im lặng nhìn chưa nói tiếng nào đột nhiên sờ cằm, nhìn chăm chăm Cừu Lăng Hành đi cạnh Triển Chiêu phía trước một lúc lâu, đột nhiên mở miệng: “Mư đồ bất chính.”

“Sao?” Bàng Dục nghiêng đến hỏi: “Lão nhân, tiểu tử đó là người xấu?”

“Mặt người đáng quý.”

Một câu này của lão nhân, làm Bàng Dục rùng mình: “Này, ngài đừng nói kinh khủng như vậy có được không?”

“Tướng mạo của hắn là loại mượn xác hoàn hồn đúng chuẩn.” Lão nhân cười lạnh: “Tiểu tử Triển Chiêu... Không biết có ứng phó được không, mong đừng chịu thiệt.”

“Miêu Miêu rất lanh lợi!” Tiểu Tứ Tử ưỡn ngực hô.

“Sao?” Lão nhân nhìn Tiểu Tứ Tử nghi ngờ: “Ta cảm thấy con mèo đó hơi ngốc.”

“Không phải!” Tiểu Tứ Tử nghiêm mặt lắc đầu, nói rất chắc chắn: “Ngoại trừ khi đối diện với Bạch Bạch, những lúc khác Miêu Miêu siêu thông minh, đụng đến Bạch Bạch mới biến thành mèo ngốc!”

Mọi người đều kinh hãi nhìn Tiểu Tứ Tử: “Sao lại nói vậy?”

Tiểu Tứ Tử đắc ý hếch mặt: “Cha và Cửu Cửu đều nói vậy!”

Ba người nhìn nhau, Bàng Dục thấy Triển Chiêu và Cừu Lăng Hành đã đi xa, lại không thấy bóng Bạch Ngọc Đường đâu, hơi buồn bực: “Bạch Ngọc Đường đâu? Không ở khách điểm Lăng Vân theo dõi sao?”

“Ta tính thử.” Lão nhân bấm độn tính: “Có rồi, trên Đông Hồ.”

“Đông Hồ?” Bàng Dục thắc mắc: “Đến Đông Hồ làm gì? Rất xa đây.”

“A!” Bao Duyên vỗ trán: “Đông Hồ là chợ sách, gần đây các tài tử chuẩn bị thi Hương trong Khai Phong đều đến đó mua sách và kết giao bằng hữu.”

Bàng Dục bình tĩnh: “Khó trách sao ta không biết, thì ra là nơi bán sách, Bạch Ngọc Đường đi mua sách?”

“Có lẽ hắn muốn điều tra chuyện Khổng Mậu mua bút.” Lão đầu cười hắc hắc: “Tiểu tử này thú vị, đi, chúng ta theo dõi tiếp.”

Bốn người lập tức chuyển sang đường tắt, chạy vội đến Đông Hồ.

.

...

.

Vừa khéo, Cừu Lăng Hành hỏi Triển Chiêu đến đâu dạo, Triển Chiêu nghĩ tới nghĩ lui cảm thấy trước khi làm rõ tại sao Bạch Ngọc Đường giận, thì tốt nhất không nên để hai người này gặp mặt.

Cừu Lăng Hành đến để thi Hương, liền dẫn hắn đi chợ sách... Vậy đi Đông Hồ đi, ở đó nhiều sách, cũng nhiều thư sinh, Bạch Ngọc Đường không thích đi.

Thế là, hai người cũng đến Đông Hồ.

.
...
.

Lại nói về Bạch Ngọc Đường, sáng sớm đã canh giữ trước cửa khách điểm Lăng Vân, cảm thấy mình rất buồn cười, không phải Triển Chiêu chỉ đi gặp bằng hữu thôi sao, hẳn nhiều bằng hữu không phải mình không biết, quá không tiêu sái. Thế là, dứt khoát đi làm chuyện đứng đắn, đi điều tra xem là ai muốn giết Tây Môn Đức, đương nhiên phải bắt đầu từ Khổng Mậu, thế là đến chợ sách.

Hắn đến Đông Hồ, vốn định tìm nơi nào có nhiều thư sinh điều tra thử, nhưng đến nơi mới phát hiện thư sinh chật cả đường đi. Bạch Ngọc Đường nhú mày, muốn về, nhưng về rồi cũng không có gì làm, như vậy mới nghĩ ra, thì ra trong Khai Phong ngoài trừ Triển Chiêu, không còn gì đáng ỉn ở lại.

Bất đắc dĩ thở dài, Bạch Ngọc Đường chấp tay đi tới trước, lên một cây cầu đá, đứng trên cầu, nhìn thuyền bơi trong hồ.

Trong hồ có không ít thuyền lớn, trong có một chiếc cực lớn. Bạch Ngọc Đường hơi cau mày, con thuyền này từ đâu đến, thân thuyền màu vàng sáng nói rõ là thuyền của hoàng thân quốc thích, rất nhiều thư sinh ngồi trên thuyền, trong ba tầng ngoài ba tầng, trong khoang giữa thuyền còn có tiếng đàn vọng ra.

Bạch Ngọc Đường hiểu kì, không biết đó là nơi nào, đáng tiếc không có Triển Chiêu ở đây, nếu không hỏi hẳn là biết đáp án rồi.

Phát hiện bản thân lúc nào cũng nghĩ đến Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường nhìn trời, xoay sang hỏi một người qua đường, đó là thuyền của ai.

Bạch Ngọc Đường cũng giống Triển Chiêu, tuy là người giang hồ, nhưng là nổi danh anh tuấn lễ độ, ngày thường cư xử nho nhã, dáng người cũng không to lớn, nên các thư sinh không sợ hắn. Các thư sinh nói với Bạch Ngọc Đường, đó là thuyền của Trần Viễn Hầu, tiểu vương gia Sài Huỳnh.

Bạch Ngọc Đường ngạc nhiên, Sài Huỳnh? Từng nghe nhưng chưa từng gặp... Trần Viễn Hầu này không phải ở Vân Nam sao? Sao lại đến Khai Phong?

“Sao trên thuyền của Trần Viễn Hầu toàn là thư sinh?” Bạch Ngọc Đường hỏi tiếp.

“À, nghe nói vị Sài vương gia này thích kết giao với hào kiệt trong thiên hạ, dù là văn hay võ, chỉ cần có tài hẳn đều thích. Nghe nói thuyền của hắn đã neo đến mùa đông, sắp có thi Hương, cho dù là đến thi văn trạng nguyên hay võ trạng nguyên, chỉ cần cảm thấy mình có đủ bản lĩnh, thì đều lên con thuyền đó, mọi người cùng luận bàn một hồi, thì trở thành bằng hữu, ai có khó khăn gì hắn cũng giúp.”

Bạch Ngọc Đường nghe xong, cũng không nghĩ nhiều, hẳn là một quan lớn thích giúp người, không hỏi thêm gì, xoay người chuẩn bị qua cầu.

Nhưng hắn vừa đi đến giữa cầu, nhìn sang phía con thuyền kia lần nữa, đột nhiên sững người.

Hắn thấy một nam tử mặc thanh sam bước nhanh lên thuyền, lẫn vào đoàn người, dường như đã đi vào khoang thuyền. Bạch Ngọc Đường đứng trên cầu nhìn chằm chằm, ảo giác sao? Người khi nãy, chính là thư sinh bay theo gió tối qua hắn thấy dưới cây hạnh trong sân phòng Triển Chiêu. Nếu như đêm qua là ảo giác, vậy hiện tại hắn đang thấy thứ gì?

Bạch Ngọc Đường nhảy khỏi cầu, đi vội đến phía con thuyền.

Đến trước thuyền lớn, Bạch Ngọc Đường vừa định nước lên, chợt có hai thị vệ đi đến ngăn lại, cười nói với hắn: “Vị công tử này, hôm nay vương gia chỉ mời người đọc sách, không tiếp các khách khác.”

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn hai người, hỏi: “Ta giống người không biết chữ?”

“Ồ...” Các thị vệ đành phải chấp tay với hắn: “Công tử, ngài đeo đao.”

Bạch Ngọc Đường đương nhiên sẽ không lằng nhằng với các thị vệ này, xoay người đi. Nhưng hắn cũng không đi xa, đi dọc theo bờ một lát, tìm được nơi không người, thì triển khinh công nhẹ nhàng nhảy lên thuyền.

Lên thuyền rồi, đương nhiên không còn ai ngăn cản hẳn, Bạch Ngọc Đường tìm kiếm tung tích của thư sinh quý dị kia giữa một thuyền đầy thư sinh.

.

...

.

Triển Chiêu bồn chồn dẫn Cừu Lăng Hành đến chợ sách, Cừu Lăng Hành rốt cuộc cũng nhịn không được phải hỏi: “Triển huynh có việc sao? Nếu bận công vụ thì không cần đi cùng ta.”

“A, không...” Triển Chiêu xoa mũi, trong lòng thầm bực bội, rõ ràng là con chuột đó vô lý, sao mình phải bồn chồn như có lỗi? Có gì mà con chuột đó được quyền vô lý? Là chuột thì hay lắm sao? Là con chuột bạch thì có thể ngang tàng vậy sao? Là Cẩm Mao Thử thì có thể không thêm màng đạo lý bỏ lên đầu Ngự Miêu ta vênh váo sao?

Cừu Lăng Hành thấy Triển Chiêu lúc thì ngẩn người, lúc thì biến ra đủ loại biểu cảm, nhịn không được cười lên: “Triển huynh, nhiều năm không gặp, tính tình vẫn thoải mái như trước.”

“Sao?” Triển Chiêu ngơ ngác xoay mặt qua, không nghe được lời hắn nói, chỉ lọt được hai chữ “thoải mái”, nghĩ thầm, “thoải mái” cái gì? Con chuột đó không thoải mái một chút được sao? Bình thường thì chẳng thấy cảm xúc, lại chẳng có biểu cảm, đột nhiên lại thất thường như thế!

“Ô?” Cừu Lăng Hành chỉ một con thuyền lớn neo bên bờ hồ phía trước, hỏi Triển Chiêu: “Đó là thuyền gì?”

Triển Chiêu nhìn qua, lập tức nhận ra gia huy của Viễn Hầu Phủ, liền nói: “Có lẽ là thuyền của Trần Viễn Hầu Sài Huỳnh, nghe nói Sài Huỳnh thích người tài, có lẽ là mở hội thư sinh gì trên đó...”

“Nghe rất thú vị, hay là chúng ta cũng đến đó?” Cừu Lăng Hành hưng phấn kéo Triển Chiêu đi.

Triển Chiêu thì rất muốn ngăn lại, một, hắn không quen biết gì với Trần Viễn Hầu. Hai, Sài Huỳnh là hậu nhân của Chu Thế Tông Sài Vinh, nói khó nghe thì, nếu trước đây Thái Tổ Triệu Khuông Dận không dẫn binh chiếm giang sơn, thì hiện tại thiên hạ vẫn là của họ Sài. Vì vậy nên tuy Sài gia rất giàu có, nhưng vẫn bị ngăn cách khỏi hoàng quyền. Nghe nói Sài Huỳnh rất tài giỏi, hoàng thượng khó mà không dè chừng hắn.

Triển Chiêu đương nhiên không muốn dính líu nhiều tới hắn, nhưng lại không tiện ngăn Cừu Lăng Hành, trong lúc hắn khó xử thì đã đến trước con thuyền.

May mà có gia tướng ngăn cản, nói thư sinh vào được, võ sinh không thể. Triển Chiêu như trút được gánh nặng, vội bảo Cừu Lăng Hành vào một mình, hắn đi quanh một lát.

Cừu Lăng Hành đã lên thuyền, không tiện xuống, bảo Triển Chiêu chờ một lát, hắn vào xem một chút rồi sẽ xuống.

.

.

Triển Chiêu chấp tay sau lưng đứng cạnh thuyền, vừa khéo một người bán kẹo hồ lô đi qua, hắn liền mua một cây, nói với một cây đại thụ cách đó không xa: “Tiểu Tứ Tử, ăn kẹo hồ lô không? Hôm nay nắng to như vậy, phơi nắng đen coi chừng về bị đánh mông.”

Một lúc sau, Tiểu Tứ Tử thò đầu ra, Bao Duyên, Bàng Dục và Tề Tứ Nhận cũng xấu hổ thò đầu ra, cười lấy lòng với Triển Chiêu.

Triển Chiêu nhìn trời: “Các người đến đây làm gì?”

“À! Một sách Bao Duyên muốn đi mua sách!” Bàng Dục lập tức đem Bao Duyên ra làm lá chắn.

“À...” Triển Chiêu hiểu ý gật đầu, đưa kẹo hồ lô cho Tiểu Tứ Tử, “Cho nên từ phủ Khai Phong đến khách điểm Lăng Vân rồi đến đây có đúng không?”

Cả đám xấu hổ.

Bên này đang nói chuyện, đột nhiên, trên thuyền xôn xao, có tiếng la vọng đến.

Triển Chiêu nhú mày, nhảy lên thuyền, các thư sinh trong khoang thuyền xô đẩy nhau chạy ra ngoài, Triển Chiêu túm một người lại hỏi: “Làm sao vậy?”

“Không biết, khi nãy một thư sinh đang viết thư pháp bình thường, đột nhiên bẻ gãy bút tự vẫn...” Vài thư sinh tranh nhau nói.

Triển Chiêu ngăn người, nghĩ thầm gần đây thư sinh đều bị bệnh sao, lại tự vẫn?

Nhưng hắn còn chưa kịp đi vào trong, một tiếng thét chói tai vọng ra, sau đó, tiếng đao kiếm chạm nhau vang lên, dường như có người đánh nhau, lại có tiếng thị vệ hô: “Bảo vệ hầu gia!”

Triển Chiêu lướt vào khoang thuyền, vạt đoàn người ra xem, thì thấy không ít thị vệ ngã xuống đất, một bóng trắng quen mắt đang đối chiến với ba hắc y nhân giữa khoang thuyền.

Triển Chiêu lập tức có cảm giác choáng váng, nhìn trời... Không phải chứ, con chuột đó lại gây họa rồi sao?

Mang tâm lý hài tử nhà mình gây chuyện thì gia trưởng phải phụ trách, và hài tử nhà mình đánh nhau với người khác thì nhất định phải đi giúp, Triển Chiêu chạy đến.

Bạch y nhân kia chính là Bạch Ngọc Đường, sau khi hắn dùng vài chiêu đơn giản chế ngự được ba hắc y nhân, Triển Chiêu tiến đến điểm huyết ba người.

Nhìn lại phía trước, Trần Viễn Hầu Sài Huỳnh hoảng hốt nhìn bọn họ, bên chân hắn, là một thư sinh đã cắt cổ, tay cầm một cây bút đã gãy.

Đồng thời, bên ngoài ồn ào, rất nhiều binh sĩ xông đến, đều là thủ hạ của Sài Huỳnh, bên trong có không ít nhân sĩ giang hồ. Triển Chiêu hơi nhú mày, Sài Huỳnh chiêu mộ đám người giang hồ đó làm gì?

Sài Huỳnh dường như cũng bị giật mình, ngồi trên ghế dựa, hoảng hốt nhìn mọi người.

“Hầu gia, không sao chứ?” Vài thị vệ trong phủ hầu gia hỏi Sài Huỳnh.

“Ừ... A.” Sài Huỳnh hoàn hồn lại, hít sâu một hơi, nhìn nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường trước mắt, lắc đầu ý bảo không có gì.

Triển Chiêu thật không hiểu, sao Bạch Ngọc Đường lại ở đây.

Nhưng Bạch Ngọc Đường lúc đó thì lại nhú mày nhìn ra ngoài, như đang tìm thứ gì.

“Này.” Triển Chiêu kéo tay áo hắn, Bạch Ngọc Đường quay đầu lại.

“Bạch Ngọc Đường, ngươi lên thuyền gây chuyện, có ý gì?”

Triển Chiêu còn chưa kịp hỏi, một đạo sĩ đứng cạnh Sài Huỳnh đã dùng kiếm chỉ vào Bạch Ngọc Đường, chất vấn.

Bạch Ngọc Đường còn không liếc mắt nhìn hắn, tiếp tục nhìn ra ngoài.

Triển Chiêu nhận ra người này, ngoại hiệu của hắn là Nhất Diệp Tán Nhân, tên thật là Hoàng Phù, giỏi dùng ám khí, thanh danh trên giang hồ cũng không cao, thì ra đã theo Sài Huỳnh.

“Ai, Hoàng đạo sĩ, vị thiếu hiệp này đã cứu tiểu vương.” Sài Huỳnh vừa nói vừa đi đến chỗ Bạch Ngọc Đường: “Chẳng lẽ các hạ chính là Cẩm Mao Thử Bạch Ngọc Đường đỉnh đỉnh đại danh, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng...”

Nhưng hắn còn chưa kịp nói hết, Bạch Ngọc Đường đã xoay người ra khỏi khoang thuyền, tiếp tục tìm người.

Có lẽ cả đời này Sài Huỳnh cũng chưa từng bị phớt lờ như thế, xấu hổ đứng yên tại chỗ.

Khóe miệng Triển Chiêu nhẹ nhàng nhếch lên, cười chấp tay với mọi người, rồi xoay người đuổi theo, Bạch Ngọc Đường đang tìm thứ gì?

Sài Huỳnh vốn định chào hỏi Triển Chiêu một chút, không ngờ hắn cũng không thèm để ý đến mình, lại càng thêm xấu hổ.

Lúc đó, ngoài khoang thuyền, Âu Dương Thiếu Chính đã dẫn người đến, vừa nghe nói có hắc y nhân tập kích Sài Huỳnh rồi lại có thư sinh tự sát, vội cho người đi báo quan. Song song, Âu Dương Thiếu Chính cũng cảm thấy rất đau đầu, mấy ngày này là khoảng thời gian bận rộn nhất, vậy mà Trần Viễn Hầu còn từ Vân Nam xa xôi chạy đến đây, hắn muốn làm gì?

.

.

Bạch Ngọc Đường ra khỏi khoang thuyền, lập tức thấy bóng người mà mình tìm phía trước, bước tới một bước.

Thư sinh trên đầu thuyền dừng chân, quay đầu lại nhìn hắn.

Bạch Ngọc Đường hơi ngờ vực, thư sinh và kẻ khi nãy dường như không phải một? Nhưng lại rất giống hắn. Là mình nhớ lầm dáng vẻ người tối qua, hay nhìn lầm người khi nãy?

Đang suy nghĩ, chợt nghe Triển Chiêu phía sau hỏi: “Cừu huynh?”

Bạch Ngọc Đường quay đầu, thấy Triển Chiêu chạy đến.

“Triển huynh.” Cừu Lăng Hành cười bất đắc dĩ, hỏi Triển Chiêu: “Vị bằng hữu này của huynh, dường như có gì hiểu lầm ta, bảo ta tránh xa huynh một chút.”

Triển Chiêu ngẩng người, đưa mắt nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường hơi buồn cười nhìn thư sinh kia, khi nãy hắn thấy một người có tướng mạo tương tự thư sinh tối qua lên thuyền, liền lên theo. Nhưng vừa vào khoang thuyền lại thấy có thư sinh tự sát, vừa sững sốt một chút mà thư sinh kia đã biến mất. Hắn đang định đuổi theo, nhưng ngay vào lúc đó lại có hắc y nhân tập kích Sài Huỳnh. Sài Huỳnh gặp nguy hiểm, nếu như là Bạch Ngọc Đường trước đây, hắn còn lười quan tâm, nhưng ở đây là Khai Phong, nếu Sài Huỳnh bị giết, vậy Triển Chiêu sẽ không khỏi bị hỏi tội, thế là hắn liền can thiệp, cứu Sài Huỳnh một mạng. Mà từ đầu đến cuối, chưa từng nói một câu với thư sinh kia, hắn ăn nói lung tung như thế, lý do là gì?

Triển Chiêu nhìn sắc mặt Bạch Ngọc Đường, cũng ngăn người.

Cừu Lăng Hành cười bất đắc dĩ, hỏi Bạch Ngọc Đường: “Có phải vị thiếu hiệp này hiểu lầm chuyện gì không? Ta và Triển huynh là bằng hữu.”

Triển Chiêu kéo nhẹ góc áo Bạch Ngọc Đường: “Này, chuyện gì vậy?”

Bạch Ngọc Đường xoay sang đối diện với Triển Chiêu, một lúc sau mới hỏi: “Hắn chính là vị bằng hữu ngươi nói?”

“Đúng vậy.” Triển Chiêu gật đầu.

Bạch Ngọc Đường đeo đao lên: “Vậy ngươi cẩn thận một chút, không thể tin được kẻ này.” Nói xong, xoay người đi.

“Này?” Triển Chiêu đuổi theo, Bạch Ngọc Đường thả người nhảy xuống thuyền, đi qua chỗ bọn Tiểu Tứ Tử, Tiểu Tứ Tử vội chạy theo, Bao Duyên và Bằng Dục nhìn nhau, thần tướng Tề Tứ Nhận bên cạnh vuốt râu, dùng vẻ mặt rất thâm thúy nhìn bọn họ.

Cừu Lăng Hành nhún vai nhẹ một cái: “Hắn là bằng hữu của huynh? Khi nãy bỗng dưng hùng hổ xông tới.”

“Đừng nói nữa.” Triển Chiêu thở dài: “Bạch Ngọc Đường không nói dối, sao huynh lại vu oan cho hắn?”

Cừu Lăng Hành cười khỏ, nhìn Triển Chiêu: “Ta và huynh là bằng hữu bao năm, huynh không tin ta?”

Triển Chiêu lắc đầu bất đắc dĩ: “Huynh không hiểu hắn, Bạch Ngọc Đường là kẻ mặt than, huynh bảo hắn làm ra vẻ hùng hổ hắn cũng không làm được.”

“Chắc chắn vậy sao?” Cừu Lãng Hành chắc chắn mấy tiếng: “Huynh và hần thân thiết lắm sao? Ai cũng có một mặt huynh không thể hiểu được.”

Triển Chiêu quan sát Cừu Lãng Hành một chút, nụ cười trên mặt dần biến mất, gật đầu: “Phải... Ai cũng có một mặt huynh không thể hiểu được.”

Cừu Lãng Hành thấy Triển Chiêu gần trở mặt, đành phải giải thích: “Được rồi, ta thấy hai người quen biết, hần lại vô duyên vô cớ nhìn ta chăm chăm, cho nên nói đùa một chút.”

Khóe miệng Triển Chiêu giật một cái: “Huynh lại nói sai một điểm.”

Cừu Lãng Hành nhú mày.

“Thứ Bạch Ngọc Đường không thích nhất là thị phi, chuyện có duyên có cớ hần còn lười quan tâm, chuyện vô duyên vô cớ đương nhiên sẽ không làm.” Triển Chiêu vừa nói vừa vỗ nhẹ vai hần: “Tuyệt sắc giai nhân hần còn lười nhìn, nhìn huynh chăm chăm, chắc chắn là có nguyên nhân, có lẽ ta cũng rất hứng thú với nguyên nhân đó, cho nên huynh kín đáo lại một chút.”

Cừu Lãng Hành hít sâu một hơi: “Triển huynh, thiên vị như vậy, ta sẽ đau lòng.”

Triển Chiêu không còn gì muốn nói, thờ ơ chấp tay một cái: “Chúc Cừu huynh đỗ cao, tạm biệt ở đây.” Nói xong, tung người xuống thuyền, chạy mất.

Cừu Lãng Hành đứng dựa trên thuyền lắc đầu, nhìn Triển Chiêu đuổi theo bóng ảnh xa xa, khóe miệng dần dần nhếch lên, cười rất mờ ám.

Bàng Dục hỏi lão nhân bên cạnh: “Thần tướng, tình trạng gì thế này?”

Tề Tứ Nhận cười cười: “Tình trạng Tiểu Tứ Tử nói.”

“Sao?” Bao Duyên và Bàng Dục đều không hiểu, nhìn lão nhân.

“Quên rồi sao? Không phải Tiểu Tứ Tử từng nói sao, chỉ khi Triển Chiêu đối mặt với Bạch Ngọc Đường mới là con mèo ngốc, bình thường thì cực kì tinh quái.” Lão nhân cười ha ha xoay người đi, Bàng Dục vừa thở dài đuổi theo, vừa kéo Bao Duyên phía sau: “Người nói xem, bọn họ không cao thâm như vậy sẽ chết sao?”

“Là do người nông cạn!” Bao Duyên cũng chạy tới.

.

...

.

Mà lúc đó, vạt áo dưới của Bạch Ngọc Đường đi phía trước bị Tiểu Tứ Tử kéo kéo: “Bạch Bạch, chờ Miêu Miêu nữa!”

Bạch Ngọc Đường bế Tiểu Tứ Tử lên: “Yên tâm, Triển Chiêu sẽ đuổi theo.”

“Vậy sao?” Tiểu Tứ Tử cầm cây kẹo hồ lô ôm cổ Bạch Ngọc Đường: “Bạch Bạch không giận nữa?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu: “Có vẻ thú vị.”

“Ô?” Tiểu Tứ Tử nghiêng đầu, đột nhiên thoáng thấy bụi mù bốc lên, há hốc miệng chỉ: “A, Bạch Bạch mau nhìn!”

130. Q.5 - Chương 6: Tao Loạn (hỗn Loạn)

Tiểu Tứ Tử đột nhiên hô một tiếng, Bạch Ngọc Đường nhìn theo hướng tay bảo bối chỉ, thấy một đội binh mã thúc ngựa chạy như bay từ cổng thành Khai Phong đến.

Đường trong Khai Phong, đặc biệt là con đường lớn chạy khắp Khai Phong đến tận cổng thành này, hai bên đường rất nhiều hàng quán, người đi lại trên đường cũng nhiều, đi bộ còn dễ đụng phải, đừng nói đến một đội nhân mã chạy thẳng từ cổng thành vào.

Lập tức, người ngã ngựa đổ. Người đi đường kinh hãi chạy tán loạn, những người không kịp trốn bị đạp ngã trên đất, đội nhân mã lại vẫn chạy tới, cửa hàng, quầy hàng hai bên đường đổ rạp, khắp nơi hỗn loạn.

Móng ngựa làm bụi mù tung lên, con đường lớn của Khai Phong phồn hoa đầy tiếng kêu than.

Bạch Ngọc Đường bế Tiểu Tứ Tử đứng giữa con đường, thấy một con ngựa lớn lông nâu, ngựa còn đeo một cái mặt nạ sắt, hệt như khi quân mã xuất chinh đánh giặc.

Người trên ngựa rất trẻ, nhiều lắm chỉ khoảng mười bảy mười tám tuổi, nhưng hành vi cử chỉ cực kỳ ngạo mạn, thấy ngựa đụng trúng người người cũng không dừng lại, còn dùng roi ngựa xua người cản đường, hét bảo bọn họ tránh ra.

Bạch Ngọc Đường thả Tiểu Tứ Tử xuống: “Tránh phía sau ta.”

Tiểu Tứ Tử vội trốn sau lưng Bạch Ngọc Đường. Đại đa số người ở Khai Phong đều nhận ra Bạch Ngọc Đường, thấy có hấn ở đây, liền lùi lượt trốn sau lưng hấn không chạy nữa, quay đầu lại nhìn.

Lúc ấy ngựa đã đến gần, thanh niên trên ngựa thấy Bạch Ngọc Đường cản đường, liền hô lớn một tiếng: “Cút ngay, đừng ngăn đường ngựa của ta!”

Sau lưng hấn, còn có mười mấy tướng sĩ đi theo, đều cười ngựa, hoảng hốt đuổi theo gọi: “Tiểu vương gia, chờ đã!”

Bạch Ngọc Đường đời này hận nhất là quan phủ ỷ thế hiếp người, vừa nghe thấy là vương gia gì đó, trong lòng giận dữ, thân thích của Triệu gia đều có bệnh!

Ngựa đã chạy đến gần, hấn giơ chân đạp vào ngực con ngựa chạy trước một cái.

Con ngựa ấy làm sao chịu một chút của Bạch Ngọc Đường lên ngực, lão đảo, ngã quy hai chân xuống, người trên ngựa hoảng hốt, vội nắm lấy dây cương muốn lấy lại thăng bằng. Bạch Ngọc Đường đưa tay kéo vạt áo trước của hấn, kéo xuống khỏi ngựa rồi vung tay một cái, trực tiếp ném ra phía sau.

“A!” Người kia kêu to, bay đi, ngã mạnh một cái còn may, đằng này còn rơi xuống chính xác trước đội nhân mã đang chạy từ phía sau tới. Hấn tái mặt, ôm đầu, Bạch Ngọc Đường muốn hấn ném thử cảm giác bị ngựa giẫm.

Binh sĩ cười ngựa phía sau vội kéo cương ngựa, liều mạng tránh, lần lượt ngã xuống, không ít ngựa cũng ngã, đội nhân mã xem như dừng lại.

.

.

Nhìn ra con đường vốn náo nhiệt, binh mã đi qua trở thành một đồng hỗn độn, rất nhiều người đi đường bị giật mình, gặp phải tai bay vạ gió, có người còn bị thương tích, ngồi nép sang một bên rên rỉ.

Trong tay Tiểu Tứ Tử còn đang cầm kẹo hồ lô Triển Chiêu cho, trốn sau lưng Bạch Ngọc Đường thò đầu ra nhìn.

Người trẻ tuổi bị Bạch Ngọc Đường kéo từ trên ngựa xuống đang chặt vật té ngã trên đất, khi nãy rơi mạnh một cái, khiến lục phủ ngũ tạng của hấn đều đau, tứ chi tê cứng không thể động đậy, còn gãy mất một cái răng. Hấn sống sung sướng từ nhỏ, chưa từng chịu cảnh thế này, ngựa mặt kinh hãi nhìn Bạch Ngọc Đường đứng trước ngựa.

“Tiểu vương gia!”

Binh sĩ té ngã đầy trên đất vội bò dậy, lao đến đỡ thanh niên kia.

Tiểu Tứ Tử nghe thấy ba chữ “tiểu vương gia” liền hiếu kì, vương gia ở đâu vậy?

“Người là ai, dám tập kích tiểu vương gia, nên chịu tội gì?” Thị vệ dẫn đầu chất vấn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn áo số của người nọ, không phân biệt được là nhân mã ở đâu, còn về Đại Tổng triều có bao nhiêu vương gia, hấn chỉ biết hai là Bát vương gia và Cửu vương gia, còn lại đều là các vương gia kế thừa danh hiệu hữu danh vô thực, giống như Sài Huỳnh vừa gặp trên thuyền khi nãy.

“A! Gia gia!”

Lúc ấy, có tiếng khóc kêu cách đó không xa: “Gia gia ta bất tỉnh rồi! Cứu mạng!”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, Tiểu Tứ Tử phía sau vội chạy đến. Thấy một lão nhân nằm cạnh quầy hàng, xung quanh đầy cam quýt bị đập hư, lão nhân nhắm chặt hai mắt hôn mê bất tỉnh, một tiểu hài tử khoảng tám chín tuổi đang khóc bên cạnh.

Tiểu Tứ Tử vội đưa xôi mứt quả cho tiểu hài tử, rồi đưa tay bắt mạch cho lão nhân kia: “Bị ngất, không sao cả.” Vừa nói vừa ấn vào nhân trung lão nhân, làm hắn tỉnh lại.

Có người bưng nước chạy vội đến, lúc này người đi đường cũng dần tuôn ra, ai nấy đều xôn xao hỏi nguyên do, biết được là do có người thúc ngựa vào thành thì xôn xao lên án.

Bạch Ngọc Đường thấy có nhiều bị thương, liền đi đến giúp.

Tiểu vương gia kia thấy đối phương chẳng hề để ý đến mình, thẹn quá hóa giận: “Tiện dân to gan này dám tập kích bản vương, người đâu, bắt hắn cho ta!”

Vừa dứt lời, binh sĩ liền rút binh khí.

Nhưng bọn họ còn chưa kịp bước lên, đột nhiên có một bóng người lướt qua, sau đó là tiếng binh khí va chạm, khi hoàn hồn lại mới thấy binh đao trong tay mình đều đã gãy ngang.

Cả đám cầm chuôi kiếm đứng ngơ ngẩn, một lam y nhân đáp xuống trước mặt, tra trường kiếm vào vỏ, chính là Triển Chiêu. Triển Chiêu vừa đuổi theo Bạch Ngọc Đường đến, thấy hết tất cả, cực kỳ giận dữ, tên bại hoại nào lại can quấy như thế.

Bạch Ngọc Đường làm theo lời Tiểu Tứ Tử nói, điểm huyết cầm máu cho những người bị thương nặng, thấy khuôn mặt Triển Chiêu tối sầm xuống, sát khí bùng bùng.

“Người là kẻ nào?”

Người tự xưng là tiểu vương gia chỉ vào Triển Chiêu: “Có biết bản vương là ai không?”

Triển Chiêu cười lạnh một tiếng, lúc này, Vương Triều Mã Hán Trương Long Triệu Hổ đã dẫn một trăm nha dịch và hai trăm thị vệ chạy đến, Công Tôn cười ngựa, tay cầm hòm thuốc, thấy khung cảnh như thế cũng giật mình, vội xuống ngựa chữa trị cho người bị thương.

“Triển đại nhân.” Vương Triều đi đến cạnh Triển Chiêu, Triển Chiêu chỉ vào tên tiểu vương gia và gần mười thị vệ phía sau: “Trói tất cả lại, giải về phủ Khai Phong.”

“Người thật mạnh miệng!” Một tùy tùng bên cạnh tiểu vương gia kia khinh thường: “Không phải chỉ đụng trúng vài tên điều dân thôi sao, ai bảo bọn chúng cản đường, tiểu vương gia của chúng ta là...”

Nhưng hắn còn chưa kịp nói hết lời, Triển Chiêu đã phát tay áo, một tiếng “chát” vang lên, thị vệ kia há hốc mồm không rên được một tiếng, ngã xuống. Triển Chiêu nhân hậu, nhưng cũng đã giận đến tỏa sát khí, nhưng giết người ở đây không có lợi gì, cho nên chỉ vận nội lực cho binh sĩ kia một cái tát. Nhưng tên binh sĩ kia cũng chịu không nổi, răng trong miệng lung lay cả, quỳ trên đất hộc máu.

“Vương phó tướng!” Tiểu vương gia kia sợ hãi nhìn Triển Chiêu: “Người... Người dám xem thường mạng người!”

“Kẻ xem thường mạng người là người!” Công Tôn đứng lên mắng: “Người không thấy trên đường rất nhiều lão nhân hài tử sao?”

“Đúng! Phủ Khai Phong đã ban lệnh cấm phóng ngựa vào thành, ai vi phạm trọng phạt!” Bách tính đến xem náo nhiệt xung quanh càng lúc càng nhiều, không ít người đến giúp Công Tôn khiêng người bị thương đi, một số khác vừa cầm phần chửi mắng vừa ném táo thối trứng gà rau cải, tiểu vương gia kia phải tránh né liên tục.

“Dừng tay!” Cuối cùng, tiểu vương gia kia hô lớn, lớn một tiếng lệnh bài ra, đặc ý nói: “Ta có miễn tử kim bài do thái tổ ban cho, ai dám làm cản?”

Triển Chiêu nhìn tấm lệnh bài trong tay hắn, thấy ở giữa có một chữ “Thạch”, hiểu ra. Thì ra là hậu nhân của Tiết độ sứ Nghĩa Thành quân Thạch Thủ Tín.

Ngày trước khi Tống Thái Tổ bãi tử thích binh quyền[dùng rượu tước binh quyền], các nghĩa huynh đệ cùng vào sinh ra tử, đều thành thật giao lại binh quyền quy ẩn cố hương, sống những ngày vinh hoa phú quý. Thạch Thủ Tín là một trong số đó. Thạch Thủ Tín và Triệu Khuông Dận rất thân thiết, được ban miễn tử kim bài cũng không phải không có khả năng. Vị tiểu vương gia này, có lẽ là thừa kế tước vị Uy Vũ Quận Vương của tổ tiên, hiện đang làm một vương gia hữu danh vô thực ở Trần Châu, chỉ được hưởng phúc mà không có quyền lợi gì chính thức. Số binh mã dưới quyền hắn, có lẽ là phần còn lại của Trần An quân ngày trước, thảo nào áo số rất lạ. Thạch Thủ Tín khi về già tham lam vô độ chèn ép dân chúng, người đời phỉ nhổ, Thạch gia cũng sớm suy tàn, mấy trăm binh tướng còn lại hoàn toàn dùng để hống hách.

Theo Triển Chiêu biết, Thạch gia có hai hậu nhân, huynh trưởng Thạch Thiên Kiệt, hơn hai mươi tuổi, nghe nói văn võ song toàn. Nhị đệ Thạch Thiên Quỳnh chưa đến hai mươi, danh tiếng rất tệ, kẻ này hẳn chính là Thạch Thiên Quỳnh.

Phủ doãn Trần Châu là bằng hữu của Bao đại nhân, khi thường vẫn hay than vãn, nói tiểu vương gia này ngang tàng hống hách, cả ngày dựa vào tấm miễn tử kim bài Thái Tổ ngự ban hoành hành ngang ngược. Hắn từng dâng tấu xin hoàng thượng nghiêm phạt, nhưng Triệu Trinh bản tâm đến mặt mũi tổ tiên, để tránh cảnh hậu nhân nói Triệu gia vong ân phụ nghĩa, cho nên vẫn nhắm một mắt mở một mắt. Nhưng chuyện hôm nay không đơn giản như vậy nữa, Thạch Thiên Quỳnh này xông vào như thổ phỉ, khiến nhiều người bị thương, nếu giải đến phủ Khai Phong, Bao đại nhân sẽ phạt nặng, nếu không không thể làm yên lòng dân.

Thạch Thiên Quỳnh cũng không ngờ lại gây họa lớn như vậy, hắn thúc ngựa chạy từ Trần Châu đến đây, mua ngựa mới ngoài thành, muốn thử xem. Hắn ở Trần Châu ngang ngược quen, không ai dám cản hắn, cho nên hào hứng chạy thẳng vào Khai Phong, thế là gây họa lớn.

Hắn bị Bạch Ngọc Đường kéo ngã, hiện tại đầu vẫn còn kêu ong ong, lại thấy một đoàn nha dịch từ phủ Khai Phong đến, biết đã gặp nạn. Chỉ là hắn sĩ diện, lại ngạo mạn từ nhỏ, cho nên vẫn lấy tấm miễn tử kim bài ra cổ bường.

Triển Chiêu mặc kệ hắn, vẫy tay với Vương Triều Mã Hán: “Trối lại! Giải tất cả về phủ Khai Phong, Trương Long Triệu Hổ và một trăm nha dịch ở lại xử lý tổn thất, giúp dọn đường và cứu người bị thương.”

Lúc này, bọn Bao Duyên cũng đã đến, thấy ngay cảnh người ngã ngựa đổ trên đường lớn, hỗn loạn vô cùng.

“Chắc chắc.” Bàn Dục cau mũi: “Còn ngang ngược hơn ta trước đây, là ai làm?”

Bao Duyên kéo hắn một cái: “Đừng nhìn nữa, đi giúp cứu người.”

“Ha.” Bàn Dục chạy theo hắn đi cứu người.

Rất nhanh, Thạch Thiên Quỳnh và mười mấy binh sĩ bị trối lại, giải về phủ Khai Phong, chờ Bao Chứng xử lý.

.
...
.

Bao Chứng vốn đang thảo luận quy định thi Hương với các lão học sĩ trong Thái Học Viện, đang đến lúc quan trọng, lại có người đến báo, nói giữa trưa xảy ra chuyện.

Một là tiểu vương gia Sài Huỳnh mở tiệc mời thư sinh, một trong thư sinh trong đó tự sát, còn có mấy thích khách đến ám sát.

Một chuyện khác là tiểu vương gia Thạch Thiên Quỳnh dẫn một đội nhân mã xông vào nơi đông đúc nhất Khai Phong hơn nửa dặm, bị Bạch Ngọc Đường hất ngã, Triển Chiêu đã trối người giải về.

Khuôn mặt vốn đen của Bao Chứng lại đen thêm mấy phần, ra lệnh trực tiếp đề Thạch Thiên Quỳnh xuống trước cửa phủ Khai Phong, đánh bốn mươi gậy.

Có người hỏi có cần hỏi hoàng thượng không, Bao Chứng phát tay: “Không hỏi được.”

Mọi người liền đi.

Thật ra Bao Chứng không báo, Triệu Trinh cũng không hẳn không biết, đã sớm có người báo với hắn.

Lúc ấy, Triệu Trinh đang rất nhàn nhã, thảo luận chuyện thi võ trạng nguyên với Triệu Phổ, vừa nghe nói Bao Chứng đề người xuống đánh, cười cười: “Rất tốt, đánh đến gậy thứ ba mươi chín thì đi ngăn, xem như cho thái gia hắn chút mặt mũi.”

Trần Ban Ban hiểu ý đi sắp xếp người.

Triệu Phổ nhíu mày: “Thạch Thiên Quỳnh ở Trần Châu, Sài Huỳnh ở tận Vân Nam, chạy đến phủ Khai Phong làm gì?”

“Gần đây thi văn thi võ cùng tiến hành, trong Khai Phong đầy nhân tài, có lẽ là đến để chiêu mộ nhân tài.” Triệu Trinh cười nhạt: “Ai, hoàng thúc, thúc xem trẫm làm hoàng đế dễ dàng sao, tìm vài nhân tài còn có nhiều người giành như vậy, thúc cũng không giúp ta.”

Khóe miệng Triệu Phổ giật giật, nghĩ thầm người thôi đi!

“Ai, may mà có Bao khanh san sẻ với trẫm.” Triệu Trinh nói, liếc liếc Triệu Phổ: “Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường còn có Công Tôn tiên sinh, ai cũng là nể mặt Bao khanh, mới làm chút chuyện cho trẫm, bây giờ làm hoàng đế cũng không dễ.”

Triệu Phổ bật cười, không đùa với hắn nữa, hỏi: “Dự định xử lý Thạch Thiên Quỳnh thế nào?”

“Đánh gần chết cho hắn bớt tật là được, tổ tiên hắn tham lam không ít, để hắn chảy chút máu, bồi thường cho người cả con đường đó.” Triệu Trinh nói, để tấu chương xuống hỏi Triệu Phổ: “Đúng rồi, bảo Tiểu Lương Tử thi võ trạng nguyên được không? Trẫm vừa nói với nó vài câu trong quân doanh, hài tử này khó lường.”

“Nó còn quá nhỏ, vài năm nữa đã.” Triệu Phổ vội tìm có lý lẽ. Công Tôn thương yêu Tiểu Lương cũng như Tiểu Tứ Tử, nếu biết hắn muốn Tiểu Lương vào cung làm quan, nhất định nổi giận.

“Ai...” Triệu Trinh thở dài, “Ai cũng suy tính tìm đường chen vào cung, các người người nào người nấy cũng xem ta như quái thú, ai.”

Triệu Phổ vội chào Triệu Trinh, trong lúc hắn thở dài đến tiếng thứ một trăm linh một, chạy về phủ Khai Phong xem chuyện náo nhiệt.

.

.

P phủ Khai Phong lúc này quả thật rất náo nhiệt. Dưới sự cai quản của Bao Chứng trị an trong thành Khai Phong rất tốt, đặc biệt là không được phép nhiều dân, những kẻ nhiều dân đều sẽ bị phạt đánh trước cửa phủ.

Tiểu vương gia Thạch Thiên Quỳnh đương nhiên cũng không phải ngoại lệ, bị đề xuống đánh mông trước cánh cửa ngục của phủ Khai Phong, đau đến mức khóc kêu trời gọi đất. Hắn được yêu thương chiều chuộng từ nhỏ, chưa từng chịu khổ thế này, kêu gào không ngừng.

Bạch Ngọc Đường về đến trước phủ Khai phong, thấy tình cảnh này thì lắc đầu liên tục, đang định đi vào thì bị Triển Chiêu tóm tay áo.

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn hắn, thì thấy Triển Chiêu lầm bầm: “Chuyên gây họa.”

“Trả thù cũ sao, Triển đại nhân?” Bạch Ngọc Đường khoanh tay, dùng giọng lạnh lạnh hỏi.

“Người ghen cái gì chứ, ta đâu có tin hắn!” Triển Chiêu cau mày: “Người đó ngày thường vẫn có chút khác thường, đừng chấp nhặt với hắn.”

Bạch Ngọc Đường không nói thêm gì, nếu Triển Chiêu đã có đề phòng, vậy thì được rồi.

“Đúng rồi, người lên thuyền của Sài Huỳnh làm gì?” Triển Chiêu lại hỏi.

“Ta...” Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, cảm thấy nên sắp xếp câu từ lại một chút, xem làm sao để nói rõ chuyện tối qua gặp quý, con quý đó còn là bằng hữu của Triển Chiêu.

Lúc ấy, Vương Triều đếm số gậy: “Ba mươi lăm, ba mươi sáu...”

Nhìn lại Thạch Thiên Quỳnh, đầu ướt đầm mồ hôi, không còn sức để kêu nữa, khàn giọng rên rỉ, trên móng đã ướt máu.

Đoàn người vây quanh nhìn thấy, cũng có phần không đành lòng, tuy tuổi không lớn nhưng ngang ngược hung hăng, hiện tại cũng đã hả giận, may mà khi này không xảy ra chuyện nguy hại mạng người.

Thạch Thiên Quỳnh vốn vẫn lớn tiếng kêu gào mình có miễn tử kim bài, nhưng bị đánh mấy gậy đầu sáng suốt hơn một chút mới nghĩ ra, miễn tử kim bài đâu phải miễn đả kim bài, Bao Chứng không đánh chết mình là được rồi không phải sao?! Lúc này mới nhớ ra lời ca ca dặn trước khi đi, thành Khai Phong không như phủ Trần Châu, phải cư xử cẩn thận, đặc biệt là đừng đắc tội với người của phủ Khai Phong.

Đáng tiếc, đã muộn rồi!

Vào lúc ấy, có vài quan viên trong cung chạy đến, nhao nhao cầu xin, đều là do hoàng thượng sắp đặt.

Bao Chứng sầm mặt đứng quan sát, suy nghĩ xem có bỏ nhẹ vài gậy không? Nhưng hắn còn chưa kịp mở miệng, thì chợt thấy một đội nhân mã từ xa chạy đến.

Người dẫn đầu khoảng gần ba mươi tuổi, người chưa đến, tiếng đã đến trước: “Không được tha, đánh thẳng tay!”

Mọi người đều sửng sốt, nhìn sang, thấy có khoảng mười hai mười ba người đến.

Một con ngựa trắng cao to dẫn đầu, một người ngồi trên ngựa, tuổi hơn hai mươi, dáng vẻ nghiêm trang, mặc trường bào thanh sắc, có cảm giác quyền thế, có thể nhìn ra võ công không thấp.

Triển Chiêu nhìn kĩ, cảm thấy dung mạo người này có vẻ giống Thạch Thiên Quỳnh đang bị đánh.

“Đại ca...”

Thạch Thiên Quỳnh ngược mắt lên nhìn thấy người đang chậm chậm đi tới, mở miệng kêu một tiếng rồi ngất đi.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đứng cạnh nghe rõ, thì ra là huynh đệ.

Người kia đi đến trước mặt mọi người, xuống ngựa, đến trước mặt Bao Chứng hành lễ: “Thạch Thiên Kiệt bái kiến Bao đại nhân, xá đệ ngông cuồng gây họa, xin Bao đại nhân phạt nặng!”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn nhau một cái, ít nhất, nhìn từ biểu hiện, ca ca có vẻ chính chắn, quả nhiên giống như lời đồn, Thạch Thiên Kiệt là văn võ song toàn... Gần đây thật nhiều văn võ song toàn hội tụ về Khai Phong!

“Ai, quận vương không cần đa lễ.” Bao Chứng thờ ơ đáp lại một câu, không gọi hắn là vương gia, như đang nhắc nhở hắn, bớt phóng túng một chút.

Thạch Thiên Kiệt cuống quýt tạ tội với Bao Chứng, còn bảo tùy tùng đi cùng nha dịch của phủ Khai Phong đến con đường mà Thạch Thiên Quỳnh vừa phá hư giúp dọn dẹp, bồi thường tổn thất cho bá tánh, tặng lễ tạ tội từng nhà.

Bao Chứng gật đầu, tuy Thạch Thiên Kiệt này chỉ lớn hơn Thạch Thiên Quỳnh vài tuổi, nhưng chính chắn hơn nhiều, ít nhất không ngông cuồng như đệ đệ.

Một lát sau, Bàng thái sư đến, vừa khéo làm thuyết khách cho hoàng thượng, mời Thạch Thiên Kiệt về dịch quán, mang Thạch Thiên Quỳnh về dạy bảo lại.

Thạch Thiên Kiệt gật đầu cảm tạ rồi dẫn người đi.

.

Bạch Ngọc Đường thấy chuyện đã lắng lại, xoay người định đi. Nhưng chưa được mấy bước đã bị gọi lại, quay đầu nhìn... Triển Chiêu đang túm chặt tay áo không cho hắn đi.

Bạch Ngọc Đường vẫn cứ đi tới, Triển Chiêu liều mạng túm lại, hai người đầu mắt trước cửa phủ Khai Phong.

“Khụ khụ.”

Ngay khi ấy, Bao Chứng ho một tiếng, nói: “Triển hộ vệ, khi này Âu Dương tướng quân nói, thuyền của Sài vương gia đã được niêm phong, thi thể cũng ở trên thuyền. Hai người chờ Công Tôn trị thương cho bách tính xong rồi thì cùng đi điều tra, xem thử có liên quan đến các thư sinh tự sát trước đây không.”

“Được.” Triển Chiêu gật đầu, cảm giác được Bạch Ngọc Đường lại muốn chạy, dứt khoát ôm chặt lấy cánh tay hắn.

“Làm gì?” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu.

“Đi tra án đó.” Triển Chiêu nhướn mày, cười híp mắt hỏi: “Cùng đi?”

“Ta không phải người của quan phủ.” Tuy Bạch Ngọc Đường đang cự tuyệt, nhưng trong mắt chỉ toàn mặt cười của Triển Chiêu, vô thức lại bị hắn kéo đi vài bước.

Triển Chiêu híp mắt: “Người đang giận dỗi chuyện gì?”

Bạch Ngọc Đường không nói gì, nhìn nơi khác.

Triển Chiêu quan sát sắc mặt hắn, hiển nhiên là chưa hết giận.

“Vậy người muốn thế nào?” Triển Chiêu sáp tới, hỏi nhỏ: “Giận cũng phải có lý do chứ?”

“Giận đương nhiên phải có lý do.” Bạch Ngọc Đường trừng lại.

“Vậy thì là gì?” Triển Chiêu mở to mắt chờ: “Nói ra nghe thử?”

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, “Ta quên rồi.” Nói xong, lại xoay người muốn đi.

“Không cho đi!” Triển Chiêu ôm cánh tay hắn đi đến hướng con thuyền: “Quên rồi vậy là không giận nữa.”

“Quên vì sao giận không có nghĩa là không giận.”

“Ai, đừng trẻ con như vậy, học theo ta, rộng rãi một chút!” Triển Chiêu túm Bạch Ngọc Đường đi phăng phăng: “Người xem người vô duyên vô cớ giận lại còn quên mất lý do mà ta cũng không giận, cho nên người không nên giận nữa, người thấy có đúng không?”

Bạch Ngọc Đường bị Triển Chiêu nói cho choáng váng, hơi bất lực, bản lĩnh cường từ đoạt lý của Triển Chiêu tăng lên rồi!

Đến gần con thuyền, cách khá xa vẫn thấy được Cừu Lăng Hành vẫn đang đứng đó, hiện tại hắn đứng dưới một cây hoa đào, hoa đào vừa rụng, cánh hoa vờn theo gió.

Bạch Ngọc Đường hơi nhíu mày, hình ảnh này sao mà giống cảnh dưới gốc hạnh hoa tối qua? Nhưng lúc này là thanh thiên bạch nhật, hắn là người đó không thể đột nhiên biến mất được?

Đang ngẩn người, Triển Chiêu bên cạnh dùng khuỷu tay chọc chọc hắn: “Này, quả nhiên người vẫn còn giận, sao vậy? Trước đây hai người từng gặp mặt, rồi kết oán sao?”

Bạch Ngọc Đường không nói gì: “Miêu Nhi, người chắc chắn bằng hữu của người là người sống?”

Triển Chiêu chớp chớp, xoay sang nhìn chằm chằm Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường thấy hắn nhìn mình chăm chăm, liền hỏi: “Nhìn cái gì?”

“Ừm...” Một lúc sau, Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường: “Vậy, có phải người muốn nói, người từng gặp một con quỷ rất giống hắn, cho nên đi theo hắn?”

Bạch Ngọc Đường rất kinh ngạc, Triển Chiêu nghĩ theo đúng ý hần mà hoàn toàn không chút hoài nghi, liền gật đầu: “Không sai.”

Triển Chiêu nhíu mày, có chuyện khác thường vậy sao?”

Ngay vào lúc ấy, Cừu Lăng Hành đi đến: “Triển huynh, chờ huynh đã lâu rồi.”

Triển Chiêu nghĩ thầm, chờ ta làm gì? Không phải người sắp dự thi sao, sao chưa về ôn bài.

“Khi này có chút hiểu lầm, sợ huynh không vui, nhưng trên thuyền có án mạng, ta đoán huynh sẽ quay lại ngay, cho nên chờ ở đây.” Cừu Lăng Hành nhìn Triển Chiêu cười cười: “Mời huynh ăn một bữa, xả giận, thế nào?”

Dù sao cũng là bằng hữu nhiều năm hơn nữa tính tình người này khác thường, thích đùa dai, Triển Chiêu cũng đã quen rồi.

“Vị này chính là Bạch Ngọc Đường sao? Hân hạnh.” Cừu Lăng Hành vừa nói vừa vỗ tay chào Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường chỉ gật nhẹ đầu, có vẻ rất lạnh nhạt.

Cừu Lăng Hành bật cười, đưa tay khoác vai Triển Chiêu: “Ta đến Thái Bạch Cư đặt chỗ, một lát nữa dùng cơm? Ta mang rượu quế hoa huynh thích từ Thường Châu đến, mẫu thân ta tự tay nấu.”

“Vậy sao?” Triển Chiêu nghe đến ba chữ “rượu quế hoa” lập tức cười híp mắt, Bạch Ngọc Đường cũng thích uống rượu, Triển Chiêu liền áp sát đến hỏi: “Này, một lát nữa cùng đi đi? Cừu bá mẫu là người nấu rượu nổi tiếng, rượu quế hoa của bá mẫu là đặc sản của Thường Châu.”

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn, tay của Cừu Lăng Hành vẫn còn nằm trên vai Triển Chiêu, lần đầu tiên nghe thấy ba chữ “rượu quế hoa” mà lại thấy ngán. Không nói gì nữa, xoay người đi lên thuyền, vứt lại một câu: “Hôm nay không có hứng thú.”

Bạch Ngọc Đường đi rồi, Triển Chiêu càng bức bối hơn, rốt cuộc con chuột này giận chuyện gì chứ, cả rượu quế hoa cũng không uống.

Cừu Lăng Hành bên cạnh cũng cười: “Bạch Ngọc Đường quả nhiên quái dị như trong truyền thuyết, không làm phiền huynh tra án, ta đi trước, một lát nữa gặp ở Thái Bạch Cư.”

Triển Chiêu từ biệt Cừu Lăng Hành, bước nhanh lên thuyền, thấy Bạch Ngọc Đường đã đi vào khoang thuyền, đang ngồi cạnh thi thể thư sinh tự sát.

Triển Chiêu đi đến, ngồi chồm hổm xuống cạnh hần.

Cách thư sinh kia chết có hơi kinh khủng, tay hần cầm một cây bút gãy, bút bị bẻ gãy, vết gãy hình vật xéo, chính là công cụ hần dùng để tự vẫn. Cả cây bút bị máu thấm đỏ, hơn nữa cánh tay thư sinh kia cũng vậy, máu văng ra rất xa.

Triển Chiêu thấy trên đất có một tờ giấy bị máu thấm ướt hơn nữa.

Đưa tay nhặt lên nhìn, trên giấy viết hai chữ: đường cùng.

Bạch Ngọc Đường nhặt nửa cây bút kia lên, bên trên có một chữ “Sâm” rất rõ.

Hai người ghép hai thứ lại với nhau, thở dài, lại nữa! Bút tiên này rốt cuộc là thần thánh phương nào chứ?

.

131. Q.5 - Chương 7: Đổ (cá Cược)

“Vị bút tiên này đúng là rất rảnh rồi.” Triển Chiêu cầm bút xem xét một lúc: “Đã hại chết mấy người rồi.”

“Ta hứng thú với việc bút tiên giết người thế nào hơn?” Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn thư sinh gãy yếu trên đất: “Cho hần cây đao cũng chưa chắc hần giết được một con gà, làm sao có đủ sức tự sát như thế này?”

“Đúng vậy... Sức từ đâu đến chứ?” Triển Chiêu cũng cảm thấy kì lạ.

“Có khi nào... Cây bút này có vấn đề?” Bạch Ngọc Đường nhìn chằm chằm phần đuôi bút, “Hắn là bọn họ mua từ cùng một nơi? Vậy kẻ ra tay hẳn là người bán bút.”

Triển Chiêu bảo người tìm một quán gia theo bên cạnh Sài Huỳnh đến, hẳn luôn ở bên cạnh Sài Huỳnh, cho nên chứng kiến sự việc khá rõ.

Tình huống khi đó là, Sài Huỳnh đang xem các tài tử biểu diễn tài nghệ, có người vẽ tranh có người ngâm thơ, có kẻ đánh đàn cũng có kẻ viết chữ. Thư sinh đó tên là Lưu Minh, là người Vân Nam, đang viết chữ bình thường, đột nhiên lại bẻ bút tự vẫn, khiến mọi người ở đó đều sợ ngây người. Các thị vệ cũng sửng sốt, cho nên mới bị đánh lén, may mà có Bạch Ngọc Đường cứu mạng Sài Huỳnh. Tuy không phải do hắn muốn, nhưng Sài Huỳnh vẫn phất người chờ trước cửa, nói phải cảm tạ Bạch Ngọc Đường.

“Vậy các hắc y nhân hành thích hẳn là ai?” Triển Chiêu hỏi Âu Dương Thiếu Chinh.

Âu Dương nói: “Đều là người giang hồ, một môn phái ở Vân Nam, nghe nói từng bị Sài Huỳnh hại, cho nên đến báo thù.”

Triển Chiêu thấy không còn hắc y nhân nào ở đó, liền hỏi nhỏ Âu Dương: “Người đâu?”

Âu Dương cũng nhỏ giọng trả lời: “Vương gia giải chúng vào cung, để hoàng thượng xử lý.”

Triển Chiêu nhướng mày, Triệu Trinh vốn đã rất đề phòng Sài gia, có lẽ là muốn nắm rõ tình huống, hẳn cũng lười quan tâm, điều tra cái chết của thư sinh kia quan trọng hơn.

Hai người xuống khỏi con thuyền, Công Tôn dẫn người mang thi thể về kiểm tra kĩ.

.

.

“Đi ăn cơm không?” Triển Chiêu đi ra rồi mới nhớ là cả sáng hôm nay bận rộn vẫn chưa ăn gì, liền hỏi Bạch Ngọc Đường bên cạnh.

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn hắn: “Không phải người hẹn người khác ăn cơm ở Thái Bạch Cư sao?”

Triển Chiêu nhớ ra Cừ Lăng Hành, hỏi: “Người không đi sao?”

Bạch Ngọc Đường nhún vai: “Ta lên thuyền ăn.”

“Thuyền?” Triển Chiêu đuổi theo mấy bước, hỏi: “Thuyền đến rồi?”

Bạch Ngọc Đường thờ ơ trả lời: “Cua Bàng Dục muốn đã đến rồi, ta cũng giữ lại một ít, bảo người hấp ăn với rượu nóng.”

Triển Chiêu cuộn tay lại, một bên là Cừ Lăng Hành và rượu quế hoa, một bên là Bạch Ngọc Đường, cua và rượu nóng... Trước là bằng hữu và rượu ngon, sau là chuột và hải sản, mình là mèo mà! Không lý nào lại chọn cái phía trước đúng không!

“Khoan đã!” Triển Chiêu chạy theo: “Ta đi ăn cua.”

Khóe miệng Bạch Ngọc Đường lẳng lặng nhếch lên, nhìn Triển Chiêu: “Vậy bằng hữu ngươi thì sao?”

“Nói với hắn một tiếng bảo hắn ăn một mình.” Triển Chiêu có vẻ chẳng để tâm, thấy sắc mặt Bạch Ngọc Đường dịu xuống, tâm trạng có vẻ tốt hơn. Triển Chiêu sờ cằm... Con chuột này, đang ghen thật sao?

Nghĩ đến đây, đột nhiên Triển Chiêu nảy ý xấu, hỏi Bạch Ngọc Đường: “Hay là mời Cừ huynh đến cùng ăn?”

Thấy sắc mặt Bạch Ngọc Đường lập tức đen đi mấy phần, Triển Chiêu vội lắc đầu: “Không đúng, cua Hâm Không Đảo đưa đến đương nhiên chỉ có ta được ăn, không cho người ngoài.”

Quả nhiên, sắc mặt Bạch Ngọc Đường thay đổi đúng vào hai chữ “người ngoài”, từ âm u thành quang đặng.

“Nhưng mà, Cừu huynh cũng là bằng hữu rất thân.” Triển Chiêu lại thêm một câu, Bạch Ngọc Đường hơi nhú mày, quang đăng thành âm u.

Triển Chiêu lại nói tiếp: “Đương nhiên không thể so được với người, chúng ta vô cùng thân thiết có đúng không...”

Âm u lại thành quang đăng.

“Nhưng mà ta rất ngưỡng mộ hần, hần là văn võ toàn tài mà...”

Quang đăng thành âm u.

“Nói về văn võ toàn tài, hần là người còn giỏi hơn đúng không?”

Âm u thành quang đăng.

...

Triển Chiêu sắp hôn hở chết rồi, ai nói Bạch Ngọc Đường là mặt than, sắc mặt hần rất phong phú.[cục ngu, câu đó là mi nói =.,=]

Bạch Ngọc Đường cũng dần nhận ra, bắt lực nhìn Triển Chiêu: “Rất vui?”

“Đúng vậy!” Triển Chiêu vỗ vai hần: “Cực kì vui!”

.

.

Lên thuyền của Bạch phủ, Bạch Phúc đã hấp sẵn cua chờ rồi, hâm nóng rượu cho hai người, rồi lui ra phía sau.

Chỉ chốc lát, rượu nóng lên, Triển Chiêu vừa gỡ cua vừa nói chuyện với Bạch Ngọc Đường: “Đúng rồi, người có cảm thấy kì lạ không?”

“Người nói chuyện gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Bọn Sài Huỳnh và Thạch Thiên Kiệt đột nhiên đến đây.” Triển Chiêu nói: “Đặc biệt là hai huynh đệ Thạch gia.”

“Khi nãy người không thấy rất nhiều thủ hạ của Sài Huỳnh là người giang hồ sao?” Bạch Ngọc Đường cầm ly rượu hỏi hần: “Còn là thành phần đang lẫn trốn.”

“Hần cũng đâu phải chư hầu một phương, chiêu mộ nhiều văn sinh võ nhân như vậy làm gì.” Triển Chiêu gật đầu: “Nhất định là có tin đồn gì đó, chúng ta ăn xong đi nghe ngóng một chút.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu đồng ý, uống hết một ly rượu thì thấy Triển Chiêu cười tủm tỉm hỏi mình: “Còn giận không?”

Bạch Ngọc Đường sờ mũi, ngược lại cảm thấy mình chẳng cần phải giận, có vẻ rất hẹp hòi.

Triển Chiêu thấy hần như thế, liền cầm bình rượu lên rót cho hần một ly, nói: “Vây, người đuổi theo Cừu Lăng Hành ra ngoài làm gì? Muốn đánh hần một trận?”

“Sao vậy được.” Bạch Ngọc Đường nhìn trời: “Ban đầu ta cũng không biết hần chính là vị bằng hữu đó của người.”

Triển Chiêu híp mắt: “Cho nên người thật sự muốn đánh bằng hữu đó của ta?”

Bạch Ngọc Đường nhìn trời, lấy lệ một câu: “Cũng không có.”

“A, đúng rồi!” Triển Chiêu gấp gạch cua chấm dấm chua: “Sáng nay không biết ai vẽ bậy trước cửa phủ Khai Phong.”

“Khụ khụ...” Bạch Ngọc Đường bị sặc rượu, khụ khụ mấy tiếng, đổi đề tài: “Hôm qua ta thật sự thấy quỷ trong sân biệt viện của người.”

“Sao?” Triền Chiêu nhíu mày nghĩ nghĩ: “Chẳng lẽ là con quỷ đó rất giống Cừu Lãng Hành, cho nên người đuổi theo hắn lên thuyền?”

“Phải.” Bạch Ngọc Đường gật đầu.

“Nhưng mà...” Triền Chiêu tính thời gian: “Không đúng, ta và hắn cùng đi đến cạnh thuyền, sau đó hắn bước lên, ta ở bên ngoài chờ, nếu như người thấy hắn lên thuyền, không lý nào không thấy ta.”

Bạch Ngọc Đường nghe đến đây, trầm ngâm một lúc lâu: “Theo lời người nói, quả thật thời gian không được đúng lắm... Nhưng người ta thấy lần đầu trên thuyền rất giống Cừu Lãng Hành nhưng có vẻ không phải một người, hắn có huynh đệ không?”

“Không có, nhà hắn chỉ có hắn và một tỷ tỷ, tỷ tỷ đã được gả đi lâu rồi.” Triền Chiêu nói đến đây, thở dài: “Thật ra tỷ tỷ hắn vốn được hứa gả cho đại ca ta.”

Bạch Ngọc Đường nhướn mày: “Sao lại không thành thân?”

“Đại ca từ hôn.” Triền Chiêu nhún vai: “Tỷ tỷ hắn tên là Cừu Tử Tình, thù mị nét na lại rất đẹp, hơn nữa từ nhỏ đã rất quan tâm chúng ta, ta vẫn nghĩ đại ca rất thích tỷ ấy, nhưng không ngờ cuối cùng lại từ hôn, khiến cho Tử Tình rất đau lòng, cuối cùng gả cho người khác. Vì chuyện này mà Cừu huynh rất giận đại ca, nhưng lần này hắn hoàn toàn không nhắc đến chuyện đó.”

Bạch Ngọc Đường nghe xong gật đầu: “Theo tình huống hiện tại, chưa chắc là đại ca người từ hôn vì không thích nàng ta?”

Triền Chiêu vờ bất mãn: “Đúng vậy đúng vậy, đại ca ta đúng là tội ác tày trời.”

“Ta không có ý đó.” Bạch Ngọc Đường thấy Triền Chiêu giận, vội giải thích.

Triền Chiêu bật cười, trên vai phương diện Bạch Ngọc Đường vẫn rất thành thật, nghĩ tới nghĩ lui, thở dài: “Bồ Tát phù hộ, chuyện lần này đừng liên quan đến đại ca con, nếu không sẽ lại phiền phức.”

“Đúng rồi, đã lâu chưa có tin tức của đại ca người.” Bạch Ngọc Đường hỏi: “Những thứ lần trước hắn đã lấy được cả rồi, cảm được rồi, lại bắt tin sao?”

“Làm sao tốt được đến vậy, sớm muộn gì cũng sẽ có chuyện xảy ra.” Triền Chiêu chống cằm, nhìn gạch cua dính trên ngón tay, đột nhiên như nhớ tới điều gì: “Đúng rồi...”

“Sao?” Bạch Ngọc Đường thấy hắn nhíu mày, có lẽ là nghĩ đến chuyện quan trọng, hơn nữa còn là chuyện không tốt.

“Cừu Lãng Hành và đại ca ta trước đây từng vì chuyện của Tử Tình mà xích mích một thời gian, nhưng sau đó lại đột nhiên hòa thuận, lại còn hay đi cùng nhau, dường như là đang bàn bạc chuyện gì đó. Ta nhớ rõ khi đó, mỗi lần ta đến gần muốn nghe thử bọn họ nói gì, bọn họ lại dừng lại cực đúng lúc, rất thần bí.” Triền Chiêu lấy khăn lau tay, “Chắc... Cứ cảm thấy có gì đó.”

“Này!”

Hai người đang nghĩ về quan hệ giữa Cừu Lãng Hành và Triền Hạo, đột nhiên, có tiếng gọi từ xa, giọng nói rất quen.

Triền Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn sang, liền thấy Bàn Dục đang vừa nhảy vừa vẫy tay dưới tán cây dương liễu, hét gọi bọn họ: “Này! Các người ăn xong chưa? Giang hồ nguy kịch!”

Triền Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều chẳng hiểu gì, Bạch Phúc đưa thuyền vào bờ, nói với Bàn Dục: “Đã cho người mang cua về phủ cho ngài rồi.”

“Ai da, không phải chuyện của!” Bàn Dục giậm chân: “Tiểu Mân Thầu gặp chuyện rồi!”

Triền Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng nhíu mày, Bao Duyên gặp chuyện rồi?

“Gặp chuyện gì?” Triền Chiêu vội lên bờ: “Có nghiêm trọng không, báo với đại nhân chưa?”

“Không thể báo với cha hắn, nếu báo hắn sẽ chết chắc!” Bàn Dục vội xua tay: “Hai người đến cứu mạng trước!”

Mi mắt Triển Chiêu giật giật: “Hai người lại gây họa rồi sao?”

Bàng Dục nhìn trời: “Có thể nói vậy, cũng có thể nói không phải vậy.”

“Người thắng thần một chút có được không?” Bạch Ngọc Đường bực bội.

Bàng Dục hạ giọng: “Nói tới nói lui là do thần tướng đó gây họa! Lão nhân chết tiết dẫn chúng ta đi uống rượu, có một đám thư sinh ngâm thơ đối câu đối ở đó, còn nói xằng bậy mấy lời khó nghe.”

“Nói gì khó nghe?” Triển Chiêu nhú mày.

“Bọn họ đều nói lần này Tiểu Mân Thần tham gia thi Hương, cho nên ai cũng đồn đãi trạng nguyên lần chắc chắn là hắn.”

“Vậy gì có gì khó nghe?” Triển Chiêu không hiểu.

“Nhưng bọn họ nói như vậy, không phải vì Tiểu Mân Thần tài hoa xuất chúng, mà là...”

“Nói hắn chỉ dựa vào quan hệ với Bao đại nhân, đúng không?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Bàng Dục gật đầu.

“Ai, lòng dạ tiểu nhân!” Triển Chiêu lắc đầu: “Đề thi là hoàng thượng đích thân ra, trước khi thi Bao đại nhân cũng không biết, thanh giả tự thanh, tranh cãi với bọn họ làm gì?!” [thanh giả tự thanh: nghĩa như câu hữu xạ tự nhiên hương]

“Ta cũng nói như vậy, nhưng lão nhân kia khoác lác, đánh cuộc với bọn họ, nói thi từ thư họa, cầm kì bài cử, dạng nào Tiểu Mân Thần cũng hơn người.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều dở khóc dở cười: “Cầm kỳ thư họa ngâm thơ đối câu đối cũng được đi, nhưng liên quan gì đến bài cử?” [bài cử: đánh bạc]

“Chính là vậy!” Bàng Dục vỗ ngực: “Bài cử tất thắng rõ ràng là bản thiếu gia!”

Triển Chiêu thở dài: “Bao Duyên hẳn sẽ không đánh bạc với bọn họ chứ?”

“Đúng vậy!” Bàng Dục giậm chân, “Đột nhiên một thư sinh chạy đến cược tài sừ với hắn, chúng ta còn không đi, coi chừng Tiểu Mân Thần sẽ thua sạch!”

Triển Chiêu nhú mày: “Thua thì thua, thua chút tiền xem như học được một bài học.”

“Vậy sao được!” Bàng Dục nhướng mày: “Tên đó là người giang hồ, nói rõ sẽ cược lớn, người của phủ Khai Phong các người dễ bị ức hiếp vậy sao?”

“Cái gì?!” Mặt Triển Chiêu sầm xuống: “Người giang hồ ức hiếp thư sinh? Bọn họ cược ở đâu?”

“Thái Bạch Cư...”

Bàng Dục chưa nói xong, Triển Chiêu đã chạy mất.

Bàng Dục vội chạy theo, Bạch Ngọc Đường vỗ vỗ vai hắn, hỏi: “Sao Bao Duyên lại đánh bạc với người khác? Chuyện không nắm chắc thì không làm mới đúng.”

“Thần tướng kia nói cái gì nhất nhị tam chắc chắn thắng, còn lấy mặt mũi cha hắn ra kích thích, hơn nữa tên người giang hồ kia ăn mặc như thư sinh!” Bàng Dục bất mãn: “Ai biết được là kẻ lão luyện?”

Bạch Ngọc Đường nghe xong hơi nhú mày: “Người cược với Bao Duyên tên gì?”

“Đường như họ Cừ.” Bàng Dục đáp xong, Bạch Ngọc Đường liền cười lạnh một tiếng: “À...”

“Tiểu Mân Thần thật ra cũng có tài năng bẩm sinh.” Bàng Dục cười khổ: “Trước đây ta từng đổ sức sắn với hắn, hắn có trí nhớ tốt tai lại thính, có thể nghe tiếng động và số lần sắn sắn lắc mà tính ra số nút! Hoàn toàn chính xác.”

“Ô?” Bạch Ngọc Đường ngạc nhiên, Bao Duyên còn có tài năng này sao?

“Nhưng lần này lại không được, cho nên thư sinh đó nhất định là thành tinh rồi, ta luyện đánh bạc đến mức hỏa nhãn kim tinh, có thể lừa được cả ta chắc chắn là cao thủ giang hồ!” Bàng Dục thường vui chơi trong sòng bạc, đương nhiên biết được phương pháp lừa người khác, “Chỉ trách thần tướng, cái gì nhất nhị tam nhất định thắng, không ngờ thua liền ba ván!”

Bạch Ngọc Đường thăm sinh nghi, quan hệ giữa thần tướng Tề Tứ Nhận và Bao Chứng có vẻ không thường, hẳn cũng là người tốt, không giống như cố ý trêu chọc Bao Duyên, vì sao lại đề nghị cược tài tử chứ?

Hai người tăng tốc, chạy vội đến Thái Bạch Cư.

.

.

Bọn Bao Duyên cá cược trong nhĩ gian tầng hai, không cho ai tham quan, một đám người đông bao quanh cầu thang chờ tin tức, thế là Bạch Ngọc Đường xách Bàng Dục nhảy lên lầu hai. Bao Duyên đang buồn bực ngồi một góc, Triển Chiêu đang tranh luận với Cừu Lăng Hành.

Thần tướng Tề Tứ Nhận và Tiểu Tứ Tử cùng ngồi xem chuyện vui, một ăn hoa quế cao, một uống trà.

“Thế nào rồi?” Bàng Dục vội chạy đến, hỏi Bao Duyên.

Bao Duyên cúi đầu không nói gì.

Tiểu Tứ Tử nói nhỏ: “Tiểu Mân Thầu thua hơn một vạn lượng.”

“Sao?” Bàng Dục trợn to mắt: “Thật hay giả?”

“Hắn gian lận.” Bao Duyên lầm bầm, tổng cộng chỉ đánh ba ván, nhưng rõ ràng là Cừu Lăng Hành này muốn lừa tiền hắn, gán qua gán lại một lúc đã thành một vạn lượng, lần này thật sự nguy rồi, chỉ trách tại mình ngốc.

“Ai, phải trách thần tướng mới đúng!” Bàng Dục bất mãn trừng Tề Tứ Nhận đang chia hoa quế cao với Tiểu Tứ Tử một cái: “Ngài không phải thần tướng sao, ngài nói nhất nhị tam nhất định thắng, không ngờ lại thua!”

Thần tướng sờ mũi, bĩu môi: “Ai, tiểu oa oa không hiểu chuyện.”

“Người...” Bàng Dục giậm chân, Bao Duyên kéo hắn lại: “Đừng lớn tiếng như vậy!”

Bạch Ngọc Đường thì lại cảm thấy lão nhân này mờ ám, liền xoay mặt nhìn Triển Chiêu đang tranh luận với Cừu Lăng Hành.

Cừu Lăng Hành khoanh tay, thấy Triển Chiêu thì hơi bất ngờ, liền nói mình không biết Bao Duyên là bằng hữu của Triển Chiêu. Nhưng hắn lại đổi giọng, nói huynh đệ ruột thịt cũng phải rõ ràng, vẫn phải trả bạc.

“Không phải chỉ một vạn lượng sao, đưa cho ngươi là được.” Bàng Dục đứng lên định đưa bạc.

Bị Bao Duyên kéo lại, “Nếu để cha ta biết ta dùng tiền của ngươi, không phải ta phá hỏng thanh danh một đời của cha rồi sao, ta thà nhảy lầu chết cũng không dùng tiền của ngươi.”

Bàng Dục nhếch môi, nghĩ nghĩ thấy cũng đúng, thế là liền nhìn Bạch Ngọc Đường... Hắn cũng biết, ở đây ngoại trừ Bạch Ngọc Đường thì đều là dân nghèo.[=.]

Bạch Ngọc Đường không phải không có bạc, chỉ là cảm thấy đưa ngay cho tiểu tử đó thì quá hèn nhát.

Thần tướng ngồi bên cạnh hớn hờ nói: “Hay là, làm lại lần nữa đi! Có câu cửu đồ vô thắng gia mà, nói không chừng sẽ đổi vận.” Vừa nói vừa bấm đốt tính: “Ừm, phong thủy còn chưa đi, nhất nhị tam chắc chắn thắng!” [cửu đồ vô thắng gia: trong cờ bạc không có người thắng mãi]

Bao Duyên cau mày, khi này hắn cũng nói như vậy, hại người không nhẹ.

“Ta cược với ngươi!” Bao Duyên nhảy lên.

Cừu Lăng Hành cười cười: “Ta là người đọc sách, cược với ta cũng được, vẫn như khi này, trước tiên phải đối với ta một câu.”

Triển Chiêu nhíu mày, thấy cạnh tay Cừu Lăng Hành có giấy bút, trên giấy có ba cặp câu đối, khi này Bao Duyên cũng vừa đối câu đối vừa cợt.

Cừu Lăng Hành ung dung cầm bút lên, lấy một tờ giấy mới, viết lên: thiên hạ hữu tình nhân chung thành quyền chúc. [tình nhân trong thiên hạ đều sẽ thành người nhà]

Bàng Dục chọc chọc Bao Duyên: “Ai, cái này ta không biết.”

“Chỉ một người được cợt.” Cừu Lăng Hành cười nói: “Đối một câu cợt một ván.”

Triển Chiêu hơi không vui, rõ ràng là Cừu Lăng Hành này đến gây phiền.

Bao Duyên nghĩ nghĩ, ở đây chỉ có một văn nhân là mình, tay cầm bút đang do dự thì bút lại bị người khác rút đi.

Ngẩng đầu lên, thấy Bạch Ngọc Đường đã đi đến cạnh hắn từ khi nào, lấy bút của hắn đi, viết một câu bên dưới câu của Cừu Lăng Hành: thế gian hữu duyên nhân mạc thác nhân duyên. [người có duyên trong thiên hạ chớ lằm nhăm nhân duyên]

Cừu Lăng Hành cười cười, ngẩng đầu nhìn Bạch Ngọc Đường: “Bạch huynh muốn cợt với ta?”

Bạch Ngọc Đường thản nhiên gạt đầu.

Triển Chiêu sờ cằm, đứng sang một bên chuẩn bị xem chuyện vui.

“Ván đầu tiên cợt một vạn lượng được không?” Cừu Lăng Hành cười hỏi.

Bạch Ngọc Đường chìa tay về phía Bàng Dục, hắn thì không sợ dùng tiền của Bàng Dục. Bàng Dục rất hiểu ý, sờ tìm hết cả người, đưa ngân phiếu một vạn lượng qua, thêm một mảnh ngọc bội một nghìn lượng.

Bạch Ngọc Đường đặt một vạn lượng lên bàn: “Ta thua, ngân lượng này đưa cho người, ta đưa người thêm một vạn lượng, nếu người thua, xóa nợ của Bao Duyên.”

“Ha ha, công bằng.” Cừu Lăng Hành cười gạt đầu, bỏ sức sắc vào chén lắc lắc, đặt lên bàn, nhường Bạch Ngọc Đường đoán.

Bạch Ngọc Đường còn chẳng nghĩ, nói ngay: “Nhất nhị tam, sáu.”

“Ha ha, ta đoán là tam tam tam, báo tử.” Cừu Lăng Hành nói, đưa tay mở nắp, ngay vào khắc hắn nhắc nắp lên, Triển Chiêu đặt ly trà trong tay lên bàn... Mở nắp ra, nhất nhị tam.

Cừu Lăng Hành nhìn nhìn Triển Chiêu bên cạnh, rồi cười nói: “Xem ra, nợ của ta và Bao công tử đã hết, cợt thêm một ván, thế nào?”

Bạch Ngọc Đường tỏ ý bảo có thể, đặt ngọc bội của Bàng Dục lên bàn, Cừu Lăng Hành sờ sờ túi tiền: “Vừa hay, ta cũng có ngân phiếu một nghìn lượng.”

Triển Chiêu đi lấy ly.

Cừu Lăng Hành đột nhiên chỉ sang một bên, nói: “Triển huynh, không ngại đến đó ngồi một chút chứ? Còn có thể ăn điểm tâm.”

“Khụ khụ.” Triển Chiêu khụ mấy tiếng, đành phải đi qua.

Cừu Lăng Hành lại nhắc bút viết một câu: bút hạ nhân gian yên hỏa. [khói bụi nhân gian dưới ngòi bút]

Bạch Ngọc Đường đối lại: kiếm thượng tứ hải phong vân. [mưa gió bốn biển trên thân kiếm]

Cừu Lăng Hành ngẩn người, cười nói: “Câu này của Bạch huynh không đối... Dưới bút của ta, thật sự viết bốn chữ nhân gian yên hỏa, Bạch huynh lại dùng đao...”

Chưa nói xong, đã thấy Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ Triển Chiêu.

Triển Chiêu đang ngồi uống trà ở bàn bên cạnh, đột nhiên đặt Cự Khuyết lên bàn, trên bàn vừa khéo có khắc một bức tranh, là hình tứ hải phong vân.

“Đối rất hay!” Bao Duyên thầm bội phục, vậy mà Triển Chiêu cũng hiểu, hai người này ăn ý đến mức nào chứ?

Bàng Dục ngồi một bên chống cằm xúc động, hai người này có bệnh sao? Tâm linh đã tương thông đến mức này rồi, sao còn chưa thành người nhà nữa...

Cừu Lăng Hành bắt đắc dĩ đành phải cầm lấy chén súc sắc, nhưng Bạch Ngọc Đường nói: “Để công bằng, lần này đến ta lắc chứ?”

Cừu Lăng Hành cười cười, đưa chén súc sắc cho Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường cầm lấy vẩy một cái, không hề lắc, đặt lên bàn.

Cừu Lăng Hành cười nói: “Tứ ngũ lục, tài.”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu: “Nhất nhị tam, sừ.”

Mở nắp ra, đột nhiên Triển Chiêu ho mấy tiếng, vỗ vỗ ngực.

Trong chén, nhất nhị tam, sừ.

Cừu Lăng Hành thở dài, bắt lực nhìn Triển Chiêu một cái, Triển Chiêu nhìn trời.

Đưa túi tiền cho Bạch Ngọc Đường, Cừu Lăng Hành hơi tiếc nuối: “Xem ra vị tiền bối này nói đúng, cửu đồ vô thắng gia.”

Nói xong thì định đi, chợt Bạch Ngọc Đường nói: “Cực thêm một ván?”

Cừu Lăng Hành quay đầu lại: “Bạc huynh, ta thật rất muốn gỡ lại, nhưng không còn tiền để cực.”

“Cực một chuyện mà người biết.” Bạch Ngọc Đường thờ ơ nói: “Nếu người thua, trả lời ta một câu, không được nói dối, chỉ được nói thật.”

Cừu Lăng Hành do dự một lúc, cười hỏi: “Nếu ta thắng thì sao?”

“Người định tiền cực.”

“Được.” Cừu Lăng Hành gật đầu: “Ta muốn cây bảo đao trong tay Bạch huynh.”

“Khụ khụ...” Triển Chiêu lại bắt đầu ho.

Bạch Ngọc Đường đặt ngân đao lên bàn, thoải mái nhận lời: “Có thể.”

Bàng Dục vươn dài cổ ra: “Ai da, vạn lượng hoàng kim cũng không mua được cây đao này, Bạch Ngọc Đường đúng là hào phóng.”

“Cửu đồ vô thắng gia, Bạc huynh đã thắng hai ván, trên đời này không có ai thắng mãi được.” Cừu Lăng Hành cầm bút lên, viết một câu lên giấy: nhân tâm bất túc xà thôn tượng. [Lòng người không đủ rắn nuốt voi]

Bàng Dục đến hỏi Bao Duyên: “Này, thư ngốc tử, câu này đối thế nào?”

“Câu này...” Bao Duyên sờ đầu nghĩ không ra, hơi lo lắng cho Bạch Ngọc Đường, nếu không đối được, thì có tính là thua rồi không?

Nhưng Bạch Ngọc Đường cầm bút, viết từng chữ như rồng bay phượng múa đối lại hần không chút do dự, viết là: thế sự vô thường thử hí miêu. [chuyện đời khó lường chuột vờn mèo]

“Phụt... Khụ khụ.” Triển Chiêu vỗ ngực bụp bụp, lần này là sặc thật.

“Đối hay đối hay!” Bao Duyên kích động vỗ tay, nghĩ thầm Bạch Ngọc Đường quả thật rất thông minh, loại câu này mà cũng đối được.

Bàng Dục ngồi bên cạnh xấu hổ nhìn hần, nghĩ thầm, sai rồi, là vì loại câu này chỉ có Bạch Ngọc Đường mới đối được.

Triển Chiêu gãi tai, nghĩ thầm, con chuột nhà người.

Cừu Lăng Hành cảm chén súc sắc, lắc lắc, hỏi Bạch Ngọc Đường: “Bạch huynh vẫn tiếp tục đoán nhất nhị tam sao?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Phải.”

“Này, như vậy có được không?” Bao Duyên nhỏ giọng hỏi Bàng Dục.

Bàng Dục bất đắc dĩ nói: “Ai, người cũng nghe thần tướng nói rồi, nhất nhị tam chắc chắn thắng! Khi này nếu người cũng đoán nhất nhị tam cũng sẽ không thua đến như vậy.”

Bao Duyên đá hấn một cái: “Ta không có!”

“Vậy ta đoán nhị tam lục, tài.” Cừu Lăng Hành chuẩn bị mở nắp, đột nhiên đưa mắt nhìn Triển Chiêu đang chuẩn bị ho, “Triển huynh, có cần ho trước một tiếng không?”

Triển Chiêu cười xấu hổ, giả vờ ho ho mấy tiếng, “Gần đây không khí khô, cổ họng ngứa.”

Cừu Lăng Hành cười nhẹ, mở nắp, ngay trong một khắc mở nắp, đột nhiên, Tiểu Tứ Tử “hắt xì...”

Ngay sau tiếng hắt xì đó, viên súc sắc “lục” lặn một cái, biến thành “nhất”... Nhất nhị tam, sửu.

Cừu Lăng Hành thở dài một tiếng: “Bạch huynh thật may mắn.”

Bạch Ngọc Đường cười nhẹ: “Đa tạ.”

“Bạch huynh muốn hỏi gì? Cứ hỏi thoải mái.” Cừu Lăng Hành rất hào phóng.

Bạch Ngọc Đường cầm cây đao trên bàn lên, thờ ơ nói: “Không vội, sau này sẽ có cơ hội.”

Cừu Lăng Hành gật đầu, chấp tay với mọi người: “Hôm nay thật sự rất thỏa chí, lần sau tiếp tục, cáo từ.” Nói xong, đi ra ngoài.

“Xí, chơi thua rồi thì chạy.” Bàng Dục cố ý đi đến cửa nói một câu. Vừa khéo, bên ngoài còn rất nhiều thư sinh đang chờ xem chuyện vui, thấy thế liền cho là Bao Duyên đã thắng thật rồi, xoay mặt nhìn nhau. Bọn họ không ngờ Bao Duyên không chỉ tài năng mà đồ súc sắc cũng toàn thắng, đã tâm phục rồi, không còn dám nói hấn dựa vào thân thể của Bao Chứng để chiếm lợi nữa.

.

.

Bạch Ngọc Đường cực xong, quay đầu, thấy mọi người đều nhìn hấn, đặc biệt là Bao Duyên, vẻ mặt cực kì ngưỡng mộ.

Bạch Ngọc Đường đưa túi tiền cho Tề Tứ Nhận, vốn cũng là tiền do lão nhân giúp thắng, nhất nhị tam chắc chắn thắng, thần tướng đúng là thần tướng, danh bất hư truyền.

Mọi người đang chuẩn bị quay về, đột nhiên thần tướng Tề Tứ Nhận âm u nói một câu: “Ta nói, Cừu đại tài tử này là người Thường Châu đúng không?”

Triển Chiêu gật đầu: “Đúng vậy.”

“Ai da, người xem ngân phiếu trong tay hấn đúng là đủ loại, có của Tô Châu, còn có của Hoài Dương... Chắc chắc, cả Vân Nam cũng có.”

Mọi đều sửng sốt, Bàng Dục cầm lấy xem thử, lão nhân đang lật xem tên tiền trang trên ngân phiếu trong túi tiền của Cừu Lăng Hành.

“Cái này, là đổi với người khác sao?” Bàng Dục hỏi.

“Tô Châu, Hoài Dương, Vân Nam?” Hai mắt Triển Chiêu sáng lên: “Không Mậu đến từ Tô Châu, Ngụy Tịch Đồng là người Hoài Dương, tài tử Lưu Minh vừa chết đến từ Vân Nam...”

Bạch Ngọc Đường nhìn Tề Tứ Nhận đang giả ngơ một cái, trong lòng thâm hiểu, lão nhân này chính vì muốn túi tiền của Cừu Lăng Hành, cho nên mới nghĩ ra ý cá cược.

132. Q.5 - Chương 8: Thiên Long Sơn Trang

“Kẻ bán bút cho những tài tử đã tự sát là Cừu Lăng Hành?” Bao Duyên cầm tập ngân phiếu quan sát: “Tại sao chứ? Người này có lai lịch gì sao?”

Mọi người quyết định gọi một bàn thức ăn trong nhà gian của Thái Bạch Cư, ngồi xuống vừa ăn vừa thảo luận.

Thức ăn đến miệng, nghe lời Bao Duyên nói, mọi người đều vô thức nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu thở nhẹ: “Nếu nói tới, ta cũng không hiểu hẳn lắm... Chỉ là từ nhỏ cùng lớn lên, không thấy hẳn có vấn đề gì.”

“Cũng có khả năng chỉ là trùng hợp.” Bànng Dục nhún vai: “Nếu như thích cá cược, cũng có thể có rất nhiều loại ngân phiếu.”

“Cá cược...” Triển Chiêu lập tức nghĩ đến, “Đúng vậy! Tiểu tử Cừu Lăng Hành đó rất thích cá cược, hơn nữa còn là trăm trận trăm thắng.”

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, nhìn bên cạnh, thì thấy thần tượng đang tập trung ăn.

“Có thể nào... Người bán bút cho những thư sinh đó, từng cá cược với Cừu Lăng Hành, sau đó thua hết tiền cho hắn?”

Mọi người đều nhìn Bạch Ngọc Đường: “Đây cũng là một khả năng.”

“A!”

Mọi người nói đến đây, Bànng Dục đột nhiên hét một tiếng rồi đập bàn một cái.

Bao Duyên thiếu chút nữa nghẹn cá viên, nhìn hắn: “Người hét cái gì?”

“Nếu là như vậy thật, thì ta biết phải tìm kẻ đó ở đâu rồi!”

Bạch Ngọc Đường lại nhìn lão nhân một cái, thấy Tề Tứ Nhận gật gật đầu, tiếp tục ăn.

Triển Chiêu cầm đĩa lên gấp cho Tiểu Tứ Tử một miếng thịt vịt, hỏi: “Sòng bạc Long Hưng đúng không?”

“Ô? Triển huynh cũng thích cái này?” Bànng Dục thích thú hỏi Triển Chiêu.

Triển Chiêu bật cười: “Ta quản trị an trong phủ Khai Phong mà, đương nhiên biết ở đâu có sòng bạc, trong sòng bạc có quy tắc gì.”

“Cũng đúng.” Bànng Dục gật đầu.

“Sòng bạc đó có gì khác thường sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu.

“Phải, quả thật rất đặc biệt! Sòng bạc Long Hưng do Thẩm Long Hưng mở, các sòng bạc bình thường, đều là khách cược với nhà cái, cho nên mười ván thua chín, dù có vận may hay bản lĩnh cao thắng được nhiều tiền, cuối cùng cũng không thể không móc hầu bao!” Triển Chiêu giải thích ọi người: “Nhưng trong sòng bạc Long Hưng thì khách cược với khách, một ăn một, ăn nhiều hay ít tùy bản lĩnh, nhưng yêu cầu cho khách vào cửa rất cao, mỗi người phải mang theo hơn năm trăm lượng mới được vào, hơn nữa một lần phải đưa cho sòng bạc một trăm lượng, mặc kệ thắng thua, cho nên trong đó chỉ toàn cao thủ.”

“À...” Bao Duyên hiểu ra: “Nói vậy, thật sự có thể là tiền thắng từ sòng bạc đó.”

“Thẩm Long Hưng, có phải là trang chủ của Thiên Long sơn trang không?” Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu.

“Phải.”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, không nói thêm gì.

Triển Chiêu nhếch môi: “Sao vậy, có ân oán sao?”

Bạch Ngọc Đường cười: “Ta thì không có gì với hắn, nhưng Đồng Húc thì có.”

“Ta biết rồi!” Bàng Dục vỗ tay một cái: “Chắc chắn Đồng Húc từng câu dẫn phu nhân Thẩm trang chủ!”

Triển Chiêu nhíu mày, hỏi Bạch Ngọc Đường: “Không phải chứ, nhi tử của Thẩm Long Hưng đã hơn hai mươi tuổi rồi!”

Bạch Ngọc Đường hơi xấu hổ, sờ mũi: “Nương tử nhà lành đương nhiên không thể rồi... Người dụ dỗ được không phải đều là các a di thái thái sao.”

Triển Chiêu cảm thán: “Đồng Húc sống được đến hôm nay thật không dễ.”

Bạch Ngọc Đường cũng bất lực.

“Sòng bạc Long Hưng chỉ có thể xem như một manh mối, vì hiềm nghi về Cừu Lăng Hành vẫn chưa thể hoàn toàn xóa bỏ đúng không?” Bao Duyên vừa nói xong, thì có người nhảy từ cửa sổ vào, ngồi trên khung cửa, “Quả nhiên là ở đây.”

Mọi người nhìn sang, thì thấy là Tử Ảnh, hẩn vẩy tay với mọi người, xem như chào hỏi, sau đó nói xuống dưới lầu: “Ở trên này!”

Không bao lâu, mọi người nghe thấy tiếng chân dưới lầu.

“Nha!” Đột nhiên Tiểu Tứ Tử như nhớ ra gì đó, quăng đĩa chui vào lòng Triển Chiêu.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, cúi đầu nhìn Tiểu Tứ Tử đang chui trốn, không bao lâu, cửa bị đá “phanh” ra.

“Tiểu Tứ Tử!” Công Tôn hùng hổ xông vào.

Tiểu Tứ Tử lấy bẫy thò đầu ra khỏi lòng Triển Chiêu: “Cha.”

“Con ăn đồ ngọt rồi đúng không?”

Tiểu Tứ Tử phui phui vụn đường bên môi, trốn ra sau cánh tay Triển Chiêu.

“Làm sao vậy?” Triển Chiêu vừa hỏi vừa giấu Tiểu Tứ Tử đi, nghĩ thầm sao Công Tôn lại hung dữ như thế, đồ ngọt cũng không cho ăn.

“Hôm nay nó không được ăn ngọt, tối qua răng đau.” Công Tôn ngồi xuống, đưa tay bắt Tiểu Tứ Tử, Tiểu Tứ Tử bị Triển Chiêu nhét vào lòng Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường giấu Tiểu Tứ Tử ra sau lưng, nói với Công Tôn: “Kẹo hồ lô là do Triển Chiêu mua cho Tiểu Tứ Tử, Tiểu Tứ Tử rất ngoan, nói không thể ăn ngọt.”

Công Tôn híp mắt nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu mở to mắt trừng Bạch Ngọc Đường, chuột chết tiệt, ngươi hãm hại ta!

Bạch Ngọc Đường dùng mắt ra hiệu cho Triển Chiêu nhìn Tiểu Tứ Tử đáng thương, Triển Chiêu hít sâu một hơi, xoay mặt qua cười với Công Tôn: “Đúng vậy... Là ta mua cho Tiểu Tứ Tử, không biết Tiểu Tứ Tử không được ăn ngọt.”

Công Tôn nhìn trời, biết hai người này đang bao che cho Tiểu Tứ Tử, thò tay nhéo má Tiểu Tứ Tử: “Con đó, may mà khi nãy không ăn xấu kẹo hồ lô đó!”

Triển Chiêu ngẩn người.

Tiểu Tứ Tử cũng sờ đầu, khi nãy phải cứu gia gia bị thương, cho nên thật sự đã đưa xấu kẹo hồ lô cho tiểu hài nhi bên cạnh, nhưng mà làm sao cha biết được?

“Sáng nay rất kì lạ, ta chữa trị cho mười sáu hài tử!” Công Tôn nghiêm túc nói: “Các hài tử đều trúng một loại độc, tuy không nhiều, nhưng đều thượng thổ hạ tả! Ta vốn vẫn chưa tìm được nguyên nhân, khi nãy tiểu hài nhi đi cùng với lão nhân bị ngất vào phủ cũng bắt đầu có triệu chứng, ta mới phát hiện thấy xấu kẹo hồ lô trong tay nó, kiểm tra thử...” [thượng thổ hạ tả: trên nôn dưới ...]

Vừa nói Công Tôn vừa lấy một gói vải trắng trong lòng ra, mở ra ọi người xem, bên trong là hai trái sơn tra đã bị cắt ra.

“Vỏ đường bên ngoài không có độc, độc ở trong sơn tra, các người nhìn xem màu của nó.” Công Tôn chỉ vào sơn tra bảo mọi người nhìn.

“Màu có vẻ vàng hơn sơn tra bình thường!” Bao Duyên cũng tới gần xem thử.

Công Tôn lấy một cây ngân châm ra, đâm vào trái sơn tra, một lúc sau rút ra ọi xem, một lớp màu đen mỏng bám trên cây châm.

“Kẻ nào lại thất đức như thế!” Triển Chiêu lập tức nổi giận: “Làm như thế này khiến bao nhiêu hài tử trúng độc? Đáng chết!”

“Tên bán kẹo hồ lô có vấn đề!” Bàn Dục cũng giận dữ: “Tiểu hài tử trong Khai Phong chọc vào ai mà phải thâm độc thế này?!”

“Đừng nóng nảy!” Công Tôn phẩy tay: “Nghe ta nói hết!”

Mọi người im lặng, chờ Công Tôn nói rõ ràng.

“Ta bảo Triệu Phổ tìm hết các tiểu hài trúng độc đến, phát hiện chúng nó đều ăn kẹo hồ lô, sau đó tìm đến nơi bán kẹo hồ lô bọn họ nói, bắt người bán về.” Công Tôn uống ngụm trà, “Các người đoán xem thế nào?”

Mọi người đều lắc đầu.

“Bắt được gần mười người!” Công Tôn dở khóc dở cười, “Ta đã kiểm tra hết kẹo hồ lô của bọn họ! Phát hiện gần như tất cả sơn tra đều có độc, mà người bán thì hoàn toàn không biết gì. Thế là người bán kẹo hồ lô dẫn chúng ta đến nơi bán sơn tra, là một khu vườn ở ngoại thành phía tây. Số sơn tra này đều được người trồng hái từ sáng sớm nay, không biết có độc từ khi nào. Bọn họ lại đưa chúng ta đi xem cây sơn tra, ta phát hiện vài cây trong đó có độc. Gần những cây đó có một con suối nhỏ, ta kiểm tra nước suối, phát hiện độc ở trong đó!”

Bọn Triển Chiêu đều không khỏi chau mày: “Có người hạ độc trong nước suối?”

Công Tôn lại xua tay: “Thật ra độc trong nước suối rất ít, không có ảnh hưởng tới người bình thường, chỉ là cây sơn tra ngày ngày hút nước ở đó, một lượng độc lớn đọng lại trong quả, mới khiến người ăn trúng độc.”

“Vậy không phải cố ý hạ độc, mà là do nước suối vô tình cuốn theo độc từ đâu đó?” Bao Duyên hỏi.

“Ta cũng nghĩ như vậy, có thể là có người thường xuyên dùng nước suối rửa dụng cụ luyện độc hoặc thứ gì đó, độc bị hòa tan từ đó vào nước suối!”

Mọi người gật đầu, cảm thấy rất có thể.

“Là loại độc gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Quan trọng chính là đây.” Công Tôn nói: “Loại độc này, tên là Bỉ Ngạn.”

“Bỉ Ngạn?” Mọi người đều chưa từng nghe, tên của độc được mà thật thi vị.

“Bỉ Ngạn là một loại độc mà cũng là một loại dược liệu, được chiết xuất từ nhụy hoa Bỉ Ngạn.” Công Tôn nói xong thì lấy một gói giấy ra, bên trong là cây bút của quỷ trạng nguyên mà Đồng Húc đưa cho Bạch Ngọc Đường, và hung khí Lưu Minh dùng để tự sát sáng nay, cây bút lông có chữ “Sâm”.

“Ta đã kiểm tra rồi.” Công Tôn nhìn mọi người: “Trong cây bút các đại tài tử đó dùng, có một lượng Bỉ Ngạn lớn! Có thể là thân bút và lông bút đều được ngâm trong độc. Khi viết chữ thì độc bị người hít vào, từ đó khiến cho các thư sinh gặp ảo giác, cho nên mới tự sát!”

“Thì ra thật sự có độc sao?” Triển Chiêu nhú mày, xem như đã có chút manh mối, đây gọi là lưới trời lồng lộng, thật không biết nên cảm tạ những cây sơn tra đó, hay là do Tiểu Tứ Tử là đại phúc tinh.

“Thượng du dòng suối ở đâu?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Đây là thứ các người phải điều tra.” Công Tôn thu dọn, “Ta chỉ biết, hoa Bỉ Ngạn rất đẹp, rẽ có thể dùng làm thuốc, nhưng cũng là kịch độc, phơi khô rồi phối hợp với các dược liệu khác có thể trị bệnh đường ruột,

dùng một mình, hấp thu một lượng nhỏ có thể gây thương tổn hạ tả, dùng một lượng lớn sẽ gặp ảo giác, mắt không chế, là kịch độc không gì sánh được!”

“Cũng có nghĩa là, muốn luyện loại độc này, phải có một lượng hoa Bỉ Ngạn lớn, có đúng không?” Đột nhiên Triển Chiêu hỏi.

Công Tôn gật đầu.

“Ha ha.” Ngay khi ấy, Tề Tứ Nhận vẫn im lặng không nói gì đột nhiên bật cười.

Mọi người đều không hiểu.

Chợt Bạch Ngọc Đường ung dung nói: “Sở dĩ Thiên Long sơn trang có tên là Thiên Long sơn trang, là vì sơn trang nằm trên sườn núi, trên núi trồng đầy hoa Bỉ Ngạn cả trắng lẫn đỏ, uốn lượn dài mấy dặm, nhìn từ xa rất giống một con rồng lớn đáp xuống, cho nên thành tên. Mà theo ta được biết, Thiên Long sơn trang quả thật nằm ở ngoại thành phía tây Khai Phong, vườn cây dưới chân núi cũng thuộc về sơn trang.”

“Nào nào, Tiểu Tứ Tử, ăn cái bánh bao.” Bàng Dục bên cạnh đột nhiên cầm cái bánh bao gạch cua nịnh nọt Tiểu Tứ Tử: “Một lát nữa về, đoán đề thi cho Tiểu Mân Thầu ca ca có được không? Chắc chắn sẽ đoán trúng! Đậu trạng nguyên rồi bắt hán mời Tiểu Tứ Tử ăn mận thầu.”

“Này!” Bao Duyên nổi giận đập Bàng Dục một cái: “Đừng dạy hư tiểu hài tử!”

“Oa, người đừng có đánh ta, ta cũng vì muốn tốt cho người!” Bàng Dục xoa cánh tay, chỉ Tiểu Tứ Tử nói với Tề Tứ Nhận: “Lão thần tiên, ngài và Tiểu Tứ Tử có quan hệ ruột thịt gì không? Thần kì như vậy... Nhưng mà cũng đúng, ngài là Tề Tứ Nhận, nó là Tiểu Tứ Tử, đều có chữ Tứ!”

“Ha ha!” Lão nhân vuốt râu cười ha ha, nhìn Tiểu Tứ Tử gật đầu: “Ta đã nói rồi, hài tử này có phúc tướng đại phú đại quý thể gian hiểm thấy!”

“Xem ra, chúng ta phải đến Thiên Long sơn trang một chuyến?” Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường.

“Có đảm thảo kinh xà không?” Công Tôn hơi lo lắng: “Triệu Phổ để rất nhiều ảnh vệ lại theo dõi nơi đó, tốt nhất chúng ta cũng thăm dò một chút.”

“Đúng vậy, nếu như đối phương tiêu hủy chứng cứ, đến lúc đó không chứng cứ chúng ta cũng đành bất lực.” Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, đột nhiên bật cười: “Xem ra, phải để Đồng Húc ra tay rồi!”

“Bảo hán làm gì?” Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường.

“Bảo hán đi trèo tường.” Bạch Ngọc Đường cười tà với Triển Chiêu: “Quen biết với cả thiên hạ được lợi điểm này, nhưng tính tình Thẩm Long Hưng nóng nảy, chúng ta phải đi giúp tên thư sinh háo sắc đó!”

Triển Chiêu hí mắt cười, “Vậy tối nay chắc sẽ có tường hay xem!”

Mọi người thương lượng xong, tìm Đồng Húc nói lại, Đồng Húc một lòng muốn tìm người hại Tây Môn Dục, đương nhiên là lập tức đồng ý.

.

.

“Về phủ Khai Phong thương lượng với đại nhân một chút đã.” Triển Chiêu vừa nói vừa vỗ vỗ Bàng Dục và Bao Duyên đang hưng chí bừng bừng bên cạnh: “Nhân tiện đưa hai người về.”

“Ta cũng muốn đi xem.” Đời này Bàng Dục thích nhất là xem loại tuồng “Nam đạo nữ xưng gian phu dâm phụ cầu nam nữ”, không cho hán đi hán nóng ruột.

Triển Chiêu vỗ vai hán: “Tiểu hầu gia, đừng quên mấy ngày trước người vừa mới bị nói có tai họa máu...”

“Ai!” Bàng Dục vội đưa tay ngắt lời Triển Chiêu: “Được rồi, ta không đi đâu nữa, về nhà xem Mân Thầu đọc sách là được chứ gì!”

Bao Duyên lườm một cái: “Nhà của người hình như ở phủ thái sư!”

Bàng Dục gãi đầu: “Ai, giang hồ nhi nữ, tứ hải giai huynh đệ mà! Nhà người cũng là nhà ta, cha ta cũng là cha người.”

“Ta phi!” Bao Duyên xô hấn một cái, trong phủ Khai Phong và phủ thái sư, Bao Chứng và Bàng Cát đột nhiên hất xì một cái thật to, cả người lạnh run, da gà nổi đầy.

.

.

Ăn no rồi, mọi người rời khỏi Thái Bạch Cư về phủ Khai Phong, giữa đường lại gặp chuyện vui, một đám người đang vây lại xem náo nhiệt.

“Có chuyện gì rồi?” Triển Chiêu rướn cổ nhìn.

Thấy Tử Ảnh và Giả Ảnh trong đám người, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chen vào vỗ vỗ hai người: “Này, hai người nhìn cái gì?”

“Ấu Dương đánh nhau với người ta!” Tử Ảnh rất hưng phấn.

“Ấu Dương Thiếu Chinh?” Triển Chiêu hiếu kì: “Với ai?”

“Một thư sinh, mấy người giang hồ.” Tử Ảnh chỉ chỉ.

“Này, các người có phải huynh đệ không vậy, nhiều người như vậy đánh một mà chỉ đứng nhìn không đến giúp?” Triển Chiêu vén tay áo đi vào “giữ gìn trị an”.

Chen vào trong nhìn, mới phát hiện, là một đánh một không phải một đám.

Ấu Dương Thiếu Chinh đang so chiêu với một nam tử ăn mặc như thư sinh, bên cạnh là ba người giang hồ đang bị thương, xem ra đều là bị Hỏa Kỳ Lân đánh. Mà người đang đánh với Ấu Dương Thiếu Chinh cũng không phải ai xa lạ, chính là Cừu Lăng Hành đây bí hiểm vừa mới thua bạc.

“Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường hai tay chống đao đứng nhìn Triển Chiêu: “Không đi giữ gìn trị an nữa sao?”

“Bọn họ làm sao vậy?” Triển Chiêu không hiểu, hai người này chẳng liên quan gì đến nhau, sao lại đánh nhau?

“Đám người giang hồ đó gây chuyện rắc rối bị Ấu Dương bắt gặp, liền đánh nhau, thư sinh kia đột nhiên đến khuyên can, Ấu Dương hệt như gặp quỷ, cứ nói hấn giả ma giả quỷ, còn nói phải giải về phủ Khai Phong, nói hấn có liên quan đến trận hỏa hoạn ở dịch quán!”

Bạch Ngọc Đường vừa nghe tới gặp quỷ, nhìn Triển Chiêu một cái: “Hôm ở đám cháy Ấu Dương nói với người hấn gặp quỷ đúng không?”

Triển Chiêu gật đầu: “Đúng vậy... Chẳng lẽ là?”

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, nhún người nhảy lên.

Ấu Dương Thiếu Chinh và Cừu Lăng Hành đang đánh nhau, qua hơn ba mươi chiêu, cảm thấy võ công của đối phương không thấp. Nhưng khi đó, một bóng trắng chen vào giữa.

Ấu Dương Thiếu Chinh chỉ vừa hơi sững sốt... Cừu Lăng Hành đã bị Bạch Ngọc Đường chặn ra.

Bạch Ngọc Đường tiếp chiêu với Cừu Lăng Hành, hấn không rút đao, chỉ ép sát từng nước. Cừu Lăng Hành thấy Bạch Ngọc Đường đến, cũng giật mình. Hấn vốn định không đánh nữa, nhưng Bạch Ngọc Đường có vẻ như không muốn can ngăn mà là muốn chế ngự hấn, hơn nữa ra chiêu buộc hấn phải đánh trả.

“Này, Bạch Ngọc Đường người sao lại giành đánh với lão tử?” Ấu Dương Thiếu Chinh hơi bất mãn, bị Triển Chiêu phía sau kéo một cái.

Hấn quay đầu, thấy Triển Chiêu lắc nhẹ đầu. Ấu Dương đành phải đứng tại chỗ quan sát, thấy Triệu Phổ cũng đã đến từ khi nào, đang hào hứng nhìn hai người so chiêu.

Qua khoảng ba mươi chiêu, Bạch Ngọc Đường triệt chiêu, không đánh với hấn nữa.

Cừu Lăng Hành thì rất chặt vật, xem ra đã trở hết bản lĩnh ra rồi, nhưng đánh một lúc lâu vẫn như không, như không hề đánh, hơi hoang mang.

Có không ít người giang hồ vây xem xung quanh, kẻ kém cỏi chỉ xem náo nhiệt, cảm thấy võ công của Cừu Lăng Hành rất cao, có thể đánh được với Bạch Ngọc Đường lâu như vậy. Chỉ có thiểu số các tuyệt đỉnh cao thủ như Triển Chiêu, Triệu Phổ, Âu Dương mới biết... Khi này là Bạch Ngọc Đường uy chiêu Cừu Lăng Hành.

Cái gọi là uy chiêu, là dùng tốc độ cực nhanh đánh tới đối phương, buộc đối phương dùng toàn lực chống đỡ, trong lúc vô thức đối phương sẽ mang tất cả võ công mình có ra dùng nhưng lại không biết mình đang đánh cái gì. Đây là biện pháp tốt để thử môn phái, lai lịch võ công của đối phương. Nhưng muốn uy chiêu cũng không phải dễ, phải là cao thủ võ công tuyệt đỉnh mới làm được.

“Ha ha.”

Triển Chiêu chợt nghe tiếng Tề Tứ Nhận bên cạnh cười: “Tiểu tử này thật thú vị, nếu gặp được từ mười năm trước, nhất định ta phải thu nó làm đồ đệ.”

Triển Chiêu cười cười, chỉ chỉ phía trước: “Có sẵn nhân tài đang chờ bồi dưỡng kia, lão nhân gia cứ tận tình chỉ bảo.”

Lão nhân ngăn người, nhìn theo hướng tay hắn chỉ, thì thấy bên cạnh Triệu Phổ, Tiêu Lương đang ngửa mặt hỏi hắn: “Sư phụ, khi này có phải Bạch đại ca uy chiêu không?”

Triệu Phổ giật mình, Tiêu Lương trước nay hắn nuôi thả, không ngờ thứ sâu xa như vậy nó cũng biết? Thế là khoanh tay hỏi nó: “Làm sao con biết?”

“Con đọc thấy trong sách. Chiêu nào của Bạch đại ca cũng đánh vào điểm yếu của hắn, nhưng lại không đánh chết, tốc độ rất nhanh! Ba mươi chiêu, không chiêu nào thừa!” Tiêu Lương hiếu học hỏi: “Võ công của thư sinh đó là của môn phái nào vậy? Con chưa từng thấy, tâm pháp nội công của hắn không giống võ lâm Trung Nguyên.”

Triệu Phổ gãi đầu, hắn cũng không biết lai lịch võ công, chỉ biết thư sinh này tuyệt đối không đơn giản, đừng nói, nếu không phải Bạch Ngọc Đường thử ra, nói không chừng Âu Dương còn phải chịu thiệt.

“Tây Vực Cuồng Phái.” Bạch Ngọc Đường thu chiêu, như nghe được câu hỏi của Tiêu Lương, trả lời giúp Triệu Phổ.

Cừu Lăng Hành thở dài một tiếng nhìn Bạch Ngọc Đường: “Bạch huynh văn võ xuất chúng, cảm tạ chỉ giáo.”

Chân mày Triển Chiêu không khỏi nhíu lại, Tây Vực Cuồng Phái không phải danh môn chính phái gì, Cừu Lăng Hành quen biết với người của Cuồng Môn từ khi nào mà luyện được tà công như thế?

“Chỉ trong nửa ngày Bạch huynh đã chứng minh văn tài võ công đều hơn ta rồi.” Cừu Lăng Hành cười nhìn Bạch Ngọc Đường: “Thật đáng mừng.”

Bạch Ngọc Đường cầm đao một tay chấp phía sau: “Cần lâu đến nửa ngày sao?”

Cừu Lăng Hành cười gượng.

Triển Chiêu đi tới mấy bước, hỏi: “Cừu huynh, sao lại đánh nhau trên đường?”

Cừu Lăng Hành nhìn nhìn đám người giang hồ bị đánh thê thảm, lại nhìn sang Âu Dương Thiếu Chính, nói: “À, ta có lòng đến khuyên can, nhưng vị quan gia này nhất định nói ta giả ma giả quỷ, còn muốn bắt ta đến phủ Khai Phong. Huynh cũng biết, quan tự lưỡng cá khẩu, hắn hung hăng hùng hổ như vậy đương nhiên ta phải phản kháng.” [quan tự lưỡng cá khẩu: trong chữ quan hai chữ khẩu]

Triệu Phổ đi đến cạnh Âu Dương Thiếu Chính, hỏi: “Chuyện thế nào?”

Âu Dương mở miệng, nhìn chăm chăm Cừu Lăng Hành một lúc lâu, cảm thấy thật sự không sai, liền kéo Triển Chiêu: “Này, người còn nhớ khi dịch quán bị cháy ta nói với người là thấy quỷ không?”

Triển Chiêu gật đầu: “Người nói có người treo cổ tự vẫn trong phòng, sau đó một ngọn lửa quét qua thì biến mất.”

“Đúng, chính là hân!” Âu Dương Thiếu Chinh chỉ Cừu Lăng Hành: “Ta tuyệt đối không nhìn lầm!”

“Ha.” Cừu Lăng Hành lắc đầu, như không thể tin nổi: “Ta là người sống! Vị đại nhân này thật biết đùa!”

“Ta biết ngươi là người sống, nhưng kẻ đêm đó chắc chắn là ngươi! Ngươi không giả ma giả quỷ, thì chính là kẻ phóng hỏa, tối thiểu cũng có liên quan đến vụ án, ta đưa ngươi về phủ Khai Phong hỏi vài câu không vấn đề gì chứ?”

“Buồn cười.” Cừu Lăng Hành cười lạnh: “Ta nói ta không phải, ngươi nói chỉ là lời từ một phía, ngươi nói đúng là ta, cũng chỉ là lời từ một phía, lý do gì mà ta nói không ai tin, ngươi nói thì người khác phải tin? Đây chẳng phải là quan tự lưỡng cá khẩu sao? Các ngươi hoành hành ngang ngược như thế, làm sao ta biết được đi cùng rồi các ngươi sẽ không bức cung?”

Âu Dương đảo mắt một cái, nghĩ thầm quả nhiên Triệu Phổ ghét thư sinh là đúng, mồm mép!

“Phủ Khai Phong mà lại bức cung sao?” Bao Duyên không vui.

Cừu Lăng Hành thở dài, chấp tay với Triển Chiêu: “Triển huynh, ta còn có việc, vài ngày nữa phải dự thi, không nói nhiều nữa, cáo từ.”

“Này!” Âu Dương Thiếu Chinh còn muốn đuổi theo, bị Triệu Phổ nắm áo lại: “Thôi đi, tướng giỏi cũng thua miệng tú tài, đúng lý cũng không nói được, lực sát thương của thư sinh rất lớn!” Chưa nói xong, đã bị Công Tôn lườm một cái.

“Về phủ Khai Phong trước đã.” Triệu Phổ túm Âu Dương về, người vây xem cũng giải tán.

.

.

Triển Chiêu đi tới mấy bước, chọc chọc cánh tay Bạch Ngọc Đường, hỏi nhỏ: “Khi nãy ngươi lấy gì của hân?”

Bạch Ngọc Đường nhìn hân.

Triển Chiêu cười tà: “Được rồi, ngươi nghĩ ngươi giấu được ta sao?” Vừa nói vừa chỉ mắt mình: “Mắt mèo chuyên dùng để bắt chuột đó!”

Bạch Ngọc Đường bắt lực, đưa bàn tay chấp phía sau ra trước mặt Triển Chiêu, cho hân nhìn thứ trong lòng bàn tay.

Triển Chiêu thấy một cánh hoa đỏ.

“Trong lúc so chiêu khi nãy, rơi xuống từ tóc Cừu Lăng Hành.” Bạch Ngọc Đường nói.

“Là cánh hoa Bỉ Ngạn.” Công Tôn cũng nhìn thấy.

“Hân cũng có liên quan đến Thiên Long sơn trang?” Triển Chiêu nhíu mày.

“Cũng có thể.” Bạch Ngọc Đường cười nhẹ: “Người này mưu kế đa đoan, không thể chỉ nhìn mặt ngoài, phải đề phòng.”

“Đúng vậy đúng vậy.” Triển Chiêu nghiêm mặt gật đầu, đưa tay vỗ vai Bạch Ngọc Đường: “Cho nên, ta ghét nhất là những kẻ tâm địa gian xảo! Ta thích nhất là ruột thẳng! Loại mà tâm trạng viết hết lên mặt.” Nói xong, hân hờ đi tới, thảo luận chuyện gặp quỷ với Âu Dương Thiếu Chinh.

Bạch Ngọc Đường đi phía sau, cảm giác lỗ tai trống rỗng không nghe được tiếng gì khác, chỉ có tiếng tim đập thình thịch. Rất lâu sau, chợt cảm giác Tiểu Tứ Tử kéo kéo vạt áo mình, “Mặt Bạch Bạch đỏ quá, khó chịu sao?”

“A?” Bạch Ngọc Đường hoàn hồn lại, cúi đầu ho mấy tiếng bớt xấu hổ, ngược mắt, vô thức nhìn nhìn Triển Chiêu phía trước.

Triển Chiêu cũng đang liếc ra phía sau, ánh mắt quẩn vào nhau, Triển Chiêu vội quay đi giả vờ như không thấy, ánh mắt của Bạch Ngọc Đường thì lướt đến vành tai đỏ bừng của con mèo nào đó, không sao nhìn sang nơi khác được.

Tiểu Tứ Tử nắm vạt áo Bạch Ngọc Đường ngửa đầu cười híp mắt, không hiểu sao lại thấy hôm nay mắt của Bạch Bạch còn sáng hơn đẹp hơn trước đây nữa!

.

.

133. Q.5 - Chương 9: Chân Tâm Giáo Hoạt (thật Lòng Rất Gian Xảo)

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường về đến phủ Khai Phong, Bao Chứng bận không kịp thở, bảo bọn họ tự điều tra theo ý mình, vội vàng dùng bữa rồi lại chạy đến Thái Học Viện.

Thế là, một đám người ngồi trong phủ Khai Phong chờ trời tối.

Bao Duyên tiếp tục ôn bài, Bằng Dục ngồi bên cạnh phụ trách cãi nhau và chọc ghẹo hần.

Công Tôn đang kiểm tra dược liệu, điều chế thuốc, tiện thể dạy y thuật cho Tiểu Tứ Tử.

Triệu Phổ thì dắt Hắc Kiêu ra sân, bảo Tiêu Lương học kỹ năng cưỡi ngựa đánh trận cơ bản. Hắc Kiêu rất thích Tiêu Lương, thấy nó ngồi trên lưng là hiền lành ngoan ngoãn, còn vẫy đuôi chơi với nó.

Triệu Phổ bảo nó hung hãn một chút, cho Tiêu Lương thử cảm giác chém giết trên sa trường, nhưng Tiêu Lương từng cứu mạng Hắc Kiêu, Hắc Kiêu làm sao nỡ hung hãn với nó.

Triệu Phổ giận dữ chạy đi mượn Tảo Đa Đa đến. Không ngờ tính tình Tảo Đa Đa giống hệt Triển Chiêu, thấy tiểu hài nhi là không chạy được, hai con ngựa mỗi đứa một bên cọ cọ Tiêu Lương.

Cuối cùng Triệu Phổ ra đòn sát thủ, mượn Bạch Vân Phàm của Bạch Ngọc Đường đến.

Bạch Vân Phàm là con ngựa khó hầu hạ nhất, bình thường nó chỉ tử tế với Bạch Ngọc Đường và Tảo Đa Đa, tử tế với Triển Chiêu cũng là do nể mặt hần là chủ nhân của Tảo Đa Đa, người thân thiết của Bạch Ngọc Đường.

Tiêu Lương vừa lên lưng Bạch Vân Phàm là con Chiếu Dạ Ngọc Sư Tử này bắt đầu lông lên, Tiêu Lương giật mình vội bám chặt lấy. Triệu Phổ rất hài lòng, nhưng hần còn chưa kịp mở miệng dạy, Hắc Kiêu đã xông vào cắn Bạch Vân Phàm, Tảo Đa Đa đứng một bên xem chuyện vui. Thế là, trong sân, Tiêu Lương bám trên lưng ngựa bị giầy đến đầu óc choáng váng, ba con ngựa và Triệu Phổ cuộn thành một đám không tách ra được, một đám ảnh vệ ngồi một bên vừa ăn điểm tâm vừa xem.

Vương Triều Mã Hán Trương Long Triệu Hổ và một đám huynh đệ quan sai trong phủ Khai Phong ngồi trên bậc thềm tập trung nghiên cứu bản sắp xếp nhân lực cho kì thi Hương.

Âu Dương Thiếu Chính dẫn thủ hạ tiếp tục tuần thành.

Các nha hoàn giặt y phục sau hậu viện, vừa giặt vừa truyền tụng những câu thơ của các tài tử thịnh hành ở Khai Phong những ngày gần đây.

Trong cả phủ Khai Phong, nói chính xác là đường như trong cả Khai Phong, ai cũng có chuyện để làm.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đứng trước cửa, nhìn mọi người, cảm thấy mọi người đều đã tìm được vị trí và chuyện mình cần phải làm, chỉ có hai người họ còn đang lơ lửng trong không trung, không có gì làm kiêu không biết làm gì.

Triển Chiêu nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn Triển Chiêu, rõ ràng có rất nhiều chuyện phải làm, nhưng dường như không làm được gì, chỉ có thể đứng dưới gốc cây hạnh đã sắp tàn hết hoa, nhìn mọi người bận rộn.

“Này.”

Cuối cùng, Triệu Phổ không giữ nổi ba con ngựa nữa, kéo cương Hắc Kiêu bảo Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đến giúp, tình trạng hiện tại của Hắc Kiêu và Bạch Vân Phàm là cắn chặt đuôi đối phương không chịu nhả.

Bạch Ngọc Đường huýt sáo một tiếng, Bạch Vân Phàm vùng đuôi Hắc Kiêu ra, chạy đến cạnh Bạch Ngọc Đường, Tảo Đa Đa thấy Bạch Vân Phàm đi rồi, đột nhiên đá Hắc Kiêu một cái, rồi cũng chạy theo.

Hắc Kiêu bị đá một cái trở tay không kịp, hiểu ra Tảo Đa Đa giúp Bạch Vân Phàm ám toán nó, lập tức nổi giận, muốn xông tới, bị Triệu Phổ tóm lại.

Triển Chiêu kinh hãi nhìn Tảo Đa Đa đang chạy tới cạnh Bạch Vân Phàm, hai con ngựa hiểu ý cọ cọ nhau.

Triệu Phổ kéo Hắc Kiêu còn đang giận lại: “Ghen tị sao? Đi tìm con ngựa cái đi!”

Hắc Kiêu lườm Triệu Phổ một cái, bất mãn chạy về chuồng ngựa, tìm con lừa nhỏ của Công Tôn, lầm rầm lì rì với nó, giống như đang oán trách Tảo Đa Đa và Bạch Vân Phàm liên hợp lại ăn hiếp nó, con lừa nhỏ vẫy đuôi rất thông cảm cọ cọ Hắc Kiêu.

Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu: “Con lừa nhỏ quá nhỏ. Sinh con có gặp khó khăn không? Hai chúng nó có vẻ rất tâm đầu ý hợp.”

Triển Chiêu vỗ vỗ hân: “Có lẽ không phức tạp vậy đâu, con lừa đó là đực...”

Bạch Ngọc Đường lập tức ngậm miệng. [chúng nó rãnh đến mức đứng đó mà bàn tính chuyện con lừa đẻ con!!!!]

Triệu Phổ lắc đầu, xách Tiêu Lương bị lắc đến mức sắp nôn hết thức ăn của đêm qua ra đi luyện công.

.

.

Cuối cùng, sau khi một lúc lâu chờ đợi trong buồn chán, trời tối rồi.

“Này!” Đồng Húc chạy đến.

Bạch Ngọc Đường nhú mày, thấy hân mặc y phục thuần sắc trắng, hơi quen.

“Hắc hắc.” Đồng Húc sửa sang đầu tóc lại một chút, nói với Bạch Ngọc Đường: “Mượn một bộ y phục của người mặc một chút, đi gặp tình nhân cũ đương nhiên phải trang trọng một chút có đúng không?”

Bạch Ngọc Đường lập tức có cảm giác hơi khó thở, một lúc lâu sau mới phun được một câu: “Tặng người, mặc xong nhớ mang đi thiêu.”

“Thiêu làm gì?” Đồng Húc kéo kéo y phục: “Chất vải rất tốt, nhất định các cô nương sẽ thích.”

Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường sắp động thủ đánh Đồng Húc, cảm thấy nên lấy đại cục làm trọng, hai tay tóm hân lại từ phía sau! Ổn định Bạch Ngọc Đường lại rồi, Triển Chiêu giục Đồng Húc, mau làm chuyện “đứng đắn”!

Đồng Húc vỗ ngực: “Cứ giao cho ta!”

Nói xong, xoay người đi.

Triển Chiêu thấy hân đi rồi, kéo Bạch Ngọc Đường đang lên da gà đầy người một cái: “Đi rồi, chúng ta vào Thiên Long sơn trang theo dõi.”

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ bị hân kéo đi.

Hai bọn họ theo Đồng Húc, quay đầu lại nhìn nhìn, thấy Giả Ảnh Tử Ảnh đã đến, có vẻ rất hưng phấn.

.

.

Suốt đường đi không nói chuyện, khi mọi người đến Thiên Long sơn trang, thì đã sắp đến nửa đêm. Trong sơn trang chỉ còn một ngọn đèn, cả một sườn núi đầy hoa Bỉ Ngạn phía xa thì lại thấy được rất rõ.

“Buổi tối nhìn thật sự rất giống một con rồng đang nằm.” Tử Ảnh kéo kéo Giả Ảnh.

Giả Ảnh gật đầu, chạy đến nói với Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường: “Khi đi Công Tôn tiên sinh đã dặn, bảo chúng ta đừng đến gần bụi hoa đó.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường gật đầu, Đồng Húc thì đã nhảy tường vào trong.

“Oa, từ từ thể nhảy tường của Đồng tú tài có thể thấy hẳn rất thường làm loại chuyện này.” Tử Ảnh tấm tắc.

Đồng Húc nhảy vào sơn trang, đáp xuống trên ngọn một cây hòe lớn trong sân, nghiêng người nằm thành một tư thế rất hiên ngang, lấy một ống sáo ra, thổi.

Khóe miệng Triển Chiêu giật giật: “Hắn làm gì vậy?”

“Có thể là loại ám ngữ nào đó!” Tử Ảnh đến gần nói: “Ta nghe nói, cầm kì thư họa là hung khí giết nữ nhân! Rất nhiều nữ nhân nghe thấy tiếng sáo tiếng tiêu là lập tức có thiện cảm với người. Nếu thêm một bài thơ ca tụng sắc đẹp của nàng ta, tốt nhất là tự làm, vậy lại càng thiện cảm thêm mấy phần! Thêm lời ngon tiếng ngọt, chịu chi tiền, chịu bỏ thời gian, cưới vào nhà không thành vấn đề!”

Ba người kia đều sửng sờ nhìn hắn.

Một lúc lâu sau, Giả Ảnh bóp má Tử Ảnh, “Người học từ đâu?”

“Hôm qua một đại thúc trong phủ Khai Phong nói.” Tử Ảnh trả lời.

Giả Ảnh nhìn chằm chằm hắn một lúc lâu, chà chà mặt hắn: “Ngoan, đại thúc đó là tên lừa gạt, sau này chúng ta không thèm nói chuyện với hắn nữa.”

“Ha...” Tử Ảnh gật đầu.

Giả Ảnh hài lòng nheo má hắn: “Một lát nữa mua bánh bao cho người ăn.”

“Ừm ừm!” Tử Ảnh tiếp tục gật đầu.

Mi mắt Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nháy không ngừng, lừa một vị nương tử về còn phải cầm kì thư họa, Tử Ảnh thì tiện hơn nhiều, một cái bánh bao là đủ rồi! Còn dễ lừa hơn Tiểu Tứ Tử.

.

.

Bốn người mai phục trên mái nhà theo dõi trong sân, có hơi lo lắng, tiếng sáo của Đồng Húc có gọi cả gia đình đến không?

Nhưng tiếng sáo vang lên chưa bao lâu, cửa sổ đã ở ra, một mỹ nhân mặc áo trong màu trắng tựa bên khung cửa, nhìn lên cây, miệng mỉm cười, dưới ánh trăng chiếu xuống, quả nhiên là một mỹ nhân hiếm thấy.

Đồng Húc cất sáo đi, cười lại một cái, nhảy một cái cực kì phong độ xuống khỏi cành cây.

Bạch Ngọc Đường nhìn bộ y phục kia bay phất phới, đột nhiên hơi xúc động nảy ra ý định sau này không bao giờ mặc màu trắng nữa.

Triển Chiêu bên cạnh vỗ vỗ hắn đầy cảm thông, “Phải kiềm chế.”

Bốn người kiên trì vượt khó khăn chờ ở đó, nhưng một lúc sau, phát hiện Đồng Húc không hề làm chuyện hạ lưu, chỉ nằm trên giường nói chuyện với vị tứ di thái đó. Sắc thái, giống hệt như hai trẻ vô tư đang nói chuyện.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nghiêng đầu nghe, phát hiện không có câu nào dâm dục hay khiến người nghe đỏ mặt, nhưng lại không giống như lời Tử Ảnh nói, ngâm thơ đối văn các loại. Chỉ là nói những thứ rất bình thường, chẳng hạn như gần đây thân thể thế nào? Buổi tối ăn cái gì, mấy ngày nữa có hội chùa gì đó, nhớ phải đi xem.

Tử Ảnh nhú mày, hỏi Giả Ảnh: “Nói mấy cái này làm gì? Gà đẻ trứng, trứng nở ra gà, nói với ai cũng được.”

Giả Ảnh cười cười: “Đây chúng tớ nữ nhân hy vọng người mình thích quan tâm xem mình có khỏe không, buổi tối ăn cái gì, có đi hội chùa không.”

Tử Ảnh không hiểu: “Chỉ vì vậy mà vụng trộm với người khác? Tướng công nhà nàng ta không nói với nàng ta những thứ ấy sao?”

“Thẩm Long Hưng cũng được xem như đại thương nhân, ngày thường chắc hẳn cực kỳ bận rộn, xem như có thời gian nói chuyện, thì cũng phải chia cho ít nhất bốn người.”

“Vậy nàng gả cho hắn làm gì?” Tử Ảnh càng không hiểu, “Dứt khoát gả cho tên tú tài đó không phải được rồi sao?”

Giả Ảnh cười xoa đầu hắn: “Có những chuyện người không hiểu đâu.”

“Tại sao?” Tử Ảnh bĩu môi: “Ta đâu có ngốc.”

“Không phải người không ngốc.” Giả Ảnh lắc đầu: “Là vì người có ta!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cảm giác lạnh tê cả gáy, xấu hổ nhìn sang nơi khác.

Tử Ảnh chống cằm gật đầu: “Cũng đúng...”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu chợt dạ khụ một tiếng, tiếp tục chờ.

Đồng Húc và tứ di thái càng lúc càng hăng say trò chuyện, ít nhất qua hơn nửa canh giờ, vẫn chưa nói đến hoa Bỉ Ngạn sau hậu viên hay án mạng của các trạng nguyên.

Bốn người ngồi xổm trên cây đến tê cả chân, hơi muốn đánh người.[dừng hỏi vì sao tự dưng lại thành ngồi trên cây, bà Nhã viết vội~]

Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường: “Có phải hắn quên chuyện đứng đắn rồi không?”

Bạch Ngọc Đường bắt lực nhìn Triển Chiêu: “Hiện tại hắn thật sự đang làm chuyện đứng đắn... Người còn trông chờ Đồng tú tài làm chuyện gì đứng đắn hơn là an ủi mỹ nhân đang cô đơn nữa?”

Triển Chiêu đỡ trán, hái một chiếc lá xuống búng tới trước, nhẹ nhàng đáp xuống vai Đồng Húc.

“Khụ khụ.” Bây giờ thì Đồng Húc đã nhớ ra rồi, hỏi tứ di thái: “Huynh có chuyện muốn hỏi muội.”

Bốn người trên cây ngẩn người, nghĩ thầm, thiếu thành ý quá vậy? Trực tiếp hỏi luôn sao, lỡ như người ta không nói thì sao? Dù sao cũng phải mượn cớ gì chứ.

“Ai... Muội đã biết là huynh sẽ không đến tìm muội lúc nửa đêm như vậy mà.” Tứ di thái chống cằm hỏi hắn: “Muốn hỏi gì?”

“Liên quan đến số hoa Bỉ Ngạn ở hậu sơn Thiên Long sơn trang.”

Tứ di thái nghe đến đây, không nhịn được nhú mày, nói nhỏ: “Nơi đó là cấm địa, bọn muội không được đến gần.”

“À...” Đồng Húc gật đầu.

“Muội có thể hỏi thăm giúp huynh.” Tứ di thái nói.

“Dừng!” Đồng Húc lắc đầu: “Huynh tự điều tra được, muội còn phải sống ở đây, đừng tìm phiền toái.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, Tử Ảnh chống cằm chặc chặc mấy tiếng: “Tính tình hắn không tệ!”

“Có người nào khả nghi ra vào Thiên Long sơn trang không?” Đồng Húc hỏi tiếp.

“À, có, chiều hôm qua, Sài Huỳnh và Thạch Thiên Kiệt có đến.”

Bốn người trên cây nhú mày, Sài gia và Thạch gia vốn không đội trời chung mà? Sao lại cùng đến đây?

“Sài Huỳnh đến trước, bàn luận gì đó với trang chủ, sau đó Thạch Thiên Kiệt cũng đến. Lúc đầu muội còn hầu rượu cho lão gia, đánh đàn cho bọn họ, nhưng sau đó ba người họ và Sầm công tử vào thư phòng nói chuyện, bảo muội về trước.”

“Sầm công tử?” Đồng Húc ngẩn người: “Sầm công tử nào?”

“Ừm, dường như người đó tên Sầm Lôi.” Tứ di thái ngửa mặt nghĩ nghĩ: “Hay là Sầm Lỗi? Là bằng hữu tốt của lão gia, đã ở trong sơn trang một thời gian rồi! Có điều hắn ở hậu sơn, muội cũng không gặp được mấy lần.”

Bốn người trên cây cảm giác gió lạnh vùn vù sau lưng, Sầm Lỗi đã chết từ lâu, chẳng lẽ là cùng tên cùng họ? Không ma quái đến mức này chứ?

“Làm sao vậy?” Tứ di thái thấy mặt Đồng Húc trắng bệch ra, vội hỏi.

“À... Chuyện về Sầm công tử đó, nói cho huynh nghe một chút được không?” Đồng Húc hỏi.

Tứ di thái gật đầu, nói với Đồng Húc, Sầm Lỗi đến sơn trang từ nửa năm trước, y thuật của hắn rất cao, Thẩm Long Hưng bị bệnh đau đầu, nhờ Sầm Lỗi điều trị, không chỉ khỏi bệnh mà còn máu huyết lưu thông, võ công đại tiến, cho nên giữ hắn lại trong sơn trang giữ nhiệm vụ quan trọng, rất tin tưởng.

Đồng Húc bảo nàng ta miêu tả dung mạo của Sầm Lỗi.

Tứ di thái miêu tả chi tiết lại, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nghe, cảm thấy rất giống vị trạng nguyên đã chết... Nhưng rốt cuộc là chuyện gì? Người giống người hay mượn xác hoàn hồn?

Mọi người còn định hỏi tiếp, nhưng từ bên ngoài chợt có tiếng bước chân.

Tử Ảnh vừa thấy có người đến, vội ra hiệu với bọn Triển Chiêu.

Đồng Húc đương nhiên cũng nghe thấy, trước khi hắn đi còn hôn má tứ di thái, quan tâm giúp nàng ta đóng cửa sổ, nhảy tường ra.

Bọn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường tiếp tục ngồi trên cây quan sát.

.

.

Giây lát sau, một nam tử hơn năm mươi tuổi lão đảo đẩy cửa vào, hất cửa ngã vào phòng tứ di thái.

Tứ di thái vội đến đỡ: “Ai da, lão gia sao lại uống đến thế này?”

“Ha ha, vui vẻ mà!” Có thể biết người đi vào là Thẩm Long Hưng.

Tử Ảnh nhú mày, nhìn tuyệt sắc mỹ nhân trẻ trung và Thẩm Long Hưng tóc đã gần bạc trắng trong phòng, rất gai mắt.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường im lặng nghe, tứ di thái vừa rót trà giải rượu cho Thẩm Long Hưng, vừa trách: “Ngài xem ngài! Người đầy mùi sơn phấn, lại đến chỗ con hồ ly tinh nào rồi!”

“Ha ha!” Thẩm Long Hưng cười to: “Nàng đúng là bình dấm chua, ta dùng bữa trong vương phủ, vương gia gọi nữ nhân đến hầu rượu, bọn họ làm sao đẹp bằng nàng.”

“Vương gia?” Mắt tứ di thái lóe sáng, “Bất vương gia?”

“A, làm sao trèo được đến chỗ Bất Hiền Vương.” Thẩm Long Hưng lắc đầu: “Là Sài Huỳnh, buổi chiều vừa đến, nàng cũng gặp.”

“À... Là hắn.” Tứ di thái có vẻ hơi thất vọng: “Lão gia, hắn cũng là vương gia sao?”

“Ha ha, tiểu nha đầu không kiến thức.” Thẩm Long Hưng đắc ý cười: “Đừng thấy hắn hiện tại sa sút mà coi thường, không bao lâu nữa, thì sẽ khác rồi.”

Đến đây là câu hàm ý thâm sâu nhất mà Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nghe được tới nay, chắc chắn tứ di thái biết Đồng Húc đang nghe trộm bên ngoài, cho nên cố ý mở cửa âm thầm dò hỏi Thẩm Long Hưng.

Thẩm Long Hưng hiển nhiên là đã uống say, sau cùng nói không rõ câu nào nữa, tứ di thái dừ hấn lên giường nằm, đi đến đóng cửa, đến cạnh cửa, cố ý nhìn bức tường một cái, thấy Đồng Húc thò đầu lên, vẩy tay với nàng ta, ý bảo nàng ta đừng hỏi thêm nữa, mấp máy môi nói một câu “Bảo trọng.” rồi đi.

Tứ di thái cười bất đắc dĩ, đóng cửa, vào phòng hầu hạ Thẩm Long Hưng ngủ.

Bọn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng ra ngoài, hôm nay xem như điều tra trước một ít, nhưng cũng nghe ngóng được không ít, quay về phân tích một chút rồi tính toán tiếp, sau đó thì rời khỏi Thiên Long sơn trang.

.

.

Đồng Húc ung dung đi phía trước.

Tử Ảnh đi tới đá hấn một cái.

“Oa...” Đồng Húc xoa hông: “Gì vậy?”

“Tứ di thái đó đáng thương biết bao nhiêu, nàng ta thích người như vậy, người đi đón nàng ta ra đi!”

Đồng Húc đánh giá Tử Ảnh một lát, cười lắc đầu: “Ai, có những chuyện người không hiểu được đâu.” Nói xong, vui vẻ bỏ đi.

“Có gì không hiểu chứ?” Tử Ảnh đuổi theo phía sau, “Người có tình đều sẽ thành người nhà!”

“Ngốc, có mấy người có tình có thể thành người nhà? Không phải người có tình nào cũng có mạng dài như vậy, cũng không phải trong lòng người có tình chỉ có một mảnh tình, càng không phải ai cũng coi trọng mảnh tình ấy hơn tất cả.”

“Cái gì chứ?” Tử Ảnh ngơ ngẩn.

Giả Ảnh đi đến vỗ vỗ hấn, ý bảo hấn đừng hỏi thêm nữa.

“Tên bạc tình, củ cải đa tình!” Tử Ảnh ồn ào sau lưng Đồng Húc: “Không lương tâm!”

Đồng Húc đưa tay tìm bắt trong không trung, nắm chặt lại: “Thật lòng là thứ rất gian xảo, trả giá không lấy được, lấy được rồi chưa chắc phải trả giá. Bên nhau trọn đời, đối với đại đa số người rất xa xỉ, người còn nhỏ, không hiểu được đâu.”

Đồng Húc vừa nói vừa cười nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường: “Có đúng không?”

Hai người đều ngẩn người, không biết vì sao Đồng Húc lại hỏi bọn họ.

“Ai, chuyện trong thiên hạ vốn là thế, người rõ ràng không thể ở bên cạnh, dù phải lén lút cũng muốn ở cùng nhau. Mà người có thể quang minh chính đại bên nhau cả đời cũng lén lút, lẽ trời ở đâu chứ.” Đồng Húc lắc đầu chấp tay sau lưng, “Đi tìm Vương phu nhân nghe đàn vậy, đêm nay không ngủ được rồi.”

“Hấn còn đi sao?” Tử Ảnh bất mãn, hỏi Giả Ảnh: “Hấn không có tim sao?”

Giả Ảnh cười lắc đầu, khoát vai hấn: “Người không nghe hấn nói sao, thật lòng là thứ rất gian xảo, biết trốn đi, thứ cho người khác nhìn chỉ là vỏ bọc.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi sau cùng đột nhiên thấy bức rức, sao gần đây ai nói chuyện cũng huyền bí như vậy.

“Đồng Húc cũng thật đa tình.” Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường không nói gì, liền tìm chuyện nói: “Đa tình vẫn thường thua vô tình, hấn thì lưu tình khắp nơi.”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, cười nhẹ: “Tây Môn từng nói, trước năm Đồng Húc hai mươi tuổi, chỉ yêu một cô nương, là thanh mai trúc mã của hấn.”

“Vậy sau đó thì sao?” Triển Chiêu thắc mắc.

“Cô nương đó mắc bệnh không thể trị được, chỉ sống được không đến một năm.” Bạch Ngọc Đường nói: “Trong một năm, Đồng Húc không tìm thần y cũng không cầu tiên được.”

“Tại sao?” Triển Chiêu nhíu mày.

“Hắn ở bên cạnh cô nương đó, ngày ngày đều nghĩ đủ mọi cách làm nàng ta vui lòng, một năm sau cô nương đó thanh thản mà qua đời.” Bạch Ngọc Đường bật cười: “Miêu Nhi, người có thể khiến người mình yêu ngày nào cũng có thể cười thật vui vẻ suốt một năm không? Người đoán tứ di thái đó, cộng hết những ngày vui vẻ cả đời lại, được một năm tròn không?”

Triển Chiêu không nói được gì nữa.

“Bởi vì người hắn yêu nhất đã chết, cho nên Đồng Húc cam chịu?” Một lúc lâu sau, Triển Chiêu hỏi.

“Cũng không hẳn là cam chịu.” Bạch Ngọc Đường đưa tay vén lọn tóc bị gió thổi bay ra sau tai Triển Chiêu, “Tim đã cùng chết rồi, người không nghe hắn nói sao, thật lòng gian xảo, nếu như là kẻ chung tình, cho đi rồi sẽ không kéo về được nữa.”

Nói xong, thì không ai nói gì nữa.

Triển Chiêu cúi đầu sóng vai cùng Bạch Ngọc Đường bước đi trong đêm lạnh, phía trước, Đồng Húc mua một bình rượu, uống chiuén choáng đi tìm mỹ nhân nghe đàn. Tử Ảnh tiếp tục ồn ào với Giả Ảnh.

Đường lớn của Khai Phong tĩnh lặng, nhà cửa hai bên đường đã sớm tắt đèn. Cho dù mọi thứ đã im lặng, Triển Chiêu vẫn có cảm giác trống trải như khi náo nhiệt. Mọi người đều rất bận, có chuyện làm, chỉ mình rất rảnh rỗi.

Xoay mặt nhìn Bạch Ngọc Đường chấp tay sau lưng, chậm chậm đi bên cạnh, Triển Chiêu đột nhiên hiểu ra, không phải vấn đề bận hay rảnh, mà là lòng mình vẫn chưa đưa cho người nên đưa, thứ thật lòng mình muốn vẫn chưa có được, cho nên rất lạc lõng, rất trống trải.

134. Q.5 - Chương 10: Thú Kham

Từ sau cái đêm nghĩ ngợi lung tung chuyện thật lòng kia, mấy ngày nay Triển Chiêu cứ ngẩn người ra.

Kì thi Hương càng đến gần thì bầu không khí trong phủ Khai Phong lại càng căng thẳng. Đặc biệt là Bao Duyên, ngẩn ngơ cả ngày, không chỉ thường quên trước quên sau mà phản ứng cũng chậm hẳn, thường xuyên bị Bằng Dục cười.

Thế cho nên, trong sân, thường có cảnh Triển Chiêu và Bao Duyên sắp hàng ngồi ngẩn người, than ngẩn thở dài.

Tiểu Tứ Tử hiểu kì hỏi Bạch Ngọc Đường: “Miêu Miêu cũng phải đi thi sao? Sao nhìn ngốc hệt như Tiểu Mân Thần?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, đúng là mấy ngày nay Triển Chiêu hơi khác thường, có vẻ không yên lòng, không biết lại đang nghĩ gì, dù sao thì đầu hắn cũng làm bằng gỗ, nghĩ mấy cũng không tìm được nguyên do, cho dù có nghĩ ra, thì có lẽ hắn cũng chẳng biết phải làm sao.

“Hay là Tiểu Tứ Tử đi hỏi thử xem.” Bạch Ngọc Đường điều Tiểu Tứ Tử đi hỏi.

Tiểu Tứ Tử chạy qua, kéo kéo vạt áo Triển Chiêu: “Miêu Miêu, Bạch Bạch nói thích Miêu Miêu.”

.

...

.

Triển Chiêu giật mình tỉnh hồn lại, hoảng hốt nhìn Tiểu Tứ Tử, lắp bắp: “Đừng... đừng nói... vậy.”

“Không tin Miêu Miêu đi hỏi Bạch Bạch đi, hỏi Bạch Bạch có thích Miêu Miêu không!” Tiểu Tứ Tử ngửa mặt cười híp mắt: “Đi đi đi đi.”

“A... Ta phải đi tuần thành rồi.” Triển Chiêu chụp lấy Cự Khuyết chạy trốn chết.

Bạch Ngọc Đường thấy Tiểu Tứ Tử nói gì đó với Triển Chiêu, sau đó Triển Chiêu phóng chạy như bay, càng phiền muộn hơn.

Tiểu Tứ Tử chạy về ngồi ngay ngắn cạnh Bạch Ngọc Đường, chống cằm thở dài, Miêu Miêu thật là. [giờ ơi cục cưng của tôi *cầu*]

“Hắn làm sao vậy?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Tiểu Tứ Tử ngửa mặt, “Nói phải đi tuần thành.”

“Vậy làm gì phải chạy?” Bạch Ngọc Đường vừa hỏi vừa nhìn ra ngoài.

“Miêu Miêu nói thích Bạch Bạch, xấu hổ không dám nói.” Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm.

Bạch Ngọc Đường xấu hổ, nhéo má Tiểu Tứ Tử: “Đừng có học theo Triệu Phổ, nói năng lung tung.”

Tiểu Tứ Tử chớp mắt to: “Thật đó, không tin Bạch Bạch đi hỏi Miêu Miêu, hỏi Miêu Miêu có thích Bạch Bạch không!”

Bạch Ngọc Đường bất lực, cầm đao lên: “Tiểu Tứ Tử vào cùng đọc sách với Bao Duyệt đi, ta đi tìm con mèo đó đi dạo, không phải... tuần thành!”

Bạch Ngọc Đường không cẩn thận lỡ lời, khụ khụ mấy tiếng, vội chạy ra ngoài.

.

.

Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm đưa mắt tiễn hắn đi, cảm thán, Bạch Bạch có thể chủ động một chút là được rồi. Quay đầu lại, thấy Bao Duyệt cầm hai đồng tiền thả xuống đất, nhìn nhìn, lại nhặt lên thả tiếp.

Tiểu Tứ Tử nghĩ có lẽ hắn đang chơi trò gì đó, liền chạy đến: “Tiểu Mân Thầu...”

“Đừng nhúc nhích!” Bao Duyệt đột nhiên chỉ Tiểu Tứ Tử một cái.

Tiểu Tứ Tử đứng yên tại chỗ, nhìn hắn không hiểu gì.

“Thật đúng là Càn Khôn quái tượng, kì lạ đến vậy sao?” Bao Duyệt chống cằm nhìn chằm chằm đồng tiền bên chân Tiểu Tứ Tử, nhíu mày, dường như nghĩ không ra chuyện gì.

“Càn Khôn quái tượng là gì?” Tiểu Tứ Tử nhảy qua đồng tiền, đến hỏi Bao Duyệt.

“À... Hôm qua lão thần tiên đoán cho ta một quẻ, nói giờ Ngọ ba khắc hôm nay có loạn lớn, bây giờ đã đến giờ Ngọ rồi, ta làm theo lời lão thần tiên nói, ném tiền đồng về hướng tây bắc đoán quẻ... Quẻ nào cũng là quẻ Càn Khôn! Cũng có nghĩa là có loạn ở hướng tây bắc.”

“Tiểu Tứ Tử thử!” Tiểu Tứ Tử cầm đồng tiền quăng thử... Quả nhiên, vẫn là quẻ Càn Khôn.

“Có loạn thật sao?” Tiểu Tứ Tử cũng ngạc nhiên.

“Lại có loạn gì?”

Bên ngoài, Bàng Dục cầm hai xấp giấy chạy vào: “Còn chưa đủ loạn sao? Đường đã ghệt người không đi được nữa rồi.”

“Tại sao?” Bao Duyệt vội hỏi: “Có chuyện gì?”

“Không phải có chuyện, thi văn chưa xong, người tham gia thi võ đã đến cả rồi, người trên đường đã đông thành họa rồi. Người có biết ở thành tây dựng một dãy bao nhiêu cái võ đài không? Đám người luyện võ đó đâu dễ sắp xếp như đám mọt sách!”

“Thành tây?” Bao Duyệt nhìn nhìn Tiểu Tứ Tử, Tiểu Tứ Tử cũng nhíu mày... Nhiều người như vậy, chẳng lẽ sẽ có chuyện thật?

.

...

Triển Chiêu vội vàng chạy ra khỏi phủ Khai Phong, thì thấy người trên đường đông hơn ngày thường gấp ba.

Hắn túm một nha dịch lại hỏi: “Sao lại có nhiều người như vậy?”

“Đừng nhắc nữa Triển đại nhân.” Nha dịch cũng rất phiền não: “Một đám người giang hồ, nghe nói là đến sớm để tham gia thi võ, nói một câu thấy không hợp là đánh, sáng nay chỉ riêng tôi tư đấu cũng đã có mười mấy vụ!”

Triển Chiêu nhíu mày: “Nhiều vậy sao?”

“Đúng vậy, hơn nữa còn chia phái dựng võ đài.” Nha dịch nói: “Nam phái dựng một đồng, bắc phái dựng thêm một đồng, rồi loạn cả lên, kì thi Hương năm ngoài cũng không có cảnh tượng thế này!”

Triển Chiêu nghe nói cũng cảm thấy kì lạ, năm nay có vẻ khác năm ngoài rất nhiều.

“Triển đại nhân!”

Đây là tiếng vài nha dịch vội vàng chạy đến, nói với Triển Chiêu: “Phía trước có chuyện rồi! Trên con đường lớn phía tây, có vài võ nhân đấu võ đài thua, tự sát rồi!”

“Tự sát?” Bạch Ngọc Đường từ phía sau Triển Chiêu đi tới, ngạc nhiên, đánh thua rồi tự sát? Nếu thật, thì giang hồ có thể yên tĩnh không ít!

“Dẫn đường.” Triển Chiêu bảo nha dịch kia dẫn đường, hắn và Bạch Ngọc Đường cùng chạy theo đến phía tây.

Đột nhiên Bạch Ngọc Đường hỏi: “Khi này Tiểu Tứ Tử nói...”

“A?” Triển Chiêu căng thẳng, mặt hồng hồng, Bạch Ngọc Đường muốn nói ở đây thật sao?

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu phản ứng như thế, cũng ngăn người. Hắn vốn đoán chắc là tiểu bại hoại Tiểu Tứ Tử nói dối, làm sao Triển Chiêu nói thích mình được, còn bảo Tiểu Tứ Tử đi chuyển lời.

Nhưng xem sắc mặt Triển Chiêu hiện tại, con mèo này căng thẳng vậy làm gì... Chẳng lẽ là thật?

“Tiểu Tứ Tử nói thật?” Bạch Ngọc Đường hỏi thẳng.

Triển Chiêu không nghe ra ý nghi vấn của Bạch Ngọc Đường, chỉ nghe được mấy chữ “Tiểu Tứ Tử nói thật”, Tiểu Tứ Tử nói thật!

“Khụ khụ.” Triển Chiêu càng xấu hổ hơn, nhưng cảm thấy không thể không đáp lời, thế là xoa xoa cổ: “Ừm...”

Bạch Ngọc Đường ngăn người, “Người...”

Triển Chiêu cho là Bạch Ngọc Đường hỏi mình có thích hắn không, càng lúc càng mất tự nhiên, mở miệng: “Vậy cái đó, ai...”

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu muốn nói lại thôi, nghĩ là hắn hỏi ý mình, rất thẳng thắn, gật đầu: “Phải.”

Triển Chiêu nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường: “Phải? Thật sao?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Phải! Là thật.”

Triển Chiêu nghĩ nghĩ, cũng gật đầu: “Được! Tốt.”

“Ha!” Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu, hai người nhìn nhau, phải phải được được một lúc lâu, đều xấu hổ nhìn trời, nhưng tâm trạng thì cực kì kích động.

Nha dịch dẫn đường phía trước vừa đi vừa quay đầu lại, nghĩ thầm Triển đại nhân và Bạch thiếu hiệp thần kì quá, cách nói chuyện thật là lạ.

Sau đó, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu tiếp tục kể vai đi tới mà không nói lời nào, nhưng trên mặt đều có ý cười, không biết đang vui chuyện gì.

Người trên đường đều nghĩ thầm, hôm nay thật hiếm thấy, Triển đại nhân ngày nào cũng vui vẻ thì nhìn quen rồi, cả Bạch Ngọc Đường cũng đang cười, mặt trời mọc từ hướng tây rồi!

.

.

Hai người theo nha dịch đến con đường phía tây. Âu Dương Thiếu Chính đã nghe tin đến trước, sai người cách ly các võ nhân ra, thi thể của ba võ sinh tự sát đều nằm nguyên trạng trên võ đài, chỉ đắp một tấm vải trắng lên. Âu Dương biết, chắc chắn bọn Triển Chiêu muốn quan sát hiện trường.

“Này, đến rồi sao?” Âu Dương vừa thấy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường là thở dài: “Người nói xem năm nay có phải năm hạn không? Trước là thư sinh sau là võ sinh, ai cũng tự sát!”

“Bọn họ chết thế nào?” Triển Chiêu đưa tay định gỡ tấm vải trắng che thi thể lên, vừa khéo Bạch Ngọc Đường cũng đưa tay, hai bàn tay không chạm vào vải, mà chạm vào tay đối phương.

Ngẩn người, ngẩng đầu nhìn nhau một cái, đều do dự một chút, sau đó buông tay ra.

Bạch Ngọc Đường tiếp tục gỡ vải, Triển Chiêu xoa cằm, bình tĩnh lại nhìn chằm chằm.

Âu Dương Thiếu Chính vừa lúc thấy được hành động của hai người, hơi nhấc mày, ô? Đường như hai tên chậm chạp này có chút tiến triển rồi!

Tình trạng của thi thể hơi đáng sợ, thất khiếu chảy máu.

Triển Chiêu đưa tay sờ thử gân cốt của người đó, nhíu mày: “Tự đoạn gân mạch mà chết? Đúng là nhẫn tâm.”

“Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ một cây đao gãy bên cạnh thi thể bảo Triển Chiêu nhìn.

“Đao gãy?” Triển Chiêu ngửa mặt nhìn Âu Dương Thiếu Chính.

“Ta đã hỏi những người đấu võ với hắn rồi. Nghe nói sau khi hắn thua đột nhiên có vẻ như mất hết hy vọng, cầm đao lên tự chém gãy binh khí, sau đó thì tự đoạn gân mạch tự sát! Có rất nhiều người chứng kiến, không bao lâu lại có thêm một người chết, một lát sau lại thêm một người. Ba người chết đều là võ sinh, quê quán khác nhau, không hề quen biết nhau. Binh khí lần lượt là đao, kiếm và côn, cách tự sát đều là sau khi thua thì tự hủy binh khí, rồi tự đoạn gân mạch.”

Nghe Âu Dương Thiếu Chính kể lại sơ lược mọi chuyện, Bạch Ngọc Đường đột nhiên hỏi Triển Chiêu: “Có cảm thấy, tuy cách các võ sinh và các thư sinh chết khác nhau, nhưng đều có điểm giống nhau!”

“Đúng vậy!” Triển Chiêu gật đầu: “Nhưng các thư sinh kia tự sát là vì độc Bửu Ngạn, đám võ sinh này thì sao? Vì thứ gì?”

“Khiêng về cho Công Tôn khám nghiệm đi.” Bạch Ngọc Đường đứng lên, quay đầu lại, thấy có vài người đi từ ngoài đoàn người vào.

“Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường nhắc khẽ Triển Chiêu một tiếng.

Triển Chiêu đứng lên nhìn... Là Sài Huỳnh.

“Triển huynh Bạch huynh... Ha ha.” Sài Huỳnh thì lại như rất thân thiết, đi đến chào hỏi hai người.

“Vương gia.” Triển Chiêu nhìn hắn gật gù đầu: “Sao lại ở đây?”

“À, vốn tiểu vương nghe nói ở đây có đấu võ nên đến xem, không ngờ lại có thảm kịch như thế xảy ra.” Sài Huỳnh nói, thở dài: “Các người nói xem, có phải phong thủy nhà tiểu vương có vấn đề không, xem thì vẫn thì thư sinh chết, xem đấu võ thì võ sinh chết, kì lạ kì lạ!”

“Ha ha, đúng vậy, vương gia tai tinh cao chiếu, người bên cạnh đương nhiên sẽ gặp họa, vài hôm nữa cũng sẽ gặp nạn. Cần mau chóng chuyển vận, nếu không mạng không còn dài.”

Đang nói chuyện, chợt có người xen vào.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, cảm thấy giọng nói này quen, nhìn sang thì cũng bắt đầu, không biết thần tượng Tề Tứ Nhận đã đến từ khi nào, ngồi trên võ đài bên cạnh ung dung nói. Xem ra Sài Huỳnh phải cẩn thận một chút, thần tượng đã lên tiếng nói mạng hắn không còn dài rồi!

Mặt Sài Huỳnh biến sắc, mắng thâm lão già chết tiệt này nói năng lung tung, thật xui xẻo!

“To gan!”

Một thị vệ bên cạnh Sài Huỳnh rất biết lấy lòng, hấn giận dữ quát lớn: “Lão già từ đâu đến, dám nói lung tung trước mặt vương gia!”

Lão nhân liếc hắn một cái: “Tiểu tử nhà ngươi, có biết tôn kính người già không, lúc nói chuyện đừng lớn tiếng như vậy, coi chừng bị chó cắn.”

“Ngươi...” Thị vệ kia nổi giận, đi tới một bước: “Ngươi nói cái gì?!”

Hắn đứng dưới đài, xung quanh có rất nhiều người, bước tới một bước, chợt cảm giác mình đập lên thứ gì, còn chưa kịp hoàn hồn lại, thì đã nghe mấy tiếng “gâu gâu”, sau đó chân đau nhói lên.

Lúc hiểu ra được thì đã có một con chó vàng to cắn phập lấy chân hắn không chịu nhả.

“Ai da!” Thị vệ kia giật mình, nhảy lên, thấy chân bị cắn đến chảy máu, hấn xấu hổ thành giận, rút đao.

“Vạn vật trong thế gian đều có trí tuệ.” Lão nhân nói tiếp: “Giết chó sẽ gặp báo ứng, hơn nữa còn là báo ứng trong kiếp này!”

Vừa nói xong, tên thị vệ kia đã cầm đao chém xuống.

Nhưng còn chưa đến nơi, thì Triển Chiêu đã vung tay, một mảnh Mặc Ngọc Phi Hoàng Thạch lấy từ chỗ Bạch Ngọc Đường bay tới, bắn vào cây đao trong tay thị vệ kia.

Tay hấn tê rần... Buông tay, đao rơi xuống đất.

Chó vàng thấy thị vệ kia hung ác như thế, kêu mấy tiếng, ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu một cái, vẫy đuôi vài cái rồi chạy đi.

Thị vệ kia hung hãn quay đầu lại trừng Triển Chiêu.

Triển Chiêu cười nhẹ: “Là do ngươi đập trúng nó trước, nó giật mình mới cắn ngươi một cái. Không nghe lão già tử nói sao, mọi thứ đều có nhân quả, giết chó sẽ gặp báo ứng.”

“Ha ha ha!” Lão nhân cười đưa tay vỗ Triển Chiêu: “Tiểu tử có ngộ tính, ngươi cứu con chó đó một lần, chó là loài có đạo nghĩa nhất, tương lai nhất định sẽ báo đáp ngươi!”

Triển Chiêu cười hạ tay xuống, thấy Bạch Ngọc Đường bên cạnh đang nhìn mình đầy phiền muộn.

Khi này Triển Chiêu thò tay lấy Mặc Ngọc Phi Hoàng Thạch trong tay áo Bạch Ngọc Đường, sau đó bắn ra cực kì lưu loát, không hề do dự chút nào.

Bạch Ngọc Đường sờ tay áo, lần trước Triển Chiêu mò túi tiền của mình, mò ngực mình tìm hỏa tập, còn thuận tay hơn là tự lấy của bản thân, con mèo này đúng là không coi hắn là người ngoài... Nên vui không?

.

.

Khi ấy, có thêm người từ xa đi đến, Công Tôn xách hòm thuốc chạy đến, lên võ đài nhìn thử, cau mày: “Chuyện gì thế này? Kì dị quá, một ngày chết không biết bao nhiêu người.”

Triệu Phổ ung dung thong thả đi tới, thấy Sài Huỳnh.

“Ô, Cửu vương gia.” Sài Huỳnh vội cúi chào Triệu Phổ.

Triệu Phổ gật đầu, hấn không thích loại người rõ ràng không thân thiết lại ra hay về nịnh bợ. Hơn nữa với thân phận của Sài Huỳnh, hấn không nên cúi đầu với người họ Triệu, mất hết mặt mũi tổ tông.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, không phải Sài Huỳnh mới là người nên hận Triệu Phổ nhất sao?

Triển Chiêu cũng tỏ ý không thể hiểu nổi, so với Triệu Trinh, Sài Huỳnh nhất định phải hận Triệu Phổ xuất thân là võ tướng hơn.

Lúc này, Triển Chiêu cảm giác có người kéo kéo vạt áo mình, cúi đầu nhìn, là Công Tôn.

Triển Chiêu buồn cười, Công Tôn học động tác này từ Tiểu Tứ Tử sao? Liền ngồi xuống hỏi: “Sao vậy?”

Công Tôn chỉ chỉ cổ người chết.

Triển Chiêu thấy trên cổ thi thể có một sợi chỉ đỏ, đã bị Công Tôn rút ra, trên sợi chỉ khâu một gói giấy vàng hình tam giác, dường như là bùa hộ thân.

Công Tôn đâm một cây châm vào miếng bùa đỏ, rút ra cho Triển Chiêu xem.

Trên thân châm, có một lớp màu đen mỏng.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhíu mày, có độc trong gói giấy này? Chẳng lẽ lại là Bỉ Ngạn?

Công Tôn lắc nhẹ đầu: “Phải quay về mở ra xem mới biết được.”

Bạch Ngọc Đường nhìn chằm chằm vào gói giấy một lúc, Công Tôn cầm dao trúc lật miếng bùa lại, trên tấm giấy bùa vàng, có một chữ “thú” được viết bằng mực đỏ.

Bạch Ngọc Đường thấy lạ, hỏi Triển Chiêu: “Đây là thứ gì?”

Triển Chiêu lắc đầu, hẳn không hiểu về các loại bùa chú lắm, hơn nữa trên các loại bùa bình thường không phải thường viết “bình an, phúc, thọ” gì đó sao? Sao lại viết chữ “thú” kì lạ như thế.

Triển Chiêu bảo người khiêng hai thi thể kia đến, quả nhiên, trên cổ hai người đó cũng là miếng bùa hộ thân viết chữ “thú”.

“Lão gia tử.” Triển Chiêu ngẩng đầu, nhìn Tề Tứ Nhận đang ngồi móc tai: “Biết đây là thứ gì không?”

Tề Tứ Nhận liếc nhìn miếng bùa trên cổ người chết một cái, nhíu mày, đi đến.

“Ồ?” Lão nhân gật nhẹ đầu, rất thích chí hỏi mọi người: “Các tiểu tử, từng nghe nói về thú kham chưa?”

Bọn Triển Chiêu nhìn nhau, thú kham? Là thứ gì?

135. Q.5 - Chương 11: Võ Lâm Quỷ Mê (bí Mật Kỳ Bí Của Võ Lâm)

“Thú kham?” Mọi người đều cảm thấy rất thú vị, đồng thanh hỏi: “Là thứ gì?”

Thần tướng thở dài, đứng lên dẫm chân: “Ai da, già rồi ngồi lâu một chút là đau chân, tìm chỗ nào đó ngồi xuống vừa ăn vừa nói.”

Mọi người thấy thần tướng chạy, đành phải đuổi theo.

Cuối cùng tập trung trong nhĩ gian của Thái Bạch Cư, gọi một bàn đầy đồ ăn ninh nọt thần tướng, đóng cửa lại. Mọi người ngồi xuống, chờ thần tướng giải thích xem “thú kham” là gì.

Thần tướng uống một chén rượu nhỏ, nhìn Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, rồi lại nhìn Triệu Phổ và Âu Dương Thiệu Chỉnh đang móc tai, còn cả một đám ảnh vệ tò mò bám trên khung cửa nghe kể chuyện.

“Đám tiểu tử các người, võ công rất tốt.” Thần tướng nghĩ nghĩ, hỏi: “Sư phụ cũng là võ lâm chí tôn, chưa từng nghe sư phụ kể chuyện về võ lâm quỷ mê sao?”

“Võ lâm quỷ mê?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều lắc đầu, ý bảo chưa từng nghe.

“Nghĩ lại, cũng là chuyện mấy trăm năm trước rồi, các người chưa từng nghe cũng không lạ.” Thần tướng nghĩ nghĩ, bắt đầu kể chi tiết: “Thú kham là một trong mười bí mật lớn của võ lâm.”

“Thú kham? Chẳng lẽ là điện thờ dã thú?” Công Tôn giải thích câu chữ.

“Có thể nói vậy, thứ được thờ là thần thú.” Thần tướng gật đầu: “Cũng chính là thần thú vô lâm chí tôn trong truyền thuyết.”

“Thần thú?” Triệu Phổ từng nghe không ít chuyện thần tiên quỷ quái, nhưng đây là lần đầu nghe đến thần thú, liền hỏi thần tướng: “Nó là gì?”

“Là một loài thú có tà lực, nghe nói những người luyện võ, nếu có duyên gặp được, thì võ công sẽ tiến bộ vượt bậc.” Thần tướng chống cằm nói như rất thần bí.

“Chỉ là một kiểu bái thần bình thường thôi.” Âu Dương cảm thấy không có gì hay, “Cũng như thờ sinh bái Khổng thánh nhân, tình nhân bái Nguyệt Lão thôi, cái này mà cũng là bí mật? Còn bí mật lớn?”

“Nghe ta nói hết đã tiểu tử, gấp cái gì.” Lão gia tử ngắt lời Âu Dương: “Khổng thánh nhân, Nguyệt Lão đầu đầu cũng có, người đi đến châu thành phủ huyện nào cũng tìm được, nhưng thần thú thật sự thì chỉ có một!”

“Chỉ có một?” Bạch Ngọc Đường kinh ngạc: “Chẳng lẽ thần thú đó không phải một pho tượng đất bình thường?”

“Ha ha, nói đúng rồi.” Thần tướng chấm ngón tay vào rượu, viết lên bàn bốn chữ: “Độc nhất vô nhị.”

“Độc nhất vô nhị?” Triển Chiêu chống cằm: “Chỉ có một, chẳng lẽ là thần thú thật?”

“Xem như là một con vượn đen.” Thần tướng nói: “Nghe nói từ rất lâu trước đây, có một con vượn đen, trời sinh thông minh, võ nghệ cao cường...”

“Khoan đã.” Triệu Phổ ngắt lời thần tướng: “Lão gia tử, ngài nói một con khi là cao thủ vô lâm?”

“Đúng vậy.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng cố nén cười.

“Khi làm sao mà võ công cao cường chứ?” Công Tôn cầm ly nhìn thần tướng: “Lão gia tử, ngài xem chúng ta là tiểu hài tử ba tuổi sao, ta không biết võ công cũng không tin.”

“Đúng vậy.” Tử Ảnh và Giả Ảnh ngồi xồm trên khung cửa sổ gật đầu.

“Đám tiểu hài tử các ngươi thật không đáng yêu chút nào!” Thần tướng nổi giận: “Hôm đó ta kể cho Tiểu Tứ Tử nó nghe chăm chú biết bao nhiêu!”

Mọi người nhú mày chặt hơn, thần tướng không biết Tiểu Tứ Tử là tiểu ngọc tử sao?

“Con vượn đen đó vốn ẩn cư lánh đời, tự do tự tại trên núi, sau đó gặp được một nữ nhân bị thương trên sườn núi.” Chuyện thần tướng kể càng lúc càng thần kì, Triển Chiêu dùng khuỷu tay chọc chọc Bạch Ngọc Đường: “Từ truyền thuyết biến thành chuyện tình yêu rồi!”

“Khụ khụ.” Thần tướng thấy bọn Triển Chiêu không đưa nào chịu nể mặt, bất lực nói tiếp: “Sau khi con vượn đen đó cứu được nữ nhân kia, lâu ngày sinh tình, yêu nàng ta. Nhưng nữ nhân đó vốn là một ma nữ, mưu đồ xấu xa lại còn mang mối thù sâu nặng, ả lợi dụng vượn đen trả thù ỉn. Sau đó vượn thần thật sự theo ả ta xuống núi, ả nói gì, nó làm đó. Chỉ tiếc nữ nhân đó chỉ lợi dụng nó... Sau khi báo được thù rồi, ma nữ đó yêu một võ sinh anh tuấn.”

Mọi người nhìn nhau, nhìn trời, biểu cảm đều là: chán quá đi.

Triển Chiêu chọc chọc Bạch Ngọc Đường, hỏi nhỏ: “Vượn màu đen sao?”

“Đúng vậy, vượn đương nhiên là đen, vượn trắng thì nguy rồi!” Bạch Ngọc Đường trả lời.

Triển Chiêu nghĩ nghĩ: “Cũng đúng!”

Thần tướng thở dài, hôm đó khi hắn kể cho Tiểu Tứ Tử nghe, Tiểu Tứ Tử phồng má nghiêm mặt nói với hắn: “Ma nữ đó thật xấu, hừ hừ thật đáng thương!”

Đám người này lại đem mình ra đùa!

Lắc đầu, lão gia tử nói tiếp: “Không còn giá trị lợi dụng, ma nữ và tình lang của ả liền cùng ám toán vượt thần, cướp công lực của vượt thần, hại nó bị thương nặng, sau đó đẩy nó xuống vực sâu.”

Tuy là bọn Triển Chiêu cảm thấy câu chuyện này rất bình thường, nhưng chuyện người giang hồ thất tín bội nghĩa cũng không ít, nhưng nói thật ra... Con khỉ đó đúng là rất thê thảm.

“Trước khi vượt thần rơi xuống vực sâu đã nắm lấy chân ma nữ đó, hỏi ả vì sao lừa nó...”

“Khoan đã!” Mọi người nghe đến đây, đột nhiên đồng thanh hỏi thần tướng: “Khỉ biết nói chuyện?”

Tề Tứ Nhận mấp máy môi, hình ảnh Tiểu Tứ Tử khi nghe hắc kể đến đây thì rất ăn ý há hốc miệng hỏi “Hầu hầu nói gì? Đáng thương quá đi!” lại nhảy ra trong đầu.

Thần tướng thở dài tiếp tục nói: “Nó hỏi nữ nhân đó vì sao lại đối xử với nó như vậy, nữ nhân đó nói “Muốn trách, thì trách sao vô công của nó quá tốt, ai trong vô lâm cũng muốn có vô công tuyệt thế của nó! Hơn nữa, người xấu như vậy, nếu không phải có vô công tốt thì ai lại thích thứ quái dị như người?”

“Ai! Tuy câu chuyện này có vẻ rất lừa gạt, nhưng mà nữ nhân đó quá đáng thật!” Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Phải, có chút.”

“Sau đó thì sao?” Triệu Phổ hỏi: “Con khỉ không chết?”

“Không chết, nhưng tẩu hỏa nhập ma, gân mạch chạy ngược.” Thần tướng thở dài.

Triển Chiêu kẻ sát bên tai Bạch Ngọc Đường nói thầm: “Khi nãy mới nói nó bị hút nội lực, bây giờ lại nói tẩu hỏa nhập ma, trước sau mâu thuẫn.”

Bạch Ngọc Đường nghiêm mặt gật đầu: “Phải.”

“Còn chưa đến chỗ hay đâu!” Thần tướng trừng hai người một cái: “Không ngờ nó được phúc trong họa, sau khi gân mạch chạy ngược, rụng hết lông...”

“Phụt... Khụ khụ.”

Bạch Ngọc Đường đang uống nước, phun hết nước trà lên tay Triển Chiêu, vừa ho vừa cầm tay Triển Chiêu lau.

Triển Chiêu thấy hắc sắc, đưa tay kia tới vỗ ngực cho.

Mọi người vốn nghe lão gia tử nói đến đây đang thấy rất buồn cười, định thật thà cười mấy cái, nhưng quay sang thấy cách Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu giao lưu thì đều sững cả người.

“Khụ.” Triệu Phổ đặt ly xuống, thì thầm với Công Tôn: “Bảo bối, ta cũng sắc, xoa cho ta.”

Công Tôn lườm hắc một cái, áp sát tới cười tủm tỉm hỏi: “Vậy ngươi phun trà vào ta trước?”

Triệu Phổ vội đi tìm ly uống trà.

“Khụ khụ.” Triển Chiêu khụ mấy tiếng, ngăn hai người kia lại.

“Sau đó thì sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi sang chuyện khác: “Khỉ rụng hết lông rồi biến thành người?”

“Ai... Nghe nói còn rất anh tuấn.” Thần tướng chống cằm: “Hơn nữa vô công đại thành, còn lợi hại hơn trước.”

“Vậy hắc có đi báo thù không?” Công Tôn hỏi.

“Sau đó hắc bỏ đi, không còn tin tưởng nữ nhân trên đời nữa, tìm những người đã từng hại mình báo thù.” Thần tướng thở dài: “Sau đó ẩn cư trong núi sâu, không lâu sau lại gặp một nữ nhân lên núi hái trà.”

“Oa, câu chuyện này nhiều tình tiết thật.” Âu Dương móc tai nói: “Cũng dài nữa.”

Thần tướng thấy mọi người ai cũng làm ra vẻ “phiền quá, mau kết thúc đi”, đột nhiên rất nhớ cảnh Tiểu Tứ Tử ôm gối, mở to mắt chăm chú nghe, quả nhiên tiểu hài tử lớn rồi là hết đáng yêu.

“Lão gia tử, nói mau đi.” Triệu Phổ giục: “Sau đó con khỉ rưng lông đó thế nào?”

“Người ta là võ lâm chí tôn, người còn nói người ta là khỉ không lông.” Thần tướng bất mãn trề môi: “Ai, ta nói mau cho hết đây, hần cứu người hái trà đó, sau đó trà hoa nữ thích hần, cứ quần lấy hần... Cuối cùng, rốt cuộc võ thánh nhân cũng động lòng, nhưng không ngờ... Lại bị lừa.”

“Không phải chứ.” Công Tôn vốn nghĩ là sắp kết thúc có hậu rồi, không ngờ còn có biến cố, nhú mày nói: “Hần cũng xui xẻo thật, bao nhiêu nữ nhân tốt trong thiên hạ trong gặp, toàn gặp phải kẻ có âm mưu.”

“Lần này còn tệ thảm hơn.” Thần tướng thở dài: “Võ thánh bị người hái trà lừa, cuối cùng chết thảm, trước khi chết nó nói mình thảm thương như thế là vì có võ công tuyệt thế, nó sẽ không tha cho những kẻ đã lừa mình.”

“Kể lâu vậy rồi.” Triển Chiêu chống cằm: “Rốt cuộc con thần thú đó liên quan gì đến thú kham?”

“Sau đó trà hoa nữ không cẩn thận mang thai con của võ thánh.” Thần tướng cười cười: “Ả vốn định lợi dụng hài tử này để lừa người mình thích, nhưng không ngờ tiểu hài tử sinh ra lại đầy lông, là một quái vật nửa người nửa thú.”

Mọi người nhìn nhau, đột nhiên Bạch Ngọc Đường hỏi: “Có phải làm gân mạch nó chạy ngược rồi cũng sẽ rưng lông không?”

Thần tướng nhìn trời, đám người này hoàn toàn không nghe ra chỗ quan trọng!

Triển Chiêu vội vỗ vỗ Bạch Ngọc Đường: “Đừng nghĩ chuyện rưng lông nữa, kì dị quá.”

“Cũng đúng.” Bạch Ngọc Đường gật đầu.

Thần tướng bẽ tắc: “Kết thúc câu chuyện là nữ nhân đó phát điên, tự vẫn mà chết. Tiểu thần thú kia cứ như là cha nó chuyển thế, có võ công tuyệt thế, nó về núi một mình. Sau đó, thường có người thấy một thần thú trong núi, nếu người luyện võ bái lạy nó, võ công lập tức đại thành, nhưng người kẻ đó cuối cùng đa số đều phát điên rồi chết. Rất nhiều năm sau, thần thú chết, đứng yên trên đỉnh núi hóa đá thành tượng phật. Từ khi nó chết, rất nhiều người gặp bất trắc khi đi qua ngọn núi đó, cuối cùng có một vị cao tăng nói oán khí của thần thú quá nặng, liền xây một từ đường cho nó, thờ nó trên điện thờ bên trong. Điện thờ đó được gọi là thú kham. Một ngày không lâu sau đó, thú kham không cánh mà bay, đến hiện tại cũng không biết ở đâu. Trên giang hồ có rất nhiều lời đồn, nói là thú kham có thần lực, người có được có thể vô địch thiên hạ các loại. Khoảng một trăm năm trước, võ lâm còn vì tranh giành thú kham mà khiến thiên hạ đại loạn. Nhưng về sau thì không còn ai nhắc đến nữa... Ta biết có không ít người âm thầm thờ thú kham. Nhưng khú tham này cũng như bút tiên điệp tiên, rất tà khí, rất có khả năng thờ lạy rồi trúng tà, cuối cùng chết rồi cũng không biết vì sao mình chết. Còn thú kham thực sự thì lại là thứ cực kì không lành, người đến gần nó đa số không ai có kết quả tốt.”

Mọi người nghe hết câu chuyện ly kì này, quả thật cũng cảm thấy có chút bí hiểm.

Triển Chiêu nhin không được hỏi: “Bút tiên điệp tiên tuy ta không quen, ít nhất cũng từng nghe nói, nhưng thú kham này thì thật sự ta chưa từng nghe nói.”

Bọn Bạch Ngọc Đường và Triệu Phổ đều gật đầu.

Thần tướng thở dài: “Đám tiểu tử các ngươi, đã từng gặp cảnh học mãi không được một bộ võ công chưa?”

Ba người nhìn nhau, làm sao có thể? Học võ công không khó, nhìn qua một lần là biết rồi.

“Còn nữa, các ngươi danh chấn giang hồ từ khi nào?” Thần tướng trề môi: “Mười lăm mười sáu sao! Mười lăm mười sáu là đã có võ công tuyệt thế, các ngươi có biết cảm giác mười năm không học được một bộ kiếm pháp thế nào không?”

Âu Dương Thiếu Chính bên cạnh khoanh tay gật đầu: “Nghĩa là những kẻ võ công không được tốt, không có thiên phú lại có dã tâm ngược lại mới có cơ hội biết chuyện thú kham?”

“Tiểu tử này thông minh.” Thần tướng gật đầu: “Đặc biệt là loại muốn thông qua kì thi võ để vang danh thiên hạ, các ngươi có thể điều tra theo hướng này. Nếu thật sự có lệ lên thờ lạy thú kham, thì cũng như bút tiên điệp tiên, sớm muộn gì cũng có chuyện.”

Triển Chiêu lập tức phái người đi điều tra bằng hữu của những người đã chết, đặc biệt là những người đến dự thi, xem có chuyện biết chuyện bọn họ thờ thú kham không, quan trọng nhất là, phải tìm thú kham ở đâu.

Mọi người nghe xong chuyện thì ra khỏi Thái Bạch Cư về Khai Phong.

.

.

Trên đường, Triển Chiêu nhỏ giọng hỏi Bạch Ngọc Đường: “Người có cảm thấy là lạ không?”

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, hỏi nhỏ: “Người nói thần tướng Tề Tứ Nhận?”

“Vô duyên vô cớ tại sao hắn lại xuất hiện, hơn nữa chúng ta điều tra đến bây giờ, gần như manh mối nào cũng là do hắn nhắc nhở. Manh mối hôm nay lại dẫn thẳng đến bút tiên và thú kham!” Triển Chiêu nói đến đây thì nhíu mày: “Ta cảm thấy hắn thật sự rất thần kì.”

Bạch Ngọc Đường cũng thấy vậy, lo lắng của Triển Chiêu cũng chính là băn khoăn của hắn... Bao gồm cả Công Tôn, Triệu Phổ, thật ra mọi người đều hoài nghi thần tướng Tề Tứ Nhận này, nhưng hành vi của hắn kì quái, hắn là còn giấu nhiều chuyện.

“Hay là hỏi thẳng hắn?” Bạch Ngọc Đường lên tiếng: “Đỡ phải đoán tới đoán lui.”

Triển Chiêu nghĩ nghĩ thấy cũng rất khả thi, hai người về Khai Phong định tìm thần tướng, nhưng còn chưa vào tới sân, liền thấy Bàn Dục vội vàng chạy đến, “Này!”

“Làm sao vậy?” Triển Chiêu thấy Bàn Dục chạy như quỷ đuổi tới trước mặt, “Người không xem Bao Duyên đọc sách sao?”

“Ta đi uống trà, nghe được vài chuyện ở quán trà!” Bàn Dục vẫy ngón tay: “Nhất định các người sẽ hứng thú!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, trước nay Bàn Dục thích những nơi long xà hỗn tạp, nói không chừng thật sự nghe được chuyện gì đó, liền đi cùng hắn đến hoa viên bên cạnh: “Người nghe được chuyện gì?”

“Có người đang bán bút của quỷ trạng nguyên!” Bàn Dục vừa nói ra, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lập tức giật mình: “Bán ở đâu?”

“Miếu trạng nguyên trên Quỷ Sơn!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường mờ mịt, Triển Chiêu bật cười: “Ai, tiểu hầu gia, ngài lớn lên ở Khai Phong, Khai Phong làm gì có miếu trạng nguyên trên Quỷ Sơn nào chứ?”

“Đúng vậy.” Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu: “Không chỉ Khai Phong, ta cũng đã từng đến không ít nơi, chưa từng nghe đến Quỷ Sơn.”

“Ta cũng chưa từng nghe, cho nên cố ý đến hỏi!” Bàn Dục nhìn quanh, nói nhỏ: “Quỷ Sơn ở trong khe núi Tây Sơn, không biết trong đó có ngôi miếu trạng nguyên từ khi nào! Bên trong có một thư sinh điên, gặp được người có duyên, sẽ bán bút trạng nguyên cho hắn!”

“Có loại chuyện này sao?” Triển Chiêu nhíu mày.

“Quan trọng là!” Bàn Dục vừa nói vừa xoa cổ: “Nghe nói thư sinh điên đó giống hệt như quỷ trạng nguyên Sầm Lỗi ngày trước! Ta vốn định đi kiểm chứng, nhưng thần tướng nói ta có họa sát thân, ta không dám đi một mình, hay là cùng đi?” Vừa nói Bàn Dục vừa lấy một mảnh giấy trong ngực áo ra: “Ta nghe đám người đó miêu tả, vẽ đại khái ra.”

“Đám người đó?” Triển Chiêu nhíu mày: “Rất nhiều người biết?”

“Còn có rất nhiều người đi!” Bàn Dục nhìn trời: “Ta phát hiện đám văn sinh võ sinh đó muốn đập trạng nguyên vang danh thiên hạ đến phát điên rồi! Rất cực đoan, nghe nói bọn họ còn thỉnh nước phép ở miếu trạng nguyên, ta nghi ngờ có vấn đề.”

“Khe núi Tây Sơn... Cách Thiên Long sơn trang ở thành tây không xa!” Triển Chiêu nhắc Bạch Ngọc Đường: “Muốn dựng một ngôi miếu trạng nguyên chắc chắn phải rất rầm rộ, nếu như vận chuyển gạch đá từ bên ngoài vào, cho dù là trong thành hay ngoài thành, không lý nào chúng ta không biết!”

“Cho nên nghi ngờ là người của Thiên Long sơn trang trực tiếp cung cấp vật liệu đến đó xây dựng miếu trạng nguyên?” Bạch Ngọc Đường gật nhẹ đầu: “Có khả năng.”

“Chuyện này không chậm trễ được, chúng ta đi ngay.” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường kéo Bàn Dục đi.

.

.

Nhưng vừa đến cửa, thì lại nghe tiếng ồn ào từ tiền đình.

“Có chuyện gì?” Triển Chiêu túm một nha dịch đang cuống cuống lại hỏi.

“Triển đại nhân, đêm qua trong khách điểm Hối Thông có hai thư sinh đánh nhau, một người đâm người kia bị thương, hiện đang đến phủ thừa kiện, người bị thương còn chưa chết, hẳn là học trò tâm đắc của Vương thừa tướng, Bao tướng đang tìm Công Tôn tiên sinh đến chữa trị.

“Thư sinh đánh nhau cũng dùng dao sao?” Bạch Ngọc Đường ngạc nhiên.

“Học trò của Vương thừa tướng có phải thư sinh họ Trần từng đến cùng với thừa tướng không?” Triển Chiêu cũng có chút ấn tượng về người đó.

“Đúng vậy!” Nha dịch gật đầu.

“Không phải chứ!” Bàn Dục mở to mắt: “Trần thư ngọc đó tay trái gà không chặt mà cũng đánh nhau với người ta? Có khi cả Tiểu Tứ Tử hẳn cũng đánh không lại!”

“Không phải hẳn đánh người khác, Trần công tử vốn là nhân tài của năm nay, các thư sinh bọn họ vốn đang cùng ngâm thơ đặt câu đối yên lành, bỗng dưng có một thư sinh phát điên đâm hẳn bị thương. Khi này lang trung nói, chắc chắn năm nay hẳn không dự thi được... Phải chờ thêm một năm.” Nha dịch lắc đầu đi tìm Công Tôn, miệng thở dài: “Đáng thương, mười năm đèn sách nay chịu một dao lại phải chờ một năm.”

Triển Chiêu nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường, Bàn Dục nhanh trí, bảo bọn họ chờ hẳn đi nghe ngóng thử, không lâu sau quay lại nói: “Nghe nói thư sinh đó vốn cũng rất được coi trọng, nhưng vừa này thi tài bị Trần công tử đánh bại, cho nên sinh hận!”

“Thư sinh đó đâu?” Triển Chiêu hỏi.

“Bị bắt tại chỗ, bây giờ đang ở trong lao.” Bàn Dục cau mày: “Bao tướng nói, ít cũng vài chục năm, phá hỏng cả tiền đồ, thư sinh vốn cũng rất có tài.”

“Lại có người chết? Đám người đến dự thi bị bệnh cả rồi sao!”

Lúc ấy, trong sân có tiếng Công Tôn mắng.

Bọn Triển Chiêu đi đến nhìn, thấy hai thi thể phủ vải trắng được khiêng vào.

“Chuyện gì vậy?” Triển Chiêu đi đến hỏi.

“Lại là người dự thi đánh nhau.” Công Tôn bĩu môi: “Thi không đậu cũng đâu có chết, sao lại điên đến thế này!”

“Đây là văn sinh hay võ sinh?” Triển Chiêu ngồi xuống sờ vào cổ của thi thể, thấy có sợi chỉ đỏ liền kéo ra ngoài... Miếng bùa hộ thân có chữ “thứ” rơi ra.

“Kì lạ, những người này giống văn sinh.” Công Tôn ngồi xuống cho Triển Chiêu xem tay người chết... Tương đối trắng, không có vết chai, nhìn qua là biết không phải người luyện võ.

“Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường đi ra phía sau thi thể, đột nhiên như phát hiện thấy gì đó, gọi Triển Chiêu một tiếng, sau đó chỉ vào giày thi thể.

Công Tôn và Triển Chiêu cùng đến xem, thấy trên đế giày người chết, có ít đất bùn đen, trong đất còn có vài cánh hoa bị đạp nát. Xem hình dạng, là cánh hoa Bỉ Ngạn màu đỏ và trắng.

Công Tôn cầm que trúc khời xuống nhìn thử: “Còn rất tươi, hẳn là sáng nay hoặc vừa mới đạp trúng thôi.”

Triển Chiêu gọi các thư sinh vốn được đưa đến cùng đang hoang mang lo sợ tới, bảo bọn họ giơ chân.

Các thư sinh nhìn nhau, nhắc chân lên cho Triển Chiêu xem.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lập tức tìm được những thư sinh mà đế giày cũng dính bùn đất và cánh hoa, hỏi bọn họ: “Có từng đến Tây Sơn không?”

Các thư sinh rất hoang mang, nhưng vẫn gật đầu: “Có đi, cùng đến miếu trạng nguyên cầu phúc.”

Triển Chiêu hỏi tiếp: “Làm sao các người biết ngôi miếu trạng nguyên đó? Cụ thể đã làm gì trong đó?”

“Là do nghe người ta nói, đa số các thư sinh đều biết, đến để bái lạy.” Các thư sinh đều rất mất bình tĩnh: “Chúng ta cũng như người khác, khi vào muốn được tỉnh tâm, khi ra cảm thấy rất dễ chịu!”

“Tỉnh tâm?”

Ngay khi ấy, Bao Chứng đi từ trong ra: “Tỉnh tâm thế nào?”

“Bởi vì sắp đến kì thi ai cũng lo lắng, hơn nữa lần này cao thủ tụ hội, lại nghe nói có rất nhiều thư sinh chết, cho nên ai cũng rất bất an.” Một thư sinh nói với bọn Triển Chiêu: “Nghe nói sau khi đến miếu trạng nguyên, sẽ làm yên lòng có tự tin, đến khi thi phát huy tốt hơn...”

“Vậy cái này thì sao?” Bạch Ngọc Đường chỉ vào miếng bùa hộ thân hỏi hắn: “Cái này lấy từ đâu?”

Thư sinh ngạc nhiên, ngơ ngác nhìn: “Cái này... Ta chưa từng thấy.”

“Người chắc chắn không phải lấy từ miếu trạng nguyên?” Triển Chiêu hỏi thêm vài người khác.

Bọn họ đều lắc đầu, ý bảo: chưa từng nhìn thấy!

Bao Chứng bảo người đưa các thư sinh vào trong hỏi kĩ càng, rồi thấp giọng dặn dò Triển Chiêu: “Ngôi miếu trạng nguyên đó có vấn đề, các người đi điều tra thử, xem rốt cuộc là thế nào!”

Triển Chiêu gật đầu, đưa mắt ra hiệu với Bạch Ngọc Đường và Bàng Dục, cùng đi.

.

.

Vừa ra cửa, Bao Duyên đã vội vàng đuổi theo: “Đệ cũng đi.”

“Người đi làm gì? Bây giờ đi đâu cũng thấy thư sinh điên!” Bàng Dục nhíu mày.

“Ba người các người ai giống thư sinh chứ?” Bao Duyên nhíu mày: “Ta tương đối giống, đến lúc đó có thể giúp ích, hơn nữa... Ta cũng không quan tâm.”

“Không quan tâm cái gì?” Triển Chiêu không hiểu.

“Ý đệ là, đệ vốn không quan tâm lần này có thi đậu được không, chỉ muốn thử cảm giác đi thi thôi.” Bao Duyên lầm bầm, “Thật không hiểu vì sao đám người đó lại điên cuồng đến độ này.”

“Ai, đã nói là các người sẽ không hiểu đâu.”

Trong lúc nói chuyện, không biết thần tượng Tề Tứ Nhận đã đến sau lưng bọn họ từ bao giờ.

Triển Chiêu đưa mắt ra hiệu với Bạch Ngọc Đường: khinh công tốt thật!

Bạch Ngọc Đường thâm hiểu, đưa mắt lại với hắn: lão nhân này thâm sâu khó dò, nhất định phải tìm cơ hội hỏi thăm một chút!

“Có gì không hiểu?” Bao Duyên hỏi.

“Tiểu tử người học một bài văn ngàn chữ mất bao lâu?” Thần tượng hỏi.

Bao Duyên nghĩ nghĩ: “Thông thường ta chỉ nhìn một lần là nhớ.”

“Cha người là ai?”

“Lão gia tử, ngài mất trí nhớ sao?” Bàng Dục chen mồm: “Cha của Tiểu Mân Thần là Bao tướng.”

“Vậy cha người là ai?” Tề Tứ Nhận lại hỏi Bàng Dục.

“Cha hẳn là thái sư.” Bao Duyên ngơ ngác không hiểu thần tướng muốn nói gì.

“Cho nên mới nói, bốn tiểu tử các người nếu không phải tài năng thiên phú, ai cũng anh tuấn đỉnh đặc nhả nhận cao sang, thiên chi kiêu tử làm sao hiểu được nỗi đau xót của phàm phu tục tử.” Thần tướng vừa nói đi bước chậm đi.

Để lại bốn người nhìn nhau, cuối cùng bắt lẫn lẫn đuổi theo.

“Lão gia tử, ngài nói không đúng.” Bao Duyên phản đối: “Ta cũng khổ công học hành, không dựa vào cha ta chiếm lợi, hơn nữa còn chịu không ít thiệt thòi!”

“Đúng vậy!” Bàng Dục cũng gật đầu: “Ta cũng từng phải ăn năn sửa đổi, ngài không thấy ta gặp nạn bao nhiêu lần rồi sao?”

Triển Chiêu cũng đồng ý: “Từ nhỏ đã lăn lộn giang hồ cũng rất cực khổ, gian khó khi luyện võ đâu cần phải nói ngài đúng không?”

Thần tướng bật cười, gật đầu: “Phải, ta không nói các người có ưu thế, cũng không nói các người không chăm chỉ.”

“Vậy là ý gì?” Bàng Dục không hiểu.

“Ý của ta là, người biết ta biết, chưa hẳn người khác đã biết!” Thần tướng cười gượng: “Biết và không biết có khi chỉ cách nhau một bước, lầm một bước này ngàn bước sau sai! Ai... Cũng giống như kì thi Hương lần này, đậu cao thì như cá chép hóa rồng, rớt thì công sức đổ sông đổ biển, có khi cả đời người cũng chỉ là một bước chân.”

Thần tướng lầm rầm nói.

Bàng Dục bất mãn: “Lão gia tử uống say nói lung tung sao?”

Bao Duyên thì lắc đầu: “Phải... Nói rất có lý, đời người có khi chỉ là nhất niệm chi soa, nhưng kẻ lợi dụng nhất niệm chi soa này để giết người mới là đầu sỏ tội ác.”

“Đi tìm miếu trạng nguyên trước đi.” Triển Chiêu kéo Bạch Ngọc Đường một cái, vẫy tay với ba người sau lưng, “Nếu không trời sẽ tối.”

Mọi người vội chạy đến phía tây, trên đường, lại nghe được một lời đồn lạ, trên Tây Sơn có dã thú cắn người, hình dáng, giống một con vượn đen.

“Vượn đen?” Bàng Dục mở to mắt nhìn Bao Duyên.

“Đúng vậy, vượn đương nhiên là đen, vượn trắng thì nguy rồi?” Bàng Dục lầm bầm.

Bao Duyên ngơ ngác đứng tại chỗ chớp mắt.

Thần tướng cố nhịn cười quay lại nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường phía sau.

Hai người hiện đang bàn tính.

“Miêu Nhi, một lát nữa nghĩ cách đánh cho gân mạch của nó chạy ngược, xem có rụng lông không.” Bạch Ngọc Đường nghiêm mặt nói với Triển Chiêu.

Triển Chiêu chăm chú nhìn hắn một lúc lâu, trả lời: “Được!”

136. Q.5 - Chương 12: Bạch Thử Hắc Miêu Đấu Thần Viên (chuột Bạch Mèo Đen Đấu Với Vượn Thần)

Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, dẫn theo Bao Duyệt và Bàn Dục cùng đi đến thành tây Khai Phong, tìm “miếu trạng nguyên trên Quỷ Sơn” trong truyền thuyết, hy vọng có thể tìm ra được bí ẩn bên trong.

“Bằng hữu của người nói ở đây có người bán bút của quỷ trạng nguyên, công khai vậy sao?” Bao Duyệt vừa đi vừa hỏi Bàn Dục.

“Nghe nói là người có duyên mới mua được.” Bàn Dục gãi đầu: “Các bằng hữu ta gặp đều không có duyên, rốt cuộc có ai mua được, người ngoài không ai biết, người mua được có lẽ cũng sẽ không nói.”

“Vì sao lại không nói?” Triển Chiêu không hiểu lắm.

“À, nghe nói bọn họ đi mười người một nhóm, đi vào nội điện của miếu trạng nguyên, sau đó tọa thiền tĩnh tâm. Người có duyên sẽ được quỷ trạng nguyên ưu ái, sau đó sẽ có được bút trạng nguyên.”

“Vậy sao lại nói bỏ năm mươi lượng mua một cây bút?” Bạch Ngọc Đường không hiểu.

“À, người vào tọa thiền phải đưa iếu trạng nguyên năm mươi lượng.” Bàn Dục thuận miệng đáp lời.

“Không phải chứ!” Bao Duyệt giật mình: “Vậy mỗi lần tọa thiền dài bao lâu?”

“Dường như là nửa canh giờ.” Bàn Dục vỗ trán.

“Nửa canh giờ?” Bao Duyệt suy nghĩ chút nữa nhảy dựng lên: “Mười người là năm trăm lượng, vậy mỗi canh giờ có thể kiếm được một ngàn lượng, một ngày mười hai canh giờ ít nhất cũng kiếm được tám ngàn lượng, đúng là phát tài.”

“Đúng vậy! Nghe nói nhang khói ở đó rất vượng, một ngày mười hai canh giờ lúc nào cũng có người dâng hương.”

“Cũng đúng, thí sinh dự thi có hơn mười nghìn người, chỉ còn cách mấy ngày nữa là đến ngày thi, nhất định là rất sốt ruột, nói không chừng còn có rất nhiều người xếp hàng chờ.” Triển Chiêu gật đầu.

“Miếu trạng nguyên này có trụ trì hay gì đó không?” Bạch Ngọc Đường thắc mắc: “Thu nhiều bạc như vậy giao cho ai?”

“Vàng bạc châu báu trước nay luôn là mục đích cuối cùng để người ta liều mạng.” Triển Chiêu cười lạnh: “Cần tiền thì tốt! Tìm được người cần tiền rồi, nhất định sẽ có manh mối.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu đồng ý.

.

.

Bàn Dục vừa ngáp vừa kéo Bao Duyệt đang đi giữa đám cỏ lại: “Màn thầu ngu ngốc nhà người, muỗi mùa thu rất độc, bây giờ trời còn chưa lạnh, trên mặt đất đầy rắn rết, con mọt sách đi giữa đường cho ta.”

Bao Duyệt lườm hắn một cái: “Hung dữ cái gì, sự thật là, từ nhỏ ta lớn lên giữa nơi hoang dã, không được nâng niu chiều chuộng như tiểu hầu gia.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi phía sau, nhìn hai người phía trước cãi nhau ầm ĩ như tiểu hài tử. Bàn Dục lúc thì kéo tóc Bao Duyệt, lúc thì cầm lá cây to đuổi muỗi cho Bao Duyệt. Bao Duyệt luôn miệng mắng hắn, cãi nhau hoặc là đá hắt một cái, bận rộn đến mức không có thời gian nhìn hai người phía sau.

Triển Chiêu nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường cũng nhìn nhìn Triển Chiêu.

Hai người sống vai mà đi, đường rất hẹp, cho nên rất gần nhau. Tay áo sượt qua sượt lại, mu bàn tay cũng sượt qua sượt lại... Trong một khắc trong đầu hai người đều nảy ra ý nghĩa, chỉ cần mình lật nhẹ tay lại, là có thể nắm tay đối phương.

“Ai, Tiểu Mân Thầu đừng có nhúc nhích, trên đầu có con sâu róm.”

“A!” Bao Duyên giật mình vỗ đầu liên tục: “Thật không?”

“A! Rớt vào cổ áo rồi.” Bàng Dục thấy Bao Duyên sợ sâu thì lại càng ghẹo, Bao Duyên vung vạt áo liên tục.

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn Triển Chiêu, cúi đầu khụ một cái: “Ừm, Miêu Nhi, trên vai người có con sâu.”

Triển Chiêu buồn bực nhìn Bạch Ngọc Đường một cái: “Người nghĩ ta là Tiểu Mân Thầu? Ai sợ sâu chứ... Hồ còn không sợ.”

“Không phải...” Bạch Ngọc Đường hơi xấu hổ, chỉ chỉ vai Triển Chiêu: “Có thật.”

Triển Chiêu nhìn trời, đi tiếp, đột nhiên Bàng Dục phía trước hô to: “Oa! Con sâu béo quá.”

Triển Chiêu thấy Bàng Dục chỉ vào mình, hơn nữa còn là bên vai trái, liền xoay mặt nhìn... Vừa xoay sang, lập tức thấy một con sâu to xanh xanh vàng vàng nằm dài trên vai mình từ khi nào.

Đương nhiên là Triển Chiêu không sợ sâu, chỉ có điều con sâu này tới đột ngột quá, hơn nữa còn béo mập thành từng ngấn từng ngấn rất kinh khủng. Cái đầu đen bóng, tuy trên cái đầu đang ngóc lên không có mắt, nhưng chắc chắn là đang nhìn mình.

Triển Chiêu giật mình đưa tay định phủi nó xuống, nhưng còn chưa kịp đụng đến... Đột nhiên một bàn tay đen tuyền dùng tốc độ cực nhanh bắt lấy con sâu kia “vút” một cái.

“Cảm tạ.” Triển Chiêu quay đầu lại cảm tạ Bạch Ngọc Đường, nhưng lại chợt nghĩ đến, tại sao tay của Bạch Ngọc Đường lại đen như vậy? Hắn nhớ rõ ràng tay của Bạch Ngọc Đường rất trắng! Không phải, chỗ nào của Bạch Ngọc Đường cũng trắng! Lúc tám có nhìn thấy!

Triển Chiêu nghĩ đến đây đột nhiên đỏ mặt, đồng thời, hắn chú ý thấy sắc mặt kì dị của Bạch Ngọc Đường, Bàng Dục và Bao Duyên. Ba người há hốc mồm, ngược mặt nhìn phía trên đầu hắn.

Triển Chiêu thắc mắc, ngửa đầu nhìn ra sau. Vừa nhìn lập tức sững sốt một con vượn tay dài lông đen dài đang ngồi trên cây đại thụ phía sau bọn họ.

Con vượn này không lớn, có vẻ như vẫn còn là vượn con, cánh tay rất dài, mở to mắt, miệng còn đang nhai, có lẽ là nhai con sâu béo khi nãy.

Triển Chiêu sững sốt một lúc rồi lập tức hoàn hồn lại, vượn thần?!

“Oa, là kì thật sao?” Bàng Dục hỏi nhỏ Bao Duyên: “Nó có phải con vượn thần kia không?”

“Có vẻ như chỉ là một con vượn bình thường, màu đen béo béo rất đáng yêu.” Bao Duyên ngẩng ngó một lúc: “Có vẻ còn rất nhỏ.”

Con vượn kia cũng mở to mắt, nghiêng đầu nhìn bốn người bên dưới.

Bạch Ngọc Đường đã sớm hoàn hồn lại, hỏi khề Triển Chiêu: “Khi nãy người...”

“Không.” Triển Chiêu không chờ hắn nói hết đã lắc đầu: “Nếu nó không xuống bắt sâu thì ta hoàn toàn không phát hiện nó đến gần, khinh công thật sự là xuất quỷ nhập thần.”

“Có muốn thử một chút không?” Bạch Ngọc Đường lại hỏi khề.

“Được, ta bên trái người bên phải.” Triển Chiêu liếc sang bên cạnh một cái.

“Được.” Bạch Ngọc Đường đáp một tiếng, Bàng Dục và Bao Duyên vẫn chưa biết bọn họ định làm gì thì đã nghe “vút” một cái, hai người biến mất.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhảy vút lên, đưa tay bắt con vượn đen kia.

Con vượn kia dường như vẫn chưa hiểu gì, thấy hai người đến, nghĩ là đang chơi với mình, miệng kêu khi khi kha kha, nhảy lên một cành cây cao hơn. Động tác của nó rất nhanh, chỉ trong một khắc trước kia tay Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu chạm đến, nó đã thoát được, còn đứng ở cành trên vừa nhảy vừa cười rất vui.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, mỗi người một bên, nhảy lên bắt nó.

Con vượn đen đuối tay ra, nắm cành cây tung lên tung xuống, đuôi cũng rất linh hoạt.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chạy khắp nơi đuổi theo nó, lúc đầu Bao Duyệt và Bàn Dục còn ngược tới ngược lui nhìn, cuối cùng hai người đều thấy cổ mỗi mắt hoa.

“Ai... Ta choáng váng rồi!” Bàn Dục vỗ đầu: “Thứ vô công gì lại kinh khủng như thế chứ?”

“Đúng vậy, chóng mặt chết mất!” Bao Duyệt cũng gật đầu.

Hai người đành phải đứng yên nghe tiếng gió kêu “vút vút” bên tai.

.

.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng cũng thấy Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đáp xuống.

“Ha...” Triển Chiêu chống một tay lên thân cây, nhìn Bạch Ngọc Đường bên cạnh.

Bạch Ngọc Đường cũng dựa vào thân cây lắc đầu, phẩy tay với con vượn đen đang ngồi kêu khi khi trên cành cây cách đó không xa: “Không chơi nữa, xem như người lợi hại.”

Triển Chiêu cũng lắc đầu: “Cho người danh hiệu thiên hạ đệ nhất khinh công.”

Bàn Dục và Bao Duyệt nhìn nhau, chạy tới cạnh hai người.

“Này, không phải chứ, hai cao thủ tuyệt thế các người không bắt nổi một con khi?”

“Nó không phải con khi bình thường, nhất định từng được cao nhân dạy dỗ.” Triển Chiêu lắc đầu: “Hơn nữa ở đây là rừng cây, nó chiếm ưu thế tuyệt đối, không so được.”

Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu nhìn nó, thấy con khi đó nhảy lưng từng nhìn hai người, như là muốn chơi tiếp.

“Bỏ đi, đừng chơi với nó nữa, trời sắp tối rồi.” Triển Chiêu tỏ ý bảo đi tiếp.

“Được.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, mọi người xoay người đi.

Chỉ có điều dường như con vượn kia không nỡ để bọn họ đi, kêu chít chít phía sau, thỉnh thoảng còn đến vỗ vai Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường. Hai người quay đầu lại nhìn nó, nó lại kêu chít chít, như còn muốn chơi.

“Có vẻ như nó còn rất nhỏ.” Bàn Dục cảm thấy con vượn này rất đáng yêu, hơi thích. Nhớ ra còn đang cất một trái lê trong ngực áo, là của Tiểu Tứ Tử nhét cho hắn trước khi đi, hắn cất vào áo rồi quên mất.

Nghĩ đến đây, Bàn Dục lấy trái lê ra cho con vượn: “Mời người ăn?”

Con vượn nhỏ đưa tay cầm, rồi nhảy phốc lên vai Bàn Dục, bám trên vai hắn ăn lê.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đứng phía sau nhìn thấy, cảm thấy rất giống như Bàn Dục đang công một đứa nhỏ.

“Con vượn này hẳn không phải động vật trong núi này?” Bạch Ngọc Đường vừa đi vừa hỏi Triển Chiêu: “Trên núi của Khai Phong không có khi?”

“Đúng vậy, tiếc là ta không biết nhiều về động vật...”

“Đây là vượn núi.”

Bao Duyệt quay đầu lại nói với hai người: “Ta từng đọc Cẩm Thú Phổ, trong đó có miêu tả, loài vượn núi này cực hiếm, nói chung nó là thần thú cũng không quá. Thường chỉ thấy được trong rừng sâu, loài vượn này sống rất lâu, cũng rất thông minh!”

“Truyền thuyết trước đây nói có người thấy thần vượn ở đây, có khi nào là nó không?” Bàn Dục thấy nó ăn lê xong còn thò tay bắt sâu ăn, liền lấy lương khô ra cho nó: “Đừng ăn sâu, người là vượn thần, có thời gian đưa người đi ăn đồ ngon?”

Vượn đen vừa ăn vừa vẩy đuôi, đầu chiếc đuôi móc đến tay áo của Triển Chiêu phía sau, nhìn rất thú vị. Triển Chiêu thích động vật nhỏ nhất, đưa tay chơi bắt đuôi với nó.

“Vùng Tây Thục? Vậy hẳn là sẽ không xuất hiện ở Trung Nguyên.” Bạch Ngọc Đường nói thầm: “Có người mang nó đến, nhưng tại sao lại bỏ nó lại một mình trong núi?”

“Ai.” Triển Chiêu dùng cánh tay cọ cọ hắn: “Người nói xem, có nên đánh cho gân mạch nó chạy ngược không, xem thử có rụng lông không?”

Bạch Ngọc Đường chăm chú nhìn hắn một lúc: “Miêu Nhi, gần đây người dí dỏm hơn rồi!”

“Gần mực thì đen gần đèn thì sáng mà.” Triển Chiêu cười tủm tỉm đá mày với hắn: “Bạch thiếu hiệp phong lưu thiên hạ, ta đương nhiên không thể không hiểu phong tình.”

“Cũng đúng.” Bạch Ngọc Đường cười gật đầu, đưa tay qua nhẹ nhàng choàng lên vai hắn: “Cho nên mới gọi là tuyệt phối.”

Triển Chiêu ngẩn người, nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường cũng nhìn hắn, tay vẫn đặt trên vai hắn không hạ xuống.

Phía trước, Bao Duyệt và Bàn Dục vừa đi vừa liếc ra sau không dám thở, kêu gào trong lòng, mau nói đi!

Hai người nhìn nhau một lúc, Bạch Ngọc Đường bắt lực quay đầu đi, vừa định bỏ tay xuống, chợt Triển Chiêu nói: “Đúng vậy, là tuyệt phối.”

Bàn Dục và Bao Duyệt há hốc mồm, nhìn nhau một cái, mở miệng rồi! Triển đại nhân thông suốt rồi!

Bạch Ngọc Đường cũng không ngờ Triển Chiêu sẽ nói vậy, chủ yếu là do lúc thường con mèo này thật sự quá chất phác, nói hắn không hiểu phong tình hoàn toàn không sai.

Nhìn chằm chằm Triển Chiêu một lúc lâu, Bạch Ngọc Đường cười một cái thật đẹp.

Triển Chiêu cũng đưa tay choàng vai Bạch Ngọc Đường, có vẻ như đang so cao thấp, hai người nhìn nhau cười, trong lòng đều nghĩ... Từ từ mà đi, ai sợ ai?

Bao Duyệt rất vui, nhìn sang Bàn Dục bên cạnh thì thấy hắn đang nhìn chằm chằm con vượn kia.

“Người nhìn gì vậy?” Bao Duyệt tới gần.

“Này, Tiểu Mân Thầu, người xem trên cổ nó.”

Bao Duyệt nghe lời đến nhìn kĩ, kêu lên: “A!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vội đi tới, “Phát hiện thấy thứ gì rồi?”

Hai người chỉ vào cổ con vượn bảo bọn họ nhìn. Trên cổ con vượn đeo một chiếc vòng vàng vừa khít, trên vòng móc một tấm thẻ vàng hình tam giác, hình dáng rất giống miếng bùa hộ thân các võ sinh đeo trên cổ, quan trọng là... Giữa tấm thẻ bài còn có một chữ “thú”.

Triển Chiêu nhíu mày: “Thật sự là nó? Nhưng không phải thần thú trong truyền thuyết là một pho tượng thần sao?”

“Việc này rất kì lạ.” Bạch Ngọc Đường lắc đầu, thấy vượn đen xoay người lại, ngoan ngoãn nhìn mình, liền đưa tay vuốt lưng nó, hạ giọng nói: “Con khỉ này không giống tà vật hung ác.”

“Tà vật?” Bàn Dục nhíu mày: “Không phải chứ, đáng yêu như vậy.”

“Đúng vậy.” Bao Duyệt cũng gật đầu.

“Loài khỉ vốn chỉ là một loài động vật rất thông minh mà thôi, huống chi nó lại còn nhỏ, làm sao biết hại người?” Triển Chiêu cười lạnh: “Chỉ có kẻ lợi dụng nó, mới là hung thủ hại người thật sự!”

Mọi người tiếp tục lên đường, đến lúc chạng vạng, vẫn chưa ra khỏi rừng, không tìm được “miếu trạng nguyên trên Quỷ Sơn” trong truyền thuyết.

“Nguy rồi, có phải chúng ta lạc đường rồi không?” Bàn Dục lo lắng nhìn bản đồ.

“Người không đáng tin đến vậy sao? Ai cũng tìm được chỉ chúng ta không tìm được!” Bao Duyên đứng bên cạnh mắng mỏ.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu tìm một chỗ đất trống trong rừng, nhìn quanh.

Triển Chiêu cảm thấy rất kì lạ, núi ở Khai Phong, đa số đều thấp nhỏ, cho dù có lạc đường thật, thì cứ đi thẳng về một hướng chắc chắn sẽ ra được, nhưng tại sao bọn họ lại bị vây trong núi không ra được?

Đột nhiên Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn con vượn kia.

Nó đang đeo trên lưng Bàn Dục, cũng đang nhìn bọn họ. Thấy hắn nhìn mình, lập tức quay đi... Rồi lại len lén liếc nhìn một cái. Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng đưa ngón tay sang đụng đụng tay Triển Chiêu, ý bảo, nhìn con khỉ.

Triển Chiêu nhìn sang, vẻ mặt nó lúc này thật sự rất quen, lúc Tiểu Tứ Tử làm bậy sợ bị Công Tôn mắng, giống hệt thế này.

Triển Chiêu lùi lại một bước, đến cạnh Bạch Ngọc Đường, hỏi: “Không phải chứ, chúng ta dùng khinh công không bắt được nó, còn bị nó lừa cho lạc đường, nếu người khác biết, chúng ta dứt khoát thoái ẩn giang hồ cho xong.”

Bạch Ngọc Đường cười nhẹ: “Bàn Dục luôn là người dẫn đường, nó lại bám sát theo đúng Bàn Dục, một con khỉ thôi, thông minh đến thế sao?”

Triển Chiêu khoanh tay gật đầu: “Có người dạy nó?”

“Này.” Bao Duyên hỏi Bàn Dục: “Chúng ta có đi tiếp nữa không? Không được thì về thôi.”

“Đã đến đây rồi...” Bàn Dục hơi do dự, bởi vì hắn cảm giác được con khỉ nhỏ sau lưng đang đẩy mình đi tới, như bảo hắn đi tiếp.

“Đi tiếp nếu trời tối chẳng lẽ qua đêm trong rừng?” Bao Duyên không vui: “Ta còn phải về ôn bài, nói không chừng trong rừng còn có dã thú.”

“Đây không phải chuyện quan trọng, có hai vị phía sau thì đừng nói dã thú, quỷ cũng không phải sợ!” Bàn Dục nói, quay đầu nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, đưa mắt ra hiệu bảo bọn họ nhìn con vượn.

Triển Chiêu gật đầu, nói: “Chúng ta đi tiếp đi, nói không chừng đi một lát nữa sẽ có đường.”

“Được.” Bàn Dục dẫn mọi người đi tiếp.

Một lúc sau, đột nhiên Bạch Ngọc Đường nói nhỏ: “Khoan đã.”

Mọi người dừng bước, quay lại nhìn hắn.

Bạch Ngọc Đường chỉ lên bầu trời phía trước rừng cây, hỏi: “Có phải ở đó có khói không?”

Nhân lực của Triển Chiêu cực tốt, nhìn theo hướng Bạch Ngọc Đường chỉ, lập tức nhận ra cách xa khu rừng có khói trắng mỏng bay lên.

“Có lẽ là đến miếu trạng nguyên rồi, là khói nhang!” Bàn Dục nói xong kích động chạy đi.

“Này, khoan đã!” Bao Duyên cũng chạy theo.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường phát hiện con vượn đen đột nhiên kêu chít chít, đưa tay nắm lấy chạc cây bên cạnh, như không muốn cho Bàn Dục đi.

Hai người nhìn nhau một cái, thậm chí kêu một tiếng “Không tốt!” rồi tung người đuổi theo.

Lúc ấy, Bàn Dục đã ra khỏi khu rừng, trước mắt là cảnh vật mênh mông thoáng đãng. Còn chưa biết là gì, đột nhiên cảm giác chân hụt xuống...

“Oa!” Bàn Dục kinh hãi, sau khu rừng cây cối um tùm là vách đá cao thẳng đứng.

Hai chân hắn trượt ra rơi xuống, may có Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng vươn tay, mỗi người tóm một bên vai của hắn kéo về, hắn mới không rơi xuống.

Bàn Dục sợ mất cả hồn, ngồi bệt xuống thở dốc: “Mẹ nó! Thần tượng nói chuẩn thật, đúng là tai họa ngập đầu, chắc chắn gần đây ta bái nhầm thần!”

Con vượn nhỏ trên lưng hắn đột nhiên nhảy ra sau... Nhưng ở đây không có cây, nó không chạy được, bị Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu tóm cánh tay lại.

“Chít chít!” Vượn nhỏ có vẻ sợ, giãy dụa liên tục.

Bàn Dục quay lại, Bao Duyệt đỡ hắn lên, giúp phủi bụi trên mông hắn xuống.

Bàn Dục chỉ con vượn nhỏ: “Ngươi! Tiểu súc sinh thật độc ác! Ta cho ngươi ăn đồ ngon, còn thấy ngươi giống Tiểu Tứ Tử, thì ra là kẻ thâm độc, dẫn chúng ta đi lạc đường hại chúng ta!”

Vượn nhỏ cúi đầu không lên tiếng, có vẻ rất đáng thương.

“Bỏ đi.” Triển Chiêu buông nó ra.

Vượn nhỏ ôm lấy cánh tay Bạch Ngọc Đường, cúi gằm đầu như tiểu hài nhi chui vào lòng người lớn.

Triển Chiêu vỗ vai Bàn Dục: “Có khả năng nó bị người khác sai bảo, dù sao cũng chỉ là một con khỉ, khi này lúc nguy cấp may mà có nó muốn cứu người, chúng ta mới cảm thấy nguy hiểm.”

Bàn Dục trề môi, nói cũng đúng...

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, xách vượn nhỏ lên nhìn: “Sao người khác đều có thể đến miếu trạng nguyên, sao lại dẫn chúng ta đến vách đá?”

Bao Duyệt cũng đi đến, nhéo tai nó: “Con đường này thật sự rất nguy hiểm, nếu không biết mà cứ đi ra khỏi rừng chắc chắn sẽ rơi xuống vực sâu tan xác!”

“Sao lại làm như vậy?” Bàn Dục hỏi nó: “Ngươi còn nhỏ mà? Chủ nhân ngươi có lòng dạ xấu xa đúng không? Hắn đáng ghét như vậy đừng theo hắn nữa, theo ta đi!”

Bạch Ngọc Đường và Bao Duyệt đều thấy rất bất lực.

“Xử lý nó thế nào đây?” Bao Duyệt hỏi Bạch Ngọc Đường: “Cột lại thì thấy nó rất đáng thương, thả ra lại sợ nó hại người khác.”

“Không thả nó được.” Triển Chiêu đứng bên bờ vực quay lại nói: “Nó là thần thú.”

Vừa nói, Triển Chiêu vừa chỉ ra xa, bảo mọi người nhìn.

Bạch Ngọc Đường đứng lên, nhìn theo hướng Triển Chiêu chỉ, cũng không khỏi nhú mày.

Bàn Dục và Bao Duyệt nhìn nhau, kinh khủng thật!

137. Q.5 - Chương 13: Thần Quỷ Trạng Nguyên Miếu

Từ đỉnh núi nơi bọn Triển Chiêu đứng nhìn xuống, thấy được một ngôi miếu hương khói rất vượng trên đỉnh núi đối diện cách một khe núi.

Ngôi miếu đó mái đen tường đỏ, nhìn thoáng qua rất giống một vị trạng nguyên vừa đỗ đạt mặc áo gấm đỏ đội mũ trạng nguyên. Không cần phải hỏi, đây ắt là miếu trạng nguyên!

Luồng khói khi nãy bọn họ đứng trong rừng nhìn thấy đúng là khói nhang từ trong miếu trạng nguyên, chỉ là luồng khói này thật sự có chút kinh khủng.

Khói nhang đèn bình thường cũng không đến mức cách cả một khe núi cũng thấy được. Sự thật là phía sau miếu trạng nguyên này có một lư hương cực to, lòng lô rộng hơn ba trượng, mỗi cây nhang to hơn một người, đã cháy được một nửa.

Nhưng thứ hùng vĩ hơn nữa là một đoàn văn sinh võ sinh cực đông đang quỳ lạy trước cửa miếu, sắc mặt cực kì thành kính, cảnh tượng có chút quỷ dị.

“Bọn họ đang lạy thứ gì?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày hỏi Triển Chiêu.

Triển Chiêu lắc đầu: “Có lẽ là thần phật gì đó trong miếu.”

“Tiểu Mân Thầu.” Bàng Dục chọc chọc Bao Duyệt, hỏi hần: “Nếu như nói với người cứ lạy như vậy sẽ đỡ trạng nguyên, người lạy không?”

“Không thèm!” Bao Duyệt giận dữ nói: “Trong đám thư sinh đó có kẻ nào còn biết tự tôn không? Thật sự quá mất mặt! Loại người đó làm sao đỡ đạt được? Thật buồn cười.”

“Đừng giận đừng giận.” Bàng Dục vừa vỗ vai bảo hần nguôi giận, vừa quay đầu nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường: “Đám thí sinh đó sao cứ như uống nhầm thuốc vậy?”

Triển Chiêu gõ cằm nhẹ: “Đúng vậy... Quỷ dị cũng không đủ hình dung trạng thái của bọn họ lúc này.”

“Thảo nào khói nhiều như vậy.” Bạch Ngọc Đường nhìn ba cây nhang to ngẩn người.

“Nghĩ gì vậy?” Triển Chiêu đưa tay đẩy hần một cái, cho dù là tạo ra hay chuyển đến, đều đâu thể qua mắt người của phủ Khai Phong chứ?”

“Cũng đúng! Chẳng lẽ là làm ra ngay tại chỗ?” Triển Chiêu nhìn quanh: “Muốn làm ra một cây nhang lớn như thế chắc chắn cần phải có rất nhiều người, chúng ta đến tìm quanh miếu trạng nguyên thử xem, đi theo dấu xe ngựa quanh lư hương, có lẽ sẽ tìm được cây nhang từ đâu đến.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Nhưng mà chúng ta làm sao đến đó được?”

Triển Chiêu nghe đến đây lại nhíu mày, nhìn quanh... Bên này cách miếu trạng nguyên một khe núi, không thể dùng khinh công bay đến đó, quá mạo hiểm, nếu ngã xuống thì không phải chuyện đùa, huống chi còn có Bao Duyệt và Bàng Dục.

Mọi người nghĩ một lúc, cùng xoay mặt sang nhìn con vượn đen kia.

“Này.” Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn nó, đưa tay, chỉ chỉ ngôi miếu trạng nguyên phía đối diện.

Con vượn đen như đã hiểu ý, dẫn bọn họ quay lại.

.

.

Lòng vòng một lúc, rất nhanh sau đó, mọi người đã ngửi được một mùi hương kì lạ, có hơi giống mùi Đàn Hương, nhưng cảm giác thơm hơn Đàn Hương rất nhiều, dường như bên trong còn có mùi hoa hay mùi thảo dược nào đó.

Càng đến gần, mùi hương càng nồng.

Bao Duyệt đột nhiên bước hụt một bước, suýt té ngã.

May mà Triển Chiêu phía sau chụp lại được, Bàng Dục cũng lắc lư lắc lư cảm thấy hơi choáng đầu.

“Miêu Nhi!” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu gật đầu ý bảo mình cũng phát hiện mùi hương này có vấn đề, liền cùng Bạch Ngọc Đường xách Bao Duyệt và Bàng Dục rời nhanh khỏi nơi đó. Hai người tìm đến một con suối nhỏ đỡ Bao Duyệt và Bàng Dục ngồi xuống, sau đó Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vốc nước suối rửa mặt trước, sau đó vốc nước lên mặt hai người kia.

Bị vỗ nước lạnh, Bàn Dục và Bao Duyên xem như đã tỉnh táo lại.

Hai người đều cảm thấy hơi buồn nôn, hơn nữa trong miệng còn có vị đắng, không hiểu, “Chuyện gì vậy?”

“Có thể trong cây nhang đó có vấn đề!” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu: “Tùy tiện đến gần sẽ nguy hiểm!”

Triển Chiêu nghĩ nghĩ, thò tay rút một mảnh khăn trắng trong ngực áo Bạch Ngọc Đường ra, che mũi miệng mình lại.

“Người muốn làm gì?” Bạch Ngọc Đường không hiểu.

Triển Chiêu nói: “Người canh chừng bọn họ, ta nghĩ cách nạy một mảnh nhang mang về, chúng ta bảo Công Tôn kiểm tra thử, xem rốt cuộc là thứ gì!”

“Người cẩn thận!” Bạch Ngọc Đường biết chắc chắn là không ngăn được, đành phải dặn Triển Chiêu mau quay lại.

Triển Chiêu gật đầu, rút một cái đã không còn thấy bóng.

Bàn Dục bóp mũi: “Oa... Ta nói sao đám thư ngốc đó điên điên khùng khùng như vậy, thì ra trong nhang có mê dược!”

Bạch Ngọc Đường đứng bên cạnh phóng mắt nhìn ra xa, rất lo cho Triển Chiêu.

Nhưng mà cũng may, Triển Chiêu lanh lợi tay chân cũng nhanh... Không bao lâu đã quay lại, dùng vải bố gói một ít tàn nhang và một mảnh nhang lại.

“Nhìn gần cây nhang đó còn kinh khủng hơn!” Triển Chiêu tự lầm bầm: “Cây nhang cao như thế, nếu khói bay ra khỏi núi, có lẽ sẽ khiến cho người quanh đây bệnh hết.”

Lúc ấy trời cũng đã gần tối.

“Có lẽ đến tối cây nhang đó mới cháy hết.” Bạch Ngọc Đường xách con khỉ thấy mệt, liền đưa nó cho Bàn Dục.

Bàn Dục đón lấy, nó cũng không chạy, treo trên cổ hần ngáp, hệt như một tiểu hài nhi chơi mệt buồn ngủ.

“Nhất định Tiểu Tứ Tử rất thích.” Triển Chiêu nhin không được xoa đầu nó: “Không biết ai lại dạy con khỉ nhỏ như vậy làm chuyện xấu.”

Bàn Dục ngoáy tai: “Ai, gần đây luôn như vậy, lòng người khó lường, người chờ xem một lần thi Hương có thể xảy ra những chuyện thế nào đi.”

Bốn người dứt khoát ở lại trong rừng chờ, chờ trời tối rồi, nhang cũng cháy hết, đám thư sinh vô sinh đó chắc chắn cũng đã về hết, mới đến gần miếu trạng nguyên lần nữa.

Nhìn gần thì ngôi miếu đó không lớn, rất mới... Có lẽ là vừa xây không bao lâu.

“Đây là hoa văn gì?” Bàn Dục rất hiếu kì, nhìn chăm chăm nhìn hoa văn đen trong góc tường.

“Là long văn.” Bao Duyên đi tới ngồi xổm xuống: “Nhưng mà không giống long văn bình thường chúng ta hay thấy.”

“Đây là gia huy của Thiên Long sơn trang!” Bạch Ngọc Đường nhìn qua, nói với hai người: “Không phải hoàng tộc không được dùng long văn, cho nên những môn phái giang hồ dùng rồng làm kí hiệu đều thay đổi một chút. Chẳng hạn như bỏ đi cặp sừng, hoặc là bỏ đi bốn chiếc chân. Hình rồng của Thiên Long sơn trang chỉ có một sừng, hơn nữa không có râu hai bên.”

“Khó trách sao lại là lạ!” Bàn Dục còn định chạy sang bên hông miếu, bị Bao Duyên túm lại, hất mặt sang phía Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đang đi vào miếu.

Bàn Dục cảm thấy nơi tối lửa tắt đèn thế này, theo sát hai người tương đối an toàn hơn, thế là liền cùng co chân chạy tới cùng Bao Duyên.

Trong miếu trạng nguyên bày biện rất đơn giản, không hề có tượng thần, phật tổ, la hán, bồ tát gì đó. Chỉ có một điện thờ trống không, và vài phần lễ cúng phía trước.

“Đám người đó lạy cái gì chứ? Chẳng lẽ lại lạy cái điện sao?” Triển Chiêu không hiểu gì, hần và Bạch Ngọc Đường cùng xoay vòng trong miếu trạng nguyên.

“Dường như vừa xây xong...” Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu nhìn xà ngang, rất mới.

“Oa!”

Bạch Ngọc Đường chưa nói xong, chợt Bàng Dục kêu to một tiếng, Bao Duyệt cạnh hần cũng giật mình kêu ra tiếng.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn theo hướng bọn họ nhìn, thấy hai cánh cửa sổ khép hờ.

“Làm sao vậy?” Bạch Ngọc Đường hỏi hai người.

“Khi này dường như có người...” Bàng Dục múa may nói: “Mặt xám xịt, đúng không?” Vừa nói vừa hỏi Bao Duyệt.

“Đúng vậy, mặt lại còn trũng to như cá chết, nhìn chúng ta chằm chằm, thậm thà thậm thụt.” Bao Duyệt cũng gật đầu khẳng định.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, nghĩ thầm không thể nào! Nếu như có người đến, bốn phía xung quanh lại yên lặng, bọn họ sao có thể không phát hiện? Là cao thủ phương nào chứ!

Hai người ra dấu bảo Bao Duyệt và Bàng Dục im lặng, rồi tập trung nghe ngóng xung quanh, đột nhiên... Có tiếng thở khẽ, Bạch Ngọc Đường đưa tay, phóng một mảnh mặc ngọc phi hoàng thạch ra.

“Cách” một tiếng, bắn trúng thứ gì đó, một con rắn to bằng miệng chén rơi xuống.

“Ồ...” Bao Duyệt và Bàng Dục nhìn kĩ, đều hiểu ra.

Thì ra khi này là con rắn này bò qua cửa sổ, toàn thân nó xám đen, trên thân còn có hoa văn hình mắt, cho nên trong bóng tối bọn họ nhìn lầm thành mặt người.

Triển Chiêu chăm chú nhìn con rắn đó một lúc lâu mới hỏi Bạch Ngọc Đường: “Đây là...”

“Là Thiên Long Xà.” Bạch Ngọc Đường gật đầu với Triển Chiêu: “Kịch độc.”

“Thiên Long Xà là rắn gì?” Bàng Dục và Bao Duyệt đương nhiên không biết gì về những chuyện trên giang hồ, thế là ngoan mặt đứng nghe.

“Thiên Long Xà là loại rắn lạ Thiên Long sơn trang nuôi. Loại rắn này cực thông minh, lại có kịch độc... Nhưng Thiên Long Xà phải được nhốt trong sơn trang mới đúng, sao lại bò ra ngoài được?”

“Các người... Có người thấy mùi khét không?” Đột nhiên Bàng Dục bóp mũi: “Như là có thứ gì bị thiêu cháy?”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đều nhú mày, mùi này rất lạ, là loại mùi của loại thịt gì đó chất khét.

Trong bốn người mũi Triển Chiêu thính nhất, hần đi theo mùi tìm đến cửa sau miếu trạng nguyên, trên sườn núi xa xa có một đồng lửa, bên cạnh còn có người.

Bốn người vội trốn ra sau lùm cây nhìn lên.

Bên trên đồng lửa còn có một cái nồi to, hai người bên cạnh đều dùng khăn vuông che mũi miệng, cầm hai chiếc muôi lớn liên tục khuấy thứ trong nồi, thứ mùi lạ kia tỏa ra từ trong nồi.

Bao Duyệt bóp mũi nhìn Bàng Dục, như đang hỏi: Mùi gì vậy?

Bàng Dục làm mặt quỷ, thẳng mồm heo sao?

Triển Chiêu đung nhẹ Bạch Ngọc Đường một cái, đưa tay chỉ sang cạnh đồng lửa.

Bạch Ngọc Đường nhìn sang, hít sâu một hơi, bên cạnh đồng lửa là mấy cái đầu người.

bao duyên há hốc mồm, may là đã bị Triển Chiêu bịt miệng, cho nên mới không phát ra tiếng, Bàng Dục tự bịt miệng mở to mắt nhìn quanh, nường a! Thì ra không phải thắng mỡ heo, mà là mỡ người!

“Thối muốn chết!”

Một nam nhân bịt mắt quăng muối đi, nói với người kia: “Người khuấy một lát, ta đi giải quyết một chút đã.”

“Người đi về mau chút!” Người che mặt kia đáp: “Ồ đây gió lạnh vù vù, đáng sợ thật.”

“Đều là tại tên thư sinh điên đó, cứ bắt phải thắng mỡ người, lão gia cũng chẳng thèm để tâm đến hần.”

“Người ta là bằng hữu của thiếu gia mà.”

“Này, người có cảm thấy, khuôn mặt của vị tiên sinh đó cứ như người chết vậy! Lần nào gặp ta cũng không dám nhìn vào mắt hần.”

“Hần thật sự có thể trị khỏi bệnh của phu nhân sao?”

“Này, người đoán xem, hần thắng mỡ người làm gì?”

“Người biết chuyện đó làm gì, chúng ta là hạ nhân, làm tốt phận sự là được rồi.”

“Ai ai, hần đừng làm những chuyện thương thiên hạ lý gì là được rồi.” Tên hỏa kế kia ồn ào đi vào rừng. Người kia ở lại, vừa khuấy vừa tự nói: “Thương thiên hại lý? Ai biết được số thi thể này từ đâu đến chứ... Ai.”

Triển Chiêu nghĩ nghĩ, vẫy vẫy tay với Bao Duyên bên cạnh, ý bảo hần, lấy ra đây!

Bao Duyên ngơ ngác, nghiêng đầu, lấy cái gì?

Triển Chiêu ra dấu: cái túi.

Bao Duyên chợt nhớ ra, mấy ngày trước Tiểu Tứ Tử cho hần một cái túi nhỏ, bên trong là gói trà hạnh nhân và trân châu, dùng để định thần. Nếu lúc học thi thấy lo lắng, thì ngậm một gói uống.

Bao Duyên lấy một gói ra đưa cho Triển Chiêu.

Bạch Ngọc Đường ở bên cạnh nhìn, nghĩ thầm, Triển Chiêu không có trực tiếp thò tay lấy, không hiểu sao tự dưng thấy vui.

Triển Chiêu mở gói trà đổ ra tay, chà chà, kéo Bạch Ngọc Đường qua, xoa khắp mặt hần.

Bạch Ngọc Đường than thầm, với mình thì trực tiếp thò tay rồi, không biết nên vui hay nên thấy bất đắc dĩ. Triển Chiêu xoa một lúc sau, thưởng thức “kiệt tác” của bản thân một lát, cảm thấy rất được, lại nghĩ nghĩ, “Miệng cũng bị trắng rồi!”

Bạch Ngọc Đường nhú mày không hiểu gì: “Miêu Nhi, người muốn làm gì?”

“Người đi giả quỷ hù dọa bọn họ một chút, xem có hỏi được gì không.” Triển Chiêu nói xong thì đưa ngón tay lên liếm liếm, sau đó đưa qua vẽ vẽ lên môi Bạch Ngọc Đường, thấy lau hết phấn trắng rồi thì gật đầu vừa ý.

Bạch Ngọc Đường trợn mắt há mồm nhìn động tác vô thức của con mèo ngốc kia, Bao Duyên bên cạnh mặt đỏ bừng, Bàng Dục chống cằm nghĩ, Triển Chiêu cũng thật, chân nhân bất lộ tướng! Bạch Ngọc Đường đối phó nổi với hần không?

“Đi đi.” Triển Chiêu vỗ vỗ Bạch Ngọc Đường: “Nhớ là dọa cho hần nói ra là được rồi, đừng hù chết!”

Bạch Ngọc Đường nhìn trời, chuyện này hần không nắm chắc, nhưng ý của con mèo này cũng không tệ, liền vận công, thì triển khinh công “lướt” đi.

.

.

Bạch Ngọc Đường lả lướt đáp xuống sau lưng người đang thắng mỡ người.

Nhìn vào trong nồi, càng buồn nôn hơn, trong nồi còn có tay chân người, một lớp mỡ dày bám trên thành. Cả cái nồi dính ngấy, xem ra đã dùng rất lâu rồi.

“Còn chưa về sao?” Người kia nhìn với vào rừng, lẩm bầm.

Triển Chiêu nhặt một viên đá vụn lên bắn tới cái đầu người đặt bên chân hắn.

Đầu người kêu “xoạch” một cái rồi lăn qua một bên.

Hạ nhân kia giẫy nảy người, cảm thấy rất lạ... Đang yên lành sao bỗng dưng cái đầu người biết cử động? Khi này kê chưa vững?

Trong lúc hắn còn đang suy nghĩ thì cái đầu người thứ hai cũng lăn đi.

Lần này thì thật sự là hồn phi phách tán. Né qua một bên, đảo mắt, liền thấy một bóng trắng lơ lửng sau lưng, mặt trắng...

“Nương a!” Hắn kêu ré lên, giọng cũng khàn đi.

Bạch Ngọc Đường mắng thầm sao mà nhát gan quá.

Người kia vừa bò vừa chạy ra xa, nhưng hai chân cứ nhũn ra, chưa được mấy bước thì lại thấy bóng trắng lướt qua, con quỷ đó biết bay, dừng lại trước mặt hắn.

“A!” Tên hạ nhân kia kêu gào thảm thiết quỳ sụp xuống lạy, miệng lắp bắp nói bừa: “Quỷ tử tử tha mạng, quỷ tử tử tha mạng!”

Cái mặt trắng của Bạch Ngọc Đường biến đen, Triển Chiêu trốn bên cạnh cười thầm... Bạch Ngọc Đường bị tô trắng hết mặt, môi không tím mà đỏ bừng, lại mặc thuần trắng. Tên tiểu tư đó có lẽ không nhìn rõ, cho nên nghĩ là nữ quỷ. Cũng đúng, quỷ bạch y thông thường đều là nữ mà.

Bạch Ngọc Đường nhìn chằm chằm hắn một lúc, quay đầu nhìn Triển Chiêu, như hỏi: Nói gì?

Triển Chiêu cũng không rõ lắm, liếc nhìn Bàn Dục.

Bàn Dục nhiều mưu, lập tức kéo cao giọng âm u nói: “Tên ác tặc to gan, dám sát sinh hại người, ta mang người về địa phủ, để người nếm thử hương vị chảo dầu!”

Bạch Ngọc Đường cố nhịn cười, nghĩ thầm về mặt này thì Bàn Dục thành thạo thật!

“Không liên quan đến tiểu nhân!” Tên hạ nhân dập đầu như già tởi: “Là thiếu chủ của tiểu nhân ra lệnh, là tên thư sinh đó muốn có đầu người làm thuốc! Số thi thể này đều là do bọn họ đưa cho tiểu nhân, không phải tiểu nhân giết, tử tử tha mạng!”

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại lườm Bàn Dục một cái, đừng nói chuyện như nữ nhân!

Bàn Dục thấy vui, lại càng hưng phấn: “Thiếu chủ của người là ai? Thư sinh điên đó là ai? Nói!”

“Thiếu... Thiếu chủ của tiểu nhân là thiếu bang chủ của Thiên Long sơn trang Thẩm Bạch Ngạn, thư sinh điên đó tên gì tiểu nhân không biết, mọi người đều gọi hắn là tiên sinh, y thuật của hắn rất cao, cử chỉ là lén la lén lút.”

“Bọn chúng thắng mỡ người làm gì?” Bàn Dục lại hỏi.

“Cái này, dường như là để luyện đơn làm thuốc, tiểu nhân không rõ...”

“Không biết?” Bàn Dục bĩu môi.

Bạch Ngọc Đường rất phối hợp, phất tay áo một cái. Tên tiểu tư kia bỗng cảm giác có người tát lên mặt mình một cái, nhưng hoàn toàn không thấy bàn tay ai, lại càng sợ hãi, nghĩ chắc chắn đã gặp quỷ rồi. Hắn dập đầu liên tục, giải thích: “Dường như, dường như là dùng để làm đan dược và nhang.”

“Nhang gì?” Bàn Dục hỏi.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thì cùng nghĩ đến thứ nhang to có mùi hương kì lạ làm người ngửi thấy thất hồn lạc phách, trở nên ngơ ngẩn ngẩn ngẩn... Chẳng lẽ trong cây nhang đó có mỡ người?

“Tiểu nhân cũng không rõ lắm, mỗi lần thắng xong, tiểu nhân đều mang đến được lư cho tên tiên sinh đó.” Hắc lập bập nói: “Tiểu nhân từng thấy trong được lư của hắc có rất nhiều nhang, cho nên tiểu nhân đoán, có thể là dùng để làm nhang.”

“Được lư của hắc ở đâu?”

“Trong vườn hoa Bỉ Ngạn phía sau Thiên Long sơn trang.” Tên hạ nhân nói nhỏ: “Bị bụi hoa che lại, cho nên người bình thường không nhìn thấy, cũng không vào được, nhất định phải đi từ Thiên Long sơn trang ra.”

“Miếu trạng nguyên này là do Thiên Long sơn trang xây?” Bàn Dục hỏi theo ý Triển Chiêu nhắc.

“Đúng vậy... Là lão gia cho xây, bởi vì có thể kiếm được rất nhiều tiền.” Tên hạ nhân đó vừa nói vừa cầu xin: “Quý tỷ tha cho tiểu nhân đi, tiểu nhân chỉ nghe lệnh đi làm thay cho người ta mà thôi.”

Ngay khi ấy, trong rừng có tiếng động, hắc là tên hạ nhân khi nãy quay lại. Bạch Ngọc Đường lướt một cái, trốn đến cạnh Triển Chiêu.

“Này.” Người kia quay lại, thấy tên bị dọa quỳ trên đất, “Người làm gì vậy? Khi nãy là tiếng người kêu sao? Lớn tiếng quá!”

“Hả?” Tên hạ nhân ngẩng đầu, không thấy Bạch Ngọc Đường đâu nữa, kinh hồn bạt vía, lắc đầu: “Không... Không có gì.”

Bạch Ngọc Đường phúi phúi bột phấn trên mặt, hỏi Triển Chiêu: “Làm sao đây?”

“Bắt về phủ Khai Phong đi!” Bao Duyệt đề nghị: “Để cha thẩm vấn, sau đó đến Thiên Long sơn trang bắt quả tang!”

Triển Chiêu phẩy nhẹ tay: “Còn chưa được, không đủ chứng cứ!”

“Hôm nay cũng đã thu hoạch được không ít rồi, hay là quay về thương lượng một chút đã?” Bạch Ngọc Đường đề nghị: “Để Bao đại nhân quyết định đi.”

“Được!” Triển Chiêu gật đầu: “Chỉ cần Công Tôn tiên sinh có thể tìm được độc được trong mảnh nhang là đủ để bắt người rồi!”

Bốn người thương lượng xong, lẳng lặng rời khỏi miếu trạng nguyên, đi về theo con đường ban đầu.

.

.

Đi đường núi vào đêm không phải dễ, Bao Duyệt và Bàn Dục vấp chân liên tục.

Con vượn đen kia cũng đã ngủ say, vắt trên lưng Bàn Dục như tiểu hài tử, ngáy nhẹ. Lúc bọn họ đi lên, đã rải lân phần dọc theo đường đi, ban đêm ánh trăng chiếu xuống có thể thấy được lờ mờ... Đi theo ánh sáng nhàn nhạt quay về, không sợ lạc đường.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chia ra đi một trước một sau, bảo vệ Bàn Dục và Bao Duyệt ở giữa.

Bạch Ngọc Đường chặn hậu, nhìn bóng lưng Triển Chiêu phía trước, vô thức đưa tay xoa môi, con mèo này... Thật không biết nên nói hắc ngốc hay là ngoài dự đoán.

.

.

Khi bốn người quay lại phủ Khai Phong thì đã đến nửa đêm rồi. Bao đại nhân vẫn chưa ngủ, vừa nghiên cứu vụ án hôm nay với bọn Công Tôn trong thư phòng, vừa chờ bọn Bạch Ngọc Đường về.

Bọn Triển Chiêu đi vào thư phòng của Bao Chửng, vội kể lại những thứ bắt gặp trong miếu trạng nguyên, rồi lấy tàn nhang và mảnh nhang ra đặt trước mặt Công Tôn.

“Các người nói... Bọn chúng thắng dầu người làm nhang?” Công Tôn nhíu mày, mở mảnh khăn ra xem kĩ.

“Nghe buồn nôn thật.” Triệu Phổ hỏi Công Tôn: “Dùng dầu người có hiệu quả đặc biệt gì sao?”

“Thật ra không có, nhưng mà nếu như dùng thì thể đã cất giữ thật lâu, có thi độc để thắng thì lại khác.” Công Tôn cẩn thận ghiền mảnh nhang ra, ngẩng đầu nói với mọi người: “Xem ra, gần đây trong thành càng lúc càng có nhiều các thí sinh tác quái đều là do thứ nhang này cùng với câu bút và miếng bùa hộ thân có độc Bỉ Ngạn ban cho.”

“Sao?” Bao Chứng nhíu mày: “Đây là thứ nhang gì?”

“Tuy vật liệu làm loại nhang này không khác loại nhang bình thường, nhưng bên trong có thêm độc tố từ củ rễ Bỉ Ngạn, có thể khiến người ta gặp ảo giác, hơn nữa, còn có một thứ tên là Khiêm Diệp Thảo.” Công Tôn giải thích ọi người: “Khiêm Diệp Thảo vốn có một công dụng rất thần kì, chẳng hạn như một vài loại dược thảo có thể làm giảm đau đớn, mà Khiêm Diệp Thảo này thì lại có thể làm tăng đau đớn.”

“Có loại thảo dược này sao?” Triển Chiêu cũng mới được nghe nói.

“Công dụng lớn nhất của Khiêm Diệp Thảo là làm tăng cảm nhận và tâm trạng người uống lên gấp bội. Như vậy có thể giải thích được nguyên nhân vì sao các thí sinh đó phát cuồng. Chẳng hạn như vụ án của Trần thư sinh sáng nay, nếu là trước đây, đối câu đối thua, thì tối đa là giận một chút, nhưng chỉ cần trúng độc Khiêm Diệp Thảo, vậy sẽ thành giận dữ dội thậm chí tăng lên không ngăn được, đến độ như huyết hải thâm thù! Khó trách sao lại cầm dao đâm chết người.”

Mọi người tỉnh ngộ, thì ra là thế!

“Mà dùng mỡ người làm nhang, là để khiến trong mùi nhang có thêm thi độc... Thi độc sẽ truyền nhiễm. Một khi trúng, độc khí sẽ tỏa ra quanh người, đến lúc đó những người tiếp xúc đều có thể bị lây!” Công Tôn lắc đầu: “Nếu như tiếp tục để mặc, sợ là chẳng mấy ngày nữa, dân chúng trong thành Khai Phong đều sẽ trở nên căng thẳng cáu kỉnh, nói một câu không hợp thì lập tức đánh nhau, khiến cho các vụ án liên quan đến mạng người xảy ra liên tục, đến lúc đó có lẽ toàn thành đều sẽ đổ máu!”

“Buồn cười!” Bao Chứng vỗ bàn giận dữ, hỏi Công Tôn: “Tiên sinh có cách nào giải quyết?”

“Có, Khiêm Diệp Thảo thì tương đối dễ giải, chỉ cần những người từng đến miếu trạng nguyên đến phủ Khai Phong uống một chén thuốc thì sẽ khỏi hẳn.”

“Tốt!” Bao Chứng gọi Âu Dương Thiếu Chinh đến giúp đỡ, điều động đại quân đi suốt đêm bao vây miếu trạng nguyên, hơn nữa còn bảo Triển Chiêu dẫn người xông vào Thiên Long sơn trang từ sau núi, tìm đến được lư kia.

Đêm hôm ấy, mọi người lục soát được một lượng nhang đèn lớn trong Thiên Long sơn trang, còn có hàng trăm cây bút và bùa hộ thân có độc Bỉ Ngạn, bắt trọn cả người lẫn vật.

Nhưng tên thư sinh điên trong truyền thuyết thì lại không có trong Thiên Long sơn trang, bọn Triển Chiêu gần như lật tung của Thiên Long sơn trang, vẫn không tìm được hắn. Ngoài ra, Thẩm Long Hưng và nhi tử của hắn cũng nói đã trúng độc Bỉ Ngạn, phải nghe lời thư sinh đó tùy ý sai bảo, không phải chủ mưu mà là người bị hại, cũng không thể làm gì được hai bọn họ.

Bao Chứng biết rõ hai phụ tử này đang chối tội, nhưng để tránh cho thêm nhiều thí sinh khác bị hại, trước tiên đành phải san bằng được lư và miếu trạng nguyên.

Chỉ thoáng chốc, một hàng thí sinh dài xếp hàng trước cửa phủ Khai Phong, đều đến để lãnh thuốc giải, và nhận lại năm mươi lượng phải đưa khi đến miếu trạng nguyên.

Sau chuyện đó, không còn xảy ra chuyện thí sinh đánh nhau nữa, Khai Phong vốn giương cung bạt kiếm lại bình yên.

Bao Chứng ra lệnh vẽ hình truy nã thư sinh kia. Chỉ có điều bức tranh vẽ lại thông qua lời tả của những người từng thấy thư sinh điên kia trong Thiên Long sơn trang lại giống hệt như quỷ trạng nguyên Sầm Lôi.

Thẩm Long Hưng khai rằng, thư sinh này tên Sầm Lôi, giống như những gì Đồng Húc hỏi được từ tứ di thái.

Mọi người lại bắt đầu buồn bực, không phải thư sinh Sầm Lỗi đã chết từ lâu rồi sao?! Sao có thể xuất hiện tác quái được?

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng rất rối trí, trước đây rõ ràng bọn họ chính mắt nhìn thấy thi thể của Sầm Lỗi... Sao đang yên lành lại chạy ra hại người? Chẳng lẽ trên đời này thật sự có quỷ?

Mọi người nghi ngờ thì cứ nghi ngờ, qua từng ngày tra án, ngày thi Hương cuối cùng cũng đã đến.

.

.

Sáng sớm, một đoàn người của phủ Khai Phong tiễn Bao Duyệt đến trường thi, Bao Duyệt cũng hơi lo lắng, Tiểu Tứ Tử bế con khi con cổ vũ: “Tiểu Mân Thần, đừng căng thẳng!”

“Ừm..” Bao Duyệt chần chừ gật đầu, cảm thấy đầu óc trống rỗng, sổ sách đã học thuộc làm lòng không biết đã chạy đi đâu hết, nghĩ thôi đừng thi nữa, nếu không sẽ làm mất mặt cha.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cảm thấy rất buồn cười, không biết trước đây khi Bao đại nhân đi thi có căng thẳng như vậy không.

Bao Duyệt báo tên đi vào trường thi rồi, Bàng Dục ở phía sau còn nhảy lên nhảy xuống la hét: “Này, Tiểu Mân Thần, nếu người làm bài xong thấy không được tốt, nhớ đừng viết tên! Nếu không thanh danh cả đời của Bao đại nhân sẽ bị hủy hết trong tay người.”

Câu này làm ọi người vây xung quanh xem náo nhiệt cười vang.

Bao Duyệt tức giận, rất muốn cởi giày ra đập hấn, tức tối xoay người đi vào trường thi, nhưng mà có vẻ như không còn căng thẳng như khi nãy nữa.

“Này, ta đến Thái Bạch Cư đặt chỗ, gọi sẵn thức ăn ngon một lát nữa đến ăn.” Bàng Dục hơn hử dắt Tiểu Tứ Tử cũng đang hơn hử đi đặt bàn.

Bao Phúc không yên tâm, muốn ở lại chờ trước cửa trường thi.

Những người khác không còn việc gì, đều giải tán.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thì đang suy xét xem nên tìm chỗ nào gần đó ngồi chờ Bao Duyệt ra hay là đi dạo tiếp.

Chợt phía sau có tiếng “chặc chặc”.

“Lão gia tử?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường quay đầu, thấy Tề Tứ Nhận đứng cách đó không xa, tung nhẹ ba đồng tiền trong tay.

“Lão thần tiên, ngài tính thử xem thiếu gia nhà ta có đỗ cao không?” Tiểu Bao Phúc vội chạy tới nhờ lão nhân đoán mệnh.

Lão nhân vui vẻ gật đầu: “Được.”

Tung đồng tiền lên, rơi xuống thành một quẻ, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng đến xem.

“Ô!” Lão nhân vuốt râu: “Khó lường, trạng nguyên chính là Bao Duyệt rồi...”

“Thật vậy sao!” Tiểu Bao Phúc vui vẻ vỗ tay nhảy nhót, nhưng lão nhân lại tiếp một câu: “Nếu như nó còn mạng đi ra.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ngăn người, đồng thành hỏi Tề Tứ Nhận: “Là ý gì?!”

138. Q.5 - Chương 14: Khảo Luận

Trường thi này được vây kín bốn phía, mỗi thí sinh một gian, không được nói chuyện, không được tiếp xúc với nhau, chỉ được ngồi yên tại chỗ, trong vòng hai canh giờ làm xong bài thi, làm xong sớm có thể nộp bài

sớm, nhưng lại không được ra ngoài sớm.” Tề Tứ Nhận khoanh tay, vừa thông thả đi cạnh bọn Triển Chiêu vừa nói về quy tắc thi Hương: “Quan chủ khảo có hai vị, là Vương thừa tướng và Bao tướng gia, phó khảo quan có ba vị, đều là các tiên sinh trong Thái Học Viện. Ngoài ra, còn có ba thị vệ phụ trách giữ kỷ luật trường thi, trước cửa có hai nha dịch của phủ Khai Phong, xung quanh có các binh sĩ tuần thành canh gác.” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều bắt đầu thấy chán, thật không hiểu lão gia tử nói một đồng quy tắc thi Hương rốt cuộc để làm gì.

“Cho dù bên trong xảy ra chuyện gì, người bên ngoài cũng không thể biết được, đúng không?” Tề Tứ Nhận đột nhiên đổi chủ đề: “Ai... Khó lường, có Bao đại nhân, có Tiểu Mân Thần, còn có Vương thừa tướng, và nhiều tài năng trụ cột tương lai cho quốc gia, nếu trong đó xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, vậy sẽ làm hại đến căn nguyên của quốc gia.”

Triển Chiêu giật mình: “Ngài nói gì? Có kẻ muốn lần lợi dụng lần thi Hương này để tập kích Bao đại nhân?”

“Sao? Cũng không chắc là nhắm vào Tiểu Hắc đâu.” Lão nhân vuốt râu: “Dù sao thì, mục tiêu cuối cùng chính là lần thi Hương này. Nhưng con người Tiểu Hắc các người cũng hiểu rõ, nó mà lại không liều mạng bảo vệ đám học trò đó sao? Đặc biệt là trong đó còn có Tiểu Mân Thần nhà nó.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều nhú mày, nhưng nghĩ tới nghĩ lui đều nhận thấy lần này quả thật là một cơ hội tuyệt hảo, trong trường thi gần như không được canh phòng, nếu như giả thành thí sinh trà trộn vào, người bên ngoài không thể phát hiện được!

Hơn nữa, kì thi năm nay, để giữ yên tĩnh, trước đó còn cố ý xây cao tường bao bên ngoài, cho nên nếu bên trong có bất trắc gì, bên ngoài cũng không thể phát hiện ngay được.

Triển Chiêu càng nghĩ càng lo, bắt đầu nhìn quanh... Quanh đây có vài tửu lâu tương đối cao, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đành nhảy lên đó quan sát tình hình bên trong trường thi.

“Ai căng lều lớn như vậy?” Bạch Ngọc Đường nhìn không được nhú mày.

“Đành chịu thôi, đại nhân quá cẩn thận, sợ có mưa.” Triển Chiêu bắt lực nhún vai với Bạch Ngọc Đường.

“Hình như ta thấy được Bao đại nhân rồi!” Bạch Ngọc Đường chỉ vào khe hở trên tấm vải trắng lớn bảo Triển Chiêu nhìn.

“Đại nhân còn đang đi lại, cũng nghĩa là không sao rồi?” Triển Chiêu rất lo lắng.

Bạch Ngọc Đường nói nhỏ: “Bây giờ còn chưa đến giờ cơm, người xung quanh cũng không nhiều, nếu chẳng may bên trong có bất trắc bên ngoài ắt sẽ phát hiện được! Muốn ra tay, hẳn sẽ đợi đến giữa trưa?”

“Hơn nữa lão gia tử nói Bao Duyên có thể thành trạng nguyên, vậy chẳng phải sẽ làm xong bài?” Triển Chiêu thoáng yên lòng được một ít: “Có lẽ là một lát nữa.”

“Đồng hương của người có võ công không thấp, người đoán hẳn là chính hay tà?” Bạch Ngọc Đường đột nhiên nhớ tới Cừu Lăng Hành, hỏi Triển Chiêu.

“Ai... Ta vốn vẫn nghĩ hẳn là chính, nhưng sau lần này, ta có chút dao động rồi.” Triển Chiêu lắc đầu: “Chuyện lần trước người và Âu Dương nói gặp quỷ đến nay vẫn chưa làm rõ được.”

Bạch Ngọc Đường đi cạnh Triển Chiêu, cười hỏi: “Chuyện ta nói quỷ dị như vậy, người cũng tin?”

“Đương nhiên là ta tin.” Triển Chiêu lầm bầm: “Nếu đổi lại là ta nhìn thấy, ta nói, người có tin không?”

Bạch Ngọc Đường cười không nói gì, đưa tay bóp nhẹ trán.

“Mệt sao?” Triển Chiêu nhích nhích qua, vỗ vai mình rất hào phóng: “Mệt thì dựa vào ngủ một lát.”

Bạch Ngọc Đường thiếu chút nữa bị hắn làm phụt cười, mỉm cười nhìn hắn: “Gây quá, không êm.”

Triển Chiêu thò tay bóp vai Bạch Ngọc Đường một cái, rồi tự bóp mình: “Không khác mấy!”

“Êm hơn của người.” Bạch Ngọc Đường nhích nhích vai mình qua chỗ Triển Chiêu: “Không tin người dựa thử xem?”

Triển Chiêu dựa thật, nhưng mà thấy cũng như nhau, phát hiện Bạch Ngọc Đường lừa mình, híp mắt nhìn hẩn.

Bạch Ngọc Đường thấy khóe miệng Triển Chiêu khẽ nhếch lên, trong lòng thầm than... Không thể nói Triển Chiêu là mỹ nam tử độc nhất vô nhị trên giang hồ, nhìn thoáng qua, hẩn mang đến cảm giác tuần tú nhã nhặn, nhưng nụ cười lại đặc biệt dễ làm động lòng người! Các kiểu cười của Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường đều đã thấy, con mèo này tính tình sáng sủa, không có việc gì cũng tự vui một mình được, tính cách rất dễ gần. Chỉ cần hẩn cười một cái, tuần tú nhã nhặn sẽ trở thành độc nhất vô nhị thật sự, nụ cười này, thường khiến người ta thấy một lần liền mê mẩn.

Bạch Ngọc Đường không thích cười, trên giang hồ, hẩn nổi tiếng mặt lạnh tim lạnh. Mấy năm nay, Bạch Ngọc Đường chia cuộc sống của mình thành hai phần, một phần có Triển Chiêu bầu bạn, một phần không có Triển Chiêu tồn tại. Những khi không có Triển Chiêu bên cạnh, cho dù là quá khứ hay hiện tại, hẩn rất ít cười... Gần như không cười. Còn những khi có Triển Chiêu, đặc biệt là những lúc ở bên nhau, Triển Chiêu cười, hẩn cũng thường cười theo.

Trên mái nhà nắng đẹp, trời xanh gió mát, hai người chống cằm, buồn chán chờ đợi, quan sát tình hình trong trường thi, hy vọng Tề Tứ Nhận đoán sai, sẽ không xảy ra chuyện gì.

.

.

Tề Tứ Nhận và Bao Phúc dưới lầu gọi một bình trà lạnh ngồi chờ, Tiểu Bao Phúc ngửa mặt nhìn bức tường cao.

Tề Tứ Nhận nhìn nó, hỏi: “Tiểu Bao Phúc, có phải ngươi thấy được những thứ người thường không thấy được không?”

Đầu Bao Phúc hơi tê, đưa tay gãi: “Lão gia tử đừng nói đùa.”

“Ta không nói đùa.” Lão nhân vỗ vỗ đầu nó: “Ngươi rất có linh khí, lão gia tử dạy ngươi vài chiêu, thế nào?”

“Tốt thì có tốt!” Tiểu Bao Phúc ngửa mặt nhìn hẩn: “Nhưng mà lão thần tiên, ngài bảo vệ lão gia thiếu gia nhà ta bình an trước đã.”

“Yên tâm đi!” Lão nhân gật đầu: “Lão gia thiếu gia nhà ngươi có Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường bảo vệ, nguy hiểm mấy cũng thành an!”

“Thiếu gia thi một lần cũng thật không dễ dàng!” Bao Phúc nhin không được cảm khái: “Nhiều người chết như vậy, thật đáng sợ.”

“Chuyện gì cũng có nhân rồi mới có quả.” Lão gia tử cười thần bí: “Có khi họa diệt thân đến chỉ trong chớp mắt.”

“Ngài đừng nói chuyện xui xẻo vậy!” Tiểu Bao Phúc nghe xong cực kì sợ hãi.

“Ha ha.” Lão nhân cười mấy tiếng, không nói gì nữa.

.

.

Mà trong trường thi lúc này, không có gì nguy hiểm như vẫn nghĩ.

Bao Duyên ngồi một mình trong gian phòng thi, đề thi do Vương thừa tướng trao cho hẩn, lúc phát đề thi, Vương thừa tướng còn cười với hẩn.

Mở đề thi ra, Bao Duyên không còn căng thẳng nữa, kiến thức lại quay lại trong đầu, đặc biệt gần đây hẩn ở gần Công Tôn tiên sinh, học hỏi thêm được rất nhiều. Cầm bút lên, Bao Duyên chăm chú viết, có câu hồ phụ vô khuyến tử, Bao Duyên cũng chẳng phải kẻ bất tài.

Vương thừa tướng và các lão tiên sinh trong Thái Học Viện thỉnh thoảng lại đi qua liếc nhìn một cái, thoáng đánh giá, đều vuốt râu thâm gật đầu, chưa nói thứ khác, chỉ nét chữ đẹp này cũng đã hiếm thấy rồi.

Bao Chứng thì không đi đến phía của Bao Duyên, hai tay chấp sau lưng, xem từng gian từng gian.

Đại đa số thư sinh đều chăm chú viết, có một bộ phận nhỏ xem như kém cỏi, cắn cán bút gãi đầu bứt tai. Nhưng có một thư sinh rất kì lạ.

Bao Chứng biết người này, chính là vị đồng hương của Triển Chiêu, Cừu Lăng Hành.

Vị Cừu Lăng Hành này, tay xoay cây bút vẫn chưa chấm mực, đề thi cũng không mở, chỉ chống tay nhìn ra bên ngoài, có vẻ rất thư thái. Dáng vẻ của hắn nào có giống thí sinh dự thi, rõ ràng là đang thưởng nhạc trong trà lâu.

Bao Chứng nhìn nhìn Vương thừa tướng, Vương thừa tướng cũng vuốt râu không hiểu, muốn đến dự thi vòng này thì phải qua được lần thi ở địa phương, ai lại không phải học phú ngữ xa? Ngẫu nhiên có vài kẻ kém cỏi, cũng là hậu nhân của danh môn gia thế lấy lòng. Cừu Lăng Hành này sao lại thanh thoi như thế?

Bao Chứng nhin không được đi đến, nhìn hắn, nhíu nhẹ mày, như đang hỏi hắn, có phải có vấn đề gì không?

Cừu Lăng Hành chỉ nhìn lại Bao Chứng, cười nhẹ một cái, cúi đầu nâng bút bắt đầu viết.

Bao Chứng thầm nghi ngờ, nhưng cũng không hỏi thêm gì, hắn đã sớm cảm thấy Cừu Lăng Hành này có vấn đề. Quay lưng đi tiếp, liếc sang Bao Duyên một cái, thấy hắn đang tập trung viết bài, Bao Chứng cười nhẹ, xem sắc mặt có vẻ trả lời không tệ, đi tiếp.

Cứ như vậy, qua hơn một canh giờ, trong trường thi vẫn bình yên vô sự.

Triển Chiêu ngồi chồm hổm trên mái nhà tê chân, bám lên vai Bạch Ngọc Đường đứng lên: “A...”

Bạch Ngọc Đường thấy hắn tê chân, liền đưa tay bóp bóp.

“Ai nha, đừng đụng đừng đụng, càng bóp càng tê.” Triển Chiêu dựa người vào Bạch Ngọc Đường vung chân, nói: “Đừng nói đến đích thân vào thi, chỉ nhìn thôi cũng thấy khó chịu rồi.”

“Khó chịu cái gì?” Bạch Ngọc Đường vẫn giúp hắn xoa chân.

“Khó trách sao Khổng Mậu tự sát, nếu cứ thi mãi không đậu, quả thật rất phiền lòng.” Triển Chiêu đổi sang vung chân kia: “Bây giờ nghỉ lại, một lần thi Hương này, tổng cộng mất gần mười mạng người.”

Bạch Ngọc Đường cũng đứng lên: “Miêu Nhi, tuy đã tìm được miếu trạng nguyên rồi, nhưng vẫn không thể giải thích được chuyện bút tiên và thú kham.”

“Cũng đúng.” Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường còn đang chăm chú nhìn vào trường thi, liền hỏi: “Đúng rồi...”

“Sao?” Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn hắn.

“Hỏi người một chuyện.” Triển Chiêu có vẻ hơi ngập ngừng, Bạch Ngọc Đường thấy hắn do dự, liền ngồi xuống, cười hỏi: “Hỏi cái gì?”

“Người thích ăn ngọt hay mặn?” Triển Chiêu hỏi, cố ý chỉnh cho giọng nghe giống thuận miệng một chút.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, hơi buồn cười: “Cụ thể thế nào? Chẳng hạn như lê thì ta thích ngọt, mì thì ta thích mặn.”

Triển Chiêu liếc một cái: “Khẩu vị, điểm tâm, thức ăn các loại...”

“Ừm, có lẽ là mặn.” Bạch Ngọc Đường cười cười: “Ta không thích ăn thứ quá ngọt, con mèo này, hỏi làm gì?”

Triển Chiêu cười cười: “Trước đây ta từng nghe một bà lão gần nhà nói, người thích ăn mặn không thích ngọt, tương đối dễ gặp quỷ.”

Bạch Ngọc Đường cảm lạnh nhìn trời: “Ta còn tưởng là người muốn làm điểm tâm cho ta.”

Triển Chiêu lườm hắn một cái: “Mua cho người một vò rượu còn được, điểm tâm cái gì, đâu có phải nha đầu, đi bảo hồng nhan tri kỉ của người làm.”

“Đã nói với người rồi, tri kỉ không phải hồng nhan.” Bạch Ngọc Đường nhếch nhếch môi với Triển Chiêu: “Người nói ta dễ gặp quý, rồi sao nữa?”

“Nếu như thứ người thấy không phải quý, vậy thì là gì?” Triển Chiêu lầm bầm tự nói: “Tại sao lại xuất hiện trong sân của ta.”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, chuyện này còn phải điều tra.

“Vây, người ngoài mặc đồ trắng, còn mặc được màu gì nữa?” Triển Chiêu hỏi tiếp.

“Khụ.” Bạch Ngọc Đường khụ nhẹ vài tiếng: “Chỉ mặc đồ trắng, không phải trường hợp đặc biệt tuyệt đối không mặc.” [dám nói một câu không then với lòng: câu này là nguyên văn]

“À.” Triển Chiêu gật gật, đảo mắt một cái, “Thích nghe hát hay xem tuồng?”

“Như nhau cả.” Bạch Ngọc Đường tiến tới hỏi nhỏ: “Miêu Nhi, hỏi làm gì?”

“À, nghe nói thích mặc đồ trắng dễ gặp quý...” Triển Chiêu xoa mũi trả lời.

Bạch Ngọc Đường bật cười, lấy cánh tay đung đung hấn: “Người muốn biết gì, hỏi thẳng là được, không cần phải tìm cớ.”

Triển Chiêu xoa cổ: “Ai tìm cớ chứ... Cá chua ngọt và sườn chua ngọt thích cái nào?”

Bạch Ngọc Đường nhìn trời: “Cá chua ngọt.”

Triển Chiêu cong môi: “Ta cũng vậy.”

“Cá chua cay và cá hấp thích cái nào?”

“Cá hấp!”

“Ta cũng vậy!”

Đang nói chuyện, đột nhiên Bạch Ngọc Đường chú ý thấy, qua khe hở của tấm vải lều, dường như Bao Chứng đang sốt ruột đi lại... Vương thừa tướng và các khảo quan cũng đang qua lại, như đang tìm thứ gì đó, cảnh tượng này có hơi khác thường.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, cùng nhảy xuống khỏi mái tử lâu, đáp vững vàng xuống đầu tường trường thi, nhìn xuống qua khe hở.

Bao Chứng cau mày sắc mặt ngờ ngàng, Vương thừa tướng bên cạnh cũng không ngừng dùng tay áo lau mồ hôi.

Các lão tiên sinh Thái Học Viên đi nhìn từng gian một, mọi người có vẻ rất hoang mang, nhưng lại sợ làm ảnh hưởng đến các thí sinh khác, không ai nói chuyện hay lên tiếng.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu: “Người nghĩ bọn họ đang tìm gì?”

Triển Chiêu lắc đầu, hấn cũng không biết.

Trong lúc cả hai bên đều đang rất bối rối, đột nhiên có tiếng “két”.

Một thí sinh đột nhiên mở cửa, đi ra. Một khảo quan nhìn thấy, vội hô: “Đến lúc có tiếng chiêng nộp bài rồi mới được ra ngoài, mau quay lại! Nếu không hủy bỏ bài thi!”

Thí sinh kia nghe thấy, lại không nhúc nhích, hai mắt ngơ ngẩn trừng to, nhìn chằm chằm lão tiên sinh.

Bao Chứng đi đến, “Người...” Chưa nói hết câu, đột nhiên thí sinh kia rút một thanh nhuyễn kiếm trong thắt lưng ra.

Các thị vệ vội đi đến ngăn lại, Bao Chứng cũng giật mình, kéo Vương thừa tướng đã cao tuổi lùi lại.

“Cha!” Bao Duyên đã sớm làm xong bài, nghe thấy tiếng xôn xao cho nên nhìn ra thử, thấy có người cầm kiếm đe dọa cha mình, làm sao chịu được? Lập tức kêu ra tiếng định đi ra giúp.

Bao Chứng lập tức hô một tiếng: “Không ai được ra, khóa cửa lại!”

Các thí sinh đương nhiên biết Bao Chứng là vì muốn tốt ình, nhưng mắt thấy thư sinh cầm kiếm kia một cước đá văng hai thị vệ, hiển nhiên võ công không thấp, đều toát mồ hôi thay Bao Chứng. Vài thí sinh sợ hãi kêu ra tiếng, cầu cứu bên ngoài.

Nhưng Bao Chứng biết, lần này, không ai cứu được! Hắn thầm trách mình sơ sót, không ngờ có người giả mạo thư sinh vào hành hung.

Sau khi thư sinh kia đá hai thị vệ ra, lại giơ đao xông đến chỗ Bao Chứng. Bao Chứng chỉ có thể cố hết sức bảo vệ Vương thừa tướng tuổi cao hơn phía sau. Bao Duyên thấy rõ ràng, làm sao còn nhớ được quy tắc gì đó, cùng lắm là không thi nữa, liền định bò từ cửa sổ ra cứu cha.

Nguy trong lúc nguy hiểm, chợt có bóng người lướt đến...

Một bóng áo xanh chắn trước mặt Bao Chứng, một người áo trắng rơi xuống sau lưng thư sinh kia.

Bao Chứng mừng rỡ, Bao Duyên cũng vui mừng thầm hô một tiếng: đến rất đúng lúc!

Các thí sinh trong trường thi đều thở phào.

Bao Chứng từng gặp nhiều cảm hiểm nghèo, bình tĩnh lại, cao giọng nói với các thí sinh: “Người đọc sách, ngoài học thức còn phải có can đảm, khi học bài phải bỏ mặc phiền nhiễu bên ngoài. Hôm nay còn lại thời gian một né nhang, các người vất vả học hành mười năm, chỉ vì lúc này, dừng phân tâm vì chuyện không đáng!”

Các thí sinh đều thầm hiểu ý, cúi đầu viết bài, không nhìn bên ngoài nữa.

Thư sinh cầm kiếm kia nhìn trước nhìn sau, đối diện với tình cảnh bị Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu bao vây, lại không hề tỏ vẻ sợ hãi.

Triển Chiêu đánh giá hắn, không khỏi nhíu mày, dung mạo thư sinh này có chút khác thường, hai vành mắt đen dày, làn da trắng bệch lại đỏ mồ hôi. Đôi môi hắn khô nứt hai mắt vô thần, giống hệt như một hoạt tử nhân.

Bạch Ngọc Đường đứng phía sau người kia, nhìn thấy lưng áo hắn, trên lưng thư sinh này có cắm ba cây châm, sau đầu cũng có một cây, dường như bị người khác khống chế.

Nghĩ xong, Bạch Ngọc Đường đưa mắt ra hiệu với Triển Chiêu, Triển Chiêu ngầm hiểu nghiêng người tránh một kiếm thư sinh kia chém tới, đá một cái làm gãy cổ tay hắn.

Cùng lúc nhuyển kiếm bị Triển Chiêu lấy đi, Bạch Ngọc Đường lướt tới sau lưng thư sinh kia, liên tiếp rút hết số châm sau lưng hắn ra.

Châm vừa rời khỏi, thư sinh kia liền nghiêng người xuống, chân nhũn ra, ngã thẳng xuống đất, ngay lập tức, mùi hôi thối bốc lên.

Các thư sinh muốn không phân tâm cũng không được nữa, bịt mũi lần lượt nhìn ra ngoài.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng nhíu mày.

Bao Chứng đi đến, liền thấy màu da vốn trắng bệch của thư sinh kia trong nháy mắt lập tức biến thành màu xanh tím, sau đó xám đen nhẵn nhúm lại, có vài chỗ còn thối rửa nứt thành khe, trong khe nứt lúc nhúc giòi bọ.

Bạch Ngọc Đường rút số châm cắm trong tay đi, muốn tìm chỗ rửa tay.

Vương thừa tướng đi đến, hỏi Bao Chứng: “Ai nha lão Bao, chuyện gì thế này? Yêu nghiệt tác quái sao?”

Bao Chứng lắc đầu, vuốt râu nói: “Có khả năng là Định Thi Châm... Tương truyền trong lúc tiền người chết về tây, có vài cao thủ biết dùng loại châm này. Chỉ cần cố định các huyệt đạo lớn, thì có thể khiến thi thể đạt tam định!”

“Tam định?” Triển Chiêu rất hiếu kì.

“Nhất định, thi thể không hư không thối; Nhị định, thi thể không cứng không mềm; Tam định, thi thể nghe lệnh.” Bao Chứng nói xong, than nhẹ một tiếng: “Ta còn nghĩ đây chỉ là truyền thuyết dân gian, bây giờ

xem ra là thật... Chỉ là Định Thi Châm này chỉ duy trì được biểu hiện bên ngoài, trên thực tế thi thể đã hư đã thối cả rồi, chỉ cần rút châm ra, ắt sẽ lộ nguyên hình. Theo ta thấy, thi thể này đã chết hơn một tháng, hơn nữa có thể còn được đưa đến từ nơi nóng bức, nếu không làm sao có nhiều giò bọ như vậy.”

Triển Chiêu nghe thấy nổi da gà, Bạch Ngọc Đường thấy giò bọ đầy đất cũng có chút buồn nôn, nhìn sang phía khác, vừa nhìn đã thấy khác thường.

Tầm mắt của Bạch Ngọc Đường bị các gian phòng thi bên cạnh thu hút.

Bên cạnh hắn, phòng chữ Thiên nhóm Thần thứ ba trống không, có thể là phòng của thư sinh kia. Nhưng kì lạ là, trong phòng chữ Thiên nhóm Thần thứ hai cũng trống không!

Một thư sinh, sao lại có hai phòng trống? Nói cách khác nghĩa là còn có một người đi ra, là ai?

Triển Chiêu cũng được ánh mắt của Bạch Ngọc Đường hướng dẫn, nhìn thấy hai căn phòng trống.

Bạch Ngọc Đường đã bắt đầu tìm xung quanh, Triển Chiêu nhớ tới khi nãy dường như các quan chủ khảo tìm thứ gì, liền vội hỏi: “Đại nhân, khi nãy mọi người...”

“À!” Bao Chứng cũng nhớ tới, đưa tay chỉ lên tấm biển trên đó, bên trên viết ba chữ “Cửu Lăng Hành”.

Triển Chiêu ngẩn người, phòng của Cửu Lăng Hành? Hắn đi đâu rồi?

Sắc mặt Bao Chứng trầm xuống, kéo Triển Chiêu đến phòng riêng cách xa đó để các vị tiên sinh nghỉ ngơi, hạ giọng nói: “Khi nãy, Cửu Lăng Hành đó đột nhiên biến mất!”

“Cái gì?” Triển Chiêu bắt ngờ.

“Ta cũng không biết!” Bao Chứng vừa nói vừa hỏi Vương thừa tướng và các vị lão tiên sinh khác.

Mọi người đều lần lượt lắc đầu, nói là khi nãy mọi người không chú ý, một cơn gió thổi qua, quay đầu lại nhìn, Cửu Lăng Hành không còn ở trong phòng nữa. Bọn họ mở cửa vào nhìn, bên trong không có ai, thật sự rất kì dị!

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng nghĩ đến chuyện Cửu Lăng Hành đột nhiên biến mất dưới tàng cây hạnh trong sân phòng Triển Chiêu.

Bạch Ngọc Đường cười: “Trước đây ta nghĩ mình hoa mắt nhận sai người, xem ra không phải.”

Triển Chiêu thì càng không biết nói gì: “Ta quen biết hắn lâu như vậy, không ngờ hắn còn biết phi thiên độn địa.”

Hai người cùng đi vào phòng của Cửu Lăng Hành xem kĩ, nhưng trên vách, mặt đất, mái phòng đều không có dấu hiệu hư hại. Quan trọng nhất là, khi nãy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vẫn luôn quan sát tình hình bên dưới từ trên mái nhà, Cửu Lăng Hành đó biết bay cũng không thoát được!

“A?”

Bao Chứng chú ý đến cuộn giấy trên bàn, cầm bài thi của Cửu Lăng Hành lên xem.

Trên cuộn giấy to, chỉ viết một bài thơ ngắn:

Văn thí vũ thí, nhất triều phi thăng. [thi văn thi võ, mai kia thăng tiến]

Ác bút thú kham, tiểu mệnh ngoạn hoàn. [ác bút thú kham, mạng nhỏ đã hết]

Nhất khảo chung thân, nhập thổ nan an. [một lần thi chết người, xuống mồ không yên]

Bi tai ai tai, khả oán khả thán. [thương thay đau thay, oán được than được]

Thập niên mộng tỉnh, sâm la quy lai. [tỉnh giấc mộng mười năm, về lại diêm la]

Lương thần cát nhật, thiên hạ đại loạn. [ngày lành tháng tốt, thiên hạ đại loạn]

Bao Chứng xem xong, trầm lặng không nói, Vương thừa tướng thì run tay lắc đầu: “Thư... Thư sinh này sao dám đại nghịch bất đạo như thế?”

Triển Chiêu cũng nhìn thấy, đá mày với Bạch Ngọc Đường, văn chương thế nào?

Bạch Ngọc Đường bật cười, văn chương thì không thế nào, nhưng một câu “Lương thần cát nhật, thiên hạ đại loạn” cuối cùng rất thú vị.

Triển Chiêu cũng cảm thấy khó hiểu, lương thần cát nhật thường nói ngày động phòng hoa chúc hay kết lương duyên, hay là ngày kết nghĩa gì đó cũng được, nhưng lần đầu mới nghe lương thần cát nhật thiên hạ đại loạn.

139. Q.5 - Chương 15: Đào Hoa Kiếp Độ Nhất Đạn, Nhất Đóa Lãng Đào Hoa [đào Hoa Kiếp Nạn Thứ Nhất, Một Bông Hoa Đào Ngốc]

Cừu Lãng Hành để lại một bài thơ kì lạ rồi lại biến mất.

Bao Chứng hạ lệnh lục soát toàn thành vẫn không tìm được hắn. Nhưng xem như lần thi Hương này cũng đã kết thúc bình yên vô sự, ngoại trừ một hoạt tử nhân và một quái nhân xuất hiện thì còn lại đều bình yên vô sự.

“Triển hộ vệ, có khi nào là Cừu Lãng Hành không chế thi thể thư sinh?” Bao Chứng nhân lúc Công Tôn nghiệm thi hỏi Triển Chiêu.

Triển Chiêu hoang mang lắc đầu: “Đại nhân, bây giờ ti chức mới phát hiện, mình thật sự không hiểu hắn.”

Bao Chứng hiểu ý gật đầu: “Bản phủ hiểu... Đúng rồi, người và Bạch thiếu hiệp sao lại đến cản trở cương thi nhân đó đúng lúc như vậy?”

“Lão gia tử Tề Tứ Nhận nhắc nhở, nói chỉ cần Bao Duyên có thể sống đi ra thì nhất định là trạng nguyên.” Triển Chiêu trả lời.

“Ô?” Bao Chứng vuốt râu, mặt không đổi sắc nhưng ánh mắt lại có ý cười, “Vậy sao?”

Triển Chiêu ho nhẹ mấy tiếng, chạy đến hỏi: “Đại nhân, ngài vui chứ?”

“Hừm?” Bao Chứng lập tức bày ra bộ dạng nghiêm nghị lẫm liệt: “Nào có...”

“Hắc hắc.” Triển Chiêu đứng bên cạnh cười hắc.

Bao Chứng hất mặt: “Hừ, không biết lớn nhỏ!”

Triển Chiêu chấp tay sau lưng lắc lư lắc lư.

Bao Chứng nhìn quanh: “Bạch thiếu hiệp đâu?”

“Hắn vừa thấy thứ dơ bẩn, cho nên có lẽ là đi tắm rửa thay y phục, sau đó...” Triển Chiêu nói đến đây, đột nhiên ngửa đầu nhìn trời: “Bây giờ đã qua Ngọ rồi sao?”

“Qua lâu rồi.” Bao Chứng nhìn Triển Chiêu thắc mắc: “Làm sao vậy?”

“Ài...” Triển Chiêu xoa cằm: “Dường như ta quên mất chuyện gì đó.”

“Chuyện gì?”

“Không nhớ ra được.” Triển Chiêu hoang mang nhíu mày.

Lúc ấy, Bạch Ngọc Đường đã thay một bộ bạch y phát phối tới nổi sắp bay, đi chậm tới từ xa xa.

“Các người đi ăn trước đi.” Bao Chứng đột nhiên nói: “Bao Duyên khi nãy đã kêu đói rồi? Đi ăn một bữa ngon, bản phủ trả tiền.”

“Ăn cơm...” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái: “A! Quên mất tiệc rượu Bàng Dục đặt rồi!”

.

.

Trong nhà gian của Thái Bạch Cư.

Tiểu Tứ Tử vắt người trên bàn, cầm đũa chọc từng lỗ từng lỗ lên miếng ngó sen nấu mật trong chén, miệng hỏi Bàng Dục đang ngáp: “Tiểu Tiểu Bàn, Tiểu Mân Thần còn chưa xong sao?”

Bàng Dục cũng rất thắc mắc, hần mở cửa sổ nhìn ra ngoài: “Không đúng, thư sinh đã đi đầy đường rồi, hần là thi xong rồi chứ.”

“A!” Tiểu Tứ Tử nghiêm mặt hỏi: “Tiểu Tiểu Bàn, có khi nào Tiểu Mân Thần thi không tốt, không có tâm trạng ăn cơm nữa?”

Bàng Dục bắt đầu căng thẳng: “Đúng vậy, hần vốn thích thể diện... Ai nha, có khi nào cố ý không viết tên thật không? Là tội khi quân đó!”

“Vậy làm sao đây.” Tiểu Tứ Tử nhảy xuống khỏi ghế, đáp đất kêu “thịch” một tiếng.

Bàng Dục chợt nghe thấy tiếng “ken két ken két”, sàn nhà dường như còn lắc lư.

“Oa!” Bàng Dục đi tới, đưa tay nhắc Tiểu Tứ Tử lên: “Tiểu Tứ Tử béo quá đi, nhảy xuống kêu ùng ùng một cái, sàn nhà suýt chút sập rồi.”

“Đâu có!” Mặt Tiểu Tứ Tử đỏ bừng: “Tiểu Tứ Tử không phải béo phì vô dụng không cao lên không học được võ chỉ dày thịt!”

“Ta đâu có nói! Người tự nói.” Bàng Dục nhắc Tiểu Tứ Tử lên ước lượng thử, “Cũng đâu phải rất nặng, sao thế này?”

Vừa nói hần vừa tự dụng thử, quả nhiên nghe thấy tiếng kéo kẹt, hơn nữa lại càng lúc càng lớn, mặt sàn lắc lư rõ rệt.

Tiểu Tứ Tử vội ôm lấy Bàng Dục: “Nhà sắp sập sao?”

“Không lý nào!” Bàng Dục lại giẫm thử vài cái, ngay khi ấy, có người gõ cửa mấy tiếng, tiểu nhị thò đầu vào: “Tiểu hầu gia, hai người dỡ nhà sao?”

Bàng Dục và Tiểu Tứ Tử đều nhìn ra cửa, cùng lắc đầu.

Lúc ấy, ở lầu dưới của Thái Bạch Cư, rất nhiều thực khách chạy ra ngoài, nhao nhao nhìn lên trên, vài người hùng hổ: “Thái Bạch Cư các người làm cái gì vậy? Có mối hay là thế nào, sàn nhà cứ rung lắc, mau gọi người đến xem thử đi!”

Bàng Dục và Tiểu Tứ Tử cương cứng tại chỗ không dám nhúc nhích, nghĩ sao cũng không ra làm sao hai bọn họ có được bản lĩnh lớn như vậy, giậm sập cả gian nhà?

Vào lúc ấy, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường dẫn Bao Duyên đến ăn cơm, thấy trước cửa Thái Bạch Cư hỗn loạn như thế cũng rất thắc mắc.

Mọi người theo chương quỹ lên lầu, thấy Tiểu Tứ Tử và Bàng Dục đứng giữa phòng mắt to trừng mắt nhỏ.

“Chuyện gì vậy?” Triển Chiêu hỏi tiểu nhị.

Tiểu nhị lắc đầu: “Không biết là chuyện gì, từ hôm qua lầu này cứ lắc lư, khi nãy không biết tiểu vương gia và tiểu hầu gia làm gì trên lầu, cả tòa nhà kêu ken két, kinh khủng lắm!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng quay sang nhìn Bàng Dục và Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử đúng là rất béo, nhưng vóc dáng nhỏ, trọng lượng có hạn. Bàng Dục thì rất hiếu động, gần đây lại chăm tập võ, cho nên cũng không béo, hai người này làm sao mà làm sập lầu được?

Bạch Ngọc Đường hỏi Tiểu Tứ Tử: “Tiểu Tứ Tử khi nãy làm thế nào?”

“Cứ thế này!” Tiểu Tứ Tử nhảy một cái, quả nhiên, lại có tiếng “kéo kẹt kéo kẹt”.

“Kì lạ!” Triển Chiêu đứng tại chỗ nghe ngóng, hỏi tiểu nhị: “Trước đây có chuyện này không?”

“Trước đó không có, chỉ bắt đầu từ hôm qua, người trên lầu hai cử động mạnh là bắt đầu kêu.” Tiểu nhị trả lời có phần bất đắc dĩ: “Cũng không biết vì sao!”

“Hôm qua đến hôm nay, ai từng vào phòng này?”

“Từ tối qua phòng này vẫn trống, nhưng có người bao nhả gian bên cạnh mời khách.” Tiểu nhị trả lời: “Chính là tiểu vương gia Sài Huỳnh.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đồng thanh: “Dẫn chúng ta đến xem thử.”

“Được.” Tiểu nhị dẫn bọn họ sang phòng bên cạnh, trong phòng được quét dọn rất sạch sẽ, không có gì đặc biệt.

Triển Chiêu nhìn Tiểu Tứ Tử chỉ mặt đất: “Tiểu Tứ Tử, làm lại lần nữa.”

“Ha.” Tiểu Tứ Tử lại nhảy một cái.

Mọi người cảm giác được chấn động không mạnh như ở phòng bên cạnh.

“Vẫn là phòng bên kia có vấn đề sao?” Bàng Dục hỏi.

“Chưa hẳn.” Bạch Ngọc Đường lắc đầu, đưa tay, chỉ vào cây cột trụ trong góc nghiêng của phòng.

“Đây là cột chịu lực của Thái Bạch Cư sao?” Triển Chiêu hỏi tiểu nhị.

“Đúng vậy.” Tiểu nhị gật đầu, “Trước đây có bốn cột chịu lực, về sau không đủ phòng, xây thêm một tầng, người xây nói như vậy có thể lâu sẽ không vững, liền dựng thêm bốn cây cột, trở thành tám cột chịu lực, còn nói như vậy có thể trấn trạch sinh tài, đây là một cây trong đó.”

“Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường vẫy vẫy tay gọi Triển Chiêu.

Triển Chiêu đi đến, thấy Bạch Ngọc Đường đưa tay, sờ nhẹ lên mặt ngoài cây cột, hỏi tiểu nhị: “Có chủ thủ không?”

Bàng Dục đi đến, lấy một cây bát bảo chủ thủ rất đẹp ra.

Bạch Ngọc Đường nhìn một cái, khen “Thứ tốt.”

“Đúng vậy sao? Tước Thiết Như!” Bàng Dục vừa nói vừa lấy thêm một cây cũng là bát bảo ra, rất giống cây này, chỉ là hoa văn hơi khác một chút, đưa cho Bao Duyên: “Tiểu Mân Thầu, cái này cho người.”

Bao Duyên ngẩn người: “Cho ta?”

“Đúng vậy.” Bàng Dục gật đầu: “Lúc ta mua cố ý mua thêm một cây cho người, thư ngọc tử nhà người giữ lấy phòng thân.”

Bao Duyên cầm lấy, xấu hổ gãi đầu, Bàng Dục lễ độ vậy sao?

Tiểu Tứ Tử hiếu kì mở to mắt nhìn hai người.

Triển Chiêu nhướn mày với Bạch Ngọc Đường: Hai người này thế nào vậy?

Bạch Ngọc Đường nhún vai: Hai trẻ vô tư gì đó.

“À...” Triển Chiêu gật gù.

Bao Duyên cầm chủ thủ của mình, nhìn nhìn của Bàng Dục, đối với hắn: “Ta thích cái này.”

“Hai cái như nhau thôi, mần thầu!” Bàng Dục buồn bực.

“Vẫn cứ thấy cái của người đẹp hơn.” Bao Duyên cất chủ thủ đi, nghĩ nghĩ, thêm một câu: “Cảm tạ, vài ngày nữa đáp lễ cho người.”

Bạch Ngọc Đường thấy hai người trao đổi xong rồi, liền đưa tay cầm lấy cây chủ thủ trong tay Bàng Dục, nhẹ nhàng tách một mảnh vỏ ngoài cây cột xuống, bên trong trống không.

“Oa, Thái Bạch Cư các người kinh khủng quá?” Bàng Dục nhảy dựng lên: “Cột chịu lực lại rỗng ruột sao!”

“Đúng vậy!” Bao Duyên cũng gật đầu, cảm thấy quá không .

“Không phải không phải đâu!” Tiểu nhị và chưởng quỹ theo đến phía sau vội lắc đầu xua tay: “Không thể nào, đây là gỗ lim thượng hạng, chỉ một cây cột thôi đã một nghìn lượng, tiểu hầu gia đừng nói vậy.”

“Không phải vấn đề của gỗ, mà là vấn đề của người.” Bạch Ngọc Đường lắc đầu, lột toàn bộ lớp vỏ bên ngoài xuống, bên trong là một khoảng trống hình bàn tay.

“Bị ai đó đánh một chưởng?” Triển Chiêu đưa tay so thử: “Nội lực thâm hậu, không phải Cách Không Chưởng, Cách Không Chưởng thì phải là đánh vào bức tường sau cây cột, là loại võ công khác.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Là do người có nội lực thâm hậu đánh, mục đích là đánh gãy cột chịu lực.”

“Sao lại làm chuyện thất đức như đánh gãy cột chứ?” Bàn Dục không hiểu: “Nếu chẳng may sập thì sao, chẳng hạn như có nhiều người đến.”

“Chiêu này rất thâm độc, nếu là có người cố ý làm.” Triển Chiêu quan sát những đường nứt hai bên cột, “Ta nghĩ không chịu được bao lâu.”

“Nếu cố ý, vậy là muốn hại người rồi?” Bao Duyên giật mình.

Triển Chiêu nhíu mày hỏi tiểu nhị: “Mấy hôm nay, có nhiều người đến dùng cơm không?”

“Hôm nay hẳn là sẽ vắng, vài hôm nữa lại đông!” Tiểu nhị nói: “Vừa thi văn xong, mấy hôm nữa là đến kì thi võ, lúc đó chắc chắn sẽ có nhiều người giang hồ đến. Ai da không thâm độc vậy chứ?!” Tiểu nhị giận dữ: “Đám người luyện võ ai mà không mạnh tay mạnh chân, nào có nho nhã như văn nhân? Đến lúc đó nếu chẳng may Thái Bạch Cư sập, chúng ta không mất mạng thì cũng sẽ bị kiện!”

“Triển đại nhân!” Chưởng quỹ vội chạy đến kéo Triển Chiêu: “Chúng ta muốn báo án!”

“Đừng vội.” Triển Chiêu gật đầu: “Tìm người sửa chữa trước, chuyện này đương nhiên phủ Khai Phong sẽ điều tra.”

Chưởng quỹ lập tức gọi người dựng thêm vài cây cột chịu lực, bữa ăn hôm nay của bọn Triển Chiêu không lấy tiền nữa, may mà nhờ có Tiểu Tứ Tử phúc tinh cao chiếu, mới phát hiện được cột chịu lực có vấn đề, cứu Thái Bạch Cư một mạng.

.

.

Mọi người ăn uống rất vui vẻ, ăn xong thì đi thông thả về phủ Khai Phong tiêu thực.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi phía sau.

Triển Chiêu hỏi nhỏ: “Sài Huỳnh mưu tính gây hỗn loạn sao? Hay chỉ là vô tình?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, hẳn cũng không rõ.

“Ngũ gia.”

Đang đi, phía sau chợt có người gọi.

Bạch Ngọc Đường quay đầu nhìn, là Bạch Phúc.

“Chuyện gì?” Bạch Ngọc Đường thấy Bạch Phúc có vẻ rất sốt ruột, đi đến hỏi.

Bạch Phúc chạy đến, nói nhỏ mấy câu bên tai Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường cười lạnh một cái, “Có chuyện này sao?”

“Đúng vậy Ngũ gia, ngài thấy...”

“Quay về xử lý.” Bạch Ngọc Đường nhếch môi: “Cũng rất thú vị.”

“Có chuyện gì vậy?” Triển Chiêu đi đến hỏi.

“À, không có gì.” Bạch Ngọc Đường cười thần bí: “Có người đến Bạch phủ của ta gõ cửa, nói bảo Bạch Ngọc Đường lần ra đây nhận chết.”

Triển Chiêu mở to mắt, nghĩ thầm ai lại ngang tàng như thế chứ?

Mắt của Bao Duyệt và Bàng Dục phía sau cũng lấp lóe lấp lóe.

Bạch Ngọc Đường hăng hái về Bạch phủ.

Triển Chiêu kéo Bạch Phúc hỏi: “Ai kiêu ngạo như thế?”

“Ai biết, một tiểu tử cứng đầu cứng cổ, cầm một cây đao cũ.” Đây cũng là lần đầu Bạch Phúc gặp phải loại chuyện này.

Mắt Triển Chiêu sáng lên, sải chân chạy đi xem chuyện vui.

Phía sau, Bàng Dục Bao Duyệt nhìn nhau một cái, mỗi người kéo một tay của Tiểu Tứ Tử vẫn chưa hiểu được chuyện gì, cùng chạy theo xem.

.

.

Trước cửa Bạch phủ có một cỗ quan tài. Một thiếu niên ngồi trên quan tài.

Thiếu niên mặc thuần đen, y phục rất cũ, tay cầm một cây đao cũ, ngồi khoanh chân trên quan tài.

Dung mạo xem như thanh thú, trên mặt có một vết sẹo nhạt. Hắn ngồi yên ở đó, ngừng thở tĩnh tâm, dường như đang điều tức.

Đồng Húc đứng trước cánh cửa cách hắn không xa, hiếu kì nhìn sang, thấy bọn Bạch Ngọc Đường đã đến, vội vẫy tay, chỉ chỉ thiếu niên kia, rồi chỉ chỉ vào đầu, ý bảo, đầu người này không được bình thường!

Bạch Ngọc Đường đi đến cạnh cỗ quan tài, nhìn cỗ quan tài, rồi nhìn thiếu niên kia, đi đến hướng cửa.

Triển Chiêu trốn sau một gốc cây cách đó không xa xem chuyện vui, không lâu sau, Bao Duyệt Bàng Dục dẫn theo Tiểu Tứ Tử đến phía sau hắn, mọi người cùng xem.

“Triển đại ca, người đó là ai vậy?” Bao Duyệt hỏi Triển Chiêu.

Triển Chiêu nghiêng đầu: “Ừm... Trên giang hồ có người này sao? Ăn mặc mộc mạc như thế chẳng lẽ là Cái Bang?”

“Cái Bang!” Bàng Dục và Bao Duyệt đều không phải người giang hồ, nhưng cũng đã nghe danh Cái Bang, liền hỏi Triển Chiêu: “Lợi hại lắm sao?”

Triển Chiêu cười cười: “Quan hệ giữa Cái bang và Bạch Ngọc Đường rất tốt, sẽ không có hậu bối thiếu lễ độ như thế. Khiêu chiến là một chuyện, dám nói chữ “lăn” với Bạch Ngọc Đường, nghĩa là đến tìm chết rồi.”

Tiểu Tứ Tử hí mắt nhìn Triển Chiêu, cười tủm tỉm nói: “Miêu Miêu thiên vị Bạch Bạch quá!”

Triển Chiêu ho khan một tiếng, thò tay bóp má Tiểu Tứ Tử.

Bạch Ngọc Đường đi vòng qua cỗ quan tài, đến cửa chính, Đồng Húc đi ra phía sau hắn nói: “Ta nói, Bạch Ngũ, một lát nữa cho dù hắn nói gì, ngươi nhất định phải bình tĩnh!”

Bạch Ngọc Đường hơi không hiểu, liếc mắt nhìn hắn: “Cái gì?”

“Thì là một lát nữa có lẽ hắn nói vài thứ rất kích động ngươi, ngươi nhớ kĩ, giết người ở Khai Phong là phạm pháp, chúng ta tìm nơi âm thầm xử lý hắn, đừng làm bảo bối của ngươi khó xử!”

Bạch Ngọc Đường xấu hổ, bảo bối...

Ngay khi ấy, thiếu niên kia chậm chậm mở mắt, hai tay ép khí, hít thở xong, ngẩng đầu, lập tức nhìn thấy Bạch Ngọc Đường đứng trước cửa: “Người chính là Bạch Ngọc Đường?”

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại đánh giá thiếu niên kia, nhìn thấy cây đao cũ trong tay hắn, hơi nâng mày: “Cần Khôn Lung Ách Nhận?”

“Lung Ách Đao?” Không xa đó, hai tên giang hồ nhà quê Bàn Dục và Bao Duyên ngoan ngoãn mở to mắt hiếu kì kẹp hai bên Triển Chiêu, hỏi: “Đao mà cũng cầm điếc sao?” [lung ách là cầm điếc]

Triển Chiêu cười: “Cần Khôn Lung Ách Đao cũng xem như danh đao. Nghe nói người đúc ra cây đao này chuyên dùng cách nghe đao để đúc đao. Khi đúc loại đao kiếm bình thường, ngoài độ bén của lưỡi đao, độ bóng của mặt đao, còn có sức chống đỡ của đao kiếm. Sức chống đỡ này hoàn toàn phải dựa vào việc nghe! Người đúc đao kiếm có kinh nghiệm, chỉ cần nghe tiếng chùy sắt đập vào mặt đao là có thể biết đã được hay chưa.”

Bàn Dục và Bao Duyên gật đầu.

“Một hôm, người đúc đao ấy tìm được một khối sắt đen, muốn đúc một cây đao. Không ngờ lại trúng phải kịch độc trở thành người cầm điếc. Người đúc đao ấy muốn nghe tiếng đao nhưng lại không sao nghe được, muốn hỏi người khác lại không nói được, cuối cùng giận dữ đập mạnh một hơi. Thế cho nên cả cây đao chỉ toàn vết khuyết, mặt ngoài cũng không trơn bóng.” Triển Chiêu lắc đầu: “Hắn cứ nghĩ là một khối sắt tốt đã uống phí rồi, nhưng không ngờ lộng giả thành chân, cây đao đó lại cực kì lợi hại lại có uy lực kinh người, lưu truyền đến hôm nay, trở thành một cây bảo đao.”

“À!” Mọi người đều gật đầu, thì ra lai lịch là thế!

“Quả nhiên có chút kiến thức, không hổ là kẻ người kia thích!” Thiếu niên kia đột nhiên nói một câu, khiến bầu không khí phía Triển Chiêu lập tức đông lại.

Triển Chiêu hí mắt quay đầu lại, lại là nợ phong lưu của Bạch Ngọc Đường?!

Tiểu Tứ Tử nhíu chặt mày, nhìn Bạch Ngọc Đường như nhìn một tên công tử giàu có bội tình bạc nghĩa.

“Ta muốn quyết đấu với ngươi!”

Không chờ Bạch Ngọc Đường hỏi, thiếu niên kia đã nhảy xuống khỏi quan tài, giơ chân đá chiếc quan tài thẳng đến chỗ Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường phát tay nhẹ một cái, quai tài ngoan ngoãn đứng sang một bên, lún sâu mấy tấc.

Bàn Dục mở to mắt: “Hắn làm thế nào vậy? Ảo thuật?”

Triển Chiêu trề môi: “Với nội lực của Bạch Ngọc Đường thì rất nhẹ nhàng thôi.”

“Miêu Miêu cũng làm được!” Tiểu Tứ Tử lạnh trí nịnh bợ Triển Chiêu, biết chắc chắn tâm trạng của Miêu Miêu bây giờ cực không tốt, đành chịu thôi, Bạch Bạch trắng hoa như thế.

Triển Chiêu xoa xoa má Tiểu Tứ Tử, vẫn là oa oa này hiểu ý.

“Quả nhiên danh bất hư truyền, khó trách sao người kia lại thích ngươi!” Thiếu niên vẫn tỏ vẻ xem Bạch Ngọc Đường như tình địch.

Bạch Ngọc Đường cảm thấy rất buồn cười, nhìn nhìn cỗ quan tài: “Ngươi muốn tử chiến với ta?”

“Không sai, cỗ quan tài này là dành cho kẻ thua!” Thiếu niên giơ kiếm chỉ vào cỗ quan tài kia.

Đồng Húc chắc chắc mấy tiếng: “Nghĩ thoáng một chút! Chân trời góc biển đâu chẳng có hoa cỏ chứ.”

Thiếu niên kia lườm một cái, chỉ vào hắn: “Ta nhận ra ngươi, bọn họ nói ngươi rất trắng hoa, thích nhất là lừa gạt những thiếu phụ ngây thơ!”

Khóe miệng Đồng Húc giật giật: “Bạch ngũ gia, một lát nữa ngươi đánh hắn nhớ đánh hộ ta vài cái.”

“Báo tên trước đi.” Bạch Ngọc Đường nói nhẹ: “Muốn tử chiến một chết một sống với ta, ít nhất cũng phải có lý do.”

“Ta đi không đổi tên ngồi không đổi họ, nhưng mà không nói với ngươi được!” Thiếu niên hất mặt.

Tiểu Tứ Tử nhỏ giọng nói với Triển Chiêu: “Tiểu ca ca này hình như hơi ngốc.”

Triển Chiêu mất mặt thay cho thiếu niên kia, Tiểu Tứ Tử cũng cảm thấy hấn ngốc rồi, vậy thật ngốc biết bao nhiêu.

“Còn về lý do giết người, là vì người đoạt mất người trong lòng của ta!” Thiếu niên kia trừng mắt, có vẻ sắp phát hỏa.

Bạch Ngọc Đường thì bị hấn làm hoang mang, nghĩ thầm không thể nào, gần đây mình chỉ toàn ở trong phủ Khai Phong chăm mèo, không đến nơi nào khác.

“Người có lầm lẫn không?” Bạch Ngọc Đường không hiểu: “Ta đã lâu chưa rời khỏi Khai Phong rồi.”

“Không sai!” Thiếu niên kia ngạo mạn vắn cổ một cái: “Người trong lòng của ta ở ngay tại Khai Phong! Tên tiểu nhân hèn hạ vô liêm sỉ nhà ngươi tìm đủ mọi cách tiếp cận hấn, lấy lòng hấn! Chính phục được hấn!”

Bạch Ngọc Đường lại càng hoang mang, Đồng Húc phía sau nói nhỏ: “Nhìn không ra đó huynh đệ, người cũng giỏi cái này!”

Phía sau thân cây xa xa, Triển Chiêu rất không vui, ngay tại Khai Phong? Mấy hôm nay Bạch Ngọc Đường bận như vậy mà còn có thời gian trêu hoa ghẹo nguyệt sao? Lão thần tiên kia còn nói mình có vận đào hoa, rõ ràng là con chuột này!

“Nói lâu như vậy rồi.” Bạch Ngọc Đường nhú mày hỏi thiếu niên kia: “Người trong lòng người rốt cuộc là ai?”

“Người trong lòng ta đứng không đổi tên ngồi không đổi họ, nhưng mà không nói với người được!” Thiếu niên đỏ mặt: “Ta không có vô liêm sỉ như vậy, nói ra giữa ban ngày ban mặt!”

Khóe miệng Triển Chiêu giật giật: “Thiếu niên này sao lại ngốc đến vậy được chứ, còn ngốc hơn cả Tiểu Tứ Tử!”

Hấn chỉ buột miệng thốt ra, quên mất Tiểu Tứ Tử còn đang ngồi trên đùi mình.

Tiểu Tứ Tử âm u quay đầu lại nhìn Triển Chiêu một cái, Triển Chiêu há mồm, đang định sửa sai, chợt Bạch Ngọc Đường cười lạnh một tiếng: “Người quên mất tên rồi sao, nhìn người có vẻ rất ngốc.”

Triển Chiêu bật cười, Bạch Ngọc Đường lấy phương pháp đối phó Tiểu Tứ Tử ra đối phó với hấn rồi.

“Ta không ngốc!” Thiếu niên có vẻ rất sợ người khác nói mình ngốc, tranh luận: “Ta biết chứ!”

“Vậy người không biết đọc tên người trong lòng người?”

“Ta có biết!” Thiếu niên lớn giọng: “Chữ ta viết được sớm nhất là hai chữ này!”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, tên hai chữ... Là ai?

“Tên của hấn rất khó nghe?” Bạch Ngọc Đường tiếp tục kích tướng.

“Phi!” Thiếu niên nổi giận: “Tên của hấn dễ nghe biết bao nhiêu!”

“Vậy sao người không dám nói?” Bạch Ngọc Đường cười xấu xa: “Hay là hấn rất xấu xí?”

“Người!” Thiếu niên nổi giận đùng đùng: “Được! Bản thiếu gia không sợ nói cho người biết, người trong lòng của ta là... Triển Chiêu!”

“Phụt...”

Bàng Dục vốn chờ mệt, đến quán trà mua hai chén nước ô mai uống. Thiếu niên vừa dứt lời, hấn phun hết nước lên mặt Bao Duyên, vội đưa tay lau.

Nhìn lại Triển Chiêu và Tiểu Tứ Tử, một lớn một nhỏ biểu cảm hết như nhau, trợn to mắt há to miệng.

Nhìn sang Bạch Ngọc Đường.

Nụ cười trên mặt hấn đã biến mất, nhìn chằm chằm thiếu niên kia một lúc, cười lạnh một tiếng: “Ồ?”

“Hôm nay ta quyết chiến với ngươi!” Thiếu niên nghiêm mặt nói: “Nếu ta thắng, không không được bám theo hần nữa!”

Bạch Ngọc Đường nghe đến đây, đột nhiên cười mờ ám.

“A!” Bằng Dục chột chột Triễn Chiêu: “Xong rồi, Bạch Ngọc Đường cười như thế rồi!”

Triễn Chiêu cũng xoa trán, Bạch Ngọc Đường cười như thế là sắp phát cuồng rồi, tiểu tử điên chạy từ đâu tới nói lung tung vậy chứ?

Bạch Ngọc Đường nhấc tay, lưỡi đao xoay một vòng trên tay, ánh đao tỏa khắp bốn phía, Triễn Chiêu nhú mày, Bạch Ngọc Đường thiên hạ đệ nhất đao, quả nhiên danh bất hư truyền!

Bạch Ngọc Đường nhìn thiếu niên kia: “Ngươi hành tẩu giang hồ, nhớ rõ Bạch Ngọc Đường ta có một điều kiêng kị!”

Thiếu niên đột nhiên cảm thấy khí thế của Bạch Ngọc Đường khác trước, hỏi: “Kiêng... Kiêng kị cái gì?”

Đồng Húc phía sau vội trốn ra sau cửa, hé cửa nhìn ra ngoài, nghĩ thầm, chết chắc rồi, tiểu tử đó chọc trúng vảy ngược của Bạch Ngọc Đường rồi, chuột điên rồi!

“Kiêng kị cái gì?” Bạch Ngọc Đường nhướng mày, sát ý tràn ra: “Mèo!”

140. Q.5 - Chương 16: Thổ Đoàn Đại Chiến [dám Chua Đại Chiến]

Dùng xong bữa trưa, nắng đẹp, trời trong, những đám mây trắng nhỏ bay lơ đãng trên bầu trời.

Thời tiết tốt như vậy mà lại xuất hiện một tên ngu ngốc không biết chui từ đâu ra, đến trước cửa Bạch phủ giành mèo với Bạch Ngọc Đường, làm cho con chuột nhỏ trong đầu Bạch ngũ gia đập đổ luôn bình dấm to.

Con mèo nào đó thì trốn sau một gốc cây xa xa, chịu đựng ánh mắt chất vấn của mọi người, chẳng hiểu ra sao.

Bao Duyên chọc chọc Triễn Chiêu: “Triễn đại ca, người đó là ai?”

Triễn Chiêu hoang mang lắc đầu: “Ta không quen mà!”

“Không lý nào, không quen mà còn tìm huynh?” Bằng Dục nửa tin nửa ngờ, “Chẳng lẽ là nợ phong lưu của ngươi?”

Bao Duyên bên cạnh cũng gật đầu.

Triễn Chiêu nhú mày lườm hai người một cái: “Phong lưu cái đầu ngươi! Chỉ có Bạch Ngọc Đường mới có nợ phong lưu!”

“A!” Tiểu Tứ Tử đột nhiên bưng miệng: “Đánh nhau rồi!”

Triễn Chiêu cũng giật mình, ngẩng đầu nhìn, liền thấy tên tiểu quỷ chán sống kia rút đao chém Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường sợ hần sao? Nâng đao đỡ, lập tức ước lượng được nội lực của hần sâu cạn thế nào.

Thiếu niên này khoảng mười sáu mười bảy tuổi, với độ tuổi này mà có được công lực và đao pháp như vậy đã là chuyện không đơn giản, nhưng nếu Bạch Ngọc Đường đã có danh là Thiên Hạ Đệ Nhất Đao, đương nhiên cũng có điểm mạnh của mình, thừa sức đối phó hần.

Thấy tuổi của thiếu niên kia còn nhỏ, Bạch Ngọc Đường nhường hần ba chiêu, sau ba chiêu, thiếu niên kia cũng giật mình, người trước mặt thâm sâu khó dò. Ngẩng đầu nhìn lên, thấy khóe miệng Bạch Ngọc Đường nhếch lên, cảnh cáo hần: “Coi chừng!”

Thiếu niên giật mình, Bạch Ngọc Đường kéo tay về cũng là một chiêu, đao pháp cực nhanh, mắt còn chưa kịp nhìn đao đã đến trước mặt.

Vội nâng đao, nhưng còn chưa kịp đỡ, Bạch Ngọc Đường đã biến chiêu.

Vốn Bạch Ngọc Đường thật sự giận dữ, nhưng sau ba chiêu nhường thiếu niên này, lại sinh lòng mến tài, nội lực của thiếu niên này không tệ, đao pháp cũng không tệ, tố chất rất tốt, nhưng lại như không có sư phụ dạy bảo, ra chiêu rất lung tung.

Sau khi Bạch Ngọc Đường triệt một chiêu, mũi chân gạt nhẹ cổ chân người kia.

“Ai da...”

Thiếu niên kêu một tiếng rồi ngã phịch xuống, nhảy dựng lên, chỉ vào Bạch Ngọc Đường đang định thu đao tha cho hắn một mạng: “Người chơi xấu!”

Bạch Ngọc Đường ngẩn người: “Sao?”

“Đã giao ước là so đao, người lại còn dùng chân!” Một câu này của thiếu niên, làm bọn Triển Chiêu đều ngẩn người.

Vài khắc sau, Tiểu Tứ Tử “phụt” một cái.

Bạch Ngọc Đường thấy thiếu niên kia thẹn quá thành giận, gật đầu: “Vây được, người dùng đao đánh đừng dùng bàn tay.”

“Ta...” Thiếu niên nhú mày: “Không dùng bàn tay làm sao cầm đao?!”

“Vây người dùng bàn tay đừng dùng cánh tay!”

Thiếu niên há mồm một lúc lâu cũng không nói được lời nào.

“A ha ha ha!” Bàn Dục đập cây cười không dứt: “Ầm ỉ một lúc lâu, thì ra là một tên ngốc!”

Triển Chiêu đột nhiên nghĩ ra, ngu ngốc được đến như vậy hẳn là thuộc dạng cực phẩm rồi! Đường như mình có quen một người rất ngốc, nhưng lẽ ra đã chết từ mười năm trước rồi chứ?

“Vây sao được!” Thiếu niên nói: “Dù sao người cũng chơi xấu rồi, chúng ta đánh lại, lần này có thể dùng đao dùng bàn tay dùng cánh tay, nhưng không được dùng chân!”

Bạch Ngọc Đường nhìn trời, nhún vai một cái.

Thiếu niên rút đao xông đến.

Bạch Ngọc Đường nhường hắn vài chiêu, phát hiện thế tiến của hắn tương đối mạnh, cũng nhìn ra được đao pháp, chính là Nhất Tự Đao Pháp hiểm thấy.

“Người quen biết Nhất Tự Lão Nhân?” Bạch Ngọc Đường ép thiếu niên ngưng lại, hỏi trước một câu, Nhất Tự Lão Nhân là sư thúc, không nên ngộ thương đồng môn.

“Cái gì mà cái ghế cái bàn? Chưa từng nghe!” Thiếu niên hơi bực bội: “Người có đánh không, đừng đánh trống lảng!” [nhất tự:chữ nhất và y tử:cái ghế đọc gần giống nhau]

Tiểu Tứ Tử nhích nhích hông mũi Triển Chiêu, nói nhỏ: “Miêu Miêu người này thú vị quá!”

Triển Chiêu thì nhớ đến một người, chẳng lẽ chính là hắn!

Bạch Ngọc Đường nhìn ra được võ công của hắn, thì biết hắn vẫn còn thiếu kinh nghiệm, bắt đầu ra tay.

Thiếu niên kia ra một chiêu, Bạch Ngọc Đường lại lại cho hắn đúng một chiêu đó, lại còn như vô tình quá tay một chút, thiếu niên không lão đảo thì cũng té ngã.

Cuối cùng thiếu niên nổi nóng, ngồi trên mặt đất không dậy nữa, chỉ vào Bạch Ngọc Đường: “Tiểu tử nhà người, có gan thì một đao giết ta đi.”

Bạch Ngọc Đường bật cười: “Từ khi bắt đầu chiêu nào của ta cũng có thể giết người, ta không oán không thù với người cho nên tha cho người một mạng, tiểu hài tử sao chẳng biết tốt xấu?”

“Bối vì người sợ ta giành Triển Chiêu với người.” Thiếu niên hung hăng rống lên.

Triển Chiêu đứng sau gốc cây đen mặt. Tuy Bạch phủ ở nơi vắng vẻ, nhưng vẫn nằm trên đường lớn của Khai Phong, vẫn sẽ có người qua lại.

Mọi người đều rất hớn hỏ, sao vậy? Bạch Ngọc Đường và một tên ngốc đánh nhau vì Triển đại nhân?

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn thiếu niên kia: “Ta không nghĩ con mèo đó sẽ để ý người.”

“Ta nói là Triển Chiêu, mèo gì chứ!” Thiếu niên lườm hắn một cái: “Còn nữa, chắc chắn ta và Triển đại ca quen biết sớm hơn người!”

Bạch Ngọc Đường lại buồn bực thêm mấy phần, lại một tên thanh mai trúc mã, rốt cuộc thì lúc nhỏ con mèo này dụ dỗ hết bao nhiêu người chứ! Nhưng tưởng tượng đến Triển Chiêu lúc nhỏ, hắn là rất đáng yêu, không phải sao, mắt to thích cười lại lanh lợi, hắn là ai ai cũng thích. Nhưng mà người thích cũng nhiều quá rồi, một tên Cừu Lăng Hành âm dương quái khí vừa đi, đột nhiên một tên tiểu tử ngốc lại chạy đến.

Bạch Ngọc Đường càng nghĩ càng giận, ở xa xa Tiểu Tứ Tử ôm cánh tay Triển Chiêu: “Miêu Miêu không hay rồi, Bạch Bạch sắp tức chết rồi!”

Triển Chiêu thấy sắc mặt Bạch Ngọc Đường không lành, cũng sợ hắn thật sự xuống tay làm thịt tiểu tử ngốc kia, vậy thì sẽ phiền phức!

“Này.” Bàn Dục vỗ lưng Triển Chiêu một cái, làm hắn giật nảy.

“Người là nam tử hán thì phải dám làm dám chịu, liên lụy mạng người thì không hay đâu!” Bàn Dục ở phía sau châm dầu vào lửa: “Mau đi chọn một trong hai đi, nếu không chuyện to sẽ có càng nhiều người đến xem.”

“Đúng vậy, Triển đại ca, mau lấy khí phách nam nhi ra!” Bao Duyên cũng thêm mắm thêm muối.

“Được rồi, ta đi.” Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường sắp tỏa sát khí cũng biết chuyện nghiêm trọng, vội hô một tiếng: “Khoan đã!”

Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu nhìn, tiểu tử ngốc quay đầu nhìn.

Triển Chiêu vượt gian nguy chạy đến, kéo Bạch Ngọc Đường lại: “Hiểu lầm hiểu lầm, hiểu lầm thôi!”

Mi mắt Bạch Ngọc Đường giật giật, tiểu tử chết tiệt này không nhận lầm người?! Con mèo đó thật sự có quen biết hắn.

“A!” Thiếu niên vừa thấy Triển Chiêu, vừa mừng vừa sợ nhảy nhót: “Triển đại ca! Huynh không thay đổi chút nào!”

Mặt Bạch Ngọc Đường lập tức đen thêm.

Mặt Triển Chiêu cũng hơi đen, lần cuối cùng hắn gặp tiểu tử này là mười năm trước, mình hiện tại và mười năm trước giống hệt nhau? Câu này có xem là khen không?

“Đệ là Đường Thạch Đầu sao?” Triển Chiêu hỏi thử, dường như không chắc lắm.

“Phải!” Thiếu niên kia gật đầu, kích động đến mức đỏ mắt: “Triển đại ca, đã lâu không gặp rồi!”

Tiểu Tứ Tử ở xa xa chớp mắt: “Người đó và Thạch Đầu cùng một tên nha, có điều Thạch Đầu là cô nương!”

Bàn Dục bĩu môi: “Hắn tên Thạch Đầu đúng là xứng danh!”

“Phải, đúng vậy!” Bao Duyên cũng gật đầu đồng ý.

Triển Chiêu thấy rõ sắc mặt Bạch Ngọc Đường xấu đi, vội quay đầu lại nói với hắn: “Đây, người này và ta lúc nhỏ là...”

“Tình nhân!” Thiếu niên rất không biết quan sát, nói leo.

Triển Chiêu thật muốn đá chết hắn, tiểu tử chết tiệt nói lung tung, “Không phải!”

“Triển đại ca?” Đôi mắt to của thiếu niên lập tức trở nên vừa tủi thân vừa lên án, giống hệt như bị Triển Chiêu bội tình bạc nghĩa.

Triển Chiêu càng xấu hổ hơn, nói với Đường Thạch Đầu kia: “Đệ bình tĩnh lại trước đã, đó chỉ là lời nói đùa lúc nhỏ.”

“Nói đùa?” Nhưng rõ ràng huynh từng nói thích đệ!” Đường Thạch Đầu lại có vẻ đáng thương hơn gấp bội. Bạch Ngọc Đường khoanh tay đứng cạnh cửa, nhướn mày nhìn Triển Chiêu, Miêu Nhi, đúng là chân nhân bất lộ tướng.

Triển Chiêu sốt ruột, vội giải thích với Đường Thạch Đầu: “Đệ lúc đó cũng là một tiểu hài tử bốn năm tuổi còn đễ mông trần, nói thích đệ không phải là loại thích kia!”

“À!” Bao Duyệt và Bàng Dục đều đã hiểu đầu đuôi câu chuyện.

Tiểu Tứ Tử thở phào: “Vậy thì không sao rồi, Miêu Miêu cũng thường nói thích Tiểu Tứ Tử! Hai kiểu thích không giống nhau.”

“Thích thì là thích!” Đường Thạch Đầu cứng đầu.

Triển Chiêu khó lòng giải thích, quay lại nhìn Bạch Ngọc Đường, thấy hắn đứng tựa bên cửa nhìn, sắc mặt không xấu như lúc nãy nữa.

“Huynh thích hẳn không thích đệ, hẳn có gì hơn đệ?” Đường Thạch Đầu chỉ Bạch Ngọc Đường: “Ngoại trừ... Ngoại trừ tuổi hẳn hơn đệ một chút, dễ nhìn hơn đệ một chút, giỏi võ hơn đệ một chút, trắng hơn đệ một chút, cao hơn đệ một chút, ăn mặc đẹp hơn đệ một chút, miệng lưỡi hơn đệ một chút, ...”

Nói đến đây, Đường Thạch Đầu ngồi xếp bằng xuống đất giận dỗi: “Đều tại đệ, rốt xuống khe núi đến bây giờ mới bò lên, nếu lên sớm một chút, huynh sẽ không bị người khác giành mất.”

“Đệ rốt xuống khe núi?” Triển Chiêu ngạc nhiên nhìn hắn: “Khó trách sao không tìm được đệ, cha đệ còn nghĩ là đệ bị bắt đi hay bị sói hoang tha đi rồi.”

Đường Thạch Đầu không nói gì, có vẻ rất tủi thân, đột nhiên, bụng hắn kêu “ọt” một tiếng.

Đường Thạch Đầu đỏ mặt, Triển Chiêu cảm thấy hơi có lỗi với hắn, nhẹ giọng hỏi: “Chưa ăn cơm sao? Cha đệ có biết đệ không sao rồi không? Sao lại chạy đến Khai Phong?”

“Sau khi đệ bò lên có về nhà rồi, phụ mẫu thấy đệ về rất vui mừng, lại thấy đệ học được võ công, liền nói phải đến phủ Khai Phong làm quan lớn như huynh.” Đường Thạch Đầu gãi đầu: “Vậy là đưa đệ đến Khai Phong thi võ trạng nguyên, đệ nghe nói huynh cũng ở đây, cho nên lập tức chạy đến.”

“À.” Triển Chiêu gật đầu.

“Nhưng mà, hôm qua đệ đến Khai Phong, lại nghe nói huynh và Bạch Ngọc Đường là trời sinh một đôi gì đó!” Đường Thạch Đầu đau lòng nói.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều mở to mắt, đồng thanh hỏi: “Nghe được ở đâu?”

Đường Thạch Đầu nghĩ nghĩ: “Đệ đi vào một tửu lâu, nghe một người tóc đỏ, ngắn! Và một nam nhân mặc hắc y dáng vẻ rất oai phong vừa uống rượu vừa nói.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, hai tên nhàn rồi Hỏa Kỳ Lân Âu Dương Thiếu Chính và Triệu Phổ!

“Còn nữa...” Đường Thạch Đầu nói: “Buổi tối đệ đi dạo, trước mặt có hai người mặc y phục một tím một đỏ, cũng nói vậy.”

Khóe miệng của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường giật giật, Tử Ảnh và Giả Ảnh!

“Sau đó, đệ đến tửu lâu ăn cơm, nhìn thấy một thư sinh, dẫn theo hai tiểu hài tử cũng nói vậy, một trong hai tiểu hài đó mở miệng là Miêu Miêu Bạch Bạch, sau đó nghe đứa còn lại gọi Triển đại ca Bạch đại ca...”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu cũng quay lại nhìn Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử chớp mắt, là lúc mình và Tiểu Lương Tử đi ăn cơm với cha sao?

“Sau đó sáng sớm hôm nay, đệ ăn sáng, nghe một lão nhân béo và một người trẻ tuổi nói.”

Bàng Dục ngửa mặt nghĩ nghĩ: “Chẳng lẽ là ở Hạnh Hoa Lâu? Sáng nay ta và cha cùng đến đó uống trà.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đều hít sâu một hơi cố bình tĩnh.

“Còn nữa, sáng nay vốn định đến phủ Khai Phong tìm huynh, đến cửa nghe một đại thúc da đen và một thư sinh trẻ tuổi nói.” Đường Thạch Đầu tiếp tục: “Hai bọn họ đi vào rồi, bốn quan sai rất oai phong đang đi ra cũng nói vậy.”

“Bốn quan sai?” Bàng Dục nhìn Bao Duyệt: “Da đen chẳng lẽ là người và cha người?”

Bao Duyệt bắt lực đỡ trán: “Sáng nay ta và cha đứng trước cửa nói chuyện, sau đó bốn người hắc là Vương Triều Mã Hán Trương Long Triệu Hồ đại ca.”

“Đệ đi đến chợ rau gần phủ Khai Phong, nghe một đại thẩm béo và vài tiểu nha đầu nói.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cảm giác đầu choáng váng, đại thẩm nấu bếp và đám nha đầu Tiểu Ngọc!

“Khi này đệ nghe hắc và một lão nhân cùng một tiểu hài nói.” Đường Thạch Đầu vừa nói vừa chỉ Bạch Phúc.

Bạch Phúc run rẩy nhìn Bạch Ngọc Đường, khi này hắc và Bao Phúc, Tề Tứ Nhận quả thật có đến quán trà uống trà.

“Sau đó...” Đường Thạch Đầu đưa tay chỉ Đồng Húc vẫn trốn phía sau: “Đệ nghe hắc nói với một đám mỹ nữ.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu trợn to mắt nhìn Đồng Húc.

Đồng Húc xấu hổ, khi này hắc đến uống trà với các cô nương ở Yên Thúy Lâu, các cô nương cứ dò la xem Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường có phải một đôi không, hắc tốt với nữ nhân nhất, đương nhiên phải nói thật rồi có đúng không!

“Oa!” Tiểu Tứ Tử vỗ tay: “Giống một thành ngữ Tiểu Tứ Tử vừa mới học được!”

Thính lực của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường tốt, nghe bên này nói vậy, cùng nhìn sang.

Bao Duyệt và Bàng Dục cố nhịn cười, hỏi: “Thành ngữ gì?”

“Mãn thành phong vũ!” Tiểu Tứ Tử đáp lạnh lạnh. [mãn thành phong vũ: xôn xao dư luận]

Bàng Dục đập cây cổ nén cười, Bao Duyệt bên cạnh sửa sai: “Tiểu Tứ Tử, mãn thành phong vũ không thích hợp bằng nhân tân giai tri!” [người người đều biết]

“À!” Tiểu Tứ Tử tỉnh ngộ: “Đúng vậy, mọi người đều biết gian tình của Miêu Miêu và Bạch Bạch!”

“Không phải gian tình!” Bao Duyệt vội che miệng Tiểu Tứ Tử: “Là cảm tình, cảm tình!”

“Nhưng mà Cửu Cửu nói là gian tình...”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều có chút xúc động muốn đến tìm Triệu Phổ tư đấu.

“Thế là đệ đến Bạch phủ tìm Bạch Ngọc Đường?” Triển Chiêu xoa đầu Đường Thạch Đầu: “Đệ hiểu lầm thật rồi, lúc nhỏ huynh không có ý đó.”

Tâm trạng của Bạch Ngọc Đường vốn rất xấu, nhưng hiện tại lại bỗng dưng hứng nằng, xoay người đi vào, bảo Bạch Phúc: “Dọn bàn ăn trong biệt viện.”

“Dạ.” Bạch Phúc vội chạy vào.

Đồng Húc thấy Tiểu Tứ Tử từ xa, vẫy tay gọi.

Tiểu Tứ Tử liền kéo theo Bao Duyệt và Bàng Dục chạy tới, Đồng Húc cực lực ra sức thuyết phục Tiểu Tứ Tử một lát nữa cùng đi gặp tỷ tỷ xinh đẹp với mình, may có Bàng Dục và Bao Duyệt giật Tiểu Tứ Tử lại.

Cuối cùng, Triển Chiêu vẫy tay gọi Đường Thạch Đầu: “Ăn cơm trước đã?”

.

.

Đường Thạch Đầu theo Triển Chiêu đi vào, thấy Bạch Phúc bưng thức ăn ngon lên, quay mặt đi, cố nhìn không ăn.

Triển Chiêu không hiểu: “Sao hợp khẩu vị?”

“Ta không ăn thứ tình địch đưa!” Đường Thạch Đầu cũng rất có khí phách.

Bạch Ngọc Đường nhướng mày, vừa định nói mát mấy câu, Triển Chiêu lại đập hấn một cái. Khóe miệng Bạch Ngọc Đường giật giật, Triển Chiêu cười tủm tỉm nói: “Đệ ăn đi, lần này huynh mời.”

“Thật sao?” Đường Thạch Đầu đã sớm đói sôi bụng, lập tức cầm bát lên ăn.

“Ăn từ từ.” Triển Chiêu rót trà cho hấn: “Sao lại đứng đợi mãi ở cửa không ăn cơm trưa?”

“Đệ đã tiêu hết lộ phí rồi.” Đường Thạch Đầu lau miệng: “Nếu không phải gặp được một người tốt bụng trên đường, đệ đã đói chết rồi!”

Bàng Dục hiểu kì: “Người tốt bụng nào vậy?”

“À, lúc lên đường, phụ mẫu cho ta lộ phí, là một xấp giấy một trăm lượng, ta đi đâu người ta cũng nói không nhận, không dùng được, may mà có một tiểu ca tốt bụng, cho ta mười lượng bạc vụn.” Đường Thạch Đầu vừa ăn vừa nói.

“Có người tốt bụng vậy sao?” Bao Duyên hiểu kì: “Vô duyên vô cớ cho người mười lượng bạc?”

“À, hấn đổi với ta.” Đường Thạch Đầu nói như không: “Ta đưa hết tập giấy vô dụng đó cho hấn.”

Mọi người cùng đen mặt, vậy chẳng phải lừa đảo sao?

Triển Chiêu bóp trán thở dài, một tên bị bán còn giúp người ta đếm tiền đúng tiêu chuẩn! Ngốc như vậy mà sống đến được Khai Phong cũng là một kỳ tích.

Bạch Ngọc Đường nhướng mày nhìn Triển Chiêu, như hỏi: Đây là ai?

“Cha của Đường Thạch Đầu đã Đường cao đại vương nổi tiếng phủ Thường Châu, gia cảnh rất tốt, là láng giềng của ta.” Triển Chiêu kể lại chuyện khi nhỏ: “Nhà bọn họ tổng cộng có bốn hài tử, ba nữ một nam, nó nhỏ nhất. Tính tình thành thật chất phác, các tỷ tỷ trong nhà thường ăn hiếp nó, tiểu hài tử xung quanh cũng thường chọc ghẹo nó.”

“Bọn họ đều ức hiếp ta, chỉ có Triển đại ca tốt với ta!” Đường Thạch Đầu chen mồm: “Ai cũng nói ta là tên ngu ngốc, không có ai thích ta. Chỉ có Triển đại ca nói, ta rất tốt, tính tình lương thiện cư xử thành thật, rất thích ta. Cho nên bắt đầu từ hôm đó, ta đã yêu Triển đại ca.”

Mặt Đường Thạch Đầu đỏ bừng.

Triển Chiêu đưa tay vỗ lưng hấn: “Khi đó đệ mới năm tuổi thôi, năm tuổi! Huynh cũng mới mười tuổi thôi, mười tuổi!”

“Thì đã làm sao? Không phải chỉ thua năm tuổi thôi sao?” Đường Thạch Đầu cãi lại: “Bây giờ đệ cũng mới mười tám... Hay là mười bảy?”

Bạch Ngọc Đường không nói gì, ngồi đó, một tay cầm chén thưởng trà, nhìn cây đao đặt cạnh Đường Thạch Đầu.

“Ca ca mấy tuổi mà cũng không biết sao?” Tiểu Tứ Tử hiểu kì nhìn hấn: “Thạch Đầu nhà Tiểu Tứ Tử cũng tên Thạch Đầu! Thạch Đầu là cô nương!”

“Vậy sao? Ai thất đức vậy, đặt tên Thạch Đầu ột cô nương?” Đường Thạch Đầu kinh ngạc.

Tiểu Tứ Tử trề môi, là mình đặt...

“Khi này đệ nói đệ rút xuống khe núi?” Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường vẫn để ý khoảng cách giữa mình và Đường Thạch Đầu, liền kéo ghế nhích nhích sang phía Bạch Ngọc Đường.

Đường Thạch Đầu ngớ ngẩn nghĩ là Triển Chiêu muốn ình ngồi rộng rãi một chút, cũng kéo ghế nhích nhích sang phía Triển Chiêu.

Triển Chiêu cảm lạnh, nhìn Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường hơi híp mắt, chú ý nhìn bàn tay đang gấp thức ăn cho Đường Thạch Đầu của mình.

Triển Chiêu đặt đôi đũa trong tay xuống, nói với Tiểu Tứ Tử bên cạnh: “Tiểu Tứ Tử, gấp thức ăn cho ca ca.”

“Ha.” Tiểu Tứ Tử ngoan ngoãn cầm đũa lên gấp thức ăn cho Đường Thạch Đầu.

Đường Thạch Đầu tiếp tục vùi đầu ăn, Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu một cái, Triển Chiêu sờ cằm, rất phiền muộn, lần này là chuyện gì chứ...

“Năm tám tuổi lúc đệ lên núi chơi thì bị rớt xuống khe núi, xuống rất sâu bên dưới. Lúc đệ tỉnh lại thì bò lên không được nữa, còn lạc đường trong rừng. Sau đó không biết vì sao, đệ đi tới trước một ngôi miếu rất lạ, trong miếu có một pho tượng Phật rất xấu, dưới tượng Phật có một chiếc hộp, chính là cây đao cũ này và một quyển sách rất kì lạ.”

“Sách gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Sao ta phải nói cho tình địch biết?!” Đường Thạch Đầu vẫn rất hần học với Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường im lặng.

“Quyển sách đó đâu, huynh xem thử.” Triển Chiêu đón lời hỏi.

“Sách vẫn để lại trong miếu.” Đường Thạch Đầu trả lời Triển Chiêu rất ngoan.

“Đệ tự học lấy?” Triển Chiêu nhú mày: “Bao nhiêu tuổi đệ lên được?”

“Một tháng trước.”

“Năm tám tuổi đệ rớt xuống.” Triển Chiêu sững sốt: “Mười năm mới lên được?”

“Phải, lão nhân quái dị đó bắt đệ phải tự bò lên.” Đường Thạch Đầu giận dữ lắm bầm.

“Lão nhân quái dị?” Bạch Ngọc Đường ngăn người: “Quái dị thể nào?”

“Nói chung là rất lạ, nhưng mà rất tốt với đệ.” Đường Thạch Đầu trả lời xong, mới phát hiện là trả lời Bạch Ngọc Đường, vội xoay mặt đi, nói với Triển Chiêu: “Triển đại ca, bây giờ đệ lớn rồi, huynh bắt đầu thích đệ được không?”

“Không được.”

Triển Chiêu chưa kịp mở miệng, Bạch Ngọc Đường và Tiểu Tứ Tử đã đồng thanh.

Đường Thạch Đầu nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường, rồi nhìn nhìn Tiểu Tứ Tử, chạy đến hỏi: “Hài tử béo, đệ cũng thích Triển đại ca? Tuổi của đệ còn nhỏ hơn ta!”

Ngày hôm nay Tiểu Tứ Tử bị Đường Thạch Đầu đá kích hai lần, lần thứ nhất hần nói tên Thạch Đầu không thể đặt cho cô nương, lần thứ hai nói mình là hài tử béo.

Tiểu Tứ Tử bực bội, nói to: “Miêu Miêu chỉ có thể ở bên cạnh Bạch Bạch!”

“Tại sao?” Đường Thạch Đầu không phục: “Chưa thành thân vào động phòng, nghĩa là ta còn cơ hội!”

Bạch Ngọc Đường nghĩ thầm người ở dưới vực sâu mười năm mà cũng biết không ít thứ.

“Ai nói vậy!” Tiểu Tứ Tử kiên quyết không cho Đường Thạch Đầu phá mình ghép đôi thử miêu, nói to: “Miêu Miêu và Bạch Bạch đã ngủ chung từ lâu rồi!”

“A...”

“Khụ khụ...”

Tiểu Tứ Tử vừa dứt lời, Bao Duyên hít sâu một hơi, Bàng Dục sắc nước trà, còn Đường Thạch Đầu thì kinh ngạc ngậm nửa cái đùi gà hóa đá.

Triển Chiêu trợn mắt há mồm ngồi tại chỗ, Bạch Ngọc Đường nâng chén, tiếp tục uống trà.

Tiểu Tứ Tử thấy quả nhiên có hiệu quả, liền nói tiếp: “Cửu Cửu nói rồi, gạo nấu thành cơm, gây đánh uyên ương cũng không tan!”

Bao Duyên vội che miệng Tiểu Tứ Tử, nghĩ thầm Cửu vương gia dạy tiểu hài tử thế nào vậy chứ?!

Không ngờ Đường Thạch Đầu lại tin, sững sốt một lúc lâu, ngậm đầu gà chui vào góc ngồi chồm hổ xuống khóc nhè. Vừa khóc vừa trách mình đến muộn, đến sớm một chút là được rồi, Triển đại ca bị người ta cướp mất rồi.

Tiểu Tứ Tử thấy mình làm cho người ta khóc, bối rối không biết phải làm sao.

Đang khó xử, Bạch Ngọc Đường bên cạnh đột nhiên dứt một miếng mứt táo mềm mềm vào miệng bảo bối, nói: “Tiểu Tứ Tử không béo một chút nào, không ngốc một chút nào. Thông minh lanh lợi ai gặp cũng thích, tên của Tiểu Tử Thạch Đầu vô cùng dễ nghe, người thường không nghĩ ra được. Tương lai Tiểu Tứ Tử sẽ là tiểu thần y, sẽ giỏi như cha, Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử là tuyệt phối, sau này Tiểu Tứ Tử cưới Tiểu Lương Tử về ta ột bao lì xì to.”

Tiểu Tứ Tử nhai mứt táo, bị Bạch Ngọc Đường tưới đầy một bụng canh ngọt, tâm trạng cực tốt.

Triển Chiêu thở dài nhìn Bạch Ngọc Đường, há mồm: “Ta cũng muốn.”

Bạch Ngọc Đường lấy mứt táo đi: “Không được ăn ngọt! Ăn ngọt đau răng còn bị béo!”

Triển Chiêu phìền muộn.

Bạch Ngọc Đường múc một viên tứ hỷ trắng bóng tròn xoa dứt cho Triển Chiêu: “Cái này hợp với người.”

Triển Chiêu phồng má nhai nhai nhai nhai, nghĩ thầm, chuột ngu ngốc, mứt táo cũng có vỏ trắng!

Ngày hôm sau, nha dịch trước cửa phủ Khai Phong, Trương Long Triệu Hổ đi tuần thành, các ảnh vệ cùng đi uống trà, đại thẩm trừu phòng đi mua thứ ăn, nha hoàn giặt y phục, công công tỳ nữ trong cấm cung, nương nương phi tử trong hậu cung... Đều nói cùng một chuyện, nghe nói Triển đại nhân và Bạch ngũ gia đã gạo nấu thành cơm rồi! Tin tức chính xác, tiểu vương gia phủ Cửu vương gia nói!

141. Q.5 - Chương 17: Dạ Bán Kinh Hồn [đêm Khuya Kinh Hoàng]

Đường Thạch Đầu được ăn một bữa toàn món ngon trong nhà Bạch Ngọc Đường, nhưng lại nghe nói Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đã gạo nấu thành cơm, quan trọng là Triển Chiêu hoàn toàn không phủ nhận, hắn có ngốc mấy cũng biết là thật rồi, cho nên vô cùng buồn phiền.

Tiểu Tứ Tử thấy mình làm người ta khóc rồi, liền đi đến vỗ vỗ lưng hắn an ủi.

Tâm trạng của Đường Thạch Đầu vẫn không tốt, Tiểu Tứ Tử nói sẽ giới thiệu Thạch Đầu cô nương cho hắn quen, Đường Thạch Đầu hơi hứng thú, hỏi Tiểu Tứ Tử: “Thạch Đầu cô nương đẹp lắm sao?”

“Ừm!” Đường nhiên Tiểu Tứ Tử gật đầu, trong giới trảo ly thì Thạch Đầu là đại mỹ nhân, “Cửu Cửu nói, Thạch Đầu thuộc loại viên mãn phúc hậu ngực to mông bự...”

Nói chưa dứt lời, Bàng Dục phía sau đã kinh hãi, Bao Duyên giậm chân nói: “Cửu vương gia làm gì thế này, sao lại dạy cho Tiểu Tứ Tử những thứ hạ lưu vô sỉ như thế!”

Đường Thạch Đầu cau mày: “Vậy... Nàng ta có người trong lòng chưa?”

“Có rồi.” Tiểu Tứ Tử gật đầu: “Tiển Tử là tướng công của Thạch Đầu.”

Đường Thạch Đầu thở dài: “Ta bỏ lên sớm một chút thì tốt rồi, mỹ nhân trong thiên hạ bị người ta giành hết rồi.”

Bàng Dục đứng ngay bên cạnh nghe thấy thì cười, hỏi hắn: “Này, người cứ vậy mà từ bỏ rồi sao?”

“Từ bỏ cái gì?” Đường Thạch Đầu không hiểu.

“Từ bỏ tình nhân trong mộng của người?” Bàng Dục vừa nói vừa chỉ chỉ ra phía sau.

Trong đại viện của Bạch phủ, dưới tàng hoa Hải Đường nở rộ rực rỡ, giữa biển Hải Đường, Triển Chiêu ngồi trên hàng rào, Bạch Ngọc Đường đứng dựa hàng rào, trong tay hai người cầm chén trà, đang nói chuyện gì đó. Trời ngập nắng, hoa nở rộ, hai người một xanh một trắng, hòa hợp như trời xanh và mây trắng.

Đường Thạch Đầu nhìn thấy, cúi đầu nhìn bộ y phục cũ bẩn của mình, lại thở dài thêm một cái.

Bao Duyên và Bàng Dục thấy Đường Thạch Đầu đau lòng, vừa định mở lời an ủi hắn vài câu, đột nhiên, Đường Thạch Đầu ngẩng phắt đầu lên: “Làm nam nhân giữ được bỏ được, nếu Triển Chiêu đã tìm được hạnh phúc, vậy ta cũng yên tâm rồi!” Nói xong, hắn đứng bật dậy, xông đến trước mặt Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu.

Đường Thạch Đầu nghiêm mặt nói với Bạch Ngọc Đường: “Người nhất định phải chăm sóc quan tâm Triển đại ca, nếu có một ngày người thay lòng đổi dạ nhất định ta sẽ không bỏ qua cho người!”

Bạch Ngọc Đường sững sốt một lúc lâu, gật đầu: “Ha...”

“Triển đại ca!” Đường Thạch Đầu lại đau lòng khôn xiết xoay sang nói với Triển Chiêu: “Vây đệ không thích huynh nữa! Nếu sau này hắn thay lòng đổi dạ, nếu đệ còn chưa thích người khác, thì nhất định huynh phải đến tìm đệ!”

Triển Chiêu mấp má môi, một lúc sau, cười vỗ vai hắn: “Sẽ không đâu.”

Bạch Ngọc Đường khẽ giật mình nhìn Triển Chiêu một cái, cúi đầu cười uống rượu, tâm trạng cực tốt.

Đường Thạch Đầu nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường, có vẻ muốn nói lại thôi.

“Muốn nói gì?” Tâm trạng của Bạch Ngọc Đường hôm nay thật sự rất tốt, hoàn toàn không để bụng lời của bông đào gốc này...

“Quý đáng ghét, võ công của người không tệ.” Đường Thạch Đầu nói.

Tiểu Tứ Tử thắc mắc với Đường Thạch Đầu: “Không phải tiểu ca không thích Miêu Miêu nữa rồi sao, sao còn gọi Bạch Bạch là quý đáng ghét?”

“Đây là vì một ngày làm tình địch suốt đời là tình địch, làm nam nhân thì yêu ghét phải rõ ràng, ta sẽ không quên!” Đường Thạch Đầu nói xong, lại đánh giá Bạch Ngọc Đường một lượt nữa, “Có điều nam tử hán đại trượng phu công tư phân minh! Võ công của người đúng là giỏi hơn ta.”

“Đường Đường có khí phách nam tử hán quá!” Tiểu Tứ Tử trước nay vốn sùng bái nam tử hán khí phách phùng phùng thế này, ôm đầu Đường Thạch Đầu: “Tiểu Tứ Tử cũng muốn được như vậy!”

Bao Duyên và Bàng Dục thiếu chút nữa phì cười.

.

.

Đợi Đường Thạch Đầu rửa mặt thay y phục xong, mọi người quay lại phủ Khai Phong, ở Khai Phong càng lúc càng nhiều người giang hồ.

Đường Thạch Đầu không hổ là người giữ được buông được, hoặc có lẽ đã sống trong núi sâu quá lâu, tương đối hồn nhiên, lập tức bị bầu không khí náo nhiệt của Khai Phong hấp dẫn, nhìn đông ngắm tây, Tiểu Tứ Tử cũng không theo nổi.

Từ khi nhang của miếu Trạng Nguyên không còn được đốt nữa, số thí sinh phát điên giết người cũng trở nên yên ổn, trị an trong Khai Phong tốt hơn hẳn.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi phía sau, nhìn Bao Duyên và Bàng Dục phía trước, Tiểu Tứ Tử và Đường Thạch Đầu vui vẻ dạo phố, mỗi người còn cầm một cây kẹo hồ lô.

Bạch Ngọc Đường đột nhiên bật cười.

“Cười gì vậy?” Triển Chiêu nhìn hắn.

“Không có gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu: “Thời gian tới cùng ta về Hãm Không Đảo đi?”

“Về làm gì?” Triền Chiêu cầm lấy bánh ngọt Tiểu Tứ Tử chạy về đưa cho, vừa ăn vừa hỏi Bạch Ngọc Đường: “Ăn mừng lễ sao? Không phải đã nói trung thu sẽ đến Tiêu Dao Đảo mừng sinh nhật Tiểu Tứ Tử sao? Vừa đúng dịp đến Hãm Không Đảo.”

“À, nhị ca nói muốn nuôi vài con chó lớn trên Hãm Không Đảo, mua vài con chó ngao từ Tây Vực về, vừa cai sữa, nghe nói rất đáng yêu.” Bạch Ngọc Đường vừa nói xong, Triền Chiêu lập tức hào hứng: “Được! Trước đây ta cũng muốn nuôi vài con ở phủ Khai Phong, một là trông nhà, hai là lúc bắt phạm nhân chúng nó rất hữu dụng.”

“Vậy báo cho nhị ca mua thêm vài con, phải màu trắng.” Bạch Ngọc Đường đáp một câu.

“Đúng vậy, màu trắng đẹp...” Triền Chiêu nói xong mới nhận ra có gì không đúng lắm, quay lại thì thấy Bạch Ngọc Đường vẫn mỉm cười.

Bao Duyên và Bàng Dục quay đầu lại, thấy hai người ung dung thanh thản vừa đi vừa nói chuyện, dáng vẻ rất thư thái, nhìn thế nào cũng thấy hợp.

Bàng Dục lấy vai đụng đụng Bao Duyên: “Nhìn thấy chưa Tiểu Mân Thầu, đó mới là tuyệt phối.”

“Đúng vậy!” Bao Duyên gật đầu: “Trước đây ta vẫn cảm thấy hai nam nhân yêu đương không đúng lắm, nhưng nếu một lòng một dạ như Triền đại ca Bạch đại ca, thì có thể tiếp thu được.”

“Chắc chắc.” Bàng Dục đưa tay choàng vai Bao Duyên: “Ta nói Tiểu Mân Thầu, người quá một sách rồi, hay là thế này, đại gia dẫn người đi trải nghiệm, tối nay chúng ta cùng đi kỹ viện, thế nào? Tìm tỷ tỷ xinh đẹp bầu bạn?”

“Phi!” Bao Duyên đá Bàng Dục một cái: “Ta không đi với người đến những nơi đó.”

Bao Duyên đá một cái, đương nhiên Bàng Dục sẽ tránh, nhảy ra phía sau một cái, bỗng dưng đụng phải một chiếc xe đẩy trùng hợp đi ngang quá. Xe chỉ có một bánh, người đẩy xe là một hán tử trung niên, trên xe chất đầy rơm rạ, dường như để cho ngựa ăn. Cả xe lẫn rơm bị Bàng Dục đụng ngã, Bàng Dục cũng ngã ngựa ra sau.

Triền Chiêu và Bạch Ngọc Đường thấy có chuyện, vội đến giúp.

Bàng Dục bị rơm rạ phủ đầy mặt đầy tóc, trong đầu chỉ nghĩ một chuyện, tai ương đến rồi sao?

Vốn nghĩ là đầu rơi xuống trước sẽ ngã một cái lành ít dữ nhiều, không ngờ lúc rơi xuống lại cảm giác dưới người không cứng lắm, dường như có người đỡ mình một cái.

“Bàng Dục!” Bao Duyên cũng hoảng hốt, vội chạy đến bôi rơm. Nhưng bôi một lúc chợt cảm giác tay dính ướt, đưa tay lên xem, tay đầy máu.

“A!” Bao Duyên kêu to một tiếng, nghĩ thầm thôi rồi thôi rồi, chảy nhiều máu như vậy Bàng Dục không chết cũng trọng thương, mình ra tay nặng quá rồi.

Triền Chiêu và Bạch Ngọc Đường thấy tay Bao Duyên đầy máu cũng giật mình, lẽ ra đầu đến mức ấy.

Bạch Ngọc Đường đưa tay gạt rơm ra, nhưng lại cảm giác đụng trúng thứ gì đó mềm nhớt, còn nhúc nhích...

Hắn cúi đầu nhìn, thấy trong tay xuất hiện mấy con giò béo trắng, đang bò lúc nhúc.

Bạch Ngọc Đường ngẩn người, nhảy qua một bên, chụp lấy bình trà trong quán trà đổ lên tay.

Đường Thạch Đầu thấy trong đồng rơm có giò, chắc chắc mấy tiếng: “Sinh giò rồi sao?”

Vừa nói xong, Tiểu Tứ Tử chạy đến bên cạnh: “Sao lại sinh giò mau như vậy!” Vừa nói vừa chạy đến bôi rơm, thấy giò bò tới bò lui Tiểu Tứ Tử không chút phản ứng, nói với Bạch Ngọc Đường đang cau mày nhìn đám giò: “Giò giò không bẩn! Giò giò béo biết ăn những thứ bẩn trong vết thương, cha còn dùng chúng nó để cứu người.”

Triền Chiêu đá đá mày với Bạch Ngọc Đường đang xanh mặt, Bạch Ngọc Đường xấu hổ, vẩy vẩy tay, nhưng vẫn còn cảm giác nhột nhột khi nãy, có khi nào bò vào tay áo rồi không? Vừa nghĩ vậy, cả người lập tức ngứa ngáy.

“Oa!”

Trong khi mọi người còn đang lo lắng cho Bàng Dục, hắn đột nhiên nhảy bật dậy: “Thứ gì vậy!”

Thấy hắn nói chuyện còn hùng hồn như vậy, hắn là không sao rồi, mọi người thở phào.

Nhưng nhìn lại Bàng Dục, thì thấy hắn đang chỉ tay vào đồng rơm trên đất, không ngờ bên trong là một thi thể.

Đó là thi thể một nam tử đã hơn hai mươi tuổi, mặc y phục vải bố màu xám thông thường, da đã chuyển xanh, sắc mặt trắng bệch, miệng hơi mở, trước ngực hắn có vài vết thương, ngực đầy máu, trên đầu cũng có, giò bọ bò trong máu.

“Sao lại có người chết?” Bao Duyên thấy Bàng Dục vừa giãy dựa vừa phủi giò bọ trên người, hỏi: “Người không sao chứ? Máu trên người...”

“Không phải của ta.” Bàng Dục lắc đầu: “Là của lão huynh đó, đây chẳng phải là tai ương đổ máu rồi sao, xui xẻo quá.”

Người trên đường đương nhiên cũng phát hiện ra, nhao nhao vây xem bàn luận, Triển Chiêu thì túm lấy người đẩy xe đang chuẩn bị bỏ chạy: “Theo ta về phủ Khai Phong nói rõ đi?”

Người đẩy xe sợ hãi xua tay liên tục, chỉ chỉ vào miệng mình.

Lúc hắn mở miệng ra, Triển Chiêu thấy được, dường như lưỡi hắn có tật... Thì ra là một người câm điếc!

Người câm điếc kia luống cuống lấy một thỏi bạc trong lòng ra, chỉ chỉ phía sau, tay ra dấu.

Đường Thạch Đầu nhú mày: “Hắn bị câm điếc!”

“Hắn nói có người cho hắn một thỏi bạc, bảo hắn đẩy xe rơm này đến phủ Khai Phong.” Đột nhiên Bạch Ngọc Đường mở miệng.

Triển Chiêu kinh ngạc nhìn hắn: “Người hiểu hắn nói gì?”

“Phải.” Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Đại tẩu thu nhận rất nhiều người câm điếc về Hãm Không Đảo giúp việc, ta hiểu được đại khái.”

Đường Thạch Đầu sẫm soi Bạch Ngọc Đường một lúc, cúi đầu, lại tự than thở mình không bằng người ta.

“Tiểu Tứ Tử.” Bàng Dục thấy Tiểu Tứ Tử đưa tay sờ cổ thi thể kia, máu bắn lại đầy giò bọ, thật không nỡ để một bảo bối béo tròn đáng yêu đứng đó, vội nói: “Đừng xem nữa, một lát nữa giao cho quan sai, Tiểu Tứ Tử xem mặt hắn đã trắng xanh rồi, chắc chắn là chết đã lâu.”

“Đúng vậy.” Bao Duyên cũng gật đầu.

Tiểu Tứ Tử ngửa đầu nhìn mọi người thắc mắc: “Hắn có vẻ chết đã lâu rồi, nhưng tại sao còn đang chảy máu?”

Mọi người đều sửng sốt.

Bạch Ngọc Đường ngồi xuống, xem thử độ đặc của máu, vẫn tán ra được, nếu như đã chết nhiều ngày, thì máu đã sớm đông lại rồi, quả thật rất kì dị.

Lúc này, Trương Long Triệu Hồ nghe được tin tức đã dẫn theo Công Tôn đến.

Công Tôn đến nhìn thi thể một cái cũng lập tức sửng sốt: “Kì lạ.”

“Đúng không, cha?” Tiểu Tứ Tử nhón lấy một con giò béo ngấn trắng bóng đang vụn vụn: “Cha xem, giò giống như đã được ba ngày rồi, nhưng máu vẫn còn chảy!”

Công Tôn ngồi xuống cầm lấy con giò, bóp nát, trắng vàng nhầy nhụa.

Triển Chiêu gần như nghe được tiếng bao tử Bạch Ngọc Đường cuộn lên.

Công Tôn ngẩng đầu: “Số giò bọ này ít nhất đã ba ngày rồi, nhưng thi thể quả thật chết đã lâu, cũng có nghĩa là...”

Triển Chiêu nhướn mày: “Máu không phải của người này, còn có người khác chết hoặc trọng thương.”

“Dung mạo người bảo người đẩy xe thế nào, đưa cho người ở đâu?” Bạch Ngọc Đường hỏi người cầm điếu kia: “Nói chi tiết!”

Người cầm điếu lại ra dấu, Bạch Ngọc Đường giúp giải thích: “Hắn nói, trong một con ngõ phía trước, người giao xe cho hắn là một thư sinh, dung mạo không thấy rõ, đội đầu lạp.”

Bọn Triển Chiêu đi vào ngõ không thấy ai, liền gọi người mang Thạch Đầu và Tiễn Tử đến.

Rất nhanh sau đó, Thạch Đầu và Tiễn Tử đến, chúng nó ngửi mùi máu và mùi chiếc xe tìm đường.

.

.

Chập tối, mọi người dừng lại trên một triền núi thấp cách khoảng ba dặm ngoài thành tây Khai Phong. Thạch Đầu và Tiễn Tử chạy lên núi, đứng trước cửa một ngôi miếu hoang nhỏ, quay đầu lại nhìn mọi người.

Tiến Tử vốn rất ngoan, nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vẫy đuôi, ý bảo: ở đây!

Thạch Đầu ngồi một bên vừa gãi lưng vừa nhìn quanh, một chân dè trúng một con chuột nhỏ chạy ngang trước mắt.

“Trong miệng con chuột ngậm thứ gì?”

Bạch Ngọc Đường nhìn thấy, nhú mày hỏi, mọi người nhìn thấy đều nhếch mép, là đầu ngón tay người.

“Vào trong miếu xem thử!” Triển Chiêu ra lệnh, các nha dịch chạy đến trước cửa ngôi miếu hoang, thấy cửa đóng chặt, định đẩy vào, nhưng trên cửa bị đóng rất nhiều tấm gỗ.

Triệu Hổ nhắc chân đạp một cái, cửa mở bật vào... Mọi người lập tức bịt mũi lùi về sau.

Bọn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đứng cách cửa rất xa cũng ngửi thấy mùi máu tanh, còn có mùi thi thể thối rửa. Liếc nhanh vào bên trong một cái, Bạch Ngọc Đường bóp trán, xem ra ba ngày nữa không cần phải ăn cơm.

Trong miếu hoang đầy thi thể chồng chất, đương nhiên, còn có đàn giòi bọ trắng bóng và máu tươi đầy dất, không ít nha dịch đã không chịu nổi nữa, chạy qua một góc nôn mửa.

Công Tôn lấy khăn ra che mũi miệng lại đi vào trong: “Đã chết ít nhất ba ngày, có thể còn có người bị thương chưa chết, đi vào xem thử!”

Triển Chiêu cũng theo cùng, chỉ chỉ ra hậu điện của ngôi miếu, nói với Bạch Ngọc Đường: “Ta ngoài người trong, cẩn thận một chút.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, chia nhau hành động.

Đường Thạch Đầu đột nhiên hỏi: “Dường như Triển đại ca không phải rất thích Bạch Ngọc Đường... Không phải, là quý đáng ghét?”

“Sao?” Bao Duyên và Bàng Dục cùng quay đầu lại.

Tiểu Tứ Tử vốn đang cuộn ống quần lên chuẩn bị vào giúp Công Tôn, nghe thấy vậy, cũng quay đầu lại nhìn Bạch Ngọc Đường: “Làm sao vậy được? Miêu Miêu tốt với Bạch Bạch nhất!”

“Nhưng ai cũng nhận ra, Bạch Ngọc Đường đó, không phải, quý đáng ghét là một quý công tử sống trong nhung lụa từ nhỏ, hắn có vẻ rất sợ bẩn, chúng ta cũng nhìn thấy phản ứng của hắn lúc đụng phải giòi rồi! Vậy mà Triển đại ca còn bảo hắn đi qua nhiều thi thể như vậy ra phía sau...”

“Tiểu tử như ngươi thì biết gì chứ.” Bàng Dục liếc nhìn hắn một cái: “Tóm lại... Tính tình Bạch Ngọc Đường rất kì lạ, Triển Chiêu làm như thế hắn mới thấy vui lòng, tiểu hài tử đừng đoán mò!”

Tiểu Tứ Tử và Bao Duyên đều gật đầu: “Đúng vậy đúng vậy!”

“Miêu Nhi.”

Ngay khi ấy, có tiếng gọi của Bạch Ngọc Đường từ sau hậu điện, dường như phát hiện được gì, Triển Chiêu vội chạy đến.

Bên ngoài, Trương Long Triệu Hổ đã chỉ huy các nha dịch bao vây ngôi miếu bắt đầu xét núi. Mọi người hành động nhanh nhẹn, hơn nữa các nha dịch đã được huấn luyện thuần thục, Đường Thạch Đầu mở to mắt: “Oa... Đây đều là người của phủ Khai Phong sao? Hoàn hảo quá!”

“Đúng vậy.” Bao Duyệt cảm thấy rất tự hào.

“Cha, hòm thuốc!” Tiểu Tứ Tử thấy Công Tôn đi quá vội để quên hòm ở bên ngoài, liền vén tay xắn áo, cầm hòm thuốc lên định chạy vào. Bị Bàng Dục xách cổ áo, nhắc lên, quăng cho Bao Duyệt phía sau, cầm hòm thuốc đi vào.

“Bàng Dục đó dũng cảm thật!” Đường Thạch Đầu nói với Bao Duyệt: “Ta còn nghĩ hắn là một tên công tử bột!”

“Hắn thì khác.” Bao Duyệt nói giúp Bàng Dục: “Hắn cũng rất tốt, đối với một tiểu hầu gia mà nói...”

“Ai nha!”

Bao Duyệt còn chưa kịp khen Bàng Dục xong, Bàng Dục đi vào không biết đạp trúng thứ gì, chân trượt một cái, ngã chổng vó, đè chết vô số giò bọ, trên người lại dính đầy máu.

“Phải, nhưng mà rất ngốc, tay chân không cân đối.” Đường Thạch Đầu lắc đầu, Bao Duyệt và Tiểu Tứ Tử nhìn nhau một cái, nhíu mày, thật không tiền đồ!

.

...

.

Triển Chiêu đến hậu điện, thấy Bạch Ngọc Đường đứng yên ở đó.

“Sao vậy?” Triển Chiêu đi đến.

Bạch Ngọc Đường đưa tay vào khu rừng phía xa bảo hẩn nhìn.

Trong khu rừng tối u ám, có một người đang đứng. Nếu như Bạch Ngọc Đường không chỉ, có lẽ Triển Chiêu đã không phát hiện, bởi vì hoàn toàn không có tiếng động. Người đó và Cừu Lăng Hành khá giống nhau, tư thế hiện tại của hẩn lại càng quái lạ, lơ lửng giữa không trung, nhìn hai người, mắt không hề chớp, mờ mờ ảo ảo.

Triển Chiêu chợt nhớ ra, hỏi Bạch Ngọc Đường: “Người dưới tàng cây hạnh là hẩn?”

“Phải.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, ngay lúc ấy, gió núi thổi qua... Người kia hòa trong lớp lá khô bị gió mạnh cuốn lên, biến mất.

“Mất rồi?” Triển Chiêu ngẩn người, Bạch Ngọc Đường kéo hẩn một cái: “Lần trước cũng như vậy.”

Triển Chiêu cũng chưa từng gặp qua loại khinh công này, nói cách khác, đây vốn dĩ không phải khinh công... Giả ma giả quỷ?

Hai người đuổi theo cơn gió kia vào rừng, không có mục tiêu nào, chỉ có thể chạy theo hướng gió.

Vừa được vài bước, chợt nghe tiếng “chít chít”.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu sững sốt, thì ra là Thạch Đầu và Tiểu Tứ Tử chạy đến trước mặt, dẫn đường cho hai người.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau cười, đúng rồi, mùi dâu thể biến mất được?! Hơn nữa, tại sao Thạch Đầu và Tiểu Tứ Tử lại đuổi theo, chúng nó cũng nhìn thấy sao?

.

.

“Ừ... Nhẹ chút.”

Bàng Dục bị Bao Duyệt kéo đến cạnh một hồ nước cạnh ngôi miếu, ngồi trên tảng đá lớn, khi nãy hần trượt ngã khuỷu tay bị trầy da, Tiểu Tứ Tử đang rửa vết thương rồi băng bó cho hần.

Bao Duyệt và Đường Thạch Đầu đứng bên cạnh chờ, đang chăm chú nhìn, đột nhiên một trận gió to thổi qua.

“Ừm” một cái, có thứ gì nhảy vào nước, nước văng lên ướt cả người Bàng Dục.

Mọi người sững sốt, Bao Duyệt hỏi: “Thứ gì vậy?”

“Hình như là người?” Đường Thạch Đầu cảm giác được dường như có ai lướt qua sát người mình, nhưng tốc độ... Sao lại nhanh như vậy?

Tiểu Tứ Tử nhìn mặt nước một lúc lâu: “Sao lại nhảy vào đó?”

“Phụt”

Lúc ấy, Bàng Dục há mồm, phun nước ra, lắc lắc nước trên tóc, “Xem ra hôm nay ta gặp hạn rồi! Xui xẻo đến tận bây giờ!”

Tiểu Tứ Tử cầm khăn giúp hần lau nước trên mặt, ngay lúc đó, phía sau lại có một cơn gió cuốn hai người và hai con trảo ly đến.

Nhưng lần này thì nhìn rõ, là Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Thạch Đầu và Tiểu Tứ Tử.

Thạch Đầu Tiểu Tứ Tử chạy đến bờ hồ thì dừng lại đi chậm chậm xung quanh.

“Triển đại ca!” Đường Thạch Đầu gọi một tiếng, Triển Chiêu đứng tại chỗ nhìn quanh, “Người đâu?”

Bạch Ngọc Đường cũng hỏi: “Có thấy người chạy đến không?”

Mọi nghe đến đây, cùng đưa tay chỉ xuống nước: “Nhảy xuống rồi.”

Triển Chiêu nhíu mày, nhìn Bạch Ngọc Đường: “Người học bơi được rồi chưa?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu.

Mọi người nhìn nhau, Tiểu Tứ Tử cởi áo ngoài, “Tiểu Tứ Tử biết!” Vừa định lúi xuống nước, Bàng Dục Bao Duyệt cùng nắm cổ áo xách lên, xuống lệnh phải ngoan ngoãn đứng phía sau không được nhúc nhích. [bé cưngggggg *cạp*]

Không lâu sau, Triển Chiêu gọi nha dịch đến, vì tình huống không rõ ràng, trước tiên tìm vài sơn dân am hiểu địa hình đến hỏi thăm.

Sơn dân vừa thấy hồ nước đã nói ngay một câu: “Không thể xuống đó được, có thủy quỷ!”

“Thủy quỷ?” Mọi người đều giật mình, các nha dịch chuẩn bị xuống nước tìm người lập tức lùi lại.

“Ngần vạn lần không được xuống nước, người nào xuống chết đuối người nấy!” Các sơn dân lắc đầu: “Trước đây có một thư sinh, thi rớt rồi nghĩ không thông nhảy xuống đây tự vẫn, từ đó về sau ở đây thường có thủy quỷ xuất hiện!”

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường, nói vậy, kể khi nãy cũng là thủy quỷ?

Bạch Ngọc Đường lắc đầu bất lực, thanh thiên bạch nhật, có hơi khó tưởng tượng.

Nhưng nếu chưa nắm chắc thì Triển Chiêu cũng không muốn để người khác mạo hiểm, xử lý các thi thể trên núi trước đã.

.

.

Đến lúc lên đèn, rốt cuộc mọi người cũng dời hết các thi thể trong miếu xuống núi, chuyển vào phòng ngỗ tác trong phủ Khai Phong.

Vừa lúc đây là thời điểm người dân dùng cơm tối, thấy các nha dịch gia đình liên tục khiêng thi thể xuống núi, đều bàn tán xôn xao, biết đã có vụ án lớn rồi.

Đến lúc sắp xếp xong các thi thể, nói rõ mọi chuyện, người mọi ngòi xuống nghỉ ngơi định dùng cơm thì đèn đã thấp sáng.

Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường không muốn ăn uống bỏ bữa tối, liền chạy vào hoàng cung, nhờ đầu bếp trong ngự thiện phòng làm một món điểm tâm ngọt, lúc bụng chén về đã là nửa đêm, Triển Chiêu chia với Bạch Ngọc Đường, vừa ăn vừa bàn chuyện đàn chó ngao.

Đang nói, chợt thấy Bàng Dục và Bao Duyên đến trước cửa, nhìn vào trong, phía sau còn có Đường Thạch Đầu.

“Oa!” Bàng Dục hít hít: “Món sở trường Tuyết Cáp Áp Lê Bảo của Vương đại trù! Triển huynh lợi hại quá, ta đeo bám hẩn rất lâu mà cũng không chịu làm cho ta ăn.”

Triển Chiêu cười xấu hổ, món canh ngọt trong miệng Bạch Ngọc Đường đột nhiên hết ngọt, liếc Triển Chiêu.

“Khụ khụ.” Triển Chiêu hiểu ý, trừng hẩn một cái: “Vương đại trù sắp sáu mươi rồi!”

Sắc mặt Bạch Ngọc Đường tốt lên, vị chua trong canh ngọt biến mất, Triển Chiêu nhìn trời, chuột giấm!

“Trễ vậy rồi còn chưa ngủ, đến đây làm gì?” Bạch Ngọc Đường nhìn ba người. [đến quấy rồi màn ăn canh của hai mi, hừm =.=”]

“À...” Bàng Dục hơi do dự.

Bao Duyên nói: “À, khi nãy hẩn vào miếu có ngã một cái, rơi mất chủy thủ, khi nãy một nha dịch nói đã nhặt được, tưởng là thứ có sẵn trong miếu, cho nên để trong phòng ngõ tác chung với thi thể rồi.”

“Rồi?” Bạch Ngọc Đường tự mừng là mình đã ăn hết canh rồi, hỏi ba người: “Không cho lấy về?”

“Cho thì cho.” Bàng Dục nói nhỏ: “Nhưng trong đó có đến hai mươi thi thể! Đêm hôm khuya khoắt tối lửa tắt đèn.”

“Đường Thạch Đầu nói đi cùng chúng ta, nhưng Bàng Dục nói tốt nhất nhiều người một chút.” Bao Duyên vừa nói vừa nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

Hai người lập tức hiểu ý, cười bất đắc dĩ, thì ra là nhất gan, không dám vào phòng ngõ tác.

“Được rồi.” Triển Chiêu cùng đi ra với bọn họ.

Bàng Dục hỏi nhỏ: “Người không mang kiếm sao?”

Triển Chiêu buồn cười, Bạch Ngọc Đường lắc đầu, cầm kiếm của Triển Chiêu ném tới, đi cùng bọn họ.

Đến phòng ngõ tác, mọi người nhìn lướt qua là đã thấy chủy thủ của Bàng Dục được đặt trên chiếc bàn gần cửa.

Bàng Dục đưa tay lấy, vừa xoay người, cùng lúc đó, hẩn cảm giác mình nhìn thấy thứ gì, một thi thể hàng thứ hai phía sau, dường như vừa nhúc nhích...

“Lấy rồi sao còn chưa đi?” Bao Duyên nhìn hỏi hẩn.

“A...” Bàng Dục ngẩng đầu, liền thấy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, cả Đường Thạch Đầu, đều đang nhìn thi thể phủ vải trắng trên chiếc giường kia, bọn họ vừa thấy rõ ràng, dường như nó thật sự đã cử động.

Bàng Dục quay đầu lại, đột nhiên, “rắc” một cái, thi thể kia lật vải liệm, ngòi bật dậy.

.

142. Q.5 - Chương 18: Tang Thi Xuất Lung [cương Thi Sống Chuồng]

Canh ba nửa đêm, mây mù trắng tối, trong phòng ngõ tác, tiếng thét chói tai.

Uy lực của tiếng hét này cực lớn, tiếng hét phát ra từ ba người: Bao Duyên, Bàn Dục, Đường Thạch Đầu!

Đầu tiên, Tiểu Tứ Tử vừa thiu thiu ngủ bị đánh thức, chui vào lòng Tiêu Lương: “Tiêu Lương Tử, ai hét vậy?”

Tiêu Lương nghĩ thầm không biết Bàn Dục gặp ác mộng hay gặp thứ gì rồi, nhưng ở đây là phủ Khai Phong, có thừa người giải quyết, thế là bịt tai Tiểu Tứ Tử: “Cần Nhi không sợ, có ta ở đây, có thể là ai đó gặp ác mộng thôi.”

“Ừm.” Tiểu Tứ Tử dụi dụi, ôm Tiêu Lương ngủ tiếp.

Ngoài ra còn có Công Tôn và Triệu Phổ bị quấy rầy, hai người đang thân mật, Triệu Phổ bận mấy ngày liền đã lâu không làm mấy chuyện mờ ám. Hôm nay canh ba nửa đêm lang tính đại phát, đang ôm Công Tôn chọc ghẹo, vừa khéo thư ngực cũng có ý, có thể nói là cực kỳ nhịp nhàng. Nhưng hai người vừa lăn vài cái, bị một tiếng hét này làm Công Tôn tỉnh cả người, Triệu Phổ giận, mắng thầm nửa đêm nửa hôm gào cái gì chứ?

Bao Chứng đang xem sổ sách, nghe thấy trong tiếng hét có tiếng của Bàn Dục lẫn Bao Duyên, bắt lực lắc đầu. Rồi bắt đầu suy tư, Bàn Dục này an cư ở phủ Khai Phong rồi sao? Chẳng thấy hắn về phủ thái sư, cứ ở lại trong phủ Khai Phong, ngày mai nhất định phải nghĩ cách đi đòi tiền ăn ở của Bàn Cát béo.

Chỉ có các ảnh vệ phụ trách giữ an toàn cho phủ Khai Phong kéo nhau đến xem.

Tử Ảnh chọc chọc Giả Ảnh: “Giả Thông Minh, dường như khi nãy ta thấy Bàn Dục đi vào phòng ngõ tác.”

Giả Ảnh nhú mày: “Nửa đêm đi vào đó làm gì? Tìm cảm giác mạnh?”

Tử Ảnh cau mày lắc đầu: “Không biết, nhưng mà Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường không hét, nếu chẳng may cả bọn họ cũng đi thì chúng ta đừng đến đó nữa, trực tiếp chạy cứu mạng đi, chắc chắn không phải cương thi sống chuồng thì cũng là bách quỷ dạ hành.”

Giả Ảnh cười run bần bật.

.

.

Chỉ chốc lát, các ảnh vệ đã xuất hiện trên đầu tường ngoài phòng ngõ tác, trước cửa, Bao Duyên trốn sau lưng Đường Thạch Đầu, Đường Thạch Đầu trốn sau lưng Triển Chiêu, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đứng bên cạnh cửa, Bàn Dục vừa chạy vừa bò ra, trốn sau cây cột, hét cho xong: “Xác... Xác chết vùng đây!”

Hắn hét câu này, người đang ngủ trong phủ Khai Phong đều tỉnh giấc, Bao Chứng chạy vội từ thư phòng tới: “Cái gì? Xác chết vùng đây!”

Tiêu Lương ngẩng ngẩng Tiểu Tứ Tử đang ngủ say hai má đỏ bừng trong lòng, nghĩ thầm, may mà khi nãy đã bịt tai Cần Nhi, cả ngày nó phải luyện công, chỉ buổi tối mới có cơ hội ôm Tiểu Tứ Tử, không thêm ra xem xác chết. Nghĩ xong, đắp chăn ngủ tiếp.

Mà trong phòng ngõ tác lúc này, thi thể đột nhiên ngồi dậy khi nãy, đang ngồi trên giường, mở mắt, nhưng hai mắt vô hồn, tử khí bao phủ. Tơ máu kéo khắp trông mắt, nhìn từ xa hai mắt đỏ rực, cực kỳ đáng sợ. Nhìn xuống thân thể hắn, da xanh tím, mặt xám trắng, dưới ánh trăng từ ngoài cửa sổ chiếu vào, giống như có một lớp lông xám trắng mỏng mịn.

Triển Chiêu nhìn chằm chằm một lúc, hỏi nhỏ Bạch Ngọc Đường: “Nó là cái gì?”

Bạch Ngọc Đường thấy trên đầu thi thể có vết thương, còn có vài sợi rơm, nghĩ ra: “Là thi thể trên xe rơm sao?”

“Đúng đúng, chính là nó!” Bàn Dục mới ngẩng một cái mặt áp mặt với người ta, cho nên nhận ra. Vừa nghĩ đến đây, hắn liền hiểu ra, giậm chân nói: “Ai nha, thôi rồi thôi rồi, ta nhớ ra rồi, khi nãy lúc ta ngã xuống, có đê nó kêu một tiếng, chắc chắn nó hút được dương khí của ta cho nên sống dậy rồi!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng biết chuyện này, nhưng chỉ là đồn đãi lừa người trong dân gian mà thôi. Chẳng lẽ thật sự quý dị như vậy?

Lại nhìn sang phía “cương thi”, đột nhiên nghiêng về một bên... Ngã xuống giường, “bịch” một cái, Bao Duyên sau lưng Đường Thạch Đầu giật nảy: “Nó định làm gì?”

Đường Thạch Đầu cầm cây đao cũ: “Đúng vậy, định làm gì?!”

“Cương thi... Thông thường hay cắn người đúng không?” Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu.

“Phải, nghe nói thích hút máu người gì đó.” Triển Chiêu ung dung đáp.

“Hai người còn nói mát...” Bàn Dục rống xong, đột nhiên thấy cương thi kia bật người đứng thẳng lên.

“A!” Bàn Dục chỉ vào nó hét to: “Là cương thi thật đó, khớp xương không gập lại được.”

Bao Duyên cũng sợ tái mặt, rúc vào cùng Bàn Dục trốn sau lưng Đường Thạch Đầu, Đường Thạch Đầu nhìn Bạch Ngọc Đường phía trước, liếc mạng ưỡn ngực, nghĩ thầm người này mặt than sao? Cương thi bật dậy rồi mà lại đứng yên đó nhìn.

Bao Duyên khí phách bùng bùng, hét to một tiếng: “Người! Yêu nghiệt to gan... Đây là phủ Khai Phong, không được tác quái!”

Nhưng dường như không có tác dụng, cương thi kia cử động thân thể cứng đờ, tiến tới trước.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn chăm chăm, cả hai đều là người giang hồ, đã từng gặp nhiều kẻ giả ma giả quỷ, nhưng chiêu cương thi khi này... Có chút kì quặc. Cương thi kia có vẻ vô công không cao, khớp xương cương cứng không giống giả vờ, làm sao làm được?

Cảnh hỗn loạn ở đây gần như đã kéo hết mọi người trong phủ Khai Phong đến.

Công Tôn vừa nghe nói có cương thi, lập tức tiên phong xông tới, miệng ồn ào bảo nha dịch đem lồng tới, nếu có thật bọn họ bắt một con về nuôi giữ nhà, Triệu Phổ cũng không ngăn nổi.

Đến nơi, thì thấy cương thi kia đứng thẳng tắp giữa phòng ngõ tặc, nhìn chăm chăm mọi người bên ngoài.

“Triển hộ vệ!” Bao Chứng đi vào, Triển Chiêu chỉ vào bên trong: “Đại nhân xem, thi thể khi này bật dậy rồi.”

“Bao tướng gia bật dậy rồi!” Bàn Dục buột miệng một câu, Bao Duyên đá một cái: “Người mới bật dậy, không được nói cha ta!” [thời điểm này mà của nhỏ nó cũng không chứa tặc điền được =.=]

Hắn ra sức hơi nặng, Bàn Dục lại không đứng vững, bước tới một bước bị vấp ngạch cửa, ngã chúi vào trong.

“Ai da.” Bàn Dục nằm sấp trên đất, mắng thầm Bao Duyên người lại đá ta! Rồi ngẩng đầu lên...

Trước mắt, có hai bàn chân, mang đôi giày dính máu, chậm chậm ngẩng mặt lên, thì thấy vị cương thi đại ca khi này, đang đứng trước mặt mình. Quan trọng là, cương thi đó còn chậm chậm cúi đầu, Bàn Dục nghe thấy tiếng “khè”, giống như tiếng một con rắn lớn há miệng nhếch răng. Kinh khủng nhất là cương thi kia còn há miệng, một cặp răng nanh nhọn làm Bàn Dục sợ tới mức kêu “Ngáo” một cái.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng nhận ra nguy cơ, thấy cương thi kia có vẻ sắp vồ Bàn Dục, Triển Chiêu nhanh nhẹn, đưa chân đá băng ghế trước cửa vào trong, trúng giữa ngực cương thi kia.

Cương thi bị chiếc ghế đập bay ngược ra sau, đụng “sầm” vào bức tường phía sau. Băng ghế gãy nát, gỗ vụn rơi đầy đất.

Bạch Ngọc Đường dùng Cách Không Chưởng, vận nội lực kéo Bàn Dục còn đang sợ ngây người trên mặt đất ra khỏi cửa. Bao Duyên và Đường Thạch Đầu vội đến đỡ Bàn Dục lên, được các ảnh vệ kéo ra sau lưng.

Bạch Ngọc Đường thấy bên trong tối om sợ Triển Chiêu yếu thế, liền hô một tiếng: “Miêu Nhi, ra ngoài đánh!”

Triển Chiêu lùi lại, lúc này, Triệu Phổ cũng đã đi vào, vừa thấy tình trạng bên trong, lập tức đưa tay kéo Công Tôn đang phấn khích xông tới lại thả vào giữa đoàn ảnh vệ, bước tới hỏi Bạch Ngọc Đường: “Thứ gì vậy?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, lúc này, Triển Chiêu đã lùi đến cạnh hai người, ra hiệu bảo bọn họ nhìn bức tường. Thì ra trên bức tượng bị cương thi kia đập trúng khi nãy đã vỡ một mảng lớn. Có thể thấy thân thể nó rất cứng.

Cương thi thấy nhiều người, há miệng, rống lớn một tiếng, có phần giống tiếng dã thú gầm, vang lên giữa đêm khuya cực kì đáng sợ.

“Hoang đường!” Bao Chứng cũng không dám tin, hỏi Công Tôn đang xoa cằm bên cạnh: “Công Tôn tiên sinh có biết đây là bệnh gì không?”

Bao Chứng hỏi là bệnh, biểu thị mình không tin chuyện có cương thi.

Công Tôn cũng không tin, đánh giá thi thể kia một lát: “Có chút giống bệnh dại... Hoặc là đầu bị thương, cho nên điên cuồng tấn công người khác?”

“Đầu bị thương?” Lần đầu tiên Bao Duyên nghe nói đầu bị thương cũng có loại triệu chứng này.

“Có.” Công Tôn nói với mọi người: “Nếu như không cẩn thận để vật cứng đâm vào đầu, làm phần nào bị thương, sẽ khiến người ta trở nên điên cuồng không thôi... Nhưng không lý nào lại mọc nanh!”

Mọi người nhìn nhau, đều thấy rất đúng.

Bạch Ngọc Đường thấy cương thi kia ngã trên mặt đất không nhúc nhích, phóng một mảnh Mặc Ngọc Phi Hoàng Thạch ra, bắn vào đầu nó.

Cương thi kia ngẩng phắt lên, gầm gừ đứng dậy.

“Động tác này kinh khủng quá!” Bằng Dục kéo Bao Duyên ra trốn sau lưng Bao Chứng, cái này gọi là tà bất thắng chính, Bao đại nhân là sao Văn Khúc hạ phạm, thời điểm này đáng trốn nhất.

Cương thi kia đứng lên rồi liền nhảy ra ngoài, xông thẳng tới hướng bọn Triển Chiêu.

Triển Chiêu thấy nó không sợ chết, nhìn sang Bạch Ngọc Đường một cái, bảo hắn ra giữa sân, Triệu Phổ lệnh cho ảnh vệ: “Mang dây thừng tới!”

Bọn Hôi Ảnh đã sớm chuẩn bị sẵn. Bốn ảnh vệ đứng trước tường bốn phía, trong tay mỗi người cầm một sợi xích. Bọn Triển Chiêu phụ trách dồn cương thi kia ra giữa sân không có đường chạy, các ảnh vệ quăng xích, Triệu Phổ, Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường và Đường Thạch Đầu mỗi người giữ một đầu, điều chỉnh vị trí một chút, sau đó tám người kéo chặt đầu dây.

Khi dây xích trói chặt cương thi kia, bọn Triển Chiêu mới cảm giác được bất thường, cương thi kia rất khỏe, giãy giụa rất dữ dội. Nhưng dường như chỉ hững hờ mà không có trí tuệ, hoàn toàn chỉ điên cuồng trút giận, hoàn toàn không biết chuyển hướng, cho dù là khớp xương hay đầu óc.

Bao Duyên bên cạnh chắc lưỡi liên tục, hỏi Bao Chứng: “Cha, hẳn thật sự rất giống cương thi.”

Bao Chứng gật đầu: “Đúng... Nhưng rốt cuộc là thứ gì?”

Trói cương thi kia lại rồi, cột chặt dây xích, Triển Chiêu đá một cái nhốt nó vào lồng.

Bạch Ngọc Đường thì chợt quay đầu lại, nhìn chằm chằm phòng ngõ tắc, đồng thời, Triệu Phổ hô một tiếng “Không hay rồi!”

Sau đó nữa, mọi người nghe thấy tiếng “rắc”, là tiếng phá cửa sổ.

“Một con hổ chạy.” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lao vút theo, Triệu Phổ lệnh cho các binh sĩ: “Dùng xích sắt trói tất cả thi thể lẫn vãi liệm lại!”

Các binh sĩ xông vào phòng ngõ tắc, đồng thời, phía sau chợt có tiếng nữ tử hét lên.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường xông ra sân, thì thấy một bóng đen, hẳn là thi thể “vùng dậy” kia, đang kéo một tiểu cô nương mặc y phục nha hoàn lại gần.

“Tiểu Ngọc!” Triển Chiêu thoáng nhìn lập tức nhận ra nha đầu kêu gào không ngừng kia là nha hoàn Tiểu Ngọc trong phủ Khai Phong, tiến đến đá cương thi kia ra. Bạch Ngọc Đường vung đao quét ngang cổ nó, cương thi kia đầu rời khỏi cổ lập tức ngã xuống, cái đầu lăn lông lốc đi.

“Tiểu Ngọc!” Triển Chiêu vội đến đỡ nha hoàn kia.

“Đau quá đi, Triển đại nhân...” Tiểu Ngọc ôm cổ, sợ hãi khóc rưng rức.

Bạch Ngọc Đường ngồi xuống xem thử, hẳn và Triển Chiêu nhìn nhau một cái, đều cảm thấy tình huống không ổn, trên cổ Tiểu Ngọc, có bốn dấu răng đỏ tươi, còn có vết máu.

“Nó là gì vậy?” Tiểu Ngọc nhìn đầu cương thi há miệng nhe nanh diện mạo dữ tợn lăn trên mặt đất, khóc dữ dội hơn: “Ta bị cương thi cắn rồi, hư hư... Nghe nói bị cương thi cắn sẽ biến thành cương thi có đúng không?”

Triển Chiêu vội điểm huyết giúp cầm máu trước, dẫn nàng ta vào một phòng ở tiền viện, bảo người mau thông báo cho Công Tôn đến xem.

Bạch Ngọc Đường vẫn còn ở sân sau, ngồi xuống, nhìn cái đầu cương thi tròn to mắt cực kì đáng sợ trên mặt đất.

“Bạch đại ca!” Bao Duyệt và Bàng Dục chạy đến, Đường Thạch Đầu cũng đi theo, liếc liếc Bạch Ngọc Đường đang chống đao ngồi vài cái, trong lòng thầm hâm mộ, Bạch Ngọc Đường này, người và đao như trời sinh ở cạnh nhau, chỉ cần cầm đao thì cho dù làm gì, cũng rất khí thế, mình cũng được như vậy thì tốt rồi.

Lúc này trong phòng ngổ tác phía sau, chợt có tiếng gào rít nối tiếp nhau vang lên.

Lông tơ trên người Bao Duyệt và Bàng Dục dựng đứng.

Giả Ảnh chạy đến nói: “May mà đã trối lại hết, tất cả đều bắt dậy hết rồi!”

“Không phải chứ?” Bàng Dục nhìn nhìn thi thể trên mặt đất, hỏi Bạch Ngọc Đường: “Tiểu Ngọc bị cương thi cắn thật rồi, có khi nào cũng...”

“Người đừng nói vậy!” Bao Duyệt cũng hoảng sợ: “Nói không chừng không phải là cương thi, không phải khi này Công Tôn tiên sinh nói rồi sao, có thể là bệnh dại!”

“Oa, Tiểu Mân Thầu khi này người cũng thấy mà, trong miệng chúng nó có răng nanh!” Bàng Dục nghiêm mặt nói: “Bệnh dại sợ lạnh sợ sáng sợ nước, sao có chuyện chạy ra cắn người như thế, còn mọc nanh dài, không phải cương thi thì là gì chứ!”

Bao Duyệt cũng cảm thấy lý lẽ tự an ủi của mình đứng không vững.

Ngay khi ấy, đột nhiên Bạch Ngọc Đường rút đao ra đảo một vòng... Miệng chiếc đầu người trên mặt đất bị hấn chém một đao toác ra thành hai mảnh.

Sau khi bị chém ra rồi, có thể thấy rõ hai hàm răng, răng nanh rất nhọn.

Bàng Dục và Bao Duyệt đều rút cổ, Bạch Ngọc Đường không hổ là người giang hồ, không chùn tay chút nào.

Bạch Ngọc Đường rút một mảnh khăn trong ngực ra, cầm lấy một chiếc răng nanh nhọn giật mạnh ra... Không ngờ lại rút được một chiếc răng ra. Nhìn lại thi thể, chiếc răng ban đầu vẫn còn đó, cũng không hề dài!

“Ô?” Bàng Dục cầm lấy chiếc đèn lồng trong tay Bao Phúc đứng bên cạnh, đi đến nhìn kĩ: “Hả? Răng của người này không phải dài ra, mà là đeo răng giả!”

“Cái gì?” Bao Duyệt cũng đến xem.

Bạch Ngọc Đường cầm chiếc răng nhọn kia nhìn thật lâu: “Là răng sói.”

“Đúng vậy!” Bàn Dục cũng gật đầu: “Nếu vậy là có người giả ma giả quỷ, vậy Tiểu Ngọc không sợ bị biến thành cương thi rồi!”

“Chưa hẳn.” Bạch Ngọc Đường đưa chiếc răng trong mảnh khăn trắng ra ọi người xem: “Người nhìn bên trong chiếc răng!”

Bao Duyệt và Bàn Dục nghiêng đầu, nhìn ruột rỗng bên trong chiếc răng, thì thấy rõ bên trong một ít bột phấn xanh... Thuốc?”

“Trên răng còn có lỗ!” Đường Thạch Đầu tinh mắt, chỉ ọi người xem, Bàn Dục mở to mắt: “Ai nha, đây chẳng phải hại người sao!”

Bạch Ngọc Đường bảo người dọn thi thể, cầm chiếc răng đi nhanh đến tiền viện tìm Công Tôn, Bao Duyệt, Bàn Dục, Đường Thạch Đầu cũng vội theo sau.

Trước khi đi Bàn Dục còn vấp vào thi thể một cái, cúi đầu nhìn, thấy trên tay thi thể có đầy vết thương, như vết bị roi quật.

Bàn Dục ngửa mặt nghĩ nghĩ, roi? Tại sao lại bị roi quật? Từ nhân sao?

Hoàn hồn lại, phát hiện bọn Bao Duyệt đã chạy xa rồi, không dám nghĩ nhiều nữa, vội đuổi theo.

.

.

Bạch Ngọc Đường đi vào phòng của Tiểu Ngọc, thấy Công Tôn đang bắt mạch và kiểm tra vết thương cho nàng ta, Bao Chứng cũng đứng bên cạnh quan sát.

Trong phủ Khai Phong chỉ có vài ba nha hoàn, Tiểu Ngọc thông minh lanh lợi, mọi người đều rất yêu thương, lại thêm tuổi còn nhỏ, Bao Chứng cũng rất lo lắng, nếu chẳng may có gì không hay, làm sao ăn nói với phụ mẫu người ta?

Bạch Ngọc Đường mở khăn ra ọi người xem, Triển Chiêu nhíu mày: “Thuốc?!”

“Còn có đầu đây!” Ngoài cửa, Giả Ảnh bưng cái mâm đựng đầu người đi vào, bên trên đầu, gần trán, lệch về bên trái một chút, bị cắm một cọc gỗ. Cọc gỗ kia hình bốn góc, đâm sâu vào não, nhìn không kĩ tuyệt đối không thấy được.

“Cọc gỗ?” Triệu Phổ nhíu mày: “Cọc gỗ làm sao xuyên qua vỏ não cứng được?”

“Chúng ta cũng thấy lạ.” Giả Ảnh nói: “Đã kiểm tra tất cả, đầu ai cũng có cọc gỗ!”

Công Tôn lấy kẹp rút cọc gỗ ra, ngửi ngửi, nhíu mày: “À... Thì ra là thế!”

“Thư ngốc, trên đó có gì?” Triệu Phổ hỏi.

“Ma Phí Tán.” Công Tôn trả lời: “Cho nên mới không cảm thấy đau, khớp xương cũng không gập lại được.”

“Ma Phí Tán thường được dùng để giảm đau...” Bao Chứng nhíu mày: “Sao lại cắm vào đó?”

“Đại nhân, đây là một huyết rất quan trọng trên đầu, chỉ cần bị thương, sẽ trở nên cực kì hung hãn, thậm chí là điên cuồng! Lại thêm thứ được phấn xanh lục này, nếu ta không đoán sai, đây là độc được luyện từ mật chó. Ba thứ cộng lại, người sẽ trở nên hung hãn như cương thi!”

“Vậy... Sao bọn họ không phát tác ngay, mà phải đến sau khi chết?” Triển Chiêu không hiểu.

Công Tôn đứng lên nghĩ nghĩ: “Nguy rồi, những người đó có thể vẫn chưa chết!”

“Cái gì?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, không chết thì chẳng phải là oan uổng? Khi nãy mình mới chém một con!

“Bắt một người còn sống đến cho ta, cẩn thận, đừng để bị cắn!” Triệu Phổ lệnh cho ảnh vệ.

Không lâu sau, một cương thi bị trói chặt được khiêng vào, đặt xuống đất.

Công Tôn đưa tay mở vạt áo ngực của hắn ra, quả nhiên, trên thân thể hắn có vết ban xanh, và rất nhiều vết thương, miệng vết thương đã thối rửa.

“Quả nhiên.” Công Tôn nhìn mọi người, chỉ vào chấm ban xanh trên thân thể cương thi: “Đây là Hà Đồn Độc! Bôi lên thân thể, đặc biệt là miệng vết thương, sẽ khiến người như chết rồi, cả người xanh tím mặt mày trắng bệch. Đến lúc được tính tán đi, ngắn thì một hai canh giờ, lâu thì ba bốn ngày, người trúng độc sẽ tỉnh lại. Nhưng chấm ban xanh thì rất lâu sau mới nhạt đi, vì độc tố còn tích lại trong thân thể. Mà người nằm trên đất như đã chết, rất dễ nhiễm thi độc, lần này Tiểu Ngọc trúng hai loại là thi độc và bệnh đại, lúc phát tán cả người sẽ đổi màu xanh tím hai mắt đỏ bừng, sau đó điên cuồng tấn công người khác.”

“Tiểu nữ không muốn đâu!” Tiểu Ngọc vẫn còn tỉnh, nghe xong lập tức khóc, kéo tay áo Bao Chứng: “Đại nhân tiểu nữ đập đầu chết cho xong!”

Bao Chứng vội hỏi Công Tôn: “Tiên sinh, có cách trị không?”

Công Tôn gật đầu: “Có! Dùng nước chín rửa vết thương, sau đó uống thuốc giải ta pha chế.” Nói xong, viết đơn thuốc bảo người đi bốc.

“Cứu được là tốt rồi!” Bao Chứng an ủi Tiểu Ngọc, Đường Thạch Đầu và Bàn Dục cũng gật đầu.

Triển Chiêu thì nhú mày đứng một bên, Bạch Ngọc Đường gần như đã thành thói quen chú ý đến Triển Chiêu mọi lúc, thấy hắn như có tâm sự, liền hỏi: “Miêu Nhi, làm sao vậy?”

“À, ta đang nghĩ...” Triển Chiêu nói: “Số thi thể này, theo lời Công Tôn nói đã chết hai ba ngày rồi, là do Hà Đồn Độc phát tác chậm, vậy có khi nào nó phát tác sớm không?”

Một câu hỏi này của Triển Chiêu, làm mọi người toát hết mồ hôi lạnh.

Bao Chứng lắc đầu liên tục: “Trước đó có một con đã chạy ra, chắc chắn sẽ bị cho là cương thi, đến lúc tin đồn loan ra... Khai Phong ắt loạn.”

Còn chưa dứt lời, sân bên ngoài đột nhiên có tiếng bước chân, “Nguy rồi! Bao đại nhân, tướng gia!”

Bao Chứng hốt hoảng, mọi người đều nhận ra giọng nói này, là thái giám bên cạnh hoàng thượng, Lưu công công. Các thái giám bên cạnh Triệu Trinh đều rất lợi hại, Lưu công công này là cao thủ đại nội võ công cao cường, ngày thường luôn bảo vệ Triệu Trinh từ xa, hôm nay không có chuyện lớn tuyệt đối sẽ không chạy đi.

“Lưu công công...” Bao Chứng còn chưa dứt lời.

Lưu công công chạy vào kéo tay áo hắn: “Nguy rồi tướng gia, một cung nữ chết trong cung đột nhiên sống lại, điên cuồng cắn người! Nam Cung Kỹ bảo vệ hoàng thượng và thái hậu đã bị cắn một cái, đòi tự sát tránh họa cương thi, bị hoàng thượng hạ lệnh trói lại rồi! Hoàng thượng bảo ta đến hỏi...”

“Cứu được, ta lập tức pha chế thuốc giải.” Công Tôn đứng lên, Lưu công công nghe nói giải được, mới dám thở phào.

“Trong cung sao lại có cương thi?” Bao Chứng hỏi Lưu công công.

“À, cung nữ đó tên Bích Lâm, trước đây theo hầu thái hậu. Trưa hôm trước, nghe nói mẫu thân ở nhà bệnh nặng, thái hậu đặc biệt cho nàng ta nghỉ nửa ngày về thăm mẫu thân, khi hồi cung còn mạnh khỏe, đến trưa hôm nay đột nhiên phát sốt rồi chết. Trong cung sợ nàng ta ra ngoài mắc bệnh lạ, để lại trong phòng khâm liệm, không ngờ lại sống dậy, chạy khắp nơi cắn người!”

“Chúng ta cùng vào cung với người xem thử.” Triệu Phổ sợ còn có cương thi, liền dẫn ảnh vệ đi tra xét, Bao Chứng cũng dẫn bọn Triển Chiêu vào cung.

Công Tôn gọi Tiểu Tứ Tử được Tiêu Lương bịt tai còn đang ngủ say sưa dậy, đưa đơn bảo Tiểu Tứ Tử pha thuốc, bản thân thì theo Triệu Phổ vào cung.[tội nghiệp bé cưng ngủ cũng không yên :(]

.

.

Bọn Triễn Chiêu đến nội cung mới thấy nơi này được canh phòng nghiêm ngặt, các quân binh ai cũng như gặp đại địch.

Trước tấm cung của Triệu Trinh có một chiếc lồng lớn, bên trong nhốt một cung nữ đang phát cuồng, ngoài ra còn có vài người trọng thương bị trói nằm một bên. Nam Cung Kỷ cũng bị trói lại, ngồi xếp bằng một góc, Triệu Trinh đứng bên cạnh hắn. Trước cửa tấm cung, thái hậu đã đến, bên trong dường như còn có Bàng phi đang bế Hương Hương nhìn ra ngoài.

“Cửu thúc, Bao khanh.” Triệu Trinh đi đến, vừa định nói gì, Triệu Phổ phẩy tay một cái, kể lại chuyện tìm thấy thi thể rồi có cương thi trong phủ Khai Phong trưa nay.

Triễn Chiêu và Bạch Ngọc Đường thì quan sát tình trạng cung nữ trong lồng, Công Tôn xem xét vết thương của Nam Cung Kỷ, quay đầu lại nói với Bao Chứng: “Giống nhau!”

Bao Chứng nhủ mày, không cần phải hỏi, lúc cung nữ đó ra ngoài đã bị ám toán.

Triệu Trinh bảo Trần Ban Ban gọi các cung nữ quen thân với cung nữ kia đến.

Bao Chứng hỏi: “Sau khi Bích Lâm hồi cung, có gì bất thường?”

Các cung nữ nhớ lại: “Bích Lâm cứ nói đau đầu, sau đó còn nổi giận một lần, chúng nô tỳ cho là nàng ta bệnh nên cầu gấu, không dám để nàng ta ra ngoài đi đâu.”

Triễn Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn lên phía đầu Bích Lâm, quả nhiên cũng có cọc gỗ, nhưng không có răng nanh dài!

“Không đeo răng giả, vậy làm sao truyền bệnh đại?” Triệu Phổ hỏi Công Tôn.

“Bệnh đại vốn truyền nhiễm.” Công Tôn nói xong thì hỏi các cung nữ: “Bích Lâm có triệu chứng sợ lạnh, sợ nước và tinh thần uể oải không?”

“Có!” Một tỳ nữ vội nói: “Trưa nay trời nắng gắt, chúng nô tỳ làm việc đều toát mồ hôi, Bích Lâm thì lại nói lạnh!”

Triễn Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, nhìn Đại Ảnh sau lưng Triệu Phổ. Đại Ảnh chạy đến, dùng mũi kiểm vén gấu quần Bích Lâm lên kiểm tra, quay đầu lại nói: “Nàng ta đã bị chó cắn, trên bắp chân có vết răng!”

Mọi người hiểu ra, Bích Lâm có bị ám toán, nhưng còn bệnh đại, là do tự bản thân nàng ta bị cắn phải. Cây cọc gỗ cắm sâu trong đầu, không nhìn kĩ sẽ không thấy, Bích Lâm cảm thấy đau cũng không sờ thấy được.

“Là kẻ nào tác quái?” Triệu Trinh giận dữ: “Bao khanh, chuyện này rất hệ trọng, cho dù thế nào, cũng phải điều tra rõ ràng!”

Bao Chứng nhận lệnh, dẫn bọn Triễn Chiêu về, một đêm này, dù là trong phủ Khai Phong hay trong hoàng cung, mọi người đều bận giải độc uống thuốc, nhìn chung không có “nạn cương thi”.

Sáng sớm ngày hôm sau, đúng như dự đoán, trong thành Khai Phong có rất nhiều người báo án nói đêm qua bị cương thi cắn, cả thành ai cũng lo sợ, mọi người sợ đi đường sẽ gặp phải cương thi, ai nấy đều trốn trong phòng không dám ra ngoài nửa bước. Khai Phong vốn náo nhiệt đông đúc, hôm nay trở nên vắng vẻ ảm đạm...

.

143. Q.5 - Chương 19: Vi Thùy Đình Lưu [dùng Chân Vì Ai]

Trong Khai Phong có cương thi, còn quậy phá ngay dưới tầm mắt của Bao Chứng từ trong phủ Khai Phong đến tận hoàng cung, tuy nhờ Công Tôn giải thích, người trong Khai Phong đều biết đây không phải cương thi làm loạn thật, mà là có người muốn tạo hỗn loạn, nhưng để tránh đánh cỏ động rắn, tin tức này tuyệt đối không thể truyền ra ngoài.

Nhưng hiện tại đang là lúc người đông, lại thêm kết quả thi Hương sắp được công bố, các thí sinh đều muốn ra ngoài xem kết quả. Hơn nữa thi văn kết thúc, thi võ sắp phải bắt đầu, người tập võ lại thích nhất là biểu diễn võ nghệ.

Đương nhiên, những hoạt động tiếp theo sẽ là các kiêu chúc mừng sau kì thi, lễ Trung Thu lại sắp đến... Cương thi xuất hiện ngay vào thời điểm quan trọng này, nếu như phủ Khai Phong không thể tuyên bố chắc chắn với chúng dân trong thành Khai Phong rằng đã không còn cương thi nữa, thì có lẽ ngày dân chúng rên siết oán than không còn xa.

.

.

Triển Chiêu đương nhiên cũng lo lắng, nhưng tình hình trong phủ Khai Phong lúc này đang rất kinh khủng, một bầy cương thi bị nhốt trong lồng, nhe nanh múa vuốt kêu gào không ngừng.

Công Tôn đã khám cho bọn họ, trị liệu tương đối khó, bởi vì bệnh đại đã phát tác, căn bản là không còn cách. Hơn nữa, bọn họ trúng thi độc âm khí trong người quá nặng, đã bắt đầu chết hàng loạt, chỉ nửa ngày đã ba bốn người chết, số còn lại cũng đang hấp hối, Công Tôn đang cố sức giữ mạng cho bọn họ.

“Những người này đều có ngoại thương rất nghiêm trọng.” Công Tôn cho bọn Triển Chiêu một manh mối: “Hơn nữa vết thương khá giống nhau, rất đặc biệt.”

“Ngoại thương?” Triển Chiêu quan sát một thi thể, phát hiện quả nhiên toàn thân đầy vết thương, đều do roi và gậy tạo thành, dường như thường bị trừng phạt.

“Ngoại trừ tra tấn, những trường hợp tạo thành loại vết thương này cũng không nhiều. Tra hỏi bức cung các loại...” Triển Chiêu vừa nói, vừa hỏi Âu Dương Thiếu Chinh đến thăm dò tin tức bên cạnh: “Nếu vi phạm quân quy, có bị trừng phạt thế này không?”

“Có, quả thật rất giống.” Âu Dương Thiếu Chinh nghĩ nghĩ, đề nghị lột sạch y phục của vài “cương thi” ra, vừa nhìn một cái đã nhú mày, lệnh cho người mời Triệu Phổ và các ảnh vệ đến.

Triển Chiêu nhìn sắc mặt Âu Dương Thiếu Chinh liền biết đã phát hiện được gì, hơn nữa còn không phải tin tức tốt.

Bạch Ngọc Đường về Bạch phủ một chuyến, khi trở lại phủ Khai Phong thì thấy cảnh tượng thế này, một đám người có Triển Chiêu, vây quanh ngắm nghía hai thi thể trần trụi, trong đó có cả hai tiểu hài nhi Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương.

Bạch Ngọc Đường chần chờ một chút, quyết định đi đường vòng, bỏ qua nơi quỷ dị này, nhưng lại bị Triển Chiêu tai siêu thính phát hiện. Con mèo đó quay đầu ra, vẫy tay gọi hắn: “Ngọc Đường, lại đây xem!”

Bạch Ngọc Đường đương nhiên là chết cũng không muốn đi nhìn thi thể khỏa thân, nhưng tiếc rằng bản thân hoàn toàn không có sức chống cự với hai tiếng “Ngọc Đường” cực kì êm tai của Triển Chiêu, thế là ngoan ngoãn đi đến.

“Các người... đang làm gì?” Bạch Ngọc Đường liếc một cái, quả nhiên là hai thi thể trơn tuột, ngoài ra... Còn có cả Bao Chứng và Triệu Phổ, xem ra không phải đang đùa, liền hạ giọng hỏi Triển Chiêu.

“Xem vết thương trên thi thể, đa số là vết roi và vết gậy.”

Bạch Ngọc Đường được Triển Chiêu gợi ý, thoáng nhìn kĩ, nhú mày: “Do một người tạo thành?”

“Không phải loại tra tấn hay trừng phạt bình thường.” Giả Ảnh có chút hiểu biết về phương diện này, nói.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường biết, trong Triệu gia quân Giả Ảnh còn phụ trách một chuyện, chính là thẩm vấn quân địch bắt được hoặc phản quân, hắn là hiểu rất rõ.

“Những vết gậy này là do quân côn tạo thành, có thể thấy rõ vết thương của gậy. Bởi vì quân côn không thể làm giả, đánh bao nhiêu gậy thì có thể thấy rõ bấy nhiêu vết. Hơn nữa quân côn rất nặng, cây gỗ được ngâm trong dầu hỏa ằm rồi khoét rỗng ruột đổ chì vào trong, một trăm quân côn là có thể đánh nát một người, cơ bản là mười gậy bị thương nhẹ, hai mươi gậy trọng thương, ba mươi mất nửa phần mạng, bốn

mười mất mạng. Ta đã kiểm tra các thi thể và đám cương thi kia rồi, số vết gậy trên lưng đa số là mười, mười lăm và hai mươi.”

“Chẳng lẽ những người này từ quân doanh ra?” Triển Chiêu nhíu mày.

“Tiếp theo nói về vết roi.” Giả Ảnh nói tiếp: “Vết gậy ở phía sau, vết roi thì ở phía trước, đây là phương pháp tra tấn bức cung, chỉ có người chuyên tra tấn bức cung mới biết đánh ở đâu đau nhất, nhưng không chết người, vị trí vết roi trên người mỗi người đều gần giống nhau, chắc chắn là cùng một cách đánh.”

“Là những người từng bị xử phạt trong quân doanh?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Bao Chứng gật đầu: “Tất cả đều là người Tống, nếu tra ra được từ quân doanh nào, chỉ cần so sánh với những người từng bị xử phạt trong mỗi quân doanh...”

“Không cần phải so.” Không chờ Bao Chứng nói hết, Triệu Phổ vẫn im lặng đứng dựa cột phía sau đột nhiên mở miệng, rồi nhìn Giả Ảnh.

Giả Ảnh gật đầu: “Là Triệu gia quân.”

“Sao?”

Mọi người đều sững sốt.

“Vương gia, chắc chắn sao?” Bao Chứng hỏi Triệu Phổ.

Triệu Phổ nhíu mày thở nhẹ một cái, nói: “Mười gậy chín roi là thừa cơ cướp bóc, hai mươi gậy mười tám roi là ức hiếp nữ nhân và hài tử, ba mươi gậy hai mươi bảy roi là tiết lộ quân cơ, bốn mươi gậy ba mươi sáu roi là cấu kết với địch bán nước không thành, tùy tội nặng nhẹ mà tăng giảm ít nhiều, nếu làm liên lụy mạng người thì dùng mạng trả.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, thầm há hốc mồm, nghĩ thầm kỉ luật của Triệu gia quân đúng là nghiêm ngặt. Không làm liên lụy mạng người cũng bị đánh đến nửa sống nửa chết!

“Vương gia.” Bao Chứng hỏi Triệu Phổ: “Tại sao những binh sĩ bị xử phạt của Triệu gia quân lại bị biến thành cương thi?”

Triệu Phổ nhún vai nhẹ một cái, lại nhìn Giả Ảnh.

“Trong Triệu gia quân những kẻ vi phạm quân quy sau khi xử phạt đều sẽ bị trục xuất ra khỏi quân doanh.” Giả Ảnh tiếp tục giúp Triệu Phổ trả lời câu hỏi hẩn không muốn trả lời.

Mọi người đều thầm kêu oan thay cho các binh sĩ, Triệu Phổ trị quân thật sự quá nghiêm khắc, tuy muốn trăm trận trăm thắng cũng phải trả giá nhất định, nhưng đánh người ta rồi còn đuổi người ta đi sao?

“Nguyên soái chỉ vì tốt cho bọn họ!” Tử Ảnh thấy mọi người đều coi Triệu Phổ như bạo quân, vội nói giúp: “Nếu bị quân pháp xử lý, sẽ bị giáng cấp, còn bị các binh sĩ khác xem thường, cuối cùng sẽ bị hiếp đáp. Loại hiếp đáp này không phải chỉ là kéo bím tóc hay ngáng chân một cái, nhất định sẽ mất mạng!”

“Bảo Hạ Nhất Hàng đưa người đến nhận xác.” Sắc mặt Triệu Phổ không tốt lắm, hạ lệnh cho Giả Ảnh.

Giả Ảnh gật đầu, Triệu Phổ quay đi.

Công Tôn võ võ Tử Ảnh, tâm trạng của các ảnh vệ và Triệu Phổ đều như nhau, tuy đã bị đuổi khỏi quân doanh, nhưng dù sao cũng từng là quân nhân ra sức vì Đại Tống, là huynh đệ trong hoạn nạn cùng vào sinh ra tử. Nếu từng làm sai, nhưng đã bị trừng phạt, thì sao lại có kết quả như vậy? Rốt cuộc là ai hại những người này!

.

...

.

“Hình như Cửu Cửu đang giận.”

Trong sân, Tiểu Tứ Tử ngồi trên ghế đá, hỏi Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đang chống cằm nghĩ ngợi bên cạnh.

“Đúng vậy, con đi gọi vài tiếng cha hẳn sẽ vui lên ngay.” Công Tôn vừa khám nghiệm một thi thể trong phòng gỗ tác bên cạnh vừa giật dây Tiểu Tứ Tử, hẳn cũng lo cho Triệu Phổ.

Tiểu Tứ Tử lập tức chạy đi nịnh nọt Triệu Phổ, giúp hẳn vui lên một chút.

Bạch Ngọc Đường đứng một bên ngăn người, một tay đặt dưới cằm, ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt khoe môi. Triển Chiêu hiểu động tác này của hẳn, đa số là đang suy nghĩ, hơn nữa là chuyện trong quá khứ! Cũng có nghĩa là, hẳn đang hồi ức, không phải suy nghĩ.

“Này.” Triển Chiêu nhích lại gần: “Nghĩ chuyện gì vậy?”

“Hả?” Bạch Ngọc Đường hoàn hồn lại: “Nghĩ tới một chuyện.”

“Có manh mối?” Bao Duyệt và Bàng Dục cũng ngẩng mặt.

Sau khi thi Hương kết thúc, Bao Duyệt liền thành người nhàn rỗi giống hệt Bàng Dục, phụ trách suy nghĩ tìm manh mối giúp điều tra.

“Ta biết nơi nào có thể giấu được một nhóm người lớn.” Bạch Ngọc Đường nói: “Chợ người, từng nghe qua chưa?”

“Chợ người...” Triển Chiêu nghĩ nghĩ: “Nơi mua bán người?”

“Ngoài mua bán người, còn có thuê người.” Bạch Ngọc Đường nói: “Khi ta đi qua vùng tây bắc và phía nam từng thấy, chợ người thường ở những nơi kín đáo như dưới cầu hoặc ngoại thành, như thế để tránh tai mắt người khác. Đa số là tiểu hài tử được mua bán để làm nha hoàn và tiểu tư. Còn thuê người, thì đa số là có khả năng nhưng không tìm được kế sinh nhai, có rất nhiều là quân nhân phạm quân quy bị đuổi khỏi quân doanh. Những người là được thuê về đa số là làm việc tay chân, thể lực nặng, hoặc canh phòng, cũng có thể là bảo tiêu.”

“Vậy sao.” Triển Chiêu đưa tay vỗ vai Bạch Ngọc Đường: “Không hổ là Bạch ngũ gia, vào nam ra bắc kiến thức uyên thâm!”

Bạch Ngọc Đường bắt lực nhìn hẳn, con mèo này lại nữa rồi.

Triển Chiêu cười tà, nhìn nhìn Bàng Dục: “Tiểu hầu gia, trong Khai Phong có chợ người không?”

Bàng Dục nghe xong cũng ngăn người, ngậm nửa miếng bánh hạt điều tự chỉ mình: “Hỏi ta sao?”

“Không hỏi người.” Bao Duyệt thì đã hiểu ra, cầm cây dưa chọc chọc mu bàn tay hẳn: “Hỏi Bàng Dục thời còn làm hôn thê ma vương, đám tay chân của người từ đâu ra?”

“À! Quân gia hẳn là biết!” Bàng Dục hiểu ra, vội bảo người gọi Bàng Phúc tới.

Không lâu sau, Bàng Phúc đến, vừa nghe nói muốn tìm chợ người liền cười: “Trong đình nghĩ chân cách thành tây năm dặm, có chợ buôn bán và thuê người, nơi đó toàn những kẻ liều mạng, nếu muốn, còn có thể bỏ năm trăm lượng ra mua hung thủ giết người!”

“Có chuyện như vậy sao?” Triển Chiêu nhướng mày, nghĩ thầm như vậy mà cũng được sao? Mình hoàn toàn chẳng biết gì!

“Ha ha, ngoài mặt thì không ai biết.” Bàng Phúc nói: “Chỉ những người có nhu cầu lại có tiền mới nhờ người tìm được.”

“Hẳn phải có một kẻ cầm đầu?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“À.” Bàng Phúc cười: “Ngũ gia đúng là hiểu biết, có một người cầm đầu, người này thông thuộc cả quan trường lẫn giang hồ, quen biết rộng, dù là muốn mua hay bán, chỉ cần tìm đến hẳn là được. Đưa bạc cho hẳn, hẳn sẽ tìm người, bạc hẳn cũng sẽ tự chia, không cần người mua suy tính, xảy ra chuyện hẳn cũng sẽ giải quyết!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường bật cười: “Vậy thì dễ rồi, chỉ cần hỏi ra được gần đây ai thuê một số lớn binh sĩ bị trục xuất khỏi quân doanh là được rồi!”

“Bàng Phúc.” Triển Chiêu nói: “Giúp ta hẹn tên cầm đầu đó ra, nói là có khách quý muốn thuê mười người.”

“Được.” Bàng Phúc cười nói: “Ta đi ngay đây.”

.

.

Bàng Phúc không hổ là đại tổng quản của phủ thái sư, chẳng bao lâu sau đã sai người đến nói với Triển Chiêu: “Tối nay, giao dịch trong đình cách thành tây năm dặm, đưa trước năm trăm lượng, nhận mười người đi, làm xong chuyện mới đưa tiếp năm trăm lượng nữa, có thể bán mạng vì ngài.”

Triển Chiêu đá mày với Bạch Ngọc Đường: “Người nghĩ có nên gọi Triệu Phổ cùng đi không?”

“Đừng!” Công Tôn vội xua tay: “Với tính tình của hần, chắc chắn sẽ làm thật tên đó!”

“Tính tình ta thế nào?”

Công Tôn vừa dứt lời Triệu Phổ đã bế Tiểu Tứ Tử đi tới, tâm trạng cực tốt. Khi này hần ra sau hậu viện ngồi giặt dãi, Tiểu Tứ Tử chạy đến, ôm chân giữa mặt nói một câu: “Cha bế bế.”

Triệu Phổ giặt cái gì cũng tự quên mất, ôm bảo bối đùa một lúc, Tiểu Tứ Tử miệng ngọt, còn nghiêm mặt giúp hần phân tích mọi chuyện, nói rất có lý. Triệu Phổ cũng nhờ vậy mà nghĩ ra được biện pháp giải quyết, tâm trạng hoàn toàn tươi sáng lên, bế Tiểu Tứ Tử quay lại.

“Ta đi cùng các người.” Triệu Phổ nói với Triển Chiêu: “Tìm vài kẻ còn sống đến nhận xác, nhanh hơn Hạ Nhất Hàng, hơn nữa chưa chắc bọn họ sẽ nói thật với các người.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nghĩ thấy cũng đúng, người trong Triệu gia quân nghe lời Triệu Phổ thế nào, bọn họ đều đã được thấy.

Đường Thạch Đầu cũng muốn theo, mấy hôm nay hần vẫn nghĩ, phụ mẫu bảo mình ra ngoài học hỏi là đúng, trong Khai Phong đúng là lớp lớp nhân tài. Thế là, mọi người quyết định để Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi mai phục trước, Đường Thạch Đầu theo Triệu Phổ, giả thành người mua đến giao tiền nhận người, nhân tiện bắt luôn tên cầm đầu.

.

.

Cả buổi trưa, phủ Khai Phong phái tất cả nha dịch ra ngoài tuần tra, và phát thuốc ọi người, nếu chẳng may bị cắn, thì lập tức rửa vết thương uống thuốc, sau đó đến phủ Khai Phong tìm Công Tôn.

Thấy quân binh khắp nơi, bách tính đã bớt lo sợ, dần dần cũng đã có người dám ra ngoài.

.

.

Rất nhanh, trời đã tối, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đã đến nơi hẹn mai phục từ sớm, hai người ngồi trên một cành cây.

Trời càng lúc càng tối, Triển Chiêu đột nhiên đưa tay quạt gió cho Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường xoay sang nhìn hần, rất bất ngờ.

“Có muỗi.” Triển Chiêu cười tủm tỉm nói với Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, đột nhiên đưa tay xoa mặt Triển Chiêu.

Triển Chiêu giật mình, mở to mắt nhìn hần.

“Con muỗi to thật.” Bạch Ngọc Đường cười nói.

Triển Chiêu híp mắt, nhìn chăm chăm mặt và cổ như Bạch Ngọc Đường, hình như đang tìm muối.

Một lúc sau, Bạch Ngọc Đường ngồi mồi chân, nghiêng người ngồi dựa vào thân cây, nhìn đình nghỉ chân phía xa: “Sớm biết vậy đã mang một bình rượu theo.”

Triển Chiêu cũng lác chân ngồi xuống, xoay người sang, hai tay chống trên đầu gối Bạch Ngọc Đường, nhìn hấn: “Người ở lại phủ Khai Phong đã lâu rồi, ta nghe đại tẩu nói, trước đây người chưa từng ở lại nơi nào lâu hơn hai tháng, cả Hâm Không Đảo cũng chỉ ở lại tối đa nửa năm.”

Bạch Ngọc Đường đưa tay nhẹ nhàng khảy kiếm tuệ trắng trên chuôi kiếm của Triển Chiêu: “Kiếm tuệ đỏ trước đây của người đâu?”

Triển Chiêu bĩu môi, nhìn sang hướng khác: “Phối với ngọc bội chuột trắng này, kiếm tuệ đỏ không đẹp, một cây kiếm nhiều màu quá, xanh xanh đỏ đỏ rất không có đẳng cấp.” Vừa nói vừa vỗ vỗ đầu gối Bạch Ngọc Đường: “Hỏi người mà.”

“Không có gì để ở lại.” Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, trả lời: “Lâu ngày sinh nhàm chán.”

“Vậy ở Khai Phong không chán sao?” Triển Chiêu hỏi, tai hồng hồng.

Bạch Ngọc Đường nhìn hấn một lúc lâu, đột nhiên bật cười, đưa tay xoa nhẹ vành tai hồng hồng, nhẹ giọng hỏi: “Miêu Nhi, người hỏi ta có chán không sao?”

Triển Chiêu mở to mắt nhìn hấn, ngậm miệng “Ừm” một cái.

Bạch Ngọc Đường dùng giọng nói lạnh lùng nhưng lại rất dịu dàng đặc biệt của mình chậm chậm nói: “Con người ta rất chung thủy, chỉ vừa ý một loại màu sắc, chỉ lưu luyến một nơi, chỉ thích một người...”

Khóe miệng Triển Chiêu chậm chậm nhếch lên, tư thế ngửa mặt lên nhìn khiến Bạch Ngọc Đường bất giác cúi người tới trước. Nhưng Bạch Ngọc Đường thì vĩnh viễn vẫn là Bạch Ngọc Đường, chút ung dung luôn còn đó, và thêm một nhân tố không biết nên nói là quân tử hay đại đột khiến hấn hơi chần chừ, nhỏ giọng nói: “Ta muốn...”

Triển Chiêu kéo nhẹ cổ áo hấn một cái, hơi ngẩng mặt lên, hỏi lại: “Người muốn gì?”

Bạch Ngọc Đường thuận thế khẽ nghiêng đầu, tiến tới: “Thế này...”

Gió đêm nhẹ lướt qua môi hai người, khoảng cách càng lúc càng gần, cho đến khi không còn nữa. Ánh trăng rơi qua kẽ lá chứng kiến hai người như yên lặng đến gần nhau, lại như ý loạn tình mê mà quần hơi thở vào nhau, giữ lại chút kiềm chế vốn dĩ, lại không chống đỡ được sức hấp dẫn từ người kia, tiếp tục tiến đến gần nhau, tình cảm ấm nóng dần mãnh liệt hơn, khiến hai trái tim đã bình tĩnh quá lâu rung động, luyến tiếc chẳng muốn rời xa.

Trong kí ức của hai người, đã có rất nhiều lần đến gần nhau như thế này, nhưng cuối cùng đều chỉ là lướt sát qua nhau, lần này rốt cuộc đã không còn như thế! Sau đó, là cảm giác kì diệu khi cảm nhận được độ ấm trên đôi môi của nhau dần thăng hoa.

Nghĩ quá nhiều, cuối cùng sẽ trở thành không nói nên lời, cảm giác quá nhiều, sẽ trở thành không thể cảm nhận. Tiếng gió thổi qua ngọn cây, trong thời khắc ấy, lại như âm thanh của thứ gì đang dần bắt rễ đâm chồi. Rõ ràng chỉ là một khoảnh khắc rất ngắn, nhưng lại như đã dừng lại rất lâu, đột nhiên nhớ lại rất lâu rất lâu trước đây, khung cảnh lần đầu tiên gặp mặt, sau đó là từng chút từng chút những chuyện đã xảy ra... Rất nhanh, cũng rất hỗn loạn, đến mức như ảo giác, mà lại yên bình đến mức không nghe được cả tiếng lòng mình.

Đan xen vào nhau, là hai đôi môi dán chặt như gần như xa, là những kí ức cùng nhau, và sự bình tĩnh trong chớp mắt, người mà người thích, hấn là ta, mà người ta thích cũng là người... May mà lần này đã gặp nhau, may mà lần này, đã không lướt qua nhau.

.

.

144. Q.5 - Chương 20: Hoa Tiền Nguyệt Hạ [trước Hoa Dưới Trăng]

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi theo dõi lại phân tán tư tưởng, hai người đang làm chuyện đứng đắn đột nhiên kìm lòng không đành làm chút chuyện không đứng đắn. Nhưng ngoài dự liệu là, có những thứ cấm kỵ, khi chưa gặp phải thì cứ nghĩ là kinh khủng đáng sợ lắm, nhưng xảy ra rồi mới biết là ngọt ngào vô cùng, nghiêm trọng hơn là còn sinh nghiệm. Chạm vào nhau rồi thì không thể tách ra nữa, cả bóng đêm lạnh buốt xung quanh cũng ấm dần lên.

Mãi đến khi tiếng bước chân từ xa đến, mới cắt ngang được ánh mắt chăm chú vào nhau của hai người, tuy là tầm mắt vẫn dính chặt trên người đối phương không rời.

Bên ngoài đình có tiếng động, xem ra tên cầm đầu kia đã dẫn người đến rồi.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều tự biết, vẫn chưa hôn đủ! Thời điểm không thể không tách ra này làm hai người vô cùng bứt rứt, nhưng cuối cùng vẫn phải lưu luyến tách ra.

Cảm giác thỏa mãn khi thân mật vừa mất đi, gió lạnh lùa đến, đầu óc mê loạn dần hồi phục.

Đối mặt khi đã tỉnh táo lại còn xấu hổ hơn nhiều so với khi ý loạn tình mê thân mật âu yếm. Hai tay Triển Chiêu vẫn đặt trên đầu gối Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường có thể cảm giác được độ nóng của lòng bàn tay Triển Chiêu, tay Triển Chiêu nhấc lên, Bạch Ngọc Đường thả chân xuống, lúc đó mới phát hiện, con mèo đó đề rất mạnh, chân hơi tê rồi, vì căng thẳng sao?

Liếc mắt, vụt một cái, Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu phóng một cái lên chạc cây phía sau mình, xoa mắt.

Hiện tại mặt Triển Chiêu cực nóng, không dám nhìn mặt Bạch Ngọc Đường, cho nên trốn ra sau lưng Bạch Ngọc Đường.

Hành động này có chút trẻ con, Bạch Ngọc Đường định quay đầu lại nhìn hắn một cái, Triển Chiêu lại đưa một tay che mặt, một tay chắn trước mắt Bạch Ngọc Đường, không cho hắn nhìn!

“Miêu...”

“Hừ” Triển Chiêu chọc chọc vai hắn, dựa vào lưng Bạch Ngọc Đường nói: “Làm chuyện đứng đắn!”

Bạch Ngọc Đường rất muốn nói chuyện này đâu phải chuyện không đứng đắn, vui hơn ngồi chồm xồm mai phục, nhưng nói không ra lời... Người đến gần bên dưới, giúp phân tán chút lực chú ý của hắn.

Đưa tay ra phía sau kéo một cái, Bạch Ngọc Đường kéo Triển Chiêu lại gần một chút, ý bảo hắn nhìn.

Triển Chiêu cũng không xấu hổ như khi nãy nữa, thò đầu qua vai Bạch Ngọc Đường nhìn ra phía ngôi đình phía xa, thấy có không ít người đến, người dẫn đầu khá lớn tuổi, mặc áo cà sa vàng, phía sau có khoảng mười người trẻ tuổi thân hình cao lớn.

Triển Chiêu hơi nhíu mày, giương mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, chẳng lẽ kẻ cầm đầu là hòa thượng? Hòa thượng sao lại không ăn chay niệm phật mà còn chạy đi buôn bán người?

Bạch Ngọc Đường chăm chú nhìn Triển Chiêu một lúc lâu, lần đầu tiên không hiểu được ý trong mắt Triển Chiêu, bởi vì hiện tại trong đầu toàn là hình ảnh khi nãy, hoàn toàn không thể nghĩ sang cái gọi là chuyện đứng đắn!

Phía khác, Triệu Phổ cũng đã chuẩn bị xong, thấy trong đình có người đến, liền dẫn Đường Thạch Đầu đi đến.

Triển Chiêu đột nhiên nghĩ đến, Triệu Phổ hẳn là đã đến từ sớm, cũng có nghĩa là, khi nãy hắn ở ngay gần đó. Mình và Bạch Ngọc Đường hôn... Cũng chỉ hôn có một chút, Triệu Phổ chỉ cần đến sớm một chút thì sẽ thấy được hết!

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng nghĩ đến chuyện này, thế là nhìn nhau một cái, không biết khi nãy Triệu Phổ có thấy không?

Mà nhìn lại sắc mặt của hai người đi ngang qua bên dưới, cười như không cười, trong lòng Triễn Chiêu và Bạch Ngọc Đường thích một cái, nhất định là thấy rồi.

Nhìn ra phía sau, Đường Thạch Đầu mặt mày đỏ bừng, cúi gằm đầu có vẻ rất uể oải. Bạch Ngọc Đường hơi cong môi, Triễn Chiêu gãi gãi đầu, nghĩ thầm hai người này thật thiếu đạo đức quá, lại đi nhìn trộm! Nhưng lại không tự kiểm điểm bản thân và Bạch Ngọc Đường quang minh chính đại hôn nhau giữa nơi hoang dã, hoàn toàn không quan tâm hoa hoa cỏ cỏ xung quanh có chịu được đả kích này không.

.

.

Đường Thạch Đầu và Triệu Phổ có thấy không? Thật sự đã thấy rồi.

Nụ hôn dài giữa bụi hoa dưới màn trăng phủ khi này, lại thêm cảnh thân mật sau đó, hai người đều thấy rõ, đương nhiên, tâm trạng mỗi người một khác.

Triệu Phổ vốn đã đến được một lúc, ngẩng đầu định tìm Triễn Chiêu và Bạch Ngọc Đường, không ngờ lại thấy được hai người đắc đạo thành chính quả.

Triệu Phổ là ai chứ, làm phiền người khác hôn môi sẽ bị lừa đá, đương nhiên hắn sẽ không lên tiếng! Hơn nữa, khi hắn và Công Tôn quen biết nhau, Triễn Chiêu và Bạch Ngọc Đường đã gặp nhau. Khi hắn và Công Tôn phát triển hơn, Bạch Ngọc Đường và Triễn Chiêu lại bắt đầu rề rà. Bây giờ, hắn và Công Tôn đã thành thân lâu như vậy rồi, ngày nào cũng rất ân ái. Nhưng Triễn Chiêu và Bạch Ngọc Đường vẫn còn đang rề rà, những người khác thì đã sốt ruột đến chết rồi.

Lần này có đột phá ngoài dự đoán nhưng trong tình đoán, nhất định là thời cơ tốt nhất để bọn họ hiểu lòng nhau, Triệu Phổ thưởng thức một lúc, hơn nữa còn nhớ kỹ chi tiết, quyết định khi về sẽ nói cho Tiểu Tứ Tử, để bảo bối vui vẻ, có thời gian phải bàn bạc với Công Tôn một chút, xem sẽ thúc đẩy phát triển bằng phương pháp nào!

Đường Thạch Đầu sau lưng Triệu Phổ đương nhiên không có loại suy nghĩ “xấu xa” này. Ban đầu hắn vừa nhìn thấy đã giật mình, nhưng chưa kịp kêu ra tiếng đã bị Triệu Phổ trùng. Đường Thạch Đầu vẫn còn là tiểu hài tử, sao hiểu được những chuyện tình cảm này? Chỉ biết càng nhìn càng thấy ngược, cuối cùng mặt đỏ tím đập không thở nổi nữa, chỉ cảm thấy hai người này nhìn thế nào cũng thấy xứng, mình hoàn toàn không còn hy vọng nữa, thế là lại buồn.

Triệu Phổ vỗ vỗ vai hắn, đá mày, ý bảo, trời đất bao la nơi nào chẳng có cỏ, có đúng không? Có thời gian sẽ giới thiệu cho người một người!

.

.

Đi vào đình, vì trời đã tối ánh sáng không mạnh, cho nên nhìn không được rõ lắm.

Tên cầm đầu thấy từ xa có hai người đi đến, liền hỏi một câu: “Thí chủ, phía trước không có đường, hay là đi đường vòng đi?”

Khi này Bằng Phúc đã nói trước với Triệu Phổ, mỗi lần gặp mặt đều có ám hiệu khác nhau, lần này phải đáp là “Không có tiền đương nhiên không có đường, có tiền thì sẽ có đường sống.”

“Ha ha ha...”

Thấy Triệu Phổ đáp đúng ám hiệu, hòa thượng kia cười to: “Vị đại gia này, nếu đã là do Bằng tổng quản giới thiệu thì không cần dài dòng nữa. Ta đã dẫn người ngài cần đến rồi, cố ý chọn mười người tốt nhất, đều là cao thủ! Không biết vị đại gia này, muốn bọn họ làm gì? Chúng ta giao hẹn trước, không nguy hiểm đến tính mạng, một ngàn lượng, nguy hiểm tính mạng, bao nhiêu người thì gấp bấy nhiêu lần.”

“Cũng có nghĩa là một mạng người một ngàn lượng rồi, thật đúng là không rẻ.” Triệu Phổ đứng dưới cạnh một thân cây, ánh trăng đã bị tàng cây che mất một phần, không thấy rõ được dung mạo của hắn, chỉ nghe được giọng nói trầm thấp lạnh lùng hơi khàn của hắn.

Có thể là giọng nói và phong thái của Triệu Phổ quá đặc sắc, mười binh sĩ kia dao động thấy rõ, ngẩng mặt nhìn về phía bóng người dưới tàng cây, muốn nhìn rõ xem là ai!

Bọn họ không nhìn rõ Triệu Phổ, nhưng Triệu Phổ thì có thể thấy rõ mười người đứng ngoài đình đang chờ bị “bán”.

Những người này thật sự cao to khỏe mạnh, tuổi tác không đến ba mươi. Triệu Phổ có một thói quen lạ, những người hắn không muốn nhớ rõ thì tuyệt đối không nhớ được, nhưng nếu đã muốn nhớ thì sẽ nhớ cực kì rõ ràng.

Trong quân doanh của Triệu gia quân rất đông, mười mấy hai mươi vạn quân nếu xếp hàng đi qua trước mặt thì cũng mất đến mấy ngày, ai lại nhớ được? Cho nên mọi người đều nhận ra Triệu Phổ, Triệu Phổ thì lại không thể nhận ra hết Triệu gia quân. Nhưng hắn luôn nghĩ đủ cách nhân lúc rảnh rỗi, nhìn mỗi binh sĩ một chút, cố gắng nhớ.

Trận chiến gần nhất, một ngàn binh sĩ Triệu gia quân mặc y phục của quân địch trà trộn vào quân doanh của địch trước, sau đó toàn quân ập vào, quân tiên phong rút lui quá chậm thế là bị lẫn vào nhau. Quân tiên phong vẫn còn mặt y phục của quân địch, cởi không được, không cởi cũng không được!

Lúc ấy, Triệu Phổ dẫn đầu giục ngựa xông tới, không ngờ lại có thể nhận ra toàn bộ quân mình, cuối cùng chiến tranh kết thúc, quân tiên phong đều được Triệu Phổ đẩy dạt ra. Binh mã phía sau hắn cũng đã sớm nhận được lệnh, người Triệu Phổ cố ý giữ lại không giết là quân mình! Thế là một trận hỗn chiến, lại không hề thương tổn đến một quân tiên phong nào, đây cũng là một loại bản lĩnh của hắn.

Ngoài ra, với các binh sĩ phạm quân quy bị trục xuất khỏi quân doanh hoặc lập công lớn được thăng chức... Triệu Phổ sẽ càng nhớ kĩ hơn.

Những người này, Triệu Phổ chỉ nhìn một cái là đã nhận ra bọn họ từng là binh sĩ Triệu gia quân, hơn nữa đều là những người bị xử phạt rồi trục xuất ra khỏi quân doanh.

Triển Chiêu ngồi xổm trên cành cây, cùng Bạch Ngọc Đường, ban đầu hai người thật sự có tập trung quan sát tình hình bên dưới. Nhưng ống tay áo màu lam vừa vẩy qua trước mặt Bạch Ngọc Đường một cái, vật áo trắng vừa lướt qua trước mặt Triển Chiêu một cái, hai người lại phân tâm.

Triển Chiêu nhìn cánh tay Bạch Ngọc Đường chống trên cành cây, thì lại muốn nhích đến dựa dựa. Bạch Ngọc Đường thấy hắn dựa vào cánh tay mình, thì lại muốn đưa tay giúp hắn vén lọn tóc bị gió thổi rối.

Hai người cọ cọ dụi dụi vài cái thì thiếu chút nữa lại dính vào nhau, may mà nhìn thấy sắc mặt của Triệu Phổ, bị sát khí của hắn ảnh hưởng một chút, nên cũng không còn tâm trạng làm bậy nữa...

Sắc mặt của Triệu Phổ lúc này cực kì phức tạp, có chút giận dữ, chuyện này thật sự rất đáng giận! Nhưng cũng có vài phần tự trách... Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chưa từng thấy hắn như thế này. Triệu Phổ ngạo mạn tự cao đó mà lại biết tự trách mình, biết hối hận! Hắn cảm thấy mình cũng có trách nhiệm nhất định với bất hạnh mà những binh sĩ bị trục xuất gặp phải sao?

Tên cầm đầu thấy Triệu Phổ chỉ đứng dưới tàng cây không nói gì, dường như đang đánh giá tình hình phía này, cũng cảm thấy hơi nghi ngờ.

Ngay khi ấy, mây tản ra, bốn phía đột nhiên sáng hơn.

Ánh trăng xuyên qua tàng cây chiếu xuống, khuôn mặt Triệu Phổ lộ ra một phần dưới ánh trăng.

Hồi Nhân Tu La ngày thường không dễ thấy lắm, nhưng vào đêm thì lại khác, hai con người khác màu của Triệu Phổ, dưới ánh trăng, sáng lên một cách lạ thường. Nhìn từ xa, đáng sợ không sao tả được!

“A...”

Tên cầm đầu không hiểu có chuyện gì, nhưng mười binh sĩ kia thì lập tức nhận ra, hít sâu một hơi xoay mặt nhìn nhau.

Triển Chiêu nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường, nói nhỏ: “Dường như bọn họ nhận ra rồi!”

Bạch Ngọc Đường gật nhẹ đầu, nửa đêm nhìn Triệu Phổ thật sự rất đáng sợ, nghe nói khi đánh trận hắn tập kích nửa đêm có người bị đôi mắt của hắn dọa chết. Thật khó cho Công Tôn lại cứ thích nửa đêm ôm mặt Triệu Phổ ngắm nghía, còn khen sao đôi mắt thật đẹp, Triệu Phổ mỗi ngày bị tưới thuốc phiện như thế, thảo nào thiên y bách thuận.

Tên cầm đầu để ý thấy những người sau lưng đổi sắc, cũng nhận ra bất thường, tiến tới một bước: “Người là ai?”

Triệu Phổ bước khi khỏi bóng cây, đứng dưới ánh trăng.

“Vương gia...” Các binh sĩ lập tức hoảng hốt, cuối cùng tất cả cùng chạy đến quỳ xuống hành lễ với Triệu Phổ: “Nguyên soái!”

Triệu Phổ hơi nhú mày, chỉ đứng đó không nói gì, sắc mặt càng phức tạp thêm.

“Triệu Phổ hẳn là rất không vui.” Triển Chiêu nhẹ giọng thở dài: “Triệu gia quân luôn là niềm kiêu hãnh của hắn.”

Bạch Ngọc Đường xem đến đây, đột nhiên hỏi: “Thật ra ta vẫn không hiểu, vì sao mấy chục vạn người, lại đều nghe lời một người?”

Triển Chiêu cười cười: “Đây có là gì? Không phải cả thiên hạ đều nghe lời hoàng đế sao?”

“Loại nghe lời này, và cách Triệu gia quân nghe lời không giống nhau.” Bạch Ngọc Đường lắc đầu: “Rõ ràng là đã bị đuối đi, kết thúc sẽ rất bi thảm, lại không hề hận, mà còn rất sợ hắn, quân doanh và giang hồ, quả nhiên là hai nơi không hề giống nhau.”

“Phụt...”

Bạch Ngọc Đường mãi suy nghĩ, Triển Chiêu bên cạnh thì nhin không được cười thành tiếng.

“Có gì buồn cười sao?” Bạch Ngọc Đường nhìn hắn.

“À, trước đây ta vẫn luôn nghĩ, con chuột bạch đó luôn sống kiêu ngạo như vậy, có chuyện gì có thể làm hắn phiền nhiễu được không?” Triển Chiêu lắc đầu: “Thì ra cũng phiền nhiễu vì những chuyện vô vị thế này.”

Bạch Ngọc Đường như hiểu ra điều gì, gật đầu: “Miêu Nhi, ta hiểu ý ngươi.”

“Được được.” Triển Chiêu vỗ vai Bạch Ngọc Đường: “Trẻ nhỏ dễ dạy.”

“Ý ngươi là nói với ta, từ rất lâu trước đây ngươi đã bắt đầu phiền nhiễu vì những chuyện về ta rồi, đúng không?” Bạch Ngọc Đường chỉ cần một câu này, đã làm Triển Chiêu nghẹn lời đỏ mặt, kiên quyết lắc đầu: “Không được cất câu lấy nghĩa!”

“Miêu Nhi, ngươi thăm mền ta bao lâu rồi?” Bạch Ngọc Đường bắt đầu đắc ý.

“Không có!” Triển Chiêu phủ nhận.

“Thì ra ngươi đã thích ta lâu như vậy rồi...” Bạch Ngọc Đường chưa nói dứt câu, Triển Chiêu đã thò tay sang bịt miệng hắn, cảnh cáo: “Đừng có nói thẳng như vậy, giữa ban ngày!”

Bạch Ngọc Đường bật cười, ban ngày đâu cơ chứ?

Hai người trên cây quá say sưa, khanh khanh ta ta rồi lại ta trêu chọc người người trêu ghẹo ta, không thể không phát ra tiếng động. Tiếng động làm những người bên dưới chú ý...

Triệu Phổ nhìn trời, hai người này lợi hại thật, cũng đúng, có lẽ đã kìm nén quá lâu dục cầu bất mãn quá nghiêm trọng, cho nên vừa bước qua lằn ranh là dính chặt vào nhau không tách ra được nữa, làm gì còn tâm trạng làm chuyện đứng đắn?!

“Có biến!” Tên cầm đầu nghe thấy tiếng động, hô lớn một tiếng xoay người định chạy.

“Người chạy không thoát đâu.” Triệu Phổ cười lạnh, các ảnh vệ mai phục bốn phía đã bao vây tất cả mọi ngã.

Triển Chiêu nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường, kề sát vào tai hắn hỏi nhỏ: “Các ảnh vệ vừa mới đến có đúng không? Khi này chúng ta đó đó, bọn họ chưa có mặt đúng không?”

“Vừa mới đến.” Bạch Ngọc Đường gật đầu rất chắc chắn: “Lúc chúng ta hôn bọn họ chưa đến...”

Chưa nói hết câu, miệng lại bị Triển Chiêu bịt lại: “Đừng có nói ra!”

Bạch Ngọc Đường đưa tay nắm lấy tay Triển Chiêu nhẹ nhàng kéo xuống: “Miêu Nhi, hôn người thật sự không tệ đâu, người có cảm giác thế nào?”

Triển Chiêu then quá thành giận, lao đến muốn dùng cả hai tay bịt miệng hắn: “Đừng có trắng trợn như vậy!”

Bạch Ngọc Đường thấy hắn tự lao lên người mình, đương nhiên không cản, chỉ cười hỏi: “Miêu Nhi, ta hôn người đồng thời người cũng hôn ta rồi, ta không để bụng người để bụng gì chứ?”

Triển Chiêu hí mắt, nhéo cằm Bạch Ngọc Đường cảnh cáo hắn: “Người đừng có học theo Triệu Phổ, câu nào lưu manh thì nói câu đó, phải có phong thái của Bạch Ngọc Đường!”

Bạch Ngọc Đường ngạc nhiên: “Triển hộ vệ, phong thái của Bạch Ngọc Đường ra sao?”

“Quý công tử tính tình kì quặc, nghiêm túc, lễ độ, không lưu manh, sợ bẩn, không thích nói chuyện, có phong thái, không ồn ào!” Triển Chiêu nghiêm túc tổng kết.

Bạch Ngọc Đường im lặng một lúc, bưng tỉnh gật đầu, dùng ánh mắt rất có hàm ý nhìn hắn: “À, quý công tử tính tình kỳ quặc... Đánh giá thật không thấp.”

Triển Chiêu mấp máy môi, vội ngồi lên: “Đã nói đừng cắt câu lấy nghĩa!” Nói xong, đẩy Bạch Ngọc Đường vào thân cây: “Làm chuyện chính trước, về rồi sẽ tính nợ với người!”

“Là người nói trước!” Bạch Ngọc Đường kéo tay hắn: “Muốn tính nợ thế nào? Không tính ta sẽ không để yên.”

Triển Chiêu trừng hắn một cái, vừa định nhảy xuống, đột nhiên như nghĩ đến điều gì, đè Bạch Ngọc Đường đang định ngồi lên xuống hỏi một câu: “Vậy ấn tượng của người về ta thế nào?”

Bạch Ngọc Đường cũng cười: “Trước đây ta đã nói rồi.”

“Sao?” Triển Chiêu giật mình: “Có nói sao?”

Bạch Ngọc Đường nắm lấy cổ tay Triển Chiêu đang đè trên ngực mình kéo một cái mượn lực ngồi lên, “Đã từng nói, trước khi trời sáng phải nhớ ra cho ta, nếu không, khi về tính nợ với người!”

Nói xong thì nhảy xuống đất.

Triển Chiêu thì bắt đầu phiền nhiễu, nhứ chặt mày, từng nói thật sao? Lúc nào? Hoàn toàn không nhớ gì!

145. Q.5 - Chương 21: Hữu Tâm Tài Hoa Vô Tâm Sáp Liễu [có Ý Trồng Hoa Vô Tình Cẩm Liễu]

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đáp xuống gần bên ngoài ngôi đình, tên hòa thượng cầm đầu trong đình đã bị các ảnh vệ bắt lại, mười người kia thì quỳ thẳng một hàng, sẵn sàng chờ Triệu Phổ xử lý.

Các ảnh vệ nhìn nhau, rồi cùng nhìn Triệu Phổ, chờ hắn nổi giận.

Triển Chiêu ngoắc ngoắc ngón tay với Bạch Ngọc Đường, đi qua một bên chờ, không can dự vào chuyện xử lý quân vụ của Triệu Phổ.

“Đứng lên cả đi.” Triệu Phổ đi vào đình ngồi xuống, thấy mười người kia còn đang quỳ, thở dài: “Đứng lên đi, ta có lời muốn hỏi.”

Mười người nhìn nhau một cái, đứng lên, đi vào đứng thẳng trong đình.

Triệu Phổ thì nhìn qua một lượt, tất cả đều có vẻ khỏe mạnh, “Các người rời khỏi quân doanh từ ba năm trước?”

Cả mười người đều kinh ngạc nhìn Triệu Phổ, nguyên soái nhớ sao.

Ngón trỏ của Triệu Phổ gõ gõ cằm, nhìn ba người trước mặt: “Các người vốn đóng ở tây bắc, vi phạm quân quy bị phạt.” Rồi nhìn sang hai người phía sau: “Hai người các người thuộc quân tiên phong.” Năm người sau cùng: “Năm người các người ban đầu là quân phía nam, sau này gia nhập Triệu gia quân, vào theo Vương Hữu.”

Triển Chiêu đá mày với Bạch Ngọc Đường: Có thấy không?

Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu: Trí nhớ tốt.

Mười binh sĩ ngàn vạn lần không ngờ được Triệu Phổ vẫn còn nhớ bọn họ, đều cảm thấy vô cùng xấu hổ.

“Rời khỏi quân doanh các người sống thế nào? Sao lại lưu lạc đến tình cảnh đến chợ người bán mạng?” Triệu Phổ hỏi tiếp, hoàn toàn không có ý trách cứ: “Những người còn lại đâu? Sống thế nào?”

Trong mười người, có một người tuổi lớn nhất, bước lên trả lời Triệu Phổ. Vốn khi rời khỏi quân doanh, ai cũng được Triệu Phổ phát ột ít ngân lượng, để sau này bọn họ có chút vốn liếng, người có nhà thì đều về nhà cả. Còn lại những người không nhà để về, lại không muốn trở thành nông dân cấy cấy trồng trọt, lãng phí vô công, thì lưu lạc khắp nơi. Lâu dần, một mặt vì cuộc sống bức bách, mặt khác nôn nóng thành danh, cuối cùng đành phải bán sức mưu sinh, qua tay nhiều vị chủ nhân cuối cùng bị dạt đến chợ người.

Triệu Phổ gật đầu: “Những người khác thì sao?”

“Cũng không khác mấy, đã mỗi người mỗi ngã rồi.” Binh sĩ kia trả lời: “Những người có ở Khai Phong đều thuộc cùng một tổ chức, nhiều loại người, nhu cầu cũng cao, chúng ta đều là nghe kêu gọi rồi tụ họp đến.”

Triệu Phổ gật đầu, nói với Giả Ảnh: “Dẫn bọn họ về phủ Khai Phong xem thử, xem có nhận ra được ai trong số những người đã chết không, rồi hỏi lại. Còn nữa, tìm hết các binh sĩ thất lạc bên ngoài về, dán cáo thị chiêu mộ những binh sĩ từng bị trục xuất khỏi quân doanh, tập trung ở sân luyện binh gần hoàng lăng ngoại thành.”

“Tuân lệnh!” Giả Ảnh dẫn người đi, Triệu Phổ dường như có tâm sự, cũng xoay người đi.

.

.

Để Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lại đứng nhìn tên hòa thượng cầm đầu kia.

Hòa thượng căng thẳng nhìn hai người: “Vậy, quan gia, tiểu nhân cũng chỉ là kẻ được trả tiền làm việc thay người khác...”

“Cho nên ta hứng thú muốn biết, người làm việc thay ai.” Triển Chiêu cười, đưa tay cởi nón của hắn xuống, phát hiện có tóc: “Ồ... Thì ra là một hòa thượng giả.”

“Tiểu nhân, tiểu nhân thật sự...”

“Đừng đại đại tiểu tiểu nữa.” Triển Chiêu dùng Cự Khuyết gõ đầu hắn: “Mấy ngày nay trong thành Khai Phong có nạn cương thi, số cương thi đó đều là người được bán ra từ chỗ người, người thành thật khai báo đi, nếu không, ta mang người đi cho cương thi ăn!”

“Đừng!” Tên cầm đầu kia vội lắc đầu: “Tiểu nhân thật sự không biết, thư sinh ấy chỉ nói cần người, tiểu nhân giao người, đâu ngờ rằng những người đó đi rồi không ai trở về nữa! Lại còn trở thành cương thi...”

“Lại là thư sinh?” Triển Chiêu nhíu mày, nghĩ thầm gần đây thật không biết đặc tội với thư sinh nào rồi, hỏi tiếp: “Dung mạo thư sinh đó thế nào? Nói chi tiết!”

“Tiểu nhân... không biết nói sao, chỉ là một thư sinh bình thường, rất nhã nhặn, dường như còn biết võ công, rất hào phóng.” Hòa thượng nói năng lộn xộn.

“Người làm việc cho ai?” Triển Chiêu hỏi hắn.

“Tiểu nhân...” Hòa thượng bắt đầu do dự.

“Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường đột nhiên đưa tay, chỉ xuống đôi giày hòa thượng kia mang.

Có thể là do hắn đi quá vội, hoặc nghĩ là áo cà sa dài, tối khuya không ai thấy được, cho nên không mang giày của sư tăng.

Trên giày, có thêu hoa văn, vô trảo phi long.

“Người là người của Thiên Long sơn trang?” Triển Chiêu nhú mày: “Chẳng lẽ là Thiên Long sơn trang tổ chức chợ người, buôn bán người ở ngay tại Khai Phong không kiêng nể ai?”

“Triển đại nhân, không liên quan đến tiểu nhân!” Hòa thượng giả kia luôn miệng cầu xin: “Ngài ngàn vạn lần đừng nói ra là do tiểu nhân nói, nếu không tính mạng cả nhà ta khó giữ được!”

Thấy hòa thượng giả kia khóc lóc, Triển Chiêu nhú mày, rốt cuộc thì Thiên Long sơn trang đang làm gì?

.

.

Đêm nay thu hoạch được không ít, hai người dẫn tên hòa thượng giả kia về phủ Khai Phong, Bao Chứng thẳng đường thẩm vấn suốt đêm, bảo mọi người về nghỉ ngơi.

Hòa thượng giả khai hết mọi chuyện, thì ra là Thiên Long sơn trang mở chợ người, bí mật buôn bán người, đã được một thời gian rồi. Hắn không biết rõ cụ thể, vì thân phận thấp, đa số chỉ làm theo lệnh.

Hắn chỉ biết Thiên Long sơn trang không phải một môn phái giang hồ bình thường, đang lén lút làm một chuyện lớn nào đó, người đứng đầu chính là thiếu trang chủ Thẩm Bạch Ngọc của Thiên Long sơn trang.

“Thiên Long sơn trang này thật sự rất đáng nghi!” Trong sân, Công Tôn vừa ngồi uống trà vừa nhận xét: “Trước là thẳng mở người làm nhang độc, nay lại mở chợ người, buôn bán người công khai.”

“Bao tướng không phải người đến bắt chúng ngay?” Triệu Phổ nhú mày hỏi Triển Chiêu: “Không diệt môn phái này Khai Phong khó mà bình an được.”

“Chuyện miếu trạng nguyên lần trước, bọn chúng đã mượn được cơ thoát tội rồi.” Triển Chiêu cũng rất âm ỉ: “Lần này chỉ có nhân chứng không có chứng cứ xác thực để định tội, hành động hấp tấp rất dễ thành đánh cỏ động rắn, cho bọn chúng cơ hội chạy thoát lần nữa! Đại nhân hẳn sẽ có kế hoạch ổn thỏa hơn.”

“Lần trước Thẩm Long Hưng nói chuyện với con hắn, thật sự là đang dự tính làm chuyện gì đó.” Bạch Ngọc Đường nhắc Triển Chiêu: “Hỗn loạn trong kì thi Hương lần này, ít nhiều cũng có liên quan đến bọn chúng.”

“Ta cũng thấy vậy.” Bao Duyệt cũng đồng ý với Bạch Ngọc Đường: “Ngày mốt là thi võ rồi, mong đừng xảy ra chuyện gì.”

“Tiểu Mân Thầu, ngươi còn có tâm trí đi lo chuyện người khác sao?” Bàn Dục đột nhiên lên tiếng nhắc nhở: “Người đừng quên, ngày mai có kết quả thi Hương!”

“Sao?” Bao Duyệt giật mình: “Thật sao?”

“Đúng vậy.” Triển Chiêu cũng nhớ ra: “Sáng sớm mai chúng ta cùng đi xem!”

“Đâu cần tất cả cùng đi! Xấu hổ.” Bao Duyệt căng thẳng luống cuống tay chân: “Làm sao đây? Ngày mai là biết kết quả rồi! Nếu thi không tốt nhất định cha sẽ gửi ta về.”

“Tự tin một chút!, ngươi không nghe thần tướng nói sao?” Bàn Dục vỗ vai Bao Duyệt: “Chỉ cần ngươi có thể sống đi ra, thì chắc chắn là trạng nguyên!”

Bao Duyệt làm sao nghe vào tai nổi, vẫn cứ căng thẳng,

Đã không còn sớm nữa, mọi người lần lượt về phòng nghỉ ngơi.

.

.

Triệu Phổ về phòng thì thấy Tiểu Tứ Tử còn chưa ngủ, nằm sấp trên bụng Thạch Đầu đọc y thư, Tiêu Lương ngủ gật bên cạnh

“Tiểu Tứ Tử.” Triệu Phổ đi đến tay úp vào tai Tiểu Tứ Tử thì thềm một lúc.

“A!” Tiểu Tứ Tử mở to mắt há hốc mồm nhìn Triệu Phổ, vừa mừng vừa giật mình “Thật sao?”

Triệu Phổ nhún vai: “Chính mắt nhìn thấy, Cửu Cửu đã khi nào lừa con chưa?”

“Oa!” Tiểu Tứ Tử khoác áo nhảy xuống giường, xách giày chạy ra ngoài. [tội nghiệp em nó ;_____:]

“Cẩn Nhi?” Tiêu Lương không hiểu gì, đuổi theo.

Tiểu Tứ Tử nghe thấy gì mà lại hưng phấn như vậy? Đương nhiên là Triệu Phổ khe khẽ nói, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường hôn môi rồi.

“Cẩn Nhi, đi đâu vậy?” Tiêu Lương thấy Tiểu Tứ Tử chỉ choàng áo lên đã chạy, sợ bảo bối bị lạnh vội chạy theo.

“Tiểu Lương Tử, khi nãy Cửu Cửu nói, Miêu Miêu và Bạch Bạch hôn rồi.”

“Thật sao?” Tiêu Lương cũng rất hào hứng, chạy lên: “Ai chủ động trước?”

“Cái này không có hồi.” Tiểu Tứ Tử cười híp mắt: “Chúng ta đi nhìn một chút.”

.

.

Bầu không khí hiện tại trong phòng Triển Chiêu còn kì lạ hơn.

Triển Chiêu ngồi tựa bên bàn, ngắm Bạch Ngọc Đường đang nằm dựa trên giường xem bản đồ. Là bản đồ bên trong Thiên Long sơn trang, do hai người vẽ lại theo trí nhớ từ lần đến đó tra án trước đây.

Bạch Ngọc Đường chăm chú nhìn tấm bản đồ, cứ cảm thấy có điểm nào không đúng.

Triển Chiêu thì ôm đầu trần trở suy nghĩ, Bạch Ngọc Đường đã nói ẩn tượng về mình khi nào chứ? Sao không nhớ ra được!

Trong phòng rất yên tĩnh, hai người nghĩ hai chuyện, chợt bên ngoài có tiếng bước chân.

Bạch Ngọc Đường buông tấm bản đồ xuống, nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu liếc ra cửa một cái, biết chắc chắn là Tiểu Tứ Tử đến rồi.

“Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường ngồi dựa trên đầu giường, vẫy tay gọi Triển Chiêu: “Đến đây.”

Triển Chiêu hỏi: “Đến làm gì?”

“Chờ Tiểu Tứ Tử vào.” Bạch Ngọc Đường cong môi một cái.

Triển Chiêu biết, hiện tại Tiểu Tứ Tử đang hưng phấn, một lát nữa vào rồi nhất định sẽ ầm ĩ một lúc lâu, thế là đi đến cạnh Bạch Ngọc Đường, ngồi trên giường nhìn hắn, “Làm gì?”

Bạch Ngọc Đường tiếp tục nằm xem bản đồ: “Người xem thử tấm bản đồ này, có phải thiếu mất thứ gì không?”

Triển Chiêu đến xem, góc độ hơi khuất, liền quyết định dứt khoát, tựa đầu lên ngực Bạch Ngọc Đường.

Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương bám vào khe cửa, thấy được cảnh tượng này.

Phía trong có màn giường che lại, không thấy được tấm bản đồ trên tay Bạch Ngọc Đường, chỉ thấy Triển Chiêu nằm úp lên người Bạch Ngọc Đường.

Tiểu Tứ Tử mở to mắt nắm tay áo Tiêu Lương lắc lắc lắc, vui cực kì: “Tiểu Lương Tử, có phải sắp làm tiệc rượu rồi không?”

Tiêu Lương cười thâm, đưa tay lên môi “hư” một cái ý bảo đừng quấy rầy hai người họ, kéo Tiểu Tứ Tử đã vừa lòng hả dạ quay về.

Nghe thấy tiểu hài nhi đi, Triển Chiêu thở phào, ngẩng đầu, thì thấy Bạch Ngọc Đường như cười nhìn mình.

Triển Chiêu đưa tay qua bóp cổ hần: “Trước đây ngươi nói ta thế nào?”

Bạch Ngọc Đường hơi ngẩn người, đảo mắt: “Ngươi tự nghĩ.”

“Gợi ý một chút.” Triển Chiêu lắc lắc hần, hai người đang lắc rất vui vẻ, đột nhiên, từ xa có tiếng Tiểu Tứ Tử hét...

.

.

“A!”

“Cẩn Nhì?” Tiêu Lương đang nắm tay Tiểu Tứ Tử đi qua hành lang dài quay lại phòng Triệu Phổ, đột nhiên, Tiểu Tứ Tử ôm chặt lấy eo nó, kêu to: “Tiêu Lương Tử, quỷ quỷ!”

Tiêu Lương biến sắc, ôm lấy Tiểu Tứ Tử, nhìn ra thì thấy dưới tàng cây bào đồng cách đó không xa có một người đang đứng.

Người kia mặc áo choàng xám dài, dường như là một thư sinh, lơ lửng giữa không trung, tay áo phất phơ nhẹ theo gió, không thấy chân. Sắc mặt trắng xanh, đôi mắt đen mà vô hồn, tử khí âm u, nhìn chăm chăm hai hài nhi.

“Là kẻ nào!” Tiêu Lương hô lớn một tiếng.

Người kia không trả lời, chỉ tiếp tục nhìn chăm chăm.

“Tiêu Lương Tử, là đồng hương của Miêu Miêu!” Tiểu Tứ Tử liếc nhìn một cái, người đó rất giống Cừu Lăng Hành, sao lại chạy đến đây? Còn đột nhiên biến thành đáng sợ như xác chết này.

“Kẻ nào!”

Lúc này, các ảnh vệ nghe tiếng la chạy đến, Hắc Ảnh và Bạch Ảnh đến đầu tiên.

Vừa vào sân, thì thấy bóng ma kia phất phơ bay xuống giếng nước.

“Tiểu Tứ Tử!” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng đã đến, vừa kịp thấy bóng ma nhảy xuống giếng.

Tiểu Tứ Tử thấy khi hần nhảy xuống thì phần eo cong gấp ngược lên trên, người sống hoàn toàn không thể làm được, ôm lấy Tiêu Lương la lên: “Quỷ.”

Hắc Ảnh cũng giật mình, hần và Bạch Ảnh đuổi theo đến miệng giếng.

Tiếng động bên này kéo các ảnh vệ và thị vệ trong phủ Khai Phong đến, mọi người cảm đèn lồng chiếu xuống giếng, trong giếng chỉ toàn nước, không hề có ma quỷ nào.

Khi này chỉ có bốn người thấy được thư sinh kia, Tiêu Lương, Tiểu Tứ Tử và Hắc Ảnh Bạch Ảnh, bốn người không sao hiểu nổi, nếu như là ảo giác, thì sao bốn người đều nhìn thấy, nếu không phải ảo giác thì là kẻ nào tác quái?

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng thấy được khá rõ, cảm thấy rất kì dị.

Sau khi hết nạn cương thi, trong Khai Phong lại có nạn quỷ.

Bao Chứng nhìn chăm chăm pho tượng quan âm trong thư phòng, nghĩ thâm, kì lạ thật, phủ Khai Phong của hần trước nay quỷ thần tránh xa, Bao Chứng ta chính trực hiên ngang khu tà đuổi quỷ, sao lại bị quỷ ám chứ?

Các nha dịch gần như lật tung cả phủ Khai Phong vẫn không tìm được gì.

Tâm trạng tốt của Tiểu Tứ Tử cũng bị ma quỷ bị phá hỏng, chỉ nói rất giống đồng hương Cừu Lăng Hành của Triển Chiêu, có vẻ vẫn chưa hết sợ.

.

...

.

Sáng sớm ngày hôm sau, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vừa ngáp vừa đi ra sân, thấy bầu trời mây đen vần vũ, như sắp có mưa to.

“Mấy ngày nay ta không gặp thần tướng Tề Tứ Nhận, hắn đi đâu rồi?” Bạch Ngọc Đường hoạt động thư giãn gân cốt, hỏi Triển Chiêu.

“Ta cũng không gặp, người này xuất quỷ nhập thần, cũng rất đáng nghi.” Triển Chiêu ngồi trên ghế đá gần người, một lúc lâu sau mới lắc đầu: “Ta đang nghĩ đến con quỷ tối qua, có khi nào là thủy quỷ chúng ta gặp trong ngôi miếu hoang không? Sao lại giống Cừu Lăng Hành?”

“Từ giếng nước nhảy lên, hắn phải là thủy quỷ.” Bạch Ngọc Đường cũng có chút xúc động: “Mặc kệ hắn là quỷ hay không, sao cứ theo chúng ta mãi không buông?”

“Này.” Ngay khi ấy, Đường Thạch Đầu từ bên ngoài hưng phấn chạy vào: “Triển đại ca, quỷ đáng ghét!”

Triển Chiêu quay đầu lại nhìn hắn, Bạch Ngọc Đường nhìn trời.

“Bàng Dục nói len lén đi xem bảng vàng, chúng ta có đi không?” Đường Thạch Đầu hỏi: “Bao Duyệt vẫn còn chưa ngủ dậy.” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ý này không tệ, dù sao cũng rảnh rỗi, thế là cùng đi.

.

.

Đến đường lớn, hôm nay Khai Phong đông đúc hơn ngày thường một chút, tuy nạn cương thi còn chưa lắng xuống, nhưng dù sao cũng là ngày dán bảng vàng.

Đến cửa hoàng cung, tấm bảng vàng lớn đã được dựng lên, rất nhiều thư sinh vây quanh, đều đang ngửa mặt nhìn lên.

“Ta hơi căng thẳng.” Triển Chiêu đột nhiên xoa ngực, nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường cười, đưa tay xoa nhẹ tai hắn một cái.

Triển Chiêu rút cổ, kinh hãi nhìn Bạch Ngọc Đường, che tai, nghĩ thầm: “Giữa ban ngày ban mặt, người định làm gì?”

Bàng Dục bế cả Tiểu Tứ Tử đang đánh ngáp theo. Vốn đêm qua Tiểu Tứ Tử bị quỷ dọa sợ, không ngủ ngon đang rất mệt mỏi, nhưng vừa thấy Bạch Ngọc Đường xoa tai Triển Chiêu thì hai mắt lập tức sáng lên, tỉnh ngủ, híp mắt nhìn hai người chằm chằm.

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu giật nảy người, liền cười: “Mèo căng thẳng, sờ tai là được.”

Triển Chiêu nhìn hắn một lúc, cũng đưa tay sờ tai hắn, Bạch Ngọc Đường lùi một bước tránh, nhưng chợt cảm giác giẫm trúng thứ gì đó.

Cúi đầu nhìn... Trên mặt đất có một quả hồ đào.

Nhìn nó một lúc, Bạch Ngọc Đường cảm thấy rất lạ, phát hiện xung quanh còn rất nhiều. Chẳng lẽ là người bán đào cũng đến xem bảng vàng, bị chen làm rơi giỏ đào, cho nên quả đào lăn đầy đất.

Nhưng hắn cũng không chú ý nhiều, Đường Thạch Đầu đã chen vào đoàn người, đi sâu vào trong.

Triển Chiêu thấy người chen chúc, lên nhún người nhảy lên phía trên, liếc một cái nhìn tên đầu bảng, vui mừng! Sau đó lộn ngược ra sau đáp xuống, nói với mọi người: “Tên của Bao Duyệt ở trên cùng!”

“Thật sao?” Mọi người đều mừng rỡ: “Tề Tứ Nhận đúng là thần tướng, quả nhiên Bao Duyệt đậu trạng nguyên rồi.”

“Tiểu Mân Thầu đến rồi!” Tiểu Tứ Tử chỉ ra phía sau. Cách đó không xa, Bao Duyên và Bao Phúc đang vội vàng chạy đến.

Bàng Dục nhét Tiểu Tứ Tử vào tay Triển Chiêu, xông đến kéo Bao Duyên: “Tiểu Mân Thầu, trạng nguyên lang!”

Bao Duyên há to miệng: “Thật sao?”

“Phải!” Bàng Dục vội gật đầu, kéo Bao Duyên chạy tới trước, thấy Lại bộ thị lang Thẩm Viên đang đứng cùng các đại học sĩ Long Đồ Các cạnh bảng vàng, liền vẫy tay: “Thẩm lão đầu!”

Thẩm Viên và các vị đại học sĩ nhìn thấy Bao Duyên, đều đi đến hành lễ, nói chúc mừng trạng nguyên gia, hồ phụ vô khuyển tử gì gì đó, Bao Duyên mặt đỏ bừng trả lễ từng người.

“Nhất định đại nhân rất vui!” Triển Chiêu cũng rất vui, bé Tiểu Tứ Tử nói chuyện với Bạch Ngọc Đường.

Nhưng Bạch Ngọc Đường lại đứng trước bảng vàng, ngẩng đầu nhìn, sắc mặt không được tốt lắm.

“Này!” Triển Chiêu vỗ hấn một cái: “Sao vậy?”

Bạch Ngọc Đường chỉ lên bảng tên, ở vị trí bảng nhân, tên là... Thạch Thiên Kiệt.

“Thạch Thiên Kiệt?” Triển Chiêu giật mình.

“Nhìn tiếp tên thứ ba!” Bạch Ngọc Đường nhắc Triển Chiêu.

Triển Chiêu tiếp tục nhìn, thám hoa là... Thẩm Bạch Ngạc.

“Thiếu trang chủ của Thiên Long sơn trang?” Triển Chiêu cau mày: “Ngày thi Hương bọn họ đều có mặt sao?”

Bạch Ngọc Đường cười lạnh, “Hai kẻ này học vấn đến đâu ta không biết, nhưng võ công hẳn là không thấp, tại sao ngày hôm đó trong trường thi có chuyện chết người, bọn họ lại thờ ơ như không?”

Triển Chiêu ôm Tiểu Tứ Tử đứng ngăn người: “Đúng vậy!”

“Có khi nào...” Bạch Ngọc Đường hạ giọng hỏi Triển Chiêu: “Hôm đó trường thi náo loạn, nếu như có người gian lận, chẳng phải là cơ hội cực tốt sao?”

Triển Chiêu nhíu mày: “Ý ngươi là, hôm đó có người thừa cơ gian lận?”

Bạch Ngọc Đường nhún vai: “Ta chỉ cảm thấy hai kẻ này đậu cao rất đáng ngờ.”

“Thạch Thiên Kiệt tạm thời không nói, Thẩm Bạch Ngạc hẳn...” Triển Chiêu nhớ đến hấn còn đang bị nghi ngờ tổ chức chợ người, lo lắng lắc đầu.

“Bao Duyên còn nhỏ, với tính cách của Bao đại nhân, chắc chắn không cho phép hấn làm quan bây giờ.” Bạch Ngọc Đường nói với Triển Chiêu: “Cũng có nghĩa là bảng nhân và thám hoa lần này đều sẽ giữ chức vị quan trọng.”

Triển Chiêu rất lo lắng, để bọn họ làm quan gì thì được đây, đều là những nhân vật phiền phức.

“Miêu Miêu.”

Khi ấy, Tiểu Tứ Tử nói với Triển Chiêu: “Thẩm Bạch Ngạc, tên này Tiểu Tứ Tử từng thấy, Thạch Thiên Kiệt cũng có!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng nhìn Tiểu Tứ Tử: “Thấy ở đâu?”

“Bọn họ có tham gia thi võ ngày mai.” Tiểu Tứ Tử trả lời: “Tiểu Lương Tử có một sơ đồ thi đấu ngày mai, hôm qua mang về, nói sẽ đi xem cùng nhau. Cửu Cửu cũng cho Tiểu Lương Tử nghỉ mấy ngày, bảo tập trung xem người khác đấu võ, học hỏi.”

“Nghĩa là...” Bạch Ngọc Đường nhíu mày: “Hai người này còn tham gia thi võ?”

“Đúng vậy, Tiểu Tứ Tử nhớ rõ hai tên này.” Tiểu Tứ Tử gật đầu: “Lão thần tiên cũng có xem sơ đồ, khoanh mấy cái tên cho Tiểu Lương Tử, nói nhất định phải xem trận của bọn họ, có hai người này, nhớ rõ.”

“Nếu như tham gia thi cả văn lẫn võ, lại đều đỗ cao, chẳng phải là văn võ song toàn sao? Vậy càng không thể nhận một chức quan nhỏ, nói không chừng còn là chức vụ trong quân đội.” Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Lại nói, nếu không phải bỗng dưng Bao Duyên xuất hiện, thì Thạch Thiên Kiệt đã là trạng nguyên rồi, Thắm Bạch Ngọc cũng là bảng nhãn!”

Triển Chiêu xoa cằm, câu này của Bạch Ngọc Đường nhắc nhở Triển Chiêu: “Hơn nữa... Các thư sinh có năng lực trước đây, đều mất mạng cả rồi!”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu: “Miêu Nhi, người cảm thấy, hỗn loạn mà bút tiên và thú kham tạo ra lần này, Thạch Thiên Kiệt và Thắm Bạch Ngọc là người được lợi, có đúng không?”

“Không phải cảm thấy.” Triển Chiêu đột nhiên nhìn ra phía sau, “Mà là rất rõ ràng.”

Bạch Ngọc Đường quay đầu, nhìn theo hướng Triển Chiêu nhìn. Thì thấy cách đó không xa, Thạch Thiên Kiệt dẫn theo Thạch Thiên Quỳnh vừa lành vết thương, đi đến hướng bảng vàng. Đi cùng bọn họ, rất tình cờ, là Thắm Bạch Ngọc.

Hai người trò chuyện rất vui vẻ, dường như khá thân thiết.

Bạch Ngọc Đường đưa mắt ra hiệu với Triển Chiêu, hai người lẫn vào đám người, không để bọn họ thấy.

Thạch Thiên Quỳnh chạy phía trước, ngửa mặt nhìn bảng, vừa nhìn lập tức chỉ lên bảng vàng nói với Thạch Thiên Kiệt: “Đại ca, có rồi!”

Thạch Thiên Kiệt và Thắm Bạch Ngọc đi đến, ngẩng đầu nhìn.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chú ý quan sát sắc mặt hai người.

Khi hai người họ ngẩng đầu, đều có vẻ tràn đầy tự tin, nhưng vừa thấy tên mình, thì sắc mặt lại rất kinh ngạc. Hai người nhú chặt mày, có vẻ rất không vui. Bạch Ngọc Đường lắc đầu, không bình thường, người có tên trong tam giáp, không nên có sắc mặt này.[tam giáp là ba thứ đứng đầu]

Triển Chiêu chợt nảy ra ý, thấy Bao Duyên đang đi trở lại cùng Bàn Dục, liền thả Tiểu Tứ Tử xuống đất, nói: “Tiểu Tứ Tử, đi chúc mừng Bao Duyên, nói Bạch huynh mời mọi người đến Thái Bạch Cư ăn tiệc mừng.”

Bạch Ngọc Đường xoa mày, Triển Chiêu khi quyết định thay mình luôn không chút do dự như thế.

“Được!” Tiểu Tứ Tử chạy đến bỏ nhào vào Bao Duyên: “Chúc mừng Tiểu Mân Thầu, đỗ trạng nguyên rồi! Sau này gọi là Mân Thầu Trạng Nguyên.”

Bao Duyên cũng rất mừng, bế Tiểu Tứ Tử: “Tiểu Tứ Tử, lần này nhờ ta có vận may.”

Tiểu Tứ Tử vỗ vai Bao Duyên: “Bạch Bạch nói mời mọi người đến Thái Bạch Cư ăn cơm!”

Bàn Dục hớn hở gật đầu: “Đúng là nên chúc mừng.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thì lại chú ý quan sát sắc mặt Thạch Thiên Kiệt và Thắm Bạch Ngọc.

Triển Chiêu thả Tiểu Tứ Tử qua là có ý đồ, Bao Duyên đang đứng ngay sau lưng Thạch Thiên Kiệt, giọng nói của Tiểu Tứ Tử trong vút giòn tan, không thể không nghe thấy.

Triển Chiêu thầm nhú mày, do mình nghĩ nhiều sao?

Đường Thạch Đầu ngơ mặt hỏi Bao Duyên: “Tiểu Mân Thầu, người đậu trạng nguyên rồi sẽ đi làm quan lớn sao?”

Bao Duyên gãi đầu: “Sao thể được, cha ta sẽ không cho ta làm, ta còn muốn ở lại Khai Phong học hỏi thêm nữa.”

Thạch Thiên Kiệt và Thắm Bạch Ngọc nghe rõ lời Bao Duyên nói. Thạch Thiên Kiệt bước tới một bước, chấp tay với Bao Duyên: “Vị này là Bao công tử sao? Hân hạnh.”

Bao Duyên thấy hắn là một công tử văn nhã điềm đạm, còn hơi quen mắt, tuy không nhớ ra được là ai nhưng cũng vội đáp lễ: “Vị huynh đài đây là?”

“Tại hạ Thạch Thiên Kiệt.” Thạch Thiên Kiệt cười đáp: “Chúc mừng Bao công tử đỗ trạng nguyên.”

“Thạch Thiên Kiệt.” Bàng Dục xoay mặt sang nhìn nhìn hắn: “A! Người chẳng phải là quận vương Thạch Thiên Kiệt sao? Làm vương gia rồi mà còn đi thi sao?”

“Ha ha.” Thạch Thiên Kiệt bật cười: “Chỉ đến thử sức thôi.”

“À!” Bàng Dục gật đầu: “Vậy thì giống tên màn thầu một sách này rồi! Ta phát hiện, người càng không cần đỗ cao bao nhiêu thì lại đỗ cao bấy nhiêu! Cũng giống như đánh bạc, có người mất một số tiền lớn cuối cùng lại trắng tay, có người vô tình cầm liễu lại thành đại thụ.”

“Phải.” Đường Thạch Đầu đứng bên cạnh gật đầu: “Lão nhân nói, cái này gọi là mưu sự tại nhân thành sự tại thiên.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đứng phía sau quan sát, nghĩ thầm hai người này thật quá giỏi. Dĩ nhiên là bọn họ biết Đường Thạch Đầu và Bàng Dục là hai tên ruột ngựa, nói những câu này hoàn toàn không có ý ám chỉ ai, nhưng với sắc mặt của Thạch Thiên Kiệt và Thẩm Bạch Ngạc phía sau hiện tại, thì có thể nói là xuất sắc.

Bạch Ngọc Đường cúi đầu nói nhỏ với Triển Chiêu: “Thay người may hỉ phục, lòng đau viết trên mặt.”

Triển Chiêu bật cười, gật đầu đồng ý: “Chắc chắn có vấn đề! Nghĩ cách thử bọn họ.”

.

146. Q.5 - Chương 22: Mê Hồn Trận

Thẩm Bạch Ngạc và Thạch Thiên Kiệt bất ngờ đỗ cao, làm tăng thêm vấn đề cho kì thi Hương lần này, địch ý nhàn nhạt của bọn họ với Bao Duyên khiến Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường bắt đầu cảnh giác.

“Ha ha, cả tam giáp của kì thi Hương lần này đều ở đây, bản vương hôm nay quả thật la may mắn.” Một câu này, cắt đứt bầu không khí im lặng. Nhìn sang hướng người nói thì thấy Sài Huỳnh đang đi đến.

“Vương gia, đã lâu không gặp.” Thạch Thiên Kiệt dường như đã quen biết Sài Huỳnh từ lâu, lập tức bước đến chào hỏi.

Thẩm Bạch Ngạc cũng đi đến, Bao Duyên thì không quen biết Sài Huỳnh này, mở to mắt nhìn Bàng Dục bên cạnh. Bàng Dục làm mặt quỷ với hắn, có lẽ là cùng một nhóm người.

Bạch Ngọc Đường thấy đám người phiền phức đã tụ họp đủ, đưa mắt ra hiệu với Triển Chiêu, tình cờ thật.

Triển Chiêu hí mắt nhìn hắn, đúng vậy, những thứ tình cờ sao lại tụ hết vào đây rồi?

“Triển đại nhân.” Sài Huỳnh đương nhiên là nhìn thấy Triển Chiêu, vội bước đến cúi nhẹ người, định nắm tay Triển Chiêu: “Từ sau lần từ biệt trên thuyền, ta vẫn ngày đêm mong nhớ Triển đại nhân...”

Khóe miệng Triển Chiêu giật giật, khéo léo rút tay mình về trước khi mà Bạch Ngọc Đường cau lại. Triển Chiêu đương nhiên đã từng gặp loại người như Sài Huỳnh, luôn ra vẻ khát cầu hiền tài, rất giả tạo.

Bạch Ngọc Đường thấy Sài Huỳnh không nắm được, cũng bớt giận được một chút, nghĩ thầm, ngày đêm mong nhớ cái đầu người! Mới gặp có một lần đã nhớ rồi, gặp mấy lần thì đến mức nào nữa?!

Tiểu Tứ Tử vẫn đang được Triển Chiêu bế, mở to mắt hiếu kì nhìn Sài Huỳnh, nghĩ thầm người này cũng là vương gia sao? Là huynh đệ với Cửu Cửu sao? Sao lại ngày đêm mong nhớ Miêu Miêu?

Vô thức, Tiểu Tứ Tử ôm cổ Triển Chiêu, nghĩ thầm, không được! Miêu Miêu và Bạch Bạch vừa mới hôn nhau có chút tiến triển, không thể để người khác làm hỏng.

“Tiểu hầu gia.” Sài Huỳnh cũng khá khách sáo với Bàng Dục, thái sư có khỏe không?

Nói về học vấn thì Bàng Dục cả bụng đầy cỏ, không sao, nhưng nói về mặt giao tiếp, đặc biệt là trên quan trường, thì giỏi hơn Bao Duyên rất nhiều. Thấy Sài Huỳnh thăm hỏi, liền cười gật đầu: “Nhờ phú nhờ phúc, làm phiên Sài vương gia quan tâm rồi.”

Sài Huỳnh đi đến chấp tay với Bao Duyên: “Cung hỉ tân khoa trạng nguyên, quả nhiên là hổ phụ vô khuynh tử.”

“Ai, vương gia quá khen.” Lúc này Bao Duyên mới cảm giác rằng mình đã đậu trạng nguyên thật sự, lập tức muốn chạy về báo với Bao Chứng, để cha được vui lòng.

“Bạch ngũ gia!” Sài Huỳnh thấy Bạch Ngọc Đường, định chạy đến: “Lần trước từ biệt, ta ngày đêm...”

“Mỗi ngày đêm người mong nhớ nhiều người vậy sao?” Không đợi Sài Huỳnh nói hết, Đường Thạch Đầu bên cạnh đã không chịu nổi nữa. Hắn chẳng biết “vương gia” là gì, chỉ cho là người này họ Vương, thấy hắn cười mỉm nói nhớ người này nhớ người kia thấy hơi phiền, liền nghiêm túc hỏi hắn: “Đủ thời gian mong nhớ hết sao?”

“Ta...” Sài Huỳnh há mồm, xấu hổ nhìn Đường Thạch Đầu, nghĩ thầm người này là ai chứ.

“Người là ai?” Thạch Thiên Quỳnh trừng Đường Thạch Đầu một cái, “Tên không có mắt, dám vô lễ với vương gia? Triển Chiêu, người của phủ Khai Phong các người thật kiêu căng.”

Triển Chiêu khụ một cái, nghĩ thầm Thạch Thiên Quỳnh này mượn gió bẻ măng.

“Ai, tiểu vương gia đừng như vậy.” Sài Huỳnh cười khuyên Thạch Thiên Quỳnh: “Vị tiểu huynh đệ này thẳng tính mà thôi, là phong cách của người giang hồ!” Vừa nói vừa vỗ ngực: “Đều tại ta, đời này thích nhất là kết giao với kì nhân dị sĩ, vừa thấy các vị thì không giữ được thái độ đúng mực nữa, thất lễ thất lễ! Hay là thế này, chư vị đến thuyền hoa của tiểu vương uống chén rượu, tiểu vương tự phạt ba chén đền tội?”

Bàng Dục vội xua tay: “Sài vương gia, đâu cần phải thế? Nhưng uống rượu thì phải chờ lần sau rồi, một lát nữa chúng ta còn có việc.”

“Vậy sao?” Sài Huỳnh tiếc nuối.

“Khi này ta nghe các vị nói, định đến Thái Bạch Cư làm tiệc mừng?” Thẩm Bạch Ngọc đột nhiên mở miệng: “Chúng ta cũng đến Thái Bạch Cư, hay là cùng đi?”

“Thật vậy sao?” Sài Huỳnh lập tức hăng hái lên: “Vây nhất định phải để tiểu vương mời!”

Thấy mọi người không đáp lời, Thạch Thiên Quỳnh cười lạnh một tiếng: “Ta nghe nói Thái Bạch Cư không dễ đặt chỗ, nhưng cho dù là đông đến mấy, nhả gian tốt nhất trên tầng ba luôn để trống, chuyên để cho người trong phủ Khai Phong đến dùng cơm.”

Lần trước Thạch Thiên Quỳnh bị Bạch Ngọc Đường đá xuống ngựa, lại bị Bao Chứng ra lệnh đánh một trận, cho nên vẫn hận trong lòng, lần này Bao Duyên lại cướp mất vị trí trạng nguyên của đại ca hắn, rất không phục. Thù cũ hận mới, lời nói cũng chẳng dễ nghe.

Thứ khác Triển Chiêu có thể nhịn được, nhưng ý Thạch Thiên Quỳnh nói người của phủ Khai Phong lấy công làm tư, sẽ gây ảnh hưởng đến Bao đại nhân, mặt trầm xuống.

Đưa tay chỉ Bạch Ngọc Đường: “Hiểu lắm hiểu lắm, nhả gian đó là do Bạch ngũ gia đặt suốt năm.”

Thạch Thiên Quỳnh bật cười: “Ồ? Thì ra Bạch Ngọc Đường không phải người của phủ Khai Phong?”

Bạch Ngọc Đường thấy hắn rất không vừa mắt, gật nhẹ đầu: “Ai nói ta là người của phủ Khai Phong? Chỉ là trong phủ Khai Phong có con mèo ta nuôi.”

Triển Chiêu hung hăng trừng một cái.

“Ha ha.” Sài Huỳnh vội cười phá vỡ bầu không khí xấu hổ: “Bạch ngũ gia thật thú vị.”

“Ha a~” Ngay lúc ấy, Tiểu Tứ Tử ngáp một cái, ngẩng đầu lên vai Triển Chiêu, nghĩ thầm ở đây nói chuyện với những người này thật mệt! Ngẩng đầu thì thấy phía trước có người đi đến, là Bàng thái sư đã vài ngày không gặp.

“Tiểu Đổ Tử!” Tiểu Tứ Tử lập tức tỉnh táo lại, vẫy tay với Bàng Cát.

“A, tiểu bảo bối nhi!” Bàng Cát chạy đến nhéo má Tiểu Tứ Tử.

“Cha?” Bàng Dục cũng ngạc nhiên, sao Bàng Cát không ngồi kiệu? Bể bụng vui vẻ chạy tới.

“Còn biết gọi ta là cha sao, ta còn tưởng người nhận Bao Hắc Tử làm cha rồi! Ở trong phủ Khai Phong không thấy về nhà.” Bàng Cát trừng Bàng Dục một cái.

Bàng Dục lè lưỡi, gần đây đúng thật là chỉ ở lại trong phủ Khai Phong không về nhà.

“Bàng thái sư!”

Sài Huỳnh vội chào hỏi Bàng Cát, Bàng Cát dường như có tâm sự. Tiếp Sài Huỳnh vài câu thì cáo lỗi, xoay sang nói nhỏ với Triển Chiêu: “Vây, Triển hộ vệ, trò chuyện một chút có được không?”

Triển Chiêu hơi ngạc nhiên, giao Tiểu Tứ Tử cho Bàng Dục, đi đến, Bàng Cát chấp tay với Bạch Ngọc Đường, ý bảo hắn cũng cùng đi.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn nhau một cái, cùng đi qua một bên, Bàng Dục muốn đi theo nghe trộm, bị Bàng Cát đá về.

.

.

“Thái sư, có chuyện gì?” Triển Chiêu hỏi.

“Ta... Ta vừa vào cung, nghe hoàng thượng nhắc đến chuyện cương thi, ta muốn hỏi hai người, có phải những cương thi đó được tìm thấy ở ngôi miếu hoang ngoài thành, gần miếu còn có một đầm nước? Ta nghe nói còn có thủy quỷ, là một thư sinh?” Bàng Cát hạ giọng: “Thư sinh đó gần đây thường hiện hồn ở gần đây có đúng không?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều nhú mày, làm sao Bàng thái sư biết chuyện thủy quỷ?

“Thái sư?” Triển Chiêu không hiểu: “Thủy quỷ có chuyện gì?”

Bàng Cát gãi má, nói nhỏ: “Nguy rồi, Triển hộ vệ Bạch thiếu hiệp, hai người phải cứu mạng lão phu!”

Triển Chiêu kinh ngạc, Bạch Ngọc Đường cũng không hiểu gì: “Thái sư, ai muốn hại ngài?”

“Là thủy quỷ!” Thái sư giậm chân một cái.

“Tại sao?” Triển Chiêu hỏi tiếp: “Hắn đến tìm ngài sao?”

“Có lẽ còn chưa đến lượt ta, nhưng là chuyện là sớm muộn thôi! Bàng Cát nhăn mặt, “Oan nghiệt oan nghiệt, ta có một bí mật, liên quan đến đầm nước và ngôi miếu hoang đó.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thấy có manh mối, đương nhiên là vui mừng, Triển Chiêu đề nghị: “Thái sư, đến phủ Khai Phong một chuyến đi? Thương lượng với đại nhân một chút?”

“Không đi được! Không được để Bao Hắc Tử biết chuyện này!” Thái sư giậm chân, “Chuyện này rất trọng đại, nếu chẳng may điều tra, ta sợ hắn tra được thứ không nên tra, đến lúc đó thì mất mũi ô sa chỉ là chuyện nhỏ, mất đầu lại còn liên lụy đến tính mạng nhà trẻ trong nhà mới là chuyện lớn! Cũng liên lụy đến ta.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường hoảng hốt, nghĩ thầm chuyện gì vậy chứ, đến mức đó sao? Làm Bàng thái sư sợ đến thế này!

“Hai người tìm một nơi kín đáo, chúng ta nói chuyện, đúng rồi!” Bàng Cát nói: “Tốt nhất là gọi cả Cửu vương gia cùng đi.”

Bạch Ngọc Đường đề nghị đến Bạch phủ, an toàn hơn bất cứ đâu, Bàng thái sư gật đầu, cáo từ Sài Huỳnh và Thạch Thiên Kiệt rồi kéo người chạy.

.

.

Mọi người đều đi, chỉ còn bọn Thạch Thiên Kiệt, Sài Huỳnh nhìn nhau, rất thắc mắc không biết chuyện gì đã xảy ra.

“Không biết đám người đó đang tính toán gì?” Thạch Thiên Quỳnh nhú mày: “Thần thần bí bí.”

“Thật không ngờ lại Bao Duyên chen ngang cướp mất trạng nguyên, làm hỏng chuyện lớn của ta.” Lúc này vẻ mặt hòa nhã vui vẻ của Sài Huỳnh đã hoàn toàn biến mất, như đã biến thành một người khác.

“Bao Duyên này còn chưa trưởng thành, chỉ là một hài tử biết đọc sách mà thôi, vương gia không cần để tâm. Nhưng Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thì lại không dễ đối phó...” Thẩm Bạch Ngọc lắc đầu nói: “Hai người này xuất thân từ giang hồ, không kiêng nể ai, võ công cũng rất cao!”

“Hai người này là nhân trung long phượng, tiểu vương rất muốn chiêu mộ.” Sài Huỳnh hỏi Thẩm Bạch Ngọc: “Thẩm huynh là người giang hồ, hiểu biết hai người này, có biết bọn họ có nhược điểm hay sở thích gì không?”

“Ai.” Thẩm Bạch Ngọc lắc đầu: “Vương gia, hãy sớm thu hồi lòng mến tài này đi thôi, hai người này đều là công tử thế gia niên thiếu thành danh, là những nhân vật nhất nhì trong giang hồ. Triển Chiêu theo Bao Chứng một lòng trung thành, tuyệt đối không thể mua chuộc. Còn Bạch Ngọc Đường... Ai ai, vẫn là đừng chạm vào cây đinh nhọn đó thì tốt hơn. Người này tính tình kỳ quặc lạnh lùng vô tình, là loại người bá đạo tàn nhẫn. Lại thêm phủ Khai Phong có Cửu vương gia Triệu Phổ làm chỗ dựa, là bức tường lớn không một kẻ hở.”

“Lợi hại đến vậy sao?” Thạch Thiên Quỳnh vẫn không phục: “Chúng ta chiêu mộ được rất nhiều hào kiệt võ lâm, chẳng lẽ không đối phó nổi ba người?”

“Thiên Quỳnh!” Thạch Thiên Kiệt trừng mắt nhìn một cái, “Không biết trời cao đất dày!”

Thẩm Bạch Ngọc cười cười, không chấp nhặt với Thạch Thiên Quỳnh, hỏi Sài Huỳnh: “Vương gia, chúng ta cứ làm kế hoạch, lấy được võ trạng nguyên mới là quan trọng. Bao Duyên tay trái gà không chặt, hẳn là không tranh được với chúng ta.”

“Nói rất đúng!” Sài Huỳnh gật đầu, cùng đi với mọi người.

Sau khi mọi người đi rồi, một lão nhân lách ra từ đoàn người phía sau, vuốt râu trầm tư nhìn theo bóng lưng bọn họ. Cuối cùng hắn đưa tay lên bấm độn tính toán, cười nghiêng ngả, miệng lầm bầm tự nói một mình: “Quả thật là mưu sự tại nhân thành sự tại thiên, đáng tiếc, lần này vẫn là mất công vô ích, uống công chỉ được một bộ hỉ phục cho người khác! Ha ha.”

.

.

Trong Bạch phủ, Bạch Ngọc Đường dẫn Bàng thái sư và Triển Chiêu vào thư phòng, không bao lâu sau, Triệu Phổ và Công Tôn đến. Sau khi chúc mừng Bao Duyên thì đi vào thư phòng, năm người đóng cửa mặt đầm.

Để lại Bàng Dục, Bao Duyên, Đường Thạch Đầu và Tiểu Tứ Tử bên ngoài chẳng hiểu gì.

Tiểu Tứ Tử mơ mơ màng màng, nằm sấp trên ghế dài đắp chăn ngủ.

Bàng Dục chống cằm: “Cha ta làm gì vậy? Thần thần bí bí.”

Bao Duyên lắc đầu, cũng không rõ lắm.

Đường Thạch Đầu không có việc gì để làm, ra sân luyện đao.

Bàng Dục và Bao Duyên xem một lúc, cảm thấy đao pháp của Đường Thạch Đầu rất mạnh mẽ, có vài mặt giống đao pháp của Bạch Ngọc Đường, nhưng không hiểu vì sao, vẫn cảm thấy không đẹp như khi Bạch Ngọc Đường vung đao.

“Thạch Đầu, ngươi có muốn thi võ trạng nguyên không?” Bao Duyên hỏi.

Đường Thạch Đầu thu đao: “Có, ta muốn làm quan.”

“Hay là ngươi nhờ Bạch Ngọc Đường dạy đao pháp?” Bàng Dục cầm quả lê ăn, thuận miệng hỏi: “Ta vẫn thường nghe nói Bạch Ngọc Đường là thiên hạ đệ nhất đao, hay là ngươi đến thỉnh giáo hắn một chút?”

“Bảo ta đi thỉnh giáo quý đáng ghét?” Đường Thạch Đầu đứng trong sân trầm ngâm suy nghĩ, nghĩ đến ngày nào đó võ công của mình có xuất quỷ nhập thần như Bạch Ngọc Đường... Vậy thì sẽ dễ tìm thê tử hơn! [m*=)))))]

.

.

Tạm thời không nói đến ba người bên ngoài, trong thư phòng, bầu không khí nặng nề.

“Sao?” Triệu Phổ há hốc miệng hỏi Bàng Cát: “Thái sư, người nói tiền triều có rất nhiều thư sinh bị giết? Còn là do người của hoàng tộc làm, hoàng huynh của ta sao?”

“Là Thái Tổ...” Thái sư ngập ngừng, có vẻ rất do dự.

“Oa... Thái sư.” Triệu Phổ chọc ghẹo Bàng Cát: “Mất đầu đó.”

Bàng Cát vội lắc đầu: “Ai da, vương gia đừng đùa, ta nói ra là đã mạo hiểm rất lớn rồi!”

Công Tôn kéo Triệu Phổ một cái bảo hần đừng đùa, để bàng thái sư nói hết.

“Năm thứ mười bảy Thái Tổ tại vị, khi đó có đến mấy lần thi lớn, các người cũng biết tình hình khi đó, Thái Tổ đoạt hoàng vị. Các thư sinh bảo thủ, tụ tập quá đông đương nhiên sẽ có lời lẽ không hay.” Thái sư nói nhỏ: “Khi đó có rất nhiều thư sinh buông lời không hay nhưng lại có học vấn hơn người, rất có thể sẽ đậu cao, còn lời kéo triều thần như có mưu đồ, thế là tương truyền Thái Tổ bí mật tập hợp một tổ chức. Tổ chức này chỉ có khoảng hai ba mươi người, võ công cao cường xuất quỷ nhập thần, chuyên ám sát các thư sinh ấy, tất cả đều được ngụy trang thành vô tình rơi xuống nước chết đuối.”

Bạch Ngọc Đường nhú mày: “Không để bọn họ làm quan không phải được rồi sao, sao phải đuổi tận giết tuyệt?”

“Đúng vậy.” Triển Chiêu cũng bất mãn.

“Đường như ta từng nghe nói về tổ chức này.” Triệu Phổ nhấp trà, “Tên Ác Bút, đúng không?”

“Vương gia biết?” Thái sư kinh ngạc.

Bọn Triển Chiêu đều nhìn Triệu Phổ miệt thị, như đang hỏi, không phải là người cũng có tham gia chứ?

“Lúc đó ta còn chưa sinh ra!” Triệu Phổ vội đính chính: “Nhưng cũng từng xem qua một ít bí sử hoàng tộc, cho nên biết được một chút.”

Hắn vừa nói xong, lập tức cảm giác được Công Tôn bên cạnh kéo kéo tay áo mình.

Triệu Phổ xoay mặt sang, thì thấy Công Tôn ngửa mặt, hai mắt sáng lấp lóe, như đang nói, bí sử hoàng tộc? Rất rất muốn xem!

Triệu Phổ đưa tay xoa đầu hắn: “Đều được cất giữ trong hoàng cung, vài hôm nữa trộm ra cho người xem!”

Công Tôn cười tươi rục rịch nhìn Triệu Phổ, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu run rẩy.

“Thái sư.” Triển Chiêu tiếp tục hỏi Bàng Cát: “Vậy có liên quan gì đến ngài.”

Bàng Cát cười xấu hổ, cười nói: “Chuyện đó... Khi còn trẻ ai mà không từng làm sai, đúng không?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, cùng lắc đầu: “Chúng ta chưa từng.”

Công Tôn và Triệu Phổ cũng gật đầu: “Chưa từng! Chưa từng làm chuyện hổ thẹn với lương tâm.” [cái lữ này =.#]

Mặt Bàng Cát đỏ tới mang tai: “Khi đó ta còn nhỏ, các người đừng thấy ta thế này mà làm, trước đây ta cũng là người đọc sách.”

Triển Chiêu thắc mắc: “Thái sư, đại nhân nói ngài xuất thân từ võ tướng?”

“Đó là vì đọc sách không vượt trội hơn người được, cho nên bỏ văn theo võ.” Thái sư gãi cằm, “Sau đó học võ cũng chẳng hơn người, thế là lại bỏ võ theo văn.”

Mọi người đều nhin không được giật giật khoe môi, cuối cùng thì chẳng liên quan gì đến văn võ, toàn bộ dựa vào nịnh bợ và sinh được một khuê nữ hơn người cộng với một bụng mưu kế một bước thành danh.

“Khi còn trẻ người làm chuyện gì có lỗi với các thư sinh đó?” Bạch Ngọc Đường hỏi hần.

Bàng Cát cười gượng: “Là thế này... Lão phu, khi đến phủ Khai Phong thi Hương, ở cùng với vài bằng hữu, quan hệ thân thiết vẫn thường đi cùng nhau. Bọn họ không giống ta, ta là một bao cỏ, bọn họ học phú ngũ xa, người nào cũng đều rất cao ngạo, thích gây chuyện thị phi. Thật ra ta cảm thấy như thế rất ấu trĩ, quá khoa trương, kết quả thu hút quá nhiều chú ý... Dần dần, ta phát hiện có người thường đi theo chúng ta.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn nhau, bị theo dõi rồi!

“Khi đó ta biết đã gặp họa lớn!” Bàng Cát cười khổ nói tiếp: “Nếu đã muốn giết, thì nhất định sẽ giết toàn bộ, ta thường đi cùng bọn họ, tuy không cùng thương lượng hay lập mưu tạo phản, nhưng có câu diệt cỏ phải diệt tận gốc, chết cùng với bọn họ là chuyện chắc chắn!”

“Thế cho nên ngài tiên hạ thủ vi cường?” Công Tôn lắc đầu, thật sự rất giống phong cách của Bàng thái sư.

Bàng Cát xấu hổ: “Phải! Khi đó ta thật sự rất dè tiện, nhưng các người nghĩ xem, chỉ có một cách đó để giữ mạng!”

Mọi người thở dài, hỏi Bàng thái sư: “Cụ thể thế nào?”

“Ta tổ giác những người đó với quan phủ, nhưng ta cũng có nói giúp cho bọn họ vài câu!” Bàng Cát vội nói.

Mọi nhìn hần đầy miệt thị: “Là tự rửa tội ình đúng không?”

Bàng Cát gãi cằm: “Ta biết, đối với những người hành hiệp trượng nghĩa đi thẳng người ngồi thẳng lưng như các người mà nói, ta là tiểu nhân dè tiện, Nhưng thật sự chỉ là do bọn họ tự ý làm xằng làm bậy lại không nhận định được tình hình bị Ác Bút để mắt, kết quả lại kéo theo cả ta cùng chết! Chuyện ta làm chỉ là tự cứu lấy bản thân, ta cũng chỉ là bị liên lụy.”

Tuy mọi người không đồng ý với cách làm của thái sư, nhưng cũng chẳng thể trách được, hần có thể đạt được địa vị như hôm nay, không thể hy vọng hần chưa từng hại ai.

“Sau đó thì sao?” Triển Chiêu giục Bàng thái sư kể hết.

“Sau đó Ác Bút dùng một đêm làm các thư sinh đó biến mất, về sau ta mới biết, các thư sinh bị người khác dùng tên của ta lừa đến ngôi miếu hoang ngoài thành, giết chết rồi vứt xuống đầm nước.” Bạch Ngọc Đường nhíu mày: “Bị lợi dụng rồi...”

Bàng Cát gật đầu.

“Thái sư người thăm rồi.” Triệu Phổ chắc lưỡi: “Nếu ta là các thư sinh đó thì dù thành quỷ cũng bám theo người.”

Thái sư bĩu môi: “Sau lần đó, ta được phủ doãn phủ Khai Phong yêu thích, thi không đậu, nhưng từng bước đi lên còn nhanh hơn đậu trạng nguyên.” Bàng Cát nói đến đây, rét run một cái: “Chỉ có điều khoảng nửa năm sau, có chuyện xảy ra.”

Bàng Cát thở dài: “Tối hôm đó phủ doãn Khai Phong có chút chuyện cần vào cung mang cả ta theo, trên đường... ta gặp quỷ!”

“Quỷ?” Công Tôn hiếu kì: “Chẳng lẽ là các thư sinh đã chết đến tìm?”

“Không phải tất cả, là một trong đó!” Bàng Cát nghiêm mặt nói: “Thư sinh đó họ Sài, ta không nhớ tên hần, tự xưng như là Phục Vinh. Hần là người cực đoan nhất trong các thư sinh ấy, khi nhắc đến Thái Tổ vẫn nghiêng rằng, nói...”

“Cái gì?” Triệu Phổ nhướng mày nhìn hần.

“Nói lời không hay...” Bàng Cát xấu hổ.

“Phục Vinh?” Công Tôn cảm thấy lạ: “Không giống tên hơn, không giống tự.”

“Hôm đó, Sài Phục Vinh đứng trên con đường lớn thông nam bắc của Khai Phong, hai mắt nhìn trừng trừng về phía hoàng cung, cả đời này ta cũng không quên được hận thù trong mắt hắn. Không lâu sau thì xảy ra chuyện Chúc ảnh phủ thanh...” Bàng Cát nói, thấy Triệu Phổ biến sắc, biết đây là cấm kị của hoàng tộc, rụt cổ, “...Thái Tổ băng hà.” [chúc ảnh phủ thanh: bóng nền tiếng rìu]

“Thái sư.” Mọi người im lặng một lúc, Triệu Chiêu ngẩng đầu nhìn Bàng Cát: “Chuyện này liên quan rất nhiều người, sao lại nói cho chúng ta nghe?”

“Triển hộ vệ, các người phải cứu mạng ta!” Thái sư nói, lấy một bảng cáo thị ra, mở ra cho bọn Triệu Chiêu xem.

Cáo thị này vừa được dán vài ngày trước, hình phác họa của phủ Khai Phong, tróc nã Cừ Lăng Hành.

Triển Chiêu nhíu mày: “Hắn làm sao?”

“Giống!” Bàng Cát buồn rầu chỉ vào bức vẽ: “Tạo nghiệt, cực kì giống Sài Phục Vinh, hôm đó ta nhìn thấy cáo thị này rồi cả đêm không ngủ được!”

Bức phác họa này là do Công Tôn vẽ ra mấy hôm trước, hắn cố ý vẽ cho Cừ Lăng Hành âm trầm một chút, lại chỉnh sửa một ít đặc điểm trên khuôn mặt và vóc dáng theo lời Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường. Cũng có nghĩa là, người trong bức họa này giống Cừ Lăng Hành, cũng giống thủy quỷ hôm đó mọi người nhìn thấy.

Chẳng lẽ Cừ Lăng Hành và Sài Phục Vinh trước đây rất giống nhau? Mọi người đều suy tư.

“Chưa hết chưa hết!” Bàng Cát lấy thêm bức tranh vẽ Sầm Lỗi ra, “Trước đây ta đã định nói, Sầm Lỗi này và Sài Phục Vinh cũng rất giống nhau, bây giờ nhìn lại, các người xem, có phải càng nhìn càng thấy giống không?”

Mọi người đặt hai bức tranh cạnh nhau so sánh.

“Nhắc mới thấy...” Trước đây Triển Chiêu không nhận ra, nhưng hôm nay đặt hai bức tranh cạnh nhau so sánh, lại nghĩ đến tướng mạo của Cừ Lăng Hành và Sầm Lỗi, dường như có mối quan hệ đặc biệt nào đó bên trong!

“Ba người này cực kì giống nhau!” Bàng thái sư lau mồ hôi, “Năm đó Sài Phục Vinh chưa kịp thi Hương đã chết! Sầm Lỗi trước đây cũng chưa thi xong đã chết! Lần này lại nghe nói Cừ Lăng Hành thi được một nửa thì biến mất! Các người nói xem có kì lạ không?”

“Còn nữa, nói với các người một chuyện.” Bàng Cát hạ giọng: “Kì thi Hương những năm ấy, cũng có cương thi xuất hiện!”

“Cái gì?” Mọi người đều sửng sốt.

“Cũng là những người bị châm độc bệnh đại trên đầu, giả tạo thành cương thi?” Công Tôn hỏi.

Bàng Cát lắc đầu: “Chỉ là những tin đồn giả từ hoàng cung truyền ra, vào đêm bảo vài những võ công cao ngụy trang ra ngoài. Mục đích để các thư sinh ở yên trong phòng không ra ngoài gây chuyện!”

Mọi người gật đầu.

“Lần thi Hương đó vẫn rõ ràng rành trước mắt ta, bầu không khí rất nặng nề, có người nhớ tiền triều, có người thích Đại Tống, một câu không hợp là đánh nhau, liên tục có người bị thương lẫn chết.”

“Rất giống kì thi Hương lần này.” Triển Chiêu thở dài.

“Cho nên ta mới cảm thấy rất kì dị!” Bàng Cát run người một cái: “Cứ như chuyện năm đó tái hiện.”

Bốn người kia đều lạnh cả người.

“Có khả năng Sài Phục Vinh chưa chết không?” Bạch Ngọc Đường hỏi: “Sầm Lỗi và Cừ Lăng Hành có quan hệ ruột thịt với hắn không?”

“Chuyện này...” Triển Chiêu đếm tuổi: “Nếu Sài Phục Vinh còn sống, vậy tuổi tác hẳn là tương đương với thái sư, Bàng phi và Bàng Dục đều chưa lớn tuổi, nếu Sài Phục Vinh có nhi tử, tuổi của Sầm Lỗi và Cừu Lăng Hành rất phù hợp!”

“Nếu thật là vậy.” Bạch Ngọc Đường tương đối nghiêng về giả thiết có người sống tác quái, “Vậy lần này bọn họ đến Khai Phong là để báo thù? Hay mục đích không chỉ như thế?”

“Triển đại nhân!”

Người trong phòng đang nói chuyện, bên ngoài Tiểu Bao Phúc đập cửa, thò đầu tìm Triển Chiêu, nói: “Lão gia gọi thiếu gia về, bảo chúng ta cũng về, hoàng thượng muốn bày tiệc trong Ngự Hoa Viên, tiệc mừng tam giáp.”

Triển Chiêu vốn muốn gọi Bạch Ngọc Đường cùng đi, Bạch Ngọc Đường vừa nghe nói Ngự Hoa Viên kim điện hoàng cung gì đó là đã muốn trốn, nói mình đi quanh tìm manh mối, khi về sẽ lại gặp lại. Triển Chiêu hiểu tính hắn, không ép nữa.

.

.

Mọi người rời khỏi Bạch phủ vào hoàng cung, Bạch Ngọc Đường thì ra phố.

Ngoài quan hệ ruột thịt, thật ra cũng có thể là dịch dung, nói chung Bạch Ngọc Đường không tin chuyện quỷ thần.

Không biết vì sao, hôm nay trong Khai Phong sương mù dày đặc, sương trên sông rất dày. Mọi người ngồi thuyền lướt trên sông, khung cảnh mờ mờ ảo ảo. Bạch Ngọc Đường thấy cảnh vật thanh nhã đẹp lạ thường, đứng dưới gốc liễu bên bờ sông ngắm người.

Khi ấy, một chiếc thuyền chạy vào bờ, có một người đứng trên đầu thuyền, vẫy tay với hắn.

Bạch Ngọc Đường hơi nhíu mày, là thần tướng Tề Tứ Nhận đã mấy ngày không gặp, con khỉ nhỏ từ khi mang về phủ Khai Phong rồi không thấy đâu nữa đang ngồi trên vai hắn.

Tề Tứ Nhận đưa tay, dùng một tư thế rất lạ vẫy tay với Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường chăm chú nhìn hắn, đột nhiên, chợt cảm thấy mệt mỏi, lập tức nhận ra bất thường! Chân hắn đang mất tự chủ tự bước lên thuyền thì đột nhiên một bóng đen lao vút qua bên cạnh.

“Ùm” một tiếng, người kia rơi xuống sông.

Bọt nước văng lên, nước sông lạnh băng rơi trên mặt Bạch Ngọc Đường, làm hắn giật mình tỉnh lại.

Nhìn lại, thì thấy trên mặt sông trước mặt có một lớp sương mù mỏng, nhưng không hề có thuyền, càng không có Tề Tứ Nhận và con khỉ.

Bạch Ngọc Đường cúi đầu nhìn, mới thấy có người vùng vẫy trong nước vài cái rồi chìm xuống, dung mạo có vẻ quen.

Hắn nhíu mày, vận khí nhảy lên, nhân lúc hắn còn chưa chìm hẳn, túm lấy cổ áo hắn nhảy lên, vút vào trong bờ.

“Khụ khụ...” Người kia nằm rạp trên đất ho.

Bạch Ngọc Đường nhìn rõ mới thấy là Đường Thạch Đầu.

Thì ra, ngoài Bạch Ngọc Đường, Đường Thạch Đầu cũng không vào cung, hắn thấy Bạch Ngọc Đường ô tâm sự ra ngoài, liền len lén đi theo, hắn không có ác ý gì, chỉ muốn tìm cơ hội bảo quỷ đáng ghét dạy đạo pháp ỉnh.

Nhưng đến bờ sông thì lại thấy một lão nhân vẫy tay gọi mình lên thuyền uống rượu, hắn mơ mơ màng màng rơi xuống sông, đến khi được Bạch Ngọc Đường cứu lên mới tỉnh táo lại.

Đường Thạch Đầu lắc đầu liên tục: “Ai da, ta bị quỷ mê hoặc rồi sao? Khi nãy có chuyện gì?”

Bạch Ngọc Đường ngồi xuống võ lưng giúp hắn, để hắn nôn nước ra, trong đầu thì nhớ đến chuyện Tây Môn Được lên thuyền hoa uống rượu rồi không hiểu sao lại bị vớt vào biển lửa... Chẳng lẽ là, nhiếp hồn thuật?

Chúc ảnh phủ thanh (bóng nền tiếng rìu), còn được nói là phủ thanh chúc ảnh, chỉ mê án xảy ra trong thời điểm Tống Thái Tổ Triệu Khuông Dẫn đột ngột băng hà, Tống Thái Tông Triệu Quang Nghĩa kế vị.

Sau khi Tống Thái Tổ chết bất đắc kì tử, con trai của Tống Thái Tổ là Triệu Đức Chiêu và Triệu Đức Phương không được đăng cơ, mà là em trai Triệu Quang Nghĩa kế vị, nhưng sau khi Triệu Quang Nghĩa đăng cơ, lại không đổi niên hiệu ngay như thường lệ. Không lâu sau, Triệu Quang Nghĩa lưu đầy em trai ruột của mình là Triệu Đình Mỹ, bức con trai Triệu Đức Chiêu của Thái Tổ tự sát, Triệu Đức Phương cũng bỗng nhiên chết bệnh. Do có quá nhiều hiện tượng lạ, người đời nghi ngờ Triệu Quang Nghĩa đã giết huynh trưởng để kế vị.

Theo các ghi chép, đêm ngày chín tháng chín năm Khai Bảo thứ chín (năm 976), em trai của Triệu Khuông Dẫn là Tấn vương Triệu Quang Nghĩa phủ doãn Khai Phong vào cung thưởng rượu, khí đo sức khỏe của Triệu Khuông Dẫn rất tốt, sau khi uống rượu không được khỏe, liền nằm xuống nghỉ ngơi. Triệu Quang Nghĩa bảo tất cả ra ngoài, tự mình chăm sóc cho anh trai.

Người bên ngoài chỉ nhìn được từ xa thấy Triệu Khuông Dẫn và Triệu Quang Nghĩa nói gì đó, sau đó ánh nền chao đảo, dường như Triệu Quang Nghĩa rời bàn, sau đó có tiếng rìu sắt bổ xuống đất, có tiếng Triệu Khuông Dẫn nói to: “Hay, hay lắm.” Khi trời sắp sáng thì Triệu Quang Nghĩa vội vàng gọi người vào, bảo gọi hoàng tử đến, nói Triệu Khuông Dẫn đã tạ thế. Sáng sớm ngày thứ hai mươi mốt, Triệu Quang Nghĩa vẫn ngồi yên trước linh cữu, trong ngày lập tức đổi niên hiệu.

Chuyện này không có người thứ ba chứng kiến, cho nên vẫn có lời đồn Triệu Quang Nghĩa giết huynh đăng cơ, nhưng không thể chứng thực, trở thành thiên cổ kì án.

147. Q.5 - Chương 23: Đào Hoa Kiếp Đệ Nhị Đạn, Bi Thôi Đích Triển Hộ Vệ (nạn Thứ Hai Của Kiếp Đào Hoa, Triển Hộ Vệ Đáng Thương)

Nhiếp hồn thuật đột nhiên xuất hiện, khiến Bạch Ngọc Đường bắt đầu cảnh giác. Khi này nếu không phải Đường Thạch Đầu đi theo mình, còn nhảy ùm xuống sông, nói không chừng người trúng kế đã là Bạch Ngọc Đường!

Dùng những thứ như nhiếp hồn trận, mê hồn thuật để đối phó cao thủ như Bạch Ngọc Đường, chỉ dùng được một lần! Mà còn phải dùng ở thời điểm hắn hoàn toàn không đề phòng, một khi hắn đã đề phòng trước, thì rất khó trúng kế lần nữa... Cho nên, nếu như lần này là có người tính kế chờ thời cơ muốn giết Bạch Ngọc Đường, thì Đường Thạch Đầu thật sự là đại ân nhân.

Bạch Ngọc Đường đời này, giúp người không màng báo đáp nhưng ghét nhất là nợ ân tình của người khác, nhìn nhìn Đường Thạch Đầu đang bò lên, cời áo ngoài vắt nước, hơi nhíu mày, lại là tiểu tử này!

Đường Thạch Đầu lắc lắc mái tóc ướt đẫm, ngẩng đầu Bạch Ngọc Đường, mặt trắng bệch. Một lát sau, hắn mới suy sụp mà nói: “May mà có người, cứu mạng ta, rõ ràng người đã biết ta muốn tranh Triển đại ca với người mà còn cứu ta, xem như ta hiểu lầm người rồi, người là người tốt... Sau này không gọi người là quỷ đáng ghét nữa.”

Bạch Ngọc Đường thâm buồn cười, cảm giác đỡ khóc đỡ cười chính là thế này, thật ra, là Đường Thạch Đầu cứu mạng mình mới đúng... Đương nhiên, những lời này, Bạch Ngọc Đường tuyệt đối sẽ không nói ra.

“Sao người lại ở đây?” Bạch Ngọc Đường hỏi hắn.

“Ta đi theo người.” Đường Thạch Đầu buộc miệng nói, nói xong thì thấy mất mặt, gãi gãi đầu.

“Đi theo ta làm gì?” Bạch Ngọc Đường không hiểu.

Đường Thạch Đầu cau mũi, “Ta muốn học đao pháp của ngươi, nhưng ta đoán chắc chắn không chịu dạy ta, khi này ta đã hỏi thăm rồi, ngươi không nhận đồ đệ. Cho nên ta quyết định đi theo ngươi, học lóm.”

Bạch Ngọc Đường bật cười, người này thật sự rất thật thà.

“Ngươi muốn học đao của ta?” Bạch Ngọc Đường nhặt giọng nói: “Theo ta học thì phải bái sư.”

Đường Thạch Đầu nhăn mày, hỏi nhỏ: “Bái ngươi làm sư phụ?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

“Đồ đệ... Phải thật nghe lời sư phụ đúng không? Không được cãi lại đúng không?” Đường Thạch Đầu bắt đầu do dự: “Còn không được giành tình nhân với sư phụ đúng không?”

“Ta bảo ngươi làm thế nào, thì ngươi làm thế đó.” Bạch Ngọc Đường ung dung nói: “Ngươi còn phải thật hiếu kính, ta sẽ không trục xuất sư môn, ngươi không nghe lời sư phụ, ta chém ngươi.”

Mi mắt Đường Thạch Đầu giật giật, xoa cằm trầm tư, hỏi nhỏ: “Nếu ngươi dạy ta, ta có thể đệu được trạng nguyên không?”

Bạch Ngọc Đường cười lạnh, “Ngươi muốn làm quan?”

“Đúng vậy!” Đường Thạch Đầu thành thật gật đầu: “Ta muốn giống như Triển đại ca, làm quan lớn trừ bạo an dân.”

Bạch Ngọc Đường cười cười: “Làm quan để giúp người?”

“Đúng vậy!” Đường Thạch Đầu vỗ ngực: “Đường Thạch Đầu ta từ nhỏ đã lập chí phải giống như Triển đại ca! Vậy theo ngươi, có thể lợi hại được như ngươi không?”

“Đồ đệ ta dạy ra, đương nhiên là thiên hạ đệ nhất đao tiếp theo.” Bạch Ngọc Đường thấy Đường Thạch Đầu vui mừng, phẩy tay một cái, “Ngươi đừng vui mừng quá sớm, ta còn chưa đồng ý nhận ngươi.”

“Này, sao ngươi lại lằng nhằng vậy chứ?” Đường Thạch Đầu phồng má bất mãn: “Ngươi còn muốn thế nào nữa? Sau này chuyện gì cũng nghe lời ngươi không phải được rồi sao?”

“Vậy nếu ta muốn ngươi giết Triển Chiêu thì sao?” Bạch Ngọc Đường đột ngột đổi giọng, nhìn Đường Thạch Đầu chằm chằm.

“Vậy sao được?!” Đường Thạch Đầu nhảy dựng lên nhìn Bạch Ngọc Đường: “Ta không làm!”

Bạch Ngọc Đường cười gật đầu: “Vậy không giết Triển Chiêu, giết người khác thì sao?”

“Vậy cũng không được!” Đường Thạch Đầu kiên quyết lắc đầu: “Ngươi nghĩ ta gốc sao? Nghe lời sư phụ và bị người khác giật dây là hai chuyện khác nhau, Đường Thạch Đầu ta rất có nguyên tắc!”

“Tốt.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Bắt đầu từ hôm nay, ngươi là đồ đệ của Bạch Ngọc Đường.”

“Thật sao?” Đường Thạch Đầu giật mình, một lúc sau mới phản ứng lại được: “A! Khi này ngươi thử ta!”

“Cũng chưa gốc lắm.” Bạch Ngọc Đường chấp tay sau lưng: “Đi thôi.”

“Được được!” Đường Thạch Đầu đuổi theo: “Sư phụ, chúng ta về thay y phục trước được không? Cả người ướt đầm.”

Bạch Ngọc Đường nhìn hắn: “Ngươi có nội lực, hong khô là được rồi.”

“Hong khô thế nào?” Đường Thạch Đầu ngơ ngác hỏi.

Bạch Ngọc Đường thở dài, thật không biết trước đây ai đã dạy võ công cho hắn, ngơ ngơ ngẩn ngẩn, cả vận nội lực thế nào cũng không nói rõ ràng, chỉ dạy cho Đường Thạch Đầu vài ba câu tâm pháp.

Đừng thấy Đường Thạch Đầu là một tên ruột ngựa mà lầm, hắn là kì tài võ học, tự suy nghĩ một lát sau đã vung vẩy cái tay áo khô cho Bạch Ngọc Đường xem, nhảy nhót nói: “Khô rồi khô rồi! Tốt quá rồi, lần sau tắm rửa có thể giặt y phục luôn!”

Bạch Ngọc Đường nhìn trời không nói gì, suy nghĩ xem có nên đặt thêm một môn quy không, theo Bạch Ngọc Đường phải thích sạch sẽ!

Đường Thạch Đầu hỏi rất nhiều thứ, Bạch Ngọc Đường đáp từng câu, Đường Thạch Đầu cảm thấy còn tiến bộ nhanh hơn mình tự học mười năm, liền bắt đầu thật lòng tôn kính Bạch Ngọc Đường.

Thấy Đường Thạch Đầu cũng là người có tài, Bạch Ngọc Đường gật đầu, xem ra báo đáp ơn cứu mạng của hắn khi nãy đi. Ngoài ra, Bạch Ngọc Đường cũng suy ngẫm, thu hắn làm đồ đệ, hắn sẽ nhỏ hơn mình một đời, nói cách khác cũng sẽ nhỏ hơn Triển Chiêu một đời. Thế là... hoa đào gì gì đó, bóp chết từng bông từng bông một!

Hai người quay về phủ Khai Phong, Bạch Ngọc Đường vẫn đang suy nghĩ về chuyện nhiếp hồn thuật khi nãy.

“Sư phụ, khi nãy tại sao ta lại nhìn thấy thứ đó?” Đường Thạch Đầu cảm thấy thứ được gọi là nhiếp hồn thuật rất cao thâm, liền khiêm nhường hỏi Bạch Ngọc Đường.

“Có rất nhiều võ công, nhiếp hồn thuật thật ra là một trong số đó.” Bạch Ngọc Đường giải thích sơ lược cho Đường Thạch Đầu: “Huyền thuật thường đều là lừa người, thực hiện bằng những quỷ kế, nhưng cũng có người võ công cao cường nội lực thâm hậu, có thể khống chế tâm trí người khác qua nội kinh và khí, khiến đối phương thấy ảo giác trong lúc không đề phòng. Người thực hiện huyền thuật khi nãy, đã dùng trận pháp, lại còn dựa vào sương mù trên hồ và nội kinh, là một cao thủ.”

Đường Thạch Đầu ngậy ngẩn nghe, hắn không hề biết võ công còn có thể cao thâm như thế này, thế là xác định thêm lần nữa rằng mình đã không bái lầm sư phụ.

.

.

Về đến phủ Khai Phong, bọn Triển Chiêu vẫn còn ở trong cung chưa về.

Bạch Ngọc Đường ra sau hậu viện, thấy Tiêu Lương đang luyện ném phi tiêu, Tiểu Tứ Tử kéo đuôi Thạch Đầu, đang chải lông cho nó.

“Bạch Bạch!” Thấy Bạch Ngọc Đường quay lại, Tiểu Tứ Tử ngửa mặt lên, rồi vẫy tay gọi Đường Thạch Đầu sau lưng Bạch Ngọc Đường: “Đường Đường mau đến đây, đây là Thạch Đầu cô nương!”

Đường Thạch Đầu nhìn chằm chằm Thạch Đầu béo múp nằm trên đất một lúc, đi đến ngồi xổm xuống, “Rất đáng yêu!” Thạch Đầu vẫy đuôi, ngử ngử Đường Thạch Đầu, người này dường như là bằng hữu của Tiểu Tứ Tử, phải đối xử tốt.

Tiểu Tứ Tử thông thả đi đến cạnh Bạch Ngọc Đường, cọ cọ hắn, vẫy đuôi. So với Thạch Đầu nghịch ngợm phá phách, Tiểu Tứ Tử trước nay vốn ngoan ngoãn giỏi giang.

Bạch Ngọc Đường đi đến ngồi xuống ghé đá, đưa tay xoa nhẹ đầu nó, ngồi đó ngắm người.

“Tiểu Tứ Tử.” Bạch Ngọc Đường đột nhiên quay đầu lại hỏi: “Mấy hôm nay có gặp thần tượng không?”

“Ô?” Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt. “Có thấy.”

“Hôm nay có thấy không?” Bạch Ngọc Đường hỏi tiếp.

“Sáng sớm mỗi ngày dậy đánh thái cực với cha đều nhìn thấy, mấy hôm nay dường như thần tượng rất bận, sáng sớm thấy một lần rồi không thấy nữa! Tiểu Hầm Tử cũng đi theo, hình như bọn họ quen nhau!” Tiểu Tứ Tử trả lời, rồi lật Thạch Đầu lại, nằm sấp trên bụng nó tiếp tục chải lông.

Bạch Ngọc Đường đắm chiêu: “Con khỉ đó, có phải ngồi trên vai hắn không?”

“Đúng vậy!” Tiểu Tứ Tử gật đầu: “Khi Thạch Đầu còn nhỏ, cũng thích nằm trên vai người khác, có đúng không? Thạch Đầu?”

Thạch Đầu cọ cọ Tiểu Tứ Tử vẫy đuôi, cả hai cuộn vào nhau, Bạch Ngọc Đường thì nhíu mày trầm tư, tại sao? Lại nhìn thấy Tề Tứ Nhận?

...

Khi ấy, trong ngự hoa viên, bầu không khí rất tốt.

Bao Duyên, Thạch Thiên Kiệt và Thắm Bạch Ngạc vào cung diện thánh. Tâm trạng của Triệu Trinh cũng rất tốt, hần gần như đã đọc hết tất cả các bài thi, bài của Bao Duyên để lại cho hần ấn tượng rất mạnh.

Để công bằng, Triệu Trinh hạ chỉ dán che tất cả tên trên bài thi lại. Sau đó hần xem từng bài, chọn ra bài hay nhất, bóc ra xem tên, cực kì vui mừng, là Bao Duyên!

Các đại sĩ đều đã đọc bài thi này, thứ tự xếp hạng của các thí sinh khác có khác biệt, chỉ riêng bài của Bao Duyên được xếp cao nhất không hề có ai phản đối.

Cuối cùng cả thái hậu cũng phải chặc lưỡi khen hay. Đừng khinh thường Bao Duyên tuổi còn nhỏ, nhưng ngực ôm thiên hạ tấm lòng bao la, biết nhìn xa trông rộng rất trí tuệ, có phong thái của Bao Chửng. Lại thêm tính cách của hần thẳng thắn mà linh hoạt, ngôn từ rất phong phú. Từng chữ từng chữ đều thể hiện được tinh tú trong thư pháp của Bao Chửng, Triệu Trinh càng đọc càng thích, lại thấy hần tuổi nhỏ như vậy, thật sự là vô cùng yêu mến. Xem ra, cho dù mấy mươi năm sau Bao Chửng tuổi cao cáo lão hồi hương, danh hiệu Bao Thanh Thiên cũng có người kế thừa.

Tên của Thạch Thiên Kiệt và Thắm Bạch Ngạc cũng khiến Triệu Trinh chú ý.

Với Thạch Thiên Kiệt, đương nhiên Triệu Trinh có ấn tượng, đường đường là một quận vương, sau lại chạy đến thi trạng nguyên?

Ngoài ra, hần cũng hỏi chuyện về Thắm Bạch Ngạc, nhú mày, tuy Thiên Long sơn trang kì diệu tránh được trừng phạt, nhưng cũng không cắt được mối liên hệ với những hỗn loạn trước kì thi Hương.

Nhưng, cho dù Triệu Trinh có nghi ngờ, nhưng cũng không vì vậy mà hủy bỏ thành tích của hai người, hần quyết định tương kế tựu kế, xem xem rốt cuộc hai người này muốn làm gì, rồi mới quyết định.

Hôm nay thái hậu rất vui, bảo Bao Duyên ngồi bên trái, Bàng Dục ngồi bên phải, trong lòng ôm Hương Hương đang cười tủm tỉm.

Bàng phi ngồi bên cạnh Triệu Trinh, thấy Bàng Dục đến, lại trở thành bằng hữu với những nhân vật xuất sắc của phủ Khai Phong, cũng cực kì vui mừng.

Thạch Thiên Kiệt và Thắm Bạch Ngạc lẳng lặng nhìn nhau một cái, người của phủ Khai Phong, quả nhiên rất được hoàng tộc ưu ái. Bao Duyên tuổi trẻ, tiền đồ vô lượng.

Triều thần đã đến gần đông đủ, Bát vương, thái sư đang tiếp khách, vì sáng mai còn có lễ phong thưởng chính thức của triều đình, cho nên đây chỉ là tiệc riêng Triệu Trinh mời, mọi người đều không căng thẳng lo lắng gì.

Triển Chiêu ngồi tại chỗ của mình, uống rượu với Công Tôn.

“Triệu Phổ đâu?” Triển Chiêu không thấy Triệu Phổ, liền hỏi nhỏ Công Tôn.

“À, khi nãy Nam Cung nói vụ án cương thi có manh mối, hần đã đi rồi.” Công Tôn nói nhỏ: “Dưới gối đầu trong phòng cung nữ, nghe nói tìm được bùa chú gì đó.”

“Bùa chú sao...” Triển Chiêu lẩm bẩm.

Ngay khi ấy, Trần Ban Ban vội vàng chạy đến, nói thầm mấy câu vào tai Triệu Trinh.

“Ô?” Triệu Trinh cười, “Tiểu Viện muốn gặp trạng nguyên sao? Bảo nó đến đi, nói với nó, ân nhân cứu mạng nó ngày đêm mong nhớ cũng đến rồi! Sợ là, gặp trạng nguyên là giả, gặp ân nhân mới là thật?” Triệu Trinh vừa nói vừa cố ý liếc nhìn Triển Chiêu một cái.

Mặt Triển Chiêu lập tức đen đi, nghĩ thầm, xong rồi!

Công Tôn thính tai, thấy bầu không khí kì lạ, liền nhỏ giọng hỏi Triển Chiêu: “Tiểu Viện là ai?”

Triển Chiêu cười gượng... Tiểu Viện tên đầy đủ là Triệu Viện, là dưỡng nữ của thái hậu. Khi thái hậu lưu lạc dân gian được cô nương này hiếu thảo chăm sóc. Triệu Trinh để nàng ta sống trong cung như muội muội, thái hậu cũng rất sủng ái.

Khi Bao Chửng phá được vụ án ly miêu hoán thái tử, Triển Chiêu từng cứu mạng Triệu Viện, nha đầu có chút tình ý với hắn. Triển Chiêu giả vờ như không biết, tránh mặt không gặp vài lần xem như qua chuyện. Ba năm trước Triệu Viện đến vùng Giang Nam, nàng ta thích thêu thùa, cố ý đến dân gian học các phương pháp thêu, Triệu Trinh cũng chiều ý, để nàng ta đi. Mấy năm nay Triệu Viện không có trong cung, Triển Chiêu cũng không phải đau đầu, không ngờ đã về rồi.

Triển Chiêu âm thầm nhìn trời cầu khẩn, hy vọng cô nương này đã có ý trung nhân hơn nữa còn sắp thành thân lập phò mã! Nếu không để con chuột giấm đó gặp phải thì phiền lớn! Nhớ đến lần trước thần tướng nói mình có đào hoa kiếp, Triển Chiêu ôm trán, hy vọng chỉ một hoa Đường Thạch Đầu, đừng loạn thêm nữa!

Không lâu sau, có tiếng ngọc bội kêu tinh tang, một cô nương thướt tha xuất hiện ở cửa ngự hoa viên, hành lễ với Triệu Trinh và thái hậu, chúng thần đứng lên hành lễ với nàng ta, miệng gọi công chúa.

Khi Triệu Viện lễ độ đáp lời triều thần, quét mắt thẳng đến chỗ Triển Chiêu cách đó không xa.

Triển Chiêu vội nhìn trời...

Công Tôn ngồi bên cạnh hắn, cảm chén, thấy được ánh mắt của Triệu Viện, ô? Thú vị!

“Thái hậu.” Triệu Viện chạy đến ngồi cạnh thái hậu, bế Hương Hương hôn một cái, nàng ta và Bàng Dục cũng quen biết, khách sáo với Bao Duyệt vài câu rồi cũng thành quen.

Triển Chiêu rút cuộc cũng hiểu vì sao Bao Chửng nói, Triệu Trinh hạ chỉ nói nhất định hắn phải cùng vào cung dùng cơm rồi, thì ra có trá.

Nhìn sang Triệu Trinh, hắn đang nhếch môi, cười như không, cảm chén uống rượu, rồi nhìn Triển Chiêu một cái, có cảm giác đang rất hả hê.

Triển Chiêu buồn bực, Triệu Trinh có ý gì chứ? Ai mà không biết, mấy hôm trước, Bàng phi nói chuyện với Triệu Trinh, đã kể các cung nữ thái giám đều đang nói, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đã gao nấu thành cơm còn hôn môi nữa, tin tức chính xác. Tính đùa dai của Triệu Trinh nổi lên, liền tiện tay cho Triệu Viện và Triển Chiêu gặp mặt một chút. Hắn cũng có ý riêng, tuổi của Triệu Viện ngày một lớn, đầy lòng đầy dạ đều là Triển Chiêu, nếu bắt nàng ta từ bỏ ý nghĩ này, sợ là không để ai vào mắt nữa. Nếu chẳng may lỡ làng, thì là chuyện lớn cả đời, không chừng sau này không gả ra được nữa.

“Tiểu Viện đã lâu không về cung đúng không?” Triệu Trinh cười cười: “Mấy năm nay Khai Phong thay đổi rất nhiều.”

“Muội cũng nghe nói.” Triệu Viện gật đầu, hơi ngượng ngùng, “Rất muốn đi dạo một chút.”

“Ô?” Triệu Trinh giả vờ nghiêm mặt: “Vậy làm sao được, rất nguy hiểm!”

Mặt Triệu Viện đỏ hơn, nhìn thái hậu bên cạnh một cái.

Ai hiểu nữ nhi bằng mẫu thân, thái hậu đương nhiên hiểu ý, liền nói: “Gần đây Khai Phong rất loạn, phải tìm người nào có võ công tốt một chút đi cùng, ai gia mới yên tâm.” Triệu Viện nhìn Triển Chiêu một cái, Triển Chiêu cúi đầu cặm cùi ăn cua, cua này tươi quá!

Công Tôn ngồi bên cạnh lắc đầu, đáng tiếc Triệu Phổ không ở đây, nếu không chắc chắn sẽ hơn hử góp vui.

“Đường như nhóm Nam Cung đều có việc phải làm?” Bàng phi nhanh ý biết bao nhiêu, vội nói vào: “Hơn nữa xuất cung bọn họ cũng không quen đường.”

Sau đó, mọi người đều nhìn Triển Chiêu, Triển Chiêu tiếp tục chọt cua.

“Khụ khụ.” Thái sư ho mấy tiếng, nhìn Bao Chửng, kìa, Hắc Tử, đừng giả ngốc!

Bao Chứng xấu hổ, nghĩ thầm sao chuyện đắc tội người ta đều giao ỉnh? Nhìn nhìn Triễn Chiêu nói: “Không bằng, Triễn hộ vệ bảo vệ công chúa đi thăm Khai Phong?”

“Ồ...” Triễn Chiêu trề môi nhìn Bao Chứng, đại nhân, ngài bán đứng ta!

Bao Chứng lau mồ hôi, nhịn một chút!

“Vậy thì phiền Triễn hộ vệ rồi.” Thái hậu lập tức tiếp lời, vỗ vỗ Triệu Viện: “Còn chưa đi thay y phục.”

“Dạ.” Triệu Viện hớn hở chạy đi thay y phục, Triễn Chiêu âm thầm xòe tay đếm, tính xem tỉ lệ đi dạo phố tình cờ gặp phải Bạch Ngọc Đường là bao nhiêu?

.

...

.

“Hắc xì...” Bạch Ngọc Đường đột nhiên hắc xì, dụi mũi.

Tiểu Tứ Tử mất một canh giờ, cuối cùng xem như đã chải cho lông của Thạch Đầu và Tiễn Tử thẳng mượt xinh đẹp, Tiêu Lương tập phóng phi tiêu xong, uống hết chén trà với Tiểu Tứ Tử đã bị các ảnh vệ lôi đi luyện nội lực. Vừa khéo, Đường Thạch Đầu cũng không nắm rõ về cách vận nội lực, Bạch Ngọc Đường một cước đá hất theo các ảnh vệ, để bọn họ dạy luôn cả hắc, tiểu tử này căn bản yếu thiên phú tốt, cân nhắc mà dạy.

Mọi người đi rồi, trong sân chỉ còn Tiểu Tứ Tử và Bạch Ngọc Đường.

“Bạch Bạch!” Tiểu Tứ Tử đưa tay kéo tay áo Bạch Ngọc Đường: “Ra ngoài chơi?”

Bạch Ngọc Đường thì không mấy hứng thú, đang định chờ Triễn Chiêu về thảo luận chuyện nhiếp hồn thuật, hơi do dự.

“Nếu cha về cũng sẽ đi đường phía nam.” Tiểu Tứ Tử lắc lắc tay áo Bạch Ngọc Đường: “Nói không chừng sẽ gặp!”

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn Tiểu Tứ Tử, rất có khả năng.

“Trên con đường đó có rất nhiều cửa hàng mới mở!” Tiểu Tứ Tử bồi thêm: “Tiểu Tiểu Bàn nói ở đó có rất nhiều cửa hàng vui.”

Bạch Ngọc Đường bị Tiểu Tứ Tử thuyết phục, đứng lên, đưa tay: “Đi thôi.”

Tiểu Tứ Tử hớn hở nhảy từ trên ghế xuống, nắm tay Bạch Ngọc Đường, cùng ra ngoài. Một lớn một nhỏ tay nắm tay, đi xuôi theo con đường phồn hoa hướng nam bắc nối phủ Khai Phong với hoàng cung.

.

.

... Lúc này, cửa hoàng cung, Triễn Chiêu bất đắc dĩ đứng đó.

Triệu Viện đổi sang váy dài màu hồng cánh sen, chạy ra. Triễn Chiêu nhìn nhìn nàng ta, nghĩ thầm, lần trước Triệu Viện còn là một nha đầu lí lắc, nghịch ngợm tinh quái, chỉ mấy năm đã trở nên xinh đẹp rồi.

Nghĩ đến đây, Triễn Chiêu thở dài thêm lần nữa, nếu đi dạo cùng một nha đầu nghịch ngợm phá phách thì còn tốt, mang một tiểu thư khuê các thế này theo bên cạnh, nếu chẳng may gặp phải Bạch Ngọc Đường...

Không đâu không đâu! Triễn Chiêu lắc đầu thật mạnh, con chuột đó hẳn phải ở trong phủ Khai Phong, nói không chừng còn ở trong Bạch phủ! Nhất định sẽ không gặp!

“Triễn đại ca?” Triệu Viện thấy Triễn Chiêu chống một tay lên tường cố sức lắc đầu, không hiểu: “Huynh làm sao vậy?”

“Sao?” Triễn Chiêu hoàn hồn lại, lắc đầu: “Không sao không sao.”

“Chúng ta đi dạo ở đâu?” Tâm trạng của Triệu Viện cực tốt, hai tay chắp sau lưng bước chậm tới trước, “Hay là đi xem kịch đi? Bằng không thì vào quán trà nghe hát... Đúng rồi, muội đã lâu không đến Thái Bạch Cư rồi, muội muốn ăn món thịt chưng ở đó.”

“Không được!” Triển Chiêu kiên quyết lắc đầu: “Tuyệt đối không thể đến Thái Bạch Cư!”

Triệu Viện ngẩn người, nhìn hẩn, “Tại sao?”

“À... Cái đó...” Triển Chiêu nghĩ thầm, Bạch Ngọc Đường rảnh rồi sẽ đến Thái Bạch Cư uống rượu, đi ngang qua đó là đã có nguy hiểm! Huống chi, giáp ất bính đình nhất nhị tam tứ cả chủ lẫn khách, ngay cả a miêu a cẩu trong Thái Bạch Cư cũng quen với Bạch Ngọc Đường, nếu chẳng may bị ai đó len lén báo cho hẩn, nói Triển Chiêu dẫn một cô nương xinh đẹp đến dùng cơm gì gì đó... Chết không thể chối!

“Triển đại ca?”

Triệu Viện thấy Triển Chiêu đang tốt đẹp đột nhiên chống cây gậy chân, hơi lo lắng: “Huynh... không khỏe sao?”

“Không...”

Triển Chiêu cười gượng: “Là vì, mấy ngày trước cột trụ trong Thái Bạch Cư bị hỏng, mấy hôm nay đang sửa lại! Không đi được.”

“À, vậy sao.” Triệu Viện cười cười: “Vậy hay là chúng ta đến phủ Khai Phong một chuyến có được không? Muội đã lâu không...”

“Không được!” Triển Chiêu vội lắc đầu, nghĩ thầm đại tiểu thư ngài buông tha ta đi, đến phủ Khai Phong không phải tự chui đầu vào lưới sao?

“Vậy...” Triệu Viện không biết làm sao, “Đi đâu bây giờ?”

“Hay là đến phía tây đi dạo đi?” Triển Chiêu đề nghị, nghĩ thầm, đi càng xa phủ Khai Phong càng tốt! Phía tây là nơi buồn chán nhất, chỉ toàn các thư sinh, chắc chắn Bạch Ngọc Đường sẽ không đến.

“Được.” Triệu Viện cũng không nhất định phải đi đâu, chỉ cần đi cùng Triển Chiêu là được.

Triển Chiêu thở phào, đi cùng nàng ta đến phía tây Khai Phong, khi đi, luôn chú ý giữ khoảng cách trên một xích, Triệu Viện muốn đi gần hẩn một chút, thế là hai người cứ đi tới theo hình gập khúc như thế.

Người trên đường đa số đều nhận ra Triển Chiêu, trong lòng thầm thắc mắc, sao hôm nay Triển hộ vệ cứ đi ngang đường?

Triệu Viện chẳng nghĩ ngờ gì cả, vừa đi vừa gọi chuyện nói với Triển Chiêu, toàn là về những thay đổi trong mấy năm nay, Triển Chiêu đáp từng câu từng câu. Tính cách hẩn bẩm sinh ôn hòa, bảo hẩn hoàn toàn bỏ mặc Triệu Viện là không thể, cũng không cần phải quá thất lễ, dù sao cũng có quen biết là bằng hữu. Nhưng quá thân thiết, lại sợ người ta thấy rồi loan tin đồn, nói Triển Chiêu và một cô nương vừa cười vừa nói đi dạo trên đường, nếu để Bạch Ngọc Đường nghe được...

Nghĩ đến đây, Triển Chiêu đột nhiên dừng lại, ngửa đầu nhìn mặt trời tròn xoe sáng rực trên đầu, có giọng nói kêu gào trong đầu, Triển Chiêu! Người làm sao vậy? Sao lại sợ Bạch Ngọc Đường thấy như đi ngoại tình sợ bị bắt gặp vậy? Vì cái gì chứ! Cả thiên hạ đều biết Bạch Ngọc Đường hẩn phong lưu thiên hạ một mình hẩn, hoa khôi trong thiên hạ hẩn đều quen biết, hẩn từng sợ ai? Minh bất quá chỉ đi dạo với một cô nương lại đi dạo tặc... Vì cái gì?!

Triệu Viện lại buồn bực, hôm nay Triển Chiêu làm sao vậy? Lúc thì gậy chân lúc thì đập tường, bây giờ còn nhìn mặt trời chăm chăm tự nói một mình, bệnh rồi sao? [không đâu, là điên tình]

.

...

.

Bạch Ngọc Đường và Tiểu Tứ Tử tiếp tục đi về phía nam, càng đi càng giận, trên con đường được gọi là “vui” này vừa mở ba quán rượu, một kĩ viện và ba sông bạc!

Bạch Ngọc Đường đi qua một kĩ viện là lập tức có mỹ nhân đuổi theo, mấy lần suýt bị giật mất Tiểu Tứ Tử, thậm chí tên công tử Bàng Dục, quả nhiên là thanh sắc khuyển mã! [xa hoa dâm dật]

Bạch Ngọc Đường thấy tình hình không ổn, ôm Tiểu Tứ Tử rẽ bừa vào ngõ, đi tới phía tây.

“Bạch Bạch, chúng ta đi đâu?” Tiểu Tứ Tử đi không nổi nữa, được Bạch Ngọc Đường bế, đang ăn bánh bao đậu, “Phía tây là chợ sách, chúng ta đi mua vài quyển y thư về xem?”

“Y thư?” Bạch Ngọc Đường không hứng thú lắm, nhưng cũng không có việc gì làm, hơn nữa ở chợ sách nhiều thư sinh, nhất định sẽ có manh mối, liền bế Tiểu Tứ Tử đi.

.

...

.

Triển Chiêu đi đến gần chợ sách, liền hỏi Triệu Viện: “Có muốn mua sách không?”

“Được!” Triệu Viện hào hứng, “Muội đang định mua một ít sách thêu thùa, chúng ta... Ai nha.” Chưa nói hết lời, chân bước hụt một cái, suýt té ngã.

“Cẩn thận!” Triển Chiêu đưa tay đỡ, thấy bên cạnh chân nàng ta có một rãnh sâu do bánh xe đè lún, hơi gập ghềnh một chút.

“Ai da.” Triệu Viện đưa tay giữ căng chân: “Chân muội đau quá.”

Triển Chiêu nhíu mày, “Trật chân rồi sao? Phía trước có y quán, ti chút đưa công chúa đi.”

“Được.” Triệu Viện tựa vào tay Triển Chiêu, mặt đỏ bừng.

Triển Chiêu thấy nàng ta không tự đi được, liền định dìu nàng ta đi tới phía trước, ngẩng đầu lên...

Phía trước, một bóng trắng đi ra từ ngõ nhỏ, bế một tiểu hài nhi béo tròn rất đáng yêu. Bóng trắng và tiểu hài nhi chậm chậm quay đầu lại, ánh mắt đảo qua... Đảo qua... Dừng lại!

Cả người Triển Chiêu lập tức “phùng” một cái, hết như bị bóng, đứng tại chỗ toát mồ hôi, trong lòng tự kết luận, tình huống gay go nhất!

“Triển đại ca?” Triệu Viện ngạc nhiên nhìn Triển Chiêu tay đỡ mình mà cả người cứng đờ nhìn phía trước, sắc mặt cực kì phong phú.

Triệu Viện nhìn theo hướng Triển Chiêu nhìn, liền thấy cách đó không xa, có một nam tử mặc bạch y, ôm một hài tử. Tiểu hài tử đáng yêu cực kì, đang phồng má ngậm cái bánh bao đậu sừng người, nhìn chăm chăm mình và Triển Chiêu.

Người mặc bạch y kia thì, thật đẹp! Triệu Viện thầm khen, không ngờ nam nhân lại có thể tuấn mỹ đến như thế, đây là lần đầu tiên nàng ta nhìn thấy. Chỉ có điều, sắc mặt người đó rất không đẹp! Còn có chút... Nói thế nào đây? Đắng đắng sát khí.

.

148. Q.5 - Chương 24: Đào Hoa Tắt Sát Thuật! (kĩ Thuật Giết Hoa Đào!)

Tiếng lòng của Tiểu Tứ Tử: cha, Cửu Cửu, Tiểu Lương Tử, có chuyện lớn rồi! Lúc Tiểu Tứ Tử và Bạch Bạch đi dạo phố, không ngờ lại nhìn thấy Miêu Miêu ôm một cô nương, còn nắm tay nữa! Chẳng lẽ đây chính là... ngoại tình mà Cửu Cửu hay nói?!

Tiểu Tứ Tử ôm má, há hốc mồm, cái bánh bao trong miệng rơi mất cũng chẳng để ý, chỉ có một giọng nói vang vọng trong đầu, Miêu Miêu ngoại tình rồi! Ngoại tình rồi kìa!

Triển Chiêu xấu hổ đỡ Triệu Viện, nhìn thấy biểu cảm kinh hoàng của Tiểu Tứ Tử, nghĩ thầm, không phải, không phải đâu! Oan uổng quá!

Hắn vô thức nhìn Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường đang vô cảm đứng yên tại đó, nhưng xung quanh lại có oán khí đen vần vũ, nhìn mà giật mình. Vị trí người kia nhắm thẳng đến, là bàn tay đang nắm tay Triệu Viện của hắn.

Triển Chiêu vô thức buông tay, Triệu Viện không đề phòng, ngã sang bên cạnh, mông rơi mạnh xuống đất, “Ai da.”

Triển Chiêu giật mình: “Không sao chứ?”

Triệu Viện ngã một cái ngay giữa đường lớn, rất nhiều người xoay sang nhìn, nàng ta xấu hổ cúi đầu, xoa xoa mông, không biết Triển Chiêu lại làm sao.

Bạch Ngọc Đường cũng hoàn hồn lại, thả Tiểu Tứ Tử xuống đất, Tiểu Tứ Tử liền chạy đến, túm lấy Triển Chiêu, ngửa mặt lên đau đớn khôn xiết mà gọi: “Miêu Miêu!”

Triển Chiêu luống cuống giải thích: “Chuyện này, Tiểu Tứ Tử vị này là Triệu Viện là muội muội của hoàng thượng cũng là công chúa xét bối phận thì phải gọi Tiểu Tứ Tử là tiểu hoàng đệ chúng ta đã lâu không gặp công chúa đã lâu không về chúng ta là bằng hữu hoàng thượng bảo ta dẫn công chúa ra ngoài đi dạo thế là công chúa không cẩn thận ngã trật chân ta đang định đưa công chúa đến y quán, ha...”

Triển Chiêu nói một hơi không nghỉ hết câu chuyện, nói xong, liếc sang Bạch Ngọc Đường một cái.

“Ô?” Về mặt đau đớn khôn xiết của Tiểu Tứ Tử biến mất, chớp chớp mắt gãi đầu, “Nói vậy, không phải loại quan hệ kia?”

“Loại quan hệ nào?” Triển Chiêu giả vờ giật mình rồi lại kiên quyết lắc đầu: “Không có quan hệ gì! Hoàn toàn không có quan hệ gì!”

Vừa nói vừa ngẩng đầu nhìn Bạch Ngọc Đường đã đi đến bên cạnh.

Khi Bạch Ngọc Đường vừa nhìn thấy quả thật đã sững sốt, máu nóng dồn lên, vai giẫm trong ngực bị con chuột vẫn xù lông hung hăng lật úp! Nhưng bình tĩnh lại rất nhanh, với hiểu biết của hắn về Triển Chiêu, hắn nghĩ con mèo đó cũng chẳng làm nổi chuyện một chân đạp hai thuyền như thế. Hơn nữa, đáng về thành thật lúc bị phát hiện đang làm chuyện xấu của Triển Chiêu cũng rất thú vị. Thế là, Bạch Ngọc Đường nhướng mày nhìn Triển Chiêu, sắc mặt, rất cao thâm.

Triển Chiêu buồn bực đứng đó, có cảm giác bị rơi vào thế yếu... Nhất thất túc thành thiên cổ hận! [một lần sảy chân để hận nghìn đời]

“Tiểu hoàng đệ?” Triệu Viện nhìn Tiểu Tứ Tử chăm chăm, “Đệ là hài tử nhà Cửu hoàng thúc sao? Tỷ từng nghe thái hậu nói.”

Tiểu Tứ Tử thì đã từng nghe Triệu Phổ nói mình còn một đường tỷ, Tiểu Tứ Tử là hài tử ngoan hiếu lễ nghĩa, cho nên vội đứng ngay ngắn chào hỏi, “Tỷ tỷ.”

...

Triệu Viện im lặng một lúc, rồi đưa tay ôm chầm lấy Tiểu Tứ Tử cọ cọ: “Ai da, đáng yêu quá! Ta nghe hoàng tẩu nói còn một hoàng đệ cực đáng yêu, quả nhiên!”

Tiểu Tứ Tử dựa cảm Triệu Viện đánh giá một chút, hí mắt, ô, ngực ngực không to như Bàng di di! Nhưng mà trên người thơm thơm.

Triệu Viện ôm Tiểu Tứ Tử cọ cọ một lúc, ngẩng đầu thì thấy Bạch Ngọc Đường đã đứng cạnh Triển Chiêu.

Trong một chớp mắt đó, Triệu Viện đột nhiên thấy ảo giác... Có thể là vì hai người này đều quá tuấn mỹ, đứng cạnh nhau đúng là mỹ cảnh, ánh mặt trời trên sông phản chiếu lên hai người, sáng đến lóa mắt! Triệu Viện ngẩn ngơ đứng đó, nhìn hai người chăm chăm, tim đập dữ dội.

“Tỷ tỷ, chân đau sao?”

Lúc này, chỉ còn Tiểu Tứ Tử tương đối tỉnh táo, thấy chân Triệu Viện bị trật, liền ngồi xuống cạnh chân nàng ta xem thử, đưa tay bóp bóp: “Bị trật rồi, Tiểu Tứ Tử chỉnh lại cho!”

“A?” Triệu Viện hoàn hồn lại, Tiểu Tứ Tử đã cởi giày ra bóp chân cho nàng ta.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vô thức xoay mặt đi không nhìn... Triển Chiêu xoay trái Bạch Ngọc Đường xoay phải, hai mắt giao nhau.

Triển Chiêu nhìn trời, Bạch Ngọc Đường thấy con mèo kia nơm nớp như đạo tặc, lắc đầu bất đắc dĩ, “Miêu Nhi, giỏi thật.”

“Không có!” Triển Chiêu thấy quả nhiên Bạch Ngọc Đường có vẻ bụng, vội dán vào giải thích: “Tình cờ thôi!”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Vậy sao, tình cờ thật.”

“Là tình cờ thật!” Triển Chiêu bực bội: “Chúng ta chỉ là bằng hữu bình thường!”

“Bình thường đến mức nào?” Bạch Ngọc Đường nhìn hắn: “Nàng ta là ai?”

Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường chịu hỏi, liền rướn đến nói nhỏ vào tai Bạch Ngọc Đường toàn bộ thân thế lẫn quá khứ của Triệu Viện, Bạch Ngọc Đường nghe xong, nhìn trời, chắc... Vừa thu Đường Thạch Đầu làm đồ đệ, tiêu diệt một hoa đào, bây giờ lại thêm một hoa nữa, lại còn là nữ.

Tiểu Tứ Tử vịn bên chân bị trật của Triệu Viện về xong thì thấy Triệu Viện đang ngẩng mặt, mở to mắt nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đang nói nhỏ với nhau. Sắc mặt của Triệu Viện bây giờ, nói thể nào đây... Tiểu Tứ Tử chống cằm suy tư một lúc, mặt đỏ hồng, mắt lấp lóe, dường như đã từng thấy rồi.

“Tỷ tỷ.” Tiểu Tứ Tử chọt chọt lên vai Triệu Viện: “Đứng lên xem còn đau không?”

“À, được.” Triệu Viện vội mang hài vào đứng lên, bước thử vài bước, “Không đau nữa!”

Tiểu Tứ Tử cong môi, đương nhiên rồi, bí kỹ trị trật chân độc môn của cha!

“Tiểu Tứ Tử, giỏi quá!” Triệu Viện nhéo má Tiểu Tứ Tử, cười thật tươi nói thật không hổ là tiểu thần y. Tiểu Tứ Tử bị tuổi thuốc mê, lập tức cảm thấy tỷ tỷ này rất đáng mến, có thể thương lượng được! Một lát nữa nghĩ cách để tỷ tỷ không thích Miêu Miêu nữa, không biết tỷ tỷ có đồng ý không.

“Triển đại ca.” Triệu Viện đi đến cạnh Triển Chiêu, nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường: “Bằng hữu của huynh sao?”

Triển Chiêu vội giới thiệu: “À, đây là Bạch Ngọc Đường Bạch ngũ gia, Ngọc Đường, đây là công chúa.”

Bạch Ngọc Đường cảm thấy hai tiếng “Ngọc Đường” nghe rất êm tai, vị công chúa này cũng được xem như là kì nữ, khi thái hậu lưu lạc dân gian chỉ có hai bàn tay trắng lại còn mù mắt, đều là nhờ nàng ta chăm sóc, còn không ngại hiểm nguy mình oan cho thái hậu. Bạch Ngọc Đường vốn rất kính phục những kì nữ như thế này, khoan hắn nói có phải hoa đào hay không, coi trọng một chút đi, thế là gật nhẹ đầu.

Triển Chiêu thở phào, tâm trạng của Bạch Ngọc Đường không tệ lắm!

“Gọi ta là Triệu Viện được rồi.” Triệu Viện cười híp mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, khen thầm trong lòng: Nhìn gần còn đẹp hơn, không giống như Triển Chiêu, một là vừa thấy đã say mê, một là càng nhìn càng mê muội, hai người thật sự rất xứng!

Nghĩ đến đây, nàng ta đột nhiên tự rùng mình một cái, mình vừa nghĩ gì vậy? Nghĩ nghĩ, Triệu Viện ôm ngực, sao tim lại đập nhanh như thế?

“Miêu Miêu, trên tóc có lá cây.” Tiểu Tứ Tử thấy trên tóc Triển Chiêu có một chiếc lá cây nhỏ, có lẽ rơi vào khi đi ngang dưới tàng cây lúc này, liền đưa tay chỉ.

“Sao?” Triển Chiêu cúi đầu nhìn.

Bạch Ngọc Đường đưa tay, giúp hắn phủi lá cây xuống, ngón tay thon dài xuyên qua làn tóc, nói nhỏ: “Con mèo trên hoa ghẹo nguyệt.”

“Ừ...”

Triệu Viện đột nhiên ôm tim.

Ba người nghe thấy nàng ta phát ra âm thanh kì lạ, liền nhìn sang.

Triệu Viện ôm ngực cảm giác trái tim mình đang đập thành thịch, khi này Bạch Ngọc Đường đến gần Triển Chiêu, Triển Chiêu xoay mặt sang, tay của Bạch Ngọc Đường vuốt từ mái tóc của Triển Chiêu xuống... A! Muốn thét to một tiếng quá, tại sao?!

“Tỷ tỷ.” Tiểu Tứ Tử đưa tay kéo tay áo Triệu Viện: “Mặt tỷ tỷ đỏ quá? Làm sao vậy?”

“A?” Triệu Viện ôm tim, trong đầu chỉ toàn hình ảnh Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường dựa sát vào nhau, mình đang hưng phấn gì vậy?!

Tiểu Tứ Tử với lấy tay Triệu Viện bắt mạch: “A! Đập nhanh quá!”

“Không sao chứ?” Triển Chiêu nghĩ thầm làm ơn đừng tìm ra được bệnh gì đó!

“Ừm...” Chân mày Tiểu Tứ Tử nhíu chặt, nghĩ thầm này tỷ tỷ này làm sao vậy? Đau tim sao? Không giống, đột nhiên tim đập nhanh, không giống bị bệnh.

“Không.” Triệu Viện xoa mặt, nói: “Chúng ta đi ăn chút gì đi? Uống nước ô mai ướp lạnh gì đó, trời nóng quá.”

Vừa nói xong, gió thu thổi đến, Tiểu Tứ Tử rút cổ, nước ô mai ướp lạnh...

Triển Chiêu thấy có thể có thể phá vỡ bầu không khí xấu hổ, vội gật đầu, “Đến Thái Bạch Cư đi?”

“Được!” Tiểu Tứ Tử vỗ tay, “Tiểu Tiểu Bàn nói Thái Bạch Cư mới có một đầu bếp mới, biết làm dụ đầu tồ!” [bánh khoai sọ]

“Nhưng mà.” Triệu Viện nhìn Triển Chiêu, “Không phải khi này huynh nói Thái Bạch Cư đang sửa cột trụ sao?”

“Ồ, cái này...” Triển Chiêu xấu hổ.

Bạch Ngọc Đường đột nhiên cười, đưa tay vỗ nhẹ vai Triển Chiêu một cái: “Đã sửa xong rồi, Triển đại nhân không biết sao? Hửm?”

Triển Chiêu xoay mặt, thì thấy Bạch Ngọc Đường đang cười xấu xa, lại nhớ đến mình đã lo lắng suốt cả quãng đường, đưa tay nắm tay hắn: “Chuột chết tiệt, được một tác đòi một thuốc!”

Bạch Ngọc Đường được Triển Chiêu nắm tay, không rút về, chỉ nói: “Móng vuốt lạnh như vậy sao? Đã bảo người mặc nhiều một chút.”

“Ta không lạnh.” Triển Chiêu xoa xoa lòng bàn tay Bạch Ngọc Đường: “Của người cũng đâu có nóng...”

“Ừ...”

Triệu Viện ôm ngực cảm thấy cực kì khó thở, không được rồi, tim sắp nhảy ra ngoài rồi!

Nàng ta hít thật sâu bình ổn tâm trạng lại, rất muốn xem tiếp! Hai người này, thân mật quá thân mật quá đi, thật là đẹp! Vừa nghĩ vừa tự nhéo vai, Triệu Viện, phải tỉnh lại!

Tiểu Tứ Tử lẳng lặng trốn ra cạnh Triển Chiêu, nhìn Triệu Viện, nghĩ thầm, tỷ tỷ này, hình như có bệnh!

“Đi Thái Bạch Cư, chúng ta đi thôi Tiểu Tứ Tử.” Triệu Viện hít sâu một hơi, bình tĩnh lại, nắm tay Tiểu Tứ Tử, nhìn Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu.

Triển Chiêu gật đầu, Bạch Ngọc Đường thì đã chấp tay sau lưng bắt đầu đi rồi, Triển Chiêu đuổi theo, Triệu Viện dắt tay Tiểu Tứ Tử đi phía sau, nhìn hai người chầm chầm.

Tiểu Tứ Tử buồn bực, không phải Triệu Viện thích Miêu Miêu sao? Sao lại nắm tay mình không nắm tay Miêu Miêu?

“Tiểu Tứ Tử.” Đi được vài bước, Triệu Viện cúi xuống hỏi Tiểu Tứ Tử: “Quan hệ của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường rất tốt sao?”

“Đúng vậy.” Tiểu Tứ Tử vội gật đầu: “Rất tốt rất tốt!”

“Vậy.” Triệu Viện hỏi nhỏ: “Bọn họ, thường ở cạnh nhau?”

“Đúng vậy!” Tiểu Tứ Tử lại gật đầu: “Ở chung một phòng!”

“Sao?” Triệu Viện ôm ngực, trong đầu vô thức hiện ra hình ảnh Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu sinh hoạt trong cùng một phòng, cùng ăn cơm, cùng tắm... Cùng tắm?!

“Ừ!” Triệu Viện ôm ngực, cảm giác kì lạ này là thứ gì?!

“Tỷ tỷ, mặt đỏ quá, thật sự không sao sao?” Tiểu Tứ Tử hơi lo lắng, mong là đừng bị bệnh lạ.

“Không sao.” Triệu Viện phẩy tay, tiếp tục nhỏ giọng hỏi Tiểu Tứ Tử: “Tiểu Tứ Tử, hai người họ... ngủ cùng nhau sao?”

“Bình thường rồi!” Tiểu Tứ Tử gật đầu, “Còn tắm chung một bồn.”

Tiếng Tiểu Tứ Tử nói chuyện không nhỏ, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường phía trước đương nhiên có nghe thấy, nhìn nhau một cái, tiểu bảo bối nói bậy! Rõ ràng còn chưa tắm chung một bồn, mỗi người tắm một bồn... [thế thì lát nữa về tắm chung một bồn đi, nhiều sự]

“A!”

Tiểu Tứ Tử phía sau đột nhiên kêu lên: “Tỷ tỷ làm sao vậy?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường quay đầu lại thì thấy Triệu Viện đang lấy khăn lau mũi, dưới mũi có máu.

Triển Chiêu giật mình, đi đến xem: “Công chúa, không sao chứ?”

“Không sao không sao.” Mặt Triệu Viện đỏ bừng, lấy khăn bịt mũi: “Thời tiết hanh khô, ăn nhiều đồ nóng cho nên khí huyết vọt.”

“Thật sự không sao?” Triển Chiêu không yên tâm: “Ti chức đưa công chúa về cung?”

“Không cần!” Triệu Viện lập tức lắc đầu, “Cùng đi ăn cơm.” Vừa nói vừa lau mũi, “Không sao cả.”

“Thật sự không nguy hiểm?” Triển Chiêu hỏi Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử đang bắt mạch cho Triệu Viện, nhăn mặt suy nghĩ: “Không nguy hiểm, không có bệnh gì, chỉ là quá hưng phấn! Tỷ tỷ đang vui chuyện gì vậy?”

“Sao?” Mặt Triệu Viện đỏ bừng bừng, “Không, đã lâu tỷ tỷ không về Khai Phong, thấy mọi người đều khỏe mạnh, cho nên tâm trạng tốt, ha ha.”

Lúc đang nói chuyện thì đã đến trước Thái Bạch Cư, Triệu Viện vẫy tay gọi mọi người: “Mau lên, đói bụng rồi.”

Tiểu Tứ Tử khó hiểu chạy theo Triệu Viện.

Triển Chiêu không hiểu gì, nghĩ thầm Triệu Viện không có gì nguy hiểm chứ? Khi này còn bình thường, thấy Bạch Ngọc Đường rồi thì mất hồn mất vía...

Nghĩ đến đây, Triển Chiêu lập tức híp mắt nhìn Bạch Ngọc Đường. Nghĩ thầm, hẳn không biết lực sát thương của Bạch Ngọc Đường đối với nam nhân thể nào, nhưng với nữ nhân thì thật sự là uy lực kinh người! Không chỉ là nữ nhân, ngay cả tiên nữ quý nữ cũng không chạy thoát được cặp mắt hoa đào của hắn! Chẳng lẽ Triệu Viện để ý hắn rồi.

Bạch Ngọc Đường thì nhìn chăm chăm bóng lưng Triệu Viện suy tư, rất lâu sau, hần đột nhiên mở miệng nói chuyện: “Miêu Nhi...”

“Sao?” Triển Chiêu hoàn hồn lại: “Chuyện gì?”

“À, không có gì.” Bạch Ngọc Đường cười như không, lắc đầu: “Chỉ là cảm thấy, người thích người, đều rất đặc biệt, mỗi người một vẻ.”

Triển Chiêu cảm giác trong đầu mình có sợi dây đang giật giật, mình thì sốt ruột thế này, Bạch Ngọc Đường lại bình tĩnh thản nhiên như không, con chuột này...

Đang định phát tác, chợt nghe Bạch Ngọc Đường nói nhạt một câu, “Đương nhiên rồi, ta cũng không có tư cách gì nói người khác.”

Triển Chiêu ngẩn người.

Bạch Ngọc Đường đưa tay giúp hần vén lọn tóc bị gió thổi tung ra sau tai, đầu ngón tay vuốt nhẹ theo vành tai hần, “Ta đặc biệt hơn bọn họ, đúng không?”

Triển Chiêu kêu “phùng” một cái, mặt đỏ bừng.

“A, tỷ tỷ, lại chảy máu mũi rồi!”

Tiểu Tứ Tử thấy Triệu Viện quay đầu nhìn ra phía sau rồi lão đảo sắp ngất, vội đỡ lấy: “Hay là đến y quán đi?”

“Không sao!” Triệu Viện ôm mũi, hai mắt sáng bừng nhìn Tiểu Tứ Tử: “Tiểu Tứ Tử, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, rất xứng đúng không?”

Tiểu Tứ Tử ngẩn người, tay đỡ Triệu Viện giữa mặt nhìn hần, “Sao?”

“Không... không có gì.” Triệu Viện bịt mũi: “Tỷ tỷ nói đùa thôi, đi thôi đi thôi.” Nói xong thì đi tới trước, sắc mặt rất phức tạp.

Tiểu Tứ Tử khoanh tay đứng ngơ ngác, chắc chắn mình không nghe lầm! Khi này Triệu Viện nói, Miêu Miêu và Bạch Bạch rất xứng?

Tiểu Tứ Tử đột nhiên nhớ ra, đôi mắt lấp lóe của Triệu Viện, rất giống các nha hoàn trong phủ Khai Phong. Các nha hoàn kia thích nhất là tụ lại nói Miêu Miêu và Bạch Bạch hôm nay làm gì gì gì, Cửu Cửu và cha gần đây lại thế nào thế nào, chỉ cần thấy bọn họ có động tác thân mật, thì sẽ kêu oa oa, còn hưng phấn đến mặt đỏ tim đập. Tiểu Tứ Tử từng hỏi cha, đây là bệnh gì... Công Tôn đỏ khòc đỏ cười nói, đây là bệnh nan y, không trị được, nhưng không ảnh hưởng tính mạng.

Lẽ nào! Triệu Viện cũng mắc phải bệnh lạ đó rồi? Tiểu Tứ Tử quyết tâm làm rõ ràng, chạy đuổi theo Triệu Viện.

Triển Chiêu cũng mặt đỏ tim đập, khi này Bạch Ngọc Đường nói gì ấy nhỉ, nghe thấy êm tai, chuột miệng ngọt.

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn Triển Chiêu rồi nhìn nhìn Triệu Viện, cong môi, cười mờ ám, hoa đào này, dường như có biện pháp giải quyết!

Nghĩ xong, hần kéo tay Triển Chiêu: “Đi thôi, không đói sao? Ở hoàng cung có ăn gì không?”

“Không.” Triển Chiêu lắc đầu, bị Bạch Ngọc Đường dắt đi.

.

.

Mọi người đến Thái Bạch Cư, Tiểu Tứ Tử chạy vào trong, Tiểu Lục nhìn thấy, “Ô! Tiểu vương gia!”

“Tiểu Lục Tử!” Tiểu Tứ Tử thường vẫn xưng huynh gọi đệ với Tiểu Lục, đi đến hỏi: “Đầu bếp mới đến biết làm đủ đầu tô sao?”

“Đúng vậy, rất ngon đó tiểu vương gia, sở trường là tám món điểm tâm nhẹ, ngài gọi một phần ném thử?”

“Được được!” Tiểu Tứ Tử gật đầu, kéo Triệu Viện lên lầu, miệng nói: “Còn nữa, thêm thức ăn Miêu Miêu thích!”

“Được!” Tiểu Lục chạy đi chuẩn bị.

Triệu Viện thắc mắc với Tiểu Tứ Tử: “Vì sao chỉ gọi món Triễn đại ca thích? Bạch Ngọc Đường không ăn sao?”

“Bạch Bạch rất kén chọn!” Tiểu Tứ Tử nói: “Bình thường chỉ uống rượu không ăn gì, nhưng có thể ăn chút thức ăn mà Miêu Miêu thích, Miêu Miêu sẽ dứt cho Bạch Bạch, Bạch Bạch thích hay không cũng sẽ ăn, không dứt thì sẽ uống rượu không ăn gì... A? Mặt tỷ tỷ lại đỏ rồi!”

Triệu Viện ôm mặt chuyển đề tài: “Hôm nay trời nóng, nhiều người như vậy, chúng ta ngồi ở đâu?”

“Đi nhà gian!” Tiểu Tứ Tử chỉ lên lầu: “Lần nào Miêu Miêu và Bạch Bạch cũng cùng ăn riêng trong một phòng, không cho người ngoài vào, hai người ăn một lúc, thì sẽ...”

“Ăn một lúc?!” Triệu Viện nghiêm túc nhìn Tiểu Tứ Tử: “Thì sẽ thế nào?!”

“Ăn một lúc thì bắt đầu nói chuyện đứng đắn!” Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm trả lời.

“Ha.” Triệu Viện hơi thất vọng: “Chuyện đứng đắn sao...”

“Thỉnh thoảng cũng sẽ hôn một cái.” Tiểu Tứ Tử cười híp mắt nói: “Lần trước bọn họ ở trên cây...”

“Trên cây?” Triệu Viện mở to mắt, thử tưởng tượng, vậy chẳng phải là hoa tiền nguyệt hạ... Không được rồi, Triệu Viện vội bịt mũi.

“Đúng rồi.” Tiểu Tứ Tử kéo Triệu Viện lên lầu, quay lại hỏi: “Có phải tỷ tỷ thích Miêu Miêu không?”

Mặt Triệu Viện lại đỏ lên, hơi xấu hổ.

Tiểu Tứ Tử híp mắt, a, nguy hiểm!

“Thật ra...” Triệu Viện nhìn nhìn Triễn Chiêu và Bạch Ngọc Đường vừa đi đến cửa Thái Bạch Cư, nói nhỏ với Tiểu Tứ Tử: “Lần đầu tiên tỷ tỷ nhìn thấy Triễn đại ca thì đã cảm thấy, oa! Người này thật đẹp!”

Tiểu Tứ Tử chớp mắt, “Miêu Miêu đẹp! Bạch Bạch cũng đẹp!”

“Đúng vậy.” Triệu Viện bắt đầu dĩ, “Đệ có biết không Tiểu Tứ Tử, tỷ tỷ từ nhỏ đã không có mẫu thân, phụ thân ta là một tiêu sư, vì sợ có người ức hiếp tỷ, cho nên nuôi nấng tỷ như nam hài tử.”

“A?” Tiểu Tứ Tử cảm thấy rất thú vị.

“Dần dần, dường như tỷ tỷ bị bệnh.”

“Bệnh gì?” Tiểu Tứ Tử không hiểu.

“Chỉ cần tỷ thấy có người bị ức hiếp, thì lại muốn bảo vệ bọn họ!” Triệu Viện nghiêm mặt nói: “Sau đó tỷ cứu được mẫu hậu, mắt của mẫu hậu không tốt, chúng ta sống dựa vào nhau, vẫn thường có người ức hiếp chúng ta, tỷ liền đánh bọn họ, bảo vệ mẫu hậu!”

Tiểu Tứ Tử ôm mặt: “Tỷ tỷ, tỷ tỷ thật là khí phách!”

“Có điều, cũng có những người tỷ không đánh nổi, khi tỷ và mẫu hậu suýt chút nữa bị người xấu giết chết thì được Triễn đại ca cứu.” Triệu Viện cũng hơi xấu hổ: “Huynh ấy rất lợi hại, đối đãi với bằng hữu rất ôn hòa, lại thường giúp người yếu thế, từ đó, tỷ đã thích Triễn đại ca.”

“Như vậy không gọi là thích, gọi là sùng bái!” Tiểu Tứ Tử sửa sai.

“Cũng có lẽ!” Triệu Viện gật đầu: “Dù sao thì, chỉ cần Triễn đại ca vui vẻ thì tỷ đã thỏa mãn rồi!”

Lúc ấy, Triễn Chiêu và Bạch Ngọc Đường đã đi đến chân cầu thang, Triệu Viện đứng lên: “Đi thôi Tiểu Tứ Tử, chúng ta vừa đi vừa nói...”

“Được!” Tiểu Tứ Tử đã rất thích Triệu Viện, cùng chạy tới.

Tâm trí của Triệu Viện đặt hết vào việc nhìn lên Triễn Chiêu và Bạch Ngọc Đường phía sau, không chú ý phía trước, giẫm trúng một người đang đi từ phía trên xuống.

“Người!”

Người kia hô lớn một tiếng, Triệu Viện ngẩng đầu, thì thấy một đại hán cao to thô kệch da đen.

“Người đạp trúng ta... Ô, tiểu cô nương cũng không tệ.” Đại hán hung hãn kia nhếch mép cười: “Bỏ đi, hầu đại gia uống một ly, xem như đền tội.”

Triệu Viện đưa tay đẩy hán một cái: “Tránh ra.”

Người kia lùi lại một bước, hơi kinh ngạc nhìn Triệu Viện, sờ ngực, à? Cô nương này rất gầy, mà lại khá khỏe.

“Đi thôi Tiểu Tứ Tử.” Triệu Viện nắm tay Tiểu Tứ Tử đi.

“Đứng lại!” Đại hán kia chắn đường: “Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt?!”

Dưới lầu, Triễn Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn thấy, Bạch Ngọc Đường nhíu mày định đi lên, Triễn Chiêu lại ngăn hán lại, ý bảo, không sao!

Bạch Ngọc Đường không hiểu, Triệu Viện không giống người biết võ công, thật sự không sao?

“Không được ức hiếp cô nương!” Tiểu Tứ Tử biết thế này gọi là lưu manh, mình là nam hài tử, phải bảo vệ nữ hài tử, cho nên chắn trước người Triệu Viện, đẩy đại hán kia một cái.

Tiểu Tứ Tử được bao nhiêu sức chứ? Đẩy đại hán kia một cái, chỉ như đuổi muỗi.

Đại hán kia thấy Tiểu Tứ Tử còn chưa cao bằng chân mình, trề môi: “Cút ngay!” Vừa nói vừa định đánh một cái.

“A!” Tiểu nhị đang bưng mâm gần đó thấy hán muốn đánh Tiểu Tứ Tử, vội xông đến ngăn cản, nghĩ thâm lẫn này xong rồi, ai đánh tiểu bảo bối này, Cửu vương gia và các ảnh vệ nhất định sẽ dỡ cả Thái Bạch Cư.

Bạch Ngọc Đường đang định phóng Mặc Ngọc Phi Hoàng Thạch ra bắn đại hán kia, nhưng Triệu Viện chợt đưa tay, chụp lấy cánh tay đang đánh xuống Tiểu Tứ Tử của đại hán kia.

“A...”

Đại hán giật mình, cánh tay bất động rồi, nhìn bàn tay thon gầy của Triệu Viện trên cánh tay mình, thật sao?

Tiểu Tứ Tử mở to mắt, lợi hại quá!

“Không biết xấu hổ!” Triệu Viện híp mắt, đằng đằng sát khí, trừng đại hán kia, “Đại nam nhân lại đánh tiểu hài...” Vừa nói vừa đưa tay nắm lấy cổ áo đại hán kia, tay kia thì túm lấy dây lưng của hán, “Hai!” một tiếng... Nhắc người lên quá đầu, quăng hán xuống lầu.

“A!”

Đại hán kia kêu to, bị vứt xuống như bao cát.

Lăn lông lốc xuống đầu, Bạch Ngọc Đường và Triễn Chiêu đứng giữa cầu thang vội tránh qua hai bên. Đại hán kia lăn thẳng xuống lầu, ngã gãy cả răng.

Triệu Viện phất vạt váy, giẫm một chân lên tay vịn, chỉ xuống đại hán kia: “Cút ngay cho lão nương! Nếu còn dám ức hiếp người trong Khai Phong, thấy lần nào đánh lần đó! Đánh cho cả mẫu thân cũng không nhận ra người.”

“Ai da!” Đại hán ngã thất điên bát đảo, ôm cái mũi bị ngã dập, chạy đi.

Trong chớp mắt, cả Thái Bạch Cư lặng ngắt như tờ.

“A...” Triệu Viện hoàn hồn lại, vội bỏ chân xuống, xấu hổ chỉnh lại y phục lùi sang một bên, “Không cần thận một chút là lộ nguyên hình rồi, hình tượng thực nữ của ta.”

“Oa!” Thái Bạch Cư lập tức nổ tung. Mọi người đều biết đại hán kia là một tên lưu manh hoành hành ngang ngược, mấy hôm trước vừa đến Khai Phong chuẩn bị tham gia thi võ, gây rối trong Thái Bạch Cư đã nhiều ngày. Ai cũng chờ mong hôm nào hắn gặp phải người trong phủ Khai Phong bị giáo huấn một trận, không ngờ hôm nay gặp phải một nữ trung hào kiệt.

“Triển đại nhân, đó là ai vậy?” Chương quỹ vội hỏi Triển Chiêu.

“À, là công chúa điện hạ.” Triển Chiêu cười gật đầu.

“Oa!” Thiện cảm của mọi người với công chúa tăng vọt, cũng cảm thấy tôn kính hoàng tộc hơn, rất nhiều khách nhân nói bữa hôm nay bọn họ mời.

Tiểu Tứ Tử ngửa mặt, ôm chân Triệu Viện, hai mắt sáng rực: “Tỷ tỷ, tỷ lợi hại quá!”

Triệu Viện xấu hổ, mấy năm nay hoàng thái hậu vẫn bảo mình phải làm thực nữ, nếu không không gả được, không cần thận một chút là để lộ bản tính rồi, lần này nguy rồi, cả Khai Phong đều biết rồi, có lẽ lần này không gả ra được rồi.

Bạch Ngọc Đường há hốc nhìn cảnh tượng phía trên, một lúc lâu sau, xoay mặt sang nhìn Triển Chiêu: “Miêu Nhi...”

“À.” Triển Chiêu cười vỗ vỗ hắn, “Triệu Viện là kỳ nữ, dù không có võ công, nhưng bẩm sinh có thần lực, một tay nhấc hai ba trăm cân lên mà mắt không chớp một cái. Chỉ có điều thái hậu và hoàng thượng đều cảm thấy nàng ta quá hung hãn, giáo dục nàng ta thành thực nữ, dạy nàng ta thêu thùa. Triệu Viện học thử thì thích, thế là thường chạy đến Giang Nam nghiên cứu các mẫu thêu. Ta còn cho là lần này trở về đã biến thành thực nữ thật rồi, không ngờ... Quả nhiên giang sơn dễ đổi bản tính khó dời.”

“Ha ha...”

Bạch Ngọc Đường đột nhiên cười to, choàng vai Triển Chiêu, môi dán sát vào vành tai hắn, dài giọng nói khẽ: “Miêu Nhi, quả nhiên những người thích người đều không phải người thường.”

Triển Chiêu xoay mặt sang, cười lại với hắn, trong khoảnh khắc... Bầu không khí tràn ngập ánh sáng hồng rực rỡ, hơi ẩm lan tỏa, cả Thái Bạch Cư tràn ngập sắc xuân.

“Ừ.” Triệu Viện bịt mũi dựa vào tường, ngồi xuống hít thở sâu.

“Tỷ tỷ!” Tiểu Tứ Tử chạy đến.

“Xứng quá...” Trước nhìn chằm chằm Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường dưới lầu.

“A?” Tiểu Tứ Tử nghiêng đầu nhìn nàng ta.

“Mình không xong rồi!” Triệu Viện tiếp tục lẩm bẩm.

“Ừm?” Tiểu Tứ Tử đưa tay chọc chọc nàng ta.

“Tiểu Tứ Tử!” Triệu Viện kéo tay Tiểu Tứ Tử: “Bọn họ rất xứng đôi có đúng không?”

“Phải! Đương nhiên rồi!” Tiểu Tứ Tử vui vẻ gật đầu: “Tiểu Tứ Tử vẫn luôn tác hợp hai người.”

“Làm tốt lắm Tiểu Tứ Tử!” Triệu Viện nắm chặt tay Tiểu Tứ Tử: “Từ nay trở đi, chúng ta cùng làm!”

“A!” Tiểu Tứ Tử cũng chưa hiểu có chuyện gì, nhưng nói chung là đã gặp được bằng hữu tốt cùng chung chí hướng rồi, thế là bắt đầu hận gặp nhau quá muộn, “Chúng ta cùng nỗ lực tác hợp bọn họ!”

Bên cạnh, Bạch Ngọc Đường khoác vai Triển Chiêu đã há hốc đi vào nhà gian, tâm trạng cực tốt, nói khẽ vào tai Triển Chiêu: “Miêu Nhi... Hoa đào thứ hai... Tiêu diệt!”

149. Q.5 - Chương 25: Bích Thúy Viên

Bốn người ngồi trong nhà gian của Thái Bạch Cư.

Triển Chiêu chống cằm, ngắm người nhìn mấy đĩa điểm tâm trên bàn. Triển hộ vệ trước nay vốn ôn hòa hiện tại đang âm thầm hỏi thăm hết các vị tổ tiên của đầu bếp mới trong Thái Bạch Cư.

Bạch Ngọc Đường một tay cầm ly rượu, vẫn dáng vẻ nhàn nhả thản nhiên không gì lay chuyển được, tựa người bên cửa sổ nhìn mấy đĩa điểm tâm, có hơi kích động muốn đi thưởng cho vị đầu bếp kia.

Tiểu Tứ Tử và Triệu Viện ngồi cạnh nhau, hai tay chống cằm, hai cặp mắt sáng rực. Chỉ khác là Tiểu Tứ Tử đang quan sát mấy đĩa điểm tâm ngon miệng, Triệu Viện thì đang quan sát hai người đẹp mắt ngồi trước mặt.

Tám món điểm tâm trên bàn cũng không có gì đặc biệt, dụ đầu tô, quế hoa cao, hồng đậu bính, mã đề lạc, hạnh nhân đậu phụ, du tạc miêu nhĩ, hoàng kim nam qua cầu, lục đậu cao.

Chỉ là vị đầu bếp này thật sự quá sáng tạo, tất cả điểm tâm đều được nặn thành hình động vật, toàn là mèo nhỏ và chuột nhỏ. Con chuột nào cũng sinh động như thật nằm trên đầu con mèo nhỏ đang ủ rũ.

Khóe miệng Triển Chiêu co giật, nghĩ thầm đầu bếp này do Bạch Ngọc Đường mời hay sao vậy?

Tiểu Lục đi lên rót trà, Triển Chiêu kéo hần lại hỏi: “Tiểu Lục, sao điểm tâm lại có hình dạng thế này?”

“À!” Tiểu Lục cười: “Đầu bếp mới đến tuổi chuột, rất thích nuôi mèo, hần có một con mèo vằn hổ rất béo, rất lanh lợi, chỉ có điều con mèo này sợ chuột!”

“Khụ khụ...” Triển Chiêu bị sặc trà, lầm bầm: “Thật vô dụng!”

“Đúng vậy, nhưng con mèo đó rất đáng yêu, đầu bếp xem nó như bảo bối.” Tiểu Lục cười trộm: “Vị đầu bếp này cả ngày nhìn chuột với mèo, thế nên điểm tâm làm ra đều hình mèo chuột, rất nhiều người mang hài tử đến ăn. Tiểu vương gia nếu ngài thích thì thường xuyên đến ăn!”

“Được!” Tiểu Tứ Tử và Triệu Viện mỗi người cầm một cái dụ đầu tô, cắn... Vẻ mặt lập tức tràn trề hạnh phúc.

Triển Chiêu bắt lực nhìn hai người một cái, cũng tự cầm một con chuột nhỏ lên ném thử, cảm thấy vị cũng không tệ. Xoay mặt sang, thì thấy Bạch Ngọc Đường lại uống rượu không ăn gì, liền cầm một con chuột khoai sọ lên cho hần.

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn con chuột trong tay Triển Chiêu, ánh mắt liếc sang đĩa điểm tâm, ý bảo, muốn con mèo!

Triển Chiêu hí mắt nhìn hần, bĩu môi, có ăn không!

Triệu Viện nhìn hai người chằm chằm, nghĩ thầm, thần kì quá, nói chuyện bằng mắt!

Bạch Ngọc Đường nhếch mép, vẫn cứ nhìn chằm chằm con mèo kia, Triển Chiêu nói thầm đánh chết ta cũng không đưa con mèo đó vào miệng Bạch Ngọc Đường. Thấy Triển Chiêu không nhúc nhích, Bạch Ngọc Đường dùng mũi chân gác trên ghế cọ cọ chân Triển Chiêu: “Muốn ăn mèo, cho ta ăn một chút.”

“Phụt...”

Triệu Viện vội bịt miệng, mỹ nữ thì không được vừa ăn vừa phun, còn phải bịt mũi nữa!

Tiểu Tứ Tử rất ngoan, nghe Bạch Ngọc Đường nói muốn ăn mèo, liền đưa tay cầm đĩa điểm tâm lên đưa cho Triển Chiêu, “Miêu Miêu, cho Bạch Bạch ăn!”

Triển Chiêu nghiêng ê cả răng, sao Tiểu Tứ Tử cứ thiên vị Bạch Ngọc Đường.

“Ta muốn ăn con chuột.” Triển Chiêu buông một câu kinh người, bảo Tiểu Tứ Tử đưa đĩa quế hoa cao hình con chuột qua.

Bạch Ngọc Đường lập tức ngồi thẳng lên, cầm con chuột nhỏ đưa đến miệng Triển Chiêu: “Muốn ăn từ đâu?”

Triển Chiêu lườm hắn, ngoàm một cái, nuốt hết cả con.

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười nhìn hắn, đầu ngón tay xoa nhẹ vụn đường bên môi Triển Chiêu: “Vội cái gì? Đây là của người.”

“Khụ khụ...” Triển Chiêu nuốt con chuột được một nửa thì nghẹn, ra sức đấm ngực.

Bạch Ngọc Đường đưa chén rượu của mình cho hắn.

Triệu Viện mở to mắt nhìn môi Triển Chiêu chạm vào mép chén, là chỗ khi nãy Bạch Ngọc Đường uống... Nắm chặt mũi, đúng là thời khắc kích động lòng người!

Tiểu Tứ Tử cầm đĩa điểm tâm lâu mỗi tay, liên hỏi: “Bạch Bạch, có ăn nữa không?”

Bạch Ngọc Đường cười, ba ngón tay nhẹ nhàng nhắc con mèo nhỏ lên, đặt vào lòng bàn tay đưa tới trước mặt ngắm nghía, như đang nghĩ xem nên bắt đầu ăn từ đâu.

“Người muốn ăn thì ăn đi, nhìn cái gì?” Triển Chiêu cảm giác con mèo khoai sọ kia cũng bị Bạch Ngọc Đường nhìn cho đỏ mặt rồi, cặp mắt hoa đào của con chuột này, nhìn đến đâu lóe đến đó!

“Ừm.” Bạch Ngọc Đường bỏ con mèo vào miệng, đang do dự xem nên cắn một nửa hay ăn hết một lần thì Triển Chiêu đưa tay đẩy một cái.

“Khụ khụ...” Bạch Ngọc Đường không đề phòng, bị nghẹn, ra sức đấm ngực.

Tiểu Tứ Tử đưa lại chén rượu Triển Chiêu vừa uống cho hắn, Bạch Ngọc Đường cầm lấy nhấp một ngụm, rồi thì thấy Triển Chiêu hả dạ cầm cây dưa đâm từng con chuột đậu xanh, bỏ vào miệng, liềm mạng nhai.

Bạch Ngọc Đường tự rót chén rượu, con mèo này... Ruột cũng bị nhai nát rồi!

.

.

Sau đó, thức ăn được dọn lên, Tiểu Tứ Tử và Triệu Viện vừa nói chuyện vừa ăn, có vẻ rất hợp ý.

Triển Chiêu cầm chén đến gần cửa sổ, dựa vào cạnh Bạch Ngọc Đường, “Nhìn gì vậy?”

“Mặt hồ.” Bạch Ngọc Đường đưa mắt về phía mặt hồ xa xa, tự nói: “Sương mù tan rồi.”

“Ô? Sáng nay có sương mù sao?” Triển Chiêu thì không chú ý mấy, thấy Bạch Ngọc Đường như có tâm sự, liền hỏi: “Người làm sao vậy?”

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, kể sơ lược chuyện sáng nay lại cho Triển Chiêu nghe. Triển Chiêu ngẩn người, đặt chén rượu xuống, ý cười trên mặt cũng nhạt đi, nghiêm túc hỏi: “Có người muốn giết người? Người đắc tội với kẻ nào dùng loại nhiếp hồn thuật đề tiện này sao?”

Bạch Ngọc Đường suy tư: “Cũng chưa hẳn là muốn giết ta...”

“Không phải giết người thì là gì?!” Triển Chiêu thì không cho là thế, “Cũng giống như với Tây Môn Dục lần trước, dùng huyền thuật, chẳng lẽ là cùng một người làm?”

“Nhưng lần trước Tây Môn Dục thấy một thư sinh, lần này ta lại nhìn thấy Tề Tứ Nhận.” Bạch Ngọc Đường nói rồi nhìn xuống lâu... Lúc này, con đường lớn của Khai Phong có rất nhiều người qua lại cực kì náo nhiệt, nạn cương thi mấy hôm trước dường như đã nhạt dần rồi, mọi người đều đang chuẩn bị cho kì thi võ mấy ngày sau.

.

.

“Tiểu Tứ Tử.” Triệu Viện hỏi nhỏ Tiểu Tứ Tử: “Triển đại ca và Bạch đại ca cùng tra án sao?”

“Đúng vậy.” Tiểu Tứ Tử đã no rồi, xoa bụng nói chuyện với Triệu Viện: “Kì thi gần đây có rất nhiều chuyện lạ!”

“Chuyện lạ trong kì thi?” Triệu Viện chống cằm: “Nói mới nhớ, mấy ngày trước trong hoàng cung còn có cương thi xuất hiện, tỷ vừa về chưa bao lâu đã gặp phải chuyện này, thật đáng sợ.”

“Tỷ tỷ cũng nhìn thấy sao?” Tiểu Tứ Tử tò mò.

“Không nhìn thấy, nhưng tỷ nghe các nha hoàn nói. Tỷ nghe các cung nữ nói là tài tử tiền triều bị giết tìm về báo thù họ Triệu, rất ma quái, chỉ có điều thái hậu không cho tỷ hỏi nhiều.”

Hai người nói nhỏ với nhau, nhưng Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều nghe được hết, nhìn nhau một cái, tin tức nhanh thật, đã lan truyền khắp cung rồi.

“Tiểu Tứ Tử, cho đệ thứ này.” Triệu Viện càng nhìn Tiểu Tứ Tử càng thích, rút thứ gì đó trong túi ra đưa cho Tiểu Tứ Tử: “Xem như quà gặp mặt.”

“A, hỏ!” Tiểu Tứ Tử thấy là một con hổ nhỏ thêu tay, càng ngắm càng thích, trở về đeo cho Tiểu Lương Tử! Liên ngẩng mặt cảm ơn rồi hỏi: “Tỷ tỷ làm sao?”

“Hoắc nãi nãi trong cung làm cho tỷ.” Triệu Viện cười híp mắt nói: “Hoắc nãi nãi nói thứ này có thể giữ bình an, tỷ vốn định cho Hương Hương, nhưng thái hậu nói, hình hổ phải cho nam hài đeo mới may mắn, nữ hài tử không đeo được.”

“Tại sao?” Tiểu Tứ Tử không hiểu.

“À, dường như là do khắc với Bạch Hổ Tinh.” Triệu Viện cầm chiếc bùa hình hổ khen, “Hoắc nãi nãi thêu thật đẹp, chỉ tiếc bình thường Hoắc nãi nãi âm u khó gần, không ai dám nói chuyện cùng.”

“Hoắc nãi nãi?” Tiểu Tứ Tử ngửa mặt nghĩ nghĩ: “A! Tiểu Tứ Tử đã nghe Tiểu Thúy tỷ tỷ nói, có phải mọi người đều gọi là Họa nãi nãi không, bà bà kì lạ đốt giấy tiền trong Bích Thúy cung?”

“Đúng vậy!” Triệu Viện gật đầu: “Hôm đó tỷ lạc đường trong cung, xông thẳng vào Bích Thúy Viên, ban đầu sợ suýt ngất!”

“Tiểu Thúy tỷ tỷ nói bà bà vốn là nữ nương của hoàng đế, có thật không?” Tiểu Tứ Tử ôm má, bàn chuyện trong cung với Triệu Viện, di truyền từ Công Tôn niềm hứng thú đặc biệt với bí sử cung đình, Tiểu Tứ Tử thích nghe kể những chuyện thần bí: “Vài ngày bà bà lại đốt giấy tiền cho hoàng tộc đã chết. Bất kì ai muốn đuổi bà bà đi đều gặp nạn đột tử, có đúng không?”

“Mọi người đều nói vậy!” Triệu Viện nghiêm mặt gật đầu: “Nhưng tỷ cảm thấy Hoắc bà bà rất hiền lành, đệ xem, bà bà còn làm con hổ này cho tỷ.”

“Hoắc bà bà nào?” Bạch Ngọc Đường tò mò hỏi Triển Chiêu.

Triển Chiêu cười cười, nói nhỏ: “Từng nghe tên Sài Tông Huấn chưa?”

“Trịnh Vương Sài Tông Huấn? Nhi tử của Chu Thế Tông Sài Vinh?” Bạch Ngọc Đường nhướn mày, nghĩ thầm, kẻ thù của Triệu gia thật không ít, trước có hậu duệ của Lý Dục, nay lại thêm hậu nhân của Sài gia, nói mới nhớ, là cùng một tộc với Sài Huỳnh.

“Hoắc bà bà là nữ mẫu của Sài Tông Huấn, người cũng biết, Thái Tổ rất nhân từ với hoàng đế tiền triều, tất cả đều được giữ lại hậu đãi...”

“Người ta nói gì thì người tin đó sao?” Bạch Ngọc Đường thì cười lạnh một tiếng: “Chẳng lẽ Lý Dục có thể tự sắc rượu độc mà chết...”

“Ai!” Triển Chiêu vội bịt miệng hắt lại: “Cái gì người cũng nói ra hết sao! Cái đó là do Thái Tông hạ độc.”

Triệu Viện chớp mắt, tuy không nghe rõ bọn họ đang nói gì, nhưng động tác Triển Chiêu bịt miệng Bạch Ngọc Đường... tự nhiên quá!

“Ai.” Bạch Ngọc Đường đưa hai ngón tay kẹp nhẹ cổ tay Triển Chiêu một cái, kéo tay Triển Chiêu xuống nói tiếp, “Thái Tông hạ độc không ít người, nếu không thì sao lại có chuyện huynh vị đệ thừa?” [em trai kế thừa ngôi vị của anh]

“Oa, câu này người nói với ta thì không sao, đừng nói ra ngoài, người của Triệu gia không thích nghe cái này.” Triển Chiêu nhắc Bạch Ngọc Đường.

“Được.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, ngoan ngoãn hiềm thấy: “Ta không nói với người ngoài, chỉ nói với người.”

Triển Chiêu gật đầu vừa ý, sờ sờ đầu Bạch Ngọc Đường, “Ng ngoan.”

Tiểu Tứ Tử đưa tay, vẫy vẫy trước mặt Triệu Viện, nhưng Triệu Viện hoàn toàn không nhìn tới, nhìn chăm chăm hai người bên cửa sổ.

Tiểu Tứ Tử lắc đầu, đây chính là cái gọi là bệnh vô phương cứu chữa! Miêu Miêu và Bạch Bạch còn như thế sẽ có người mất mạng.

Bạch Ngọc Đường dựa người vào cửa sổ, tâm trạng cực tốt, vai kề sát vai Triển Chiêu, hỏi: “Nói tiếp, nhũ mẫu của Sài Tông Huấn thế nào?”

“Sài Tông Huấn kế vị bảy năm, cũng không có thực quyền, mười mấy tuổi bị phế truất, cùng ở lại trong Bích Thúy Viên với nhũ mẫu, cũng chính là Hoắc bà bà. Không đến hai mươi tuổi, Sài Tông Huấn đã đột tử, chỉ để lại một mình bà bà đó sống trong Bích Thúy Viên. Nơi đó vốn đã rất hoang vắng, bình thường không có ai đến, cho nên không có ai hỏi đến bà ta. Nhưng thỉnh thoảng có cung nữ đi qua, nói Hoắc bà bà đốt giấy tiền lập đàn cúng, giả ma giả quỷ chướng khí mù mịt. Cũng chẳng biết nơi đó làm sao, xung quanh cỏ không mọc nổi cây thì khô héo, thậm chí không một con chim bay ngang, thế là mọi người đều nói Hoắc bà bà là họa bà bà, sẽ mang tai ương đến.”

“Với tính cách của hai vị thái hậu không chịu được một hạt cát trong mắt, không thể có chuyện để một lão thái bà gây chuyện trong cung.” Bạch Ngọc Đường cười nhìn Triển Chiêu: “Chẳng lẽ thật sự có lý do gì? Hay là để che giấu một bí mật nào đó?”

Triển Chiêu nghĩ nghĩ: “Lý do mà mọi người đều biết là, bà bà này biết thần thuật, biết nguyên rửa, còn là một cổ bà, còn biết hạ cổ.”

Bạch Ngọc Đường suýt chút bật cười: “Vậy nếu Hoắc bà bà này xuất cung vào giang hồ, thì Độc Bà và Đường Môn Tứ Xuyên không còn chỗ đứng nữa.”

“Cho nên mới nói là lý do mà mọi người đều biết!” Triển Chiêu đưa tay nắm tai hắn, ghé sát vào tai hắn nói khẽ: “Lý do thật sự vẫn luôn bị che giấu, ta chỉ tình cờ nghe Bao nhân nói tới, Hoắc bà bà đó, biết được chút bí sử tiền triều, cho nên bị giam lỏng.”

“Ai...” Bạch Ngọc Đường rùng mình một cái, xoa tai tránh ra: “Đừng nói ở đây!”

Triển Chiêu thấy vành tai hắn hồng hồng, vốn là rất trắng, cười tủm tỉm ghé sát lại, “Con chuột non mềm thật!”

Bạch Ngọc Đường nhướn mày, đưa tay nhéo cằm hắn, Triển Chiêu vội che lại, hai người bắt đầu động thủ.

Chợt Tiểu Tứ Tử phía sau kêu to một tiếng: “Tỷ tỷ ngắt xỉ rồi!”

Hai người quay đầu lại nhìn thì thấy Triệu Viện dựa trên ghế, miệng lầm rầm không biết nói gì, nhưng vẻ mặt thì rất hạnh phúc.

“Khụ... Bí sử gì?” Bạch Ngọc Đường buông cằm Triển Chiêu ra hỏi tiếp.

Triển Chiêu cũng buông tai hắn ra: “Chuyện đó thì ta thật sự không biết.”

“Vậy Hoắc bà bà đó hẳn là biết?” Bạch Ngọc Đường nói nhỏ.

“Người định làm gì?” Triển Chiêu căng thẳng: “Không được đi Bích Thúy Viên, nơi đó quá nhạy cảm! Hơn nữa cũng chưa hẳn có liên quan đến vụ án này. Người đừng chọc Triệu Trình, chúng ta không sợ hắn, nhưng không đáng, hắn làm hoàng đế rất tốt!”

Bạch Ngọc Đường cười nhẹ, gật đầu với Triển Chiêu: “Được, hắn không chọc chúng ta, chúng ta cũng không chọc hắn.”

Triển Chiêu khoanh tay gật đầu, bùi ngùi xúc động, hôm nay miệng chuột ngọt quá! Tiếng “chúng ta” nghe thật là êm tai.

Bên cạnh, Triệu Viện vừa thở lại được, Tiểu Tứ Tử rót trà: “Tỷ tỷ, đừng quá kích động!”

“Được...” Triệu Viện gật đầu, hai mắt thì lại thấy hình ảnh Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường kề vai ngồi bên cửa sổ, làm ruột gan nàng nhộn nhạo, nắm chặt chiếc khăn xúc động, sao cả bóng lưng cũng xứng đến thế?!

Tiểu Tứ Tử thở dài, khi về không biết có cần nghiên cứu phương pháp chữa trị loại bệnh này với cha không?

.

...

.

Bốn người ăn xong, quay về phủ Khai Phong, Triệu Viện ở lại phủ Khai Phong qua đêm, cùng phòng với Tiểu Ngọc. Nàng ta rất hòa nhã với các nha hoàn trong phủ Khai Phong, cũng chẳng tỏ vẻ công chúa, lại thêm các cô nương trong phủ có rất nhiều chuyện liên quan đến Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu để kể cho nàng ta nghe, một đám nha đầu hưng phấn trò chuyện trong phòng, đại nương trừ phòng làm điểm tâm cho bọn họ.

.

.

“Mệt quá...” Triển Chiêu nằm ngửa trên giường, ngày thường tuần thành bắt phạm nhân cũng không mệt như hôm nay, quả nhiên là vì quá căng thẳng sao? Dù sao cũng xem như bình yên vô sự rồi, nhưng mình cũng thật là, sao lại sợ Bạch Ngọc Đường ghen tuông hiểu lầm chứ?

Bạch Ngọc Đường rửa mặt xong đi ra thì thấy Triển Chiêu đã ngủ quên trên giường rồi.

Nhẹ chân đi đến bên giường, Bạch Ngọc Đường cúi đầu nhìn, Triển Chiêu ôm gối ngủ rất say, môi quen nếp hơi cong lên, như con mèo đang thỏa mãn.

Nhịn không được, Bạch Ngọc Đường đưa tay vuốt nhẹ theo vành tai Triển Chiêu, dùng lưng ngón tay xoa nhẹ xuống theo đường viền tinh tế của khuôn mặt, thẳng đến cằm.

Thấy Tiểu Hổ nhảy lên bên cạnh, Bạch Ngọc Đường “hư” khẽ với nó một cái.

Tiểu Hổ cả ngày không được gặp Triển Chiêu, liền đưa bàn chân tròn tròn ra nghịch lộn tóc đen rơi trước ngực Triển Chiêu.

Bạch Ngọc Đường vội đưa tay, cẩn thận nhắc con mèo nhỏ nên, nói khẽ: “Đồng loại của mày mệt rồi, đừng quấy rầy hấn ngủ, nếu không sẽ xù lông.”

Môi Triển Chiêu đột nhiên nhúch nhích, vành tai đỏ lên.

Nhắc Tiểu Hổ lên rồi, Bạch Ngọc Đường đột nhiên chú ý đến vằn của nó... Mèo vằn hổ quả thật rất giống hổ. Nhìn một lúc, lại cảm thấy quen mắt, tuy những con mèo vằn hổ trong thiên hạ đều không khác nhau mấy, nhưng loại cảm giác này là gì?

Bạch Ngọc Đường xách Tiểu Hổ ngẩn người.

Tiểu Hổ bị nắm cổ không nhúc nhích được, khó chịu, liền bắt đầu kêu “meo meo”.

Triển Chiêu mở mắt, bất đắc dĩ thở dài: “Sao lúc nào người cũng ăn hiếp mèo?”

Bạch Ngọc Đường hoàn hồn lại, cúi đầu, đáp như không: “Ai cũng có sở thích riêng!”

Triển Chiêu bế Tiểu Hổ xuống, nghịch nó: “Dường như lại nặng thêm rồi, Đại Hổ đâu? Tối nay ăn gì?”

“A?” Bạch Ngọc Đường đột nhiên lại đưa tay xách Tiểu Hổ lên, quan sát một lúc: “Con rồi Triệu Viện cho Tiểu Tứ Tử lúc này, dường như không phải hổ, mà giống một con mèo hơn.”

“Con rồi?” Triển Chiêu nghĩ nghĩ, con hổ đáng yêu ban nãy xuất hiện, nhú mào: “Nói mới thấy, quả thật giống mèo hơn.”

“Tặng mèo vải...” Bạch Ngọc Đường nói thầm, như nghĩ đến điều gì, mào hơi nhú lại, “Nguy rồi.”

“Này.” Triển Chiêu ngồi lên, kéo kéo tay áo hắn: “Chuyện gì nguy?”

“Mèo vải và hổ vải hoàn toàn không giống nhau!” Bạch Ngọc Đường nghiêm túc ngồi xuống, giải thích cho Triển Chiêu: “Ta từng nghe đại tẩu nói, tặng mèo vải cho người khác là một loại nguyên rủa, nếu bên trong còn có xương đầu cá, thì là nguyên cho cả nhà người đó chết thảm, không chừa một ai.”

Triển Chiêu mở to mắt, lập tức bật dậy, cùng chạy vào biệt viện của Công Tôn với Bạch Ngọc Đường.

.

.

“Vô liêm sỉ, kẻ nào lại ác độc như thế!”

Vừa đến cửa, đã nghe tiếng Công Tôn mắng người.

“Cha.” Tiểu Tứ Tử ôm Công Tôn: “Đừng vứt hổ của con.”

“Tiểu Tứ Tử, đây là mèo không phải hổ! Còn là con mèo mang chữ vương! Thứ này phải đốt đi!” Công Tôn giậm chân, đòi tìm xem ai dám nguyên Tiểu Tứ Tử nhà hắn.

Triệu Phổ một tay ôm Công Tôn đang phát cuồng, ngăn hắn chạy ra ngoài đánh người, miệng hỏi Tiểu Tứ Tử, là do ai tặng.

Tiểu Tứ Tử do dự, sợ nói ra là do Triệu Viện tặng, Công Tôn và Triệu Phổ sẽ làm khó tỷ tỷ.

“Hiểu lầm!” Triển Chiêu bước nhanh vào, hắn và Bạch Ngọc Đường cùng kể sơ lược lại chuyện Triệu Viện tặng con hổ cho Tiểu Tứ Tử.

“Hoắc bà bà?” Công Tôn quay lại nhìn Triệu Phổ: “Lại là mối hận tiền triều sao?”

“Ai, nếu là người đó, thì có thể giải thích được.” Triệu Phổ nghe thấy thì cười, lắc đầu: “Khó trách, Hoắc bà bà đó nằm mơ cũng muốn Triệu gia chết sạch, tặng thứ này rất bình thường.”

“Bởi vì Sài gia?” Triển Chiêu cảm thấy có thể Triệu Phổ biết chuyện trước đây, liền hỏi.

Triệu Phổ cười lạnh: “Không phải nữ nhân nào cũng là liệt nữ trinh tiết phẩm giá cao thượng, cũng không phải ai làm mẫu thân cũng thương yêu con mình.”

“Ô?” Bạch Ngọc Đường bắt đầu hứng thú: “Còn có nội tình?”

Triệu Phổ nhún vai: “Tên của Hoắc bà bà vốn là Hoắc Uyển Liên, nghe nói khi còn trẻ cực kỳ xinh đẹp. Khi đó Sài Tông Huân mới mười mấy tuổi, bà ta cũng mới đầu ba mươi, yếu điệu lại mưu mô, là một nhân vật rất lợi hại.”

Công Tôn mở to mắt, đã quên mất chuyện khi nãy, chỉ nhớ đây thật sự là bí sử cung đình!

“Bà ta chẳng phải trung thần của Sài tộc, mà còn là thủ phạm khiến Sài gia suy vong.” Câu này của Triệu Phổ thật sự khiến bọn Triển Chiêu sững sốt, “Ban đầu bà ta muốn mê hoặc Thái Tổ, nhưng sau đó phát hiện Thái Tổ không hề chú ý đến mình. Thế là lại chuyển hướng sang Thái Tông. Các người cũng biết, nói về tính cách, thì Thái Tổ và Thái Tông hoàn toàn trái ngược nhau.”

Mọi người đều im lặng trầm hiểu, Thái Tổ Triệu Khuông Dẫn nhân từ, nhưng đệ đệ Triệu Khuông Nghĩa thì tương đối độc ác, hắn hại chết không ít hoàng tộc tiền triều, đối nghịch với hắn tuyệt đối sẽ không có kết quả tốt.

“Hoắc Uyển Liên không phải cung nữ bình thường, bà ta luôn ở bên cạnh Sài Tông Huân, biết rất nhiều chuyện. Thế là những bí mật đó, trở thành kim bài để bà ta sống sót và được sủng ái.” Triệu Phổ lắc đầu: “Nữ nhân này trường tu thiện vũ, mạng cũng dài, chỉ tiếc mỹ nhân nào rồi cũng sẽ già, chỉ cần một ngày tuổi cao sắc kém thì mưu mô sẽ không dùng được nữa. Hoàng huynh của ta giam lỏng bà ta trong Bích

Thúy Viên, không thể thả ra ngoài, giết rồi cũng đáng tiếc, thế là cứ như vậy qua nhiều năm. Hoắc Uyển Liên này tính tình tàn ác, khi còn trẻ thích vu cổ, là chân truyền của Vu Yêu ở Tây Vực, không ai dám đến gần.” [vu cổ là ma thuật và sâu độc]

“Thật sự có xương!” Công Tôn mở con mèo vải ra, phát hiện bên trong có vài thứ, nhưng không phải xương đầu cá, mà là xương một ngón tay người hoàn chỉnh, dường như là ngón tay nữ nhân, cháy sém chỉ còn móng tay, dường như được lấy xuống từ xác khô hay xác cháy nào đó. Ngoài ra còn một chiếc nhẫn, xét độ to, hẳn là của một nam nhân, trên chiếc nhẫn vàng có một viên Phỉ Thúy xanh biếc. Viên Phỉ Thúy kia xanh trong, bóng loáng rực rỡ, vừa nhìn đã biết đã cực phẩm. Ngoài ra, còn có một chiếc răng, là răng nanh của người, xem độ lớn, là răng của một nam nhân từ mười tám mười chín đến hai mươi tuổi.

“Ghê tởm.” Triệu Phổ nhú mày: “Nữ nhân này thật độc địa.”

“Ô?” Công Tôn không còn giận dữ như khi nãy, đã trở thành không hiểu, cầm ngón tay và chiếc răng kia nhìn một lúc lâu: “Kì lạ!”

“Làm sao vậy?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng hỏi.

“Ngón tay và răng... Mang nghĩa cầu cứu!” Công Tôn ngẩng mặt lên, nghiêm túc nói.

“Cầu cứu?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường sững sốt.

“Thật sao?” Triệu Phổ cũng không hiểu.

Công Tôn gật đầu: “Muốn nguyên rửa nhất định phải dùng xương đầu cá, dùng xương người nghĩa là không có ác ý, đây là những điều cơ bản nhất khi dùng mèo vải nguyên rửa. Tuyệt đối không thể dùng răng, đặt răng bên trong mèo vải, lại còn là răng nanh, thì mang nghĩa là răng mèo đã rụng rồi. Mèo không có răng thì sẽ không cắn người, chỉ biết cầu cứu. Cuối cùng là chiếc nhẫn Phỉ Thúy này, chiếc nhẫn này giá trị liên thành, Lục Phỉ Thúy có thể trừ tà ma, tuyệt đối không thể xuất hiện trong mèo vải dùng để nguyên rửa người khác!”

“Vậy...” Triển Chiêu nghĩ nghĩ, “Bà ta đưa cho Triệu Viên con mèo vải này, là để Triệu Viên truyền tin tức cứu bà ta? Nhưng tại sao không nói thẳng cho Triệu Viên?”

“Hoắc bà bà đầu óc tinh táo nói năng cũng rõ ràng, nếu có thể thì sẽ không dùng phương pháp phức tạp như thế này.” Triệu Phổ lắc đầu.

“Có người giám sát bà ta?” Công Tôn nhú mày: “Cả việc trong con mèo có thứ khác bà ta cũng không nói cho Triệu Viên, có nghĩa bị giám sát rất chặt.”

“Tặng ngón tay và răng để cầu cứu, vậy chiếc nhẫn Phỉ Thúy, có khi nào là manh mối?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Triển Chiêu nhú mày, vội bảo người đi gọi Triệu Viên.

Triệu Viên chạy đến, thấy mọi người hỏi chuyện con hổ vải, liền trả lời: “Là do Hoắc bà bà cho ta hai ngày trước, ta lạc vào Bích Thúy Viên, nói bà bà đang khóc, nói gì mà đại nạn sắp đến, liền an ủi bà bà. Bà bà cho ta rồi nói là để trừ tà, có thể bảo hộ bình an và mang may mắn tới, không bệnh không nạn.”

“Việc này không thể chậm trễ, chúng ta đi gặp Hoắc bà bà đó.” Triển Chiêu cầm Cự Khuyết lên, Bạch Ngọc Đường đi theo, mọi người vừa đến cửa, thì thấy các nha dịch tuần thành đêm vội vàng chạy đến, chỉ ra xa nói với Triển Chiêu: “Triển đại nhân, nguy rồi, hoàng cung cháy rồi!”

Bọn Triển Chiêu ngẩng mặt nhìn về hướng tây bắc, thấy phía tây hoàng cung đã cháy lớn.

“Không hay rồi!” Triệu Phổ xông đi, “Là hậu cung!”

“A!” Bàng Dục nhảy dựng lên nhanh chân đuổi theo: “Tỷ tỷ ta và Hương Hương!” [thằng nhỏ này đâu ra đây? :|]

Triển Chiêu nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường vẫy tay với Tiểu Tứ Tử một cái, ý bảo, mang Thạch Đầu và Tiễn Tử theo.

.

Mọi người đến hoàng cung, đầu tiên là nhìn thấy Triệu Trinh dẫn theo các phi tần hậu cung và thái hậu, đương nhiên là cả Tiểu Hương Hương phía sau, đều bình an vô sự, còn nơi bị cháy, chính là Bích Thụ Viên!

Bích Thụ Viên lúc này ngập trong lửa đỏ, bọn Nam Cung Kỷ và các ảnh vệ dẫn theo cả đội Thủy Long dập lửa nhưng chẳng tác dụng gì.

Triệu Phổ thả Tiễn Tử và Thạch Đầu ra, hai con trảo ly liều mạng đào đất, dùng chân sau hất cát lên thật cao để dập lửa, nhưng ngọn lửa này rất quái lạ, trong lửa có ánh xanh, Công Tôn nói nhỏ: “Bên trong có lân phần dẫn lửa, đừng tắt nữa, không thể dập được!”

Ngay khi ấy, đột nhiên Thạch Đầu chạy sang một bên, cong lưng nhe nanh gầm gừ vào trong đám cháy, Tiễn Tử che trước mặt nó, cũng nhìn nhìn chằm chằm vào đám cháy gầm gừ, rồi lại nhìn bọn Triệu Phổ, như đang báo tin.

Trong Ngự Hoa Viên có nuôi không ít chó hay, Triệu Trinh thích chó, mười mấy con chó cũng theo sau Tiễn Tử Thạch Đầu, sủa inh ỏi.

Mọi người đều mở to mắt nhìn vào ngọn lửa, Triển Chiêu đột nhiên hô lớn: “Bên trong có người!”

Một bóng người lơ lửng xuất hiện trong đám cháy, xem y phục thì là một thư sinh, hần bước đi ung dung giữa ngọn lửa, hoàn toàn không sợ cháy.

Bạch Ngọc Đường nhường mày với Triển Chiêu, thư sinh đó! Thủy quỷ!

Lúc này thế lửa quá mạnh, gian nhà đổ sụp xuống, tiếng đổ ầm cực lớn, hòa với tiếng gỗ cháy nứt trong lửa, tạo thành thanh âm như tiếng ai đó đang điên cuồng cười lớn.

“Kẻ nào?” Triệu Trinh chưa từng gặp chuyện thế này, bọn Nam Cung không thể đến gần, thật sự không thể tưởng tượng được có người có thể đi lại giữa đám cháy lớn như thế này.

“Thập niên mộng tỉnh, sâm la quy lai. Lương thần cát nhật, thiên hạ đại loạn!”

Đột nhiên có một giọng nói vang ra từ ngọn lửa, còn có tiếng vang cực kì quỷ dị, giữa đám cháy, nghe như tiếng quỷ gọi từ luyện ngục Địa Phủ vọng lên. Giọng nói kia lặp đi lặp lại, đâm thẳng vào tai từng người, khiến lòng người hỗn loạn.

Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường và Bao Chứng sững sốt đến lặng người.

Bọn Triệu Trinh Triệu Phổ đều không hiểu câu này có nghĩa gì? Cái gì là thập niên mộng tỉnh, thiên hạ đại loạn... Chỉ có bọn Triển Chiêu còn nhớ, đã từng thấy trong kì thi hôm trước! Chính là hai câu cuối cùng trong bài thơ Cửu Lăng Hành để lại trên giấy thi sau khi biến mất.

Lửa cao tận trời, bách tính trong phủ Khai Phong đều có thể nhìn thấy cảnh hoàng cung đổ lửa, xôn xao bàn tán. Mà hai câu nói âm u rét thấu xương kia cũng vang khắp hoàng cung, tuy Triệu Trinh đã hạ lệnh không được truyền ra ngoài, nhưng tin tức Bích Thụ Viên trong hoàng cung cháy lớn, quỷ hồn xuất hiện trong ngọn lửa báo tin thiên hạ sắp đại loạn vẫn được lan truyền ra khắp Khai Phong cực kì nhanh chóng.

Tin tức này lan đi còn nhanh hơn tin đồn cương thi cắn người, chỉ thoáng chốc, cả Khai Phong đều trở nên bất an, đây chẳng lẽ là điềm báo? Đại Tổng sắp diệt vong sao?

Nếu tin tức này còn tiếp tục lan truyền thêm vài ngày, lan đến nơi gần biên giới một chút, nhất định sẽ khiến lòng dân hỗn loạn, Tây Hạ Liêu Quốc thời gian này đang nghỉ ngơi dưỡng sức, hẳn sẽ rất vui mừng nhìn Đại Tổng rồi ren hỗn loạn. Bao Chứng cảm giác áp lực cực kì nặng nề, nhất định phải dốc toàn lực phá được án này, vạch trần những kẻ giả ma giả quỷ, nếu không hậu quả khó lường.

Nhưng ngày hôm sau khi lửa đã tắt, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi vào nơi đổ nát cháy đen sau trận cháy tìm kiếm, không hề có bóng người?!

Công Tôn dỡ tất cả gỗ cháy ra xem xét, nói với mọi người, không có thi thể!

Mà nghe thái giám tổng quản nói, trước khi cháy hẳn còn đưa cơm tối vào cho Hoắc bà bà, bà bà vẫn ở trong phòng ăn cơm... Vậy thi thể của Hoắc bà bà đâu? Sao lại không cánh mà bay.

Bọn Nam Cung Kỷ cũng rất căng thẳng, theo Triệu Phổ tra xét tất cả những người ra vào cung, hoàng cung canh gác nghiêm ngặt, nếu Hoắc bà bà không ra ngoài, vậy thì đang ở đâu? Trước đó đã biết cầu cứu, vậy có lẽ nào, bà ta đã đoán trước được chuyện đêm qua?

.

.

Trong thời điểm quan trọng mọi người bận đến sứt đầu mẻ trán.

Trước cửa phủ Khai Phong, có một người đến, nói muốn tìm Triển Chiêu.

Nha dịch đến trước cửa thư phòng chuyển lời, Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường đang cùng thương lượng chuyện tra án với Bao đại nhân.

Triển Chiêu nhíu mày: “Ai tìm ta?”

“Hắn nói... nói là người quan trọng nhất của ngài.” Nha dịch nói nhỏ.

Bạch Ngọc Đường nhướng mày.

Triển Chiêu cảm giác máu nóng dồn lên, tung cước đá ghế, “Người quan trọng nhất cái gì, đuổi ra ngoài cho ta, nhân tiện chặt chết tất cả đào trong Khai Phong, xem có chịu để yên không...”

Mọi người đều mở to mắt nhìn Triển Chiêu, xem ra Triển Chiêu nổi giận thật rồi, thật khó thấy quân tử khiêm nhường ôn nhuận như ngọc này xù lông.

Bạch Ngọc Đường đứng bên cạnh sửa sang tay áo, nghĩ thầm, là các người thiếu trải nghiệm, con mèo này xù lông không ít lần, tính tình không tốt hơn ta bao nhiêu.

“Giận đến vậy sao?”

Ngay giữa lúc Triển Chiêu đang nổi giận, chợt ngoài cửa có tiếng người nói như trên, phía sau là nha dịch của phủ Khai Phong đang đuổi theo: “Tự ý xông vào phủ Khai Phong, bắt hắn lại!”

Người kia thì chấp tay sau lưng nhàn nhã đi đến cửa thư phòng, hỏi Triển Chiêu: “Thật sự muốn đuổi ta đi sao?”

Triển Chiêu vừa nhìn lập tức ngẩn người, thật không nghĩ đến lại là hắn!

Bạch Ngọc Đường khẽ thở dài, cười thầm, đào hoa kiếp mà Tề Tứ Nhận nói, không chừng là có thật... Không phải Đường Thạch Đầu cũng không phải Triệu Viện, mà là người này.

150. Q.5 - Chương 26: Huyền Cơ (bí Mật)

Kẻ tự xưng là người quan trọng nhất của Triển Chiêu là ai?

Người đi vào, không ngờ lại chính là Cừu Lăng Hành bị tình nghi đã đột ngột biến mất trong trường thi hôm trước.

Vương Triều Mã Hán đứng trước cửa vừa thấy là hắn, lập tức rút đao thủ thế, muốn bắt người về quy án, dù sao người này cũng đang bị tình nghi!

Cừu Lăng Hành thấy vậy cũng không sợ hãi, có vẻ cực kì bình thản, dường như đã dự đoán trước sẽ bị bắt, liền cười hỏi: “Sao lại bắt ta?”

“Cừu Lăng Hành.” Bao Chứng đi từ thư phòng ra, “Người đột ngột biến mất giữa trường thi, để lại một bài thơ, giải thích thế nào?”

Cừu Lăng Hành nhướng nhẹ mày, cười nói: “Đại nhân, oan quá! Ta vốn không tham gia thi Hương.”

“Cái gì?” Bao Chứng biến sắc: “Người không đi?”

Triển Chiêu nhíu mày nhìn Bạch Ngọc Đường, có tin không?

Bạch Ngọc Đường cười bất đắc dĩ, đương nhiên hẳn phải chống chế, hơn nữa cũng không cứ chứng cứ xác thực.

“Ta thật sự là bị oan, Bao đại nhân!” Cừu Lăng Hành chán nản nói: “Lần này ta đến phủ Khai Phong là để báo án và cung cấp manh mối, thật không biết đã có ai dùng khuôn mặt của ta để làm chuyện xấu nữa.”

“Người muốn báo án gì?” Bao Chứng quan sát ngôn ngữ cử chỉ của Cừu Lăng Hành, người này có vẻ rất gian xảo, không dễ đối phó. Nếu hắn đã dám đến, thì nhất định là chuẩn bị chu đáo, phải cẩn thận ứng đối: “Người nói, có người mượn khuôn mặt của người để làm chuyện xấu?”

“Đúng vậy! Ngày thi ta đang yên lành ra ngoài, không ngờ lại bị tiểu nhân ám toán, bị trúng nhíp hôn thuật. Chỉ tiếc ta bị vút vào khe núi, nơi thâm sơn cùng cốc đó rất đáng sợ, may mà ta có võ công, mất mấy ngày ròng mới trèo lên được.” Cừu Lăng Hành vừa nói vừa xòe mười ngón tay ra ọi người nhìn, “Xem đi, là do tay không trèo lên núi mà ra!”

Bọn Triển Chiêu nhú mày, trong lòng bàn tay hắn đầy vết thương, hơn nữa đều là vết xước, quả thật rất giống do leo núi tạo thành.

“Có muốn xem cả phía dưới không?” Cừu Lăng Hành cười nói nửa đùa nửa thật: “Thật sự bị thương rất nặng, cả đầu gối cũng bị trầy xước, ta còn gầy hăn đi, không có gì để ăn, nơi thâm sơn cùng cốc lại không có công cụ tìm thức ăn, có thấy không?”

Mọi người nhìn nhau, sắc mặt của Cừu Lăng Hành khi nói rất khó khiến người khác tin là hắn nói thật, nhưng lại gần như không có lý do gì để phản bác hắn. Nói tóm lại là trên cả hai mặt đều chỉ là nói miệng không có chứng cứ xác thực, hôm đó bọn Bao Duyên chính mắt nhìn thấy hắn biến mất giữa trường thi, chẳng lẽ là có người dịch dung sao? Theo ý hắn nói, thủy quỷ kia là kẻ khác mượn khuôn mặt hắn để làm chuyện xấu... Tại sao lại phải mượn mặt hắn?

Chỉ có điều, Cừu Lăng Hành có ẩn tình cũng được, chết không chịu nhận cũng được, trong phủ Khai Phong không có ai hoàn toàn tin hắn, đây mới là thật.

“May mà ta phúc lớn mệnh lớn, không phải chết không chỗ chôn gì đó!” Cừu Lăng Hành vừa nói vừa đưa tay xoa ngực, lấy thứ gì đó ra vẩy tay với Triển Chiêu: “Đến đây, cho huynh cái này.”

Triển Chiêu nghĩ thầm người rớt xuống khe núi mà cũng còn tâm trạng mang đồ về cho ta sao?

“Thứ này rất quan trọng!” Cừu Lăng Hành cười mờ ám, trong mắt lóe lên chút sắc thái khác thường, “Cho nên mới nói, ta là người quan trọng nhất của huynh!”

Bạch Ngọc Đường cảm thấy những lời này rất chói tai, có liên quan gì chứ.

Triển Chiêu cũng không thấy vừa tai mấy, rõ ràng ở đây có người quan trọng hơn người nhiều! Một lát nữa con chuột đó mà lật bình dấm thì lại phiền phức!

Mọi người đều nhìn vào bàn tay đang nắm lại của Cừu Lăng Hành, không biết rốt cuộc tên tiểu tử này muốn làm gì?

Triển Chiêu bước xuống bậc thềm, đưa tay nhận: “Là thứ gì?”

“Thứ tốt ẩn giấu một bí mật lớn!” Cừu Lăng Hành đặt một hòn đá tròn tròn vào tay Triển Chiêu. Triển Chiêu nhìn kĩ, một viên đá đen bóng, to khoảng bằng lòng bàn tay, có vân đá. Nhưng nhìn thế nào cũng thấy đây là một hòn đá rất bình thường, đi đâu cũng thấy được.

Triển Chiêu nhú mày nhìn Cừu Lăng Hành, lại định làm gì?!

“Đừng vội!” Cừu Lăng Hành chỉ chỉ vào hòn đá: “Lật lại xem thử!”

Triển Chiêu lật hòn đá lại thì thấy mặt sau của viên đá có khắc dòng chữ “ngày ba tháng giêng năm Hiên Đức thứ ba mươi tư”.

Triển Chiêu sửng sốt, quay lại nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường cũng nhú mày: “Hiên Đức...”

“Hiển Đức là niên hiệu của Hậu Chu đúng không?” Bao Duyên đi đến xem thử, thắc mắc: “Niên hiệu Hiển Đức tổng cộng cũng chỉ có bảy năm, sao lại có năm thứ ba mươi tư?”

Bao Chứng hơi nhú mày, trong lòng thầm tính năm, nói nhỏ: “Tính ra, hẳn là những năm Ung Hi, là niên hiệu khi Thái Tổ đăng cơ.”

“Này.” Bàng Dục hỏi Cừu Lăng Hành: “Người tự khắc lên sao? Đừng giả ma giả quỷ, thứ này là đại nghịch bất đạo.”

Cừu Lăng Hành cười: “Có trong khắp khe núi, ngoài xương trắng chỉ có đá! Ngày tháng trên mỗi viên đều khác nhau, toàn bộ là niên hiệu Hiển Đức, cụ thể trẻ nhất là năm nào ta thật sự không tìm được! Số đá này trải khắp mặt đất, để ta nhớ lại đã... À đúng rồi! Nằm gai nệm mật, có phải nói vậy không, trạng nguyên gia?”

Cừu Lăng Hành vừa nói vừa cười nhìn Bao Duyên.

Bao Duyên vội quay đầu lại nhìn Bao Chứng, ai cũng không ra được ý khác trong lời Cừu Lăng Hành. Bây giờ đã là thời Tống rồi, trong khe núi sâu lại có người dùng niên hiệu từ thời Hậu Chu đếm ngày... Hoặc là người này bị kẹt ở sơn cốc quá lâu, cho nên không biết bên ngoài đã đổi triều đại, hoặc không, thì nghĩa là muốn phản.

Kết hợp với những chuyện xảy ra gần đây, dường như đều âm thầm chỉ về hướng ân oán giữa Sài gia và Triệu gia ngày trước, bất bình cho Hậu Chu.

“Khe núi đó ở đâu?” Triển Chiêu hỏi hẳn.

“Trong những dãy núi ngoài thành phía tây, ta đã đánh dấu lại dọc theo đường đi, để lâu khó tìm được!” Cừu Lăng Hành bắt đầu dĩ thử dài: “Các người đi nhìn một cái sẽ biết ngay, số đá đó ít cũng có mấy nghìn viên, đừng nói một mình ta ở trong núi khắc không nổi, cho dù gọi một trăm người đến cũng phải mất vài năm.”

Bao Chứng gật đầu: “Cừu Lăng Hành, bản phủ sẽ tự biết phái người đi chứng minh lời người nói, nhưng hiện tại người là người bị tình nghi nhiều nhất, phải giam lại.”

“Ha ha, Bao đại nhân đừng vội.” Cừu Lăng Hành thản nhiên nhún vai: “Ta không sợ phải vào đại lao, dù sao thì vàng thật không sợ lửa, ta không làm gì sai, tin chắc rằng Bao Thanh Thiên sáng như gương trong như nước sẽ không vu oan cho ta. Chỉ là nếu như không có ta dẫn đường, các vị không những sẽ không tìm được khe núi đó, ngược lại còn lạc trong núi, vậy thì thật không đáng.”

Bao Chứng nhướng mày, thầm lắc đầu, Cừu Lăng Hành này miệng lưỡi không xương, trong lời nói mang ẩn ý, có thể thấy là ý xấu đầy bụng. Nghe nói người này cũng là văn võ song toàn, cũng may lần này hẳn không thi đỗ, nếu không, loại người như thế này không những không trở thành rường cột cho quốc gia mà còn hại nước hại dân.

Triển Chiêu thầm bực bội, Cừu Lăng Hành làm sao vậy chứ? Từ lúc đến đây liên tục gây phiền phức, lần này đặc biệt... Cứ như đã trở thành người khác, trước kia nào có thể này. Hơn nữa, Cừu Lăng Hành sinh ra là bách tính thường dân, không liên quan gì đến hoàng tộc tiền triều, không chuyện gì cũng liên quan đến hắn?

“Ngoài ra.” Cừu Lăng Hành thấy không ai nói gì, liền nói tiếp: “Không phải ta khinh người, nhưng thế núi ở đó cao dốc cực kì khó đi, không nhiều người đến được, nhất định phải là cao thủ có khinh công cực cao, can đảm thận trọng lại có tuýt kỹ mới được.”

“Người vẽ lại bản đồ, những chuyện khác...” Bao Chứng chưa nói hết, Cừu Lăng Hành đã chặn lời: “Bao đại nhân, ngài thật quá tàn nhẫn, đi vào nơi thâm sơn cùng cốc, nếu không ai dẫn đường chỉ dựa vào một tấm bản đồ chẳng may lạc đường thì sao? Vậy ngài đừng phái Triển Chiêu đi, ta không yên tâm, hay là để người khác đi.” Vừa nói vừa liếc mắt nhìn Bạch Ngọc Đường vẫn đứng im lặng bên cạnh cửa ra vào một cái.

Triển Chiêu hí hóp mắt, Cừu Lăng Hành có ý gì?

Bao Chứng thở dài, nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

“Đại nhân.” Giả Ảnh sợ Cừu Lăng Hành này có âm mưu dương mưu gì đó cố ý muốn đẩy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi, liền nói nhỏ với Bao Chứng: “Hay là để ta dẫn các anh vệ đi.”

Bao Chứng do dự, chợt Cừu Lăng Hành nói: “Vây không được.”

“Sao lại không được?” Bao Chứng không hiểu.

“Ảnh vệ là người của hoàng gia.” Cừu Lăng Hành cười: “Các người thấy được số đá có niên hiệu Hiên Đức rồi lại thấy được những thứ đại nghịch bất đạo khác muốn giết ta diệt khẩu thì sao? Ta không tin những người này.”

Tử Ảnh đứng cạnh Giả Ảnh nghiêng răng ken két, nghĩ thầm, làm thịt người!

“Đất đai trong thiên hạ đều là của hoàng thượng, quan viên trong triều đa số cũng là triều thần của thiên tử, ai đi cùng người mới yên tâm?” Bao Chứng hỏi hần.

“Hừm hừm.” Cừu Lăng Hành cười, “Hai người.”

Bao Chứng nhìn hần chăm chăm: “Hai người nào?”

“À, Triển Chiêu và... Bạch ngũ gia.” Cừu Lăng Hành cười đáp: “Ta chỉ tin hai người này.” Nói xong nhếch mép.

Bao Chứng còn định nói gì đó, nhưng Triển Chiêu ngăn lại, nói: “Đại nhân, hay là cứ để ti chức và Ngọc Đường đi một chuyến.”

“Rất tốt rất tốt!” Cừu Lăng Hành thấy Triển Chiêu đồng ý, gật đầu liên tục, “Quả nhiên là người thẳng thắn, cứ như vậy, sáng sớm mai xuất phát! Còn hôm nay... Ta chịu thiệt trong đại lao một đêm vậy, hy vọng thức ăn trong phủ Khai Phong dùng được.”

Bao Chứng thấy hần rõ ràng đã chuẩn bị trước mới đến, sắc mặt lại thỏa mãn như đã đạt được mục đích, lại càng lo lắng, vẫn cảm thấy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đã trúng kế của tiểu nhân. Nhưng lúc này nói nhiều cũng vô ích, không bằng một lát nữa bí mật thảo luận với Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường một chút.

Rất nhanh sau đó, Cừu Lăng Hành bị dẫn đi, nhốt vào đại lao.

.

.

Bao Chứng gọi Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vào phòng, lo lắng nói: “Triển hộ vệ, các người đi thật sao, bản phủ vẫn cảm thấy...”

“Phải!” Triển Chiêu gật đầu an ủi Bao Chứng: “Đại nhân yên tâm, chúng ta đã dự đoán trước, Cừu Lăng Hành nhất định có mục đích gì mới gọi chúng ta đi, đây là cơ hội tốt để tương kế tựu kế!”

“Có ít người quá không?” Bao Chứng vẫn không yên tâm: “Không thể không đề phòng, hay là dẫn theo vài ảnh vệ?”

Tử Ảnh và Giả Ảnh gật đầu.

Triển Chiêu thì lại có chút khó xử.

“Làm sao vậy?” Bao Chứng không hiểu, “Triển hộ vệ không yên tâm việc gì?”

“Sợ là điệu hổ ly sơn.” Bạch Ngọc Đường nói hộ Triển Chiêu.

Triển Chiêu gật đầu: “Triệu Phổ đang bận việc trong cung, các ảnh vệ ngoài giúp hần còn phải giúp phủ Khai Phong.” Triển Chiêu nói: “Trên đời này người có thể gây nguy hiểm cho ti chức và Bạch Ngọc Đường rất ít. Nếu thật sự có thứ gì chúng ta không thể giải quyết thì dẫn bao nhiêu người theo cũng vô dụng.”

Bạch Ngọc Đường gật nhẹ đầu, Triển Chiêu nói không sai!

“Đệ đi cùng Triển đại ca và sư phụ!” Đường Thạch Đầu vén tay áo, Bạch Ngọc Đường lườm hần một cái, tiểu tử thói đặt sư phụ sau Triển đại ca, “Không phải người muốn thi võ trạng nguyên sao?”

“A...” Đường Thạch Đầu há hốc mồm, “Đúng rồi...”

“Một lát nữa ta đánh một bộ đao cho người xem, người luyện theo đó, đến ngày thi mới thôi.” Bạch Ngọc Đường thần nhiên nói: “Nếu luyện được rồi vẫn không đỡ, thì nhảy sông tự sát cho xong.”

Mọi người đều giật mình, tàn nhẫn quá!

Đường Thạch Đầu bĩu môi hỏi: “Sao phải nhảy sông?”

“Đỡ phải mất công nhặt xác.” Bạch Ngọc Đường đáp một câu.

Đường Thạch Đầu trề môi: “Ta sẽ không thua! Một lát nữa nhớ phải đánh một lần cho ta xem, sự phụ đừng quên!”

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

Các ảnh vệ im lặng, đánh một lần thì xem như là dạy xong rồi sao? Quả nhiên đồ đệ của Bạch Ngọc Đường cũng chẳng phải người phàm.

Tiêu Lương len lén nhìn Đường Thạch Đầu, có chút ngưỡng mộ, Tiểu Tứ Tử nhìn thấy, lập tức kéo áo tay Bạch Ngọc Đường hỏi: “Bạch Bạch, Tiểu Lương Tử cũng xem được không?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, ý bảo, đương nhiên không vấn đề gì.

Các ảnh vệ lại nhìn nhau, ô! Xem Tiểu Tứ Tử chăm sóc Tiêu Lương tốt chưa kìa?!

Chuyện đã đến đây, Bao Chứng lo lắng cũng vô dụng, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường có vẻ đã quyết tâm, chuyến đi này thật sự cũng là cần thiết. Bao Chứng cầm xem viên đá đen, lòng thầm lo lắng, nếu như thật sự có một người như vậy tồn tại, lại còn làm được chuyện lớn như thế, thật sự là khó lường.

Mọi người thương lượng xong thì bắt đầu chuẩn bị.

Triệu Phổ muốn đưa Hôi Ảnh cho Triển Chiêu đem theo, dù sao thì có người theo sau cũng tốt hơn, nhưng Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường từ chối, hơn nữa cả Thạch Đầu Tiên Tử cũng không mang theo, chỉ hẹn trước nếu đi vào ba ngày còn chưa ra thì Triệu Phổ sẽ phái các ảnh vệ dẫn Thạch Đầu Tiên Tử đi tìm bọn họ!

Triệu Phổ nghĩ có thể hai người đã có kế hoạch, nên không hỏi thêm. Hắn không lo lắng cho an toàn của hai người này như Công Tôn và Bao Chứng. Cho dù đối phương mai phục thế nào, muốn thu phục được cả Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, trước tiên đưa hai mươi vạn nhân mã ra rồi nói tiếp!

.

.

Chiều hôm đó, Triển Chiêu ngồi trong sân, trong lòng là một đồng lớn lương khô Tiểu Tứ Tử mua cho, nói là để ăn trên đường, Triển Chiêu dở khóc dở cười nhìn bao lương khô lớn, “Tiểu Tứ Tử, chúng ta đi tra án không phải ngao du!”

“Phòng trước khỏi họa!” Tiểu Tứ Tử nghiêm mặt dặn dò, sợ Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường bị đói.

Công Tôn cũng không hơn Tiểu Tứ Tử bao nhiêu, nhét đủ thứ thuốc vào bao cho Triển Chiêu, cái này độc cái nào giải đều dặn dò kĩ càng, một đồng lớn.

Giữa sân, Bạch Ngọc Đường giữ lời đánh bộ đao pháp qua một lần cho Đường Thạch Đầu xem. Đường Thạch Đầu và Tiêu Lương mở to mắt nhìn, bộ đao pháp này của Bạch Ngọc Đường tinh diệu tuyệt luân, chiêu số không nhiều nhưng biến hóa khôn lường. Đường Thạch Đầu rốt cuộc cũng biết có người dạy và tự mình học khác biệt bao nhiêu. Nhìn qua một lần nhớ các chiêu, nhưng lại không hiểu biến hóa bên trong, chạy đến hỏi Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường nói được vài câu thì bắt đầu thấy phiền, nói với hắn: “Đánh vài lần thì sẽ hiểu, không nói được.”

Triển Chiêu ôm mặt.

Đường Thạch Đầu thì chẳng thấy có gì không ổn, chạy qua một bên thảo luận với Tiêu Lương, thật sự tìm ra được một ít. Triệu Phổ và Bạch Ngọc Đường đều nuôi thả đồ đệ, cái gọi là dạy võ công chính là khi tâm

trạng tốt nói vài câu, lúc luyện công cho xem một lần, có gì không hiểu hỏi một chút, thời gian còn lại tự suy nghĩ. Đường Thạch Đầu và Tiêu Lương đi cùng nhau xem như tìm được đồng môn cùng học võ công.

Bạch Ngọc Đường đi đến bên bàn ngồi xuống, Triển Chiêu chột chột hắt: “Này, người thu người ta làm đồ đệ ít nhất cũng phải có chút thành ý!”

Bạch Ngọc Đường bắt đắc dĩ, “Sư phụ ta dạy ta như thế.”

Triển Chiêu không nói được gì, sư phụ thế nào đồ đệ thế ấy!

.

.

Đêm đó, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường rửa mặt xong quay về phòng, chuẩn bị nghỉ ngơi sớm để ngày mai lên đường.

Triển Chiêu ngồi bên bàn, nhìn bản đồ vùng núi phía tây Âu Dương Thiếu Chính đưa, địa thế vùng núi phía tây quả thật rất phức tạp, khi này Âu Dương đã đặc biệt dặn trước một ít chi tiết, bảo hắn nhất định phải chú ý cẩn thận mai phục.

Bạch Ngọc Đường thì ngồi bên cửa sổ tay cầm chén rượu bạch ngọc, xuất thần nhìn cây hạnh trong sân.

Triển Chiêu đi đến ngồi xuống, vắt người lên cửa sổ, chắn tầm mắt Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường đưa nửa chén rượu còn lại đến bên môi Triển Chiêu, Triển Chiêu thuận thế uống cạn, chép miệng, “Ngon, rượu gì?”

“Hạnh Hoa Bạch.” Bạch Ngọc Đường nói thì cúi đầu.

Triển Chiêu chột cảm giác môi ấm lên, khuôn mặt của Bạch Ngọc Đường trước chỉ thoảng đến rồi lại quay về, nhẹ nhàng như không, nhưng tim lại như bị đâm mạnh một cái, đập thành thịch.

Đến lúc Bạch Ngọc Đường đưa chén rượu thứ hai đến, Triển Chiêu mới nhận ra mặt mình nóng lên, kết quả tiếp tục uống rượu. Bạch Ngọc Đường vén lọn tóc của Triển Chiêu ra sau tai, “Nửa chén rượu đã đỏ mặt? Vài chén nữa không phải sẽ loạn tính sao?”

Triển Chiêu nghe xong đưa tay kéo cổ áo hắt: “Người có muốn thử không?”

“Hiếm thấy người chủ động như thế, chỉ tiếc ngày mai có chuyện quan trọng phải làm.” Bạch Ngọc Đường tự rót một chén rượu, đột nhiên hỏi Triển Chiêu: “Đúng rồi, khi này người có nhìn ra không?”

“Nhìn ra!” Triển Chiêu gật đầu, như thổi phào một hơi, “Ta biết người nhất định cũng phát hiện!”

“Chỉ có hai chúng ta phát hiện, những người khác dường như không biết.” Bạch Ngọc Đường nhíu mày nói: “Có lẽ là vì trước đây chưa từng giao tiếp với Cừu Lăng Hành, và... chưa thấy thủy quỷ.”

Hai người đang nói chuyện, chợt thấy Công Tôn bệ Tiểu Tứ Tử chạy từ bên ngoài vào, tay cầm một bầu nước, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau cười, hai phụ tử này, thật đúng là...

“Đừng quên mang nước, ra ngoài đừng uống nước không sạch!” Công Tôn dặn dò lần thứ một trăm linh một.

“Được được...” Triển Chiêu vội gật đầu, nhận lấy bầu nước, thấy Công Tôn chưa định đi, liền mời hắn ngồi xuống.

“Miêu Miêu hai người ngày mai phải cẩn thận.” Tiểu Tứ Tử cũng dài dòng hết như cha: “Cừu gì đó, thật đáng sợ!”

“Đáng sợ?” Bạch Ngọc Đường nhìn Tiểu Tứ Tử: “Sao lại đáng sợ?”

“Khuôn mặt đáng sợ!” Tiểu Tứ Tử nghiêm mặt nói: “Cảm giác rất đáng sợ.”

“Đáng sợ điểm nào?” Triển Chiêu lại hỏi: “Xét dung mạo, Cừu Lăng Hành cũng không tệ.”

“Không phải xấu hay đẹp.” Tiểu Tứ Tử nắm tai Tiểu Hồ vừa nhảy lên chân mình: “Cảm thấy mặt và mắt hẳn không đúng!”

“Tiểu Tứ Tử.” Công Tôn véo véo tai Tiểu Tứ Tử: “Là thế nào?”

“Cha không cảm thấy sao?” Tiểu Tứ Tử hỏi, “Đặc biệt là khi hẳn cười!”

“Cũng đúng, tiểu tử đó đúng là ngoài cười trong không cười.” Nói đến đây, Công Tôn đột nhiên ngẩn người, nhìn nhìn Triễn Chiêu và Bạch Ngọc Đường, tỉnh ngộ: “À...”

“À?” Triễn Chiêu và Bạch Ngọc Đường thấy Công Tôn cuối cùng đã cười, liền cùng cười nhìn hắn.

“Khó trách hai người nhất định phải đi, còn mạo hiểm không mang ai theo!” Công Tôn cười lắc đầu: “Đúng là, ta suýt chút nữa bỏ qua một bí mật lớn như vậy!”

.

151. Q.5 - Chương 27: Đào Hoa Kiếp Độ Tam Đạn, Kinh Túng Quỷ Đào Hoa [nạn Thứ Ba Của Kiếp Đào Hoa, Hoa Đào Quỷ Đáng Sợ]

Đêm đó, Triễn Chiêu và Bạch Ngọc Đường cẩn thận nghiên cứu con đường đi vào núi ngày mai.

Hai người đóng cửa, bí mật nói chuyện một đêm, Tiểu Tứ Tử chạy đến nghe trộm mấy lần đều bị lừa đi, cuối cùng ra về công cốc.

Triệu Phổ thấy bảo bối và Công Tôn lo lắng, buồn cười, “Đừng lo nữa, người bình thường không ai áp chế được hai người này.”

“Chỉ sợ ám toán.” Công Tôn nhíu mày: “Tại sao bọn họ biết rõ là nguy hiểm còn nhất định muốn đi?”

“Nhất định có lý do...”

Triệu Phổ chưa nói hết, đột nhiên nghe tiếng “meo”.

Xoay mặt sang thì thấy Tiểu Hồ thường trú trong phòng Triễn Chiêu đang ngồi trên bậc cửa sổ nhìn hai người, trên cổ cột một mảnh khăn trắng.

Công Tôn và Triệu Phổ nhìn nhau.

“Tiểu Hồ.” Tiểu Tứ Tử chạy đến bế Tiểu Hồ lên, tháo mảnh khăn xuống, phát hiện một bức thư được gói bên trong, liền đưa cho Công Tôn và Triệu Phổ.

Triệu Phổ và Công Tôn dựa đầu cùng đọc thư, lập tức lặng người, thì ra hai người này có kế hoạch thế này, còn không chịu nói sớm, giả ma giả quỷ!

Triệu Phổ âm thầm đi tìm Bao Chứng, dựa theo lời Triễn Chiêu viết trong thư, nói lại với Bao Chứng, Bao Chứng cũng gật đầu, “Suy đoán này của Triễn hộ vệ... rất táo bạo!”

“Nhưng rất có lý!” Triệu Phổ nói: “Nếu suy luận này là thật, thì những chuyện xảy ra trước đây đều có thể giải thích được!”

Bao Chứng gật đầu, chấp tay với Triệu Phổ, “Vậy lần này lại phiền vương gia rồi!”

“Không dám!” Triệu Phổ gật đầu, âm thầm lệnh cho các ảnh vệ làm việc.

.

.

Không nói chuyện đêm đó, sáng sớm hôm sau, Triễn Chiêu và Bạch Ngọc Đường ăn điểm tâm sớm, bảo người thả Cừu Lăng Hành, cùng đi đến vùng núi phía tây, đi tìm khe núi trong truyền thuyết.

Cừu Lăng Hành vừa đi vừa nói chuyện với Triễn Chiêu: “So với khi ở Thường Châu, dường như huynh gầy đi nhiều.”

Triển Chiêu chớp mắt: “Khi đó vẫn còn nhỏ.”

Bạch Ngọc Đường đi bên cạnh, trong đầu đột nhiên nảy ra ba chữ “Hài tử béo”, rồi gắn vào với Triển Chiêu, khi Triển Chiêu năm sáu tuổi, có khi nào cũng đáng yêu như vậy không? Hẳn là không phải dạng ngốc ngốc, mà là rất vui tươi rất lạnh lợi... Nghĩ đến đây, Bạch Ngọc Đường cảm giác đầu kêu ong ong, vội đỡ trán.

Triển Chiêu nhìn thấy, đi đến hỏi: “Nặng quá sao? Mua mũ đội?”

Bạch Ngọc Đường đưa tay nhéo má Triển Chiêu, giống hệt như khi nhéo Tiểu Tứ Tử. Triển Chiêu ôm mặt, hung hăng trừng Bạch Ngọc Đường một cái, đang đi trên đường không được thiếu đứng đắn như vậy!

Suốt quãng đường, Cừu Lăng Hành không nói gì với Bạch Ngọc Đường, chỉ tập trung tìm chuyện nói với Triển Chiêu, dường như có chút thành kiến với Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu thỉnh thoảng sẽ đáp lại hần vài tiếng, rất lạnh lùng. Bạch Ngọc Đường vốn không nói nhiều, thỉnh thoảng nói với Triển Chiêu vài câu, yên tĩnh mà vui vẻ.

Ba người cứ đi tới, rất nhanh đã đến trước cửa thành tây, ra ngoại thành.

.

.

Địa thế ở phía tây chia thành hai phần, một bên bằng phẳng, một bên tương đối dốc. Bọn Triển Chiêu đi về bên phía dốc hơn.

Dọc đường, Triển Chiêu đã cảm giác được có người đang theo dõi bọn họ, hần không nói ra, võ công của kẻ theo dõi cũng không thấp, hơn nữa dường như có rất nhiều người, lẫn vào số người đi đường, khó phân định ta.

Đường càng lúc càng hẹp, thôn làng cũng khuất khỏi tầm mắt, bọn họ tiến vào núi.

Rừng cây ở vùng núi phía tây rất rậm rạp, bụi cây cũng tương đối cao.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi theo Cừu Lăng Hành vào núi, đường càng lúc càng dốc, khinh công của ba người đều không thấp, không thấy mệt, chỉ là Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường không có tâm trạng nói đùa, tăng cường chú ý tình hình hai bên đường.

“Đừng căng thẳng như vậy.” Cừu Lăng Hành thấy hai người không nói gì, nhin không được bật cười, “Ta cũng là kẻ một lòng tận trung với vương triều Đại Tống.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, người này... thật sự rất không vừa mắt!

Đang đi, đột nhiên Triển Chiêu cảm giác Bạch Ngọc Đường đưa tay kéo mình, hần lập tức dừng chân... Một con rắn to bằng cánh tay bò sát qua mũi giày, nếu không phải Bạch Ngọc Đường kéo hần một cái, có lẽ đã đạp trúng rồi.

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường, thấy hần dùng mắt ra hiệu, ý bảo, không sao, người chú ý phía trên, ta chú ý phía dưới.

Triển Chiêu gật đầu, tiếp tục đi tới, vững lòng sỏi bước, nếu gặp phải thứ gì, nhất định Bạch Ngọc Đường sẽ ngăn lại.

Cừu Lăng Hành đi phía trước, thỉnh thoảng lại quay đầu lại. Thấy cảnh tượng như thế, khóe miệng cong lên, gật đầu: “Thật hiếm thấy.”

Triển Chiêu nhìn hần: “Thứ gì hiếm thấy?”

“Những người trẻ tuổi lẫn lộn giang hồ hiện nay, vừa nói một lời liền xưng huynh gọi đệ, uống một bình rượu đã kết bái, cả ngày ngậm miệng mở miệng luôn nói phải đồng sinh cộng tử. Nhưng đi cùng nhau chưa được mấy ngày, vì một chút bạc một nữ nhân lại có thể trở mặt thành thù.” Cừu Lăng Hành thở dài: “Trên đời này thật có loại huynh đệ chỉ là bình thủy tương phùng mà lại có thể lấy mạng đổi mạng vì nhau sao?” [bình thủy tương phùng: duyên bèo nước, tình cờ gặp gỡ]

Triển Chiêu lườm hắt một cái: “Huynh không có mà thôi, bằng hữu tâm giao khả ngộ bất khả cầu, nhưng cũng không có nghĩa là không có, khó có được mới đáng quý.” [khả ngộ bất khả cầu: gặp được nhưng không có được]

Cừu Lăng Hành cười: “Hai người không như thế, không phải huynh đệ, đúng không?”

Triển Chiêu nghe vậy, vành tai hồng hồng, Cừu Lăng Hành vừa bắt lực vừa thất vọng: “Quả nhiên...”

Hắn chưa kịp nói hết, chợt Bạch Ngọc Đường thần nhiên nói: “Ta có bốn người, người không có mà thôi.”

“Tình nhân sao?” Cừu Lăng Hành trêu chọc: “Mới bốn người? Ta vẫn nghe nói Bạch ngũ gia phong lưu thiên hạ, còn cho là dùng hai bàn tay cũng không đủ ngón đếm số lượng tình nhân của ngươi!”

Bạch Ngọc Đường cũng không giận, nhìn hắn, vẫn thần nhiên như trước, đáp lại hắn: “Nếu là tình nhân thì đến nay chỉ có một, huynh đệ thì có bốn.”

Triển Chiêu ngửa mặt nhìn ánh nắng vàng tươi chiếu xuống qua kẽ lá, tâm trạng cực tốt, đáp lời Cừu Lăng Hành: “Ta cũng có rất nhiều huynh đệ tốt, tình... gì đó, cũng chỉ có một.”

Bạch Ngọc Đường kinh ngạc nhìn Triển Chiêu, không ngờ con mèo này có thể nói ra được.

Triển Chiêu vờ nghiêm mặt ho một cái, mắt nhìn thẳng, tai đỏ bừng.

“Ha ha.” Cừu Lăng Hành cười to: “Khó trách vẫn thường bị lừa.”

“Khi nào?” Triển Chiêu nhìn hắn bất mãn.

“Người khác nói gì cũng tin?” Cừu Lăng Hành nhìn Bạch Ngọc Đường một cái đầy thâm ý.

Triển Chiêu nhún nhẹ vai: “Luôn có những người rất đặc biệt, bọn họ nói gì ta cũng tin.”

Bạch Ngọc Đường cũng cảm giác ánh mắt trời sáng rực rỡ, thời tiết sáng sủa thật!

“Vừa gặp đã dốc lòng dốc dạ, cuối cùng người bị thiệt là bản thân!” Cừu Lăng Hành lạnh lùng hắt nước vào Triển Chiêu: “Tình cảm, là thứ dễ thay đổi nhất!”

“Ta không nghĩ như vậy, trong mười người quen biết nhất định có một là bằng hữu thật sự, chín người kia cũng không lãng phí.” Triển Chiêu vẫn tính cách lạc quan rộng lượng.

Bạch Ngọc Đường rất vừa ý, Triển Chiêu không hổ là Triển Chiêu, kiên trì bảo vệ quan điểm của bản thân, hơn nữa hôm nay thường xuyên chữa mũi nhọn về phía Cừu Lăng Hành, giống hệt con mèo xù lông, rất đáng yêu!

“Triển Chiêu, đừng công kích ta nữa, ta sẽ đau lòng!” Cừu Lăng Hành cợt nhả cười đùa với Triển Chiêu: “Dù sao chúng ta cũng là thanh mai trúc mã.” Vừa nói vừa nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường tiếp tục cúi đầu đi, tập trung quan sát mặt đất và các bụi cỏ, để ngăn Triển Chiêu giẫm trúng rắn hay hổ cạp. Triển Chiêu cũng lười nói nhiều, dù sao đã nghe được thứ muốn nghe rồi, có tình thần không bằng ngắm phong cảnh.

.

.

Ba người cứ như vậy mà đi đến giữa trưa, Cừu Lăng Hành dừng chân, chỉ vào khe núi phía trước nói: “Chính là ở đây.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, cẩn thận bước đến.

“Cẩn thận!” Cừu Lăng Hành nhắc nhở, khiến hai người vô thức bước chậm lại.

“Ha ha.” Cừu Lăng Hành cười trộm, “Đừng sợ!”

Triển Chiêu nhíu mày, giả ma giả quỷ!

Hai người đi đến rìa khe núi, nhìn xuống sườn dốc bên dưới, sững sờ.

Cửu Lăng Hành nhắc nhở quả thật không thừa, cảnh tượng trước mặt thật sự khiến người nhìn kinh hãi. Khắp cả khe núi trải đầy đá cuội đen và xương trắng.

Có xương người cũng có xương động vật, nổi bật trên lớp đá cuội đen bóng.

“Nơi này rất tốt đúng không?” Cửu Lăng Hành đứng sau hai người, âm u nói, “Nếu như dùng làm mộ phần?”

Giọng điệu của hắn dần thay đổi, càng lúc càng lạnh, càng lúc càng tàn độc, cũng càng lúc càng không giống người, cảm giác lạnh thấu xương.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, chậm chậm quay đầu lại, nhìn Cửu Lăng Hành. Hai người đồng thanh hỏi: “Người không phải Cửu Lăng Hành, người là ai?”

Nhìn lại Cửu Lăng Hành, hắn vẫn ung dung đứng đó, đưa tay lau nhẹ lên mặt, màu da bình thường trên mặt rơi xuống, bên dưới là một khuôn mặt trắng bệch, thậm chí là trắng toát.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chỉ nhìn thoáng qua thì đã nhận ra, là khuôn mặt của thủy quỷ!

“Có vẻ như các ngươi không ngạc nhiên.” Người không biết là Cửu Lăng Hành thật hay giả kia cười lạnh, “Quả nhiên, sắc sảo hơn người.”

“Rốt cuộc thì người là ai?” Triển Chiêu nhíu mày hỏi.

“Sao?” Cửu Lăng Hành ngửa mặt nghĩ: “Ta là ai sao? Rốt cuộc là người, hay là... quỷ?”

“Quỷ?” Triển Chiêu cười, “Gặp quỷ giữa thanh thiên bạch nhật sao?”

“Cũng hết cách.” Cửu Lăng Hành bước vài bước qua một bên, dựa vào một thân cây cao thở dài: “Ta vốn không nên mạo hiểm nữa, nhưng dấu sao cũng vẫn không bỏ được người.”

Triển Chiêu ngẩn người, nhìn quanh, rồi nhìn ra sau, quay đầu lại, thấy Bạch Ngọc Đường trừng mình một cái, nhìn cái gì, chính là người!

Triển Chiêu tự chỉ vào mình, “Ta?”

“Ta rất thích người.” Cửu Lăng Hành mở miệng, Triển Chiêu kinh hãi nổi da gà đầy người, “Oa, ta là nam!”

Bạch Ngọc Đường và Cửu Lăng Hành cùng liếc hắn một cái, Cửu Lăng Hành nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường: “Vậy Bạch ngũ gia là nữ sao? Cũng đúng, khó trách sao lại khuynh quốc khuynh thành đến thế.”

Đời này Bạch Ngọc Đường hận nhất là người khác nói hắn xinh đẹp, ai nói hắn giống nữ nhân thì nhất định là đã chán sống rồi.

Triển Chiêu thấy Cửu Lăng Hành vượt trướng vẫy ngược của Bạch Ngọc Đường, sợ con chuột này then quá thành giận xù lông làm hỏng đại sự, vội giữ hắn lại đính chính: “Không không! Tuyệt đối là nam, ta từng đích thân kiểm tra, có cái lưng lẳng...”

Triển Chiêu chưa nói hết câu, Bạch Ngọc Đường đưa tay捏 cổ hắn một cái, buồn bực, miệng lưỡi con mèo này đúng là không hù chết người khác thì chết không nhắm mắt!

.

.

Cách nói lủng lẳng không lủng lẳng này là do Tiểu Tứ Tử lan truyền.

Mấy hôm trước, đại nương trù phòng bế đứa cháu nhỏ rất đáng yêu ra ọi người xem, oa nhi vừa ra đời còn đang bọc trong tã. Tiểu Tứ Tử bế tiểu bảo bảo đi dạo khắp phủ, Công Tôn tò mò hỏi một cái: “Nam hài nhi nữ hài nhi?”

Đại nương trù phòng trả lời: “Lủng la lủng lẳng, nam hài nhi.”

Khi đó Tiểu Tứ Tử hỏi Tiêu Lương: “Tiêu Lương Tử, lủng lẳng là gì?”

Tiểu Lương Tử mấp máy môi, nói: “Cái đó, nghĩa là nam hài.”

“Ô?” Tiểu Tứ Tử hiểu kì: “Là tiếng địa phương sao?”

“A, không phải... Là, cách nói tương đối thô lỗ.” Tiểu Lương Tử vội giải thích.

“Thô lỗ, có phải là nói ra sẽ rất có khí phách nam tử không?!” Tiểu Tứ Tử kích động, nhớ thật kĩ hai từ này.

Thế là, sau đó đã xảy ra chuyện rất đáng sợ:

Một hôm.

Công Tôn dẫn Tiểu Tứ Tử đi mua thảo dược, gặp được tam di thái[*vợ ba*] của Vương thừa tướng, tam di thái vừa thấy Tiểu Tứ Tử thì liền đi đến nhéo má: “Ai da, tiểu vương gia là nam hài tử thật sao, còn đáng yêu hơn cả nữ oa nhi!”

Tiểu Tứ Tử vỗ ngực: “Phải, Tiểu Tứ Tử có cái lưng lẳng!”

Tam di thái ngây người, các nha đầu đều đỏ mặt, Công Tôn vội che miệng, đem Tiểu Tứ Tử đi.

Một hôm khác.

Lần trước phát hiện trong kẹo hồ lô có vấn đề, cho nên các đại nhân lần lượt dẫn tiểu hài tử đi kiểm tra. Bởi vì phải sờ bụng, cho nên Công Tôn chia thành hai bên, một bên là nam hài tử, Công Tôn kiểm tra; một bên là nữ hài tử, Phi Ảnh kiểm tra theo cách của Công Tôn.

Thế là, Tiểu Tứ Tử nhiệt tình chạy đến giữ gìn trật tự, đứng trên ghế lớn giọng bảo các tiểu hài nhi đang ồn ào bên dưới: “Có cái lưng lẳng bên trái, không có lưng lẳng bên phải!”

Ầm một tiếng, Giả Ảnh lăn từ mái nhà xuống, một đám hài tử vây quanh phụ mẫu đang xấu hổ hỏi lưng lẳng là gì không lưng lẳng là gì.

Thế là, lưng lẳng trở thành từ thịnh hành trong Khai Phong, Tiểu Tứ Tử lại trở thành truyền kì của Khai Phong thêm lần nữa.

Triển Chiêu cũng học hự, thường gọi Tiểu Tứ Tử là lưng lẳng, Tiểu Tứ Tử còn ngơ ngác vui. Ngày hôm đó Bao Chứng ngồi trong sân cảm thán, nói không biết có phải người trong phủ Khai Phong đã bị không khí quân doanh Triệu Phổ mang đến ám rồi không, càng lúc càng lưu manh, Bạch Ngọc Đường nghe được cũng chẳng biết nói gì.

.
.

Cừu Lăng Hành thấy Triển Chiêu ôm cánh tay Bạch Ngọc Đường tương đối thân mật, lắc đầu: “Ta đã chết nhiều năm rồi, nếu không si tình, thì đã không phiêu bạt đến hôm nay.”

Mặt Triển Chiêu giật giật, không biết là buồn cười hay sắp nổi giận. Bạch Ngọc Đường thì bội phục nhìn hần, được lắm Miêu Nhi! Lần trước một hoa đào ngốc, thêm một hoa đào công chúa, được lắm, lần này thì rừng rợn rồi, một hoa đào quý!

“Người không phải quỷ.” Triển Chiêu không nhịn được nữa, lắc đầu với Cừu Lăng Hành: “Ta biết người là ai!”

“Ô?” Cừu Lăng Hành có vẻ rất ngạc nhiên: “Người biết?”

“Không sai! Người vốn không phải Cừu Lăng Hành, vì ngay từ đầu, Cừu Lăng Hành đã không đến Khai Phong thì Hương!” Triển Chiêu nhìn hần chăm chăm, nói rõ từng chữ: “Chúng ta vẫn cảm thấy thủy quỷ kia giống Cừu Lăng Hành, nhưng trên thực tế, vốn là do cùng một người giả ma giả quỷ, có sự thay đổi nhỏ, là do dịch dung, nhưng thứ gì cũng thay đổi được, chỉ ánh mắt là không lừa được người khác!”

“Ha ha” Người kia nhịn không được cười lớn, “Thông minh!”

“Quả thật là một phương pháp rất cao minh.” Triển Chiêu gật đầu: “Ta thật sự có quen biết Cừu Lăng Hành, nhưng ta cũng đã rời nhà quá lâu, đã lâu không gặp, khuôn mặt trong kí ức và hiện tại có chút khác biệt, các người lại vừa khéo có vài phần giống nhau. Trước đây ta nhận được thư nhà, cho nên tự cho rằng

người là Cừu Lăng Hành. Kì thật khi người giả thành Cừu Lăng Hành đã dịch dung, hiện tại mới là khuôn mặt thật của người. Người rất giống quỷ trượng nguyên Sầm Lỗ trước đây, nhưng Sầm Lỗ đã chết rồi, chết vì bệnh lao. Nếu ta nhớ không lầm... Sầm Lỗ có một đệ đệ nhỏ hơn hẳn mấy tuổi, nhưng đáng tiếc, ta chỉ nghe người trong thôn nói, chưa từng gặp mặt! Chính là người đứng không?”

Bạch Ngọc Đường cười nhẹ, hôm qua Triển Chiêu đã nói hết suy luận của mình cho Bạch Ngọc Đường nghe rồi. Hắn cũng nhờ vậy mới thông suốt, không thể không bội phục con mèo này đúng là thông minh sắc sảo... Hoặc nói là, động vật trong thiên hạ không loài nào gian xảo hơn mèo, ai có thể che mắt được hắn chứ! Đây là chuyện mà cả Bao đại nhân cũng không nghĩ ra được.

“Ha ha ha.” Cừu Lăng Hành ngửa mặt cười lớn: “Triển Chiêu, người thật sự quá lợi hại! Tên thật của ta là Sầm Lâm.”

Triển Chiêu thở dài: “Nhìn người thế này, ta nghĩ, ngày trước huynh trưởng của người không chết vì bệnh tật hay ngoài ý muốn... mà là bị người khác hại chết đúng không?”

Sắc mặt Sầm Lâm lạnh đi: “Không sai! Vậy người đoán xem, là ai hại chết đại ca ta?”

“Hung thủ thì không thể đoán, phải xác định dựa vào chứng cứ!” Triển Chiêu lắc đầu: “Nếu người có hiềm nghi gì về vụ án ngày trước, lẽ ra nên trực tiếp đến phủ Khai Phong báo án mới đúng, Bao đại nhân sẽ trả lại công bằng cho người.”

“Kẻ giết đại ca của ta là hoàng đế Đại Tống, là Triệu Trinh, người của Triệu gia! Bao Chửng có thể làm được gì?” Sầm Lâm khoanh tay lắc đầu: “Thiên hạ này không có công bằng!”

“Người nói Triệu Trinh giết chết đại ca người?” Bạch Ngọc Đường hiểu kì: “Tại sao? Hắn cùng lắm chỉ là một thư sinh nghèo.”

“Thư sinh nghèo nhưng có thể làm rung chuyển căn cơ Đại Tống của hắn!” Sắc mặt của Sầm Lâm hơi thay đổi: “Vụ án Thái Tông giết các thư sinh năm đó, làm chết rất nhiều nhân tài của quốc gia, kỳ thật năm đó người trốn được ngoài tên Bằng thái sư vô dụng ra, còn có một.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nghe xong không vội đoán là ai, mà cùng lắc đầu: “Bằng Cát không phải kẻ vô dụng, bại như kì ngoại kim ngọc kì trung!” [bên ngoài là lớp vải bông rách nát bên trong là vàng ngọc]

“Hắn chỉ là tên nịnh bợ...”

“Như vậy mới cần tài năng!” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đồng thanh, sau đó đổi đề tài: “Kẻ đào tẩu đó là cha người sao?”

“Không sai!” Sầm Lâm có vẻ tương đối bất mãn với sự ăn ý gần như là tâm linh tương thông của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, nhíu mày đáp: “Nơi này, là một nơi rất đặc biệt!”

“Người thường đến đây đúng không?” Triển Chiêu hỏi.

Sầm Lâm ngăn người: “Làm sao người biết?”

“Vì người không đi sai đường, đến ngã rẽ thì không chút do dự đã chọn được con đường đưa chúng ta đến đây.” Bạch Ngọc Đường trả lời thay Triển Chiêu: “Địa hình nơi này rất phức tạp, nếu chỉ đến một lần, lại còn tình cờ gặp được, thì khi tìm đường sẽ không thuận lợi như thế!”

“Hai người vẫn im lặng không đổi sắc mà không ngờ đã phát hiện được nhiều manh mối như thế, quả nhiên không thể xem thường.” Sầm Lâm ngẩng đầu nhìn vách đá, “Nơi này, đối với các thư sinh năm đó mà nói, là một nơi đặc biệt. Bọn họ tụ hội ở đây, nằm gai nếm mật ở đây, tưởng nhớ quá khứ huy hoàng...”

“Không phải ta muốn làm người mất hứng.” Bạch Ngọc Đường chen một câu: “Nam Đường cũng được Hậu Chu cũng được, ngoại trừ hoàng đế viết thi từ hay một chút đồ gốm làm đẹp một chút thì không còn gì đáng khen ngợi, còn huy hoàng? Là vô cùng thê lương mới đúng?”

“Con không chê mẹ xấu!” Sầm Lâm có vẻ tương đối chấp nhất vương quyền của Hậu Chu: “Hoàng đế của chúng ta lẽ ra không họ Triệu!”

Bạch Ngọc Đường nhìn hẩn một lúc, trả lời: “Mẫu thân ta là đệ nhất mỹ nhân Giang Nam, đương nhiên ta không dám chê xấu. Hoàng đế họ gì liên quan gì đến ta? Là người Hán thì được rồi.”

Triển Chiêu liếc Bạch Ngọc Đường một cái, ô? Đệ nhất mỹ nhân Giang Nam? Trước đây ta nghe đại tẩu nói, ngoại hiệu dường như là Thiên Hạ Đệ Nhất Mỹ Nhân! Giang hồ đệ nhất mỹ nhân, chỉ tiếc nghe nói Bạch phu nhân đã giao Bạch Ngọc Đường cho bốn vị huynh trưởng từ sớm, cùng phụ thân hẩn thất tung, làm thần tiên quyến lữ, hiện tại sống hay chết cũng không ai biết. Vô trách nhiệm hết như phụ mẫu nhà mình! Triển Chiêu cảm thấy rất đáng tiếc, có cơ hội được gặp Bạch phu nhân tuyệt diệu thiên hạ ngày trước thì tốt quá!

Bạch Ngọc Đường thấy sắc mặt Triển Chiêu lúc này có pha chút phong thái của Tiểu Tứ Tử, đỡ trán.

Sầm Lâm híp mắt, lắc đầu nhìn Bạch Ngọc Đường có vẻ rất tiếc hận: “Uổng cho người là đại hiệp danh chấn giang hồ, lại vô ơn bội nghĩa như thế, thật đáng thất vọng!”

Bạch Ngọc Đường nhìn hẩn một lúc, lại lắc đầu: “Ta không ngu ngốc, tổ tông họ Bạch ta vẫn biết.”

Triển Chiêu cũng xoa trán: “Sầm Lâm, những thư sinh chết năm đó là do Thái Tông giết không sai, nhưng Thái Tông đã tạ thế lâu như vậy rồi, món nợ này không thể tính cho hoàng thượng. Còn về đại ca Sầm Lỗi của người... Ta đề nghị người điều tra rõ ràng, bởi vì hoàng thượng hoàn toàn không cần phải mất công ám sát hẩn, người đừng để người khác lợi dụng!”

“Đại ca ta biết nơi này, huynh...”

“Người cho là hiện tại vẫn như trước đây sao?” Bạch Ngọc Đường cảm thấy Sầm Lâm này có những phương diện rất thông minh, nhưng cũng có những phương diện rất ngu ngốc, “Hiện tại chỉ với vài thư sinh các người thì có thể thổi được bao nhiêu gió bão? Có bao nhiêu người còn nhớ được hoàng đế tiền triều họ Sài?”

“Phụ mẫu người cũng là con dân của Hậu Chu...” Sầm Lâm trầm.

Không biết có phải Bạch Ngọc Đường thành tâm chọc giận hẩn không, đưa tay ngoáy tai: “Vậy thì thế nào? Tổ tông Bạch gia ta còn có con dân của Đại Đường và Đại Hán, tính thế nào cũng không đến lượt Sài gia.”

Sầm Lâm trợn mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, gần như sắp tóe máu, Triển Chiêu phẩy tay: “Nói thật ra, ta cũng cảm thấy hoàng thượng hà tất phải lao sư động chúng phái người đi ám sát đại ca người, có khi nào là do có nguyên nhân khác, hoặc hung thủ là người khác? Người đừng để bị người khác lợi dụng nữa, điều tra rõ ràng trước đã.”

“Người không tin ta?” Sầm Lâm mở to mắt, thất vọng nhìn Triển Chiêu: “Khi đó người là người duy nhất nghi ngờ nguyên nhân đại ca ta chết!”

Triển Chiêu ngẩn người, mình có sao?

Bạch Ngọc Đường bắt lực nhìn Triển Chiêu, thăm thử dài, Sầm Lâm này có lẽ đã hiểu lầm rồi, Triển Chiêu không chỉ nghi ngờ một vụ án, với vụ án nào hẩn cũng sẽ nghi ngờ, để tránh sơ suất, tiểu tử này tự đa tình rồi.

“Khi đó, người chạy đến huyện nha tỉ mỉ tra tư liệu vì vụ án của đại ca ta, tra hỏi từng người từng nhà, các quan sai khác còn không liếc nhìn chúng ta một cái! Ta không gặp người, người còn đến tìm ta rất nhiều lần, thậm chí chờ ta một ngày trước cửa nhà, hôm đó trời còn mưa lớn!”

Bạch Ngọc Đường im lặng nhìn Triển Chiêu, Triển Chiêu tiếp tục sờ đầu, có chuyện này sao? Mình thật sự quá lợi hại!

“Khi đó ta không gặp người, là để tránh gây phiền phức cho người, dù sao thì khi đó lực lượng của chúng ta quá yếu!” Sầm Lâm nói đến đoạn động tình, trên mặt là nụ cười mà Bạch Ngọc Đường cảm thấy cực kì chướng mắt, “Nhưng bây giờ thì tốt rồi, thời cơ đến rồi! Đại sự sắp thành rồi, đến lúc sẽ...”

“Lương thần cát nhật thiên hạ đại loạn đúng không?” Triển Chiêu đột nhiên hỏi.

“Đúng vậy!” Sầm Lâm vui vẻ, “Ta...”

“Thứ lỗi.” Triển Chiêu không chờ hắn nói hết đã ngắt lời: “Ta không thể đứng về phía người nhìn thấy thiên hạ đại loạn vẫn vui vẻ như thế.”

“Ta cũng là bất đắc dĩ! Nợ máu trả máu, ta không thể để đại ca chết oan!” Sầm Lâm phản bác.

“Cho nên mới nói điều tra rõ ràng trước!” Triển Chiêu có cảm giác bất đồng ngôn ngữ, Sầm Lâm sao cứ chui vào sừng trâu như thế?

“Đã muộn rồi!” Sầm Lâm hít sâu một hơi, hỏi Triển Chiêu: “Người đi cùng ta...”

“Từ chối!” Triển Chiêu không nghe hắn nói hết lời, kiên quyết lắc đầu.

Sầm Lâm nhú mày: “Người tài giỏi như thế, Triệu Trinh lại chỉ cho người làm hộ vệ, người không cảm thấy uổng phí sao?”

“Hộ vệ là tự ta muốn làm!” Triển Chiêu nghiêm mặt nói: “Bổng lộc không thấp! Không cần lên triều cũng không phải thường xuyên mặc quan phục. Quan trọng là khi không có vụ án rất nhàn, không cần phải ngồi trong thư phòng cả ngày, ngày nào cũng có thể ra ngoài chơi, không phải, tuần thành! Còn có thể dùng tiền công đi xa chơi, không phải, tra án! CƠM ĐẠI NƯƠNG TRÙ PHÒNG LÀM LÀ NGON NHẤT TRONG CÁC PHỦ NHA!”

Khóe mắt Bạch Ngọc Đường co giật, trong các phủ nha... Thì ra hôm đó Bao đại nhân len lén nói với hắn, Triển Chiêu ăn hết thức ăn của các phủ nha cuối cùng chọn phủ Khai Phong, là thật! Trước nay vẫn cho là Triển Chiêu nhất quyết làm tứ phẩm đối đạo hộ vệ không chịu thăng quan là vì không màng danh lợi chỉ mong được giúp Bao đại nhân phá án. Không ngờ con mèo này tính toán giỏi đến mức này... Nói ra thật sự quá mất mặt! [bây giờ hồi hận cũng muộn rồi Bạch kì thị :))]

“Bây giờ không phải lúc nói đùa!” Sầm Lâm thấy Triển Chiêu còn cười tủm tỉm, trở mặt giận dữ nói: “Đi đến cạnh ta, một lát nữa đao kiếm không có mất! Anh hùng khó địch bốn tay.”

“Không muốn.” Triển Chiêu vẫn kiên quyết từ chối.

“Tại sao?” Sầm Lâm nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường, lạnh giọng hỏi: “Vì hắn?”

Bạch Ngọc Đường lúc này đã chú ý đến động tĩnh xung quanh, xem ra có biến, số người mai phục không ít.

Triển Chiêu xoay mặt sang, một tay chống cằm ngắm nghía Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu nhìn mình, nói: “Theo ta ăn ngon mặc đẹp, ra ngoài chơi không cần phải mang tiền!”

Triển Chiêu búng tay: “Vậy thì theo người!”

Mặt Sầm Lâm lại trắng thêm, một lúc lâu sau, bật cười: “Ngự Miêu Triển Chiêu danh chấn thiên hạ lại chỉ vì ăn ngon mặc đẹp mà tùy tiện đưa ra lựa chọn... Thật quá khinh suất!”

“À, thật sự còn có lý do khác.” Triển Chiêu xoa cằm liếc sang Bạch Ngọc Đường một cái, sau đó nhìn Sầm Lâm, đưa tay, ngón trỏ và ngón cái đưa một đoạn nhỏ: “Hắn dễ nhìn hơn người một chút.”

Khóe môi Bạch Ngọc Đường cong cong, hỏi hắn: “Chỉ một chút như vậy?”

“À, nhiều hơn một chút nữa!” Triển Chiêu mở rộng hai ngón tay một ít, lên nhìn Bạch Ngọc Đường, thấy hắn còn chưa vừa ý, thành thật mở tay ra hết cỡ, “Được rồi, là rất nhiều chút!”

“Đừng đập tâm ý của ta xuống chân!” Sầm Lâm cảnh cáo Triển Chiêu: “Người không hiểu hoàn cảnh hiện tại sao?”

Triển Chiêu nhìn quanh: “Còn rất nhiều người đứng không, có đến một hai trăm không?”

“Còn nhiều hơn.” Bạch Ngọc Đường đáp lời: “Khoảng ba bốn trăm.”

“Muốn gọi nhiều người mai phục như vậy, nhất định rất mất công sức.” Triển Chiêu xoa cằm nhìn quanh: “Trốn vào chỗ tối chờ muỗi cả rồi sao? Người xem, theo người còn không bằng trong phủ Khai Phong!” Vừa nói vừa lắc lắc túi hương đeo trên đai lưng, “Người xem người trong phủ Khai Phong đều có túi hương phòng muỗi.” Vừa nói vừa vẫy tay bốn phía, “Mỗi tháng các người được bao nhiêu? Có muốn đến phủ Khai Phong hưởng bổng lộc không?”

“Miêu Nhi...” Bạch Ngọc Đường bắt lực nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu nhún vai, nghiêm túc nhìn Sầm Lâm: “Dù sao biết chuyện gì thì cũng chỉ là một thư sinh bình thường mà thôi, không gây được sóng gió lớn, sự kiện lần này được tính toán rất chu toàn, hẳn là còn có người làm chỗ dựa?”

“Chỗ dựa sao?” Sầm Lâm cười lạnh: “Lợi dụng lẫn nhau mà thôi.”

“Là ai?”

“Một lát nữa người sẽ biết.” Sầm Lâm nói, vừa nâng nhẹ tay lên như sắp phát lệnh, vừa nói với Triển Chiêu: “Cơ hội cuối cùng, người suy xét rõ ràng...”

Triển Chiêu đột nhiên đưa tay, ôm hông Bạch Ngọc Đường bắt đầu sờ.

“Miêu Nhi?” Bạch Ngọc Đường cúi đầu nhìn hắn, hơi xấu hổ, giữa ban ngày, quá chủ động rồi!

“Cái đó cái đó đâu?” Triển Chiêu hỏi một câu không đầu không đuôi.

“Cái gì?” Bạch Ngọc Đường không hiểu.

“Cái đó!” Triển Chiêu sờ hông tìm không thấy, liền sờ lên ngực.

“Miêu...” Bạch Ngọc Đường vừa định ngăn lại, nhưng Triển Chiêu đã sờ thấy thứ cần tìm rồi, thò tay vào áo hắn lấy ra.

Sầm Lâm nhíu mày nhìn, không hiểu hai người này đang làm gì.

“Cho người xem một thứ rất hay, người của phủ Khai Phong ngoài túi hương, còn có phúc lợi!” Triển Chiêu vừa nói vừa đưa tay cho Sầm Lâm xem, “Không tin người xem!”

152. Q.5 - Chương 28: Lâm Thời Bảo Phật Cước [nạn Đến Mới Ôm Chân Phật]

Triển Chiêu sờ mất một lúc lâu, lấy một cái túi vải màu trắng trong vạt áo Bạch Ngọc Đường ra.

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn, đây là thứ tối qua Triển Chiêu ra vẻ thần bí nhét vào ngực áo mình, bảo giữ cho hắn.

Bạch Ngọc Đường không biết là thứ gì, Triển Chiêu cười híp mắt nói với hắn: “Ngàn vạn lần không được làm mất cũng không được nhìn! Làm hư thì phải đền tiền.”

Sầm Lâm cũng không biết Triển Chiêu lấy thứ gì ra, khó hiểu nhìn chiếc túi kia.

Triển Chiêu mở túi lấy thứ gì đó đen bóng ra, cầm bằng ba ngón tay, đưa cao quá đầu, nói to với xung quanh: “Các vị huynh đệ nguyên Triệu gia quân, có nhận ra đây là thứ gì không?”

Sầm Lâm ngẩn người, trong tay Triển Chiêu là một mảnh đá đen có hình một con hổ đang nằm, chín con kim long được khắc khéo léo thành vằn trên lưng con hổ đen, trên bụng hổ khắc rõ tám chữ, “Hộ quốc hộ dân, thiên hạ thái bình”.

Kể viết nên tám chữ chính khí bừng bừng này, chính là Binh Mã Đại Nguyên Soái của Tống triều, lưu manh Triệu Phổ coi trời bằng vung.

Bạch Ngọc Đường ngẩng người một lúc lâu, con mèo này bắt mình giữ hổ phù, vì sợ làm mất phải đền tiền? Hay là sợ buổi tối nằm ngủ bị cắn?

Đối với người tông quân mà nói, Triệu Phổ là một nhân vật truyền kì, là đứng trên cả thần phật, không thể lay chuyển trong lòng bọn họ. Triển Chiêu giơ binh phù của Triệu Phổ, nói với bốn phía: “Các vị huynh đệ nguyên Triệu gia quân, Triệu Phổ muốn ta chuyển lời.”

Lúc này, Triển Chiêu đã bỏ vẻ mặt vui vẻ đùa giỡn khi nãy, thay bằng phong thái đường đường chính chính của Nam Hiệp Triển Chiêu, cất cao giọng nói: “Cho dù trước đây mọi người từ binh doanh nào? Dù từng dốc sức vì Đại Tống, cho dù các vị từng phạm vào quân quy gì? Những vết thương trên người đã chuộc lại lỗi lầm. Hy vọng các vị nhớ rõ quân huấn của Triệu gia quân, các vị rút đao là để hộ quốc hộ dân, giữ cho

thiên hạ thái bình, không phải để giúp kẻ muốn thiên hạ đại loạn dân chúng lâm than. Hiện tại, Triệu Phổ dẫn theo một vạn Triệu gia quân chờ các vị ngoài bìa rừng, các vị tự ra, hay muốn hấn vào mời?”

Triển Chiêu nói xong, tiếng xôn xao khe khẽ trong rừng đột nhiên im bật, xung quanh cũng yên tĩnh lại, sau vài khắc im lặng...

“Keng” một tiếng, một cây đao được vút ra, sau đó là cây thứ hai, cây thứ ba... Theo sau binh khí, các binh sĩ mặc áo quân phục cũ cúi đầu đi ra. Y phục của bọn họ có rất nhiều loại, có Triệu gia quân, cũng có các quân doanh khác. Điểm giống nhau duy nhất là, đều rất sạch sẽ, có thể thấy là cực kì quý trọng.

Bọn họ đứng hàng ngũ chỉnh tề, hành lễ với Triển Chiêu, ai cũng đỏ mặt tía tai, cảm thấy thẹn với binh phù.

Sầm Lâm thấy tình huống không xong, lập tức quát mắng: “Các người đừng quên, là Triệu Phổ đuổi các người ra khỏi quân doanh! Các người vì giang sơn của Triệu gia mà nam chinh bắc chiến đổ mồ hôi chảy máu, bọn chúng lại lật mặt đá các người đi... Chẳng lẽ các người không muốn báo thù sao?!”

“Buồn cười.” Bạch Ngọc Đường lạnh lùng đáp lời: “Vi phạm quân quy phải chịu phạt là thiên kinh địa nghĩa, Triệu Phổ thưởng phạt phân minh người người đều biết, bản thân làm sai, tại sao lại bắt người khác chịu tội thay?”

Các binh sĩ cúi gằm đầu.

“Đi đi.” Triển Chiêu nhìn những người dẫn đầu chỉ ra bìa rừng: “Triệu Phổ đang chờ các vị.”

“Chúng ta không có mặt mũi nào gặp lại nguyên soái.” Những người dẫn đầu chán nản quỳ xuống, đưa tay cầm đao, “Chúng ta làm nhục Triệu gia quân, dám phóng hỏa cướp bóc theo người khác tạo phản, nhưng chúng ta trúng kịch độc thân bất do kỷ, lấy chết tạ tội tại đây...”

“Ai!” Triển Chiêu thấy bọn họ định cắt cổ, vội ngăn lại, “Chắc chắn, nguyên soái của các người là lưu manh, các người sao lại mất hy vọng như thế?”

Mặt mọi người đều vô thức co giật, ngẩng lên nhìn Triển Chiêu, nghĩ thầm người là bằng hữu của nguyên soái thật sao?

“Không tiền đồ!” Triển Chiêu ngồi xổm trên sườn núi nhìn bọn họ: “Trúng độc gì đó không cần phải sợ, vương phi của các người biết giải độc, rất lợi hại.”

“Ta nói cho các người biết!” Triển Chiêu đưa một ngón tay lên: “Triệu Phổ đuổi các người ra khỏi quân doanh, nếu các người không cam lòng, còn muốn quay lại, phương pháp tốt nhất là chạy đến trước doanh trại nói thẳng với hấn, hấn nhất định sẽ cho phép các người quay lại. Đối phó với kẻ ruột ngựa phải dùng phương pháp ruột ngựa, không được quanh co lòng vòng.”

.

.

“Hắt xì...”

Bìa rừng, Triệu Phổ cười Hắc Kiêu kiên nhẫn chờ, đột nhiên ngựa mũi hắt xì, dụi mũi, Âu Dương Thiếu Chinh bên cạnh chỉ huy một vạn tinh binh bày trận, cười hỏi hấn: “Ồ, nguyên soái, ngài cảm lạnh sao? Không phải vương phi đã nói ngài vĩnh viễn sẽ không cảm lạnh, vì những kẻ ruột ngựa chẳng bao giờ bệnh sao?”

Triệu Phổ quay lại trừng hấn một cái, bực tức nhìn vào rừng, “Sao lại chậm như vậy, mẹ nó, là quân binh còn rề rề, khi ra cứ đánh ột trận.”

.

.

“Thứ hai.” Triển Chiêu đưa ngón tay thứ hai lên, nghiêm mặt nói với các binh sĩ đã hơi sững sờ: “Đi nói với Triệu Phổ ‘nguyên soái và vương phi quả thật là thần tiên quyến lữ thiên thượng hữu địa hạ vô’... Thấy câu nào buồn nôn thì nói câu đó, Triệu Phổ sẽ thu các người về ngay lập tức, thậm chí còn thăng quan!”

Các binh sĩ há hốc miệng... Sững sờ nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu thành tâm nói xong, vỗ vai bọn họ, “Không tin các người đi ra nói với hắc, Cửu vương gia và Công Tôn Sách là thiên hạ đệ nhất phối! Vĩnh bất phân ly! Nhất định bình yên vô sự. Nếu như không được, sau này các người cứ đi theo vị Bạch đại gia phía sau, hắc bao ăn bao ở cho các người.”

Bạch Ngọc Đường xoa trán tự bảo mình phải bình tĩnh.

.

.

“Ha... hắt xì hi~~” Triệu Phổ hắt xì một cái to nhất từ trước đến nay.

Âu Dương nhìn hắc: “A, tiếng hắt xì của nguyên soái kì lạ vậy sao?”

Triệu Phổ dụi mũi: “Khi này đột nhiên lạnh xương sống! Kẻ nào đang nói xấu lão tử?!”

.

.

Đoàn nguyên Triệu gia quân bên kia bị Triển Chiêu nói cho ngơ ngẩn, nhưng nghe nói còn có thể được gặp nguyên soái, nguyên soái cũng không trách bọn họ, đều có chút hăng hái. Nghĩ thầm cùng lắm đi ra bị Triệu Phổ làm thịt hoặc chịu đánh thêm một lần nữa, cũng chẳng sao.

Mọi người chạy đi, thấp thỏm đến bìa rừng, quả nhiên, Triệu gia quân hàng lối chỉnh tề xuất hiện trước mắt.

Triệu Phổ đã lâu không gặp nhưng chẳng hề thay đổi gì, vẫn cuồng ngạo hoang tàn, ngồi trên lưng Hắc Kiêu, đầy khí chất đế vương.

Hắc Kiêu vung đuôi cào đất, kiên nhẫn chờ đến bây giờ đã rất bức tức, nghĩ thầm rốt cuộc có đánh không? Chiến tướng của đối phương đâu? Mau kéo mấy con ngựa ngốc ra cho gia căn vài cái trút giận, ngày ngày đứng trong chuồng ngựa nhìn Bạch Văn Phàm và Tảo Đa Đa khanh khanh ta ta, gia chán ngấy rồi!

Hơn ba trăm binh sĩ xuất hiện trong rừng, quỳ xuống hành lễ với Triệu Phổ, bọn họ biết Triệu Phổ không thích binh tướng quỳ, cho nên đều đã quen như khi còn trong doanh trại, chỉ quỳ gối, Triệu Phổ thấy nhiều người như vậy, nổi giận: “Ta phát lệnh trưng binh, gọi các binh sĩ cũ đến phủ Khai Phong báo danh, con mẹ nó các người không nhìn thấy sao?!”

Các binh sĩ cúi thấp đầu, người đi đầu nói nhỏ: “Chúng ta nghĩ là... là kẻ của nguyên soái, muốn bắt chúng ta.”

Triệu Phổ ngẩn người, bật cười: “Các người theo ta nhiều năm như vậy vô ích rồi sao? Triệu Phổ ta có khi nào từng dùng mưu với người mình?”

Các binh sĩ nhìn nhau, cảm thấy rất buồn bức trong lòng, hô lớn: “Nguyên soái và Công Tôn tiên sinh là thiên hạ đệ nhất phối!”

Triệu Phổ vốn còn muốn mắng người, nhưng nghe hết câu thì ngẩn người, hùng hồn gật đầu không chút hổ thẹn: “Đương nhiên! Ta và bảo bối nhà ta là trời sinh một đôi!”

Âu Dương phải ôm con hoàng phiếu mã mới không lăn xuống, xoa trán thầm vui mừng là ở đây không có người ngoài, nếu không thật sự quá mất mặt.

Cả Hắc Kiêu cũng nhin không được quay đầu nhìn Triệu Phổ một cái, ánh mắt: Triệu Phổ, người thật sự quá không biết hổ thẹn!

Trong một vạn binh sĩ phía sau có tân binh cũng có lão binh. Các lão binh đỡ trán tập thể, biết nguyên soái nhà bọn họ lại bắt đầu phát cơn rồi. Các tân binh có vài người chưa từng đánh trận với Triệu Phổ, chỉ nghe kể là một truyền kỳ, lại thấy hắc cao ngạo khí phách ngày thường nghiêm túc thận trọng, tôn sùng như thần linh, không ngờ...

Có vài người đánh bạo hỏi lão binh: “Đại ca, Cửu vương gia đánh trận rất lợi hại thật sao?”

Kết quả bị đánh.

Triệu Phổ cực kì hả dạ phẩy tay với mọi người, bảo cùng đến quân doanh vừa sửa chữa gần hoàng lăng chuyên dùng để chiêu mộ binh sĩ xuất ngũ, hẳn có chuyện muốn hỏi.

Các binh sĩ không dám tin chuyện cứ như vậy mà qua, Triệu Phổ không nổi giận, ai nấy đều cảm thấy, Triển Chiêu quả thật phi phạm!

.

.

Giải quyết xong mấy trăm binh sĩ, Triển Chiêu quay đầu lại nhìn Sầm Lâm.

Sầm Lâm cười lạnh một tiếng: “Làm sao ngươi biết, những kẻ đó là binh sĩ bị đuổi khỏi quân doanh?”

“Suy đoán dựa theo tư duy của người kì thật không hề khó.” Triển Chiêu lắc đầu, nhìn Sầm Lâm, “Quy tắc của người là có thù tất báo, hơn nữa còn rất tàn độc lấy bạo thắng bạo, cả chân tướng cũng cự tuyệt điều tra rõ ràng! Người cảm thấy đại ca ngươi biết được bí mật tiền triều, cho nên nhất định là bị hoàng tộc hiện tại hại chết, thế này ngươi không tiếc làm thiên hạ đại loạn để trả thù. Cho nên ngươi nghĩ các binh sĩ bị đuổi khỏi quân doanh đều rất hận Triệu gia, nhưng ngươi có từng nghĩ, nguyên nhân là gì? Bọn họ bị đuổi khỏi quân doanh là vì vi phạm quân quy, làm sai phải chịu phạt. Người xem người, tự hành hạ lâu như vậy hại chết bao nhiêu người? Muốn báo thì tìm kẻ thù thật sự, sao lại kéo cả người vô tội vào?”

“Chỉ là ba trăm binh sĩ lâu la mà thôi.” Sầm Lâm khinh thường, “Triển Chiêu, ngươi không nghe lời ngay uống phí chân tâm của ta, món nợ này sau này chúng ta sẽ tính. Ba trăm tên lâu la này chẳng đáng vào đâu, đừng quên ta đến từ âm tào địa phủ, còn có quỷ binh mang theo từ địa phủ, đến lúc đó...”

“Quỷ binh sao!” Triển Chiêu không chờ hắn nói hết, mở to mắt hỏi Bạch Ngọc Đường: “Nghe thấy không?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, nghiêm mặt nói: “Thật đáng sợ!”

Triển Chiêu cũng gật đầu: “Đúng vậy, ta cũng rất sợ!”

Sắc mặt Sầm Lâm rất khó coi, hai người này, miệng nói sợ, nhưng thật ra đang đùa cợt mình.

“Các ngươi đừng đắc ý, ngày lành đến, chắc chắn sẽ có lúc các ngươi phải khóc...” Nói xong thì định đi.

Triển Chiêu ngăn lại: “Ai! Không thể để người đi dễ dàng như thế được, ngươi còn phải chọn một giữa đại lao và cầu đầu trăm.”

“Các ngươi nghĩ có thể ngăn được ta?” Sầm Lâm nói, một trận gió mạnh thổi qua... Thân thể hắn đột nhiên nhẹ hẫng, như sắp bay theo gió.

Triển Chiêu nhướng mày với Bạch Ngọc Đường, đến rồi!

Bạch Ngọc Đường thâm hiểu, phất tay áo một cái...

“Phù” một cái, ném một nắm bột phấn màu huỳnh quang ra.

Bột phấn bay theo gió, rơi đầy người Sầm Lâm, lúc này hắn đang nhảy lên ngọn cây, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường là ai, chỉ nhún người nhảy một cái đã bắt được hắn, giữ hắn lại vút xuống mặt đất.

“Phịch” một tiếng, Sầm Lâm rơi mạnh xuống, Triển Chiêu đi đến trối hắn lại, cười nói: “Đã sớm đoán được ngươi dùng cách gì rồi! Đâu thể bị người lừa dễ dàng như vậy được!”

Thì ra Sầm Lâm có chút hiểu biết về dược thảo, hắn tự nghiên cứu một loại thuốc bột không màu không mùi, chỉ cần rải theo gió, thì sẽ bay đến trên người mình, loại thuốc bột này có thể hấp thu ánh sáng xung quanh, chẳng hạn như, bốn phía tối đen, thì bột phấn cũng sẽ tối đen, bốn phía sáng sủa, thì bột phấn cũng sẽ rất sáng. Nhìn từ xa, sẽ khiến khung cảnh mờ ảo, vì được rải theo gió, cho nên tạo ảo giác đang bay theo gió. Ban đầu Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường bị hắn lừa, sau đó trong lần hoàng cung cháy lớn, mọi người đều nhìn thấy có người biến mất trong ngọn lửa.

Công Tôn dẫn theo một đoàn thái y và ảnh vệ tìm kiếm trong nơi xảy ra cháy, không tìm được dược thảo gì, nhưng khi tìm thật kĩ, thì thấy một ít than cốc chưa cháy hết.

Sau khi Công Tôn phân tích, nguyên nhân tạo thành than cốc thể này là do trong đám cháy có nước! Nước làm ướt gỗ, cho nên khi cháy mới có khói dày, hơn nữa gỗ ám đen nhưng không cháy hết.

Đây là phương pháp tốt nhất, dùng băng ngăn thể lửa, người đứng trong băng không sợ lửa cháy, chỉ cần thoát ra kịp thời là được. Đêm hôm đó tối đen lửa lại cháy cao, cảm giác như người bị lửa thiêu, thật ra chỉ là ngọn lửa phừng phừng sau tầng băng.

Cuối cùng, Công Tôn tìm được một ít bột phấn và hạt trong suốt sau đám cháy, giống như muối ăn, quay về Khai Phong phân tích, sau đó đưa cho bọn Triển Chiêu một bao huỳnh phấn, loại bột phấn này rất dính người! Chỉ cần tung theo đúng chiều gió cho dính vào người thì không dễ gì phui xuống được. Không có màn che mắt thì không làm sao trốn theo gió được nữa, kinh công của Sầm Lâm có tốt, thì cũng có Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường bao vây, biết phi thiên độn địa cũng không chạy được!

Thế là, Sầm Lâm bị Triển Chiêu trói chặt, mang ra khỏi rừng, Vương Triều Mã Hán giải hản về đại lao phủ Khai Phong tiến hành thẩm vấn.

Miệng tiểu tử này rất kín, không chịu nói gì, các ảnh vệ không được Bao đại nhân đồng ý không thể dụng hình trong phủ Khai Phong, Triển Chiêu quyết định, điều tra nguyên nhân Sầm Lỗi chết, từ đó trừ đi mối hận trong lòng Sầm Lâm, sẽ hỏi được nhiều tin tức hơn! Tin tức ấy, có thể chính là thông tin quyết định sự an nguy của Đại Tống.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lần này có thể nói là mã đáo thành công! Cùng quay về phủ Khai Phong, báo cáo đầu đuôi mọi chuyện với Bao Chứng.

.

.

Đương nhiên là Bao Chứng rất vui mừng, dẫn Triển Chiêu vào cung diện thánh, Triệu Trinh còn đang sốt ruột muốn biết kết quả.

Bao Chứng hỏi thẳng Triệu Trinh, cái chết của Sầm Lỗi, có phải là do biết được bí mật tiền triều bị hoàng gia sát hại không?

Triệu Trinh cũng không giấu, lắc đầu nói từ trước khi Sầm Lỗi đậu trạng nguyên mình chưa từng nghe tên hản! Làm sao có khả năng phái người giết hản?! Ngoài ra, hản cũng phái người canh phòng tàn dư tiền triều trong dân gian, nhưng mối quan tâm duy nhất là bọn người Tứ Diệp Giáo theo Đường, còn lại không hề hỏi đến.

Triển Chiêu cũng tin, bởi vì hiện nay thái bình thịnh thế, Triệu Trinh hoàn toàn không cần phải làm chuyện thể này, hơn nữa hản cũng không phải người tàn bạo. Nói không chừng cả chuyện Thái Tông mưu sát các thư sinh khi Bằng thái sư thi Hương cũng không biết rõ.

Triệu Trinh thấy Triển Chiêu và Bao Chứng như còn nghi ngờ, liền hỏi: “Bao khanh, có phải các người nghĩ Sầm Lâm chưa phải kẻ đứng đầu thật sự?”

Bao Chứng gật đầu: “Không sai hoàng thượng, Sầm Lâm không phải hoàng thân cũng chẳng phải quốc thích, cho dù thành công cũng không có điều lợi đặc biệt nào cho hản, hơn nữa hản thật sự có nhắc đến bốn chữ ‘lợi dụng lẫn nhau!’”

“Vậy, Bao khanh cảm thấy ai đáng nghi nhất?” Triệu Trinh cười hỏi.

“Hoàng thượng nghĩ thế nào?” Bao Chứng vẫn rất thông minh, có những chuyện, không thể tự nói, phải để Triệu Trinh nói.

Triệu Trinh bật cười, “Bao khanh, Thạch Thiên Kiệt và Thẩm Bạch Ngọc đột nhiên đỗ cao, bọn họ lại là người của Sài Huỳnh, Sài Huỳnh lại là hậu duệ của Sài Tông Huấn, cũng chính là hoàng tộc tiền triều, hản thích chiêu mộ nhân tài, đối nhân xử thế kín kẽ khó đoán, trầm cảm thấy, rất đáng nghi ngờ.”

Bao Chứng nịnh nọt một câu hiếm thấy: “Hoàng thượng anh minh.” Bao đại nhân cũng chỉ biết mỗi câu này.

Triệu Trinh gật đầu: “Chuyện lần này, vẫn phải nhờ Bao Khanh thay trăm điều tra, chi phí cần thiết, cứ đến tìm thái sư lấy là được.”

Khỏe miệng Bao Chứng giật giật, thì ra hoàng thượng cũng biết Bàng Thái Sư là tham quan sao!

Thế là ra khỏi hoàng cung, Bao Chứng và Triển Chiêu liền bắt đầu nghiêm túc thương lượng xem nên phụng chỉ đòi Bàng Cát bao nhiêu bạc cho tốt? Lần trước phủ Khai Phong sơn lại bức tường bên ngoài tốn không ít bạc, tốt nhất là xây thêm vài gian phòng, năm trăm nha dịch cũng nên được thay y phục mới rồi! Người có thể thì cũng nên được thêm chút gia dụng đúng không? Thiện đường sắp nhập thêm một đợt thảo dược mới rồi, cũng phải chuẩn bị áo bông chăn bông cho dân chúng lưu lạc có đúng không? Mua thêm mấy nghìn cân gạo trữ trong kho! Dù sao cũng là phụng chỉ đến đòi, không đòi cho Bàng Cát trọn trắng thì thật sự là hổ thẹn với liệt tổ liệt tông Bàng gia!

.

.

Trong phủ Khai Phong.

Bạch Ngọc Đường ăn trưa xong, ngồi ghé dựa trong sân uống trà, tối qua thương lượng kế hoạch với Triển Chiêu cả đêm, không được ngủ tròn giấc. Thế là hắn nằm trên ghế định ngủ một lát, không bao lâu, chợt cảm giác một tiểu hài nhi bò lên ghế, đoán theo độ béo thì chắc chắn là Tiểu Tứ Tử, còn có thứ gì lông xù đang cọ chân mình... Có lẽ là Thạch Đầu.

Bạch Ngọc Đường mở mắt, quả nhiên, Tiểu Tứ Tử đang bế Tiểu Hồ ngồi bên cạnh nhìn mình chằm chằm.

Bạch Ngọc Đường gối hai tay sau đầu: “Đã ăn chưa?”

“A!” Tiểu Tứ Tử thành thật gật đầu, thả Tiểu Hồ qua một bên để nó tự liếm lông, rồi nhích đến hỏi Bạch Ngọc Đường, “Bạch Bạch, võ trạng nguyên gì đó... Chỉ cho đại nhân thi thôi sao?”

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ: “Cũng không hẳn... Võ trạng nguyên nhỏ nhất chỉ mười sáu tuổi.”

“Vậy Tiểu Lương Tử có được tham gia không?” Tiểu Tứ Tử hỏi.

Bạch Ngọc Đường ngăn người, đưa tay xoa đầu Tiểu Tứ Tử: “Sao lại muốn Tiểu Lương Tử tham gia? Không phải đã nói chỉ đi xem sao?”

“Nhưng mà...” Tiểu Tứ Tử bĩu môi: “Tiểu Lương Tử có vẻ rất muốn tham gia, vẫn liều mạng luyện công.”

“Ừm.” Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ: “Tiểu Lương quả thật rất giỏi, nhưng tuổi quá nhỏ, mười ba tuổi, nội lực và kinh nghiệm đều quá ít, dễ bị thiệt.”

“Tiểu Tứ Tử~” Triển Chiêu đi từ phía sau đến, bế Tiểu Tứ Tử lên: “Lần này Tiểu Lương Tử không thi được!”

Tiểu Tứ Tử ngửa mặt hỏi: “Tại sao?”

“Nghĩ xem, với tính cách của Triệu Phổ, nếu Tiểu Lương Tử không được hạng nhất, chẳng phải là hắn sẽ nổi giận sao?!”

“Cũng đúng.” Tiểu Tứ Tử phồng má, “Yêu cầu của Cửu Cửu rất cao, Tiểu Lương Tử cũng rất cực khổ! Không được đi chơi.”

“Vậy Tiểu Tứ Tử nghĩ tiếp, lần này Đường Thạch Đầu cũng tham gia, nếu chẳng may không được hạng nhất, sư phụ hắn cũng sẽ nổi giận!” Triển Chiêu liếc Bạch Ngọc Đường một cái.

Tiểu Tứ Tử cũng liếc Bạch Ngọc Đường: “Đúng vậy...”

“Cho nên, tốt nhất là chia nhau thi.” Triển Chiêu đề nghị: “Tiểu Lương Tử còn nhỏ, năm sau năm sau nữa vẫn còn cơ hội.”

“Vậy... Thật ra Đường Đường cũng không lớn.” Tiểu Tứ Tử vẫy ngón tay, vẫn rất thiên vị Tiểu Lương.

Bạch Ngọc Đường cười: “Tham gia cũng không sao, có cơ hội tỷ võ càng tốt.”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, ôm Triển Chiêu nói nhỏ vào tai hắn: “Miêu Miêu, Cửu Cửu và Bạch Bạch ai lợi hại?”

“A.” Triển Chiêu mấp máy: “Cái này.”

Thính lực của Bạch Ngọc Đường rất tốt, xoay mặt nhìn Triển Chiêu, Triển Chiêu há mồm không biết phải trả lời thế nào, “À cái này...”

“Đang nói chuyện gì vui như vậy?”

Lúc ấy, Công Tôn và Triệu Phổ cũng đi từ bên ngoài vào.

“Cha.” Tiểu Tứ Tử ôm cổ Công Tôn, hỏi nhỏ: “Cửu Cửu và Bạch Bạch, võ công ai lợi hại hơn?”

“À, cái này...” Công Tôn cũng mấp máy.

Triệu Phổ cũng nghe thấy.

Bạch Ngọc Đường ngồi dựa trên ghế uống trà, Triệu Phổ ngồi bên bàn đá cũng uống trà, hai người đều quay đầu nhìn, một nhìn Triển Chiêu, một nhìn Công Tôn, ánh mắt như nói, Tiểu Tứ Tử hỏi kia, sao không trả lời?

“À, tương... tương đương nhau, đúng không?” Triển Chiêu vội hỏi Công Tôn.

“Đúng vậy!” Công Tôn cũng gật đầu: “Tương đương nhau!”

“Cho nên mới nói!” Tiểu Tứ Tử vỗ tay, “Nếu như Tiểu Lương Tử và Đường Đường tương đương nhau, đánh hòa nhau hai người cùng được trạng nguyên thì tốt rồi!”

Triển Chiêu và Công Tôn nhìn nhau một cái, cùng nhìn Bạch Ngọc Đường và Triệu Phổ.

“Khụ.” Triệu Phổ khụ nhẹ một tiếng, Bạch Ngọc Đường hơi nhú mày.

Triển Chiêu nghĩ thầm, thôi rồi thôi rồi, Tiểu Tứ Tử vô tâm vô tư chọc trúng tổ ong rồi, người giang hồ xưng Bạch Ngọc Đường là thiên hạ đệ nhất đao, Triệu Phổ cũng dùng đao, vẫn chưa so ra ai cao ai thấp? Bọn họ không tiện trở mặt đánh một trận, như vậy có vẻ quá trẻ con lại không cần thiết, nhưng nói đến đồ đệ... Ai thua sẽ làm mất mặt cả sư môn!

“Nói mới nhớ, Tiểu Lương Tử đã lâu không luyện quyền trước mặt ta rồi.” Triệu Phổ ngửa mặt nghĩ nghĩ: “Ta đi xem nó.” Nói xong thì đứng lên đi.

Bạch Ngọc Đường đặt chén trà xuống, “Ta đi xem tiểu tử ngốc kia.” Nói xong cũng đi ra ngoài, trong đầu hai người chỉ có một ý nghĩ, lâm trận mới mài gươm, không bén cũng sáng, dám đánh thua thì làm thịt tiểu tử chết tiệt đó!

.

.

Triệu Phổ và Bạch Ngọc Đường đều hùng hổ bỏ đi, Triển Chiêu sốt ruột, nhưng lại thấy Công Tôn và Tiểu Tứ Tử nhìn nhau cười, đập tay, “Thành công!”

Triển Chiêu hoang mang nhìn hai người: “Hai người... cố ý ly gián sao?”

“Đều tại Bạch Bạch và Cửu Cửu không tốt!” Tiểu Tứ Tử bĩu môi: “Tiểu Lương Tử chỉ toàn học võ công với các Ảnh Ảnh, Cửu Cửu chẳng hề quan tâm! Bạch Bạch cũng vậy, Đường Đường chỉ học được một bộ đao pháp, rồi lại lừa dạy. Tiểu Lương Tử và Đường Đường cùng suy ngẫm, vậy phải suy ngẫm đến khi nào chứ.”

Công Tôn gật đầu với Triển Chiêu: “Hôm đó ta và Tiểu Tứ Tử đang lo chuyện này, gặp được Bàng thái sư, nói với hắn thì được nói cho ý này.”

Khóe miệng Triển Chiêu giật giật, con hồ ly già! Đối phó với Bạch Ngọc Đường và Triệu Phổ, chiêu này đúng là nhanh chuẩn độ!

.

Thế là, chộc cho Bạch Ngọc Đường và Triệu Phổ xù lông, lại khổ Tiêu Lương và Đường Thạch Đầu. Hai người còn không được ngủ, luyện võ cả ngày. Vốn chỉ có các ảnh vẽ dạy cho vài chiêu, bây giờ tốt rồi, Bạch Ngọc Đường và Triệu Phổ đích thân đến rồi.

Đường Thạch Đầu và Tiêu Lương bị đánh suốt mấy ngày, bị đuổi chạy tán loạn khắp sân, kinh nghiệm thực chiến thật sự tăng lên!

Hai người luyện đến khi cả bò cũng không bò nổi nữa thì nằm trên mặt đất ngủ, vừa thức dậy, Đường Thạch Đầu bị Bạch Ngọc Đường túm lên, “Đến giờ rồi, đi tỷ võ, thua thì đừng về gặp ta!”

“A? À!” Đường Thạch Đầu ngơ ngác cầm đao đi.

Tiêu Lương đang ngủ say, Tiểu Tứ Tử thấy Tiêu Lương mệt rồi, đau lòng xoa vai cho Tiêu Lương Tử, đột nhiên Triệu Phổ xông vào, lật chăn, “Tiêu Lương Tử! Đi tỷ võ!”

“A?” Tiêu Lương giật mình ngồi phắt dậy, “Tỷ... tỷ võ gì?”

“Người...” Triệu Phổ giận, sao luyện võ lại thành ngu ngốc rồi: “Hôm nay không tham gia tỷ võ?!”

Tiêu Lương Tử xoa đầu: “Sư phụ... Muốn thi võ phải ghi tên trước năm ngày, hơn nữa phải trên mười bốn tuổi.”

Triệu Phổ há hốc mồm, ngây người một lúc, khi quay phắt lại thì Công Tôn đã bế Tiểu Tứ Tử bỏ trốn rồi!

153. Q.5 - Chương 29: Võ Trạng Nguyên Tỉ Thí [tỉ Thí Võ Trạng Nguyên]

Ngoài trường thi, Bạch Ngọc Đường nhìn danh sách thi đấu cũng thâm buồn bực, mất mấy ngày, rốt cuộc bị Tiểu Tứ Tử lừa gạt.

Đời này hẳn thật chưa từng ra sức dạy người khác như vậy. Đừng nói Đường Thạch Đầu, bản thân mình cũng mỗi eo đau lưng, Triệu Phổ còn có Công Tôn xoa vai châm cứu cho, Triển Chiêu thì chỉ biết chộc ghẹo mình.

Quả nhiên, Triển Chiêu cười hì hì vỗ vai hắn, “Đừng để bụng đừng để bụng, người ta nói người thành thật lừa đâu trúng đấy mà!”

“Này! Ở đây còn chỗ! Hai người chậm quá!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vừa đi đến sân tỷ võ đã thấy Bàn Dục giữ sẵn chỗ tốt hàng thứ hai, nhảy nhảy vẩy tay gọi mình.

Bao Duyên ngồi cạnh hắn cắn hạt dưa, tuy là tân khoa trạng nguyên, nhưng dù sao tuổi vẫn còn nhỏ. Tiêu Lương, Tiểu Tứ Tử, Công Tôn và Triệu Phổ đều ngồi sẵn đó.

Triệu Phổ và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, cùng xấu hổ nhìn trời.

Triệu Viện cũng ngồi gần đó, mặc y phục thư sinh, đang ăn điểm tâm với Tiểu Ngọc, thấy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đến, mắt lập tức sáng lên, khi này Triệu Phổ và Công Tôn đã sáng đến mức đau cả tim, bây giờ thì đầy đủ rồi.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi đến ngồi xuống, Bàn Dục vỗ vỗ Triển Chiêu, ý bảo hắn nhìn lôi đài phía tây và phía bắc.

Lần thi võ này đã qua đợt sơ tuyển, đến kì thi cuối cùng còn tám mươi người. Chia thành đông tây nam bắc bốn lôi đài, mọi người bốc thăm chọn đối thủ, bốn người đứng đầu bốn lôi đài tiếp tục tranh nhất nhì tam tứ, có thể nói là công bằng, nhưng cũng có thể nói là vận may chiếm một phần lớn.

Đường Thạch Đầu được phân về khu đông, Thạch Thiên Kiệt khu tây, Thảm Bạch Ngọc khu bắc.

Triển Chiêu nhìn danh sách, nhíu mày: “Chỉ cần chiến thắng ở một khu là có thể chiếm bốn vị trí đầu. Như thế này, xem ra Thạch Thiên Kiệt và Thảm Bạch Ngọc rất có thể sẽ chiếm hạng cao.”

Triệu Phổ cười, “Ha ha, chỉ cần không được trạng nguyên, hạng mấy cũng chẳng sao.”

“Đường Đường nhất định thắng hạng nhất!” Tiểu Tứ Tử giơ nắm tay nhỏ nhỏ béo múp cổ vũ cho Đường Thạch Đầu.

Đường Thạch Đầu ngậy ngậy ngốc ngốc, cũng không biết hồi hộp là gì, Bạch Ngọc Đường đã dặn rồi, gọi tên người thì người lên đánh là được.

Dưới lôi đài lúc này đã có rất nhiều sòng bạc đến mở bàn thu bạc cá cược.

Trong đó có danh sách những người được chọn nhiều, bọn Thạch Thiên Kiệt đều có tên. Nhưng căn bản không ai biết Đường Thạch Đầu, rất nhiều người cứ nghĩ hắn là loại sẽ bị đào thải ngay từ vòng đầu tiên.

Đôi nào đấu trước cũng dựa vào bốc thăm, hôm nay tìm ra người đứng đầu bốn khu trước, ngày mai mới quyết chiến.

Triển Chiêu đánh giá một chút, Đường Thạch Đầu đấu ở khu đông tuyệt đối không vấn đề.

Vòng đầu tiên, đôi của Đường Thạch Đầu đấu sau cùng, đối thủ là một hậu sinh phái Thanh Thành, tên Trần Thiên Phong.

Triển Chiêu nghĩ nghĩ: “Phái Thanh Thành, họ Trần, chữ Thiên, vậy hắn là nằm trong ba cấp đầu.”

“Được võ trạng nguyên cũng là một cách hay để làm rạng danh môn phái, hiện tại gần như các môn phái đều phái một ít hậu sinh tham gia.” Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ: “Trần Thiên Phong này tuổi còn trẻ đã có thể đến được chữ Thiên hẳn là có chỗ hơn người.”

“So với Đường Thạch Đầu thì sao?” Triển Chiêu cười hỏi.

Bạch Ngọc Đường nhướn mày một cái: “Còn kém xa.”

Triển Chiêu cười gật đầu, Tiểu Tứ Tử bên cạnh đưa một bao tổng tử đường qua: “Miêu Miêu Bạch Bạch!”

Triển Chiêu đưa tay lấy hai cái, bỏ một cái vào miệng, rồi cho cái kia vào miệng Bạch Ngọc Đường.

Triệu Viện bên cạnh run rẩy đưa tay cầm lấy bao tổng tử đường chia với Tiểu Ngọc, mắt nhìn hai người chăm chăm, Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Công Tôn và Triệu Phổ ngồi một hàng ăn tổng tử đường, quả thật là kì duyên! Đẹp hơn kịch, múa, tế lễ gì đó nhiều!

.

.

Trận đấu trên lôi đài đã bắt đầu, vì là tỷ võ chính quy, mọi người đều xuất thân từ chính phái, cho nên khi thi đấu tương đối lễ nghi, các chiêu thức cũng đặc sắc tinh diệu vô cùng.

Tiểu Tứ Tử ngồi xem, vui vẻ vỗ tay liên tục, rất nhanh... Đã đến lượt Đường Thạch Đầu.

Đường Thạch Đầu và Trần Thiên Phong đứng đối diện nhau.

Trần Thiên Phong chấp tay với Đường Thạch Đầu: “Tại hạ Trần Thiên Phong, chữ Thiên tam cấp, phái Thanh Thành.”

Đường Thạch Đầu gật đầu “À” rồi thì định nhấc đao.

Quan chủ khảo đứng bên cạnh vội ngăn lại, nói: “Đường thiếu hiệp, xin hãy báo tên môn phái, sư phụ và bối phận, đây là quy tắc tỷ võ.”

Đường Thạch Đầu nghĩ nghĩ, sư phụ mình là Bạch Ngọc Đường không sai, nhưng Bạch Ngọc Đường thuộc môn phái nào? Liên hỏi quan chủ khảo: “Ta không biết, sư phụ ta cũng đến, ta hỏi hắn một chút được không?”

Quan chủ khảo suýt chút phì cười, mọi người ngồi xem bên dưới cũng cười ồ lên, thì ra là một tiểu tử ngốc.

Triển Chiêu ôm Tiểu Tứ Tử đang ăn tổng tử đường trên đùi, cúi đầu cười trộm, rồi nhìn sang Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường đưa một ngón tay xoa xoa mũi, quên nói cho hần biết rồi.

Thấy quan chủ khảo gật đầu, Đường Thạch Đầu liền đi đến rìa lối dài, hỏi Bạch Ngọc Đường ngồi đó không xa: “Sư phụ, ta được tính là môn phái nào?”

Mọi người đều rướn dài cổ ra hiểu kì nhìn, nghĩ thầm không biết sư phụ nào lại có thể dạy ra đệ tử như thế.

Nhưng khi mọi người nhìn đến khu Đường Thạch Đầu hỏi thì đều rất ngạc nhiên. Không phải đó là chỗ của người trong phủ Khai Phong sao?! Đúng rồi... Lúc này mọi người mới nhớ ra, chẳng lẽ lần này có người trong phủ Khai Phong xuất chiến sao? Nếu không sao cả Triển Chiêu cũng đến?

Đường Thạch Đầu hỏi xong thì có một giọng nói lạnh lạnh đáp lời hần: “Phái Thiên Sơn.”

Mọi người đều ngẩn người, há hốc tập thể, trong võ trường lập tức im bật. Các thí sinh khu bên cạnh cũng ngẩn người, người trả lời là Bạch Ngọc Đường!

Lần này phái Thiên Sơn cũng có tiểu đồ đệ đến tham gia, các trưởng lão trong phái Thiên Sơn từ rất xa đã thấy được vị tiểu thái sư thúc Bạch Ngọc Đường rồi, nhưng không dám đến chào hỏi. Quan hệ giữa Bạch Ngọc Đường và phái Thiên Sơn là thế này, người sáng lập, cũng chính là sư tổ phái Thiên Sơn, võ lâm chí tôn Thiên Sơn Lão Tổ là một trong các sư phụ của Bạch Ngọc Đường. Nếu xét bối phận, Bạch Ngọc Đường là sư thúc của chủ môn phái Thiên Sơn Nhạc Phong, cũng là thái sư thúc của các đồ đệ của Nhạc Phong, hiện đang là các trưởng lão! Tiếng “tiểu thái sư thúc” này thật sự quá khó nghe, hậu bối còn phải gọi hần là thái sư thúc tổ, làm Bạch Ngọc Đường cảm giác tóc trên đầu mình bạc trắng, cho nên thấy người trong phái Thiên Sơn là trốn.

Đường Thạch Đầu cũng không biết Thiên Sơn là núi nào, dù sao trước nay hần vẫn trốn trong núi sâu, chỉ mới ra một lần này để thi võ, liền trả lời với quan chủ khảo: “Phái Thiên Sơn.”

Quan chủ khảo cũng ghen lời nhìn hần, người này là đồ đệ của Bạch Ngọc Đường? Bạch Ngọc Đường thu đồ đệ rồi? Còn là một tên đồ đệ gốc!

Bạch Ngọc Đường đỡ trán, nghĩ thầm nếu tiểu tử ngốc này không lấy được trạng nguyên thì thật sự không còn chút mặt mũi nào!

Lúc này, ánh mắt người xung quanh nhìn Bạch Ngọc Đường đã đầy kinh ngạc, ánh mắt mọi người đều như đang nói, Bạch Ngọc Đường uống say nên mới nhận hần đúng không? Làm sao có thể?!

Triển Chiêu cúi đầu cười đến run rẩy, Tiểu Tứ Tử ngồi trên đùi hần ngửa mặt lên nhìn: “Miêu Miêu cười gì vậy?”

“Vậy người thuộc bối phận nào?” Quan chủ khảo hoàn hồi lại hỏi một câu, hần cũng xuất thân từ giang hồ, Bạch Ngọc Đường là tiểu đệ tử cuối cùng mà Thiên Sơn Lão Tổ nhận khi đã hơn trăm tuổi, tuy tuổi nhỏ, nhưng bối phận cực kì cao. Nhất Mi Lão Nhân, sư phụ của chủ môn phái Thiên Sơn hiện nay là sư huynh của Bạch Ngọc Đường, nói vậy, chẳng phải Đường Thạch Đầu có bối phận ngang với chủ môn sao?!

Đường Thạch Đầu nghe không hiểu gì, vòng tay sờ lưng mình, khó hiểu nhìn hần: “Lưng của ta làm sao?”

Triển Chiêu cười đến mức đắm chân Bạch Ngọc Đường liền tụt.

Triệu Phổ gác chân cười rất vui vẻ, ít nhất Tiểu Lương Tử nhà mình cũng thông minh lanh lợi!

Không ngờ Tiểu Lương đột nhiên rướn đến hỏi Triệu Phổ: “Sư phụ, con thuộc môn phái nào?”

Triệu Phổ ngẩn người, sờ cằm ngửa mặt suy nghĩ một lúc lâu: “Ai nha, trước khi sư phụ chết ta quên hỏi rồi!”

Công Tôn lườm hần một cái: “Đường Thạch Đầu còn biết hỏi một tiếng, ngươi còn tệ hơn hần!”

Triệu Phổ rất buồn bực, sao Công Tôn nhà hần cứ thiên vị người ngoài!

“Thì ra là hậu nhân danh môn, thất kính.” Trần Thiên Phong chấp tay với Đường Thạch Đầu: “Tiểu huynh đệ, dùng binh khí gì? Ta dùng kiếm.”

Đường Thạch Đầu rút cây đao cũ ra: “Ta dùng đao.”

Người xem bên dưới lại cười ồ lên, nghĩ thầm Bạch Ngọc Đường thu đồ đệ lúc bất tỉnh sao, còn không cho hắn cây đao tốt một chút, nhưng lại có vài vị tiền bối giang hồ đứng bật dậy.

Các trưởng bối phái Thiên Sơn kinh ngạc nhìn cây đao trong tay hắn, đại sư huynh hiện tại của phái Thiên Sơn, thủ tịch đại đệ tử Hoàn Phong của Nhạc Phong hỏi Đường Thạch Đầu: “Tiểu sư thúc, ai đưa cây đao này cho người?”

Đường Thạch Đầu thành thật trả lời: “Một lão nhân rất bản.”

“Có phải người có chữ lông mày chữ nhất không?”

“Lông mày cái ghê là gì?” Đường Thạch Đầu nghe không hiểu. [nhất tự: chữ nhất và y tử: cái ghê đọc gần giống nhau]

Hoàn Phong vẽ một chữ nhất ngang chân mày, Đường Thạch Đầu cười gật đầu: “Đúng vậy đúng vậy, lông mày của người đó mọc liền với nhau, a! Giống như chữ nhất!”

“Sư tôn Nhất Tự Lão Nhân đưa đao cho người?!” Hoàn Phong há hốc mồm: “Sư tôn đang ở đâu?!”

Đường Thạch Đầu nhớ lại, hôm đó Bạch Ngọc Đường cũng có hỏi hắn về cái ghê lão nhân gì đó? Chẳng lẽ là quen biết?

Triển Chiêu nghe ra có thú vị, xoay sang hỏi Bạch Ngọc Đường: “Có khi nào?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Càn Khôn Lung Ách Đao là binh khí của sư thúc ta, sư thúc Nhất Tự Lão Nhân là sư đệ của sư phụ ta, trước đây hắn tranh đồ đệ với sư phụ ta, cũng chính là ta, khi thua thì nổi giận nhảy lên xuống không ngừng. Hắn bảo ta nhớ kỹ cây đao này, sau này nhìn thấy hậu sinh nào dùng cây đao này thì dạy võ công cho hắn, như vậy sẽ làm sư phụ ta tức chết!”

Khóe miệng Triển Chiêu giật giật, các lão tiền bối của phái Thiên Sơn ai cũng kì quái!

“Ta không biết lão nhân đó đi đâu rồi, lần nào cũng nói đi tìm tình nhân, một lần đi hơn nửa năm.” Đường Thạch Đầu đã hơi bực bội, hỏi quan chủ khảo: “Đã đánh được chưa?”

“Được rồi.” Quan chủ khảo gật đầu, trong lòng thầm toát mồ hôi lạnh, không ngờ thiếu niên này có lai lịch như vậy, nói không chừng, năm nay sẽ xuất hiện một kì tài, rất có thể!

.

.

Tiếng chiêng vang lên, bắt đầu tỷ thí.

Trần Thiên Phong rút kiếm xông đến.

Đường Thạch Đầu ôm chân phạt mấy hôm nay, Bạch Ngọc Đường dùng mười tám loại binh khí đánh với hắn một lượt, nói cách khác, là dùng đao giáo côn gậy búa rìu câu xoa chùy nỏ roi tên phi tiêu, hung hăng đánh hắn một trận, thế cho nên hiện tại với loại binh khí nào hắn cũng hiểu rất tường tận.

Thấy thế kiếm của người kia đến, hắn nhớ rõ Bạch Ngọc Đường từng nói, kiếm, phương pháp sử dụng chủ yếu là đâm, đâm ở đâu? Ấn đường, cổ, ngực, bụng dưới.

Với những kiếm khách thượng thừa như Triển Chiêu, kiếm đầu tiên phải tránh, với những kiếm khách kém hơn Triển Chiêu, đao đầu tiên phải tấn công! Tấn công từ đâu? Từ ấn đường, cổ, ngực, bụng dưới của mình! Bởi vì từ những hướng này, chém một đao tới, khí thế mười phần, thần căn giết thần, phạt căn giết phạt, dùng đao chính là để đối phương hoảng sợ không dám xuất chiêu ngay từ đao đầu tiên.

Đường Thạch Đầu ngây ngây ngốc ngốc, nhưng nhớ rõ những lời này của Bạch Ngọc Đường, vung mạnh Càn Khôn Đao chém tới.

“Vù” một tiếng, Trần Thiên Phong chỉ kịp cảm giác gió dữ ập tới, khí thế hùng dũng khi Đường Thạch Đầu vung đao, hoàn toàn không phải thứ kẻ vừa vào giang hồ có được, tiểu tử này bao nhiêu tuổi? Sao như đã thân kinh bách chiến? Chiêu thức của người này quái dị, chỉ một chiêu, hốc khẩu của mình đã đau buốt,

cánh tay tê rần... Hắn không dám tin mình cực khổ luyện công bao nhiêu năm lại không thể đỡ nổi một chiêu của tiểu tử này!

Đường Thạch Đầu chém xong một đao thấy Trần Thiên Phong đã không cầm nổi kiếm nữa, liền phóng ra phía sau hắn.

Người xem xôn xao, động tác nhanh thật! Đường Thạch Đầu dùng cán đao đập nhẹ vào vai Trần Thiên Phong, dùng ba phần nội lực, chiêu này cũng là do Bạch Ngọc Đường dạy hắn, đây chính là cái gọi điểm đến thì dừng. Không có thâm thù đại hận không phải kẻ tội ác tày trời, không được hạ sát thủ!

Trần Thiên Phong cũng không cầm kiếm nổi nữa, vai tê nhói lên kiếm rơi xuống, người cũng ngậy ngốc tại đó. Đường Thạch Đầu thu đao, ngẩng mặt, hôm qua Bạch Ngọc Đường dạy hắn thắng rồi phải nói “Đa... Đa? Đa cái gì nữa?”

Tiểu Tứ Tử ngồi bên dưới thấy mặt hắn đỏ bừng, hô to: “Là đa tạ!”

“À, đúng!” Đường Thạch Đầu vui mừng chấp tay với Trần Thiên Phong: “Đa tạ.”

Người xem bên dưới kinh ngạc không ngừng, Trần Thiên Phong cũng là một nhân tài khá được kì vọng, không ngờ một chiêu, một chiêu cũng không đỡ được! Hơn nữa Đường Thạch Đầu này dùng loại võ công nào vậy? Đao pháp này thật sự quá đáng sợ! Nhưng với dáng vẻ ngậy ngốc sau cùng của Đường Thạch Đầu, mọi người lại cười ồ lên.

Triển Chiêu chột chột Bạch Ngọc Đường: “Đây là võ công gì?”

“Quyển bí tịch mà Đường Thạch Đầu tìm được hẳn là tuyệt học cả đời của sư thúc ta, Nhất Tự Đao.” Bạch Ngọc Đường thản nhiên nói.

“Sao?” Triển Chiêu đột nhiên xoay mặt sang nhìn Bạch Ngọc Đường, thắc mắc: “Vậy Thạch Đầu là đồ đệ sư thúc người đã chọn, sao người lại thu nó?”

Bạch Ngọc Đường nhếch mép cười: “Hắn muốn chộc cho sư phụ ta tức chết, ta giành đồ đệ của hắn!”

Triển Chiêu dở khóc dở cười, khi Bạch Ngọc Đường muốn trẻ con thì thật sự rất trẻ con!

.

.

Buổi sáng tiến hành tổng cộng năm lượt đấu, Đường Thạch Đầu từ kẻ vô danh trở thành kì tài, giao chiến với năm đối thủ, không ai đỡ được đến chiêu thứ hai. Võ công của Đường Thạch Đầu hiểm thấy, vốn dĩ tư duy của hắn cũng không giống người thường, tính cách rất giống dã thú, nói hắn ngốc, hắn đuổi theo đàn sói, bắt khỉ trong rừng, biết dùng mưu kế, người tinh tường vừa nhìn đã biết hắn là kẻ có thiên phú dị bẩm, quả nhiên Bạch Ngọc Đường sẽ không thu đồ đệ tùy tiện. Nhưng nếu nói hắn không ngốc, một câu “Đa tạ” Tiểu Tứ Tử nhắc năm lần vẫn không nhớ.

Mọi người xem hắn thi đấu, khi thì kích động lúc lại cười vang, khi sòng bạc mở lại bàn cược thì mọi người đều chen chúc mua Đường Thạch Đầu sẽ là trạng nguyên lang, lập tức trở thành người được kì vọng nhất.

.

.

Buổi chiều, tỷ võ tiếp tục, người chen kín trong trường thi, Bàng thái sư, Bát vương gia cũng đến tham quan đồ đệ ngốc của Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường thì chẳng để ý nhiều đến Đường Thạch Đầu trên đài, mà nhìn về phía khu tây bắc, quan sát Thạch Thiên Kiệt và Thẩm Bạch Ngạc tỷ võ, qua vài trận, Bạch Ngọc Đường hơi nhíu mày.

“Làm sao vậy?” Triển Chiêu tiến gần hỏi: “Võ công của bọn họ không bằng Thạch Đầu, khi này ta đã xem hết một lượt, Thạch Đầu cầm chắc trạng nguyên lang rồi!”

“Đây chính là điểm nguy hiểm.” Không chờ Bạch Ngọc Đường mở miệng, Bàng Dục bên cạnh vừa nhai đậu phộng vừa chặc lưỡi lắc đầu: “Võ trạng nguyên không giống văn trạng nguyên, thi văn mọi người đồng cửa

làm bài, không ai biết ai. Bây giờ thì mọi người đều biết Đường Thạch Đầu mười phần chắc chín... Một vài người làm sao cam tâm để hấn đoạt trạng nguyên?”

“Ý ngươi là, bọn họ sắp dùng ám chiêu rồi?” Bao Duyên nhíu mày: “Vậy chúng ta phải làm sao? Thạch Đầu ngốc như vậy, sẽ bị thiệt thôi.”

“Thạch Đầu không ngốc!” Tiểu Tứ Tử bĩu môi, hô lớn với Đường Thạch Đầu trên đài: “Thạch Đầu! Cẩn thận có người dùng ám chiêu!”

...

Tiểu Tứ Tử vừa dứt lời, hiện trường lập tức im bật, Bao Duyên vội bịt miệng Tiểu Tứ Tử, Triệu Phổ cười “phụt” ra.

Quan chủ khảo chợt thấy đối thủ tiếp theo của Đường Thạch Đầu vội vàng giấu tay ra sau lưng, nhíu mày, đi đến hỏi: “Trong tay ngươi cầm thứ gì?”

Mặt người kia trắng bệch, quan chủ khảo túm lấy cổ tay hắn, người kia buông tay... Ba cây ngân châm ánh màu lam rơi xuống.

“Đã có quy định rõ ràng rằng tỷ võ không được dùng ám khí, binh khí không được tẩm độc, hủy bỏ tư cách dự thi!” Quan chủ khảo chỉ ra ngoài, thí sinh kia bị dẫn ra.

Võ tướng chủ trì thi võ nhắc lại quy định tỷ võ, nghiêm cấm gian dối, cạnh tranh công bằng.

Mọi người bội phục nhìn Tiểu Tứ Tử, Bao Duyên cũng bỏ bàn tay đang bịt miệng bảo bối ra.

Tiểu Tứ Tử ngơ ngác nhìn mọi người: “Là mọi người nói... Cẩn thận có ám chiêu.”

.

.

Đợt tỷ võ chiều hôm đó kết thúc thuận lợi vào lúc chạng vạng, kết quả là, Đường Thạch Đầu thắng khu đông, Thạch Thiên Kiệt khu tây, Thẩm Bạch Ngọc khu bắc, khu nam là một thiếu niên tên Nhạc Dương, cũng đồ đệ nhỏ nhất trong phái Thiên Sơn, tuổi tương đương với Đường Thạch Đầu, Bạch Ngọc Đường vừa đến xem, võ công không thấp, quan trọng là rất nhanh trí. Nhạc Dương... Chẳng lẽ là tiểu tôn tử của Nhạc Phong?

Dung mạo của Nhạc Dương cũng dễ nhìn, ôn thuận nho nhã. Triển Chiêu chợt chợt Bạch Ngọc Đường, nhắc hắn: “Này, cẩn thận lật thuyền trong mương, tiểu tử này bản chất hư hỏng!”

Bạch Ngọc Đường cười cười: “Đúng vậy, biểu hiện bên ngoài nho nhã thì bản chất đều hư hỏng!”

Triển Chiêu liếc.

.

.

Kết quả bốc thăm, Đường Thạch Đầu đấu Nhạc Dương, Thẩm Bạch Ngọc đấu Thạch Thiên Kiệt. Cũng có nghĩa là Thẩm Bạch Ngọc và Thạch Thiên Kiệt phải tự đánh người mình, loại trừ một người! Như thế lại khiến cho người của phủ Khai Phong rất vừa lòng.

.

.

Khi mặt trời xuống núi, mọi người quay về phủ Khai Phong, hôm nay Đường Thạch Đầu đánh tổng cộng mười người, chỉ dùng không đến hai mươi chiêu, bắt đầu có chút bay bổng.

Bạch Ngọc Đường cười lạnh một tiếng, hỏi hắn: “Ngươi cảm thấy ngươi thắng chắc?”

Đường Thạch Đầu thành thật gật đầu: “Võ công của bọn họ không cao bằng ta.”

Triệu Phổ đá mắt với Công Tôn, thật ra cũng là thật.

Bạch Ngọc Đường đưa tay bẻ hai cành cây, đưa một cho Đường Thạch Đầu.

Đường Thạch Đầu cho là Bạch Ngọc Đường lại sắp đánh với mình, lầm bầm: “Đánh với sư phụ đương nhiên là thua...”

Bạch Ngọc Đường thì nhếch môi, lên tiếng: “Tiểu Tứ Tử, đến đây.”

Tiểu Tứ Tử chớp mắt chạy đến.

Bạch Ngọc Đường đưa cành cây cho Tiểu Tứ Tử: “Đánh với hần.”

=0= Tiểu Tứ Tử ngẩn người, nghĩ hình như mình ừ tai rồi.

“Sao?!” Mọi người cũng sửng sốt.

Công Tôn vội định ngăn cản, nhưng Triệu Phổ kéo hần lại, ý bảo, đành chịu! Đường Thạch Đầu kiêu ngạo rồi, Bạch Ngọc Đường muốn dội bột nhuộm khí của hần, để hần lĩnh hội biết giữ cảnh giác, tỷ võ thật sự, ngày mai mới bắt đầu!

154. Q.5 - Chương 30: Phong Ba Bất Đoạn [sóng Gió Không Ngừng]

Tiểu Tứ Tử cầm cành cây Bạch Ngọc Đường đưa cho, cành cây thoi cũng đã cao gần bằng Tiểu Tứ Tử rồi, ngửa mặt nhìn Đường Thạch Đầu và Bạch Ngọc Đường, không biết làm sao.

“Nhưng mà, Tiểu Tứ Tử không biết võ công đứng không?” Bằng Dục đứng phía sau hỏi Bao Duyên: “Làm sao đánh được, mềm nhũn hết như cái bánh bao, da thịt bị thương một chút sẽ làm người khác đau lòng chết.”

Bằng Dục nói hơi to một chút, Tiểu Tứ Tử hí mắt quay đầu lại, dám nói mình là bánh bao!

Triển Chiêu chạy vào trừ phòng bùng mấy đĩa điểm tâm ra, ngồi bên bàn đá đút cho Thạch Đầu và Tiểu Tứ Tử, phải ổn định chúng nó trước, nếu không một lát nữa nhất định sẽ chạy vào giúp Tiểu Tứ Tử.

Công Tôn cũng hỏi Triệu Phổ: “Tiểu Tứ Tử chỉ biết đánh Thái Cực Quyền dưỡng thân kiện thể, làm sao đấu được với Đường Thạch Đầu?”

Trên mái nhà, chúng ảnh vệ ngồi chồm hổm hai bên vườn cổ ra nhìn, Tử Ảnh chọc chọc Giả Ảnh: “Giả Thông Minh, điểm tâm của ta đâu?”

Giả Ảnh thò tay vào ngực áo lấy điểm tâm của Tử Ảnh ra.

Tử Ảnh ngậm hạch đào tô hỏi: “Ngoài mấy đường Thái Cực, Tiểu Tứ Tử còn biết gì nữa?”

“Lúc Tiểu Lương Tử học võ công Tiểu Tứ Tử thỉnh thoảng sẽ bắt chước lắc lư vài cái, nhưng chỉ là bắt chước điệu bộ thể thôi, người cũng biết Tiểu Tứ Tử chân ngắn tay ngắn.” Giả Ảnh chắc chắn.

“Đúng vậy, không đá chân lên nổi, bị vướng bụng bự.”

“Xuống tấn đến ba là nhũn chân rồi.”

“Đúng vậy, nắm tay nhỏ xíu quá nhiều thịt, hết như cục bột mì.”

“Bình thường vận động quá ít, chạy được vài bước là đòi bế lên.”

Các ảnh vệ càng nói càng hăng say, Tiểu Tứ Tử ngửa mặt, u ám liếc một cái, đáng ghét! Người ta nghe thấy hết.

Đường Thạch Đầu đứng bên cạnh buồn cười nhìn Bạch Ngọc Đường, nghĩ thầm làm sao một tiểu hài tử như Tiểu Tứ Tử lại có thể đánh thắng mình?

Bạch Ngọc Đường vẫn rất ung dung, đi đến ngồi xuống chiếc ghế đá cạnh Triển Chiêu, vẫy tay gọi Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử chạy qua, bĩu môi.

Bạch Ngọc Đường xoa đầu Tiểu Tứ Tử, hỏi nhỏ: “Có muốn thắng không?”

“Muốn!” Tiểu Tứ Tử gật đầu không vui mấy, tuy đã biết là không thắng nổi, nhưng mọi người đều chắc chắn mình sẽ thua, giận!

Bạch Ngọc Đường nói nhỏ vào tai Tiểu Tứ Tử vài câu.

Tiểu Tứ Tử nghiêng đầu: “Cứ như vậy?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Phải.”

“Được.” Tiểu Tứ Tử gật gật đầu, chạy đi, đứng trước mặt Đường Thạch Đầu.

Đường Thạch Đầu cúi đầu nhìn Tiểu Tứ Tử, nói: “Tiểu Tứ Tử, đừng sợ, đại ca sẽ không làm Tiểu Tứ Tử bị thương!”

Tiểu Tứ Tử phòng má: “Thạch Đầu chưa chắc sẽ thắng!”

Thạch Đầu đang ăn điểm tâm, nghe Tiểu Tứ Tử gọi mình, quay đầu lại, Bạch Ngọc Đường đưa tay xoa tai nó.

Thạch Đầu lập tức rơi vào trạng thái mê muội, nó thích nhất Bạch Ngọc Đường, liền chạy đến cọ cọ. Tiểu Tứ Tử vội chạy theo canh chừng Thạch Đầu, phòng trường hợp nó bị “sắc dụ”, thế là hai con không còn thời gian chú ý đến Tiểu Tứ Tử nữa.

Tiểu Tứ Tử cầm cành cây, nhìn chăm chăm cẳng chân Đường Thạch Đầu.

Đường Thạch Đầu biết, Tiểu Tứ Tử thấp như vậy, chắc chắn sẽ tấn công hạ bàn của mình, cho nên hạ thấp trọng tâm xuống, hẩn nghĩ, chỉ cần cành cây trong tay đủ dài đến chân thì Tiểu Tứ Tử nhất định không làm gì được mình.

Ấu Dương Thiệu Chinh chạy đến làm trọng tài, đứng giữa hai người, “Chuẩn bị... Bắt đầu!”

Hắn hô xong lập tức lùi ra ngoài, Tiểu Tứ Tử nhấc cành cây lên, xông về phía Đường Thạch Đầu.

Đường Thạch Đầu thấy quả nhiên Tiểu Tứ Tử nhắm vào hạ bàn mình, vươn tay, gập người, dùng cành cây phòng ngự trước hai chân. Tiểu Tứ Tử đến, tay cầm cành cây, một chiêu Hải Đế Lao Nguyệt không chuẩn mấy, đâm thẳng vào bụng hắn. Nhưng Đường Thạch Đầu đã sớm chắn trước, thấy Tiểu Tứ Tử vung về thì buồn cười.

Nhưng đột nhiên Tiểu Tứ Tử nói một câu, “Miêu Miêu và Bạch Bạch sắp thành thân!”

“Phụt...” Triền Chiêu phun trà.

“Sao?”

Đường Thạch Đầu ngẩn người, không chú ý Tiểu Tứ Tử đâm cành cây lên, thẳng đến mặt Đường Thạch Đầu.

Khi Đường Thạch Đầu quay đầu lại thì cành cây đã đến trước mắt rồi, hiện tại hắn hạ trọng tâm quá thấp, hơn nữa Nhất Tự Dao có một khuyết điểm, thẳng đến thẳng đi, hắn miễn cưỡng thu cành cây lại đã làm nó quét xuống mặt đất gãy ngang.

Lúc này Đường Thạch Đầu mới nhớ ra đây là cành cây không phải đao, hắn nghiêng người bước dài vài bước sang một bên. Muốn ổn định trọng tâm, nhưng không ngờ Tiểu Tứ Tử đã nhào đến.

Đường Thạch Đầu muốn phát lực, nhưng lại phát hiện không sao làm được, thì ra khi gập người sai bước dài ngã ra sau thế này không thể dùng lực được. Vậy nên cho dù chỉ với trọng lượng của Tiểu Tứ Tử lao đến cũng đủ làm hắn ngã ngửa ra sau rồi.

Đường Thạch Đầu ngã đau, cành cây của Tiểu Tứ Tử đã đặt sát cạnh cổ hắn.

.

=0=

Bao gồm cả Tiểu Tứ Tử, tất cả mọi người đều giật mình.

Các ảnh vệ lúc này đang ngơ ngác ngồi chễm xởi thành hai hàng trên mái nhà, hết như bầy ếch xanh đang nhìn sâu, hai mắt mở to, cực kì kinh ngạc.

“Oa!”

Một lúc lâu sau, Tiểu Tứ Tử hoàn hồn lại, bò dậy hoan hô chạy về: “Tiểu Lương Tử Tiểu Lương Tử, ta thắng rồi!”

Tiêu Lương bế Tiểu Tứ Tử lên xoay tròn: “Cẩn Nhi thật lợi hại, đánh rất đẹp!”

Dàn ảnh vệ trên mái nhà rơi lệ ướt đầm mặt, Âu Dương vỗ vai Triệu Phổ: “Tốt quá rồi nguyên soái, ngài còn có hy vọng!”

Khỏe miệng Triệu Phổ giật giật, Tiểu Tứ Tử đánh thật sự rất tốt, tuy là thắng nhờ mưu mẹo, chỉ có điều... Triệu Phổ nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường đang ngồi ăn điểm tâm nói chuyện với Triển Chiêu. Cười thầm, người này, thật sự quá thông minh.

Đường Thạch Đầu mất một lúc lâu mới bò dậy được, nhìn Bạch Ngọc Đường: “Tiểu Tứ Tử dùng mưu.”

Bạch Ngọc Đường nhướn mày: “Bình bát yếm trá.”

“Thêm một lần nữa ta không tin Tiểu Tứ Tử thắng được!” Đường Thạch Đầu cảm thấy mình thua rất uất ức.

“Ai bảo người sơ ý, thi đấu chỉ có một lần, nếu bình khí là đao thì người đã chết rồi, chẳng lẽ bật dậy bảo người ta đánh thêm lần nữa?” Bạch Ngọc Đường lạnh lùng đáp lời hằn: “Đây chính là cảm giác bị thua, về phòng tự xét lại mình, nếu ngày mai đánh thua, người cười người sẽ còn nhiều hơn.”

“Ta...” Đường Thạch Đầu giậm mạnh chân một cái: “Ta sẽ không thua!”

Nói xong, mặt đỏ bừng bừng, bỏ chạy.

“Chắc chắc.” Triển Chiêu ngồi bên cạnh lột vỏ sơn trà lắc đầu, nhìn Bạch Ngọc Đường: “Nghiêm khắc thật.”

Bạch Ngọc Đường cầm đao, đứng lên: “Nghiêm sư xuất cao đồ.” Nói xong thì về phòng.

Triển Chiêu hớn hử đi theo, “Có muốn đi một mình đến an ủi hần một chút không?”

Bạch Ngọc Đường nhún vai, đã vào sân biệt viện rồi.

Trên mái nhà, Tử Ảnh bĩu môi: “Xí, tiểu tử Bạch Ngọc Đường, lãnh khốc đến mức khiến người khác bức bối.”

Giả Ảnh cười: “Hần thật sự đã nhìn ra tất cả nhược điểm của Đường Thạch Đầu.”

“Vậy nói ra không được sao.” Tử Ảnh cau mày: “Nói chung bức bối.”

Công Tôn liếc liếc Triệu Phổ, nói nhỏ: “Ngày mai là quyết đấu rồi, Thạch Đầu có vẻ bị đả kích nặng, hần gốc như vậy, có nghĩ lại kịp không?”

Triệu Phổ bật cười: “Bạch Ngọc Đường đúng là đã dốc lòng dốc sức, nếu Đường Thạch Đầu nghĩ không thông thì không xứng làm đồ đệ của hần.” Nói xong thì đem Công Tôn về phòng.

Tiêu Lương thả Tiểu Tứ Tử xuống, Tiểu Tứ Tử đã thôi cười, mọi người đã tản đi, Tiểu Tứ Tử xoa cằm như có tâm sự.

“Cẩn Nhi, về ngủ thôi.” Tiêu Lương chột chột.

“Ừm... Tiểu Lương Tử, khi này dường như Thạch Đầu rất xấu hổ.” Tiểu Tứ Tử hỏi: “Ta có nên đi an ủi Đường Đường một chút không?”

Tiểu Lương xoa đầu Tiểu Tứ Tử, “Muốn tự đi, hay là ta đi cùng?”

“Ừm...” Tiểu Tứ Tử nghĩ nghĩ: “Ta tự đi.”

Tiểu Lương gật đầu, dẫn Thạch Đầu Tiểu Tứ Tử ra ghế ngồi, “Ta chờ ở đây.”

“Được.” Tiểu Tứ Tử xoay người chạy vào biệt viện của Đường Thạch Đầu.

.

.

Tiểu Tứ Tử vừa đến cửa nhìn vào đã thấy Đường Thạch Đầu đứng cạnh giếng, cúi người xuống miệng giếng.

Tiểu Tứ Tử kinh hãi, bỏ nhào đến hô lớn: “Thạch Đầu! Đừng!” Vừa bỏ đến vừa ôm lại.

Đường Thạch Đầu bị tông một cái suýt chút nữa rơi xuống giếng, may mà phản ứng nhanh, một tay chống trên thành giếng ngã người ra sau, ngồi phịch xuống cạnh thành giếng, kinh hãi nhìn Tiểu Tứ Tử: “Oa, Tiểu Tứ Tử làm gì vậy?”

“Đừng quần trí!” Tiểu Tứ Tử nghiêm mặt nói: “Khi này hoàn toàn là do may mắn, chỉ có một lần!”

Đường Thạch Đầu nhìn chằm chằm Tiểu Tứ Tử một lúc lâu, bật cười, dựa lưng vào thành giếng ôm Tiểu Tứ Tử lên đùi, “Tiểu Tứ Tử cho là ta nghĩ quần muốn nhảy giếng sao?”

“Ừm!” Tiểu Tứ Tử gật đầu, “Nếu không đứng cạnh giếng làm gì?”

Đường Thạch Đầu nghĩ nghĩ, “Khi này ta đến cạnh giếng, định kéo nước lạnh rửa mặt cho tỉnh táo lại, đột nhiên nhớ đến một câu chuyện lão nhân thói từng kể cho ta nghe.”

“Chuyện gì?” Tiểu Tứ Tử lấy một bao giấy dầu trong ngực áo ra, bên trong là điểm tâm, chia ra ăn cùng Đường Thạch Đầu.

“Có một con ếch, vẫn sống trong giếng, bầu trời mà nó nhìn thấy, vĩnh viễn chỉ lớn bằng miệng giếng, cho nên nó cho là, thế giới chỉ to bằng cái giếng.”

“Ếch ngồi đáy giếng!” Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm gật đầu: “Tiểu Tứ Tử cũng từng nghe.”

Đường Thạch Đầu ngửa mặt nhìn bầu trời sao, đột nhiên bật cười, “Lão nhân thói nói không sai chút nào, có đi ra ngoài rồi thì mới biết thiên hạ to lớn thế nào, bản thân vô dụng thế nào!”

Tiểu Tứ Tử cũng ngẩng đầu nhìn bầu trời sao: “A! Thật ra Thạch Đầu rất lợi hại, chỉ cần cẩn thận không được khinh địch, lần sau nhất định sẽ không thua!”

Đường Thạch Đầu gật đầu, ánh mắt sáng lên, nói nhỏ: “Tiểu Tứ Tử, cảm giác thua thật khó chịu, đặc biệt là thua người không nên thua, thì ra thua rồi sẽ bị người khác cười nhạo, không cam tâm đến mức bụng kêu ùng ục!”

Tiểu Tứ Tử cười trộm, vỗ hấn một cái: “Ngốc ngốc, bụng kêu ùng ục là vì bụng đói!”

Tiểu Tứ Tử vừa nói vừa nhảy khỏi đùi Đường Thạch Đầu, kéo hấn dậy: “Đi, nhờ đại nương làm mì xào ăn!”

“Mì xào?”

“Phải phải, mì xào nhất phẩm của đại nương trù phòng là thiên hạ nhất tuyệt, trong hoàng cung cũng không được ăn!” Tiểu Tứ Tử hào hứng kéo Đường Thạch Đầu đã khôi phục tinh thần đi.

Cách khá xa, Triển Chiêu trốn sau hành lang xem trộm vẫy tay với Bạch Ngọc Đường: “Thông suốt rồi!”

Bạch Ngọc Đường khoanh tay nhìn hấn: “Miêu Nhi, không phải người đói rồi sao, sao còn chưa đi?”

“Đừng nghiêm túc như vậy Bạch đại sư.” Triển Chiêu ôm cánh tay hấn cười tủm tỉm: “Ta cũng muốn ăn mì xào nhất phẩm!”

Bạch Ngọc Đường nhìn khuôn mặt viết đầy chữ “chọc ghẹo người” của hắn, cúi xuống, hỏi nhỏ: “Ta muốn ăn mèo, người có cho không?”

“Đây!” Triền Chiêu đẩy Tiểu Hồ vào mặt Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường nhú mày, lông mèo dính đầy miệng.

Triền Chiêu hớn hỏ đi, vừa đi vừa vươn vai: “Ăn khuya rồi ngủ sớm một chút, ngày mai xem Đường Thạch Đầu đại sát tứ phương, ha!”

Bạch Ngọc Đường bắt đắc dĩ xách Tiểu Hồ theo sau.

Tiểu Hồ bị xách, tủi thân nhìn Bạch Ngọc Đường, kêu meo meo.

Bạch Ngọc Đường búng trán nó một cái, “Mèo ngốc! Người ngốc thật hay giả ngốc?”

Tiểu Hồ meo.

Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Quả nhiên là giả ngốc!”

.

.

Đêm đó, Đường Thạch Đầu ăn hết hai đĩa mì xào nhất phẩm lớn, hạnh phúc đi ngâm nước nóng rồi nằm xuống ngủ, hắn nằm mơ, miệng lầm bầm gì đó.

Rất tình cờ, nửa đêm Bạch Ngọc Đường “giật mình dậy” đi mao xí, đi ngang qua phòng hắn, kê tai vào cửa sổ nghe thử thì nghe tên ngốc kia đang nói mơ.

Nói là “Không thể thua, không trúng kế, không phân tâm, không khinh địch...”

Khóe miệng Bạch Ngọc Đường cong lên, rồi lại rất tình cờ quên mất mình “giật mình dậy” làm gì, quay về ngủ tiếp.

Trên mái nhà, Tử Ảnh ăn bữa khuya vỗ Giả Ảnh đang cùng gác đêm, “Này, Giả Thông Minh.”

Giả Ảnh đang ngửa mặt nhìn trời sao, “Sao?”

“Tiểu tử Bạch Ngọc Đường, là một người tốt.” Tử Ảnh chắc chắc mấy tiếng, “Nhưng cũng rất chướng tính, nhất định phải giả thành người xấu để làm chuyện tốt, mấy lần trước cũng vậy.”

“Phải.” Giả Ảnh gật đầu.

“Hắn và Triền Chiêu rất xứng đúng không?” Tử Ảnh tiếp tục lải nhải: “Hiện tại với ta độ xứng của hai bọn họ chỉ xếp sau nguyên soái và Công Tôn tiên sinh.”

“Phải.” Giả Ảnh lại gật đầu.

“Này!” Tử Ảnh đánh hắn một cái: “Người ngơ ngẩn nhìn gì vậy?”

Giả Ảnh cười cười, không nói gì, tiếp tục ngắm sao.

“Đáng ghét!” Tử Ảnh cũng thả người nằm xuống cạnh hắn cùng ngắm sao.

“Tử Ảnh.” Đột nhiên Giả Ảnh gọi một tiếng.

“Làm gì lại gọi cả tên họ?!”

Giả Ảnh cười cười, “Ta mới phát hiện, thì ra sao ở Khai Phong và ở đại mạc giống nhau.”

“Nói thừa.” Tử Ảnh trở mình một cái, tiếp tục ăn điểm tâm: “Sao ở đâu chẳng giống nhau!”

“Cũng đúng.” Giả Ảnh nhắm mắt lại, môi cong lên, cảm nhận làn gió đêm mát lạnh của Khai Phong, từ khi rời khỏi đại mạc, đây lần đầu tiên cảm thấy vui vẻ thế này.

.

.

Sáng sớm ngày hôm sau, khi mọi người thức dậy thì đã thấy Đường Thạch Đầu đang luyện đao cùng Tiêu Lương trong sân, cả hai rất nghiêm túc, Triệu Phổ sung sướng nhìn.

Ăn bữa sáng xong, Đường Thạch Đầu tĩnh tọa trong sân, dường như đang suy ngẫm gì đó.

Bọn Tiểu Tứ Tử không hiểu, Bàn Dục chột chột Bao Duyên: “Này, thư ngốc, người đoán xem Đường Thạch Đầu đang nghĩ gì?”

Bao Duyên lắc đầu: “ai... Không biết, đầu óc hắn không giống người bình thường, không đoán được.”

Suy ngẫm hết nửa canh giờ thì kết thúc, mọi người rời khỏi phủ Khai Phong, đi vội đến trường đấu.

Sáng nay có hai trận đấu, hai người thắng cuộc sẽ tham gia trận quyết chiến cuối cùng vào buổi chiều.

Trận cuối cùng Triệu Trinh cũng sẽ đích thân đến xem, Triệu Trinh đã sớm nghe Nam Cung Kỷ nói Bạch Ngọc Đường có một đồ đệ Đường Thạch Đầu, là ứng viên đệ nhất trạng nguyên, rất vừa lòng. Hắn đặc biệt hỏi Bao Chứng tính cách của Đường Thạch Đầu thế nào, có ưu điểm gì không. Bao Chứng cho Triệu Trinh một nhận xét: “Một người tuyệt đối không biết nói dối.”

Triệu Trinh lập tức nhìn bằng cặp mắt khác xa, ưu điểm này thật sự rất hiếm có!

Người xem hôm nay cũng đông gần gấp đôi, bên ngoài còn có rất nhiều người vây xem, Bàn Phúc, Bạch Phúc và Bao Phúc đã đến giữ chỗ từ sáng sớm, bọn Bạch Ngọc Đường vẫn ngồi ở vị trí hôm qua.

Vừa ngồi xuống, Triển Chiêu dùng khuỷu tay đụng đụng Bạch Ngọc Đường, “Này, nhìn kia.”

Bạch Ngọc Đường nhìn theo hướng hắn chỉ thì thấy Thạch Thiên Quỳnh dẫn theo một đội nhân mã khá đông, Thiên Long sơn trang cũng một đội nhân mã, Sài Huỳnh cũng dẫn rất nhiều người giang hồ đến xem tỷ võ.

Trong bàn cược lúc này, Nhạc Dương được ít người cược nhất, còn lại Đường Thạch Đầu, Thạch Thiên Kiệt và Thẩm Bạch Ngạc đều tương đương nhau.

Thạch Thiên Kiệt và Thẩm Bạch Ngạc cũng dẫn rất nhiều người đến.

Triển Chiêu hỏi nhỏ Triệu Phổ: “Sầm Lâm đã khai chưa?”

Triệu Phổ lắc đầu: “Đường như định chịu tội một mình.”

“Ngu ngốc vậy sao?” Triển Chiêu nhún mày.

“Hiện tại thứ đáng lo nhất là ‘lương thần cát nhật’ rốt cuộc là ngày nào.” Công Tôn nói, “Như thế nào mới là thiên hạ đại loạn.”

“Thiên hạ đại loạn chẳng qua cũng chỉ có vài nguyên nhân.” Bạch Ngọc Đường nói nhỏ: “Loại trừ thử.”

“Được.” Triển Chiêu nghĩ nghĩ: “Chiến tranh?”

Triệu Phổ lắc đầu: “Đại Tổng ta căn cơ vững vàng, hơn nữa đám ngoại tộc hiện tại không ai rảnh rỗi, cho nên không thể có đại chiến.”

Triển Chiêu gật đầu, lại nghĩ nghĩ, “Thiên tai?”

Công Tôn cũng lắc đầu: “Mấy hôm nay ta vẫn quan sát tinh tượng, thời gian này mưa thuận gió hòa, không có thiên tai.”

“Vậy thì là gì?” Triển Chiêu không nghĩ được nữa, “Nếu là lương thần cát nhật, nghĩa là đã định ngày!”

“Cũng có thể là tình huống đặc biệt.” Triệu Phổ nói nhỏ: “Chẳng hạn như một ngày nào đó, ta và Triệu Trinh cùng chết.”

“Này!” Công Tôn đẩy Triệu Phổ một cái: “Đừng nói bậy.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhún mày, nếu là như vậy, thì thật sự rất có khả năng, nhưng... Cùng một lúc giết cả Triệu Phổ và Triệu Trinh, có thể làm được sao?

Đang suy nghĩ, chợt tiếng chiêng vang lên.

Trận đấu đầu tiên đã kết thúc.

Thạch Thiên Kiệt và Thảm Bạch Ngọc đã phân thắng bại, Thảm Bạch Ngọc chỉ thua Thạch Thiên Kiệt một chiêu.

Triển Chiêu nói nhỏ: “Võ công của Thảm Bạch Ngọc hẳn phải cao hơn Thạch Thiên Kiệt một chút, có chuyện gì?”

Bạch Ngọc Đường nhú mày: “Kinh nghiệm giang hồ của Thảm Bạch Ngọc phong phú hơn, nếu đánh cùng Đường Thạch Đầu thì còn tương đối, nếu là Thạch Thiên Kiệt... thì chỉ thua mất mặt hơn mà thôi!”

Lúc này, Đường Thạch Đầu và Nhạc Dương đã lên lôi đài, trận thứ hai.

Nhạc Dương chấp tay với Đường Thạch Đầu: “Chưởng môn sư thúc tổ.”

Tuy hấn gọi rất lễ phép, nhưng nụ cười trên mặt lại có chút bồn chồn.

Triển Chiêu hí mắt, “Ai da, hậu bối của phái Thiên Sơn thật khó lường.”

Bạch Ngọc Đường không nói gì, hấn đang chú ý đến sắc mặt của bọn Hoàn Phong phái Thiên Sơn, từ hôm qua đã thấy, bọn Hoàn Phong, dường như không mừng rỡ chút nào khi Nhạc Dương thắng, thậm chí cả vui vẻ cũng không, bọn họ chỉ nhìn mà không nói chuyện. Quan hệ trong phái Thiên Sơn rất thân mật, vì chưởng môn và các đại sư huynh đều đã lớn tuổi, rất thương yêu hậu bối, tình trạng này rất khác thường.

Đường Thạch Đầu cảm thấy Nhạc Dương cũng gần tuổi với mình, hơn nữa hấn cũng không hiểu gì về việc xếp bối phận, chỉ báo tên: “Ta tên Đường Thạch Đầu, cũng thuộc phái Thiên Sơn.”

Nhạc Dương cười tủm tỉm: “Chưởng môn sư thúc tổ, chúng ta đánh cược không?”

Đường Thạch Đầu không trả lời, chỉ tập trung quan sát Nhạc Dương, trong lòng thầm nói, không được khinh địch, cũng đừng trúng kế.

Nhạc Dương thấy hấn không nói gì, liền hỏi tiếp: “Chưởng môn sư thúc tổ, ngài học võ công bao lâu rồi?”

Đường Thạch Đầu là tên ruột ngựa, trong đầu chỉ nghĩ được một thứ, nghe hấn hỏi liền lắc đầu: “Không biết.”

Nhạc Dương cười cười, “Ta, đã gia nhập phái Thiên Sơn một năm rồi, một năm trước ta không hề biết võ công.”

Nhạc Dương vừa dứt lời, người xem bên dưới bắt đầu xôn xao: “Tiểu tử này khó lường, chỉ học một năm đã lợi hại như vậy, đúng là thiên phú dị bẩm.”

“Ô?” Triển Chiêu cũng gật đầu, “Tư chất thật sự rất tốt! Ta thấy trong phái Thiên Sơn ngoại trừ Nhạc Phong thì không ai đánh thắng được hấn?”

Bạch Ngọc Đường lắc nhẹ đầu, vẫn cảm thấy có gì không đúng.

Triển Chiêu nhìn sắc mặt Bạch Ngọc Đường thì biết hấn đã phát hiện được điều gì.

Đường Thạch Đầu thấy Nhạc Dương nói xong rồi, liền hỏi: “Đã đánh được chưa?”

Nhạc Dương cười: “Ta đang nói chuyện đánh cược.”

“Đánh cược?” Đường Thạch Đầu không hiểu, “Cược cái gì?”

“Nếu ngài thua, nhường sư phụ cho ta được không?” Nhạc Dương cười tủm tỉm hỏi.

“Sư phụ?” Đường Thạch Đầu ngẩn người, một lúc sau mới nhớ ra, sư phụ mình là Bạch Ngọc Đường.

Người xem dưới đài cũng giật mình, Triển Chiêu hí mắt nhìn Bạch Ngọc Đường: “Ô, hậu bối phái Thiên Sơn thật khó chịu.”

Bạch Ngọc Đường cười lạnh, ngồi yên quan sát tình huống, chú ý thấy bọn Hoành Phong đang di chuyển đến phía sau mình, sắc mặt rất không đẹp.

“Người muốn sư phụ ta làm gì?” Đường Thạch Đầu không hiểu: “Tính tình xấu lại hay kén chọn, nói chuyện rất khó nghe lại lúc nào cũng ‘lão tử thiên hạ đệ nhất ngoại trừ Triền Chiêu còn lại đều là thứ bỏ đi’, mấy hôm nữa sẽ thành thân với Triền đại ca rồi, người có được cũng vô dụng!”

“Khụ khụ...” Triền Chiêu bị sặc trà.

Toàn đấu trường xôn xao.

Bạch Ngọc Đường đỡ trán, cảm thán, sao hắn lại đi nhận một tên đồ đệ ngu ngốc thế này. Triệu Phổ cười sung sướng, Công Tôn bất lực nhìn hắn, người này, xem ra đã quên hôn sự của bọn họ cũng là do Tiểu Tứ Tử làm ra.

Lần này thì đấu trường náo nhiệt rồi, quan chủ khảo hô mấy tiếng mới khiến mọi người yên lặng được.

Nhạc Dương cười: “Ta chỉ xin học võ công, không làm gì khác.”

Đường Thạch Đầu có vẻ hiểu, “À, hắn đúng là một sư phụ tốt, người hỏi xem hắn có nhận người hay sao là được rồi, sao lại bảo ta nhường? Ta vẫn còn muốn theo hắn học võ công, hơn nữa báỉ sư là chuyện cả đời, làm sao nhường tới nhường lui được, hắn sẽ chém ta chết.”

“Thạch Đầu nói rất đúng.” Tiểu Tứ Tử ngồi bên dưới vỗ tay.

Nhạc Dương thì ngạc nhiên nhìn Đường Thạch Đầu, cười nhẹ, “Thiên hạ đệ nhất chỉ có thể có một.”

Đường Thạch Đầu nhú mày, người này, câu nào hắn cũng nói lại được sao?

Bạch Ngọc Đường đột nhiên nói nhỏ với Triền Chiêu: “Câu hôm qua, xem như ta chưa nói?”

“Câu nào?” Triền Chiêu không hiểu: “Ngày nào người cũng nói với ta rất nhiều câu.”

“Câu hắn giống người.” Bạch Ngọc Đường lạnh giọng nói.

“Người có nói sao?” Triền Chiêu cười tà: “Từ hôm qua ta đã không cảm thấy vậy.”

Khóe môi Bạch Ngọc Đường cong lên.

Quan chủ khảo thấy hai người nói mãi chưa dứt, liền hỏi: “Đã có thể bắt đầu chưa?”

Đường Thạch Đầu gật đầu, hắn đã sớm thấy phiền rồi.

Nhạc Dương cầm đao đi sang một phía, rút đao ra, tia sáng lóe lên, rục rã lóa mắt.

Triền Chiêu giật mình, rốt cuộc cũng biết điều gì không đúng, “Không thấy cây đao hôm qua, tiểu tử này còn giấu tuyệt chiêu!”

“Vấn Thiên Đao của Nhạc Phong.” Bạch Ngọc Đường nhú mày, quay đầu lại nhìn ba trưởng lão phái Thiên Sơn đứng phía sau, “Chuyện gì thế này?”

Hoành Phong thấp giọng nói: “Một năm trước có một thiếu niên đến, hoàn toàn không biết võ công, làm đệ tử có bối phận thấp nhất chuyên quét dọn trong phái Thiên Sơn... Nhưng hài tử này thiên phú dị bẩm thông minh tuyệt đỉnh. Nó vừa học võ công vừa tỷ thí với các sư huynh sư tỷ, thắng thì muốn có sư phụ của người kia, đánh thắng được sư phụ rồi thì muốn sư phụ của sư phụ, cho đến khi nó thắng được chưởng môn thì nói muốn có Vấn Thiên Đao.”

Bạch Ngọc Đường không còn cười, “Vậy Nhạc Phong đâu?”

“Chưởng môn trọng thương, đang bế quan tu luyện.”

Triền Chiêu và Triệu Phổ nhìn nhau, rồi cùng nhìn Hoành Phong, xảy ra chuyện lớn như vậy sao?! Còn nghĩ Nhạc Dương là tôn tử của Nhạc Phong, xem ra không phải!

“Sao không nói với ta một tiếng?” Bạch Ngọc Đường nhú mày, tuy trước nay mình không hỏi đến chuyện của phái Thiên Sơn, nhưng các lão nhân này luôn rất tốt với mình, hơn nữa Thiên Sơn cũng là một môn

phái lớn, có hai vị võ lâm chí tôn, còn có Bạch Ngọc Đường hấn mà lại bị người khác hiếp bức thành thế này, thật khó cho vị sư diệt cao tuổi của hấn rồi.

Hoành Phong đỏ mặt: “Không còn mặt mũi, không còn mặt mũi!”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, thấy trên đài sắp bắt đầu đánh, đột nhiên hô một tiếng: “Tiểu tử ngốc.”

Mọi người đều ngẩn người, Đường Thạch Đầu xoay mặt nhìn xuống đài, Bạch Ngọc Đường không gọi hấn là ngốc tử thì gọi là tiểu tử ngốc, hấn cũng quen rồi.

Bạch Ngọc Đường vung tay, Đường Thạch Đầu vô thức đón lấy, trong tay là một cây ngân đao, là cây đao của Bạch Ngọc Đường.

Cây đao màu trắng bạc, trên vỏ đao bằng bạch ngọc là hoa văn cổ màu bạc. Đường Thạch Đầu cầm đao, nhìn lại cây đao cũ của mình, kinh ngạc nhìn Bạch Ngọc Đường. Đây là thượng cổ thần khí, Bạch Ngọc Đường trước nay không rời tay, ai cũng biết, đao khách giỏi nhất sẽ không tùy tiện đưa đao của mình cho người khác.

Bạch Ngọc Đường thần nhiên nói một câu: “Trong vòng ba chiêu phải thắng cho ta.”

Đường Thạch Đầu nghiêm mặt gật đầu, hấn cũng cảm thấy tiểu tử này rất không vừa mắt!

Nhạc Dương nhíu mày, xoay mặt nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường thần nhiên nói: “Tiểu tử, thua rồi để Vấn Thiên Đao lại, đó không phải thứ ngươi lấy được.”

“Nếu ta thắng thì sao?” Nhạc Dương cười hỏi: “Ngươi sẽ nhận ta làm đồ đệ, dạy hết tuyệt học cả đời cho ta?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, cực kì ung dung: “Ngươi không thắng được.”

Nhạc Dương bật cười: “Vì tiểu tử ngốc này? Vì sao hấn được mà ta không được?”

Bạch Ngọc Đường lười trả lời.

Triển Chiêu cười ôn hòa, trong mắt lóe lên vẻ gian xảo, trả lời giúp: “Bạch Ngọc Đường chọn đồ đệ, đương nhiên phải là người giỏi nhất.”

“Phải! Bạch Bạch chỉ muốn thứ tốt nhất, đồ đệ cũng vậy.” Tiểu Tử Tử ngồi trên đùi Triển Chiêu cười tùm tùm trả lời: “Miêu Miêu cũng vậy!”

Triển Chiêu vội che miệng tiểu bảo bối.

Người xem vốn ngẩn người lại bắt đầu xì xào: “Xem ra là thật rồi! Không biết phủ Khai Phong có mở tiệc rượu không?”

155. Q.5 - Chương 31: Lương Thần Cát Nhật [ngày Lành Tháng Tốt]

Tiếng chiêng của quan chủ khảo vang lên, tỷ võ bắt đầu.

Đường Thạch Đầu đưa tay định rút đao, dùng sức, không rút được! Lại dùng sức, vẫn không rút được!

“Phụt...” Triển Chiêu bị sắc trà, kinh hãi nhìn Bạch Ngọc Đường, lúc này mới nhớ ra, tính tình cây đao của Bạch Ngọc Đường cũng xấu hết như hấn, người thường không thể rút ra được.

Vốn nghĩ Bạch Ngọc Đường cũng sẽ nhíu mày, nhưng Triển Chiêu nhìn kĩ, thì lại phát hiện khóe miệng hấn nhếch lên.

Triển Chiêu ngẩn người, lẽ nào?

Lúc này thì Nhạc Dương cũng đã thăm buồn cười, nhưng hai hàng lông mày lại dựng thẳng lộ sát khí, nhắc Vấn Thiên Đao lên chém thẳng một đường từ trên xuống, khí thế như bão quét không chừa chút đường sống.

Tiểu Tứ Tứ kinh ngạc mở to mắt, nếu Thạch Đầu không rút đao ra được thì phải làm sao?! Mọi người cũng thầm lo lắng, nguy rồi nguy rồi, Đường Thạch Đầu nhất định sẽ bị chém thành hai nửa.

Không ngờ trong lúc mọi người còn đang lo lắng, chợt có tiếng rít chói tai như “rồng ngâm”, ngay sau đó là một tia sáng lóe lên giữa không trung.

Nhạc Dương chỉ kịp thấy ngân đao lướt qua trước mắt, mang theo một luồng nội kinh không biết là yêu khí hay sát khí, kinh hãi phải lùi lại mấy bước. Nhưng Đường Thạch Đầu đã nhắm trước điểm này, nương theo lực xuất đao mà xông tới, lưỡi đao bén ngọt lướt qua vật áo trước của Nhạc Dương... Rút một tiếng, trước ngực Nhạc Dương rách một mảng lớn, may mà hấn tránh mau, nếu không đã mất mạng rồi!

Nhạc Dương vốn định dùng Vấn Thiên Đao đỡ, nhưng lại lùi ra theo bản năng, lúc chạm đất vẫn lảo đảo. Thua chiêu này quá khó coi chưa nói, còn để mất tiên cơ. Trong giây lát Đường Thạch Đầu rút đao, Nhạc Dương cảm giác cả người lạnh đi, đây là đao của Bạch Ngọc Đường sao?!

Đường Thạch Đầu thì cẩn thận nhớ kỹ những gì Bạch Ngọc Đường dạy mình, dùng đao, quan trọng nhất là thời điểm rút đao, đao đầu tiên, phải đầy sát khí, khí thế nhất định phải áp đảo được đối phương, khiến đối phương sợ hãi!

Mọi người cũng hít sâu một hơi, không vì gì khác, một đao này của Đường Thạch Đầu quả thật là uy lực kinh người, nhưng thứ khiến mọi người kinh ngạc hơn nữa là... Động tác không rút được đao của Đường Thạch Đầu khi này, chẳng lẽ là giả vờ? Đường Thạch Đầu ngậy ngậy ngốc ngốc, lừa được Nhạc Dương vốn rất thông minh?

Triển Chiêu xoa cằm nhìn Bạch Ngọc Đường ngồi bên cạnh: “Chuyện gì thế này?”

Bạch Ngọc Đường cười nhẹ, đáp lời: “Đây là chiêu thứ nhất Tiểu Tứ Tứ dạy hấn hôm qua, binh bất yếm trá!”

Mọi người còn chưa bình tĩnh lại, Đường Thạch Đầu đã tung một cước, thẳng đến mặt Nhạc Dương. Nhạc Dương đang lùi về sau, cho là hấn định thừa thắng truy kích, vội vịn người chuyển hướng sang một bên, khi quay đầu lại sẽ vừa đối diện với Đường Thạch Đầu. Không ngờ Đường Thạch Đầu chỉ dùng hư chiêu, hấn lách người, cắm đao xuống sàn lôi đài, không đến ba phân. Mọi người đều ngẩn người, khi còn chưa ai biết được hấn định làm gì thì Đường Thạch Đầu phát lực, dồn nội lực vào chuôi đao, hai tay cầm chặt đao hất mạnh lên...

Rắc một tiếng, lôi đài vốn được ghép từ các tấm gỗ, cực kì vững chắc, để tránh làm bị thương người bị ngã, ở giữa là một khoảng không. Theo hướng nội lực của Đường Thạch Đầu, sàn gỗ vỡ một hốc, rồi nứt răng rắc ra. Một đao của Đường Thạch Đầu lật sàn gỗ lên thành một hố lớn, gỗ vụn bắn ra khắp nơi... Chiêu này cực kì khí thế, không giống đao pháp ngoan độc nhưng tiêu sái của Bạch Ngọc Đường, chiêu này bá đạo dữ dội, uy lực kinh người.

Một chân của Nhạc Dương trụ đúng trên đường nứt, cực kì kinh hãi, đây không phải võ công của phái Thiên Sơn?!

“Oa!” Tử Ảnh giật mình đánh Giả Ảnh liên tục, “Giả Thông Minh! Đó là Phiên Giang Hải Đảo của nguyên soái, một đao lật chiến xa của Liêu vương, không có Tân Đình Hầu cũng dùng được sao?”

Triệu Phổ cười: “Chỉ giống mà thôi, đao không phù hợp, nhưng tiểu tử ngốc này không ngốc, học được thế này cũng không phải đơn giản, đủ để che mắt người khác rồi.”

Tiêu Lương cũng gật đầu: “Khi con luyện công với Đường đại ca, huynh ấy thấy con dùng một lần học được.”

Triển Chiêu lại nhìn Bạch Ngọc Đường bên cạnh.

Bạch Ngọc Đường vẫn nhàn nhã ung dung: “Chiêu thứ hai Tiểu Tứ Tứ dạy hấn hôm qua, xuất kì bất ý” [hành động khi người ta không đề phòng]

Triển Chiêu tiếp tục chống cằm, quay lại xem.

Nhạc Dương hơi khó xử, một chân lọt vào khe nứt, bị kẹt trong ván gỗ, tình thế nguy cấp không thể tránh được. Đường Thạch Đầu thì đang chém tới, Nhạc Dương vội ngã người định tránh, trọng tâm hạ xuống, định dồn sức vào chân đá tấm ván gỗ nhảy người lên, nhưng không ngờ Đường Thạch Đầu đang đợi động tác hấn ngựa người về phía sau này.

Lúc này, Đường Thạch Đầu đã lướt ra sau Nhạc Dương, khi vòng đến, đao của hắn vô tình vẽ một đường vòng trên sàn. Người khác nghĩ chỉ là một động tác dư, không ngờ Đường Thạch Đầu làm có mục đích. Chiêu thứ nhất, đao của hắn vẽ một đường tròn bên trái Nhạc Dương, đao thứ hai lại thêm một đường tròn bên phải, thế là, mũi đao đã vẽ một vòng tròn quanh Nhạc Dương. Đao của Bạch Ngọc Đường là bảo đao chém sắt như bùn, Nhạc Dương vừa thấy đường nứt, thầm kêu một tiếng không hay, đồng thời cũng kinh ngạc, tiểu tử ngốc này biết tính kế từ khi nào?!

Nhưng tâm trí Nhạc Dương lúc này đã loạn, thời cơ cũng mất, ngay từ chiêu đầu tiên Đường Thạch Đầu đã áp đảo hắn, chiêu thứ hai vẫn nằm ngoài dự đoán. Niềm tin vững chắc nhất bị lật đổ, Nhạc Dương làm sao có thể không hoảng loạn.

Đường Thạch Đầu thấy đại sự đã thành, giậm mạnh xuống sàn.

Mặt sàn rung lắc, cả tấm sàn nứt dần ra từ vòng tròn được vẽ, sàn gỗ kẹp theo cả một chân của Nhạc Dương rơi xuống, Nhạc Dương còn đang ngửa người ra sau, hoàn toàn không thể dùng sức, đành phải rơi xuống theo.

Nhạc Dương rất bức tức! Trăm tính ngàn tính, nghĩ Đường Thạch Đầu có võ công tuyệt thế, nghĩ cách đánh lừa tên ngu ngốc này, nghĩ sẽ lợi dụng khi hắn tự đắc mà công kích. Không ngờ, kẻ tự đắc lại là mình, bị Đường Thạch Đầu lừa, chẳng lẽ tiểu tử này từ hôm qua đã giả ngốc? Hắn bây giờ chẳng hề ngốc chút nào?!

Khi Nhạc Dương đổ mặt bò lên thì ngân đao đã kề sát bên cổ hắn, Đường Thạch Đầu cười cười với hắn: “Ba chiêu.”

Quan chủ khảo đưa tay: “Thắng bại đã phân, Đường Thạch Đầu thắng.”

Nhạc Dương cắn chặt răng, không cam lòng!

Lúc này, người xem bên dưới cũng há hốc mồm, sao Đường Thạch Đầu đã thắng rồi? Thật sự chỉ dùng ba chiêu!

Triển Chiêu chống cằm, há mồm chậm chậm xoay sang nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường bật cười: “Chiêu thứ ba Tiểu Tứ Tử đã dạy hắn...”

“Ngửa người không thể dùng lực!” Triển Chiêu cũng cười: “Học ngay dùng ngay, giỏi!”

Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Phải, cũng xem như không tệ.”

“Oa!” Tiểu Tứ Tử ngồi trên đùi Triển Chiêu, là người đầu tiên vỗ tay: “Thạch Đầu thật lợi hại!”

Đồng thời, những người xung quanh cũng hoàn hồn lại, lập tức ồn ào lên, các võ lâm cao thủ có mặt không ai ngờ được, Đường Thạch Đầu có vẻ ngây ngây ngốc ngốc, cái gì cũng có chỉ thiếu trí lại biết dùng trí, dùng mưu đối phó với Nhạc Dương có vẻ tương đối thông minh!

Đường Thạch Đầu đưa tay, cầm lấy Vãn Thiên Đao trong tay Nhạc Dương, cho đao vào vỏ, ném cả hai cây đao xuống đài.

Bạch Ngọc Đường đón lấy ngân đao, dùng mũi đao hất nhẹ Vãn Thiên Đao một cái.

Vãn Thiên Đao xoay một vòng, bay vào tay Hoàn Phong. Hoàn Phong cúi người với Bạch Ngọc Đường: “Đa tạ thái sư thúc.” Sau đó, lại cúi người hành lễ với Đường Thạch Đầu trên đài: “Đa tạ chương môn sư thúc.”

Đường Thạch Đầu cầm lấy cây đao của mình, thấy Nhạc Dương đã bò lên, liền chấp tay với hắn, nói đa tạ xong thì định xuống đài.

Nhạc Dương tâm không cam tình không nguyện phỉ phỉ bụi và vụn gỗ trên người, “Tiểu tử dùng mưu.”

Đường Thạch Đầu liếc nhìn hắn một cái, thản nhiên nói: “Bình bất yếm trá.”

Triển Chiêu híp mắt, nghĩ thầm Đường Thạch Đầu bị Bạch Ngọc Đường nhập rồi sao? Sao cách nói chuyện lại giống hệt như Bạch Ngọc Đường?

Nhạc Dương cũng cười: “Xem như người may mắn, nhưng nếu luận võ công...”

“Người vẫn sẽ thua.” Đường Thạch Đầu thậm chí không nhìn hắn, cầm đao tiêu sái đi xuống.

.

.

“Oa!” Tiểu Tứ Tử mở to mắt: “Thạch Đầu anh tuần khí phách quá!”

Triệu Phổ và Công Tôn nhìn nhau.

Công Tôn nhỏ giọng hỏi Triển Chiêu: “Hắn không ngốc! Ngốc chỗ nào chứ? Trước đây giả vờ sao?”

“Ai, cái này...” Triển Chiêu cũng chẳng hiểu gì: “Hắn phải là ngốc chứ.” Nghĩ nghĩ, hắn rướn đến hỏi nhỏ Bạch Ngọc Đường: “Chuyện gì vậy?”

Bạch Ngọc Đường thấy vẻ mặt của Triển Chiêu rất thú vị, liền nói: “Không phải người nói rồi sao, người thành thật lừa đầu trúng đấy.”

“Người đoán xem, có khi nào Thạch Đầu giả ngốc không?” Triển Chiêu híp mắt hỏi: “Ta cảm thấy hắn có tiềm năng vô hạn!”

Bạch Ngọc Đường thở dài, chỉ chỉ bên cạnh.

Triển Chiêu nhìn theo hướng hắn chỉ, thì thấy các tiểu thư khuê các có quen có lạ trong Khai Phong đến xem tỷ võ để tìm lang quân như ý đều đang sáng mắt nhìn Đường Thạch Đầu, hưng phấn đua nhau nói.

“Đường công tử thật anh tuấn!”

“Đúng vậy, võ công cũng cao!”

“Đúng vậy, lại thông minh!”

“Thật lợi hại!”

Khóe miệng Triển Chiêu giật giật, quay đầu lại thì thấy Đường Thạch Đầu ngồi cạnh Tiểu Tứ Tử đang nắm chặt tay, “Tiểu Tứ Tử, quả nhiên làm theo lời sư phụ nói sẽ được nữ hài tử thích!”

Miệng Tiểu Tứ Tử há to, rất lâu sau, đột nhiên quay lại kéo Tiểu Lương Tử: “Tiểu Lương Tử, không được học theo Cửu Cửu!”

Tiểu Lương đang ăn cam, ngơ ngác nhìn Tiểu Tứ Tử: “Sao?”

“Làm theo Cửu Cửu sẽ biến thành tiểu lưu manh...”

“À, cái này ta biết Cần Nhi, ta chỉ học võ công của sư phụ!” Tiểu Lương thành thật trả lời.

“Phải phải!” Tiểu Tứ Tử hài lòng xoa đầu Tiểu Lương, Triệu Phổ ngồi phía sau khoanh tay, hận...

.

.

Thế là, kết quả cuối cùng của buổi sáng là Đường Thạch Đầu và Thạch Thiên Kiệt thắng, buổi chiều sẽ là lượt đánh sau cùng, Thẩm Bạch Ngọc và Nhạc Dương sẽ tranh thám hoa trước, sau đó Thạch Thiên Kiệt và Đường Thạch Đầu đối chiến, tìm ra võ trượng nguyên.

Nhưng cho dù thế nào, Thạch Thiên Kiệt ít nhất có thể lấy được vị trí bảng nhân, điều này cũng khiến Bao Chứng lo lắng.

Danh tiếng của Đường Thạch Đầu lại cao hơn, nhưng hắn không kiêu ngạo, rất bình tĩnh chờ trận đánh cuối cùng.

Buổi trưa, mọi người quay về phủ Khai Phong dùng cơm, nghỉ ngơi một chút chờ trận đấu buổi chiều.

Triển Chiêu dùng cơm xong, đang uống trà, thấy Bạch Ngọc Đường ngồi trên ghế chơi với Tiểu Hổ, đột nhiên nhớ đến một chuyện, chạy đến: “Này, lão thần tiên đi đâu rồi?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, hỏi Tiểu Tứ Tử: “Tiểu Tứ Tử, mấy hôm nay có thấy Tề Tứ Nhận không?”

Tiểu Tứ Tử cũng lắc đầu: “Không có, mấy ngày không gặp rồi!”

“Rốt cuộc thì lão nhân này định làm gì?” Triệu Phổ không hiểu được.

Triển Chiêu nhắc Bạch Ngọc Đường: “Người có nhớ, lần người và Cừu Lăng Hành... Không đúng, và Sầm Lâm đánh cược không?”

Bạch Ngọc Đường được Triển Chiêu nhắc mới chợt nhớ a, “Đúng vậy, hắn còn nợ ta một câu trả lời, ta hỏi gì hắn phải trả lời đó!”

“Phải lợi dụng được câu trả lời này!” Triển Chiêu gật đầu: “Hay là hỏi hắn lương thần cát nhật là ngày nào? Hay hỏi thiên hạ đại loạn là thế nào?”

Công Tôn cũng cảm thấy hợp lý!

Mọi người đang thảo luận, Vương công công chạy từ bên ngoài vào, “Ai da, trước tiên phải chúc mừng các vị.”

Triệu Phổ bật cười: “Công công chúc mừng chuyện gì?”

“Đây không phải song hỷ lâm môn sao!” Vương công công cười nói: “Trận đấu khi nãy mọi người đều thấy, Đường công tử chắc chắn đỗ cao!” Vừa nói vừa đưa ngón tay cái lên: “Lợi hại lợi hại!”

“Song hỷ lâm môn, vậy còn một hỷ nữa là gì?” Công Tôn thắc mắc.

“Không phải Triển đại nhân và Bạch đại nhân đã công bố hôn sự rồi sao?” Vương công công cười tủm tỉm, “Trong cung đã nghe nói cả rồi, mấy ngày nữa sẽ thành thân đúng không?”

“Phụt...” Triển Chiêu lại phun trà.

Tiểu Tứ Tử nói nhỏ với Tiêu Lương: “Hôm nay Miêu Miêu phun trà ba lần rồi.”

Tiêu Lương cũng cười.

“Ô?” Bao Chửng cũng đi đến: “Có chuyện này sao? Rất tốt rất tốt!”

Triển Chiêu ôm trán, nghĩ chuyện này nhất định sẽ làm náo loạn cả thành...

Ngay khi đó, đột nhiên Bạch Ngọc Đường lắc đầu, nói: “Không có chuyện này.”

Mọi người đều ngẩn người, sau đó xấu hổ nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu cũng hơi mất tự nhiên, trong lòng có chút giận dữ, lồng ngực như bị thứ gì đâm một cái, chuột chết tiết từ chối quá thẳng thừng.

Tiểu Tứ Tử bĩu môi, sao Bạch Bạch lại thế này!

Vương công công cũng xấu hổ, chẳng lẽ là tin đồn? Bạch Ngọc Đường không có ý này?

“Mấy hôm nữa chắc chắn không kịp, làm tiệc rượu đính hôn trước, thành thân phải chờ ngày lành tháng tốt.” Bạch Ngọc Đường nghiêm mặt nói: “Ta còn phải tìm phụ mẫu về chứng hôn, có lẽ phải mất một hai tháng. Vậy, Miêu Nhi, có cần tìm phụ mẫu người không? Sư phụ có đến không?”

Triển Chiêu nghiêng răng tròng Bạch Ngọc Đường, nghĩ thầm ý câu “Không có chuyện này.” của người căn bản là đã quyết định, bị người hù chết!

“Phụ mẫu người ở đâu?” Triệu Phổ tò mò: “Ta bảo người đi tìm.”

“À, bây giờ có lẽ đang ở Nam Hải, phải về Hãm Không Đảo hỏi đại tẩu, bọn họ có thư từ qua lại.” Bạch Ngọc Đường thấy Triệu Phổ nói giúp cũng rất vui mừng.

Triệu Phổ ngoắc ngón tay với Giả Ảnh, bảo hắn nhớ kỹ, lập tức phái mấy trăm người đi tìm!

Vương công công cũng cười, “Thì ra là thế, vậy được! Ta hồi cung bẩm báo với hoàng thượng và thái hậu, nói một thời gian nữa mới có náo nhiệt, đánh hôn trước, mở tiệc rượu ở đâu?”

“Bộp”

Mọi người đang bàn tán sôi nổi, đột nhiên Triển Chiêu đập bàn, âm thanh quá to, nước trong ly đều đổ hết. Nhìn lại Triển Chiêu, đang sầm mặt, có vẻ rất không vui.

Mọi người đều căng thẳng nhìn hắn, Bạch Ngọc Đường hơi nhú mào, con mèo này... Chẳng lẽ không đồng ý?

Ngay khi ấy, chợt Triển Chiêu khụ một cái, nghiêm mặt nói: “Ít nhất phải hai tháng! Ta phải tìm sư phụ sư nương.” Nói xong thì xoay sang nói với Giả Ảnh: “Bọn họ ở cực bắc, các người đủ nhân lực nhân tiện tìm giúp ta đi.”

Giả Ảnh im lặng một lúc, xoay người ra ngoài: “Ta đi tìm Âu Dương mượn thêm người.”

...

Bạch Ngọc Đường kinh ngạc nhìn Triển Chiêu.

“Khụ khụ.” Triển Chiêu vắt chéo chân, cầm chén trà bình tĩnh nhấp trà: “Nói tiếp chuyện vụ án đi.”

Bạch Ngọc Đường cũng cầm chén trà lên, gật đầu, “Được.”

Sau đó, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lại nghiêm túc thảo luận xem nên hỏi Sầm Lâm thế nào, rất chăm chú.

Những người còn lại đều ngẩn ngơ, cảm giác một cơn gió kì dị thổi tới, mọi người nhìn nhau, bắt đầu buồn bực, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường này, rốt cuộc là đồng ý thành thân đúng không? Đồng ý thành thân đúng không? ? Đồng ý thành thân đúng không?

.

...

.

Bầu không khí trong phủ Khai Phong lập tức trở nên hân hoan, Thạch Đầu nghe nói đã chọn được ngày rồi, đã cho mời song thân rồi, còn định làm tiệc đánh hôn trước, u buồn chịu đả kích.

May mà Tiểu Ngọc đưa cho hắn một xấp thư tình, khăn tay, quạt, túi hương... Đều là do các cô nương ngưỡng mộ “Đường công tử” trong Khai Phong tặng.

Bàng Dục và Bao Duyên vây xem một đồng tín vật, chặc lưỡi liên tục: “Ai nha, Thạch Đầu đúng là không tầm thường!”

Đường Thạch Đầu nghiêm mặt ngồi ngẩn người trong sân, dường như đang phiền não chuyện gì.

Triển Chiêu vỗ vỗ hắn: “Lo lắng trận đấu chiều nay sao? Cứ bình thường là được rồi, võ công của đệ cao hơn Thạch Thiên Kiệt.”

“Ừm.” Đường Thạch Đầu gật đầu.

Triển Chiêu thấy có vẻ không phải hắn đang phiền muộn chuyện này, liền vỗ đầu hắn một cái: “Này! Đệ đang nghĩ gì vậy? Trước khi thi đừng mất cảnh giác.”

“Không, đệ đang thư giãn, Tiểu Tứ Tử nói phải biết kết hợp vừa làm vừa nghỉ.” Với Đường Thạch Đầu bây giờ, phạm là lời Tiểu Tứ Tử và Bạch Ngọc Đường nói thì đều đúng hết!

“Vậy đệ đang buồn phiền chuyện gì?” Triển Chiêu thật không hiểu.

“À, thật nhiều cô nương, ta thích ai bây giờ?” Đường Thạch Đầu nghiêm mặt hỏi Triển Chiêu: “Đệ cũng muốn mau chóng thành thân, sau đó sinh một oa oa giống Tiểu Tứ Tử!”

Triển Chiêu hung hăng đập một cái: “Đệ tìm hiểu cho rõ làm cách nào sinh oa oa rồi hãy nói!”

Đường Thạch Đầu gãi đầu ngửa mặt nhìn Triển Chiêu, một lúc mới hỏi: “Làm sao sinh được?”

Triển Chiêu chần chờ một lúc, cười xấu xa: “Hỏi người có hài tử đi.”

Đường Thạch Đầu vỗ tay, đứng vậy, làm sao sinh được oa oa như Tiểu Tứ Tử cũng cần có kĩ thuật! Liên bật dậy chạy đi tìm Công Tôn.

Triệu Phổ đang uống trà, đột nhiên nghe Đường Thạch Đầu chạy đến hỏi Công Tôn: “Công Tôn tiên sinh, hỏi ngài một chuyện.”

“Chuyện gì?” Công Tôn cười rất ôn hòa.

“À, ngài và Triệu Phổ làm thế nào mới sinh được oa oa đáng yêu như Tiểu Tứ Tử? Có kĩ thuật gì không?”

“Phụt...” Triệu Phổ phun trà lên đuôi Thạch Đầu, Thạch Đầu vẩy đuôi đá chân sau, quay lại lườm Triệu Phổ, đáng ghét!

Tiểu Tứ Tử vội chạy đến liếm cho nó, Thạch Đầu đá nó ra, đừng có thừa cơ ăn đậu hũ, đại lưu manh!

Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương cũng sững sờ nhìn Đường Thạch Đầu, tất cả mọi người trong phủ Khai Phong, bao gồm cả các ảnh vệ đều bội phục nhìn Đường Thạch Đầu, can đảm! Thật sự rất can đảm!

Kết quả, Công Tôn cảm chổi đuối đánh Đường Thạch Đầu khắp sân, phủ Khai Phong lại hỗn loạn.

Vương công công cầm thánh chỉ khuyên can: “Chờ một chút chờ một chút, lão nô tuyên chỉ đã!”

“Tuyên chỉ?” Mọi người dừng lại nhìn, “Tuyên chỉ gì?”

“Hoàng thái hậu cũng muốn xem tỷ thí giành trạng nguyên, cho nên cho dời lôi đài vào hoàng cung, đã bắt đầu dựng lên rồi.” Vương công công thấy mọi người lo lắng, liền cười nói: “Yên tâm, lôi đài được dựng bên ngoài, đã được canh phòng vẹn toàn rồi.”

Bao Chứng vẫn nhú mày, nhưng hoàng thượng đích thân chủ khảo kì thi mỗi năm là quy tắc, vì năm nay tương đối hỗn loạn cho nên đã bỏ bớt phần này. Nhưng nói lại thì tỷ thí trong hoàng cung vẫn đơn giản hơn là tỷ thí ngoài hoàng cung rồi hoàng thượng xuất cung xem.

Vương công công tuyên chỉ xong thì đi.

Triệu Phổ thở dài đứng lên: “Ta đi xem phòng vệ có sơ sót gì không.”

Công Tôn cũng đi cùng hắn.

Cuối cùng, Triển Chiêu vỗ vai Bạch Ngọc Đường: “Thế nào? Có hỏi không?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Đương nhiên.”

Hai người đi vào đại lao của phủ Khai Phong.

.

.

Sầm Lâm ngồi trong lao, dựa lưng vào tường ngăn người. Thấy hai người đến thì cười cười: “Cung hỉ, xem ra chiều nay sẽ có tân khoa trạng nguyên xuất hiện, phủ Khai Phong các người lại có thêm nhân lực.”

“Làm sao người biết được kết quả tử vô?” Triển Chiêu không hiểu.

Sầm Lâm gõ gõ vào tai mình: “Đã nói với các người rồi, ta không phải là người, đương nhiên có đây cô hồn đã quỷ từ bên ngoài vào báo tin cho ta.”

“Mặc kệ người là người hay quỷ, ta hỏi người, người nói có giữ lời không?” Triển Chiêu hỏi đón.

Sầm Lâm nhú mày: “Có ý gì?”

“Hỏi người nói có giữ lời không?”

“Đương nhiên.” Sầm Lâm cười lạnh, “Chẳng lẽ trong mắt Triễn đại nhân ta tiểu nhân vậy sao?”

“Vậy thì tốt, người có nhớ, lần cá cược với Bạch Ngọc Đường trong Thái Bạch Cư không?” Triễn Chiêu nhắc hần.

Sầm Lâm ngẩn người, chặc lưỡi một cái, hơi ủ rũ, “Suýt chút quên mất, còn một món nợ lớn như vậy.”

“Vậy người có giữ lời chứ?” Triễn Chiêu hỏi.

“Đành chịu, các người hỏi đi.” Sầm Lâm lại rất thẳng thắn, “Chỉ có điều...” Hần cười gian, nhắc hai người: “Phải hỏi thông minh một chút, vì ta sẽ không thành thật trả lời các người.”

Triễn Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, nghĩ thầm, đã sớm biết người sẽ dùng chiêu này.

“Nói đi, người muốn ta nói chuyện gì?” Sầm Lâm cười mỉm, “Lương thần cát nhật, hay là thiên hạ đại loạn? Lương thần cát nhật thì một năm có rất nhiều, còn thiên hạ đại loạn, thời gian Chiến quốc thất hùng quả thật là thiên hạ đại loạn.”

Triễn Chiêu biết hần gian xảo, nên đã chuẩn bị sẵn, lấy một quyển hoàng lịch giấu sau lưng ra, vút xuống trước mặt hần.

Sầm Lâm ngạc nhiên, nhìn quyển hoàng lịch, vẫn chưa hiểu gì.

Bạch Ngọc Đường ngồi xuống, hỏi: “Xé ngày người báo được thù xuống!”

“Ha ha ha...” Sầm Lâm cười lớn, “Lợi hại lợi hại, quả nhiên thử miêu liên thủ thiên hạ vô ưu.”

Triễn Chiêu xoa cằm nghiền ngẫm câu này, rất xuôi tai!

Bạch Ngọc Đường giục: “Xé mau.”

“Không phải phiền phức, không phải các người muốn biết lương thần cát nhật thiên hạ đại loạn là ngày nào sao? Thật ra ta nói với các người cũng không sao, vì đại cục đã định.” Sầm Lâm rất đắc ý, “Ngày đó là...”

Triễn Chiêu và Bạch Ngọc Đường chăm chú nghe.

Sầm Lâm hé môi, nói ra hai chữ: “Hôm nay!”

.

156. Q.5 - Chương 32: Dĩ Nha Hoàn Nha [ăn Miếng Trả Miếng]

Sầm Lâm vút cho Triễn Chiêu và Bạch Ngọc Đường một đáp án cực kì nan giải, hôm nay!

Thiên hạ đại loạn vào hôm nay, hôm nay là lương thần cát nhật?! Đáp án này khiến Triễn Chiêu và Bạch Ngọc Đường hoàn toàn không kịp chuẩn bị tâm lý.

Cũng không biết Sầm Lâm này đang nói thật hay cố ý gây rối, nhưng khi Triễn Chiêu và Bạch Ngọc Đường hỏi thêm thì hần lại không chịu nói một lời nào.

Cuối cùng, hai người về thư phòng, chờ bọn Triệu Phổ đến, kể lại mọi chuyện cho Bao Chứng nghe. Bao Chứng cũng nhíu mày trầm ngâm, “Hôm nay?”

“Hôm nay sẽ quyết định trạng nguyên, sau đó hoàng thượng còn triệu kiến văn võ tam giáp trong kim điện...” Triệu Phổ lầm bầm, “Cũng xem như lương thần cát nhật rồi.”

“Vậy hôm nay sẽ xảy ra chuyện gì khiến thiên hạ đại loạn?” Công Tôn cảm thấy chẳng có được manh mối nào: “Tại sao lại là hôm nay? Ngoài tử võ còn có gì đặc biệt sao?”

Mọi người đều lắc đầu.

“Cha.” Chợt, Bao Duyên chạy vào: “Chúng con vào cung với Thạch Đầu trước, sắp đến giờ tử võ rồi.”

“Đường Thạch Đầu đã chuẩn bị xong rồi sao?” Triễn Chiêu hỏi.

“Phải, hần đã chuẩn bị từ sớm rồi.” Bao Duyên gật đầu, phía sau là Bàn Dục dẫn Tiểu Tứ Tử, Tiểu Lương Tử và Thạch Đầu Tiễn Tử đến, hỏi: “Cùng đi sao?”

Bao Chứng lắc đầu, “Các người đi trước, chúng ta còn có chuyện phải thương lượng một chút.”

.

.

Chờ bọn họ đi rồi, Bao Chứng dẫn mọi người vào cung, cùng thương lượng với Triệu Trinh.

“Hôm nay?” Triệu Trinh chấp tay sau lưng đứng giữa thư phòng: “Hôm nay có gì đặc biệt?”

Trong lúc mọi người đều đang trầm ngâm suy tư, Trần Ban Ban vẫn im lặng đứng một bên đột nhiên lên tiếng: “Hoàng thượng.”

“Sao?” Triệu Trinh quay đầu lại nhìn hần.

“Hôm nay là bạch lộ.” Trần Ban Ban nói: “Nếu nói đến độc nhất vô nhị, thì trong một năm, chỉ có một ngày bạch lộ.”

Triệu Trinh ngẩn người, mọi người im lặng một lúc, Công Tôn đột nhiên vỗ tay: “Sương khô trời râm, sương ướt trời trong! Mấy hôm nay đến trưa thời tiết lại đột nhiên thay đổi, từ nắng sang âm u rồi kéo sương, sương tan thì mặt đất thấm ướt, là sương ướt, khí trời hôm nay lẽ ra phải rất quang đãng mới đúng!”

“Chính xác... Trước sau tiết bạch lộ sẽ có sương mù, sáng sớm hoặc chiều tối, còn có sương sớm, thời tiết chuyển lạnh.” Bao Chứng cũng gật đầu, “Nhưng, chuyện này nói lên điều gì?”

“Kẻ nào?!”

Mọi người đang nói chuyện, đột nhiên Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường bật hỏi, nhìn ra cửa sổ, bọn Nam Cung Kỹ canh giữ bên ngoài cũng đang ngẩng đầu nhìn lên mái nhà, đáng vẻ hơi lạ.

Mọi người đang ngạc nhiên, chợt một con khỉ đen nhảy xuống, ngồi trên tượng sư tử trước thư phòng, nhìn chăm chăm người trong phòng.

“Là con khỉ đó!” Triển Chiêu ngạc nhiên.

Ngay khi ấy, một bóng đen nhảy từ mái nhà xuống.

“Kẻ nào!” Nam Cung Kỹ lệnh cho các ảnh vệ lập tức bao vây hần.

Bao Chứng thì vội ngăn lại: “Khoan đã!”

Mọi người nhìn Triệu Trinh, Triệu Trinh gật đầu, phẩy tay nhẹ một cái, bọn Nam Cung Kỹ lùi lại một bước, nhưng vẫn cảnh giác nhìn người vừa đến.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn người kia, vẫn chưa hiểu là chuyện gì.

“Ngày hôm đó, không phải người cũng thấy sương mù sao?” Người đó đột nhiên hỏi Bạch Ngọc Đường, rồi đưa tay nhẹ nhàng sờ sờ con khỉ nhỏ vừa nhảy vào lòng hần cọ rất thân mật, “Rất giống thật đúng không?”

“Ý người là... nhiếp hồn thuật?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, nhớ đến cảnh tượng hôm đó.

Người kia cười gật đầu, đưa tay lên môi “hư” một cái, “Muốn giải thiên hạ đại loạn, chỉ có một cách!”

Triệu Trinh bảo Trần Ban Ban mở cửa, “Tiền bối, hay là vào phòng rồi nói, có cách gì?”

Người kia cười khà khà, chính là Tề Tứ Nhận đã mất tích mấy ngày nay, hần còn cầm thêm một tay nải lớn căng phồng không biết gói thứ gì. Đi vào thư phòng, đặt xuống trước mặt mọi người, Tề Tứ Nhận nghiêm mặt nói: “Muốn giải thiên hạ đại loạn, chỉ có một cách là, lấy gậy ông đập lưng ông!”

Triển Chiêu mở tay nải ra xem thử, hiểu ra, “Thì ra là thế!”

Tề Tứ Nhận gật đầu: “Bên ngoài còn rất nhiều, ta mất mấy ngày mới giải quyết được, vì để bảo mật, cho nên ta chỉ có giấu các người đi thu thập số âm binh đến từ địa ngục này!”

Mọi người bật cười.

“Đa tạ lão tiên bối giúp đỡ.” Triệu Trinh hành lễ với Tề Tứ Nhận.

“Ha ha.” Tề Tứ Nhận phẩy tay, “Lão nhân ta chỉ không muốn thấy thiên hạ đại loạn mà thôi, ta cũng có hậu thế tử tôn, còn có mấy đứa tôn tử rất đáng yêu, không muốn chúng nó phải sống trong cảnh chiến tranh loạn lạc.”

Triệu Trinh gật đầu.

“Lập tức hành động đi.” Bao Chứng đề nghị, “Không thể chậm trễ!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường gật đầu, đi trước cùng Tề Tứ Nhận.

Bao Chứng quay lại nói với Triệu Trinh: “Hoàng thượng, còn cần chút thời gian chuẩn bị.”

“Yên tâm.” Triệu Trinh cười: “Trẫm sẽ kéo dài thời gian, vì chút lòng tham mà không tiếc khiến cho thiên hạ đại loạn, đáng chết! Nhất định phải ăn miếng trả miếng, để bọn chúng tự gặt bão!”

.

...

.

Lôi đài được dựng trên một sân diễu binh khu ngoài của hoàng cung. Lôi đài được dựng rất cao, vì tường khá thấp, cho nên dân chúng bên ngoài có thể nhìn rõ trận đấu giành võ trạng nguyên. Triệu Trinh thì ngồi xem trước lôi đài, vị trí rất tốt, Nam Cung Kỷ sắp xếp rất nhiều hộ vệ xung quanh, có thể nói là một giọt nước cũng không thấm qua được.

Trận tỷ võ hôm nay là Nhạc Dương đấu Thấm Bạch Ngọc, Thạch Thiên Kiệt đấu Đường Thạch Đầu. Quy cách tỷ võ lần này hoàn toàn khác trước, dù sao cũng là hoàng thượng đích thân đến xem, cho nên rất được chú trọng, người đến xem cũng càng lúc càng đông.

Hai bên lôi đài còn có hai hàng ghế đặc biệt cho người nhà hai bên, thật ra chủ yếu là vì thuận tiện phòng vệ.

Đường Thạch Đầu và Nhạc Dương ở phía bắc, Thạch Thiên Kiệt và Thấm Bạch Ngọc ở phía nam. Người đi cùng Thạch Thiên Kiệt đã đến đủ, Sài Huỳnh dẫn theo một đám người giang hồ, còn có Thạch Thiên Quỳnh, Thấm Bạch Ngọc đã sớm có mặt.

Bên phải là Đường Thạch Đầu, Nhạc Dương ngồi rất xa, bên cạnh hắn chỉ có ba sư thúc phái Thiên Sơn, lại chẳng quan tâm mấy đến hắn, có chút lạnh lùng.

Bàng thái sư và Bát vương gia đều mặc triều phục, ngồi nghiêm chỉnh ở khu của hoàng cung, chờ hoàng thượng giá đáo, không bao lâu, Bao Chứng cũng đi chậm chậm đến.

Bàng Cát nhìn chăm chăm mặt đen của Bao Chứng một lúc, nhướn mày: “Ô? Tâm trạng Lão Bao không tệ!”

Bát vương gia và Vương thừa tướng quay đầu lại ngắm Bao Chứng một lúc lâu, chỉ toàn đen là đen, nhìn không được nhìn nhau, vậy mà cũng nhìn ra được?!

Ngoài ra, hoàn toàn không có bóng người nào trong phủ Khai Phong, cả các ảnh vệ cũng không thấy đâu.

Tiểu Tứ Tử lắc chân, gãi đầu hỏi Tiêu Lương: “Miêu Miêu đâu rồi? Chậm quá!”

Đường Thạch Đầu không thấy Bạch Ngọc Đường đâu, cau mày, làm sư phụ ít nhất khi ra trận cũng phải cho chút ý kiến chứ!

Tiểu Tứ Tử ngồi một lúc thì thấy Trần Ban Ban đứng cách đó không xa vẫy tay gọi mình, liền chạy chậm đến. Trần Ban Ban lấy một gói điểm tâm ra đưa cho Tiểu Tứ Tử, “Tiểu vương gia, thái hậu bảo ta đưa cho ngài, là điểm tâm Tây Vực tiến cống, ở Trung Nguyên không ăn được.”

“Oa!” Tiểu Tứ Tử cầm lấy một gói lớn, “Nhiều vậy sao.”

Trần Ban ban nhéo má Tiểu Tứ Tử: “Phải, thái hậu bảo lấy mỗi thứ một ít, ngài ăn thử thấy thích thứ nào thì bảo người đến lấy thêm.”

“Được được, cảm tạ Ban Ban.” Tiểu Tứ Tử hạnh phúc nói xong thì chạy về chia với Tiêu Lương, nhìn sang thấy các lão sư chất hay sư chất tôn gì đó cùng phái Thiên Sơn với Bạch Ngọc Đường. Tiểu Tứ Tử không hiểu bối phận, nhưng biết là đồng môn của Bạch Ngọc Đường, thế là cầm điểm tâm sang chia.

Thấy Nhạc Dương ngồi chồm hổm một mình phía trước, Tiểu Tứ Tử đưa một cái bánh nhỏ cho hắn: “Tiểu Nhạc Tử.”

“Oa.” Nhạc Dương liếc liếc Tiểu Tứ Tử: “Tiểu Bàn Tử sao lại gọi ta như vậy, ta không có nguyệt tử!” [nguyệt tử đồng âm với nhạc tử, nguyệt tử là ở cũ]

Tiểu Tứ Tử hí mắt đánh hắn một cái: “Ta không phải Tiểu Bàn Tử, ta là Tiểu Tứ Tử!”

Nhạc Dương cười hì hì cầm điểm tâm, “À... Tiểu Tứ Tử sao, sao đệ còn cho ta điểm tâm? Ta là người xấu mà!”

Tiểu Tứ Tử ngăn người: “Tiểu Nhạc Tử không phải đồng môn hậu bối của Bạch Bạch sao?”

Nhạc Dương nghĩ nghĩ: “Đúng vậy, nhưng có lẽ khi về sẽ bị trục xuất sư môn.”

“Tại sao?” Tiểu Tứ Tử cầm bánh khoai ngồi cạnh hắn vừa ăn vừa hỏi: “Tiểu Nhạc Tử giỏi võ công như vậy, sao sư phụ lại không cần?”

“Ta kiêu căng ngạo mạn như vậy... Bị ghét cũng là bình thường thôi.” Nhạc Dương cười gượng.

Tiểu Tứ Tử nhìn Nhạc Dương một lúc, đưa tay vỗ vai hắn: “Yên tâm đi, sẽ không đâu!”

“Làm sao đệ biết?” Nhạc Dương cắn bánh khoai, “Oa! Ngon quá, cho ta mấy cái nữa.”

“Được.” Tiểu Tứ Tử rất hào phóng đưa hắn tự lấy.

“Này.” Nhạc Dương chột chột Tiểu Tứ Tử, “Khi này đệ vẫn chưa nói hết, tại sao ta sẽ không bị trục xuất sư môn?”

“Kiêu căng ngạo mạn thì đã bị trục xuất sư môn rồi sao?” Tiểu Tứ Tử nhủ mày: “Vây vì sao Cửu Cửu còn chưa bị trục xuất sư môn? Bạch Bạch cũng không bị. Miêu Miêu nói thật ra Bạch Bạch rất kiêu căng, nhưng không có bị trục xuất sư môn, Tiểu Nhạc Tử là đồng môn của Bạch Bạch, nhất định cũng sẽ không bị! Các trưởng môn phái Thiên Sơn rất rộng lượng, đúng không?”

Tiểu Tứ Tử nói xong thì ngửa đầu nhìn ba trưởng bối phái Thiên Sơn.

Hoàn Phong nhìn Tiểu Tứ Tử một lúc, cười gật đầu: “Phải! Chương môn đã từng nói, ngoại trừ tiểu thái sư thúc tổ, đây là lần đầu tiên ngài thấy hài tử có tư chất như Nhạc Dương, tính tình hư hỏng một tí cũng không sao, biết phân rõ trái phải là được rồi, rồi cũng sẽ hiểu chuyện, phải kiên nhẫn.”

Nhạc Dương há hốc mồm, rồi cười lắc đầu, xoa đầu Tiểu Tứ Tử: “Đệ rất thông minh!”

Tiểu Tứ Tử hí mắt, “Thật sao?”

“Đúng vậy!” Nhạc Dương gật đầu.

“Vây đệ nghĩ xem, làm cách nào để Bạch Ngọc Đường nhận ta làm đồ đệ?” Nhạc Dương hỏi.

“Ừm...” Tiểu Tứ Tử ngửa mặt hỏi Nhạc Dương: “Vì sao Tiểu Nhạc Tử nhất định phải bái Bạch Bạch làm sư phụ?”

Nhạc Dương gác chân lên: “Ta muốn học được loại võ công cao nhất trong thời gian ngắn nhất!”

“Tại sao?” Tiểu Tứ Tử nói nhỏ: “Cửu Cửu thường nói, học võ phải tuân tự mà tiến, không thể hấp tấp vội vàng.”

Nhạc Dương nhéo cánh tay Tiểu Tứ Tử: “Ô, Tiểu Bàn Tử thật đáng yêu!”

Tiểu Tứ Tử phồng má: “Đã nói ta không phải Tiểu Bàn Tử!”

“Ta phải làm một chuyện rất quan trọng.” Nhạc Dương ngồi ngay ngắn lại, ôm chân: “Cần có võ công cao nhất!”

“Ô?” Tiểu Tứ Tử nhìn nhìn Tiêu Lương đang nói chuyện cùng Bàng Dục Bao Duyên nói chuyện nhưng thỉnh thoảng vẫn liếc sang phía mình một cái, hỏi Nhạc Dương: “Báo thù... sao?”

Nhạc Dương kinh ngạc: “Nhìn ra được sao?”

Tiểu Tứ Tử gãi đầu: “Tiểu Lương Tử lúc đó, cũng giống Tiểu Nhạc Tử, muốn học võ công, liều mạng cũng muốn bái Cửu Cửu làm sư phụ, nhưng Cửu Cửu không dạy.”

Nhạc Dương ngăn người, nhìn Tiêu Lương phía xa một cái, “Vây, vì sao sau đó lại dạy?”

“Cha nói, là vì Tiểu Lương Tử tìm được lý do để sống tiếp sau khi báo thù, có rất nhiều chuyện quan trọng hơn báo thù.” Tiểu Tứ Tử vui vẻ nói: “Tiểu Nhạc Tử cũng phải nghĩ rộng một chút.”

Nhạc Dương híp mắt, áp tới: “Tiểu tử này, cố ý đến nói những câu này với ta sao?”

Tiểu Tứ Tử chớp mắt, gãi đầu: “Không... không có!”

“Đệ tốt bụng thật, thấy người khác khó chịu bản thân cũng khó chịu sao?” Nhạc Dương hỏi.

“Phải.” Tiểu Tứ Tử gật đầu: “Cha nói, làm đại phu phải tốt bụng.”

“Người cha tốt!” Nhạc Dương cười: “Nhưng ta học võ công, cũng không phải để báo thù.”

“Vây thì tại sao?” Tiểu Tứ Tử nghiêng đầu.

“Để giải một câu đố.” Nhạc Dương lạnh giọng nói, sắc mặt cũng lạnh xuống: “Một bí mật rất lớn, rất lớn! Bí mật ấy cướp đoạt tất cả mọi thứ của ta, ta muốn đòi lại!”

Tiểu Tứ Tử nhìn vào mắt Nhạc Dương, biết không phải do ánh nắng, trong mắt Nhạc Dương có ánh màu xanh lục nhàn nhạt, rất giống Tiểu Hồ trong phòng Triển Chiêu, đến tối thì mắt lại chuyển thành màu xanh.

“Tiểu Tứ Tử.”

Ngay lúc ấy, Công Tôn vội vàng chạy từ bên ngoài vào, thấy Tiểu Tứ Tử ngồi cạnh Nhạc Dương nói chuyện, liền đi đến kéo tay Tiểu Tứ Tử: “Đi thôi, đừng quấy rầy người ta chuẩn bị.” Nói rồi gạt đầu với Nhạc Dương: “Tỷ võ cần thận.”

Nhạc Dương cười gạt đầu, Tiểu Tứ Tử bị Công Tôn kéo đi, quay đầu lại nhìn hẩn.

Nhạc Dương đưa tay lên môi “hư” một cái, ý bảo, phải giữ bí mật!

Tiểu Tứ Tử nhú mày, Tiểu Nhạc Tử cũng đâu có nói gì, bí mật tới bí mật lui... Thần bí quá.

.

.

Ngồi lại chỗ cũ, Bàng Dục nhỏ giọng hỏi Tiểu Tứ Tử: “Tiểu Tứ Tử nói gì với tên bịp bợm đó?”

“Bịp bợm?” Tiểu Tứ Tử không hiểu: “Tiểu Nhạc Tử sao?”

Bàng Dục híp mắt nhỏ giọng nhắc nhở Tiểu Tứ Tử: “Tiểu Tứ Tử, ta quen biết nhiều, không phải ta làm đại ca mà không nhắc đệ đệ, tiểu tử đó...”

Chưa nói hết lời Bao Duyên néo tai hẩn: “Người thì đại ca gì chứ.”

Bàng Dục bị néo tai đến nhảy nhồm, miệng hỏi: “Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đâu rồi? Chẳng lẽ Bạch Ngọc Đường vô tình đến vậy sao? Dù sao cũng là trận cuối cùng của Thạch Đầu, hẩn đến áp trận cũng tốt mà!”

“Bọn họ có chuyện quan trọng phải làm.” Công Tôn nói một câu, rồi cười mờ ám: “Một lát nữa sẽ đến.”

Mọi người nhìn hẩn không hiểu gì, Công Tôn ho nhẹ một tiếng: “Một lát nữa có tuồng hay xem!”

Mọi người lại càng thắc mắc, tuồng hay?

Rất nhanh đã đến giờ tỷ thí.

Sau ba tiếng chiêng, mọi người đứng lên hành lễ, giữa tiếng cổ nhạc long trọng và đội nghi trượng, Triệu Trinh dẫn một đoàn người lớn đi ra.

Quần thần và bách tính quỳ xuống hành lễ hô vạn tuế, Đường Thạch Đầu lần đầu được thấy mở rộng tầm mắt. Thì ra quan to nhất là hoàng đế, còn oai phong hơn cả Bao đại nhân!

Tiểu Tứ Tử đang quỳ ngoan ngoãn đột nhiên ngọ nguậy, hất xì một cái.

Triệu Trinh ngồi xuống, bảo chúng thần bình thân, ung dung nói vài câu khách sáo, hỏi thăm tình hình dân chúng trong Khai Phong, rồi khen ngợi các võ sinh tham gia tỷ thí lần này, nói bọn họ là rường cột nước nhà, bảo bọn họ đừng bỏ cuộc, tiếp tục cố gắng. Cuối cùng, khen ngợi từng người trong bốn khảo sinh cuối cùng, đánh giá bọn họ vô cùng cao.

Trước khi Triệu Trinh tuyên bố bắt đầu tỷ thí thì hỏi vài câu thú vị: “Bốn vị đều là nhân tài hiếm thấy, có kế hoạch hay dự định gì không? Hoặc là, muốn được phong thưởng gì?”

Triệu Trinh hỏi Nhạc Dương trước: “Nhạc Dương tuổi trẻ, trầm nghe nói người chỉ mới học võ một năm, tương lai nhất định là tiền đồ vô lượng, có dự định gì?”

Nhạc Dương hành lễ với Triệu Trinh: “Hồi bẩm hoàng thượng, dự định tiếp tục học võ công.”

“Ô?” Triệu Trinh hơi ngạc nhiên: “Không muốn làm quan?”

Nhạc Dương nghĩ nghĩ: “Thảo dân muốn làm bộ khoái trong phủ Khai Phong.”

Mọi người xì xầm bàn tán, Bàng Cát liếc Bao Chứng bên cạnh một cái: “Ta nói Hắc Tử, người biết bày mê hồn trận sao, sao kẻ khôn khéo lẫn không khôn khéo đều muốn theo người?”

Bao Chứng cười gượng, Nhạc Dương này, có lẽ là muốn theo Bạch Ngọc Đường học võ công?

“Ô? Tại sao lại chọn phủ Khai Phong?” Triệu Trinh hào hứng hỏi.

“Phủ Khai Phong có ba cao thủ hàng đầu võ lâm, thảo dân cảm thấy sẽ học được nhiều thứ.” Nhạc Dương thành thật trả lời, không chút giả dối.

Triệu Trinh bật cười: “Thì ra là thế.”

Sau đó lại hỏi Thẩm Bạch Ngạc, tương lai muốn làm gì.

Thẩm Bạch Ngạc cung kính hồi bẩm, nói chỉ cần là ra sức vì nước vì dân thì làm gì cũng được.

Triệu Trinh gật đầu, sau đó hỏi Thạch Thiên Kiệt.

Thạch Thiên Kiệt cười rất nhàn nhã, trả lời: “Nguyện bảo vệ quốc gia, giống như tiền bối của Thạch gia.”

Triệu Trinh cười nhẹ, gật đầu: “Thạch gia đều là người trung liệt, chỉ tiếc nhân khẩu quá ít, tiền hoàng từng dặn dò rất nhiều lần, nhất định phải giữ gìn huyết mạch của Thạch gia, không biết, Thiên Kiệt đã thành thân có hậu hay chưa?”

Thạch Thiên Kiệt bật cười: “Vẫn chưa.”

“Vậy trăm phải để tâm tìm kiếm cho khanh mới được.” Triệu Trinh cười nói: “Vẫn vô toàn tài thể này, tương lai nhất định là tiền đồ vô lượng.”

Triệu Trinh nói cực kì nhẹ nhàng.

Bàng Cát chớp chớp mắt với Bao Chứng, giống như tiền bối...

Bao Chứng thâm hiểu, cho nên, “tương lai” tiền đồ vô lượng!

Triệu Trinh hỏi mọi người xong cuối cùng mới nhìn Đường Thạch Đầu, “Đường Thạch Đầu, nghe nói khanh là đồ đệ của Bạch Ngọc Đường?”

“Phải, đúng vậy.” Đường Thạch Đầu gật đầu, đang suy nghĩ xem có phải Triệu Trinh họ Trinh không? Sao cứ trầm, trầm mãi?

Khóe miệng Bàn Cát giật giật, nhìn Bao Chứng: “Người không dạy nó lễ nghi khi diện thánh sao?”

Bao Chứng chậm chậm xoay đầu sang nhìn hắn: “Đó là đồ đệ của Bạch Ngọc Đường.”

Bàn Cát bĩu môi, nhìn quanh, “Đúng rồi, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đâu?”

Bao Chứng cười gian, một lát nữa sẽ có tuồng hay, đương nhiên phải chuẩn bị một chút.

“Tuồng hay gì?” Bàn Cát không hiểu, hiểu kì chạy đến hỏi.

“Tuồng hay khó gặp!” Bao Chứng cười lạnh, “Người không nhớ sao? Trong ngự hoa viên hôm đó.”

Bàn Cát kinh ngạc, ý hắn là, “Thiên hạ đại...”

“Hư!” Bao Chứng hung hăng giẫm chân hắn một cái.

“U!” Bàn Cát đau nghiêng răng, xoa chân: “Hắc Tử chết tiệt, người cố ý!”

“Trầm có một câu vẫn rất muốn hỏi người.” Triệu Trinh có vẻ rất hứng thú với Đường Thạch Đầu: “Nghe nói Bạch Ngọc Đường không nhận đồ đệ, tại sao lại nhận người?”

Đường Thạch Đầu ngửa mặt nghĩ nghĩ: “À, cái này ta cũng không rõ lắm, ta đã hứa sẽ nghe lời hắn và làm quan tốt như Triển đại ca, thế là hắn nhận ta.”

“Ồ...” Triệu Trinh vừa ý gật đầu, cười rất hài lòng: “Quan tốt như Triển hộ vệ, khó trách.”

Mọi người nhìn Triệu Trinh một cái, từ đầu Triệu Trinh vẫn cười, nhưng lần này cười đặc biệt vui, có thể thấy là thật lòng rất thích Đường Thạch Đầu, nói cách khác, Triệu Trinh rất ưng ý Triển Chiêu.

Văn vô bá quan lại thăm buồn bực, tâm trạng Triệu Trinh hôm nay tốt lắm sao? Sao lại nói nhiều thế?

Bàn Dục gãi đầu, nhỏ giọng hỏi Bao Duyên: “Hôm nay hoàng thượng làm sao vậy? Nói nhiều quá?”

Bao Duyên lắc đầu, hắn không hiểu nhiều về Triệu Trinh, nhưng ấn tượng về hắn trước đây là nói rất ít, tính cách không phóng khoáng như Triệu Phổ, rất thận trọng... Chẳng lẽ là hôm nay rất vui vẻ, nên mới nói nhiều?

.

.

Công Tôn thấy Tiểu Tứ Tử ngửa mũi, liền kéo bảo bối qua, mặt thoáng lo lắng: “Quên mất Tiểu Tứ Tử dị ứng phấn hoa.”

“Cẩn Nhì?” Tiêu Lương vội chạy đến, nghĩ nghĩ, lấy một bình sứ trong ngực áo ra đưa cho Công Tôn: “Cái này dùng được không?”

Công Tôn mở ra xem, ngạc nhiên lại vui vẻ: “Tiêu Lương Tử, sao con có Thạch Tùng Phấn?”

“Bạch đại ca cho.” Tiêu Lương có phần khó hiểu, “Bệnh dị ứng phấn hoa không phải đến mùa xuân mới tái phát sao?”

Công Tôn đột nhiên ngửa mặt nhìn bầu trời đang tối dần: “Ha ha... Bởi vì hôm nay là một ngày rất đặc biệt.”

.

.

Ngoài hoàng cung.

“Hắc xì...” Triển Chiêu bịt mũi, “Hắt xì!”

“Miêu Nhi, không sao chứ?” Bạch Ngọc Đường lo lắng hỏi.

“Không!” Triển Chiêu dụi cái mũi đỏ rực: “Quên mất bệnh dị ứng phấn hoa, ha... hắt xì!”

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, đưa tay, xoa eo Triển Chiêu.

“Này!” Triển Chiêu nắm mũi trừng mắt: “Đừng có thừa cơ làm bậy, ta chỉ ngứa mũi không ngứa tay!”

Bạch Ngọc Đường nhìn trời: “Ta thừa cơ làm gì bậy, con mèo nhà người chỉ cho quan phủ phóng hỏa không cho bách tính đốt đèn sao, ta cũng bị người sờ hết cả rồi!”

“Đâu có.” Triển Chiêu lầm bầm.

“Trong hầu bao của người có đồ!” Bạch Ngọc Đường sờ tới hầu bao của Triển Chiêu, mở ra.

“Sao?” Triển Chiêu không hiểu, cúi đầu nhìn hầu bao của mình, hắn quen mang hầu bao, là loại túi nhỏ thường thấy. Vì thường phải đi xa điều tra, cho nên luôn mang vài thứ theo bên người.

Bạch Ngọc Đường lấy một bình sứ bằng bạch ngọc ra, Triển Chiêu nhận ra, đây là thứ Bạch Ngọc Đường nhét vào trước đây, nói hắn giữ kỹ. Sau đó Bạch Ngọc Đường lấy khăn tay ra, mở bình rắc một ít vào, đưa tay, lấy khăn bịt lên mũi Triển Chiêu.

“Ừm!” Triển Chiêu chớp mắt khó hiểu nhìn hắn.

“Thả lỏng, hít sâu một hơi.” Bạch Ngọc Đường nhắc hắn.

Triển Chiêu hít sâu vài hơi rồi Bạch Ngọc Đường mới buông tay xuống, “Thế nào rồi?”

Triển Chiêu hít hít mũi: “Ô? Không ngứa nữa!”

“Đây là Thạch Tùng Phấn.” Bạch Ngọc Đường đóng nút bình lại, trả vào hầu bao của Triển Chiêu, cẩn thận giúp hắn thắt dây lại, “Thạch Tùng phấn là thứ trị chứng dị ứng phấn hoa hữu hiệu nhất. Trước đây ta từng nghe đại tẩu nói, nếu nghiền quả Thạch Tùng trên vách đá Thiên Sơn thành bột, có thể trị dị ứng phấn hoa, trước đây ta tình cờ đi ngang...”

Bạch Ngọc Đường nói đến đây thì thấy Triển Chiêu nhìn mình chằm chằm.

“Gì vậy?”

“À, không...” Triển Chiêu nhếch môi, “May mà người tình cờ đi ngang Thiên Sơn, còn tình cờ đi đến vách đá hiểm trở nhất, tình cờ hái vài quả Thạch Tùng về, tình cờ nghiền thành bột, tình cờ bỏ vào hầu bao của ta, tình cờ...”

Triển Chiêu chưa nói hết, Bạch Ngọc Đường đã rướn người tới, cúi đầu đẩy một đồng “tình cờ” ngược vào.

Triển Chiêu chớp chớp, vô thức há mồm... cắn!

“Ừ.” Bạch Ngọc Đường xoa đôi môi bị cắn ngứa dẫu rằng, “Người là mèo thật sao! Sao lại cắn người?”

“Ô.” Triển Chiêu tai hồng hồng ngứa mắt nhìn trời: “Tình cờ người đưa đến trước miệng ta, đương nhiên phải nếm thử.”

Bạch Ngọc Đường kinh hãi nhìn Triển Chiêu: “Miêu Nhi, người đang trêu ghẹo ta?”

“Khụ khụ.” Triển Chiêu vỗ ngực hắn một cái: “Thôi đi! Ai đưa môi qua, bản thân lưu manh thì đừng trách người ta trêu ghẹo.”

Bạch Ngọc Đường xoa ngực.

Lúc này, mặt trời sáng rực đã bị một đám mây dày che khuất, bầu trời tối đi.

Triển Chiêu vỗ Bạch Ngọc Đường một cái, “Bắt đầu rồi!”

Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Được! Chia ra hành động.”

“Khoan đã.” Triển Chiêu ôm cánh tay Bạch Ngọc Đường đang xoay người định đi lại.

Bạch Ngọc Đường quay lại nhìn hắn.

Triển Chiêu nhỏ giọng dặn dò: “Người cẩn thận.”

Bạch Ngọc Đường bật cười, đưa má đến trước mặt Triển Chiêu: “Có muốn nếm thử thêm một chút không?”

Triển Chiêu hí mắt, Bạch Ngọc Đường chợt cảm giác má nóng lên, kinh hỉ ngẩng đầu, bóng áo lam của Triển Chiêu đã trốn mất dạng, chỉ để lại một câu: “Ta về ngay!”

Bạch Ngọc Đường đưa tay xoa má, cười quay đi, hôm nay đúng là lương thần cát nhật, sau này ngày nào cũng là lương thần cát nhật, không thể để thiên hạ đại loạn làm hỏng những ngày tháng tươi đẹp sau này!

157. Q.5 - Chương 33: Đại Loạn Chung Kết [Đại Loạn Kết Thúc]

Khi trận đấu đầu tiên bắt đầu, mặt trời đã bị che khuất hẳn, bầu trời tối sầm xuống.

Đa số bách tính đến xem tỷ thí đều rướn dài cổ nhìn lên đài, nghĩ thầm sao chỉ nói chuyện, mãi vẫn chưa thấy tỷ võ.

Mọi người đang sốt ruột, đột nhiên đội Thủy Long đẩy xe nước đến phun nước khắp nơi.

Rất nhiều bách tính tò mò, hỏi quan binh vì sao giữa thanh thiên bạch nhật lại tưới nước? Quan binh chỉ nói gần đây thời tiết khô nóng, lại sợ một lát nữa sẽ nổi gió, không phải mấy ngày trước trong hoàng cung vừa cháy đó sao!

Bách tính nghe xong đều thấy rất hợp lý, ngày lành tháng tốt như hôm nay mà để xảy ra chuyện gì thì thật không hay.

.

.

Cuối cùng, tiếng chiêng vang lên, quan chủ khảo lên đài tuyên bố: “Trận đấu tiên, Nhạc Dương và Thẩm Bạch Ngọc lên đài.”

Hoành Phong vẫn đưa Vấn Thiên Dao cho Nhạc Dương, Nhạc Dương đỏ mặt nói “Tạ” một tiếng rồi cầm đao lên đài.

Thẩm Bạch Ngọc chấp tay với Nhạc Dương: “Nhạc công tử, xin chỉ giáo.”

Nhạc Dương cười cười, “Không dám.”

Quan chủ khảo hô lớn, bắt đầu tỷ thí.

Nhạc Dương vốn cao ngạo, không tranh được hạng nhất, thì đệ tam đệ tứ với hắn mà nói chẳng có gì khác biệt, cho nên thoải mái tỷ thí. Lúc này mọi người mới thấy được bản lĩnh của hắn, xôn xao khen ngợi, võ công của thiếu niên này thật lợi hại!

Thẩm Bạch Ngọc cũng hoàn toàn không có áp lực, giao thủ với Nhạc Dương tương đối tùy tiện. Nhạc Dương càng đánh càng cảm thấy kì lạ, người này, chẳng lẽ không vừa ý danh thám hoa, muốn qua loa một lát cho xong rồi xuống đài? Cho dù thế nào, trước mặt Triệu Trinh mà lại tùy tiện như vậy, không sợ hoàng thượng nổi giận sao?

“Kỳ lạ.”

Dưới đài, Tiêu Lương cũng nhíu mày.

“Sao vậy Tiểu Lương Tử?” Tiểu Tứ Tử ngáp một cái nhìn Tiêu Lương.

“Đường như Thẩm Bạch Ngọc đó không muốn thắng, chỉ muốn mau kết thúc.” Tiêu Lương thật không hiểu nổi: “Tại sao?”

“Có khi nào là mót đi nhà xí không?” Tiểu Tứ Tử hỏi.

Mọi người đều buồn cười, lời Tiểu Tứ Tử nói đương nhiên chỉ là đùa, nhưng hành vi của Thẩm Bạch Ngọc thật sự rất đáng nghi!

Công Tôn sốt ruột nhìn ra ngoài, lúc này, Bạch Ngọc Đường đi từ sau hàng thị vệ canh giữ nghiêm ngặt đến, nhanh chóng ngồi xuống cạnh Công Tôn.

Công Tôn đưa mắt nhìn hắn, Bạch Ngọc Đường gật đầu, như nói với hắn đã chuẩn bị xong rồi.

Công Tôn xem như tạm yên lòng, đưa tay bế Tiểu Tứ Tử đang xem Nhạc Dương tỷ thí lên đùi mình, như sẵn sàng bế đi ngay.

Tiêu Lương nhìn nhìn Công Tôn, rồi lại nhìn Bạch Ngọc Đường, trong lòng có chút hiếu kì, dự cảm, dường như có chuyện gì sắp xảy ra!

Bạch Ngọc Đường ngồi xuống rồi thì vỗ Đường Thạch Đầu trước mặt một cái.

Đường Thạch Đầu quay lại nhìn hắn, Bạch Ngọc Đường ngoắc ngón tay, ý bảo hắn đưa tai qua.

Đường Thạch Đầu rướn đến nghe, Bạch Ngọc Đường nhỏ giọng dặn dò vài câu.

“A?” Đường Thạch Đầu có vẻ rất ngạc nhiên, hơi khó xử: “Nhất định phải vậy sao?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

“Sao cũng được.” Đường Thạch Đầu cau mày: “Dù sao thì người cũng là sư phụ, sư phụ định đoạt.”

Bạch Ngọc Đường lặng lẽ gật đầu, cười không nói gì.

Chợt, một trận gió lạnh thổi đến, bầu trời u ám, sương kéo đến khắp xung quanh.

“A?” Tiểu Tứ Tử nhìn quanh, hỏi Công Tôn: “Cha, sao lại có sương mù?!”

Công Tôn xoa đầu Tiểu Tứ Tử: “Nhiều hơi nước.”

Công Tôn vừa dứt lời, trên đài Thảm Bạch Ngọc bị Nhạc Dương đánh một chưởng trúng vai, lão đảo nhảy khỏi vòng đấu, chấp tay: “Ta thua rồi.”

Nhạc Dương cũng thu chiêu, hơi nhú mày nhìn Thảm Bạch Ngọc, người này không thua! Bản thân Nhạc Dương cũng lưỡi đánh, hoàn toàn không muốn tranh thắng, nhưng vấn đề là đối phương còn mất tập trung hơn mình, dường như chỉ muốn mau kết thúc, chuyện gì thế này?!

Nhạc Dương nghĩ không ra, nhưng cũng chẳng còn cách nào, đành chấp tay với Thảm Bạch Ngọc, nói một tiếng đa tạ.

Đại đa số người xem nhìn không ra, chỉ cho là Nhạc Dương thắng rồi, được danh thám hoa đương nhiên phải chúc mừng, quần thần vỗ tay, các bách tính đến xem đấu võ cũng trầm trồ khen ngợi.

Triệu Trinh vỗ tay, gật đầu khen “Đánh rất hay, thám hoa là Nhạc Dương, người là thám hoa trẻ tuổi nhất từ khi Đại Tống khai quốc tới nay.”

Quần thần cũng chúc mừng tân thám hoa, Nhạc Dương tạ ơn xong thì quay về chỗ ngồi, không cần hỏi cũng biết là vô cùng buồn bực, hôm qua thua chẳng ra sao, hôm nay thắng lại càng chẳng vào đâu, danh thám hoa của hắn thật chẳng biết là thế nào!

Nhạc Dương có buồn bực thì trận đấu tranh trạng nguyên cuối cùng vẫn phải tiếp tục.

Đường Thạch Đầu và Thạch Thiên Kiệt đã chuẩn bị xong, hai người bước chậm lên lôi đài, đứng đối mặt, cách nhau khoảng hai trượng.

Đây đó hành lễ thăm hỏi xong, Thạch Thiên Kiệt lấy binh khí ra.

Những trận trước đây hắn đều dùng đao hoặc kiếm, binh khí lần này lại chẳng phải đao kiếm, khá lớn cũng khá phức tạp.

Đường Thạch Đầu lần đầu thấy loại binh khí này, nghiêng đầu tập trung quan sát một chút, cảm thấy cũng rất khí phách, nhưng có vẻ rất nặng, hắn cầm đánh không nổi sao?

“Là kích sao?” Công Tôn từng thấy trong binh thư, liền hỏi Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Đầu kích, không liền cán, chủ yếu để đánh thấp.”

“Dùng thứ này đánh trận rất phiền phức đúng không?” Tiêu Lương nhíu mày.

“Có lẽ là vì tổ tiên Thạch Thiên Kiệt đã dùng kích để thâm tóm thiên hạ?” Công Tôn cười cười.

“Có thể là như vậy.” Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu, chờ xem Đường Thạch Đầu ứng phó thế nào.

“Oa ha~”

Mọi người đang nói chuyện, chợt Tiểu Tứ Tử ngửa mặt, ngáp một cái, mơ mơ màng màng buồn ngủ.

Bạch Ngọc Đường và Công Tôn nhìn nhau một cái, xem ra bắt đầu có tác dụng rồi.

Tiêu Lương đột nhiên nhích đến hỏi nhỏ Bạch Ngọc Đường: “Bạch đại ca, có chuyện gì sao?”

Bạch Ngọc Đường hơi ngạc nhiên, nhìn Tiêu Lương đầy tán thưởng, “Tính cảnh giác rất cao!”

“Lúc này lẽ ra Cần Nhi phải rất hưng phấn mới đúng, buồn ngủ hơi kì quái.” Tiêu Lương cẩn thận hỏi: “Có gì để làm được không?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, cúi đầu kề vào tai Tiêu Lương dặn dò vài câu, Tiêu Lương gật đầu, ngoan ngoãn nhớ kĩ.

Bọn Công Tôn yên lặng ngồi tại chỗ, chờ thời cơ đến.

.

.

Đường Thạch Đầu rút Nhất Tự Dao ra, tấn công Thạch Thiên Kiệt ngay sau khi quan chủ khẩu hô bắt đầu.

Hai bên giao thủ, mọi người đã nhìn ra mạnh yếu. Dù là võ công, nội lực hay kinh nghiệm đối chiến lẫn quyết tâm, Thạch Thiên Kiệt đều không phải đối thủ của Đường Thạch Đầu.

Nhưng Đường Thạch Đầu không thể khinh địch, vì khi này Bạch Ngọc Đường đã hạ lệnh, bảo hấn đánh thật lâu với Thạch Thiên Kiệt, nhưng phải nhanh, có nghĩa là uy chiêu để kéo dài thời gian.

Với Đường Thạch Đầu mà nói thì chuyện này chẳng có gì khó khăn, nhưng Thạch Thiên Kiệt thì bối rối đối phó, càng lúc càng mệt.

Người dưới đài, kẻ hiểu xem chiêu thức người không hiểu xem đánh nhau, nhưng những người thật sự am hiểu có thể nhìn ra Đường Thạch Đầu đang uy chiêu chỉ có một vài người, đương nhiên, gồm cả một ít người thông minh không biết võ công.

Bàng Cát dựa sát vào Bao Chứng, bên kia Bát vương gia và Vương thừa tướng cũng dựa sang, “Bao tướng, rốt cuộc thì đây là tuồng gì? Cho chút gợi ý được không?”

Bao Chứng cười hắc hắc, chỉ lên đài: “Tuồng hay bắt đầu rồi.”

Thạch Thiên Kiệt càng lúc càng mệt, đã dần chịu không nổi nữa, ngay vào lúc hấn nhíu mày không hiểu thì chợt nghe bên ngoài xôn xao.

Thạch Thiên Kiệt nhìn ra thì thấy bên ngoài đã hỗn loạn, trong phút chốc có vô số chó đại phát điên chạy đến, phía sau là một đại đội cương thi binh, tiếng kêu gào thảm thiết vang lên khắp nơi.

Trong cung, quần thần và cả Triệu Trinh đều đã nghe thấy tiếng động bên ngoài, khảo sinh tham gia tỷ thí, người bên trong đều ủa ra ngoài, người chen người, người đạp người, tử thương vô số.

“Ha ha ha!” Thạch Thiên Kiệt ngửa mặt cười lớn: “Vương gia! Ngài còn chờ gì nữa? Bá nghiệp nhất thống thiên hạ của chúng ta đã ở ngay trước mắt rồi!”

Chó đại xông vào, cương thi binh và thủ vệ binh hỗn chiến. Trong lúc đang giằng co, đột nhiên bụi vàng phủ đầy trời, rơi xuống như tơ, cực kì dày đặc. Bụi vàng bay đến đâu, dân chúng ngạt thở đến đấy, có người trúng độc bỏ mạng, chết vô cùng thê thảm, có người hai mắt đỏ rực điên cuồng đánh người, chỉ có bọn Sài Huỳnh không sao.

Sắc mặt Triệu Trinh đã tái xám, run rẩy đứng cũng không vững, vắn thần vô thần vừa bò vừa chạy, chưa được vài bước đã bị chó dại cắn chết.

Thạch Thiên Kiệt chỉ vào Triệu Trinh cười lớn, “Triệu Trinh, Triệu gia các người vong ân phụ nghĩa, ghen ghét người tài, hôm nay, cho Triệu gia các người nếm thử mùi vị vong quốc!”

Thạch Thiên Kiệt càng lúc càng vui mừng, nhìn xuống thấy dưới lồi đài máu đã chảy thành sông, cả Bao Chứng, Bát vương gia, thái hậu gì đó cũng trúng tên độc mất mạng. Hắn thỏa mãn cực kì, lớn giọng gọi Sài Huỳnh: “Vương gia, nằm gai nếm mật bao nhiêu năm nay đã không uống phí, ngài còn không mau bước lên ngai vàng, tự tay lấy mạng kẻ thù!”

Nói xong, quay đầu lại, Thạch Thiên Kiệt thấy Đường Thạch Đầu cũng đã trúng độc đang đứng bên rìa lồi đài, liền cười lớn rút dao ra, xông thẳng đến Đường Thạch Đầu: “Tên ngu ngốc này, không tha cho người!”

Nhưng ngay trong thời khắc Thạch Thiên Kiệt sắp chém chết Đường Thạch Đầu, đột nhiên cảm giác ngực đau nhói.

Khi Thạch Thiên Kiệt hoàn hồn lại thì đã bay lên không, khi hắn chậm chậm rơi xuống, thì khung cảnh gió tanh mưa máu ảm đạm xung quanh như một tờ giấy bắt lửa, dần cháy thành tro. Sau khi ảo giác trước mặt biến mất, chỉ còn lại sự thật tàn khốc. Thạch Thiên Kiệt bị đá vào ngực văng ra xa mấy trượng, ngã “ầm” một tiếng xuống lồi đài, ngất đầu, Đường Thạch Đầu nào có trúng độc? Rõ ràng vẫn khỏe mạnh đứng đó.

Khung cảnh xung quanh vẫn như cũ, chỉ là, ánh mắt mọi người nhìn mình chẳng khác chi đang nhìn kẻ điên.

Các bách tính vây xem bên ngoài cũng há hốc mồm, chẳng hiểu chuyện gì. Khi này Thạch Thiên Kiệt đang đánh đột nhiên dừng lại, hắn đứng trên đài khoa chân múa tay nói xằng nói bậy, chỉ toàn những lời đại nghịch bất đạo, lúc gào lúc cười, điên điên khùng khùng.

Triệu Trinh một tay chống cằm, dựa vào long ỷ hứng thú quan sát, quần thần đương nhiên cũng sửng sốt, Bàn Cát há hốc mồm hỏi Bao Chứng: “Ta nói... đúng là một vở tuồng hay.”

Nhạc Dương vừa thắng trận hiện đang ngồi chồm hổm trên ghế, trợn mắt há mồm nhìn Thạch Thiên Kiệt múa may điên loạn trên đài, xem như hiểu được, thì ra là còn có chuyện này, tiểu tử đó hiển nhiên là đã trúng nhíp hồn thuật rồi.

Bọn Công Tôn cũng không ngờ hiệu quả lại cao thế này, Tiểu Tử Tử cũng đã tỉnh ngủ, ngơ ngác nhìn lên đài, nghĩ thầm, bữa trưa nay chắc chắn Thạch Thiên Kiệt này đã ăn phải thứ bần bần gì rồi!

Đường Thạch Đầu nhớ lời Bạch Ngọc Đường dặn, đánh được vài trăm chiêu với Thạch Thiên Kiệt rồi đột nhiên thấy hắn phát điên. Đường Thạch Đầu liền đứng qua một bên quan sát, đến cuối cùng khi Thạch Thiên Kiệt cầm dao xông về phía mình, Đường Thạch Đầu đá văng hắn ra, nghĩ thầm, đánh mất một lúc, thì ra đệ nhị là tên điên!

Nhưng người có sắc mặt đặc sắc nhất lúc này, lại là Sài Huỳnh, Thẩm Bạch Ngọc và Thạch Thiên Quỳnh cùng một đám người giang hồ đang ngồi một bên lồi đài.

Thạch Thiên Quỳnh giậm chân: “Đại ca, huynh đang làm gì vậy?!”

Lúc này thì Thạch Thiên Kiệt cũng đã nhận ra điều khác thường, đầu óc mình khi này mơ mơ màng màng cực kì hỗn loạn, sao lại...

“Quận vương.”

Lúc này, Bát vương gia Triệu Đức Phương cười cười nhìn Thạch Thiên Kiệt: “Nhìn thấy cảnh gì vậy? Vui mừng vậy sao?!”

Thạch Thiên Kiệt hoảng loạn đứng lên, chỉ là lúc này đầu hắn vẫn lúc tỉnh lúc mê, vẫn chưa nhận ra rốt cuộc là thế nào. Nếu đã làm hỏng kế hoạch, thì chỉ còn cách nhìn Sài Huỳnh cầu cứu.

Sài Huỳnh thậm hồ một tiếng không hay, dường như Triệu Trinh đã sớm chuẩn bị trước!

Lúc này, ngoài hoàng thành, Triệu Phổ đã dẫn một vạn tinh binh chạy gấp đến, bao vây hoàng thành. Âu Dương Thiệu Chinh dẫn một đội nhân mã hướng dẫn bách tính đến xem tỷ võ an toàn lùi lại, đa số người

trong đó không phải dân chúng, mà là quân binh mặc thường phục, bọn họ nghe lệnh Triệu Phổ, xem dung mạo tìm ra những quân binh Sài Huỳnh phải trà trộn vào, bắt tất cả lại.

Cánh cổng lớn thông vào hoàng thành mở ra, Triệu Phổ dẫn đại binh vào trong.

Trên trán Sài Huỳnh đã bắt đầu ứa mồ hôi, chuyện lớn hỏng rồi!

Triệu Trinh cười nhẹ, hỏi hần: “Sài Huỳnh, đây là đại lễ khánh chuẩn bị cho trẫm sao? Lương thần cát nhật, thiên hạ đại loạn, đúng là rất có lòng, trẫm rất thích.”

Sài Huỳnh thấy Triệu Phổ dẫn đại binh vào thì biết kế hoạch của mình đã bại lộ, chỉ thua một nước làm hỏng việc sắp thành. Hần phẩy tay với đám người sau lưng: “Giết tử tôn Triệu thị, trả nợ máu!”

Đám người giang hồ giờ cao ám khí cung tên trong tay, nhắm thẳng đến Triệu Trinh.

Triệu Trinh thì chẳng lo lắng gì, chỉ cười nhẹ, lắc đầu thở dài. Các ảnh vệ đã mai phục khắp xung quanh từ lâu đương nhiên sẽ không mất cảnh giác, lần lượt rút đao ngăn cản.

Thẩm Bạch Ngạc lấy một chiếc nỏ giấu trong ngực áo ra nhắm thẳng Triệu Trinh, nhưng Mặc Ngọc Phi Hoàng Thạch của Bạch Ngọc Đường đã bay đến, Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn Đường Thạch Đầu, chỉ vào đám người kia, ý bảo, bắt bọn người đó lại!

Đường Thạch Đầu đương nhiên là nghe lời sư phụ, các võ sinh tham gia tỷ thí cũng cùng xông đến, bắt toàn bộ đám người của Sài Huỳnh lại.

Triệu Phổ dẫn binh càn quét từ ngoài vào trong, các võ sinh được Đường Thạch Đầu và Nhạc Dương dẫn đầu càn quét từ trong ra ngoài, hình thành thế nội ngoại vây công, đám người của Sài Huỳnh chỉ có thể gắng gượng phòng thủ.

Nhiệm vụ của Bạch Ngọc Đường là bảo vệ Công Tôn và Tiểu Tứ Tử, đương nhiên, còn có một uy hiếp có thể xuất hiện trong kế hoạch.

Ngoài ra, vài con chó đại được bọn Sài Huỳnh âm thầm dắt vào từ đầu phát diên xông đến nơi đông người cũng bị Thạch Đầu và Tiểu Tứ tử một cái ngã rạp. Một đám người tạo ra cảnh hỗn loạn vô cùng nhưng lại không duy trì được bao lâu, chợt Công Tôn thấp giọng nhắc Bạch Ngọc Đường, “Có thể sắp đến rồi!”

Bạch Ngọc Đường thâm hiểu, nhìn chằm chằm bọn Sài Huỳnh.

Giữa cảnh bị đại quân bao vây không còn đường thoát, Thẩm Bạch Ngạc đứng sau Sài Huỳnh đột nhiên mở một chiếc lồng được giấu phía sau ra... Trong lồng, một con vượn nhỏ lông đen hung dữ lao vụt ra, nhanh đến mức không ai phản ứng kịp. Con vượn như mũi tên lao thẳng đến Triệu Trinh.

Nam Cung Kỷ đang đứng cạnh Triệu Trinh, thấy thứ gì đó đen sẫm xông về phía mình, vội chắn trước mặt Triệu Trinh, vung kiếm chém. Nhưng thứ đó phản ứng quá nhanh, nhảy phốc lên tránh được kiếm của hắn... Gần như chỉ vụt một cái đã đến sau lưng Triệu Trinh.

Bọn Bao Chứng cũng biến mất, ngay trong lúc bọn Sài Huỳnh cho là Triệu Trinh đã sắp mất mạng, chợt một bóng trắng lướt qua, vung đao chém vào lưng tựa của long ý.

Triệu Trinh cũng giật mình, đao của Bạch Ngọc Đường đã đến ngay trước mặt mình rồi, phải tránh! Nhưng Triệu Trinh còn chưa nhận thức được thì một bóng lam đã đến bên cạnh, nắm tay áo kéo hắn qua một bên, tránh khỏi lưỡi đao.

Triệu Trinh vừa nghiêng người, đao của Bạch Ngọc Đường đã chém sát qua tai hắn vào lưng tựa của long ý.

Trên long ý vốn chẳng có gì, đột nhiên xuất hiện một con vượn đen cực kì hung dữ. Nó nhe răng trợn mắt, vô cùng dữ tợn, vừa giống vượn vừa giống dơi, hình dáng như Thiên Lôi được vẽ trong tranh.

Bạch Ngọc Đường chém một đao xuống ghim chặt con vượn đen, sau đó vung sang một bên! Hất con vượn vẫn đang hung hăng vươn móng muốn tập kích Triệu Trinh xuống đất, nhắc đao chém xuống... Cái đầu xấu xí của nó lăn lông lốc xuống bậc thềm kim điện.

Triệu Trinh suýt chút nữa trượt khỏi long ý, thấy bóng người kéo mình là Triển Chiêu, vội nói nhỏ: “Này, chừa chút mặt mũi cho trẫm!”

Triển Chiêu sững người, tốc độ phản ứng của hắn cũng rất nhanh, một tay nâng nhẹ cánh tay Triệu Trinh lên để hắn ngồi xuống, Bạch Ngọc Đường phía đối diện đập long ý đang nghiêng sang một bên lại, Triển Chiêu nhấc cánh tay Triệu Trinh lên, chỉnh thành tư thế Triệu Trinh ngồi chống một tay trên long ý.

Những động tác liên tiếp này chỉ trong vài khắc, mọi người chỉ nhìn lướt qua đương nhiên không thấy được, đến lúc nhìn kĩ lại thì Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đã biến mất, Triệu Trinh ung dung ngồi trên long ý, sắc mặt cực kì bình thản.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhảy xuống bậc thềm dưới kim điện, Triển Chiêu nhìn nhìn cái đầu vượn dữ tợn rồi nhìn sang Sài Huỳnh, “Quận vương, thú kham của ngài!”

Mặt Sài Huỳnh trắng bệch, biết là đại nạn đã đến, xem ra, Sài gia đến đời của mình đã tuyệt tự rồi.

Triển Chiêu vỗ tay, Tề Tứ Nhận dẫn một đội nhân mã khiêng đòn gánh. Trong hai chiếc sọt lớn treo ở hai đầu là rất nhiều xác chó.

Số chó này đều là chó đại đã bị cho ăn Ché Khuyển Dược, được giấu gần đó, Tề Tứ Nhận đã sớm tìm được địa điểm, Triệu Phổ để cho quân binh từng bị trục xuất khỏi quân doanh suýt trở thành cương thi lấy công chuộc tội, phụ trách tìm giết số chó đại.

Còn các cương thi binh, chỉ là do bị trúng độc, Tề Tứ Nhận trộm giải dược của Công Tôn, đã giải độc cho bọn họ, hiện tại đã được các ảnh vệ cứu.

Còn âm binh mà Sầm Lâm nói, thật ra chỉ là một loại độc dược.

Loại độc này có được nhờ thiêu cháy cả một sườn núi đầy Bỉ Ngạn Hoa phía sau Thiên Long sơn trang. Hôm nay chắc chắn sẽ có gió lớn, hơn nữa gió sẽ thổi về phía hoàng thành. Trong Bỉ Ngạn Hoa của Thiên Long sơn trang ngoài độc Bỉ Ngạn còn có độc Ché Khuyển, cũng chính là độc cương thi. Ai hít phải thì hoặc phát cuồng cắn người, hoặc trúng độc mà chết.

Thẩm Bạch Ngọc đã hạ lệnh, khi trận đấu bắt đầu thì châm lửa đốt núi, gió lớn sẽ mang khói độc đến, tập kích cả Khai Phong.

Nhưng không may là chiều hôm nay lại có sương ướt, lại thêm các quan binh trong Khai Phong tưới nước đúng lúc, khói chưa kịp bay đi đã bị đất ướt hút hết một phần lớn. Quan trọng nhất là cái tay nải lớn Tề Tứ Nhận mang đến... Bên trong là phần thân củ của Tuyết Liên Thảo đã được phơi khô chuyên khắc chế Bỉ Ngạn Hoa.

Tề Tứ Nhận trèo non lộ tuổi cũng vì loại thảo dược chuyên dùng đối phó Bỉ Ngạn Hoa này, sau khi phơi khô, hắn bảo Triển Chiêu đến sườn núi sau Thiên Long sơn trang, thả Tuyết Liên Thảo vào đám cháy.

Thế là, hai loại thảo dược tương sinh tương khắc, toàn bộ độc tính bị trung hòa.

Công Tôn đã sớm rải một lượng phấn bột giải độc lớn cho bay theo gió, trong các giếng nước cũng được rải giải độc, đảm bảo bách tính trong thành Khai Phong an toàn tuyệt đối. Cũng chính vì nguyên nhân này, Triển Chiêu và Tiểu Tứ Tử mới bị dị ứng phấn hoa, vì thành phần chủ yếu của giải độc là phấn hoa.

Đương nhiên, Thạch Thiên Kiệt đã trúng Nhiếp Hồn Thuật, người dùng Nhiếp Hồn Thuật, chính là Tề Tứ Nhận.

Đám người giang hồ Sài Huỳnh mang đến, đa số thuộc những môn phái thấp kém, bọn họ giỏi dùng Nhiếp Hồn Thuật, vốn định dùng để đối phó các cao thủ như Triệu Phổ, Bạch Ngọc Đường.

Trước đây tập kích bằng hữu Tây Môn Dược của Bạch Ngọc Đường cũng là do bất đắc dĩ.

Có một lần Tây Môn Dược lên thuyền hoa uống say, nằm trước cửa một gian phòng trên thuyền hoa nghỉ ngơi. Mà gian phòng ấy lại là nơi bọn Sài Huỳnh, Sầm Lâm dùng để thương lượng kế sách. Để bảo đảm an toàn, bọn chúng cố tình dùng Nhiếp Hồn Thuật làm Tây Môn Dược hôn mê, muốn để hắn chết trong trận cháy, giả thành sự cố ngoài ý muốn. Cuối cùng lại được cứu, thế là Sầm Lâm tiếp tục giả ma giả quỷ, muốn đánh lạc hướng mọi người.

Chỉ tiếc Sài Huỳnh không may, kế hoạch của hắn, bị lão thần tiên Tề Tứ Nhận vạch trần.

Tề Tứ Nhận là thần tướng, đã sớm tính được Đại Tổng có nạn lớn, thế là từ một năm trước đã bắt đầu điều tra, sau khi điều tra rõ ràng thì cố ý đến Khai Phong giúp đỡ mọi người.

Lần Bạch Ngọc Đường trúng Nhiếp Hồn Thuật, thật ra là thử nghiệm của Tề Tứ Nhận, lão thần tiên nghĩ, nếu cả cao thủ như Bạch Ngọc Đường cũng trúng kế, thì thừa sức đối phó với bọn Thạch Thiên Kiệt.

Thế là, vở tuồng hay “gây ông đập lưng ông” được lão thần tiên một tay sắp xếp ra.

Đương nhiên, cũng cần có bọn Bạch Ngọc Đường Triển Chiêu đủ khả năng mới được.

Thiên Long sơn trang kinh doanh nhiều năm, thu nạp kì tài luyện chế độc dược như Sầm Lâm, mục đích chính là lần mưu phản này. Bọn chúng lợi dụng truyền thuyết về bút trạng nguyên và thú kham, khiến văn sinh võ sinh trúng độc, trở nên hung hăng. Chỉ tiếc ý định muốn để người khác tàn sát lẫn nhau này bị người của phủ Khai Phong phá hỏng, đành phải tiến hành bước tiếp theo.

Chỉ tiếc lưới trời lồng lộng, hoặc là ý trời khó tránh, lần cá cược của Bạch Ngọc Đường và Sầm Lâm, cùng với tính cách cố chấp của hắn, các loại tình cờ trùng hợp, khiến cho kế hoạch này thất bại.

Thú kham, là thú dữ Thảm Bạch Ngạc nuôi đã lâu, thực tế là một loại chồn chó. Loài động vật này cực kì hung dữ, ngay cả con của mình cũng ăn thịt. Cho nên, Thảm Bạch Ngạc huấn luyện nó chuyên dùng để giết người. Cũng may mà lần trước Công Tôn kiểm tra các thi thể dùng để thắng đầu người trong Thiên Long sơn trang, phát hiện trên một vài thi thể có vết cào rất lạ, kích thước móng vuốt lớn tương đương với móng khi, rất hung tợn.

Ban đầu bọn Triển Chiêu cho rằng thú kham là con vượn đen xấu xa trong rừng, thật ra không phải. Con khỉ này là do Tề Tứ Nhận nuôi từ nhỏ, rất ngoan ngoãn nghe lời cũng rất thông minh. Nó dẫn bọn họ đi sai đường suốt chút nữa rơi xuống vực, hoàn toàn là vì muốn chỉ ra manh mối để điều tra vụ án.

Tất cả chân tướng sáng tỏ, Triệu Trinh ngồi vững vàng ung dung trên long ý cực kì, ngáp một cái, phẩy tay với Nam Cung Kỳ, chỉ vào bọn Sài Huỳnh: “Bắt toàn bộ lại, kì thi võ lần này thật nhiều chuyện vui, hủy bỏ tư cách dự thi và thành tích của Thạch Thiên Kiệt và Thảm Bạch Ngạc. Nhốt tất cả lại, hạng của các thí sinh khác được đẩy lên theo đúng thứ tự.”

Triệu Trinh vừa nói vừa đứng lên: “Đã bắt được loạn thần tặc tử, đưa tất cả về phủ Khai Phong thẩm tra định tội, các thí sinh theo trẫm vào kim điện, trẫm trọng thưởng.”

Nói xong, Triệu Trinh hất long bào, sải bước vào kim điện.

Bàng Cát dùng cánh tay cọ cọ Bao Chứng: “Ai, Lão Bao, lần này hoàng thượng lời to rồi, tuy bị sợ hãi một lúc, nhưng giải quyết được không ít phiền hà!”

“Người lạc quan thật.” Bao Chứng cười gượng, quay đầu nhìn bọn Sài Huỳnh, Thạch Thiên Kiệt đã trở thành phạm nhân đang cúi gằm mặt một cái, “Vẫn nghĩ là thiên hạ thái bình, thật không ngờ, thiên hạ đại loạn, ở ngay bên cạnh chúng ta!”

.

.

Triển Chiêu đi đến cạnh Bạch Ngọc Đường: “Động tác nhanh thật?”

Bạch Ngọc Đường thấy trên người hắn có bụi, liền đưa tay phẩy phẩy: “Người cũng không kém!”

Triển Chiêu tự phẩy vạt áo, đắc ý đưa tay lên, “Cho nên mới nói, thử miêu liên thủ, thiên hạ vô ưu!”

Bạch Ngọc Đường đập tay với Triển Chiêu, rồi nắm lấy không chịu buông, áp sát tới nhỏ giọng nhắc: “Miêu Nhi, nói sai rồi!”

“Sao?” Triển Chiêu chớp mắt.

“Là thử miêu liên thân, thiên hạ vô ưu!” Bạch Ngọc Đường cong môi.

Triển Chiêu chợt nhớ ra: “Ai da, quên mất sắp thành thân rồi!”

Ngay khi ấy, tình cờ một đoàn triều thần đi ngang qua, đang định vào cung diện thánh, nghe được toàn bộ. Quần thần tranh nhau chấp tay chúc mừng Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, miệng nói “Cung hỉ hai vị! Quả nhiên là thiên tác chi hợp, tuyệt thế nhân duyên!”

Các quần thần đi rồi, Triển Chiêu nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường cũng nhìn nhìn Triển Chiêu.

Lúc này, Công Tôn và Triệu Phổ cũng dẫn Tiểu Tứ Tử đến.

Hai người nhìn Triệu Phổ và Công Tôn, không hiểu sao cảm thấy có chút mơ ước.

Cha của Triệu Phổ đã mất từ lâu, một, hoàng thái phi thích Tiểu Tứ Tử, hai, Triệu Phổ vô hậu thì sẽ sống được lâu hơn có hậu, cho nên không ai cản trở chuyện hấn thành thân với Công Tôn. Mà gia trưởng của Công Tôn cũng đã sớm qua đời, hậu bối thân thích thì chẳng mấy khi qua lại.

Triển Chiêu nghĩ nghĩ, hỏi Bạch Ngọc Đường: “Ta hỏi ngươi, nếu phụ mẫu ngươi biết chuyện ngươi thành thân với một nam nhân thì có bị đánh không?”

Bạch Ngọc Đường ngửa mặt nghĩ: “Ừm, có lẽ là có khả năng.”

Triển Chiêu cau mày.

“Ngươi thì sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi lại.

“A...” Triển Chiêu nhíu mày: “Có lẽ phụ thân sẽ đánh gãy chân ta.”

Bạch Ngọc Đường giật mình: “Vậy phải nghĩ cách, hay là bỏ trốn đi!”

“Vậy làm sao được?!” Triển Chiêu lắc đầu liên tục: “Đại trượng phu phải quang minh lỗi lạc, bỏ trốn làm gì? Phải nghĩ cách quang minh chính đại mà thành thân, như vậy mới nghiêm túc.”

Bạch Ngọc Đường nghe lời Triển Chiêu nói cũng nhin không được mỉm cười, thì ra con mèo này muốn quang minh chính đại mà thành thân, nhin không được gọi một tiếng “Miêu Nhi.”

“Sao?” Triển Chiêu ngửa mặt nhìn hấn.

“Nếu phụ thân muốn đánh ngươi, thì cứ để ta chịu.” Bạch Ngọc Đường nhỏ giọng nói: “Chúng ta, nhất định phải thành thân!”

Triển Chiêu ngơ ngẩn nhìn Bạch Ngọc Đường, đôi mắt hoa đào của Bạch Ngọc Đường, ánh mắt đó phải tả thế nào đây? Tình thâm tựa hải?!

Hai người đứng trước hoàng cung nhìn nhau, đột nhiên sau lưng có tiếng “khụ khụ”.

Quay đầu lại thì thấy Tề Tứ Nhận đứng phía sau.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường xấu hổ tách xa ra một ít, nhìn hấn.

Tề Tứ Nhận nhe răng cười hắc hắc: “Sao vậy? Sợ người nhà ngăn cản sao?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, đều bối rối gật đầu, không hiểu lắm về phụ mẫu và sư thừa của nhau, không biết sẽ phản ứng thế nào, điều này rất khó dự đoán.

“Phụ mẫu ngươi có biết võ công không?” Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Mẫu thân ta biết, phụ thân ban đầu không biết, sau đó theo học mẫu thân.”

“Ồ?” Triển Chiêu mở to mắt: “Nhà ta cũng vậy.”

Bạch Ngọc Đường do dự một lúc, hỏi: “Phụ thân ngươi cũng là bị bắt cóc mang đi thành thân?”

Triển Chiêu lại mở to mắt: “A?! Phụ thân ngươi bị bắt cóc mang về thành thân?! Vậy không phải cường thường dân nam sao?”

Triển Chiêu nói xong, mọi người trong kim điện đều hiếu kì nhìn ra ngoài, Bạch Ngọc Đường vội kéo hấn một cái, trốn qua một góc. Tề Tứ Nhận hiếu kì đi theo, cả Tiểu Tứ Tử cũng theo, Thạch Đầu Tiên Tử và Tiểu Lương cũng theo cả chuỗi.

“Mẫu thân ta thì không tính là bắt cóc.” Triển Chiêu do dự một lúc, nói: “Hai người cùng rơi xuống hồ, mẫu thân nói phụ thân nhìn thấy thứ không được thấy rồi, cảm giác mình bị thiệt, cho nên bắt phụ thân chịu trách nhiệm!”

Bạch Ngọc Đường chăm chú nhìn Triển Chiêu một lúc, hỏi: “Như vậy có gì khác với bắt cóc?”

“Phụ thân ta tự nguyện.” Triển Chiêu nhỏ giọng nói một câu, rồi hỏi: “Phụ thân ngươi có tự nguyện không?”

“Khụ khụ.” Bạch Ngọc Đường lắc đầu: “Trước đây phụ thân ta là thư sinh, luôn coi mẫu thân là yêu nữ, hoàn toàn là do mẫu thân ham mê ‘mỹ sắc’ của phụ thân cho nên bắt trời lại mang về bãi đường!”

Triển Chiêu và một chuỗi nghe lên phía sau há hốc mồm, “Vậy chẳng phải là cha ngươi bị cưỡng..”

Bạch Ngọc Đường trừng: “Nói cái gì vậy.”

Triển Chiêu lại nghĩ nghĩ: “Ta nhớ ra rồi, trước đây mẫu thân ngươi là thiên hạ đệ nhất mỹ nữ, có phải họ Lục không?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Phải, là Lục Tuyết Nhi.”

“Lục Tuyết Nhi...” Triển Chiêu suy nghĩ một lúc, “Đường như ta từng nghe tên này.”

Bạch Ngọc Đường nhú mày: “Trước đây ngươi từng gặp?”

“Có lẽ là không phải, có khi nào là trưởng bối quen biết nhau?” Triển Chiêu hỏi: “Mẫu thân ta tên Ân Lan Từ.”

“Ồ...” Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu cùng cảm thấy tên của mẫu thân đối phương rất quen, không biết từng nghe ở đâu.

“Thôi rồi thôi rồi.” Tề Tứ Nhận kéo Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương bên cạnh lại nói: “Lần này có đại loạn rồi!”

Cả hai ngơ ngác nhìn hần: “Lại có loạn sao?”

“Phải, Ân Lan Từ và Lục Tuyết Nhi là hai mỹ nhân trứ danh trong võ lâm ngày trước, nhìn nhau chướng mắt! Hai người một là yêu nữ một là hiệp nữ, đánh nhau cả đời, nhưng vì đều thành thân sớm, cho nên hậu thế rất ít người biết đến nghiệt duyên này.”

Tiểu Tứ Tử nghe xong thì giật mình: “Vậy chẳng lẽ là, mẫu thân Miêu Miêu không thích mẫu thân Bạch Bạch, mẫu thân Bạch Bạch cũng không thích mẫu thân Miêu Miêu?!”

Tiêu Lương đứng bên cạnh chột chột Tiểu Tứ Tử: “Cẩn Nhi, nói một lần là được rồi.”

“Ai, lão thần tiên.” Bàn Dục, không biết trốn ra từ khi nào, hỏi Tề Tứ Nhận: “Ngài tính thử xem, bọn họ sắp mở tiệc rượu rồi, xem có đại loạn gì không?”

Tề Tứ Nhận bấm độn tính toán, kinh hãi há hốc mồm: “A! Nguy rồi!”

“Cái gì?” Mọi người đều có dự cảm không lành.

“Quẻ thủy hỏa bất dung!” Tề Tứ Nhận thè lưỡi: “Hôn sự này, nhất định sẽ khiến trời long đất lở!”

158. Q.5 - Chương 34: Phiên Ngoại Nhĩ Đóa Đích Cố Sự (câu Chuyện Cái Tai)

Chiều một ngày xuân, trong phủ Khai Phong trăm hoa đua nở, thời tiết đẹp lại ít án mạng, mọi người đều có chút lười biếng.

“Thạch Đầu~”

Trong sân, Tiểu Tứ Tử chải lông cho Thạch Đầu rồi nằm sấp trên lưng Thạch Đầu nghịch tai nó. Tai của Thạch Đầu, tròn tròn, thịt dày, xù lông còn mềm mềm, Tiểu Tứ Tử thích nhất là nhéo tai và đuôi Thạch Đầu.

Nhưng Thạch Đầu thì không thích bị Tiểu Tứ Tử nhéo nhéo, thấy Tiểu Tứ Tử vồ tới, vội tránh đi, tai nhúc nhích nhúc nhích, người lắc qua lắc lại, muốn lắc cho Tiểu Tứ Tử trượt xuống.

“Tiểu Tứ Tử, thích nhéo tai Thạch Đầu vậy sao không tự nhéo tai mình?”

Tiếng của Triển Chiêu vọng đến, Tiểu Tứ Tử bò từ giường mây dậy: “Nhéo tai Tiểu Tứ Tử không vui như Thạch Đầu, Miêu...”

Tiểu Tứ Tử chưa kịp nói hết, vừa thấy Triển Chiêu trước mặt đã ngẩn người.

Triển Chiêu đang ngồi xổm cạnh giường híp mắt cười với mình, cười híp mắt... Chỉ có điều Triển Chiêu hôm nay hơi khác, hai bên trái phải trên đầu hẳn xuất hiện hai cái tai mèo màu đen, phía sau còn có một cái đuôi mèo đen lông xù đang lắc qua lắc lại, lắc qua lắc lại...

“A!” Tiểu Tứ Tử dụi mắt, mình hoa mắt sao?!

Triển Chiêu thấy Tiểu Tứ Tử ngẩn người, liền đưa tay sờ má Tiểu Tứ Tử, không phải tay, mà một cái móng mèo cũng lông xù, màu trắng, còn có đệm thịt hồng hồng hình hoa mai, mềm mềm, mềm mềm mềm...

Tiểu Tứ Tử ngẩn người một lúc lâu, nhận không được đưa tay sờ tai Triển Chiêu, phát hiện không phải đôi lên, mà là thật sự mọc ra, ầm ầm mềm mềm còn nhúc nhích được. Thế là, Tiểu Tứ Tử kinh ngạc kêu ra tiếng: “Miêu Miêu, sao lại mọc tai rồi?”

Triển Chiêu ngạc nhiên nhìn Tiểu Tứ Tử: “Ta vốn có tai mà, mèo đều có tai.”

“Miêu yêu!” Tiểu Tứ Tử há hốc miệng: “Miêu Miêu là miêu yêu?”

“Tiểu Tứ Tử ngủ chưa tỉnh sao?” Triển Chiêu xoa đầu Tiểu Tứ Tử: “Ta đương nhiên là mèo rồi, hơn nữa, người trong phủ Khai Phong đều là yêu tinh, đều có tai.”

Miệng của Tiểu Tứ Tử há to tới mức tối đa, chuyện gì xảy ra vậy?! Tuy rất kinh ngạc, nhưng hai mắt không thể rời khỏi đôi tai mèo trên đầu Triển Chiêu được.

“Vậy, Miêu Miêu.” Tiểu Tứ Tử vẫy vẫy tay gọi Triển Chiêu: “Sờ sờ được không?”

“Được.” Triển Chiêu cúi xuống, lắc lắc tai với Tiểu Tứ Tử.

“Nha!” Tiểu Tứ Tử lao đến, nắm tai Triển Chiêu bóp bóp, “Đáng yêu quá!”

“Miêu Nhi, không đi ăn cơm?”

Ngay khi ấy, Bạch Ngọc Đường đi ngang, thấy Triển Chiêu và Tiểu Tứ Tử cọ cọ, liền đi đến hỏi.

Tiểu Tứ Tử nhìn chằm chằm đôi tai chuột trắng trắng, tròn xoe trên đầu Bạch Ngọc Đường tiếp tục ngẩn người, hỏi nhỏ Triển Chiêu: “Bạch Bạch cũng là yêu tinh sao? Phía sau còn có cái đuôi mảnh mảnh.”

“Đúng vậy.” Triển Chiêu gạt đầu: “Thử tinh!”

=0= Tiểu Tứ Tử sững sờ, chợt Triển Chiêu bổ sung thêm một câu: “Bạch thử tinh!”

Tiểu Tứ Tử liền định đưa tay sờ tai Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu ngăn lại, “Ai, Tiểu Tứ Tử, không được sờ, chuột bị sờ tai sẽ cáu!”

“Vậy sao...” Tiểu Tứ Tử hơi thất vọng, Bạch Ngọc Đường bên cạnh thì hơi híp mắt, đưa tay bóp mạnh cái đuôi mèo sau lưng Triển Chiêu một cái.

“Méo!” Triển Chiêu kêu lên, xù lông, nhào đến giơ móng cào Bạch Ngọc Đường: “Người dám bóp! Ăn thịt người!”

Bạch Ngọc Đường cản móng của hắn lại, cười xấu xa: “Miêu Nhi, quên rồi sao, ta là chuột ăn mèo!”

Tiểu Tứ Tử lắc đầu cảm thấy thế giới hỗn loạn rồi, cuối cùng ôm Thạch Đầu cọ cọ: “Thạch Đầu! Chuyện gì vậy? Tại sao Miêu Miêu và Bạch Bạch đều mọc tai mọc đuôi?”

“Cẩn Nhi, có tai rất bình thường!” Không biết Tiêu Lương đã đứng sau Tiểu Tứ Tử từ khi nào, đang cười gặm quả táo.

Tiểu Tứ Tử ngửa mặt lên nhìn thì thấy thấy trên đầu Tiêu Lương có một đôi tai chó nhỏ màu trắng sữa, phía sau là một cái đuôi to cũng màu trắng sữa cong cong, đang vẫy vẫy vẫy với mình.

Tiểu Tứ Tử ngẩn ngơ, một lúc lâu sau, ôm má: “Không đúng! Tiểu Lương Tử không phải chó nhỏ, phải là hổ con!”

“Cẩn Nhi, nào, ăn cà rốt.” Tiểu Lương Tử không hiểu Tiểu Tứ Tử đang nói gì, đưa một củ cà đỏ đỏ cam cam cho Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử trề môi: “Ta ghét cà rốt nhất, đâu phải Tiểu Lương Tử không biết.”

“Sao vậy được.” Khi ấy, Công Tôn đi đến, bế Tiểu Tứ Tử lên: “Tiểu Tứ Tử phải thích ăn cà rốt nhất mới đúng.”

Tiểu Tứ Tử sững sốt nhìn cặp tai hồ ly màu trắng trên đầu Công Tôn, trên cổ còn có một vòng lông hồ ly trắng như tuyết, sau người là cái đuôi hồ ly lông xù to.

“Cha biến thành hồ ly rồi... Hồ ly tinh?!” Tiểu Tứ Tử ôm tai lắc đầu: “Sao lại thế này!”

Lúc ấy, Triệu Phổ cũng đi từ trong phòng ra, trên đầu có đôi tai sói màu xám, phía sau là cái đuôi to to như chiếc chổi. Đi đến ôm vai Công Tôn cười hì hì nhìn Tiểu Tứ Tử: “Cà rốt hôm nay rất tươi, có cả một sọt.”

Tiểu Tứ Tử buồn bực nhìn Tiểu Lương đang ăn táo, nỏ nhỏ: “Cha, con không muốn ăn cà rốt, con cũng muốn ăn táo.”

“Không được đâu, Cẩn Nhi!” Tiểu Lương vội lắc đầu: “Cẩn Nhi chỉ được ăn cà rốt, ăn táo sẽ bị đau bụng.”

“Không có!” Tiểu Tứ Tử kiên quyết lắc đầu!

“Chỉ được ăn cà rốt.” Công Tôn nghiêm mặt nói, “Bởi vì Tiểu Tứ Tử là...”

Đang nói dở, chợt Bao Duyên đi từ bên ngoài vào, hai cái tai cừu lông lông, Bàng Dục theo bên cạnh, đôi tai vàng vàng, hình dáng giống như...

“Phụt!” Tiểu Tứ Tử nhìn rõ rồi thì lăn vào lòng Tiểu Lương Tử ôm bụng cười ha ha, thì là Tiểu Tiểu Bàn là một con chồn! Ha ha!

Khóe miệng Bàng Dục giật giật, đi đến nhéo Tiểu Tứ Tử: “Con thỏ con, ngoan ngoan ăn cà rốt đi.”

“Tiểu Tứ Tử không phải thỏ con!” Tiểu Tứ Tử phản đối: “Tiểu Tứ Tử cũng muốn làm hổ!”

“Tiểu Tứ Tử, con đã làm thỏ con bảy tám năm rồi, sao làm hổ được?” Công Tôn nhéo nhéo má Tiểu Tứ Tử rồi nhéo một tai dài dài, trắng trắng, lông lông từ trên đầu Tiểu Tứ Tử xuống: “Con xem, tai thỏ!”

Tiểu Tứ Tử hóa đá trong gió, đưa tay kéo một cái, thật sự là tai thỏ dính liền với đầu mình, sờ qua sờ lại mấy lần, thật sự là tai thỏ! Mình biến thành con thỏ rồi!

“Cẩn Nhi, hôm nay sao lại là lạ?” Tiểu Lương lại đưa hai củ cà rốt sang, “Nào, ăn cà rốt.”

“Không muốn! Ta ghét nhất là cà rốt!” Tiểu Tứ Tử bịt miệng, quay đầu lại nhìn thì thấy sau lưng mình mọc ra một chùm lông tròn tròn trắng trắng, là đuôi thỏ!

“Nào, Cẩn Nhi, cà rốt!”

“Đúng rồi, Tiểu Tứ Tử, cà rốt!”

“Cà rốt!”

Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt thì thấy mọi người đều đang vẫy tay, cầm cà rốt đi về phía mình, “Mau ăn nào Tiểu Tứ Tử... Cà rốt đây!”

.

...

.

Trong biệt viện phủ Khai Phong, Công Tôn đang ngồi trên ghế xem sách, trong lòng là Tiểu Tứ Tử đang cuộn chân mông ngủ trưa. Tiểu Tứ Tử không biết là nằm mơ hay đang lớn, tay chân co co duỗi duỗi rất không ngoan.

Công Tôn cười nhìn bảo bối ngộ nguậy, không biết lại mơ thấy thứ kì quái gì rồi.

Triệu Phổ đi từ bên ngoài vào, tay cầm một đĩa thức ăn nhỏ, “Bảo bối, điểm tâm người bảo làm.”

“Làm đúng theo cách ta nói?” Công Tôn hỏi.

“Phải.” Triệu Phổ gật đầu: “Đều là bánh ngọt nhân cà rốt.”

Công Tôn gật đầu, nhận lấy người thử, cảm thấy vẫn có thể người được mùi. Tiểu Tứ Tử ghét nhất là cà rốt và củ cải, còn không thích ăn ớt chuông và nấm hương các loại. Công Tôn sợ cứ như vậy không tốt cho thân thể, cho nên nghĩ đủ mọi cách lừa Tiểu Tứ Tử ăn. Khi này lúc dùng cơm trưa, Công Tôn lừa Tiểu Tứ Tử ăn mấy lát cà rốt, tiểu bảo bối thè lưỡi cả buổi trưa, nói khó ăn quá khó ăn quá. Cuối cùng Công Tôn không biết làm sao, nói Triệu Phổ bảo người làm mấy món điểm tâm thể này, dự định một lát nữa nhân lúc Tiểu Tứ Tử vừa ngủ trưa dậy còn mơ mơ màng màng lừa nhi tử ăn.

Triệu Phổ đặt đĩa điểm tâm xuống, chợt thấy Tiểu Tứ Tử cuộn chần lăn qua lăn lại, miệng lăm bầm gì đó không ngừng. Hắn hiểu kì củi xuống nghe, nghe được Tiểu Tứ Tử nói “Cà rốt, con thỏ, cái tai, cái đuôi...”

“Người đoán xem Tiểu Tứ Tử đang mơ thấy gì?” Triệu Phổ thấy rất thú vị.

Công Tôn vỗ mông Tiểu Tứ Tử: “Như thế này thì hẳn là lại mơ thấy những thứ kì quái rồi.”

Đang nói chuyện, chợt bên ngoài có tiếng cười, dường như là bọn nha đầu Tiểu Ngọc, còn có cả tiếng Triển Chiêu nói chuyện.

Triệu Phổ dựa bên cửa sổ nhìn ra ngoài thì thấy Bạch Ngọc Đường khoanh tay đứng đầu hành lang, Triển Chiêu thì tò mò nhìn các cô nương đang thêu thùa.

Một lát sau, Triển Chiêu cầm thứ gì đó lên cho Bạch Ngọc Đường xem, Bạch Ngọc Đường hơi nhướn mày, nhìn chằm chằm thứ đó gần người.

Triển Chiêu bước nhanh đến cửa phòng Công Tôn, nhìn vào trong.

“Tiểu Tứ Tử đang ngủ sao?” Triển Chiêu nhìn thấy, có vẻ rất thất vọng.

“Tay người cầm thứ gì vậy?” Triệu Phổ hiểu kì.

Triển Chiêu đưa lên cho hắn xem, là một cặp tai mèo, làm bằng vải bố và bông, “Bọn Tiểu Ngọc đang làm, nghe nói các tiểu hài nhi trong Khai Phong gần đây rất thích đeo tai. Bọn họ làm trước cặp tai mèo, bây giờ đang làm tai thỏ cho Tiểu Tứ Tử.”

“Ta xem thử.” Công Tôn bắt đầu hứng thú, đưa tay muốn cầm xem.

Triển Chiêu chạy vào phòng, đưa cặp tai cho Công Tôn: “Cho Tiểu Tứ Tử đeo lên xem thử!”

“Được!” Công Tôn chuẩn bị ra tay, nhưng...

“Ừ... Con thỏ...” Tiểu Tứ Tử vẫn đang ngủ mê, đột nhiên như mơ thấy thứ gì đáng sợ, chui vào trong chăn, cuộn mình lại, lại còn ừ ừ Công Tôn.

Công Tôn vỗ vỗ Tiểu Tứ Tử, nhìn Triển Chiêu.

“Bọn Tiểu Ngọc còn đang chờ nghe kết quả.” Triển Chiêu thật sự rất muốn cho Tiểu Tứ Tử đeo lên xem thử.

“Hay là người đeo trước thử xem?” Bạch Ngọc Đường đột nhiên mở miệng hỏi Triển Chiêu.

Triệu Phổ đã chạy ra ngoài đòi bọn Tiểu Ngọc làm cho hắn một cặp tai hồ ly rồi, phải làm theo kích cỡ của Công Tôn, vừa nghe nói còn có thể làm đuôi, tóc gáy Triệu Phổ dựng thẳng lên, nhất định phải làm!

Triển Chiêu liếc Bạch Ngọc Đường một cái, hay là... làm cho con chuột bạch này một cặp. Triển Chiêu nhìn ngơ ngẩn cả người, Bạch Ngọc Đường vẫn nghiêm túc ít nói, nếu đeo tai chuột, không biết có vui không.

Bạch Ngọc Đường chớp thời cơ lấy hai chiếc tai cắm lên đầu Triển Chiêu.

Triển Chiêu giật mình, đưa tay lên định lấy xuống, Bạch Ngọc Đường vội ngăn lại, “Đừng lấy xuống, rất hợp!”

“Làm sao lại hợp...”

“Nha a, ta không ăn cà rốt!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đang ồn ào một đòai tháo một đòai đeo, Tiểu Tứ Tử đột nhiên la lớn một câu, giật mình tỉnh dậy.

“Tiểu Tứ Tử!” Công Tôn cũng giật mình, nghĩ thầm làm sao Tiểu Tứ Tử biết mình đang định lừa nó ăn cà rốt?

“Cha...” Một lúc lâu sau Tiểu Tứ Tử mới hoàn hồn lại, ngẩng đầu ôm Công Tôn, đưa tay sờ đầu, giống như đang tìm gì đó?

Công Tôn không hiểu, giữ cánh tay Tiểu Tứ Tử hỏi: “Làm sao vậy?”

“Tai!” Tiểu Tứ Tử có vẻ như vẫn chưa tỉnh ngủ: “Không có tai!”

Mọi người nhìn nhau, tai gì?

“Tiểu Tứ Tử.” Triển Chiêu nổi tính đùa dai, đưa tay chọc chọc Tiểu Tứ Tử, đi đến cho Tiểu Tứ Tử nhìn: “Tai ở đây!”

Tiểu Tứ Tử quay đầu lại, đột ngột nhìn thấy hai cái tai trên đầu Triển Chiêu, lập tức ngơ ngác... Là thật, không phải mơ sao?!

“Có đáng yêu không, Tiểu Tứ Tử?” Triển Chiêu vừa nói vừa nhéo má Tiểu Tứ Tử: “Một lát nữa sẽ biến Tiểu Tứ Tử thành con thỏ con!”

Triển Chiêu vốn định nói đùa mấy câu với Tiểu Tứ Tử, không nghĩ đến lại thấy Tiểu Tứ Tử mở to mắt, mặt đỏ đỏ đỏ lên... Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều ngạc nhiên, nhìn nhau, chuyện gì thế này?

“Tiểu Tứ Tử, nào.” Công Tôn ngồi phía sau không thấy được sắc mặt của Tiểu Tứ Tử, len lén đặt mấy thứ điểm tâm vào cùng nhau đưa cho Tiểu Tứ Tử, có lẽ lúc này vẫn chưa tỉnh ngủ, “Ăn...”

“Oa!”

Công Tôn chưa dứt lời, Tiểu Tứ Tử đột nhiên bỏ nhào đến: “Con không ăn cà rốt, không ăn cà rốt không biến thành thỏ, Miêu Miêu là người xấu!”

Mọi người đều giật mình, Triển Chiêu vội nhảy ra trốn sau lưng Bạch Ngọc Đường: “Chuyện gì vậy?”

Bạch Ngọc Đường liếc hần, “Không biết, vừa nãy người nói gì rồi?”

“Ta... ta không!” Triển Chiêu bối rối.

Công Tôn cầm bánh ngọt nhân cà rốt nhìn trời, như vậy mà cũng biết là cà rốt?!

“Cẩn Nhi!”

Tiêu Lương đang luyện công bên ngoài, nghe thấy Tiểu Tứ Tử khóc, lập tức phóng vào, xông đến giường: “Làm sao vậy Cẩn Nhi?”

“Không làm thỏ!” Tiểu Tứ Tử sờ đầu, “Tiêu Lương Tử cũng đừng làm chó con, phải làm hổ con!”

Tiêu Lương cũng chẳng hiểu gì, ngơ ngác nhìn mọi người: “Chó con hổ con là gì?”

Mọi người đều lắc đầu.

Triển Chiêu nghĩ thầm không biết có phải mình vừa gây họa không, nói chung là Tiểu Tứ Tử khóc rồi, vội kéo Bạch Ngọc Đường chạy.

Tiêu Lương dỗ Tiểu Tứ Tử: “Cẩn Nhi, đừng khóc!”

“KHÔNG mọc tai!” Tiểu Tứ Tử đưa tay sờ đầu, “Không ăn cà rốt!”

Tiêu Lương liếc nhìn Công Tôn một cái, Công Tôn thở dài, cầm đĩa điểm tâm đã “mư tính đủ đường” chuẩn bị mang lửa Tiểu Tứ Tử ra tự ăn, rất buồn bực, rốt cuộc Tiểu Tứ Tử sợ cà rốt bao nhiêu chứ?!

.

.

Triển Chiêu có tật giật mình, kéo Bạch Ngọc Đường chạy thẳng ra ngoài.

Chạy đến cổng lớn của phủ Khai Phong, thấy rất nhiều người nhìn mình cười, không hiểu: “Mọi người biết chuyện ta làm Tiểu Tứ Tử khóc nhanh vậy sao?”

Bạch Ngọc Đường chăm chú nhìn hắn một lúc lâu, đột nhiên bước đến gần gọi: “Miêu Nhi.”

“Sao?” Triển Chiêu cũng rướn tới.

Bạch Ngọc Đường cười tủm tỉm nói: “Meo một tiếng nghe thử.”

Triển Chiêu nhìn hắn không hiểu, đột nhiên lại muốn đùa, liền cười híp mắt kêu “meo” một cái.

Chỉ có điều hắn vừa “meo” thì nam nữ lão ấu qua đường kinh ngạc sững sờ tập thể, cùng quay lại nhìn hắn, các nha hoàn trong phủ Khai Phong đang tùm lại với nhau giải đầu bứt tai, kêu ngao ngao không ngừng.

Triệu Viện vừa từ hoàng cung đến chuẩn bị cùng làm tai đeo với bọn Tiểu Ngọc nhìn thấy tròn vện, bịt mũi nhảy dựng lên.

Bạch Ngọc Đường thì cười đến ngả nghiêng, miệng nói: “Giống thật, giống thật!”

Triển Chiêu lại buồn bực, hắn chưa từng thấy Bạch Ngọc Đường cười đến thế này, đưa tay sờ sờ, đột nhiên sờ trúng thứ gì đó lông lông.

“A!” Triển Chiêu kêu to, đỏ mặt tháo đôi tai mèo trên đầu xuống, xoay lưng chạy về phòng.

.

.

Ngày hôm sau, Tiểu Tứ Tử đã nhận ra chỉ là bị hù dọa, hưng phấn đeo cặp tai thỏ vừa chạy nhảy trong phủ Khai Phong, vừa chỉ bảo bọn Tiểu Ngọc đang làm tai đeo, “Tai của Bạch Bạch phải tròn một chút, ở giữa phải màu hồng phấn! Cha còn phải thêm một vòng lông cổ áo màu trắng.”

Triệu Phổ bên cạnh gật đầu liên tục: “Đúng vậy, đúng vậy, còn đuôi nữa! Đuôi rất quan trọng!”

Thế là, cả các đại nhân trong phủ Khai Phong cũng đeo tai.

Bao đại nhân cũng bảo bọn Tiểu Ngọc làm cho Bàng Cát một cái, hớn hỏ mang tặng cho hắn, là một cặp tai heo.

Bàng Cát giận đến ngạt thở, nhưng may mà hắn cũng đã chuẩn bị trước, tặng Bao Chứng một cặp tai gấu đen, thế là hai người lại cãi cộ.

Mấy ngày nay thanh danh Triển Chiêu truyền xa, rất nhiều người vây bên ngoài phủ Khai Phong muốn xem Triển đại nhân đeo tai mèo, cuối cùng tất cả bị Bạch Ngọc Đường xua đi.

Triển Chiêu bế quan trong phòng, hiện tại đang nhéo tai Tiểu Hồ ngăn người, Bạch Ngọc Đường đột nhiên đi vào, đặt một chiếc hộp xuống trước mặt hắn.

Triển Chiêu không hiểu: “Tặng ta sao?”

Bạch Ngọc Đường gật gật, “Phải.”

Triển Chiêu cười tủm tỉm mở ra, nghĩ thầm không biết là gì? Đồ ăn hay đồ dùng? Nhưng mở ra xem rồi mới thấy bên trong chất đầy đủ các loại tai mèo.

Triển Chiêu híp mắt, liếc Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường khụ nhẹ một cái, “Cái này là mè trắng, cái này là mè đen, cái này là tam thể, cái này là vằn hổ, cái này là trắng đốm đen, cái này...”

Triển Chiêu nổi giận quăng hộp, “Muốn đeo thì tự đeo!”

“Người đeo mới hợp.” Bạch Ngọc Đường vừa nói vừa lấy một chiếc hộp khác sau lưng ra đưa đến, “Còn cái này nữa.”

“Là cái gì?”

“Đuôi... Có biết dùng thế nào không?” Bạch Ngọc Đường lại khụ một cái, mặt hơi hồng hồng, “Đừng nói, quá tình thú...”

Mặt Triển Chiêu căng đỏ, cầm hai cái đuôi đuổi theo quát Bạch Ngọc Đường.

159. Q.6 - Chương 1: Huyết Tủy Liên Hoa Lô [máu Rửa Liên Hoa Lô]

Kì thi trạng nguyên đầy hỗn loạn qua đi, Khai Phong lại bình yên như trước.

Ba thủ phạm chính Sài, Thạch, Thẩm và các tông phạm đều bị Bao Chứng trừng phạt đúng luật. Thành tích của kì thi được công bố lại, ai được làm quan thì đi làm quan, tương lai rực rỡ. Người không đỗ cũng không nản lòng, Triệu Trinh hào phóng bảo cấp tiền lộ phí cho bọn họ, bảo quay về nhà tiếp tục rèn luyện, năm sau lại thi.

Bao Duyên được giữ lại Khai Phong, Triệu Trinh phong cho hấn chức Đại Ban Phủ Doãn, bắt đầu từ bây giờ, đi theo Bao Chứng học làm quan. Đường Thạch Đầu và Nhạc Dương đều nhất quyết muốn nhậm chức trong phủ Khai Phong, thế là cả hai cùng làm bộ khoái của phủ Khai Phong, giúp đỡ Bao Chứng phá án.

Chỉ chớp mắt đã qua mấy ngày, trong thành Khai Phong, từ nội viện hoàng cung, cho nên đầu đường góc phố, ai cũng ngày đêm chờ mong trông ngóng tiệc rượu đính hôn trong truyền thuyết của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường. Nhưng đợi suốt mấy ngày lại hoàn toàn không thấy ai nhắc đến! Đặc biệt là Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, không ngờ lại giả đả điệu, vừa hỏi đến chuyện hôn sự thì lập tức bay vút đi không còn chút tung tích. Mọi người cũng không tiện hỏi dồn chuyện riêng tư này, thế là vừa nóng lòng vừa giận nhưng lại chẳng biết làm sao. Tiểu Tứ Tử cả ngày sốt ruột chạy lòng vòng, các ảnh vệ bình luận, hai vị đại hiệp giang hồ này vốn rất có trách nhiệm, chỉ có điều da mặt hơi mỏng một chút, vừa thò đầu ra được một chút, nếu không ai thúc đến thì sẽ lại rút về.

Dù sao cũng là chuyện hai người, qua vài ngày thì cũng phai nhạt dần.

.

.

Qua Bạch Lô thì không bao lâu nữa là đến Trung Thu. Mọi người vốn định quay về Tiêu Dao Đảo mừng sinh nhật Tiểu Tứ Tử, nhân tiện đến Hãm Không Đảo mừng lễ. Nhưng vụ án lần trước kéo dài quá lâu, bây giờ khởi hành, sợ là phải đón cả sinh nhật lẫn Trung Thu trên thuyền, thế là, mọi người đành phải hủy bỏ, làm bữa tiệc nhỏ ở Khai Phong.

Ngày sinh nhật Tiểu Tứ Tử nhận được rất nhiều lễ vật, nhưng chờ mãi không thấy tiệc đính hôn của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, cũng không gặp được hoàng nãi nãi, cho nên vẫn rầu rĩ không vui. Tiểu bảo bối nằm rạp trên bàn, bỏ cả một ngày ra viết cho hoàng thái phi một phong thư dài thật dài, kể chi tiết từng chuyện trong phủ Khai Phong.

Không bao lâu, thư hồi âm của hoàng thái phi đến, lễ Trung Thu của hoàng thái phi rất vui, Mẫn Tú Tú cho người mời hoàng thái phi đến Hãm Không Đảo cùng mừng Trung Thu, mọi người cùng đọc thư của Tiểu Tứ Tử, ai cũng sốt ruột, hỏi tin tức có chính xác không? Các vị ca ca tẩu tẩu trên Hãm Không Đảo đều đang chờ bày tiệc.

Tiểu Tứ Tử đọc thư, nghĩ nếu hỏi thì chắc chắn Miêu Miêu và Bạch Bạch lại biến mất. Thở dài, cất thư.

Công Tôn đang bưng một hộp thuốc đi vào, đưa tay nhéo nhéo má Tiểu Tứ Tử : “Con bao nhiêu tuổi rồi mà đã than dài thở ngắn?”

Tiểu Tứ Tử ngửa mặt, xoa má, nghĩ đến một chuyện: “Cha, sáng sớm nay lão thần tiên nói có chuyện gấp đã đi rồi.”

Công Tôn nhíu mày: “Lão nhân này, sao đi mà chẳng nói tiếng nào?”

“Lão thần tiên nói cũng muốn ở lại Khai Phong, nhưng tính thử thì thấy sắp có đại loạn! Loạn này rất khó lường, lão thần tiên tuổi cao xương già cốt yếu không chịu nổi, cho nên chạy trước!” Tiểu Tứ Tử dè dè hai má, phiền muộn thêm, mặt Tiểu Lương Tử càng lúc càng dài, mặt mình càng lúc càng tròn!

“Lại có loạn?” Công Tôn thở dài đặt hộp xuống, đi đến nói nhỏ với Tiểu Tứ Tử: “Cha cảm thấy, một trong ba người Bao tướng, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đặc biệt xui xẻo! Con xem vận xui vẫn mãi không chịu đi.”

“Phải phải!” Tiểu Tứ Tử nghiêm mặt gật đầu: “Đúng vậy, con cảm thấy là Miêu Miêu, khi Miêu Miêu không có ở đây phủ Khai Phong không có án mạng.”

.

...

.

“Hắt xì...” Triển Chiêu hắt xì một cái, dụi mũi.

Hiện tại, Triển hộ vệ đang dẫn Trương Long Triệu Hổ đi tuần thành. Từ sau khi có Đường Thạch Đầu và Nhạc Dương, đội ngũ tuần thành mỗi lần hai lượt được chia lại thành ba lượt, mọi người cũng thư thả hơn.

Triển Chiêu đang đi tuần ở thành bắc, khi này thời tiết còn đang đẹp, đột nhiên lại âm u, dường như sắp có mưa, gió cũng lạnh hơn. Các gánh hàng rong hai bên đường hối hả dọn hàng, có vài người tuổi cao tay chân không được nhanh nhẹn, Triển Chiêu liền dẫn các nha dịch đến giúp đỡ, bản tính Triển Chiêu vốn nhiệt tình.

Đến lúc đưa vị lão thái thái bán khăn cuối cùng về đến nhà thì mây đen đã vần vũ, có vẻ như sẽ có mưa lớn.

Lão thái thái giữ lấy Triển Chiêu không cho đi, gọi các nha dịch vào nhà uống trà, chờ mưa tạnh, không thể dầm mưa thu, dễ mắc bệnh.

Triển Chiêu cũng không từ chối được lão thái thái, vừa ngồi xuống đã nghe tiếng sấm sét “oành oành”.

Chỉ trong giây lát, mưa như trút nước, Triển Chiêu ngồi dưới mái hiên nhìn dòng nước chảy xuống từ góc hiên, hôm nay trời không nóng, mùa thu rất ít khi gặp mưa to sấm chớp về chiều thế này. Các nha dịch lo nhà của lão thái thái không vững, kê thang lên xem thử mới thấy xà nhà được dựng rất vững vàng, liền cùng hỏi lão thái thái nhà này ai dựng? Sau này mình xây sửa nhà cũng mời bọn họ.

“Nhà này do các tiểu huynh đệ trong Liên Hoa Lâu dựng giúp ta.” Lão thái thái rót trà cho Triển Chiêu, “Rất vững đúng không? Gần như tất cả nhà trong thôn này đều do các tiểu huynh đệ ấy dựng giúp.”

“À, Liên Hoa Lâu sao.” Triển Chiêu gật đầu. Liên Hoa Lâu nằm gần vùng núi phía bắc Khai Phong, là phân đà của Bách Hoa Minh, một môn phái trong giang hồ.

Bách Hoa Minh là một môn phái lớn, được xưng là giang hồ tứ đại minh cùng Thiên Ung Sơn Trang, Ô Y Lâu và Tần Gia Bảo, là một môn phái tương đối mới, xếp sau những thánh địa võ lâm như Thiên Sơn, Thiếu Lâm, khá linh động. Minh trưởng Bách Hoa Minh là Tạ Bách Hoa, giang hồ chính phái, tính cách không tệ. Dưới Bách Hoa Minh có đến mấy trăm môn phái nhỏ, xây thành dựng lầu rải rác các nơi, lấy hoa làm tên, chẳng hạn như Mầu Đơn Lâu ở Lạc Dương, Liên Hoa Lâu ở Khai Phong... Nghe có vẻ giống nơi hoang đường, nhưng trên thực tế, Bách Hoa Minh nổi danh với việc nhận đồ đệ dạy võ công và làm việc thiện, là một môn phái tốt hiếm có.

Liên Hoa Lâu nằm ở phía bắc Khai Phong, thường giúp đỡ các bách tính, đặc biệt là những người già yếu cô quạnh, năm nào Bao Chửng cũng cảm tạ lâu chủ Liên Hoa Lâu Liên Hoa Phu Nhân, cả Triệu Trinh cũng thường xuyên khen ngợi Liên Hoa Lâu, cho nên danh tiếng của môn phái này ở Khai Phong rất tốt.

Triển Chiêu và Liên Hoa lâu chủ đã có duyên gặp mặt vài lần, Liên Hoa Phu Nhân đã hơn sáu mươi, là một lão thái thái hiền từ tóc bạc trắng, không thường ra ngoài gặp khách.

Thấy mưa vẫn chưa tạnh, Triển Chiêu nhớ ra mình đã hẹn bọn Bạch Ngọc Đường một lát nữa đến Thái Bạch Cư cùng dùng cơm, các nha dịch cũng sốt ruột, chia nhau đi đến các nhà xung quanh mượn dù rồi lần lượt về phủ Khai Phong.

Triển Chiêu ngồi trong nhà chờ, thấy trên bàn có một ngọn đèn hoa sen, liền hỏi: “Trong nhà lão thái thái có người học võ ở Liên Hoa Lâu sao?”

“Đúng vậy, tôn nhi của ta học võ ở đó, nó vẫn nói giỏi võ rồi sẽ đến phủ Khai Phong làm nha dịch.” Lão thái thái vui vẻ đứng trước bếp làm cơm, nhìn ra ngoài: “Lạ quá, hôm nay đã trễ thế này vẫn chưa về? Thường thì đã về từ sớm.”

“Triển đại nhân!”

Đang nói chuyện, một nha dịch vội vàng chạy trở về, cả người ướt đầm, mặt trắng bệch.

Triển Chiêu nhíu mày, “Chuyện gì vậy?”, trong lòng thì giật thót, đừng có chuyện gì liên quan mạng người nữa, nếu không thì không cần đoán nữa, Bạch Hồ Tinh ám phủ Khai Phong nhất định là mình! Đi đến đâu có người chết đến đó!

Nha dịch chỉ ra phía sau, “Có chuyện lạ thường.”

Triển Chiêu ngăn người, nói một câu lão thái thái cẩn thận rồi đi cùng nha dịch.

.

.

Trên sườn núi phía sau, Triển Chiêu vừa đến đã thấy các nha dịch đứng đó, có cả Vương Triều Mã Hán, không ai bung dù, tất cả đang ngẩng đầu nhìn thứ gì đó, Triển Chiêu chạy đến: “Các người làm gì vậy? Dầm mưa thu coi chừng bệnh.”

Vương Triều lắc đầu, chỉ lên một dòng nước trên sườn núi: “Triển đại nhân, xem kia!”

Triển Chiêu nhìn theo hướng hấn chỉ, dòng nước này bình thường vốn không có, chỉ là hôm nay trời mưa to, nước đọng lại chảy thành dòng xuống. Triển Chiêu vừa nhìn đã sững người, vì dòng nước đỏ rực. Vốc lên xem thử, thật sự là đỏ, không phải vì bùn đất hòa vào, lại còn có mùi máu nhàn nhạt.

Triển Chiêu ngẩng đầu, trên đỉnh núi là một tòa lâu nhỏ, phía sau là một sơn trang, chính là Liên Hoa Lâu.

“Lẽ nào...” Triển Chiêu nghĩ thầm có thể là hiểu lầm thôi? Liên Hoa Lâu đang mổ heo hay gì đó... Nhưng dòng nước chảy một lúc vẫn không đổi màu, nước máu không ngừng tuôn xuống. Triển Chiêu biết đã có chuyện chẳng lành, vội dẫn các nha dịch xông lên núi.

Lên đến đỉnh núi thì thấy cổng lớn của Liên Hoa Lâu mở toang, hai người canh cổng ngã gục phía trước, cả người đầy máu, dòng nước máu chảy từ trong Liên Hoa Lâu ra, tuy trời mưa lớn, nhưng vẫn không xối được mùi máu tanh gay mũi.

Triển Chiêu lệnh cho hai nha dịch quay về phủ bẩm báo, gọi thêm người và cả Công Tôn đến, bản thân thì dẫn Vương Triều Mã Hán vào Liên Hoa Lâu.

Vào trong rồi, Triển Chiêu sững sờ, Liên Hoa Lâu hỗn độn cực kì, thi thể chất đông, dường như tất cả bang chúng bên trong đều bị sát hại.

“Tìm xem còn người sống sót không!” Triển Chiêu cảm thấy rất khó tin, Liên Hoa Lâu không tham gia vào chuyện giang hồ, cũng không tranh giành với ai, sao lại gặp nạn diệt môn?

“Triển đại nhân, còn có vài người chưa chết!”

“Mau cứu người.” Triễn Chiêu dặn dò rồi đi lên, bên trong có rất nhiều người, già trẻ trai gái, thi thể ngang dọc khắp nơi. Triễn Chiêu chạy lên tầng cao nhất, một lão bà tóc bạc cả người đầm máu nằm sau tấm màn che.

Triễn Chiêu vội chạy đến, “Liên Hoa Phu Nhân!”

Liên Hoa Phu Nhân bị đâm một kiếm xuyên tim, cả người đầy máu, nhưng vẫn chưa tắt thở, có lẽ là do dùng nội lực cố gắng gượng.

“Đã có chuyện gì?” Triễn Chiêu vừa điểm huyết giúp cầm máu vừa hỏi. Các thị nữ hạ nhân hầu hạ Liên Hoa Phu Nhân cũng đã bị chém chết, vô cùng thê lương.

Triễn Chiêu giận dữ, đây là cách diệt môn trả thù của người giang hồ, kẻ nào lại tàn nhẫn thế này?

“Triễn đại nhân...”

Liên Hoa Phu Nhân cố gượng mở mắt, thấy Triễn Chiêu liền nắm lấy tay áo hần: “Đồ! Đồ...”

“Thứ gì?” Triễn Chiêu thấy lão thái thái thều thào như muốn nói gì với mình, liền cúi người xuống nghe.

Lão thái thái gắng sức nói vài tai hần mấy chữ: “Lăng Sơn... Khấp Huyết... Đồ.”

Nói xong, Liên Hoa Phu Nhân tắt thở.

Triễn Chiêu ngẩn người, Lăng Sơn Khấp Huyết Đồ?!

.

.

“Triễn Chiêu.”

Triễn Chiêu nghe có người gọi mình, quay đầu lại nhìn thì thấy Âu Dương Thiệu Chính đã dẫn người đến, “Tình huống thế nào?”

Triễn Chiêu lắc đầu: “Dường như còn vài người sống sót.”

Âu Dương bảo người tìm người còn sống, cứu người dọn xác... Lúc này, mưa đã tạnh dần, rất nhiều gia đình xung quanh đó đưa hài tử đến Liên Hoa Lâu học võ công, thấy đã đến giờ cơm vẫn chưa về liền lên núi tìm, nhìn thấy cảnh tượng này lập tức gào khóc thảm thiết.

Âu Dương Thiệu Chính chia người an ủi gia quyến, cứu chữa người bị thương.

Công Tôn cũng chạy vội đến, rợn cả người, Tề Tứ Nhận này đúng là nói tốt không linh nói xấu linh, vừa nói có đại loạn thì đã có nhiều người vô tội chết như vậy. Thấy đa số đều là những tiểu hài tử còn chưa đến hai mươi, Công Tôn giận dữ giậm chân, hỏi Triễn Chiêu bên cạnh: “Rốt cuộc là do kẻ nào làm? Đúng là cùng hung cực ác!”

Triễn Chiêu đang cúi đầu ngầy người, nghe Công Tôn hỏi thì lắc đầu, năm chữ “Lăng Sơn Khấp Huyết Đồ” Liên Hoa Phu Nhân nói trước khi chết khiến Triễn Chiêu cảm thấy cực kỳ bất an, không phải người trong võ lâm, sẽ không hiểu bức tranh này đại diện cho thứ gì.

.

...

.

Trong Thái Bạch Cư, Bạch Ngọc Đường ngồi tựa bên cửa sổ, thấy quân hoàng thành của Âu Dương Thiệu Chính chia thành từng tốp chạy đến phía bắc, rồi càn thi thể phủ vải trắng về. Người đi đường đứng xem, người nhà than khóc, cảnh tượng cực kỳ hỗn loạn, Bạch Ngọc Đường nhíu mày, lại có chuyện rồi!

“Oa.” Bàng Dục vắt người trên khung cửa, “Không phải lại có chuyện rồi chứ?”

“Dường như có rất nhiều người chết.” Bao Duyên cũng nhíu mày, “Không phải Triễn đại ca đi tuần ở thành bắc sao? Vẫn chưa về.”

Chợt, cửa bị đẩy vào, Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương đi đến.

“Dường như là Liên Hoa Lâu gặp chuyện.” Tiêu Lương nói với Bạch Ngọc Đường: “Khi này Công Tôn tiên sinh cũng bị gọi đi, nghe nha dịch nói, Liên Hoa Lâu bị diệt môn.”

“Sao?” Bàn Dục kinh ngạc há hốc mồm, “Ai lại hung ác như thế? Trong Liên Hoa Lâu không phải chỉ toàn các tiểu hài tử đến học võ công sao? Mùa hè trồng cây mùa đông lợn nhà, không phải đều là người tốt sao?”

Bạch Ngọc Đường cũng nhíu mày: “Liên Hoa Lâu?”

“Chờ Triển đại ca quay lại sẽ rõ.” Tiêu Lương kéo Tiểu Tứ Tử ngồi xuống, cúi đầu phủ nước trên người cho bảo bối.

Bạch Ngọc Đường thân là người giang hồ, cẩn thận nghĩ thật kĩ cũng không nghĩ ra lý do gì để đồ sát Liên Hoa Lâu, cảm thấy rất quái lạ.

Ngay khi ấy, có người gõ cửa, Tiểu Lục Tử bưng trà và điểm tâm vào, hỏi: “Các vị, dưới lầu đã nổ tung rồi, Liên Hoa Lâu gặp chuyện thật sao?”

Bao Duyên nhíu mày: “Chúng ta cũng vừa mới nghe nói.”

“Này, Tiểu Lục, Liên Hoa Lâu có thù với ai?” Bàn Dục hỏi thăm Tiểu Lục Tử.

“Chuyện này... chắc không đâu.” Tiểu Lục Tử cũng lắc đầu, vừa dọn thức ăn từ khay lên bàn vừa nói: “Liên Hoa Lâu không huênh hoang như các môn phái khác, ai cũng nói bọn họ rất tốt!”

Mọi người đều gật đầu, Bàn Dục đã hơi đói, đưa tay lấy một viên hạnh nhân tô, còn chưa kịp đưa vào miệng chợt Bạch Ngọc Đường ung dung nói: “Có độc, đừng ăn.”

“Sao?!” Bàn Dục giật mình vứt viên hạnh nhân tô lại vào đĩa.

Tiểu Lục Tử đã hoảng sợ đến suýt chút nữa buông cả khay xuống, nhìn Bạch Ngọc Đường, “Chuyện đó, Ngũ gia... ngài đừng đùa.”

Tiểu Tứ Tử rút ngân châm ra, đâm viên phượng lê tô béo tròn một cái, ngân châm biến thành màu đen, giật mình, mọi người hí mắt nhìn Tiểu Lục Tử.

Tiểu Lục Tử tỉnh ngay lý gian, xua tay liên tục: “Không phải đâu, không liên quan đến ta... Làm sao ta dám hạ độc.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Không liên quan tới ngươi, là người đụng trúng khi ngươi lên lầu khi này.”

Tiểu Lục Tử chợt nhớ ra, khi hắn bưng khay lên lầu, bị một lão nhân nhỏ người đụng trúng, chẳng lẽ...

Bạch Ngọc Đường xoay sang nhìn cánh cửa khép hờ: “Ra đi.”

Vừa dứt lời, từ bên ngoài chợt có tiếng cười “hắc hắc hắc”. Giọng cười khàn đục nhưng bén nhọn, còn mang theo tà khí.

Tiêu Lương thầm giật mình, khi này hắn là Bạch Ngọc Đường nghe tiếng chân Tiểu Lục Tử lên lầu, phán đoán được hắn bị ai đó đụng trúng, sau đó kẻ đó nhân cơ hội hạ độc, rồi vẫn nấp sau cửa nghe trộm. Tuy cùng là người luyện võ, nhưng mình hoàn toàn không nhận ra... Không có một chút cảnh giác nào, thật không xong.

Tiểu Tứ Tử thấy Tiêu Lương nhíu mày, liền nhích nhích mông đến gần, hỏi nhỏ: “Là ai vậy?”

Tiêu Lương lắc đầu, có lẽ là người giang hồ, có khi nào là kẻ thù của Bạch Ngọc Đường? Hoặc người xấu đối đầu với Khai Phong.

Một lúc sau, một lão nhân đứng sau cửa âm u nói: “Ta đây gần đây thường nghe người khác nhắc Bạch Ngọc Đường Bạch Ngọc Đường, tai đã sắp mọc nốt chai, còn nói là một người anh hùng khí phách, không ngờ chỉ là một tiểu tử. Chắc chắn, không có râu, nhìn xa còn tưởng là khuê nữ nhà ai...”

“A...” Người trong phòng hít sâu một hơi, nghĩ thầm không biết lão nhân này từ đâu xuất hiện, chỉ một câu đã đâm trúng vảy ngược của Bạch Ngọc Đường.

Quả nhiên, sắc mặt Bạch Ngọc Đường sầm xuống, mắt tỏa sát khí.

Tiểu Tứ Tử mở to mắt ôm Tiêu Lương, cọ cọ lên ngực người ta, Tiêu Lương đỏ mặt vỗ vỗ bảo bối, Cẩn Nhi, đừng ép sát như vậy.

“Ồ.”

Trong lúc mọi người vẫn đang hồi hộp chờ đợi thì chợt ngoài cửa sổ có tiếng một lão nhân: “Tiểu tử béo nhà ai thế này? Non mịn thật, nhất định là rất ngon! Một lát nữa mang người đi quay như heo sữa rồi ăn thịt!”

Mọi người giật mình, ngoại trừ Bạch Ngọc Đường vẫn tựa người vào cửa sổ không nhúc nhích thì tất cả đều xoay lại nhìn, một lão nhân tóc dài ngồi trên khung cửa không biết từ khi nào. Lão nhân người gầy lại khô quắt, vành mắt xám đen, hai bên má hóp lại, như đã mấy ngày không được ăn cơm.

Tiểu Tứ Tử nhìn nhìn, thấy người đó nhìn mình chằm chằm, hai mắt tối om rất đáng sợ, vội chui chui vào lòng Tiêu Lương. Tiêu Lương ôm bảo bối, trừng lão nhân một cái, mắng thầm sao người dám nói lung tung.

“Chắc chắc, tiểu quý lang lợi thật.” Lão nhân lại nhìn Tiêu Lương: “Loại hoạt bát như thế này chiên lên là ngon nhất... Ai da!”

Hắn chưa kịp nói xong, đột nhiên một chiếc ly bay đến trước mắt, vội tránh đi, ngực áo bị ai đó túm lấy. Lão nhân ngẩng đầu nhìn thì thấy tay áo trắng, chỉ trong chớp mắt hắn ngậy người đã bị Bạch Ngọc Đường nắm cổ áo lôi vào, vứt thẳng ra cửa phòng như bao cát.

“Rầm” một cái, bay ra cùng với cánh cửa của nhã gian, đáp đúng trên người kẻ hạ độc, cả hai cùng lăn đi, thẳng vào nhã gian đối diện.

Lại thêm “rầm” một tiếng, thì ra người nói chuyện ngoài cửa khi nãy là một lão nhân béo lùn.

Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương nhìn nhau, rồi lại nhìn sang nhã gian đối diện, trong đó còn có hai lão nhân, dường như khi nãy bọn họ hé cửa ra nhìn trộm, trở tay không kịp nên cả bốn người cùng té ngã xếp chồng lên nhau.

Bàng Dục rất ngạc nhiên, nói với Bao Duyên bên cạnh: “Người xem bọn họ, Hoàn phì Yến sáu loại nào cũng có!”

Bao Duyên trừng một cái: “Hoàn phì Yến sáu không dùng để miêu tả lão nhân!”

“Vậy người nói xem phải tả thế nào?” Bàng Dục trề môi, “Thư ngốc!”

“Đây rõ ràng là kỳ hình quái trạng!” Bao Duyên cãi với Bàng Dục.

Bốn lão nhân bên kia mất một lúc lâu mới bò dậy được, một người rất béo trong đó chỉ Bạch Ngọc Đường: “Giỏi... giỏi lắm, tiểu... tiểu tử! Quân, quân quân tử động động khẩu, bắt... động thủ.”

Tiểu Tứ Tử bật miệng cười, người này bị cà lăm!

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn hai lão nhân một gầy một béo khi nãy, cùng với người cà lăm bên trong, người cuối cùng dường như hai mắt mù, nhúu mày, “Ma Sơn Tứ Lão?”

“Ồ, tiểu bạch kiểm có kiến thức!”

Trên hàng lang, một lão bà bà đi chậm chậm tới, phía sau là một lão bà bà khác, hai người giống hệt nhau, xem ra là song sinh, một người mặc y phục xanh, một người mặc y phục vàng. Bạch Ngọc Đường nhúu nhẹ mày: “Thanh Hoàng Quý Bà... Tại sao Lục Lão của Thiên Ma Cung lại đến Khai Phong?”

“Ha ha, đến xem người!” Hai vị lão thái bà đứng trước cửa, một nhìn trên một nhìn dưới đánh giá Bạch Ngọc Đường.

“Này này, thế nào?”

“Cũng tạm, hơi gầy một chút.”

“Chiều cao tương đương đúng không?”

“Phải, khuôn mặt quá đẹp rồi? Nam nhân như thế rất đa tình!”

“Không phải chứ, vậy không được!”

“Nhưng dường như rất có tiền, tiểu tử, có bao nhiêu sản nghiệp?”

“Đúng vậy đúng vậy! Trước đây có nợ phong lưu gì không?”

Tiểu Tứ Tử bội phục nhìn hai lão thái thái, hai người này không hổ là song sinh, hai người nói chuyện lại cứ như một người tự nói, hoàn toàn không thể phân biệt được ai là ai.

Bạch Ngọc Đường nhớ mình không quen biết người của Thiên Ma Cung, cũng không liên quan gì đến các lão ma đầu xú danh vang xa này, sao đột nhiên lại cùng đến tìm mình? Chợt nghĩ đến, Bạch Ngọc Đường bắt đầu buồn bực, chẳng lẽ người nào trong các sư phụ của mình lại gây họa hay nói lung tung gì đó, chẳng hạn như chạy đến Thiên Ma Cung rống một câu “Đám lão ma đầu các ngươi không ai đánh thắng được đồ đệ Bạch Ngọc Đường của ta”... Sau đó người ta tìm đến cửa, hẳn lại phải thu dọn một đồng hỗn loạn.

“Có gì hay đâu, cứ như kẻ cầm điếu.” Lão nhân béo nấp sau cửa hạ độc bọn họ khi này bĩu môi phất tay, “Phái Thiên Sơn chỉ toàn kẻ cổ hủ, không đáng tin cậy!”

Bạch Ngọc Đường nhướn mày, lão nhân này không được vừa mắt mấy, tuy là nói không sai, phái Thiên Sơn thật sự tỏa ra khí chất ngạo mạn cổ hủ của danh môn chính phái.

“Ta nói rồi mà, không có râu...” Lão nhân vượt chòm râu dài dưới cái cằm béo của mình nói chưa hết câu đã cảm giác tay trống không, cằm đau nhói. Sau đó, nhìn thấy một chòm râu trắng dài nhẹ nhàng phất phơ trước mắt.

Bạch Ngọc Đường vẫy nhẹ tay áo một cái, một trận gió lùa qua... Chòm râu bay vụt theo gió không còn tung tích.

Lão nhân béo sờ cằm, giận dữ giậm chân liên tục, Bạch Ngọc Đường dùng Cách Không Chưởng giật hết râu của hắn rồi.

“Ai da, tiểu tử thôi!” Lão nhân nổi giận, đang định xông đến đòi phải trái với Bạch Ngọc Đường thì chợt nghe thấy tiếng động dưới lầu, rất nhiều người hỏi: “Triển đại nhân, chuyện Liên Hoa Lâu là thật sao? Công Tôn tiên sinh, cứu được bao nhiêu người?”

Tiểu Tứ Tử vừa nghe thấy liền nói: “Miêu Miêu và cha đến rồi.”

Sáu lão nhân nhìn nhau, dùng mắt ra hiệu. Lão nhân béo nói với Bạch Ngọc Đường: “Có... có gan, đừng, đừng nói chúng ta vừa... vừa đến!” Cà lăm xong, rút một cái, sáu lão nhân lão thái thái không còn thấy bóng, chạy nhanh hơn cả thỏ.

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, không cho nói? Chuyện gì thế này?!

.

.

Một lát sau, Triển Chiêu và Công Tôn nói vài câu đại khái với mọi người dưới lầu, nhưng không thể để lộ quá nhiều, rồi lên lầu. Âu Dương đã phái năm ngàn nhân mã bao vây khắp xung quanh địa giới của Liên Hoa Lâu, các ảnh vệ mỗi người dẫn hai trăm quân, bắt đầu truy tìm manh mối khắp núi.

Vụ án này kinh động đến cả Triệu Trinh, Liên Hoa Phu Nhân và trên dưới hai trăm người trong Liên Hoa Lâu bị sát hại, chỉ cứu được năm sáu thiếu niên, nhưng đều đã trọng thương hấp hối, với gần một trăm người ra ngoài làm việc may mắn thoát được một nạn.

Triệu Trinh giận dữ, lệnh cho Vương công công đến phủ Khai Phong truyền chỉ, nói, cho dù là người giang hồ trả thù riêng, thì cũng quá vô pháp vô thiên! Nhất định phải bắt hung thủ nghiêm trị, nếu không thì còn có vương pháp sao?!

Triển Chiêu bấm báo nói phát hiện được một ít chi tiết, đây đúng là cách người giang hồ trả thù, hẳn muốn tìm Bạch Ngọc Đường thương lượng một chút.

Bao Chứng bảo hần và Công Tôn đi mau, bản thân thì tọa trấn phủ Khai Phong tiếp tục xử lý.

Triển Chiêu ra ngoài, thấy một đoàn người đứng trước cửa chờ nhận xác, cũng cảm thấy rất khó chịu, hơn nữa lại nhìn thấy lão thái bà mời hần uống trà khi này.

Triển Chiêu thật không dám đi đến hỏi xem trong năm người bị thương có tôn nhi của lão thái thái không, chỉ biết đứng ngây người.

Lão thái thái thấy Triển Chiêu thì lại kích động chạy đến túm lấy hần: “Triển đại nhân, tôn nhi của ta không chết, không chết!”

Triển Chiêu thầm thở phào, nhưng nhìn lại một đoàn người kẻ khóc người ngất phía sau, đều do mất hài tử.

“Lão nhân gia, tôn nhi của ngài có thể phải ở lại phủ Khai Phong dưỡng thương.” Công Tôn kể một chút tình tiết cho lão thái bà nghe. Lão bà bà đi theo nha dịch vào phủ, miệng cứ không ngừng nói may mà mời Triển Chiêu về trú mưa, may mà trời mưa phát hiện sớm, nếu không đã chết thật rồi.

Rất nhiều người nhận được tin mất người thân không thể chấp nhận được, oán trách sao bọn Triển Chiêu không phát hiện sớm một chút.

Công Tôn và Triển Chiêu cũng không biết làm sao, để Vương Triều Mã Hán lại an ủi mọi người, hai người thì rẽ sang Thái Bạch Cư tìm Bạch Ngọc Đường.

.

.

Vừa lên lầu, Công Tôn đã thấy cánh cửa ngã trên đất, đi vào hỏi: “Đánh nhau sao?”

Tiểu Tứ Tử nhìn ra ngoài, Triển Chiêu không đi vào, đứng trước cửa nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường thấy sắc mặt hần không ổn, liền đi đến: “Làm sao vậy?”

Triển Chiêu kéo hần một cái, “Người đến đây.” Nói xong thì kéo Bạch Ngọc Đường xuống lầu.

Bạch Ngọc Đường không hiểu gì, bị Triển Chiêu kéo vào một ngõ nhỏ, hỏi: “Miêu Nhi, người làm sao vậy?”

Triển Chiêu nhíu mày nghĩ nghĩ, hỏi hần: “Biết câu cuối cùng Liên Hoa Phu Nhân nói trước khi chết là gì không?”

Bạch Ngọc Đường ngăn người, bất đắc dĩ phải hỏi: “Không phải nói ta là hung thủ chứ?”

Triển Chiêu nhìn trời: “Đương nhiên không phải rồi.”

Bạch Ngọc Đường thở phào, lần này không bị vu oan giá họa, liền hỏi: “Rốt cuộc là nói gì, mặt người trắng bệch rồi.”

Triển Chiêu dựa sát vào, nói nhỏ: “Liên Hoa Phu Nhân nói, đồ!”

“Đồ?” Bạch Ngọc Đường không hiểu, “Đồ gì?”

Triển Chiêu ghé sát vào tai hần: “Lăng Sơn Khấp Huyết Đồ!”

Bạch Ngọc Đường ngây người, một lúc lâu sau, mở to mắt nhìn Triển Chiêu: “Lăng Sơn...”

Triển Chiêu gật đầu.

Bạch Ngọc Đường đột nhiên bật cười, lắc đầu: “Sao có thể!”

“Khi này ta tìm khắp Liên Hoa Lâu, phát hiện trong phòng của Liên Hoa Phu Nhân, phần giường dựa vào tường có ngăn bí mật, mở ra xem thì bên trong trống không, bên trong có thể đặt vừa một chiếc hộp to bằng bàn tay, cao khoảng một tấc.” Triển Chiêu nhíu mày, “Ta còn phát hiện thấy một chậu hoa cạnh giường của Liên Hoa Phu Nhân.”

“Huyết Đằm Hồng?” Bạch Ngọc Đường hỏi ngay.

Triển Chiêu gật đầu, “Không sai, đã nở hoa rồi, đồ rục.”

“Nếu như thật sự là do Liên Hoa Phu Nhân trồng, vậy thì không phải kẻ có tấm lòng bồ tát như lời đồn.” Bạch Ngọc Đường cười lạnh: “Trồng Huyết Đảm Hồng phải tưới bằng máu người, hẳn là sẽ không dùng máu của mình đâu.”

Triển Chiêu lắc đầu, “Nếu chuyện này thật sự có liên quan đến Lăng Sơn Khấp Huyết Đồ và Huyết Đảm Hồng thì phiền phức rồi.”

“Khó trách sao Lục Lão của Thiên Ma Cung lại vô duyên vô cớ xuất hiện ở Khai Phong.” Bạch Ngọc Đường đã hiểu ra, tự nói tự gật đầu.

“Thiên... Thiên Ma Cung?” Triển Chiêu suýt chút cắn phải lưỡi.

Bạch Ngọc Đường cười: “Sao ngươi cũng cà lăm rồi?”

“Không... không có.” Triển Chiêu vội lắc đầu, miệng tiếp tục cà lăm.

Bạch Ngọc Đường nhủ mày, nhìn Triển Chiêu không hiểu: “Miêu Nhi, ngươi...”

“Đói chết rồi, chúng ta ăn cơm rồi đến Liên Hoa Lâu xem thử!” Triển Chiêu quay phắt đầu đi, kéo Bạch Ngọc Đường ra ngoài, hiển nhiên là không muốn nói tiếp chuyện này nữa.

Bạch Ngọc Đường ôm một bụng thắc mắc, con mèo này, là lạ!

160. Q.6 - Chương 2: Thiên Ma Cung

Khi Bạch Ngọc Đường bị Triển Chiêu kéo về đến Thái Bạch Cư thì Tiểu Tứ Tử đã gọi một bàn thức ăn mới, Triển Chiêu nghe nói người của Thiên Ma Cung hạ độc trong thức ăn thì hơi biến sắc, ngồi một bên đâm con cá kho lên ăn.

Bạch Ngọc Đường thấy sắc mặt Triển Chiêu như thế, nhận ra con mèo này đang rất căng thẳng, nhưng nếu hắn đã không muốn nói, Bạch Ngọc Đường sẽ không ép, chỉ gấp thức ăn cho, bảo hắn ăn nhiều một chút.

.

.

Ăn cơm xong thì hai người lại vội vàng chạy đến Liên Hoa Lâu, Tiểu Tứ Tử nắm tay Công Tôn về phủ Khai Phong, Tiêu Lương rất có hứng thú với Thiên Ma Cung, hỏi Công Tôn không ngừng. Chỉ tiếc Công Tôn không phải người trong võ lâm, không trả lời được, Triệu Phổ có lẽ cũng không rõ, cho nên chỉ có thể chờ Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường về kể chi tiết.

Đến trước phủ Khai Phong, vừa khéo đụng phải Triệu Phổ đang vội vã chạy ra, thấy Công Tôn liền nói: “Bảo bối, các thiếu niên kia tỉnh rồi.”

Công Tôn nhìn sắc trời, “Sớm hơn ta dự đoán.”

“Nhưng tình trạng rất lạ!”

“Sao?” Công Tôn hơi ngạc nhiên: “Lạ?”

“Không nói gì, hai mắt đờ đẫn.” Triệu Phổ lo lắng: “Ta đang định đi tìm người.”

“Ta đi xem thử!” Công Tôn vội vàng theo Triệu Phổ vào trong, Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương nhìn nhau một cái, cùng chạy theo xem.

Trong khách phòng, các thiếu niên nằm trên giường, không nhúc nhích chút nào, hai mắt mở to, nhưng ánh mắt vô thần cũng không nhìn ai. Cho dù gia quyến bên cạnh gọi bao nhiêu cũng không phản ứng lại.

Công Tôn đi đến bắt mạch, sờ mạch môn rồi nghe nhịp tim, cuối cùng vạch mí mắt ra nhìn một lúc lâu, đứng lên, sắc mặt rất nghiêm trọng.

“Công Tôn tiên sinh.”

Phụ mẫu trưởng bối của các thiếu niên đều đi đến cầu xin Công Tôn nghĩ cách cứu người, Công Tôn gật đầu, nói nhỏ với Triệu Phổ bên cạnh: “Không phải do bệnh hay vết thương!”

“Vậy thì do đâu?” Triệu Phổ không hiểu.

“Cũng không phải nội thương, mà là tinh thần!” Công Tôn trả lời.

“Nghĩa là thế nào?” Triệu Phổ vẫn không hiểu.

“Năm hài tử này bị ám ảnh.” Công Tôn trả lời thẳng, “Sợ hãi thành bệnh rồi!”

“Sợ hãi?” Triệu Phổ nghĩ nghĩ rồi thở dài, “Cũng khó trách, bỗng nhiên thấy nhiều người chết như vậy, nói cách khác, chúng nó nhìn thấy hung thủ?”

“Người có cảm thấy lạ không?” Công Tôn hỏi Triệu Phổ: “Tại sao tình trạng cả năm lại giống hệt nhau?”

Triệu Phổ cười, “Ta biết là tại sao, võ công của hung thủ quá cao, thuộc hàng võ lâm chí tôn, nội kinh tỏa ra ngoài, cũng giống như chiêu Sư Tử Hồng cố ý dồn nội lực vào, nội lực không cao sẽ sợ thành bệnh.”

Công Tôn gật đầu, “Người hiểu rõ thật.”

“Tuy ta xuất thân từ quân ngũ nhưng là người học võ công.” Triệu Phổ lắc đầu, gọi Giả Ảnh, Tử Ảnh: “Đi tìm Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường về.”

Tử Ảnh và Giả Ảnh gật đầu, chạy đi tìm người.

“Người nghĩ là bọn họ giải được?” Công Tôn hỏi.

Triệu Phổ sờ cằm, “Ai, còn nước còn tát, Bạch Ngọc Đường là truyền nhân của phái Thiên Sơn, xuất thân từ danh môn hãn sẽ có nội kinh thuần chính tông, nhất định sẽ có cách. Còn Triển Chiêu... Tiểu tử này nội lực thâm sâu khó dò, có lẽ cũng sẽ có cách. Tóm lại thì chuyện giang hồ để giang hồ giải quyết vẫn hơn.”

“Giang hồ...” Công Tôn ngửa mặt cảm thán.

Tiểu Tử Tử bên cạnh cũng bắt chước ngửa mặt, “Ai, tương hồ!”

.

.

Lúc này Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đã đến vùng quanh Liên Hoa Lâu, hai người không lên núi cũng không xem xét các tử thi, chỉ đi quanh chân núi, như đang tìm kiếm.

Khi Tử Ảnh và Giả Ảnh đến, chia nhau ra tìm, Giả Ảnh tìm được Bạch Ngọc Đường ở phía đông, Triển Chiêu lúc này đang đi sang hướng tây, đụng phải Tử Ảnh.

“Hai người đang làm gì?” Giả Ảnh tò mò hỏi Bạch Ngọc Đường.

“Tìm dấu chân, xem thử nhân số và võ công của đối phương thế nào.” Bạch Ngọc Đường trả lời Giả Ảnh: “Chỉ có điều vừa có một trận mưa lớn, manh mối còn lại cũng mất nhiều.”

Giả Ảnh mô tả lại tình trạng của các thiếu niên cho Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường ngẩn người, nhíu mày: “Sợ thành bệnh? Gọi thế nào cũng không phản ứng, giống như bị điểm huyết?”

“Phải.” Giả Ảnh hỏi: “Biết đây là do đâu không?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Ma Âm Quyết, là võ công của Ma Sơn.”

“Ma Sơn...” Giả Ảnh giật mình, “Võ công của Thiên Ma Cung?”

Bạch Ngọc Đường hơi ngạc nhiên, “Người cũng biết Thiên Ma Cung?”

“Chắc, Ngũ gia xem thường ta quá.” Giả Ảnh cười híp mắt: “Thiên Ma Cung lừng danh như thế ai lại không biết, huyết ma đại sát tứ phương khiến cho thiên hạ đại loạn ngày trước không phải là tả hộ pháp Ngô Bất Ác của Thiên Ma Cung sao? Huyết ma Ngô Bất Ác ăn Huyết Ma Đâm, uống máu người luyện Huyết Ma Công!”

Bạch Ngọc Đường cười, “Lại nói, sáu mươi năm mới có một viên Huyết Ma Đám, từ lần Lăng Sơn Khấp Huyết đến nay cũng đã gần sáu mươi năm rồi.”

“Phải phải.” Giả Ảnh nghĩ nghĩ, “Đúng rồi Ngũ gia, chuyện Lăng Sơn Khấp Huyết gì đó chính là lần Thiên Sơn Lão Tổ và cung chủ Thiên Ma Cung cùng tiêu diệt huyết ma, chẳng phải Thiên Sơn Lão Tổ là sư phụ của người sao?”

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, “Phải.”

“Lão tiền bối có kể chuyện khi đó cho người nghe không?” Bản năng mật thám của Giả Ảnh lại nổi lên.

Bạch Ngọc Đường nhớ đến chuyện cũ dường như có chút buồn cười: “À, lão gia tử chỉ nói một câu.”

“Câu gì?”

“Tên hồn đản đó thật sự rất hồn đản.” Bạch Ngọc Đường nói.

“Sao?” Giả Ảnh mắt một lúc mới phản ứng lại được: “À! Nói huyết ma?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu: “Không phải.”

“Vậy nói ai?” Giả Ảnh giật mình, “Chẳng lẽ là cung chủ Thiên Ma Cung?”

Bạch Ngọc Đường cười nhẹ.

Giả Ảnh nhíu mày: “Lần chính tà liên thủ trừ ma đó là chuyện lạ thiên cổ, ta còn cho là hai bọn họ tuy một chính một tà nhưng rất hợp nhau.”

“Sao có thể.” Bạch Ngọc Đường lắc đầu: “Còn nữa, không phải một chính một tà, mà là nửa chính nửa tà, cả hai đều như vậy.” Đang nói đột nhiên thấy Triển Chiêu dẫn Tử Ảnh chạy vội về.

“Miêu Nhi...” Bạch Ngọc Đường gọi một tiếng, lại thấy Triển Chiêu sầm mặt, như đang giận chuyện gì.

Bạch Ngọc Đường và Giả Ảnh nhìn nhau một cái, Giả Ảnh vội đưa mắt ra hiệu với Tử Ảnh phía sau Triển Chiêu, chuyện gì vậy?”

Tử Ảnh nhún vai lắc đầu, không biết, vừa nói mấy câu hán đột nhiên trở mặt!

“Miêu...”

“Ta có chút chuyện phải xử lý, các người về trước.” Triển Chiêu nói, không quên bổ sung thêm một câu: “Người trúng Ma Âm Quyết, dùng tay vỗ ba huyết lớn Thiên Môn, Vong Kỳ, Bát Phong, sau đó nhắm mắt tát hai cái sẽ tỉnh lại.”

Để lại ba người sững sờ, Triển Chiêu nhún người, biến mất.

“Oa!” Tử Ảnh vỗ tay, “Yến Tử Phi.”

“Phi cái đầu người.” Giả Ảnh véo má hán: “Người nói gì với Triển Chiêu rồi? Lần đầu tiên ta thấy sắc mặt Triển Chiêu xấu như vậy.”

Tử Ảnh xoa má: “Đã nói không được véo mặt ta.”

Bạch Ngọc Đường cũng nhìn hán, chẳng hiểu gì.

“Ta chỉ tả lại tình trạng của những người đó.” Tử Ảnh giải thích, “Oa! Triển Chiêu đột nhiên đứng phắt dậy mất...”

“Cái gì?” Giả Ảnh ngạc nhiên, Triển Chiêu cũng mất người?

“Phải, hồn đản chết tiệt đáng ghét, tốt nhất là không phải, nếu không là chết chắc gì gì đó!” Tử Ảnh bắt chước Triển Chiêu hờn hển lắm bầm.

Bạch Ngọc Đường cảm thấy đúng là giọng điệu Triển Chiêu mất người lúc giận phát điên, nhưng mà... Ma Âm Quyết là nội công tâm pháp đặc biệt của Thiên Ma Cung, chẳng lẽ Triển Chiêu có liên quan gì đến người của Thiên Ma Cung?

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, trong đầu đột nhiên lóe lên một ý nghĩa, nhú mảy nhưn người, cũng biến mất.

“Oa!” Tử Ảnh lại vỗ tay: “Như Ảnh Tù Hình!”

Giả Ảnh nhìn trời: “Bây giờ cả hai đều đi rồi, làm sao đây?”

“Giả Thông Minh người gốc thật!” Tử Ảnh chọc chọc hấn: “Không phải nguyên soái tìm bọn họ để hỏi cách giải độc sao? Nếu đã biết rồi thì chỉ cần nói cho nguyên soái thôi!”

Giả Ảnh nghĩ nghĩ thấy cũng đúng, bị Tử Ảnh làm hồ đồ rồi... Hai người quay lại phủ Khai Phong, kể lại mọi chuyện cho Triệu Phổ, Triệu Phổ cũng cảm thấy rất lạ, nhưng vẫn làm theo.

Công Tôn làm theo cách Triển Chiêu nói, quả nhiên, tát đến cái thứ hai, một thiếu niên đã khụ một tiếng, khôi phục tinh thần rất nhanh.

Thấy phụ mẫu đứng trước mặt, các thiếu niên ôm chầm lấy người thân khóc lớn, đã bị chấn động không nhẹ.

Triệu Phổ hỏi: “Hung thủ là ai?”

Các thiếu niên đều lắc đầu, nói, là một hắc y nhân, tuổi khoảng bốn mươi năm mươi, rất bá đạo, võ công của hấn cao đến không tả nổi! Hết như một con quỷ cực kì đáng sợ, bọn họ chỉ nhìn thấy khung cảnh ngập máu tươi, bản thân bị thương chảy máu lúc nào cũng không biết.

“Dung mạo có gì đặc biệt không?” Triệu Phổ lại hỏi, bắt đầu thấy khó tin, năm người, một chút mô tả cũng không có?

“Ta không biết, hấn cười đi đến, mọi người đều choáng váng... Sau đó thì không kịp thấy hấn cử động, trên người đã đầy vết thương.”

“A!” Ngay lúc ấy, một thiếu niên đột nhiên hô lên: “Ta nghe Liên Hoa Phu Nhân gọi hấn một tiếng.”

“Gọi là gì?”

“Lão ma đầu!”

Công Tôn không nghe hiểu, nghĩ thầm lão ma đầu là gì chứ? Triệu Phổ thì ngẩn người, “Lão ma đầu...”

Hấn quay đầu lại hỏi Tử Ảnh và Giả Ảnh: “Khi này Triển Chiêu nói bọn họ trúng phải thứ gì?”

“Ma Âm Quyết.” Tử Ảnh trả lời.

“Bạch Ngọc Đường cũng nói vậy.” Giả Ảnh gật đầu.

Triệu Phổ im lặng một lúc lâu, “Ma Âm Quyết, lão ma đầu, chẳng lẽ là cung chủ Thiên Ma Cung, lão ma đầu Ân Hậu?”

“Oa!” Tiểu Tứ Tử nghe thấy liền vỗ tay: “Có cảm giác rất lợi hại!”

Tiêu Lương cũng gật đầu, “Đúng vậy...”

“Người này rất nổi danh, ta không phải người giang hồ cũng từng nghe nói!” Công Tôn cũng hỏi Triệu Phổ: “Nếu người này còn sống thì cũng một trăm mấy chục tuổi rồi đúng không? Thiếu niên kia nói chỉ khoảng năm mươi tuổi.”

“Ai, cái này...” Triệu Phổ nhìn trời.

Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương liếc Triệu Phổ, Cừu Cừu vô dụng quá!

Triệu Phổ xấu hổ, lão tử cũng đâu có lẩn lộn giang hồ!

.

...

.

Bạch Ngọc Đường muốn tìm Triễn Chiêu, nhưng Triễn Chiêu thì triễn Yến Tử Phi đi trước, không dễ gì tìm được. Bạch Ngọc Đường đuổi đến gần khu chợ thì mất manh mối, đáp xuống quan sát xung quanh. Nếu Triễn Chiêu đi tìm người của Thiên Ma Cung, vậy hẳn sẽ tìm được tứ lão và song quý lần trước, sáu người này dung mạo đặc biệt, rất dễ bị chú ý.

Bạch Ngọc Đường tìm quanh một lúc, đến hỏi vài người bán hàng bên đường.

Thật sự có người nhìn thấy, nói có sáu lão nhân hình dáng kì lạ, diên diên khùng khùng, trọ trong khách điểm Vô Ưu ở ngay phía trước.

Đi xuôi theo con đường, Bạch Ngọc Đường thấy được khách điểm Vô Ưu từ xa, nhưng lại dừng bước, nhíu mày hỏi: “Người còn định theo bao lâu?”

“Hi hi hi.”

Lúc ấy, trong một ngõ nhỏ bên cạnh có tiếng cười, giọng cười không giống của một người, mà là giọng ba người đồng thanh, rất lạ.

“Bạch ngũ gia, tìm người của Thiên Ma Cung, có gì cần dạy bảo?”

Bạch Ngọc Đường nhìn vào ngõ thì thấy ba bóng đen, đều mặc y phục đen, mặt che vải đen, chỉ chừa ra ba đôi mắt đen sâu hoắm, nấp trong góc khuất, như lẫn vào nhau lại như tách biệt, đều đang chăm chú nhìn Bạch Ngọc Đường.

“Ảnh Ma Trọng Tam?” Bạch Ngọc Đường buồn cười: “Thiên Ma Cung định dời đến Khai Phong sao? Sao các trưởng lão đều đến rồi.”

“Hắc hắc hắc.” Ba bóng đen đột nhiên hợp lại thành một, dựa vào tường dùng giọng điệu quái dị nói: “Xử lý chút việc riêng.”

Bạch Ngọc Đường cũng không muốn hỏi thêm, xoay người đi tiếp.

“Người muốn đến khách điểm sao?” Bóng đen lao vút một cái vào một ngõ khác, tốc độ cực nhanh, hơn nữa khi thì chỉ có một người, lúc lại xuất hiện ba bóng người chồng lên nhau.

“Cung chủ của các người cũng đến rồi?” Bạch Ngọc Đường hỏi hẩn.

“Chắc chắc.” Trọng Tam lắc đầu: “Cung chủ mất tích rồi, một tháng trước nói đi tìm sư phụ người, đến nay vẫn chưa thấy về.”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày: “Hẩn tìm sư phụ ta làm gì?”

“Ôn lại chuyện cũ, ôn lại chuyện cũ, ôn lại chuyện cũ gì đó...” Trọng Tam nhấn mạnh: “Thỉnh thoảng bọn họ sẽ hẹn gặp nhau.”

Bạch Ngọc Đường thăm sinh nghi: “Liên Hoa Lâu bị diệt môn, các người có biết không?”

Trọng Tam nghiêng đầu, phía sau xuất hiện hai cái đầu khác, cũng nghiêng nghiêng, “Liên Hoa Lâu là nơi nào? Thanh lâu gì đó thanh lâu gì đó thanh lâu gì đó sao?”

Bạch Ngọc Đường nghe hẩn nói chuyện, trong lòng tán thán không ngừng, cho nên mới nói ma giáo thú vị hơn danh môn chính phái, mỗi người một vẻ, ai cũng có đặc điểm riêng, không như đám nhân sĩ võ lâm chính phái, chỉ có một kiểu mặt, hư tình giả ý.

“Ô...” Trọng Tam đột nhiên nhìn Bạch Ngọc Đường chăm chăm: “Người và sư phụ người rất giống nhau, vị trí là chính, bản chất lại tà.”

Bạch Ngọc Đường nhìn hẩn: “Người quen biết sư phụ ta?”

Trọng Tam lắc đầu: “Cung chủ nói.”

Bạch Ngọc Đường nhướng mày, Ân Hậu nói về sư phụ mình dễ nghe hơn sư phụ nhà mình nói về hẩn nhiều.

“Thân tại Hán doanh tâm tại Tào, tính tình xấu, nhìn thấy chướng mắt...” Trọng Tam nhìn nhìn về phía khách điểm Vô Ưu, “...Gì đó.”

Bạch Ngọc Đường tự hiểu lấy, quả nhiên đánh giá cũng chẳng tốt gì.

“Người tìm người của Thiên Ma Cung làm gì?” Trọng Tam hí mắt hỏi: “Bị vạch trần gì đó, rồi sao?”

Bạch Ngọc Đường nghe hắn nói chuyện thật sự là choáng váng, thấy hắn tính tình hắn chất phác có vẻ rất dễ lừa, liền gật đầu dùng chiêu lật mềm buộc chặt: “Đúng vậy, bị vạch trần rồi!”

“Sao!” Trọng Tam bịt miệng, kinh hãi nói: “Bại lộ nhanh vậy sao?!”

“Phải.” Bạch Ngọc Đường chỉ khách điểm Vô Ưu: “Triển Chiêu giận dữ chạy vào đó rồi.”

“A!” Ánh mắt của Trọng Tam cực kì ử rử, Bạch Ngọc Đường thăm hiểu, quả nhiên Triển Chiêu có liên quan đến Thiên Ma Cung.

Đang định hỏi vài câu, nhưng bên trên đột nhiên có người chậm rãi nói: “Ngốc Tam, đừng để hắn lừa, tiểu tử này rất khôn khéo.”

Trọng Tam chớp mắt, ngửa mặt nhìn mái nhà, “Họa Bệnh Phu.”

Có một người ngồi trên mái nhà, Bạch Ngọc Đường nhìn hắn, là một nam nhân trung niên hơn ba mươi, đương nhiên, trong ma giáo hắn không có ai trẻ thế này, vì ba mươi năm trước Ân Hậu đột nhiên thoái ẩn giang hồ, Thiên Ma Cung cũng cùng thoái ẩn, không nhận thêm đồ đệ, không can thiệp vào chuyện giang hồ. Cho nên vụ án Liên Hoa Lâu lần này liên quan đến bọn họ khiến Bạch Ngọc Đường cảm thấy rất lạ, hơn nữa lại có nhiều dấu vết vu oan giá họa như thế... Nhưng cũng đã nói, Thiên Ma Cung đã thoái ẩn giang hồ ba mươi năm, lý do gì lại kéo những lão ma đầu này vào tranh chấp trong giang hồ?

Người trên mái nhà mặc trường sam thuần xanh, rất sang trọng cũng rất có khí chất, tay cầm quạt, nan quạt bằng sắt, dung mạo nam tử kia cũng tạm, xem như văn nhâ, chỉ có điều sắc mặt không được tốt lắm, thật sự giống một kẻ ốm bệnh.

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, “Họa Thư Sinh, Ngô Nhất Họa.”

“Không hổ là đồ đệ của Thiên Tôn, có kiến thức hơn các hậu sinh khác nhiều.” Thư sinh ồm yếu phe phẩy quạt, “Người không nên đến nơi này, mau quay về đi.”

Họa Thư Sinh nổi tiếng khó hầu hạ, tuổi của hắn hẳn là đã trên dưới sáu mươi rồi, nhưng nghe nói là do bệnh nên bất lão, chỉ khiến thân thể suy yếu, đương nhiên, võ công cũng rất cao.

Bạch Ngọc Đường biết tính tình hắn khác thường, nhưng nói về khác thường, ai sợ ai?

Bạch Ngọc Đường cười nhạt: “Các người rất sợ Triển Chiêu?”

Họa Thư Sinh sững sốt, trong mắt thoáng vẻ lo lắng khiến Bạch Ngọc Đường càng chắc chắn về suy nghĩ của mình: “Mẫu thân Triển Chiêu họ Ân...”

Họa Thư Sinh nhướng mày.

“Hư!”

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại thì thấy Trọng Tam dựng ngón tay trên môi bảo hắn không được nói: “Không được nói, Chiêu Chiêu sẽ không vui.”

Bạch Ngọc Đường chỉ thuận miệng đoán bừa, không ngờ lại đúng! Hơn nữa lại còn là đáp án bất hạnh nhất, nói như vậy, Ân Hậu là ngoại công của Triển Chiêu?! Triển Chiêu là truyền nhân của Thiên Ma Cung? Nhưng trước nay chưa từng có người nào nhắc đến, khó hiểu hơn là, nữ hiệp lừng danh Ân Lan Từ là nữ nhi thân sinh của chủ Thiên Ma Cung, bí mật này, chưa từng có ai trong giang hồ biết được.

Ngô Nhất Họa nhảy xuống, im lặng đứng sau lưng Bạch Ngọc Đường, cảnh cáo hắn: “Nếu dám nói ra, người chắc chắn mất mạng!”

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn hắn một cái, ánh mắt của Bạch Ngọc Đường khiến Ngô Nhất Họa cũng giật mình, đây là kẻ thuộc danh môn chính phái? Đôi mắt thật sự quá tà.

“Chỉ với người?” Khi Ngô Nhất Họa hoàn hồn lại, Bạch Ngọc Đường đã luồn ra sau lưng hắn. Ngô Nhất Họa cảm giác đầu óc mình cứng lại, hoàn toàn không nhìn rõ được động tác của hắn. Qua vài khắc, Bạch Ngọc Đường phía sau trầm giọng nói một câu, “Đừng nói ta đã đến.” Nói xong thì đi.

Ngô Nhất Họa đứng ngây người, thấy Bạch Ngọc Đường đã đi mất mới dụi mắt, “Con mẹ nó, đồ đệ của Thiên Tôn quả nhiên là quái vật.”

“Ai.” Trọng Tam đã đi đến bên cạnh hắn từ khi nào, vỗ nhẹ vai Ngô Nhất Họa: “Cung chủ sẽ thích nó.”

“Làm sao thích được?!” Ngô Nhất Họa nhìn trời: “Nếu dương phụ biết ngoại tôn bảo bối bị một nam nhân bắt mất, lại còn là đồ đệ của kẻ thù không đội trời chung, nhất định sẽ võ một chưởng đánh chết hắn.”

“Người nghĩ một chưởng của cung chủ là đủ lấy mạng nó rồi sao?” Trọng Tam bắt đắc dĩ, “Đó là đồ đệ Thiên Tôn nhắc mỗi ngày.”

“Làm sao người biết?” Ngô Nhất Họa nhìn hắn.

“Cung chủ nói gì đó, cung chủ nói gì đó... cung chủ nói... gì đó.”

Ngô Nhất Họa chờ Trọng Tam nói xong ba lần, rồi quay lại khách điểm Vô Ưu.

.

.

Trong khách điểm Vô Ưu, hiện đang rất náo nhiệt.

“Ai da... cứu... cứu mạng!”

Bốn lão nhân chạy tán loạn quanh phòng, Triển Chiêu túm lấy lão nhân béo chạy chậm nhất, đề lên bàn: “Đau... đau đau, Chiêu Chiêu tha... mạng!”

“Thật sự không phải mọi người?!” Triển Chiêu hỏi lần thứ một trăm linh một.

“Thật sự không phải, Chiêu Chiêu!” Hai quý bà đứng bên cạnh khuyên Triển Chiêu: “Vừa nãy là lần đầu tiên chúng ta nghe nói đến Liên Hoa Lâu, thật sự không đến đó diệt môn, chúng ta vẫn ngồi trong Thái Bạch Cư chờ Bạch Ngọc Đường!”

Nói đến Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu lại nổi giận, đề lão nhân béo lại: “Sao lại hạ độc?! Trong đó, một là nhi tử của Bao đại nhân, một là nhi tử của Triệu Phổ, chết người thì phải làm sao đây?!”

“Đau đau...” Lão nhân béo cà lăm: “Biết, biết sai... sai rồi!”

“Lần sau đừng ai đến tìm Bạch Ngọc Đường gây phiền nữa, hắn ta còn thông minh hơn tất cả mọi người cộng lại mấy lần, đi thêm một chuyến nữa hắn sẽ đoán ra con là ai!” Triển Chiêu hung hăng trừng mọi người.

Ngô Nhất Họa và Trọng Tam nhìn nhau một cái, ngửa mặt, đã đoán được rồi! Tiểu tử đó rất thông minh.

“Trừ mọi người ra còn ai biết Ma Âm Quyết?” Triển Chiêu ngồi xuống, cầm ly hỏi.

Các lão ma đầu nhìn nhau, lắc đầu: “Trên lý thuyết thì chỉ có người của Thiên Ma Cung biết, nhưng nếu nội lực đủ cao cũng có thể mô phỏng được.”

“Vậy mọi người nghĩ thử, kẻ nào muốn giá họa cho Thiên Ma Cung?” Triển Chiêu hỏi: “Gần đây mọi người đắc tội ai?”

“Gần đây đắc tội...” Lão nhân tóc dài vẩy vẩy tóc, kết luận: “Bạch Ngọc Đường!”

“Ai da...”

Lão đầu béo bị Triển Chiêu đập một cái, xoa chân nhảy dựng lên, “Đau đau... Chiêu, con, đập nhầm... người.”

Triển Chiêu liếc một cái, các ma đầu lập tức im lặng cúi đầu.

“Mọi người đến Khai Phong làm gì?”

“Kiểm định một chút.”

Triển Chiêu không hiểu: “Kiểm định cái gì?”

“Không có gì, nghe nói con bị Bạch Ngọc Đường lừa đi mất.” Ngô Nhất Họa xòe quạt ra phe phẩy, “Chúng ta đến kiểm định xem nó có xứng với con không.”

“Lại nghe nói là đồ đệ của Thiên Tôn, làm chúng ta hoảng hồn!” Lão nhân gầy nhắc Triển Chiêu: “Chiêu Chiêu, cung chủ sẽ nổi giận.”

“Giận thì thế nào?” Triển Chiêu thản nhiên đáp một câu: “Lúc mẫu thân con gả cho phụ thân không phải ngoại công phá nát cả căn nhà sao, cuối cùng vẫn có con ra đời!”

Mọi người nhìn nhau một cái, cũng đứng, Ân Hậu cả đời này không sợ trời không sợ đất, sợ nhất khuê nữ Ân Lan Từ, ngoại tôn ra đời rồi thì sợ nhất tiểu ngoại tôn, từ nhỏ đến lớn làm ngoại công nhị thập tứ hiếu, bảo hái sao không dám hái trăng. Nhưng Ân Hậu bồi dưỡng tới bồi dưỡng lui, Triển Chiêu vẫn giống vị phụ thân chính khí bừng bừng và vị mẫu thân không biết vì lý do gì mà cực thích lo chuyện bao đồng, không thành tiểu ma đầu mà lại thành Nam Hiệp người người kính ngưỡng. Mỗi lần nhắc đến chuyện này, Ân Hậu đều nổi giận đùng đùng.

“Cũng phải nói lại.” Thanh Hoàng Quý Bà chặc chặc mấy tiếng: “Bạch Ngọc Đường đó cũng không tệ!”

Trọng Tam cũng gật đầu: “Phải, không tệ.”

Triển Chiêu cảnh giác nhìn Trọng Tam và Ngô Nhất Họa: “Hai người gặp hấn rồi?”

Trọng Tam lập tức lắc đầu: “Nhìn từ xa xa!”

Ngô Nhất Họa cũng gật đầu: “Chỉ nhìn từ xa xa!”

Triển Chiêu đi đến cửa sổ nhìn ra ngoài, thấy không có ai, thở nhẹ một hơi.

“Mọi người ngoan ngoãn ở lại đây!” Triển Chiêu cảnh cáo: “Đừng ra ngoài gây họa nữa, còn hung thủ giá họa cho mọi người, con sẽ điều tra.”

“Chiêu, có cần chúng ta quay lại Thiên Ma Cung không?” Ngô Nhất Họa là người biết lí lẽ nhất trong số những ma đầu diên của Thiên Ma Cung, biết với thân phận hiện tại của Triển Chiêu, chỉ cần người giang hồ biết được quan hệ của hắn và Thiên Ma Cung, thì kết quả sẽ là cả giang hồ cũng không có nơi nào cho hắn dung thân, nếu như thế thì tội của bọn họ thật sự quá lớn. Bạch Ngọc Đường cũng lo ngại chuyện này, cho nên mới quay đầu đi không chút chần chừ.

“Ừm... Ít lâu nữa con dẫn Bạch Ngọc Đường đến gặp mọi người, chuyện hạ độc, cũng phải bồi tội với người ta!” Triển Chiêu lại trừng lục lão.

“Con muốn nói cho hấn biết thân phận của con sao?” Trọng Tam giật mình.

“Đúng vậy!” Song Quý cũng lắc đầu: “Không được, nếu hấn nói ra ngoài thì sao?”

Triển Chiêu lắc đầu: “Không đâu, con không định lừa hấn.”

“Vậy hay là bây giờ cùng đi gặp?” Bốn lão nhân đề nghị.

“Không được!” Triển Chiêu do dự một lúc, “Con... vẫn chưa chuẩn bị xong!”

Mọi người nhìn nhau, rồi nhìn dáng vẻ của Triển Chiêu, cả trái tim đã bị tiểu tử Bạch Ngọc Đường kia câu đi mất rồi! Nghĩ đến chuyện Triển Chiêu mình yêu thương từ nhỏ đến lớn bị người ngoài lừa mất tim, lửa giận của tám lão yêu tinh lại vô thức cháy lên, Bạch Ngọc Đường người giỏi lắm... Quá lời cho người rồi!

Triển Chiêu thấy tám người nghiêng răng nghiêng lợi, nhú mào lắc đầu: “Con về trước.”

“Đi ngay sao, làm cơm cho con ăn.”

Triển Chiêu thật sự rất nhớ những món ăn của Song Bà, nhưng hiện tại phải điều tra vụ án của Liên Hoa Lâu, không thể chậm trễ, nếu như thật sự có người giá họa cho Thiên Ma Cung, vậy thì chuyện thật không nhỏ. Liên nói: “Con phải về sớm, lần sau sẽ ăn.” Nói xong, để một túi tiền lớn lại mọi người, từ biệt rồi đi.

Trọng Tam mở ra xem, thấy bên trong có rất nhiều ngân lượng, chắc chắn, “Chiêu Chiêu vẫn rất hiếu thảo.”

“Ý nó muốn chúng ta cứ tập trung tiêu tiền đừng gây rối thêm.” Ngô Nhất Họa phe phẩy quạt suy nghĩ: “Liên Hoa Lâu... Đã dùng Ma Âm Quyết còn để lại người sống, xem ra là có người nhắm vào chúng ta.”

“Chúng ta trốn trong Ma Sơn ba mươi năm không ra, mấy hôm nay vừa xuống núi lại gặp chuyện, không biết lai lịch của đối phương thế nào?” Lão nhân gầy nhìn lão nhân béo bên cạnh: “Kết Ba, hữu hộ pháp và Cửu Nương vẫn chưa đến?”

“Cửu Nương nói... ngày, ngày mai. Hữu hộ, pháp, ngày... mốt.” Kết Ba nói xong thì lấy một ống trúc ra thổi. Ống trúc không phát ra tiếng, nhưng không lâu sau, một con dơi lớn màu đen đậu xuống cửa sổ. Song Bà cột một ống giấy vào chân dơi, sau đó thả đi.

“Không biết cung chủ đi tìm Thiên Sơn Lão Tổ làm gì rồi.” Ngô Nhất Họa nhíu mày ngồi xuống cạnh bàn: “Tốt nhất là đừng gây thêm họa gì nữa.”

.

...

.

Bạch Ngọc Đường quay về phủ Khai Phong, Giả Ảnh và Tử Ảnh hỏi hần thế nào rồi, hần đáp một câu “Không tìm thấy.” rồi quay về phòng.

Tử Ảnh và Giả Ảnh nhìn nhau, rất ăn ý không ai hỏi thêm gì nữa, có lẽ Triển Chiêu không muốn cho ai biết.

Không lâu sau, Triển Chiêu cũng vội vã chạy về, đến hậu viện thì thấy Đường Thạch Đầu và Nhạc Dương đang luyện công trong sân. Tiêu Lương ngồi bên cạnh học, Tiểu Tứ Tử cũng vừa đứng tấn một chút, mệt rồi, đang vắt trên lưng Thạch Đầu nghỉ ngơi.

“Bạch Ngọc Đường đâu?” Triển Chiêu hỏi Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử chỉ chỉ vào phòng: “Trong phòng.”

Triển Chiêu ngạc nhiên, trời còn chưa tối, sao còn sớm thế này đã vào phòng?

Hắn đi đến cửa, gõ gõ, đẩy vào trong... Bạch Ngọc Đường đang lau đao, thấy Triển Chiêu về, liền nói: “Đã cứu được cả năm người rồi.”

“Ha.” Triển Chiêu đi vào, ngồi xuống bàn, rót trà uống.

Ngồi một lúc, đột nhiên Triển Chiêu hỏi: “Người có nghĩ, là do người của Thiên Ma Cung làm không?”

Bạch Ngọc Đường cười: “Ta thiên về vu oan hơn.”

“Ô?” Triển Chiêu ngạc nhiên, “Người nghĩ vậy sao?”

“Ma Âm Quyết đúng thật là võ công của Thiên Ma Cung, Huyết Đám Hồng cũng vậy, không phải sao?” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu nhíu mày, nhớ đến chuyện Liên Hoa Phu Nhân trồng Huyết Đám Hồng: “Ma Âm Quyết thật sự là thần công nhưng cũng không phải rất khó học, đủ nội lực thì có thể dùng được.”

“Trước đây chỉ có người của ma giáo mới trồng Huyết Đám Hồng, hôm nay cả những kẻ tự xưng là danh môn chính phái cũng đang trồng.” Bạch Ngọc Đường nói, cho đao vào vỏ đặt lên bàn, xoay sang nhìn Triển Chiêu, nói nhỏ: “Quá khứ và hiện tại là hai chuyện khác nhau, giết những hậu sinh còn đang học võ công, chuyện này quá tệ, không phải chuyện mà những người như Ân Hậu sẽ làm.”

“Người đâu có gặp hần lần nào.” Triển Chiêu nhỏ giọng lầm bầm: “Ai cũng nói hần là đại ma đầu.”

“Ta chưa từng gặp hần, nhưng ta từng gặp sư phụ ta.” Bạch Ngọc Đường cười nhẹ: “Sư phụ ta còn là thánh giả chí tôn trong miệng người khác.”

“Thiên Sơn Lão Tổ không phải thánh giả chí tôn sao?” Triển Chiêu cười hỏi, “Vạn người kính ngưỡng.”

“Cung chủ Thiên Ma Cung không phải đại ma đầu tội ác tày trời sao?” Bạch Ngọc Đường cười hỏi lại, “Hắn cũng có vạn người kính ngưỡng.”

Triển Chiêu cười: “Trên một phương diện nào đó, hẳn thật sự có chút bản lĩnh.”

“Người có thể chọc cho sư phụ giận đến thừa sống thiếu chết.” Bạch Ngọc Đường bật cười: “Đâu chỉ có chút bản lĩnh.”

161. Q.6 - Chương 3: Sơn Vũ Dục Lai Phong Mãn Lâu [gió Thổi Mạnh Trước Khi Giông Bão Đến]

Đêm hôm đó, mây đen vần vũ, gió tây thổi, trời rất lạnh.

Hai nha hoàn Tiểu Ngọc và Tiểu Thúy ôm chồng đệm dày đưa đến từng phòng.

Đến phòng của bọn Triển Chiêu, Tiểu Ngọc gõ cửa, thò đầu vào: “Triển đại nhân?”

Lúc này, Triển Chiêu đang ngồi ngắm người bên cửa sổ.

“Trải tấm đệm dày đi.” Tiểu Ngọc ôm tấm đệm đến trải lên giường, nhìn quanh, “Bạch ngũ gia đâu?”

“À, đi dạy võ công cho Đường Thạch Đầu rồi.” Triển Chiêu trả lời.

“Triển đại nhân, cảnh tượng hôm nay thật sự rất thê lương.” Tiểu Ngọc vừa trải giường vừa bắt chuyện với Triển Chiêu: “Bên ngoài có đến mười mấy lão nhân gia khóc đến ngất xỉu, có một lão thái thái rất đáng thương, nhi tử và phu quân đều làm việc trong Liên Hoa Lâu, đột nhiên chỉ còn một mình cô độc.”

Triển Chiêu hơi nhíu mày, gật đầu.

“Đám người ma giáo đó, tại sao lại muốn giết người vô tội chứ?” Tiểu Ngọc hơi giận dữ.

Triển Chiêu quay đầu lại nhìn hắn, hỏi: “Sao lại biết là do người của ma giáo làm?”

“Rất nhiều người nói như vậy.” Tiểu Ngọc trả lời: “Nói là Liên Hoa Lâu đắc tội đại ma đầu nào đó trong ma giáo!”

“Đại ma đầu sao...” Triển Chiêu lầm bầm.

“Vô lâm có người tốt cũng có người xấu.” Tiểu Ngọc cầm gối của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lên vỗ: “Nếu ai cũng giống như Triển đại nhân và Bạch ngũ gia thì tốt rồi.”

Triển Chiêu thất thần nhìn nàng ta vỗ gối, chậm rãi hỏi: “Tiểu Ngọc, nếu ta nói, các cô nương trong thanh lâu đều là tiện nhân, người có cảm thấy không đúng không?”

Tiểu Ngọc giật mình, mở to mắt nhìn Triển Chiêu: “Sao Triển đại nhân lại nói như vậy? Cô nương trong sạch nào lại muốn làm chuyện đó, đa số đều là cùng đường.”

“Vậy tại sao ma giáo đều là đại ma đầu?” Triển Chiêu hỏi lại.

Tiểu Ngọc ngẩn người, xoa cằm: “À, vậy vào thanh lâu chẳng qua là để nuôi thân, vào ma giáo là để làm chuyện xấu.”

Triển Chiêu nhìn Tiểu Ngọc một lúc, bật cười, lắc đầu cầm ly tiếp tục ngắm trăng.

Khi Triển Chiêu hỏi về chuyện các cô nương trong thanh lâu, trong giây lát Tiểu Ngọc đã cảm thấy dường như Triển Chiêu đang nghiêm túc hiếm thấy, trước nay nàng ta chưa hề biết khi Triển Chiêu nghiêm túc sẽ thế nào, người này vẫn luôn cười hòa nhã, khiến người khác cảm thấy rất dễ chịu, giống như mặt trời, mãi mãi không âm u.

“Triển đại nhân.” Tiểu Ngọc ôm tấm đệm mỏng vừa đổi xong đi đến cạnh Triển Chiêu: “Có chuyện phiền lòng sao?”

Triển Chiêu lắc đầu, vẫn cười nhẹ như trước, “Buổi tối lạnh, về nghỉ ngơi sớm một chút.”

“Ừm.” Tiểu Ngọc yên tâm, Triển Chiêu vẫn là Triển đại nhân ôn nhuận như ngọc, khi này chắc chắn là mình nhìn lầm thôi. Ôm tấm đệm vội vàng chạy ra ngoài, đến đầu hành lang thì chợt thấy một bóng trắng đang đi đến. Tiểu Ngọc hoảng hốt, cứ nghĩ nhất định sẽ đụng trúng, vội nhắm mắt.

Nhưng một lúc sau, không đụng phải, mở mắt ra thì đã không còn ai nữa, quay đầu lại... Bóng lưng của Bạch Ngọc Đường đang thông thả đi xa, tay cầm một bầu rượu.

Tiểu Ngọc sờ đầu, chợt nghĩ, tại sao Triển đại nhân và Bạch ngũ gia lại trở thành bằng hữu? Tính cách hai người hoàn toàn khác nhau? Triển đại nhân chính nhân quân tử lại hòa nhã lễ độ, Bạch Ngọc Đường có phần khó phân chính tà, Tiểu Ngọc khẳng định mình từng nghe rất nhiều lời đồn đáng sợ về Bạch Ngọc Đường, đa số đều miêu tả hắn là Tu La chuyển thế, nhưng vì hắn thật sự quá đẹp, cho nên không khiến người khác cảm ghét hay sợ hãi. Nhưng Tiểu Ngọc vẫn luôn cảm thấy Bạch Ngọc Đường là một người rất bá đạo, không chính phái hoàn toàn như Triển đại nhân. Nàng ta rất không hiểu tại sao hơn nửa số các cô nương trong phủ Khai Phong, thậm chí là trong cả thành Khai Phong, nhìn thấy Bạch Ngọc Đường đều thét lên, quả nhiên nam nhân không xấu nữ nhân không yêu! Tiểu Ngọc đập đập tấm đệm, nàng ta vẫn nghiêng về phía Triển Chiêu hơn, Triển Nam Hiệp chính trực từ trong xương cốt!

Nghĩ xong, Tiểu Ngọc vui vẻ chạy về phòng ngủ.

.

.

Bạch Ngọc Đường về đến phòng của Triển Chiêu, đóng cửa, hất tay một cái.

Triển Chiêu đã không còn cười nữa, đón lấy bầu rượu hắn ném tới, hỏi: “Nhanh vậy sao? Người lại đánh một lần cho xem rồi bỏ đi?”

Bạch Ngọc Đường đi đến bên bàn ngồi xuống, “Ai, phải đánh hai lần thì nguy rồi.”

Triển Chiêu thấy sắc mặt hắn không được tốt, ánh mắt như đang lo lắng, liền đi đến hỏi: “Làm sao vậy?”

Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu, nói: “Nhạc Dương...”

“Nhạc Dương thế nào?” Triển Chiêu kéo ghế ngồi xuống, nhìn Bạch Ngọc Đường.

“Ta biết tại sao Nhạc Phong lại thua hắn rồi.” Bạch Ngọc Đường rót rượu, “Không phải do võ công của hắn cao.”

“Vậy thì do đâu?” Triển Chiêu cầm chén rượu vừa uống vừa hỏi: “Hôm đó ta thấy hắn luyện công, học rất nhanh!”

“Quả thật là quá nhanh!” Bạch Ngọc Đường nghiêm túc nhìn Triển Chiêu: “Nhanh đến bất thường!”

“Nghĩa là sao?” Triển Chiêu không hiểu, nghĩ thầm nhanh không tốt sao?

Bạch Ngọc Đường vốn ít nói, không biết phải giải thích thế nào cho rõ ràng, cuối cùng quyết định lười không nói nữa, định rửa mặt rồi ngủ.

“Này!” Triển Chiêu níu hắn lại, “Người còn chưa nói xong.”

Bạch Ngọc Đường đành phải nói: “Ta cảm thấy hắn không học, mà chỉ cần nhìn qua là có thể làm lại giống hệt! Nhưng thật sự thì hắn chưa học được! Có hiểu ta không, Miêu Nhi?”

Triển Chiêu nghiêm mặt suy nghĩ một lúc, lắc đầu: “Không hiểu!”

Bạch Ngọc Đường phẩy tay, ý bảo không nói nữa.

Triển Chiêu thì rất hăng hái, túm lấy cánh tay Bạch Ngọc Đường không cho đi: “Nói rõ ràng! Là thế nào?”

“Ta kể một ví dụ cho người nghe.” Bạch Ngọc Đường lại ngồi xuống, “Hôm qua khi ta dạy võ công cho bọn họ, Tiểu Tứ Tử nói dối bụng, đại nương trù phòng làm mì xào cho Tiểu Tứ Tử. Hôm nay luyện công được một nửa, Tiểu Tứ Tử lại nói dối, nhưng đại nương trù phòng không có trong phủ, thế là Nhạc Dương làm giúp.”

Triển Chiêu chớp chớp, “Sau đó?”

“Ta nhìn thoáng qua, từ động tác, thói quen, hình dáng, mùi vị món ăn, Nhạc Dương làm hoàn toàn giống đại nương trù phòng!” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu: “Cả vị trí của sổ hành bầm cũng giống hệt.”

Triển Chiêu nghe xong giật mình, rướn đến hỏi: “Mì ngon không?”

Bạch Ngọc Đường nhìn trời, quả nhiên thứ Triển Chiêu quan tâm là đồ ăn!

Thấy Bạch Ngọc Đường đã bỏ cuộc, Triển Chiêu không đùa với hắn nữa, kéo tay áo hắn nói, “Ta hiểu ý người muốn nói gì! Trước đây ta đã phát hiện rồi.”

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại, “Ồ?”

“Lão Dương trong nha môn tháng nào cũng phải viết thư báo bình an ấu thân ở quê nhà.” Triển Chiêu nâng một chén rượu lên uống cạn, “Mấy hôm trước cánh tay hắn bị thương lúc bắt trộm, sợ mẫu thân lo lắng, định tìm Công Tôn nhờ mô phỏng nét chữ của hắn viết một phong thư. Không khéo hôm đó Công Tôn vắng mặt, Nhạc Dương bảo Lão Dương viết vài nét ình xem, sau đó viết ra một phong thư không thể biết là giả.”

Bạch Ngọc Đường nhũu mày, “Thật sự là thiên phú dị bẩm sao?”

Triển Chiêu cười gật đầu: “Bản lĩnh này, giống hệt như Tam Thủ Họa Thánh Lâm Thiện Tử ngày trước.”

“Chẳng lẽ sáu mươi năm một lần luân hồi sao?” Bạch Ngọc Đường đột nhiên cảm thán, “Lâm Thiện Tử chết đã sáu mươi năm rồi sao?”

“Phải.” Triển Chiêu gật đầu, “Về xong Lăng Sơn Thí Huyết Đồ thì học máu mà chết, máu thấm vào tranh vẽ, cho nên mới đổi tên thành Lăng Sơn Khấp Huyết Đồ.”

“Người duy nhất chứng kiến trận quyết đấu năm ấy.” Bạch Ngọc Đường thắc mắc, “Tại sao Lâm Thiện Tử lại học máu? Sư phụ nói có thể hắn bị nội lực mà ba đại cao thủ đánh ra cùng lúc làm nội thương, nhưng bản thân Lâm Thiện Tử cũng có võ công không thấp.”

“Ta nghĩ có lẽ là lao lực quá độ.” Triển Chiêu lắc đầu: “Trận chiến ở Lăng Sơn khiến trời long đất lở, hắn vẽ lại cả trận chiến còn nhớ kỹ từng chiêu thức võ công, phải mất không ít tinh lực, khả năng lao lực học máu cũng rất cao.”

Bạch Ngọc Đường nhìn ra được, Triển Chiêu rất thích ngoại công, tuy hắn có thể là đại ma đầu trong mắt mọi người.

Cười cười, không muốn nói tiếp chuyện này nữa, Bạch Ngọc Đường đưa tay nắm lọn tóc trước ngực Triển Chiêu, hỏi: “Vụ án này bắt đầu điều tra từ đâu?”

“Bắt đầu từ lai lịch của Liên Hoa Lâu đi.” Triển Chiêu xoa cằm, “Và xem khi trời mưa hôm qua có ai chứng kiến không... Một tòa lâu lớn như vậy, giết chết nhiều người như vậy, cho dù hung thủ là một người, hẳn phải có người nhìn thấy đúng không?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, kéo kéo tóc hắn, “Ngủ đi.”

Triển Chiêu cũng đã hơi mệt, hai người nằm xuống.

.

.

Buổi tối trong phủ Khai Phong cũng yên ắng lại, nửa đêm khi cư dân trong thành Khai Phong say ngủ, một đội nhân mã tiến vào cổng thành Khai Phong.

Người phụ trách tuần thành đêm nay là Trương Long Triệu Hổ, vừa khéo có Đường Thạch Đầu và Nhạc Dương theo sau.

Bọn Đường Thạch Đầu đi đến thành bắc, đến con đường gần Liên Hoa Lâu, thấy một đội nhân mã lớn từ xa đến, xe ngựa... khí thế hệt như hoàng tộc xuất cung.

“Là ai?” Đường Thạch Đầu dụi dụi mắt định đi đến xem thử, Nhạc Dương kéo hẳn một cái, ý bảo mọi người phía sau trốn vào ngõ vắng.

Trương Long Triệu Hổ chột chột Nhạc Dương, “Này, Tiểu Nhạc, chúng ta là binh sĩ.”

Nhạc Dương “Hừ” một cái, “Là người của Bách Hoa Minh, như thế này có lẽ là chưởng môn Tạ Bách Hoa. Tạ Bách Hoa thâm độc tàn ác, võ công lại cực cao, chúng ta xem tình hình trước.”

“Nữ chưởng môn?” Đường Thạch Đầu hiểu kì.

“Là nam.” Nhạc Dương nghĩ nghĩ: “Tình hình này chúng ta không giải quyết được, chắc chắn bọn họ sẽ đến Bách Hoa Lâu, ở đó có hai trăm quân hoàng thành, nhưng không có Âu Dương, hai người chúng ta không chắc có thể ngăn được hẳn. Nếu chẳng may đối phương muốn vào trong, chúng ta không ngăn được, ngày mai cả Khai Phong sẽ nói quân hoàng thành và phủ Khai Phong hữu danh vô thực, để người giang hồ tự tung tự tác, khó trách sao trong Liên Hoa Lâu có nhiều người chết như vậy mà không ai phát hiện.”

Đường Thạch Đầu nhíu mày, “Vậy sao...”

“Người nhanh chân, mau quay về, cứ hô lớn vào biệt viện của Triển đại ca Bạch đại ca là ‘người của Bách Hoa Minh đến rồi’ là được.”

Đường Thạch Đầu thấy hẳn nói có lý, liền chạy đi.

Ngoài ra, Nhạc Dương bảo các nha dịch đi đường vòng thông báo với Âu Dương Thiếu Chính, bản thân thì bám theo cùng Trương Long Triệu Hổ.

Trương Long Triệu Hổ nhìn nhau, Nhạc Dương rất thông minh!

Khinh công của Đường Thạch Đầu rất tốt, chạy về Khai Phong hô lớn: “Người của Bách Hoa Minh đến rồi.”

Không bao lâu sau, cửa viện của Triển Chiêu mở ra, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đã mặc y phục chỉnh tề đi ra, hỏi: “Người nào đến?”

“Nhạc Dương nói Tạ Bách Hoa gì đó...”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày: “Dường như tên ẻo lả đó đến quá sớm?”

Thạch Đầu không hiểu, “Éo lả?”

Triển Chiêu giải thích: “Tạ Bách Hoa là một yêu nam rất ẻo lả!”

Lúc ấy, Triệu Phổ cũng đã đi ra, hai tay cho vào tay áo lắc đầu ngáp, “Sao lại đến nhanh như thế...”

Chưa nói hết lời, chợt thấy Nhạc Dương lao vút đến đáp xuống sân.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ngạc nhiên nhìn hẳn, “Sao lại quay về?”

Nhạc Dương lắc đầu: “Bọn họ đi qua Liên Hoa Lâu không lên núi, đi về phía bắc rồi.”

“Phía bắc?” Triển Chiêu nhíu mày, người của Thiên Ma Cung trợ trong khách điểm Vô Ưu ở phía bắc, lẽ nào...

“Ngoài ra, phía tây bắc có mây đen, ta vừa quan sát kĩ, là đàn chim.” Nhạc Dương nghiêm mặt, “Khi quay về thấy phía nam có khoảng hơn hai mươi người áo xám, khiêng một chiếc kiệu xám, chạy trên mái nhà đến phía bắc.”

“Thiên Ưng Sơn Trang và Ô Y Bảo.” Bạch Ngọc Đường cười: “Tứ đại môn phái đã có ba, định giải quyết riêng sao?”

“Nhưng tại sao bọn họ không đến Liên Hoa Lâu?” Triệu Phổ không hiểu, “Chẳng lẽ còn định họp trước sao?”

Triển Chiêu nhíu mày không nói gì, các lão nhân gia trong Thiên Ma Cung không hề có ý giấu hành tung, nếu như thật sự là đến tìm bọn họ báo thù...

“Đi xem thử đi.” Bạch Ngọc Đường đề nghị, không chờ Triễn Chiêu trả lời đã bước ra ngoài.

“Ta cũng đi.” Triệu Phổ cảm thấy chuyện này sẽ thấy thú vị, cũng đi theo. Tiêu Lương trong phòng vừa nghe đến giang hồ tứ đại môn phái cũng không ngủ được nữa, nhét Tiểu Tứ Tử vào lòng Công Tôn rồi chạy ra theo, Đường Thạch Đầu và Nhạc Dương cũng đi cùng.

Triễn Chiêu biết, người giang hồ không thể chịu được nổi nhục thế này, đặc biệt là khi thuộc tứ đại môn phái, làm sao có khả năng sợ hãi Thiên Ma Cung đã thoái ẩn giang hồ ba mươi năm. Thù diệt môn là một mối thù nặng, nếu như chỉ có một Tạ Bách Hoa của Bách Hoa Minh thì Ngô Nhất Họa có thể giải quyết được, nhưng thêm trang chủ Thiên Ưng Sơn Trang và ba nhi tử của hắn, lại còn cả các cao thủ của Ô Y Bảo, với võ công của các lão gia tử hắn sẽ không thua, nhưng cũng khó có thể nói sẽ không ai dùng ám chiêu. Chỉ cần ra tay, Thiên Ma Cung nhất định sẽ lại trở thành kẻ thù của toàn võ lâm.

Triễn Chiêu lo lắng chạy đi, suy ngẫm, một lát nữa cho dù thân thể bị vạch trần cũng phải đánh hộ một trận này, nếu để người nào trong các lão nhân bị thương thì thật quá bất hiếu.

Người ta vẫn nói sợ cái gì gặp cái đó.

Đàn chim chính là chiếc la bàn tốt nhất, Triễn Chiêu vừa nhìn lên thì thần kinh lập tức căng thẳng, quả nhiên là bay đến hướng khách điểm Vô Ưu!

Triệu Phổ chạy trước cùng Bạch Ngọc Đường, hai bọn họ khinh công tốt, Đường Thạch Đầu và Nhạc Dương tụt về sau một chút.

Triệu Phổ đột nhiên hỏi Bạch Ngọc Đường: “Hiếm thấy người nhiệt tình như vậy.”

Bạch Ngọc Đường nhìn hắn một cái, không nói gì.

“Với tính cách của người hắn phải là tiếp tục ngủ chứ?” Triệu Phổ cười hắc hắc, “Mặc kệ bọn họ tụ họp hay đánh nhau?”

Khóe miệng Bạch Ngọc Đường hơi nhếch lên, biết Triệu Phổ cũng đã đoán được bảy tám phần rồi, người này có vẻ vô tâm nhưng thật ra rất tinh tế, cực kì thông minh.

Triệu Phổ quan sát sắc mặt Bạch Ngọc Đường thì biết mình đã đoán đúng rồi, thâm lắng đầu, thật không ngờ, thân thể của Triễn Chiêu lại phức tạp như thế! Khó trách sao tiểu tử này lại có nội lực cao như vậy, thì ra là có lai lịch không tầm thường.

.

.

Lúc này, trong khách điểm, Ngô Nhất Họa nhìn nhìn Trọng Tam đang ăn khuya, “Tam, sao ta lại nghĩ thấy mùi phân chim?”

Trọng Tam phẩy tay: “Ai, an phận một chút, đừng gây thêm phiền phức cho Chiêu Chiêu.”

“Bây giờ phiền phức tìm đến cửa.” Ngô Nhất Họa thở dài, “May mà cung chủ không ở đây.”

Đang nói chuyện, có người gõ cửa, người béo trong Tứ Quý thò đầu vào, “Có... có, chuyện!”

Ngô Nhất Họa phẩy tay, “Nhịn thôi.”

Vừa dứt lời thì bên ngoài có người hô lớn: “Các lão bắt tử Thiên Ma Cung mau ra đây.”

Mi mắt Ngô Nhất Họa giật giật, “‘Lão bắt tử là khen đó, khen đó, khen đó.’”

Ngô Nhất Họa đỡ trán, Thanh Hoàng Quý Bà thò đầu vào, “Này, sống bao nhiêu năm rồi, chẳng lẽ làm rùa đen rụt đầu?”

“Nhịn... nhịn nhịn, vì, vì Chiêu Chiêu.” Lão quý béo phẩy tay với các lão quý sắc mặt đang xấu dần bên cạnh.

Trong này mọi người vận khí nhịn, bên ngoài lại có tiếng cười được dồn nội lực đẩy vào, “Nhỏ giọng một chút, đừng làm các lão nhân gia giật mình.”

“Không khéo các lão nhân gia giật mình chết.”

Ngô Nhất Họa nhìn Trọng Tam: “Người chắc chắn muốn nhịn?”

Trọng Tam lầm bầm: “Không muốn nhịn là không muốn nhịn là không muốn nhịn.”

Tám vị lão nhân gia im lặng đứng thẳng trước cửa sổ, chợt bên trên có tiếng nói vọng xuống: “Gọi hồn sao! Nửa đêm không lên giường nằm với thê tử, chạy đến đây đổ bồn xí cho tám lão bất tử kia sao?”

Người trong phòng rụt cổ.

Ngô Nhất Họa nhìn lão quỷ béo: “Không phải người nói ngày mai Cửu Nương mới đến sao?”

“Bây, bây giờ... đã là ngày, ngày mai rồi.” Lão quỷ béo chỉ lên trời, đã qua nửa đêm rồi!

Triệu Phổ và Bạch Ngọc Đường từ xa đã nghe thấy tiếng rống, thầm giật mình, nội lực cao thật, lại còn... Khí thế ác phụ chưa ngoa dữ dội!

Triển Chiêu cũng nghe được từ xa, giật mình, là một trong tam đại cao thủ của Thiên Ma Cung, Cửu Vĩ Hạt Tử Hồng Cửu Nương.

Vĩ Hồng Cửu Nương này bị xưng là Cửu Vĩ Hạt Tử, là vì sự tàn nhẫn và lợi hại của mình. Trong vô lâm có rất nhiều bảng xếp hạng, nếu lập ra một bảng xếp hạng độ chua ngoa hoặc xếp hạng ác nữ, Hồng Cửu Nương nắm chắc đệ nhất, hơn nữa còn có thể bỏ đệ nhị xa mười con phố.

Triển Chiêu từ nhỏ gọi Hồng Cửu Nương là Cửu di, tuy khi hấn còn nhỏ vì phụ mẫu nên không sống trong Thiên Ma Cung, nhưng các lão ma đầu Thiên Ma Cung dù sao cũng rất rảnh rỗi, thường thoát ẩn thoát hiện quanh hấn, Hồng Cửu Nương này, là người yêu thương Triển Chiêu nhất.

Hơn nữa người này có một sở thích rất đặc biệt, đó là thích ra chợ cãi nhau, thấy ác phụ cãi nhau nhất định phải xen vào, thích nhất là đứng đối diện hai bên đường mắng chửi suốt mấy canh giờ... Đương nhiên, câu nào khó nghe thì mắng câu đó, thật sự là thán vi quan chỉ.

Lúc này, Bạch Ngọc Đường và Triệu Phổ đã đáp xuống mái một tòa lầu cao cách khách điểm Vô Ưu không xa, nhìn xuống thì thấy cả ba cửa của khách điểm Vô Ưu đã bị người của tam đại môn phái bao vây.

Người của Bách Hoa Minh tương đối nhiều, ở giữa có một chiếc kiệu lớn rất rực rỡ, mười mấy người khiêng, trên kiệu rải đầy cánh hoa, nụ hoa, búp hoa, một tấm lụa trắng phủ trước kiệu, chỉ mờ mờ thấy được bên trong là một người mặc bạch y, xem thân hình thì hấn là nam nhân.

.

Triệu Phổ đột nhiên kêu “sít” một cái, gãi đầu gãi tai.

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn hấn, “Làm sao vậy?”

“Không...” Triệu Phổ không biết có chuyện gì, cảm giác cả người ngứa ngáy như có rận. Bạch Ngọc Đường vội nhích xa ra một chút, nhìn hấn đầy kì thị.

Triệu Phổ nhìn trời, có lẽ là vì nhìn thấy một nam nhân ngồi giữa kiệu hoa, lão thiên phù hộ, đừng là một tên éo lá! Hấn sợ nhất là éo lá.

Bọn Triển Chiêu cũng đã đáp xuống sau lưng bọn họ, nhìn ra xa.

Phía trái người của Bách Hoa Minh là người của Thiên Ưng Sơn Trang, đám người này tương đối bình thường, ngoại trừ trên vai mỗi người đều có một con chim. Người dẫn đầu là một nam tử trẻ tuổi, một con chim ưng lớn che mất mặt của hấn, không nhìn rõ được.

Bên phải là người của Ô Y Bảo, tất cả đều mặc y phục đen, một nữ nhân dẫn đầu, dùng vải đen che mặt, tuổi tác có vẻ cũng không lớn.

“Tứ đại môn phái ngoại trừ Thiên Ưng Sơn Trang, đều có chủng môn trẻ tuổi đúng không?” Nhạc Dương hỏi Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

“Lão trang chủ Tiết Ứng của Thiên Ứng Sơn Trang thật ra cũng chỉ là hữu danh vô thực, người cầm quyền là ba nhi tử của hắn.” Triển Chiêu nói: “Người này nuôi con chim ưng màu nâu, hắn là lão nhị Tiết Thành Hùng, chim ưng đen là lão đại Tiết Thừa Chí, ưng trắng là lão tam Tiết Thừa Nghĩa.”

“Vậy nữ nhân trên mái nhà đối diện là ai?” Đường Thạch Đầu chỉ chỉ mái nhà đối diện.

Hướng hắn chỉ, là khách điểm Vô Ưu.

Một nữ nhân hồng y ngồi trên mái nhà, cảm giác gọi là Từ nương bán lão phong vận do tồn hân chính là thể này. [Từ nương bán lão phong vận do tồn: người phụ nữ đẹp đã đứng tuổi nhưng vẫn quyến rũ]

Hồng Cửu Nương có vẻ đã khoảng bốn mươi tuổi, nhưng cực kì xinh đẹp, có thể thấy được khi còn trẻ là một đại mỹ nhân. Nước da trắng trẻo hồng hào, dáng người rất đẹp, eo nhỏ hông nở, ngực đầy mông cong! Mái tóc dài đen bóng thả xuôi, cổ áo rộng, trước ngực là hai quả núi một khe núi trắng nõn, khe núi rất sâu! Mọi người giật mình vội xoay mặt sang hướng khác.

Triển Chiêu không nói được gì, từ khi hắn hiểu chuyện thì Hồng Cửu Nương đã thích hở ngực hở chân, cho nên mọi người mới gọi Hồng Cửu Nương là dâm phụ không biết xấu hổ. Nhưng Hồng Cửu Nương đã thủ tiết vì vong phu gần bốn mươi năm, nghe nói khi đó chính là Cửu Nương quá đẹp, cho nên mới bị một tên ác bá vô lâm giết hại phụ thân và hôn phu muốn mang Cửu Nương về làm tiểu thiếp. Tính cách Cửu Nương mạnh mẽ từ nhỏ, ngay đêm đó đã đâm chết tên ác bá rồi bỏ trốn. Tên ác bá đó cũng là một nhân vật có tiếng tăm trên giang hồ, thủ hạ vu cho Hồng Cửu Nương là kĩ nữ, phái người truy sát.

Trên đường chạy trốn, Hồng Cửu Nương được Ngô Bất Ác, huyết ma sau này, cứu. Khi đó Ngô Bất Ác vẫn còn là hộ pháp của Thiên Ma Cung, thích mặc y phục đỏ, thấy Cửu Nương cũng mặc y phục đỏ, liền nhận Cửu Nương làm đường nữ, dạy võ công.

Triển Chiêu vẫn cảm thấy có thể giữa Hồng Cửu Nương và Ngô Nhất Họa có gì đó, nhưng cuối cùng hai người vẫn không đến với nhau, hiện tại đều đã hơn sáu mươi tuổi rồi.

Đường Thạch Đầu nhìn chằm chằm Cửu Nương một lúc, đột nhiên nói với Nhạc Dương: “Lớn thật!”

Nhạc Dương gật đầu: “Địa vị thật sự rất lớn!”

Đường Thạch Đầu lắc đầu: “Không phải địa vị.”

Nhạc Dương khó hiểu nhìn hắn, “Vậy cái gì lớn?”

Đường Thạch Đầu đỏ mặt, “Ngực!”

Nhạc Dương đỏ mặt, liếc liếc... Lớn thật!

Bạch Ngọc Đường đỡ trán, Triệu Phổ vỗ vai hắn: “Danh hiệu phong lưu thiên hạ của ngươi có người kế thừa rồi!”

Bạch Ngọc Đường không nói gì, tiếp tục theo chiều hướng này thì sắp trở thành hạ lưu thiên hạ rồi!

“Không ngờ có thể gặp được Hồng Cửu Nương danh chấn giang hồ... Đúng rồi, là danh chấn giang hồ ngày trước.”

Tấm màn che chiếc kiệu của Bách Hoa Minh chậm chậm cuộn sang hai bên, một người nằm nghiêng bên trong, giọng nói có chút kì quái.

Triệu Phổ nghe thấy quả nhiên là một tên ảo lả, cào cánh tay: “Nguy rồi, nổi da gà rồi.”

Bạch Ngọc Đường nhìn hắn một cái, “Đã sớm nhắc ngươi là một tên ảo lả rồi.”

“Luyện Bách Hoa Thần Công phải tự cung sao?” Triệu Phổ ngồi khoanh chân, quyết định xem náo nhiệt.

Hồng Cửu Nương đương nhiên có thể nhận ra mình chủ Tạ Bách Hoa của Bách Hoa Minh đang cười nhạo mình cái gì, Thiên Ma Cung đã không còn thuộc về vô lâm hiện tại nữa, nhưng như đã nói, về cái nhau, Hồng Cửu Nương không bao giờ thua.

“Vô lâm bây giờ thật hỗn độn hơn trước đây rất nhiều, a miêu a cẩu chưa nói, cả yêm họa cũng làm chương môn được.” Hồng Cửu Nương nói, lả lơi dựa vào mái vòm, dù sao thì Cửu Nương cũng xinh đẹp phi phàm, rất nhiều nhân sĩ của tam đại phái bên dưới đều đỏ mặt, cúi đầu tự nhắc phi lễ vật thị.

“Ha ha.” Hồng Cửu Nương cười lả lơi, “Ta thường nghe cung chủ nói, đương kim vô lâm có rất ít cao thủ, không đủ đếm hết một bàn tay, trong đó hoàn toàn không có Bách Hoa Minh... À, đúng rồi! Thật ra thì có một người họ Bạch. Này, người cũng mặc màu trắng, chẳng lẽ người cung chủ nói là người?”

Tạ Bách Hoa chưa đến ba mươi tuổi, thích mặc y phục trắng, tính cách tương đối ảo lả, giang hồ đồn đãi hắn đã tự cung, cũng có người nói hắn là thái giám. Khoan nói đến những chuyện này, Tạ Bách Hoa lại luôn tự khoe khoang mình là mỹ nhân trong mỹ nhân. Thật sự thì dung mạo của hắn cũng không tệ, mắt phượng mày liễu, chỉ là mùi phẫn quá nồng, cho nên Triển Chiêu mới nói hắn là yêu nam ảo lả.

Người có tiền đồ nhất, có danh vọng nhất, họ Bạch lại còn mặc y phục trắng trong đương kim vô lâm, đương nhiên là Cẩm Mao Thử Bạch Ngọc Đường rồi.

Tạ Bách Hoa cười lạnh, nhìn Hồng Cửu Nương.

Hồng Cửu Nương lầm bầm: “Ta nghe cung chủ nói, người họ Bạch đó còn là đồ đệ đắc ý của Thiên Tôn... Ai da! Người ta xuất thân từ danh môn, nhất định là rất có khí chất, có lẽ sẽ không chôn mình giữa một đồng hoa héo cỏ khô, chẳng khác gì con cò cộ chui trong bùn. Nói chuyện còn dài giọng, thật không sợ người khác biết đứng quần mình trống không, chẳng có gì lúng lằng.”

Ai nấy đều ngáy người.

Triệu Phổ nhướng mày, “Miệng độc hơn cả Công Tôn!”

Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu: “Hoàn toàn không cùng đẳng cấp!”

Đường Thạch Đầu bội phục: “Nói thật lưu loát!”

Chỉ có Nhạc Dương nhớ phải che tai Tiêu Lương, tiểu hài tử không được nghe!

Triển Chiêu biết, Hồng Cửu Nương cố ý kéo dài thời gian trước khi chuyện lớn hơn... Như vậy thì quân hoàng thành của Âu Dương Thiếu sẽ đến kịp. Người giang hồ sẽ không xung đột trực tiếp với quân hoàng thành, tốt nhất mình tự ra tay.

Đồng thời không biết là Cửu Nương cố ý hay vô tình, phe phẩy dải lụa quạt gió, thật ra là đang xua tay với Triển Chiêu, bảo hắn đừng ra mặt.

“Ác phụ.” Tạ Bách Hoa hí mắt, đứng trong kiệu, dùng khinh hãn ảo lả, chiều cao thật sự không thấp. Hắn nheo mắt liếc Hồng Cửu Nương, “Thiên Ma Cung của người đồ sát Bách Hoa Lâu ta, hái Huyết Ma Đâm, cướp Khấp Huyết Đồ, dám làm không dám nhận sao?!”

Đoàn người trên mái nhà nhìn nhau.

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường, Huyết Đâm Hồng nở hoa là thật, nhưng có quả sao?

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, hôm đó quả thật bọn họ thật sự không thấy có quả, nếu như là thật thì nguy rồi! Huyết Ma Đâm bị ăn, huyết ma sẽ xuất hiện. Giang hồ nhất định sẽ lại đầm máu.

“Đánh rầm.” Hồng Cửu Nương nhướng mày.

Triệu Phổ đột nhiên nghĩ nếu Hồng Cửu Nương tông quân làm quân tiên phong thì tốt quá, trong quân của hắn còn thiếu một người biết mắng chửi!

“Người nghĩ Huyết Đâm Hồng là cây đào cây táo, tưới nước thì nở hoa sao?” Hồng Cửu Nương cười lạnh: “Huyết Đâm Hồng là yêu hoa phải dùng máu người tưới suốt sáu mươi năm mới nở hoa. Là yêu hoa không phải yêu hoa! Cả cái thứ mà Bách Hoa Minh các người cũng trồng, chẳng lẽ là tự ăn Huyết Ma Đâm nhưng nội lực không đủ cao không khống chế được, đại khai sát giới uống máu tự giữ mạng sao?!”

Lời này của Hồng Cửu Nương, là đang phản bác Tạ Bách Hoa, đồng thời cũng cho bọn Triển Chiêu một gợi ý, bọn họ vẫn không hiểu, nếu muốn trộm hoa, chỉ Ma Âm Quyết cũng đã đủ giải quyết tất cả mọi người

trong Liên Hoa Lôu, không đánh mà thắng chẳng phải rất tốt sao, tại sao còn muốn tạo ra cảnh máu chảy thành sông?!

Nếu thật sự như Hồng Cửu Nương nói, rất có thể là hung thủ đã ăn Huyết Ma Đảm, nhưng nội lực không đủ, cho nên tẩu hỏa nhập ma thú tính đại phát. Sau khi biến thành huyết ma phải uống máu luyện công, mới giữ được mạng, một ngày không hút máu sẽ cảm thấy đau đớn tột cùng như bị hỏa thiêu.

Nghĩ đến đây, trong đầu mọi người chỉ còn một suy nghĩ, vậy chẳng phải huyết ma đó ở ngay tại Khai Phong sao?!

“Huyết Đảm Hồng không phải do Bách Hoa Minh trồng!” Tạ Bách Hoa lấy một phong thư trong ngực áo ra, “Năm tháng trước, ta nhận được thư của Liên Hoa Phu Nhân, nói bắt được một đội nhân mã hành tung bí ẩn ở gần Khai Phong, đang áp tiêu. Trên xe bốc ra mùi máu tươi nồng nặc, khi đó có một nhóm ác đồ ăn mặc như người của ma giáo cướp tiêu, bọn họ đến giúp đỡ mới vô tình lấy được hòm tiêu, mở ra xem thì không ngờ lại thấy là Huyết Đảm Hồng, hơn nữa đã có quả chín, Huyết Ma Đảm. Liên Hoa Phu Nhân lập tức viết thư cho ta, ta liền mời chưong môn của tứ đại môn phái và các trưởng lão tiền bối của các chính phái võ lâm cùng đến Khai Phong mở đại hội võ lâm, thương lượng xem nên xử lý Huyết Đảm Hồng thế nào! Không ngờ Thiên Ma Cung các người lại giết người diệt khẩu!”

“Buồn cười.” Hồng Cửu Nương một tay chống hông, “Lão nương nói cho người biết, không phải do Thiên Ma Cung làm, người muốn tìm hung thủ thì đến nơi khác tìm!”

“Người chỉ nói miệng không bằng chứng!”

“Ta không bằng chứng thì người có bằng chứng sao?” Hồng Cửu Nương trừng mắt: “Lấy bằng chứng ra!”

“Người trong Liên Hoa Lô đều chết vì Ma Âm Quyết!”

“Ha ha ha...” Hồng Cửu Nương ngửa mặt cười lớn.

Triển Chiêu đề vai Tiêu Lương lại, bảo Đường Thạch Đầu và Nhạc Dương vận khí vào đan điền chịu đựng... Tiếng cười của Hồng Cửu Nương mang theo nội lực rất mạnh, chỉ cười vài tiếng, đã có không ít đệ tử trong ba phái chịu không nổi ngất xỉu.

“Bản thân tư chất thấp mới nghĩ Ma Âm Quyết là tuyệt học độc môn gì đó!” Hồng Cửu Nương vẫn sắc bén chua ngoa giảm, “Chó được Thiên Ma Cung nuôi còn giỏi hơn lũ võ lâm chính phái miệng nói đạo đức cả người chỉ biết khoác lác các người.”

Bạch Ngọc Đường và Triệu Phổ nhướng mày, mắng rất hay!

Triển Chiêu phía sau không nói được lời nào, hai người này chẳng bao giờ cố ý muốn làm người tốt. Nhưng đồng thời, Triển Chiêu cũng biết, tuy trước đây huyết ma mang tội ác tày trời, nhưng Cửu Nương rất kính yêu hắn, người trong Thiên Ma Cung đa số đều từng bị người trong võ lâm chính phái hãm hại ít nhiều, không nhà để về, phải lưu lạc như chó hoang, được Ân Hậu nhặt về. Cuộc sống quá cực khổ cho nên sinh ra tính bừa bãi, Triển Chiêu nhớ rõ mẫu thân từng nói, người may mắn không thể nào hiểu hay đánh giá được sự cực khổ của kẻ không may.

“Yêu nữ nhà người, không nhiều lời với người nữa, hôm nay ta trừ hại cho võ lâm!”

Tiết Thành Hùng vẫn im lặng không nói gì bên cạnh hất vai một cái, con chim ưng trên vai hắn sải cánh, lao thẳng về phía Hồng Cửu Nương như tên bắn. Đàn chim đậu trên người các đệ tử của Thiên Ưng Sơn Trang cũng bay lên không trung tạo thành điệu trận.

Ngay vào lúc ấy, cửa sổ lầu hai mở ra, một bóng người lao ra. Điều trận vừa hình thành đã bị người mặc thanh sam kia xuyên qua tâm. Sau đó, điều trận vẫn vũ quanh người mặc thanh sam kia, không thể tách ra. Cuối cùng, một bóng người đáp xuống cạnh Cửu Nương, phúi nhẹ lông chim trên người.

Còn đàn chim kia, đã bị nhổ hết lông đuôi, lảo đảo rơi đầy đất.

Con chim ưng nâu bay đến trước Cửu Nương đưa móng vuốt muốn vồ vào mặt Cửu Nương, Hồng Cửu Nương chỉ ngáp một cái.

Người vừa đáp xuống bên cạnh đã sớm vung chiếc quạt sắt qua. Con chim ưng nâu bị gãy hai móng vuốt, kêu ré lên một tiếng bay trở về.

Người đứng cạnh Hồng Cửu Nương, chính là Họa Thư Sinh Ngô Nhất Họa.

“Nửa đêm lại mặc ít như vậy?” Ngô Nhất Họa nhìn nhìn Cửu Nương, chạy đến bóp vai: “Đi đường có mệt không?”

“Cút, quý chết tiệt!” Hồng Cửu Nương vặn người không cho hắn đụng vào, “Tay đầy mùi phân chim.”

“Dâm phụ không biết xấu hổ.”

Nữ tử dẫn đầu Ô Y Bảo là phó bảo chủ Ô Tại Thanh, thấy hai người ve vãn nhau không chút xấu hổ trước mặt mọi người, nhin không được mắng mọ câu: “Lão dâm tặc!”

Hồng Cửu Nương nhìn nhìn nàng ta, cười hì hì nói: “Ganh tị sao? Ngực phẳng, không eo không mông, còn đeo tã lót, quá xấu không dám nhìn ai sao!”

“Ngươi!” Ô Tại Thanh giận tái mặt, thấy không ít người xoay mặt nhìn ngực mình vội xoay người đi.

Đường Thạch Đầu gật đầu: “Đúng là phẳng.”

Nhạc Dương cũng gật đầu, “Phải, rất phẳng!”

Sắc mặt Tạ Bách Hoa lúc này đã rất khó coi rồi, chợt, từ xa có tiếng vó ngựa vọng tới, xem ra Âu Dương Thiệu Chinh đã dẫn quân hoàng thành tới rồi.

Quay đầu lại nhìn một cái, đột nhiên Tạ Bách Hoa cười nhạt: “Hôm nay quan phủ cản đường, nhưng cũng không thể tha cho các ngươi như vậy! Đây chính là cái gọi là gậy ông đập lưng ông...”

Nói xong hắn đưa tay ra, một người phía sau đưa thứ binh khí gì đó vào tay hắn.

Triển Chiêu vừa thấy lập tức sững sốt: “Thiên Ma Tán!”

“Dù cũng dùng làm binh khí được sao?” Triệu Phổ hiểu kì.

“Thiên Ma Tán là ám khí chi vương.” Bạch Ngọc Đường nhẹ giọng nói: “Khi mở sẽ có vô số ám khí kịch độc bắn ra, ta thấy cả khách điểm Vô Ưu này sẽ bị châm thành tổ ong!”

“Những người khác trong khách điểm thì sao?” Tiêu Lương thắc mắc, “Còn có bách tính bình thường đúng không?”

“Theo ta biết Thiên Ma Tán là của Hồng Cửu Nương.” Bạch Ngọc Đường thắc mắc.

Triển Chiêu gật đầu, “Trước đâu không lâu bị mất, là của Cửu Nương!”

“Làm sao huynh biết?” Đường Thạch Đầu và Nhạc Dương quay lại nhìn Triển Chiêu, hơi khó hiểu.

“A...” Triển Chiêu nghẹn lời.

Bạch Ngọc Đường nhanh chóng đổi chủ đề: “Quả nhiên là đã có chuẩn bị trước.”

“Tạ Bách Hoa mưu mô khó lường!” Nhạc Dương cũng nhíu mày, “Nếu bây giờ mở Thiên Ma Tán, khi Âu Dương đến có lẽ đã gây ra thương vong lớn. Đến lúc đó hắn chỉ cần vút dù đi, có mấy trăm môn hạ làm chứng cho hắn, là do Hồng Cửu Nương làm, khi đó thì khó mà tranh luận được.”

“Đê tiện!” Đường Thạch Đầu cau mày, nói với Bạch Ngọc Đường: “Ta không làm danh môn chính phái nữa!”

Bạch Ngọc Đường lập tức gật đầu, “Được, có tiền đồ!”

Tiêu Lương lắc lư đầu, hay là mình cũng đừng làm nữa?

“Không biết cảm giác bị ám khí của mình bắn trúng sẽ thế nào?” Tạ Bách Hoa nhếch mép, cầm đầu dù xuống đất, bấm chốt.

“Tam, lão quỷ!” Ngô Nhất Họa vội hô lớn với người bên trong, bảo bọn họ tránh đi. Thiên Ma Tán này mở bên ngoài thì còn dễ tránh, bị nhốt trong phòng thì hoàn toàn không đường tránh, chắc chắn mất mạng.

Mà ngay vào lúc Tạ Bách Hoa ẩn chốt Thiên Ma Tán, Triệu Phổ và Bạch Ngọc Đường chợt cảm giác có một trận gió lướt qua người, bóng Triễn Chiêu thoáng một cái đã xông tới trước.

Triệu Phổ giật mình.

Bạch Ngọc Đường đưa tay ngăn mọi người đang định ra giúp đỡ lại, “Các người thật sự nghĩ Triễn Chiêu chỉ biết bắt chuột thôi sao?”

Mọi người không hiểu gì.

Bạch Ngọc Đường nhìn bóng đỏ vút kiếm bay vút lên phía trước, tia sáng đặc biệt của Cự Khuyết lóe lên giữa trời đêm, cả màn đêm như bị xé toạc thành hai mảnh, “Cho bọn chúng mở rộng tầm mắt đi Miêu Nhi, tuyệt học truyền thế chân chính!”

162. Q.6 - Chương 4: Đồng Lưu Hợp Ô [thông Đồng Làm Bậy]

Thiên Ma Tán, là do một trưởng lão đã qua đời của Thiên Ma Cung, Chu Cửu Chỉ làm ra. Năm Triễn Chiêu chín tuổi Chu Cửu Chỉ bệnh nặng qua đời. Năm đó, lần đầu tiên Triễn Chiêu theo mẫu thân đến Thiên Ma Cung, ấn tượng của hắn về Thiên Ma Cung rất sâu sắc, Thiên Ma Cung nguy nga nấp sau mây, cung điện không quá tráng lệ nhưng rất lớn rất lớn, người cũng nhiều.

Tiểu Triễn Chiêu đi tới đi lui trong những khu biệt viện đan xen phức tạp của Thiên Ma Cung, đi một lúc lâu vẫn chưa hết. Tiểu Triễn Chiêu gặp được rất nhiều người, mỗi người một vẻ, có người rất hung ác, có người rất kì lạ, còn có một ít đặc biệt thân thiện.

Chu Cửu Chỉ được an táng ở sườn tây bắc của Thiên Ma Cung. Đốc núi ấy rất cao, có rất nhiều phần mộ ở đó, khi những người trong Thiên Ma Cung qua đời đều được táng ở đó, từ đó có thể nhìn thấy cả tòa Thiên Ma Cung, là nơi cách bầu trời gần nhất.

Triễn Chiêu cũng biết Chu Cửu Chỉ, tuy chỉ có chín ngón tay nhưng rất khéo léo, giỏi làm binh khí. Triễn Chiêu hiện tại đeo ba mươi sáu chiếc ám tiễn, được xếp ngay ngắn trong dải ám khí, rất nhẹ nhưng rất cứng, đeo trên cánh tay không vướng víu một chút chút nào, đều là do Chu Cửu Chỉ làm ra. Hắn rất cẩn thận làm dây rút cho dải ám khí, như vậy thì dù Triễn Chiêu lớn bao nhiêu, cho dù sau này cánh tay có to bao nhiêu cũng có thể đeo được.

Triễn Chiêu nhớ rõ, khi đó mẫu thân nói đi dự tang lễ, Tiểu Triễn Chiêu biết là Chu gia gia mình thích đã mất, thế là đau lòng khóc một trận, hai mắt đỏ bừng, không ngờ khi lên núi lại bị mọi người cười trên không ngớt.

Vào đêm hạ táng Chu lão gia tử, mọi người dựng mái che giăng đèn kết hoa ca múa tưng bừng, ăn thịt uống rượu hết như hỉ sự.

Triễn Chiêu không hiểu, hỏi mẫu thân, sao lại chúc mừng?

Mẫu thân hắn nói: “Các thúc thúc bá bá, cô cô thắm thắm rất tốt với con, nhưng người trong ma giáo, đều từng làm chuyện xấu.”

“Chuyện xấu thế nào?” Triễn Chiêu không hiểu.

“Rất nhiều loại, mọi người cũng không được xem là người tốt.” Ân Lan Từ cười bất đắc dĩ, “Cho nên đều nghĩ sau này mình sẽ không được chết yên lành, thọ chung chính ẩm như Lão Chu, với mọi người mà nói thì thật sự là quá may mắn, cho nên phải chúc mừng.” [thọ chung chính tẩm: sống hết thọ mệnh, ra đi trong yên lành]

Triễn Chiêu lại không hiểu, “Mọi người tốt với con như vậy, không phải người tốt sao? Vậy như thế nào mới là người tốt?”

Ân Lan Từ xoa đầu Triển Chiêu: “Chiêu, trong giang hồ có những người đang làm việc tốt, nhưng không có người tốt thật sự. Trong giang hồ cũng có người làm việc xấu, nhưng không hẳn đã là người xấu thật sự.”

Lời mẫu thân nói khiến trong đầu của Tiểu Triển Chiêu thông minh thắt thành mấy gút, thoáng một cái đã lỏng ra, Triển Chiêu lại hỏi một câu: “Cho nên mẫu thân làm nhiều chuyện tốt như vậy, là để bù cho những việc xấu mà cái thúc thúc bá bá cô cô thậm không phải người xấu nhưng lỡ làm việc xấu, sau này không cần phải chết không yên lành, có thể thọ chung chính tẩm như những người làm việc tốt nhưng chưa hẳn đã là người tốt sao?”

Khi đó Triển Chiêu còn nhỏ, giọng nói lạnh lạnh, tuy không vang, nhưng một câu này, khiến các ma đầu đang âm ỉ xung quanh đột nhiên yên lặng.

Ân Lan Từ nhéo má Triển Chiêu, Triển Chiêu cười híp mắt vỗ ngực nói: “Vậy sau này con cũng làm thật nhiều việc tốt, con còn nhỏ có thể làm thật nhiều thật nhiều, như vậy thì mọi người có thể cùng thọ chung chính tẩm đúng không?”

“Phụt...” Trọng Tam ngồi bên cạnh, phun ba mồm rượu đầy mặt Ngô Nhất Họa.

Ân Hậu cười lớn, giơ cao bình rượu bảo cạn chén, nói cùng chờ ngày thọ chung chính tẩm! Từ đó về sau, người trong Thiên Ma Cung gặp nhau lại hỏi: “Khi nào thì thọ chung chính tẩm?”

Có lẽ đây chính là nguyên nhân đầu tiên khiến Triển Chiêu lập chí làm Nam Hiệp Khách.

Hắn nghĩ, mình cười với người khác, thì có thể triệt tiêu bớt một chút những lần các thúc thúc bá bá hung dữ với người khác. Đương nhiên, đây là cách nghĩ ngây thơ của tiểu hài tử, cuối cùng thì quen với việc làm người tốt.

Triển Chiêu vẫn rất mừng vì mình có thể làm một người “tốt”, vì làm người tốt không phải dễ. Bạch Ngọc Đường và Triệu Phổ có thể phóng túng cho bản thân xấu xa một chút như vậy, là vì bản thân bọn họ đã đại diện cho chính nghĩa! Nói cách khác, nếu mọi người biết Triển Chiêu hẳn là hậu nhân của đại ma đầu, vậy từ đó về sau hẳn không dễ làm người “tốt” được nữa, chỉ sợ đến lúc đó dù hắn làm chuyện tốt mỗi ngày, nhưng cuối cùng cũng chỉ là một người xấu làm việc tốt mà thôi.

Cho nên, tốt, xấu chính là như vậy, không phải người muốn tốt, nghĩ tốt là có thể tốt! Đương nhiên, nếu như muốn xấu, nghĩ xấu là có thể xấu!

.

.

Cả đời Chu Cửu Chỉ làm rất nhiều binh khí, đặc biệt giỏi làm các cơ quan và các ám khí phức tạp. Cây Thiên Ma Tán này, chính là tác phẩm đặc ý của hắn.

Ngày trước huyết ma tự tổ chức một Huyết Ma Môn, có hơn một nghìn đệ tử, tất cả đều học Huyết Ma Công, cho nên cực kỳ nguy hiểm.

Huyết Ma Công âm hàn cực độc, giao thủ với người biết Huyết Ma Công, ai có nội lực hơi kém có thể trúng độc mà chết.

Hồng Cửu Nương giỏi dùng ám khí, nhưng ám tiễn dù chuẩn dù lợi hại, một lần cũng chỉ giết được mấy chục người, Cửu Nương liền nghiên cứu cùng Chu Cửu Chỉ, “Có thể giải quyết một nghìn người đó cùng một lúc không?”

Khi đó Chu Cửu Chỉ đã lắc đầu, nói tuyệt đối không thể, một nghìn chiếc ám tiễn cột thành một bó cũng đã to bằng một mặt bàn tròn, làm sao có thể mang theo bên người được?

Hồng Cửu Nương vốn đã từ bỏ ý định này rồi, nhưng buổi tối Chu Cửu Chỉ ngủ mơ cũng thấy toàn bàn tròn, nghĩ xem làm cách nào có thể mang theo một cái bàn tròn bên người mà không bị nghi ngờ, hơn nữa lại tiện sử dụng? Tròn tới tròn lui, cuối cùng hắn nghĩ đến đủ!

Dù mở ra không phải là một mặt bàn tròn sao? Gập lại mang theo bên người cũng không khiến người khác nghi ngờ. Thế là hắn bắt tay làm Thiên Ma Tán có thể giấu được một nghìn chiếc ám tiễn.

Khi mở chốt Thiên Ma Tán, quay mặt dù về phía kẻ địch xoay tròn, một nghìn chiếc ám tiễn sẽ bắn ra trong chớp mắt. Hơn nữa uy lực của Thiên Ma Tán cực lớn, lực bắn của ám tiễn rất mạnh, có thể dễ dàng xuyên qua tấm sắt, tường đá, lực sát thương kinh người.

Trước đây Hồng Cửu Nương sử dụng một lần, gần như giải quyết hết tất cả tiểu huyết ma, Thiên Ma Tán được xếp đầu tiên trong bảng ám khí của võ lâm.

Nhưng sau này Cửu Nương lại không hề mở Thiên Ma Tán lần thứ hai, nguyên nhân chủ yếu là vì nhặt một nghìn chiếc ám tiễn lên rồi giấu vào lại quá phiền phức.

Khi Triển Chiêu còn rất nhỏ từng thấy chiếc dù này, hắn còn tò mò suýt chút nữa bấm chốt, khi đó Hồng Cửu Nương nhéo má Tiểu Triển Chiêu cười nói: “Đến lúc con học được tuyệt thế kiếm pháp của cung chủ thì có thể cầm thứ này đi chơi rồi.”

Triển Chiêu không hiểu, Cửu Nương liền mở dù về phía Ân Hậu.

Khi một nghìn chiếc ám tiễn bắn ra, Triển Chiêu giật mình há hốc mồm, nghĩ rằng ngoại công sắp bị châm thành tổ ong rồi. Nhưng trong chớp mắt đó, Ân Hậu sử dụng Thiên Ma Kiếm, nhẹ nhàng giải quyết tiền trận.

Bộ kiếm pháp này, Triển Chiêu nhớ kỹ trong lòng. Hắn từng theo học võ công của rất nhiều người, chủ yếu là do tư chất cực cao xương cốt uyển chuyển, là tố chất tuyệt hảo để luyện võ công, trong đó có không ít chí tôn danh môn cao tăng ẩn sĩ các loại. Võ công của Triển Chiêu tạp mà kì lạ, hơn nữa lại biết một vài môn võ công độc môn đã tuyệt tích. Bởi vì có cả một Thiên Ma Cung đầu đại ma đầu, mỗi người dạy hắn một tuyệt chiêu, vậy là hắn có đầy tuyệt chiêu.

Chỉ riêng võ công do cung chủ Thiên Ma Cung Ân Hậu, cũng chính là ngoại công hắn, dạy, Triển Chiêu gần như chưa từng sử dụng. Nếu hỏi vì sao? Có lẽ cũng giống như lý do tại sao Bạch Ngọc Đường chưa từng dùng tuyệt học Thiên Sơn Lão Tổ dạy cho, không đáng!

Ân Hậu và Thiên Sơn Lão Tổ là hai người có tính cách cực kì ngạo nghễ, Thiên Sơn Lão Tổ ngày thường rất ít nói nhưng khí chất rất quân tử, lại dùng đao, Ân Hậu là một người ngoan độc quái dị, có vẻ cực kì phóng túng ngông nghênh, thì lại dùng kiếm.

Đao không phải lúc nào cũng bá đạo hung hãn, Vạn Lăng Đao của Thiên Sơn Lão Tổ, có lẽ là cây đao yên tĩnh nhất cả thiên hạ. Mà kiếm cũng không phải đều khiêm khiêm quân tử, Sơn Hải Kiếm của Ân Hậu, lại là cây kiếm yêu dị nhất thiên hạ.

.

.

Thiên Ma Tán được mở ra, Triển Chiêu cũng lao vút tới, lướt trên không tới khách điểm Vô Ưu.

Tạ Bách Hoa chỉ nghe thấy tiếng gió réo bên tai, đồng thời, dù đã mở ra, đưa về phía khách điểm Vô Ưu, một nghìn chiếc ám tiễn bắn ra.

Trước mắt chợt xuất hiện một bóng người áo đỏ, chắn trước khách điểm Vô Ưu.

Tạ Bách Hoa hơi choáng váng, vì một nghìn chiếc ám tiễn kia tạo thành tiền trận che mất tầm nhìn của hắn.

Triển Chiêu thấy tiền trận lao tới, vận nội lực, múa kiếm giữa không trung, kiếm thế quá nhanh khiến mọi người chỉ có thể thấy được tia sáng khi Cự Khuyết chém qua bầu trời đêm, như đang viết một chữ sơn.

May mà có tiền trận chắn lại, cho những người trong ba đại môn phái đều không thấy rõ, mà bọn Triệu Phổ, Bạch Ngọc Đường đứng từ trên cao thì lại thấy vô cùng rõ ràng.

Triệu Phổ giật mình, “Sơn Hải...”

Chưa kịp nói hết đã bị Bạch Ngọc Đường đá một cái, Triệu Phổ cũng tự biết mình lỡ lời, vội nuốt ngược nửa câu sau vào, gis tay ra dấu với Bạch Ngọc Đường, ý bảo, xin lỗi!

Đường Thạch Đầu không nghe rõ, đồng thanh với Tiêu Lương: “Sơn Hải gì?”

Nhạc Dương liếc hai người một cái, “Nghe lầm rồi, là hải sâm!”

“Sao?” Hai người ngơ ngác nhìn Nhạc Dương, rất thắc mắc, rõ ràng nghe thấy Sơn Hải gì đó.

Bạch Ngọc Đường nhìn Nhạc Dương một cái, Nhạc Dương thì sờ cằm tiếp tục quan sát, hai mắt sáng lấp lóe. Bạch Ngọc Đường và Triệu Phổ nhìn nhau, Nhạc Dương này có lai lịch thế nào? Với tuổi của hắn, thì dù có để hắn xem Sơn Hải Kiếm cũng không chắc sẽ biết là kiếm pháp gì, tiểu tử này, sao lại có kinh nghiệm giang hồ phong phú như thế?

Từng chiêu kiếm của Triển Chiêu chém vào không trung, không chém đứt thứ gì, nhưng nội lực được dồn vào từ đầu tạo thành trận cuồng phong cực mạnh.

Gió dữ “vù vù” quét qua nhà cửa, những cánh cửa gỗ kéo kẹt không ngừng, vô số mảnh ngói bay xuống từ đầu tường, các đệ tử trong ba đại môn phái ngửa mặt nhìn, y phục trên người đều bị giạt rách, cơn gió dữ không biết từ đâu đến.

Hai tay Tạ Bách Hoa cầm dù đột nhiên nặng trĩu, lùi lại một bước giữ chặt cây dù trong tay, nhận ra hồ khẩu tê rần, nhúu mảy, dùng nội lực trụ lại, để tránh bị thương. Dù sao hắn cũng có nội công thâm hậu, tuổi còn trẻ lại có thể làm môn chủ của một trong tứ đại môn phái trên giang hồ không phải hữu danh vô thực. Chỉ có điều hắn vẫn không hiểu ra được đang có chuyện gì, vị võ lâm chí tôn nào đột nhiên xuất hiện sao? Nội lực thật sự quá cao, cả chiêu kiếm kia nữa, hắn không nhìn rõ, nhưng chắc chắn chưa từng được thấy!

Sau khi cuồng phong quét qua, tiền trận đột nhiên thay đổi... Mũi tiền hướng lên, bắn thẳng lên trời.

Triệu Phổ lập tức hiểu ra, “Ha! Thiên Ma Tán tròn, dựa vào lực đẩy khi dù mở ra, tiền bắn mạnh tới trước. Sau đó người cầm dù sẽ xoay dù để khống chế phạm vi chuyển động của tiền trận, lực xoay càng lớn, lực sát thương của tiền trận càng cao. Nhưng lại có một nhược điểm, khi dù chuyển động thì ám tiền không thể bay thẳng nữa, mà phải xoay tròn!”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, quả nhiên Triệu Phổ không phải người thường, chỉ nhìn qua đã phát hiện được tinh túy bên trong, “Dùng nội lực cực mạnh đẩy ra gió mạnh, khi kiếm thế thay đổi toàn bộ ám tiền cũng sẽ đổi hướng. Một khi chuyển hướng, hướng công kích của ám tiền cũng thay đổi, nếu như mặt đất không có ai, thì hướng ám tiền xuống, chỉ chớp mắt, toàn bộ ám tiền sẽ cắm vào đất, không làm ai bị thương. Lần này vì trên mặt đất có người, cho nên Triển Chiêu hướng ám tiền trên bầu trời, ngoài vài con chim xui xẻo bay ngang, thì sẽ không làm ai bị thương.”

“Nhưng khi ám tiền rơi xuống thì sao?” Tiêu Lương lo người bên dưới sẽ bị thương.

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Những thứ Chu Cửu Chỉ làm đều là bảo vật, rất chú ý đến chi tiết, các ám tiền đều rỗng ruột, bên trong có viên bi, khi bay lên cao, viên bi lặn xuống, khi rơi đuôi ám tiền sẽ chạm đất, không ngộ thương ai.”

Đường Thạch Đầu và Tiêu Lương nhìn nhau một cái, lại sầu muộn, sao cả cấu tạo bên trong ám tiền mà Bạch Ngọc Đường cũng biết? Quả nhiên lão luyện giang hồ cho nên bách sự thông sao? [bách sự thông: cái gì cũng biết :3]

Nhưng sự thật là vì Bạch Ngọc Đường từng nghiên cứu ám tiền của Triển Chiêu.

Quả nhiên, Bạch Ngọc Đường vừa dứt lời, ám tiền đã rơi leng keng đầy đất, rào rạt rơi đuôi tiền xuống trước, không làm ai bị thương.

Triển Chiêu tra kiếm vào vỏ, tia sáng từ Cự Nguyệt vụt tắt, chỉ còn lại tiếng kiếm rít khê và khí thế điềm tĩnh riêng biệt của Cự Nguyệt trong không trung, khiến mọi người không thể không thầm sợ hãi thanh cổ kiếm hắc sắc này.

Tạ Bách Hoa vừa thấy người đáp xuống là Triển Chiêu thì nhúu mảy: “Triển Chiêu?”

Ba đại môn phái đều có chút khó thở, không vì gì khác, chính vì Triển Chiêu vừa dễ dàng phá giải Thiên Ma Tán... Võ công thâm hậu quả nhiên danh bất hư truyền.

“Nam Hiệp Triển Chiêu của phủ Khai Phong sao lại giúp các ma đầu của Thiên Ma Cung?” Tạ Bách Hoa vút Thiên Ma Tán xuống đất.

Triển Chiêu nhú mày, nhìn Thiên Ma Tán được Chu Cửu Chỉ quý trọng như trân bảo rơi xuống đất, trong lòng hơi bức bối.

Một dải lụa đỏ bay từ mái nhà xuống, quần lấy Thiên Ma Tán kéo lên, Hồng Cửu Nương kiểm tra tỉ mỉ một lượt, thấy không rách không gãy, liền giậm chân nói: “Triển đại nhân, ta muốn báo quan, tên ẻo lả đó trộm đồ của ta!”

Triển Chiêu bắt đắc dĩ ngẩng đầu nhìn Cửu Nương một cái thì thấy Cửu Nương ôm Thiên Ma Tán cười với mình, chặc lưỡi khen: “Trong thiên hạ này không có mấy cao thủ có thể phá giải được Thiên Ma Tán! Triển đại nhân tuổi trẻ lại có được võ công cao như vậy, thật sự là cao thủ trong cao thủ! Khó thấy hơn là rất anh tuấn, tính tình tốt tính cách tốt danh tiếng cũng tốt, gia thế tốt lai lịch tốt thân thích cũng tốt, quả nhiên là nhân trung long phượng, lũ hoa khô cỏ dại dưới hầm trong hồ không thể bì được. Ai dạy võ công cho người? Đặc biệt là người dạy dùng ám khí!” Hồng Cửu Nương giơ ngón tay cái: “Tuyệt đối là võ lâm chí tôn, giỏi ám khí nhất trong thiên hạ!”

Triển Chiêu không giận nổi nữa, Hồng Cửu Nương mèo khen mèo dài đuôi, người dạy mình dùng ám khí chẳng phải là Cửu Nương sao?

Ngô Nhất Họa thấy Hồng Cửu Nương có xu hướng vỗ xuống ôm Triển Chiêu hôn một cái vội kéo lại: “Này, dâm phụ, kiểm chế một chút.”

Hồng Cửu Nương khụ một cái, vô cùng đắc ý, mấy năm nay võ công của Triển Chiêu càng lúc càng tốt, chiêu Sơn Tự Quyết trong Sơn Hải Kiếm dùng để giải trận Thiên Ma Tán khi này đã có được mười phần công lực của Ân Hậu rồi, rất khí phách!

Tiêu Lương kéo tay áo Triệu Phổ hỏi: “Sư phụ sư phụ, chiêu khi này của Triển đại ca là gì? Lợi hại thật, sư phụ đánh thắng được Triển đại ca không?”

Triệu Phổ nhéo tai nó, “Tiểu tử nhà ngươi, vừa hỏi gì?!”

“Ai da.” Tiêu Lương che tai, “Con đâu có, dường như kiếm lợi hại hơn đao!”

“Tiểu tử ngươi nói lại lần nữa!” Triệu Phổ túm lấy Tiêu Lương chuẩn bị đánh mông.

Đường Thạch Đầu bên cạnh cũng liếc sang Bạch Ngọc Đường một cái: “Quả nhiên vẫn là Triển đại ca lợi hại nhất!”

Bạch Ngọc Đường vừa cười bắt đắc dĩ vừa nhìn Triệu Phổ, Triệu Phổ giận, danh tiếng bị chiếm sạch!

Tử Ảnh và Giả Ảnh đi theo xem náo nhiệt ngồi trên mái nhà phía xa, Tử Ảnh bĩu môi, “Trước đây Bạch Ngọc Đường vẫn thường tranh danh tiếng với vương gia, bây giờ Triển Chiêu cũng bắt đầu rồi, chúng ta lọt vào thế yếu!”

Giả Ảnh nghĩ nghĩ, “Hay là chúng ta chờ Liêu Quốc, Tây Hạ phái binh rồi để nguyên soái ra oai một lần?”

Tử Ảnh tiếp tục bĩu môi: “Đại Tây Bắc cả con chim cũng không có, ra oai cho ai xem?! Sớm biết vậy đã không tông quân rồi, đi lẫn lộn giang hồ!”

.

.

Triển Chiêu nhìn nhìn Tạ Bách Hoa, rồi nhìn quanh. Nữ nhân của Ô Y Bảo, đoán theo tuổi thì hẳn là phó bảo chủ Ô Tại Thanh, Triển Chiêu chấp tay: “Ba vị, đêm đã khuya, gây náo loạn sẽ làm phiền đến bách tính trong Khai Phong.”

“Triển đại nhân.” Tạ Bách Hoa dài giọng, đưa mắt đánh giá Triển Chiêu, thầm khen đã sớm nghe danh Triển Chiêu võ công hơn người dung mạo cũng tốt, quả nhiên danh bất hư truyền. Hắn vốn thích nam nhân, cảm thấy Triển Chiêu là cực phẩm, cơn giận cũng thoáng dịu xuống, chậm rãi nói: “Liên Hoa Lâu ta chết hai ba trăm người, ta là khổ chủ, gặp ngài kêu oan có được không?”

Lúc ấy, phía sau, nhân mã của Âu Dương Thiếu Chinh đã đến, nửa đêm hắn đang ngủ say thì được đánh thức, nghe nói bên này có người gây rối, hỗn hển chạy tới, trong lòng rất bức tức, vốn nghĩ ở lại Khai Phong làm công vụ an nhàn sẽ không phải lao lực như ở đại mạc. Không ngờ đến Khai Phong rồi không được thanh thoi ngày nào, bận gấp bội khi ở đại mạc, còn không bằng về đại mạc hứng gió tây bắc! Hắn giận dữ rống to: “Ồ đây là Khai Phong, mẹ nó các người nghĩ đây là chợ bán rau sao? Không để ai ngủ sao!”

Hồng Cửu Nương trên mái nhà chớp chớp, cười: “Vị quan gia này, ta thích!”

Âu Dương Thiếu Chinh ngẩng đầu nhìn lên, tỉnh ngủ, ô! Thân hình đẹp!

Bạch Ngọc Đường im lặng một lúc, nhìn Triệu Phổ: “Ta biết tại sao ngươi lại để hắn làm tiên phong rồi.”

Triệu Phổ đỡ trán, Tử Ảnh tiếp tục bĩu môi: “Mất mặt quá!”

Tạ Bách Hoa đứng dựa trên kiệu không nhúc nhích, “Triển đại nhân, ta đã thay ngài tìm được nghi phạm đồ sát Liên Hoa Lâu rồi, ngài còn chưa giải các ma đầu này về thẩm vấn?”

Triển Chiêu vẫn tiếp tục tỏa chính khí của Triển đại nhân, “Có phải nghi phạm hay không không do Tạ chương môn quyết định, phủ Khai Phong tự biết điều tra, nhưng khi này ngươi suýt chút trở thành nghi phạm là thật, tiểu nhị khách trọ trong khách điểm Vô Ưu ít nhất cũng vài chục người, đây là tội sát nhân bất thành!”

“Ha ha.” Tạ Bách Hoa nhún vai, “Ta cùng lắm là tình cờ nhặt được Thiên Ma Tán của Thiên Ma Cung, tốt bụng định mang trả lại Hồng Cửu Nương, vậy thì có tội gì? Chỉ có điều Thiên Ma Tán này quá khổng lồ, trượt tay một cái thì ám tiễn bên trong đã bắn ra, thật không biết là do ai làm, kỹ thuật quá kém! Cũng đúng... Thiếu mất một ngón tay mà, hơi vụng về một chút.”

“Cái rắm! Chân của Lão Chu còn khéo léo hơn tay ngươi!” Hồng Cửu Nương lập tức nổi giận, miệng của Tạ Bách Hoa này thật sự quá dễ tiện, giấu cợt cả người đã mất.

Triển Chiêu cười nhẹ: “Tạ chương môn không phải giải thích, ta tin ngài! Hơn hai trăm người ở đây cộng thêm ba trăm quân hoàng thành cùng với người của hai đại môn phái và Thiên Ma Cung bao gồm cả ta đều biết ngài không nói dối, ai nói dối là ô quy vương bát đản!”

“Phụt...” Tử Ảnh cười lăn lộn, “Triển Chiêu vui thật!”

Tạ Bách Hoa có vẻ thoáng xấu hổ.

Ô Tại Thanh đột nhiên hỏi, “Triển đại nhân dường như thiên vị Thiên Ma Cung.”

Triển Chiêu ngoáy ngoáy tai: “Ồ phó bảo chủ dường như thiên vị Bách Hoa Minh.”

“Đương nhiên, bốn đại môn phái chúng ta vô cùng đoàn kết.” Ô Tại Thanh cười nhẹ: “Triển Nam Hiệp quang minh chính đại, hắn sẽ không thông đồng làm bậy với ma giáo chứ?”

Triển Chiêu vẫn cười cực kỳ ôn hòa: “Ô cô nương, ta không thông đồng làm chuyện xấu, ta đang ngăn cản kẻ thông đồng làm chuyện xấu, ai thông đồng giết người hại dân trong lòng người đó biết, vẫn câu cũ, ai nói dối là ô quy vương bát đản.”

Mặt Ô Tại Thanh đỏ bừng, Triển Chiêu này không phải Nam Hiệp Khách sao? Sao chẳng đứng đắn chút nào? Nhưng mà cười thật là đẹp!

Bạch Ngọc Đường híp mắt, con mèo này... Lại nữa rồi!

Tiết Thành Hùng nhìn nhìn Tạ Bách Hoa: “Tạ minh chủ, nếu hôm nay đã có người của quan phủ ngăn cản, không bằng chờ ngày mai các võ lâm tiền bối đến đủ rồi thu thập Thiên Ma Cung cũng không muộn.”

Ngô Nhất Họa cười lạnh một tiếng: “Tiểu tử này đúng là thức thời vụ giả vi tuần kiệt, những kẻ giang hồ chính nghĩa các người trước nay thích đánh thành đàn, không kéo vài ngọn núi cao đến làm chỗ dựa làm sao được, nhỉ?” [thức thời vụ giả vi tuần kiệt: người nhận biết tình thế hoặc trào lưu mới là anh hùng tuần kiệt]

Tính cách Tiết Thành Hùng có vẻ tương đối lạnh lùng, hần nhìn con chim ưng bị thương chân trong lòng, rồi lại nhìn Ngô Nhất Họa: “Ngô Nhất Họa, người làm ái ứng của ta bị thương, món nợ này, chúng ta nhớ kĩ.” Nói xong thì thúc ngựa đi, dẫn người của Thiên Ứng Sơn Trang đi trước.

Ô Tại Thanh cũng dẫn người của Ô Y Bảo đi.

Để lại một mình Tạ Bách Hoa, tuy có chút không cam lòng, nhưng hần nhìn Triển Chiêu một cái, cũng phẩy tay một cái, ra về biếng nhác nói một câu: “Hôm nay tạm tha cho các lão quỷ này!”

Triển Chiêu thấy người của Bách Hoa Minh đã đi, nhẹ thở phào. Hần thật sự từng nghe nói Tạ Bách Hoa là một kẻ tàn độc, nhưng lời đồn trong giang hồ đa số đều sai sự thật, cũng như có rất nhiều người nói Bạch Ngọc Đường lòng dạ độc ác. Nhưng hôm nay xem ra Tạ Bách Hoa đúng thật là một kẻ bất chấp thủ đoạn để được mục đích, mưu tính xấu xa! Còn Tiết Thành Hùng và Ô Tại Thanh nếu không thông đồng làm bậy với hần thì cũng là không phân trắng đen... Ba đại môn phái nắm trong tay tương lai của võ lâm Trung Nguyên lại thế này, thật rất đáng lo.

Thấy đã dẹp được loạn, Âu Dương Thiếu Chinh ngáp một cái, phẩy tay với mọi người, về doanh trại ngủ tiếp!

.

.

Tất cả đã đi, Triển Chiêu nhìn nhìn Hồng Cửu Nương và Ngô Nhất Họa trên mái nhà.

Hồng Cửu Nương vờ như không quen biết Triển Chiêu, nói với Ngô Nhất Họa bên cạnh: “Lão bất tử, bế ta vào phòng, mệt chết rồi.”

Ngô Nhất Họa lập tức chạy đến bế Cửu Nương lên, Hồng Cửu Nương âm thầm phẩy tay với Triển Chiêu, ý bảo bọn Bạch Ngọc Đường còn đang chờ trên mái nhà bên kia, lần sau lại ôn chuyện, hai người vào phòng, đóng cửa.

Triển Chiêu muốn nói gì đó, nhưng không làm sao nói được, bọn Bạch Ngọc Đường vẫn còn ở đây.

Lúc ấy, Tiêu Lương và Đường Thạch Đầu đã nhảy xuống từ mái nhà, chạy đến hỏi Triển Chiêu khi nãy là chiêu gì.

Triển Chiêu trả lời lấy lệ một câu, nói là chỉ thuận tay đánh ra, cả hai đều đeo bám nói muốn học.

Một lần hỗn loạn tạm lắng xuống, nhưng không có nghĩa sau này sẽ không có chuyện, chỉ mới là khởi đầu mà thôi, khi nãy bọn Tạ Bách Hoa cũng đã nói, sau này sẽ có có người của võ lâm Trung Nguyên đến, hơn nữa còn có thể là cao thủ, mọi người vốn đến thương nghị xem nên xử lý Huyết Ma Đám thế nào, bây giờ... Có lẽ liên thủ đối phó Thiên Ma Cung rồi. Thiên Ma Cung rút khỏi võ lâm ba mươi năm, hiện tại trong cung đều là lão nhân gia lão thái thái sáu bảy mươi, thậm chí tám chín mươi tuổi. Nói trắng ra, mọi người không ai thu đồ đệ là vì đang chờ chết, chết rồi thì Thiên Ma Cung cũng không còn tồn tại nữa. Nhưng cây muốn lặng mà gió chẳng dừng, lực lượng chính tà trong võ lâm hiện nay chênh lệch lớn, chỉ cần có người nhắm vào Thiên Ma Cung... Triển Chiêu không dám nghĩ, các lão nhân gia lão thái thái sẽ thọ chung chính tẩm! Mọi người đã hứa rồi!

.

.

Về đến phủ Khai Phong, Bạch Ngọc Đường nằm xuống ngủ tiếp, Triển Chiêu thấy hần không hỏi gì thì ngồi bên giường ngắm người.

“Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường kéo tay hần, “Ngủ sớm đi.”

“Ha...” Triển Chiêu đang lo lắng ọi người trong Thiên Ma Cung, làm sao còn có tâm trạng ngủ sớm, hiện tại người giang hồ đều biết bọn họ trọ trong khách điểm Vô Ưu, tránh được hôm nay, nếu ngày mai lại có nhiều người giang hồ hơn đến truy sát thì sao?

“Miêu Nhi.”

“Sao?” Triền Chiêu quay đầu, Bạch Ngọc Đường đưa cho hắn thứ gì đó, là một chiếc chìa khóa đồng.

“Trên bến thuyền Khai Phong, cột neo thứ năm, có một chiếc thuyền hoa, rất lớn, có thể chở được mười mấy hai mươi người không vấn đề. Đây là chìa khóa mở cửa bến thuyền. Con thuyền này do nhị ca bảo người làm mấy hôm trước muốn tặng cho người, nếu bằng hữu người đến thăm, có thể để bọn họ nghỉ trên thuyền.” Bạch Ngọc Đường xoay người lại, cuộn trong chăn nói, “Gần đây Tây Môn Được vừa mở một cầm quán, rất nhiều ca cơ không tệ, nếu bằng hữu của người thích, có thể mượn vài người lên thuyền đàn hát.”

Triền Chiêu ngăn người, Bạch Ngọc Đường tặng mình một con thuyền, trên thuyền có thể gọi ca cơ đến đàn hát che mắt người khác, giấu mười mấy hai mươi người trong khoang thuyền cũng không bị phát hiện, hơn nữa muốn đi thì nhổ neo là có thể đi.

Triền Chiêu cầm chìa khóa, nhìn Bạch Ngọc Đường, “Người... biết rồi?”

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại hỏi: “Biết cái gì?”

Trong mắt Triền Chiêu, dáng vẻ Bạch Ngọc Đường hiểu mà như không, vừa ngơ ngác vừa tự mãn cười nhẹ cực kì cực kì đáng yêu.

“Ta sợ gây phiền phức cho người.” Triền Chiêu do dự.

Bạch Ngọc Đường phẩy tay: “Không sao, thông đồng làm bậy với người là sở thích lớn nhất đời ta.”

Trái tim Triền Chiêu ấm lên, bổ nhào đến ôm hắn: “Cảm tạ!”

Bạch Ngọc Đường ngậy người, má bị “chọt” một cái, Triền Chiêu bóp mặt hắn xoa nắn một lúc, vui đến mức mắt hí thành hai sợi chỉ cong cong. Triền Chiêu bò dậy, chạy suốt đêm đi chuyển chỗ cho các lão ma đầu.

Bạch Ngọc Đường nằm một mình trên giường, không ngủ được nữa, đêm đó, trong đầu hắn chỉ toàn là câu “cảm tạ” của Triền Chiêu, dễ nghe muốn chết, Bạch Ngọc Đường có hơi choáng váng, cứ như cả đời này chưa từng được nghe câu cảm tạ.

163. Q.6 - Chương 5: Đa Đa Đích Khảo Nghiệm [thử Thách Của Cha]

“Chiêu Chiêu!” Hồng Cửu Nương vừa về phòng tắm rửa ra thì đã thấy Triền Chiêu chạy tới, vui vẻ vô đến ôm, “Có nhớ Cửu di không?”

“Ừm.” Triền Chiêu gật đầu, hơi xấu hổ.

“Ai da, thẹn thùng gì chứ? Khi con còn nhỏ Cửu di tắm cho con đâu ít lần.” Hồng Cửu Nương thấy Triền Chiêu đỏ mặt liền véo má, “Sao lại chạy đến, mau về ngủ đi.”

“Không phải, mọi người chuyển sang nơi khác an toàn hơn.” Triền Chiêu mô tả sơ lược tình huống hiện tại.

“Sao?” Ngô Nhất Họa đi đến hỏi, “Bạch Ngọc Đường cho con thứ gì?”

“Thuyền.” Triền Chiêu nói: “Có thể tránh được ít lâu.”

“Con nói cho nó biết thân phận của con rồi sao?” Hồng Cửu Nương hỏi.

Triền Chiêu lắc đầu.

“Khi này... thấy, thấy được Sơn, Sơn Tự Quyết rồi.” Lão quỷ béo bĩu môi: “Rất... rất khôn khéo, khéo.”

“Người ta đã sớm đoán ra rồi.” Ngô Nhất Họa âm u nói.

Triền Chiêu ngăn người: “Từ khi nào?”

Ngô Nhất Họa và Trọng Tam kể lại chuyện gặp phải Bạch Ngọc Đường trước cửa khách điếm Vô Ưu hôm trước. Triền Chiêu cực kì kinh ngạc, thì ra Bạch Ngọc Đường đã biết từ lâu, nhớ tới hành động và những lời hắn nói trước đây, Triền Chiêu nhin không được cong môi, trong lòng vô cùng ngọt ngào!

Tám lão nhân nhìn Triển Chiêu hạnh phúc tràn trề, Hồng Cửu Nương bĩu môi: “Tên họ Bạch đó, không hổ là đồ đệ của Thiên Tôn, không đơn giản!” Nói xong lại hỏi Ngô Nhất Họa: “Dung mạo thế nào, khi này xa quá ta nhìn không rõ.”

Mọi người bĩu môi, đồng thanh: “Tiểu bạch kiểm!”

“Không phải!” Triển Chiêu liếc.

Ai nấy lại bĩu môi, Chiêu bắt đầu thiên vị người ngoài rồi!

Hồng Cửu Nương xoa cằm, “Bạch Ngọc Đường này, thú vị...”

Mọi người theo Triển Chiêu lặng lẽ đến gần bến thuyền, mở cửa bến ra đi vào xem thử, mọi người, cả Triển Chiêu, đều ngáy người.

Tám lão nhân ngửa mặt nhìn con thuyền lớn đến dị thường tán thán: “Xuống tay xa xỉ thật!”

Hồng Cửu Nương nhìn một lúc lâu, ghen một câu: “Tiểu bạch kiểm lại có tiền, rất không vui!”

“Đã nói là không phải.” Triển Chiêu kéo mọi người lên thuyền, thu xếp ổn thỏa trước đã. Trên thuyền thật sự là cần gì có nấy, tương đối sa hoa, ấn tượng của các lão nhân về Bạch Ngọc Đường lại tăng cao thật cao.

Triển Chiêu nói với mọi người, đồ dùng thức ăn đều sẽ cho người đưa đến, những ngày này cố gắng đừng đi đâu, ra ngoài thì tốt nhất nên dịch dung.

Đến lúc thu xếp xong mọi thứ thì trời đã tờ mờ sáng, nhân lúc sáng sớm có sương mù, nhỏ neo, lái thuyền ra bến, neo giữa những con thuyền khác.

Xung quanh có rất nhiều thuyền, bao gồm cả thuyền của Triệu Phổ và Bàng phủ, và vài con thuyền quan của phủ Khai Phong, thuyền tư nhân của người có tiền, thuyền hoa của tiệm cơm cầm quán, cùng với đủ loại thuyền đánh cá nhỏ lớn đủ cỡ. Thật nhiều thuyền neo cùng một chỗ, có vài ảnh vệ của Triệu Phổ phụ trách canh phòng, ban ngày náo nhiệt hết như chợ xuân, buổi tối ca múa linh đình, người qua kẻ lại, cho dù không cố giấu cũng sẽ không bị ai phát hiện.

Triển Chiêu bận rộn thu xếp cho các trưởng bối, Hồng Cửu Nương nhất định phải giữ hẩn lại nghỉ ngơi một canh giờ ăn điểm tâm rồi lại về. Nhưng không hiểu sao Triển Chiêu lại hơi nhớ nhung Bạch Ngọc Đường, cho nên hứa khi trời tối một chút sẽ đến thăm mọi người, rồi lại vội vàng chạy về phủ Khai Phong.

.

.

Trong thuyền, tám vị lão nhân ma giáo ngủ một lát, trời đã sắp sáng rồi.

Ngô Nhất Họa nghe thấy tiếng mở cửa, mở mắt ra thì thấy Trọng Tam chạy vào, “Này!”

Ngô Nhất Họa ngồi dậy: “Chuyện gì vậy?”

“Không biết trên khoang thuyền bày bàn rượu từ lúc nào, có hai người trẻ tuổi ngồi uống rượu, nói chuyện rất lớn như cố ý cho chúng ta nghe. Đường như hiện tại các đại môn phái đều lục tục đến phủ Khai Phong, khí thế không nhỏ.”

“Đã đoán trước bọn họ sẽ đến.” Ngô Nhất Họa ngáp một cái, “Mặc kệ đi, đều đã hơn sáu mươi rồi, có gì chưa từng thấy chứ.”

“Còn nữa, nghe nói các trưởng lão phái Thiên Sơn cũng được mời rồi.” Trọng Tam nói: “Nhưng chương môn phái Thiên Sơn Nhạc Phong gần đây vừa bị thương cho nên đang bế quan không tiện đi lại, nói toàn bộ phái Thiên Sơn đều nghe theo lời Bạch Ngọc Đường.”

“Ô?” Ngô Nhất Họa cười, “Lần này hay rồi, phái Thiên Sơn trước nay là thánh địa mà võ lâm chính phái tôn sùng, Bạch Ngọc Đường lại là đồ đệ ngoan của Thiên Sơn Lão Tổ, lần này xem tiểu bạch kiểm xử lý thế nào.”

“Oa, người còn hạnh tại nhạc họa, người ăn của người ta ở của người ta, còn chờ xem người ta rồi trí!” Ấn tượng của Trọng Tam về Bạch Ngọc Đường cực kì tốt, ngồi xuống thở dài, “Cung chủ vẫn chưa thấy tin tức,

rốt cuộc đã chạy đi làm chuyện gì rồi? Lần này Bạch Ngọc Đường sẽ rất khó xử, một bên là sư môn, một bên là Chiêu Chiêu.” [hạnh tại nhạc họa: cười trên nỗi đau của người khác]

“Chiêu Chiêu của chúng ta cũng đâu thoải mái hơn?!” Ngô Nhất Họa nói, “Một bên là thân nhân, một bên là Bạch Ngọc Đường, một bên khác lại là đạo nghĩa quan phủ, còn liên quan đến tiền đồ và chỗ đứng tương lai của bản thân, nó mới là khó xử!”

“Cũng đúng.” Trọng Tam đau lòng, “Nói tới nói lui, cho dù lần này chúng ta không tò mò mà xuống núi thì đối phương vẫn có vu oan cho chúng ta.”

“Còn phải điều tra rõ ràng đã!” Ngô Nhất Họa phe phẩy quạt, “Còn về Bạch Ngọc Đường và Chiêu Chiêu, vàng thật không sợ lửa, chỉ cần chúng nó tin tưởng nhau thì thử thách gì cũng vượt qua được!”

Đang nói chuyện, chợt bên trên có tiếng bước chân, sau đó, Kết Ba chạy vào, “Ăn... ăn cơm, đi.”

Vừa khéo Trọng Tam và Ngô Nhất Họa đang thấy đói, vội chạy lên khoang thuyền phía trước thì thấy cơm nước đã được dọn sẵn rồi.

.

.

Bốn phía khoang thuyền đều có cửa sổ, cửa sổ đối diện hồ sen đang mở, cảnh sắc rất thanh bình, gió sông cũng dễ chịu.

Trên bàn dọn đầy cao sơn mỹ vị, có những món ăn được nấu nướng tỉ mỉ, đĩa điểm tâm vừa nhìn đã thấy ngon miệng, ngoài ra, còn các loại hải sản phong phú, trà ngon rượu ngon, trái cây tươi không thiếu thứ gì.

Một người trẻ tuổi mặc y phục trắng, có vẻ là quản gia đang rót trà, “Các vị lão tiền bối, có cần thứ gì xin cứ phân phó, tiểu nhân là Bạch Phúc.”

Hồng Cửu Nương hỏi: “Người là người của phủ Khai Phong?”

Bạch Phúc cười hì hì, “A, tiểu nhân là người của Bạch phủ, đương nhiên cũng nghe lệnh Triển đại nhân.”

Các ma đầu nhìn nhau một cái, cầm chén rượu vừa uống rượu vừa ăn, tâm trạng lập tức trở nên cực tốt, mỹ vị!

“Ai da, Bạch Ngọc Đường quá khách sáo rồi.”

“Đúng vậy, thật chu đáo.”

“Là người rất biết giữ thể diện.”

“Đúng vậy đúng vậy.”

Bạch Phúc dẻo miệng lại khéo léo, hẩn nhận việc hầu hạ các vị lão ma đầu từ Bạch Ngọc Đường, thề sẽ giúp thiếu gia nhà mình qua được ải Thiên Ma Cung!

.

.

Trong phủ Khai Phong, mọi người cũng đã tỉnh giấc.

Bạch Ngọc Đường trần trọc một đêm, khi trời sáng thì thấy cửa hé mở, Triển Chiêu chạy tới chui tọt vào chăn, gối đầu lên vai mình không bao lâu đã ngủ say.

Bạch Ngọc Đường đột nhiên thấy buồn ngủ, tựa đầu vào Triển Chiêu, thiu thiu ngủ.

.

.

Đến giữa trưa hai người mới thức dậy.

Trong sân lúc đó, Tiêu Lương vừa diễn tả vừa kể cho Tiểu Tứ Tử nghe hôm qua Triển đại ca oai phong thế nào.

Tiểu Tứ Tử ôm má há hốc mồm, hồi hận sao hôm qua mình không cùng đi xem Miêu Miêu ra tay.

.

.

Dùng bữa xong, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ra ngoài, cảm nhận thấy khác thường rõ ràng.

“Quả nhiên có thêm không ít người giang hồ đến.” Triển Chiêu cầm kiếm đi trên con đường từng thoáng đãng nhất Khai Phong trước đây, cảm nhận bầu không khí giang hồ đã lâu mới gặp.

Đi đến gần Thái Bạch Cư, chợt chú ý đến hai vị khách đi ra, vừa đi vừa nói chuyện.

“Khi này người có nhìn thấy người đó không?”

“Có thấy, đẹp thật!”

“Đúng vậy, lần đầu tiên ta thấy một nam nhân đẹp như thế.”

“Nhưng người có thấy là hần đẹp như vậy, quý phái như vậy, y phục sa hoa như vậy mà lại không có tiền trả có phải rất lạ không?”

“Đúng vậy, thấy nhiều người ăn không trả tiền rồi, chưa thấy ai sang trọng phú quý như vậy.”

Triển Chiêu đi thẳng qua, nhưng Bạch Ngọc Đường lại đứng trước cửa Thái Bạch Cư, quay đầu nhìn hai người kia đi xa, dường như đang suy nghĩ chuyện gì.

Triển Chiêu đi vài bước không thấy Bạch Ngọc Đường bên cạnh, liền quay đầu, “Ngọc Đường?”

“A...” Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, nói với Triển Chiêu: “Miêu Nhi người đi trước, một lát nữa ta sẽ đuổi theo!”

“Sao?” Triển Chiêu không hiểu, Bạch Ngọc Đường thì đã vội vàng rẽ vào Thái Bạch Cư, đi lên lầu.

Đương nhiên là Triển Chiêu sẽ không đi, mà là nhanh chân đuổi theo.

Bạch Ngọc Đường chạy lên lầu hai, chỉ nhìn một cái rồi lại vội vàng xoay người xuống lầu, đụng phải Triển Chiêu.

“Người làm sao vậy?” Triển Chiêu chẳng hiểu gì.

“Đi thôi.” Bạch Ngọc Đường kéo Triển Chiêu, không nói thêm gì chỉ bảo đi.

Triển Chiêu thấy dường như hần cố ý không muốn ình lên lầu, liền rướn dài cổ nhìn lên.

Vừa khéo bị tiểu nhị và chưởng quỹ trên lầu nhìn thấy.

Tiểu Lục Tử vội gọi: “Triển đại nhân, Triển đại nhân ngài đến vừa đúng lúc, người này nói hần ăn không trả tiền.”

Triển Chiêu nhướng mày, ăn không trả tiền còn chọn nhã gian? Chạy nhanh lên lầu. Bạch Ngọc Đường không tóm lại kịp, đành phải đỡ trán nhủ mày thử dài, chỉ trách mình, chạy lên làm gì chứ?

Triển Chiêu lên lầu hai thì thấy trong nhã gian đã dọn sẵn một bàn thức ăn, gần như chưa được đụng vào, hoặc có thể nói là, mỗi đĩa chỉ được dùng thử một ít.

Một nam tử bạch y tào nhã ngồi đó, một tay cầm đũa, tay kia chống cằm, đang nhìn ra cửa, thấy Triển Chiêu thì bắt đầu đánh giá.

Triển Chiêu đột nhiên gặp ảo giác, người ngồi trong nhã gian, rất giống Bạch Ngọc Đường! Không phải, nói chính xác là, khí chất có chút khác, không phải, là cực kì giống.

Triển Chiêu lắc đầu, xác định bản thân không phải hoa mắt.

Người này có vẻ khoảng ba mươi tuổi? Tuy dung mạo vẫn còn rất trẻ nhưng Triển Chiêu có thể phán đoán từ thần thái khí chất của hắn, hắn là đã hơn ba mươi rồi!

Nếu nói Bạch Ngọc Đường đẹp thì không chính xác lắm, tuy dung mạo của hắn bắt mắt, nhưng cả người lại tỏa tà khí và khí chất lạnh lùng khó tiếp cận, còn có chút bá đạo của võ lâm cao thủ, nói tóm lại, có người dám len lén nói hắn đẹp, có dám âm thầm động lòng, nhưng không có mấy người dám thật sự đến gần hắn.

Mà người trước mắt lại hoàn toàn khác... Hình dung thế nào đây? Là một mỹ nam tử thuần túy! Đại thúc mỹ mạo không thuộc về giang hồ, không khói lửa phân tranh, tính cách thế nào cũng có thể lập tức bỏ qua, ngay từ ánh mắt đầu tiên đã bị dung mạo của hắn trói chặt.

Triển Chiêu ngẩn ngía một lúc, thăm chặc lưỡi, mũi miệng và đường viền mặt đều giống hệt như Bạch Ngọc Đường, chỉ có đôi mắt không giống. Đương nhiên, ánh mắt vẫn cực giống, đặc biệt là khi nửa cười nửa không hững hờ đánh giá người khác.

Hai mắt người này to hơn Bạch Ngọc Đường một chút, kém một chút tà khí hơn một chút ung dung, cao quý mà lạnh lùng. Dáng người cao gầy, tay chân thon dài ngón tay tinh tế, tư thế cầm đũa giống hệt như Bạch Ngọc Đường, trong đầu Triển Chiêu vẫn vờ một lúc, có khi nào...

“Ồ~” Người kia chăm chú nhìn Triển Chiêu đánh giá trước sau, quan sát một lúc lâu, cuối cùng cũng mở miệng, “Người chính là Triển Chiêu sao.”

Triển Chiêu hoàn hồn lại... Nghĩ thầm chết mất thôi, giọng nói cũng giống, giọng điệu thì không giống lắm, có vẻ mang hàm ý sâu xa, Bạch Ngọc Đường rất ít khi dùng loại giọng điệu này. Bản tính của Bạch Ngọc Đường rất thành thật, ít nói sợ phiền phức không thích thị phi, nhưng Triển Chiêu nhạy bén cảm nhận được, người này, là kiểu người chỉ sợ thiên hạ không loạn!

Triển Chiêu thấy đối phương hỏi mình, liền gật đầu, nhìn bọn Tiểu Lục Tử bên cạnh.

Tiểu Lục Tử và chương quỹ vừa nhìn đã cảm thấy vị khách này có thể có họ hàng với Bạch Ngọc Đường, có vẻ vẫn còn trẻ, nói không chừng là đại ca lớn hơn Bạch Ngọc Đường tám chín tuổi, cho nên hầu hạ rất cẩn thận.

Khi này hắn gọi người tính tiền, Tiểu Lục Tử nhiệt tình chạy tới, còn bồi ngồi ghế vị công tử này ăn ít thật, nhất định là chê thức ăn không hợp khẩu vị, nhưng đột nhiên lại nghe vị mỹ nam tử này cười tủm tỉm nói: “Ta ăn không trả tiền.”

Tiểu Lục Tử ngậy người ngay lập tức, hắn thông minh hỏi một câu: “Công tử có người quen nào ở Khai Phong không? Có thể ký sổ.”

Người kia lại nhất định nói: “Ta ăn không trả tiền, mau đến phủ Khai Phong báo án, gọi Triển Chiêu đến bắt ta.”

Tiểu Lục Tử không biết làm sao, đành phải đi gọi chương quỹ đến.

Chương quỹ vừa thấy dung mạo người này đã nói không lấy bạc cũng được, nhưng người kia vẫn không chịu đi, cứ nói ta ăn không trả tiền, mau đi tìm Triển Chiêu đến bắt ta.

Hai bên đang căng thẳng, Tiểu Lục Tử tinh mắt, thấy Triển Chiêu tự đến nạp mạng, vội gọi hắn lên, chuyển củ khoai lang bỏng tay này cho hắn.

Triển Chiêu quay đầu lại nhìn sắc mặt Bạch Ngọc Đường dưới lầu, trong lòng thầm hiểu, kẻ ngốc cũng đoán ra được, trước mắt chính là vị phụ thân mỹ mạo anh tuấn đến thiên địa thất sắc, bị mẫu thân thân hắn nhìn thấy một lần đã không tiếc cường thường dẫn nam trong truyền thuyết.

Triển Chiêu thầm thở dài, khó trách sao năm ấy Lục Tuyết Nhi lại muốn cướp hắn đi, thật sự rất đẹp! Khó trách sao Bạch Ngọc Đường lại đẹp đến thế này, giống phụ thân hay mẫu thân đều xinh đẹp!

“Đến đây đến đây.” Nam tử bạch y đưa tay, vẫy vẫy với Triển Chiêu, cười rất ân cần.

Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường dưới lầu liên tục xua tay với mình, đột nhiên buồn cười, lần đầu tiên hắn thấy Bạch Ngọc Đường thế này, chân vô thức chạy vào nhà gian.

Bạch Ngọc Đường bắt lặc, Triển Chiêu bị khuôn mặt phụ thân hấn lừa rồi, thực chất đó là con hồ ly già! Mong là con mèo này không bị ức hiếp.

Khóe môi nam tử trong phòng hơi nhếch lên thêm một chút, vỗ vỗ chỗ ngồi cạnh mình nói với Triển Chiêu: “Ngồi đây.”

Triển Chiêu chạy đến ngồi xuống, sau đó người kia chống cằm, dựa trên bàn bắt đầu ngắm nghía Triển Chiêu, “Được, đẹp mắt! Không thua kém đứa con mặt than kia, chỉ là khí chất khác.”

Hắn chăm chú nhìn Triển Chiêu một lúc, đột nhiên như nhớ tới việc gì, ngẩng đầu xoay sang phía cầu thang nói: “Ngọc Đường, trả tiền cơm cho phụ thân.”

Triển Chiêu thâm gật đầu, quả nhiên!

Bạch Ngọc Đường nghiêng răng đi trả tiền.

Tiểu Lục Tử và chương quỹ đang vênh tai nghe lén dưới lầu, vừa nghe thấy từ “phụ thân” lập tức lạnh ớn, phụ thân của Bạch Ngọc Đường ít nhất cũng bốn mươi tuổi rồi? Sao vẫn còn trẻ như thế, yêu nghiệt!

Bạch Ngọc Đường trả tiền xong, hít sâu một hơi bình tĩnh lại. Hắn rất hiểu phụ thân mình, đột nhiên chạy đến lại nhắm thẳng vào Triển Chiêu, chắc chắn có âm mưu, phải đề phòng cẩn thận.

.

.

Bất chấp khó khăn bước lên lầu, Bạch Ngọc Đường vừa đi đến đầu cầu thang đã nghe phụ thân mình nói với Triển Chiêu: “Khi Ngọc Đường còn nhỏ mỗi lần vào miếu bái Phật đều có mẫu thân của các nam hài khác chạy đến nói ‘oa, khuê nữ này thật là xinh xắn. Sau này nhất định sẽ khuynh quốc khuynh thành, đính ước với nhi tử nhà ta đi’”

Bạch Ngọc Đường cảm giác tai mình kêu ong ong.

Triển Chiêu thì nghiêm túc tưởng tượng, rốt cuộc thì khi Bạch Ngọc Đường còn nhỏ đáng yêu đến mức nào?

Bạch phụ thân thì cười rất vui vẻ: “Cho nên ta cược với mẫu thân nó, xem sau này nó sẽ thành thân với nam nhân, hay thành thân với nữ nhân?”

Triển Chiêu hỏi: “Vậy bá phụ cược bên nào?”

“Ta cược nó sẽ thành thân với nam nhân!” Bạch phụ thân cười nói: “Cho nên ta chuẩn bị trước, từ nhỏ đã thả nó đến Hâm Không Đảo, cho nó học võ công, sau đó còn bái Thiên Tôn làm sư phụ. Phải biết rằng, nếu có tuyệt thế võ công thì sẽ không bị cướp đi như ta!”

Triển Chiêu cảm giác đầu toát mồ hôi.

Bạch phụ thân lại nói tiếp: “Khi còn nhỏ nó thường nói ta thật đáng xấu hổ, còn nói, cả đời này nó cũng sẽ không để bị một nữ nhân bắt đi thành thân như ta, thế là võ công của nó càng lúc càng cao!”

Triển Chiêu mở to mắt, hóa ra nguyên nhân Bạch Ngọc Đường luyện võ còn ấu trĩ hơn mình!

“Khụ.”

Bạch Ngọc Đường đen mặt đi vào, ngồi xuống đối diện, hung hăng nhìn hắn, cảnh cáo, đừng nói lung tung.

“Ô, lớn thế này rồi sao?” Bạch phụ thân kinh ngạc nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nghĩ thầm, nói thừa, một năm còn khó gặp được một lần, may mà còn nhớ được hình dáng nhi tử mình thế nào!

“Bá phụ xưng hô thế nào?” Triển Chiêu thì cảm thấy phụ thân Bạch Ngọc Đường rất dễ gần.

“Ta tên Bạch Hạ, cứ gọi phụ thân như Ngọc Đường là được.”

“Khụ khụ...” Bạch Ngọc Đường bị sắc trà, vỡ ngực. Triển Chiêu cũng hơi xấu hổ, nghĩ thầm làm sao mới bây giờ đã gọi phụ thân?

Bạch Hạ cười tủm tỉm chìa tay với Bạch Ngọc Đường, “Cho phụ thân tiền, phụ thân muốn mua đồ.”

Bạch Ngọc Đường thở dài, thả hầu bao của mình qua cho hắn, hỏi: “Mẫu thân đâu?”

“À, mẫu thân con giận ngắt xỉu rồi, cho nên ta chạy đến trước.” Bạch Hạ thản nhiên đáp.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường sững sốt.

Triển Chiêu nghĩ thầm, có khi nào, Lục Tuyết Nhi biết mình là nhi tử của Ân Lan Từ? Hoặc là không muốn Bạch Ngọc Đường thành thân với nam nhân, cho nên giận ngắt xỉu?

“Người ăn xong thì mau về Bạch phủ, đừng đi lung tung bên ngoài.” Bạch Ngọc Đường không nói thêm gì nữa, kéo Triển Chiêu đi.

Triển Chiêu vừa đứng lên thì Bạch Hạ lại kéo tay áo hắn lại: “Tiểu Triển, cả hai đi dạo phố sao? Tình cảm tốt thật.”

“Chúng con đi làm chuyện đứng đắn.” Bạch Ngọc Đường đáp lại.

Bạch Hạ ngây người một lúc, đột nhiên túm lấy tay Triển Chiêu: “Ngọc Đường đời này mà cũng có ngày đi làm chuyện đứng đắn?! Ta thay mặt liệt tổ liệt tông Bạch gia cảm tạ con dẫn nó vào chính đạo!”

Bạch Ngọc Đường đứng bên cạnh vận khí, thấy hơi khó thở.

Triển Chiêu thấy Bạch Hạ như vậy, đột nhiên ý thức được, vị phụ thân này, dường như lấy việc ức hiếp nhi tử làm vui?

“Khi Ngọc Đường còn nhỏ thật sự là đáng yêu muốn chết, nhưng tính cách lại không đáng yêu, mặt than lại thích ngậy người, lớn rồi cũng chẳng có chút thú vị.” Bạch Hạ nắm tay Triển Chiêu lắc lắc: “Con thông cảm cho nó! Khi cần chủ động thì chủ động một chút, chờ nó, ta sợ đến khi cả hai bạc đầu rồi cũng chỉ mới nắm tay.”

Triển Chiêu nghĩ thầm không đâu, đã hôn rồi... Vừa định mở miệng, Bạch Ngọc Đường đã phẩy tay: “Đừng để bị lừa!”

Triển Chiêu hiểu ra, Bạch Hạ âm mưu thất bại có vẻ rất thất vọng, trừng Bạch Ngọc Đường một cái.

Bạch Ngọc Đường kéo Triển Chiêu định đi.

Bạch Hạ giữ chặt tay Triển Chiêu không buông, “Bình thường Ngọc Đường rất lãnh đạm đúng không?”

Triển Chiêu gật đầu: “Thật sự cũng không sao, lãnh đạm rất thú vị.”

Bạch Hạ hơi ngạc nhiên, mắt lóe lên: “Đúng vậy, lãnh đạm thì khi chọc ghẹo mới thú vị! Có muốn biết nhược điểm của nó không?”

Triển Chiêu vừa định kéo ghế lại ngồi ngay ngắn nghe thì bị Bạch Ngọc Đường kéo một cái, bắt đắc dĩ nhìn Bạch Hạ, “Phụ thân!”

Tuy Triển Chiêu biết chắc chắn Bạch Ngọc Đường không phải loại trời sinh đất nở, chắc chắn có phụ mẫu, nhưng nghe chính miệng hắn gọi tiếng phụ thân không hiểu sao vẫn có cảm giác vui vẻ khó tả.

Bạch Hạ chỉ chờ tiếng phụ thân này của nhi tử, hài lòng gật đầu: “Ừm, ngoan, sớm gọi thì đã không có chuyện gì rồi.”

Bạch Ngọc Đường nhìn trời, đời này, hắn thật sự không biết phải làm sao với Bạch Hạ!

Mẫu thân hắn võ công cao, lúc khẩn cấp có thể đánh một trận, chỉ riêng vị phụ thân này, võ công chẳng đến đâu, lạc thú lớn nhất đời lại là chọc ghẹo mình. Bạch Ngọc Đường còn bé rất đáng yêu, nhưng rất ít nói, thế là, Bạch Hạ nghĩ đủ mọi cách để chọc cho nhi tử cười.

Khó khăn lắm mới cười được, Bạch Hạ liền thay đổi mục tiêu, nghĩ đủ mọi cách chọc cho Bạch Ngọc Đường khóc. Cuối cùng khóc rồi thì lại chọc cười, cười rồi, thì tiếp tục chọc khóc... Thế là, khi còn nhỏ tình hình thực tế của hai phụ tử là giằng co qua ngày.

Mẫu thân của Bạch Ngọc Đường là Lục Tuyết Nhi mở Ánh Tuyết Cung, Lục Tuyết Nhi là cung chủ.

Ánh Tuyết Cung nằm trong động băng trên núi tuyết ở cực bắc, hai mươi năm trước là một môn phái lớn danh chấn võ lâm.

Lục Tuyết Nhi và Ân Lan Từ khi đó là cao thủ tuyệt đỉnh, thời gian đó võ lâm mang tiếng âm thịnh dương suy, bị một Ánh Tuyết Cung và một Ân Gia Trại của hai người chiếm hơn nửa giang sơn.

Sau đó Bạch Ngọc Đường đến Hâm Không Đảo, tạm thời thoát được bể khổ, phụ mẫu thỉnh thoảng sẽ đuổi đến dần vật hấn, cho đến khi theo Thiên Sơn Lão Tổ học võ công, mới thật sự thoát khỏi ma chướng của Bạch Hạ.

Đã lâu không gặp, Bạch Ngọc Đường cũng đã đoán trước với tính cách của Bạch Hạ vừa nghe được lời đồn nhất định sẽ chạy đến, quả nhiên! Phụ thân hấn có vài mặt rất giống Triển Chiêu, chẳng hạn như thích chọc ghẹo cho sắc mặt hấn trở nên rất kì dị...

Bạch Ngọc Đường kéo Triển Chiêu đi, Bạch Hạ đuổi theo, “Cùng đi đi, phụ thân không biết đường.”

“Người theo làm gì?” Bạch Ngọc Đường nhìn hấn đầy cảnh giác.

Bạch Hạ khoanh tay hỏi lại: “Vậy con đi theo làm gì?”

“Con...” Bạch Ngọc Đường định nói đi tra án với Triển Chiêu, nhưng nghĩ lại, cũng đúng, Triển Chiêu là quan sai, mình đâu phải.

Bạch Hạ hưng phấn đứng giữa Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, ba người đang định đi, chợt một người trẻ tuổi, mặc y phục của người đưa tin, chạy đến.

“Bạch ngũ gia.”

Người kia đưa một phong thư cho Bạch Ngọc Đường, “Các môn phái lớn trong võ lâm tụ hội ở Thiên Nhai Cổ Các, cùng thương lượng chuyện đối phó với Thiên Ma Cung. Các vị trưởng lão mời Bạch ngũ gia đại giá quang lâm.”

Bạch Ngọc Đường không nhận thư, chỉ nói “Không hứng thú.” đã đi.

Triển Chiêu đuổi theo, Bạch Hạ xoa cằm, hỏi người kia: “Ta là phụ thân nó, ta đi thay được không?”

Người đưa tin ngắc ngứ, ngơ ngác nhìn Bạch Hạ.

Bạch Hạ vừa định đưa tay nhận thư thì Bạch Ngọc Đường đã xoay người lại túm cánh tay hấn kéo đi.

“Ai, đừng kéo phụ thân đi, tay chân già yếu rồi, coi chừng làm gãy!” Bạch Hạ cố ý nói to, không ít người đi đường dừng chân, tham quan phụ thân của Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường vận khí, tự cảnh cáo bản thân phải nhịn! Đã nhịn hơn hai mươi năm rồi, đã sớm quen rồi!

Triển Chiêu đứng một bên rất tò mò, thì ra Bạch Ngọc Đường và phụ thân hấn là thế này sao? Hấn còn nghĩ rằng phụ thân Bạch Ngọc Đường sẽ rất uy nghiêm, rất nghiêm túc!

Phía sau, người đưa tin kia hoàn hồn lại, chạy tới vài bước theo sau, “Bạch ngũ gia, chưởng môn phái Thiên Sơn nói phái Thiên Sơn do Bạch ngũ gia toàn quyền đại diện, dù thế nào cũng xin hãy đại giá quang...”

Chưa nói hết lời đã thấy Bạch Hạ “Hu” với mình một cái rồi chỉ chỉ Bạch Ngọc Đường, xua tay liên tục, ý bảo, đừng nói nữa, xù lông sẽ đánh người!

Người kia không còn cách nào khác, đành phải về chịu phạt.

.

.

“Ngọc Đường.” Đi một lúc, Bạch Hạ hỏi Bạch Ngọc Đường: “Con như vậy sư phụ không giận sao? Chuyện chưởng môn Nhạc Phong dặn dò thì phải làm tròn!”

Bạch Ngọc Đường nhú mày, “Không hứng thú.”

Bạch Hạ lắc đầu thở dài với Triển Chiêu: “Mẫu thân Ngọc Đường rất lưu ý đến người của phái Thiên Sơn, cứ sợ nó dính líu đến tà ma ngoại đạo làm hỏng thanh danh bản thân.”

Triển Chiêu hơi nhú mồm, tay Bạch Ngọc Đường siết chặt, Bạch Hạ la lối: “Ai da, đau! Xoa xoa cho phụ thân!”

Bạch Ngọc Đường buồn bực buông tay hất ra, “Phụ thân, đừng nói bậy...”

“Đâu phải con không biết tính tình mẫu thân con, đừng làm mẫu thân giận!” Bạch Hạ cảnh cáo Bạch Ngọc Đường, một tay khoác vai Triển Chiêu, nói: “Mẫu thân nó thật sự không phải yêu nữ như người ta thường nói, thật ra là xuất thân từ danh môn, rất truyền thống cũng rất bảo thủ, hơn nữa bản chất cực kì chính trực. Ngọc Đường không nghe lời ta, con giúp ta khuyên nó, đại diện cho phái Thiên Sơn, giúp vô lâm Trung Nguyên diệt trừ Thiên Ma Cung... Vĩnh tuyệt hậu họa!”

“Này!” Bạch Ngọc Đường nổi giận, kéo Bạch Hạ: “Người...”

Bạch Hạ không vui, “Thế nào? Chẳng lẽ muốn ta nói xấu mẫu thân con?”

Bạch Ngọc Đường bất lực. Hắn biết Bạch Hạ chỉ nói lung tung, nhưng nhất thời không giải thích rõ ràng được, nổi giận, “Người đừng cứ sợ thiên hạ không loạn có được không?”

Bạch Hạ khoanh tay nhìn Triển Chiêu đã hơi tái mặt bên cạnh, “Tiểu Triển, con cũng là hậu nhân từ danh môn, giúp ta khuyên nó! Chính phái tốt đẹp không làm, địa vị của Thiên Tôn sau này sớm muộn gì cũng là của nó, vị trí vô lâm chí tôn người khác mơ cũng không được, nó lại còn đẩy đi.”

Bạch Ngọc Đường nhú mồm, Bạch Hạ đang cố ý nói cho Triển Chiêu nghe sao? Gây áp lực với con mèo này hay là cố ý nói ngược? Hắn nhớ rõ phụ thân vẫn thường cảnh cáo mình: “Đừng tham hư danh, cũng đừng ham phú quý, càng không cần phải bận tâm chuyện làm rạng rỡ tổ tông. Con cần rõ tiêu sái một đời, dốc lòng yêu một người, làm những chuyện muốn làm, cho dù chỉ là ngồi một chỗ ngây người, chỉ cần con vui vẻ, thì xem như không uổng một đời này. Nếu không vui, thì cho dù chiếm được cả thiên hạ, thì cũng đã sống phí một kiếp người.”

Khi Bạch Ngọc Đường còn chưa biết rốt cuộc hắn muốn gì thì Triển Chiêu lại bật cười, hạ giọng hỏi Bạch Hạ: “Bá phụ, người đang thử con sao?”

Bạch Hạ hơi ngạc nhiên, mở to mắt nhìn Triển Chiêu: “Thử cái gì?”

Triển Chiêu cong môi, “Người yên tâm, con sẽ không để Ngọc Đường nhận vị trí của Thiên Tôn, hẳn thích chiếc ghế đá dưới tàng cây hạnh trong phủ Khai Phong, cũng thích cái ghế dài dưới tàng cây bào đồng, lại không thích bảo tọa dát vàng khảm ngọc.”

Bạch Hạ kinh ngạc nhìn Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường cũng ngây người.

Triển Chiêu chắc chắn, “Không giấu bá phụ, từ nhỏ con lớn lên giữa cả Thiên Ma Cung đầy đại ma đầu tiểu ma đầu, ai nói thật, ai nói dối, con có thể nhìn ra được.”

Bạch Hạ sờ đầu, không ngờ đến!

Triển Chiêu lập tức cười gian, “Khi Ngọc Đường thấy bất ngờ cũng sẽ sờ đầu.” Thấy Bạch Hạ xoa mũi, Triển Chiêu nói tiếp: “Khi bị vạch trần xấu hổ sẽ sờ mũi, còn nữa, dáng vẻ phô trương thanh thế khi hù dọa người khác và nói ngược với lòng đặc biệt đặc biệt giống bá phụ bây giờ.”

Bạch Hạ nghẹn lời đứng sững tại chỗ, hoàn toàn rơi vào thế hạ phong!

Bạch Ngọc Đường đột nhiên kêu “phụt” một cái, xoay mặt sang một bên cố sức nhin cười, cả đời này, hắn chỉ muốn được nhìn thấy phụ thân mình không nói ra lời một lần, cuối cùng cũng thực hiện được rồi.

“Ai...” Bạch Hạ phẩy tay, nói thật với Triển Chiêu: “Không phải ta muốn thế này, là mẫu thân nó dặn, bảo ta phải thử thách nhi tử của Ân Lan Tử, nhưng tính cách của con và Ân trại chủ khác nhau nhiều thật.”

Triển Chiêu gật đầu: “Phải, mọi người đều nói tính cách của con nửa giống phụ thân nửa giống ngoại công.”

“Ngoại công sao...” Nụ cười của Bạch Hạ chợt nhạt đi, xoay sang hỏi Triển Chiêu: “Con sẽ vì ngoại công, mà kéo Bạch Ngọc Đường xuống bùn sao?”

“Phụ thân, chuyện này không liên quan đến Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường đứng chắn trước mặt Bạch Hạ, Triển Chiêu vỗ vỗ hấn, ý bảo, đừng chắn, ta nói với phụ thân ngươi!

Bạch Ngọc Đường đành phải nghe theo Triển Chiêu.

Bạch Hạ nhìn ra được, xem ra, cả trái tim Bạch Ngọc Đường đã bị Triển Chiêu chiếm mất rồi. Bạch Hạ vừa nhìn thấy Triển Chiêu đã rất thích, bởi vì hấn nhìn ra hài tử này tuyệt đối không ôn hòa như bề ngoài, bản chất che giấu một thứ gì đó rất mạnh mẽ. Những người như vậy, chắc chắn sẽ là truyền kì.

Quả nhiên, Triển Chiêu không làm hấn thất vọng, tiểu ác ma dưới lớp vỏ quân tử khiêm tốn làm hấn giật nảy người. Nhưng câu hỏi hiện tại, có chút tàn nhẫn, hấn chờ mong câu trả lời của Triển Chiêu sẽ ình một kinh hỉ.

Triển Chiêu nghe Bạch Hạ hỏi, không hoảng hốt, cũng không có cảm giác không kịp chuẩn bị, thật ra đây đều là những chuyện rất thực tế, hấn đã sớm suy xét cả rồi.

“Bá phụ vốn không phải người giang hồ đúng không?” Triển Chiêu đột nhiên đổi đề tài hỏi Bạch Hạ.

“Phải.” Bạch Hạ gật đầu, “Là một người đọc sách bình thường.”

“Vậy Bạch phu nhân đã kéo người vốn vũng bùn giang hồ sao?” Triển Chiêu dùng chiêu gây ông đập lưng ông.

Bạch Hạ giật mình, “Ai da, lợi hại quá!”

Triển Chiêu cười nhẹ: “Ở đâu cũng có vũng bùn, nếu là hai người, nếu một người không cẩn thận rơi xuống, người kia kéo lên không được thì còn có thể cùng nhảy xuống, sẽ không phải cô đơn.”

Bạch Ngọc Đường thầm rung động.

Bạch Hạ đứng im lặng một lúc lâu, đột nhiên đưa hai tay túm lấy hai tay Triển Chiêu kéo đến trước mặt, “Hài tử ngoan! Ta giao Ngọc Đường cho con!”

Triển Chiêu nghiêm mặt gật đầu: “Dạ! Bá phụ yên tâm.”

Bạch Ngọc Đường đỡ trán, thật không biết phát triển theo hướng này là tốt hay không tốt nữa...

Bên này Triển Chiêu và Bạch Hạ vừa thành công giao ước ngầm với nhau, thì bên kia, ở góc đường cách đó không xa, chợt xôn xao.

164. Q.6 - Chương 6: Đại Náo Thiên Nhai Cốc

Thấy một đoàn người tụm lại phía trước, còn có tiếng khóc lớn của nữ nhân, Triển Chiêu nhú mày chạy đến.

Bạch Hạ cũng định đi, Bạch Ngọc Đường kéo hấn lại: “Người đạt được mục đích rồi còn chưa về?”

Bạch Hạ liếc liếc Bạch Ngọc Đường, ôm túm lấy cánh tay hấn, “Phụ thân đã lâu không được gặp con!”

“Đừng lồi lồi kéo kéo!” Bạch Ngọc Đường rút tay lại.

“Ồ, bây giờ có Triển Chiêu lồi lồi kéo kéo rồi thì không cho phụ thân lồi kéo nữa?” Bạch Hạ bắm dính không tha, “Bất hiếu!”

Bạch Ngọc Đường bắt lực nhìn trời, Bạch Hạ cười tủm tỉm kéo cánh tay hấn đi tới: “Ngọc Đường, Triển Chiêu không tệ, có tầm nhìn!”

Bạch Ngọc Đường liếc hấn một cái, nhưng tâm trạng đã tốt hơn một chút, dặn: “Người muốn theo thì đi gần một chút, một lát nữa lạc mất con lại phải tìm khắp nơi!”

Bạch Hạ cười rục rở gật đầu: “Được được.”

Bạch Ngọc Đường dẫn Bạch Hạ tới trước xem thử. Phía trước là một hiệu thuốc, cửa đóng chặt, một nữ tử trung niên đang khóc, bên cạnh còn có một nam tử trung niên đang bị thương.

Rất nhiều người đứng bên cạnh thở dài, một vài người an ủi nữ nhân kia. Triển Chiêu đi đến, mọi người vừa thấy hắn lập tức tranh nhau gọi.

Triển Chiêu không hiểu chuyện gì, nữ nhân kia chạy đến túm lấy hắn, “Triển đại nhân, bọn chúng bắt con của ta đi rồi!”

Triển Chiêu sửng sốt, hỏi: “Ai bắt con của người?”

“Là đám người giang hồ đó!” Nam tử bị thương bên cạnh nói: “Con ta năm nay mới mười lăm tuổi, Triển đại nhân nhất định phải cứu nó!”

Triển Chiêu gật đầu: “Nói từ từ.”

“Khi này có một đám người giang hồ biết võ công đến, mặc y phục trắng, nói vài câu với tướng công ta rồi lao vào đánh nhau, cuối cùng tướng công bị thương, bọn chúng liền bắt nhi tử của ta đi!” Nữ nhân kia vừa khóc vừa nói với Triển Chiêu: “Trước khi bọn chúng đi còn nói, vì tướng công là hậu nhân của Thiên Ma Cung gì đó, cho nên con của ta là dư nghiệt của Thiên Ma Cung...”

Triển Chiêu nhíu mày: “Các người có liên quan đến Thiên Ma Cung?” Nữ nhân kia lau nước mắt, nam tử bên cạnh cố nhịn đau nói: “Không giấu Triển đại nhân, phụ thân ta vốn là người của Thiên Ma Cung, về sau Ân Hậu thoát ải, giải tán một bộ phận những người tương đối trẻ tuổi, phụ thân ta nằm trong số đó. Phụ thân ta cầm sổ bạc Thiên Ma Cung phát cho xuống núi tự mưu sinh. Phụ thân ta biết y thuật, ba mươi năm trước đến Khai Phong mở hiệu thuốc này. Ta được sinh ra sau khi phụ thân đã rời khỏi Thiên Ma Cung, những chuyện trước đây đều là do phụ mẫu kể lại cho ta nghe. Năm năm trước phụ thân ta đã qua đời. Đám người đó nói phải bắt con của ta đi, còn bảo ta báo với người của Thiên Ma Cung, đến Thiên Nhai Cổ Cốc. Nếu như khi mặt trời xuống núi còn chưa đến thì sẽ giết con của ta.”

Triển Chiêu nhướn mày: “Vậy chẳng phải là bắt cóc sao? Buồn cười!”

“Đúng vậy!” Những láng giềng xung quanh cũng ồn ào: “Thật đúng là không còn thiên lý. Sáng sớm nay thôi đã bắt hài tử của không ít nhà rồi!”

“Sao?” Triển Chiêu nhíu mày.

Ngày trước Thiên Ma Cung thật sự đã giải tán không ít người, nhưng đã là chuyện rất lâu trước đây rồi, các thiếu niên bị bắt hoàn toàn là những hài tử vô tội... Không phải giang hồ quần hùng mở đại hội võ ở Thiên Nhai Cổ Cốc sao? Công khai bắt cóc người đến làm con tin để uy hiếp như thế này, thật sự là điên đảo hắc bạch vô pháp vô thiên!

Triển Chiêu hơi biến sắc, bảo mọi người bình tĩnh đừng hoảng hốt, hắn đến Thiên Nhai Cổ Cốc đòi người, cứu chữa cho người bị thương trước đã.

.

.

Triển Chiêu quay đầu lại nhìn Bạch Ngọc Đường vừa đi đến, “Tám phần là do Tạ Bách Hoa làm. Có lẽ bọn chúng đến khách điểm Vô Ưu không gặp người của Thiên Ma Cung, tìm khắp nơi cũng không thấy cho nên sốt ruột bắt con tin muốn lôi bọn họ ra!”

“Ai da.” Bạch Hạ đứng bên cạnh nghe thấy, lắc đầu, “Vô sỉ, sao lại lấy những hài tử hoàn toàn không liên quan ra để uy hiếp?”

“Tên Tạ Bách Hoa đó đúng là trắng trợn!” Triển Chiêu nổi giận, “Hắn chỉ nói đến Thiên Nhai Cổ Cốc đòi người, các chính phủ trong giang hồ đều đang ở đó, nhiều cao thủ tụ tập như vậy, người của Thiên Ma Cung đến, nhất định sẽ là một chiến lớn. Không đi, thì có lỗi với các huynh đệ đồng môn đã qua đời. Nếu các phụ mẫu báo quan, đến lúc đó một đội quan binh lớn đấu với hàng loạt nhân sĩ võ lâm, Khai Phong nhất định sẽ đại loạn!”

Bạch Ngọc Đường cũng nhíu mày, Tạ Bách Hoa quả thật thâm độc, vô sỉ hơn người. Thấy xung quanh không có ai, hắn hạ giọng hỏi Triển Chiêu: “Ở đây tin tức lan rất nhanh, người nói người của Thiên Ma Cung nghe được thì có đi không?”

Triển Chiêu gật đầu không cần suy nghĩ, “Chắc chắn sẽ đi, không thể nhịn nhục được, nếu như đã thế này vẫn không phản ứng thì thật sự là rùa đen rụt đầu...”

“Chúng ta đến Thiên Nhai Cổ Các đi.” Bạch Hạ chen gần vào nói.

Triển Chiêu gật đầu, bước đi.

“Khoan đã.” Bạch Ngọc Đường kéo Triển Chiêu lại.

Triển Chiêu quay đầu nhìn hắn.

“Ta đi, người đi ngăn người của Thiên Ma Cung lại.” Bạch Ngọc Đường nói.

Triển Chiêu nhìn hắn, “Nhưng mà...”

“Miêu Nhi, ta sẽ cứu tất cả về.” Bạch Ngọc Đường lừa Bạch Hạ đang bám cứng cánh tay mình về phía Triển Chiêu, xoay người đi.

Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường lao vút một cái không còn thấy bóng, hơi bối rối không biết làm sao. Một mặt, đây là phương pháp giải quyết tốt nhất, nhưng hắn lại lo lắng cho Bạch Ngọc Đường, đi một mình có khi nào sẽ bị ức hiếp...”

“Đi thôi!” Bạch Hạ kéo Triển Chiêu nói, “Vừa khéo ta muốn đi gặp người của Thiên Ma Cung.”

“Nhưng mà Ngọc Đường...”

Bạch Hạ chớp chớp mắt với Triển Chiêu, “Chắc chắn, Ngọc Đường rất đáng tin đó, đừng phụ lòng nó.”

Triển Chiêu nghĩ nghĩ, gật đầu, “Phải!”

.

.

Khi Triển Chiêu dẫn Bạch Hạ chạy gấp đến bến thuyền, quả nhiên, Hồng Cửu Nương đã lật bàn xông ra khỏi khoang thuyền.

“Cửu đi!” Triển Chiêu đuổi theo Hồng Cửu Nương, kéo Cửu Nương về khoang thuyền.

“Chiêu!” Trọng Tam cũng ngăn Triển Chiêu, “Chuyện này con đừng nhúng tay vào, Thiên Ma Cung chúng ta chưa từng bị hạ nhục thế này...”

“Đúng vậy, nếu cứ như thế này thì không còn mặt mũi nào gặp mặt cung chủ nữa!”

“Con biết.” Triển Chiêu chỉ chỉ vào khoang thuyền, “Mọi người chờ trong đó, Bạch Ngọc Đường đã đi cứu người rồi, con cũng sẽ đi ngay.”

“Người của Thiên Ma Cung chúng ta sao lại cần Bạch Ngọc Đường cứu?” Ngô Nhất Họa nhíu mày.

“Ai...”

Mọi người đang nổi giận, chợt có người hừ nhẹ một tiếng. Quay đầu, Bạch Hạ đã đi vào khoang thuyền từ khi nào, đang cầm chén uống rượu.

Các lão nhân Thiên Ma Cung dụi dụi mắt, nhìn Triển Chiêu, như đang hỏi, đây là ai?

Triển Chiêu giới thiệu với mọi người: “Đây là phụ thân của Bạch Ngọc Đường, Bạch Hạ.”

Ai nấy đều kinh ngạc.

Bạch Hạ ngẩng đầu nhìn mọi người, cầm chén rượu chống cằm, chỉ chỉ Ngô Nhất Họa: “Nói chuyện phải nghĩ kĩ.”

Ngô Nhất Họa ngạc nhiên, “Cái gì?”

Bạch Hạ nhấp một ngụm rượu, “Ngọc Đường là nửa kia của tiểu cung chủ nhà các người, cái gì gọi là không phải người của Thiên Ma Cung?”

Ngô Nhất Hòa há hốc mồm, mọi người nhìn nhau.

“Người của Thiên Ma Cung cứu người của Thiên Ma Cung, không phải đã lấy lại mặt mũi cho Thiên Ma Cung rồi sao?” Bạch Hạ thông thả nói, “A, đúng rồi, mọi người còn chưa biết Bạch Ngọc Đường là người của Thiên Ma Cung, hay là tám vị ra ngoài hô lớn, nói Triển Chiêu là ngoại tôn của Ân Hậu, như vậy thì có mặt mũi rồi, không là rùa đen rứt đầu rồi.”

“Này, người, sao... sao lại nói vậy, được.” Lão quỷ béo cà lăm hỏi.

Triển Chiêu đứng bên cạnh xua tay, Bạch Hạ đúng là cái gì cũng dám nói.

Bạch Hạ bĩu môi: “Trước đây khi Ân Hậu thoát ẩn giang hồ, không biết có bao nhiêu người cười nhạo, nói hấn sợ rồi, không phải hấn vẫn làm rùa đen rứt đầu vì hậu bối sao? Các người cũng vì hậu bối, không thể nhin một chút được sao?”

Mọi người đều hơi xấu hổ.

Hồng Cửu Nương im lặng một lúc, đỡ cái bàn bị hất lên lại, ngồi xuống, nhìn nhìn Triển Chiêu, “Chúng ta biết rồi, ở đây chờ.”

Triển Chiêu mừng thầm, “Vây con cũng...”

“Con cũng ngồi xuống cho ta.” Ngô Nhất Hòa quay đầu gọi hấn lại.

“Nhưng mà...” Triển Chiêu một lòng muốn giúp Bạch Ngọc Đường.

“Ở đó toàn là cao thủ võ lâm, nếu con nóng vội dùng chiêu nào đó bị nhận ra thì sao?”

Ngô Nhất Hòa chưa nói hết, Triển Chiêu đã chạy mất.

“Hài tử này...” Ngô Nhất Hòa sốt ruột.

“Ai.” Bạch Hạ rót rượu cho hấn, “Tiểu hài tử có cách nghĩ của tiểu hài tử, nhi đại bất trung lưu.”

Mọi người cùng nhìn Bạch Hạ.

Bạch Hạ rất tự nhiên, gơ chén, “Nào, cạn chén!”

.

...

.

Khi Bạch Ngọc Đường chạy gấp đến Thiên Nhai Cổ Các thì một đám người võ lâm rất đông đã tụ tập trước cổ các. Một đài cao được dựng phía trước, mười thiếu niên bị trói trên đài, ngồi dựa lưng vào nhau, mặt ai nấy đều lộ rõ vẻ hoảng sợ.

Quanh đài có rất nhiều ghế ngồi, các đại môn phái đã đến đủ, mọi người dường như cũng không rõ trên đài là những ai, đều xì xào thảo luận.

Thiên Nhai Cổ Các thật chất là một lầu các từ thời cổ, trên biển viết hai chữ “Thiên Nhai”, vị trí lại gần Thiên Nhai Cốc gần Khai Phong, cho nên có tên như thế.

Bạch Ngọc Đường đứng từ trên cao nhìn xuống, nhin không được lắt đầu, loại hành vi này, thật sự là làm mất hết mặt mũi võ lâm chính phái.

Lúc này, Tạ Bách Hoa đang đi lên đài, đứng phía sau các hậu bối ma giáo đang bị trói, quay xuống dưới đài chấp tay, “Các vị tiền bối.”

Mọi người tại đó yên lặng nghe.

Tạ Bách Hoa cao giọng nói, “Hôm nay làm phiền các vị tiền bối võ lâm đại giá quang lâm, vốn, chúng ta chỉ định thương nghị chuyện Huyết Ma Đám tái xuất giang hồ. Nhưng hiện tại, ta tin rằng mọi người cũng đã biết việc Bách Hoa Lâu chúng ta bị đồ sát. Mỗi thù hơn hai trăm nhân mạng, không thể không trả. Nhưng

điều tại hạ lo lắng hơn là, Huyết Ma Đảm biến mất, và Lăng Sơn Khấp Huyết Đồ thất lạc... Và còn, Thiên Ma Cung tái xuất giang hồ.”

“Tạ chương môn, phần liên quan đến Lăng Sơn Khấp Huyết Đồ là có ý gì?” Một cao tăng Thiếu Lâm bước ra hỏi.

Bạch Ngọc Đường quét mắt một vòng, đều là những người có danh tiếng, xem ra mọi người đều quan tâm đến Huyết Ma Đảm, hẳn im lặng quan sát.

“Không biết các vị tiền bối có từng nghe một truyền thuyết, nghe nói rằng, ngày trước Lâm Thiện Tử xé Lăng Sơn Khấp Huyết Đồ thành bốn mảnh chia ra gửi đến cho bốn vị lão tiền bối. Liên Hoa Phu Nhân đã tìm được một phần Lăng Sơn Khấp Huyết Đồ cùng với Huyết Đảm Hồng, Liên Hoa Phu Nhân từng cẩn thận cất giữ, nhưng đã thất lạc. Chư vị, trước khi Liên Hoa Phu Nhân chết, từng bị tra khảo, thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn...”

Lời Tạ Bách Hoa nói khiến rất nhiều nhân sĩ võ lâm có mặt phần nộ, Liên Hoa Phu Nhân hiền từ hòa ái, quan hệ với người trong võ lâm cực tốt, nghe nói phu nhân chết mất hết tôn nghiêm, mọi người đều vô cùng giận dữ, thế phải báo thù cho Liên Hoa Phu Nhân.

Bạch Ngọc Đường đứng trên đỉnh núi nghe thấy rõ ràng, cười lạnh một tiếng, thi thể của Liên Hoa Phu Nhân vẫn đang nằm trong phủ Khai Phong, Tạ Bách Hoa nhìn thấy từ khi nào? Công Tôn đã nghiệm thi, Liên Hoa Phu Nhân hoàn toàn không hề bị tra tấn, Tạ Bách Hoa nói lung tung lừa gạt mọi người, nhất định muốn khiến ọi người hận Thiên Ma Cung.

Bạch Ngọc Đường có chút thắc mắc, người này, nếu như là vì trả thù cho Liên Hoa Lâu, vậy lẽ ra trước tiên phải điều tra rõ chân tướng tìm được hung thủ thật sự, tại sao lại túm chặt lấy Thiên Ma Cung không buông? Đường như còn có âm mưu khác.

“Hôm qua ta đi tìm người của Thiên Ma Cung tính sổ, nhưng bắt đắ dĩ bị Triển Chiêu và quan binh của phủ Khai Phong quấy rối.” Tạ Bách Hoa nói đến đây, có vẻ khá phần nộ: “Triển Chiêu xuất thân là người giang hồ, hậu nhân danh môn, lại bênh vực cho Thiên Ma Cung, cho nên mới để cho các ma đầu của Thiên Ma Cung có thể chạy trốn ẩn náu được... Xin hỏi, nếu như không làm chuyện xấu, thì sao phải trốn? Tại sao không đường đường chính chính đứng trước mặt thiên hạ võ lâm nói rõ ràng?!”

Các nhân sĩ võ lâm châu đầu ghé tai, xôn xao thảo luận chuyện này.

Nhưng dù sao thời gian Triển Chiêu hành tẩu giang hồ cũng dài hơn Tạ Bách Hoa, hơn nữa bản tính Triển Chiêu trượng nghĩa, Bao Chứng cũng rất được tôn sùng trong giang hồ võ lâm, được người người kính ngưỡng, mọi người đều không tin Triển Chiêu cố ý bênh vực ai.

Lúc ấy, chợt có người hô một tiếng, “Tạ minh chủ, nói chuyện phải có bằng chứng xác thực, lão hủ và Triển Nam hiệp là chỗ thâm giao, hẳn sẽ không làm những chuyện như thế này.”

Bạch Ngọc Đường liếc nhìn, cười nhẹ, hẳn còn nghĩ là ai, thì ra là một trong Võ Đang Nhị Tôn, Hoạt Phật Mạc Càn Khôn. Mạc Càn Khôn là một người thấp béo, dung mạo hiền từ, dáng vẻ giống hệt như ông Phật sống, cho nên có tên như thế. Tính cách vui vẻ của hắn rất giống với Triển Chiêu, hai người hợp ý, thật sự là bằng hữu vong niên. Bạch Ngọc Đường từng uống rượu cùng hai người, Triển Chiêu và vị Phật sống này khi uống say đều sẽ ôm bình rượu cười ngây ngô.

Hoạt Phật nghe nói có người nói xấu tiểu huynh đệ của mình lập tức nổi giận.

“Ta cũng không nghĩ vậy.” Rất nhiều người khác lần lượt bước ra tỏ ý mình tin tưởng Triển Chiêu.

Bạch Ngọc Đường gật đầu cảm thán, nhân duyên của Triển Chiêu rất tốt, chỉ trong chốc lát đã có bốn năm bắc đầu võ lâm đứng ra nói tốt cho hắn.

Sắc mặt Tạ Bách Hoa hơi sầm xuống, “Triển Chiêu có phải cố ý thả người của Thiên Ma Cung đi hay không không quan trọng, hiện tại các ma đầu của Thiên Ma Cung đã bỏ trốn, Huyết Ma Đảm biến mất, Lăng Sơn Khấp Huyết Đồ cũng đã xuất hiện... Chẳng lẽ các vị tiền bối không lo lắng sao? Thù lớn của Liên Hoa Lâu ta không thể không báo, nhưng nếu giang hồ lại có một lần đại nạn thì phải làm thế nào?”

“Vậy Tạ chương môn.”

Ngay khi ấy, đại trang chủ Tiết Thiên Ứng của Thiên Ứng Sơn Trang đứng lên, địa vị của hắn trong võ lâm rất cao, danh tiếng cũng tốt, cho nên tương đối được kính trọng. Hắn hỏi Tạ Bách Hoa: “Những thiếu niên này là thế nào?”

“Tiết chưởng môn, đây đều là hậu duệ của ma giáo.” Tạ Bách Hoa nói, “Ta bắt chúng nó lại là để dụ người của Thiên Ma Cung ra.”

Người của các đại môn phái có mặt nhìn nhau một cái, vài cao tăng Thiếu Lâm niệm phật, không tán thành: “Ta môn chủ, hài tử vô tội, bắt con tin uy hiếp không phải việc làm của chính phái!”

“Đúng vậy!” Người của các môn phái khác cũng gật đầu đồng ý.

“Các vị, đối phó với người chính nghĩa đương nhiên phải nhớ đạo nghĩa giang hồ, nhưng Thiên Ma Cung lại là nơi đứng đầu trong tà phái, trước đây đã hại chết bao nhiêu người?” Tạ Bách Hoa hỏi: “Với loại người ấy còn giữ giang hồ đạo nghĩa?!”

Mọi người đều nhú mày không nói gì, cảm thấy chuyện này dường như có chút không thỏa đáng.

“Ta môn chủ, hôm nay có chưởng môn của các đại môn phái ở đây.” Tiết Thiên Ứng hỏi, “Ta môn chủ dự định làm thế nào?”

“Tự nhiên là lấy máu trả nợ máu!” Tạ Bách Hoa cười lạnh một tiếng, “Nếu như trước khi mặt trời xuống núi người của Thiên Ma Cung không đến cứu hậu bối của bọn chúng, hay biết đâu Ân Hậu đã chết rồi... Những kẻ còn lại, chỉ là một đàn rùa rúc đầu.”

Các trưởng lão Nga Mi đứng lên, “Làm như vậy chẳng phải quá bữa bãi sao? Không bằng chờ Thiên Tôn đến thương nghị một chút.”

“Nhưng mà.” Bảo chủ Ô Tại Vân của Ô Y Bảo nói: “Phái Thiên Sơn đã nói để Bạch Ngọc Đường toàn quyền đại diện, chúng ta đã phái người đi mời, Bạch Ngọc Đường không muốn đến.”

Bạch Ngọc Đường thấy tình hình đã tương đối, vừa định nhảy xuống, nhưng đột nhiên giữa không trung lại có tiếng cười đầy nội lực: “Vài tên vô danh tiểu tốt, ở đây dựng một cái đài thì cho là cả giang hồ? Hành vi dè tiện, đúng thật khiến người khác cười đến rụng răng.”

Bạch Ngọc Đường ngạc nhiên, Triển Chiêu không ngăn được người của Thiên Ma Cung sao? Nhưng nghe giọng nói dường như lại không giống.

Hắn ngược mắt nhìn thì thấy một lão giả bay vút tới từ một phía, thả người nhảy lên đỉnh cao của Thiên Nhai Các, đứng tại đó cười lớn.

Hoạt Phật Mạc Càn Khôn vừa thấy hắn đã giật nảy người, “Ngô Bất Thiện!”

Hắn nói một câu, nhân sĩ giang hồ như bùng nổ, chen nhau ngược nhìn người trên đỉnh các.

Bạch Ngọc Đường kinh ngạc, đây chính là Hữu Hộ Pháp Ngô Bất Thiện của Thiên Ma Cung? Huynh đệ song sinh của Huyết Ma Ngô Bất Ác ngày trước?!

So với các lão nhân của Thiên Ma Cung, Ngô Bất Thiện có vẻ lớn tuổi hơn.

Bạch Ngọc Đường hơi nhú mày, người này thân hình cao to, cạo ngắn tóc, mặc áo tăng vàng, đeo một chuỗi phật châu đỏ rực trước ngực. Hai mắt sáng, tinh thần sáng láng, dung mạo tương đối phúc hậu. Rất khó tưởng tượng, Huyết Ma ngày trước lại có khuôn mặt hiền hậu thế này.

“Ngô Bất Thiện, yêu nhân nhà ngươi cũng dám hiện thân?!” Tạ Bách Hoa thấy người của Thiên Ma Cung đã đến, trên mặt tỏ rõ vẻ hưng phấn.

Bạch Ngọc Đường rất không hiểu, Tạ Bách Hoa có thâm thù đại hận với Thiên Ma Cung sao, mặt viết đầy chữ không vừa mắt.

Ngô Bất Thiện quét qua quần hùng võ lâm một vòng, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên các thiếu niên bị trói trên đài, “Thả chúng nó ra, võ lâm chính phái mà lại chuyện mà cả ma giáo chúng ta cũng khinh thường, Thiên Tôn chết rồi sao? Không còn ai quản nữa.”

Mi mắt Bạch Ngọc Đường giật một cái, nghĩ thầm, người đánh rắm!

Lời của Ngô Bất Thiện là để trả lại một Ân Hậu chết rồi của Tạ Bách Hoa khi này, nhưng không ngờ Bạch Ngọc Đường ở xa xa lại thấy khó chịu.

Tạ Bách Hoa cúi đầu, các thiếu niên đều đang ngẩng đầu nhìn Ngô Bất Thiện, ánh mắt... Có lẽ chúng nó thường được nghe trưởng bối kể chuyện về Thiên Ma Cung, cực kì kính phục vị Hữu Hộ Pháp võ nghệ cao cường này.

“Thả người thì có thể, ta chỉ tính toán với Thiên Ma Cung.” Tạ Bách Hoa nhìn các thiếu niên, “Chỉ cần các người nói, các người không liên quan đến Thiên Ma Cung, tổ bối của các người vào Thiên Ma Cung là làm đường lạc lối, các lão ma đầu của Thiên Ma Cung đều sẽ không được chết tử tế, ta sẽ thả các người đi.”

Các thiếu niên nhú mày. Đứa nhỏ nhất trong đó đột nhiên nói: “Cha đã nói, Ân cung chủ có ơn cứu mạng cha, nói ta không được nói xấu Thiên Ma Cung.”

“Đúng vậy, nếu như Thiên Ma Cung là người xấu, vậy các người bắt trời chúng ta thì là gì?”

Đây chính là cái gọi là đồng ngôn vô kỵ, các thiếu niên nhao nhao lên án, các tiền bối võ lâm dưới đài cũng đã không nhịn được nữa, trách cứ Tạ Bách Hoa bắt các hài tử này đến làm gì, quá không tượng nghĩa!

Bạch Ngọc Đường hơi nhướng mày, các tiểu hài nhi rất khí phách. Hắn ngẩng đầu nhìn Ngô Bất Thiện, vốn nghĩ Ngô Bất Thiện sẽ có vẻ thấy đắc ý, nhưng hắn lại hơi nhú mày, dường như có chuyện khó xử.

Bạch Ngọc Đường cảm thấy rất lạ, có gì không ổn sao?

Lúc này, Tạ Bách Hoa cười lạnh một tiếng, “Thật không biết thức thời, nếu tự các người đã nhận là có liên quan đến Thiên Ma Cung, vậy thì là kẻ thù của Bách Hoa Minh ta, đừng trách ta vô tình.”

Vừa nói hắn vừa rút đao như định giết người.

“Này!” Hoạt Phật Mạc Càn Khôn và những người giang hồ khác đều nhảy dựng lên, “Tạ Bách Hoa, người điên rồi, có liên quan gì đến chúng nó, người làm sát người vô tội!”

Bạch Ngọc Đường thì cau mày, hắn hiểu ý đồ của Tạ Bách Hoa, bởi vì Ngô Bất Thiện do dự.

“Ha ha.” Tạ Bách Hoa ngửa mặt nhìn Ngô Bất Thiện trên đỉnh các, “Hữu Hộ Pháp, không ra tay giúp đỡ sao?”

Ngô Bất Thiện nhú mày không nói gì.

“A... Ta nhớ ra rồi!” Tạ Bách Hoa lắc đầu, “Trên tay huynh đệ Ngô Bất Ác của người nhuộm máu gần hơn ngàn sinh mạng, ta nghe nói người quy y của Phật không sát sinh nữa, xem ra là thật.”

Rất nhiều người giang hồ cười lên.

“Hơn một ngàn mạng người, cho là ăn chay niệm Phật thì có thể xóa mất sao?” Tiết Thừa Hùng cười lạnh một tiếng, “Chết một ngàn lần chưa chắc đã đủ đền mạng.”

Các cao tăng Thiếu Lâm niệm Phật, không ngờ Ngô Bất Thiện đã thật sự quy y của Phật.

“Hay là thế này đi Hữu Hộ Pháp, người bảo các lão ma đầu khác của Thiên Ma Cung đến cứu các thiếu niên này.” Tạ Bách Hoa cười cực kì tà ác, “Hoặc bảo lão ma đầu Ân Hậu đích thân đến cũng được!”

Nhưng chính vào lúc hắn cười đắc ý nhất, chợt cảm giác có một cơn gió thổi qua tai... Bàn tay bị trói ra sau của các thiếu niên đột nhiên buông xuống, dây thừng đã đứt.

Thiếu niên lớn tuổi nhất đứng lên, nó cũng không hiểu lắm, chỉ vội kéo các thiếu niên khác lên.

Đồng thời, một giọng nói lạnh băng từ xa vọng đến, “Đi cả đi, sau này nếu có học võ công, ngàn vạn lần đừng gia nhập môn phái của các tiền bối võ lâm bên dưới, những nơi đó chỉ dạy ra được những kẻ vô sỉ trợ Trụ vi ngược.”

Một câu, giọng không lớn, nhưng đầy nội lực, trong võ lâm quần hùng bên dưới không ít người đã cao tuổi, vốn cảm thấy Tạ Bách Hoa làm như thế không hay. Nhưng trước đây đã nói, hiện tại trong võ lâm thế lực

mạnh nhất là tứ đại Môn phái mới này, bọn họ cùng mưu tính thế phải báo thù Thiên Ma Cung, các nhân sĩ võ lâm cũng bối rối.

Nhưng một câu chế giễu, lại khiến bọn họ đỏ mặt, thật sự quá mất mặt.

Ngoài ra mọi người cũng thắc mắc, giọng nói này có vẻ vẫn còn trẻ, sao lại có được nội lực thâm hậu như thế? Hơn nữa trong giọng nói còn có vẻ mất kiên nhẫn, hiển nhiên người này hoàn toàn không để các tiền bối tôn giả dưới đài vào mắt.

Nhân sĩ võ lâm ngóng tìm bốn phía, ngạc nhiên sao lại không nghe ra được từ hướng nào.

Mặt Mạc Càn Khôn đỏ bừng, cảm thấy giọng nói này dường như đã từng nghe qua, hơn nữa những người trẻ tuổi trong võ lâm hiện nay không mấy người có được nội lực thế này, nếu không phải là Triển Chiêu...

Mạc Càn Khôn chợt nghĩ đến một người, đập bàn, “Mẹ nó, Bạch Ngọc Đường!”

165. Q.6 - Chương 7: Chí Tôn Vô Địch

Ngô Bất Thiện đứng trên đỉnh các, vừa nghe tới tên “Bạch Ngọc Đường” lập tức rướn cổ ra tìm khắp bốn phía, hắn còn đang nghĩ xem ai lại có nội lực cao như vậy, đừng là Tiểu Chiêu nhin không được chạy đến cứu người. Nhưng giọng nói lại có vẻ tự đại đáng ghét coi trời bằng vung, không đáng yêu như Tiểu Chiêu nhà mình chút nào.

Rồi lại nghe, sao? Bạch Ngọc Đường!

Ngô Bất Thiện hưng phấn, người ta muốn xem chính là tiểu tử nhà người!

Người giang hồ dưới đài cũng giật mình, hiếu kì nhìn quanh, không hiểu sao chỉ nghe tiếng mà không thấy người?

Người giang hồ, cho dù là đã có tuổi hay là hậu bối vừa gia nhập, đại đa số đều biết Bạch Ngọc Đường, danh tiếng của hắn và Triển Chiêu thật sự rộng. Triển Chiêu thường chạy tới Khai Phong, cũng thích kết giao bằng hữu, cho nên rất nhiều người biết hắn, thuộc loại có bằng hữu khắp thiên hạ đứng chuẩn, đánh giá của mọi người về hắn đều rất tốt. Nhưng Bạch Ngọc Đường thì lại không thích gặp người lạ, thấy nơi nào nhiều người là trốn, tuy thân là người giang hồ nhưng lại chưa từng can thiệp vào chuyện giang hồ, nhưng thân phận lại đặc biệt, cho nên đa số người giang hồ đều nghe tên hắn nhưng rất ít người từng được thấy mặt.

“Nếu Bạch ngũ gia đã đến rồi, phải chăng là đại diện phái Thiên Sơn, chủ trì công đạo.” Tiết Thiên Ưng đi lên đài.

Tiết Thiên Ưng năm nay đã hơn năm mươi tuổi, tướng mạo rất oai phong. Hắn chấp tay trong không trung, cũng không biết rõ Bạch Ngọc Đường ở hướng nào, trong lòng thầm kinh ngạc, thật không hổ là đồ đệ của Thiên Sơn Lão Tổ, tuổi trẻ lại đạt đến trình độ như thế, tư chất thật sự hơn hẵn người thường.

“Vậy thả người đi.”

Trong lúc mọi người còn đang tìm kiếm khắp nơi, thì có tiếng nói vọng xuống từ Thiên Nhai Các.

Mọi người ngẩng đầu nhìn, trên tầng cao nhất của Thiên Nhai Các, Bạch Ngọc Đường khoanh tay, đứng tựa vào một cây cột nhìn xuống bên dưới, dường như đã đứng đó từ rất lâu.

Mọi người đều nhíu mày, hắn đến đó từ khi nào?

Ngô Bất Thiện đứng trên mái nhà, trán hơi toát mồ hôi, chiều này hắn từng được thấy, là tinh tú trong khinh công của Thiên Tôn, Như Ảnh Tùy Hình. Nếu như nói Yến Tử Phi là loại khinh công phủ trời che đất, có thể khiến người dùng bay lượn tự do trong không trung như điều hâu, thì Như Ảnh Tùy Hình là loại khinh công quý mị như âm hồn bất tán. Vô thanh vô tức, nhưng lại bám chặt lấy người như cái bóng, người vĩnh viễn sẽ không biết, khi nào thì hắn xuất hiện sau lưng mình.

Ngô Bất Thiện đứng trên mái nhà không thấy được dung mạo của Bạch Ngọc Đường, vội nhảy xuống, nhảy vào tầng đình từ phía sau, nhìn thấy một bóng người áo trắng nghiêng người dựa vào cột trụ, giật mình rụt cổ, cử chỉ rất giống Thiên Sơn Lão Tổ!

Lại nói, cả đời này Ngô Bất Thiện sợ nhất hai người, một là huynh đệ của hắn, Huyết Ma Ngô Bất Ác, một người khác là Thiên Sơn Lão Tổ.

Tuy là song sinh, nhưng tính cách của Ngô Bất Thiện và Ngô Bất Ác rất khác nhau. Tuy Ngô Bất Ác tên Bất Ác, nhưng tính cách hung hãn cực kì tàn nhẫn lãnh khốc. Mà Ngô Bất Thiện tuy tên là Bất Thiện, nhưng bản tính lương thiện thậm chí có chút thành thật chất phác.

Trước đây Thiên Tôn không phân biệt được Ngô Bất Thiện và Ngô Bất Ác là song sinh, nghĩ là cùng một người, đuổi cho Ngô Bất Thiện chạy trốn khắp nơi. Sau đó biết rồi, để tìm được Ngô Bất Ác, Thiên Tôn ám theo Ngô Bất Thiện suốt hơn một tháng như âm hồn bất tán, dọa cho hắn ngủ mơ thấy có người bám chặt sau lưng mình, thường xuyên giật mình. Từ đó về sau, hắn vừa thấy bóng người giống Thiên Tôn là lập tức sải chân chạy.

Hôm nay nhìn thấy Bạch Ngọc Đường, bản năng bảo chạy, nhưng lùi lại một bước thì nhận ra, lại rước cổ nhìn đánh giá, ô! Ngô Bất Thiện thầm le lưỡi, hài tử này anh tuấn thật! Khó trách sao Tiểu Chiêu lại thích.

Giang hồ quần hùng cũng đồng loạt hướng mắt lên tầng cao nhất của Thiên Nhai Các, ai nấy đều giật mình, Bạch Ngọc Đường làm cách nào lên đó trước mắt bao người mà không ai thấy?

Trước đây Tạ Bách Hoa cũng từng nghe nói Bạch Ngọc Đường xuất chúng thế nào thế nào, võ công cực cao lại là mỹ nam tử thiên hạ vô song, hôm nay ngẩng đầu nhìn lên, nhin không được thăm khen, còn khiến người khác giật mình hơn cả trong lời đồn.

Bạch Ngọc Đường thấy các thiếu niên kia vẫn đứng ngây người, hơi mất kiên nhẫn, “Còn chưa đi?”

Các thiếu niên nhìn nhau một cái, cùng chạy xuống đài.

“Khoan đã.”

Ô Tại Vân đưa tay ngăn chúng lại, sải bước lên đài.

Bạch Ngọc Đường thoáng quan sát hắn, Ô Tại Vân này và Ô Tại Thanh là thân huynh muội, một tay xây dựng Ô Y Bảo. Người trong Ô Y Bảo có một quy tắc, đó là phải dùng lụa mỏng che mặt, nếu không không được ra ngoài, cho nên ai nấy đều tương tự nhau. Chỉ có thể nhìn ra dáng người hắn cao gầy, ngoài ra không còn thấy gì.

“Bạch ngũ gia là môn hạ của phái Thiên Sơn, sao lại giúp người của Thiên Ma Cung?”

Bạch Ngọc Đường dựa trên lan can nhìn hắn, một lúc sau mới đáp, “Ta là môn thượng của phái Thiên Sơn, ai nói là môn hạ?”

Ngô Bất Thiện phía sau buồn cười, cũng đúng, Nhạc Phong là sư đệ của hắn, hắn không phải môn thượng sao.

“Thiên Tôn là người đứng đầu quần hùng võ lâm, không thể giúp người của Thiên Ma Cung.” Vài người giang hồ đứng ở phía tứ đại môn phái nổi giận dề dề chất vấn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường cũng chẳng biết bọn họ đang kích động chuyện gì, chỉ nhàn nhả đáp một câu: “Hắn nói hắn cứ muốn giúp, không phục thì người đi tìm hắn.”

“Phục...” Không ít người giang hồ cười trộm.

“Bạch Ngọc Đường, nếu ngươi đã không thật lòng muốn giúp thì không cần phải đến nữa.” Tạ Bách Hoa chấp tay với hắn, “Chúng ta có thể tự giải quyết.”

Bạch Ngọc Đường cười lạnh, không để ý đến Tạ Bách Hoa, mà ung dung nói với quần hùng võ lâm dưới đài: “Liên Hoa Lâu bị diệt môn vào buổi chiều mấy ngày trước, chính là ngày có mưa lớn. Ta và Triển Chiêu là những người đến đó đầu tiên, có một điểm đáng nghi.”

“Nói chuyện này làm gì...” Tạ Bách Hoa nhíu mày.

Mạc Càn Khôn đứng bên dưới hô lớn: “Này, ta nói Tạ Bách Hoa, người bót ngắt lời được không? Người làm loạn bao lâu rồi, ở đây đều là tiền bối võ lâm không đến lượt người làm chủ. Bạch ngũ, người nói tiếp.”

Bạch Ngọc Đường và Mạc Càn Khôn cũng quen biết, liền nói tiếp: “Điểm đáng nghi nhất, tất cả người của Liên Hoa Lâu thật sự đã bị Thiên Ma Quyết làm chấn thương tâm mạch, nhưng kì lạ là người nào cũng có ngoại thương, hơn nữa đa số đều là một kiếm xuyên tim.”

“Thiên Ma Cung Ân Hậu dùng kiếm, có gì kì lạ?” Tiết Thiên Ứng hỏi, “Hơn nữa bản tính hắc tàn nhẫn, thích giết chóc...”

“Cái rắm!” Ngô Bất Thiện mắng hắc một câu.

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn hắc, “Vào cửa Phật phải cai nói tục.”

Khóe miệng Ngô Bất Thiện giật giật, đáng vẻ nửa cười nửa không lúc nói chuyện giống Thiên Tôn thật, sợ quá!

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn Tiết Thiên Ứng: “Hơn hai trăm người, nhân cư vi bất thiện sao, đâm mỗi người một cái?”

“Vậy là vì lý do gì?” Ô Tại Thanh nhú mày.

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn các vị trưởng tôn Thiếu Lâm và Nga Mi, bọn họ đều đang nhú mày, xem ra cũng đã bắt đầu sinh nghi rồi.

Tôn giả phái Nga Mi đứng ra nói, “Với nội lực của Ân Hậu, nếu muốn máu chảy thành sông, cần gì phải đâm từng người? Chỉ vài chiêu cũng đủ để xé nát cơ thể người rồi.”

“Đúng vậy.” Quần hùng võ lâm đều cảm thấy đáng nghi.

“Vậy cũng có thể là Ân Hậu không đích thân ra tay, mà là các lão ma đầu của Thiên Ma Cung.” Tạ Bách Hoa nói, “Ngoại trừ bọn họ ra thì còn ai biết Thiên Ma Quyết?”

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn hắc, trả lời: “Tối qua chính người dùng Thiên Ma Tán, ai quy định người khác không được dùng Thiên Ma Quyết?”

Bạch Ngọc Đường vừa dứt lời, Tạ Bách Hoa lập tức xấu hổ, người dưới đài nhìn nhau, đều không hiểu, Tạ Bách Hoa dùng Thiên Ma Tán? Loại ám khí tàn độc như vậy, không phải của Hồng Cửu Nương sao?

“Bạch Ngọc Đường, người nói vậy.” Tạ Bách Hoa nhú mày, hôm qua Bạch Ngọc Đường nhìn thấy? Hay là Triển Chiêu nói với hắc?

Bạch Ngọc Đường ung dung đưa hai ngón tay lên, “Nếu ta nói vậy, sư phụ ta là vương bát đần.”

Quần hùng hít sâu một hơi, tập thể quay sang nhìn Tạ Bách Hoa.

Tạ Bách Hoa vẫy tay áo, không nói được gì, vốn đang tiến hành rất thuận lợi, không ngờ Bạch Ngọc Đường lại đến quấy rối.

“Thứ hai.” Bạch Ngọc Đường nói tiếp, “Hai trăm thi thể từ Liên Hoa Lâu đều đang ở trong phủ Khai Phong, Công Tôn Sách nghiệm thi, Liên Hoa Phu Nhân hoàn toàn không có dấu vết bị tra tấn, mà Tạ Bách Hoa người cũng chưa từng đến Khai Phong xem thi thể.”

“Ta...” Tạ Bách Hoa vừa định mở miệng.

Bạch Ngọc Đường lại ung dung đưa hai ngón tay lên: “Nếu ta nói vậy, Bao đại nhân là vương bát đần.”

Quần hùng lại hít sâu một hơi, Mạc Càn Khôn quát Tạ Bách Hoa: “Ta nói Tạ Bách Hoa, người quá sai lầm, thể này chẳng phải là cổ tình đổi trắng thay đen sao xúi giục người khác sao!”

“Thêm một điều nữa.” Bạch Ngọc Đường không chờ Tạ Bách Hoa mở miệng đã nói tiếp, “Trước khi Liên Hoa Phu Nhân chết, nói với Triển Chiêu một câu ‘Lăng Sơn Khấp Huyết Đồ...’”

Mọi người nhú mày,

“Liên Hoa Phu Nhân không nói Thiên Ma Cung hay Ân Hậu.” Bạch Ngọc Đường cười nhạt, “Còn chưa rõ chân tướng thì đã bám chặt lấy người của Thiên Ma Cung đòi báo thù, buồn cười.”

Giang hồ quần hùng gật đầu, cảm thấy tam đại môn phái nổi giận có thể hiểu được, nhưng chuyện này thật sự chưa thỏa đáng.

Không ít người hỏi Bạch Ngọc Đường: “Vậy Bạch ngũ gia cảm thấy xử lý thế nào mới tốt?”

Bạch Ngọc Đường nói: “Nếu chuyện này đã xảy ra ở Khai Phong, đương nhiên phủ Khai Phong sẽ điều tra rõ ràng. Hai hai trăm mạng người, đa số là thiếu niên học võ chưa gia nhập giang hồ, đã không còn đơn giản chỉ là chuyện giang hồ nữa. Không bằng các vị tiền bối hoãn lại vài ngày, để Triển Chiêu điều tra rõ ràng.”

Mọi người nhìn nhau, Bạch Ngọc Đường nói rất hợp tình hợp lý.

Nhưng Mạc Càn Khôn biết, có lẽ cả đời này Bạch Ngọc Đường cũng chưa từng kiên nhẫn nói chuyện như thế này, còn không phải là để Triển Chiêu không khó xử sao? Cho dù cuối cùng người giang hồ đánh với nhau hay người giang hồ đánh với quan binh, kết quả người gặp phiền phức nhiều nhất vẫn là Triển Chiêu. Từ trước hắn đã thấy hai người này có gì khác thường rồi, thì ra tin đồn là thật!

“Nếu Bạch ngũ gia đã nói vậy, thật sự là chúng ta xử lý chưa ổn thỏa...” Các vị cao tăng Thiếu Lâm vội đứng lên, không ít nhân sĩ võ lâm tạ lỗi với các thiếu niên, bảo chúng nó mau về nhà.

Các thiếu niên đang định xuống đài.

Nhưng Ô Tại Vân lại ngăn lại, “Vì sao chỉ với lời nói một phía từ Bạch Ngọc Đường mà có thể phá tan nghi ngờ về Thiên Ma Cung? Thiên Ma Cung đột nhiên xuất hiện ở Khai Phong, đồng thời Huyết Ma Đám và Lăng Sơn Khấp Huyết Đồ lại biến mất, chẳng lẽ không đáng nghi sao?”

Tuy giang hồ quần hùng cảm thấy tam đại môn phái có hơi chấp nhất, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có lý. Nói cho cùng, Thiên Ma Cung là một sự tồn tại nguy hiểm đối với giang hồ hiện tại, lại liên quan đến Huyết Ma, vẫn là nên cẩn thận một chút.

Thế là, số người giang hồ dưới đài chia thành hai phe, một phe đứng về phía tứ đại môn phái, chủ trương giữ lại các thiếu niên này, dụ người của ma giáo ra. Một phe khác thì chủ trương thả người trước, chuyện nào có liên quan gì đến các hài tử vô tội này? Chờ phủ Khai Phong điều tra rõ ràng không phải là được rồi sao.

.

.

Lúc này, Ngô Bất Thiện mới đi đến gần Bạch Ngọc Đường nói: “Một lát nữa ta ngăn bọn họ, người dẫn các thiếu niên kia đi trước.”

Bạch Ngọc Đường nhìn hắn một cái.

Ngô Bất Thiện vỗ vai hắn, “Yên tâm, tuy ta không sát sinh, nhưng nếu là cứu người...”

Bạch Ngọc Đường thì hỏi lại, “Hôm nay đưa về ngày mai bọn họ lại bắt thì làm thế nào?”

“A, chuyện này...” Ngô Bất Thiện nghẹn lời, cảm thấy cũng đúng, Bạch Ngọc Đường thở dài, hỏi hắn: “Tại sao Bách Hoa Minh bám chặt lấy Thiên Ma Cung không buông, các người có thù riêng?”

Ngô Bất Thiện gãi đầu, “Không có! Chúng ta đã an phận hơn ba mươi năm rồi, khi Thiên Ma Cung thoái ẩn giang hồ có khi đám tiểu tử thời này còn chưa ra đời, ai đắc tội chúng nó được?”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Vậy Huyết Đám Hồng thì sao?”

Ngô Bất Thiện nhíu mày, nghe đến Huyết Đám Hồng hắn vẫn còn sợ hãi, nói nhỏ: “Huyết Đám Hồng trông ở hậu sơn Thiên Ma Cung đã bị cung chủ đốt cháy cả rồi, không thể còn sót lại.”

“Lăng Sơn Khấp Huyết Đồ?” Nhân tiện, Bạch Ngọc Đường hỏi cho rõ: “Năm ấy sau khi Lâm Thiện Tử vẽ xong, bức tranh được xử lý thế nào?”

Ngô Bất Thiện lại lắc đầu, đã là chuyện của rất nhiều năm trước rồi, “Ta nói Bạch Ngọc Đường, không giấu người, Thiên Ma Cung chúng ta chỉ còn những lão đầu trên dưới một trăm, không còn dã tâm làm những chuyện này nữa.”

Bạch Ngọc Đường gật nhẹ đầu, tuổi của Ngô Bất Thiện tính ra cũng đã chín mươi tuổi, Ân Hậu và sư phụ hắn thì đã hơn trăm tuổi, chỉ là võ công quá tốt cho nên thành tinh rồi mà thôi. Các ma đầu khác cũng đã hơn sáu mươi, sáu mươi năm một lần luân hồi, bọn họ thật sự đã sớm không còn thuộc về võ lâm hiện nay nữa.

.

.

Lúc này, võ lâm quần hùng bên dưới đã bắt đầu tranh chấp, người nói thả, người nói không thả.

Tiết Thiên Ưng thấy tình hình sắp vượt tầm kiểm soát, liền nói: “Hay là thế này, các thiếu niên này giữ lại trước, Bạch thiếu hiệp ột kì hạn, bao nhiêu ngày có thể phá án được, hoặc là bao nhiêu ngày có thể khiến người của Thiên Ma Cung ra mặt nói rõ ràng?”

Mọi người đều ngẩng đầu nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường im lặng một lúc, cuối cùng mở miệng: “Thả người, ta không nói lần thứ hai.”

“Bạch Ngọc Đường, ngươi thật sự không để thiên hạ võ lâm vào mắt sao?” Tạ Bách Hoa cười lạnh.

Bạch Ngọc Đường lạnh lùng nhìn hắn, “Ngươi dựa vào cái gì mà bắt các thiếu niên này lại? Xem vương pháp là thứ gì? Giang hồ của ngươi không phải giang sơn của Đại Tống sao?”

Bạch Ngọc Đường nói xong thì lập tức muốn cắn lưỡi, ở cạnh con mèo đó quá nhiều rồi sao? Nói chuyện chỉ toàn mùi Triền Chiêu.

“Thiên Ma Cung không giải thích rõ với ta, ta sẽ không thả người!” Tạ Bách Hoa bảo giáo chúng Bách Hoa Cung bao vây các thiếu niên lại, dường như đã giận phát cuồng... Giang hồ quần hùng đều không hiểu được Tạ Bách Hoa đang trút giận chuyện gì, cảm thấy hắn thật sự có chút quá đáng.

Bạch Ngọc Đường nhú mày, hắn đã nói đủ nhiều rồi, độ kiên nhẫn cũng đến hạn rồi, nói thêm cũng không ý nghĩa gì, tam đại môn phái này hoàn toàn là muốn gây chuyện.

Bạch Ngọc Đường nhắc đao, nói với Ngô Bất Thiện, “Một lát nữa ta chặn tứ đại môn phái, ngươi cứu người đi.”

Ngô Bất Thiện hơi ngơ ngác, “Vậy... Ngày mai bọn họ lại bắt thì làm thế nào?”

Bạch Ngọc Đường nhú mày nhìn hắn một cái, “Chém hết là được rồi.”

Khóe miệng Ngô Bất Thiện giật giật, ôm đầu, bị Thiên Tôn nhập rồi, giống hệt!

.

.

Người giang hồ thấy Bạch Ngọc Đường thả người nhảy xuống, rất nhiều người không muốn bị liên lụy đều lui qua một phía.

Ngô Bất Thiện cũng nhảy xuống theo Bạch Ngọc Đường, kéo các thiếu niên bao vây một cái, “Đi!”

Các thiếu niên chạy ra từ con đường giang hồ quần hùng tách ra mà thành, trên thực tế, không ai dám ngăn Ngô Bất Thiện.

Tạ Bách Hoa muốn đuổi theo, nhưng ngân đao của Bạch Ngọc Đường đã xuất hiện trước mắt.

Hình rồng phức tạp hoa mỹ cuốn trên thân đao, cảm giác nghiêm trang cổ kính... Khí chất giống hệt như Cự Khuyết của Triền Chiêu, khí chất của thượng cổ danh khí!

Tạ Bách Hoa lách người một cái, nhìn Bạch Ngọc Đường chăm chăm, “Đã sớm nghe nói Bạch Ngọc Đường là đồ đệ đắc ý của Thiên Tôn, hôm nay vinh hạnh xin lãnh giáo một chút.” Không chờ Bạch Ngọc Đường đáp lời, hắn đã rút một cây nhuyễn tiên hình bạch xà ra, quất thẳng vào đầu Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nghiêng đầu, tránh đi, chân lao vút một cái, lướt ra sau Tạ Bách Hoa.

Tạ Bách Hoa giật mình, đây là lần đầu tiên hắn giao thủ với người biết Như Ảnh Tùy Hình, chỉ nhìn thôi không thể nào hình dung đầy đủ cảm giác thân lâm kì cảnh này... Nguy hiểm đột nhiên xuất hiện sau lưng. Nếu lúc này Bạch Ngọc Đường chém hắn một đao, hắn cũng không phản ứng kịp. [thân lâm kì cảnh: lâm cảnh cảnh ngộ hiểm thấy]

“Tại hạ cũng xin lãnh giáo một chút!”

Bạch Ngọc Đường vừa lướt ra sau Tạ Bách Hoa, Ô Tại Vân đột nhiên nhảy lên đài, vung tay phóng một loạt Ô Y Phiêu về phía Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường thậm chí không liếc nhìn, nhắc tay phóng ba mảnh Mặc Ngọc Phi Hoàng Thạch đón ba mũi phi tiêu.

Tiết Thành Hùng đứng sau Tiết Thiên Ứng cũng lên đài.

Mạc Càn Khôn vừa thấy đông đánh ít vội chạy lên, “Con mẹ nó các người thật quá vô liêm sỉ...”

Nhưng hắn còn chưa kịp nói hết, Bạch Ngọc Đường vừa khéo đứng ngay bên cạnh, đưa tay đẩy hắn xuống đài. Sau đó tung một cước đá bay Tạ Bách Hoa vừa xoay người định phản kích, Bạch Ngọc Đường đứng giữa đài, xung quanh bị ba người Tiết Thành Hùng, Tạ Bách Hoa và Ô Tại Vân vây kín.

“Này, đừng động thủ ảnh hưởng hòa khí!”

Người dưới đài khuyên can, nhưng Tiết Thiên Ứng lại phẩy tay, “Tại hạ trước nay không có dịp may được thấy thần công của Thiên Tôn, nếu hôm nay có thể được đồ đệ của hắn mở mang một chút thì quả thật là cơ hội ngàn năm có một.”

Vô lâm quần hùng tuy cảm thấy không trọng nghĩa, nhưng lại cảm thấy đây là cơ hội hiếm có, dù sao thì Bạch Ngọc Đường tiếng tăm lẫy lừng, lại không mấy người từng được thấy hắn động thủ. Đang do dự thì Tiết Thành Hùng đã dẫn đầu đánh tới, Tạ Bách Hoa và Ô Tại Vân vội theo sau.

Bạch Ngọc Đường không rút đao, cầm đao so chiêu với bọn họ.

Bạch Ngọc Đường thật sự có chút giận dữ, nhưng hắn cũng không thể vô duyên vô cớ chém chết những người này, đến lúc đó lại gây phiền cho sư phụ hắn. Tuy Bạch Ngọc Đường ngông cuồng, nhưng vẫn phân rõ nặng nhẹ, biết cái gọi là đại cục làm trọng, hơn nữa chuyện này vẫn chưa rõ nguyên nhân, nếu manh động giết người, có thể sẽ bị lợi dụng.

Ngô Bất Thiện dẫn các thiếu niên ra khỏi Thiên Nhai Cốc, bảo chúng nó mau về nhà, bản thân thì ngồi trên đỉnh núi quan sát tình hình bên dưới.

“Tiểu Thiện thúc?”

Chợt, có tiếng người gọi. Ngô Bất Thiện giật mình, quay đầu lại thì thấy Triển Chiêu kinh ngạc đứng sững người, “Người... sao lại cạo đầu rồi?”

Ngô Bất Thiện vừa thấy Triển Chiêu lập tức hơn hớn, xông tới định ột cái gấu ôm, “Ai da Tiểu Chiêu! Nhớ con chết...”

“Ngọc Đường?!” Triển Chiêu thì vừa thấy cảnh dưới sơn cốc đã lao vút tới, Ngô Bất Thiện ôm huyệt, đang định quay lại tiếp tục lại thấy Triển Chiêu đã chạy tới phía trước, đang nhú mày quan sát tình hình trên đài, Bạch Ngọc Đường đang giao đấu với ba người.

“Chuyện gì vậy?” Triển Chiêu nhú mày.

“À, tiểu tử họ Bạch đó cũng không tệ, chỉ có điều, tam đại môn phái này mềm cứng đều không chịu, còn không chịu nói đạo lý, trực tiếp đánh một trận.”

“Sao người không đi giúp? Để bọn họ lấy đông đánh ít!” Triển Chiêu trừng Ngô Bất Thiện, định xông xuống núi.

“Này!” Ngô Bất Thiện giữ hần lại, “Con không được đi! Khi này bọn họ còn nói con cố ý bênh vực ma giáo.”

“Nhưng hần một địch ba...”

“Ai da, tam đại môn phái chỉ tốn công vô ích, Bạch Ngọc Đường đối phó với bọn họ dễ như không.”

Chưa kịp nói hết, chợt đám người xông vào, Bạch Ngọc Đường đã tung một cước đá Tiết Thành Hùng bay xuống đài, trở tay quăng Ô Tịch Vân xuống.

Tạ Bách Hoa thâm giật mình, hôm qua là Triển Chiêu, hôm nay lại Bạch Ngọc Đường, tuổi không cao sao lại lợi hại đến như vậy?

Bạch Ngọc Đường dễ dàng giải quyết hai người, nhưng không muốn buông tha cho Tạ Bách Hoa, hôm nay không thể chém hần, nhưng đánh cho hần thành đầu heo, chờ hết sưng cũng phải hơn nửa năm, như vậy có lẽ tên ẻo lả này sẽ không ra ngoài gây họa nhân gian nữa.

Tạ Bách Hoa thấy sắc mặt Bạch Ngọc Đường như thế, vội lùi lại vài bước, nhắc tay, một đám người trong Bách Hoa Minh nhảy lên đài.

“Chắc!” Triển Chiêu nhíu mày, “Là Bách Hoa Trận.”

“Tên Tạ Bách Hoa này...” Đột nhiên Ngô Bất Thiện nói: “Đường như hần không được bình thường?”

Triển Chiêu gật đầu, “Con cũng cảm thấy hần rất chấp nhất với Thiên Ma Cung, còn có phần mất trí, có phải trước đây mọi người từng làm gì với hần, hoặc hần có thân nhân nào đã chết trong đại loạn năm đó?”

Ngô Bất Thiện ngẩn người, “Chuyện này...”

Bên này còn đang suy nghĩ, bên kia đã lập thành Bách Hoa Trận.

“Nguy rồi!” Triển Chiêu nhíu mày, “Bách Hoa Trận không phải đùa, Ngọc Đường không thể không rút đao đối phó.”

“Vậy thì rút đao.” Ngô Bất Thiện nhún vai, “Võ công của nó cao như vậy, còn sợ đám người này...”

“Chết người thì sẽ phiền phức!” Triển Chiêu vẫy tay, “Hần là người của phái Thiên Sơn!”

Triển Chiêu vừa định thả người nhảy xuống, đột nhiên, một cơn gió mạnh mang nội lực từ trong rừng thổi ra. Triển Chiêu ngẩn người, nội lực này...

Khi Triển Chiêu còn đang ngẩn người, thì cảm giác có người xoa đầu mình, bàn tay quen thuộc.

Sau đó một bóng đen lao từ phía sau Triển Chiêu lên, sau đó, tiếng cười đầy nội lực vang vọng khắp trong sơn cốc.

Triển Chiêu vội dồn khí vào đan điền bảo vệ tâm mạch, Thiên Ma Quyết thật sự đến rồi!

Ngô Bất Thiện cũng ôm tai nhảy, “Cung chủ!”

Thiên Nhai Các nằm trong sơn cốc, tiếng cười vang đi vang lại giữa sơn cốc, đi đến đâu, võ lâm quần hùng ngã rạp đến đó, chỉ có vài trưởng lão nội lực thâm hậu còn đứng được.

Bạch Ngọc Đường nhìn lại người của Bách Hoa Minh vừa lập xong Bách Hoa Trận bên cạnh, tất cả đã ngã xuống. Tạ Bách Hoa tái mặt nhìn bóng đen đáp xuống từ bầu trời như đại bàng sải cánh.

Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu lên nhìn, thâm nhíu mày, Yến Tử Phi, không phải, hần là Yến Tử Phi và Nhất Vĩ Độ Giang kết hợp lại. Nhìn kĩ người vừa đến, Bạch Ngọc Đường thâm tán thán, quả nhiên là phong thái của vương giả, tà đến khí phách!

Người đến là một nam tử hắc y, vóc người tương đương với Triệu Phổ, cao to nhưng không béo. Xem gương mặt thì người này đã bốn năm mươi tuổi, dung mạo yêu tà cuồng ngạo, khiến người ta không thể quên được, tóc đen dài hoàn toàn không thể biết được là đã hơn trăm tuổi. Bạch Ngọc Đường lắc đầu, lại một lão yêu quái, giống như sư phụ mình, thành tinh rồi.

Người giảng xuống chính là cung chủ Thiên Ma Cung, Ân Hậu.

Không biết hần đến từ đâu, vài tiếng cười đã khiến hơn một nửa quần hùng vô lâm choáng ngất, đột nhiên sầm mặt, xông thẳng tới hướng Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường hơi nhíu mày, sát khí!

Nhưng Ân Hậu đã đến trước mặt, giơ tay bỏ một chuông về phía hần.

Triển Chiêu giật mình suýt chút nữa kêu lên tiếng, Ngô Bất Thiện vội giữ hần lại, “Đừng kích động!”

“Nguy rồi!” Triển Chiêu sốt ruột giậm chân, “Đừng tiếp chuông, Ngọc Đường!”

Bạch Ngọc Đường thấy chuông đã đánh tới trước mặt, nghĩ thầm trong lòng, đây là tuyệt học Lâm Uyên Chuông của Ân Hậu? Đối với người có nội lực đặc biệt cao, đương nhiên không thể có đỡ. Nội lực của Ân Hậu đương nhiên là cao hơn mình, nhưng mà...

Bạch Ngọc Đường đưa tay đánh một chuông, dùng Cách Không nhất kích, đánh vào ngực Ân Hậu, đây là lấy công chế công.

Ân Hậu nhướng mày, lách người thu chuông, tránh chiêu Cách Không Chuông, thầm gạt đầu, thấy nguy không loạn, là người đã có chút kinh nghiệm.

Nhưng hai chân hần đáp xuống, lại vẩy tay, một thanh cổ kiếm hắc sắc dài hơn bốn xích rơi xuống.

Triển Chiêu nghiêng răng nắm cổ áo Ngô Bất Thiện ra sức lắc: “Người đó muốn làm gì?!”

Ngô Bất Thiện bị Triển Chiêu lắc choáng váng, “Có lẽ cung chủ muốn thử thử... gì đó.”

Bạch Ngọc Đường thấy kiếm đâm thẳng về phía mình, từ xa đã cảm nhận được nội kinh trong mũi kiếm, trong lòng thầm kinh hãi, đây là Sơn Hải Kiếm của Ân Hậu sao?

Nghe nói Sơn Hải Kiếm được tạo thành từ huyền thiết ngàn năm, vốn được chôn sâu dưới đại dương mênh mông, vật chuyển sao dời, nơi đó biến thành dãy núi nguy nga, vì đã trải qua thương hải tang điền, cho nên có tên là Sơn Hải Kiếm.

Thanh kiếm này bá đạo không kém danh đao, Bạch Ngọc Đường đương nhiên không dám sơ suất, rút bảo đao ra khỏi vỏ, đón kiếm từ chính diện.

Bản thân Ân Hậu cũng bị Bạch Ngọc Đường làm giật mình, tiểu tử này đón kiếm chính diện? Gan thật không nhỏ!

Đang suy nghĩ, đột nhiên nghe thấy tiếng rống từ xa: “Ân đầu hói!”

Ân Hậu giật mình, con mèo nhỏ nhà mình trở mặt rồi!

Khi Triển Chiêu đùa với Ân Hậu lúc còn nhỏ, có một lần không cẩn thận xén mất tóc trên đỉnh đầu Ân Hậu. Thế là bị đại ma đầu lừng danh này phải làm người hói gần nửa năm. Khi đó Triển Chiêu còn nhỏ, Ân Hậu lại hay đùa hần nói đầu hói đầu hói, vì vậy cho nên khi Triển Chiêu rống câu “Ân đầu hói” này thì nghĩa là đã nộ khí xung thiên rồi.

Ân Hậu hơi do dự một lát, chợt thấy khéo miệng Bạch Ngọc Đường nhếch lên.

Ân Hậu ngăn người, tiểu tử này, đã tính toán trước rồi sao?

Bạch Ngọc Đường giành được tiên cơ, thu hư chiêu, dùng Như Ảnh Tùy Hình, phóng đến bên cạnh Ân Hậu như bóng ma.

Ân Hậu nhướng mày, Bạch Ngọc Đường tinh mắt thật, có thể nhìn ra mệnh môn của Sơn Hải Kiếm không phải phía sau mà là bên hông, năng lực kinh người, nhưng mà...

Ân Hậu đã hơn trăm tuổi rồi, đương nhiên không dễ gì thua dưới tay một hậu bối nhỏ tuổi, bước một bước trong không trung, lách ra.

Lúc này Bạch Ngọc Đường mới nhớ ra, Yến Tử Phi có tuyệt chiêu là Yến Tử Sao Tam Thủy, hần lấy đà giữa không trung thì có thể nhảy ra rồi!

Ân Hậu đắc ý nhướng mày, như đang hỏi Bạch Ngọc Đường, có bản lĩnh thì đuổi theo đi?

Bạch Ngọc Đường hơi híp mắt, nghiêng người chém lại một đao, khí thế kinh người.

Ân Hậu thâm chặt lưỡi, tiểu tử lợi hại, đã dùng được mười phần đao pháp của Thiên Tôn rồi, chỉ là tuổi vẫn còn nhỏ, qua vài năm nữa thì sẽ đến thế nào?

Bạch Ngọc Đường thấy Ân Hậu vung kiếm đỡ đao, liền biến chiêu đối phó.

Hai người đáp xuống đài đấu với nhau, đao thật kiếm thật, nghiêm túc so chiêu.

Quần hùng võ lâm chưa ngất và vừa tỉnh lại dưới đài đều há hốc mồm nhìn một trắng một đen đánh đến long trời lở đất trên đài. Không mấy người có thể thấy rõ chiêu thức.

Triển Chiêu trên đỉnh núi ngây người, không ngờ Bạch Ngọc Đường có thể đánh với ngoại công mình lâu như vậy! Triển Chiêu biết, võ công của Bạch Ngọc Đường tương đương mình, hoàn toàn không có khả năng đánh thắng Ân Hậu. Nhưng... Nói thế nào đây? Bạch Ngọc Đường ngoài võ công cao, quan trọng là còn rất thông minh. Trước đây nhất định Thiên Tôn từng kể cho hắn nghe quá trình so chiêu với ngoại công, cho nên hắn linh hoạt đánh được nhiều chiêu như vậy. Đây là lần đầu Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường đánh như vậy, có thể nhìn ra, hắn không mong thắng, chỉ mong không bại!

“Tiểu tử giỏi!” Ngô Bất Thiện khen không dứt, “Hơn hai trăm chiêu rồi!”

Ân Hậu cũng cười, thu kiếm nhảy lên mái Thiên Nhai Các, cười lớn. Lần này hắn không dùng Ma Âm Quyết, mà là thật sự cười vui mừng.

Triển Chiêu xem như yên tâm, bị hù chết!

Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu, xác định thêm một lần nữa, Ân Hậu đúng thật là sự tồn tại mạnh mẽ như sư phụ mình, thì ra thật sự có tồn tại... võ lâm chí tôn không thể đánh bại trong truyền thuyết.

“Tiểu quý.” Ân Hậu ngồi trên mái nhà nhìn Bạch Ngọc Đường, “Ta rất vừa ý ngươi, đừng theo lão nhân đó nữa, theo ta học võ công, thế nào?”

Bạch Ngọc Đường hơi nhướng mày: “Chờ người đánh thắng Thiên Tôn đã.”

“Ha ha!” Ân Hậu cười vỗ đùi, “Cả tính cách sống dễ chết dễ cũng giống hệt như hắn, thú vị!”

Ngô Bất Thiện đi đến vỗ vỗ Triển Chiêu, “Cung hỉ, cung chủ rất vừa ý!”

Hai tai Triển Chiêu hồng hồng, gãi đầu, Bạch Ngọc Đường đương nhiên là người gặp người thích.

.

.

Ân Hậu cười xong, nhướng mày nhìn võ lâm quần hùng, sau khi quét qua một lượt, cuối cùng ánh mắt dừng lại người dám người Bách Hoa Minh, Thiên Ưng Sơn Trang và Ô Y Bảo.

Hai mắt Ân Hậu như mắt ưng, sắc bén kinh người, một ánh mắt này của hắn, khiến bọn Tạ Bách Hoa đều lạnh người, lão ma đầu Ân Hậu khiến cả võ lâm biến sắc ngày trước, thiên tài đánh mấy ngày mấy đêm bất phân thắng bại với Thiên Sơn Lão Tổ Thiên Tôn, đang ở ngay trước mắt.

“Thiên Ma Cung ta đã thoái ảm giang hồ từ lâu rồi.” Ân Hậu chậm rãi nói, “Nhưng trước đây ta đã từng nói, kẻ nào dám đến gây chuyện với giáo chúng Thiên Ma Cung, Ân Hậu ta sẽ khiến kẻ đó biến mất khỏi võ lâm... Nhớ kĩ.”

Võ lâm quần hùng hoàn toàn không còn chút khí thế, một mặt do chấn động, một mặt do kinh hãi, hơn nữa là bất đắc dĩ, không có Thiên Sơn Lão Tổ, tất cả mọi người ở đây cộng lại cũng không đánh được với Ân Hậu. Bạch Ngọc Đường thì thật sự rất lợi hại, có thể đánh với hắn nhiều chiêu như vậy vẫn không thua, nhưng dường như hắn không đứng về phía tam đại môn phái.

Ân Hậu nói xong, đã đạt được mục đích, liền vẫy tay với Bạch Ngọc Đường: “Này, tiểu bằng hữu, đi uống chén rượu, thế nào?”

Bạch Ngọc Đường nhường mầy, thu đao, phi thân lên núi, Ân Hậu cũng đuổi theo sau, vừa đi vừa nói với hần: “Ta nói, sư phụ người nói người có rượu ngon, mang vài vò đến uống?”

Khỏe miệng Bạch Ngọc Đường giật giật, sư phụ hần vẫn nhớ nhưng số rượu đó sao?

Khi mọi người hoàn hồn lại thì Ân Hậu và Bạch Ngọc Đường đã mất bóng rồi.

“Ai, quả nhiên núi này cao có núi khác cao hơn.” Tâm trạng của Hoạt Phật Mạc Càn Khôn rất tốt, gọi các võ lâm nhân sĩ đi uống rượu. Mọi người cũng tản đi, tuy võ lâm đại hội hôm qua rất hoang đường, nhưng có thể thấy được bản lĩnh của Bạch Ngọc Đường và Ân Hậu, cũng không uống công.

Ở Thiên Nhai Các chỉ còn bốn người Tạ Bách Hoa, Tạ Bách Hoa đá lật chiếc bàn trên đài, cực kì giận dữ.

Tiết Thiên Ưng đi đến vỗ vai hần, “Thế chất, đừng giận, chuyện này vẫn chưa xong đâu!”

“Đúng vậy, Ân Hậu đến thì càng dễ dàng hơn.” Ô Tại Vân cười, “Chúng ta tiếp tục tiến hành theo kế hoạch.”

Mọi người gật đầu, Tạ Bách Hoa ghi hận trong lòng, một Triển Chiêu một Bạch Ngọc Đường, làm hỏng chuyện lớn của hần!

Lúc này, trong khu rừng trên núi.

Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường đến rồi, vội chạy tới kéo hần kiểm tra, “Không sao chứ?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Không, về thuyền trước đã, ở đây nhiều tai mắt.”

“Được!” Triển Chiêu gật đầu, liếc mắt thì thấy Ân Hậu đút hai tay trong tay áo, trề môi nhìn mình, lầm bầm: “Tiểu tử thôi, gọi người ta là đầu hói...”

Bạch Ngọc Đường bị hai chữ “người ta” của Ân Hậu làm rét run, nhú mày nhìn hần.

Triển Chiêu thấy Ân Hậu không làm Bạch Ngọc Đường bị thương, chạy đến dụi dụi vào vai hần, ôm cánh tay gọi một tiếng “Ngoại công.”

Mặt mày Ân Hậu lập tức hớn hờ.

Mọi người thi triển khinh công chạy đến bến thuyền, khi lên thuyền Ân Hậu còn cảm thán: “Thuyền này không tệ!”

Vừa vào khoang thuyền thì đã thấy bình rượu chất đầy đất, trên bàn có một đồng vỏ tôm, tám lão nhân Thiên Ma Cung mặt mày đỏ bừng, cười không khép được miệng, đang cụng ly với Bạch Hạ, miệng hô “Cạn chén, thông gia!”

“Ô?” Hai mắt Ân Hậu sáng lấp lánh, “Thông gia sao...”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đứng đỡ trán trước cửa khoang thuyền, mặt mỗi quá! Không muốn đi vào!

166. Q.6 - Chương 8: Huyết Quang

Hoàng hôn, trong thành Khai Phong lại náo nhiệt đông đúc như mọi ngày, đặc biệt là trên hồ, thuyền hoa ca hát dập dề.

Trong một khoang thuyền, người của Thiên Ma Cung và Bạch Hạ đang nhiệt tình uống rượu. Đứng thấy Bạch Hạ không biết võ công mà xem thường, tửu lượng kinh người, lúc này Triển Chiêu xem như đã biết được nguyên nhân Bạch Ngọc Đường ngần chần không say, thì ra là di truyền tửu lượng của phụ thân hần.

Đến khi lên đèn, Bạch Hạ và Ân Hậu đã uống thành bằng hữu vong niên rồi, nếu không phải Bạch Ngọc Đường kéo Bạch Hạ đi, hần còn đòi uống suốt đêm với Ân Hậu.

Triển Chiêu cũng định về phủ Khai Phong, Ân Hậu túm lấy không cho đi, nhét người vào lại khoang thuyền nhất định đòi uống suốt đêm.

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu dường như cũng rất nhớ Ân Hậu, liền bảo hần ở lại ôn chuyện, nếu trong phủ Khai Phong có chuyện gì hần sẽ phái người đến thông báo.

Thế là, Triển Chiêu ở lại, Bạch Ngọc Đường đem Bạch Hạ về phủ Khai Phong.

“Ai da, Ân Hậu thật dễ gần.” Bạch Hạ ôm bình rượu đi theo Bạch Ngọc Đường về.

Bạch Ngọc Đường nhủ mày, “Người ôm bình rượu ra làm gì?”

“Đến phủ Khai Phong thăm hỏi đương nhiên phải mang quà gặp mặt!” Bạch Hạ đáp cực kì lưu loát: “Con được Bao đại nhân chiếu cố bao lâu nay, Bao đại nhân cũng như trưởng bối của Triển Chiêu, phụ thân đi gặp thông gia.”

“Ở đâu ra nhiều thông gia như vậy chứ!” Bạch Ngọc Đường nhìn trời, “Con đưa người về Bạch phủ, chờ mẫu thân đến thì hai người mau về Ánh Tuyết Cung đi.”

Bạch Hạ hí hóp mắt liếc Bạch Ngọc Đường, “Không chịu!”

Bạch Ngọc Đường nhủ mày, giọng điệu của Bạch Hạ giống hệt như Tiểu Tứ Tử.

“Ta muốn đến phủ Khai Phong!” Bạch Hạ ôm bình rượu hiên ngang lão đảo đi tới.

Bạch Ngọc Đường thật không biết phải làm sao, đành phải đi theo bên cạnh, dặn: “Người gặp Bao đại nhân nhớ không được nói lung tung.”

“Biết rồi.” Bạch Hạ nhét bình rượu vào tay Bạch Ngọc Đường, “Bế cho phụ thân, nặng chết.”

Bạch Ngọc Đường bắt đắc dĩ đỡ bình rượu, xách nó cùng về phủ Khai Phong với Bạch Hạ.

Bạch Hạ vừa đi vừa ngắm nghía Bạch Ngọc Đường, lúc sờ tay, lúc vỗ lưng.

“Đang trên đường, đứng đắn một chút.” Bạch Ngọc Đường bị bóp bóp, rợn cả người.

“Ừm...” Bạch Hạ xoa cằm, “Đừng chỉ uống rượu, ăn nhiều một chút, con gầy.”

Bạch Ngọc Đường đáp lời, “Con không gầy, con mèo đó mới gầy.”

“Ô?” Bạch Hạ cười hí hóp mắt dán tới, “Ngọc Đường, con và Triển Chiêu tiến triển đến mức nào rồi?”

Bạch Ngọc Đường nhìn hẩn không hiểu, “Mức nào gì?”

Mắt Bạch Hạ hí hóp thành sợi chỉ, “Hôn môi chưa?”

Bạch Ngọc Đường xấu hổ, “Đừng hỏi những chuyện này.”

“Ồ...” Bạch Hạ dài giọng, “Xem ra đã hôn rồi.”

Mắt Bạch Ngọc Đường hồng hồng, tiếp tục đi không để ý hẩn.

“Không ngờ lại đỏ mặt, còn non lắm.” Bạch Hạ chạy vài bước đuổi theo, “Nói cho phụ thân nghe, còn làm gì nữa?”

Bạch Ngọc Đường nhìn sang nơi khác.

“Chỉ hôn môi thôi sao?” Bạch Hạ hơi thất vọng, vỗ hẩn một cái, “Tiểu tử ngốc, phải biết nắm chắc!”

“Nắm chắc cái gì?” Bạch Ngọc Đường thuận miệng hỏi một câu.

“Tính tình con giống ai vậy chứ.” Bạch Hạ lắc đầu than thở, “Ta và mẫu thân con đều nóng vội, chỉ có con, rề rà.”

Vừa nói chuyện Bạch Ngọc Đường vừa dẫn Bạch Hạ rẽ vào một ngõ nhỏ dài.

“Tối quá!” Bạch Hạ nhìn quanh.

“Đi đường tắt.” Bạch Ngọc Đường kéo cánh tay Bạch Hạ, để khỏi làm mất lại phải tìm.

Bạch Hạ đi được vài bước, đột nhiên đứng lại, ngửa mặt ngửi khắp nơi.

“Không đi nổi nữa?” Bạch Ngọc Đường hỏi hẩn.

Bạch Hạ dụi dụi mũi, “Có mùi lạ.”

“Trong ngõ nhỏ như thế này có mùi cũng bình thường.” Bạch Ngọc Đường kéo hần muốn đi mau.

“Khoan đã.” Bạch Hạ lắc đầu, “Thối quá!”

“Thối mà người còn chưa đi?!” Bạch Ngọc Đường không hiểu Bạch Hạ đang nói gì, nhưng mà có mùi thối sao? Hần không ngửi thấy.

Tuy võ công của Bạch Hạ chẳng đến đây, nhưng cũng có chút biệt tài, chẳng hạn như trí nhớ cực tốt, cầm kì thi họa đương nhiên không cần phải nói, quan trọng nhất là, mũi hần còn thính hơn cả chó.

“Ừm!” Bạch Hạ bóp mũi cau mày, “Mùi buồn nôn quá!”

“Đi thôi!” Bạch Ngọc Đường kéo Bạch Hạ bước nhanh đi, ra khỏi ngõ ấy thì trước mặt đã là đường lớn đông đúc náo nhiệt rồi, cách đó không xa là cửa lớn phủ Khai Phong.

Bạch Hạ vừa thấy phủ Khai Phong là lập tức quên ngay chuyện ngửi thấy mùi thối khi nãy, chạy đến.

Bạch Ngọc Đường theo phía sau, vô thức quay đầu lại nhìn một cái, bức tường khi nãy bọn họ đi qua là tường bao của một khách điểm. Cửa chính của khách điểm này đóng chặt, trên biển viết là khách điểm Hữu Lai, cách phủ Khai Phong không xa.

Bạch Ngọc Đường hơi nhíu mày, sao lại đóng cửa vào lúc này? Khách điểm hần đa số đều mở cửa suốt đêm mới đúng? Nếu không nửa đêm có lẽ khách cần tìm chỗ trú chân thì biết làm thế nào?

“Ngọc Đường!”

Phía trước, Bạch Hạ đã đến trước cửa phủ Khai Phong, quay đầu lại vẫy tay gọi Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường cũng không để tâm nhiều đến khách điểm kia, đi đến lên tiếng chào nha dịch gác cổng. Các nha dịch vừa nghe nói Bạch Hạ là phụ thân của Bạch Ngọc Đường đều há hốc mồm, phụ thân trẻ tuổi quá!

.

.

Người trong phủ Khai Phong vừa dùng xong bữa tối, đang ngồi trong sân hóng mát như mọi ngày.

Công Tôn uống trà, báo cáo kết quả nghiệm thi cho Bao Chứng.

Triệu Phổ ngồi dựa dưới gốc một cây ngô đồng, trước mắt là Tiêu Lương, Đường Thạch Đầu và Nhạc Dương đang sắp hàng luyện quyền. Hiện tại Triệu Phổ và Bạch Ngọc Đường áp dụng hình thức nuôi tập thể, ai có thời gian người đó dạy. Tuy Nhạc Dương không chính thức bá tử, nhưng Nhạc Phong viết thư cực lực tiến cử hần với Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường tiện tay dạy luôn cả hần. Người này thông minh lanh lợi, phối thành đôi một ngốc một lanh với Đường Thạch Đầu, mỗi người một điểm mạnh riêng, cùng học võ công tiến bộ cực kì nhanh.

Bàng Dục vẫn bám trong phủ Khai Phong ăn chực, hần và Bao Duyên cùng nghe Bao Chứng phân tích vụ án.

Tiểu Tứ Tử vĩnh viễn là người an nhàn nhất, đang cầm lược chải lông cho Thạch Đầu và Tiểu Tử.

Bạch Hạ đi vào phủ Khai Phong, nhìn thấy cảnh tượng như thế... Có thể nói là khung cảnh hài hòa thiên luân chi nhạc, kỳ nhạc dung dung. Phủ Khai Phong và âm tào địa phủ như lời giang hồ đồn đãi hoàn toàn không giống nhau!

Bạch Ngọc Đường giới thiệu mọi người một chút.

Bao Chứng đứng lên, Bạch Hạ bế bình rượu đi đến, “Bao đại nhân, ngưỡng mộ đã lâu, Bạch Ngọc Đường vẫn quấy rầy quý phủ, được chiêu cố nhiều rồi.”

Bao Chứng vội cười lắc đầu, “Đâu có đâu có, Bạch thiếu hiệp nghĩa hiệp, giúp cho bản phủ không ít việc, bản phủ tạ ơn mới đúng.” Bao Chứng vội mời Bạch Hạ ngồi xuống, hai người trò chuyện, mèn tài nhau, rất hợp ý.

Công Tôn túm lấy Triệu Phổ, “Sao phụ thân Bạch Ngọc Đường có thể là người biết thường thức như vậy? Còn khiêm tốn lễ độ như vậy được!”

Triệu Phổ cũng gật đầu: “Đúng vậy, thật sự rất bất ngờ.”

Bạch Ngọc Đường bóp mi tâm, tìm chiếc ghế đá ngồi xuống, đã không còn sức lực quan tâm những chuyện này nữa.

Tính cách của Bạch Hạ tương đối tốt, vài ba câu đã nhớ mặt mọi người, còn đùa Tiểu Tứ Tử nói sẽ mời tiểu bảo bối uống rượu cho bà mai, làm Tiểu Tứ Tử cười mãi không dứt.

Đêm đó, Bạch Hạ ngồi trên chiếc ghế dưới tàng cây hạnh, dựa vào bàn, nhìn cây hạnh đã bắt đầu kết trái.

“Còn chưa ngủ?” Bạch Ngọc Đường tắm rửa xong, đi đến bên cạnh hắn, “Trẻ thế này còn hứng gió coi chừng bị bệnh.”

“Hửm?” Bạch Hạ chống cằm, “Con thích chiếc ghế này sao.”

Bạch Ngọc Đường xấu hổ, “Con mèo đó thuận miệng nói thôi, vào phòng đi.”

“Phủ Khai Phong thật sự là một nơi rất tốt, khó trách con sống vui như vậy.” Bạch Hạ chống cằm chắc lưỡi, “Đúng rồi, khi này phụ thân mới chăm chú suy nghĩ, nghĩ ra là mùi thối gì rồi.”

Bạch Ngọc Đường mất một lúc mới nhớ ra, ngồi xuống hỏi, “Người nói mùi trong khách điểm khi này?”

“Phải.” Bạch Hạ gật đầu, “Có lần con chuột rớt vào trong vò rượu chết đuối, mùi cũng giống thế này.”

Bạch Ngọc Đường cảm thấy buồn nôn, “Nửa đêm đừng nói chuyện buồn nôn như vậy.”

“Nhưng mà, mùi này thối hơn chuột nhiều.” Bạch Hạ chống cằm suy nghĩ, “Ừm, có thể là chó chết, không đúng, heo chết?”

Bạch Ngọc Đường nhú mày, “Có loại heo rơi vào vò rượu chết đuối sao?”

“Cho nên mới nói.” Bạch Hạ ngáp một cái, đi vào phòng.

Bạch Ngọc Đường nhú mày, nghĩ đến cánh cửa khép chặt của khách điểm kia, cảm thấy, thật sự có chút khác thường.

Vừa khéo, Hắc Ảnh Bạch Ảnh phụ trách gác đêm hôm nay đi ngang qua cửa, Bạch Ngọc Đường hỏi hai người có biết khách điểm Hữu Lai không.

Hai ảnh vệ nhìn nhau một cái, “Là khách điểm đối diện xéo phủ Khai Phong?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, kể lại chuyện Bạch Hạ phát hiện.

Hắc Ảnh hứng thú, “Rất gần đây, ta đi xem thử.” Nói xong thì chạy.

.

.

Chỉ chốc lát sau, Hắc Ảnh che miệng muốn nôn chạy về, chỉ vào khách điểm ấy nói với Vương Triều Mã Hán trong chòi gác, “Phá cửa vào đi! Có người chết, đã bị ngâm thành rượu thuốc rồi.”

Vương Triều Mã Hán dẫn người phá cửa khách điểm vào trong xem thử, ngậy người, trong khách điểm trống không chẳng có gì, ở sâu sau, có rất nhiều lu lớn đầy rượu, bên trong ngâm toàn là người chết.

Bao Chứng nghe nói có vụ án lớn cũng tỉnh giấc, vì cách đó rất gần cho nên đích thân dẫn người đến xem.

Tổng cộng vớt ra được mười mấy thi thể từ các lu rượu. Có chương quỹ, tiểu nhị, đầu bếp trong khách điểm. Ngoài ra, còn có sáu hòa thượng, bốn người đã cao tuổi, hai người còn trẻ.

Bạch Ngọc Đường vừa thấy các thi thể dưới tấm vải trắng liền sửng sốt, “Cao tăng Thiếu Lâm?!”

Hắn thật sự cảm thấy rất bất ngờ, buổi chiều còn gặp những người này ở Thiên Nhai Cốc, các hòa thượng này đều là cao tăng Thiếu Lâm đời chữ Tuệ, hai người trẻ tuổi còn lại hẳn là đồ đệ. Sao vừa đảo mắt đã

chết trong lu rượu? Một là cách chết quá kì dị, hai là, muốn giết chết bốn vị cao tăng này, không có võ công tuyệt thế thì không thể làm được.

“Buổi chiều người có gặp bọn họ?” Triệu Phổ hỏi, nghe Bạch Ngọc Đường nói về thân phận các hòa thượng này, cũng nhíu mày, “Nói vậy, bọn họ chết vào lúc gần tối? Chúng ta đều ở trong phủ Khai Phong, cự ly gần như vậy, sao lại không có ai phát hiện?”

Bạch Ngọc Đường tự nói thầm, “Tại sao giết người rồi, còn ngâm vào trong rượu?”

“Có thể là để giấu diếm chuyện gì đó.” Công Tôn ngồi xuống xem xét các thi thể rồi ngẩng đầu hỏi Triệu Phổ và Bạch Ngọc Đường, “Có cảm thấy, các thi thể này thiếu mất thứ gì đó không?”

“Thứ gì?” Bạch Ngọc Đường và Triệu Phổ quan sát một lúc, thi thể hoàn hảo, không có vết thương.

Công Tôn cười cười, lấy dao ra, rạch lên cổ một thi thể... Dòng rượu trong suốt từ bên trong chảy ra.

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Không có máu?”

Công Tôn gật đầu, “Những người này trước khi chết bị rút sạch máu toàn thân, những thi thể như thế này sẽ khô xám lại. Ngâm vào trong rượu, thân thể sẽ thấm rượu rồi nở ra, không xem xét kĩ càng sẽ bỏ qua chuyện thi thể không còn máu!”

“Loại võ công gì thế này?” Triệu Phổ hỏi Bạch Ngọc Đường, “Trên cổ cũng không có vết cắn, làm thế nào để hút máu được?”

“Xem thử trên ngực hân có vết kiếm không?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Công Tôn lập tức vạch y phục trên ngực một hòa thượng, quả nhiên, trên ngực người chết, có một vết kiếm rất kì lạ, vết thương hình tam giác, lại là hình tam giác ngược, miệng vết thương rất ngọt, có thể thấy là kiếm rất sắc bén.

“Với miệng vết thương như thế này, máu sẽ chảy không dứt.” Công Tôn đứng lên, “Các người có từng thấy khi mổ heo cừu phải lấy máu trước, đều là dùng loại dao này đâm vào cổ chúng nó.”

Lúc này, các ảnh vệ tra xét xung quanh chạy về, Tử Ảnh nói, “Trong sân không có dấu vết đánh nhau, cũng không có vết máu!”

“Có thể là bị dời đến đây.” Công Tôn nói: “Vết thương như thế này, nếu đâm một kiếm vào rồi rút ra, máu sẽ bắn khắp nơi, nơi phát sinh hung án nhất định sẽ văng đầy máu.”

“Vậy sao phải phí sức dời thi thể đến đây?” Triệu Phổ không hiểu, “Chỉ vì lu rượu ở đây to?”

“Các đại sư này trọ ở đây.” Lúc này, Bàng Dục và Bao Duyên đi theo xem cũng chạy đến.

Bao Duyên cầm sổ sách của chương quỹ đến, “Các người xem, các vị cao tăng này trọ vào sáng sớm hôm nay.”

Bạch Ngọc Đường cầm lấy sổ sách, phát hiện tất cả các phòng trên lầu hai đã bị bao trọn, hơn nữa những khách khác đều đã thanh toán hết, xem ra đã bao hết cả khách điểm.”

“Hòa thượng mà cũng bao khách điểm sao?” Triệu Phổ buồn bực, “Hào phóng vậy sao?”

“Các chương quỹ và tiểu nhị này...” Công Tôn vạch xem đầu tóc của các chương quỹ và tiểu nhị, kinh ngạc nói: “Trên đầu bọn họ có vết tấn hương!”

“Là tăng nhân hoàn tục, hoặc có thể khách điểm này chỉ là ngụ trang, đây là một phân đà hay gì đó?” Bạch Ngọc Đường cảm thấy rất kì quặc. Mọi người đi vào phòng của các vị cao tăng xem thử, phát hiện tay nải đều bị lục hết một lượt.

“Là cướp sao?” Bàng Dục giữ hết các đồ vật trong tay nải ra, “Tạo nghiệt, bây giờ cả hòa thượng cũng bị cướp.”

“Cướp thì không đến mức phải cạy cả tường ra chứ.” Giả Ảnh chỉ vào bức tường sau mép giường bảo mọi người nhìn.

Bạch Ngọc Đường hơi nhú mày, “Chỗ này, vị trí giống hệt như ngăn bí mật bị mở ra khi Liên Hoa Phu Nhân chết! Kích cỡ cũng giống hệt.”

“Giống hệt, bên trong là bức tranh gì đó?” Triệu Phổ hỏi.

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, không biết.

Mọi người đi xem từng gian phòng, phát hiện phòng nào cũng bị xới tung lên, dường như là đang cố tìm thứ gì đó. Bạch Ngọc Đường thầm nghi ngờ, nói vậy, lời đồn trước đây Lâm Thiện Tử chia Lăng Sơn Khấp Huyết Đồ ra thành các mảnh là thật, chẳng lẽ là trong tay các cao tăng Thiếu Lâm này cũng có một bức, cho nên gặp phải họa diệt thân?

Khiêng thi thể đi, mọi người về phủ Khai Phong trước.

.

.

Bạch Ngọc Đường về phòng, nghĩ lần này thật sự may mà có cái mũi tốt của Bạch Hạ, mở cửa phòng ra thì thấy Bạch Hạ đã nằm ngủ trên giường. Hắn mặc trường sam trắng, Đại Hổ Tiểu Hổ nằm bên cạnh, đang ngủ say. Không biết hắn đang mơ thấy gì đó, miệng lẩm bẩm lẩm bẩm.

Bạch Ngọc Đường đi đến nghe thử thì nghe được hắn nói mơ “Nương tử...”.

Khóe miệng Bạch Ngọc Đường cong lên, đắp chăn ngay ngắn lại cho hắn, bản thân thì xoay người ra ngoài, nằm trên ghế dài trong sân, giữa mặt ngắm sao.

.

...

.

Triển Chiêu nằm trên sàn thuyền, nhìn bầu trời trên không, tối nay rất vui, đã lâu không được sáng khoái như vậy rồi, không biết Bạch Ngọc Đường đã ngủ chưa.

Ân Hậu đi ra, ngồi xuống cạnh Triển Chiêu.

Triển Chiêu có rất nhiều thứ muốn hỏi, liền xoay mặt về phía Ân Hậu, “Ngoại công, ăn Huyết Ma Đả rồi sẽ biến thành huyết ma sao?”

Ân Hậu cười, “Đâu có dễ dàng như vậy.”

Triển Chiêu hiếu kì: “Huyết ma rốt cuộc là thế nào?”

Ân Hậu hơi nhú mày, một tay chống má, đối diện với Triển Chiêu, “Có rất nhiều người giang hồ, nghe lời đồn đãi thì cứ nghĩ trên đời này thật sự có linh đan diệu dược có thể khiến người ta thành ma thành cuồng. Phải biết là, là tiểu tử thối Ngô Bất Ác ăn Huyết Ma Đả, biến thành Huyết Ma, chứ không phải ăn Huyết Ma Đả, mới khiến tiểu tử thối Ngô Bất Ác biến thành Huyết Ma, hiểu không?”

Triển Chiêu rối rắm, “Nghĩa là, có thể trở thành huyết ma hay không, ngoại trừ ăn Huyết Ma Đả còn phải xem người ăn thế nào sao?”

Ân Hậu gật đầu, “Thứ ta quan tâm nhiều hơn là Lăng Sơn Khấp Huyết Đồ.”

“Bức tranh đó thì thế nào?” Triển Chiêu ngồi lên, “Có phải là vì trên đó vẽ lại võ công của người và Thiên Tôn cùng cả Huyết Ma, nếu rơi vào tay người có mưu đồ bất chính...”

Ân Hậu phẩy tay, “Ngoại công không lo chuyện này, võ công của ta và lão già đó không phải chỉ nhìn một cái là học được, khi đó cũng chưa chắc Lâm Thiện Tử có thể nhìn thấu hết.”

“Sao người cứ gọi người ta là già.” Triển Chiêu lăm bằm, “Ngoại công cũng đâu có nhỏ hơn.”

“Không đâu, ngoại công trẻ hơn hẳn ba tháng! Chắc chắn hẳn sẽ chết trước ta.” Ân Hậu bĩu môi, “Hay là con giúp ta giết Bạch Ngọc Đường đi, như vậy có thể làm hẳn tức chết sớm.”

Triển Chiêu dở khóc dở cười: “Nói chuyện đứng đắn, Lăng Sơn Khấp Huyết Đồ có vấn đề gì?”

“Liên quan đến Ngô Bất Ác, có vài chuyện ta vẫn không hiểu được!” Ân Hậu nhíu mày trầm ngâm, “Hắn và Ngô Bất Thiện đều đến từ cùng một nơi, Bất Thiện ngã đập trúng đầu, không nhớ được gì nữa, bản tính lại ngốc, Bất Ác thì nhớ rõ ràng. Khi ta nhặt được, trên người bọn họ có những vết thương rất lạ, trúng độc, còn mặc y phục rất kì quái.”

“Bọn họ đến từ nơi nào?” Triển Chiêu hiếu kì.

“Trước nay Bất Ác chưa từng nói về chuyện quá khứ.” Ân Hậu lắc đầu, “Ta cũng lười hỏi, người của Thiên Ma Cung, ai mà không có một quá khứ không muốn nhìn lại, nhưng hắn thật sự rất khác thường.”

“Loại khác thường nào?” Triển Chiêu hỏi dồn, “Chẳng hạn như thế nào?”

“Hắn biết rất nhiều chuyện người khác không biết?” Ân Hậu nhớ lại, “Bao gồm cả Huyết Đâm Hồng.”

“Rốt cuộc thì Huyết Đâm Hồng là loại hoa gì?” Triển Chiêu bắt đầu hứng thú, bóp vai cho Ân Hậu, muốn nghe kể chi tiết.

Ân Hậu được Triển Chiêu xoa bóp vài cái đã mơ màng, thấy ngoại tôn bảo bối mở to hai mắt nhìn mình. Giống khi còn nhỏ, Triển Chiêu vẫn thường bám trên đầu gối mình, ngẩng cái mặt nhỏ đáng yêu lên muốn nghe kể chuyện giang hồ. Ân Hậu tâm trạng cực tốt bắt đầu kể cho Triển Chiêu nghe lai lịch của Huyết Đâm Hồng.

“Khi đó, Bất Ác tinh thông y thuật, có một năm, hắn theo ta xuống núi làm vài chuyện, đứng trên vách núi nhìn chăm chăm một sợi dây leo đỏ rực. Loại hoa đó tương đối giống chu đỉnh hồng, có chỉ điều màu sắc rất lạ.” Ân Hậu vừa nhớ lại vừa nói: “Bất Ác mặc kệ nguy hiểm suýt chút rơi xuống vực để nhổ gốc hoa ấy về, nói là Huyết Đâm Hồng.”

Ân Hậu nhún vai, “Trước đó ta chưa từng nghe tên loại hoa này, liền hỏi có tác dụng gì. Hắn nói, là thần dược có thể khởi tử hồi sinh. Sau khi về Thiên Ma Cung, Bất Ác trồng dây hoa ấy trong sân. Không biết hắn trồng thế nào, nó càng lúc càng tươi tốt, hơn nữa rễ cây, chồi non đều nhuộm màu đỏ như máu. Từ hôm đó trở đi, ngày nào Ngô Bất Ác cũng bận rộn với cây Huyết Đâm Hồng này, người của Thiên Ma Cung đều đùa nói hắn còn tốt với hoa hơn với thê tử.”

“Cho đến buổi tối một ngày...” Ân Hậu bần thần nói, “Ta uống vài chén rượu buổi tối ngủ không được, đi dạo ra sau núi, thì thấy Bất Ác nửa đêm không ngủ, đang cầm chén, cẩn thận múc nước máu trong thùng ra tưới trên đó.”

“Huyết Đâm Hồng cần phải dùng máu người để tưới.” Triển Chiêu nói.

Ân Hậu gật đầu, “Khi ta hỏi hắn đang làm gì. Hắn nói, Huyết Đâm Hồng phải tưới bằng máu.”

Ân Hậu nhíu mày lắc đầu, “Ta liền hỏi là máu gì. Hắn nói là máu heo.”

Triển Chiêu nhíu mày, “Hắn lừa người sao?”

Ân Hậu gật đầu, “Khi đó ta không để ý nhiều, qua một thời gian sau, Huyết Đâm Hồng mọc dày đặc, màu hoa đỏ rực như máu cực kì rực rỡ quỷ dị, nở khắp một sườn núi, nhưng lại có mùi máu tanh, còn có mùi thối của xác chết.”

Triển Chiêu nhíu mày, quả thật, chậu Huyết Đâm Hồng hắn và Bạch Ngọc Đường mang về từ Liên Hoa Lâu cũng có mùi thối.

“Buổi chiều một ngày nọ, ta và Cửu Nương đến trước vườn hoa, thì thấy trên một dây có trái. Đỏ như máu, như một cái túi mật treo trên cây.” Ân Hậu thở nhẹ một hơi dài, “Cửu Nương tò mò đi đến sờ thử, nhưng còn chưa chạm đến, Bất Ác đã xông lên.”

Triển Chiêu giật mình.

“Khi Cửu Nương được Bất Ác nhặt về, hai người vẫn xem nhau như phụ tử, Bất Ác rất thương nó, Cửu Nương cũng rất hiếu thảo, cả hai chưa từng bất hòa, nhưng đáng về Ngô Bất Ác khi đó cứ như muốn giết

chết Cửu Nương.” Ân Hậu bắt đắc dĩ nói, “Khi đó ta rất giận, khuê nữ lại không đáng giá bằng một bông hoa sao? Ta muốn xới hết vườn hoa đó, Bất Ác hái quả, bỏ đi.”

“Bỏ đi?” Triển Chiêu giật mình.

Ân Hậu gật đầu, “Khi gặp lại, Bất Ác đã trở thành Huyết Ma hai mắt đỏ rực, râu tóc chân mày đều đỏ, lục thân bắt nhận giết người không chớp mắt.”

Triển Chiêu mơ hồ cảm thấy, dường như Ân Hậu vẫn còn chút vướng mắc với chuyện ngày trước, dường như còn có chút áy náy.

“Khi ta đuổi theo Bất Ác, gặp được Thiên Tôn cũng đang tìm hấn.” Nói đến đây, sắc mặt của Ân Hậu thoáng sụ xuống, “Con cũng biết, ta ghét nhất là nhân sĩ võ lâm chính phái, nhưng Thiên Tôn này lại rất thú vị, bộ dạng đứng đắn rất giống Bạch Ngọc Đường, thân là chính, nhưng lại khinh thường những kẻ chính phái ngụy biện, không nhập tà, nhưng lại không chống được những kẻ tà từ bản chất, cực kì thú vị.”

Triển Chiêu cũng cười, quả thật giống Bạch Ngọc Đường.

“Mục đích của chúng ta đều là Huyết Ma, Thiên Tôn nghe ta nói chuyện Huyết Đảm Hồng, liền nói cho ta biết, Huyết Đảm Hồng là một thứ tà vật hút âm khí thiên địa mà thành, nhất định phải dùng máu người tươi mới có thể thành hình, loại thực vật này, vốn là một truyền thuyết, liên quan đến một bí mật lớn.”

Mắt Triển Chiêu sáng lấp lánh, đến trọng điểm rồi!

Ân Hậu thấy hấn hưng phấn, cười bắt đắc dĩ, “Thiên Tôn nói hấn từng nghe sư phụ nói, nhưng sư phụ hấn chỉ nói hai câu, ngoài ra không còn gì khác, còn nói không được tìm hiểu quá sâu!”

“Là bí mật gì?” Triển Chiêu buồn bực rồi, bị dụ dỗ cho hiểu kì rồi không cho đáp án, tóm lấy Ân Hậu lắc tới lắc lui.

“Chuyện này, người biết nhiều nhất là Lâm Thiện Tử.” Ân Hậu bị lắc đến hết cách, chỉ phải liều mạng nghĩ, “Chỉ tiếc tên quỷ đoản mệnh đó chưa hiểu rõ ràng mọi chuyện đã học máu chết, ta bảo Khí Tử Nhân tính thử cho hấn, lão nhân đó nói hấn nhìn trộm thiên cơ, cho nên chết sớm.”

Triển Chiêu ngạc nhiên, “Ngoại công người cũng quen biết thần tướng sao? Mấy hôm trước thần tướng vẫn còn trong phủ Khai Phong, nhưng mà nói sắp có đại loạn, cho nên đã chạy rồi.”

Ân Hậu cười cười: “Cả hấn cũng chạy? Vậy xem ra thật sự có đại loạn rồi.”

Triển Chiêu thở dài một hơi, cảm thấy tình hình thật sự là quá rối ren, không hiểu sao đột nhiên lại nghĩ đến Triển Hạo mất tích đã lâu, liền hỏi: “Ngoại công, người còn nhớ đại ca con không?”

Ân Hậu nghĩ nghĩ, “À, tiểu tử Triển Hạo sao, tiểu hài tử chết tiết phải đề phòng.”

Triển Chiêu cau mày, kì thật khi Triển Hạo còn nhỏ rất ngoan rất hiểu chuyện, mọi người đều thích, chỉ có Ân Hậu, vẫn thường nói hấn là tiểu hài tử chết tiết phải đề phòng.

“Không biết bây giờ đại ca đang ở đâu.” Triển Chiêu chỉ chỉ vào mắt mình cho Ân Hậu nhìn, “Người xem.”

Ân Hậu cúi xuống nhìn kĩ hai mắt Triển Chiêu một lúc, ngạc nhiên: “Sao lại đổi màu rồi? Thành mèo thật rồi sao? Sau này ăn ít cá thôi.”

Triển Chiêu bị chọc cười, liền kể lại đầu đuôi chuyện tại sao mắt lại đổi màu, rồi có thể nhìn thấy những thứ người khác không thấy cho Ân Hậu nghe.

Ân Hậu nhú mày, nghe nói đến đoạn Triển Hạo hại Triển Chiêu trúng độc, hơi biến sắc, cuối cùng lại trầm ngâm, “Nói mới nhớ, dường như ta từng nghe nói chuyện bát mâu loạn thế ở đâu đó.”

“Nghe từ đâu?” Triển Chiêu hỏi tiếp.

Ân Hậu đau khổ, “Đã nói rồi, tuổi cao không nhớ được nhiều thứ.”

“Cố gắng nghĩ.”

Thế là, trên sàn thuyền, Ân Hậu ngửa mặt gãi đầu gãi tai cố nghĩ, Triển Chiêu thì ngồi bên cạnh lải nhải hân.

.

.

Trong khoang thuyền, Cửu Nương ôm má vất người cạnh cửa sổ nhìn hai tổ tôn đùa giỡn với nhau.

“Cung chủ đã lâu không vui vẻ như vậy rồi.” Ngô Nhất Họa đi đến đứng cạnh Cửu Nương.

Hồng Cửu Nương cười cười, đột nhiên ngẩng mặt nhìn Ngô Nhất Họa, “Thật ra...”

“Sao vậy?” Ngô Nhất Họa thấy sắc mặt Cửu Nương không được tốt, liền hỏi, “Trong người khó chịu?”

“Không có gì, ngủ sớm đi.” Hồng Cửu Nương cuối cùng vẫn là không nói ra lời, thở dài một tiếng rồi về phòng ngủ.

Ngô Nhất Họa nhìn theo bóng lưng Hồng Cửu Nương, cảm thấy dường như Cửu Nương có tâm sự.

.

...

.

Sáng sớm hôm sau, Triển Chiêu ăn điểm tâm với Ân Hậu xong mới được thả cho về phủ Khai Phong, trên đường đi nghe dân chúng xôn xao bàn tán, nói bốn vị cao tăng Thiếu Lâm đã chết.

Chạy nhanh về phủ Khai Phong thì thấy thi thể nằm đầy đất, đều do Triệu Phổ và Bạch Ngọc Đường xử lý, hơi xấu hổ, dù sao thì mình mới là hộ vệ của phủ Khai Phong.

Bạch Ngọc Đường kể lại chi tiết vụ án đêm qua cho Triển Chiêu nghe.

Triển Chiêu cũng cảm thấy lạ, “Năm xưa những môn phái nào có được Lăng Sơn Khấp Huyết Đồ?”

Bạch Ngọc Đường nhìn quanh thấy không có ai, liền hỏi Triển Chiêu, “Ngoại công của ngươi không biết?”

Triển Chiêu lắc đầu, “Ta không hỏi.”

Đang nói chuyện, chợt nghe có tiếng người ồn ào bên ngoài, dường như có ai gây rối.

Rất nhanh sau đó, Tử Ảnh chạy vào, “Có người đến cửa gây chuyện rồi.”

Triển Chiêu thấy Tử Ảnh hưng phấn bưng bưng liền hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Là tên ẻo lả đêm hôm trước!” Tử Ảnh trả lời: “Còn có rất nhiều người, nói bảo Bạch Ngọc Đường giao Ân Hậu ra.”

Triển Chiêu nhíu mày, cùng đi ra ngoài với Bạch Ngọc Đường.

Trước cửa có rất nhiều đệ tử tục gia của Thiếu Lâm, còn có vài đại hòa thượng, phía sau là người của tam đại môn phái, bọn Tạ Bách Hoa cũng có mặt.

Tất cả đều nói, bốn vị đại sư chữ Tuệ gặp bất trắc, lại chết ở khách điểm Hữu Lai. Ngoại trừ Ân Hậu, không còn ai có năng lực lấy mạng bốn vị đại sư trong chớp mắt! Cho nên bắt Bạch Ngọc Đường nói cho bọn hắn biết Ân Hậu đang ở đâu.

Bạch Ngọc Đường cảm thấy rất buồn cười, Triển Chiêu thì rất tức giận, cả ngày hôm qua hắn ở cạnh Ân Hậu, làm sao có khả năng Ân Hậu giết người!

“Bạch Ngọc Đường, ngươi thân là truyền nhân của phái Thiên Sơn, ngày hôm qua bao che thả cho người của Thiên Ma Cung chạy mất, hôm nay đã có bốn vị đại sư chết, giải thích thế nào?” Ô Tại Văn vẫn bám riết lấy Bạch Ngọc Đường không tha, “Bảo người của Thiên Ma Cung ra nói rõ ràng!”

Bạch Ngọc Đường nhìn trời, đám người này thật sự quá giỏi khua môi múa mép.

Triển Chiêu nhíu mày, “Không bằng không chứng thì không được nói bừa, vụ án của bốn vị đại sư phủ Khai Phong sẽ điều tra rõ ràng, không được làm loạn trước nha môn!”

“Chúng ta không tin phủ Khai Phong.” Tạ Bách Hoa cười lạnh một tiếng, “Có vẻ như người của Phủ Khai Phong đặc biệt thiên vị Thiên Ma Cung.”

Triển Chiêu hơi ngậy người, nhất thời hơi nghẹn lời, có phải mình vô thức bao che cho Thiên Ma Cung không, hình như có một chút. Nhưng tối qua mọi người đều ở cùng một chỗ, thật sự không phải do người của Thiên Ma Cung làm, chỉ là không thể nào nói được.

“Đúng vậy!” Rất nhiều người hô to, “Liên Hoa Lâu đã bị diệt môn rồi, bây giờ lại mất thêm bốn vị cao tăng, Thiên Ma Cung đáng nghi nhất, nhưng lại chẳng thấy phủ Khai Phong các người bắt ai!”

“Chẳng lẽ các người có liên quan gì đến Thiên Ma Cung?” Mọi người lao nhao hỏi dồn.

.

.

Trong phủ Khai Phong.

Bạch Hạ nhíp chân xem chuyện vui, “Ai da, người giang hồ lần này quyết không buông tha rồi.”

Triệu Phổ bị làm phiền đến phát cuồng, nhíu mày nghiêng răng, “Chém hết đi, còn ra thể thống gì nữa!”

“Phải kiên nhẫn!” Công Tôn đứng bên cạnh giữ hấn lại, “Nếu lúc này người xuất động quan binh sẽ khiến người giang hồ căm hận phủ Khai Phong, nếu chẳng may quan binh và người giang hồ thật sự đại chiến, thì Khai Phong sẽ đại loạn.”

“Vậy cứ để cho bọn chúng lộng hành như vậy sao?” Triệu Phổ cảm thấy rất bức bối.

Bạch Hạ lắc đầu, “Hiện tại Tứ Đại Môn Phái là lực lượng mới mạnh nhất võ lâm, chỉ cần bọn họ dẫn đầu, rất nhiều người giang hồ sẽ đi theo.”

Triệu Phổ nhíu mày cảm thấy đã không thể nhịn được nữa, vẫy tay với Giả Ảnh, “Bảo Âu Dương dẫn quân hoành thành đến, ta xem ai dám làm loạn, nếu đánh thật thì chém hết.”

Giả Ảnh nhận mệnh lui xuống, Công Tôn cũng bất lực, với tính tình của Triệu Phổ, đương nhiên không thể để vài ba người giang hồ bò lên đầu, hơn nữa đã đến trước cửa phủ Khai Phong rồi, thật sự là đã quá huênh hoang.

Ngoài cửa lúc này, sắc mặt xấu nhất là Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu.

Bạch Ngọc Đường thì vốn đã thấy đám người này không vừa mắt, Triển Chiêu thì giận đối phương đổ oan cho ngoại công mình!

Còn đang giằng co, đột nhiên từ trong phủ Khai Phong, một người đi ra.

Mọi người lập tức im lặng, người đi ra là ai? Bao Chứng!

Âm thanh bên ngoài đã kinh động đến Bao Chứng. Cho dù là người giang hồ, nhìn thấy Bao Chứng, bị uy nghiêm và chính khí của hấn đàn áp cũng rụt cổ lại theo bản năng.

Bao Chứng sầm mặt, “Có oan ức gì thì viết cáo trạng trình lên công đường, bản phủ tự biết xử lý, còn tiếp tục gây rối, sẽ xử lý tất cả như tội coi thường vương pháp! Hình phạt tất cả bốn mươi đại bản, bắt giam một năm.”

Rất nhiều người giang hồ rụt cổ, nghĩ thầm, phải đánh mông sao?!

Bao Chứng nói xong, nói với Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, “Hai người tiếp tục điều tra án mạng ở Liên Hoa Lâu và khách điểm Hữu Lai.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường gật đầu, Bao Chứng định vào phòng.

“Bao đại nhân, tiếp theo phủ Khai Phong dự định làm thế nào?” Tạ Bách Hoa hỏi, “Có phải nên bắt người của Thiên Ma Cung lại thẩm vấn một chút không?”

Bao Chứng dừng chân, quay đầu lại nhìn hẩn một cái, trừng mắt, “Hỗn trưởng, bản phủ thẩm án thể nào cần người dạy sao?”

Tạ Bách Hoa ngậy người.

Bao Chứng quét mắt một lượt đám người giang hồ, lạnh giọng nói, “Các vị bằng hữu giang hồ, hoài nghi bản phủ sẽ lấy công làm riêng rồi loạn kỉ cương sao?”

Người giang hồ ai nấy đều nghẹn lời, không ít bách tính vây xem, đều nói Bao đại nhân nhất định sẽ xử lý công bằng, bảo đảm người giang hồ này đừng vây trước cửa phủ làm ảnh hưởng người khác.

Bao Chứng xoay mặt sang nói với Triển Chiêu, “Triển hộ vệ, hạn cho người trong vòng một ngày phải mang Ân Hậu đến phủ Khai Phong, bản phủ muốn đích thân hỏi chuyện!”

Triển Chiêu ngẩn người, gật đầu, “A...”

Trong mắt người giang hồ, yêu cầu này của hoàn toàn là nhiệm vụ không thể hoàn thành, nhưng Bạch Ngọc Đường thì lại cười thầm, căn bản không cần đến một ngày, chỉ cần Triển Chiêu gọi một tiếng ngoại công là Ân Hậu sẽ hớn hở chạy đến rồi. Bao đại nhân này không đơn giản, không hề đơn giản!

Bọn Tạ Bách Hoa nhìn nhau, nghĩ đã làm đến mức này rồi thì cũng không còn yêu cầu thêm gì được nữa, liền nói chờ Bao đại nhân thẩm án, rồi ai tự đi đường nấy.

Binh mã của Âu Dương Thiếu Chinh đến trước cửa phủ Khai Phong chạy một vòng, thấy không còn chuyện gì nữa liền quay về.

.

.

Trong phủ, Công Tôn liếc Triệu Phổ một cái, “Có thấy không, đây mới là đại nhân làm đại sự!”

Khóe miệng Triệu Phổ giật giật, “Phải nói hẩn là cáo già xảo quyết mới đúng!”

Bạch Hạ bên cạnh thì vỗ tay, “Bao đại nhân không hổ danh là Bao đại nhân, diệu kế!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường tiếp tục tra án.

Hai bọn họ mượn Thạch Đầu và Tiễn Tử của Tiểu Tứ Tử giúp việc, Tiểu Tứ Tử cũng ngồi trên lưng Tiễn Tử cùng đến Liên Hoa Lâu với bọn họ.

Vùng quanh Liên Hoa Lâu chịu một trận mưa lớn, mùi hương còn lại có hạn, Tiễn Tử và Thạch Đầu ngồi nghỉ ngơi, chạy vòng vòng khắp nơi, không tìm được manh mối gì. Triển Chiêu chợt có ý tưởng, cho chúng nó ngồi Huyết Đằm Hồng.

Huyết Đằm Hồng có mùi máu tanh và mùi xác thối đặc trưng, rất dễ phân biệt. Thạch Đầu và Tiễn Tử ngồi nghỉ, thật sự tìm về được một hướng, chạy xuống sườn núi phía tây nam. Mọi người tìm được một ít vết máu dọc đường, phương hướng không sai!

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu tiếp tục đi, đến khe núi, Thạch Đầu và Tiễn Tử dừng lại, ngồi cạnh một gốc cây liếm lông. Tiểu Tứ Tử chỉ vào khu rừng phía trước nói, “Hình như ở bên đó.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu vạch lùm cây ra đi vào rừng, phát hiện trong rừng có một khoảnh đất trống, trên đó có một tòa lầu nhỏ tương đối sơ sài.

Bốn phía là vết máu loang lổ khắp nơi, còn có một ít đồ vật rơi rớt khắp nơi, trong đó có một cây pháp trượng, khiến Triển Chiêu chú ý.

“Là pháp trượng của Tuệ Minh pháp sư.” Triển Chiêu cầm cây pháp trượng bằng đồng lên cho Bạch Ngọc Đường xem. Bốn phía là cảnh tượng bắn máu tung tóe, Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Tuệ Minh đại sư bọn họ hẩn là gặp nạn ở đây.”

“Chít chít!”

Đang nói chuyện, Thạch Đầu và Tiễn Tử đột nhiên kêu lên, Tiễn Tử chắn trước mặt Thạch Đầu, gồng lưng, nhe răng nhìn chăm chăm khu rừng trước mặt. Thạch Đầu lùa Tiểu Tứ Tử ra sau lưng, hai con trảo ly dường như cảm giác được mối nguy hiểm nào đó.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, chợt cảm giác một trận gió núi thổi tới. Trong gió, có mùi máu tanh nồng, và... mùi xác thối.

167. Q.6 - Chương 9: Thiên Ý Khả Vi [ý Trời Có Thể Trái]

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn vào khu rừng nơi gió thổi đến, không biết thứ gì đang ẩn nấp sau những lùm cây um tùm.

Tiểu Tứ Tử nằm úp trên lưng Thạch Đầu hiểu kì nhìn về phía trước, mũi ngửi thấy mùi lạ. Tiểu Tứ Tử thường nghiệm thi cùng Công Tôn, nhận ra được đây là mùi của xác chết. Nếu là người chết đã bốc mùi, thì có lẽ sẽ an toàn hơn người sống một chút, người chết không hại được ai.

Bạch Ngọc Đường đi đến, dùng dao vạch lùm cây ra... Mọi người nhìn qua từ khe hở, thấy được cảnh tượng thê thảm phía trước.

Sau bụi cây là một triền núi nhỏ, nói chính xác, là một bãi tha ma, khó trách sao lại có mùi xác thối. Nhưng, nếu như chỉ có người chết, Thạch Đầu và Tiễn Tử sẽ không rơi vào trạng thái phòng vệ.

Hai người đi vòng qua bãi tha ma, chợt nghe thấy tiếng động rất lạ phía trước.

Tiến Tử bắt đầu kêu chút chút, Tiểu Tứ Tử đột nhiên nhìn thấy dường như có thứ gì đó nhúc nhích trong rừng, tò mò muốn đến gần xem thử, bị Thạch Đầu cản lấy lại, đè xuống bụng. Thạch Đầu theo bản năng giấu Tiểu Tứ Tử đi, Tiễn Tử cũng căng thẳng nhìn chăm chăm phía trước, hai con trảo ly chưa từng căng thẳng thế này.

Triển Chiêu nhíu mày, là thứ gì?

Bạch Ngọc Đường nghiêng người nhìn vào một góc rừng, thật sự có gì đó... Hắn đi tới vài bước, nhìn kĩ. Một bóng đen đang ngồi sụp trong góc tối, cầm một phần chi gãy, như đang gặm cắn.

Lúc này hai người mới nhìn rõ, thứ ngậm chiếc chi gãy là một người ngồi cuộn lại, không biết vì bệnh hay vì nguyên nhân gì, mà da thịt hắn khô cứng cực kì đáng sợ. Da cả người đều biến thành màu tím đen, nếu không nhìn kĩ, sẽ lầm là loại quái vật quý ma nào đó.

“Người là ai?” Triển Chiêu thử nói chuyện với hắn, nhưng người kia lại kêu lên một tiếng kì quái, nhếch miệng khiến hàng răng nhọn đâm máu lộ ra, phóng người vồ tới Triển Chiêu.

Triển Chiêu vội lùi lại một bước, tránh khỏi những chiếc móng sắc của hắn, Bạch Ngọc Đường thấy hắn hung hãn không còn tính người, liền dùng dao gõ vào lưng hắn một cái.

“Rắc” một tiếng.

Người kia đột nhiên lão đảo, ngã xuống đất nứt vỡ ra như bình gốm, máu đen bắn ra, không bao lâu đã nằm chết trên đất.

Lần này đến Bạch Ngọc Đường giật mình, hắn làm mất vô tội với Triển Chiêu, “Ta không dùng lực...”

Triển Chiêu cũng gật đầu tỏ ý hiểu, chỉ cho Bạch Ngọc Đường nhìn xương cốt lộ ra sau vết nứt trên người kẻ kia.

“Tại sao xương lại nhỏ như thế?” Bạch Ngọc Đường ngồi xuống nhìn, cũng cảm thấy khác thường.

“Ừ!”

Lúc ấy, Tiểu Tứ Tử bị Thạch Đầu đè dưới bụng dốc hết sức chui ra, thở dốc, “Thạch Đầu, ngộ chết!”

Thạch Đầu vội đứng lên, Tiểu Tứ Tử xem như đã bò ra được, chạy đến cạnh bọn Triển Chiêu, mở to mắt nhìn, “A, người này bị bệnh rồi!”

“Bệnh gì?” Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đồng thanh hỏi.

“Cha từng nói, tên là bệnh Phôi Huyết gì đó, trước đây Tiểu Tứ Tử cũng từng thấy vài lần.” Tiểu Tứ Tử cầm một cây gậy chọc chọc phần xương trong vết thương của hắn, “Loại bệnh này rất hiếm gặp, thường xuất hiện ở người đi biển. Nhưng người này bị rất nặng, xương cốt đều co rút lại, cả người bông máu. Bị như hân xương cốt rất giòn, cho nên đụng nhẹ là sẽ chết.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, dừng coi thường, Tiểu Tứ Tử cũng biết không ít chuyện kì lạ quỷ quái.

“Người đi biển?” Triển Chiêu nhú mày.

“Chít chít!”

Chợt, Thạch Đầu và Tiểu Tử ngồi xổm gần bãi tha ma, vẫy đuôi với mọi người. Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi đến nhìn, chúng nó đang nhìn về phía bãi tha ma kêu chít chít.

“Chúng nó kêu cái gì?” Triển Chiêu hỏi Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử sờ đầu, “Ô, vui vẻ như thế, hẳn là tìm được thứ hai người muốn chúng nó tìm rồi?”

“Tìm?” Bạch Ngọc Đường nhú mày, nhún người nhảy lên một cây cao bên cạnh, bám vào cành cây nhìn xuống bãi tha ma, sắc mặt xấu đi, “Miêu Nhi.”

Triển Chiêu nhảy lên, cũng nhìn xuống, liền phát hiện, thì ra bãi tha ma chỉ là nguy trang, bên trong còn giấu thứ khác.

Bãi tha ma này cao hơn mặt đất, tạo thành một sườn núi nhỏ, bốn phía là các phần thân thể người, cho nên mọi người ít chú ý đến tình hình bên trong, người bình thường nhìn thấy cảnh tượng đáng sợ thế này đa số đều sẽ xoay người đi ngay.

Nhưng thật sự, giữa bãi tha ma là đất trống, được đắp thành một mảnh ruộng, trên mặt đất bùn đỏ như máu là những bông hoa nở đỏ rực, một vườn Huyết Đâm Hồng lớn được trồng giữa bãi tha ma.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường xem như sáng tỏ, khó trách sao Thạch Đầu và Tiểu Tử lại muốn dẫn bọn họ đến đây, không phải là tìm được rồi đây sao!

“Ngọc Đường.” Triển Chiêu đột nhiên chỉ vào ruộng hoa bảo hắn nhìn.

Bạch Ngọc Đường nhìn theo hướng hắn chỉ, giữa bụi cao, trên vài thân leo đã kết quả, có quả đang chín dần từ xanh thành đỏ, cũng có quả đã đỏ như máu, như túi mật người treo trên dây leo... Huyết Ma Đâm!

“Có người trồng Huyết Ma Đâm ở đây?” Bạch Ngọc Đường liên tưởng đến tòa lâu nhỏ khi nãy, “Tòa lâu đó có thể là nơi người trồng hoa sống.”

“Bốn vị cao tăng phát hiện, cho nên bị giết diệt khẩu...” Triển Chiêu cảm thấy rất có khả năng, nhưng vẫn còn vài điểm đáng nghi, “Người mắc bệnh Phôi Huyết này là thế nào? Tốc độ của hắn rất nhanh, nhưng lại không chịu nổi một chiêu.”

“Miêu Miêu, Bạch Bạch.”

Chợt, Tiểu Tứ Tử đứng bên dưới gọi bọn họ một tiếng.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cúi đầu nhìn, thì thấy Tiểu Tứ Tử đang ngửa mặt lên nhìn mình.

“Tiểu Tứ Tử, một lát nữa chúng ta sẽ xuống.” Triển Chiêu nói một câu, nhưng Tiểu Tứ Tử lại đưa tay, chỉ lên phía trên bọn họ, “Trên ngọn cây!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ngạc nhiên, ngẩng mặt lên nhìn, lập tức ngây người.

Không ít xác người bị xé nát vắt trên ngọn cây, đều khô quắt lại, giống hệt như người chết vì bệnh Phôi Huyết bên dưới.

.

...

Rất nhanh chóng, Triển Chiêu bảo người gọi Công Tôn đến, mọi người đều sững sờ trước cảnh tượng kỳ dị này.

“Ừm...” Công Tôn nhú mày nhìn kĩ thi thể nam tử chết vì bệnh Phôi Huyết, “Đây đúng là bệnh Phôi Huyết.”

“Nhưng tại sao rằng lại nhọn?” Triển Chiêu không hiểu.

“Người mắc bệnh Phôi Huyết phần lợi sẽ khô lại, răng sẽ rụng đi, hàm răng thừa lại dính máu sẽ có vẻ sắc bén rất đáng sợ. Nhưng hắn còn mắc vài bệnh khác, hơn nữa các người xem số máu chảy ra từ nội tạng hắn, ta dám nói trong dạ dày hắn cũng đầy máu.”

“Kính tởm.” Triệu Phổ bĩu môi, “Đây là đất của Liên Hoa Lâu, có người trồng Huyết Đâm Hồng ở đây, Liên Hoa Lâu đâu thể không biết đúng không?”

“Không tính là đất của Liên Hoa Lâu.” Triển Chiêu chỉ vào một cột mốc trên bãi tha ma nói, “Nơi đó là ranh giới, bãi tha ma vừa khéo nằm ngoài địa phận của Liên Hoa Lâu!”

“Hành động rất khéo.” Triệu Phổ cười lạnh, “Chuyện này phải hỏi kĩ càng tên ảo lả nhảy nhót hăng say nhất, xem xem hắn trả lời thế nào.”

Xử lý thi thể xong thì đã đến trưa, mọi người đi lại trong bãi tha ma cả một buổi không ai muốn ăn trưa, về phủ Khai Phong trước đã.

Vừa vào phủ, Triển Chiêu đã thấy Bàn Dục ngâm cây tắm thông thả đi ra, “Có khách quý đến!”

Mọi người không hiểu gì, “Khách quý nào?”

“Đang uống trà với Bao tướng trong thư phòng.” Bàn Dục cười hì hì nói, “Thật đúng là nghe danh không bằng gặp mặt, khí thế thật!”

Mọi người nghe chẳng hiểu gì, chạy đến cửa thư phòng xem thử, Triển Chiêu giật nảy người.

Không biết Ân Hậu đã chạy đến từ bao giờ, đang uống trà trò chuyện với Bao Chứng trong thư phòng, Bạch Hạ cũng góp mặt, ba người nói chuyện rất hăng say.

Trò chuyện xong, Ân Hậu đến biệt viện của Triển Chiêu trong phủ Khai Phong tham quan.

Triển Chiêu túm lấy hắn, kéo đến nơi không người hỏi, “Sao người lại chạy đến đây?”

Ân Hậu nhún vai, “Nghe nói Bao đại nhân bảo con trong vòng một ngày phải bắt được ta về quy án, không phải ta tự giác đến đầu thú đây rồi sao?”

“Đừng nói bậy!” Triển Chiêu nhìn quanh, “Đại nhân nói thế nào?”

“À, Bao đại nhân bảo ta cứ hành động tự do, nhưng làm việc cẩn trọng một chút, đề phòng tung tích, cố gắng giúp đỡ.” Ân Hậu cười hì hì trả lời, “Bao đại nhân thông minh cơ trí, là nhân trung long phượng.”

“Vậy người nghe lời Bao đại nhân, ở trong biệt viện đừng chạy lung tung!” Triển Chiêu nghĩ nghĩ, cảm thấy đây cũng là một phương pháp tốt, giữ Ân Hậu bên cạnh thì có thể trông coi mọi lúc, cũng không sợ bị người khác ám toán.

Cùng ăn cơm xong, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường xem Công Tôn nghiệm thi, mọi người còn có việc công phải làm.

Ân Hậu ăn không ngồi rồi lắc lư khắp nơi, đi vào hoa viên thì thấy một con... động vật màu trắng sữa chuột không ra chuột gấu không ra gấu đang chạy tới chạy lui bắt bướm.

Ân Hậu ngấm nó một lúc, ngồi xuống, vẫy tay với nó, “Tắc tắc tắc...”

Con vật đang bắt bướm trong sân là Thạch Đầu, Thạch Đầu xoay mặt sang, thấy một người không quen đang ngồi chào hỏi mình, chồm lên, ngửi ngửi, có mùi của Triển Chiêu.

Thế là, Thạch Đầu chạy đến.

Ân Hậu và nó nhìn nhau một lúc, Thạch Đầu vội vẫy đuôi, bản năng cảm giác được, không thể đắc tội người này.

Ân Hậu xoa tai Thạch Đầu, cảm giác không tệ, thế là liền xoa tới xoa lui đùa nó, nghĩ thầm đúng là phủ Khai Phong thứ gì cũng có, tiểu gia hỏa này hẳn là trảo lý ở Tây Vực?

Đang xoa rất vui, chợt ngoài cửa có tiếng bước chân “bach bach bach”, có người chạy chậm đến, bước chân rất ngắn, Ân Hậu nghĩ thầm chân người này thật sự quá ngắn, chẳng lẽ là tiểu oa oa?

Quả nhiên, một oa oa béo chạy từ cửa vào.

Đương nhiên đó là Tiểu Tứ Tử. Tiểu Tứ Tử vốn đang cùng nghiệm thi với Công Tôn, Công Tôn cần tìm một ít tư liệu liên quan đến bệnh Phôi Huyết, Triệu Phổ cực kì vô dụng, bảo hắn xem ba trang sách phải mất mấy ngày, thế là phải Tiểu Tứ Tử đến Tàng Thư Các tìm. Tiểu Tứ Tử chạy vào Tàng Thư Các, Thạch Đầu hơn hớn chạy theo, chờ bên ngoài, thế là gặp rồi chơi cùng Ân Hậu.

Khi Tiểu Tứ Tử ôm sách chạy ra thì thấy Ân Hậu đang chơi cùng Thạch Đầu.

Ôm ba quyển sách đứng trong sân, Tiểu Tứ Tử nghiêng đầu nhìn Ân Hậu.

Ân Hậu cũng ngồi xuống quan sát Tiểu Tứ Tử, nghĩ thầm, chắc chắc, oa oa này thật đáng yêu, béo múp múp, Chiêu khi còn nhỏ cũng đáng yêu thế này, nhưng mà không béo như thế này.

Tiểu Tứ Tử nhìn Ân Hậu một lúc, vỗ tay, “A, gia gia là thân thích của Miêu Miêu đúng không?”

Ân Hậu ngẩn người, nhướn mày, “Miêu Miêu?”

Tiểu Tứ Tử chạy tới vài bước, ngửa mặt nhìn Ân Hậu, “Mắt rất giống Miêu Miêu!”

“Miêu Miêu là Triển Chiêu sao?” Ân Hậu đưa tay, chợt chợt cái má phính tròn xoe của Tiểu Tứ Tử, trong lòng thầm cảm thán thêm lần nữa, béo quá!

“Phải.” Tiểu Tứ Tử gật đầu, cảm giác Thạch Đầu phía sau đụng đụng mình, liền kéo Thạch Đầu tới trước, “Đây là Thạch Đầu, là cô nương, trong phủ Khai Phong còn có một Thạch Đầu nam, Miêu gia gia đừng nhầm lẫn.”

“Miêu... gia gia?” Trong đầu Ân Hậu đột nhiên xuất hiện hình ảnh một con mèo già có râu, vội lắc đầu, đưa tay nhéo Tiểu Tứ Tử một cái, “Tiểu hài nhi nhà ai đây? Ta và Triển Chiêu giống nhau sao?”

“Con là Tiểu Tứ Tử!” Tiểu Tứ Tử trả lời, “Giống.”

Ân Hậu ngạc nhiên, dáng vẻ Triển Chiêu ôn hòa lương thiện, thuộc loại người gặp người thích, mình thì tà tính hung ác, người thường ai cũng sợ... Cả hai hoàn toàn không có điểm nào giống nhau, tiểu oa này nhìn một cái lại nhận ra mình và Triển Chiêu là thân thích?

“Giống chỗ nào?” Ân Hậu rất hứng thú.

“Đôi mắt!” Tiểu Tứ Tử ngửa mặt nhìn kĩ, “Nhưng mà, bây giờ mắt Miêu Miêu không màu này, trước đây còn giống hơn.”

Ân Hậu hơi híp mắt.

Tiểu Tứ Tử vỗ tay, “A, dáng vẻ lúc suy tư rất giống Miêu Miêu!”

Hai mắt Ân Hậu lóe lên, Tiểu Tứ Tử vui vẻ, “Khi này người vừa vui vẻ có đúng không? Phản ứng rất giống Miêu Miêu!”

Tâm trạng của Ân Hậu đột nhiên tốt lên, liền đi đến ngồi xuống chiếc ghế đá gần đó, nói chuyện với Tiểu Tứ Tử: “Tiểu oa oa tên Tiểu Tứ Tử?”

“Đúng vậy.”

“Tiểu Tứ Tử rất thân với Triển Chiêu sao?”

“Phải!” Tiểu Tứ Tử gật đầu.

“Vậy còn Bạch Ngọc Đường thì sao?” Ân Hậu hăng hái hỏi.

“Bạch Bạch và Miêu Miêu đều thân.” Tiểu Tứ Tử để sách lên bàn, bò lên ghế ngồi nói chuyện với Ân Hậu, “Miêu gia gia là thân thích của Miêu Miêu sao?”

“Phải... Không được nói, cứ xem như ta không có liên quan gì tới nó.” Ân Hậu chống cằm nhéo tai Thạch Đầu.

“Tại sao?” Tiểu Tứ Tử không hiểu.

“Sẽ gây phiền phức cho nó, Tiểu Tứ Tử, đừng nói chuyện này với người khác.” Ân Hậu dặn.

“Ha.” Tiểu Tứ Tử gật đầu, “Được rồi.”

Ân Hậu nhìn thấy số sách trên bàn, cầm lấy một quyển lật xem vài trang, “Còn nhỏ như vậy đã đọc loại sách này?”

“Cha cần.” Tiểu Tứ Tử lấy cái hàu bao nhỏ cất trong lòng ra, lấy ra mấy viên tùng tử đường, “Mời gia gia ăn kẹo.”

Ân Hậu cười, cầm lấy một viên, Tiểu Tứ Tử cho Thạch Đầu một viên, tự bỏ vào miệng một viên. Miệng ngậm kẹo, một bên má phồng lên, Tiểu Tứ Tử nói tiếp: “Miêu gia gia cũng đến dự lễ như Bạch phụ thân sao?”

“À... Chủ yếu là đến xem Bạch Ngọc Đường thế nào.” Ân Hậu ăn kẹo nói, “Dự lễ thì ta muốn, nhưng còn phải xem tình hình thế nào.”

“Bạch Bạch rất tốt, nhưng mà không biết lần này có thể tiến hành thuận lợi không.” Tiểu Tứ Tử hơi thất vọng, nói, “Từ khi ca ca của Miêu Miêu thất tung, thì có rất nhiều rất nhiều chuyện, chuyện này nói tiếp chuyện kia, Miêu Miêu và Bạch Bạch đều không có thời gian thân thiết. Lúc trước Cửu Cửu và cha còn phải đánh giặc, mà hai người còn có thời gian hôn hôn.”

“Bắt đầu từ lúc Triển Hạo thất tung?” Ân Hậu nhíu mày, tiện tay lật xem quyển sách Tiểu Tứ Tử mang ra, “Bệnh Phôi Huyết?”

“Phải.” Tiểu Tứ Tử cảm thấy càng nhìn Ân Hậu càng thấy giống Triển Chiêu, rất thân thiện, liền trả lời, “Khi này Tiểu Tứ Tử và Miêu Miêu gặp được một người chết vì bệnh Phôi Huyết trên núi.”

Ân Hậu nhíu mày, lật xem vài quyển khác, “Thuyền đi trên biển?”

“Người đi biển lâu ngày sẽ mắc bệnh này.”

Lúc ấy, Tiểu Ngọc bưng mâm hoa quả đi ngang nhìn thấy một già một trẻ ngồi bên bàn đá nói chuyện, liền bưng một đĩa trái cây đến. Trước đó Bao Chứng đã dặn dò, nói Ân Hậu và Bạch Hạ đều là khách, phải chiêu đãi tử tế.

Ân Hậu lột cho Tiểu Tứ Tử quả quýt, hỏi, “Bệnh này trị được không?”

“Ăn nhiều cam bưởi thì sẽ khỏi.” Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm nói, “Rất nhiều người đi biển lâu ngày, chẳng hạn như thuyền vận chuyển đồ gốm, tơ lụa đi bán, trên thuyền đều sẽ có rất nhiều giỏ cam, bưởi các loại.”

Ân Hậu thở nhẹ một hơi, hơi suy tư, “Đi từ biển vào sao... Thì ra là vậy.”

“Tiểu Tứ Tử.”

Tiểu Tứ Tử và Ân Hậu đang nói chuyện, chợt Nhạc Dương chạy vào, “Công Tôn tiên sinh bảo ta đến xem đã tìm được sách chưa.”

“Tìm được rồi.” Tiểu Tứ Tử đưa sách cho Nhạc Dương.

Nhạc Dương và Ân Hậu đối diện nhau, Nhạc Dương hành lễ với Ân Hậu, “Tiền bối.”

Ân Hậu nhìn hẩn, gật nhẹ đầu.

Nhạc Dương cầm sách đi, Tiểu Tứ Tử đứng đưa chân nghiêng đầu nhìn Ân Hậu, Ân Hậu đang nhìn theo bóng lưng Nhạc Dương, như đang ngây người.

“Mặt thế này cũng giống Miêu Miêu.” Tiểu Tứ Tử vừa nói vừa nhảy từ ghế xuống, đưa một ngón tay lên, đề lên hai nếp nhăn giữa chân mày Ân Hậu, “Lần nào Bạch Bạch cũng sẽ xoa xoa xoa cho Miêu Miêu, sau đó sẽ giãn ra.”

“Ồ?” Ân Hậu cười rất thoải mái, “Cứ xoa như vậy thì sẽ giãn ra sao?”

“Phải!” Tiểu Tứ Tử gật đầu, “Bạch Bạch cũng sẽ tự nhủ mày, lúc đó, Miêu Miêu sẽ xoa cho.”

Ân Hậu xoa đầu Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử, bình thường ở trong phủ Khai Phong có buồn chán không?”

“Không chán, ngày nào phủ Khai Phong cũng sẽ có án mạng rất bí ẩn.” Tiểu Tứ Tử vỗ đầu Thạch Đầu, “Tiểu Tứ Tử sáng sớm phải học bài, buổi trưa theo Tiểu Lương Tử đi luyện công, trước khi ăn cơm chiều đi xem Tiểu Bao Tử thắng đường, hoặc là theo Tiểu Tiểu Bàn, Tiểu Mạn Thần ra ngoài đi dạo. Ăn cơm chiều xong thì vui hơn, mọi người đều bận xong ngồi trong sân nói chuyện, rất nhiều người rất náo nhiệt.”

“Ồ... Sinh hoạt ở phủ Khai Phong là như thế sao.” Ân Hậu gật đầu, sau đó, cùng đi đến đại sảnh phía trước với Tiểu Tứ Tử. Trước cửa phòng ngổ tác, bọn Triển Chiêu đang tụm lại, Công Tôn lật sách, dường như mọi người đang so sánh gì đó.

Tiểu Tứ Tử chạy đến cạnh Công Tôn.

Công Tôn nhéo bảo bối một cái, “Đi lấy vài quyển sách mà lâu như vậy sao?”

“Con nói chuyện với Miêu gia gia.” Tiểu Tứ Tử nói xong thì Triển Chiêu ngạc nhiên, “Miêu gia gia?”

Tiểu Tứ Tử quay đầu lại... Thì lại không thấy Ân Hậu vừa nãy còn đi ra cùng đầu cả, “A?”

Triệu Phổ xoa đầu Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử, nói mớ giữa ban ngày sao?”

“Không có...” Tiểu Tứ Tử rất muốn nói Miêu gia gia là thân thích của Triển Chiêu, nhưng lại nhớ ra đây là bí mật không được nói, đành phải nuốt lời vào, chạy đi tìm Tiểu Lương Tử.

.

.

Bận rộn một lúc lâu, ngoại trừ biết được những người này đều chết vì bệnh Phôi Huyết vào những thời điểm khác nhau thì không còn thu hoạch được gì.

Triển Chiêu thấy đã về chiều, định đi tìm ngoại công uống trà, nhưng tìm trước tìm sau hết một vòng vẫn không thấy Ân Hậu đâu!

Ra khỏi biệt viện, đụng phải Bạch Ngọc Đường cũng đang đi tìm người.

“Miêu Nhi, có thấy phụ thân ta không?” Bạch Ngọc Đường tìm khắp nơi, phát hiện Bạch Hạ biến mất rồi, cũng hơi lo lắng. Phụ thân mình không như người khác, người khác mất tích còn tốt, phụ thân mình lại còn thích gây thị phi.

“Có khi nào là đi uống trà cùng ngoại công ta rồi không?” Triển Chiêu lo lắng, nếu để người khác thấy phụ thân Bạch Ngọc Đường và Ân Hậu cùng uống rượu nói chuyện, có lẽ sẽ lại thành đề tài cho người khác đồn thổi.

“Có lẽ là lên thuyền rồi.” Bạch Ngọc Đường nhắc, “Chúng ta đi tìm thử.”

Triển Chiêu gật đầu, hai người vội vã chạy đi.

Lúc này, ở chợ sách phía bắc thành Khai Phong.

Buổi chiều Bạch Hạ thấy bọn Bạch Ngọc Đường bận rộn, không muốn quấy rầy, có được tiền tiêu vặt Bạch Ngọc Đường cho, thế là liền hỏi nha dịch của phủ Khai Phong ở đâu có chợ sách, nghe nói thành bắc có rất nhiều nơi bán sách, liền tự chạy đến đó.

Đến nơi, đi dọc theo con đường, Bạch Hạ nhìn nhìn chỗ này ngấm ngấm chỗ kia, cuối cùng đến trước một cửa hàng bán ngọc.

Bạch Hạ nghĩ, ít nhất cũng mua cho Triển Chiêu lễ vật gặp mặt, nhân tiện mua cho Bạch Ngọc Đường một phần, xem như đã đính ước.

Cửa hàng ở phủ Khai Phong đương nhiên xa hoa hơn nơi khác rất nhiều, Bạch Hạ đi vào xem thử, phát hiện Băng Ngọc rất khá. Hắn vừa nhìn đã thích hai chiếc lọ ngọc nhỏ. Hai chiếc lọ này dùng đựng thuốc hít thì hơi to một chút, đựng rượu thì lại hơi nhỏ một chút, nhưng dùng để đựng thảo dược thì vừa khéo! Kiểu dáng cũng thanh nhã, nam nhân mang theo bên người không tốn sức. Hơn nữa đây là loại Băng Ngọc khó thấy, tinh xảo trong sáng, bạch ngọc trắng tinh khiết như bông, là loại hàng hảo hạng.

Bạch Hạ chỉ vào cặp lọ ngọc kia, “Mua cặp này!”

Cùng lúc Bạch Hạ chỉ cặp lọ ngọc kia, bên cạnh có một người cũng chỉ, gần như là đồng thanh với hắn, “Ta mua cặp này!”

Bạch Hạ ngẩng đầu, người bên cạnh cũng ngẩng đầu.

Người kia là một nam tử mặc thanh sam tuổi cũng tương đương mình, nhả nhận tuần tú, nho nhã lễ độ.

Trong tay người kia cầm một chiếc tay nải, như vừa đi đường dài đến Khai Phong. Bạch Hạ nghĩ thầm người này thật nho nhã, rồi cười cười với hắn.

Người kia rất lễ độ, cũng cười cười lại.

Chưởng quỹ nhìn nhìn, cười nói, “Hai vị, loại lọ ngọc này chỉ còn một cặp, hay là hai vị mỗi người lấy một cái đi?”

“Như vậy...” Bạch Hạ khó xử xoa cằm, “Ta tặng ột đôi phu thê dùng, phải cả cặp mới được.”

“Trùng hợp vậy sao.” Nam tử thanh sam đối diện cũng nói, “Ta cũng tặng cho người sắp có hỉ sự, nhưng quân tử hữu thành nhân chi mỹ, các hạ mua đi.” [quân tử hữu thành nhân chi mỹ: người quân tử có cái đức lo trọn việc tốt cho người]

“Không được không được.” Bạch Hạ vội xua tay, “Huynh vất vả từ xa đến, chưa nghỉ chân đã mua lễ vật trước, có thể thấy là tặng cho người rất quan trọng, ta có thể chọn thứ khác.”

“Không được không được, quân tử bất đoạt nhân tố hảo.” [quân tử bất đoạt nhân tố hảo: người quân tử chẳng đi cưỡng đoạt cái sở thích của người]

“Không được không được, xem như chút tâm ý của ta.”

Hai người đang đẩy qua đẩy lại, chưởng quỹ ghen lời không biết phải làm sao, nghĩ thầm từng thấy người ta tranh giành đôi mua, chưa từng thấy tranh không mua.

“Hai vị, hay là xem thêm thứ khác?” Chưởng quỹ thấy hai người có vẻ rất có tiền, liền giới thiệu: “Vẫn còn những loại Băng Ngọc khác, hai vị xem, có Ngọc Linh Lung, Ngọc Như Ý, giá cả như nhau cả, ngài xem có đẹp không.”

Nam tử thanh sam và Bạch Hạ đồng thanh hỏi, “Bao nhiêu tiền?”

“À, một chiếc ba trăm lượng bạc!” Chưởng quỹ cười ha hả nói, “Giá cả ở đây rất phải chăng! Không nói thách!”

“Ba trăm lượng, một cặp thì thành sáu trăm lượng rồi.” Nam tử thanh sam gật đầu, “Đúng là không đắt, nhưng mà, quân tử bất đoạt nhân sở hảo.”

“Phải, không đắt.” Bạch Hạ cũng gật đầu, “Nhưng quân tử hữu thành nhân chi mỹ.”

Thế là, hai người lại bắt đầu quân tử qua quân tử lại nhường cho nhau.

Chưởng quỹ lấy ra một cặp Ngọc Như Ý, một cặp Ngọc Tị Yên, một cặp Ngọc Phiến Trụy, một cặp Ngọc Bích, một cặp ngọc Linh Lung... Nói chung là hết cặp này đến cặp kia, hai người lại cứ chọn cùng một cặp, rồi lại nhường qua nhường lại.

Cuối cùng chưởng quỹ xù lông, “Sở thích của hai người thật sự quá giống nhau! Thế này đi, lọ ngọc, mỗi người một chiếc, Tị Yên, mỗi người một chiếc, Phiến Trụy, mỗi người một chiếc, Ngọc Linh Lung, mỗi người một chiếc...”

Bạch Hạ và nam tử thanh sam nhìn nhau một cái, “Như vậy...”

“Nhưng mà chưởng quỹ...” Nam tử thanh sam nhìn chưởng quỹ, “Một đôi giá sáu trăm lượng, người ta nói có đôi có cặp mới mỹ mãn, nếu chỉ mua một chiếc, thì giá trị không đến ba trăm lượng.”

“A, vậy ta tính rẻ cho hai người một chút?” Chưởng quỹ suy nghĩ một lát, “Hai trăm tám mươi lượng?”

“Không được, bớt thêm hai mươi lượng nữa.” Nam tử thanh sam phẩy tay, “Nếu không ta đến nơi khác xem thử.”

“Đừng đừng!” Chưởng quỹ nghĩ thầm chọn lựa một lúc lâu nếu để hai người này đến nơi khác thì chẳng phải mất công vô ích rồi sao, “Hai trăm năm mươi lượng?”

“Ta mua tặng người khác, hai trăm năm mươi rất không may mắn!” Bạch Hạ cười tủm tỉm, “Bớt thêm một chút nữa.” [nhị bách ngũ trong nhị bách ngũ thập lượng: hai trăm năm mươi lượng, có nghĩa tên ngốc, tên đàn]

“Hay là hai trăm hai mươi lượng?” Nam tử thanh sam cười tủm tỉm, “Có đôi có cặp!”

“Như vậy...” Chưởng quỹ suy nghĩ, giảm tám mươi lượng, có phải mình bán lỗ vốn rồi không?

“Không lỗ đâu chưởng quỹ.” Bạch Hạ phụ họa, “Chúng ta mua thêm cho người một cặp nữa!”

Chưởng quỹ gãi đầu, nghĩ thế cũng được.

Bạch Hạ ngẩng ngửa một lúc, chọn hai chiếc hồ lô bằng Băng Ngọc, kiểu dáng cặp hồ lô này rất đặc biệt, loại hồ lô có thể đeo bên người, bên trong đựng được rượu, rất đặc sắc.

Sau khi hai người thanh toán, ăn ý đổi cho nhau.

Bạch Hạ lấy cặp lọ ngọc, nam tử thanh sam thì lấy cặp hồ lô Băng Ngọc, nhìn nhau cười.

Chưởng quỹ gãi tóc, vỗ đầu, không phải bọn họ mua hai cặp đó sao? Hay rồi, mỗi cặp mất một trăm sáu mươi lượng!

.

.

Bạch Hạ đi tới cửa, nam tử thanh sam hỏi hắn, “Làm sao huynh đài biết ta muốn mua cặp hồ lô này?”

Bạch Hạ cười tủm tỉm, “Vừa nhìn đã biết các hạ là người nhanh trí, thấy ta mua lọ Băng Ngọc, cho nên cố ý nói muốn, cuối cùng nhường cho ta. Thế là mua hồ lô Băng Ngọc sẽ thành lựa chọn thứ hai, có thể được giảm giá, có đúng không?”

Nam tử thanh sam cười, phẩy tay, “Ha ha, thật ngại quá thật ngại quá, ta thường buôn bán ngọc, cặp lọ ngọc này, hai trăm lượng là vừa, một chiếc ba trăm lượng thì quá đắt. Nhưng ở đây là Khai Phong, cửa hàng lớn ỨC HIẾP khách mua, người vùng khác như ta không tiện trả giá. May mà có huynh đài hiểu ý ta, đúng là người thông minh.”

“Đâu có đâu có, ta cũng nhân cơ hội để giảm giá, tại hạ Bạch Hạ, các hạ xưng hô thế nào?”

“À, ta tên Triển Thiên Hành.”

“Triển huynh.”

“Bạch huynh.”

“Cùng đi uống một chén?” Bạch Hạ thích kết bằng hữu, nhìn thế nào cũng thấy Triển Thiên Hành vừa mắt, Triển Thiên Hành cũng là người thoải mái, vui vẻ nhận lời cùng đi dùng cơm nhưng phải để mình mời. Bạch Hạ kéo hắn đi đến Thái Bạch Cư, “Được được, hôm nay huynh mời hôm sau ta mời. Ha ha, nhi tử của ta sắp thành thân rồi, vài hôm nữa mời huynh uống rượu.”

“Trùng hợp vậy sao, nhi tử của ta cũng sắp thành thân rồi, đến ngày đó sẽ mời huynh đến uống rượu mừng.”

Hai người cười cười nói nói đi tới, đều có chút tiếc hận sao lại gặp nhau quá muộn. Nhưng vừa rẽ qua đường khác thì có vài người giang hồ xuất hiện phía trước, chặn đường, nói với Bạch Hạ, “Bạch Hạ, trang chủ của chúng ta ời.”

Bạch Hạ ngẩn người, “Trang chủ của các người là ai?”

“Đến nơi người sẽ biết.” Đám người kia có vẻ sốt ruột.

Bạch Hạ không hiểu có chuyện gì, “Ta không đi theo người lai lịch không rõ, ta cũng không có bằng hữu nào ở Khai Phong, không đi.”

“Chờ đó, người không thể không đi!” Đám người giang hồ rất ngang ngược.

“Thật ngang ngược!” Triển Thiên Hành lên tiếng ngăn lại, “Người giang hồ các người lại dám làm càn ở Khai Phong, không còn vương pháp nữa sao?”

“Không liên quan tới người!” Đám người giang hồ cảnh cáo Triển Thiên Hành, “Đừng lo chuyện bao đồng!”

“Người trong thiên hạ quản chuyện trong thiên hạ, ta có thể báo quan bắt các người!” Triển Thiên Hành vừa nói vừa chỉ ra phía sau, “Kìa, quan binh đến rồi!”

Đám người giang hồ quay đầu, Triển Thiên Hành và Bạch Hạ rất ăn ý, xoay người chạy, hai người chạy nhanh ra đường lớn, đã có thể thấy được cổng phủ Khai Phong phía xa.

Đám người giang hồ kia đuổi theo sát phía sau. Chạy chưa được bao lâu, đã có thêm một toán người xông đến từ phía trước chặn bọn họ lại.

Bạch Hạ thấy bị bao vây, hỏi Triển Thiên Hành, “Làm sao đây?”

Triển Thiên Hành thấy tình hình như thế, liền rút tay nải xuống đất, “Hết cách rồi! Chỉ còn một chiêu cuối cùng.”

“Chiêu gì?” Bạch Hạ hiểu kì nhìn hắn.

Triển Thiên Hành vén tay áo lên, đám người giang hồ kia nghĩ là hắn sắp động thủ, bày trận sẵn sàng đón địch. Không ngờ Triển Thiên Hành đột nhiên đưa hai tay lên đặt bên miệng, hô lớn ra xa: “Cứu mạng! Có cướp!”

Bạch Hạ nhìn trời, chiêu cuối cùng ấy thì ra là hô cứu mạng... Nhưng lại rất thực tế, thế là cùng hô cứu mạng với hắn.

Đừng coi thường, dù sao thì đây cũng là đường lớn ở Khai Phong, hai người hô cứu mạng vẫn có chút tác dụng.

Người đi đường nhao nhao đứng lại xem, nghĩ thầm giữa ban ngày lại dám chặn cướp trong Khai Phong? Những người giang hồ kia cũng nhú mây, muốn kéo người đi. Đừng coi thường, võ công của hai người này không cao, nhưng không phải là không biết, tránh đông tránh tây một lúc vẫn chưa bị bắt.

.

.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vừa đến bến thuyền tìm, nhưng lại không thấy cả Ân Hậu lẫn Bạch Hạ, thế là cả hai đi đến Thái Bạch Cư, nghĩ có khi nào hai người kia đến đây uống rượu không.

Vừa đến gần thì nghe tiếng người hô cứu mạng.

Triển Chiêu hơi sững sốt, giọng nói này, quen tai!

“Phụ thân?” Bạch Ngọc Đường vừa thấy Bạch Hạ và một bóng người áo xanh bị vây giữa một đám người giang hồ liền lập tức xông tới.

Triển Chiêu cũng đuổi theo.

Bạch Hạ đang bị một người giang hồ nắm tay áo định kéo đi, thấy Bạch Ngọc Đường đến, vội hô lớn, “Ngọc Đường!”

Bạch Ngọc Đường chạy đến đá bay những kẻ kia ra, kéo Bạch Hạ, “Phụ thân, không sao chứ?”

“Không sao.” Bạch Hạ lắc đầu, chỉ vào những người giang hồ kia, “Đám người này gọi đích danh muốn bắt phụ thân, chắc chắn không tốt lành gì.”

Triển Thiên Hành phía sau đột nhiên xoa cằm, “Ngọc Đường? Nếu là họ Bạch...”

Lúc ấy, Triển Chiêu cũng chạy đến, điểm huyết đá ngã những kẻ định chạy, ngẩng đầu lên thấy Triển Thiên Hành đứng cạnh Bạch Hạ, giật mình, “Phụ thân?”

Bạch Ngọc Đường và Bạch Hạ đều giật mình, cùng nhìn về phía Triển Thiên Hành và Triển Chiêu.

“Chiêu!” Triển Thiên Hành thấy nhi tử, nhặt tay nài lên chạy đến, “Không phải con nói trong Khai Phong trị an rất tốt sao? Sao lại có người chặn đường cướp giật?”

“Mấy ngày gần đây tương đối hỗn loạn.” Triển Chiêu đáp lấy lệ một câu, “Sao người lại đến đây?”

“À, phụ thân nghe người ta nói con sắp thành thân, nên muốn đến Khai Phong xem thử, nhưng mà mẫu thân con không cho đi, thế là phụ thân lén chạy đến.” Triển Thiên Hành nói xong, cười hỏi: “Con dâu tương lai của phụ thân đâu?”

Triển Chiêu nhắc tay chỉ Bạch Ngọc Đường.

Triển Thiên Hành nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường, cười híp mắt nói, “Ai da, thật là cao...”

Trong lòng Bạch Ngọc Đường kêu thịch một tiếng, con dâu?

Triển Thiên Hành ngắm Bạch Ngọc Đường một lúc, hạ giọng hỏi Triển Chiêu, “Mất phụ thân không tốt, sao con dâu nhìn giống nam nhân?”

Triển Chiêu nhìn trời, thì ra phụ thân mình còn chưa biết Bạch Ngọc Đường là nam hay nữ đã hưng phấn chạy đến rồi.

“Khụ.” Triển Chiêu nói nhỏ, “Hắn vốn là nam.”

=0= Triển Thiên Hành lập tức há hốc mồm, ngây người.

Bạch Ngọc Đường hơi nhú mày, đến hiện tại hôn sự của hắn và Triển Chiêu chưa bị ai phản đối, nhưng phụ thân của Triển Chiêu, có vẻ rất chính trực, có khi nào sẽ rất cố chấp?

Vừa nghĩ đến đó, Triển Thiên Hành đã kéo Triển Chiêu qua một bên, hỏi lại lần nữa, “Là nam?”

Triển Chiêu gật đầu, “Phải, là nam!”

Triển Thiên Hành lập tức biến sắc, hất mặt nhìn Triển Chiêu, “Chiêu, con như vậy là không đúng rồi!”

Bạch Hạ hơi nhú mày, chột chột Triển Thiên Hành, “Này, Triển huynh, hôn sự có vấn đề gì sao?”

“Đương nhiên có vấn đề!” Triển Thiên Hành kéo tay Triển Chiêu, “Hài tử này đúng là không biết nặng nhẹ, may mà ta chưa viết thiệp mời, nếu không sẽ phải sửa mấy trăm tấm!”

Bạch Ngọc Đường và Bạch Hạ đều ngây người, thiệp mời?

Triển Chiêu vốn cũng nghĩ là sắp bị mắng rồi, nhưng nghe câu này, dường như phụ thân mình không phản đối?

Bạch Hạ vỗ vỗ Triển Thiên Hành, “Sửa thiệp mời?”

“Không phải sao, nhà ta thân thích bằng hữu nhiều, huynh nghĩ xem, ta viết một hơi mấy trăm tấm thiệp mời là “Nữ, Bạch Ngọc Đường”. Sửa thành “Nam, Bạch Ngọc Đường”, phải mất bao nhiêu công sức? Thiệp mời đều là do ta tự mình viết.”, Triển Thiên Hành vỗ Triển Chiêu một cái, “Hài tử này trước nay vẫn không biết đâu là việc quan trọng!”

Khóe miệng Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường giật giật, việc quan trọng đó... Rốt cuộc là gì?!

“Cũng đúng, ta không nghĩ đến chuyện thiệp mời.” Bạch Hạ chấp tay với Triển Thiên Hành, “Triển huynh hẳn là người buôn bán? Thật sự rất thông minh tài giỏi.”

“Không dám không dám, tại hạ chỉ buôn bán nhỏ ở phủ Thường Châu.” Triển Thiên Hành cười nói với Bạch Hạ, “Còn gọi Triển huynh gì chứ, gọi là thông gia!”

“Thông gia!” Bạch Hạ đương nhiên là hớn hở gọi.

Cách đó không xa là Thái Bạch Cư, hai vị phụ thân lên lầu thương lượng chuyện hôn sự.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu cùng thở phào một hơi.

Triển Chiêu khoanh tay, “Hiện tại chỉ còn ả của mẫu thân ta.”

Bạch Ngọc Đường đập tay với hắn, “Ta bên này cũng vậy.”

Hai người lôi hết đám người giang hồ kia vào Thái Bạch Cư, vứt bên cạnh bàn, hỏi ai bảo bọn họ đến bắt Bạch Hạ.

Người giang hồ bị Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường dọa một trận, đều nói là một hắc y nhân trả bạc bảo bọn họ bắt Bạch Hạ, cũng không biết là ai.

Triển Chiêu gọi nha dịch đến giải đám người kia về, nhờ các ảnh vệ thẩm vấn, sau đó vẽ lại hình nghi phạm để tước nã.

Triển Thiên Hành uống vài chén rượu, đi tới cạnh Bạch Ngọc Đường, lặng lẽ kéo kéo tay áo hắn.

Bạch Ngọc Đường nhìn hắn, không biết phải gọi thế nào.

Triển Thiên Hành đưa cặp hồ lô Băng Ngọc cho hắn, nói, “Cầm đi, lễ vật gặp mặt.”

Bạch Ngọc Đường hơi xấu hổ, nhận lấy, hé môi nhưng lại không biết phải gọi thế nào.

Triển Thiên Hành thích thú, chạy về nói với Triển Chiêu, “Chiêu, thê tử của con, không phải, ái nhân của con là một hài tử rất thật thà!”

Triển Chiêu nhin cười, một lúc sau, Bạch Hạ đến nhét vào tay hắn cặp lọ Băng Ngọc, nói là lễ vật gặp mặt, đùa Triển Chiêu bảo gọi tiếng phụ thân nghe thử, Triển Chiêu cũng xấu hổ không gọi được.

Cuối cùng Bạch Hạ và Triển Thiên Hành mỗi người kéo một đứa, lải nhải nhi tử, sao lại thẹn thùng như thế?!

Dùng xong bữa trưa, đưa hai vị phụ thân về phủ Khai Phong, để hai người cùng uống trà bàn chuyện, bớt ra ngoài gây chuyện thị phi.

Tính cách hai người này hợp nhau, sở thích cũng tương tự, thân thiết rất nhanh. Triển Thiên Hành là một trong những thương nhân nổi danh nhất phủ Thường Châu, rất thông thạo chuyện kinh doanh kiếm lời, Bạch Hạ học được không ít từ hắn. Hai người càng lúc càng hăng hái, cuối cùng nói đến thê tử nhà mình, vừa nghe tên thê tử của đối phương đều hưng phấn chờ xem chuyện hay.

.

.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường tìm suốt một ngày vẫn không thấy Ân Hậu đâu, mọi người trong Thiên Ma Cung thì lại bảo bọn họ đừng lo, có thể Ân Hậu đã phát hiện ra thứ gì cho nên đi điều tra rồi, trước nay hắn vốn thân bí như thế.

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu lo lắng, liền an ủi, “Miêu Nhi, đừng lo, với võ công của ngoại công ngươi, không ai làm hại được.”

Triển Chiêu gật đầu, nhưng vẫn không yên tâm được.

Trên đường về, gặp được Mạc Càn Khôn dường như đang vội vã đến tìm.

“Mạc huynh?” Triển Chiêu thấy sắc mặt của Mạc Càn Khôn rất nghiêm trọng, nghĩ có lẽ đã xảy ra chuyện gì rồi.

Mạc Càn Khôn nhìn quanh, vẫy tay gọi hai người, nấp vào một ngõ nhỏ, nói nhỏ: “Hai người, cẩn thận một chút.”

“Đã có chuyện gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Chuyện bốn vị cao tăng Thiếu Lâm bị giết và Huyết Ma Đắm đường như đã lớn hơn, hiện võ lâm toàn thiên hạ đều đang rục rịch.” Mạc Càn Khôn nói với hai người, “Dù sao thì Khai Phong cũng là hoàng thành không tiện ra tay, cho nên bọn họ chuyển ra ngoại thành rồi, còn mở đại hội võ lâm ở Thiên Nhai Cốc, lần này người tham gia không phải chỉ là tứ đại phái mới xuất hiện nữa, chừng môn các môn phái lớn đều có mặt, sau đó tôn sư thánh giả hắc bạch đều sẽ tham dự.”

“Bọn họ định làm gì?” Triển Chiêu không hiểu, “Vụ án còn chưa phá được.”

Mạc Càn Khôn nhíu mày lắc đầu. “Lão tiểu tử Tiết Thiên Ứng và bọn Tạ Bách Hoa nói nắm trong tay bí mật kinh thiên động địa của võ lâm. Còn nói có chứng cứ chứng minh Thiên Ma Cung thật sự có ý định tái xuất giang hồ làm hại võ lâm, muốn các nhân sĩ võ lâm chính phái cùng diệt trừ Thiên Ma Cung. Ngoài ra, giang hồ chính phái và các bang phái tà đạo bị ảnh hưởng từ cái chết của các cao tăng Thiếu Lâm và Thiên Ma Cung, hiện tại dường như đã khôi phục trạng thái chính tà đối lập như trước đây.”

“Vậy là bọn chúng muốn tạo ra thêm một lần chính tà đại chiến, rồi đề cử ra một minh chủ võ lâm sao?” Bạch Ngọc Đường lạnh giọng hỏi.

“Nghe nói lần này bọn họ muốn làm ba chuyện.” Mạc Càn Khôn nhún vai, “Thứ nhất, muốn vạch rõ giới hạn giữa người võ lâm và quan binh triều đình!”

“Giới hạn?” Triển Chiêu nhíu mày.

“Đây tuyệt đối là nhắm vào các ngươi!” Mạc Càn Khôn lắc đầu, “Nói cách khác, các ngươi đã gia nhập triều đình thì không thể tham dự chuyện giang hồ, người giang hồ không được quan hệ thân thiết với quan viên trong triều.”

“Hắn quản được sao?” Bạch Ngọc Đường không vui.

Mạc Càn Khôn bảo hai người đừng nóng vội chờ mình nói hết, “Thứ hai là, bọn họ nghĩ chính tà không thể cùng tồn tại, Thiên Ma Cung đại diện cho tà phái, chính phái thì phải mời Thiên Tôn tái xuất, tranh thắng bại.”

“Đều là người hơn trăm tuổi rồi, còn dấn vật bọn họ làm gì?” Triển Chiêu buồn cười.

“Thứ ba, huyết ma đã tái hiện, phải mau giết chết huyết ma.” Ánh mắt Mạc Càn Khôn lạnh đi, “Cho nên công bố giang hồ lập sát lệnh, ai giết được huyết ma, người đó là võ lâm minh chủ tiếp theo!”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn nhau một cái, xảy ra thật rồi sao?!

Mạc Càn Khôn lo lắng, “Gần đây có rất nhiều nhân vật lợi hại đến Khai Phong. Chuyện hai người giúp Thiên Ma Cung trước đây bị người có mưu đồ đồn đãi thành rất khó nghe. Có thể đã khiến một số người tức giận, sẽ đến gây phiền phức cho các ngươi, phải cẩn thận một chút!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường gật đầu, Mạc Càn Khôn nhắc nhở hai người xong thì đi.

“Thấy thế nào?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường quay về.

Bạch Ngọc Đường đột nhiên nhếch môi, bật cười.

“Ngươi còn vui vẻ?”

Bạch Ngọc Đường khoác vai Triển Chiêu, “Sao lại không vui, thiên hạ quần hùng đều có mặt, mở tiệc rượu náo nhiệt.”

Triển Chiêu cũng vui, “Vây sẽ rất tốn kém?”

“Cũng đúng, ta không mời bọn họ uống rượu mừng.” Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu cười nhưng vẫn đượm tâm sự, liền áp sát tới hỏi, “Phụ thân chúng ta đều nói ta quá ngại ngùng.”

Triển Chiêu nghe tới mấy chữ “phụ thân chúng ta”, mi mắt giật giật, “Người gọi xuôi miệng thật.”

“Chuyện đó đương nhiên.” Bạch Ngọc Đường nói nhỏ bên tai hắn, “Miêu Nhi, ngày thành thân, nhất định phải để người của Thiên Ma Cung đường đường chính chính ngồi dự tiệc.”

Triển Chiêu mở to mắt nhìn Bạch Ngọc Đường.

“Ân Hậu phải ngồi trên ghế thân quyến, uống rượu dâng trưởng bối.” Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu thì biết quả nhiên con mèo này đang lo chuyện này, chọt chọt vào ngực hắn, “Thành thân đương nhiên là phải viên mãn, sao có thể để lại tiếc nuối về sau chứ?”

Triển Chiêu cong môi, cười gật đầu, “Đúng vậy!”

Tâm trạng hai người cực tốt, Triển Chiêu cũng đã quét sạch được sầu lo trong lòng, sải bước về phủ Khai Phong.

Lệnh truy sát huyết ma vừa công bố, có thể nói là phát động cả giang hồ. Người trong các môn phái đều chen chúc kéo đến Thiên Nhai Cốc. Cả Triệu Trinh cũng bị kinh động, phái một nhóm ảnh vệ lớn giám sát nhất cử nhất động của các môn phái giang hồ, trước mắt, đại hội võ lâm đã sắp bắt đầu.

.

.

Trên đỉnh Thiên Sơn cách Khai Phong hơn nghìn dặm, Ân Hậu ngồi trên một cành cây, nhìn nam tử bạch y bên dưới, “Người gọi ta ngàn dặm xa xôi đến đây để xem nó đào hầm?”

Nam tử bạch y ngẩng mặt, khuôn mặt vẫn trẻ trung tuấn mỹ như trước, chỉ là đầu tóc đã bạc trắng, nhẹ nhàng lay động trong gió núi, “Người nói xem, lễ vật gặp mặt cho ngoại tôn người, tặng thứ gì thì được?”

“Người đưa Vạn Lăng Dao cho nó là được rồi.”

“Vậy người đưa Sơn Hải Kiếm cho Bạch Ngọc Đường?” Nam tử bạch y cười cười, nhìn một cái hố lớn sâu không thấy đáy bên cạnh, hỏi: “Tìm thấy không?”

Một lúc sau, Triệt Địa Thủ Hàn Chương mặt đầy bụi đất bò lên, cầm theo thứ gì đó, “Thiên Tôn, người xem có phải không?”

Nam tử cầm lấy, đặt lên tay xem thử, là một chiếc hộp đen, phỉn đất đi mở nắp lấy một cuộn da dê bên trong ra.

“Thứ gì vậy?” Ân Hậu tò mò, nhảy từ trên cây xuống.

“Trước khi chết Lâm Thiện Tử bảo ta dùng nội lực chôn xuống đất, bảo ta sáu mươi năm sau đào lên xem.” Thiên Tôn đưa tấm da dê cho Ân Hậu.

Ân Hậu nhìn lướt qua, nhíu mày, “Cái rắm.”

“Cái gọi là thiên ý đó, rốt cuộc là gì?” Thiên Tôn chấp tay sau lưng hỏi Ân Hậu.

“Làm sao ta biết được, người mới là thần tiên ta là ma đầu.” Ân Hậu trả tấm da dê cho hắn, Hàn Chương hiếu kì liếc nhìn một cái, trên tấm da dê chỉ có một câu, huyết ma tái hiện, đại nạn giáng xuống, máu nhuộm giang hồ, không ai thoát khỏi.

Hàn Chương thầm nhíu mày, có ý nghĩa?

“Lão ma đầu, người đến Khai Phong?” Thiên Tôn vút tấm da dê đi, nhảy xuống núi, “Ta cũng đi.”

“Không phải thiên ý bất khả vi sao? Còn chưa chui vào hang trốn sao?” Ân Hậu đùa hắc. [thiên ý bất khả vi: ý trời không thể trái]

“Ha ha. Khi Lâm Thiện Tử chết, chúng nó còn chưa ra đời.” Thiên Tôn ung dung cười, “Khi đó và bây giờ, thượng thiên không giống nhau, đương nhiên cũng có thiên ý không giống nhau.”

“Thú vị thú vị.” Ân Hậu vui vẻ gật đầu, “Câu này ta thích nghe.”

Hàn Chương cầm tấm da dê, thấy hai người biến mất như cơn gió, rất bất đắc dĩ.

“Này, nhị ca!” Từ Khánh cầm cuốc bò lên, “Đã xong chưa?”

Hàn Chương thở dài, nhìn xuống chân núi, “Đệ nghĩ chúng ta có thể xuống núi kịp trước khi trời tối không?”

Từ Khánh đưa tay túm lấy da dê trên tay hắc qua lau mồ hôi, “Hai lão nhân này, bắt chúng ta đến làm khổ sai, dùng xong thì không mời đến một chén rượu đã đi, nhỏ mọn.”

Hắc lau mồ hôi xong thì vứt mảnh da dê xuống, gió thổi đến, tấm da dê lật ra...

“A?” Hàn Chương nhìn kĩ, cực kì vui mừng, túm lấy Từ Khánh ra sức lắc, “Tam đệ! May mà có đệ.”

“Sao?” Từ Khánh không hiểu gì, không để ý thấy, trên tấm da dê bên cạnh, chỗ vừa dính ướt mồ hôi hiện ra vài chữ, thiên ý khả vi. [ý trời có thể trái]

...

168. Q.6 - Chương 10: Dạ Tham [do Thám]

Triển Thiên Hành và Bạch Hạ giá lâm, khiến cho phủ Khai Phong náo nhiệt hơn không ít.

Hai vị phụ thân rảnh rỗi sẽ luyện đánh cờ, không thì nói đủ thứ chuyện trên trời dưới đất, rất hợp nhau, biết Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường bận, hai người không đi gây thêm phiền.

Còn về vụ án Liên Hoa Lô và bốn vị cao tăng Thiếu Lâm bị sát hại, đến nay vẫn chưa có manh mối gì.

Nhưng giang hồ, thì lại hỗn loạn như nổi lửa.

Trong nhĩ gian của Thái Bạch Cư, Tiểu Tứ Tử vất người trên khung cửa, nhìn những người giang hồ thỉnh thoảng lại đi ngang dưới lầu, hỏi Tiêu Lương: “Tiểu Lương Tử, người vừa đi qua khi nãy có râu màu đỏ, nhìn thấy không?”

“Có!” Tiêu Lương gật đầu, “Dung mạo rất kì lạ!”

“Xích Luyện Ma Tiêu Đẳng.” Nhạc Dương ngồi bên cạnh giới thiệu cho cả hai, “Tuyệt chiêu của hắc là Xích Luyện Thần Công đã tuyệt tích giang hồ, nhưng bình thường thì tốt nhất tránh xa hắc một chút, hắc luôn mang Xích Luyện Xà theo bên người.”

“Người mặc y phục màu tím bên kia thì sao?” Tiểu Tứ Tử hỏi tiếp, “Vừa mới đi qua, xăm hình khuôn mặt hết nửa khuôn mặt, thật lợi hại!”

“Hắc là Âm Dương Diện Ngô Bàn, giỏi chiến thuật, chỉ tính là một nửa người giang hồ.”

Đường Thạch Đầu nhìn Nhạc Dương, “Sao ai người cũng biết?”

“Chỉ là từng nghe nói thôi.” Nhạc Dương cười cười, “Ta nhận ra bọn họ, nhưng bọn họ không nhận ra ta.”

“Nhạc Dương rất giỏi.” Bàn Dục cầm ly rượu ngồi bên bàn, hỏi Bao Duyên đang cúi đầu viết gì đó, “Này, người bận rộn cả buổi trưa rồi, viết gì vậy?”

“Nhiều người chết như vậy, mỗi người đều phải viết một tờ tử vong kí lục!” Bao Duyên uống ngụm trà, “Ta viết xong còn phải đưa cho Công Tôn tiên sinh chỉnh sửa, một bộ dùng để tham khảo điều tra vụ án, một bộ lưu trữ trong phòng tư liệu.”

Bàn Dục chống cằm rướn đến xem, nói thầm, “Lại nói chuyện này, gần đây có nhiều người giang hồ như vậy, đều là đến bắt huyết ma sao?”

“Phải, vì đã có giang hồ truy sát lệnh, ai giết được thì có thể thống nhất võ lâm.” Nhạc Dương quay đầu lại, “Giang hồ truy sát lệnh chỉ mới được phát ra một lần khi có nạn Huyết Ma ngày trước, vì Thiên Ma Cung Ân Hậu và Thiên Tôn cùng giết chết Huyết Ma, cho nên hai người đó trở thành thánh giả võ lâm. Nhưng Ân Hậu là tà phái, hơn nữa đã thoái ẩn giang hồ từ lâu, cho nên kì thật Thiên Tôn là võ lâm chí tôn chân chính.”

“Chính là sư phụ của Bạch Ngọc Đường?” Bàn Dục cười hì hì chọc ghẹo Đường Thạch Đầu, “Này, thạch đầu, là sư tổ của người đó!”

Đường Thạch Đầu gãi đầu, “Nhưng mà, huyết ma đang ở đâu?”

“Ta cũng nghĩ.” Bao Duyên đột nhiên ngắt đầu, “Nói tới nói lui, mọi người đều nghĩ Liên Hoa Lâu là do huyết ma diệt, cao tăng là do huyết ma giết, nhưng huyết ma lại mãi vẫn không hề thấy bóng, cho dù ai đó thật sự giết được huyết ma, kéo một thi thể tới, ai sẽ tin?”

Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương đều thấy có lý, ngắt đầu, “Đúng vậy.”

“Ha ha.” Nhạc Dương đột nhiên cười, lắc đầu.

“Sao vậy?” Đường Thạch Đầu nhìn hẩn thắc mắc.

“Các người xem, trước đây ai đã giết Huyết Ma?” Nhạc Dương hỏi lại, “Võ lâm hiện nay, võ công của ai đứng trên Thiên Tôn và Ân Hậu? Tuy Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu có thể xưng là lợi hại, nhưng khách quan mà nói thì còn kém Ân Hậu Thiên Tôn rất xa!”

“Cho dù thật sự có huyết ma, thì không phải người giang hồ bình thường nào cũng bắt được... Vậy còn phát lệnh truy sát để làm gì?” Tiêu Lương không hiểu.

“Có thể dụ một số người ra.” Nhạc Dương bật cười, thấy mọi người nhìn mình chằm chằm, liền trả lời, “Thợ săn, và những người có dã tâm!”

“Thợ săn?” Tiểu Tứ Tử tò mò, “Săn thú sao?”

“Tiểu Tứ Tử.” Nhạc Dương néo Tiểu Tứ Tử một cái, “Mỗi năm trong giang hồ có rất nhiều người làm chuyện phi pháp, nhưng những người đa số đều có võ công rất cao, có tài năng hơn người. Thiên hạ lớn như vậy, nếu hẩn trốn đi, quan phủ phái bao nhiêu bộ khoái cũng chưa chắc bắt được, cho nên liền treo giải để người giang hồ truy nã. Những người đó, bắt được tội phạm hung thủ đưa đến nha môn, thì có thể nhận tiền thưởng, những người sống bằng cách này được gọi là thợ săn.”

“À!” Tiểu Tứ Tử vỗ tay, nói với Tiêu Lương: “Tiêu Lương Tử, như thế không tệ, có thể bắt người xấu còn được lấy bạc!”

“Làm thợ săn tương đối nguy hiểm.” Nhạc Dương lắc đầu, “Sơ suất có thể mất mạng, trước đây khi tróc nã Huyết Ma đã có đến mấy trăm thợ săn chết.”

“Truy sát lệnh gì đó rốt cuộc là do ai phát ra?” Bao Duyên hỏi một vấn đề tương đối thực tế, “Chẳng hạn như, phát lệnh truy nã là nha môn, vậy giang hồ truy sát lệnh cũng có một nha môn sao?”

“Chỉ cần giang hồ bát đại phái nhất trí thông qua thì có thể phát lệnh.” Nhạc Dương tiếp tục phổ cập tri thức giang hồ ọi người, “Thiếu Lâm, Nga Mi, Hoa Sơn, Thái Sơn, Côn Luân, Thiên Sơn, Võ Đang và Hành Sơn, tám đại môn phái, nắm trong tay vận mệnh của võ lâm Trung Nguyên.”

“Không có giang hồ tứ đại phái sao?” Tiêu Lương hiếu kì, “Lời nói của bọn Tạ Bách Hoa trước đây dường như rất có ảnh hưởng.”

“Tám môn phái đó là trụ cột vững chắc của võ lâm, nhưng vì tương đối bảo thủ, nhận đồ đệ cũng rất kén chọn, hơn nữa đa số tuổi tác đã cao, cho nên không thường xuất hiện trước mặt mọi người. Mà những môn phái mới như Tạ Bách Hoa, đất rộng người đông long xà hỗn tạp, tài lực mạnh, chương môn trẻ tuổi thích ra oai. Nhưng nếu trước đây Lâm Thiện Tử thật sự chia Lăng Sơn Khấp Huyết Đồ thành bốn mảnh giao cho các môn phái, nhất định sẽ chọn bốn trong tám môn phái!” Nhạc Dương bình thản nói, “Lâm Thiện Tử là một người thông minh, ngày trước Tào Tháo vì sợ người trộm mộ mà xây dựng bảy mươi hai phần mộ giả, Lăng Sơn Khấp Huyết Đồ, cũng có một bức thật, ba bức giả!”

“Trước khi Liên Hoa Phu Nhân chết nói Lăng Sơn Khấp Huyết Đồ bị trộm, bức đó là thật hay giả?” Bao Duyên hỏi Nhạc Dương.

Nhạc Dương lắc đầu bất đắc dĩ, “Ai biết được. Trên Lăng Sơn Khấp Huyết Đồ có ghi chép lại võ công tuyệt thế của Huyết Ma, Thiên Tôn và Ân Hậu, ai cũng muốn có. Mà muốn có nhất, tuyệt đối là chưởng môn của bốn đại môn phái mới, chỉ cần võ lâm vượt qua được giang hồ bát đại phái, thì thời điểm giang hồ chuyển mình sẽ đến trước mắt!”

“Nói mới thấy.” Bàn Dục hiểu kì hỏi Nhạc Dương, “Tiểu tử nhà ngươi sao lại biết được nhiều chuyện như vậy?”

“Sao?” Nhạc Dương làm mặt vô tội chớp mắt, “Ta nghe kể chuyện nhiều.”

“Xì.” Mọi người biết hắn đang giả ngây, cũng không hỏi thêm.

.

...

.

Mấy ngày này Triển Chiêu bận đến thê thảm, trông nom phụ thân mình và các lão ma đầu Thiên Ma Cung, tìm không thấy Ân Hậu, còn phải phá án, hoàn toàn không cách nào nghĩ đến chuyện thành thân tiệc rượu.

Bạch Ngọc Đường nhìn thấy như thế, lo lắng thay hắn, con mèo này, đừng để một sinh bệnh.

Bạch Ngọc Đường rất muốn giúp Triển Chiêu, nhưng bản thân hắn cũng gặp không ít phiền phức, tất cả đều vì một bức thư.

Bức thư này do người của phái Thiên Sơn gửi đến, Bạch Ngọc Đường nhìn bao thư, nhíu mày, trên bao thư chỉ viết một chữ “Đường”, kí tên là “Sư”. Nét bút này hắn quen đến không thể quen hơn, là của Thiên Tôn!

Bạch Ngọc Đường mở thư ra xem, trên thư, Thiên Tôn nói với hắn, bọn Nhạc Phong đã dẫn theo một nhóm đồ đệ phái Thiên Sơn xuống núi rồi. Lần này, phái Thiên Sơn sẽ tham gia đại hội võ lâm do bát đại phái tổ chức ở Thiên Nhai Cốc, Thiên Tôn bảo Bạch Ngọc Đường thay mình dẫn phái Thiên Sơn đến tham dự.

“Bảo ta đi?” Bạch Ngọc Đường nhìn người đưa thư của phái Thiên Sơn.

Người đưa thư chấp tay với Bạch Ngọc Đường, “Thái sư thúc tổ, vài ngày nữa nhóm chưởng môn sẽ đến.”

Bạch Ngọc Đường nhìn trời, chuyện này không đẩy đi được, sao Thiên Tôn lại giao cho hắn một vấn đề nan giải như thế này. Đại hội võ lâm lần này rõ ràng là mở ra để đối phó Thiên Ma Cung, vài hôm nữa hắn cũng sắp gọi Ân Hậu là ngoại công rồi... Chuyện này người khác không biết, Thiên Tôn sao có thể không biết?

Nghĩ lại, đột nhiên khuôn mặt nửa cười nửa không đặt thành gian kế của Thiên Tôn hiện ra trước mắt, người đó, có khi nào là cố ý?!

.

...

.

“Trọng Tam, người định ra ngoài?”

Trên con thuyền mà mọi người trong Thiên Ma Cung đang nghỉ chân, Ngô Nhất Họa thấy Trọng Tam đeo hầu bào, dáng vẻ như sắp lên lên trốn đi, liền hỏi, “Đi đâu?”

“Bọn Tạ Bách Hoa, hắn là ở trong biệt viện của Thiên Ưng Sơn Trang tại Khai Phong.” Trọng Tam lầm bầm, “Chuyện lần này, người bắt đầu là bọn chúng, người đoán xem, chúng đang mưu tính chuyện gì, mưu tính chuyện gì, mưu tính chuyện gì...”

Ngô Nhất Họa cười nhẹ, “Người muốn đi nghe lén?”

Trọng Tam không vui, “Không lý do lại bắt Tiểu Chiêu đi điều tra.”

Ngô Nhất Hòa nhìn nhìn hấn, xoa cằm, “Nói cũng đúng.”

“Người cũng muốn đi?” Trọng Tam nhìn hấn.

Ngô Nhất Hòa nhướn mày, “Không chủ động thì sẽ bị động.”

Hai nhìn nhau cười, len lén trốn ra khỏi thuyền.

.
...
.

“Miêu Nhi.”

Chạng vạng, Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu đổi sang y phục dạ hành, nhìn bầu trời đang tối dần bên ngoài, cười hỏi hấn, “Làm gì vậy?”

Khóe miệng Triển Chiêu giật giật, “À... Định ra ngoài đi dạo một lát.”

“Sáng sớm lúc đi còn là mèo trắng, đến tối đã biến thành mèo đen rồi sao?” Bạch Ngọc Đường chọc ghẹo hấn.

Triển Chiêu xấu hổ, ngồi xuống bàn, “Vẫn cứ cảm thấy không có manh mối gì, tốt nhất là chủ động tìm chút manh mối.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “À, cho nên muốn đến biệt viện của Thiên Ứng Sơn Trang nghe ngóng?”

Triển Chiêu liếc hấn một cái, nghĩ thầm sao cái gì người cũng biết. Thấy Bạch Ngọc Đường cầm đao như cũng muốn đi, liền lẩm bẩm một câu: “Chuột bạch không được đi, đi theo dõi, phải làm chuột đen.”

Bạch Ngọc Đường bị hấn chọc cười, nhìn nhìn bộ y phục dạ hành của hấn, “Người còn y phục đen không? Cho ta mượn một bộ mặc.”

Triển Chiêu kinh hãi, “Người mặc màu đen?”

Bạch Ngọc Đường nhún vai, “Chuột đen và mèo đen mới xứng đôi.”

Triển Chiêu cười, vẫn không quên thừa nước đục thả câu, “Cái này gọi là gả gà theo gà gả mèo theo mèo sao?”

Bạch Ngọc Đường nhướn mày, nhéo cằm hấn.

Ngay lúc đó, cửa bị đẩy vào, Triển Thiên Hành và Bạch Hạ đi vào, ngẩng đầu nhìn...

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đang đứng đối diện trước giường, Bạch Ngọc Đường còn đang nhéo cằm Triển Chiêu, “thâm tình” nhìn nhau.

“Khụ khụ.” Bạch Hạ vội lùi lại.

Triển Thiên Hành cũng xua tay, “Xin lỗi xin lỗi, hai đứa tiếp tục đi.” Nói xong, lùi ra ngoài đóng cửa lại.

Bạch Hạ che miệng, “Ai da, quả nhiên là Bạch Ngọc Đường chủ động hơn một chút!”

“Tiểu Chiêu nhà ta hơi ngốc một chút, chỉ trách mẩu thân nó từ nhỏ sợ nó học xấu, không bao giờ nói những chuyện này với nó.” Triển Thiên Hành đứng trước cửa lắc đầu.

“Ừm.” Bạch Hạ xoa cằm, “Khi Triển Chiêu còn nhỏ hai người không dạy nó cách làm sao?”

Triển Thiên Hành lắc đầu, “Không.”

“Ta cũng chưa từng dạy Ngọc Đường, huynh cũng biết, khi còn nhỏ Ngọc Đường nhà ta rất lảm lì, sau đó bị Thiên Tôn đem lên núi, sống những ngày thanh tịnh thoát tục...”

“Vậy sao.” Triển Thiên Hành ngồi xuống bậc thang trước cửa, hỏi Bạch Hạ, “Vậy hiện tại hai đứa nó tiến triển đến mức nào rồi?”

“Chỉ mới hôn môi thôi, sau đó không làm gì hết.” Bạch Hạ cũng ngồi xuống, hai người ngồi sòng vai trước cửa phòng Triển Chiêu, bắt đầu thảo luận chi tiết.

“Có thời gian phải nói với chúng nó một chút, đừng để đến đêm động phòng hoa chúc, hai đứa lại chẳng biết phải làm thế nào!” Triển Thiên Hành ngồi ôm chân lo lắng chung với Bạch Hạ.

Chợt cánh cửa phía sau mở ra.

Hai người quay đầu, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đứng đó, vẻ mặt tỏ rõ bất lực nhìn bọn họ.

Sau đó, Triển Thiên Hành và Bạch Hạ bị đuổi ra ngoài.

Triển Chiêu thấy đã không còn sớm nữa, nghĩ phải mau thay y phục cho Bạch Ngọc Đường, rồi đến Thiên Ung Sơn Trang.

Triển Thiên Hành và Bạch Hạ vừa đến cửa, chợt nghe tiếng Triển Chiêu kéo Bạch Ngọc Đường vào phòng, miệng nói, “Mau cởi y phục.”

Triển Thiên Hành và Bạch Hạ nhìn nhau một cái, nhìn vào trong biệt viện thì thấy cả hai đã vào phòng đóng cửa.

Không nén nổi tò mò, hai vị phụ thân vội chạy khê tới bám vào khe cửa nhìn vào trong, nhưng cửa đóng rất kín, không thấy được gì, chỉ nghe được tiếng nói chuyện bên trong.

Triển Chiêu: “Hình như hơi nhỏ?”

Bạch Ngọc Đường: “Cảm giác hơi chật.”

“Đừng nói nhiều.” Hình như Triển Chiêu trở mặt, “Cho không người người còn kén chọn!”

Bạch Ngọc Đường: “Miêu Nhi, nhẹ một chút.”

“Mau mau.” Triển Chiêu giục, “Đang gấp!”

Bạch Hạ và Triển Thiên Hành nhìn nhau một cái, Triển Thiên Hành chắc chắn mấy tiếng, tự nói thầm, “Chiêu à, phải dịu dàng với tình nhân chứ!”

“Hơi chật một chút?” Triển Chiêu nói, “Mạnh lên!”

Bạch Hạ và Triển Thiên Hành mở to mắt, Bạch Hạ nhú mày, “Nếu chật, thì dùng chút thuốc cao tốt hơn chứ?”

“Đúng vậy!” Triển Thiên Hành cũng gật đầu, “Không nên để bị thương...”

“Miêu Nhi, làm rách thì phải làm sao?” Bạch Ngọc Đường hơi lo lắng.

“Vậy thì người phải đền!” Triển Chiêu nói, “Ai da, rách thật rồi!”

Hai vị phụ thân bên ngoài còn nghe được tiếng “roẹt”, hoảng hốt vội ra sức kéo khe cửa, muốn nhìn rõ ràng, thế là...

“Ầm” một tiếng, cánh cửa ngày thường bị Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường tung cước đá ra, còn từng bị Công Tôn và Triệu Phổ đá, lại từng bị Thạch Đầu và Tiền Tử xô, cho nên rất không chắc chắn. Không chịu nổi trọng lượng của Triển Thiên Hành và Bạch Hạ, mở bung vào trong, hai người té xuống.

.

.

Nhìn lại cảnh trong phòng lúc này.

Bạch Ngọc Đường đứng cạnh giường, đã thay sang y phục dạ hành, Triển Chiêu đang kéo tay áo cho hắn. Cổ áo hơi chật một chút, bị rách.

Triển Thiên Hành và Bạch Hạ ngẩng đầu, chớp mắt nhìn hai người, trong đầu lóe lên cùng một câu hỏi, tại sao vẫn còn mặc y phục?

Thật ra, tình hình lúc này là:

Triển Chiêu lục trong tủ tìm được một bộ y phục dạ hành, đã từ nhiều năm trước rồi, cầm tới trước người Bạch Ngọc Đường so thử, “Hình như hơi nhỏ?”

Bạch Ngọc Đường kéo kéo y phục trước gương, “Cảm giác hơi chật.”

Triển Chiêu liếc, “Đừng nói nhiều! Cho không người người còn kén chọn!” Vừa nói vừa bắt đầu kéo áo ngoài của Bạch Ngọc Đường xuống thay y phục.

Bạch Ngọc Đường thấy tay chân Triển Chiêu lỏng ngóng, cầm bộ y phục dạ hành lộn tới lộn lui, liền nhắc: “Miêu Nhi, nhẹ một chút.”

Nhưng Triển Chiêu lo nếu trễ thì có đến Thiên Ưng Sơn Trang cũng không điều tra được gì, thế là vội vàng kéo lên, bộ y phục được bóp cổ tay, bị vướng vào cổ tay áo trong của Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu kéo mạnh một cái liền rách, thế là Bạch Ngọc Đường phải đền một bộ mới.

Hai người đang loay hoay, Triển Thiên Hành và Bạch Hạ ngã vào.

Triển Thiên Hành còn đang lằm bằm, “Chiêu, phải cẩn thận, nếu không rất dễ bị thương!”

Bạch Hạ cũng gật đầu, “Đúng vậy Ngọc Đường, tình thế rất quan trọng, không được làm liều!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đứng đó, bất lực nhìn hai vị...

.

.

Cuối cùng, Bạch Ngọc Đường thay y phục xong, hai người vút Triển Thiên Hành và Bạch Hạ về lại khách phòng, rồi tung người chạy nhanh đến biệt viện của Thiên Ưng Sơn Trang. Triệu Phổ lệnh cho Giả Ảnh và Tử Ảnh đi cùng bọn họ, nói về thăm dò thì bọn họ tương đối có kinh nghiệm, hơn nữa còn có thể giúp đỡ.

.

.

Bốn người trước sau chạy đến Thiên Ưng Sơn Trang, Triển Chiêu vừa đi vừa nhìn Bạch Ngọc Đường chăm chăm.

“Nhìn gì vậy, Miêu Nhi?” Bạch Ngọc Đường bị hắt nhìn đến gai người.

“À... Không.” Triển Chiêu gãi đầu, nghĩ thầm, Bạch Ngọc Đường mặc màu đen cũng rất đẹp, cảm giác khác. Mặc y phục đen, da mặt lại trắng! Trắng như tuyết!

Bốn người đáp xuống mái một tòa lầu nhỏ gần Thiên Ưng Sơn Trang, định quan sát tình huống xung quanh một chút.

Triển Chiêu càng nhìn càng không rời mắt khỏi mặt Bạch Ngọc Đường được, cuối cùng cũng không nhịn nổi nữa, thò hai ngón tay ra đụng đụng.

Bạch Ngọc Đường xoay mặt sang nhìn hắt, Triển Chiêu sờ sờ, tán thán, trợn lẳng mìn mìn! Da đẹp quá.

Bạch Ngọc Đường thấy con mèo kia cười đắc ý, hơi thắc mắc, nhưng nếu hắt đã chủ động sờ, thì phụ thân nhà mình cũng đã nói, không thể quá bị động!

Thế là chủ động rướn tới, hôn lên má Triển Chiêu một cái.

Triển Chiêu suýt chút lặn từ mái nhà xuống, may mà Bạch Ngọc Đường túm lại.

Triển Chiêu ôm mặt vô tội nhìn Bạch Ngọc Đường, “Người làm gì vậy?!”

Bạch Ngọc Đường nhướn mày, “Người tự sờ tới trước.”

“Ta chỉ sờ một chút!” Triển Chiêu bám vào vai hắt đứng vững lại, “Lần sau người sắp hôn, phải lên tiếng trước, để ta chuẩn bị tâm lý!”

Bạch Ngọc Đường buồn cười, “Người chuẩn bị làm gì?”

Triển Chiêu chớp chớp chớp: “Phản kích gì đó...”

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười, xoa đầu hắn, “Cũng đâu phải đánh giặc mà phản kích, hôn lại mới đúng.”

“Thì là ý như vậy!” Triển Chiêu gật đầu, Bạch Ngọc Đường thì đã đưa má qua, “Đến đây, ra sức phản kích!”

Hai tai Triển Chiêu đỏ bừng, thò tay nhéo tai hắn.

Cách đó không xa, Tử Ảnh đỏ mặt nhìn, tay túm lấy Giả Ảnh đang nhìn vào trong sơn trang, “Giả Thông Minh, người xem hai người đó, chạy đến đây do thám hay ve vãn nhau vậy chứ!”

Giả Ảnh phẩy tay, “Nguyên soái bảo chúng ta đi theo chính vì sợ hai người này ve vãn tới quên làm chuyện đứng đắn.”

Tử Ảnh híp mắt hỏi nhỏ: “Người nói xem, ai trên ai dưới?”

“À... Cực một giỏ dưa leo, Bạch Ngọc Đường chủ động hơn một chút.” Giả Ảnh lắc đầu, “Còn Triển Chiêu sao, các mặt khác đều không tệ, chỉ có da mặt hơi mỏng một chút.”

“Vậy sao.” Tử Ảnh xoa cằm trầm tư, “Cũng chưa chắc, Triển Chiêu ngày thường đâu nhìn ra được hắn là ngoại tôn của Ân Hậu, coi chừng là giả heo ăn thịt hổ!”

“Nói cũng đúng!” Hai người gật đầu, tiếp tục quan sát.

.

.

“Người có cảm thấy...” Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu tình tứ xong, đứng đắn lại tập trung nhìn vào sơn trang. Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Tối như bưng.”

“Đúng vậy.” Triển Chiêu cũng thấy lạ, “Thiên Ứng Sơn Trang rộng lớn đông đúc, trong biệt viện lẽ ra phải có rất nhiều người mới đúng, chẳng lẽ hiện tại tất cả đều không có ở đây?”

“Điểm dừng chân của Bách Hoa Minh ở Khai Phong là Liên Hoa Lâu.” Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Không thể đến đó vào lúc này, Ô Y Bảo không có phân đà của Khai Phong, chỉ có thể là ở Thiên Ứng Sơn Trang mới đúng.”

Đang nói chuyện, chợt hai người thấy Giả Ảnh và Tử Ảnh ở nơi cách xa hơn một chút ra dấu với mình.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn theo hướng hai người chỉ, liền thấy một đội nhân mã đi từ xa đến, dừng lại trước cửa Thiên Ứng Sơn Trang.

Có người xuống ngựa, gõ cửa ba cái “cộc cộc cộc”.

“Két” một cái, cửa mở ra, một hạ nhân đi ra, im lặng dẫn đoàn người kia vào Thiên Ứng Sơn Trang, đóng cửa lại.

Triển Chiêu cười lạnh, “Thì ra là thế.”

Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu, “Không thấp đèn không tiếp đón là để tránh khiến người khác chú ý, nhưng mà Thiên Ứng Sơn Trang này triệu tập nhiều thợ săn đến như vậy làm gì?”

Bốn người đang thắc mắc, đột nhiên, có bóng người từ xa, một bóng đen dùng tốc độ cực nhanh lao vào biệt viện của Thiên Ứng Sơn Trang, biến mất ngay sau đó.

Triển Chiêu nhíu mày, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Khi này, người có nhìn thấy...”

Bạch Ngọc Đường gật nhẹ đầu, cũng nhíu mày, rất thắc mắc.

Vốn, người lao vào có thể là theo dõi hoặc bí mật thăm dò hoặc thậm chí là ám sát, đều chẳng có gì. Nhưng người khi này, lại có đôi mắt đỏ như máu!

Giữa bóng đêm, một bóng người, vị trí đôi mắt là hai điểm sáng đỏ rực. Khi hấn lao vút đi, điểm sáng còn kéo thành một tia sáng dài...

Tử Ảnh vỗ lấy Giả Ảnh, “Giả Thông Minh, đó là thứ gì vậy?!”

Giả Ảnh cũng lắc đầu, có cảm giác rợn cả người.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu thì nhìn nhau, không hện mà cùng nghĩ đến truyền thuyết về “huyết ma”.

.

169. Q.6 - Chương 11: Hồng Ân Ánh Tuyết [đỏ Rực Và Trắng Như Tuyết]

Bóng người quỷ dị kia chạy vào Thiên Ứng Sơn Trang rồi thì không còn tung tích.

Bọn Triển Chiêu đều chỉ kịp thấy bóng đen và đôi mắt đỏ, ngoài ra tất cả rất mơ hồ, không thể thấy rõ được vóc dáng tướng mạo.

Bạch Ngọc Đường đưa mắt ra hiệu với Triển Chiêu, hai người cấp tốc đuổi theo.

Tử Ảnh nhú mày, chột chột Giả Ảnh, “Tuy bọn họ là đại hiệp, nhưng chẳng có chút kĩ thuật do thám nào.”

Giả Ảnh cười, “Có lẽ bọn họ nghĩ đã mặc y phục dạ hành rồi thì xảy ra chuyện gì cũng chẳng sao!”

Tử Ảnh lắc đầu, kéo khăn che mặt lên, chạy đi cùng Giả Ảnh.

Lúc này, trong đầu Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chỉ nghĩ, dù sao thì cũng mặc y phục dạ hành rồi, xảy ra chuyện gì cũng sẽ không bị phát hiện!

.

...

.

Thâm nhập sơn trang, bốn người mới phát hiện bên trong Thiên Ứng Sơn Trang thật ra rất náo nhiệt.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đáp xuống một mái nhà cao, thấy được hậu viện đang mở tiệc lớn, Tiết Thiên Ứng, Tạ Bách Hoa và Ô Tại Vân đang đãi khách.

Nhìn kĩ lại những vị khách, trong giây lát Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều có cảm giác dở khóc dở cười.

“Đám người giang hồ đó, sao có vẻ không giống chính phái?” Tử Ảnh đáp xuống phía sau Triển Chiêu, hỏi nhỏ.

“Những người đó đều thuộc các môn phái trung gian.” Triển Chiêu trả lời, “Trên giang hồ ngoài chính phái và tà phái, còn có một bộ phận là trung gian phái.”

“Cái gọi là trung gian phái, chính là những người không chính không tà, lăn lộn trên giang hồ chỉ vì mưu sinh.” Bạch Ngọc Đường giúp bổ sung.

“Còn có những người như thế sao?” Tử Ảnh và Giả Ảnh đều mới nghe lần đầu.

“Chẳng hạn như thợ săn tiền thưởng, tiêu sư, người đưa tin, sát thủ.. các loại.” Triển Chiêu cười cười, “Như người này không xem phải trái, chỉ cần đưa tiền, chuyện tốt làm, chuyện xấu cũng làm.”

“Tuy nói là không xem phải trái, nhưng thực tế, vẫn nghiêng về tà môn ngoại đạo một chút đúng không?” Giả Ảnh hỏi: “Cũng chính là những kẻ nhận tiền rồi giúp người khác giải quyết rắc rối đúng không?”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu gật đầu.

“Vô lâm chính phái bình thường vẫn khinh thường không giao lưu với trung gian phái.” Bạch Ngọc Đường nói nhỏ: “Có câu đạo diệt hữu đạo, xấu xa có cá tính còn chấp nhận được, vô danh tiểu tốt lại thường gây phiền phức nhiều nhất.”

Triển Chiêu cũng gật đầu, đồng ý với lời Bạch Ngọc Đường nói.

Bốn người yên lặng ẩn nấp trên mái nhà, nín thở tập trung nghe xem những người giang hồ kia nói gì.

Đám người bên dưới kính rượu ba vị chưởng môn, đa số nói vài câu chúc mừng, ý ngầm đại khái đều là bát đại phái của võ lâm Trung Nguyên đã già rồi, không có lòng cầu tiến, nhưng lại thích giả nhân giả nghĩa. Bọn họ công thành danh toại, cho nên đứng thẳng nói chuyện không thấy mỗi lưng, hoàn toàn không nghĩ cho tiền đồ của các hậu bối giang hồ. Cho nên lần này mọi người đều ủng hộ tứ đại phái thay thế bát đại phái, để võ lâm Trung Nguyên được một lần thay da đổi thịt.

“Nói mới nhớ.” Tử Ảnh tiếp tục chột Triển Chiêu, bỗ tức kiến thức giang hồ, “Không phải vẫn nói là tứ đại phái sao? Nhưng hiện tại chỉ có ba môn phái, một Thiên Ưng Sơn Trang, một Bách Hoa Minh, và một Ô Y Bảo.”

“Còn có Tần Gia Bảo.” Triển Chiêu nói, “Tần Gia Bảo tương đối xa, có lẽ còn chưa đến kịp. Theo ta biết, quan hệ giữa bảo chủ Tần Gia Bảo và Tạ Bách Hoa rất tốt, có lẽ cũng cùng một thuyền.”

“Xì.” Tử Ảnh bĩu môi, “Cùng thuyền với tên ẻo lả đó, nhất định cũng chẳng phải người tốt.”

Trong sân ca múa tưng bừng, ba đại môn phái tỏ ý muốn mượn thế lực mạnh của các trung gian phái, nói tới nói lui cũng chỉ toàn là những câu khách sáo, không thấy trọng điểm.

Triển Chiêu đã bắt đầu phiền chán, tuy bắt được một ít manh mối, nhưng xem ra hôm nay đến không đúng lúc.

Đang nghĩ xem có nên về trước, ngày mai lại đến thăm dò không thì chột Triển Chiêu cảm giác Bạch Ngọc Đường vỗ mình một cái, ngẩng đầu thì thấy hấn gờ tay, khẽ chỉ về phía trước, ý bảo hấn, nhìn kia!

Triển Chiêu nhìn theo hướng hấn chỉ thì thấy trên mái nhà phía trước có một người nằm sấp.

Vì mái nhà chỗ bọn Triển Chiêu là nơi cao nhất, cho nên nhìn các nơi khác đều theo chiều từ trên xuống. Người đó cũng mặc y phục đen, đang dùng một tư thế rất kì dị bò từ phía sau lên trước mái nhà.

“A.” Tử Ảnh rụt cổ, hỏi Giả Ảnh, “Tư thế kì lạ thật!”

Giả Ảnh cũng nhin không được phải nhú mày, hỏi Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường: “Đó là người?”

Triển Chiêu gật đầu, nói khẽ: “Bích Hồ Công.”

“Thật sự rất giống, chỉ thiếu cái đuôi!” Tử Ảnh cảm thấy quả thật rất tượng hình. Người kia im lặng bò đến rìa mái nhà, dừng lại đó không nhúc nhích, thò đầu ra, len lén quan sát tình hình bên dưới.

Triển Chiêu nhỏ giọng nói với Bạch Ngọc Đường: “Võ công rất cao.”

Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu, “Rất lạ.”

Hai người vừa dứt lời, quái nhân kia đột nhiên ngẩng đầu, dường như đã phát hiện thấy bọn họ, nhìn về phía mái nhà.

Bọn Triển Chiêu cúi đầu xuống theo bản năng... Ngay trong chớp mắt đó, nhìn thấy được hai tròng mắt lóe ánh đỏ trên khuôn mặt người kia.

Bốn người giật mình, nhìn nhau một cái, khi ngẩng đầu lên lại thì người kia đã nhanh chóng xoay người lại bò ra một góc khác của mái nhà như thạch sùng, trốn vào biệt viện.

Bạch Ngọc Đường nhú mày, cùng Triển Chiêu đuổi theo vào biệt viện, Tử Ảnh và Giả Ảnh mỗi người ngồi trên một mái nhà. Với võ công của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, hoàn toàn không cần bọn họ giúp đỡ, nếu nó trốn ra, bọn họ canh giữ ở đây còn có chút tác dụng.

.

.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đến hậu viện thì ngửi thấy mùi máu tanh lẫn cùng mùi xác thối.

Bạch Ngọc Đường dụi mũi, nhỏ giọng nhắc Triển Chiêu: “Mùi của Huyết Đả Hồng!”

Triển Chiêu cũng nhớ đến mùi hương kì lạ của vườn Huyết Đâm Hồng dưới chân núi Liên Hoa Lâu, “Ồ đây cũng có trồng?”

Triển Chiêu vừa mở miệng, Bạch Ngọc Đường đột nhiên phẩy nhẹ tay, đưa tay qua che miệng Triển Chiêu, ý bảo hẩn, nghe!

Triển Chiêu nghiêng tai nghe, ngoài tiếng tiếng gió thổi sà sạt qua tàng cây và tiếng đàn nhạc loáng thoáng từ xa, còn có tiếng “phì phì...”. Như tiếng rần đang thè lưỡi.

Nhưng rần thì hẩn là không thể tạo ra âm thanh lớn như vậy được? Hay có thể là, một con rần rất lớn?

Triển Chiêu nghe thấy âm thanh thì nhìn theo hướng phát ra, bốn phía tối đen, nhưng Triển Chiêu vẫn có thể thấy rất rõ, công lao cũng nhờ năng lực kì lạ nhìn thấy trong đêm có được sau khi mất đổi màu.

Nhìn vào trong sân, Triển Chiêu nhú mày, trong sân lớn giữa biệt viện, có một tảng đá Thái Hồ rất lớn, cao hơn hai người, đứng sừng sững giữa sân. Bên cạnh tảng đá Thái Hồ đó, có một miệng giếng... To hơn những cái giếng bình thường rất nhiều, có lẽ rộng đến mấy trượng.

Âm thanh kì dị kia phát ra từ trong giếng.

Nhìn ra xa phía sân xa hơn, nơi đó dường như còn một căn phòng chứa gỗ? Có cửa nhưng không thắp đèn, cửa khép hờ, bên trong tối đen. Triển Chiêu phát hiện cánh cửa còn đang khê lay động, hẩn là có người vừa đẩy cửa ra vào.

Triển Chiêu đang định nhìn kĩ hơn thì Bạch Ngọc Đường kéo hẩn ra trốn sau một cây cột lớn.

Bạch Ngọc Đường chăm chú nhìn Triển Chiêu trước mắt, như hỏi, nhìn thấy được không?

Triển Chiêu gật đầu, nhưng lại lắc đầu, xem ra là nhìn thấy được, nhưng lại không thấy có thứ gì.

Bạch Ngọc Đường nhìn trời, lúc ấy, hai chột nghe thấy tiếng “két”, là tiếng cửa gỗ mở ra.

Triển Chiêu vội thò đầu, bám vào vai Bạch Ngọc Đường tiếp tục nhìn bên ngoài, bị tóc hẩn che tầm nhìn, thò tay túm.

Lúc ấy, một người đi từ bên kia cảnh cửa ra, người này rất dễ nhận ra, nhờ đôi mắt đỏ rực của hẩn.

Triển Chiêu mở to mắt, nhờ vào ánh trăng mờ, Triển Chiêu cố nhìn rõ dung mạo của người kia, người này dáng vẻ cao lớn, lồng ngực cực kì rộng, cho nên hình dáng có chút khác người, lưng cũng hơi còng. Khuôn mặt rất to, màu da trắng xám nhợt nhạt, mũi miệng đỏ tím, mặc áo choàng lớn màu đen, người không ra người, quỷ không ra quỷ, cực kì hung dữ đáng sợ.

Định nhìn kĩ hơn một chút, quái nhân kia lại đột ngột ngược mắt lên, Triển Chiêu vội rụt cổ, nhìn Bạch Ngọc Đường ra hiệu, hình như bị phát hiện rồi!

Gần như cùng lúc đó, bên ngoài có tiếng bước chân.

Hai người nhìn nhau một cái, người kia đi từ ngoài vào, phía sau lại có quái nhân kia chắn, không thể tránh đi đâu được.

Trong lúc khẩn cấp, Bạch Ngọc Đường ôm choàng lấy Triển Chiêu nhảy lên cao.

Như Ảnh Tùy Hình của hẩn có một đặc điểm, chỉ cần có thứ gì có thể dùng để mượn lực, thì có thể treo chặt mình lên như dán keo. Lần này hẩn ôm Triển Chiêu nhảy lên cột chống dưới mái hiên, treo người lên.

Triển Chiêu vội đưa tay nắm lấy thanh xà trên hành lang, mượn lực cân bằng thân thể.

Hai người vừa trốn xong thì thấy quái nhân mắt đỏ kia đi đến gần hành lang, nhìn quanh, như đang tìm kiếm thứ gì.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vô thức nhìn nhau một cái, quái nhân này rất nhạy cảm với tiếng hít thở, nhưng lại không nhìn ra được hẩn là cao thủ võ lâm. Hai bọn họ nội lực thâm hậu, bình thường nếu ngưng thở ngừng động ẩn nấp, thì dù là cao thủ cũng chưa chắc phát hiện được. Nhưng quái nhân này lại có thể cảm giác được có người tồn tại, hoàn toàn bằng bản năng, hẩn có lai lịch thể nào?

Quái vật kia nhìn quanh không thấy người, gãi đầu, cuối cùng, hẩn từ từ, từ từ ngẩng đầu, chậm chậm nhìn lên.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lập tức căng thẳng, sắp bị phát hiện rồi sao?

Ngay vào thời điểm nguy hiểm, chợt có người đi từ đầu kia hành lang đến, còn có tiếng nói, trách mắng rất nghiêm khắc, “Ai cho người ra ngoài? Chẳng may bị phát hiện thì sao?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cảm giác từng nghe thấy giọng nói này, nhìn theo hướng âm thanh thì thấy là Tiết Thành Hùng, nhị trang chủ của Thiên Ưng Sơn Trang từng cùng Tạ Bách Hoa đến gây phiền phức cho Thiên Ma Cung.

Hôm nay Tiết Thành Hùng không mang theo con chim ưng, y phục rất trang trọng, có thể thấy là vừa đi ra từ yến hội.

Quái nhân kia không nhớ được chuyện tìm bọn Triển Chiêu nữa, dường như rất sợ Tiết Thành Hùng, vội chạy về trong sân, trốn phía sau lùm cỏ, sợ hãi đưa nửa cái đầu ra nhìn Tiết Thành Hùng.

“Đói bụng rồi sao?” Tiết Thành Hùng hỏi.

Quái nhân kia gật đầu, phát ra âm thanh kì lạ.

Tiết Thành Hùng đi đến nhìn xuống miệng giếng, nhíu mày, “Thứ súc sinh đó còn sống? Sao vậy, không hợp khẩu vị?”

Quái nhân lắc đầu, ra dấu gì đó.

“Ha ha.” Tiết Thành Hùng cười, “Gần đây tình hình trong Khai Phong rất căng thẳng, không có người sống cho người ăn. Mấy ngày trước tam đệ bắt con mãng xà này cho người, máu rất độc, ăn rất có lợi cho người, người xem nó như thuốc ăn trước, mấy hôm nữa bắt vài thiếu nam thiếu nữ ngon miệng cho người.”

Quái nhân kia nghe thấy vậy lập tức nhếch miệng cười.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường trên mái nhà nhìn thấy rõ ràng, đều vô thức nhíu mày, cách quái nhân kia cười, ghê tởm khó tả!

Ngoài ra, hai người cùng nghĩ, Tiết Thành Hùng đang nói đùa hay là thật như vậy? Mang người sống đến cho quái vật này ăn?

Tiết Thành Hùng vẫy tay, quái vật kia liền đi từ trong phòng ra, hẩn còn cao hơn cả Tiết Thành Hùng, nhưng lại có vẻ rất nghe lời, ngồi xổm cạnh giếng, Tiết Thành Hùng đưa tay vỗ đầu hẩn, hết như đối đãi với chó nuôi.

Quái vật kia thò đầu ra, bò xuống giếng.

Sau đó, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nghe được những âm thanh như dờn núi dưới giếng. Còn có tiếng “phì phì”, xem ra là con mãng xà Tiết Thành Hùng vừa nói.

“Cẩn thận một chút, đừng dè dặt hoa!” Tiết Thành Hùng dặn.

Không bao lâu sau, tiếng của con rắn đó biến mất, quái nhân kia bò lên, vai vác một con rắn lớn to gần một thước.

Lúc này miệng quái nhân đầy máu, đôi mắt lại đỏ thêm, hẩn bò lên rồi vứt con rắn xuống đất, ngồi cạnh giếng phun nước bọt “phì phì” có vẻ rất khó chịu, còn liên tục lắc đầu kêu ư ư.

Tiết Thành Hùng cười, “Khó ăn sao?”

Quái nhân gật đầu liên tục.

Ngay khi ấy, bên ngoài có tiếng gọi, “Nhị thiếu gia, lão gia gọi ngài sang.”

“Được.” Tiết Thành Hùng vừa đáp lời thì đột nhiên quái nhân kia túm lấy tay áo rồi ngửa mặt lên nhìn hẩn, đôi mắt đỏ sâu hoắm tỏa hàn ý.

Tiết Thành Hùng nhìn hẩn một cái, hơi đảo mắt, nhếch mép cười quỷ dị, quay ra bên ngoài gọi, “Tiết Thành, người vào đây.”

“A, nhưng mà, lão gia nói ở đây là cấm địa...”

“Ta bảo người vào thì người cứ vào!” Tiết Thành Hùng hơi mất kiên nhẫn.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, đều có cảm giác không lành.

Rất nhanh sau đó, một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi đi vào, tay còn đang cầm một chiếc khay, “Nhị thiếu gia... A!”

Xem cách ăn mặc thì Tiết Thành kia hẳn là hạ nhân của Tiết gia, hẳn vừa bước vào thì nhìn thấy quái vật ngồi cạnh Tiết Thành Hùng, giật mình kêu to một tiếng.

Nhưng cùng lúc đó, quái vật kia thè lưỡi liếm vết máu bên môi, lao “vút” tới.

“Mẹ ơi!” Thiếu niên kia sợ đến không nhấc chân lên được, thét lớn muốn xoay người chạy, nhưng đã bị quái vật kia vô xuồng.

Tiết Thành Hùng kéo kéo tay áo như không có gì, “Ăn xong nhớ phải vứt xương xuống giếng.”

Quái vật kia gật đầu, há mồm, hàm răng nhọn lộ ra.

Tiết Thành sợ hãi kêu la, liên tục hô thiếu gia cứu mạng, nhưng Tiết Thành Hùng gọi hẩn vào chính là để cho quái vật kia ăn.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ở ngay trên hành lang, nếu khi này còn cố nhịn được thì bây giờ thật sự không nhịn được nữa.

Tuy sợ bại lộ, nhưng đầu thế nào mở mắt trừng trừng nhìn một thiếu niên mười mấy tuổi bị quái vật kia ăn thịt.

Triển Chiêu vung tay phóng ám khí ra, không sai một phân, trúng chính xác vào con mắt đỏ rực của quái vật.

“Gào!” Quái vật kia gào rống lên, bịt mắt bước lùi về sau.

Tiết Thành Hùng vốn đã ra khỏi biệt viện cũng giật mình, quay đầu lại. Hẩn thấy một bóng đen nhảy xuống, liền hô một tiếng, “Kẻ nào?” Đưa tay đánh tới một chưởng.

Bạch Ngọc Đường lao người tới trước mặt hẩn, tiếp chưởng.

Tuy Bạch Ngọc Đường rất ghét người của tứ đại phái, nhưng vốn cũng không muốn giết người. Nhưng khi này nhìn thấy hành động của Tiết Thành Hùng, thật sự độc ác cùng cực, một kẻ máu lạnh tàn nhẫn như thế này, để lại chỉ gây hại cho người vô tội, cho nên một chưởng này Bạch Ngọc Đường dùng đến bảy phần nội lực.

Ngày thường Bạch Ngọc Đường đánh người rất ít khi dùng nội lực, ba phần đã đủ để khiến người nhận trọng thương rồi, bảy phần... Tiết Thành Hùng hoàn toàn không tiếp được chưởng của Bạch Ngọc Đường, trực tiếp bay ra xa mấy trượng, rơi vào cái giếng sâu mà quái nhân dùng làm nơi bắt rắn khi này.

Triển Chiêu kéo thiếu niên đã sợ đến ngất kia dậy, nhún người nhảy qua tường biệt viện cùng Bạch Ngọc Đường.

Hai người nhảy lên tường viện định đi, nhưng lại cảm giác gió dữ ập đến từ phía sau, nhúu mày tránh đi, chợt bên tai có tiếng “vút”, một bóng đen sát khí đằng đằng lao qua, dừng lại trên mái nhà trước mặt bọn họ.

Ba người đứng đối diện trên mái nhà, tiếng động đã kéo các thủ vệ của Thiên Ứng Sơn Trang đến, tiếng chiêng vang lên, có người hô to: “Có thích khách!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lúc này đang đứng trên mái nhà, trước mặt là quái vật mắt đỏ chắn đường. Một mắt của hẩn đã mù, hơn nữa dường như nhãn cầu đã bị hẩn móc ra cùng với mũi ám khí vút đi, bây giờ hốc mắt sâu hoắm tối om.

Khuôn mặt hấn đầy máu, cực kì dữ tợn, hơn nữa nghe răng nhếch miệng lỏng lẻo gào rú, một bên mắt đỏ rực còn lại nhìn chăm chăm thiếu niên hôn mê trên tay Triển Chiêu, đáng vẽ... Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng vô thức nghĩ tới sói đói bị cướp mất thức ăn.

Bạch Ngọc Đường ra hiệu với Triển Chiêu, người đi trước, ta giải quyết hấn.

Triển Chiêu thì lại đưa tay ngăn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường không hiểu.

Triển Chiêu đặt thiếu niên xuống.

Bạch Ngọc Đường thật không hiểu sao Triển Chiêu lại thế này, nhưng thấy Triển Chiêu lắc nhẹ đầu, nhìn lại thiếu niên kia, đã không còn ngất xỉu nữa mà đã là mặt mày tái nhợt, tắt thở bỏ mình.

Bạch Ngọc Đường nhìn thấy một vết thương thâm đen trên cổ hấn, nếu không nhớ lầm, khi nãy quái vật mắt đỏ kia thật sự đã cắn vào cổ hấn, hấn là đã rách da... Trên người hấn, có chứa kịch độc.

“Miêu Nhi, người có làm sao không?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, khi nãy Triển Chiêu đã đỡ thiếu niên.

Triển Chiêu lắc đầu, ý bảo khi nãy mình cấp lấy bên ngoài y phục thiếu niên kia, cảm giác thân thể hấn đột nhiên cứng lại, cúi đầu nhìn thì mới nhận ra hấn đã bỏ mạng. Cho nên Triển Chiêu mới ngăn Bạch Ngọc Đường giao thủ với kẻ kia, trong truyền thuyết về huyết ma có nói, trên thân thể huyết ma chứa kịch độc, giao thủ với nó phải cực kì cẩn thận, nếu bị thương thì có khả năng bị trúng độc, hoặc cũng sẽ biến thành huyết ma, hoặc sẽ mất mạng.

Thấy bọn Triển Chiêu đặt thiếu niên xuống, quái vật kia không nhắm vào hai người nữa mà vô lấy thi thể thiếu niên kia bắt đầu cắn xé.

Bạch Ngọc Đường đưa tay nhẹ nhàng che miệng, có hơi buồn nôn.

Triển Chiêu cũng cảm thấy lợm giọng, có chút không đành lòng nhìn thi cốt thiếu niên kia bị cắn xé như thức ăn, nhưng biệt viện lúc này đã cực kì hỗn loạn, truy binh đã xông đến.

Bạch Ngọc Đường thấy tinh thần quái vật này có vẻ không bình thường, theo hấn biết, Huyết Ma Ngô Bất Ác ngày trước là một người thông minh tuyệt đỉnh. Tuy khi biến thành Huyết Ma hấn hung hãn tàn bạo, nhưng là do tính cách bẩm sinh của hấn như thế, nhưng hoàn toàn không mất lý trí, càng không hề biến thành quái thú chỉ biết ăn thịt người. Cũng có nghĩa là... Đây không phải huyết ma, cho dù có phải, thì cũng là phế phẩm!

“Thích khách ở đây!” Những người giang hồ trong biệt viện nhao nhao cầm binh khí đuổi đến.

Tử Ảnh và Giả Ảnh đã đến gần chỗ Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, Tử Ảnh vừa cúi đầu nhìn đã thấy buồn nôn, “Đây là thứ gì?”

“Mau đi thôi.” Giả Ảnh vừa kéo Tử Ảnh đang che miệng muốn nôn vừa ra hiệu với Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường: bị phát hiện rồi!

Tử Ảnh nhảy khỏi gờ tường, Thiên Ưng Sơn Trang phía sau thì đã rối loạn.

Đại ca Tiết Thừa Chí của Tiết Thành Hùng thấy huynh đệ của mình đi lâu chưa về, lại nghe hộ vệ hô có thích khách, liền vội vàng chạy đến xem thử. Chứng kiến cảnh địa hỗn loạn, Tiết Thành Hùng ngã trong giếng đang hấp hối, quái vật cũng không thấy đâu!

Hấn vội báo người báo cho Tiết Thiên Ưng.

Tiết Thiên Ưng vừa nghe cảnh địa bị xâm nhập, quái vật biến mất lập tức ý thức được chuyện lớn không xong, vội dẫn người đuổi đến.

Trong Thiên Ưng Sơn Trang hôm nay có không ít cao thủ, đều là những kẻ liều mạng, bọn Triển Chiêu đã trốn lại trên mái nhà.

Đám người giang hồ đến, chỉ kịp nghe một tiếng “rắc”, sau đó một cái chân người đầm đìa máu rơi từ mái nhà xuống.

Tất cả đều ngây người, quái vật nhảy xuống theo, miệng còn cắn một phần thi thể người ăn chưa hết, ruột xổ đầy đất.

“Huyết... huyết ma!”

Có vài người giang hồ nhìn thấy vậy liền cho rằng đây là huyết ma, ngay lập tức, các cao thủ trong Thiên Ưng Sơn Trang đều xông đến, rút đao định giết huyết ma lãnh thưởng.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường trốn trên mái nhà nhú mào, thầm kêu không hay!

Quái vật kia thấy có nhiều người liền ngậm thi thể chạy đi. Tốc độ của hắn rất nhanh, hai ba bước đã nhảy lên đầu tường, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nghe thấy tiếng Tử Ảnh vỗ ngực phía sau, “Không sao không sao, hắn đi về phía tường bên kia.”

Giả Ảnh thì lại nhú mào, “Đường như bên kia có người...”

Hắn vừa dứt lời thì huyết ma kia nhảy phốc lên mái nhà, có hai người nhảy lên, dáng người hơi quen.

Bạch Ngọc Đường “chặc” khê một tiếng, hai người kia không mặc dạ hành y, một thư sinh áo xanh, và một quái nhân áo đen, chẳng phải là Họa Thư Sinh Ngô Nhất Họa và Ảnh Ma Trọng Tam đó sao?

Triển Chiêu nhìn rõ hai người vừa đáp xuống trước mặt đám người giang hồ thì cũng nhú mào, sao lại là hai bọn họ?!

Trọng Tam và Ngô Nhất Họa đương nhiên là cũng đến thăm dò, tình cảnh khi này Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cứu thiếu niên, sau đó huyết ma đuổi theo bọn họ đều thấy từ xa, kinh ngạc không thôi.

Phát hiện quái vật kia xông đến, trước đây cả hai người đều từng qua lại với Huyết Ma, cho dù là thật hay giả thì thứ này cũng có kịch độc, vội nhảy tránh ra.

Vốn dĩ hai người họ định trực tiếp đập trên mái nhà chạy trốn, dù sao thì nếu luận khinh công đám người giang hồ kia tối đa chỉ có thể đuổi theo một lúc, không ai có thể bám sau bọn họ được.

Nhưng bọn Triển Chiêu còn đang trốn trên mái nhà đối diện, như thế chẳng phải là liên lụy đến bọn họ rồi sao? Thế là hai người đáp xuống trước mặt đám người giang hồ.

“Ngô Nhất Họa? Trọng Tam?” Tạ Bách Hoa bước tới một bước.

Tiết Thiên Ưng cũng chạy đến, “Quả nhiên huyết ma là người của Thiên Ma Cung!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều thầm lắc đầu, hay ột chiêu ném đá giấu tay, huyết ma này rõ ràng là do Tiết Thiên Ưng nuôi trong phủ, bây giờ lại giá họa hết cho Thiên Ma Cung!

Tử Ảnh cũng giậm chân, “Sao hai người này lại ở đây!”

Đám người giang hồ thấy trước mắt chính là hai vị cao thủ Thiên Ma Cung nổi tiếng đã lâu đều rất kinh ngạc.

Trọng Tam và Ngô Nhất Họa đã là lão giang hồ thân kinh bách chiến, chẳng để đám người này vào mắt, cũng chẳng ngạc nhiên vì chiêu vu oan giá họa của Tiết Thiên Ưng.

Trọng Tam chột chột Ngô Nhất Họa, “Bệnh phu, tên đó... Vu oan giá họa kia, vu oan giá họa kia, vu oan giá họa kia!”

Người chưa từng thấy Trọng Tam, lần đầu tiên thấy hắn đều sẽ cảm thấy rất quỷ dị. Người này, có lúc như một người, nhưng có khi lại như có ba người, hơn nữa giọng điệu khi nói chuyện giống hệt nhau, lại thêm mặc áo đen che mặt, nhìn cứ như ba đầu sáu tay, may mà hắn không đứng trên phong hỏa luân, nếu không thì chắc hẳn mọi người sẽ nghĩ là Na Tra hạ phàm tới rồi.

.

.

Tử Ảnh nhỏ giọng hỏi Triển Chiêu, “Ta đã muốn hỏi từ lâu, rốt cuộc thì Trọng Tam là ba người hay một người?”

Bạch Ngọc Đường và Giả Ảnh vội dựng thẳng tai lên nghe, bọn họ cũng muốn biết.

“À, Tiểu Tam thúc là ba người, là sinh ba, Trọng Lão Đại, Trọng Lão Nhị và Trọng Lão Tam. Khi còn nhỏ bọn họ rất đáng thương, hay bệnh lại gầy yếu, cho nên bị cột lại với nhau, mặc một bộ y phục làm người ba đầu sáu tay diễn xiếc kiếm tiền. Về sau cũng quen, ba người vẫn thường dính với nhau, không ai rời ai.” Triển Chiêu vừa nói vừa xua tay với Trọng Tam dưới mái nhà đối diện, bảo bọn họ đi mau!

Lực chú ý của đám người giang hồ đều đang dồn hết lên người Trọng Tam và Ngô Nhất Họa, đương nhiên không thấy được bọn Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường trên mái nhà đối diện.

.

.

“Lão quỷ Thiên Ma Cung!” Tiết Thừa Chí cầm đao xông ra, “Các người đánh nhệ đệ ta trọng thương, ta bắt các người đền mạng!”

Ngô Nhất Họa cười lạnh một tiếng, “Tiết Thành Hùng mưu đồ bất chính, bắt một thiếu niên vô tội đến cho quái vật ăn, không chết là do trời cao không có mắt, lòng dạ người ra tay thật sự quá đàn bà, lẽ ra phải bỏ một chưởng đánh chết hẳn mới đúng.”

Bạch Ngọc Đường đỡ trán, Ngô Nhất Họa thật sự quá rồi rồi, lúc này còn mượn lời trách mắng mình.

Triển Chiêu thấy tình hình cấp bách, bỏ nhào tới đè Bạch Ngọc Đường lại vạch tìm trên hông hắn.

“Miêu Nhi!” Bạch Ngọc Đường nắm chặt tay hắn lại hạ giọng, “Làm gì vậy?”

“Lôi hỏa đạn của người đâu?” Triển Chiêu muốn vút vài cái xuống bên dưới, để nhệ lão thoát thân trước, nhưng Bạch Ngọc Đường lại lắc đầu, “Hầu bao màu trắng, thay sang dạ hành y cho nên không mang...”

Triển Chiêu nhíu mày, quay đầu lại nhìn Giả Ảnh và Tử Ảnh, hai người cùng lắc đầu, ý bảo không có thứ lợi hại như vậy.

“Ngô Nhất Họa, Trọng Tam, các người mang theo huyết ma đến hành hung, hôm nay cho dù có xử quyết các người ngay tại đây, thì cũng là vì dân trừ hại!” Tạ Bách Hoa đã sớm hận người của Thiên Ma Cung đến tận xương tủy, thấy cơ hội đến, cho dù võ công của hai lão quỷ có ấy, cũng không địch nổi nhiều người giang hồ như thế này, cho nên liền nổi sát ý muốn giết người.

Đám người giang hồ tụ tập ở đây đa số đều không có danh tiếng, vừa nghĩ đến chuyện giết được hai đại ma đầu đỉnh đỉnh đại danh, là cơ hội tuyệt hảo để nâng giá trị bản thân, đều rục rịch muốn xông lên.

Nghe tiếng Tạ Bách Hoa ra lệnh, tất cả không màng phải trái, đều xông đến, bên dưới lập tức hỗn loạn.

Trọng Tam và Ngô Nhất Họa cũng không chút khách sáo, giao thủ với bọn họ.

Triển Chiêu sốt ruột, chụp lấy kiếm của Tử Ảnh, thả người nhảy xuống. Hắn dùng Cự Khuyết, chỉ cần cầm kiếm nhảy xuống, thì mười người có đến tám chín sẽ nhận ra hắn là ai.

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, Giả Ảnh bên cạnh đã ngoan ngoãn dâng đao lên, “Vậy, ngài dùng tạm.”

Bạch Ngọc Đường cầm đao, cúi đầu nói nhỏ vào tai Giả Ảnh một câu, Giả Ảnh gật đầu, phóng người chạy về hướng bến tàu.

Bạch Ngọc Đường nhảy khỏi mái hiên, giúp Triển Chiêu ngăn đám người giang hồ lại, Tử Ảnh ngồi trên mái nhà tiếp tục quan sát, kiểm tiếp viện.

Tuy số người giang hồ này người đông thể mạnh, nhưng đa số chỉ là phường ô hợp, võ công còn cách bốn đại cao thủ này rất xa.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu một đao một kiếm, như giao long xuất hải, đám người giang hồ kia hoàn toàn không thể đến gần, liên tiếp thoái lui.

Tạ Bách Hoa thấy tình hình không ổn, hô lớn một tiếng, Tiết Thiên Ưng cũng ngăn đám người giang hồ đang hỗn chiến lại, lúc này, người bị thương đã ngã đầy trên mặt đất.

“Hai vị, là người phương nào?” Tiết Thiên Ứng bước tới một bước, “Tại sao lại giúp người của Thiên Ma Cung?”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đều im lặng, bọn họ lên tiếng thì chẳng khác gì tự khai thân phận, giọng nói của Bạch Ngọc Đường quá lạnh, giọng nói của Triển Chiêu quá hay, cho nên đôi khi có đặc điểm cũng chẳng phải chuyện tốt. Triển Chiêu chấp tay sau lưng phẩy qua phẩy lại, bảo Ngô Nhất Họa và Trọng Tam đi mau.

Hai lão quỷ làm sao chịu bỏ bọn họ lại đi trước, hơi chần chừ.

Ngay khi ấy, đột nhiên Trọng Tam phát hiện Tiết Thừa Chí trốn sau đám người phía xa đưa tay lấy thứ gì đó trong ngực áo ra. Đường như là một ống sáo ngắn, hoặc là một cái muỗng? Tiết Thừa Chí đưa thứ đó lên môi, thổi một cái...

Ngay sau động tác của hắn, có âm thanh lách rích như tiếng đế kêu vang lên, nhưng không rõ lắm, hiện trường đang hỗn loạn, đương nhiên không ai chú ý.

Ngay khi âm thanh kia vang lên, ba huynh đệ Trọng Tam đã bắt đầu nhìn quanh, Trọng Lão Tam bắt gặp có thứ gì đang lao đến từ mái nhà gần đó.

Bạch Ngọc Đường thoáng thấy một bóng đen lao xuống với tốc độ cực kì quỷ dị, một điểm đỏ rực lên giữa bóng đen, hẳn là quái vật kia. Mà hiện tại Triển Chiêu đang đứng rất gần mái nhà kia.

Bạch Ngọc Đường thầm kêu một câu không ổn, vừa định lao đến thì Trọng Tam phía sau phóng vọt tới, đến cạnh Triển Chiêu, nhắc tay đánh một chưởng vào bóng đen kia.

“Bình” một tiếng.

Bóng đen kia chịu trọn vẹn một chưởng của Trọng Tam, bay lên giữa không trung, miệng hộc máu, ngã phịch xuống đất, chính là tên quái vật.

“Tam!” Ngô Nhất Họa gọi tên Trọng Tam.

Vừa rồi khi Triển Chiêu phát hiện thì quái vật kia đã đến bên cạnh, hắn còn đang nghĩ xem nên nhảy lên tránh hay là đá hắn một cái, trong thiên hạ không có mấy người biết dùng Yến Tử Phi, một khi dùng đến thì người giang hồ sẽ biết được thân phận hắn, đá một cái thì có trúng độc không?

Chuyện nguy hiểm tính mạng, đương nhiên Triển Chiêu sẽ không bảo thủ đến mức thà trúng độc cũng không muốn thân phận bại lộ, có câu tài cao gan lớn, hắn vẫn muốn dùng thử loại khinh công thoáng một cái là mất bóng của Bạch Ngọc Đường. Nhưng trong khi hắn còn đang chờ thời cơ, Trọng Tam lại cho là hắn không phản ứng kịp, chắn bên cạnh, Trọng Tam đưa bàn tay phía sau lên, đánh vào ngực quái vật kia, là lão tam trong ba huynh đệ!

Cùng lúc quái vật kia ngã xuống, lão nhị chụp lấy tay lão tam, lòng bàn tay hắn đã đỏ như máu.

Lão tam ôm ngực, hộc máu.

Triển Chiêu vội đưa tay đỡ Trọng Tam, vừa mở miệng định gọi thì Trọng lão đại đưa tay che miệng hắn.

Bên kia Tạ Bách Hoa thấy có cơ hội tốt, khi này trong vài khắc Triển Chiêu xoay người, thân hình và động tác khiến Tạ Bách Hoa nghĩ đến Triển Chiêu! Hắn mừng thầm, thấy Triển Chiêu giật mình tái mặt không đề phòng, liền rút roi quất về phía hắn, muốn lấy mạng Triển Chiêu.

Hắn tập trung tinh thần đánh lén, không đề phòng rằng một roi này đã chọc giận Bạch Ngọc Đường.

Khi này tim của Bạch Ngọc Đường suýt nữa đã nhảy ra khỏi lồng ngực, cho là Triển Chiêu sẽ bị thương, nhưng tư thế Triển Chiêu hơi nghiêng người lại khiến Bạch Ngọc Đường yên tâm, biết con mèo này đang chuẩn bị dùng chiêu nào đó.

Nhưng Trọng Tam lại quá lo lắng cho Triển Chiêu, vốn có câu lo lắng ắt loạn!

Cuối cùng người bị thương không phải Triển Chiêu mà là Trọng Tam, nghĩ đến kết quả thâm hiểm của Tiết Thành Hùng khi này, nếu như Trọng Tam chết một, Triển Chiêu sẽ tự trách hơn cả khi bản thân trúng chưởng, bây giờ có lẽ khuôn mặt dưới lớp mặt nạ của con mèo đó đã trắng bệch rồi.

Mà ngay trong thời điểm đó, Tạ Bách Hoa lại muốn đánh lén Triển Chiêu.

Có câu oan có đầu nợ có chủ, đến hôm nay xảy ra nhiều chuyện như vậy, Tạ Bách Hoa cho dù không tính là kẻ chủ mưu, nhưng cũng là cùng hung cực ác! Chia rẽ người giang hồ, giá họa Thiên Ma Cung, không từ thủ đoạn.

Người này mưu đồ bất chính chết chưa hết tội, ánh mắt Bạch Ngọc Đường lạnh đi, đưa đao ngăn đường roi của Tạ Bách Hoa... Đao của Giả Ảnh không phải bảo đao, cho nên không thể chém đứt sợi roi chỉ có thể quấn nó lại, đây lại chính là điều Bạch Ngọc Đường muốn.

Sau khi giữ chặt lấy sợi roi, Bạch Ngọc Đường phóng người tới trước Tạ Bách Hoa.

Tạ Bách Hoa ngẩng đầu đối diện với Bạch Ngọc Đường... Giật mình.

Tuy Bạch Ngọc Đường che mặt, nhưng Tạ Bách Hoa nhận ra ngay đôi mắt lạnh lẽo thấu xương của hắn, “Hắn...”

Chỉ tiếc hai chữ “Ngọc Đường” còn chưa ra khỏi miệng, Bạch Ngọc Đường đã giơ tay bốp một chưởng xuống trán hắn.

Một chưởng này, là đánh vào đại huyệt trên trán hắn, Bạch Ngọc Đường dùng nội lực, một chưởng đánh đứt gân mạch toàn thân.

“A!” Tạ Bách Hoa đánh lén bất thành còn nhận một chưởng. Một chưởng này, hắn chỉ còn cảm giác được toàn thân đau đớn như sét đánh, tay chân tê dại không thể cử động, ngã thẳng cứng xuống đất, cả người co giật.

Bạch Ngọc Đường vung đao vứt sợi roi đi, thấy Tiết Thừa Nghĩa và Tiết Thừa Chí xông đến, hắn lùi lại một bước, cầm đao xuống đất, hai tay cách không đánh qua một chưởng... Hai huynh đệ Tiết gia chưa đến gần đã lại bay ra.

Tiết Thiên Ứng thấy hai chưởng này quá lợi hại, vội hô một câu, “Các vị anh hùng, giết yêu nghiệt ma giáo!”

Trong vài khắc khi này đám người giang hồ sững sờ ngây người, bị Tiết Thiên Ứng gọi hoàn hồn lại, giơ đao xông tới.

Triển Chiêu giao Trọng Tam cho Ngô Nhất Họa, “Mau đưa đến phủ Khai Phong để Công Tôn tiên sinh chữa trị.” Nói xong thì rút kiếm đứng cạnh Bạch Ngọc Đường. Không thể nào nhịn được nữa, Triển Chiêu tốt tính, chuyện gì cũng nhịn được, chỉ duy nhất không thể làm tổn thương đến người thân của hắn, hôm nay cũng như Bạch Ngọc Đường, sát ý dâng cao. Hai người nội lực thâm hậu, nổi sát ý, đao kiếm của Tử Ảnh và Giả Ảnh đều bắt đầu không chịu nổi, trên thân đao thân kiếm có tiếng “răng rắc”.

Ngay vào lúc ấy, giữa không trung có tiếng người mắng một câu, “Ngây người đó làm gì, đưa lão tam về!”

Tiếng nói vừa dứt, một bóng đỏ đáp xuống, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu ngẩng đầu, Hồng Cửu Nương đi tới trước mặt hai người, tay cầm Thiên Ma Tán cầm xuống đất, cười lạnh một tiếng, “Đám cặn bã các người, ai muốn ném thử Thiên Ma Tán của lão nương?”

Đám người giang hồ vừa nghe thấy “Thiên Ma Tán” đều tranh nhau lùi lại.

Hồng Cửu Nương nói nhỏ với bọn Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường, “Mau, nội lực của lão tam tối đa chống được một canh giờ, cung chủ đang ở trên thuyền, khiêng hắn đến đó!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều hiểu cứu Trọng Tam quan trọng hơn, Ngô Nhất Họa và Trọng lão đại lão nhị đã khiêng lão tam đi.

Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường cũng nhảy lên mái nhà.

Hồng Cửu Nương thấy đám người giang hồ muốn đuổi theo, liền nhắc Thiên Ma Tán lên, “tách” một tiếng, mở chốt cài tán dù.

Mọi người thấy Thiên Ma Tán đã mở, vội trốn nấp khắp nơi. Nhưng thật ra thì hôm trước nhặt về một nghìn mũi ám khí rồi Cửu Nương vẫn lười không gắn lên lại.

Đám người giang hồ chờ một lúc lâu không thấy động tĩnh, ngẩng đầu... Người của Thiên Ma Cung đã mất hút.

“A!”

Trong lúc mọi người đang định vây lại xem xét thi thể của huyết ma, đột nhiên có tiếng kêu thảm thiết.

Tất cả quay đầu lại thì thấy Tiết Thiên Ứng đang đỡ Tạ Bách Hoa.

Tạ Bách Hoa lúc này thất khiếu chảy máu, nhưng vẫn chưa chết, chỉ là cả người sụp xuống, run rẩy. Tiếng kêu khi nãy là của hắn, hiện tại hắn gần như đã phát rồ, hai mắt đỏ bừng, miệng la hét, “Vô công! Vô công của ta!”

Các nhân sĩ giang hồ nhìn nhau, Tiết Thiên Ứng bắt mạch cho Tạ Bách Hoa, cau chặt mày, tất cả gân mạch của Tạ Bách Hoa đã đứt, vô công hoàn toàn bị phế!

Tiết Thừa Chí và Tiết Thừa Nghĩa cũng bị thương không nhẹ.

Tiết Thiên Ứng nhẹ thở dài, chỉ một chương đã phế võ công của Tạ Bách Hoa, dễ dàng vậy sao? Cách không tung chương đánh bay hai nhĩ tử của hắn, loại nội lực này...

“Bạch Ngọc Đường!”

Tạ Bách Hoa nghiêng răng nghiêng lợi, “Bạch Ngọc Đường ngươi dám phế võ công của ta, Bách Hoa Minh ta không đội trời chung với ngươi.”

“Ta minh chủ, khi nãy là một người bịt mắt, sao lại là Bạch Ngọc Đường?”

“Đúng vậy, Bạch Ngọc Đường chỉ mặc màu trắng, nghe nói trước nay hắn chưa từng mặc y phục đen.”

“Hơn nữa hắn cũng chỉ dùng cây đao bình thường.”

“Chỉ nói miệng không bằng chứng, không thể vu oan giá họa.”

...

Vẫn là câu nói cũ, người giang hồ rất thực tế. Trước đây Tạ Bách Hoa là đại nhân vật mới xuất hiện, có thể nói là tiền đồ vô lượng, chúng tinh phủng nguyệt cao cao tại thượng. Nhưng hôm nay võ công bị phế, chiếc ghế minh chủ Bách Hoa Minh của hắn cũng không thể ngồi lâu. Tiết Thiên Ứng tuổi đã cao, ba nhĩ tử một bị thương nặng hai bị thương nhẹ, cũng đã bị thương nguyên khí! Mà Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu thì lại là thiên tài xuất chúng trong võ lâm, Bạch Ngọc Đường là dòng chính tông của phái Thiên Sơn, hơn nữa còn là cao đồ của Thiên Sơn Lão Tổ. Người trong võ lâm sẽ không đắc tội Bạch Ngọc Đường vì một tên thất bại không còn tiền đồ như Tạ Bách Hoa. Phải sạch quan hệ còn không kịp, cho nên lũ lượt kéo nhau đi.

Chỉ còn lại ba đại môn phái thu dọn tàn cục.

Chợt, một đệ tử Bách Hoa Minh nói với Tạ Bách Hoa: “Minh chủ, khi nãy dường như con nghe Hồng Cửu Nương nói thuyền gì đó...”

“Thuyền...” Ô Tại Vân nhíu mày, “Đúng vậy, tìm khắp nơi đều không thấy tung tích của đám người Thiên Ma Cung, thì ra là đã trốn lên thuyền rồi!”

“Đi đến bến tàu, thiêu cháy tất cả thuyền ở đó cho ta!” Tạ Bách Hoa bảo tùy tùng triệu tập tất cả đệ tử của Bách Hoa Minh đến. Lúc này hắn đã không còn lý trí, muốn cùng chết với Bạch Ngọc Đường và Thiên Ma Cung.

Mà Tiết Thiên Ứng cũng vô cùng lo lắng, nếu khi nãy chỉ là người của Thiên Ma Cung, vậy còn dễ xử lý, nhưng nếu như thật sự là Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, chuyện mình nuôi “huyết ma” sau hậu viện, có khi nào đã bị hai người đó biết? Vậy thì nguy rồi?

Ngoài ra, hắn cũng hơi thắc mắc, lão ma đầu Trọng Tam, tại sao lại chịu độc chương thay ột người trẻ tuổi? Tình hình khi nãy rõ ràng là hắn vì muốn cứu người trẻ tuổi đó mà không tiếc mạng mình, mà thân hình của người đó... lại hơi giống Triển Chiêu!

.

...

.

Gác ba đại môn phái đang nóng ruột nóng gan lại không nói.

Bọn Triển Chiêu vội vàng đưa Trọng Lão Tam về thuyền, hai mắt lão tam lúc này đã đỏ bừng, khuôn mặt cũng phồng lên chuyển màu đỏ tím, cả cánh tay thâm đen.

Tử Ảnh đã sớm về báo với Triệu Phổ, Triệu Phổ đã vác Công Tôn đến nơi.

Công Tôn đi vào thấy tình hình Trọng Tam như thế, ngây người, trước đây hắn chưa từng xử lý tình trạng này, có hơi hốt hoảng.

“Làm sao đây?” Triển Chiêu hỏi Ngô Nhất Họa, “Tam thúc...”

“Dùng nội lực bức độc ra là được.” Lúc ấy, Ân Hậu bước vào cửa.

“Sẽ không trúng độc chứ?” Bạch Ngọc Đường hỏi Ân Hậu.

“Đẩy nội lực hắn đi một vòng, độc sẽ tự ra.” Ân Hậu thầm khen ngợi, Bạch Ngọc Đường hiểu biết không ít.

“Như vậy cần có hai luồng nội lực, hơn nữa phải cực mạnh.” Triển Chiêu nhíu mày.

Ân Hậu kéo Trọng Tam ngồi lên, xem xét tình hình, cười, “May mà không phải huyết ma thật sự, không có đến năm phần độc của huyết ma, đếm đến mười là có thể bức ra, nhưng phải tìm người có nội lực tương đương ra giúp.”

“Để con!” Triển Chiêu muốn đi đến, Bạch Ngọc Đường cũng đi.

Ngô Nhất Họa trừng cả hai, “Hai đứa ít nhất còn phải luyện thêm năm mươi năm!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường im lặng. Triển Chiêu rất hối hận, nếu không phải vì mình Tam thúc sẽ không gặp chuyện, khi này đừng ra về thì được rồi!

Ân Hậu phẩy tay, “Các người đều không được.” Nói rồi quay ra cửa gọi một tiếng, “Lão quỷ, người đến đây!”

Mọi người ngẩn người, Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu nhìn ra cửa.

Rèm cửa nhẹ nhàng được nhấc lên, một người đi vào.

Là một bạch y nhân, ba bốn mươi tuổi, cũng giống như Ân Hậu, có vẻ còn rất trẻ lại có vẻ đã cao tuổi. Dung mạo tuấn mỹ nhã nhặn, cực kì nho nhã, có cảm giác siêu phàm thoát tục như trích tiên. Tóc bạc dài hết lưng, rất , sắc mặt lại có chút lạnh nhạt, như chuyện không liên quan đến mình.

Đi vào, nhìn nhìn mọi người, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên Bạch Ngọc Đường.

Ánh mắt mọi người cũng chuyển theo hắn, Triển Chiêu nhìn ra Bạch Ngọc Đường giật mình rất rõ ràng.

Bạch y nhân chăm chú nhìn Bạch Ngọc Đường một lúc, nhướng mày, “Không gọi?”

Bạch Ngọc Đường xấu hổ, “Sư phụ...”

Thiên Tôn vừa lòng gật đầu, “Gọi lớn một chút, lúc còn nhỏ luôn miệng sư hụ sư hụ, đáng yêu biết bao nhiêu, lớn rồi hết đáng yêu.”

Tử Ảnh nhin không được, hỏi, “Sao lại gọi là sư hụ?”

Thiên Tôn chỉ lên miệng, “Còn nhỏ sún răng, gió lửa.”

Mọi người kinh hãi nhìn Bạch Ngọc Đường, nghĩ, người mà cũng có lúc sún răng gió lửa sao...

Bạch Ngọc Đường xoa mi tâm, tai hồng hồng, mặt mặt quá!

Những người khác cũng đã hoàn hồn lại, đang âm thầm hít một hơi, sư phụ của Bạch Ngọc Đường, vậy chẳng phải là Thiên Tôn, Thiên Sơn Lão Tổ trong truyền thuyết sao?! Hắn và Ân Hậu đều đã hơn trăm tuổi, sao lại không già? Thành tiên rồi sao? [không, thành tinh :3]

Thiên Sơn Lão Tổ còn có tâm trạng chọc ghẹo Bạch Ngọc Đường, Trọng Tam bên kia thì đã mất hết nửa cái mạng, Ân Hậu ngẩng đầu lườm hắn, “Người nhanh một chút! Chết người ta không để yên cho người!”

Thiên Sơn Lão Tổ vội đi đến cạnh hắn, cùng đứng sau lưng Trọng Tam, đưa tay.

Hai người cùng vỗ một chưởng lên lưng Trọng Tam.

Ngô Nhất Họa kéo mọi người lùi lại một chút, sau khi Trọng Tam nhận chưởng, miệng liền phun ra một búng máu... Chỉ toàn máu đen, trên người cũng toát máu đen.

Công Tôn bảo người chuẩn bị bồn và nước nóng, hắn đã không còn hoảng loạn nữa, lấy ngân châm ra chuẩn bị một lát nữa giúp Trọng Tam tiêu trừ số độc còn lại trên da.

Chỉ trong chốc lát, nhị lão thu chưởng, đại công cáo thành.

Sắc mặt Trọng Tam đã khôi phục bình thường, nằm trên giường thở dốc, ý thức cũng khôi phục phần nào, nhận ra mọi người. Trọng lão đại và lão nhị đều ở cạnh hắn, lúc này đã tháo khăn che mặt xuống, mọi người cùng tán thán, quả nhiên là sinh ba! Giống quá giống quá!

Triển Chiêu đi đến chăm sóc Trọng Tam, giúp Công Tôn xử lý dư độc.

Ân Hậu đứng lên, hỏi Ngô Nhất Họa đã có chuyện gì, Ngô Nhất Họa kể lại đầu đuôi chuyện cho Ân Hậu.

“Tự nuôi huyết ma?” Ân Hậu nhíu mày không nói gì, bảo Ngô Nhất Họa nói tiếp.

Thiên Tôn đứng cạnh Bạch Ngọc Đường, ánh mắt không rời Triển Chiêu đang bận rộn phía trước, vẻ mặt chăm chú.

“Ô?”

Ân Hậu nghe hết, xoay mặt nhìn Bạch Ngọc Đường, “Người phé võ công của Tạ Bách Hoa?”

Thiên Tôn nghe vậy cũng nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

“Lý do?” Thiên Tôn hơi híp mắt, mọi người đều nghĩ có phải sắp nổi giận không?

Bạch Ngọc Đường trả lời một câu: “Ác giả ác báo.”

Thiên Tôn im lặng một lúc, “À.”

Mọi người đều chờ xem hắn sẽ nói gì tiếp, nhưng Thiên Tôn lại đi tới ngồi xuống cạnh bàn uống trà, nói với Bạch Ngọc Đường: “Ngọc Đường, phụ thân con có ở đây không? Mấy hôm trước vì sư có được bức tranh, nghe nói bút tích thật của Ngô Đạo Tử, nhờ phụ thân con giúp vì sư giám định một chút?”

Mọi người đều bức rút, chỉ “À” một tiếng như vậy rồi hết chuyện sao?

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, hỏi, “Người mua bức nào?”

“Bức tám mươi bảy vị thần tiên.” Thiên Tôn cười tủm tỉm lấy cuộn tranh trong lòng ra.

Công Tôn vừa nghe thấy hai tai đã dựng thẳng, đang định nhào đến thì bị Triệu Phổ đè lại trừ độc tiếp.

Bạch Ngọc Đường nghi ngờ cầm lấy cuộn tranh, không tin lắm, “Thật hay giả?”

“Vì sư mua giá rất cao đó!” Thiên Tôn nói, “Có lẽ là thật.”

Bạch Ngọc Đường mở cuộn tranh ra xem, vút lên bàn, “Chỉ vẽ có tám mươi sáu vị thần tiên, người dễ lừa quá rồi!”

=0=!

Thiên Tôn mở tranh ra, mọi người cũng vây quanh, đếm một lượt từ đầu đến cuối, thật sự chỉ có tám mươi sáu người!

Thế là, mọi người ghen ngào không nói nên lời nhìn vị Thiên Tôn đang ủ rũ chống cằm bên bàn.

Thiên Tôn kéo tay áo Bạch Ngọc Đường, “Ngọc Đường, vi sư lại bị người ta lừa rồi!”

Bạch Ngọc Đường đỡ trán rót trà cho hắn, “Nghĩ thoáng một chút, cũng đâu phải lần đầu.”

“Nhưng bạc của vi sư bị lừa hết rồi.”

“Được rồi được rồi, con nuôi người.” Bạch Ngọc Đường thở dài.

“Vây cho vi sư một nghìn lượng trước, lúc vi sư đến thấy có người bán chữ của Vương Hi Chi bên đường.” Thiên Tôn vừa dứt lời, Bạch Ngọc Đường đập bình trà xuống bàn, “Chữ của Vương Hi Chi làm sao mua được ven đường!”

Nhìn lại phía Triển Chiêu, Ân Hậu đang thương lượng với hắn, đòi Triển Chiêu ngày mai đến uống trà sáng với mình, nhân tiện mang một vỉ bánh bao gạch cua đến.

Mọi người im lặng xoay mặt, Thiên Tôn Thiên Ma gì đó, quả nhiên cách xa mới thấy đẹp, thần tiên rót xuống cũng chỉ là hai lão quái thích làm nũng với tiểu bối mà thôi!

Bên này còn đang ồn ào, bên kia Trọng Tam đã được giải độc hoàn toàn, mọi người cũng yên tâm chuẩn bị ăn khuya nghỉ ngơi.

Nhưng bên ngoài lại có tiếng xôn xao.

Lão quỷ béo trong Tứ Lão vội vàng chạy vào, “Cung... cung chủ, người của, Bách Hoa, Minh, diên, diên rồi... Đang, đang phóng hỏa!”

Triển Chiêu nhú mày, “Đám người này, không còn vương pháp nữa sao?”

Tử Ảnh và Giả Ảnh nhìn nhau, “Có lẽ Tạ Bách Hoa đã hận diên rồi, cho nên thẹn quá thành giận muốn đồng quy vu tận gì đó.”

Thấy Triển Chiêu muốn đi ra, Triệu Phổ ngăn lại, “Khoan đã, người ra ngoài chẳng phải là nói với bọn họ người có liên quan đến Thiên Ma Cung sao?”

Ngô Nhất Họa cũng ngăn Bạch Ngọc Đường lại.

Hồng Cửu Nương nói với Tứ Quỷ, “Này, gán Thiên Ma Tán lên, lão nương ra giải quyết bọn chúng.”

“Vây không được!” Triển Chiêu vội ngăn, “Thương vong quá lớn!”

Triệu Phổ cũng hơi khó xử, nếu lúc này mình mang quân đến, triều đình sẽ bị kéo vào chuyện giang hồ, xử lý thế nào mới ổn?

Trong lúc mọi người còn đang bối rối thì Thiên Tôn ung dung nói, “Không cần phải đi, sẽ có người xử lý.”

Bạch Ngọc Đường nhìn Thiên Tôn, “Là ai?”

Ân Hậu cũng tính giờ, “Hắn là đã đến rồi.”

Mọi người trong thuyền đều thắc mắc ai sẽ xử lý.

Tử Ảnh dựa trên cửa sổ nhìn quanh đột nhiên “A” một tiếng, có thứ gì bay tới trước mắt, đưa tay đón, là một bông hoa tuyết...

“Tuyệt?” Giả Ảnh cảm thấy rất lạ, ngửa mặt nhìn lên trời, gió đêm cuốn theo những bông hoa tuyết trắng tinh nhẹ nhàng rơi xuống, giữa hoa tuyết còn có những mảnh cánh hoa nhỏ đỏ rực.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn cánh hoa Tử Ảnh trong tay Tử Ảnh, bên trên là hoa tuyết đang tan dần thành nước, thở dài một hơi, phải đến thì sẽ đến, bây giờ... xem như mọi người đã đến đủ!

170. Q.6 - Chương 12: Băng Hỏa Lương Trọng Thiên [một Bên Lửa Một Bên Băng]

Người của Bách Hoa Minh khiêng Tạ Bách Hoa, tay cầm đuốc hùng hổ xông đến bến tàu, Tiết Thiên Ưng và Ô Tại Vân cũng dẫn người theo sau.

Một đám người số lượng không ít, mỗi người một nỗi băn khoăn.

Tạ Bách Hoa đã điên rồi, muốn đồng quy vu tận, muốn phóng hỏa thiêu bến tàu, thiêu chết người của Thiên Ma Cung, và cả Bạch Ngọc Đường Triển Chiêu.

Tiết Thiên Ưng và Ô Tại Vân vẫn còn chút lý trí, trong bến tàu có rất nhiều thuyền, trong đó cũng có rất nhiều thuyền quan, chẳng may phóng hỏa cháy, triều đình nhất định sẽ không để yên, đến lúc đó nói không chừng sẽ phái binh trấn áp ba đại môn phái. Cả tình lẫn lý bọn họ đều không có lợi thế, phải nghĩ cách dụ người của Thiên Ma Cung ra, đến lúc đó cho dù có phóng hỏa thiêu bến tàu, thì cũng có thể giá họa cho Thiên Ma Cung, như vậy mới được.

Đang nghĩ cách, đột nhiên lại thấy tuyết rơi, trong tuyết còn lẫn những cánh hoa tươi đỏ rực.

Vừa qua trung thu, thời tiết cũng không lạnh, có tuyết rơi lúc này thật sự quá khác thường. Hơn nữa bây giờ là cuối thu, làm sao có cánh hoa đỏ bay ngập trời như thế này được, đâu phải đang xuân!

Mọi người đều thắc mắc, tại sao thời tiết đột nhiên lại thay đổi?

.

...

.

Trong phủ Khai Phong, Tiểu Tứ Tử choàng tấm chăn lông cừu nhỏ, nhào người ra cửa sổ đưa tay đón hoa tuyết và cánh hoa, “Tiểu Lương Tử, đột nhiên có mưa tuyết mưa cánh hoa.”

Tiểu Lương Tử tò mò chạy đến thì thấy Triển Thiên Hành và Bạch Hạ ngồi uống rượu trong sân đang cười tùm tùm nhìn nhau, “Đến rồi!”

Đường Thạch Đầu và Nhạc Dương hầu rượu bên cạnh tò mò, “Ai đến?”

“Nương tử.” Triển Thiên Hành và Bạch Hạ cùng đáp.

Đường Thạch Đầu liền hỏi, “Mẫu thân Triển đại ca đến rồi sao? Cả mẫu thân của sư phụ?”

Hắn vốn là hàng xóm với Triển gia, đều có chút ấn tượng về Triển Thiên Hành và Ân Lan Từ, nhưng vẫn là câu cũ, rốt xuống khe núi quá sớm, lúc bò lên thì hai người đã chuyển về quê cũ rồi, cho nên chưa được gặp.

“Cung chủ Ánh Tuyết Cung Lục Tuyết Nhi và trại chủ Hồng Ân Trại Ân Lan Từ ...” Nhạc Dương ngửa mặt nhìn hoa tuyết và cánh hoa bay rợp trời, “Oa, hai vị đại mỹ nhân cần quét khắp võ lâm không ai sánh bằng ngày trước, không ngờ có duyên được gặp!”

“Đại mỹ nhân?” Đường Thạch Đầu nhìn Nhạc Dương, có chút hứng thú với “đại mỹ nhân” trong truyền thuyết!

“Mẫu thân của Bạch Bạch và mẫu thân của Miêu Miêu đều là đại mỹ nhân sao?” Tiểu Tứ Tử hiếu kì không chịu nổi, hết cả buồn ngủ, bò từ cửa sổ ra, Tiểu Lương vội chạy theo.

“Đúng vậy.” Bạch Hạ cúi xuống nói với Tiểu Tứ Tử: “Mẫu thân Ngọc Đường rất đẹp, chỉ có điều tính tình không tốt lắm.”

“Nhà ta cũng vậy.” Triển Thiên Hành gật đầu, đưa tay mô tả, “Có hơi nóng nảy một chút.”

Nói xong, hai người cầm chén rượu cười bí hiểm, như có chuyện gì rất thú vị sắp xảy ra.

.

...

Tại bến tàu lúc này, từ hai hướng nam bắc có hai con thuyền lớn đang chạy vào.

Con thuyền phía bắc trắng toát, trên tay vịn hai bên chưng đầy Tuyết Liên Hoa cực kì xa xỉ, cả con thuyền lạnh buốt, trên thân thuyền còn có lớp sương giá, không biết là cố ý khắc thành hay thật sự đã đóng tuyết.

Tường khoang thuyền cao phía trên dường như được ghép từ bạch ngọc khắc hoa, lộng lẫy trắng lẹ, Tử Ảnh bám trên cửa sổ đối diện cửa sông, tán thán, “Con thuyền này xa hoa thật!”

Các phía khoang thuyền đều có màn che trắng, bốn phía có rất nhiều người đứng quanh, đều mặc bạch y, tóc đen dài, nam nữ đều có, ai nấy đều là mỹ nhân!

“Giả Thông Minh!” Tử Ảnh túm lấy Giả Ảnh, “Nhiều tỷ tỷ đẹp quá!”

Giả Ảnh lườm hắt một cái, “Trong đó có cả nam!”

Ba người đứng trên khoang thuyền, đang vẩy nước vào không trung... Kỳ lạ là, hạt nước vừa được vẩy ra lập tức biến thành hoa tuyết trắng xóa, bay theo gió.

“Hàn Băng Chân Khí của Ánh Tuyết Cung sao, quả nhiên danh bất hư truyền.” Triệu Phổ cũng đi đến, “Nghe nói Lục Tuyết Nhi có thể làm cả một con sông đóng băng...” Nói đến đây, hắn nhìn Bạch Ngọc Đường, “Lần đầu gặp mặt, ngươi cũng làm đông cả thùng nước dễ như trở bàn tay, dùng Hàn Băng Chân Khí đúng không?”

Bạch Ngọc Đường nhướn mày, “Ngươi cũng đâu kém.”

Triệu Phổ cười hắc hắc, “Đông chút đá vụn thì còn có thể, muốn tạo ra tuyết rơi như thế này, quá sức.”

Triển Chiêu vỗ vỗ Bạch Ngọc Đường, hỏi hơi căng thẳng, “Người đó là mẫu thân ngươi sao?”

Thiên Tôn đứng ngay bên cạnh, đi đến, một tay khoác vai Triển Chiêu, “Tiểu Triển, mẫu thân Bạch Ngọc Đường ở trong khoang thuyền...”

Chưa nói hết lời, Bạch Ngọc Đường và Ân Hậu đã gấp lấy ngón tay hắn, vứt ra khỏi vai Triển Chiêu như đuổi rệp, đồng thanh, “Đừng đụng chạm lung tung!”

Thiên Tôn rút tay về xoa xoa, rất bất mãn.

Bạch Ngọc Đường nói nhỏ với Triển Chiêu, “Mẫu thân ta rất dễ gần, một lát nữa gặp, ngươi khen đẹp khen trẻ là được rồi, có gì dễ nghe cứ nói.”

Triển Chiêu há hốc mồm, “Đơn giản vậy sao?”

Bạch Ngọc Đường đưa một ngón tay lên, nghiêm mặt nói, “Phải nhớ kỹ, tuyệt đối không được nói không đẹp! Nói mẫu thân ta xấu sẽ gặp họa sát thân!”

“Ô?” Ân Hậu choàng vai Bạch Ngọc Đường, “Vừa ngược với khuê nữ nhà ta sao? Mẫu thân Chiêu Chiêu không được nữ tính mấy...”

Chưa nói hết lời, Thiên Tôn và Triển Chiêu mỗi người gấp một ngón, phẩy tay Ân Hậu ra khỏi vai Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu kéo kéo Bạch Ngọc Đường lại gần mình, Thiên Tôn liếc Ân Hậu một cái, như đang nói, đừng dòm ngó đồ đệ ta!

Công Tôn đứng phía sau nhìn bốn người, nhin không được phụt một cái.

Triệu Phổ nhìn hắn, “Sao vậy?”

“À.” Công Tôn cười híp mắt nói, “Không, trên phương diện nào đó, hai người họ rất giống nhau.”

Vừa dứt lời, Hồng Cửu Nương đứng bên cạnh vội xua tay với Công Tôn.

Chân mày Ân Hậu dựng thẳng đứng, “Ta giống lão bất tử này chỗ nào?”

Thiên Tôn cũng lườm, “Ta sao có thể giống lão quỷ này?”

Mọi người im lặng tiếp tục quan sát bên ngoài, trong lòng thì xác nhận thêm lần nữa, thật sự rất giống!

.

.

Thuyền của Ánh Tuyết Cung chậm chậm chạy vào bến tàu, đối diện là một con thuyền khác, cũng rất lớn, nhưng là một con thuyền đồ rực phong thái cổ xưa vững chãi. Tường bằng gỗ đỏ, khảm gỗ mun, khắc thành hoa văn, khí phách cao quý, hình thành thế đối lập với con thuyền khoan thai hoa lệ đối diện.

Cánh hoa không phải do người tung ra, mà là vì dưới đuôi thuyền có một cây cỏ thụ rất to. Tán cây cỏ thụ ấy mọc rộng ngang, hợp thành một với khoang thuyền. Trên tàng cây rợp màu những chùm hoa đồ rực. Theo gió đêm, cánh hoa rơi xuống... Bay theo gió, cuốn vào những hạt tuyết bay tới từ xa, tạo thành cảnh đẹp tuyết trắng hoa đỏ hòa quyện.

“Đó chính là Hồng Ân Mộc?” Bạch Ngọc Đường giật mình.

Triển Chiêu gật đầu.

“Hồng Ân Mộc là cây gì?” Tử Ảnh không biết, hỏi Giả Ảnh.

Giả Ảnh nhún vai, cũng không biết, xoay lại nhìn mọi người.

“Hồng Ân Mộc là loài cây thủy sinh rất hiếm thấy.” Công Tôn giải thích giúp, “Sau khi loại cây này trưởng thành, sẽ trôi theo dòng nước, con thuyền đó hẳn là khắc từ nguyên cây Hồng Ân Mộc, cũng có nghĩa là, còn sống, cho nên mới nở hoa!”

“Thuyền sống?” Tử Ảnh mở to mắt.

“Không chỉ vậy.” Công Tôn chỉ chỉ con thuyền của Ánh Tuyết Cung, “Con thuyền đó cũng là sống, thân thuyền là Tuyết Thái Tuế.”

“Tuyết Thái Tuế?” Tử Ảnh túm lấy Giả Ảnh lắc tới lắc lui, “Hoàn tráng quá đi Giả Thông Minh! Còn lạnh người hơn cả phủ vương gia! Quan thuyền của chúng ta còn bị rò nước.”

Giả Ảnh vội che miệng hắt lại, Công Tôn bắt lực liếc sang Triệu Phổ một cái, Triệu Phổ khoanh tay đứng suy tính, hay là nghĩ cách bắt một con ba ba vua ngàn năm về làm thuyền, cho các người mục thị cái gì mới là thuyền sống!

Trong lúc nói chuyện, thuyền hai bên đã vòng vào bến tàu, không ai nhường ai.

Nhưng đêm nay trong bến tàu chỉ còn một cột thuyền trống, cũng có nghĩa là, một chiếc thuyền có thể neo trong ụ tàu, chiếc kia thì phải chờ ngoài bến.

Hai bên chen trước đường vào ụ tàu, không ai nhường ai.

Hai nha đầu khoảng mười mấy tuổi đáng vẻ uể oải dựa trên thành thuyền của Ánh Tuyết Cung, thông thả nói chuyện với nhau.

“Nguyệt Nha Nhi, xem kia, là thuyền của Hồng Ân Trại.”

“Thần Tinh Nhi, đừng làm ồn cung chủ ngủ, cung chủ nói phải bồi dưỡng tinh thần để gặp nhi tử mới.”

Bên này Triển Chiêu nghe xong kinh hãi cực kì, hai tiểu nha đầu này, có vẻ như còn chưa đến mười lăm, sao nội lực lại có thể thâm hậu đến thế.

“Ô, hai nha đầu lớn như vậy rồi sao?” Thiên Tôn nhìn ra cửa sổ, “Đúng là nữ đại mười tám biến sao? Mấy năm trước gặp vẫn còn bò lung tung khắp nơi.”

Bạch Ngọc Đường nhìn trời, “Là mười mấy năm trước chứ?”

Thiên Tôn xoa má, “Người già rồi thời gian trôi qua cũng chậm hơn.”

“Bọn họ là ai?” Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường.

“Nguyệt Nha và Thần Tinh, là đồ đệ của mẫu thân ta.” Bạch Ngọc Đường không quên dặn Triển Chiêu, “Đừng để bị bề ngoài mê hoặc, đó là hai con sói khoác lông cừu.”

Triển Chiêu căng thẳng, không phải chút, hai tiểu cô nương đáng yêu như vậy.

“A!”

Chợt, cô nương tên Nguyệt Nha Nhi nhìn thấy mọi người đứng bên cửa sổ, liền nhảy lên vẫy tay, “Thiếu chủ!”

“A, thiếu chủ ở bên kia!”

Nàng ta vừa dứt lời, từ các cửa sổ trên thuyền của Ánh Tuyết Cung đều có người thò đầu ra, đủ loại mỹ nhân lớn có nhỏ có cùng vẫy tay sang bên này, la hét, “Thiếu chủ! Thiếu chủ nhìn qua đây đi!”

Nhìn lại toàn cảnh thuyền lớn của Ánh Tuyết Cung, một đoàn đại mỹ nữ tiểu mỹ nữ cầm khăn trắng vẫy vẫy vẫy với con thuyền của bọn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường xoa trán, mắt mặt không nói nổi.

Triển Chiêu bên cạnh liếc hần mắt, “Người vẫn rất được yêu thích.”

Thiên Tôn nói với Triển Chiêu, “Ánh Tuyết Cung là một nơi rất tốt, mỹ nhân như mây, Lục Tuyết Nhi có một quy tắc, không phải mỹ nhân không nhận, vì Ánh Tuyết Cung lạnh, lại thêm chuyện mà bọn họ nhất định phải làm mỗi ngày là dưỡng nhan! Cho nên Bạch Ngọc Đường từ nhỏ đã lớn lên giữa đàn mỹ nữ, khiến cho nó hoàn toàn không có khái niệm xấu đẹp!”

Bạch Ngọc Đường lườm một cái.

Mọi người đều đồng cảm nhìn Bạch Ngọc Đường, nghĩ thầm cũng đúng, ăn sơn trân hải vị mỗi ngày cũng sẽ mất mạng.

“Oa oa, mấy năm không gặp, Ánh Tuyết Cung vẫn náo nhiệt như vậy.” Lúc này, trên đầu thuyền của Hồng Ân Trại cũng có một người không biết ngồi đó từ khi nào.

Người kia còn rất trẻ, có vẻ chỉ mới đầu hai mươi. Mái tóc đỏ được tết lỏng thành bím. Khuôn mặt vẫn rất trẻ con, mắt to mặt tròn, hai bên mũi có đốm tàn nhang nhàn nhạt, khiến hần càng có vẻ trẻ hơn.

Hần mặc y phục đen, tay cầm một cây sáo rất lạ, dựa vào mạn thuyền vẫy tay với các mỹ nữ Ánh Tuyết Cung, “Thần Nhi Tinh, sao ngươi lại béo nữa rồi? Mặt sắp bằng quả táo rồi. Không ai thú nhớ đến tìm ta, ta thích nha đầu béo.”

Hai tiểu cô nương Thần Tinh và Nguyệt Nha một béo một gầy, rất hợp với tên, Thần Tinh viên mãn phúc hậu, mặt tròn người tròn mắt tròn mũi tròn miệng tròn, hai cánh tay chắc nịch, nở nang trắng trẻo. Nguyệt Nha thì lại nhỏ nhỏ gầy gầy, mày liễu mắt phượng, mũi ôi mỏng, như hàng liễu trong gió.

Thần Tinh thấy đối phương trêu ghẹo mình, nhảy dựng lên ồn ào, “Hồng Hầu Tử, tiểu hài tử nhà ngươi, ta đây không thèm!”

Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu, “Hần là ai?”

“À, đó là Hồng Hầu, đồ đệ của mẫu thân ra, trại chủ Hồng Ân Trại kế tiếp có lẽ là hần.” Triển Chiêu trả lời.

“À...” Bạch Ngọc Đường gật đầu, tò mò: “Tuổi có vẻ vẫn còn nhỏ.”

“Năm nay Tiểu Hầu Tử đã mười chín rồi.” Hồng Cửu Nương đi đến, cười cười, đưa tay vẫy vẫy ra cửa sổ.

Hồng Hầu nhìn thấy, nhảy lên đứng trên thành thuyền vẫy tay, “Mẫu thân!”

Mọi người giật mình, Bạch Ngọc Đường nhìn Hồng Cửu Nương chằm chằm, nghĩ thầm lão thái thái này có nhi tử nhỏ như vậy sao? Chẳng lẽ năm sáu mươi tuổi còn sinh con?

Triển Chiêu vỗ hần một cái, “Là dưỡng tử!”

“À...” Bạch Ngọc Đường xấu hổ gật đầu.

Tính cách của Hồng Hầu còn sáng sủa hơn Triển Chiêu, đứng ở đầu thuyền vừa vẫy tay vừa gọi, “Đại gia gia, nhị bá phụ, tam thúc, tứ đại gia, nhị cô, tiểu tam thúc, triển đại ca, a! Ca phu!”

“Phụt, khụ khụ.” Công Tôn đang uống trà phía sau, nghe tới hai tiếng “ca phu” thì phun trà.

“Người gọi bậy cái gì vậy!” Thần Tinh quăng một nắm tuyết qua, trúng đúng vào Hồng Hầu, giậm chân nói, “Đó là thiếu gia và thiếu gia phu!”

Mọi người nhếch mép, cũng chẳng hơn bao nhiêu.

“Xí, người gọi của người, ta gọi của ta, sao ta phải gọi theo người?” Hồng Hầu nhướn mày, “Người gả sang đây rồi cũng phải gọi theo ta!”

“Phi!” Thần Tinh giận, “Người lái thuyền tránh ra, cung chủ chúng ta neo thuyền để còn đi tìm lão gia!”

“Tại sao chúng ta phải tránh?” Hồng Hầu không nhường, “Ánh Tuyết Cung các người lái thuyền tránh ra, trại chủ nhà ta cũng phải đi tìm lão gia!”

Thế là, hai nhà giằng co.

.

.

Triển Chiêu ngoáy ngoáy tai, “Ồn ào quá...”

Bạch Ngọc Đường cũng nhíu mày, hiện tại, nam nam nữ nữ trên thuyền Ánh Tuyết Cung và Hồng Ân Trại đều đã chạy ra đòi đối phương nhường đường, nhưng nghe vừa giống cãi nhau vừa giống tán tỉnh nhau.

Trên bờ phía xa, người của Thiên Ưng Sơn Trang và Bách Hoa Minh đều đang quan sát, đầu tiên là có tuyết cánh hoa, sau đó thì hai con thuyền lớn chắn trước ụ tàu.

Thiếu nam thiếu nữ trên thuyền rất ồn ào, hai tiểu cô nương và một tiểu tử đang cãi nhau, cách quá xa không nghe được bọn họ đang nói gì, chỉ nghe thấy đại bá, nhị cô, tam đại gia gì đó.

Ngay vào lúc ấy, rất nhiều người giang hồ từ xa chạy đến, bọn Tiết Thiên Ưng quay đầu lại nhìn thì thấy là trưởng bối của các đại môn phái, các vị trưởng lão Thiếu Lâm Tự, Võ Đang, Nga Mi.

“Tiết trang chủ!” Cao tăng Thiếu Lâm sư phụ Tăng Tuệ Hiền đi đến, “Bần tăng nghe nói khi nãy huyết ma đến quý phủ đánh bị thương người trong phủ?”

Tiết Thiên Ưng thấy có cơ hội tốt, nảy ra một kế! Hắn lập tức gạt đầu, kéo tay các bị tiền bối võ lâm khác, “Các vị đại sư, các ma đầu Thiên Ma Cung đúng là cùng hung cực ác, bọn chúng dẫn theo huyết ma đến hành hung, đánh bị thương nhi tử của ta, tấn công rất nhiều nhân sĩ võ lâm... Bọn chúng còn đánh trọng thương Tạ chưởng môn.”

Lúc hắn nói, người của Bách Hoa Minh đã khiêng Tạ Bách Hoa lên.

Đạo trưởng Tinh Tu của Nga Mi đi đến bắt mạch cho Tạ Bách Hoa, cực kì sửng sốt, “Võ công của Tạ chưởng môn đã bị phế rồi!”

Tuy Tạ Bách Hoa hận Bạch Ngọc Đường đến tận xương tủy, nhưng lại không thể nói thẳng người hại mình là Bạch Ngọc Đường, nếu như giang hồ quần hùng nghe nói Bạch Ngọc Đường phế võ công của hắn, nhất định sẽ hỏi cặn kẽ. Đến lúc đó tranh luận với Bạch Ngọc Đường, nhất định sẽ làm hỏng chuyện lớn, cho nên hắn đành phải cắn răng, khăng khăng nói là người của Thiên Ma Cung phế võ công của mình.

Khi mọi người là ai trong Thiên Ma Cung đến, Tạ Bách Hoa trả lời, là Ngô Nhất Họa và Trọng Tam.

Giang hồ quần hùng nghe nói là người của Thiên Ma Cung ẩn nấp trên thuyền, lại thấy Tạ Bách Hoa tuổi còn trẻ lại bị phế võ công mất hết tiền đồ, cảm thấy Thiên Ma Cung tuy qua nhiều năm vẫn bản tính khó dời, độc ác tàn nhẫn, cho nên đều cảm thấy rất phẫn nộ.

“A di đà phật.”

Sau đám người, một hòa thượng béo chầm chậm bước lên, niệm phật rồi gằn giọng nói về phía bến tàu, “Ân Hậu có trên thuyền? Có thể bước ra nói chuyện?”

Mọi người trên thuyền nghe thấy tiếng nói này, cảm thấy thân thuyền dường như cũng đang kêu răng rắc.

Công Tôn không biết võ công, đầu choáng váng, Triệu Phổ vội ôm lại che tai cho, nổi giận, “Tên không có mắt nào dõn nội lực đánh rầm?!”

Tử Ảnh nhảy dựng lên, “Ta đi chém tên hòa thượng đó!”

Giả Ảnh đè lại, bảo hắn ngoan một chút.

Ân Hậu nhếch môi cười cười, “Con lừa trọc Phúc Thiển cũng phải chạy ra rồi.”

Tử Ảnh nhỏ giọng hỏi Giả Ảnh: “Hòa thượng nào vậy, lại đi đặt pháp hiệu là phu thiển?” [nông cạn]

“Là Phúc Thiển.” Giả Ảnh nói với hắn, “Không phải pháp hiệu, là pháp danh.”

Tử Ảnh chớp mắt, “Có khác nhau sao?”

“Pháp hiệu là do sư phụ đặt, pháp danh quyết định theo bối phận.” Thiên Tôn ngồi xuống bàn, rót trà, “Phúc tuệ trí tử giác, liễu bản viên khả ngộ. Xếp theo thứ tự đó, hòa thượng chữ Phúc trong cả Thiếu Lâm chỉ còn một người.”

“Phương tượng sao?” Triệu Phổ hỏi, “Sao ta lại nhớ phương tượng Thiếu Lâm là chữ Tuệ?”

“Là sư tổ của phương tượng, Phúc Thiển.” Thiên Tôn cười cười, “Xem ra bốn đồ tôn chết, lão ta nhìn không được nữa.”

“Vừa hay, lấy con lừa trọc già đó ra luyện tập một chút, từ năm mươi năm trước ta đã thấy hắn không vừa mắt rồi.” Ân Hậu nói xong thì định ra ngoài, bị Triển Chiêu kéo lại, “Không cho đi!”

Ân Hậu dừng ngay lại như bị điểm huyệt, quay đầu chờ chỉ thị, “Sao không cho đi? Người ta gọi kìa.”

“Gọi thì người đi sao?” Triển Chiêu trừng, “Đám người đó nhất định là muốn giá họa, người không giải thích đã đánh nhau, đến lúc đó sẽ chắc tội!”

Thiên Tôn nói với Bạch Ngọc Đường: “Con phế võ công của người ta, tự đi nói rõ ràng.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, vào phòng, một lát sau, thay bộ y phục rồi bước ra.

Triển Chiêu cũng thay y phục, đi ra cùng hắn.

Ân Hậu túm lấy Triển Chiêu không cho đi, “Này, con đi làm gì?”

Triển Chiêu vỗ ngực, “Con cũng có phần.”

Thiên Tôn bật cười, “Thú vị...” Thấy Ân Hậu giữ chặt lấy không nỡ buông, liền cười, “Lão ma đầu, không nỡ buông thì đi ra cùng đi.”

Ân Hậu xấu hổ, lườm Thiên Tôn một cái.

.

.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu ung dung bước ra, hai người đứng trên đầu thuyền, Triển Chiêu chấp tay với mọi người, “Các vị tiền bối, đêm khuya người vắng không sớm nghỉ ngơi, cớ gì lại đến đây nhiễu dân?”

Phúc Thiển đánh giá hai người một lát, “Thì ra là Triển thí chủ và Bạch thí chủ, chúng ta đến tìm Ân Hậu Thiên Ma Cung, không biết vì sao hai vị lại ở đây.”

Bạch Ngọc Đường chấp tay sau lưng, không muốn nhiều lời, nói ngay: “Võ công của Tạ Bách Hoa là do ta phế, người do thám Thiên Ưng Sơn Trang khi nãy là ta và Triển Chiêu. Huyết ma được nuôi ở hậu viện của Thiên Ưng Sơn Trang, Tiết Thiên Ưng ném đá giấu tay mà thôi...”

“Bạch Ngọc Đường, không bằng không chúng, đừng ngậm máu phun người!” Tiết Thiên Ứng vội ngắt lời Bạch Ngọc Đường, “Rõ ràng là Trọng Tam và Ngô Nhất Họa của Thiên Ma Cung dẫn huyết ma đến Thiên Ứng Sơn Trang của ta hành hung giết người, các nhân sĩ giang hồ đều nhìn thấy. Nửa đường bọn chúng được hai hắc y nhân cứu đi, một trong đó còn đả thương Tạ Bách Hoa, không ngờ lại là người!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, xem đi, quả nhiên không nói đạo lý!

Trong khoang thuyền, Ân Hậu bấu môi, nhìn Thiên Tôn, “Đồ đệ của người cũng kém mồm kém miệng như người!”

Thiên Tôn im lặng một lúc, “Nam nhân tốt đều kém mồm kém miệng, miệng lưỡi không xương không thể tin được.”

“Khụ khụ...” Tử Ảnh lại sắc trà, mọi người bắt lực nhìn Thiên Tôn.

Ân Hậu gật đầu, “Nói cũng đúng, chừng chặc một chút tốt hơn.”

“Bạch thí chủ, có chuyện này sao?”

Một đạo sĩ đi từ phía sau Phúc Thiển lên, mày râu bạc trắng, có vẻ đã cao tuổi, tay cầm phát trần, mặc áo đại sĩ màu xám.

Thiên Tôn hơi nhú mày, “Hạc Vạn Niên?”

“Ai vậy?” Tử Ảnh hoàn toàn không có chút kiến thức giang hồ, hỏi Giả Ảnh.

Giả Ảnh trả lời: “Nga Mi Tôn Giả.”

“Đám người giang hồ đó giỏi đặt ngoại hiệu thật, nhiều tôn giả thần giả như vậy, nhớ hết được sao?” Tử Ảnh lầm bầm, Thiên Tôn và Ân Hậu nghe thấy đều cười ha hả.

.

.

Bạch Ngọc Đường đã biết Hạc Vạn Niên từ lâu, người này võ công cao, địa vị cũng cao, nhưng ấn tượng của Bạch Ngọc Đường về hắn không tốt lắm, vì bản tính hắn ngạo mạn, không để ai vào mắt, không hề có chút từ bi của người xuất gia.

Triển Chiêu nói: “Ta và Bạch huynh do thám Thiên Ứng Sơn Trang, tình cờ, gặp ba đại môn phái đang mở tiệc, thương lượng đổi chủ cho giang hồ.”

Triển Chiêu vừa dứt lời, mọi người đều ngậy ngẩn, các trưởng lão Thiếu Lâm Võ Đang nhìn nhìn ba đại môn phái phía sau, trong lòng không vui.

“Ha ha.” Thiên Tôn cười, “Nói rất hay, miệng lưỡi sắc bén hơn Ngọc Đường nhiều.”

Mọi người cũng gật đầu, Bạch Ngọc Đường vẫn không thích nói lời thừa, thuộc loại động thủ bất động khẩu. Triển Chiêu thì miệng lưỡi sắc bén, nếu muốn hắn nói, hắn có thể nói cho đối phương ngắt xiu.

“Ta nghĩ nhất định là Triển hộ vệ hiểu lắm rồi...” Tiết Thiên Ứng vội giải thích, thậm chí mình sợ ý, hoàn toàn không phát hiện bọn Triển Chiêu lén rình trộm.

“Ta cũng cảm thấy có thể là mình hiểu lắm rồi.” Triển Chiêu nói theo lời hắn, “Cho nên định điều tra kỹ càng, để tránh hàm oan cho ba đại tam môn phái. Rất tình cờ, lại nhìn thấy sau hậu viện Tiết gia có trồng một vườn Huyết Đâm Hồng, Tiết nhị thiếu gia còn muốn bắt một thiếu niên tên Tiết Thành cho huyết ma ăn, thế là chúng ta ra tay ngăn cản, đả thương Tiết Thành Hùng.”

“Cái gì?” Phúc Thiển và Hạc Vạn Niên nhú mày nhìn Tiết Thiên Ứng: “Nuôi huyết ma trong nhà?”

Tiết Thiên Ứng thậm chí nhú mày, kiếp trước Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường có thù với mình sao? Bọn họ liên tục đến gây rối!

“Tuyệt đối không có chuyện này!” Tiết Thiên Ứng xoa tay liên tục, giơ tay thề, “Sau hậu viện ta chỉ nuôi măng xà, huyết ma xông vào ăn thịt măng xà của ta, lại ăn mất một hạ nhân của ta, những người giang hồ có mặt đều nhìn thấy!”

Phúc Thiển và Hạc Vạn Niên thấy hai bên không ai chịu thua, liền hỏi Triển Chiêu, “Người của Thiên Ma Cung tại sao lại xuất hiện cùng lúc với hai vị trong Thiên Ứng Sơn Trang?”

Triển Chiêu hơi khó xử, thoáng dừng một lát, Bạch Ngọc Đường bên cạnh đỡ một câu, “Tình cờ.”

“Ô?” Ân Hậu nhướn mày, “Hài tử thành thật quá.”

Thiên Tôn gật đầu, “Đúng vậy!”

“Bạch Ngọc Đường.”

Chợt, Tạ Bách Hoa được diu lên, hẩn nhìn Bạch Ngọc Đường, nghiêng răng đến sắp tóe máu, “Người dừng ba hoa giải vây cho Thiên Ma Cung. Người của Thiên Ma Cung đi đến đâu các người có mặt đến đó, rốt cuộc các người quan hệ gì với Thiên Ma Cung?”

Người trong phòng đều nhú mày, các vị lão nhân gia cộng lại đã hơn ngàn tuổi rồi, phải nghĩ xem phải trả lời câu này thế nào, đều gãi đầu.

Triệu Phổ nhìn nhìn Công Tôn, Công Tôn chống cằm, “Phủ Khai Phong đang điều tra vụ án Liên Hoa Lâu, không phải các người muốn chúng ta giám sát Thiên Ma Cung sao? Bây giờ giám sát rồi các người lại ý kiến, các người nghĩ mình là vương pháp thật sao?”

Mọi người xoay mặt nhìn hẩn, Triệu Phổ gật đầu, muốn đấu võ mồm đương nhiên phải để đại bảo bối nhà hẩn ra tay!

Ngoài khoang thuyền, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nghe rõ, Triển Chiêu nói lại.

Tạ Bách Hoa ghen lời, hẩn bị thương không nhẹ, mất hết nội lực, chỉ cần nổi giận lập tức ho khan, “Thiên Ma Cung làm đủ loại chuyện xấu, nếu đếm số người chết trong tay Ân Hậu cũng đủ để đến phủ Khai Phong nhận cầu đầu trăm rồi! Phủ Khai Phong các người lại còn giúp hẩn tra án?!”

Triển Chiêu hí mắt, người hẩn nói là ngoại công mình, thật sự rất chướng tai.

Bạch Ngọc Đường thở dài, “Khi nãy ra tay hơi nhẹ, một chưởng bổ chết hẩn thì tốt rồi.”

Triển Chiêu gật đầu, “Ta cũng thấy vậy.”

Hai người đang thì thầm, chợt Phúc Thiển hỏi: “Vậy xin hỏi, hai vị thí chủ, Ân Hậu có ở trên thuyền không?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ăn ý cùng lắc đầu.

“Ô?” Thiên Tôn hiếu kì chống cằm, “Rất ăn ý.”

“Trình độ ăn ý tuyệt đối vượt xa tưởng tượng.” Triệu Phổ và Công Tôn đồng thanh.

“Thật sự không có?” Phúc Thiển hỏi.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường tiếp tục cùng lắc đầu, hoàn toàn không nhìn người kia một cái.

Hạc Vạn Niên nhú mày, nhìn nhìn đại hòa thượng, có vẻ hai người này không nói dối.

“Hai vị tiền bối, đừng để bị bọn chúng lừa!” Tạ Bách Hoa rất hùng hổ, hỏi Triển Chiêu, “Tại sao người của Thiên Ma Cung lại cứu người?”

Triển Chiêu mấp máy môi, không biết phải trả lời thế nào, Bạch Ngọc Đường đáp một câu, “Hẩn được người ta thích, người muốn biết, thì tự đi hỏi người của Thiên Ma Cung.”

Ân Hậu nhướn mày, “Cũng không phải không sắc bén!”

Thiên Tôn gật đầu, “Những lúc quan trọng vẫn dùng được.”

Tạ Bách Hoa vốn hận Bạch Ngọc Đường, hôm nay tiền đồ của mình đã vỡ nát, hấn lại vẫn ung dung thông thả, nộ hỏa xung thiên, “Bạch Ngọc Đường, Bách Hoa Minh ta không đội trời chung với ngươi, hôm nay phải lấy mạng ngươi!”

Hạc Vạn niên ngăn Tạ Bách Hoa: “Tạ môn chủ, khoan hãy nóng vội.”

Phúc Thiển hỏi Bạch Ngọc Đường: “Bạch thí chủ phế võ công của Tạ môn chủ, có thể nói lý do?”

Bạch Ngọc Đường cười lạnh, “Nếu hấn không muốn hại người, thì cũng sẽ không rơi vào tình cảnh này, gieo gió gặt bão mà thôi.”

Tạ Bách Hoa vừa giận vừa hận, cũng có chút chán nản, khi này chỉ chú ý đánh lén Triển Chiêu, không đề phòng Bạch Ngọc Đường.

“Chỉ với một câu của ngươi đã phế võ công của mình chủ Bách Hoa Minh, có hợp lý chăng?” Tiết Thiên Ứng cười lạnh hỏi Bạch Ngọc Đường, “Võ công của phái Thiên Sơn cao cường, Bạch thí chủ quả thật có được chân truyền của Thiên Tôn, nhưng cũng không thể vì vậy mà hoành hành ngang ngược!”

.

.

“Tiết Thiên Ứng này là người thế nào?”

Thiên Tôn đứng sau cửa sổ nhìn hấn một lúc, hỏi Ân Hậu: “Ngươi có cảm thấy, hấn hơi quen?”

Ân Hậu nhìn thoáng qua, “Hình như có hơi quen, nhưng ta không giỏi nhớ mặt người, người không nhớ được sao?”

Thiên Tôn lắc đầu, vỗ trán, “Ai da, người qua trăm tuổi rồi thì trí nhớ không còn tốt nữa.”

Mọi người nghe đến hai chữ “trăm tuổi” mi mắt đều giật giật, yêu quái!

“Tên thật của hấn vốn không phải Tiết Thiên Ứng.” Đột nhiên Giả Ảnh nói.

Triệu Phổ giật mình nhìn hấn, “Làm sao ngươi biết?”

“Hôm đó lúc dùng cơm, Nhạc Dương nói với ta.” Giả Ảnh nói, “Hấn nói Tiết Thiên Ứng vốn họ Phùng, tên Phùng Ứng.”

“Phùng Ứng?!” Hồng Cửu Nương giật mình, đi đến bên cửa sổ nhìn kĩ, nhướn mày, “Khó trách!”

“Phùng Ứng...” Ân Hậu cũng lẩm bẩm, “Quen tai.”

“Cung chủ, người quên rồi sao? Hấn chẳng phải thứ tốt lành gì! Khó trách sao lại có Huyết Đám Hồng.” Hồng Cửu Nương quay đầu lại nói với Ân Hậu, “Bên cạnh đường phụ có một tùy tùng, về sau hấn bỏ đi tự sinh sống, kẻ đó tên Phùng Lăng, Phùng Ứng hấn là nhi tử của hấn! Không phải Phùng Lăng đã bị người giết rồi sao? Khi đó có thể Phùng Ứng chỉ vừa mới ra đời.”

“A!” Ngô Bất Thiện cũng nhớ ra, “Tên tùy tùng vẫn đi theo đại ca sao?”

“Ta cũng nhớ Phùng Lăng!” Ngô Nhất Họa gật đầu, “Rất giống tên Phùng Ứng này.”

“Chỉ tiếc, không có bằng chứng.” Thiên Tôn lắc đầu, “Ngoại trừ một số ít người của Thiên Ma Cung và Huyết Ma Cung trước đây, hấn là không ai biết đến sự tồn tại của hấn?”

Mọi người nhú mày, gật đầu.

“Nói mới nhớ...” Thiên Tôn tò mò hỏi, “Nhạc Dương là ai? Lớn tuổi lắm sao? Sao lại biết được những chuyện này.”

Triệu Phổ và Công Tôn đang nghĩ xem phải giới thiệu thế nào, dù sao cũng đâu thể nói chính là người vào phái Thiên Sơn của ngài gây rối được, nhưng thân phận của Nhạc Dương thật sự vẫn còn là bí ẩn, dường như không chuyện gì hấn không biết.

Ân Hậu đột nhiên đưa tay, ra hiệu với Thiên Tôn.

Thiên Tôn ngăn người, thoáng ngạc nhiên: “Có chuyện này sao?”

Ân Hậu cười cười, gật đầu.

Mọi người nhìn nhau, hai lão nhân này, có bí mật gì vậy?

.

.

Bên ngoài, bọn Tiết Thiên Ứng và Tạ Bách Hoa vẫn không buông tha chuyện Bạch Ngọc Đường đã thương Tạ Bách Hoa.

Những người của bát đại phái cũng cảm thấy Bạch Ngọc Đường phé võ công của Tạ Bách Hoa thật sự có hơi quá... Ngoài ra, ai cũng biết hắn là đồ đệ của Thiên Tôn, muốn xem thử võ công của hắn. Còn về Triển Chiêu, lão ma đầu Thiên Ma Cung vì cứu hắn mà suýt mất mạng cũng khiến mọi người nghi ngờ.

“Trọng Tam bị thương, hắn là không đi xa được.” Tiết Thiên Ứng nhìn chằm chằm con thuyền Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đang đứng, “Hay là để chúng ta lên thuyền tra xét, nếu như có thể tìm được Trọng Tam đang bị thương, thì nghĩa là chúng ta không nói dối!”

“Bạch Ngọc Đường nhất định phải trả lại công bằng cho Bách Hoa Minh!” Ô Tại Vân vẫn kiên trì.

Gần trăm người của ba đại môn phái cùng hô hào, đòi đổi phương giao người của Thiên Ma Cung ra, đòi Bạch Ngọc Đường trả công bằng.

“Bạch thiếu hiệp.” Phúc Thiển đột nhiên mở miệng, “Trước khi đại hội võ lâm bắt đầu, hay là thiếu hiệp tạm thời ở chỗ chúng ta? Còn Triển đại hiệp, thì giúp tìm Ân Hậu và Thiên Tôn. Trong thiên hạ này người có thể phục hồi võ công cho Tạ môn chủ sợ rằng chỉ có một mình Thiên Tôn.”

.

...

.

Phúc Thiển vừa dứt lời, Thiên Tôn trong thuyền lập tức nhú mày.

Tử Ảnh nhỏ giọng hỏi Giả Ảnh, “Ý của con lừa trọc đó là giam lỏng Bạch Ngọc Đường, muốn cứu hắn, thì bảo Ân Hậu ra mặt tranh luận, sau đó bảo Thiên Tôn khôi phục võ công cho Tạ Bách Hoa?”

“Đúng là hắn có ý này.” Ân Hậu cười lạnh, “Con lừa trọc này mấy năm chưa bị đánh, nhàn rồi đến điên rồi.”

“Muốn bắt sống Bạch Ngọc Đường sao?” Triệu Phổ chống cằm, “Chỉ với đám người này mà có thể làm được sao?”

“Bọn Tạ Bách Hoa bắt quá là đám quân ô hợp.” Hồng Cửu Nương chấp tay sau lưng, “Nhưng trưởng lão của bát đại phái đều ở đây, đặc biệt là Phúc Thiển và Hạc Vạn Niên, Bạch Ngọc Đường phải đối phó với hai bọn họ, có thể là quá sức.”

“Triển Chiêu nhiều lần bênh vực Thiên Ma Cung!” Tạ Bách Hoa vẫn không tha, “Từ khi hắn vào quan phủ thì liên tục đối đầu với người giang hồ, theo lý đã trở thành võ lâm công địch, phải bị trục xuất giang hồ!”

Ân Hậu nhướng mày, “Mạnh miệng thật!”

“Ta thấy...” Thiên Tôn đột nhiên trầm giọng nói, “Phúc Thiển và Hạc Vạn Niên, có tính toán khác.”

Mọi người đều sửng sốt, Triệu Phổ gật đầu, “Bọn họ không nhắm vào Bạch Ngọc Đường, cũng không nhắm vào Thiên Ma Cung, mà là nhắm vào Thiên Tôn ngài.”

Thiên Tôn gật đầu, nhìn Triệu Phổ: “Cửu vương gia quả không hổ danh, có thể thấy ngay trọng điểm.”

“Người chiếm lấy vị trí võ lâm chí tôn lại chẳng thêm đề tâm.” Ân Hậu cười nhẹ, nhìn Thiên Tôn, “Khó trách sao người ta muốn đạp người xuống đài, Hạc Vạn Niên và Phúc Thiển này cộng lại cũng gần hai trăm tuổi rồi, không nếm thử mùi vị thiên hạ đệ nhất, chẳng lẽ chờ vào quan tài nằm khóc?”

Công Tôn nhin không được lắc đầu, “Người xuất gia còn ham danh lợi như vậy, giả nhân giả nghĩa!”

.

...

.

“Thiên Tôn dường như đã không xuất hiện trên giang hồ mấy chục năm rồi.” Tiết Thiên Ứng rất biết gây chuyện, nhìn sắc mặt của Phúc Thiển và Hạc Vạn Niên thì biết ngay bọn họ không phục Thiên Tôn, muốn chiếm chỗ. Bây giờ bọn họ đang cần hai người này ra tay đối phó Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, liền nói hòa theo, “Nói không chừng, đã không còn trên đời, chỉ là phái Thiên Sơn không nỡ bỏ địa vị võ lâm đệ nhất phái cho nên vẫn giấu tin hắn đã qua đời.”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, đồng thanh với Triển Chiêu, mắng: “Cái rắm! Người chết rồi Thiên Tôn còn chưa chết.”

Thiên Tôn cũng hơi giận, quả nhiên là muốn biết thật lòng phải nghe lời sau lưng, mấy năm nay giang hồ bỏ cũ lấy mới, thiếu cao thủ, thiếu kỳ tài, thiếu nhân hiệp trượng nghĩa, thứ duy nhất không thiếu mà lại càng lúc càng nhiều là nguy quân tử.

Bạch Ngọc Đường nhận lệnh sư phụ ra giải thích với những kẻ được gọi là giang hồ chính phái này, giải thích đến nổi giận, nhíu mày, “Đại hội võ lâm ta sẽ đại diện phái Thiên Sơn tham gia, có chuyện gì đến lúc đó sẽ nói. Sư phụ ta khỏe mạnh, sống rất vui vẻ, còn Tạ Bách Hoa, ta đã tha cho hắn một mạng, thì mau quay về cảnh tỉnh đi.”

Phúc Thiển và Hạc Vạn Niên biến sắc, dù sao thì hai bọn họ cũng là tôn giả, gần trăm tuổi rồi, Bạch Ngọc Đường tuổi trẻ lại không hề để bọn họ vào mắt.

Phúc Thiển cười lạnh, “Bạch thí chủ có thể một chưởng phế võ công của Tạ môn chủ, hắn là tài nghệ không thấp, không bằng để lão nạp thỉnh giáo một chút, xem có thể kế thừa Thiên Tôn được hay không.”

Bạch Ngọc Đường nhướng mày, Triển Chiêu bên cạnh thì lại nhíu mày, đại hòa thượng công lực thâm hậu. Xem như Bạch Ngọc Đường có thể đối phó, nhưng bên cạnh còn có Hạc Vạn Niên và một đám người giang hồ, phải đề phòng đám người này đánh lén.

Phúc Thiển định nhảy lên thuyền, Ân Hậu và Thiên Tôn trong khoang thuyền hơi sầm mặt, nghĩ thầm người lên thuyền lập tức làm thịt cho cá ăn.

Ngay khi ấy, đột nhiên gió đổi hướng, một cơn gió lạnh buốt thấu xương thổi từ mặt sông lên, hoa tuyết cuộn trong gió.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đứng trên đầu thuyền, tóc bay lên trong gió... Hai con thuyền phía sau đã chậm chậm chạy vào ụ tàu.

Thì ra hai con thuyền chắn trước đường vào bến đã bị dời đi từ khi nào, con đường rộng ra nhiều, vừa đủ cho hai con thuyền một trắng một đỏ cùng chạy vào.

.

.

Công Tôn trong khoang thuyền rụt cổ, “Lạnh quá!”

Triệu Phổ cởi áo ngoài ra choàng lên cho hắn, cũng không khỏi tán thán, “Nội kinh lạnh thật.”

Thiên Tôn cười cười, “Ha ha, có người muốn đụng đến nhi tử bảo bối của Lục Tuyết Nhi, nó nhất định sẽ trở mặt.”

Ân Hậu nghĩ nghĩ, “Lục Tuyết Nhi? Bằng nha đầu ngày nào cũng đánh nhau với Lan Từ lúc nhỏ?”

Hồng Cửu Nương nhướng mày, “Nha đầu hung dữ! Bạch Ngọc Đường là nhi tử của nó, khó trách lại đẹp như vậy.”

“Mọi người đều biết mẫu thân của Bạch Ngọc Đường sao?” Triệu Phổ cảm thấy giang hồ đúng là nhỏ, hay là do cao nhân đều quen biết nhau, liền hỏi: “Sư phụ ta cũng từng sống ở Băng Nguyên Đảo ở cực bắc, nội lực băng hàn rất giống bà ấy, hẳn cũng là người cùng phái?”

“Sư phụ ngươi tên gì?” Thiên Tôn đột nhiên hỏi.

Triệu Phổ ngửa mặt ra sức nghĩ, Công Tôn bắt lực, “Ngươi không biết sư môn cũng thôi, sao cả tên sư phụ là gì cũng không biết?”

Triệu Phổ cũng chẳng nói được gì, sư phụ hẳn vốn lòng bông, hẳn cũng chưa từng hỏi.

“Dung mạo thế nào?” Ân Hậu hỏi: “Mặt tròn hay mặt dài?”

“Dài, dài hơn mặt ngựa!” Triệu Phổ nói ngay, “Đủ ười lăm người nhìn suốt nửa tháng.”

“Ha ha.” Thiên Tôn cười, “Vậy thì không sai. Băng Nguyên Đảo cực bắc có hai đảo chủ, hai huynh đệ, lão đại mặt tròn, là phụ thân của Lục Tuyết Nhi, Lục Thiên Hàn, cũng chính là ngoại công của Bạch Ngọc Đường. Lão nhị mặt dài, là thúc thúc của Lục Tuyết Nhi, tên Lục Địa Đồng.”

“Hai huynh đệ ‘thiên hàn địa đồng’ đó có thể là nở ra từ tảng băng, xương cốt cả người như làm từ tuyết, không biết nhờ đâu có được thiên bẩm như vậy.” Ân Hậu cười nói: “Lục Tuyết Nhi từ nhỏ được nuôi lớn trong động băng, quan hệ của ta với hai huynh đệ đó không tệ. Khi bé Lan Từ luyện nội lực chí nhiệt, Lục Tuyết Nhi luyện nội lực chí hàn, phải cùng luyện với nhau, điều hòa lẫn nhau tự nhiên tăng công lực. Khi vừa bắt đầu từng sống ở cả Băng Nguyên Đảo lẫn Thiên Ma Cung, ở cùng phòng suốt mấy năm. Hai nha đầu ngày nào cũng đánh nhau, sau khi chia ra rồi thì mỗi ngày viết thư cãi nhau, gặp lại trên giang hồ lại cãi tiếp, một câu không vừa ý thì đánh nhau, chúng nó vào giang hồ nhiều năm như vậy, ngày nào cũng tranh hơn thua.”

“Tại sao?” Công Tôn không hiểu, nghĩ thầm hai cô nương tuổi gần nhau hẳn là phải trở thành tỷ muội tốt chứ?

“Chuyện của hai nha đầu, làm sao ta biết.” Ân Hậu nhún vai, “Có lẽ là câu ‘kẻ thù của nữ nhân là nữ nhân’”

Thiên Tôn mở to mắt nhìn hẳn, “Câu này... Rất có ý nghĩa!”

Ân Hậu đắc ý, “Đúng vậy.”

“Tính cách của Bạch Ngọc Đường lãnh đạm như vậy, bình thường hàn khí dày đặc là do di truyền sao?” Triệu Phổ hỏi Thiên Tôn.

“Phải.” Thiên Tôn gật đầu, “Đúng là như vậy, khi vừa sinh ra là một tuyết oa oa.”

Ân Hậu bĩu môi, “Tiểu Chiêu nhà ta khi bé là ngọc oa oa, cũng không kém!”

.

...

.

Gió lạnh thổi đến, hai con thuyền đỏ và trắng song song chạy vào ụ tàu.

Trên con thuyền trắng, hai nha đầu Nguyệt Nha và Thần Tinh đứng trên thanh băng to chưa bằng ngón tay, nhìn từ trên cao xuống.

Thần Tinh đánh giá Phúc Thiển, “Hòa thượng không biết xấu hổ.”

Nguyệt Nha Nhi gật đầu, “Đúng vậy, tuổi lớn rồi, bụng dạ lại hẹp hòi tham quyền háms lợi.”

Thần Tinh nói tiếp: “Không phân trắng đen, thậm là chính phái.”

Nguyệt Nha Nhi mắng tiếp, “Thật đúng là tiểu nhân ngụy quân tử, đáng cho người trong thiên hạ chê cười!”

“Kẻ nào?” Phúc Thiển nhíu mày, tay bứt hai hạt niệm châu bắn vào cây băng dưới chân hai nha đầu.

Niệm châu chưa chạm đến cây băng thì chợt màn che hai bên khoang thuyền to rộng hoa mỹ bay lên, một trận gió lạnh thổi ra.

Hai hạt niệm châu lập tức đông lạnh, Thần Tinh và Nguyệt Nha búng tay một cái, hai hạt niệm châu vỡ nát.

Ngay sau đó, thuyền cập bến, Thần Tinh và Nguyệt Nha nâng tay tung hai cuộn vải gấm trắng ra. Vài đồ đệ Ánh Tuyết Cung thả người nhảy ra khỏi thuyền, kéo cuộn gấm trắng ra, trải trên mặt đất, tạo thành một con đường dài.

Triển Chiêu chớp mắt liên tục, kéo tay áo Bạch Ngọc Đường: “Xa hoa quá!”

Bạch Ngọc Đường bóp trán, sở thích vẫn không đổi! Kiêu ngạo độc đoán cộng thêm lộng lẫy hoa lệ chẳng cần lý do.

Tấm màn bay lên rồi lại từ từ hạ xuống theo gió, có thể mơ hồ thấy được trong khoang thuyền có được chiếc giường lớn, một người nằm nghiêng trên giường, dáng người thon thả, mặc áo lụa trắng, mái tóc đen rất dài.

Không biết có phải cả con thuyền đã đông thành tuyết không, khí lạnh mù mịt. Triển Chiêu chà chà cánh tay, nói nhỏ với Bạch Ngọc Đường: “Khó trách người không sợ lạnh.”

Bạch Ngọc Đường cũng bất đắc dĩ, “Người không thấy cha ta mang theo mấy cái noãn lô bên người sao?”

Phúc Thiển hơi nhú mày, sau khi nhận ra người vừa đến là ai thì quay đầu lại nhìn Hạc Vạn Niên.

Ánh Tuyết Cung phô trương xong, bên kia thuyền của Hồng Ân Trại cũng đã đến. Hồng Hầu ngồi trên tay vịn đầu thuyền, nói với các đệ tử Hồng Ân Trại phía sau, “Ha... Không hổ là Ánh Tuyết Cung, vẫn rất xa hoa.”

“Thì ra là hai vị đương gia của Ánh Tuyết Cung và Hồng Ân Trại đã đến.” Phúc Thiển và Hạc Vạn Niên chấp tay.

Người giang hồ thật ra ít ai biết được chuyện nhà của Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu. Đa số chỉ biết Bạch Ngọc Đường xuất thân từ Hãm Không Đảo, Ngũ Thử Hãm Không Đảo võ công cao nhưng không rõ lai lịch, không thể tìm hiểu. Triển Chiêu là người phủ Thường Châu, phụ thân là Triển viên ngoại ở Thường Châu, sản nghiệp rất lớn, nhưng rất ít người biết đến Ân Lan Từ.

Ân Lan Từ và Lục Tuyết Nhi ngày trước tuy cần quét giang hồ, nhưng lại thành thân sinh tử thoát ẩn giang hồ rất sớm, cho nên trong giang hồ có rất nhiều người không hiểu biết nhiều về hai vị này.

Phúc Thiển và Hạc Vạn Niên đã là lão luyện giang hồ, biết hai nữ nhân này, cực kỳ khó đối phó.

Tiết Thiên Ưng thì có vẻ không biết được quan hệ giữa hai vị và Bạch Ngọc Đường Triển Chiêu, liền hỏi, “Ánh Tuyết Cung và Hồng Ân Trại đã thoát ẩn giang hồ nhiều năm, tại sao lại đột nhiên xuất hiện ở Khai Phong?”

Hắn vừa dứt lời, thì hai giọng nữ đầy nội lực nhưng cũng cực kỳ dễ nghe cùng vọng ra từ thuyền của Ánh Tuyết Cung và thuyền của Hồng Ân Trại. Một thanh dong, một sắc sảo, đều hung hãn, “Người quản được sao?!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn trời, đều quá!

Thần Tinh và Nguyệt Nha nhìn nhau làm mặt quỷ, Hồng Hầu bên cạnh lặng lẽ đếm, “Một, hai, ba...”

Hắn vừa đếm đến ba, thì trong hai khoang thuyền cùng vọng ra, “Đừng có nói theo ta!”

...

Mọi người im lặng.

“Người đến làm gì?!”

Lại là hai câu hỏi giống hệt nhau.

“Ta đến xem nhi tử!”

“Nhi tử của người sau này là của ta rồi, người tránh qua một bên!”

...

Cãi nhau mà câu nào cũng cực kỳ ăn ý, không hổ là người cãi nhau từ nhỏ đến lớn.

Triển Chiêu ngơ ngác há hốc mồm, vì hắn không thường ở cùng mẫu thân, cho nên lần đầu nghe được.

Bạch Ngọc Đường cũng lần đầu gặp phải, có linh cảm không lành.

Ngay vào lúc hai vị mẫu thân đang vận sức chuẩn bị cãi một trận hoặc trực tiếp xông vào đánh nhau thì Hồng Hân và Thần Tinh Nguyệt Nha cùng quay đầu lại nói vào khoang thuyền, “Sư phụ, có người ức hiếp thiếu gia!”

“Cái gì?” Hai luồng nội lực bắn ra từ khoang thuyền, một lạnh, một nóng, nhưng đều có ẩn ẩn tức giận. Hai người cùng rống một câu, “Tên chán sống nào dám ức hiếp con ta?!”

Người ngoài thuyền cảm giác một bên lạnh buốt thấu xương một bên nóng rực rát da, có thể nói là băng hỏa lưỡng trọng thiên.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lập tức hiểu ra, thì ra là hai loại nội lực âm dương tương khắc, khó trách thủy hỏa bất dung!

171. Q.6 - Chương 13: Nương Thân Giá Đáo [mẫu Thân Giá Lâm]

Bọn Tiết Thiên Ứng vừa cảm nhận được nội lực trong giọng nói của hai vị cung chủ thì lập tức biết là chuyện không ổn! Đồng thời cũng đoán được thân phận của hai người, hơi lo ngại, lại có thêm hai đại cao thủ thần bí, xem ra lần này gặp rất nhiều trở ngại.

Hạc Vạn Niên và Phúc Thiển thì không lo lắng, hai người lăn lộn giang hồ đã lâu, dù sao cũng lên đến vị trí chí tôn. Ân Lan Từ và Lục Tuyết Nhi tuy nổi danh một thời, nhưng dù sao cũng chỉ là hậu bối của bọn họ, còn lại là nữ nhân, cho nên có chút xem thường.

Trong khoang thuyền, Tử Ảnh lo lắng, quay đầu hỏi Thiên Tôn và Ân Hậu đang chờ xem náo nhiệt, “Như vậy có được không? Để hai vị mẫu thân ra mặt, đối phương là cao thủ.”

Giả Ảnh chống cằm, “Ừm, nội lực như thế, hẳn là cao thủ trong cao thủ, chắc là không sao? Hơn nữa ta vẫn cảm thấy mẫu thân của Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu chắc hẳn phải rất lợi hại.”

“Người... trẻ tuổi.” Lão quỷ béo cà lăm vỗ vai Tử Ảnh, cười nói với hắn, “Đừng, xem thường... nữ, nữ nhân! Sẽ, thua... lớn!”

Người của Thiên Ma Cung đều gật đầu, tiểu cung chủ nhà bọn họ khi còn nhỏ không hề đáng yêu như Triển Chiêu, là tiểu ác ma chuyển thế, khi mọi người đều nghĩ sắp bồi dưỡng được Ân Hậu thứ hai thì nha đầu đó lại bị tên viên ngoại chính khí bừng bừng lừa đi mất, thế là bước lên con đường vào chính phái sâu như biển, khi đó Ân Hậu giận đến ngày nào cũng giậm chân.

Tử Ảnh xoa cằm, đưa mắt nhìn Giả Ảnh, hiếu kỳ tăng lên!

Phúc Thiển và Hạc Vạn Niên không muốn mất cơ hội tốt, hai bọn họ muốn bắt sống Bạch Ngọc Đường, như vậy thì về mặt nào cũng sẽ có lợi, nếu như Thiên Tôn thật sự còn sống, cũng có thể bức hắn ra mặt. Hai bọn họ cảm thấy, Thiên Tôn rồi cũng sẽ già, hơn trăm tuổi còn có thể lợi hại hơn ai, dù sao cũng đã lánh đời nhiều năm như vậy rồi, nói không chừng đã già không đứng thẳng nổi.

Nghĩ xong, Phúc Thiển và Hạc Vạn Niên đưa mắt ra hiệu cho nhau, Tiết Thiên Ứng phía sau thấy toàn bộ, lòng thầm nghĩ, hai lão nhân này muốn thừa cơ hội này bắt sống Bạch Ngọc Đường. Nhưng Ánh Tuyết Cung và Hồng Ân Trại ở đây có hơi phiền phức, mình phải nghĩ cách giúp.

.

.

Bên này đang nghĩ xem nên ra tay thế nào, bên kia thì đã rất náo nhiệt.

Hồng Hầu ngồi trên đầu thuyền, đã tới rất gần thuyền của bọn Triển Chiêu, ngồi trên thành thuyền hỏi Triển Chiêu, “Triển đại ca, Tiểu Ngọc có khỏe không? Có béo lên không?”

Triển Chiêu không nói được gì, Hồng Hầu là quái nhân, đặc biệt rất thích chọc ghẹo tiểu cô nương, hơn nữa sở thích lớn nhất là vỗ béo những nha đầu gầy ốm. Nhiều năm trước hắn đến phủ Khai Phong một chuyến gặp được Tiểu Ngọc, theo chọc ghẹo người ta mấy ngày liền, vỗ cho Tiểu Ngọc béo lên năm sáu cân, đến nay vẫn còn nhớ thương.

“Hồng Hầu Tử, tiểu lưu manh không biết xấu hổ!” Thần Tinh cầm cục tuyết chọi Hồng Hầu, Nguyệt Nha bên cạnh cũng phụ họa.

Nha đầu tiểu tử hai bên lại ồn ào cãi nhau.

“Mục vô tôn trưởng, đây là nơi để các ngươi lên tiếng sao, còn không mau lui lại?”

Các vị đạo trưởng Nga Mi đều không chịu được, bọn họ nghĩ, ở đây đều là tiền bối giang hồ, đám tiểu hài nhi như Hồng Hầu và Thần Tinh Nguyệt Nha nhao nhao ồn ào không coi ai ra gì, dường như không để các trưởng bối ở đây vào mắt. Vì Ân Lan Từ và Lục Tuyết Nhi thân là cung chủ lại không hề răn đe, có thể thấy ngày thường quản giáo không nghiêm.

“Ha ha.”

Ngay khi ấy, Lục Tuyết Nhi trong khoang thuyền đột nhiên bật cười, “Bến tàu này, là địa phận của phái Nga Mi sao?”

Các vị tôn giả Nga Mi hơi biến sắc, “Bến tàu này là địa phận của quan phủ.”

“Nếu đã là đất của quan phủ, lại cách xa núi Nga Mi, cho các ngươi làm ồn, lại không cho chúng ta làm ồn sao?” Lục Tuyết Nhi chậm rãi nói, “Lỗ mũi trâu không biết nói đạo lý.”

“Đúng vậy!” Hai nha đầu Thần Tinh và Nguyệt Nha miệng lưỡi sắc bén, giọng nói lại trong, bẻ cho sư phụ nhà mình.

Hạc Vạn Niên cười lạnh, “Lục Tuyết Nhi, ta tốt xấu cũng là trưởng bối của ngươi, xem ra gia giáo nhà Lục Thiên Hàn không nghiêm, để cho khuê nữ càn rỡ thế này.”

Lục Tuyết Nhi cười lạnh, “Phụ thân thường dạy ta, trong các trưởng bối, hữu danh hữu thực chỉ có vài người, mua danh chuộc tiếng thì lại rất nhiều, muốn phân biệt người có tài và kẻ vô dụng thật ra rất dễ. Càng kiêu căng ra vẻ, muốn người khác tôn trọng, thì lại còn không đáng tôn trọng. Càng hay nói người khác gia giáo không nghiêm, thái độ càn rỡ, thì lại càng không gia giáo, là loại càn rỡ nhất.”

Mọi người trong khoang thuyền gật đầu, “Nói rất hay!”

Công Tôn cũng xoa cằm, “Phản kích hoàn mỹ!”

Thiên Tôn cười cười, “Mấy năm không gặp, võ mồm của nha đầu đó lại cao hơn rồi!”

Triệu Phổ đột nhiên hỏi, “Miệng lưỡi Lục Tuyết Nhi và Bạch Hạ đều lợi hại như thế, sao Bạch Ngọc Đường lại kém mồm kém miệng như thế?”

Hắn nói xong, mọi người quay đầu tập thể nhìn Thiên Tôn, chẳng lẽ là ai nuôi thì giống người đó?

Thiên Tôn khụ một cái, nhìn ra cửa sổ, quyết định giả vờ như không thấy!

Mọi người đều buồn cười, thấy Ân Hậu bên cạnh hờ hững đá hắn, như rất hả hê, hai người như hai lão tiểu hài tử, mọi người không khỏi xúc động, thật ra Lục Tuyết Nhi nói rất có lý, càng có khả năng, thì lại càng phóng túng!

.

.

“Người ta nói người không gia giáo cũng không sai.”

Bên này Lục Tuyết Nhi đang chiêm thượng phong, bên kia Ân Lan Từ lạnh lùng bắn qua một câu, “Người không thấy người ta già lú lẩn rồi sao? Người so đo gì với người lú lẩn chứ.”

Mặt Phúc Thiển và Hạc Vạn Niên xanh rồi trắng, trắng rồi xanh.

Lục Tuyết Nhi bắt cháp, “Người có gia giáo? Vậy sao không xuống gọi tiền bối đi?”

“Đã nói là già lú lẩn!” Ân Lan Từ trả lời, “Người xem như bọn họ không tồn tại không phải được rồi sao?!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, như thế này tính là cãi nhau hay là kẻ tung người hứng chế nhạo đám người kia?

Đại hòa thượng Phúc Thiển và Hạc Vạn Niên nghe nói Lục Tuyết Nhi và Ân Lan Từ kẻ xướng người họa mượn gió bẻ măng, chỉ chó máng mèo, giận thầm trong lòng.

Tiết Thiên Ưng bước lên một bước, “Đây là ân oán giữa chúng ta và các ma đầu Thiên Ma Cung, tại sao ngoài phủ Khai Phong ra, cả Ánh Tuyết Cung và Hồng Ân Trại cũng chen chân?”

“Thiên Ma Cung?” Hồng Hào ngồi trên thành thuyền tìm kiếm xung quanh, “Người của Thiên Ma Cung ở đâu? Ta nghe nói võ công của Ân Hậu là thiên hạ vô địch, đã muốn được diện kiến từ lâu!”

Trong khoang thuyền, Ân Hậu gật đầu vừa ý, “Tiểu Hào Tử càng lúc càng biết nịnh nọt.”

“Nói vậy, Ánh Tuyết Cung và Hồng Ân Trại, sẽ không hỏi đến chuyện của Thiên Ma Cung, cũng sẽ không ra tay giúp đỡ?” Phúc Thiển vừa hỏi một câu thì nghe Thần Tinh Nhi nói, “Đương nhiên rồi, Ánh Tuyết Cung chúng đã không can thiệp chuyện giang hồ nhiều năm, không rảnh quản chuyện của các người.”

“Rất tốt!” Phúc Thiển nói xong, chuyển hướng sang Bạch Ngọc Đường. Việc đang cấp bách, trước không nên hơn thua với Ánh Tuyết Cung và Hồng Ân Trại, trời đã sắp sáng, cần tốc chiến tốc thắng!

Nghĩ xong, hắn vận khí nhảy lên, “Bạch thí chủ, lão nạp có vài lời, muốn nói riêng với thí chủ, hay là, đến chỗ ta một chuyến?”

Bạch Ngọc Đường thấy hắn muốn lên thuyền, trên thuyền có bọn Ân Hậu, một khi hắn lên được thuyền rồi thì chắc chắn sẽ phiền phức, tuy không sợ hắn, nhưng cũng không thể để hắn đến gần.

Nghĩ xong, Bạch Ngọc Đường không chờ hắn đáp xuống đã tung người nhảy ra, thi triển khinh công nhảy khỏi thuyền, mũi chân điểm nhẹ trên mặt nước, lão hòa thượng thật sự đã tới trước mặt.

Triển Chiêu hơi nhíu mày, Bạch Ngọc Đường thật là, lúc này mà còn dừng trên sông chờ lão nhân đó, coi chừng rơi xuống nước, con chuột đồng cạn này! Ngoài ra, Triển Chiêu cảm thấy lão Phúc Thiển vẫn còn giấu ám chiêu.

Ngay trước khi Phúc Thiển chụp được Bạch Ngọc Đường, hắn nghiêng người một cái, thuận thể bay lên thành thuyền, xoay người đáp xuống. Người trên bờ chỉ kịp thấy khi nãy Bạch Ngọc Đường như đã bay lên, hiện tại như một bóng trắng đang lơ lửng quỷ dị, loại khinh công này thật đáng sợ!

Bạch Ngọc Đường đáp xuống, trước mặt Thần Tinh và Nguyệt Nha, không sai, hắn đã lên thuyền của Ánh Tuyết Cung.

Phúc Thiển thầm giật mình, Bạch Ngọc Đường tuổi còn rất trẻ, loại khinh công khi nãy, sao lại thần kì như thế?

.

.

Trên thuyền, Thiên Tôn cũng hơi nhăn mày, “Ô? Đây chẳng phải Yến Tử Sao Tam Thủy của lão quỷ sao?”

“Có lẽ học được khi so chiêu với ta hôm trước.” Ân Hậu cười, “Tư chất không thấp!”

Thiên Tôn quay đầu lại, cau mày nhìn Ân Hậu, “Người động thủ với nó?”

Ân Hậu sờ cằm, Thiên Tôn bĩu môi mỉa, “Người đã hơn trăm tuổi rồi, còn ra tay với tiểu hài tử, có biết mất mặt không?!”

“Ta thử xem nó có xứng với Chiêu không.” Ân Hậu hất mặt.

Thiên Tôn gật đầu, “Được, người thử người người sẽ thử lại người, một lát nữa ta sẽ thử con mèo nhỏ nhà người!”

Ân Hậu trừng, “Người dám? Người tay chân vụng về không cẩn thận làm nó bị thương bị lão tử không tha cho người!”

Thiên Tôn cười lạnh, “Tay chân người thì không vụng về làm bị thương đồ đệ của ta?!”

“Thiên Tôn, tiểu tử Bạch Ngọc đánh được đến mấy trăm chiêu với cung chủ.” Ngô Bất Thiện đứng bên cạnh thêm thất, “Ta thấy qua vài năm nữa thôi cung chủ chúng ta sẽ không bắt nổi nó.”

Thiên Tôn nghe xong cười lớn, chỉ vào Ân Hậu: “Một ma đầu như người mà không thắng được nó trong trăm chiêu, thật mất mặt cả tổ tông.”

Ân Hậu nhướng mày, “Lão bất tử người có thể thắng được ngoại tôn ta trong trăm chiêu?!”

“Đương nhiên.” Thiên Tôn đắc ý, “Võ công của Triển Chiêu tương đương với Ngọc Đường, đương nhiên ta trị được nó.”

Ân Hậu thấy hấn như thế, đột nhiên nảy ra ý, đi đến nói, “Này, lão bất tử, chúng ta đánh cược không?”

“Cược cái gì?” Thiên Tôn hứng thú.

“Người tìm cơ hội thử vài chiêu với Chiêu, nếu người thắng được trong một trăm chiêu, thì xem như Bạch Ngọc Đường nhà người được gả vào Thiên Ma Cung.”

Khóe miệng Thiên Tôn giật giật, “Vậy nếu nó tiếp được thì sao?”

Ân Hậu nhún vai, “Vậy thì Chiêu nhà ta sẽ được gả vào phái Thiên Sơn, người xem, người tương đối lợi, vì Bạch Ngọc Đường đã tiếp được trăm chiêu của ta rồi, người đánh thắng thì ta thua.”

Thiên Tôn xoa cằm, cảm thấy mình dường như có phần lợi, nhưng cứ cảm giác có gì không đúng.

“Không dám sao?” Ân Hậu nhướng mày, “Không dám cũng không sao, ta không so đo với người.”

“Ai nói ta không dám?” Thiên Tôn nổi giận, “Quyết định như vậy!”

Ân Hậu cười tà.

Bên cạnh, Tử Ảnh chột chột Giả Ảnh, “Tự bản thân Thiên Tôn cũng đã nói võ công của Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu tốt như nhau, hấn và Ân Hậu cũng bắt phân thắng bại, vậy Bạch Ngọc Đường có thể tiếp được một trăm chiêu của Ân Hậu, sao Triển Chiêu lại không tiếp được trăm chiêu của Thiên Tôn?”

Giả Ảnh cười bất đắc dĩ, ghé vào nói nhỏ, “Người mua tranh thư pháp của Vương Hi Chi bên đường có thể thông minh thế nào chứ? Vị Thiên Tôn này có lẽ chính là loại võ thánh khù khờ trong truyền thuyết. Đầu óc đã để hết vào võ thuật, những phương diện khác đều ngây ngốc, không linh hoạt mấy.”

Tử Ảnh quay đầu lại nhìn, Thiên Tôn đang đứng nhứu mày xoa cằm suy nghĩ, có phải mình bị lừa rồi không? Nhưng mà cũng không sai, dù sao thì gả hay thú là chuyện của Ngọc Đường, mình cũng không thiệt hại gì.

.

.

Bên ngoài lúc này, Bạch Ngọc Đường và Phúc Thiển đã đánh được mấy chục chiêu.

Bạch Ngọc Đường đã thử nội lực của Phúc Thiển, cảm thấy cũng tạm, nhưng chưa đến mức khiến người khác kinh ngạc, nói hấn mua danh chuộc tiếng cũng không quá, nhưng võ lâm chí tôn thật sự là không đến lượt hấn, cao nhân đã là nhiều rồi.

Triển Chiêu hơi lo lắng, hấn chú ý đến Hạc Vạn Niên trên bờ nhiều hơn. Vì với võ công của Phúc Thiển, muốn bắt sống Bạch Ngọc Đường là không tưởng, nhưng nếu Hạc Vạn Niên cũng nhúng tay, thì phiền phức hơn nhiều, cho nên Triển Chiêu phải giúp Bạch Ngọc Đường quan sát nhất cử nhất động của Hạc Vạn Niên.

Kết quả, Hạc Vạn Niên nâng nhẹ tay lên, dường như có thứ gì rơi từ tay áo ra! Nhú mảy, Triển Chiêu hoàn toàn không kịp nghĩ, tay bắn một mũi ám tiễn đi.

“Keng” một tiếng, một mũi phi tiêu bị ám tiễn của Triển Chiêu bắn trúng, rơi xuống mặt đất.

Hạc Vạn Niên nhú mảy, Vô Ảnh Tiêu của mình đã bị Triển Chiêu phát hiện.

Triển Chiêu hơi giận dữ, Hạc Vạn Niên đường đường là nhất đại tông sư, mà lại dùng chiêu đánh lén tiểu nhân này. Hạc Vạn Niên đương nhiên biết Triển Chiêu đã nhìn thấu được mưu tính của mình, lại thêm vẻ khinh thường trên mặt hắn, có hơi xấu hổ.

Thiên Tôn lắc đầu, “Sao lại đến nông nổi này?!”

“Bởi vì nguoi ngốc.” Ân Hậu cười lạnh, “Người thông minh mới có thể làm chính phái, kẻ ngốc thì nên vào tà đạo.”

Thiên Tôn lườm hắn một cái, trong lòng thâm thất vọng với võ lâm hiện tại.

Càng lúc càng có nhiều người giang hồ tụ tập đến, đa số đều là đến xem náo nhiệt.

Người tuổi cao thì hy vọng Phúc Thiển bắt được Bạch Ngọc Đường. Lần trước ở Thiên Nhai Cốc, mọi người đã bị Bạch Ngọc Đường lột sạch mặt mũi, người này tuổi còn trẻ lại không tôn trọng trưởng bối, đương nhiên, cũng nhân tiện dập bốt nhuệ khí của phái Thiên Sơn. Phái Thiên Sơn vì có Thiên Tôn và Nhất Tự Lão Nhân, đã độc bá võ lâm Trung Nguyên hơn trăm năm rồi, cũng đã đến lúc nên thay vua rồi, nhưng không ngờ lại xuất hiện thêm một Bạch Ngọc Đường! Có câu xuất đầu duyên tử tiên lạn, sói con, thì phải nhân lúc nó còn chưa mọc răng mà giết, dĩ tuyệt hậu họa.

Còn người trẻ tuổi thì ít nhiều đều cảm thấy bị Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chiếm chỗ chẵn đường, nhìn thế nào cũng thấy chướng mắt, đều muốn nhìn thấy hai người này sảy chân.

Phúc Thiển đánh với Bạch Ngọc Đường một lúc lâu, đột nhiên phát hiện có gì không đúng, tiểu tử Bạch Ngọc Đường này, chẳng lẽ là đang thử võ công của mình? Hắn nhảy ra khỏi vòng đấu đáp xuống tay vịn ở đầu thuyền, nhìn Bạch Ngọc Đường vẫn đang ung dung. Hắn nhẹ nhàng phẩy tay áo một cái, ngã người ra sau, Thần Tinh Nhi và Nguyệt Nha Nhi đã khiêng một chiếc ghế bạch ngọc đến, Bạch Ngọc Đường ngồi xuống vừa vặn. Gác chân lên, Bạch Ngọc Đường bố thí cho hắn một câu, “Hòa thượng, võ công cũng tạm, một trăm tuổi có thể luyện được như vậy cũng không dễ, chỉ còn kém sư phụ ta khoảng một trăm năm nội lực thôi, cố gắng thêm một chút.”

Hồng Hầu bên cạnh che miệng, Thần Tinh Nhi và Nguyệt Nha Nhi đã cười đến run rẩy.

Lục Tuyết Nhi và Ân Lan Từ trong khoang thuyền cũng cười.

Phúc Thiển tái mặt.

.

.

Trong khoang thuyền, đám ma đầu ma giáo cười run người, vây quanh cửa sổ, “Tính cách xấu xa hết như cung chủ khi còn trẻ!”

“Đúng vậy, ban đầu còn nghĩ rằng hắn là người thành thật, thì ra chỉ là bề ngoài!”

Triển Chiêu đứng bên cạnh nghe rõ, vẫn còn người nghĩ Bạch Ngọc Đường là người thành thật sao? Nói theo kiểu của Tiểu Tứ Tử, thì hắn là bánh trôi nước nhân mè, bên ngoài trắng trẻo, mịn màng mướt mướt, thật ra bên trong là một bụng nhân đen! Tuy có lúc hơi ngốc ngốc một chút, đó là vì trong nhân có nho khô!

Đột nhiên Triển Chiêu nghĩ đến bánh trôi nước nhân mè đường quế hoa bóng loáng căng tròn của Thái Bạch Cư, muốn ăn, một lát nữa đi ăn với Bạch Ngọc Đường.

.

.

Phúc Thiển lạnh mặt, trong mắt lóe sát ý, nếu không thể bắt sống, thì mang thi thể về!

Nghĩ xong, hắn vận nội lực, sát khí đằng đằng xông tới hướng Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu lo lắng, Thần Tinh và Nguyệt Nha đột nhiên kéo chiếc ghế ra hai bên, chiếc ghế bạch ngọc đột nhiên biến thành một dải lụa trắng, hết như phép thuật.

Phúc Thiển cũng hơi sửng sốt, chợt có tiếng Bạch Ngọc Đường ngay bên tai, “Động tác quá chậm!”

Phúc Thiển giật mình, biết mình nhất thời sơ suất sắp bị đánh úp, nhưng không ngờ Bạch Ngọc Đường không đánh lên hắn, mà lướt ngang qua hắn, đứng trên đầu thuyền ngắm phong cảnh.

Ý của Bạch Ngọc Đường rất rõ ràng, chờ cho hắn chút mặt mũi, biết khó hãy lui đi, khi này nếu ta muốn lấy mạng người, thì người đã không sống đến bây giờ.

Nhưng Phúc Thiển thì đã thẹn quá thành giận, hắn chưa từng phải chịu cảnh thế này, đề chân khí, giờ chưởng đánh tới, động tác rất lạ.

Phúc Thiển dù sao cũng là cao tăng Thiếu Lâm, nội lực thâm hậu, nội lực thuần dương gây chấn động khiến cho vài thanh trụ tay vịn đầu thuyền rạn nứt.

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn một cái, thấy hắn đã đến trước mặt, liền định đưa tay tiếp chưởng.

Chợt trong khoang thuyền có tiếng nói, “Lừa ngốc, thân phận người thế nào, dùng loại võ công thâm độc như Tác Hồn Chưởng đối phó với hậu sinh?!”

Vừa dứt lời, một bóng trắng lướt đến chắn trước mặt Bạch Ngọc Đường, “uỳnh” một tiếng...

Phúc Thiển cảm giác được có người tiếp chưởng mình, một luồng nội lực ập vào người mình, trong lòng thâm kinh hãi, nội lực cực mạnh, lại lạnh kinh người!

Tác Hồn Chưởng là một trong những loại võ công thâm độc nhất trong võ lâm, lực sát thương cực lớn. Không phải là chưởng lực mạnh, nội công thâm sâu, mà là vì loại võ công này còn giấu độc chiêu.

Cảnh giới tối cao của dùng ám khí không phải là bắn ám khí ra, trúng vào người đối phương, mà là trực tiếp đưa ám khí vào gân mạch đối phương, khiến người đó âm thầm trúng độc rồi đau đớn mà chết.

Người luyện Tác Hồn Chưởng, khi luyện công đều sẽ nuôi một loại ong độc. Loại ong này sẽ cấy châm mang độc vào giấu dưới lớp da lòng bàn tay người luyện công, bình thường không ảnh hưởng đến sinh hoạt. Loại châm này cực mềm mại, giấu dưới da không đau không ngứa. Nhưng một khi sử dụng Tác Hồn Chưởng, thì có thể nhưng cơ hội dùng nội lực đẩy châm độc vào lòng bàn tay đối phương, trực tiếp vào thẳng trong mạch máu, tổn thương nội tạng. Người trúng chưởng cho dù là võ công tốt bao nhiêu, cũng rất khó chống lại loại châm độc này, cuối cùng đa số sẽ đau đớn mà chết. Vì vậy, loại võ công này được xưng là Tác Hồn Chưởng, là một trong những loại võ công thâm độc nhất của võ lâm.

Tác Hồn Chưởng thâm độc, là vì người bị đánh thường không thể tìm ra được nguyên nhân chết, đa số sẽ không phân biệt được nó có gì khác với các loại chưởng khác, cho nên bình thường đều có che giấu thành công.

Phúc Thiển giấu một chiêu này, vốn là định dùng đối phó Thiên Tôn, không ngờ hôm nay lại bại dưới tay Bạch Ngọc Đường, quyết định phải thắng hắn trước mới tính tiếp.

Nhưng không ngờ người tiếp chưởng không phải Bạch Ngọc Đường mà là một nữ nhân, lại còn vạch trần mình dùng Tác Hồn Chưởng, thật sự quá mất mặt.

Ngay lập tức, quần hùng võ lâm cách đó không xa xôn xao tranh luận, đều cảm thấy Phúc Thiển đã đứng trên vị trí bắc đẩu, sao lại dùng loại võ lâm bỉ ổi thế này?!

Phúc Thiển vừa định giải thích mấy câu, đột nhiên lại cảm giác tay tê rần, cúi đầu nhìn, kinh hãi kêu ra tiếng, cả cánh tay hắn từ ngón tay đến bắp tay đã đông cứng, hơn nữa lớp lột tuyết còn đang lan dần lên. Hắn chỉ cảm giác được cánh tay ngứa ngáy khó chịu, màu da chuyển dần sang đen.

Công Tôn trong khoang thuyền thấy rõ ràng, nói với Triệu Phổ, “Ai da, tay hần bị đông lạnh tổn thương rồi, băng tuyết sẽ lan khắp người hần, chỉ cần nó lan hết cánh tay, thì lão đầu đó không chết cũng mất cánh tay này!”

Triệu Phổ trầm gật đầu, “Hàn Băng Chân Khí của Ánh Tuyết Cung, quả nhiên danh bất hư truyền.”

.

.

Triển Chiêu nghe thấy “Tác Hồn Chưởng” cũng giật mình kêu ra tiếng, lật người nhảy lên thuyền muốn ngăn Bạch Ngọc Đường đừng tiếp chưởng.

Nhưng khi nhìn rõ lại... Triển Chiêu ngây người, một đại mỹ nhân đứng trước mặt Bạch Ngọc Đường!

Triển Chiêu trước đây vẫn thường nghe người ta nói khuynh quốc khuynh thành, rồi yên nhiên nhất tiểu bách mị sinh gì đó, ai da, thật có nữ nhân đẹp như vậy sao! Nếu Tiểu Tứ Tử nhìn thấy, nói không chừng sẽ túm lấy gọi tỷ tỷ xinh đẹp.

Người đứng trước mặt Bạch Ngọc Đường, đương nhiên là mẫu thân hần, cung chủ Ánh Tuyết Cung Lục Tuyết Nhi.

Triển Chiêu quan sát, dung mạo Lục Tuyết Nhi này thật sự quá trẻ, không nói tuổi thì căn bản không ai dám tin đây là người đã làm mẫu thân. Dung mạo có vài phần giống Bạch Ngọc Đường, đặc biệt là đôi mắt và khí chất hoa quý an nhàn, hai người đứng cạnh nhau, trực tiếp thành một đôi tỷ đệ.

Triển Chiêu bây giờ đã hiểu, khuôn mặt của Bạch Ngọc Đường, nửa trên giống mẫu thân, nửa dưới giống phụ thân!

Lục Tuyết Nhi vẫy vẫy vụn băng trên tay, hất số châm độc trên tay xuống đất, ngẩng mặt, nhìn thẳng vào Triển Chiêu trước mắt.

Lúc này, sắc mặt của Triển Chiêu cũng rất thú vị.

Một mặt, hần rất lo cho Bạch Ngọc Đường, thấy hần không sao vừa mới yên tâm. Mặt khác, có vẻ là ngạc nhiên vì nhan sắc của mình... Biểu cảm thế này khiến Lục Tuyết Nhi rất vừa ý. Lùi lại một bước, khoác cánh tay lên vai Bạch Ngọc Đường, tay quẩn lấy lọn tóc đen dài trước ngực hần, cười tủm tỉm hỏi, “Ngọc Đường, đây chính là Triển Chiêu sao?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Đúng vậy.”

Lục Tuyết Nhi lại nhìn Triển Chiêu một cái, quần hùng giang hồ dưới thuyền đều hết cách, chỉ lo nhìn mỹ nhân...

Dung mạo của Lục Tuyết Nhi nói là thiên hạ vô song, thiên tiên hạ phạm, thiên hạ nhất phẩm đều sẽ không ai có ý kiến, ngũ quan như thể thân hình như thế, đám người giang hồ thật sự ghen tị với phụ thân Bạch Ngọc Đường đến chết.

Một đám người giang hồ nhìn Lục Tuyết Nhi nuốt nước miếng, Lục Tuyết Nhi có vẻ đã quen rồi, nhìn Triển Chiêu thêm một lúc, làm nũng với Bạch Ngọc Đường: “Sao nó không gọi?”

Bạch Ngọc Đường nói với Triển Chiêu, “Miêu Nhi, đây là mẫu thân ta.”

“A, bá mẫu...”

Triển Chiêu vừa dứt hai chữ “bá mẫu” lập tức thấy Lục Tuyết Nhi hơi híp mắt, có vẻ không được vui.

Triển Chiêu lập tức nhớ tới lời Bạch Ngọc Đường dặn, liền nói, “Bá mẫu thật trẻ trung!”

Lông mai Lục Tuyết Nhi hơi nhấc lên, “Vậy sao?”

“Mỗi năm Khai Phong có không biết bao nhiêu lần tuyển mỹ.” Triển Chiêu mặc kệ có đắc tội ai không, lấy lòng vị mẫu thân trước mắt quan trọng hơn, “Các hoa khôi đó thua bá mẫu rất xa.”

“Ô?” Khóe môi Lục Tuyết Nhi đã nhếch lên.

Triển Chiêu thầm thở phào, chợt Lục Tuyết Nhi ung dung hỏi một câu, “Ta và Ân Lan Từ ai hơn?”

Triển Chiêu ngây người.

Sát khí từ thuyền lớn của Ân Gia Trại lập tức bắn đến, nếu nói Lục Tuyết Nhi thắng, vậy vị mẫu thân nhà hắn nhất định sẽ trở mặt, ngoài ra, Ân Lan Từ thật sự không kém, chỉ là một kiểu đẹp khác.

Bạch Ngọc Đường biết Lục Tuyết Nhi chơi xấu, nhíu mày, “Đừng làm loạn.”

Lục Tuyết Nhi cười híp mắt hỏi Triển Chiêu: “Hỏi người đó, người nào đẹp?”

Triển Chiêu ngẩng đầu, “Thiên hạ này, mẫu thân đẹp nhất.”

Trong khoang thuyền vọng ra ba tiếng cười đắc ý của Ân Lan Từ.

Lục Tuyết Nhi sầm mặt, Bạch Ngọc Đường kéo tay áo mẫu thân, ý bảo đừng làm loạn nữa, người là mẫu tử!

Triển Chiêu thì nhìn Lục Tuyết Nhi nhìn, như có thâm ý.

Lục Tuyết Nhi nhìn Triển Chiêu một lúc lâu, híp mắt, “Vậy ta không bắt con gọi mẫu thân không được rồi, nào! Gọi mẫu thân nghe thử xem!”

Mặt Triển Chiêu đỏ bừng, trong khoang thuyền bên kia, Ân Lan Từ rống: “Lục Tuyết Nhi, đừng dụ dỗ con ta!”

Lục Tuyết Nhi thấy Triển Chiêu không gọi ra miệng được, cau mày, non! Có vẻ rất vui, quyết định để dành lại từ từ chơi.

Thấy Phúc Thiển còn đang lẩn lộn, Lục Tuyết Nhi gật đầu với Nguyệt Nha Nhi, rồi nói: “Đại hòa thượng, vốn ngươi muốn hại chết con ta, ta tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi! Nhưng nể mặt Thiên Tôn, ta đã thoái ẩn giang hồ, không muốn tổn thương hòa khí nữa.”

Nguyệt Nha Nhi cầm một cái hồ lô đi đến, bên trong là rượu thuốc, rót một ít lên cánh tay tím đen của đại hòa thượng.

Xem như Phúc Thiển giữ lại được cánh tay.

Hắn chặt vật xuống thuyền, tự biết... tuy mình giữ được mạng, nhưng danh hiệu vô lâm chí tôn đã mất.

“Đáng hận, Ánh Tuyết Cung các ngươi khinh người quá đáng!”

Hạc Vạn Niên vừa nói vừa rút phát trần xông đến, lần này nhắm thẳng Lục Tuyết Nhi.

Bạch Ngọc Đường nghĩ thầm đạo sĩ lỗ mũi trâu này thật không tầm thường, đánh mẫu thân ta trước mặt ta?! Nhắc tay đỡ.

Nhưng ngay trước khi hắn đỡ được, Lục Tuyết Nhi đột nhiên lùi lại một bước.

“A...” Bạch Ngọc Đường không đề phòng mẫu thân ám toán, bị đập một cái, chỉ trong một chớp mắt, Hạc Vạn Niên đã đánh tới.

Lục Tuyết Nhi cũng không đỡ, đã sắp bị đánh trúng, Triển Chiêu dùng Cự Khuyết đỡ phát trần của hắn.

Lửa giận của Hạc Vạn Niên dờn hết lên người Triển Chiêu, ra chiêu với hắn.

Hai người đánh tới đánh lui một lúc lâu.

.

.

Lục Tuyết Nhi chống cằm nhìn Triển Chiêu như linh miêu phía trước, nói với Bạch Ngọc Đường: “Ô, võ công không tệ!”

Bạch Ngọc Đường nhìn trời, “Sao lại ám toán con?”

“Ta xem thử bản lĩnh con rể tương lai thế nào!” Lục Tuyết Nhi đánh giá, “Ai da, nói võ công không tệ không bằng nói thân thể không tệ, thiên phú dị bẩm cốt cách linh hoạt, khó trách sao khinh công lại tốt như vậy, vậy tốt, xương nhẹ người dẻo dề dề!”

Bạch Ngọc Đường hơi choáng váng, hạ giọng hỏi, “Người nói vậy?”

“Ồ, còn xấu hổ sao?” Lục Tuyết Nhi liếc hắt một cái, “Chẳng lẽ là, con mới là người bị dè?”

“Sao có thể?!” Bạch Ngọc Đường xoay mặt nhìn sang nơi khác.

“Chẳng lẽ là...” Lục Tuyết Nhi nhìn chằm chằm hắt một lúc, “Chưa từng làm?”

“Làm cái gì?” Bạch Ngọc Đường hạ giọng hỏi lại, hai mắt vẫn quan sát tình hình Triển Chiêu.

Hai mắt Lục Tuyết Nhi sáng lập lòe nhìn Triển Chiêu, ôm cánh tay Bạch Ngọc Đường, “Chưa làm cũng tốt! Chúng ta lập kế hoạch kĩ càng, lừa nó vào nhà, cho Ân Lan Từ tức chết!”

Bạch Ngọc Đường bắt lặc.

.

Lúc ấy, Triển Chiêu và Hạc Vạn Niên đã đánh từ thuyền này sang con thuyền của Ân Lan Từ bên cạnh, Triển Chiêu nhảy trước nơi như mèo, cũng đang thử võ công của Hạc Vạn Niên.

Hạc Vạn Niên bắt một lúc lâu, cả một cọng lông mèo cũng không chụp được, thậm kê một tiếng không ổn, xem ra, hắt và Phúc Thiển đều đánh giá quá thấp hai thanh niên này. Hạc Vạn Niên cũng hơi hối hận, khi này quá nóng vội, lẽ ra nên nhịn!

Nghĩ đến đây, trong đầu hắt chợt nảy ra ý, giả vờ nhảy ra khỏi vòng đấu.

Tỷ võ so chiêu, nhảy ra khỏi vòng đấu là tổ ý không đánh nữa. Đương nhiên Triển Chiêu biết đạo lý này, hơn nữa dù sao người ta cũng là tiền bối, hắt cũng không truy kích, chỉ lùi lại nửa bước, nghĩ thầm người không đánh vậy ta cũng không đánh nữa, để lại cho người chút mặt mũi.

Nhưng Triển Chiêu vừa thu chiêu thì Hạc Vạn Niên lại biến hư thành thực, quát phát trần đánh tới.

Một chiêu này, chỉ cần thấy rõ, thì ai cũng sẽ khinh bỉ Hạc Vạn Niên dè tiện vô sỉ, đây không phải chuyện mà võ lâm chính phái, càng không phải chuyện mà tiền bối võ lâm nên làm.

“Miêu Nhi!” Bạch Ngọc Đường giật mình, Lục Tuyết Nhi thấy Hạc Vạn Niên muốn thẳng đến bỏ hết mặt mũi, cũng định đến giúp, nhưng Hồng Hâu bên cạnh lại phẩy tay.

Giọng nói của Ân Lan Từ vọng ra, “Lỗ mũi trâu, thứ bại hoại võ lâm mua danh chuộc tiếng!”

Vừa dứt lời, một bóng đỏ lướt qua mắt Triển Chiêu, Hạc Vạn Niên cảm giác phát trần bị dè xuống, như nặng ngàn cân, hắt nhứ mảy, nghĩ thầm nữ nhân nào lại có chiêu Thiên Cân Trụ lợi hại thế này?

Ngẩng đầu nhìn, một nữ tử áo đỏ giẫm một chân lên phát trần của hắt, cùng lúc hắt ngẩng đầu, chân kia của đối phương đã đá tới. Hạc Vạn Niên vừa kịp nhìn thấy để giày tát tới mặt.

“Uỳnh” một tiếng, vị Hạc Vạn Niên được xưng là tiền bối võ lâm bị Ân Lan Từ nộ khí xung thiên xông ra bênh con đá xuống thuyền.

“Mẫu thân.” Triển Chiêu thấy Ân Lan Từ đã ra ngoài, liền gọi.

Ân Lan Từ quay đầu lại ngấm ngĩa Triển Chiêu, kiểm tra một vòng thấy không bị thương thì liền vội vã quay đầu lại, đánh giá Bạch Ngọc Đường đang lo lắng đứng trên đầu thuyền bên kia.

Ân Lan Từ nhìn trên nhìn dưới, Lục Tuyết Nhi kéo Bạch Ngọc Đường ra sau mình, đối diện với Ân Lan Từ.

Bạch Ngọc Đường đương nhiên cũng đang quan sát mẫu thân tương lai, vừa nhìn lập tức xác định... Con mèo này hoàn toàn giống Ân Lan Từ! Nếu mẫu thân nhà mình là diễm lệ, thì Ân Lan Từ là văn tú, tú mỹ đoan trang, có khí chất thực nữ của đại gia khuê tú và võ lâm chính phái. Khó trách chưa ai từng nghi ngờ

thân phận Ân Lan Từ, dung mạo thật sự quá giống người tốt! Đương nhiên, đáng vẻ đánh người khi này cũng rất khí phách, dường như trời sinh thần lực, cũng là người có thiên phú.

Ân Lan Từ mắt hạnh, mũi nhỏ mũi cao, mặt trái xoan, đoan trang cân đối, là mỹ nhân truyền thống điển hình!

Nhìn một lúc, Bạch Ngọc Đường cúi đầu nói nhỏ với Lục Tuyết Nhi: “Thật sự không thua người.”

“Hừ!” Lục Tuyết Nhi lườm một cái.

Ân Lan Từ đánh giá Bạch Ngọc Đường xong, nhỏ giọng hỏi Triển Chiêu: “Nó chính là Bạch Ngọc Đường?”

“Dạ.” Triển Chiêu gật đầu.

Trong mắt Ân Lan Từ lóe vẻ tinh nghịch, “Không tệ, hai đứa tiến triển đến đâu rồi?”

Triển Chiêu đỏ bừng, “Đừng nói vậy, nhiều người như vậy!”

Ân Lan Từ trừng Triển Chiêu một cái, kéo hắn qua một bên, nói nhỏ, “Này, Chiêu con nghe kĩ, tuyệt đối không được thua nhitử của Lục Tuyết Nhi, có biết không?!”

Khóe miệng Triển Chiêu giật giật, nghĩ thầm có gì để mà thắng thua chứ?

Ân Lan Từ quay đầu lại nhìn thử, phát hiện Lục Tuyết Nhi đang kéo lấy Bạch Ngọc Đường mặt bắt đắc dĩ thì thầm gì đó.

Quay đầu lại nói với Triển Chiêu, “Chắc chắn Lục Tuyết Nhi đang dạy Bạch Ngọc Đường cách lừa con, chúng ta tương kế tựu kế, cướp Bạch Ngọc Đường vào nhà họ Triển!”

Nói xong, hai vị mẫu thân đứng trên hai con thuyền tròng nhau, không ai thua ai.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường bị mẫu thân nhà mình túm cánh tay, đỏ khóc đỏ cười đối diện.

.

.

Đám người giang hồ thấy chuyện lớn không tốt, đã sớm trốn mất hơn một nửa.

Tạ Bách Hoa không cam lòng đến vậy, thì hôm nay có người quấy rầy cũng không thể trả thù Bạch Ngọc Đường, đành chịu bị khiêng đi. Tiết Thiên Ứng âm thầm nhớ kĩ những người này, vẫn cảm thấy, quan hệ giữa hắn và Thiên Ma Cung không đơn giản, quay về phải điều tra thử. Nhưng thù của nhitử của mình và huyết ma khó khăn lắm mới nuôi được không thể không trả, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, Tiết Thiên Ứng hẳn nhất định phải phục thù!

Trên bến tàu chẳng mấy chốc đã không còn ai.

Bước lên sà con thuyền mà người của Thiên Ma Cung đang ở, Ân Lan Từ và Lục Tuyết Nhi vẫn đang lườm nhau.

Lục Tuyết Nhi nhìn kí hiệu riêng của Hàn Chương trên đầu thuyền, cười tủm tỉm nói, “Ô, Ngọc Đường nhanh tay thật, đã đưa sính lễ sang rồi sao?”

Ân Lan Từ nhướn mày, trừng Triển Chiêu, “Sao chưa đưa sính lễ đã nhận hồi môn của người ta?!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng đưa tay xoa trán.

Lục Tuyết Nhi đi tới cạnh Triển Chiêu, nhét một bao lì xì vào tay hắn, “Nào, bà bà cho con quà gặp mặt!”

Khóe miệng Triển Chiêu giật giật, bà bà...

Ân Lan Từ cũng đi tới cạnh Bạch Ngọc Đường, kéo tay hắn nhét bao lì xì, “Nào, bà bà cho con quà gặp mặt!”

Vừa dứt lời, hai vị mẫu thân tranh làm bà bà cùng quay lại tròng nhau, “Đừng nói theo ta!”

.

...

.

Trong phủ Khai Phong, Tiểu Tứ Tử ngồi trong sân chờ mẫu thân đại mỹ nhân của Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, rồi ngủ gục.

Tiêu Lương vừa định bế bảo bối vào phòng, đột nhiên Tiểu Tứ Tử hắt xì, “Ha xì!”

Tiêu Lương nhìn Tiểu Tứ Tử, “Cận Nhi, tiếng hắt xì lạ quá? Bệnh rồi?”

“Ừm?” Tiểu Tứ Tử dụi mũi, “Khi nãy hình như, vù một tiếng, người rét một cái!”

Tiêu Lương xoa xoa trán Tiểu Tứ Tử, “Cận Nhi chờ một lát rồi ngủ, ta đi lấy thảo dược ngâm chân, đừng để bệnh.”

“Ừm.” Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm gật đầu, đột nhiên đưa tay chỉ lên không trung, nói: “Tiêu Lương Tử xem kìa, sao sáng quá!”

Tiêu Lương ngẩng đầu nhìn lên bầu trời Tiểu Tứ Tử chỉ. Vừa nãy mây mù đầy trời, che khuất cả trăng, nhưng bây giờ có lẽ là mây đã bị gió đêm thổi tan, mặt trăng lộ ra, tròn vành vạnh, nhưng đáng chú ý hơn là hai ngôi sao đặc biệt lớn đặc biệt sáng bên cạnh. Hai ngôi sao chớp tắt chớp tắt, như đang cạnh cựa nhau, xem ai sáng hơn!

Xung quanh, một quãng sao lớn sao nhỏ lấp lánh vây quanh, bên dưới là hoa tuyết và cánh hoa cuộn theo gió, bầu trời đêm Khai Phong vốn yên tĩnh, đột nhiên trở nên náo nhiệt.

.

172. Q.6 - Chương 14: Huyết Ảnh Mê Tung [bóng Máu Khó Tìm]

Có rất nhiều loại “thanh mai trúc mã”, cho dù là thanh mai với thanh mai, hay trúc mã với trúc mã, chỉ cần là từ nhỏ cùng lớn lên hiểu nhau như một, quan hệ giữa hai người thường chỉ có hai loại. Một là ăn ý đến không thể hình dung, một loại khác là đối lập đến khó diễn tả được! Nhưng dù là loại nào, đối với đôi bên, việc cãi nhau đã trở thành thói quen.

Ân Lan Từ tạo ấn tượng chính trực chín chắn, hoàn toàn không phải người sẽ cãi cò với người khác.

Lục Tuyết Nhi lại kiêu ngạo thanh cao, cũng không giống người sẽ cãi cò với người khác. Nhưng chỉ cần hai người đến gần nhau thì nhất định sẽ bắt đầu cãi nhau từ câu đầu tiên đến câu cuối cùng, cực kì huyền ảo.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường choáng váng, nghĩ không nên ở lâu trên thuyền của bọn Ân Hậu nữa, thế là dự định quay về phủ Khai Phong.

Trước khi mọi người đi, Ân Lan Từ dời các lão nhân gia lên thuyền lớn của Hồng Ân Trại, có Hồng Hầu hầu hạ.

Người của Ánh Tuyết Cung cũng ở trên thuyền sẵn sàng nhận lệnh, Thần Tinh Nhi và Nguyệt Nha Nhi trông coi, Thiên Tôn thì không muốn ở lại trong hẻm băng này, dường như Thiên Tôn và Ân Hậu còn có việc phải làm, thoáng một cái đã mất bóng.

.

.

Thế là, nửa đêm trên đường chính của Khai Phong, Ân Lan Từ kéo Triển Chiêu, Lục Tuyết Nhi kéo Bạch Ngọc Đường, hai đôi mẫu tử đi phía trước.

Công Tôn và Triệu Phổ dựng thẳng tai theo phía sau, nghe lén bốn người phía trước nói chuyện.

“Ngọc Đường Ngọc Đường!” Lục Tuyết Nhi kề sát vào tai Bạch Ngọc Đường hỏi nhỏ: “Triển Chiêu có vẻ rất ngoan.”

Khóe miệng Bạch Ngọc Đường giật giật, nghĩ thầm, bề ngoài mà thôi.

“Hai đứa có cãi nhau không?” Lục Tuyết Nhi tò mò.

“Thỉnh thoảng.” Bạch Ngọc Đường cũng không biết trả lời thế nào.

“Chiêu à.” Ân Lan Từ kéo Triển Chiêu, hỏi nhỏ: “Bạch Ngọc Đường có vẽ rất phong lưu, ngày thường có trêu hoa ghẹo nguyệt không?”

Triển Chiêu lắc đầu, “Hắn rất ngốc mặt này.”

“À... Vậy thì tốt!” Ân Lan Từ gật đầu, rất vừa lòng.

Lục Tuyết Nhi quay đầu lại nhìn Ân Lan Từ một cái, cười dặn Bạch Ngọc Đường: “Buổi tối hai đứa ngủ cùng một phòng đúng không?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

“Tối nay, con phải nắm chặt quyền chủ động!” Lục Tuyết Nhi nghiêm mặt nói: “Có gì không hiểu cứ hỏi mẫu thân!”

“Quyền chủ động?” Bạch Ngọc Đường không hiểu.

Bên kia, Ân Lan Từ lè sát vào tai Triển Chiêu, “Chiêu à, tối nay chủ động một chút!”

“Chủ động?” Triển Chiêu không hiểu, “Chủ động làm gì?”

“Chắc.” Ân Lan Từ vỗ vỗ hắn, “Con hiểu mà, mẫu thân ở phòng bên cạnh cổ vũ con!”

.

...

.

Về đến phủ Khai Phong, Bạch Hạ và Triển Thiên Hành đều đang chờ trong sân.

“Tướng công!”

Ân Lan Từ và Lục Tuyết Nhi đồng loạt xô Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ra, nhào về phía tướng công nhà mình. Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường bị đẩy qua một bên bất đắc dĩ nhìn trời, có thể thấy là đã quen rồi.

Hai vị mẫu thân hào kiệt vô lâm, dáng vẻ khi ở bên cạnh tướng công nhà mình giống hệt nhau, cảm giác như con chim nhỏ rụt rè cần che chở.

.

.

Đã không còn sớm, mọi người về phòng mình nghỉ ngơi.

Tạm gác những người khác lại không nói, chỉ nói về Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường quay về phòng, ai nấy tự rửa mặt thay y phục, chuẩn bị nghỉ ngơi.

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường rửa mặt, nhớ tới khi nãy Ân Lan Từ bảo mình chủ động một chút, liền cầm khăn đưa cho hắn, “Đây.”

Bạch Ngọc Đường hơi ngạc nhiên, cầm lấy, “A... Cảm tạ.”

Triển Chiêu xoay người đi vào thay y phục.

Bạch Ngọc Đường rửa mặt xong, thấy Triển Chiêu đang buộc thắt lưng, nhớ tới mẫu thân bảo mình chủ động một chút, liền đi đến, “Miêu Nhi, ta giúp ngươi.”

“A...” Triển Chiêu gật đầu, “Cảm tạ.”

Sau đó, hai người tắt đèn, lên giường nằm xuống.

Ân Lan Từ và Lục Tuyết Nhi nhìn lén qua khe cửa bên ngoài giận nghiêng răng, quá sức vô dụng!

Bạch Hạ và Triển Thiên Hành đi đến, mỗi người xách một vị, đem về phòng.

“Meo” một tiếng, Tiểu Hồ “đạp” qua người Triển Chiêu, nhảy lên người Bạch Ngọc Đường, ngồi trên đó vẩy đuôi.

Bạch Ngọc Đường xách nó xuống, chỗ xuống chân giường để nó ngủ cùng với Đại Hồ, quay đầu lại thì thấy hai mắt Triển Chiêu sáng lấp lánh, đang nhìn mình chăm chú.

“Miêu Nhi, chưa ngủ sao?” Bạch Ngọc Đường nghiêng người qua, tay nghịch tóc hắn, “Muộn lắm rồi.”

“Suy nghĩ.” Triển Chiêu lắc đầu, “Có rất nhiều chuyện, cho nên không ngủ được.”

“Chuyện huyết ma sau hậu viện của Tiết Thiên Ứng, và Huyết Đám Hồng dưới chân núi Liên Hoa Lâu?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Triển Chiêu xoay mặt sang, đối diện với hắn, “Người giang hồ ai nấy đều có mưu tính, đến bây giờ vẫn chưa tìm ra được ai là kẻ chủ mưu phía sau.”

“Người nghĩ không phải là tứ đại phái?” Bạch Ngọc Đường nhích gần vào một chút, khép hờ mắt, nói chuyện với Triển Chiêu.

Triển Chiêu cũng nhích gần vào, hai người kề mặt, đều nhắm mắt, có thể cảm nhận được hơi thở của đối phương trên chóp mũi.

“Có cảm thấy lần này tứ đại phái tổn thất rất nhiều không? Mưu tính thứ gì?” Triển Chiêu nói khẽ, như đang tự nói một mình.

“Người nghĩ bọn họ bị lợi dụng?”

“Chỉ đoán thôi.” Triển Chiêu cảm giác tóc của Bạch Ngọc Đường hoặc của mình rơi phía trước, hơi nhột, liền nhúc nhích nhúc nhích, thế là đụng vào phía trước một cái.

Bạch Ngọc Đường cảm giác được, chóp mũi của Triển Chiêu đụng vào mình, vô thức nhếch môi.

“Cười cái gì.” Triển Chiêu vừa hỏi vừa đưa tay chọt má hắn một cái.

Bạch Ngọc Đường mở mắt ra thì thấy Triển Chiêu vẫn nhắm mắt, hơi ngạc nhiên, “Làm sao ngươi biết ta đang cười?”

Triển Chiêu cong môi, “Cảm giác được.”

Bạch Ngọc Đường nhắm mắt, môi vẫn giữ nụ cười khi nãy, đưa tay kéo tay Triển Chiêu: “Ngủ đi, ngày mai còn phải làm rất nhiều việc.”

Triển Chiêu nghiêng nghiêng đầu, hai người tựa đầu, đều thấy buồn ngủ, im lặng ngủ.

.

.

Phòng bên cạnh, Bạch Hạ vỗ vỗ Lục Tuyết Nhi đang cầm chén nghiêm túc nghe lén, “Nương tử, đừng nghe nữa, ta đã nghe rồi, chúng nó chẳng làm gì cả, thỉnh thoảng sẽ thì thầm nói chuyện, rồi ngủ thẳng đến sáng.”

“Sao lại như vậy?” Lục Tuyết Nhi không hiểu, “Chúng nó không bình thường?”

“Sao vậy được.” Bạch Hạ nhún vai, “Trong phủ có Công Tôn thần y, không bình thường cũng có thể biến thành bình thường!”

Lục Tuyết Nhi càng không hiểu thêm, “Vậy thì tại sao?”

...

Bên này Lục Tuyết Nhi nghĩ không ra, bên lại càng rối rắm, Ân Lan Từ kê tai trên vách tường bên kia nghe động tĩnh của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, Triển Thiên Hành nằm trên giường, “Nương tử, đừng nghe nữa, ta đã nghe rồi, chúng nó không làm gì hết!”

“Không làm gì hết?!” Ân Lan Từ ngồi xuống mép giường, thắc mắc, “Tại sao? Nhi tử của chàng không bình thường sao?”

“Sao vậy được.” Triển Thiên Hành cười lắc đầu.

“Vậy chàng nghĩ xem, Bạch Ngọc Đường cũng được xem ra tài sắc vẹn toàn, sao Chiêu Chiêu nằm cùng giường với nó mà không động lòng?” Ân Lan Từ xoa cằm bất mãn, “Phải tạo cơ hội cho chúng nó mới được.”

“Nàng đừng lo thừa nữa.” Triển Thiên Hành trở mình, “Ta thì cảm thấy, chúng nó như vậy rất khó thấy.”

...

“Khó thấy cái gì?” Phía bên kia, Lục Tuyết Nhi hỏi Bạch Hạ: “Triển Chiêu cũng được xem như tài sắc vẹn toàn, Ngọc Đường nằm cạnh nó lại không làm gì hết, chàng còn nói tốt?!”

Bạch Hạ cười cười, “Phải, có một loại cảm giác, rất nghiêm túc, trước đây Ngọc Đường chưa từng nghiêm túc với ai.”

Lục Tuyết Nhi ngây người.

Triển Thiên Hành vuốt nhẹ tóc nương tử, “Vì nghiêm túc, cho nên mới e dè cẩn thận.”

...

Ân Lan Từ và Lục Tuyết Nhi hí hửng nằm xuống, càng lúc càng vừa ý với nhi tử của đối phương, nhưng vẫn muốn nghĩ cách tạo cơ hội cho cả hai!

“Ừm...”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đang ngủ, cùng đưa tay kéo chăn, đột nhiên cảm giác lạnh xương sống. Hai người lại dụi dụi vào nhau, nằm sát một chút sẽ ấm hơn.

.

.

Sáng sớm ngày hôm sau.

Tiểu Tứ Tử dậy sớm, rửa mặt ra sân chuẩn bị theo bọn Tiêu Lương đi luyện công.

Vừa đến cửa đã bị hai cánh tay từ phía sau đưa đến bế lên, quay đầu lại nhìn... Tiểu Tứ Tử há hốc mồm, đại đại mỹ nhân!

Người bế bảo bối lên là Lục Tuyết Nhi.

Lục Tuyết Nhi ngồi trước cửa nhìn các hậu bối luyện công, chợt liếc thấy một tiểu gia hỏa béo núc ních chạy ra, bắt lại xem thử, lập tức tình mẫu tử dâng trào.

Tiểu Tứ Tử bị Lục Tuyết Nhi ôm xoa nắn một lúc lâu mới biết đây là mẫu thân của Bạch Ngọc Đường. Hai người vừa làm quen xong đang định nói chuyện thì Tiểu Tứ Tử lại bị một đôi tay khác bế lên, quay đầu nhìn, lại là một mỹ nhân!

Lần này người bế là Ân Lan Từ.

Ân Lan Từ ôm hài tử béo ngấm ngấm, “Ừm, đáng yêu!”

Thế là, sáng sớm, Ân Lan Từ và Lục Tuyết Nhi ngồi trong sân, một người kéo một bên của Tiểu Tứ Tử giành giật. Huyền não đến tận khi mọi người đều tỉnh giấc, cả Bao đại nhân cũng đã thượng triều về, phía sau là Bàng thái sư hiếu kì đến xem náo nhiệt.

.

...

.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ra sân, ngồi cạnh nhau cùng ăn điểm tâm.

Ân Lan Từ hỏi Bạch Ngọc Đường: “Ngọc Đường, đại hội Thiên Nhai Cốc, khi nào mới bắt đầu?”

Lục Tuyết Nhi vừa lột trứng vịt muối vừa lườm Ân Lan Từ: “Đừng có gọi thân thiết như vậy!” Nói rồi gấp một cái lòng đỏ trứng đỏ au bóng mượt bỏ vào chén của Triển Chiêu, “Chiêu, con yên tâm, Ngọc Đường sẽ giúp con để ý đến Thiên Ma Cung.”

Ân Lan Từ nhướn mày, cũng lột trứng muối, gấp lòng đỏ ra cho vào bát của Bạch Ngọc Đường, “Ngọc Đường vất vả vì Thiên Ma Cung nhiều như vậy, mẫu thân cảm tạ con trước.”

Lục Tuyết Nhi cũng không chịu thua, gấp thêm cho Triển Chiêu một cái lòng đỏ, “Chiêu đừng khách sáo, chuyện nên làm thôi, đừng khách sáo với mẫu thân.”

Ân Lan Từ lại cho Bạch Ngọc Đường thêm lòng đỏ trứng, “Đã là người một nhà rồi, có gì cần mẫu thân giúp cứ nói thẳng!”

Không bao lâu sau, chén cháo của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đã bị lòng đỏ trứng lấp đầy, Ân Lan Từ và Lục Tuyết Nhi vẫn còn đang tranh nhau “mẫu thân mẫu thân”.

Bạch Hạ và Triển Thiên Hành vừa ăn vừa tán gẫu, hoàn toàn không bận tâm đến tình hình chiến sự bên kia.

Những người khác trong phủ Khai Phong thì ăn cháo với lòng trắng trứng muối, chăm chú xem chuyện vui.

.

.

Đang dùng bữa, đột nhiên Vương Triều chạy vào, nói với Bao Chứng: “Đại nhân, ngoài cửa có một vị thôn phụ, nói ngày hôm trước phu quân bà ấy lên núi đón củi, đến giờ vẫn chưa về.”

“Sao?” Bao Chứng gật đầu, lệnh cho Vương Triều: “Người dẫn vài nha dịch lên núi tìm giúp.”

“Ai...” Vương Triều hơi chần chừ.

Bao Chứng nhìn hẩn, “Sao vậy?”

“Đại nhân, người đó nói, trong thôn đã có mười người mất tích liên tiếp rồi, chuyện chỉ mới trong mấy hôm nay.” Vương Triều nói: “Mất tích sớm nhất là một thiếu niên, nam đại hán trong thôn lên núi tìm, không hề thấy ai.”

“Có chuyện này sao?” Triển Chiêu nhú mày.

“Dẫn Thạch Đầu lên tìm đi.” Công Tôn nói, “Coi chừng gặp phải bầy rập nguy hiểm trong núi.”

“Chúng ta đi đi.” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đang nghĩ xem làm cách nào thoát khỏi “ma chưởng” của hai vị mẫu thân, dẫn Thạch Đầu và Tiểu Tử đi tìm những người kia.

Ân Lan Từ và Lục Tuyết Nhi đang muốn theo, bị Triển Thiên Hành và Bạch Hạ bên cạnh giữ lại, hai vị phu quân dùng khí thế chủ gia đình, “Không được làm phiền hài tử làm chuyện quan trọng.”

Hai vị mẫu thân đành phải cau mũi tâm không cam tình không nguyện mà ngồi xuống, thấy còn hai chén cháo đầy lòng đỏ trứng, liền đưa cho Tiểu Tử Tử và Tiêu Lương mỗi đứa một chén.

Tiểu Tử Tử cười híp mắt nhận, bị Công Tôn kéo lại, cảnh cáo, “Không được ăn nhiều trứng như vậy! Sẽ hư gan!”

.

.

Dùng bữa xong, người nào đi làm việc nấy, chỉ còn Tiểu Tử Tử và hai vị mẫu thân không có gì để làm, ngồi trong sân ngáy người.

Tiểu Tử Tử chống cằm lăm bằm, “Muốn đi cùng Miêu Miêu Bạch Bạch quá.”

Ân Lan Từ và Lục Tuyết Nhi ngồi hai bên đột nhiên nhìn nhau, đứng phắt dậy, cùng đưa tay.

Tiểu Tứ Tử đang ngăn người, chợt cảm giác cả người nhẹ hẫng, bị bế lên.

Quay đầu lại, nhìn nhìn hai vị mẫu thân.

“Nếu Tiểu Tứ Tử vừa khóc vừa la nhất định đòi đi!” Lục Tuyết Nhi cười híp mắt.

“Hai chúng ta thân là a di làm sao có thể không quan tâm?” Ân Lan Từ chớp mắt với Tiểu Tứ Tử.

=0= Tiểu Tứ Tử kinh hãi, mình đâu có vừa khóc vừa la?! Nhưng chưa kịp giải thích thì đã lao vút ra ngoài, tốc độ nhanh đến choáng váng.

Lục Tuyết Nhi và Ân Lan Từ ôm theo Tiểu Tứ Tử vẫn ngơ ngác không hiểu gì đi theo dõi hai vị nhi tử.

.

.

Trong thôn trang ngoại thành Khai Phong, có rất đông người tụ tập, đa số là các nữ nhân trong thôn có người nhà mất tích.

Theo điều tra, người mất tích đều là nam nhân, nữ nhân vào rừng hái quả không ai gặp nguy hiểm, khu rừng này cũng không lớn, không thể có dã thú đủ lớn để vồ bị thương người.

Triển Chiêu để Thạch Đầu và Tiễn Tử gửi qua các vật dụng của những thôn dân mất tích, hai con trảo ly dẫn mọi người chạy lên thuyền. Ven đường không hề phát hiện thấy dấu hiệu lạ nào, chạy thẳng đến một khe núi Thạch Đầu và Tiễn Tử mới dừng lại.

Mọi người tìm quanh, hoàn toàn không có gì khác thường.

Triển Chiêu vỗ đầu Thạch Đầu, “Thạch Đầu, tìm được rồi hay là không tìm được?”

Thạch Đầu ngửa đầu ra đưa chân sau lên gãi gãi, Tiễn Tử bên cạnh thì đào đất.

Mọi người chú ý thấy, mặt đất dưới chỗ chúng nó ngồi là đất cát, có vẻ rất xốp, còn có vài ngọn cỏ bị lật gốc, giống như đã bị ai đó đào xới.

“Đào lên xem thử.” Triển Chiêu bảo Thạch Đầu và Tiễn Tử tránh ra một chút, hai nha dịch cầm xẻng đến đào, chưa được vài cái, một nha dịch hô lớn, “Tay!”

Mọi người đều sửng sốt, vài nha dịch khác đi đến bới lớp đất trên mặt ra, dưới lớp đất cát, là thi thể một nam nhân. Da tím tái, khô rút như xác khô, cực kì kinh khủng.

“A! Phụ thân nó!”

Mọi người bất ngờ, quay đầu, một người trong số các nữ nhân đi theo chạy lên, phủ phục xuống trên thi thể kia khóc nức nở, miệng hô: “Ai hại chết chàng... Để lại thiếp và hài tử cô nhi quả phụ phải làm sao đây.”

Triển Chiêu buồn bực, thi thể này đã không còn hình người nữa, làm sao nhận ra được?

Nữ nhân kia khóc nói, áo ngoài trên người nam tử là do mình tự tay làm, không thể nhận lầm.

Mọi người thấy nàng ta khóc thê lương nhưng cũng chỉ có thể an ủi, Triển Chiêu bảo nha dịch đào hết vùng đất xung quanh lên, tổng cộng đào được chín thi thể, tình trạng đều giống nhau, đều là những xác khô héo rút.

“Bọn họ chỉ mới mất tích mấy ngày?” Bạch Ngọc Đường hỏi các nữ nhân đang cực kì đau khổ.

Mọi người đều gật đầu.

“Tiểu Sơn!”

Lúc ấy, chợt một lão thái thái đi quanh tìm kiếm, “Tiểu Sơn con đang ở đâu?”

Triển Chiêu giữ bà lại hỏi: “Lão bà bà, Tiểu Sơn là ai?”

“Tiểu Sơn là tôn tử của ta, sáng nay thấy ta ho cho nên nói lên núi bắt gà rừng về nấu canh.” Lão thái thái đầm ngực giậm chân, “Ta đã nói nó đừng đi rồi! Đều do ta không tốt!”

Bạch Ngọc Đường nhỏ giọng nói với Triển Chiêu: “Từ sáng sớm đến bây giờ vẫn chưa lâu, có khi nào vẫn chưa chết?”

Triển Chiêu gật đầu, nói lão thái thái mang thứ gì đó của Tiểu Sơn đến cho Thạch Đầu ngủ.

Cùng lúc ấy, Vương Triều kiểm tra thi thể, ra hiệu bảo Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đến xem.

Hai người đi đến, thấy được trên cổ mỗi thi thể đều có dấu cắn, răng hình vòng, là dấu răng người.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng nhú mày, chuyện gì thế này?!

Rất nhanh sau đó, lão thái thái mang chiếc nón Tiểu Sơn vẫn đội thường ngày, Thạch Đầu ngủ ngủ, rồi cùng Tiểu Tử chạy lên núi, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vội theo sau.

Mọi người chạy theo hai con trảo ly quanh co một lúc, chạy lên núi, càng lúc càng vào sâu bên trong.

.

.

Bìa rừng, Ân Lan Từ và Lục Tuyết Nhi kẹp Tiểu Tứ Tử dưới cánh tay, đi vào rừng.

Tiểu Tứ Tử ngẩng đầu nhìn hai người, “Đi vào như vậy có lạc đường không?”

“Tiểu Tứ Tử, đừng coi thường a di!” Lục Tuyết Nhi đưa tay nhéo má Tiểu Tứ Tử, “Núi rừng nào mà ta chưa từng vào, trước nay chưa từng lạc đường!”

“Khoác lác.” Ân Lan Từ trẻ môi: “Với trí nhớ của ngươi sao.”

“Trí nhớ của ta thế nào?”

“Ngực to nào rỗng!”

“Xì, ta ngực to người ghen tị sao?”

“Thôi đi, ta cũng đâu nhỏ hơn người!”

“So xem thử!”

...

Tiểu Tứ Tử thở dài, nghĩ thầm, lão thần nói không sai, hai a di này thật sự rất khó đối phó. Tiểu bảo bối đang bắt đầu nghĩ xem đến lúc nào mới tìm được Miêu Miêu Bạch Bạch thì chợt thấy sau lưng cây phía xa dường như có gì đó.

Rướn cổ lên nhìn thử... là một chiếc giày, vẫn còn mang trong chân người!

“Ồ đó có người!” Tiểu Tứ Tử kéo kéo hai vị a di đang cãi nhau, chỉ vào lưng cây phía trước.

Ân Lan Từ và Lục Tuyết Nhi nhìn qua, quả nhiên... Hai người cao hơn Tiểu Tứ Tử, cho nên có thể nhìn từ trên cao qua phía bên kia lưng cây, sau bụi cây là một thiếu niên nằm sấp.

Hai người nhìn nhau một cái, chạy đến xem.

Lật thiếu niên kia lại thì thấy người này khoảng mười bảy mười tám tuổi, người đầy vết thương, trên cổ có rất nhiều máu. Tiểu Tứ Tử đưa tay bắt mạch cho hắn, “Vẫn còn sống!”

“Này!”

Lục Tuyết Nhi đột nhiên dùng khuỷu tay đụng đụng Ân Lan Từ, ý bảo nhìn cổ của thiếu niên kia.

Ân Lan Từ vừa ngược mắt xem lập tức nhú mày, biến sắc!

Ngay lúc ấy, một cơn gió thổi qua, Tiểu Tứ Tử bịt mũi, “Thối quá!”

Lục Tuyết Nhi ôm choàng lấy Tiểu Tứ Tử, bế lên, Ân Lan Từ rút kiếm đứng phía trước, “Đến sớm không bằng đến đúng lúc!”

Nhưng một lúc sau, ngoại trừ tiếng cây cối xào xạt thì không có gì khác thường. Hai người nhìn nhau, thầm hô không ổn! Có thể là đã chạy về phía bọn Triển Chiêu rồi, nếu không nhớ lầm, luyện Huyết Ma Công dùng máu của nam tử tuổi trẻ là tốt nhất, máu nữ tử tác dụng không lớn!

Hai người vội cặp Tiểu Tứ Tử chạy sang.

.

.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường để Thạch Đầu và Tiểu Tử dẫn đường, đến trước một vách núi, phát hiện trong chỗ khuất có một sơn động.

Thạch Đầu đưa đầu ra nhìn vào sơn động, Tiểu Tử thì nhìn sâu vào khu rừng trên vách núi, dường như cả hai chúng nó nghi ngờ gì đó.

“Trong sơn động có rất nhiều máu!” Triển Chiêu chui vào xem thử, quay đầu lại nói với Bạch Ngọc Đường, “Bên trong không có người, cũng không có thi thể...”

Triển Chiêu chưa dứt lời đột nhiên lại dừng, hai mắt nhìn chằm chằm phía xa trong khu rừng.

Thạch Đầu và Tiểu Tử cũng trừng mắt nhìn vào rừng kêu gừ gừ, dường như cảm giác được nguy hiểm gì đó.

Bọn Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn cũng phải nhíu mày!

Ở bìa rừng, sau một thân cây lớn, có một người đang thò đầu ra nhìn.

Hiện tại trời đang nắng sáng, hắc trồn trong bóng râm, không thấy rõ được y phục và tướng mạo hắc. Chỉ biết người này cao to cường tráng, đôi mắt đỏ như máu, lấp lóe.

“Mẹ ời!” Vài nha dịch giật nảy người, “Là người hay quỷ?!”

Ai nấy đều cho là thấy ma giữa ban ngày, chỉ Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường biết, đây không phải quỷ, là huyết ma! Chỉ là không biết là thật, hay chỉ là phé phẩm như đêm qua!

Nhưng mà, mặc kệ hắc là thật hay giả, trên người huyết ma có độc, cao thủ như Trọng Tam dụng phải cũng trọng thương suýt mất mạng, người khác đương nhiên phải cẩn thận.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vừa bảo các nha dịch dừng đến gần thì đột nhiên... sắc mặt huyết ma thay đổi.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường sững người.

Khi này đã nói, huyết ma tránh trong bụi cây, bóng râm che khuất dung mạo, nhưng vẫn thấy được vài thứ, chẳng hạn như đôi mắt đỏ như máu, và cái miệng đầy răng nhọn.

Huyết ma ấy, đang nhìn mọi người cười cực kì quỷ dị, hắc đang cười! Hơn nữa dường như trong mắt còn có suy tính.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng ý thức được, hắc có tư duy!

Huyết ma nhìn thấy trong biệt viện của Tiết Thiên Ứng, hoàn toàn không có tư duy, chỉ biết ăn thịt người, nhận lệnh qua một loại âm thanh chỉ thị!

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu cùng cảm giác, huyết ma trước mắt, cao cấp hơn thứ đêm qua nhiều!

Huyết ma mở to đôi mắt đỏ quỷ dị, đánh giá từng người một.

Trong lúc Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu còn đang nghĩ xem phải giải quyết thế nào thì trong rừng chợt có tiếng sà sạt.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng nhú mào, nghe tiếng bước chân thì có hai người sắp đến, hơn nữa tốc độ cực nhanh!

Hai người đều căng thẳng, cao thủ có nội lực cực cao sao? Có khi nào cũng là huyết ma?

Nhưng cả hai còn chưa kịp nghĩ rõ ràng thì huyết ma kia lao vút một cái, biến mất trong khu rừng.

Các nha dịch định đuổi theo, bị Triển Chiêu ngăn lại, hắn và Bạch Ngọc Đường còn đang chờ người trong rừng xuất hiện, nếu như lại là huyết ma, các nha dịch này không thể đối phó nổi. Cho dù có đuổi theo hay không, đều có khả năng khiến các nha dịch này mất mạng, bọn họ không dám liều chuyện này!

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường sốt ruột chờ đợi, bụi cây phía trước chợt lay động, hai người xông ra.

Mọi người nín thở căng thẳng đề phòng, nhưng lại nhìn thấy Ân Lan Từ và Lục Tuyết Nhi xông ra.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, lập tức chạy vào rừng đuổi theo huyết ma. Ân Lan Từ và Lục Tuyết Nhi thấy các nha dịch nhìn mình đầy bất lực, cũng hơi khó hiểu.

Thạch Đầu và Tiền Tử nhìn thấy Tiểu Tứ Tử, hơn hờ chạy đến cọ cọ, Tiểu Tứ Tử nhảy xuống sờ đầu chúng nó, nghe Thạch Đầu và Tiền Tử kêu chít chít, kinh ngạc, “A... Các di di gây họa rồi sao?”

Ân Lan Từ và Lục Tuyết Nhi nhìn nhau, không phải chứ?!

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đuổi theo rất xa, không tìm thấy huyết ma, hai người hết cách, ủ rũ quay về.

Thiếu niên được Ân Lan Từ và Lục Tuyết Nhi cứu về chính là Tiểu Sơn đã mất tích sáng nay. Triển Chiêu bảo người đưa Tiểu Sơn về trước cho Công Tôn chữa trị, dù sao cũng còn mạnh mẽ, có thể hỏi hắn đã có chuyện gì.

Huyết ma thì đã biến mất không còn tung tích.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng quay đầu nhìn hai vị mẫu thân và Tiểu Tứ Tử ở giữa. Ân Lan Từ và Lục Tuyết Nhi nhìn nhau một cái, rất không nghĩa khí cùng chỉ Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử khóc la nói muốn tìm hai đứa, không dẫn đi thì nó không chịu ăn cơm!”

=0=

Tiểu Tứ Tử mếu máo nhìn hai người, Triển Chiêu lắc đầu, “Hai người có nhìn thấy người khi nãy không?”

“Chỉ thấy bóng lưng!” Ân Lan Từ nhỏ giọng nói với Triển Chiêu, “Trước đây ta từng nghe ngoại công con nhắc tới, đây là cách huyết ma giết người, luyện Huyết Ma Công, máu của nam nhân thuần dương, có tác dụng hơn máu của nữ nhân!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhú mào, thật sự là huyết ma sao?

.
.

Dẫn hai vị mẫu thân về phủ Khai Phong, cũng đã đến giờ cơm trưa. Vào cửa thành, mới phát hiện thì ra đã có rất nhiều người đến, đều là người giang hồ.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vốn định về thẳng phủ Khai Phong, nhưng bị hai vị mẫu thân tha vào Thái Bạch Cư, nói là đi thám thính tình hình gần đây. Quả nhiên, chuyện Thiên Ma Cung dẫn theo huyết ma tập kích Thiên Ưng Sơn Trang, Bạch Ngọc Đường một chiêu phé võ công Tạ Bách Hoa và Ánh Tuyết Cung Hồng Ân Trại đánh bại giang hồ quần hùng đêm qua đã xôn xao dư luận.

Hai vị mẫu thân biết khi nãy mình làm phiền hai người làm chuyện quan trọng, thế là ngồi xuống gấp thức ăn nịnh nọt hai nhĩ tử, nhân tiện cũng gấp cho Tiểu Tứ Tử vừa bị vu oan.

Triển Chiêu đi đến hỏi Tiểu Tứ Tử: “Tiểu Tứ Tử dẫn hai người đó ra?”

Tiểu Tứ Tử bĩu môi, mình bị oan, nhưng mà thôi, nam nhân tốt không hơn thua với nữ nhân!

Chợt, cửa nhà gian mở ra, Tiểu Lục đi vào, đóng cửa lại, thần thần bí bí, “Triển đại nhân, Ngũ gia!”

Mọi người nhìn hẩn.

Tiểu Lục để thức ăn trên khay xuống, nói, “Dưới lầu có một đám người giang hồ, nói là đã bắt được huyết ma rồi!”

“Cái gì?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Là ai?”

“Dường như là tiêu cục nào đó, nói là sắp đến Thiên Nhai Cốc đổi tiền thưởng, còn nói muốn làm mình chủ vô lâm.” Tiểu Lục nói xong, để khay xuống đi ra.

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, bắt được rồi?

“Tám phần là khoác lác.” Ân Lan Từ phẩy tay, ý bảo đừng tin.

Nhưng không lâu sau, cửa lại mở ra, Tiểu Lục chui vào, tay cầm bình trà, “Khó lường rồi! Lại bắt được thêm một người!”

“Cái gì?” Triển Chiêu không dám tin, “Lại bắt được một huyết ma?”

“Đúng vậy, vừa có một nhóm nhân mã vào nhà gian bên cạnh, nói là Nhị Hải Phái gì đó, vừa bắt được huyết ma, định đến Thiên Nhai Cốc lĩnh thưởng!”

Mọi người đều buồn cười.

Tiểu Tứ Tử cầm muống, nghiêng đầu, “Có nhiều huyết ma vậy sao?”

“Tiểu Lục Tử.” Bạch Ngọc Đường lấy bạc ra đưa cho hẩn, “Người bảo tất cả tiểu nhị rảnh rỗi trong Thái Bạch Cư đi một vòng các khách điểm, nghe ngóng thử xem đã bắt được bao nhiêu huyết ma.”

“Được!” Tiểu Lục nhận bạc, hớn hở chạy đi, đến khi mọi người ăn gần xong, Tiểu Lục thở hổn hển chạy vào, “Thật sự khó lường rồi, chỉ một con đường này thôi ít nhất đã có hai mươi môn phái nói bắt được huyết ma, có nhóm còn đánh nhau!”

“Lần này vui hơn rồi.” Ân Lan Từ đưa tay bế Tiểu Tứ Tử lên, lau cái miệng ăn dính tèm lem của bảo bối, “Trong một đêm mà xuất hiện nhiều huyết ma vậy sao.”

Lục Tuyết Nhi cầm dải lụa trắng, cẩn thận kéo tay áo Tiểu Tứ Tử lên cột kĩ, để bảo bối ăn cơm dễ dàng hơn.

Tiểu Tứ Tử nhìn bên trái, nhìn bên phải, nghĩ thầm, hai vị đại mỹ nhân này, biết làm những chuyện thế này sao, trước đây nhất định là mẫu thân tốt.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đang uống trà, nhìn thấy vậy, đột nhiên nhớ tới khi mình còn nhỏ cũng được chăm lo như thế. Hai người đều cảm thấy hơi nao lòng, vô thức đưa tay, gấp một cái đùi gà bỏ vào chén mẫu thân mình.

Ân Lan Từ và Lục Tuyết Nhi cười híp mắt, sau đó lại nhìn nhau, híp mắt, đều cảm thấy cái đùi gà trong chén đối phương hình như to hơn của mình một chút!

.

.

173. Q.6 - Chương 15: Sự Nhất La Khuông [một Đồng Chuyện]

Dường như chỉ trong một đêm, huyết ma đã tràn lan khắp Khai Phong, rất nhiều môn phái giang hồ tuyên bố đã bắt được huyết ma, hơn nữa còn tung tin, nói mình sắp trở thành mình chủ vô lâm.

Số lượng môn phái như thế tăng nhanh chóng, cho nên bắt đầu tranh nhau, thậm chí là đánh nhau, phủ Khai Phong lại náo nhiệt.

.

.

“Võ lâm minh chủ gì chứ.”

Trong phủ Khai Phong, Công Tôn vừa bóc đậu phộng cho Tiểu Tứ Tử vừa nói, “Đã sắp thành võ lâm môn chủ rồi, chỉ ra sức lừa gạt.” [mông là lừa gạt]

“Bọn họ đều nói đã bắt được huyết ma, nhưng chúng ta đã điều tra đầu não và nơi trọ của những người đó, hoàn toàn không có dấu vết giam giữ huyết ma.” Tử Ảnh nói Triệu Phổ, “Đúng thật là chỉ nói không làm.”

“Quả nhiên là lừa gạt sao?” Công Tôn lắc đầu, “Cũng đúng, không ai biết hình dạng huyết ma thế nào, tiện tay tìm một xác chết nào đó hóa trang cho trở nên kinh khủng một chút thì có thể nói là huyết ma!”

“Hay là dán tranh vẽ bức họa gì đó.” Triệu Phổ cầm bút vẽ một mạch, giơ lên cho Công Tôn xem.

Công Tôn cầm bức tranh Triệu Phổ vẽ quái vật ngậy người, “Biết đâu... Nói không chừng sẽ có tác dụng.” Nói xong thì nhắc bút viết viết vẽ vẽ bên cạnh, viết thành lệnh truy nã.

Mọi người nhìn hẩn, Công Tôn lại nghĩ ra mưu ma chước quỷ gì rồi.

.

.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lúc này đang ở trong thư phòng của Bao Chứng, cũng đang nói về chuyện huyết ma.

“Quái nhân trong rừng hôm ấy thật sự là huyết ma?” Bao Chứng nhíu mày hỏi, “Huyết ma rốt cuộc là thế nào? Đột nhiên xuất hiện ở Khai Phong, có liên quan gì đến đại hội Thiên Nhai Cốc lần này?”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu cũng không nói chắc được, có lẽ là, hai mắt đỏ như máu, miệng cũng đầy máu, giống hệt như Huyết Ma trong truyền thuyết, nhưng Ngô Bất Ấc đã chết rất nhiều năm rồi.

Quần hùng võ lâm tranh chức minh chủ là một chuyện, lần này Khai Phong thật sự là không thể an bình được. Mấy hôm trước vừa có một đàn cương thi ăn thịt người, bây giờ lại thêm một đàn huyết ma ăn thịt người, thiên hạ này sao chẳng được thái bình?

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi ra khỏi thư phòng của Bao Chứng, Tiêu Lương chạy đến nói với hai người, thôn dân Tiểu Sơn được cứu sáng nay đã tỉnh lại rồi.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lập tức đi xem, Tiểu Sơn ngồi trên giường, cổ quấn băng, tinh thần tỉnh táo, đang ăn cháo.

Công Tôn vừa bắt mạch vừa bảo nạn nhân nhớ lại tình hình khi đó.

Tiểu Sơn sợ đến bật khóc, nói hôm đó mình lên núi bắt gà, bị một quái vật mặc y phục đen bắt vào sơn động, trong sơn động đầu đầu cũng là máu, đầu tiên bị quái vật đó cắn cổ hẩn hút máu, rồi sau đó ngất đi.

Lúc tỉnh lại, thì quái vật đó ngồi trên một tảng đá như đang tĩnh tọa, mặt đầy máu, đỉnh đầu bốc khói. Hẩn sợ nhưng vẫn còn tỉnh táo, vừa chạy vừa bò ra khỏi sơn động. Lúc đang chạy xuống núi thì vấp ngã lặn xuống chân núi, lại ngất đi, cuối cùng được ba người Lục Tuyết Nhi nhặt được.

“Mặt đầy máu, đỉnh đầu còn bốc khói sao.” Triển Chiêu lầm bầm, “Là luyện công tẩu hỏa nhập ma sao?”

“Người thấy trong rừng sáng nay không giống như tẩu hỏa nhập ma.” Bạch Ngọc Đường nhắc Triển Chiêu.

Triển Chiêu gật đầu, thấy Lục Tuyết Nhi và Ân Lan Từ bên cạnh đều nhìn Tiểu Sơn có vẻ rất nghiêm trọng. Triển Chiêu biết hai người đang lo chuyện gì, nếu như là huyết ma thật... Hẩn là có khả năng ngày nào đó Tiểu Sơn sẽ ma hóa?

.

.

Sau đó, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lại vào rừng tìm một lượt, vẫn không có tung tích nào của huyết ma! Hai người quay về phủ Khai Phong, tình hình có hơi kì dị.

Trong sân, Triển Thiên Hành và Bạch Hạ đang đánh cờ, Công Tôn, Triệu Phổ và một chùm ảnh vệ vây quanh quan sát, dường như đang phá thế cờ nào đó.

Đường Thạch Đầu, Nhạc Dương và Tiêu Lương đang cùng nghiên cứu một bộ nội công tâm pháp Lục Tuyết Nhi vừa dạy. Dưới gốc dương liễu, Lục Tuyết Nhi và Ân Lan Từ vừa cãi nhau vừa chột lét Tiểu Tứ Tử, còn mang một đồng vải mẫu lớn về chọn vải chuẩn bị may y phục cho Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đứng khoanh tay trước cửa nhìn một lúc, cảm thấy hình ảnh này thật sự quá hòa thuận ấm áp hoàn toàn không có cảm giác nha môn! Quay lại đường lớn điều tra tiếp vậy.

Vừa bước ra, Bạch Phúc chạy đến, “Gia, đệ tử phái Thiên Sơn đã đến đủ, đang chờ trong Bạch phủ.”

“À.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Người chiêu đãi bọn họ tử tế.”

“Gia, chương môn Nhạc Phong nói muốn mời ngài đi một chuyến.” Bạch Phúc nói, “Sắc mặt lão gia tử rất nghiêm túc, tiểu nhân cũng không dám nhìn.”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày.

Chợt, Nhạc Dương chạy từ bên trong ra, “Lần trước chương môn bị thương vẫn chưa khỏi sao?” Nói đến chuyện này, hắn cũng hơi áy náy.

“Dường như không phải, nói là trên đường gặp phải người của Bách Hoa Minh.” Bạch Phúc nói, “Nói thiếu gia phé võ công minh chủ nhà người ta, đòi công bằng, còn muốn ngài khôi phục cho hắn.”

“Phé rất hay.” Triệu Phổ ở bên trong góp lời, “Cho kẻ đó bớt ra ngoài nhảy nhót.”

Bạch Ngọc Đường nói với Bạch Phúc, “Người nói bọn họ đừng để ý đến người của Bách Hoa Minh.”

“Gia, hay là ngài về một chuyến xem thử, nếu không qua vài hôm người của Bách Hoa Minh lại đến mắng gà mắng vịt, đắc tội quân tử chứ đừng đắc tội tiểu nhân.” Bạch Phúc khuyên Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, quay đầu lại nói với Triển Chiêu: “Miêu Nhi, ta quay về xem thử.”

“Ta cũng đi.” Triển Chiêu túm tay áo Bạch Ngọc Đường.

“Ta cũng đi!” Bên kia Lục Tuyết Nhi cũng kéo tay áo Bạch Ngọc Đường.

“Ta cũng đi!” Ân Lan Từ kéo tay áo Triển Chiêu.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu vốn định tìm cơ thoát thân, nhưng hai vị mẫu thân đã treo dính trên cánh tay rồi, đành phải mang theo.

Hai vị mẫu thân còn tiện tay kéo Tiểu Tứ Tử theo cùng đi.

.

.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi phía trước, vừa đi vừa thảo luận chuyện vụ án, hai vị mẫu thân nắm tay Tiểu Tứ Tử đi phía sau.

“Này.” Lục Tuyết Nhi gọi Ân Lan Từ một tiếng.

“Chuyện gì?” Ân Lan Từ nhìn sang.

“Tối qua người có nghe không?” Lục Tuyết Nhi hỏi.

Tiểu Tứ Tử ngửa mặt, nghe Lục Tuyết Nhi hỏi xong lại xoay qua nhìn Ân Lan Từ.

“Có nghe.” Ân Lan Từ hơi chán nản, “Chỉ được một lát mà thôi.”

“Người nói hai đứa nó có vấn đề gì không?” Lục Tuyết Nhi chắc lưỡi, “Có phải là Ngọc Đường nhà ta từ nhỏ sống trong động băng quá lâu rồi, cho nên mới chậm chạp như vậy?”

“Ta thấy là do Thiên Hành dạy Chiêu Chiêu cái gì mà chính khí bùng bùng từ nhỏ, làm nó ngơ ngác ngác.” Ân Lan Từ thở dài.

Tiểu Tứ Tử ngửa mặt bần rợn xoay đầu.

“Tướng công còn nói chúng nó như vậy là vì nghiêm túc.” Lục Tuyết Nhi lắc đầu, “Nhưng đã lớn cả rồi, nên có điều đã có!”

“Thiên Hành cũng nói vậy.” Ân Lan Từ thở dài, “Cứ tiếp tục như vậy không phải cách.”

Đang nói, chợt nghe Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm nói, “Di di tình cảm thật tốt!”

Ân Lan Từ và Lục Tuyết Nhi sững sốt, nhìn nhau một cái... lập tức xù lông.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đi phía trước, chỉ nghe hai vị mẫu thân phía sau xì xào nói gì đó, nhưng không nghe rõ. Ban đầu còn tốt, đột nhiên âm lượng tăng lên, quay đầu lại nhìn, quả nhiên lại cãi nhau.

Tiểu Tứ Tử thấy hai người lại cãi nhau, thở dài, buông tay hai người ra, chắp tay sau lưng, phồng má bĩu môi đi tới trước.

Ân Lan Từ và Lục Tuyết Nhi nhìn nhau, thấy Tiểu Tứ Tử như vậy, chẳng lẽ giận rồi sao?

Hai người chạy đến, “Tiểu Tứ Tử? Giận rồi sao?”

Tiểu Tứ Tử nhìn nhìn hai vị mẫu thân, vỗ ngực nhỏ, “Tiểu Tứ Tử muốn tác hợp Miêu Miêu và Bạch Bạch nhiều năm rồi!”

Ân Lan Từ và Lục Tuyết Nhi giật mình, “Thật sao?”

“Từ năm năm tuổi bắt đầu!” Tiểu Tứ Tử đưa bàn tay béo múp lên, “Đến ngày hai người hôn hôn là đã chờ được ba năm! Ba năm!”

Ân Lan Từ và Lục Tuyết Nhi ngẩn người, cùng nhìn Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử... tám tuổi rồi?”

Tiểu Tứ Tử sững sốt, mặt đỏ bừng, “Phải, Trung Thu mấy hôm trước là sinh nhật tám tuổi!”

“Tuổi mụ hay tròn năm?”

Tiểu Tứ Tử nhỏ giọng lầm bầm, “Đến sinh nhật đương nhiên là tròn năm rồi, tuổi mụ là sang năm mới.”

“Tám tuổi rồi?!” Lục Tuyết Nhi kinh ngạc nhìn Tiểu Tứ Tử: “Sao lại nhỏ như vậy?”

“Đúng vậy, ta còn nghĩ là Tiểu Tứ Tử chỉ mới năm tuổi.” Ân Lan Từ gật đầu liên tục.

“Ta vừa lùn vừa gộc mà.” Tiểu Tứ Tử tiếp tục không vui.

“Tiểu Tứ Tử vừa mới nói chỉ chờ hôn hôn đã mất ba năm, vậy đến ngày thành thân có khi phải đến lúc tóc chúng ta đều bạc trắng không?” Ân Lan Từ và Lục Tuyết Nhi cùng lắc đầu.

“Nếu trước chậm, thì sau sẽ rất nhanh, cha và Cửu Cửu cũng như vậy, Tiểu Đỗ Tử nói, cái này gọi là súc thể đãi phát, hậu tích bạc phát!” Tiểu Tứ Tử xòe ngón tay ra đếm, “Đầu tiên sẽ thường cãi nhau, sau đó gặp vài chuyện, rồi trở thành hoạn nạn thấy chân tình, cuối cùng thì khanh khanh ta ta...”

“Khoan đã!”

Ân Lan Từ và Lục Tuyết Nhi cùng kéo Tiểu Tứ Tử, ngắt lời, “Con vừa mới nói gì?”

Tiểu Tứ Tử giật mình, ngẩng đầu lên nhìn, “Nói gì?”

“Con vừa mới nói hoạn nạn thấy chân tình?!” Lục Tuyết Nhi hí mắt.

Tiểu Tứ Tử gật đầu, “Đúng vậy, ừm... Khi cha bị ức hiếp, Cửu Cửu rất hung dữ, bình thường không như thế. Khi Cửu Cửu bị ức hiếp, cha sẽ rất nghiêm túc! Mỗi lần hai người trải qua một lần sóng gió, tình cảm sẽ tiến thêm một bước.”

Nụ cười tinh vi xuất hiện trên khuôn mặt chán nản của Lục Tuyết Nhi và Ân Lan Từ, có lý! Tạo cho chúng nó chút phiền phức, là cách kích thích tốt nhất! Có câu hoạn nạn thấy chân tình mà! Vấn đề là, ức hiếp đứa nào trước?

Lục Tuyết Nhi nhìn Ân Lan Từ, “Hay là Chiêu Chiêu nhà ngươi trước đi? Tướng mạo nó là người tốt tiêu chuẩn, bị ức hiếp sẽ thật hơn!”

Ân Lan Từ nhướng mày, “Lý do gì chứ? Ức hiếp Ngọc Đường nhà ngươi đi, ức hiếp người không dễ ức hiếp mới càng thú vị!”

“Nhà ngươi trước!”

“Nhà ngươi trước!”

Hai người không ai nhường ai, cùng hỏi Tiểu Tứ Tử: “Tiểu Tứ Tử, nói đi!”

Tiểu Tứ Tử nhìn hai người, thở dài, đưa tay nắm tay cả hai, “Bao búa kéo quyết định đi!”

Ân Lan Từ và Lục Tuyết Nhi nhìn nhau, cùng giơ tay... Bao, búa kéo!

Kết quả, Ân Lan Từ rất bất hạnh, đã thua, quyết định để Lục Tuyết Nhi ra tay trước, bắt đầu từ Triển Chiêu!

.
.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi phía trước chợt cảm giác có khí lạnh thổi ngược từ chân lên gáy, có dự cảm chẳng lành!

Lại đi tới một đoạn, vừa rẽ qua đường khác, đột nhiên một hắc y nhân che miệng nhảy ra, chỉ Triển Chiêu, “Triển Chiêu, nạp mạng!”

Triển Chiêu ngẩn người, hắc y nhân kia vừa định tiến lên, bị Bạch Ngọc Đường ngăn lại, khó hiểu hỏi, “Mẫu thân, người làm gì vậy?”

...

Hắc y nhân kia đương nhiên là Lục Tuyết Nhi cải trang. Nghe thấy Bạch Ngọc Đường vạch trần mình, vội ôm mặt, phát hiện khăn che mặt vẫn còn. Sao Ngọc Đường nhận ra mình được? Để không bị phát hiện, còn cố ý mặc màu đen!

“Ai, ai là mẫu thân ngươi, đừng nói bậy!” Lục Tuyết Nhi quyết định chết cũng không nhận, lại quay sang Triển Chiêu, “Nạp mạng...”

“Nạp gì chứ!” Bạch Ngọc Đường nhìn trời, ngăn lại, thấy Lục Tuyết Nhi còn muốn xông đến, liền nói một câu, “A, hình như người béo lên một chút!”

“Cái gì?!” Bạch Ngọc Đường vừa nói xong, Lục Tuyết Nhi giật khăn che mặt xuống, giậm chân mắng, “Tiểu hài tử chết tiệt nói ai béo, ba ngày tới lão nương không ăn cơm, tiểu tử nhà ngươi cũng phải nhịn đói với ta!”

Triển Chiêu mở to mắt nhìn Lục Tuyết Nhi đã phát rõ trước mắt, quả nhiên tai nghe không bằng mắt thấy... Nói Lục Tuyết Nhi béo sẽ bị mắng, nói xấu không chừng sẽ bị chém!

Phía sau, Ân Lan Từ và Tiểu Tứ Tử bóp trán, thất bại!

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường tiếp tục đi, Lục Tuyết Nhi ủ rũ theo phía sau, Ân Lan Từ liếc một cái, “Đã nói với ngươi rồi, phải dùng mưu, không được khinh suất!”

“Ai biết mấy thứ đó chứ, tam hạ ngũ trừ nhị, ngươi giải quyết một ta giải quyết một, vút vào một chỗ là được rồi!” Lục Tuyết Nhi oán hận.[tam hạ ngũ trừ nhị là một phép tính trên bàn tính, trong câu này Bạch ma ma nói ra làm ví dụ ấy thứ lý thuyết rườm rà]

“Hữu dũng vô mưu!” Ân Lan Từ liếc Lục Tuyết Nhi, “Chuyện này, phải là lưỡng tình tương duyệt!”

Lục Tuyết Nhi và Tiểu Tứ Tử đều tò mò, cùng nhìn Ân Lan Từ: “Ngươi có cách?”

Ân Lan Từ cười đắc ý, “Cứ chờ xem đi!”

Thấy Bạch phủ đã xuất hiện trước mắt, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu bước nhanh hơn, vừa đến giao lộ đã thấy một đám người tụ tập phía trước, đều là các đại nương đại thẩm, đang nói chuyện phiếm.

“Này, có nghe nói chưa? Triển đại nhân và Bạch Ngọc Đường sắp thành thân!”

“Không phải chứ?”

“Đúng vậy, ta nghe nói, Bạch Ngọc Đường là một đại ma đầu giết người không chớp mắt!”

“Không phải là tối qua hấn phé võ công của người ta đó sao!”

“Hung ác vậy sao?!”

“Vậy làm sao xứng với Triển đại nhân của chúng ta?”

Thính lực của Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu rất tốt, nghe rõ từng câu, các đại thẩm vẫn đang tiếp tục.

“Còn nữa, nghe nói Bạch Ngọc Đường rất phong lưu.”

“Không phải chứ, vậy chẳng phải Triển đại nhân sẽ rất đáng thương sao?”

“Người đoán xem, có khi nào là Triển đại nhân bị ép buộc không?”

Lục Tuyết Nhi đi phía sau nghiêng răng, mắng thầm đám nữ nhân này, miệng chó không mọc được ngà voi! Đang mài răng, chợt thấy Ân Lan Từ đang trốn trong ngõ nhỏ bên cạnh cầm bạc vẫy tay với bọn họ, ý bảo, lớn tiếng chút nữa!

Lục Tuyết Nhi và Tiểu Tứ Tử nhìn nhau, thì ra đây là cách “ức hiếp” Bạch Ngọc Đường, dùng lời nói kích thích hai người, cũng đúng... Nếu như Triển Chiêu thật sự quan tâm tới Bạch Ngọc Đường, thì hẳn sẽ đứng ra bảo vệ danh dự cho hắn!

Lục Tuyết Nhi và Tiểu Tứ Tử âm thầm cổ vũ Triển Chiêu, “Lên đi Chiêu Chiêu, xông tới nói, Bạch Ngọc Đường là người tốt, không trêu hoa ghẹo nguyệt, tính tình cũng tốt, con tự nguyện, hai đứa thật lòng yêu nhau!”

Quả nhiên, Triển Chiêu nghe đám nữ nhân kia nói bấy đã hơi giận, đang định đến nói phải trái, chưa được vài bước, cổ áo sau đã bị Bạch Ngọc Đường xách lên, mang đi.

“Này, để mặc cho bọn họ nói bấy sao?” Triển Chiêu bất mãn.

Bạch Ngọc Đường buồn cười, “Cũng đâu phải lần đầu tiên nghe, so đo với các lão thái thái làm gì?”

Triển Chiêu nghĩ nghĩ, “Nói cũng đúng.” Rồi lại tiếp tục đi vào Bạch phủ với Bạch Ngọc Đường.

Lục Tuyết Nhi và Tiểu Tứ Tử cùng nhìn sang hướng Ân Lan Từ đang trốn mất há mồm trong ngõ, rồi sau đó, một đám nữ nhân vây quanh, chia nhau bạc trong tay Ân Lan Từ. Ân Lan Từ đứng lại đó giậm chân, thất sách! Khi này bảo nam nhân đến nói là được rồi!

Tiểu Tứ Tử và Lục Tuyết Nhi tiếp tục thở dài, cũng vẫn thất bại!

Mọi người vào Bạch phủ, Nhạc Phong và rất nhiều đệ tử phái Thiên Sơn đang uống trà. Sắc mặt Nhạc Phong không tệ, xem ra vết thương đã khỏi hẳn.

Vừa thấy Bạch Ngọc Đường, người phái Thiên Sơn vội đứng lên hành lễ, gọi đủ loại bồi phận, thái sư thúc tổ, thái thúc thúc tôn, thái thái sư thúc tôn gì gì đó... Triển Chiêu nghe rồi cười không ngớt.

Lục Tuyết Nhi chưa kịp cười, đã bị gọi một tiếng “thái sư thúc mẫu”, lập tức giận trắng mặt.

“Tiểu sư thúc, sao ngài lại phế võ công của Tạ Bách Hoa?” Nhạc Phong thắc mắc.

Bạch Ngọc Đường cũng không muốn giấu người của phái Thiên Sơn, trước tiên giới thiệu Triển Chiêu, sau đó ngồi xuống, kể lại một lượt những chuyện xảy ra gần đây, đương nhiên, đoạn về Triển Chiêu và Thiên Ma Cung được lược bỏ.

“Tạ Bách Hoa này hoàn toàn là gieo gió gặt bão!” Nghe xong toàn bộ câu chuyện, Nhạc Phong cũng bất mãn, “Nói vậy, lần này rõ ràng là do ba đại môn phái một tay sắp xếp, thái sư thúc, chúng ta nhất định phải vạch trần tất cả mọi chuyện trước mặt quần hùng võ lâm!”

“Nhưng chúng ta không có bằng chứng xác thực nào, đám người đó lại ngang ngược, đến lúc đó cũng khó làm rõ được.” Triển Chiêu bắt đầu dĩ nói.

“Ai, chứng cứ đương nhiên là phải tìm!” Nhạc Phong lệnh cho các đệ tử trong phái, đi điều tra bí mật của tứ đại phái.

Đệ tử phái Thiên Sơn chia ra ai làm chuyện nấy, Bạch Ngọc Đường thấy không còn chuyện gì, chuẩn bị về phủ Khai Phong với Triển Chiêu.

“Sư thúc.”

Hai người vừa định đi, Nhạc Phong đột nhiên lấy gì đó ra, đưa cho Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường đưa tay nhận lấy, là một chiếc hộp gấm, hơi thắc mắc, mở hộp ra xem thử, bên trong là một cây linh chi.

Bạch Ngọc Đường không hiểu gì, nhìn Nhạc Phong, “Đây là gì?”

“À.” Lão đầu Nhạc Phong hơi ngại, “Chút tâm ý nhỏ của đệ tử phái Thiên Sơn.”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một lúc mới hiểu ra, thì ra là lão tiểu tử Nhạc Phong tặng quà mừng cho bọn họ.

Bạch Ngọc Đường xấu hổ trả lại, Nhạc Phong vội xua tay, “Quà mừng nhất định phải có, sư thúc xin nhận cho.”

Lục Tuyết Nhi chạy đến nhận lấy, miệng trách mắng Bạch Ngọc Đường không hiểu lễ, quà mừng là điềm lành, sao lại đẩy ra ngoài?! Ân Lan Từ vội chào hỏi bọn Nhạc Phong, nhân tiện mời đến uống rượu mừng.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lùi qua một bên, Triển Chiêu vỗ vai hắn, “Nhận quà xấu hổ thật.”

Bạch Ngọc Đường nhún nhún, “Quà mừng, đành chịu.” Thấy trên tóc Triển Chiêu bị dính lá cây, liền đưa tay lấy xuống.

Ân Lan Từ nhìn thấy, đột nhiên đưa tay vỗ nhẹ Lục Tuyết Nhi, “Này, ta nghĩ ra một cách hay để kích thích chúng nó!”

“Trùng hợp vậy?” Lục Tuyết Nhi cười đầy tự tin, “Ta cũng nghĩ ra một cách!”

“Lần này ta trước, cách của ta bảo đảm linh nghiệm!”

“Cách của ta cũng không thua!”

Hai người trừng nhau, còn chưa kịp cãi nhau đã bị Tiểu Tứ Tử kéo tay. Hai người cúi đầu thì thấy Tiểu Tứ Tử ngửa mặt, cười tủm tỉm nói: “Nào, kéo búa bao!”

Ân Lan Từ và Lục Tuyết Nhi ra góc kéo búa bao, Bạch Phúc chạy vội từ bên ngoài vào, “Ngũ gia.”

Trong tay Bạch Phúc cầm một tấm thiệp trắng vào, “Phương trượng Thiếu Lâm sai người đưa thiệp mời tới.”

Triển Chiêu hơi nhíu mày, “Thiệp mời trắng? Xem ra lòng dạ Phúc Thiển cũng chẳng rộng rãi gì.”

“Có thể là liên quan đến chuyện các cao tăng Thiếu Lâm bị hại.” Nhạc Phong cũng đi đến xem.

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, không có hứng thú, cảm thấy cũng không cần phải can thiệp vào.

“Còn nữa, bên ngoài có một mỹ nhân tìm Triễn đại nhân!” Bạch Phúc nói tiếp.

Bạch Ngọc Đường liếc Triễn Chiêu một cái, Triễn Chiêu chớp mắt, mỹ nhân?

Lục Tuyết Nhi túm Ân Lan Từ, “Được lắm, ngươi còn nói hài tử nhà ngươi là người thành thật, xem đi! Ngọc Đường nhà ta còn chưa thành thân đã đội nón xanh rồi!”

“Xanh cái đầu ngươi!” Ân Lan Từ cũng giận, “Chỉ nói là tìm, nói không chừng chỉ là bằng hữu!”

Bạch Phúc thấy Bạch Ngọc Đường và Triễn Chiêu có vẻ không muốn gặp, liền bổ sung: “Ta nói bên trong đang bận, không vào được, nàng ta nói... Rất thân thiết với Ngũ gia.”

Mọi người kinh hãi, lần này đến Triễn Chiêu liếc Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường thở dài, lần này lại là ai?

Lục Tuyết Nhi cũng hơi sững sốt, Ân Lan Từ chụp lấy Lục Tuyết Nhi, “Thì ra nón xanh nhắm xuống đầu Chiêu Chiêu nhà ta, ta đã nói, Ngọc Đường nhà ngươi mắt hoa đào, làm sao lại không trêu hoa ghẹo nguyệt được!”

Tiểu Tứ Tử thở dài, xem ra không phải chuyện gì cũng có thể giải quyết bằng kéo búa bao.

.

.

Phút chốc sau, Bạch Phúc mời khách vào, mọi người tò mò chờ, thì ra người đi vào là Triệu Viện.

Triễn Chiêu và Bạch Ngọc Đường thở phào, hai vị mẫu thân vẫn tò mò, Tiểu Tứ Tử nói với hai người, là quân mình!

Triệu Viện vốn đang đi dạo trong cung, thấy Vương công công vội vàng như sắp xuất cung, tra hỏi mới biết là đi tìm bọn Triễn Chiêu, thế là nàng ta hồn hờ chạy theo.

Nghe nói đêm qua trong cung có thích khách, đã bị bọn Nam Cung Kỷ bắt lại, nhưng có hai thị vệ bị giết.

Vương công công để sổ binh khí ám khí tịch thu được lên bàn, nói là đã hỏi các cao thủ đại nội trong cung, không ai xác định được là thứ gì, muốn hỏi Bạch Ngọc Đường và Triễn Chiêu, xem có thể xác định được môn phái của các thích khách không.

Bạch Ngọc Đường và Triễn Chiêu xem thử, là một vài món binh khí bằng sắt đỏ, màu đỏ, hình tam giác, ba đầu nhọn, hình dạng rất lạ. Ân Lan Từ hơi nhíu mày, đi đến cầm một chiếc phi tiêu lên ước lượng, “Chiếc phi tiêu này nặng ít nhất một cân.”

“Phi tiêu nặng một cân?” Triễn Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều thử ước lượng, thật không hiểu nặng như thế làm sao dùng được?

“Là phi tiêu gì?” Mọi người đều nhìn Bạch Ngọc Đường và Triễn Chiêu, hai người quay đầu nhìn mẫu thân nhà mình.

Lúc này, sắc mặt Lục Tuyết Nhi và Ân Lan Từ không được tốt lắm, đặc biệt là Ân Lan Từ, một lúc lâu sau mới chậm chậm mở miệng, “Huyết Ma Tiêu, là của Huyết Ma Cung trước đây.”

.

...

.

Trong phủ Khai Phong, mọi người ngồi thành vòng tròn trong thư phòng của Bao Chứng.

Bao Chứng cầm Huyết Ma Tiêu, hỏi, “Có thể là đồ giả không?”

Ân Lan Từ lắc đầu, “Huyết Ma Tiêu được làm từ loại sắt đỏ đặc biệt, chỉ có một khuôn, trước đây ta từng thấy vài cái được để lại trong Thiên Ma Cung, giống hệt, cho nên những thứ này đều là thật.”

“Nhưng Huyết Ma Cung đã bị tiêu diệt từ rất lâu rồi, có người nhặt được dùng lại cũng rất bình thường.” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Giống như vu oan giá họa nhiều hơn, ai lại cầm binh khí độc môn đi giết người, hơn nữa thật sự lại không thành công.”

Bao Chứng gật đầu, “Xem như người của Thiên Ma Cung thật sự muốn giết hoàng thượng, cũng không cần phải làm rõ ràng như vậy, bản phủ cũng thiên về giả thuyết vu oan giá họa.”

Triệu Phổ kinh ngạc nhìn Bao Chứng, cười hỏi: “Bao tướng rất ít kết luận khi chưa có bằng chứng xác thực thế này.”

Bao Chứng vuốt râu, cười nói: “Mấy hôm trước ta đã trò chuyện cùng Ân Hậu, người này là thể ngoại cao nhân, bản phủ tin hẳn. Những chuyện thất đức gây họa cho thiên hạ của phường tiểu nhân này, hẳn sẽ chẳng thềm lăm. Yên tâm, bản phủ sẽ vào cung nghiên cứu với hoàng thượng, hoàng thượng phong tỏa tin tức mang binh khí đến cho chúng ta xem trước, cho thấy thánh thượng cũng có phần nghi ngờ, cho nên không cần lo lắng.”

Triển Chiêu quay đầu lại nhìn Ân Lan Từ, thấy sắc mặt Ân Lan Từ thoáng dịu xuống, vỗ nhẹ lên tay mẫu thân, ý bảo đừng lo lắng.

Lục Tuyết Nhi bên cạnh liếc thấy, nhỏ giọng lẩm bẩm, “Đã nói là đồ ngốc mới tin, lo cái gì.”

Nói xong thì thấy Bạch Ngọc Đường nhìn mình, liền trừng, “Nhìn cái gì?!”

Bạch Ngọc Đường bất lực, “Sao người lại cứ như con ngỗng thích ai là xua đuổi người đó, muốn an ủi người ta thì cứ nói...”

Chưa kịp dứt lời, bị Lục Tuyết Nhi vỗ đến bóp cổ lắc, “Tiểu tử chết tiệt! Dám giáo huấn mẫu thân, làm phản sao!”

Sau đó, Bao Chứng vào cung giải thích với Triệu Trinh, Triệu Trinh cũng cảm thấy trong chuyện này có mờ ám, hẳn vẫn như trước, giao mọi chuyện cho Bao Chứng toàn quyền xử lý, bảo Bàng Cát giúp đỡ, chuyện lần này không nhỏ, phải xử lý cẩn thận.

Cho nên, chuyện huyết ma vào cung hành thích hoàng thượng tạm thời được phong tỏa, không lan truyền ra ngoài.

Nhưng qua lần này, ý đồ âm thầm giá họa cho Thiên Ma Cung của kẻ nào đó lại càng rõ ràng. Trước là đắc tội giang hồ, sau lại đắc tội hoàng tộc, rõ ràng là kẻ hoạch muốn dồn Thiên Ma Cung vào chỗ chết, không cần hỏi, chuyện của Huyết Ma Cung, cuối cùng cũng sẽ tính cho Thiên Ma Cung.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều cảm giác được, có âm mưu nào đó đang từng bước hình thành, phía sau có kẻ chủ mưu khác, vẫn nấp trong tối, mục tiêu chưa rõ. Hơn nữa tất cả những thứ này, là nhắm vào Ân Hậu? Hay Thiên Tôn... Hay là thứ gì khác?!

.

.

Tối hôm đó, Bạch Ngọc Đường bảo người đến từ chối thiệp mời của Thiếu Lâm Tự, mặc kệ người giang hồ mời thỉnh, ngồi tán gẫu với Triển Chiêu. Đương nhiên rồi, ban ngày bận như vậy, buổi tối có thời gian phải dùng để chăm mèo, thú vị biết bao nhiêu.

Thấy cuối cùng hai người cũng dừng lại nghỉ ngơi, Lục Tuyết Nhi, vỗ vỗ Ân Lan Từ, “Này, khi này bao búa kéo người thẳng, người định làm thế nào?”

Ân Lan Từ cười gian, “Người chờ xem đi, lần này bảo đảm thành!”

Lục Tuyết Nhi và Tiểu Tứ Tử cùng làm động tác dụi mắt, dôi mắt mong chờ, xin ngài cứ thoải mái phát huy!

174. Q.6 - Chương 16: Lang Lai Liễu [sói Đến Rồi]

Đại hội Thiếu Lâm Tự đêm đó, nghe nói chẳng có được mấy môn phái tham dự, khiến cho các võ lâm bắc đầu có mặt cực kì giận dữ. Nhưng lúc này đang là thời điểm loạn lạc, mọi người cũng không tiện tính toán, chỉ đành chờ đến đại hội Thiên Nhai Cốc.

Hơn nữa hiện tại lại như rắn mất đầu, vốn đại hội này trông cậy vào hai vị cao nhân Phúc Thiển và Hạc Vạn Niên chủ trì, nhưng sau trận chiến ở bến tàu, hai vị cao thủ mất hết mặt mũi, không còn dám gặp ai.

Bách Hoa Minh cũng như rắn mất đầu, Tần Gia Bảo chậm chạp chưa đến, Thiên Tôn Ân Hậu cũng không thấy bóng, Thiên Ma Cung thì mất không thấy lòng không phiền, cả đoàn lão nhân gia nấp trong thuyền lớn của Hồng Ân Trại ăn uống vui vẻ, mọi chuyện như bị kẹt lại.

.

.

Bình an vô sự qua hai ngày.

.

.

Sáng sớm hôm nay, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường dậy sớm ra sân thì thấy Bàn Dục xách theo điểm tâm đến thăm, đang kể lại tin tức nghe được trong quán trà cho Triệu Phổ, Công Tôn và Tiểu Tứ Tử vẫn đang mơ màng chưa tỉnh.

“Tạ Bách Hoa thâm hiểm vậy sao?” Câu này của Công Tôn khiến Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chú ý, hai người đi đến ngồi xuống.

Tiểu Ngọc chạy đến thêm chén dưa, vừa múc cháo vừa tiếp lời Bàn Dục nói với mọi người, “Đúng vậy, tối hôm qua nô tỳ đi mua thức ăn cũng nghe nói, Tạ Bách Hoa đó đã bị thủ hạ trong Bách Hoa Minh đuổi đi rồi.”

“Có câu giậu đổ bìm leo mà.” Triệu Phổ nhét cái bánh bao gạch cua vào miệng Công Tôn vẫn mang bận rộn dứt Tiểu Tứ Tử, nói: “Trong võ lâm trước nay lấy võ phục người, không có võ công, đương nhiên không còn tư cách làm chủ môn, nhưng dù sao cũng từng là đồng môn, thủ hạ của Tạ Bách Hoa đối xử với hắn như vậy cũng hơi quá đáng.”

“Tạ Bách Hoa đó ngày thường ngang ngược kiêu ngạo, không chừa đường sống cho ai, cũng khó trách người ta bỏ đá xuống giếng.” Bao Duyên chắc lưỡi lắc đầu.

“Bách Hoa Minh có lẽ sẽ không đến tìm người gây rối nữa.” Bàn Dục vỗ vỗ Bạch Ngọc Đường, “Người nghĩ xem, tên phó bang chủ có muốn chiếm chỗ còn không kịp, người cho người ta cơ hội ra tay, nếu không bọn họ bị Tạ Bách Hoa chen ép cả đời cũng không có cơ hội chuyển mình, hắn lẽ ra phải cảm tạ người mới đúng.”

Bạch Ngọc Đường bật cười, “Thượng bất chính hạ tắc loạn, ta thấy kẻ có thể giành được vị trí mình chủ Bách Hoa Minh tiếp theo cũng chẳng phải quân tử gì.”

“Đồng ý.” Triển Chiêu có vẻ cực kì căm ghét tứ đại phái, có lẽ là do bọn họ luôn tìm đủ cách hãm hại ngoại công hắn.

“Oáp ha~”

Công Tôn đang nhét điểm tâm vào miệng Tiểu Tứ Tử, nhét nhét nhét nhét đột nhiên không nhét được nữa, cúi đầu nhìn, Tiểu Tứ Tử còn đang mơ mơ màng màng buồn ngủ.

“Ăn no rồi?” Công Tôn nhéo nhéo tai bảo bối, “Chỉ mới ăn mấy viên hoành thánh, ăn thêm một cái bánh bao!”

Tiểu Tứ Tử ôm cánh tay Công Tôn chui chui vào lòng hắn, “Buồn ngủ.”

Công Tôn cười hỏi, “Tối qua con vào phòng các a đi làm gì?”

“Ồ?” Tiểu Tứ Tử ôm ly trà đặc của Triệu Phổ nhấp một ngụm, đắng thè lưỡi, thần thần bí bí nói, “Thương lượng chút chuyện.” Rồi liếc nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường một cái.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thăm hoảng hốt, nói mới nhớ, sáng sớm nay Triển Thiên Hành và Bạch Hạ đã cùng Bao Chửng, Bàng Cát đi đến chỗ Bát vương gia uống trà sáng rồi, Lục Tuyết Nhi và Ân Lan Từ đâu? Từ sáng sớm đã không thấy đâu...

Thật ra, tối hôm qua Tiểu Tứ Tử và hai vị mẫu thân cùng thương lượng kế hoạch, thương lượng đến quá khuya cho nên không ngủ đủ, Ân Lan Từ và Lục Tuyết Nhi từ sớm tỉnh mơ đã chạy đi chuẩn bị rồi.

“Hiện tại Tạ Bách Hoa đang gặp khó khăn, các môn phái khác không giúp hắn sao?” Bao Duyên tò mò hỏi Bàng Dục: “Không phải trước đây quan hệ của hắn với Tiết Thiên Ứng, Ô Tại Vân tốt lắm sao?”

“Xì, ta thấy bọn họ trốn hắn còn không kịp.” Bàng Dục bĩu môi, “Ta nghe nói Tạ Bách Hoa bị hai phó minh chủ vẫn thường bị hắn hà hiếp đánh một trận, bắt hắn quỳ xuống cầu xin mới thả cho đi. Cuối cùng đường như hắn đã trốn khỏi Khai Phong rồi, có lẽ phải lưu lạc đầu đường xó chợ gì đó.”

Bạch Ngọc Đường hơi nhú mào, không nói gì, hắn thật không ngờ Bách Hoa Minh lại vô tình vô nghĩa như vậy. Hắn vốn đã tha mạng cho Tạ Bách Hoa, để hắn tự xét lại mình mà làm lại lần nữa, không ngờ còn không bằng chết, đây hắn là ác giả ác báo.

Triển Chiêu cho là Bạch Ngọc Đường thương hại cho hoàn cảnh của Tạ Bách Hoa, áp sát đến nói: “Hắn đã hại không ít người, hôm đó thiếu chút nữa đã dùng Thiên Ma Tán giết hết mọi người trong khách điếm, còn trồng Huyết Đám Hồng, người này tâm địa độc ác, nếu đưa tội trạng ra trước công đường, thì đã sớm bị chém đầu rồi.”

Bạch Ngọc Đường buồn cười nhìn hắn, nhéo tai, “Miêu Nhi, người nghĩ ta là ai? Có rảnh rồi thương hại loại người đó sao.”

Triển Chiêu xoa tai, yên tâm.

Dùng điểm tâm xong, mọi người ai làm việc nấy.

.

.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường tiếp tục ra khu rừng tìm kiếm tung tích huyết ma, ngoài ra, Ân Hậu và Thiên Tôn lại mất tích, hai người bận rộn tìm các lão nhân gia, hỏi chuyện huyết ma.

Đi ra con đường lớn đông đúc của Khai Phong, nghe nói Thiên Ứng Sơn Trang sắp dựng lôi đài, để người của Bách Hoa Minh tự tranh cao thấp, chọn ra minh chủ đời tiếp theo, còn về Tạ Bách Hoa, đã không còn ai nhắc đến.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, lắc đầu bất đắc dĩ, cảm thán vô lâm tàn khốc, bước nhanh đi.

.

.

Ngay trước khi Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chạy đến khu rừng ở ngoại thành, có một người đã đến trước, chính là Tạ Bách Hoa nay đã sa sút như chó chết chủ.

Tạ Bách Hoa hôm nay áo quần rách rưới, chẳng còn chút khí thế, kẻ luôn thuận buồm xuôi gió như hắn nào có từng phải chịu cảnh như thế này, nghĩ đến tiền đồ bản thân đã bị hủy không còn cơ hội lật ngược, lại thêm bị người khác lăng nhục sống chẳng bằng chết. Nhưng lòng báo thù của hắn rất nặng, hận Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đến cực điểm, lão đảo chạy bừa một hướng, chỉ muốn tìm một nơi không có ai trốn trước một thời gian.

Hắn chạy vào rừng, đi sâu vào trong, đi được một lúc thì chợt ngửi thấy mùi máu nhàn nhạt.

Tuy võ công của Tạ Bách Hoa đã bị phế, nhưng dù sao cũng đã lăn lộn giang hồ nhiều năm, nhận ra khác thường, có thể cũng là do đã bắt cần, hắn đi theo mùi máu, đến trước một vách núi.

Mùi máu tỏa ra từ một hang động trên vách núi, hần đi đến trước cửa động nhìn vào trong, tối đen.

Vốn, Triệu Phổ muốn sắp xếp các ảnh vệ và quan binh canh giữ trong rừng chờ huyết ma, nhưng Triền Chiêu nghĩ huyết ma cực kỳ hung hãn, hơn nữa võ công rất cao, phải các nha dịch quan binh bình thường đi gác chẳng qua là cung cấp thức ăn cho hần mà thôi.

Huyết ma không được hút máu một ngày sẽ chết, cho nên quan trọng là phải cắt đứt nguồn thức ăn của hần.

Thế là, các quan binh đi đến các thôn làng, khuyên người trong thôn chuyển đi, để núi này thành núi hoang, để huyết ma đói vài bữa rồi tính tiếp.

Tạ Bách Hoa chó ngáp phải ruồi, không gặp phải quan binh, cũng không gặp trở ngại gì, chạy thẳng đến cửa động huyết ma, nhìn vào trong, trong hang động tối om u ám đột nhiên, có hai chấm đỏ xuất hiện.

Khi ý thức được đó là một đôi mắt đỏ như máu, Tạ Bách Hoa liên tưởng đến con quái vật khát máu trong Thiên Ưng Sơn Trang, thầm kêu một tiếng không hay. Lúc này, hần cũng đã tỉnh táo hơn, thấy đôi mắt đỏ nhìn mình chằm chằm, hơn nữa lại có thứ gì đang chạy ra, kinh hãi vội xoay người chạy.

Chỉ tiếc hần đang bị thương, lại đói rét không còn sức lực, chạy chưa được vài bước đã nghe gió ập đến sau lưng, Tạ Bách Hoa biết trời muốn diệt mình, lần này có lẽ không giữ được mạng nữa. Quả nhiên, một cặp vuốt đã đặt lên lưng đè hần xuống mặt đất.

Móng vuốt sắc nhọn dường như đã đâm thủng da thịt, Tạ Bách Hoa đau đớn nhắm mắt, cắn răng gào rống: “Lão thiên, hôm nay Tạ Bách Hoa ta đã định sẽ mất mạng ở đây! Chỉ xin người mau cho ta đầu thai làm người, thiên phú dị bẩm, có thể học được võ công tuyệt thế, đến lúc đó, sẽ tìm Bạch Ngọc Đường và Triền Chiêu trả mối nợ máu này!”

Cảm giác được huyết ma há miệng, hơi thở ngập mùi tanh hôi, cả người lạnh buốt tận xương, vết thương đau đớn. Tạ Bách Hoa cam chịu từ bỏ giây dựa, chuẩn bị làm bữa trưa của huyết ma.

Nhưng ngay trước khi huyết ma cắn chết hần, chợt từ trong rừng, có tiếng cười trầm đục.

Huyết ma đột nhiên dừng lại.

Tạ Bách Hoa cũng cảm nhận được là có người, ngẩng đầu lên, một đôi giày xuất hiện trước mắt.

Hần ngửa mặt lên nhìn, người trước mắt mặc y phục đen, chất liệu tương đối đắt tiền, có thể thấy là thân phận không thấp. Tạ Bách Hoa thấy huyết ma trên lưng mình bò xuống, đi ra sau lưng người kia, dáng vẻ rất ngoan ngoãn.

Cổ nhin đau đớn trên người, Tạ Bách Hoa bò dậy, ngẩng đầu nhìn, thấy được người kia đeo một tấm mặt nạ. Mặt nạ màu đen mắt đỏ lại thêm miệng đỏ đầy máu, khá đáng sợ. Thân hình cao lớn khôi ngô, có lẽ tuổi không cao, nhưng dáng vẻ ngạo mạn ngẩng cao đầu, dường như có chút địa vị.

Người đeo mặt nạ hơi cúi đầu, như đang đánh giá Tạ Bách Hoa, vì khuôn mặt đã bị mặt nạ che khuất, cho nên không nhìn thấy được sắc mặt, nhưng Tạ Bách Hoa chắc chắn mình không biết người này, liền hỏi: “Người là ai?”

Người kia im lặng một lúc, đột nhiên cười ra tiếng, tiếng cười rất kinh khủng, giọng khàn đục, mang âm giả, hần là cố ý ép xuống.

Sau khi cười vài tiếng, người kia ngồi xuống, qua lỗ thủng tối om trên mặt tấm mặt nạ, chỉ có thể thấy được hai đồng tử, màu sắc rất lạ, dường như là màu đỏ, nhưng phải nhìn kĩ, vì màu sắc rất đậm.

Người kia nghe Tạ Bách Hoa hỏi, cười lạnh một tiếng, hỏi lại, “Có muốn trở lại như trước đây, thậm chí còn mạnh hơn?”

Tạ Bách Hoa cười lớn, “Võ công của ta đã bị phế, làm sao trở lại? Bây giờ ta như chó chết chủ, chẳng bằng làm thức ăn cho quái vật người nuôi còn có ích hơn.”

Người kia lắc đầu, “Người thật sự muốn chết? Ta thấy trong lòng ngươi còn có mối hận.”

“Đương nhiên có!” Tạ Bách Hoa nghiêng răng nghiêng lợi, “Ta không cam lòng, ta muốn Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu, tất cả người trong Thiên Ma Cung, phủ Khai Phong đều bị phân thân thành trăm mảnh!”

Người kia lại cười lên: “Chỉ với người? Cho dù là võ công khôi phục như trước, người cũng không làm được. Cho dù là địa vị, xuất thân, võ công, tài năng, người đều thua bọn họ quá xa.”

Tạ Bách Hoa cắn răng, “Ta thành quỷ cũng không tha cho bọn chúng...”

“Người dự định đi đâu làm quỷ?” Người đeo mặt nạ có vẻ rất hứng thú.

Tạ Bách Hoa buồn cười, “Làm quỷ thì còn có thể đi đâu? Đương nhiên là địa phủ.”

“Vậy còn làm quỷ ở nhân gian thì sao?” Người kia vừa nói vừa đưa tay xoa huyết ma ngoan ngoãn ngồi cạnh hắn, “Giống như nó... A, hắn là, mạnh hơn nó một chút?”

Tạ Bách Hoa kinh ngạc nhìn quái vật bên cạnh, “Mạnh hơn cả hắn?”

“Hơn nữa, mỗi ngày trôi qua có thể trở nên lợi hại hơn, tiềm lực của người sẽ là vô tận, tương lai không xa, cả võ lâm, duy ngã độc tôn... Người trồng nhiều Huyết Đâm Hồng như vậy, không phải cũng vì một ngày như thế sao?”

Theo từng lời người đeo mặt nạ nói, sắc mặt Tạ Bách Hoa dần hưng phấn lên, cuối cùng giật mình, “Biến thành huyết ma? Nhưng mà, ăn Huyết Ma Đâm rồi cũng không thể trở thành huyết ma, ta đã nghiên cứu nhiều năm rồi...”

“Ai, bọn họ không làm được, không có nghĩa ta không làm được.”

Tạ Bách Hoa chụp lấy vật áo hắc y nhân, “Người có cách?”

Hắc y nhân cười, “Vậy người có chịu làm quỷ không? Làm quỷ sẽ phải trả giá rất đắt.”

“Giá thế nào?” Tạ Bách Hoa sốt ruột nói: “Chỉ cần có thể báo thù, bảo ta chết cũng được!”

“Chắc chắn.” Người đeo mặt nạ lắc đầu, “Nhớ kĩ, quy tắc làm quỷ thứ nhất.”

Tạ Bách Hoa tập trung nghe.

“Chỉ có người khác chết, ngàn vạn lần đừng để bản thân chết.” Người đeo mặt nạ vừa nói vừa lấy một cái hộp gấm trong ngực áo ra đưa cho Tạ Bách Hoa.

Tạ Bách Hoa nhận lấy, thấy người kia đứng lên, xoay người đi, hơi khó hiểu, “Chỉ như vậy?”

Người đeo mặt nạ không quay lại, đi thẳng vào rừng, biến mất, khiến cho Tạ Bách Hoa suýt nữa cho là mình bị thương nặng gặp ảo giác.

Run rẩy mở chiếc hộp gấm ra, bên trong là một loại quả hình dạng như túi mật, đỏ rực như máu, có vết chấm đen nhỏ, nhìn kĩ, còn có hoa văn như mạng nhện.

Tạ Bách Hoa hơi nhíu mày, loại trái này, hơi giống Huyết Ma Đâm nhưng dường như không phải...

Nghĩ đến tình cảnh thê thảm sau khi ăn Huyết Ma Đâm, Tạ Bách Hoa do dự, nhưng bên tai lại vô thức thoáng vang lên những lời người đeo mặt nạ khi nãy đã nói, nghĩ nếu như cứ tiếp tục thế này cũng chỉ còn đường chết, không bằng đánh cược một lần. Hắn hạ quyết tâm, cầm loại quả đỏ kia lên cho vào miệng...

.

.

“Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đi lên núi, người trong vòng phạm vi mấy dặm xung quanh đã được sơ tán, cho nên rất yên tĩnh, hai người lại tán gẫu, Bạch Ngọc Đường hỏi, “Người có cảm thấy, mẫu thân chúng ta đang tính toán gì đó?”

Triển Chiêu nghe thấy mấy chữ “mẫu thân chúng ta” cũng vô thức vui lên, “Ừm, đi cùng Tiểu Tứ Tử, đương nhiên sẽ quấy phá một chút.”

“Chúng ta phải cẩn thận một chút, Tiểu Tứ Tử tối đa là ồn ào mấy câu, mẫu thân thì sẽ làm thật.” Bạch Ngọc Đường cười nói.

“Biết rồi.” Triển Chiêu cười hì hì phẩy tay, “Quân đến tướng ngăn nước đến đắp đập!”

Bạch Ngọc Đường thấy hắn đột nhiên vui lên, không biết có phải nhờ hiệu quả câu “mẫu thân chúng ta” khi này không.

.

.

Hai người đi thêm một lúc, đến một ngã rẽ, đang suy nghĩ xem nên rẽ trái hay rẽ phải, thì chợt nghe thấy tiếng “A!” thảm thiết. Hai người cau mày, ở đây lẽ ra phải không có người mới đúng!

Cả hai vội chạy đến hướng âm thanh, vạch lùm cỏ ra, liền nhìn thấy mấy người nằm ngổn ngang trên mặt đất, mùi máu tanh và xác thối nồng nặc.

Hai người thật sự quen thuộc và chán ghét thứ mùi này đến cùng cực.

Laο đến một khoảnh đất trống trong rừng, liền thấy máu tươi ướt đầm mặt đất.

Có ba người nằm trên mặt đất, đã không còn nhìn ra dung mạo, cả ba đều bê bết máu, mặc đồ da thú đeo cung tên, hẳn là thợ săn lên núi săn thú. Gần đây đang là mùa săn, thường có thợ săn không sợ chết ý mình tuổi trẻ khỏe mạnh xông lên núi, quả nhiên đã gặp chuyện!

Ba người đều đầm máu, hai trong số đó đã trở thành xác khô, còn một người dường như vẫn còn thở, nằm co giật, máu trong người cũng gần khô cạn, cực kì đáng thương.

Triển Chiêu đi đến đỡ hắn, “Này, người thế nào rồi?”

Người kia chỉ còn một hơi cuối cùng, Triển Chiêu thấy hắn đã sắp tắt thở, vội điểm huyết bảo vệ tâm mạch, nhưng Bạch Ngọc Đường đưa tay thử bắt mạch hắn, nhú mày nhìn Triển Chiêu lắc đầu nhẹ.

Triển Chiêu cúi xuống, kề sát tai hắn hỏi, “Người tên gì? Có người nhà không?”

Bạch Ngọc Đường nhẹ thở dài, Triển Chiêu vẫn rất tốt bụng, đây có lẽ là câu cuối cùng người này nói được, con mèo này không hỏi manh mối, mà hỏi người nhà của hắn.

Người thợ săn kia hé môi, một lúc lâu sau, chỉ nói được ba chữ: “Bạch y... quý.”

Nói xong, tắt thở bỏ mình.

Triển Chiêu đặt hắn xuống, nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường cau mày, hạ giọng hỏi Triển Chiêu, “Huyết ma... hôm qua gặp, mặc toàn đen đúng không?”

Triển Chiêu gật đầu: “Chẳng lẽ còn biết thay y phục?”

Hai người đứng lên tìm kiếm xung quanh một lát, Triển Chiêu tìm được một cái hộp gấm mở toang cạnh thi thể một thợ săn.

Hắn đưa cho Bạch Ngọc Đường xem.

Bạch Ngọc Đường cầm lấy, không hiểu, lắc đầu, “Hộp gấm?”

Triển Chiêu nhú mày, chỉ chỉ dấu chân trên mặt đất, “Dấu chân không giống như trước, cảm giác thân thể nhỏ đi một chút.”

“Vết thương dường như cũng không giống.” Bạch Ngọc Đường kiểm tra miệng vết thương.

Hai người im lặng nhìn nhau, đều hiểu tình hình không ổn, xuất hiện hai huyết ma! Thứ này thật sự chạy đây đường sao?

.

.

Hai người tìm kiếm đến chạng vạng mới rời đi, ôm bụng đói quay về. Đi suốt con đường không ai nói gì, khi vào cửa thành Khai Phong, cuối cùng cũng nghe Bạch Ngọc Đường nói một câu: “Miêu Nhi, người cảm nhận được không?”

Triển Chiêu lắc đầu, nói nhỏ, “Có cảm giác không lành.”

“Ta cũng vậy.” Bạch Ngọc Đường cười nhẹ, “Cảm giác đặc biệt tà ác.”

“Người cũng thấy vậy sao?” Khi này Triển Chiêu vẫn không biết phải hình dung cảm giác này thế nào, bây giờ nghĩ lại, đúng là vậy!

.

.

Hai người vừa nghĩ sẽ ăn chút gì đó rồi báo cáo với Bao Chửng phát hiện hôm nay, vừa đến cửa Thái Bạch Cư thì một hạt đậu phộng đáp xuống. Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng đưa tay đón, ngẩng đầu nhìn, Tiểu Tứ Tử đang chồm người khỏi bệ cửa sổ, vẫy tay với hai người.

Công Tôn cũng có mặt, thò đầu ra hỏi, “Dùng cơm chưa? Trễ vậy rồi mới về, có đói không?”

Không hỏi còn tốt, vừa hỏi xong thì bụng hai người kêu ọt ọt, vội lên lầu.

Trên lầu, mọi người đều có mặt, vừa ăn được một nửa, Ân Lan Từ đặc biệt chạy vào trù phòng bảo làm thêm thức ăn, gọi hai người ngồi xuống ăn.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ngồi xuống, cầm chén nghe mọi người nói tiếp chuyện đang nói.

Bàng Dục chắc lưỡi, “Tuy ta không biết võ công, nhưng võ công các phó minh chủ của Bách Hoa Minh đều rất bình thường!”

“Đúng vậy!” Tiêu Lương gật đầu, “Chẳng lẽ không còn cao thủ nào khác?”

“Cho nên trước đây mới sợ Tạ Bách Hoa như vậy.” Triệu Phổ lắc đầu.

Triển Chiêu hỏi, “Vậy đã đánh xong chưa? Tân minh chủ cuối cùng là ai?”

“Vẫn chưa tìm được, chỉ còn lại hai người cuối cùng, một tên Trương Khả một tên Ngô Bân, đều là phó minh chủ, tối nay sẽ đánh trận cuối cùng, ở ngay trên lôi đài bên ngoài Thiên Ứng Sơn Trang.” Ân Lan Từ gấp thức ăn cho Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, “Một lát nữa chúng ta ăn xong sẽ đi xem.”

“Bạch Bạch và Miêu Miêu cũng đi chứ?” Tiểu Tứ Tử múc cho hai người hai chén canh, cười tủm tỉm có vẻ như đang vui.

“Cứ đi như vậy?” Triển Chiêu hơi lo lắng, “Có khi nào đến đó sẽ đánh nhau không?”

“Không đâu, người của Bách Hoa Minh dường như đều rất ghét Tạ Bách Hoa, bây giờ cũng không biết hẳn còn sống hay đã chết, bị cô lập hoàn toàn.” Lục Tuyết Nhi phẩy tay, “Ta thấy chờ bọn họ chọn được minh chủ, nói không chừng sẽ kéo đến dập đầu cảm tạ Ngọc Đường tập thể.” Nói xong, lại gấp thêm thức ăn cho Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn thức ăn trong chén, sao nguyên liệu có vẻ lạ, nhìn hai vị mẫu thân thắc mắc, hỏi: “Đây là gì?”

“Chẳng lẽ mẫu thân lại hạ độc con sao?!” Ân Lan Từ trừng.

“Đúng vậy!” Lục Tuyết Nhi cầm muống dứt canh cho Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường ăn vào thấy có vị lạ, bên cạnh, Công Tôn khụ một cái, “Khụ khụ, ăn nhiều một chút, đại bổ.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ngẩn người, Bạch Ngọc Đường thấy trong chén có một miếng thịt đen bóng, thắc mắc, “Đây là canh gì? Gà ác?”

“Đúng vậy, mùi là lạ.” Triển Chiêu ôm chén nhìn, phát hiện không ai ăn, chỉ có mình và Bạch Ngọc Đường ăn, nhìn không được híp mắt, hỏi Tiểu Tứ Tử: “Là thứ gì?”

Tiểu Tứ Tử há mồm, “Cái đó... là canh bồ.”

Bạch Ngọc Đường cầm lấy chén canh trong tay Lục Tuyết Nhi nghiên cứu, dùng đũa gấp thứ bên trong ra nhìn, hỏi Đường Thạch Đầu: “Là thứ gì?”

Đường Thạch Đầu đương nhiên không dám giấu sự phụ, hơn nữa dù sao hắn cũng không biết nói dối, thành thật trả lời: “Pín chó mực.”

...

Mọi người im lặng một lúc, Triển Chiêu nhe răng, Bạch Ngọc Đường che miệng lao ra ngoài, tìm chỗ nào không người, nôn hết mấy thứ vừa ăn ra.

Triển Chiêu gấp rau xanh ăn tẩy trùng, híp mắt nhìn Ân Lan Từ.

Ân Lan Từ không hiểu, “Ai da, sao Ngọc Đường nôn rồi? Ăn phải thứ gì không sạch sẽ sao?”

Lục Tuyết Nhi phẩy tay, “Tiểu hài tử cái kinh thôi.”

Vừa nói vừa gấp cá cho Triển Chiêu, “Ăn nhiều chút Chiêu Chiêu.”

Triển Chiêu thuận thế gấp cá bỏ vào chén của Tiểu Tứ Tử, Tiểu Tứ Tử vừa định đưa đũa, Công Tôn vội gấp ra, “Được nấu với đẳng sâm, ăn coi chừng thượng hỏa, miệng lở rồi không ăn được gì nữa!”

Tiểu Tứ Tử vội bỏ đũa xuống, há mồm đón viên tứ hỷ Tiêu Lương đưa sang.

Triển Chiêu để đũa xuống, nhìn Ân Lan Từ.

Ân Lan Từ ôm cánh tay Triển Thiên Hành, giả vờ như không thấy thấy sắc mặt Triển Chiêu, “Thiên Hành, một lát nữa đi dạo phố không?”

Triển Thiên Hành thở dài.

Chợt, dưới lầu có tiếng chiêng, nói là trận đánh cuối cùng của Trương Khả và Ngô Bân đã bắt đầu rồi.

“Khoa trương vậy sao?” Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường đã về, định cho hắn ăn thứ gì khác, nhưng Bạch Ngọc Đường đã mất hết khẩu vị.

Lục Tuyết Nhi ban đầu thấy Ân Lan Từ gọi một bàn thức ăn tráng dương đại bổ, cảm giác có hy vọng, có lẽ các hài tử không đủ hỏa khí, bồi bổ cũng tốt.

Nhưng thấy Bạch Ngọc Đường buồn nôn không ăn được gì nữa, cũng biết nhi tử nhà mình có tật xấu, lại đau lòng, hung hăng trừng Ân Lan Từ một cái.

Ân Lan Từ cũng ngại ngùng, không phải ban đầu kế hoạch rất thuận lợi sao.

Triển Chiêu đang nghĩ xem có cần chuẩn bị đồ ăn khuya cho Bạch Ngọc Đường không, Tiểu Tứ Tử bên cạnh bưng chén đưa cho hắn, “Miêu Miêu, cho Bạch Bạch ăn tứ hỷ, rất thanh đạm!”

Triển Chiêu cầm lấy, múc một viên lên ném thử, rất thơm, đút vào miệng Bạch Ngọc Đường một viên.

Vốn dĩ, với tính cách của Bạch Ngọc Đường, có lẽ phải thôi ăn ba bữa uống rượu rửa ruột, nhưng viên tứ hỷ Triển Chiêu đút vào miệng rất thơm, không buồn nôn nữa, vị lạ trong miệng cũng không còn.

Ăn hết ba viên tứ hỷ, Tiểu Tứ Tử lẳng lặng đưa một chén cơm qua, Triển Chiêu gấp thức ăn, lần đầu tiên Bạch Ngọc Đường không kén chọn, ngoan ngoãn ăn hết một chén cơm.

Lục Tuyết Nhi và Bạch Hạ trợn mắt há hốc mồm, một lúc sau, Bạch Hạ túm lấy Triển Thiên Hành, “Ai da, Chiêu Chiêu nhà bên ấy chúng ta nhất định phải đón về! Ngọc Đường nhà ta lớn như vậy, bữa cơm này ăn ngoan nhất!”

Bạch Ngọc Đường ngượng, bị sặc cơm.

Tiểu Tứ Tử vội đưa chén canh qua.

Triển Chiêu vỗ ngực cho hắn, Bạch Ngọc Đường cầm chén canh lên uống một hơi cạn chén, không hề chú ý nó chính là chén canh pín khi này.

Triển Chiêu nhin cười không nhắc hấn, Tiểu Tứ Tử vội hỏi Công Tôn, “Cha, chúng ta đi xem lôi đài chưa?” Tay thì bỏ chén canh vào tay Triệu Phổ, giấu đi!

Ân Lan Từ và Lục Tuyết Nhi nhìn nhau, tiểu gia hỏa quả nhiên không tầm thường!

Triệu Phổ phối hợp rất ăn ý, đứng lên, “Nên đi thôi, xem xem chuyện phát triển thế nào.”

Mọi người gật đầu, Bạch Hạ và Triển Thiên Hành đi thanh toán, Ân Lan Từ và Lục Tuyết Nhi ép đổi phương bỏ bạc, Tiểu Lục Tử cười hì hì, “Tiểu hầu gia đã thanh toán rồi.”

Bàng Dục cười hà hà, gần đây hấn được nhận một chức vị nghiêm túc bắt đầu làm việc, cho nên không cần xài tiền của phụ thân nữa, khi mời khách sảng khoái hơn hấn.

Mọi người vội xuống lầu, cùng đi đến lôi đài trước Thiên Ứng Sơn Trang xem náo nhiệt.

.

.

Lúc này, tỉ thí đã bắt đầu, hai phó bang chủ đang đánh bất phân thắng bại.

Bọn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đứng giữa đoàn người xem, đang cảm giác nhàm chán, đột nhiên, giữa không trung có tiếng cười lạnh, “Môn quy thứ nhất của Bách Hoa Minh, phản bội minh chủ, giết không tha.”

Mọi vừa nghe thấy giọng nói này đều ngẩn người.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu cũng nhìn nhau, đây chẳng phải giọng của Tạ Bách Hoa sao?

Mọi người đồng loạt ngẩng đầu nhìn lên, một nam tử bạch y đứng trên đỉnh một tòa nhà cao cách đó không xa. Y phục sạch sẽ cầu kì, cử chỉ có chút nữ tính, nhưng thật sự là nam, chính là Tạ Bách Hoa tương truyền đã bị phế võ công không rõ sống chết.

Tạ Bách Hoa nhìn quét qua đám người dưới lầu, đột nhiên có cảm giác như đang giẫm lên chúng sinh, cảm giác sung sướng cao cao tại thượng khiến hấn dễ chịu không tả nổi. Đặc biệt là khi thấy bọn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, Tạ Bách Hoa cảm giác mối hận kia xông thẳng lên đầu, trong lòng hấn biết, trước mắt còn chưa phải lúc, chờ hấn thành công rồi, nhất định phải báo thù triệt để hai người này, tốt nhất là khiến hai kẻ đó thân bại danh liệt, không ngày ngóc đầu!

Triển Chiêu nhỏ giọng hỏi Bạch Ngọc Đường: “Người chắc chắn đã phế võ công hấn?”

Bạch Ngọc Đường lại càng thắc mắc hơn, một chương ấy của mình tuyệt đối không thể đánh nhầm, chuyện gì thế này? Tạ Bách Hoa lúc này xem ra không những võ công không bị phế, mà ngược lại càng lợi hại hơn?!

Công Tôn hơi nhíu mày, “Tạ Bách Hoa này, sao lại cảm giác không như trước nữa?”

“Đương nhiên là không như trước.” Triệu Phổ thuận miệng đáp một câu, “Trước đây là ảo tưởng, bây giờ thăng cấp thành nhân yêu rồi, người xem miệng hấn kìa!”

Nghe lời Triệu Phổ nói, mọi nhìn kĩ, phát hiện mặt Tạ Bách Hoa rất trắng, môi tương đối đỏ, đã vượt qua ngưỡng môi hồng răng trắng rồi, như đã bôi một lớp phấn dày lên mặt, sau đó tô môi đỏ rực.

“Hấn trang điểm sao?” Bạch Hạ hỏi Lục Tuyết Nhi, cảm thấy mặt này nữ nhân có kinh nghiệm hơn.

“Không phải đâu.” Lục Tuyết Nhi và Ân Lan Từ cùng lắc đầu, “Cảm giác như hấn vừa bò từ dưới mộ lên!”

Nhưng hiện tại kẻ căng thẳng nhất thật ra là người của Bách Hoa Minh, bọn họ nhíu mày nhìn Tạ Bách Hoa bên trên, hai phó minh chủ đều không dám tin, Tạ Bách Hoa khi bị bọn hấn đuổi đi, vẫn nhếch nhác chẳng ra sao, còn nghĩ là hấn đã chết rồi, nhưng sao mới nháy mắt đã sống lại rồi?

Tạ Bách Hoa nhìn các đệ tử Bách Hoa Minh đang trợn mắt há hốc mồm, cười lạnh, “Kẻ nào không tuân môn quy, thì xử phạt theo môn quy!” Vừa dứt lời, mọi người nhìn lại, hấn đã đáp xuống lôi đài.

Giang hồ quần hùng đều nhin không được kêu ra tiếng, mọi người nhìn nhau, Tạ Bách Hoa thật sự bị mọi người phế võ công rồi sao? Sao còn lợi hại hơn trước đây?

Bạch Ngọc Đường hơi nhú mào, “Không đúng, công lực của hần tăng mạnh!”

Ân Lan Từ xoa cằm: “Kỳ quái.”

Lục Tuyết Nhi cười, “Người cũng thấy vậy?”

Bọn Triển Chiêu quay đầu lại hỏi hai người: “Chuyện gì vậy?”

Ân Lan Từ cười cười, “Vẫn thường nghe người ta nói sói đến rồi, sói đến rồi.”

Lục Tuyết Nhi gật đầu, bắt đắc dĩ, “Lần này sói đến thật rồi.”

175. Q.6 - Chương 17: Huyết Ma Công

Tạ Bách Hoa đáp xuống lôi đài, nhìn về phía Trương Khả bên cạnh.

Ánh mắt Trương Khả vừa gặp Tạ Bách Hoa thì lập tức giật mình toát mồ hôi. Tạ Bách Hoa này, đôi mắt cực kì gian ác, âm u đáng sợ. Tuy Tạ Bách Hoa bình thường vốn cũng không được lòng mọi người, tính tình nóng nảy thường xuyên mắng chửi môn sinh, nhưng chưa từng có cảm giác đáng sợ như sắp lấy mạng người thế này.

Trương Khả lùi lại một nước, Tạ Bách Hoa đột nhiên đưa tay chụp vào đầu hần, móng tay sắc nhọn đâm thẳng vào tròng mắt. Động tác cực nhanh, Trương Khả hoàn toàn không thể phản ứng, chỉ kịp thét lên một tiếng, Tạ Bách Hoa nắm chặt đầu hần xé mạnh xuống...

Xoạt một tiếng, đầu Trương Khả bị xé khỏi cổ, thân thể co giật, ngã trên lôi đài.

Lúc này, bốn phía im lặng, nói chính xác là, tất cả các nhân sĩ võ lâm có mặt đã ngây người, bao gồm cả bọn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường. Không phải do chiêu này của Tạ Bách Hoa lợi hại bao nhiêu, mà là... quá tàn nhẫn!

Giữa Tạ Bách Hoa và Trương Khả không có huyết hải thâm thù, mà lại dùng cách tàn độc như thế này. Khi đầu hần rơi xuống đất, máu trong lồng ngực bắn ra khắp lôi đài, trên y phục trắng như tuyết và da mặt Tạ Bách Hoa cũng điểm đầy những vết máu loang lổ lẫn lấm tẩm. Hần nhìn bàn tay đầm máu của mình, nở nụ cười quỷ dị rồi quay lại nhìn Ngô Bân đã sợ đến run bần bật.

Ngô Bân biết chuyện không ổn, cho dù là Tạ Bách Hoa gặp phải chuyện gì nhưng tóm lại hiện tại võ công của hần đã cao hơn trước đây! Tạ Bách Hoa có thù tất báo, trước đây mình phản bội hần, lần này nhất định sẽ trả lại gấp trăm, nhìn kết quả của Trương Khả thì biết bản thân cũng sẽ chẳng khá hơn!

Tạ Bách Hoa cười lạnh một tiếng, đưa tay vỗ nhẹ lên đầu hần ba cái, “Yên tâm.”

Vừa dứt lời, vỗ mạnh một chưởng cuối cùng vào ót hần, “Phụ!” một tiếng, đầu của Ngô Bân bị đánh nát như cầm gậy đập vào dưa hấu, ngã khụy xuống, mất mạng ngay lập tức.

Giang hồ quần hùng lúc này đã xôn xao, ai nấy đều cảm thấy Tạ Bách Hoa quá tàn nhẫn, tuy là thanh lý môn hộ, nhưng dùng cực hình xử lý thủ hạ trước mặt nhiều người như vậy, có thể thấy được bản tính người này cực kì hung tàn.

Các đệ tử khác của Bách Hoa Minh cũng nhìn thấy, trước đây bọn họ cũng đã biết Tạ Bách Hoa không tốt lành gì, nhưng cùng hung cực ác như thế này vẫn là lần đầu nhìn thấy.

Tạ Bách Hoa hoàn toàn không quan tâm đến lời người khác bàn tán, quay đầu lại trừng các thủ hạ một cái, các đệ tử Bách Hoa Minh đều kinh hãi vội quỳ xuống hành lễ, miệng hô minh chủ, không dám nói thêm nửa lời oán trách.

Tạ Bách Hoa vừa ý, gật đầu, nói một câu: “Khiêng kiệu của ta đến đây.”

Những người vốn phụ trách khiêng kiệu cho Tạ Bách Hoa lập tức tái mặt, trước đây bọn họ cho là Tạ Bách Hoa chết chắc rồi, cho nên đã dỡ bỏ chiếc kiệu hại người kia, không ngờ hần lại quay về, lúc này đi đâu tìm kiệu cho hần đây?

Tạ Bách Hoa hơi híp mắt, nhìn những người đó một cái, ánh mắt giống hệt như ác quỷ bò từ điện Tu La lên đòi ăn thịt người, các kiểu phụ sợ hãi đến run rẩy.

“Thứ vô dụng!” Tạ Bách Hoa biến sắc, vừa định đưa tay thì chợt nghe Triển Chiêu hô một tiếng “Dừng tay.”

Tạ Bách Hoa dừng lại, quay đầu nhìn Triển Chiêu, lạnh giọng hỏi, “Ta xử lý phản đồ trong môn phái của ta, Triển đại nhân có ý kiến gì sao?”

Triển Chiêu nói: “Bất quá chỉ là không chuẩn bị kiêu trước mà thôi, cần phải giết người sao? Tạ Bách Hoa, người giết người giữa phố lớn của Khai Phong, cho dù là thanh lý môn hộ, tùy tiện lấy mạng người khác cũng là phi pháp, đến phủ Khai Phong một chuyến đi.”

Tạ Bách Hoa cười lớn, đôi mắt đầy tơ máu nhìn Triển Chiêu chằm chằm, “Triển đại nhân, phủ Khai Phong các người đối xử với Thiên Ma Cung rộng lượng hơn với các võ lâm chính phái chúng ta thật không ít, Thiên Ma Cung cũng giết người, nhưng đâu có thấy các người bắt bọn chúng!”

Triển Chiêu nhíu mày, “Nhân kiến vi thực, người nói Thiên Ma Cung giết người, lấy bằng chứng xác thực ra, người giết người thì có rất nhiều người ở đây chứng kiến.” [nhân kiến vi thực: tận mắt thấy mới là thật]

Tạ Bách Hoa vẩy máu trên tay đi, kích động các môn phái giang hồ đang vây xem: “Chư vị, hãy xem lũ tiểu nhân quan trường kia, bắt đầu từ lúc nào, môn phái võ lâm thanh lý môn hộ cũng phải đến quan phủ thú tội? Cả giới võ lâm Trung Nguyên cũng không to bằng phủ Khai Phong của người sao?”

Triển Chiêu nghe vậy nổi giận, Tạ Bách Hoa này, độc ác tàn nhẫn còn đổi trắng thay đen.

Ban đầu, quần hùng võ lâm còn chưa hiểu chuyện thế nào, thật sự cũng cảm thấy Tạ Bách Hoa quá đáng. Nhưng Triển Chiêu dù sao cũng là người của phủ Khai Phong, nếu như mở tiền lệ Tạ Bách Hoa thanh lý môn hộ phải nhận tội, thì lẽ nào sau này tất cả bang phái võ lâm thanh lý môn hộ cũng phải đến hầu quan? Liên quan đến lợi ích bản thân, cho nên liền xông vào chất vấn Triển Chiêu, thân là người giang hồ, sao lại luôn đối địch với võ lâm Trung Nguyên.

Triển Chiêu nghĩ thầm, giết người ngay trên phố còn cãi lý, đám người giang hồ này thật đúng là không phân thị phi.

Kì thật trong những người xem hiện tại còn có không ít bách tính, đặc biệt là những người mang theo hài tử, các tiểu hài nhi lần đầu thấy cảnh giết người đều ngây người, đến lúc phụ mẫu nhớ ra che mắt cho thì đã sợ đến lần lượt khóc lớn.

Lục Tuyết Nhi đưa tay túm lấy Tiểu Tứ Tử đang ngẩn người, bế lên.

Tiểu Tứ Tử đã thấy không ít người chết xác chết, hơn nữa vốn phản ứng chậm, vẫn còn đang suy tư xem là chuyện gì, không nghĩ đến chuyện khóc. Bị Lục Tuyết Nhi bế lên rồi Ân Lan Từ lại đi đến néo cái mông béo một cái.

“A!” Tiểu Tứ Tử đau kêu ra tiếng, xoa mông, đau quá!

Lục Tuyết Nhi liền tay kéo đầu Tiểu Tứ Tử vào ngực, Tiểu Tứ Tử vừa cảm nhận ngực ngực mềm quá vừa thấy ngộp.

Ân Lan Từ bên cạnh ồn ào: “Chuyện gì thế này?! Giết người giữa thanh thiên bạch nhật lằng lằng càn khôn, còn có vương pháp nữa không? Chẳng lẽ quy tắc giang hồ còn lớn hơn quốc pháp sao, Triển đại nhân, bắt con yêu quái đó về phủ Khai Phong để hấn đèn mạng!”

Lục Tuyết Nhi cũng giả vờ dỗi dành Tiểu Tứ Tử bị néo đau, “Thật đúng là không còn tính người! Làm tiểu hài tử sợ hãi rồi!”

Số lượng quần hùng võ lâm đúng là nhiều, nhưng nhiều mấy cũng không bằng số bách tính. Quần hùng võ lâm mấy trăm, bách tính xung quanh có thể đến mấy ngàn, đặc biệt hiện tại lại vừa qua giờ cơm, người bình thường không có khả năng chịu đựng cao như người giang hồ, nhìn thấy tội ác của Tạ Bách Hoa, đều hô hào đòi phủ Khai Phong trừ gian diệt ác, bắt trói hung thủ giết người về quy án.

Tạ Bách Hoa lạnh mắt, đang chuẩn bị giết luôn những kẻ la lối hăng say nhất trước lôi đài thì bị Tiết Thiên Ung giữ lại, “Tạ huynh, quá mức rồi! Chuyện này người làm trong tối không được sao?”

Tạ Bách Hoa hơi giật mình, cảm thấy mình thật sự đã quá kích động, không biết có phải do Huyết Ma Đám không, sát ý vẫn luôn quấy phá, muốn phát tiết ra, cũng có nghĩa là, hắn muốn giết người muốn thấy máu!

Thấy quần chúng phấn nộ, Tạ Bách Hoa cười nhẹ, nhún người nhảy lên mái nhà, rồi nhảy vào trong Thiên Ứng Sơn Trang.

Triển Chiêu muốn vào lục soát, Tiết Thiên Ứng thoải mái để hắn tìm, lục soát hết cả sơn trang không thấy người, liền đoán chắc Thiên Ứng Sơn Trang này có vấn đề, có thể Tạ Bách Hoa đã trốn vào mật đạo nào đó rồi.

Tiết Thiên Ứng tiễn bọn Triển Chiêu ra cửa, cho người dỡ lời dài, hồi phủ.

Triệu Phổ phái các ảnh vệ cẩn thận theo dõi, Tạ Bách Hoa này quá quỷ dị, không biết trúng tà hay là gì, đột nhiên thành yêu tinh, võ công tăng mạnh chưa nói, còn hung ác tàn độc gấp mấy lần, quả nhiên là đã tự cung! [liên quan gì chứ :)))]

.

.

Hỗn loạn tạm thời kết thúc, quay về phủ Khai Phong, mọi người kể lại đầu đuôi mọi chuyện cho Bao Chứng. Bao Chứng cũng rất thắc mắc, “Vậy thì thật sự quá kì lạ!”

“Người đó, thật sự đừng ngáng đường hắn.” Bao Chứng nói rồi đưa cho Bàng Dục một xấp hồ sơ dày.

“Đây là gì?” Bàng Dục không hiểu, ôm chồng giấy hỏi Bao Chứng.

“Người được triều đình chọn ra mặt đàm phán với người giang hồ lần này, ta chọn người và Bao Duyên.” Bao Chứng vỗ vai hắn, “Ta và cha người đã đánh cược với Bát vương gia rồi, hai đứa đừng khiến chúng ta thất vọng.”

“Chúng ta?” Bàng Dục mở to mắt.

Triển Chiêu cũng thắc mắc: “Đại nhân, không để Triệu Phổ đi sao? Hai bọn họ đều không biết võ công.”

“Thân phận của Cửu vương gia quá đặc biệt, tính tình cũng quá xấu.” Nói rồi, Bao Chứng nhìn Triệu Phổ đang ngồi một bên bĩu môi, “Vương gia đừng trách, nếu ngài đi nói với bọn họ, không phải một mình ngài đang nói, mà là đại diện cho hoàng thất và mấy chục vạn đại quân, để khiến người ta có cảm giác bị áp chế, người giang hồ thích sĩ diện mà!”

Công Tôn gật đầu, đưa tay kéo cái đầu hếch qua một bên của Triệu Phổ về, nghiêm mặt nói với Bao Chứng: “Đại nhân nói rất có lý, chuyện đúng là như vậy!”

Bao Chứng vừa ý vui vẻ đi ra.

.

.

Bàng Dục ôm một chồng hồ sơ, ra sân ngồi xem với Bao Duyên, phía sau, Đường Thạch Đầu và Nhạc Dương cũng đang cùng xem, hiện tại hai bọn họ đã trở thành thị vệ của Bàng Dục và Bao Duyên rồi, cùng hoàn thành nhiệm vụ lần này.

“Vậy.”

Mọi người ngồi trong sân thảo luận tình tiết vụ án, Bạch Ngọc Đường đột nhiên hỏi Bàng Dục: “Rốt cuộc thì chức quan của người là gì?”

Vừa dứt lời, mọi người cùng nhìn Bàng Dục, Bao Duyên cười “phụt” một cái.

“Cười cái gì?” Triển Chiêu thấy có vẻ thú vị, mấy hôm nay hắn mới biết Triệu Trinh cho Bàng Dục một chức quan, lại thêm hắn vốn đã là tiểu hầu gia, có phần bổng lộc rất cao, hôm nay xem như thật sự đảm đương một phía rồi.

Nói cũng lạ, trước đây Bàng Cát và Bàng Phi cầu xin thế nào, Triệu Trinh cũng không cho Bàng Dục chút chức vụ nào, lần này lại chủ động phong quan cho hắn, còn là chức vị vừa cao vừa quan trọng, tuy là tên có hơi lạ một chút.

“Chức quan gì?” Lục Tuyết Nhi và Ân Lan Từ cũng tò mò.

“Cấp Sự Trung và Nã Chủ Ý.” Tiểu Tứ Tử trả lời giúp, rồi cười hắc hắc.

“Đó là chức quan gì?” Mọi người thắc mắc.

“Cấp Sự Trung là nghĩ cách giúp hoàng thượng, Nã Chủ Ý là xem xét suy nghĩ biện pháp ọi người.” Triệu Phổ giải thích giúp, “Hoàng thượng thấy đầu óc hắn nhanh nhạy, chính phái tà đạo đều quen biết, suy nghĩ không hạn chế, lại thêm vận may không tệ, cho nên cho hắn chức vụ này. Bàng Dục thành trợ thủ siêu cấp, có sứ giả ngoại tộc đến, hắn giúp chào hỏi, có quan viên muốn nghe ngóng gì đó, hắn điều tra giúp. Mỗi ngày nói bận thì rất bận, nói nhàn thì cũng rất nhàn, cả ngày chạy khắp các phủ nha và hoàng cung, nói chung là rất thích hợp với hắn.”

“Đại hội Thiên Nhai Cốc lần này, cần có quan viên trong triều đến hòa giải, chính là ta và Bao Duyên.” Bàng Dục nhìn nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, “Có thể nắm bắt nhiều chuyện trong giang hồ hơn, tốt nhất là có thể đặt thành quy định, sau này làm loạn cũng có thứ hạn chế bớt.”

Mọi người gật đầu, đều thấy cách này không tệ. Chuyện giang hồ giang hồ xử, nhưng cũng phải có mức độ, cũng như khi nãy Tạ Bách Hoa thanh lý môn hộ, đó căn bản không phải thanh lý môn hộ, mà là giết người bừa bãi.

.

.

Lục Tuyết Nhi thấy đã không còn sớm, chột chột Ân Lan Từ, “Này, cách của người sao rồi?”

Ân Lan Từ chột nhớ ra, “A, đúng!”

“Bữa tối nay ăn nhiều thứ bổ dưỡng thượng hỏa như vậy, hai đứa nó tuổi trẻ, thế nào cũng sẽ thành khí huyết dâng trào đúng không?” Lục Tuyết Nhi lầm bầm, “Tiếp theo người định làm thế nào?”

Ân Lan Từ nhướng mày, “Trời cả hai lại! Ở chung một phòng lại thêm nhiệt huyết sôi trào, chắc chắn thắng to!”

Lục Tuyết Nhi nhìn nhìn Ân Lan Từ, “Lần này có chắc được không?”

“Sao lại không được, trước đây ta cũng đối phó Thiên Hành bằng cách này!” Ân Lan Từ tự tin tràn trề.

Khóe miệng Lục Tuyết Nhi giật giật, “Không phải chứ...”

Ân Lan Từ liếc một cái, “Người còn nói ra, ta thế nào thì cũng hơn kẻ cướp tướng công như người!”

Nhưng mà đại cục làm trọng, hai người tạm thời ngưng cãi nhau, làm chuyện quan trọng trước.

.

.

Ân Lan Từ túm lấy Triển Chiêu đang chuẩn bị ra ngoài làm việc tiếp, kéo vào phòng.

“Mẫu thân, con còn phải làm việc.”

“Làm việc gì, đi ngủ một giấc cho ta!” Ân Lan Từ kéo Triển Chiêu vào phòng, Lục Tuyết Nhi cũng đẩy Bạch Ngọc Đường vào phòng, đóng cửa.

“Ai, mẫu thân!” Triển Chiêu sốt ruột, “Tối nay con còn có việc phải làm.”

“Đúng vậy.” Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu, “Hoàn toàn không mệt!”

Hai vị mẫu thân nhìn nhau một cái, vậy là đúng rồi, ăn nhiều thứ đại bổ như vậy làm sao còn mệt được, đương nhiên là phải rất hăng hái rồi!

Tiểu Tứ Tử cũng muốn chạy tới cửa, Công Tôn xách con lên, quăng cho Triệu Phổ, “Đem đi tắm.”

Triệu Phổ đường đường binh mã đại nguyên soái, một tay xách Tiểu Tứ Tử, một tay kéo Tiêu Lương, đi tắm.

Triển Thiên Hành lấy một thỏi bạc ra, hỏi Bạch Hạ: “Ta cược lần này vẫn sẽ thất bại.”

Bạch Hạ gật đầu, “Ừm, ta cũng cược thất bại.”

“Không phải chứ?” Bàng Dục nhú mày, “Nước đã vào hào rồi còn thất bại?”

“Nói rất hay!” Triển Thiên Hành và Bạch Hạ cùng nhướng mày, “Có câu nước đến mới làm hào được mà!”

“Vây, hay là ta cược lần này thành công.” Bàng Dục cũng đặt tiền.

“Ta cũng cược thành công.” Nhạc Dương cũng lấy bạc ra.

Bao Duyên và Đường Thạch Đầu ngây thơ hỏi: “Cái gì thành công?”

Bạch Hạ và Triển Thiên Hành cười thâm, thì ra bốn người này là hai loại hình hoàn toàn khác nhau!

.

.

Lúc này Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường tương đối buồn bực. Lục Tuyết Nhi chặn cửa chính, Ân Lan Từ chặn cửa sổ, hai người không đi đâu được nữa.

“Mẫu thân, phải nói lý chứ.” Triển Chiêu nói.

“Bao đại nhân nói rồi, con cũng chỉ làm việc ban ngày, buổi tối không cần phải bận rộn, ngoan ngoãn nghỉ ngơi đi!” Ân Lan Từ đứng bên ngoài cảnh cáo Triển Chiêu.

Bạch Ngọc Đường thì lại vui vẻ ung dung, thấy trên bàn có một bình rượu ngon, vẫy tay với Triển Chiêu, “Miêu Nhi đến đây, uống vài chén.”

Triển Chiêu sốt ruột, “Ta còn muốn đi giám thị Tạ Bách Hoa.”

“Nửa đêm đi xem tên ẻo lả đó làm gì.” Bạch Ngọc Đường đưa một chén rượu cho hắn, “Không sợ gặp ác mộng sao?”

Triển Chiêu đi tới cạnh bàn, Bạch Ngọc Đường kéo hắn ngồi xuống.

Lục Tuyết Nhi nhìn Ân Lan Từ vừa chạy đến bên cạnh cùng xem trộm, “Người nghĩ chu đáo thật, còn có rượu!”

“Đương nhiên, để say rượu loạn tính gì đó!” Ân Lan Từ đắc ý.

“Người thấy tình trạng của Tạ Bách Hoa thế nào?” Triển Chiêu uống rượu, hỏi Bạch Ngọc Đường: “Có phát hiện hai mắt hắn đỏ rực không?”

“Không giống người khác lắm, chỉ có con người đỏ.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, đương nhiên là cũng chú ý thấy.

“Chúng nó vẫn đang nói chuyện công!” Lục Tuyết Nhi chột chột Ân Lan Từ.

Ân Lan Từ thì lại nhú mày, “Suýt chút ta quên, biểu hiện của Tạ Bách Hoa khi này mới đúng là người ăn Huyết Ma Đả thật sự đúng không?”

Lục Tuyết Nhi gật đầu, “Ta từng nghe nói, trước tiên con người trong mắt đỏ lên, tròng trắng đỏ dần, nội lực càng cao, mắt càng lúc càng đỏ. Khi cả hai mắt đều đỏ rực, thì cũng là lúc Huyết Ma Công đại thành.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường trong phòng nghe thấy, nhìn nhau một cái, cùng hỏi ra cửa, “Nói vậy, Tạ Bách Hoa thật sự đã ăn Huyết Ma Đả? Cũng vì ăn Huyết Ma Đả cho nên mới khôi phục võ công?”

“Phải, nếu như lúc đó hắn được hút máu, thì thật có thể khôi phục.” Ân Lan Từ lẩm bẩm, “Còn phải hỏi lại phụ thân, phụ thân hiểu rõ hơn.”

Nói xong lại thấy không đúng, ngẩng đầu nhìn Lục Tuyết Nhi một cái, khụ một tiếng, bây giờ không phải lúc nói chuyện nghiêm túc!

Nhưng trong phòng, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu vẫn đang nói chuyện huyết ma và Huyết Ma Đám, rồi liên hệ với xác những thợ săn tìm thấy khi này.

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Chúng ta đã tìm khắp ngọn núi đó rồi, tuy chỉ tìm được huyết ma nửa người nửa quỷ, nhưng không thấy Huyết Đám Hồng, sao vào lúc này Tạ Bách Hoa lại biến thành huyết ma?”

“Không thể nào là trùng Huyết Ma Đám trên đất, nhưng chúng ta có tìm thấy một chiếc hộp gấm.” Triển Chiêu cười nhẹ, “Nếu như hắc đã sớm có Huyết Ma Đám, sẽ không giấu mãi không chịu lấy ra.”

“Cho nên là có người cho hắc.” Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu, “Một người bí ẩn.”

Triển Chiêu cười hiểu ý, “Có thể chính là kẻ chủ mưu phía sau mà chúng ta muốn tìm!”

Thế là, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nói chuyện vụ án trước, rồi nói chuyện rượu, một lát sau lại bàn chuyện thời tiết, tiếp theo nói sang sao sáng trăng tỏ phong hoa tuyết nguyệt các thứ... Nói chung là như thiên mã hành không nghĩ tới cái gì nói cái đó.

Lục Tuyết Nhi ngồi chồm hổm trước cửa chống cằm nghe tới lúc chân tê cứng, xúc động: “Ta nuôi Ngọc Đường nhiều năm như vậy, lần đầu tiên nghe nó nói nhiều thế này.”

Ân Lan Từ cũng xúc động: “Chiêu Chiêu đúng là rất khéo nói, nhưng chưa từng thấy nó nói nhiều đến vậy.”

Hai người nhìn nhau một cái, bất đắc dĩ, chúng nó đúng là nói giỏi.

Tiểu Tứ Tử tắm xong, mặc áo choàng dài lết đôi guốc gỗ đi bộ sang, nấp sau lưng hai người nhìn vào trong, thấy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đang uống rượu nói chuyện, tinh thần sáng láng. Tiểu Tứ Tử ngồi xổm xuống, cùng nhìn trộm với hai vị mẫu thân.

Mọi người chờ từ lúc lên đèn thắp tới nửa đêm, Bàng Dục đọc hết tư liệu thật sự không chịu nổi nữa, đẩy đẩy thở bạc về phía Triển Thiên Hành và Bạch Hạ, “Nhận thua rồi, ta phải đi ngủ.”

Tiểu Tứ Tử cũng buồn ngủ không chịu nổi nữa, bị Công Tôn bế về ngủ.

Lục Tuyết Nhi ngáp một cái, hỏi Ân Lan Từ: “Sao vẫn còn nói? Không mệt sao?”

Môi Ân Lan Từ giật giật: “Cái đó có lẽ, ăn canh đại bổ, sinh lực dồi dào.”

“Định lực của hai hài tử này mạnh hơn phụ thân chúng nó nhiều.” Lục Tuyết Nhi lắc đầu thở dài.

Phía sau, Triển Thiên Hành và Bạch Hạ nhìn nhau cười, hai thê tử gốc, làm sao có thể là vì định lực kém, đương nhiên là cố ý rồi! Canh đại bổ cộng thêm say rượu loạn tính, đương nhiên là cái cố tốt nhất, ăn sạch sẽ rồi thì hai vị nương tử không chạy được nữa không phải sao!

.

.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nói chuyện tới hơn nửa đêm, mở cửa ra xem, Lục Tuyết Nhi và Ân Lan Từ dựa vào nhau, đã ngủ gục trước cửa.

Hai vị đỡ hai vị mẫu thân lên giường, kéo chăn đắp lên.

Triển Thiên Hành và Bạch Hạ thấy vậy cũng không ngăn cản, tự về phòng ngủ.

Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường: “Có mệt không?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Canh bổ đồ bổ đó quá hữu dụng, sinh lực dồi dào, sau này bảo trù phòng nấu thường xuyên.”

“Vây đi thôi, chúng ta đi theo dõi Tạ Bách Hoa.” Triển Chiêu đề nghị.

Bạch Ngọc Đường nhún vai, “Ta không ý kiến.”

Hai người ra ngoài.

Trong phòng, Lục Tuyết Nhi xoay người ôm chần, “Lại thất bại rồi sao?”

Ân Lan Từ giật chần, “Kì quái thật! Trước đây rõ ràng Thiên Hành ăn xong lập tức không khống chế được say rượu gì đó!”

Lục Tuyết Nhi lắc đầu, kéo chần ra cuộn lại, “Ngu ngốc!”

“Người chừa chần cho ta!” Ân Lan Từ kéo lại, Lục Tuyết Nhi cũng mạnh tay, hai người giật mạnh một cái... roẹt một tiếng.

Nhìn nhau, mỗi người một mảnh!

.

...

.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đến gần Thiên Ứng Sơn Trang, hỏi Tử Ảnh và Giả Ảnh cắm chốt ở đó có phát hiện thấy Tạ Bách Hoa không.

Tử Ảnh lắc đầu, “Cả con quỷ cũng không thấy.”

Đang nói chuyện, chợt Giả Ảnh “suyt”.

Mọi người im lặng, nhìn theo hướng hần chỉ, một bóng trắng, lén lút bay ra từ hậu viện. Động tác cực nhanh, nhìn thân hình thì chính là Tạ Bách Hoa.

Mọi người vừa thoáng sửng sốt, đã có tiếng thét “A!” thảm thiết.

Vội đuổi đến xem, một thi thể nằm trên con đường lớn sau Thiên Ứng Sơn Trang.

“Tiểu Vương gõ mõ!” Triển Chiêu quen biết tất cả canh phu trong Khai Phong, nhú mày, Tiểu Vương nhất định là xui xẻo vừa lúc đi đến đây gặp phải hần. Trên cổ Tiểu Vương có một vết thương lớn, máu chảy rất nhiều, hiển nhiên là bị cắn! Nhưng vẫn chưa hút hết máu, có vẻ rất vội vã.

“Miêu Nhi!” Bạch Ngọc Đường chỉ về phía trước, một bạch y nhân hốt hoảng nhảy tường bỏ trốn.

Mọi người đứng lên đuổi theo.

.

176. Q.6 - Chương 18: Âm Mưu

Bạch y nhân kia luồn lách trong các ngõ hẻm, tốc độ rất nhanh, hơn nữa còn có vẻ rất quen đường.

Bọn Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường đuổi theo, cuối cùng dừng lại trước một căn nhà. Đó là một ngôi nhà rất lớn, trước cửa có không ít người canh gác, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vừa nhìn đã nhận ra, là người của Bách Hoa Minh.

Các thị vệ của Bách Hoa Minh nhìn chằm chằm Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, “Hai vị, đêm hôm khuya khoắt, xin hãy về đi.”

Bạch Ngọc Đường hơi nhú mày, Triển Chiêu nói: “Tạ Bách Hoa đâu?”

Các thị vệ canh cửa của Bách Hoa Minh có vẻ hơi chột dạ, nhưng vẫn lắc đầu liên tục, “Không thấy, minh chủ chúng ta còn chưa về.”

“Chúng ta thấy hần đi vào trong đó.” Tử Ảnh nói: “Tạ Bách Hoa giết hại bách tính vô tội giữa đường, chúng ta phải giải hần về phủ Khai Phong thẩm vấn!”

Giáo chúng Bách Hoa Minh cùng nói: “Không thấy minh chủ, không tin thì các người vào lục soát!”

Bọn Triển Chiêu vào sơn trang rồi mới phát hiện bên trong rất rộng... Vốn nghĩ Bách Hoa Minh không có biệt viện ở Khai Phong, không ngờ lại thuê được một tòa nhà lớn như vậy, hơn nữa rất nhiều giáo chúng đã tụ về.

Dù sao cũng là kẻ đứng đầu võ lâm tứ đại phái, đệ tử của Bách Hoa Minh rất nhiều, nhưng ai nấy đều kiên quyết nói Tạ Bách Hoa không về.

Bọn Triển Chiêu lục soát gần một canh giờ, vẫn không thấy người đâu. Nơi này là địa bàn của người khác, Tạ Bách Hoa đương nhiên sẽ quen đường hơn bọn họ, nói không chừng lại trốn vào góc nào rồi.

Bọn Triển Chiêu hết cách, không cam lòng nhưng cũng đành chịu, để vài ảnh vệ lại theo dõi, mọi người về phủ Khai Phong trước.

Thi thể của Tiểu Vương gõ mõ đã được khiêng về phủ Khai Phong, gọi người nhà đến nhận thi thể, không thể tránh khỏi một trận than khóc. Gần đây rất nhiều người vào vào ra ra phủ Khai Phong, áp lực rất lớn.

Triển Chiêu cảm thấy rất uất ức, Tạ Bách Hoa đó cứ như con gián, đánh mãi không chết còn hại người! Trốn đi thì không sao tìm thấy được nữa.

Bạch Ngọc Đường còn uất ức hơn Triển Chiêu, sớm biết vậy một chưởng bổ chết hẳn xong chuyện! Để lại thật đúng là mối họa khôn cùng.

Hai người về phòng, cả căn phòng đầy sợi bông... Nhìn nhau một cái rồi chạy đến giường xem thử, thấy chăn bị xé thành hai nửa, Ân Lan Từ và Lục Tuyết Nhi ngủ say sưa.

Hai người nhìn trời thở dài, ra sân kéo hai chiếc ghế dài lại, nằm ngắm sao.

.

...

.

Sáng sớm hôm sau, khi Triển Chiêu tỉnh lại thì nghe thấy có tiếng người nói chuyện cạnh mình, thầm giật mình, không thể nào có người nói chuyện mà mình không phát hiện! Ngắc đầu mở mắt, liền thấy Ân Hậu đã ngồi trong sân từ khi nào, đang nói chuyện với Thiên Tôn.

Bạch Ngọc Đường cũng đã tỉnh lại, nhìn sắc trời, chỉ vừa tảng sáng, ngồi lên cùng Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường hỏi Thiên Tôn: “Hai người đi đâu vậy?”

“Đi lấy vài thứ.” Ân Hậu nói, vứt một cái hộp dẹp nhỏ cho Triển Chiêu.

Triển Chiêu đưa tay đón, nhìn cả hai thắc mắc.

Bạch Ngọc Đường đang định đến xem thì chợt nghe có tiếng nói dưới mặt đất, hơi sừng sốt... Tránh sang một bên nhìn xuống mặt đất.

“Xoạt” một tiếng, đất đùn lên, một cái hang nhỏ xuất hiện cạnh ghế dài của hắn, Triệt Địa Thử Hàn Chương thò đầu lên, gạt đất cát xung quanh đi, “Lão ngũ!”

Bạch Ngọc Đường giật mình, “Nhị ca, sao huynh lại đến...”

Hàn Chương bò lên, rồi kéo cả Từ Khánh lên.

“Tam ca?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Hãm Không Đảo có chuyện sao?”

“Không, chúng ta được Thiên Tôn gọi đến giúp.” Hàn Chương nói rồi lấy một tấm da dê cuộn quanh bút than trong ngực áo ra, có thể thấy là vừa vẽ xong, đưa cho Thiên Tôn, “Thiên Tôn, tranh ngài muốn.”

Thiên Tôn cầm lấy nói cảm tạ rồi đưa cho Bạch Ngọc Đường.

“Tranh gì vậy?” Bạch Ngọc Đường không hiểu.

“Đường hãm bí mật thông từ Phủ Khai Phong đến Thiên Nhai Cốc, trong đó có vài đường rẽ, có thể đến bến tàu, cũng ra được ngoại thành.” Hàn Chương nói, “Ta đã đến nhiều ngày rồi, cùng đào những đường hầm này với lão tam theo lời Thiên Tôn.”

Thiên Tôn cười híp mắt gật đầu, “Vất vả vất vả.”

Hàn Chương và Từ Khánh vội lắc đầu, “Nên làm nên làm.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đều cảm thấy Thiên Tôn nghĩ rất chu đáo, đường hầm này để người của Thiên Ma Cung dùng là tiện nhất.

Lúc này Triển Chiêu cũng đã mở chiếc hộp trong tay ra, bên trong là một cuộn tranh, dường như là vải lụa, mỏng như cánh ve, mở ra thành một bức tranh, cực kì to.

Chất liệu lụa mỏng gần trong suốt, không nhìn ra được bức tranh bên trên.

Triển Chiêu thò tay đè Bạch Ngọc Đường nằm xuống.

Bạch Ngọc Đường còn chưa hiểu gì thì Triển Chiêu đã trải bức tranh kia lên người hắn... Quả nhiên, có vải trắng làm nền, có thể nhìn ra được bức tranh bên trên là gì.

“Người đang đánh nhau sao?” Triển Chiêu gác cánh tay trên đùi Bạch Ngọc Đường, chăm chú nhìn bức tranh, “Ngoại công, người này hơi giống người!” Vừa nói vừa chọt chọt người trong tranh, vừa khéo chọt xương sườn lên của Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường thở dài, buông xuôi gác hai tay ra sau đầu, dung túng con mèo đó không biết vô tình hay cố ý chọt tới chọt lui trên người mình.

Trong lúc mọi người nói chuyện thì Tiểu Tứ Tử chạy từ hậu viện đến, bảo bối cả đêm ngủ không yên, lo lắng không biết cách của Ân Lan Từ có thành công không? Miêu Miêu và Bạch Bạch có tiến triển không? Sáng sớm thức dậy không chờ Công Tôn rửa mặt cho đã chạy ra.

Tiểu Tứ Tử chạy trước, Công Tôn cầm khăn nóng đuổi theo phía sau, ra sân thì thấy có rất nhiều người.

“Nhị đại gia tam đại gia!” Tiểu Tứ Tử thấy Hàn Chương và Từ Khánh, bổ nhào tới ôm trước.

Từ Khánh nhảy huych lên từ đường hầm, hết như một tòa tháp sắt, giơ Tiểu Tứ Tử lên cao, để bảo bối ngồi lên vai.

Công Tôn nhảy nhót một lúc vẫn không với tới mặt Tiểu Tứ Tử, khăn cũng đã lạnh, giận nguyền rủa.

“Đây là Lăng Sơn Khấp Huyết Đồ?” Bạch Ngọc Đường cũng cầm một đầu tấm lụa xem thử, ngẩng đầu hỏi Thiên Tôn.

Thiên Tôn đưa bốn ngón tay, “Một trong bốn bức.”

“Là thật sao?” Triển Chiêu kinh ngạc, Lâm Thiện Tử quả nhiên là vẽ tranh như thần, bức tranh rất đẹp, nhân vật phong cảnh đều giống như đúc, kì diệu vô cùng.

“Bức này chắc chắn là thật.” Ân Hậu trả lời, “Năm đó Lâm Thiện Tử để lại.”

“Nếu như bức Liên Hoa Lâu bắt được là thật, bức của Thiếu Lâm Tự cũng là thật, cộng thêm bức này...” Công Tôn tính thử, “Còn một bức cuối cùng đâu?”

“Bức đó ở trong tay môn phái nào?” Bạch Ngọc Đường hỏi Thiên Tôn: “Không ở trong phái Thiên Sơn?”

Thiên Tôn cười cười, “Còn có một bức, cũng tìm được rồi.”

“Ở đâu?” Mọi người hỏi đồng thanh.

Thiên Tôn cười khẽ, “Ở trong phủ Khai Phong.”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Người nói ở chỗ Bao đại nhân?”

Ân Hậu bật cười, “Sao có thể.”

Trong lúc nói chuyện, mọi người trong phủ Khai Phong đã thức dậy, Tiểu Ngọc bận rộn chuẩn bị điểm tâm, Đường Thạch Đầu và Nhạc Dương cũng chạy vào. Vừa thấy bức tranh trải trên người Bạch Ngọc Đường, Nhạc Dương ngậy người.

Đường Thạch Đầu hoa mắt một cái rồi ngơ ngác hỏi Bạch Ngọc Đường: “Sư phụ, hôm nay mặc đồ mới sao?”

Bạch Ngọc Đường chột chột Triển Chiêu, “Miêu Nhi, cuộn đồ mới của ta lại.”

Triển Chiêu ngoan ngoãn cuộn tranh lại, hỏi Ân Hậu bên cạnh: “Ồ trong tay ai?”

Thiên Tôn và Ân Hậu cùng nhìn Nhạc Dương trước cửa, “Báu vật gia truyền ông cố để lại cho người đâu?”

Mọi người sững sốt.

Nhạc Dương hơi biến sắc, cuối cùng cũng chỉ có thể thở dài, đi đến cạnh bàn, lấy một chiếc hộp gỗ giống hệt trong vật áo ra đặt lên bàn, thứ bên trong là một cuộn tranh cũng giống hệt, cũng mỏng như cánh ve, hình vẽ trên đó nối tiếp với bức của Ân Hậu đưa.

“Sao lại...” Triển Chiêu rất kinh ngạc.

Ân Hậu vỗ vỗ vai Nhạc Dương, “Ta vừa thấy là biết nó họ Lâm không họ Nhạc, dung mạo thật sự quá giống Lâm Thiện Tử.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chột nghĩ, nhớ đến khả năng nhìn qua là nhớ và tài vẽ đặc biệt của hắn, cùng hỏi, “Người là hậu duệ của Lâm Thiện Tử?”

Nhạc Dương nhún vai, “Phải, tên thật của ta là Lâm Nhạc Dương.”

Đường Thạch Đầu hơi bất mãn, “Sao người lại nói dối! Ta lại còn nghĩ người là huynh đệ tốt, cả phòng ngủ cũng chia chung với người.”

Nhạc Dương xấu hổ, lằm bằm, “Cũng đâu phải ta cố ý, các người cũng đâu có hỏi kỹ ta.”

Mọi người đều nghĩ lại Nhạc Dương từng nói, hắn bái sư vào phái Thiên Sơn, muốn học võ công để mạnh hơn, mục đích chỉ có một, là làm sáng tỏ một bí mật, bí mật này khiến hắn mất đi tất cả, có khi nào là liên quan đến Lăng Sơn Khấp Huyết Đồ?

.

.

Lúc ăn điểm tâm, mọi người đến đủ, ai cũng nhìn Nhạc Dương chăm chăm, một đám nha đầu trước cửa bám trước cửa chăm chú nhìn Thiên Tôn và Ân Hậu.

Triệu Phổ là người đi vào sau cùng, thấy đám nha đầu kia lú lú rú rú bàn luận Thiên Tôn và Ân Hậu, nhú mày, “Hai lão nhân đó đã hơn trăm tuổi rồi, không phải các người thích Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường sao, đổi khẩu vị rồi sao?”

“Vương gia ngài không hiểu, Triển đại nhân và Bạch ngũ gia là thanh niên đẹp.” Mất nha đầu nào cũng sáng lấp lánh, “Ân Hậu và Thiên Tôn là đại thúc đẹp!”

Khóe miệng Triệu Phổ giật giật, nghĩ thầm tuổi người ta đã đủ làm gia gia các người rồi, còn đại thúc?!

Bàng Dục và Bao Duyên cũng đến, Bàng Dục cầm một tờ danh sách, “Thời gian mở đại hội võ lâm ở Thiên Nhai Cốc đã được quyết định rồi, buổi chiều ngày mốt, đây là danh sách tất cả các môn phái sẽ tham gia.”

Triển Chiêu cầm lấy xem thử, danh sách không phải một tờ, mà là một quyển sách dày gần trăm trang, bên trong ghi chép chi tiết đặc điểm chủ yếu và phong cách võ công của các môn phái, tư liệu cá nhân của gần như từng nhân vật trong võ lâm, cả tổ tiên quê hương, tính cách đều được ghi chép trong sách.

Ân Hậu cầm lấy lật xem, “Như thế này đủ để xuất bản giang hồ phổ rồi, ai làm vậy?”

Bàng Dục vỗ vỗ Bao Duyên đang đeo hai vành mắt đen đậm, “Tiểu Mân Thầu làm suốt mấy ngày nay, tư liệu là do Nhạc Dương đọc cho.”

Mọi người bật cười, không hổ là hậu duệ của Lâm Thiện Tử.

Bao Chứng cũng tỏ vẻ tán thưởng, sau đó lại hỏi Nhạc Dương, tại sao lại mai danh ẩn tích, muốn điều tra bí mật gì.

Nhạc Dương nghĩ nghĩ, vén tay áo lên ọi người nhìn cánh tay trái của mình.

Trên cánh tay trái của Nhạc Dương, có một kí hiệu hình tròn, không biết có phải vết bớt không, như nằm sâu trong da thịt, màu đỏ sậm, gần giống hình bát quái.

Công Tôn chăm chú nhìn một lúc, đột nhiên cười, “Thì ra là có thật... Ta còn cho rằng chỉ là truyền thuyết.”

Triệu Phổ buồn bực, “Truyền thuyết gì?”

Bàng Dục bên cạnh cười tùm tùm hỏi: “Đây là gì vậy? Thủ cung sa sao?” [thủ cung sa là dấu vết chứng tỏ người con gái còn trinh tiết, thằng này nó điên quá :))]

Bao Duyên đập hấn một cái, “Nói bậy bạ gì vậy!”

“Trước đây ta cũng từng nhìn thấy, loại bớt hình bát quái có trên da thịt từ khi sinh ra này rất không may, gọi là thiên chú.” Công Tôn hào hứng nghiên cứu hình bát quái trên cánh tay Nhạc Dương.

Nhạc Dương giật mình nhìn Công Tôn, “Công Tôn tiên sinh, ngài từng thấy ở đâu?”

Công Tôn nghĩ nghĩ, “Trong vài quyển sách cũ, ta sống ở thôn Tĩnh Hồ phủ Thiệu Hưng, từng có một con thuyền đắm trong Tĩnh Hồ, năm đó rất nhiều người mò vớt đồ dùng, bên đường có một chồng bia đá.”

“Sổ bia đá đó như thế nào?” Nhạc Dương có vẻ hơi kích động.

Công Tôn cười cười, “Đều là bia đá xám, một trượng vuông, bên trên khắc đầy văn tự của Tây Vực.” Vừa nói vừa hỏi Tiểu Tứ Tử vẫn còn đang đùa ầm ĩ với nhị thử, “Tiểu Tứ Tử, còn nhớ cầu thang cạnh Tĩnh Hồ không?”

“Có!” Tiểu Tứ Tử chạy đến, rớt cuộc cũng Công Tôn bắt lại nuốt ực, “Trên bia đá có rất nhiều chữ, đọc không hiểu gì.”

Nhạc Dương suy tư, Triển Chiêu hỏi Công Tôn: “Tiên sinh, thiên chú là gì? Sao lại không may?”

Công Tôn lắc đầu, “Trong quyển sách đó chỉ nói là điềm báo đại hung, không viết gì khác, ta đã tra cứu một ít điển tịch, không có giải thích liên quan.” Nói xong thì nhìn Nhạc Dương.

“Lâm gia ta, từ sau khi cụ cố nhìn trộm thiên cơ chết bất đắc kì tử, thì đời đời kiếp kiếp phải chịu thiên chú này!” Nhạc Dương không ăn được nữa, buông tay áo xuống, “Ai có thiên chú trên người, dương thọ sẽ không quá ba mươi tuổi, cả những người có quan hệ huyết thống cũng sẽ cùng chịu nạn. Thân nhân của ta, gia gia nãi nãi, phụ mẫu, huynh trưởng, tỷ tỷ, thậm chí là thúc tẩu, toàn bộ đều mất mạng trước năm ba mươi tuổi. Ta là tử tôn nhỏ nhất của Lâm gia, cũng là người duy nhất còn lại, cả lão gia nô chăm sóc ta từ nhỏ cũng đột tử mấy năm trước.”

Đường Thạch Đầu mở to mắt, “Vậy chẳng phải ngươi chỉ còn lại chưa đến mười năm nữa thôi sao?”

Nhạc Dương gật đầu, chỉ vào vết bớt thiên chú, “Bây giờ là màu đỏ sậm, đến lúc thành màu đen, thì dương thọ của ta cũng hết, sẽ học máu mà chết. Ngươi tránh xa ta ra một chút, nói không chừng sẽ bị ta làm liên lụy.”

Mọi người nhú mào, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn nhau một cái, khó trách sao Nhạc Dương lại vội vã như vậy!

Thiên Tôn đặt hai bức Lăng Sơn Khấp Huyết Đồ cạnh nhau, “Trước đây Lâm Thiện Tử cũng từng nói, bí mật ở ngay trong Lăng Sơn Khấp Huyết Đồ.”

“Bây giờ nghĩ lại, hấn bắt chấp nguy hiểm thiên chú và đoạn tử tuyệt tôn cũng muốn về lại Lăng Sơn Khấp Huyết Đồ, nhất định có nguyên nhân của hấn.” Ân Hựu gấp cái bánh bao nhỏ nhét vào miệng Triển Chiêu, nhú mào, “Con mới bao lớn, đừng u sầu ủ ê cả ngày.”

Triển Chiêu đoán có lẽ mình lại nhú mào rồi, vô thức gãi gãi đầu, nhai bánh bao.

Dùng điểm tâm xong, Bạch Ngọc Đường thấy Hàn Chương vẫn đang chơi với Thạch Đầu Tiểu Tử rất vui, đột nhiên nghĩ tới một chuyện, liền nói với hấn, “Nhị ca, huynh giúp đào thêm một đường hầm được không?”

“Đào ở đâu?” Hàn Chương hỏi.

Bạch Ngọc Đường nói với hắn, đào đến khu rừng ở ngoại ô Khai Phong, cũng chính là khu rừng mà huyết ma đã xuất hiện.

Đương nhiên Hàn Chương nói không vấn đề gì, rồi liền dẫn Từ Khánh đi đào hầm.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đưa mắt trao đổi với nhau, khu rừng đó chắc chắn có vấn đề, hay là dùng chiêu ôm cây đợi thỏ.

Đến lúc mặt trời lên cao, Ân Lan Từ và Lục Tuyết Nhi mới thức dậy, tối qua làm ầm ĩ cả đêm, ngủ không đủ, Ân Lan Từ còn bị bốc hỏa, khoe môi mọng nước, làm nũng với Ân Hậu, nói muốn ăn lê ngọt ướp lạnh hạ hỏa, Ân Hậu thật sự chạy vào trù phòng làm cho.

Mọi người trợn mắt há hốc mồm.

.

.

Gác chuyện bọn Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường chuẩn bị cho đại hội võ lâm và điều tra huyết ma lại không nói, nói về Tạ Bách Hoa vừa ăn Huyết Ma Đám.

Trong biệt viện của Bách Hoa sơn trang bây giờ ai nấy đều nơm nớp lo sợ, tất cả giáo chúng Bách Hoa Minh đều cảm thấy, có thể Tạ Bách Hoa phát điên rồi.

Sau khi về nhà thì Tạ Bách Hoa trở nên sợ ánh sáng, hơn nữa xung quanh là mật thám của phủ Khai Phong bao vây dày đặc, cho nên vẫn lén lút trốn trong mật thất.

Tối qua hắn gọi hai tùy tùng vào thị tẩm, sáng sớm hôm nay thức dậy nhìn lại, bản thân Tạ Bách Hoa cũng giật mình, hai tùy tùng chỉ còn là hai xác khô, hơn nữa máu tươi văng đầy phòng.

Tuy cảm nhận được nội lực tăng mạnh, nhưng Tạ Bách Hoa vẫn lo lắng, gần như không thể tự khống chế bản thân. Ngoài ra, nội lực có hơi vượt quá sức chịu đựng của thân thể, gân máu căng phồng... Cứ tiếp tục thế này, có khi sẽ biến thành quỷ thật? Mong đừng có ngày mất trí phát điên mà bản thân cũng không biết!

Tạ Bách Hoa vẫn luôn cảm thấy không ổn, liền chờ đến khi trời tối, trốn ra khỏi biệt viện từ mật đạo, vào rừng.

Trong rừng tối đen, hắn vội vàng chạy đến gần hang động, không thấy tung tích huyết ma đâu, liền bắt đầu hô khẽ: “Cao nhân? Cao nhân?”

Gọi một lúc lâu, không ai trả lời.

Tạ Bách Hoa ủ rũ quay đầu lại thì đột nhiên thấy một người đứng trước mặt, hắn kinh hoảng lùi lại một nước mới phát hiện đó là người đeo mặt nạ đã cho hắn Huyết Ma Đám.

“Cao nhân...”

Người đeo mặt nạ không chờ hắn nói hết đã phẩy tay, “Biết vì sao nhiều người ăn Huyết Ma Đám rồi phát điên như vậy không?”

Tạ Bách Hoa lắc đầu, hắn đến là để hỏi chuyện này.

“Bởi vì ăn Huyết Ma Đám rồi, nhất định phải luyện Huyết Ma Công, nếu không gân mạch sẽ đứt đoạn mà chết!” Người đeo mặt nạ chấp tay sau lưng, vừa tản bộ vừa nói với Tạ Bách Hoa.

“Vậy người dạy ta Huyết Ma Công!” Tạ Bách Hoa vội nói.

“Ta không biết.” Người kia rất thản nhiên, “Trong thiên hạ này chỉ có Huyết Ma biết Huyết Ma Công mà thôi.”

“Ngô Bất Ác?” Tạ Bách Hoa nhíu mày, “Hắn đã chết rồi...”

“Nhưng Lăng Sơn Khấp Huyết Đồ vẫn còn.” Người kia nói, cười cười, “Có được Lăng Sơn Khấp Huyết Đồ, thì có thể học được Huyết Ma Công, còn có thể thống nhất võ lâm!”

Hai mắt Tạ Bách Hoa sáng lên, nghĩ nghĩ lại thấy khó xử, “Nhưng Lăng Sơn Khấp Huyết Đồ đã bị trộm rồi... Không biết bị ai trộm đi?”

“Ha ha, chuyện đó phải chờ người tự đi tìm.” Người đeo mặt nạ nói xong thì định đi, đột nhiên dừng chân, quay lại nhìn Tạ Bách Hoa, “Mấy hôm nữa là đại hội vô lâm rồi, giết Ân Hậu cho ta.”

Tạ Bách Hoa ngẩn người, sau đó bật cười, “Người đùa ta sao? Cả Bạch Ngọc Đường ta cũng không đánh được, làm sao giết Ân Hậu?”

Trông mắt đỏ rực sáng lên sau tấm mặt nạ đen, “Giết Ân Hậu, không nhất định phải có võ công tuyệt thế, biết nhược điểm của hắn là được rồi.”

“Nhược điểm gì?” Tạ Bách Hoa rất vui mừng, nếu như hắn có thể giết được Ân Hậu, vậy thì ngôi vô lâm minh chủ không phải là mơ nữa!

“Người có biết tại sao người của Thiên Ma Cung lại được phủ Khai Phong ưu đãi không?” Người kia hỏi ngược lại Tạ Bách Hoa.

Tạ Bách Hoa nhíu mày nghĩ, “Ta cũng cảm thấy lạ? Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu ba lần bốn lượt đối đầu với ta vì Thiên Ma Cung... Chẳng lẽ bọn họ có quan hệ đặc biệt gì?”

“Bởi vì nhi nữ của Ân Hậu là Ân Lan Từ, mà nhi tử của Ân Lan Từ, chính là Triển Chiêu.” Người đeo mặt nạ nói, Tạ Bách Hoa hoàn toàn sững sờ.

Một lúc lâu sau, hắn cười lớn, “Thì ra là vậy! Thì ra là vậy!”

“Vậy người dự định làm thế nào?” Người đeo mặt nạ hỏi tiếp, “Bí mật này là lợi thế tốt nhất, phải lợi dụng thật tốt.”

“Yên tâm.” Tạ Bách Hoa rất tự tin, “Trước tiên dùng bí mật này để lấy mạng Ân Hậu, ta không cần phải giết hắn, để bảo vệ bí mật này, chắc chắn dù bị giả họa thế nào hắn cũng sẽ không giải thích, đến lúc đó, tự nhiên sẽ có nhân sĩ vô lâm khắp thiên hạ cùng truy sát hắn. Còn về Triển Chiêu, có thể công bố bí mật này trước mọi người trong trường hợp đặc biệt nào đó, để hắn thân bại danh liệt, vĩnh viễn không chốn dung thân trong giang hồ.”

Người đeo mặt nạ gật đầu vừa ý, “Ta chờ tin tốt của người.” Nói xong thì định đi.

“Người có thù với Triển Chiêu và Ân Hậu?” Tạ Bách Hoa đột nhiên hỏi, “Tại sao lại giúp ta?”

Người đó quay đầu lại nhìn hắn một cái, “Thứ ta muốn cũng là thứ người muốn, Ân Hậu chết, Triển Chiêu thân bại danh liệt, vĩnh viễn không chốn dung thân trong giang hồ.” Nói xong thì biến mất.

Tuy Tạ Bách Hoa không học được Huyết Ma Công, nhưng vẫn cảm thấy thu hoạch được không nhỏ, ngàn vạn lần không ngờ được, Triển Chiêu lại là ngoại tôn của Ân Hậu, đây là tin tức giá ngàn vàng, nhất định phải tận dụng tối đa.

Hai người đi rồi, trong rừng lại im lặng, chỉ có tiếng gió núi gào thét.

.

.

Giữa không gian tĩnh mịch, đột nhiên có tiếng “phụp”. Mặt đất đùn lên, một hố sâu có thể chứa được hai người xuất hiện.

Hàn Chương thò đầu lên, nhìn quanh, Từ Khánh cũng chen chen lên, “Nhị ca, khi này có nghe thấy không?”

“Tên tiểu nhân âm hiểm đó!” Hàn Chương gật đầu, sắc mặt không đẹp lắm, “Đệ nói Ngọc Đường có phải phúc tinh của Triển Tiểu Miêu không, nếu không phải nó nhờ chúng ta đào hầm đến đây thì sẽ không nghe được âm mưu bẩn thỉu này của Tạ Bách Hoa.”

“Tên đeo mặt nạ đó là ai?” Từ Khánh hỏi, “Sao hắn lại biết bí mật của Triển Tiểu Miêu?”

Hàn Chương lắc đầu, “Nhưng có thể nhìn ra, võ công của hắn thật sự rất cao!”

“Vậy chúng ta làm sao đây?” Từ Khánh thấy bốn phía tối om, liền hỏi Hàn Chương: “Có người ăn hiếp Triển Tiểu Miêu, chúng ta đi làm thịt Tạ Bách Hoa đó có được không?”

“Ngốc, làm thịt hần làm gì, người đeo mặt nạ đã biết bí mật này rồi, Tạ Bách Hoa chết, hần có thể nói với Tạ Thiên Hoa, Tạ Vạn Hoa!”

Từ Khánh há hốc mồm sửng sốt, “Tạ Bách Hoa còn có hai huynh đệ sao?”

Hàn Chương cầm nín, tên ngốc này, kéo hần một cái, “Ý của ta là, đầu đệ có được như Công Tôn, Bao đại nhân không? Bây giờ đương nhiên phải đi nghĩ cách rồi! Tiên hạ thủ vi cường, lợi dụng ám chiêu của tên họ Tạ đó!” Nói xong, Hàn Chương kéo hần một cái, lấp miệng hần lại, xách Từ Khánh về phủ Khai Phong.

177. Q.6 - Chương 19: Ác Nhân Tắt Yếu Ác Nhân Ma [kẻ Ác Ất Cần Kẻ Ác Trị]

Hàn Chương và Từ Khánh vội vàng quay về phủ Khai Phong.

Hiện tại là đêm khuya vắng lặng, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường hôm qua ngủ một đêm trên ghế dài, khó khăn lắm mới tìm được tấm chăn mới định ngủ một giấc yên ổn thì đột nhiên Từ Khánh cầm chiêng đánh “bong bong” trong sân.

Mọi người trong phủ Khai Phong đều bị giật mình tỉnh lại. Ra sân thì thấy tam gia một tay cầm chậu rửa mặt một tay cầm muống gõ vô cùng hăng say.

“Tam ca, nửa đêm huynh làm gì vậy?” Bạch Ngọc Đường nhìn Từ Khánh không hiểu gì.

“Ngồi xuống ngồi xuống cả đi.” Từ Khánh bảo mọi người ngồi xuống, Hàn Chương liền kể lại chuyện tình cờ nghe được khi đi đào hầm ọ người nghe.

Nói xong, mọi người đều im lặng, trong lòng thầm mắng tiện nhân Tạ Bách Hoa, thật đúng là tai họa lưu ngàn năm! Ngoài ra cũng rất thắc mắc, người cho Tạ Bách Hoa Huyết Ma Đả rốt cuộc là ai?

Triển Chiêu và Ân Hậu cùng đập bàn, cùng mở miệng:

“Ai dám hại ngoại công ta?!”

“Ai dám hại ngoại tôn ta?!”

Bạch Ngọc Đường hỏi Từ Khánh và Hàn Chương, “Người nói chuyện còn lại là ai?”

“Giọng nói trầm khàn, nghe không ra tuổi.” Hàn Chương ngửa đầu nghĩ, “Chúng ta không thấy được khuôn mặt, có vẻ võ công của hần rất cao, chúng ta sợ đã thảo kinh xà.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

Công Tôn nhú mày, “Bước đầu chứng minh được, thật sự có người đưa Huyết Ma Đả cho Tạ Bách Hoa.”

Thiên Tôn xoa cằm, nhìn Ân Hậu: “Người nghĩ ra là ai không?”

Ân Hậu lần đầu nghiêm túc suy nghĩ, nhưng đã hơn trăm tuổi rồi, tính cách sinh ra đã vậy, số người đắc tội trong hơn trăm năm đó nhiều không đếm xuể, bảo hần làm sao nghĩ ra được. Còn về giọng nói trầm khàn.

“Người đó, có khi nào cũng đã ăn Huyết Ma Đả?” Đột nhiên Ân Hậu hỏi.

“Ăn Huyết Ma Đả rồi giọng nói sẽ khàn sao?” Ân Lan Từ hỏi.

Ân Hậu và Thiên Tôn gật đầu, trước đây Ngô Bất Ác đúng là như vậy.

“Chiêu à, con có kẻ thù hận con thấu xương, muốn con thân bại danh liệt nào không?” Triển Thiên Hành lo lắng hỏi Triển Chiêu, trong lòng thì rất buồn bực, nhi tử nhà hần nói người gặp người thích cũng không quá, ai lại hận nó chứ?

“Nhất định là người xấu rồi.” Bao Duyên chống cằm, ngón tay gõ nhẹ xuống mặt bàn.

“Tạ Bách Hoa đó, nhất định sẽ lợi dụng bí mật này để gây chuyện lớn.” Bàng Dục khoanh tay lắc đầu, “Loại tiểu nhân đê tiện đó, được một tác chắc chắn sẽ muốn tiến một thước.”

“Sợ hấn sao?” Triển Chiêu nhú mày, “Cùng lắm thì cứ nói hết! Chỉ là một thân phận thôi.”

“Không cho.” Ân Hậu hất mặt.

Triển Chiêu phản bác: “Con vốn cũng chẳng muốn phủ nhận, không có gì đáng ngại!”

“Con dám!” Ân Hậu giận, lần đầu tiên héch mặt, “Chuyện này ta quyết định, sau này có người hỏi ta có phải ngoại công của con không, con không được nhận, dám nói một chữ phải thì đừng về gặp ta nữa.”

Mọi người thầm le lưỡi, lão gia tử nổi giận rồi!

Ân Lan Từ rót cho Ân Hậu chén trà, nói phụ thân đừng giận.

Triển Chiêu cắn môi không dám trả lời nữa, xoay mặt qua một bên, buồn bực trong lòng. Bạch Ngọc Đường nhú mày, đưa tay bóp nhẹ vai hấn, ý bảo, đừng giận, Ân Hậu cũng là vì nghĩ cho người.

Triển Chiêu đương nhiên biết Ân Hậu muốn tốt ình, nhưng nếu như thật sự có người hỏi “Ân Hậu có phải ngoại công của người không?”, chẳng lẽ thật sự trả lời là “Không phải” sao! Hấn tuyệt đối sẽ không nói vậy.

“Ai.” Bao Chứng không hổ là người quen làm việc lớn, “Không cần phải lo lắng, chuyện này, vẫn còn đường cứu, nói không chừng còn có thể lật ngược tình thế, tạo thành phản kích ở phút chót.”

Mọi người nhìn Bao Chứng.

Bao Chứng vuốt râu cười, “Tạ Bách Hoa quả thật lòng dạ bất chính, nhưng Triển hộ vệ chưa hấn là đã là người hấn hận nhất.”

Mọi người sững sốt, cùng nhìn về phía Bạch Ngọc Đường, đúng vậy, người Tạ Bách Hoa hận nhất phải là Bạch Ngọc Đường, tiếp theo là Thiên Ma Cung, cuối cùng mới là người của phủ Khai Phong.

“Bí mật này, là cọng rơm cứu mạng để Tạ Bách Hoa lấy lại thanh thế, cũng là lợi thế tốt nhất để hấn báo thù, đương nhiên sẽ lợi dụng cẩn thận.” Bao Chứng nhìn mọi người, “Càng hưởng chi hiện tại hấn đã ăn Huyết Ma Đám, trên vài phương diện không thể tự chủ, bốn bề lại thọ địch... Cho nên, chúng ta phải tính toán xem bước tiếp theo của hấn là gì, để chuẩn bị trước, để dàng ứng phó.”

“Tiểu tử đó đã đê tiện vào tận xương cốt rồi.” Triệu Phổ bĩu môi, “Bao tướng, làm sao tính ra được?”

“Nói đến ý xấu...” Bao Chứng khụ nhẹ một tiếng, gọi Trương Long Triệu Hổ đến, bảo bọn họ đến phủ thái sư, mời thái sư đến đây một chuyến.

Mọi người dờ khóc dờ cười, đúng thật... Ác nhân ắt cần ác nhân trị, nói đến ý xấu, thái sư không chừng thật sự có thể đoán được suy nghĩ và hành động của Tạ Bách Hoa, nói không chừng.

.

.

Không lâu sau, Bàng thái sư ngồi kiệu đến, vừa vào cửa đã ồn ào, “Bao Hắc Tử, lão phu có thù với người sao, nửa đêm người cũng không để ta ngủ...”

Đi vào thấy mọi người đều có mặt, thái sư cũng giật mình, nghĩ nghĩ, ngồi xuống hỏi, “Xảy ra chuyện gì rồi?”

Mọi người uống trà, Bàng Dục kể vắn tắt mọi chuyện, hỏi Bàng thái sư: “Phụ thân, nếu người là Tạ Bách Hoa, thì sẽ dùng chiêu đê tiện gì... Ai da.”

Bàng Dục chưa nói hết lời Bàng thái sư đã giận đến dựng râu, đưa tay đập đầu hấn, “Tiểu tử người giỏi lắm, tên Hắc Tử kia điên người cũng điên theo.”

“Thái sư.” Bao Chứng vỗ nhẹ Bàng Cát, “Người không giúp ta, là Triển hộ vệ và Bạch thiếu hiệp, còn có một vị vô lâm chí tôn, mặt mũi không nhỏ.”

Bàng Cát vuốt nghĩ thấy cũng đúng, lần này thật sự đáng làm! Thế là vỗ bụng suy nghĩ, nói: “Tạ Bách Hoa đó không luyện Huyết Ma Công thì không chịu được mấy ngày nữa đúng không?”

Mọi người gật đầu.

“Chắc!” Bàng Cát đưa một ngón tay lên, “Cái gọi là tiện nhân, chính là vĩnh viễn nghĩ cho bản thân trước tiên!”

Mọi người cùng gật đầu.

“Kẻ tự cho là thông minh, thì vĩnh viễn luôn muốn làm chuyện lợi đôi đường.” Bàng Cát đưa ngón tay thứ hai lên.

Mọi người lại gật đầu.

“Kẻ vừa đề tiện vừa tự cho là thông minh, sẽ suy tính cho dã tâm của mình trước, đồng thời cũng suy tính báo thù người khác, tiến hành song song!” Bàng Dục tắc lưỡi, “Cũng có nghĩa là, Tạ Bách Hoa đó một sợ chết, hai còn muốn một bước thành danh. Ba muốn báo thù, bốn là còn muốn phải báo thù thật hả hê, để người khác thân bại danh liệt!”

Mọi người chống cằm nghiền ngẫm, cảm thấy Bàng Cát nói cũng rất có lý.

“Nếu như ta là hắn...”

Bàng Cát nói đến câu này thì chợt thấy khóe miệng Bao Chứng giật giật, giận thầm, lườm hắn một cái, xoay sang nghiêm mặt nói với Bạch Ngọc Đường: “Thứ nhất, ta sẽ bắt người tìm Lăng Sơn Khấp Huyết Đồ! Lấy thân thể của Triển Chiêu để uy hiếp, xoay cho người choáng váng, để hả cơn giận.”

Bạch Ngọc Đường hơi ngạc nhiên.

Mọi người cũng bất ngờ, ý của Bàng Cát là, trước tiên Tạ Bách Hoa sẽ lợi dụng bí mật này, bắt Bạch Ngọc Đường giúp hắn tìm Lăng Sơn Khấp Huyết Đồ? Chuyện này quả thật chưa ai từng nghĩ tới.

“Ha ha.” Thiên Tôn cười gật đầu, “Thái sư quả nhiên suy nghĩ cận kề, bắt Ngọc Đường tìm Lăng Sơn Khấp Huyết Đồ ỉn đúng là không thể tốt hơn.”

“Ngoài ra, hắn sẽ tìm đủ mọi cách để lùi đại hội Thiên Nhai Cốc lại!” Bàng Cát vỗ vỗ Bàng Dục, “Tiếp theo là sẽ uy hiếp đến con!”

Bàng Dục nhú mày, “Con cũng có phần sao?”

Bàng Cát vuốt râu, “Mỗi một bằng hữu của Triển Chiêu đều có giá trị lợi dụng, đương nhiên phải có phần cho từng người. Ngoài ra, nếu trả thù ai đó, ngoài thấy hắn khổ sở, còn phải để hắn thấy mình rất sung sướng, đây mới là cách phục thù của tiện nhân!”

Bao Chứng gật đầu, “Quả nhiên muốn phân tích sự tình này nhất định phải là thái sư mới được.”

“Cút!” Bàng Cát lại lườm Bao Chứng một cái, nói tiếp, “Đẩy lùi thời gian, là để thuận tiện lợi dụng bí mật này chiếm đoạt thêm nhiều lợi ích hơn nữa cho bản thân, cũng để bản thân chuẩn bị chu toàn hơn, và càng để dẫn dắt những người bên cạnh Triển Chiêu, để các người hao tâm tổn sức.”

Mọi người đều nhú mày, thầm nghĩ, đừng nghĩ Bàng Cát là bao cỏ, đây gọi là đại gian tặc có đại tài, Triệu Trinh trọng dụng hắn không phải không có lý do, ngàn vạn lần không được đắc tội người này!

“Vậy cụ thể hắn sẽ làm thế nào?” Ân Hậu hỏi Bàng Cát.

“À, tìm Lăng Sơn Khấp Huyết Đồ, đồng thời luyện Huyết Ma Công, đổ hết mọi tội lỗi của huyết ma cho Ân Hậu, để người khác nghi ngờ người thật sự ăn Huyết Ma Đám là Ân Hậu. Đến đại hội võ lâm sẽ nói Ân Hậu là huyết ma, Thiên Ma Cung vốn không có ai giúp, triều đình phải duy trì chính nghĩa, sẽ vạch trần thân phận của Triển Chiêu, đến lúc đó lợi dụng suy nghĩ thái độ của quần hùng võ lâm, đồng loạt tấn công, giết Ân Hậu. Chỉ cần Triển Chiêu giúp thì lập tức thân bại danh liệt, trở thành tà đạo. Nếu Ân Hậu hoặc người của Thiên Ma Cung phản kích, sẽ trở thành kẻ địch của võ lâm, con sói diệt trừ Thiên Ma Cung lần thứ hai nhất định sẽ cuộn trào dữ dội, chính phải chết càng nhiều, thù hận càng lớn. Bạch Ngọc Đường cũng sẽ bị cuốn vào, bởi vì hắn và Triển Chiêu có quan hệ đặc biệt. Tạ Bách Hoa sẽ gièm pha phá hoại Thiên Sơn thông

đồng làm bậy với Ân Hậu, ngày trước Thiên Tôn và Ân Hậu hợp tác với nhau là vì mục đích tiêu diệt võ lâm thâm hiểm gì gì đó, từ đó kích động các hậu sinh võ lâm không kiến thức không đầu óc chỉ có lá gan làm loạn. Một khi đến thời điểm thay cũ đổi mới, sẽ là đại loạn! Một khi thiên hạ đại loạn, triều đình ắt không thể ngồi yên mặc kệ, xử thế thường phải thuận theo số đông, hoàng quyền không thể vì một bộ phận nhỏ mà đắc tội phần đông. Cho nên Thiên Ma Cung nhất định sẽ bị diệt, đến lúc đó Tạ Bách Hoa luyện thành thần công, một bước thành rồng, ngồi lên chiếc ghế minh chủ võ lâm thống nhất giang hồ gì đó.”

Mọi người càng nghe càng cau mày, đến khi Bàn Cát nói xong, tam gia Từ Khánh vỗ đùi, “Mẹ nó tiện nhân, cứ mơ giấc mộng xuân thu đi.” Rồi trờng Hàn Chương, “Đều là tại khi nãy nhị ca ngăn đệ, nếu không đã sớm làm thịt tên tiện nhân đó rồi!”

“Quả thật là giấc mộng xuân thu.” Bạch Ngọc Đường ung dung hỏi Bàn Cát, “Nghĩ thì dễ làm mời khó, Tạ Bách Hoa so sánh với Bàn thái sư, vẫn còn kém xa.”

Mọi người giật mình nhìn Bạch Ngọc Đường, khó lường, Bạch Ngọc Đường khen Bàn Cát kìa, lần đầu tiên nghe ngũ gia khen ai.

Bàn Cát vui vẻ, cười to, “Quả nhiên mèo đã thành quả tim, cả ngũ gia cũng lên tiếng khen rồi, lão phu sao có thể không nghĩ cách?”

Bạch Ngọc Đường xấu hổ, mọi người đều ghen cười, đây gọi là lo lắng ắt rồi loạn, Bạch Ngọc Đường thật sự không ít lần tức giận vì Triển Chiêu.

Nhưng nhìn lại Triển Chiêu lúc này, trong mắt hắn có chút ưu tư, có thể nói là ngũ vị tạp trần, khó xử trăm bề, một mặt là mọi người đều cố gắng hết sức vì hắn, hắn rất cảm kích, một mặt khác, lại không được vui.

Hiện tại mọi người nghĩ đủ mọi cách cũng là để che giấu thân phận của Triển Chiêu. Triển Chiêu là một người trọng tình trọng nghĩa, cách làm này có vẻ như hắn rất ghét ngoại công mình, đương nhiên khiến hắn không vui. Nhưng Triển Chiêu tuy ngày thường tính tình hiền hòa, nhưng trong xương cốt vẫn có trọn vẹn một phần ngạo khí bẩm sinh, có lúc còn chướng tính hơn cả Bạch Ngọc Đường. Càng hướng chi võ công của hắn lại cao, thiếu niên đắc chí, chưa từng sợ ai.

Lúc này Triển Chiêu đang nghĩ, để người khác biết ngoại công mình là Ân Hậu thì có sao? Không phải chỉ là bị mắng vài câu thôi sao? Dù sao cũng tốt hơn cứ trốn tránh không dám gặp ai thế này! Mình còn muốn mời ngoại công tham dự hôn lễ ngồi ghế trưởng bối! Chẳng lẽ khi thành thân cả ngoại công cũng không được gọi?

Mọi người cũng nhìn ra tâm trạng của Triển Chiêu, Ân Hậu đương nhiên là vui mừng trong lòng, từ nhỏ đến lớn, Triển Chiêu chưa từng ghét bỏ bất kì một người nào trong Thiên Ma Cung, nhưng cũng rất lo lắng, bắt Triển Chiêu nín nhịn một chút, là để tránh liên lụy đến mức thân thể hắn chiêu cáo thiên hạ, giang hồ hiểm ác miệng đời đáng sợ, không đơn giản như trong suy nghĩ. Hơn nữa cũng chẳng đáng, trong lòng mình biết ngoại tôn ngoan ngoãn hiếu thảo là được rồi... Hải tử này rất cứng đầu!

Mọi người đều nhìn Bạch Ngọc Đường, ý là, người khuyên đi!

Bạch Ngọc Đường còn khó xử hơn, Lục Tuyết Nhi và Bạch Hạ đều lắc đầu, tính cách của Bạch Ngọc Đường, còn ngang tàng hơn Triển Chiêu, nếu là hắn, có lẽ cũng sẽ xử lý giống hệt, trực tiếp nói thẳng, ai sợ ai? Cùng lắm không lẫn lộn giang hồ nữa.

“Người trẻ tuổi, không biết trời cao đất dày.” Bao Chứng đột nhiên nghiêm mặt, “Uổng phí nỗi khổ tâm của trưởng bối.”

Triển Chiêu mở to mắt nhìn Bao Chứng, mọi người trong phủ Khai Phong cũng giật mình. Chỉ cần là khi không ở trên công đường, Bao Chứng vẫn luôn rất hiền hòa. Đặc biệt là đối với Triển Chiêu, thật sự là như con cháu, chưa từng nặng lời một câu, hôm nay rõ ràng lại đang quở trách Triển Chiêu, khó thấy một lần.

Ân Hậu mặc kệ, trờng Bao Chứng, Bao Chứng có từng sợ ai, trờng lại.

Triệu Phổ cười cười, “Đúng là có hơi ngây thơ.”

Mọi người nhìn Triệu Phổ, Công Tôn kéo tay áo hắn, ý bảo, đừng làm rối thêm.

Triệu Phổ nói tiếp, “Ta chỉ là từng có kinh nghiệm mà thôi.” Vừa nói vừa chỉ vào bên mắt xám của mình.

Mọi người đều im lặng, trước đây chỉ một câu “bát mâu loạn thế, mắt xám sẽ mang tới tai họa”, tiên hoàng suýt chút nữa đã giết Triệu Phổ vẫn còn quần tã. Sau đó hấn mười sáu tuổi đã chiến đấu vì Đại Tổng, lại bị người người nghi ngờ, chỉ vì hấn mang một nửa huyết thống ngoại tộc, kẻ hỗn huyết, không bên nào chấp nhận.

Triển Chiêu khề nhú mày, hấn không ngốc, lập tức đã hiểu ngay. Nói chẳng hạn như, nếu Bao Chứng không phải người Hán, hoặc là hậu nhân của đại gian đại ác, thì cho dù Bao Chứng vẫn là Bao Chứng, cũng sẽ không ai tin vào danh tiếng thanh thiên của hấn. Từ xưa đã thế, người xấu có thể xấu đến triệt để, người tốt lại không thể xấu dù chỉ một chút.

Triển Chiêu thoáng cái đã nghĩ thông, tuy không cam tâm, nhưng người có trí tuệ đều biết phải kiên nhẫn. Ân Hậu và Ân Lan Từ còn khó xử hơn hấn, trước đây luôn là trưởng bối bảo vệ kẻ hậu bối là hấn, hôm nay hấn đã đủ lông đủ cánh, sao lại vì chút bực dọc mà để lão nhân gia lo lắng. Gật đầu, Triển Chiêu hỏi Bàn Cát: “Thái sư, có cách nào hay, có thể phản kích, tương kế tựu kế không?”

Bàn Cát cười, mọi người cũng thở phào, đây chính là Triển Chiêu, cho hấn một lý do, đúng, hấn sẽ nghe lời.

“Ta không biết võ công, nhưng đấu trí với người khác thì có chút bản lĩnh.” Bàn Cát chống cằm nghĩ, “Thứ nhất, chúng ta phải đánh đòn phủ đầu, làm rối loạn toàn bộ kế hoạch của Tạ Bách Hoa, để hấn không lo được cho bản thân. Thứ hai, tương kế tựu kế, giả vờ yếu thế, để hấn đắc ý, làm hấn gặp phải chút khó khăn rồi có cảm giác tự mình giải quyết được khó khăn, để hấn tự mình là đúng, nhất định sẽ lảng lảng, sẽ lún càng sâu! Thứ ba, tìm hiểu ngọn nguồn, Tạ Bách Hoa này chỉ là tiểu tốt, cùng lắm thì trước khi hấn hành động bỏ một chưởng đập chết, phủ Khai Phong các người nhiều cao thủ như vậy, muốn giết hấn không phải dễ như trở bàn tay sao? Quan trọng là người phía sau hấn! Phải thông qua Tạ Bách Hoa, tìm được hấn! Còn có bí mật của Lăng Sơn Khấp Huyết Đồ, có thể đào sâu bao nhiêu thì đào bấy nhiêu, cơ hội hiếm có! Cố gắng bắt người sau lưng hấn. Thứ tư, cũng là quan trọng nhất, vĩnh tuyệt hậu họa!”

Mọi người nghe xong đều ngây người, Bàn Dục lần đầu nghe cha mình nói những thứ này, liền hỏi gọn: “Cha, làm sao để làm loạn kế hoạch của Tạ Bách Hoa?”

Bàn Cát bật cười, “Tạ Bách Hoa hấn bây giờ đã ăn Huyết Ma Đảm, cả ngày sung huyết khó chịu, khiến hấn không hút được máu, chắc chắn sẽ hoảng loạn!”

“Khai Phong có thể gia tăng đề phòng, canh giữ nghiêm ngặt Bách Hoa Minh, khiến hấn không thể ra ngoài.” Bao Chứng nói, “Hấn ra ngoài hút máu phải mạo hiểm, chỉ có thể dùng những người bên cạnh, có câu thổ không ăn cỏ gần hang, nếu hấn ra tay với người bên cạnh, khó tránh được nội loạn, loạn trong lại thêm họa ngoài, tất nhiên hấn phải sốt ruột. Khi sốt ruột, thì sẽ liều mạng tìm Lăng Sơn Khấp Huyết Đồ.”

Mọi người đều gật đầu, có lý!

“Sau đó, chúng ta đưa cho hấn một tấm Lăng Sơn Khấp Huyết Đồ giả.” Bàn Cát chỉ Nhạc Dương: “Làm giả một tấm không khó chứ? Làm nửa thật nửa giả, tạo thêm phiền cho hấn, quan trọng là kéo dài thời gian!”

Mọi người cùng nhướng mày, có lý.

“Tương kế tựu kế và tìm hiểu ngọn nguồn, là lợi dụng Tạ Bách Hoa, tìm được người thân bí kia.” Bạch Ngọc Đường hạ giọng hỏi: “Vĩnh tuyệt hậu họa là gì?”

Bàn Cát bật cười: “Trời rồi sẽ mưa, hôm nay không có ngày mai sẽ có!”

Mọi nhìn hấn không hiểu, “Là ý gì?”

“Phải để người trong thiên hạ biết, Ân Hậu là ngoại công của Triển Chiêu...”

Chưa dứt lời, mọi người đã trợn tròn mắt, Bàn Cát phẩy tay, “Để tất cả mọi người đều biết tin tức này là giả! Sau này lại có người nói, sẽ không còn ai tin! Để người của Thiên Ma Cung thay đổi từ đây, không còn là nơi các ma đầu tụ tập ai cũng sợ hãi, vậy thì về sau, sẽ không còn ai có thể lấy tin này ra để uy hiếp Triển Chiêu và bằng hữu thân quen.”

Mọi người hít sâu nhìn Bàn Cát, “Thật sự có thể?”

“Hắc hắc.” Bàn Cát vỗ bụng, “Sao lại không thể, nhưng phải nhờ một người giúp!”

“Ai?” Mọi người đều kinh ngạc.

Bàn Cát cười, còn chưa kịp nói đã bị Bao Chứng giành trước: “Hoàng thượng đúng không? Xem tên mập mập nhà người đặc chí.”

Bàn Cát thổi râu trừng mắt, “Hắc Tử chết tiệt, người cướp lời ta!”

“Nhờ hoàng thượng...” Triệu Phổ ngẫm nghĩ, cười, “Kể hay.”

Công Tôn còn chưa kịp nghĩ rõ ràng, thấy Triệu Phổ đã hiểu, kinh ngạc nhìn hắn, “Người hiểu?”

Triệu Phổ bật cười, “Chúng ta không thể để Triển Chiêu vậy đen, vậy thì tẩy trắng Thiên Ma Cung!”

Mọi người nhú mày nghiến ngậm lời Triệu Phổ nói, Tiêu Lương hỏi Tiểu Tứ Tử: “Cẩn Nhi, sư phụ nói gì vậy?”

Tiểu Tứ Tử vẫn còn đang lơ mơ, “Tẩy trắng? Tắm rửa sao?”

“Triệu Phổ trước đây là Hôi Nhân Tu La, bây giờ là Hôi Nhân Hoạt Phật.” Triển Chiêu cười nhẹ, “Chỉ cần làm một chuyện tốt đủ chấn động, thì có thể từ đen thành trắng.”

Mọi người nhìn Triển Chiêu, thì ra là thế! Nghĩ cách tẩy trắng Thiên Ma Cung, có Triệu Trinh giúp đương nhiên là chuyện tốt nhất.

Bàn Cát cười gật đầu, ý bảo, chính là như thế! Nói xong dường như vẫn còn lời chưa nói hết.

Bao Chứng nhìn thấy, cười, “Sao vậy của mập, người còn ý xấu gì, nói hết một lần đi.”

Mọi người nhìn Bàn Cát, nghĩ thầm, còn có kế sách nào nữa sao?

Bàn Cát nói, “Đây là vấn đề sở thích cá nhân của ta, tiểu hài tử đừng học theo.”

Ân Hậu nhìn hắn, nhếch môi cười tà, “Người muốn chính chết Tạ Bách Hoa?”

Bàn Cát cười mỉa, “Đây là những kĩ xảo chốn quan trường, tương đối dễ tiện, đối với người trong võ lâm thật ra không mấy tác dụng, nhưng Tạ Bách Hoa giết người vô số, nghiêm trị một chút cũng là việc nên làm, đúng không?”

Thiên Tôn nhìn Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, hỏi, “Hai đứa thấy thế nào?”

“Đương nhiên phải dạy dỗ hắn rồi!” Lục Tuyết Nhi và Ân Lan Từ đồng thanh, “Kẻ này chết không đổi tính.”

“Hắn đã luyện Huyết Ma Công, kết quả cuối cùng chắc chắn là thân bại danh liệt, chết không chỗ chôn.” Bạch Ngọc Đường ngạc nhiên, “Còn chính được nữa sao?”

Triển Chiêu cũng thắc mắc, “Hơn nữa hắn điên cuồng như vậy, kết quả chỉ còn hai bàn tay trắng, chẳng lẽ còn có báo ứng xấu hơn nữa sao?”

Bàn Cát cười lắc đầu, “Ha ha, quả nhiên vẫn còn là hài tử ngoan.”

Bao Chứng liếc hắn một cái, “Là người lặn ngụp trong quan trường lâu, lệ khí quá nặng.”

“Ta muốn nghe thử.” Nhạc Dương tò mò, “Hắn đã đến mức chết không chỗ chôn rồi, còn thê thảm hơn thế nào?”

Bàn Cát cười phẩy tay, “Thôi, nói ra rồi sau này không còn bằng hữu.”

Bao Chứng nói giúp, “Với cách làm quan ngày xưa của thái sư, sẽ để Tạ Bách Hoa hoàn toàn tỉnh ngộ trước khi chết, ân hận tội lỗi, đeo cảm giác tội ác đau khổ mà chết không nhắm mắt. Khiến hắn nói ra lời thật lòng trước khi lâm chung, sám hối bản thân, cũng là để giết gà dọa khỉ, để tất cả những người có cùng mưu đồ, đều biết Bàn Cát hắn lợi hại, sau này tránh hắn thật xa, không dám tái phạm, có phải không?”

Bàn Cát bĩu môi, “Hắc Tử chết tiệt, đừng nói xấu ta!”

Bao Chứng cầm chén uống trà, lắc đầu, “Cho nên mới nói, làm quan, đại gian đại ác khó hơn đại nhân đại thiện nhiều lắm, loại trước phải mưu sâu kế độc mất ăn mất ngủ, loại sau chỉ cần không thấy thẹn với lương tâm là được.”

Ân Hậu cũng chắc lưỡi, “Xem ra, quan trường còn đẫm máu hơn cả giang hồ.”

Mọi người đều gật đầu.

Lúc này, chợt Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng hỏi, “Có thể khiến Tạ Bách Hoa tỉnh ngộ?”

Bàng Cát nhìn hai người, “Phàm là người đều có thiên lương, quan trọng là có thể đánh trúng điểm yếu được hay không. Ôm hận mà chết vĩnh viễn không đau khổ bằng ôm hối mà chết, chết cùng mối hận người khác, mãi mãi không bằng chết cùng mối hận chính mình, như thế còn đáng sợ hơn.”

“Nếu Tạ Bách Hoa không biết sai, giết hắn cũng như giết một con thú hoang, không có ý nghĩa.” Triển Chiêu nói, “Phải để hắn biết sai, như vậy mới không phụ lòng những người vô tội chết trong tay hắn.”

Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu, “Cả kẻ chủ mưu thật sự phía sau nữa.”

Mọi người đều cảm thấy có lý, không thể có lòng hại người, không thể quá dễ dàng với những kẻ ác ôn vì mưu đồ bản thân mà tàn sát dân lành, tay đầy máu tanh! Bàng Cát vuốt râu, “Vậy thì phải khiến bọn chúng thua tâm phục khẩu phục!”

Mọi người bàn bạc suốt đêm, quyết định phòng trước khỏi họa.

.

.

Sáng sớm ngày hôm sau, Bàng Cát và Bao Chứng vào triều nhờ Triệu Trinh giúp đỡ. Thị vệ gác cổng phủ Khai Phong nhận được một bức thư từ Bách Hoa Minh.

Thư được gửi cho Bàng Dục.

Mọi người thăm giạt mình, đúng thật!

Bàng Dục mở thư ra xem, quả nhiên là mấy câu uy hiếp, bảo Bàng Dục lấy danh nghĩa của triều đình, đòi đại hội võ lâm Thiên Nhai Cốc lại năm ngày, nếu không, sẽ tiết lộ bí mật thân thể của Triển Chiêu.

“Thái sư quả nhiên không phải đơn giản.” Triển Chiêu tán thán.

Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu, cười khê, “Vậy tiếp theo là chờ Tạ Bách Hoa đến tìm ta đòi Lăng Sơn Khấp Huyết Đồ.”

.

178. Q.6 - Chương 20: Tá Thi Hoàn Hồn[mượn Xác Hoàn Hồn]

Bạch Ngọc Đường chẳng phải chờ lâu, Tạ Bách Hoa thật sự đưa thiệp mời đến, nói mời Bạch Ngọc Đường đến nhà gian của Thái Bạch Cư gặp mặt.

Bạch Ngọc Đường nhìn thiệp mời, cười không nói gì.

Mọi người tặc lưỡi trầm trồ, Bàng thái sư quả nhiên không tầm thường! Bị hấn đoán trúng cả rồi.

“Làm gì lại hẹn trong nhà gian, ở đại sảnh không được sao, không dám gặp ai sao.” Triển Chiêu lầm rầm.

Mọi người nhìn hấn, ô, ghen sao?

“Hẹn lúc nào?” Thiên Tôn hỏi Bạch Ngọc Đường.

“Chiều hôm nay, giờ mùi.”

“Vậy giờ mùi tam khắc rồi đi!” Triển Chiêu nghĩ nghĩ lại thấy không ổn, “Không được, gần đến giờ Thân rồi đi!”

Mọi người đều buồn cười, Triển Chiêu còn chưa thành thân đã trông coi rất sát sao.

“Tạ Bách Hoa hiện tại không ra người không ra quỷ, không có thời gian nhàn hạ để nhớ thương Bạch Ngọc Đường nhà ngươi đâu.” Triệu Phổ vỗ vỗ Triển Chiêu bảo hắn yên tâm, đừng suy nghĩ lung tung.

Triển Chiêu nghĩ nghĩ, “Chúng ta đi đặt nhà gian bên cạnh!”

Mọi người cảm thấy việc này đúng là nên làm, có thể theo dõi tình hình, thế là, các ảnh vệ bao hết nhà gian ở cả hai bên, chuẩn bị đi nghe trộm tập thể.

.

.

Buổi chiều, Bạch Ngọc Đường một mình vào Thái Bạch Cư.

Vào phòng thì thấy cửa sổ đóng chặt, bên trong rất tối, Tạ Bách Hoa ngồi trong một góc khuất cách xa cửa sổ, có vẻ rất sợ sáng, âm u ngồi ở đó, nhìn Bạch Ngọc Đường đi vào.

Bạch Ngọc Đường đánh giá Tạ Bách Hoa một chút, nhin không được nhú mày.

Tuy Tạ Bách Hoa có hơi ẻo lả, nhưng trước đây cũng là một người rất chăm chút thể diện. Hôm nay tuy là có chăm chút, y phục cũng không tệ, nhưng lại chẳng có chút thể diện nào!

Sắc mặt hắn xám xanh, không biết có phải do ánh sáng không, cả người đầy tử khí. Hốc mắt thâm đen hõm sâu, hai mắt đầy tơ máu, trông mắt hơi phiếm đỏ. Môi xanh tím, thân hình gầy khô, quan trọng là còn có mùi, cảm giác như đang nổi mốc, mùi tanh hôi khó chịu vô cùng.

Bạch Ngọc Đường hơi nhú mày, hắn ghét nhất là những thứ u ám, bẩn, có mùi lạ, vừa nghĩ đến chuyện còn phải ngồi ở đây với Tạ Bách Hoa thêm một lúc nữa đã cảm thấy buồn nôn.

Thấy sắc mặt Bạch Ngọc Đường không được ổn lắm, Tạ Bách Hoa cười lạnh, “Ngũ gia, không ngờ lại nề mặt đến đây, ta thật sự là thụ sủng nhược kinh.” [được ưu ái quá nhiều đến đâm lo]

Bạch Ngọc Đường tìm một chỗ cách hắn xa một chút, lại gần cửa sổ để thông gió ngồi xuống, chờ hắn nói vào chuyện chính.

Cách vách, Triển Chiêu bám trên tường nghe. Trước đó vách tường đã bị Từ Khánh dùng Kim Cương Chỉ đâm thủng mấy lỗ, bên này không nói gì thì có thể nghe thấy bên kia rất rõ, dù sao thì người trong Thái Bạch Cư cũng dễ nói chuyện, đâm rồi đến lại là được, còn tại sao lại bắt Từ Khánh đâm... ngón tay của tam gia to nhất, vách bên kia đã treo tranh che lại, thần không biết quỷ không hay.

Triển Chiêu cau có, Tạ Bách Hoa kia, nói chuyện chẳng đâu vào đâu.

Mà trong phòng bên cạnh lúc này, Tạ Bách Hoa đang nhìn Bạch Ngọc Đường trừng trừng.

Bạch Ngọc Đường đang ngồi cạnh cửa sổ, nhin không được mở cửa sổ ra thông gió, ánh nắng bên ngoài chiếu trên người hắn, cả người trắng như tuyết.

Tạ Bách Hoa nghiêng răng, Bạch Ngọc Đường, thật đúng là một người khiến kẻ khác phải ganh tị! Cho dù là xuất thân, tư chất, võ công, gia cảnh, thành tựu, địa vị giang hồ, thậm chí là dung mạo, đều khiến người khác ghen tị đến tóa máu mắt.

“Nếu không phải do người ban tặng, ta cũng sẽ không lụn bại đến mức này.” Tạ Bách Hoa hung hãn nhìn Bạch Ngọc Đường, sắc mặt hắn, như muốn xông đến cắn một cái, rồi hút cặn máu mới hả giận.

Bạch Ngọc Đường nhìn sắc mặt hắn đã thấy buồn cười, nghĩ thầm đúng vậy, nếu không phải tha cho người một mạng, thì sẽ không làm nhiều người tốt vô tội mất mạng oan ức như thế, chán ghét hỏi, “Có chuyện gì nói mau.”

Triển Chiêu gật đầu, trong lòng lăm râm, đúng! Muốn nói thì mau nói, đừng dài dòng!

Ân Hậu bên cạnh thấy Triển Chiêu sát khí bùng bùng rất thú vị, nhớ tới khi Triển Chiêu còn nhỏ, rất thích một con thỏ trắng, lúc nào cũng ôm không buông tay, đi đâu cũng ôm theo, ai xin cũng không cho.

Hôm đó Trọng Tam cướp mang đi chơi một lúc, Tiểu Triển Chiêu liền bám theo hắn như cái đuôi nhỏ, cứ nhìn chăm chăm, rất giống hiện tại.

“Rất đơn giản, ta đã biết Triển Chiêu và Thiên Ma Cung có quan hệ gì rồi.” Tạ Bách Hoa rất muốn nhìn xem dáng vẻ kinh ngạc của Bạch Ngọc Đường, có điều ngũ gia không nể mặt hắn, chỉ hỏi, “Người nghe từ đâu?”

“Chuyện đó không liên quan đến người.” Sắc mặt Tạ Bách Hoa có vẻ đắc ý, “Ta chỉ cần người làm giúp ta một chuyện, thì ta sẽ không công bố thân phận của Triển Chiêu!”

Bạch Ngọc Đường một tay chống cằm, vừa ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ vừa ung dung hỏi, “Tìm cái gì, người cũng chẳng sống được bao lâu nữa, tìm được thứ tốt gì cũng phí công.”

“Người nói cái gì?” Tạ Bách Hoa nhíu mày.

Chiêu này là do Bao Chứng dạy cho Bạch Ngọc Đường lúc trước. Bạch Ngọc Đường không biết nói dối, lần này đối phó với Tạ Bách Hoa lại cần tương kế tựu kế, cho nên hắn đi thỉnh giáo ý kiến Bao Chứng. Bao Chứng chỉ cho hắn, hù dọa cộng đánh lạc hướng cộng chia rẽ!

Bạch Ngọc Đường suy tư một lát, hù dọa là dọa Tạ Bách Hoa, luyện Huyết Ma Công không chỉ không vô địch thiên hạ mà còn chết sớm hơn. Đánh lạc hướng là khiến tính đa nghi của Tạ Bách Hoa tự nghi ngờ quyết định của mình. Còn chia rẽ, đương nhiên là chia rẽ ly gián, trong thiên hạ nào có chuyện dễ dàng như vậy, Huyết Ma Đả quý giá bao nhiêu, vì sao người ta lại vô duyên vô cớ cho người một quả? Nhất định có âm mưu.

“Người tự đi tìm một đại phu xem thử, ta thấy người như vậy có lẽ không sống được một tháng nữa.” Bạch Ngọc Đường nói tiếp, “Còn thứ mùi trên người người là gì? Thứ vừa bò từ dưới mồ lên còn dễ ngửi hơn người.”

Mặt Tạ Bách Hoa đỏ rồi lại trắng, trước khi ăn Huyết Ma Đả hắn cực kì chú trọng bề ngoài, hôm nay... Rơi vào cảnh người không ra người quỷ không ra quỷ.

“Bạch Ngọc Đường, người không sợ ta mang thân thể của Triển Chiêu...”

“Ta sợ cái gì?” Bạch Ngọc Đường ngắt lời hắn, thật lòng cười một tiếng, thích thú nhìn Tạ Bách Hoa tức tối sôi ruột, “Nếu Triển Chiêu không tham giang hồ không dự quan trường, ta sẽ mang hắn về Hãm Không Đảo hưởng phúc, để hắn không phải ngày ngày mệt sống một chết chạy tới chạy lui.” Nói rồi, sắc mặt thoáng hiện vài phần tà khí, “Người trong thiên hạ đều ghét hắn, thì hắn sẽ thuộc về một mình ta, vừa hợp ý ta.”

Cách vách, Ân Hậu đá mày với Triển Chiêu, ý như nói, ái chà, Bạch Ngọc Đường còn có mặt này sao?

Triển Chiêu nhìn trời, con chuột này! Tim thì đập thành thịch thịch thịch.

Tạ Bách Hoa hoàn toàn bất lực với Bạch Ngọc Đường, “Bạch Ngọc Đường, vậy người có làm hay không?”

Bạch Ngọc Đường nhún vai, “Người nói nghe thử đã, không phải chuyện gì cũng làm được, chẳng hạn như bảo ta giết người thì rất dễ, giết người khác thì khó hơn một chút.”

Khóe môi Triển Chiêu cong cong, nghĩ thầm, làm rất tốt! Tốt nhất là cho nên tên ảo lả đó học máu mà chết!

Tạ Bách Hoa híp mắt, trong lòng hận Bạch Ngọc Đường đến phát đau, nhưng người này, mềm cứng không ăn, không như bọn Triển Chiêu Ân Hậu còn có chút e dè. Nhưng mà nghĩ lại vẫn nên lấy đại cục làm trọng, Tạ Bách Hoa nói, “Ta muốn Lăng Sơn Khấp Huyết Đồ.”

Bạch Ngọc Đường thật sự giả vờ ngạc nhiên, “Trên tay ta không có.”

“Ta biết ở đâu có?”

Bạch Ngọc Đường có vẻ hứng thú nghe tiếp, “Ở đâu có?”

“Thiên Ma Cung!”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Sao lại khẳng định như vậy?”

“Liên Hoa Lô và bốn vị cao tăng Thiếu Lâm đều chết trong tay Thiên Ma Cung, đương nhiên là ở chỗ bọn chúng.”

Nghe lời Tạ Bách Hoa nói, Bạch Ngọc Đường trầm suy tính, kẻ diệt Liên Hoa Lô, giết bốn cao tăng Thiếu Lâm là một cao thủ, nhưng Tạ Bách Hoa lại không hề biết gì? Vậy người đứng sau là ai.

Nghĩ xong, Bạch Ngọc Đường thuận miệng hỏi một câu, “Người có từng nghĩ, Thiên Ma Cung bị người nào đó giả họa?”

Tạ Bách Hoa hàm hồ, “Người và Triển Chiêu có quan hệ đặc biệt, đương nhiên sẽ giúp người của Thiên Ma Cung!”

“Ta chỉ biết, nếu như không phải do người của Thiên Ma Cung làm, thì người đã bị người khác lợi dụng.”

Tạ Bách Hoa hơi sững sốt, trong mắt thoáng nghi hoặc, dường như... Hắn cũng từng nghĩ theo hướng này.

“Dưới núi Liên Hoa Lô, sao lại trồng Huyết Đâm Hồng?” Bạch Ngọc Đường tiếp tục dò hỏi.

Tạ Bách Hoa ngăn người, mày lại nhíu chặt hơn.

“Và tại sao Thiên Ưng Sơn Trang lại có huyết ma?”

“Cái đó...” Tạ Bách Hoa lẩm bầm, “Đều là do Tiết Thiên Ưng làm.”

“Các người đang nghiên cứu đúng không?” Trước đó Bạch Ngọc Đường đã thảo luận chuyện này với Thiên Tôn và Ân Hậu, rút ra kết luận là, có khả năng bọn Tạ Bách Hoa đang trồng Huyết Đâm Hồng, dùng người sống để thử nghiệm, nuôi huyết ma, là để tìm hiểu rõ ràng được hiệu của Huyết Ma Đâm, nói không chừng sau này có thể trở thành cao thủ như Ngô Bất Ác!

“Nhưng chưa từng thành công!” Tạ Bách Hoa cũng không giấu diếm nữa, nói thẳng: “Bạch Ngọc Đường, người xuất thân danh môn tư chất hơn người, là thiên chi kiêu tử, đương nhiên sẽ không biết người bình thường muốn mạnh hơn khó khăn bao nhiêu. Tuy trồng Huyết Đâm Hồng cần máu người, nhưng cũng chưa hẳn đã chết người. Hơn nữa, chỉ cần Huyết Ma Đâm thành công, thì có thể tăng cường công lực, có gì không đúng?!”

Bạch Ngọc Đường thử suy nghĩ như Tạ Bách Hoa, nhưng vẫn không thể chấp nhận cách làm cấp công cận lợi của hắn, trong võ lâm những kẻ không từ thủ đoạn để vượt trội hơn người rất nhiều, đa số là nhất niệm chi soa, Tạ Bách Hoa quả thật đã bị người khác lợi dụng bản tính cấp tiến hư vinh... Không biết chừng, như lời thái sư nói, sẽ có ngày tỉnh ngộ. [cấp công cận lợi: chỉ vì cái trước mắt, nhất niệm chi soa: một chút sai lầm trong suy nghĩ dẫn tới hậu quả xấu]

Bạch Ngọc Đường không giỏi khuyên giải người khác, chỉ lạnh lùng nói, “Nếu là bị người khác lợi dụng, cuối cùng phải còn phải đền mạng và thanh danh một đời, vậy những cố gắng trước đây, không phải đều vô ích rồi sao.”

Trong mắt Tạ Bách Hoa thoáng bất an, cuối cùng trở thành giận dữ, đứng bật dậy, “Bạch Ngọc Đường, ta bảo người tìm Lăng Sơn Khấp Huyết Đồ, không bảo người giáo huấn ta!”

Cách vách, Triển Chiêu lắc đầu, nói trúng tâm sự mới phản ứng mạnh như vậy. Ai, lời hay cũng khó khuyên được lũ quỷ chết tiệt, Tạ Bách Hoa này tự tạo nghiệt không sống yên được!

“Trước khi người gặp người của Thiên Ma Cung, ít nhất cũng là võ lâm chính phái, không lạm sát người vô tội.” Bạch Ngọc Đường vẫn ung dung, “Nhưng hiện tại thì sao? Tiểu Vương gõ mõ hôm đó cùng lắm mới hai mươi tuổi, người lạm sát người vô tội phá hồng quy tắc, chẳng lẽ còn cảm thấy mình là chính phái? Cuối cùng có thể bình an vô sự mà lui?”

Tạ Bách Hoa bắt đầu kích động, “Ta không biết, ta không có làm!”

“Người chắc chắn?” Bạch Ngọc Đường cười lạnh, “Ba người thợ săn trong núi hôm đó thì sao? Bọn họ còn cả nhà phải nuôi, cũng không phải người của ma giáo, người hóa điên muốn uống máu ăn thịt thì không xem người ta là người?”

Mọi người phòng bên cạnh kinh ngạc, thì ra mỗi lần Bạch Ngọc Đường nói chuyện theo kiểu Triển Chiêu thì có thể nói câu dài hơn một chút.

Triển Chiêu thì gật đầu liên tục, đúng là đạo lý! Nói rất hay!

“Im miệng!” Tạ Bách Hoa điên cuồng hơn, “Làm chuyện lớn không câu nệ tiểu tiết.”

“Ha ha.” Bạch Ngọc Đường cười lạnh, “Người nhiều lắm là kẻ thất bại, làm được chuyện gì lớn? Diệt trừ ngoại tộc hay là bảo gia vệ quốc? Vốn chỉ là một tên vũ phu điên cuồng, bây giờ là cuồng ma sát nhân, chỉ thay đổi từ tệ hại đến tệ hại hơn mà thôi. Kẻ xui xẻo thật sự là mấy ngàn đệ tử của Bách Hoa Minh, sau này sẽ vì người mà bị người đời phỉ nhổ, trở thành tà môn ngoại đạo.”

“Không phải lỗi của ta!” Tạ Bách Hoa chỉ vào Bạch Ngọc Đường, “Đều do người, bởi vì người phế võ công của ta.”

Bạch Ngọc Đường nhìn hẩn một cái, “Có nhân ắt có quả, ai bảo các người mưu đồ bất chính, trồng Huyết Ma Đâm.”

“Là Tiết Thiên Ứng trồng Huyết Đâm Hồng! Số Huyết Đâm Hồng đó căn bản là vô dụng! Chỉ có thể biến người thành cầm thú.” Tạ Bách Hoa hỗn loạn gào rống, “Người đó, người đó cho ta thứ khác! Tiết Thiên Ứng trồng ra chỉ toàn đồ rục, bên trên không có chấm đen và mạng nhện, thứ người đó ới là Huyết Ma Đâm thật sự!”

“Thứ Liên Hoa Phu Nhân trồng thì sao?” Chỉ một câu này của Bạch Ngọc Đường đã khiến Tạ Bách Hoa sững sờ. Hẩn đột nhiên nghĩ tới, hôm đó trong thư của Liên Hoa Phu Nhân gửi đến thật sự có nói, trên cây Huyết Đâm Hồng mình chặn bắt được có kết trái, không giống như Huyết Đâm Hồng bọn họ trồng sau núi, bên trên có chấm đen và nếp nhăn hình mạng nhện... Nhưng trái Huyết Ma Đâm đó đã biến mất rồi! Mà Huyết Ma Đâm bị mất vào hôm Liên Hoa Lâu bị diệt môn, cũng có nghĩa là, đã bị hung thủ mang đi. Hôm nay Huyết Ma Đâm được đưa vào tay mình, vậy có phải, người đeo mặt nạ đó chính là hung thủ diệt Liên Hoa Lâu! Chẳng lẽ mình đã bị lừa? Thứ mình ăn là gì? Rốt cuộc có phải Huyết Ma Đâm không?!

Thấy Tạ Bách Hoa điên cuồng phẫn nộ, Bạch Ngọc Đường biết hẩn đại khái đã nghĩ thông rồi, có lẽ hẩn sẽ chạy đi chất vấn chủ mưu phía sau, mình và Triển Chiêu đi theo là được. Thế là, Bạch Ngọc Đường không muốn nói thêm lời thừa, im lặng.

Tạ Bách Hoa trời sinh tính đa nghi, đã nghi ngờ người đeo mặt nạ kia, nhưng hẩn vẫn muốn quay về, suy nghĩ cặn kẽ, chuẩn bị xem nên đối phó thế nào. Thế là liền đứng lên, nói với Bạch Ngọc Đường: “Bạch Ngọc Đường, đại hội Thiên Nhai Cốc sẽ được dời lại, đến lúc đó, cầm Lăng Sơn Kháp Huyết Đồ đến, nếu không, ta sẽ công bố thân phận của Triển Chiêu trước mặt vô lâm quần hùng.” Nói xong thì đi.

.

.

Hẩn vừa đi, các ảnh vệ lập tức theo dõi, Triển Chiêu chạy sang phòng có Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường mở rộng cửa sổ ra hít thở thì thấy dưới lầu, Tạ Bách Hoa đội đầu lạp vôi vàng rời khỏi Thái Bạch Cư, dường như là về biệt viện.

“Tạ Bách Hoa đã sinh nghi, hẩn sẽ đến chất vấn kẻ chủ mưu.” Triệu Phổ đi vào phòng ngồi xuống, tay xoa xoa không khí, nhíu mày, “Mùi lạ!”

“Mùi xác thối.” Công Tôn cũng thấy khó chịu, “Rốt cuộc thứ Tạ Bách Hoa ăn có phải Huyết Ma Đâm không?”

“Huyết Ma Đâm sáu mươi năm mới có một quả, phải chăm bón rất cẩn thận.” Ân Hậu ngồi xuống cạnh Triển Chiêu, “Nhưng trên thực tế, Huyết Ma Đâm Ngô Bất Ác trồng được trước đây không mất nhiều thời gian lắm.”

“Huyết Ma Đâm của Ngô Bất Ác hái được từ đỉnh núi, có gì đáng chú ý không?” Thiên Tôn hỏi hẩn, “Người có từng thấy quả của nó chưa?”

“Đáng chú ý thì hẳn là có, hẳn không nói với ta mà thôi.” Ân Hậu nghĩ nghĩ, “Quả màu đỏ tươi, có một ít chấm nhỏ màu đỏ son thì không sai, nhưng chưa từng nghe nói có vân hình mạng nhện.” Ân Hậu nói thâm, “Rốt cuộc thì đó là thứ gì?”

Công Tôn suy tư một lúc, tóm lấy Bao Duyên, chạy đến Tàng Thư Các của Thái Học, muốn tìm một ít tư liệu liên quan đến Huyết Ma Đám.

Những người khác dốc toàn lực theo dõi Tạ Bách Hoa, nhất định phải tìm được quái nhân đưa Huyết Ma Đám cho hắn.

.

.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi mai phục ngoài khu rừng lần trước, Thiên Tôn và Ân Hậu không có việc gì làm, cũng đi theo.

Bốn người tìm đến gần cửa động, chợt thấy có thứ gì nằm rạp trong động, nhìn nhau một cái, định vào trong thì chợt mùi tanh hôi sộc ra.

Vội lùi lại, Ân Hậu bịt mũi, “Dường như có thứ gì chết bên trong.”

Mọi người đang do dự trước cửa động không biết có nên vào không, hoặc là kéo búa bao để người thua vào... thì chợt bên trong có tiếng “ục ục”.

“Miêu Nhi.”

Bạch Ngọc Đường ngồi xổm trước cửa động nhìn vào trong, phát hiện có bất thường, liền vẫy tay gọi Triển Chiêu.

Triển Chiêu đi đến, nằm úp lên lưng hắn cùng nhìn vào trong, phát hiện thi thể bên trong đang khô quắt lại với tốc độ cực nhanh, giống hệt như bị xi hơi, không bao lâu sau... Hóa thành một bãi máu loãng và một bộ xương, nhưng rồi xương cũng vỡ vụn, rải rác khắp nơi, cực kì đáng sợ.

“Hóa Thi Thủy sao?” Triển Chiêu bịt mũi.

“Hóa Thi Thủy hẳn phải không để lại xương cốt.” Bạch Ngọc Đường cầm một cành cây vạch thử, móc được một bộ y phục bắn lên.

Mọi người xem thử mới phát hiện, đây chính là huyết ma cần người lung tung rồi bỏ trốn hôm trước!

“Huyết ma đó chết rồi?” Bạch Ngọc Đường vừa dứt lời, Thiên Tôn sau lưng vỗ hắn một cái, ý là: có người!

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu sửng sốt, thính lực của bọn họ cực tốt, nội lực thâm hậu, đều nhận ra là xung quanh không có ai! Nhưng Thiên Tôn và Ân Hậu mỗi người túm một đĩa, nhảy lên cao, đáp xuống ngọn cây, ngồi xuống, im lặng quan sát bên dưới.

.

.

Một lúc sau, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường bắt đầu nghe được tiếng bước chân. Hai người rất không phục, xa như vậy mà cũng nghe được?! Thính lực của hai lão nhân gia tốt hơn mình gấp mấy lần, không hổ là lão yêu quái công lực trăm năm!

Bên dưới, một hắc y chạy ra từ bụi cây, hoặc có thể nói là, một huyết ma mặc hắc y. Không biết hắn phát cuồng hay đã hóa điên, vừa cào cào khắp người vừa chạy, không cần thận vấp ngã lần mấy vòng, rống lớn một tiếng, cuối cùng ngã phịch xuống mất mạng, một lúc sau, lại có tiếng “ục ục”, hóa thành máu loãng, chỉ còn một bộ xương trắng hếu.

Mọi người chứng kiến toàn bộ, đều sửng sờ.

Một mặt, nghĩ đến chuyện thứ này trước đây vẫn còn là một con người, chỉ vì không biết tự nguyện hay bị bắt ăn thứ Huyết Ma Đám quý quái đó mà phát điên, chết thê thảm không được toàn thân hôi thối kinh người.

Triển Chiêu lắc đầu, bọn họ đã đắc tội với ai?

Đang suy nghĩ thì chợt có tiếng bước chân, còn có tiếng “phạch phạch”, như tiếng vỗ cánh.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ngẩn người, mọi người cùng nghĩ tới, những người nuôi chim của Thiên Ưng Sơn Trang?

Quả nhiên, Tiết Thiên Ưng dẫn theo Tiết Thừa Nghĩa vào rừng.

Tiết Thừa Nghĩa bịt mũi, nhìn Tiết Thiên Ưng, “Cha, đợt này vẫn không được, tuy khá hơn đám súc sinh không đầu óc chỉ muốn ăn thịt lẫn trước một chút, nhưng không đến mười ngày là chết, hơn nữa khi ăn rồi thì thể cũng thối rửa.”

“Ừm.” Tiết Thiên Ưng nhú mày gật đầu, “Rốt cuộc thì trước đây Huyết Ma đã ăn loại Huyết Ma Đằm gì? Đáng giận là số Huyết Đằm Hồng ngày trước đã bị Ân Hậu đốt hết rồi, nếu không cũng không phải phiền phức thế này.”

“Cha, cha thấy có khi nào Tạ Bách Hoa cũng ăn Huyết Ma Đằm không?” Tiết Thừa Nghĩa hỏi, “Hắn rõ ràng đã bị Bạch Ngọc Đường phế võ công, sao lại khôi phục được? Hơn nữa...”

“Tên ngu ngốc đó.” Tiết Thiên Ưng cười lạnh, “Thứ hắn ăn không phải Huyết Ma Đằm.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, quả nhiên Tiết Thiên Ưng có vấn đề!

“Vậy hắn đã ăn thứ gì?” Tiết Thành Hùng tò mò.

“Với tình trạng của hắn, có lẽ đã ăn lầm Huyết Chu Đoạn Trường Đằm.” Tiết Thiên Ưng lắc đầu, “Đừng thấy hiện tại hắn đắc ý mà lầm, không đến mười ngày, ruột gan sẽ đứt đoạn, chịu đủ mọi tra tấn dần vật mà chết!”

Tiết Thừa Nghĩa kinh ngạc, bốn người trên cây lại càng giật mình, vốn nghĩ là quái nhân đó lợi dụng Tạ Bách Hoa, nhưng tình hình này có vẻ là có thù với hắn! Nhưng mà, sao Tiết Thiên Ưng lại biết?

“Cha, làm sao người biết được? Còn nữa, Huyết Chu Đoạn Trường Đằm đó là thứ gì?”

“Là thứ độc dược cực phẩm mà trước đây cung chủ đã bỏ công gây trồng để đề phòng có người trộm ăn Huyết Ma Đằm!” Tiết Thiên Ưng ra vẻ thần bí, “Trước đây, đã dùng nó để khống chế không ít người trong võ lâm!”

“Huyết Ma Đằm vốn là thứ kịch độc, còn có mùi hôi thối, mỗi lần trồng thường kéo rất nhiều độc vật như rắn rết kiến chuột đến! Đặc biệt là một loại nhện cực độc, loài nhện này màu đỏ rực, tên là Huyết Chu.” Tiết Thiên Ưng giải thích đại khái với Tiết Thừa Nghĩa: “Khi trồng Huyết Ma Đằm, nhất định phải tránh để nó tiếp xúc với các loại nhện độc này, nếu không, Huyết Ma Đằm sẽ không thuần nữa. Nếu như khi cây vừa kết trái bị nhện độc dẹt mạng bao lại, thì quả sẽ không phải là Huyết Ma Đằm, mà là Huyết Chu được xưng độc trung chi vương, trong vòng mười ngày, sẽ rút hết nội lực và thọ mạng trong mấy chục năm còn lại, Tạ Bách Hoa có lẽ đã trúng loại độc này rồi... Tám phần là do cung chủ đưa cho hắn.”

Mọi người nghe vậy, một mặt cảm thấy gió đã đổi chiều rồi, thì ra còn có thứ Huyết Chu Đoạn Trường Đằm này, một mặt khác lại thắc mắc, sao hai phụ tử này lại đứng đây nói chuyện? Nhưng nghe đến cuối cùng, cung chủ? Cung chủ nào?

Đang thắc mắc, chợt Thiên Tôn và Ân Hậu cùng nhú mày, nhìn chằm chằm phía xa, như có người đang đi đến.

Hai phụ tử Tiết Thiên Ưng và Tiết Thừa Nghĩa cùng quỳ xuống, vội vàng thỉnh an, dáng vẻ cực kì cung kính, miệng hô: “Thuộc hạ tham kiến cung chủ!”

Một nam tử hắc y đi từ lùm cây um tùm ra, dáng người cao lớn, mặt đeo một tấm mặt nạ huyết ma rất kì dị.

Ân Hậu trợn trừng hai mắt, Thiên Tôn cũng lộ vẻ kinh ngạc khó thấy.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn quanh, hai người này làm sao vậy?

Người kia vừa bước tới một bước lập tức nhú mào, lùi ra sau lùm cây, biến mất trong rừng, Thiên Tôn và Ân Hậu không nhìn phụ tử Tiết gia một cái, lập tức đuổi theo.

Phụ tử Tiết gia bị biến cố đột ngột này làm ngất người, lúc này hai bọn họ còn đang quỳ trên mặt đất chờ “cung chủ” hô bình thân.

Bạch Ngọc Đường lấy hai mảnh Mặc Ngọc Phi Hoàng Thạch ra bắn xuống, “chóc chóc” hai tiếng, bắn trúng huyết đạo của hai người kia, khiến bọn họ phải quỳ rạp xuống không đứng lên được.

Bảo các ảnh vệ phía sau giải hai phụ tử này về phủ Khai Phong, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đuổi theo Thiên Tôn và Ân Hậu.

.

.

Vào sâu trong rừng thì nghe có tiếng hai người cãi nhau, là Thiên Tôn và Ân Hậu.

“Người ngăn ta làm gì?”

“Không ngăn chẳng lẽ đứng nhìn người trúng độc?”

Triển Chiêu hoảng hốt, xông đến hỏi, “Ai trúng độc?”

Đến phía trước mới thấy, một lớp khói độc vàng đang tán dần trên khe núi phía trước, Thiên Tôn chấp một tay sau lưng đứng trước bờ vực, giữ Ân Hậu đang nổi giận muốn xông tới lại, còn hắc y nhân kia thì đã không còn tung tích.

Triển Chiêu vội chạy đến ôm lấy cánh tay Ân Hậu không cho hắn làm bậy, “Ngoại công sao lại kích động như vậy?”

“Hắn!” Ân Hậu chỉ theo bóng hắc y nhân đã biến mất phía xa, hỏi Thiên Tôn, “Người đó có phải Ngô Bất Ác không?!”

Thiên Tôn nhú mào một lúc lâu, “Quả thật, rất giống...”

“Không phải Ngô Bất Ác đã chết rồi sao?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đồng thanh.

“Trước đây chúng ta thật sự đã tự tay chôn xác hắn.” Thiên Tôn cũng rất ngạc nhiên, “Nhưng dáng người cùng cử chỉ của kẻ đó, thật sự giống hệt.”

“Căn bản là một người, nhất định là chui từ dưới mồ lên!” Ân Hậu tuy đã hơn trăm tuổi nhưng tính tình vẫn rất nóng nảy, “Tá thi hoàn hồn hoặc là trá thi rồi, nói tóm lại âm hồn bất tán!”

“Chôn suốt sáu mươi năm, hắn là đã thành xương trắng rồi mới đúng.” Bạch Ngọc Đường nhắc, “Hơn nữa có vẻ hắn còn rất trẻ.”

“Đây là điểm đáng nghi nhất!” Thiên Tôn và Ân Hậu đồng thanh.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường rất buồn bực.

Chợt Ân Hậu lăm bằm, “Đó rõ ràng là Ngô Bất Ác khi còn trẻ, tiểu tử đó, chẳng lẽ là cái lão hoàn đồng rồi sao?!”

“Quay về hỏi phụ tử Tiết gia đi.” Triển Chiêu kéo Ân Hậu quay về, tránh để hắn kích động đuổi theo người thân bí kia, thân phận kẻ đó còn chưa rõ ràng, phải đề phòng là mai phục. Nhưng mà nếu thật sự người đó là Ngô Bất Ác đã dùng cách nào đó để sống lại, với mức độ hận hận Ân Hậu và mình, có thể sẽ làm ra chuyện này, chỉ là Triển Chiêu nghĩ mãi không thông, làm sao lại có chuyện cái lão hoàn đồng?

Bạch Ngọc Đường và Thiên Tôn đi phía sau.

Bạch Ngọc Đường hạ giọng hỏi Thiên Tôn, “Mất người đó dường như không đó.”

Thiên Tôn gật đầu, “Võ công của hắn cũng không cao như Ngô Bất Ác.”

“Vậy là giả mạo?”

Thiên Tôn cười lắc đầu, “Ngô Bất Ác quá đặc biệt, đến ta cũng không quên được hắn, kể khi này, thật sự giống người thật! Chuyện này thật sự rất kì dị!”

179. Q.6 - Chương 21: Họa Lý Càn Khôn [bí Mật Trong Bức Tranh]

Bọn Triển Chiêu trắng tay về phủ Khai Phong, Thiên Tôn và Ân Hậu đều im lặng không nói gì, chỉ ngồi trong sân ngắm người.

Triệu Phổ thấy ai cũng ủ rũ, còn bắt cả phụ tử Tiết Thiên Ứng về, rất thắc mắc.

Ảnh vệ len lén báo cáo với Triệu Phổ, Triệu Phổ kinh ngạc nhìn bốn người, “Bốn người các người cùng đi, mà lại để kẻ đó chạy mất?!”

Công Tôn kéo tay áo hắn, ý là, đừng nói thẳng như vậy!

Ân Hậu và Thiên Tôn nhìn nhau một cái, khi này bị tên quỷ sống đó làm sững sốt, vuột mất cơ hội bắt hắn tốt như vậy! Thật mất mặt!

Hai lão gia tử không nén được giận, đi trừ phòng uống rượu.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đều liếc nhìn Triệu Phổ, Triệu Phổ bị Công Tôn nhéo tay kéo đi.

Phụ tử Tiết gia vẫn còn đang bị điểm huyết, Bao Chứng hạ lệnh trước tiên bí mật giam bọn họ vào thiên lao, canh chừng nghiêm ngặt.

Trong sân, phụ mẫu hai nhà Triển Bạch hỏi Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường xem đã có chuyện gì.

Mọi người ngồi trong sân, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường kể lại mọi chuyện.

Bao Chứng hơi nhíu mày, “Ngô Bất Ác? Huyết Ma ngày trước sao lại khởi tử hồi sinh cải lão hoàn đồng?”

“Không thể nào đâu?” Ân Lan Từ cũng không tin, “Ngô Bất Ác đã bị cha và Thiên Tôn đánh nát rồi, chôn ở Lăng Sơn không lầm được!”

Trong lúc mọi người vẫn chưa nghĩ ra được gì, Từ Khánh hít sâu, đột nhiên vỗ đùi, nhớ tới một chuyện, “Trước đây, khi ta uống rượu với vài người chuyên làm những chuyện buồn bán dưới lòng đất, có nghe kể một chuyện! Không biết là thật hay giả.”

Mọi người nhìn tam gia, “Là chuyện gì?”

“Buồn bán dưới lòng đất, là trộm mộ?” Triển Chiêu hỏi thêm một câu.

Từ Khánh gật đầu, “Đúng vậy, các bằng hữu của ta có một sơn trại, ngôi mộ lớn nào cũng đã từng vào, khi chúng ta uống rượu với nhau, bọn họ nói, tương truyền, dưới lòng đất Lăng Sơn có báu vật!”

Mọi người tò mò, “Báu vật?”

“Phải!” Từ Khánh gật đầu, “Mọi người nghĩ xem, Lăng Sơn Lăng Sơn, nghe tên đoán người, ngọn núi đó hẳn phải có rất nhiều lăng tẩm! Vậy các người đoán xem, có thể nào Huyết Ma bị chôn xuống, gặp mặt các lão quỷ dưới lăng dưới mộ đó, rồi vùng dậy?”

Mọi người đều bĩu môi, không phải chứ...

“Vậy các bằng hữu của người không nên trộm mộ nữa, sớm muộn gì cũng bị quỷ tha đi.”

Chợt, phía sau có tiếng nói.

Mọi người xoay mặt sang nhìn thì thấy Thiên Tôn và Ân Hậu mỗi người ôm một bầu rượu đến, người nói là Thiên Tôn.

“Lăng Sơn là vạn phần chi sơn sao?” Triển Chiêu hiếu kì hỏi Ân Hậu: “Trước đây con cũng từng nghe câu này.” [vạn phần chi sơn: ngọn núi có chục ngàn ngôi mộ]

“Ha ha.” Ân Hậu lắc đầu, “Các người bị lão tiểu tử Lâm Thiện Tử lừa rồi!”

Mọi người tò mò, Nhạc Dương cũng mới nghe nói lần đầu, “Chẳng lẽ không có Lăng Sơn? Nhưng rõ ràng trong tư liệu có ghi chép, năm ấy hai người giết Huyết Ma ở Lăng Sơn, cho nên mới có Lăng Sơn Khấp Huyết Đồ!”

“Nơi đó đúng là một ngọn núi, nhưng tên là gì thì không ai biết.” Thiên Tôn giải thích ọi người, “Địa điểm là do Ngô Bất Ác chọn, khi đó ta dùng Vạn Lăng Dao, Ân Hậu dùng Sơn Hải Kiếm, mỗi bên lấy một chữ, Lâm Thiện Tử tiện tay viết “Lăng Sơn”, thế là từ đó ngọn núi đó có tên là Lăng Sơn.”

“Vậy vị trí cụ thể ở đâu?” Triển Chiêu tò mò.

“Ta không nhớ đường nữa.” Ân Hậu lắc đầu, “Khi đó là đuổi theo Ngô Bất Ác đến, địa điểm do hắn chọn. Con mẹ nó đúng là khó đi, núi non trùng điệp sương mù dày đặc, suýt nữa không ra được, khi về do Lâm Thiện Tử dẫn đường.”

Thiên Tôn cũng gật đầu.

Bọn Triển Chiêu nhìn trời, vào thời điểm quan trọng hai người này lại vờ hồ đồ!

“Cha, thử nghĩ kĩ lại!” Ân Lan Từ túm lấy tay áo Ân Hậu lắc lắc.

Ân Hậu xoa cằm nghiêng đầu, “Chuyện này...” Suy nghĩ một lúc vẫn không ra.

Mọi người bất lực, cuối cùng cả Nhạc Dương cũng không biết Lăng Sơn ở đâu, đành phải từ bỏ, đặt hy vọng vào phụ tử Tiết gia.

Chuyện thăm vấn vẫn giao cho các ảnh vệ như cũ.

.

.

Dùng cơm xong, mọi người lại ngồi xuống nghiên cứu.

Nhưng ngay vào lúc ấy, đột nhiên có rất nhiều người giang hồ bao vây phủ Khai Phong, nói phủ Khai Phong cường chế bắt Tiết Thiên Ứng và Tiết Thừa Nghĩa đi, trái với đạo nghĩa, bảo bọn họ mau thả người! Còn nói cái gì triều đình dung túng ma giáo, hà hiếp võ lâm chính phái thiên lý bất dung.

“Oa.” Ân Hậu hưng phấn, “Đám người giang hồ đó lại đến rồi sao, trước đây cũng là chiêu này, miệng kẻ nào cũng tự cho là chính nghĩa, tay thì làm những chuyện bất gả trộm chó vu oan giá họa.”

“Có thể thấy, Thiên Ứng Sơn Trang và người đứng sau cấu kết với nhau, kích động Bách Hoa Minh và Ô Y Bảo, bảo chủ Tần Gia Bảo và Tạ Bách Hoa có quan hệ tốt như vậy mà vẫn không ra mặt, có lẽ là đã phát hiện cho nên không muốn liên lụy.” Nhạc Dương lắc đầu, “Sốt ruột muốn cứu phụ tử Tiết gia như vậy, nhất định có vấn đề!”

“Nhưng đám người giang hồ này âm ỉ như vậy, đối phó thế nào?” Nhạc Dương nhìn ra ngoài.

Bao Chứng bật cười, “Được một tắc tiến một thước!”

Mọi người đều tò mò, ý của Bao đại nhân là định thị uy với bọn họ sao?

“Mỗi năm có không ít giang hồ chính phái bị tham quan ô lại hại chết, sao đám người giang hồ đó không ra mặt hô hào?” Bao Chứng hỏi mọi người, “Trước đây người Liêu tấn công Trung Nguyên ồ ạt, có bao nhiêu chính sĩ giang hồ lên chiến trường, bảo gia vệ quốc? Người Liêu giết nhiều người võ lâm như vậy, cũng đâu thấy đám người này kêu gào gì.”

Mọi người gật đầu.

“Bọn họ nắm chắc phủ Khai Phong là thanh quan nha môn làm việc có đạo lý, binh mã của Triệu Phổ cũng sẽ không lấy nhiều hiệp ít, mấy năm nay mưa thuận gió hòa bình an vô sự, không muốn tạo thành xung đột lớn, cho nên kêu gào ngoài cửa không e dè ai sao?” Triển Chiêu nhú mày.

“Bọn họ nghĩ chiêu này là hay, thật ra là rất ngu xuẩn.” Bao Chứng cười cười, “Đám người giang hồ đó nghĩ, nếu phủ Khai Phong không đáp lại, thì bọn họ sẽ nói triều đình yếu đuối vô năng, cũng gán chắc cho chúng ta tội chột dạ vì thiên vị ma giáo. Nếu như chúng ta động võ, Cửu vương gia ra tay đàn áp, thì bọn họ sẽ nói chúng ta ý mạnh hiếp yếu hà hiếp người giang hồ, kích động các nhân sĩ võ lâm khác đối đầu với quan phủ.”

Mọi người đều gật đầu, “Đúng là miệng lưỡi tiểu nhân.”

“Vậy Bao tướng cho rằng nên đối phó thế nào?” Ân Hậu hào hứng hỏi Bao Chứng.

Bao Chứng cười cười, “Vậy phải hỏi Cửu vương gia rồi, ta là quan văn.” Nói rồi hỏi Bao Duyên: “Tiểu Mân Thầu, con sẽ xử lý thế nào?”

Mọi người bật cười, cả Bao Chứng cũng bắt đầu gọi Bao Duyên là Tiểu Mân Thầu rồi.

Bao Duyên nghĩ một lúc, “Ừm, giết gà dọa khỉ! Chúng ta không ý mạnh hiếp yếu, nhưng nhần nhện cũng có mức độ, nhân cơ hội này đặt ra một giới hạn!”

Bao Chứng vuốt râu gật đầu, “Ừm, nói tiếp đi.”

Bao Duyên ngồi ngay ngắn, trả lời rất nghiêm chỉnh: “Đầu tiên, các môn phái giang hồ này tụ tập gây rối, đến trước cửa nha môn hăm dọa, không bằng không chứng bịa đặt sự thật làm ô danh phủ Khai Phong, gây hỗn loạn, là bọn họ sai trước! Cấm quân trong thành Khai Phong là để duy trì trị an trong Khai Phong, có lý do để bắt bọn họ lại! Nếu nói ra, chúng ta là người có lý!”

Mọi người gật đầu.

“Thứ hai, là giết gà dọa khỉ, không bằng cứ bắt đầu từ Thiên Ưng Sơn Trang đang hùng hổ dẫn đầu. Làm đúng quốc pháp, phạm là phạm pháp, đều xử theo luật! Không phải bọn họ gây rối sao, người có bản lĩnh phạm pháp, thì ta có bản lĩnh xử lý người.” Bao Duyên nói tiếp, “Võ lâm nhân sĩ giang hồ, có hành hiệp trượng nghĩa, cũng có ác đồ, phải đối xử khác nhau.”

Bao Chứng thoáng cười, “Chỉ hai điểm này?”

“Còn nữa.” Bao Duyên nghĩ nghĩ, “Thứ ba, lần này nói rõ kẻ chủ mưu phía sau có âm mưu! Các bang phái ý có chỗ dựa, cáo mượn oai hùng, đúng là hoang đường. Ai ngờ được, kẻ chủ mưu phía sau, vốn không phải làm lợi cho nhau, mà là lợi dụng một phía. Nói ví dụ như Tạ Bách Hoa, kẻ đeo mặt nạ đó lấy tính mạng của hắn làm cái giá phải trả, để đạt được mục đích của mình! Đến lúc đó, người chết là Tạ Bách Hoa, là các chuồng môn tự cho là mình có được thiên thời muốn chiếm lợi của Thiên Ưng Phái, cái lợi thì dành cho người khác. Thu thập bọn họ một lần, để bọn họ biết, sẽ không có ai giúp bọn họ, không có ai ra mặt... Như vậy thì sẽ biết an phận!”

“Hay.” Bao Chứng rất vừa lòng, Bao Duyên có thể lấy đại cục làm trọng không hơn thua nhất thời, ứng đối linh hoạt lấy lợi tránh hại, trả lời rất tốt!

“Quan trọng là, Triệu Phổ có làm như thế không?” Ân Hậu hỏi, “Ta thấy tiểu tử đó rất ngốc.”

“Yên tâm.”

Chợt, Công Tôn bế Tiểu Tứ Tử đến, “Một ngày Triệu Phổ gây người mười một canh giờ, có một canh giờ tỉnh táo, chính là lúc đánh nhau.”

“Triệu Phổ đâu?” Triển Chiêu hỏi Công Tôn.

“Ra phía sau, Âu Dương dẫn binh mã đến rồi.” Công Tôn nói, “Khi này tìm hổ phù gần nửa ngày.”

Mọi người buồn cười, lần sau dùng dây xỏ vào hổ phù, cho Triệu Phổ đeo lên cổ thì sẽ không làm mất nữa.

“Vương gia sự định xử lý thế nào?” Bao Chứng hỏi.

Công Tôn nhìn Tiểu Tứ Tử, Tiểu Tứ Tử phồng má bắt chước Triệu Phổ: “Âu Dương, đi, mẹ nó đi diệt đám khỉ vong ân phụ nghĩa đó.”

Mọi người nhìn nhau cười, Bằng Dục nhảy lên, “Ta đi tìm vài người đi quanh phủ Khai Phong loan tin, nói Thiên Ứng Phái nuôi huyết ma, ly gián giang hồ, để ổn định các môn phái khác tránh cho đến lúc đó bọn chúng lại ly gián kích động điên đảo thị phi!”

“Ta cũng đi.” Bao Duyên đi theo, Nhạc Dương và Đường Thạch Đầu cũng vội đuổi theo.

Triển Chiêu đột nhiên chống cằm thở dài, “Ta thấy, không mấy năm nữa là Bao Duyên có thể quản lý một phương rồi.”

“Còn non lắm, non lắm.” Bao Chứng miệng khiêm tốn, nhưng mặt đen thì cười đến không ngậm miệng lại được, mọi người cũng cố nhịn cười.

Bạch Ngọc Đường đứng lên, “Muốn dụ người đeo mặt nạ đó ra lần nữa sợ là không dễ, đi xem thử thăm vấn phụ tử Tiết gia đến đâu rồi.”

Chưa kịp dứt lời, Tử Ảnh đã hớn hở chạy về, “Thăm vấn xong rồi, thành thật khai hết rồi.”

“Nhanh vậy sao?” Mọi người không tin.

Công Tôn nhắc, “Coi chừng hai phụ tử đó nói dối.”

“Không thể.” Tử Ảnh cười hì hì nói, “Hôm qua lúc gác đêm Giả Thông Minh chán không có gì làm, lấy vải bó chân gói lòng đỏ trứng lại, nhúng vào máu heo nhuộm đỏ rồi đặt trong mao xỉ ướp hương, làm mấy quả Huyết Ma Đắm giả. Khi này trong lao lấy ra hũ hai phụ tử đó, nói sẽ cho bọn họ ăn rồi biến thành huyết ma, không cho hút máu để bọn chúng biến thành một vũng máu loãng, cả hai nôn một hồi rồi khai hết!”

Mọi người há hốc mồm không nói được lời nào, như vậy mà cũng nghĩ ra được?! Giả Ảnh đó thật đúng là trí tưởng tượng không phải tốt bình thường, vậy mà ngày thường lại có vẻ ôn hòa như vậy, thì ra là giả vờ.

“Tiết Thiên Ứng đã nói gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi Tử Ảnh.

“Lão tiểu tử đó nói, hắc y nhân kia là Ngô Bất Ác.” Tử Ảnh nói rồi nhún vai, “Có vẻ không giống như nói dối, nhưng mà các người cứ xem như tham khảo, nói không chừng hóa điên rồi nói bậy bạ.”

“Các người có hỏi vì sao hắn lại khởi tử hồi sinh cải lão hoàn đồng không?” Thiên Tôn hỏi.

Tử Ảnh gật đầu, ngồi xuống nói chi tiết, “Sau khi Tiết Thiên Ứng đổi tên vào chính phái thì vẫn mơ tưởng muốn có võ công của Huyết Ma. Hắn trồng rất nhiều Huyết Đâm Hồng, tổng cộng đã thí nghiệm rất nhiều lần, giết rất nhiều người, nhưng đều không thành công. Không lâu trước đây, một người xuất hiện trước mặt nói, chính là hắc y nhân kia, hắn chính là Ngô Bất Ác khi còn trẻ. Tiết Thiên Ứng đã nghĩ là mình gặp quỷ rồi, nhưng sau đó mới phát hiện, đúng là hắn! Hơn nữa nghe nói, còn sắp luyện đến tầng cao nhất của Huyết Ma Công.”

“Tầng cao nhất?” Thiên Tôn và Ân Hậu rất ngạc nhiên.

Tử Ảnh do dự một lát, nói với mọi người, “Hắn nói, bước cuối cùng của Huyết Ma Công, không phải là hai mắt đỏ rực, mà là đỏ lên rồi phai đi, rồi lại đỏ.”

“Cái gì?” Ân Hậu giật mình, “Đỏ lên rồi phai đi... phai đi...”

Lắm bizzare rồi chợt Ân Hậu và Thiên Tôn cùng ngẩng đầu lên nhìn nhau, đột nhiên nhớ tới một chuyện rất quỷ dị!

“Chuyện gì vậy, ngoại công?” Triển Chiêu vội hỏi Ân Hậu.

“A.” Ân Hậu nghĩ nghĩ, trả lời: “Là thế này, ta và Thiên Tôn đánh cho gân mạch toàn thân của Ngô Bất Ác đứt đoạn. Trước khi chết, màu đỏ trong mắt hắn tán đi, cười với ta một cái.”

“Màu đỏ tán đi?” Triển Chiêu hiểu kì.

“Khi đó ta nghĩ, có lẽ là trước khi hắn chết uy lực của Huyết Ma Đắm tiêu thất, cho nên màu mắt mới khôi phục như ban đầu.” Ân Hậu nhíu mày, “Còn về nụ cười cuối cùng của hắn...”

“Ta đã nói Ngô Bất Ác cười rất gian xảo, người lại cứ nói hắn đã hấp hối, nhớ lại chuyện cũ.” Thiên Tôn vẫy tay mắng mỏ Ân Hậu.

Ân Hậu cũng thở dài, “Khi đó hắn cười, chúng ta đều cảm thấy hắn như trút được gánh nặng, giống như đánh với chúng ta một trận là để tìm chết. Ta cho là vì hắn làm Huyết Ma quá đau khổ, cho nên không muốn sống nữa. Nhưng hiện tại xem ta... có vẻ không phải như vậy!”

“Hai phụ tử bọn họ còn nói gì nữa?” Triển Chiêu hỏi tiếp.

“À, bọn họ đều rất có hứng thú với Huyết Ma Công, nhưng trước mắt Ngô Bất Ác còn chưa luyện đến tầng cao nhất, cần phải có Lăng Sơn Khấp Huyết Đồ.” Tử Ảnh nói xong thì chợt bên ngoài xôn xao, có lẽ là đánh nhau rồi.

“Chỉ như vậy, ngoài ra đều nói không biết.” Nói xong thì phi thân đi giúp.

.

.

“Lăng Sơn Khấp Huyết Đồ...” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vội lấy bức tranh ra, lấy một tấm giấy trắng lót bên dưới. Mọi người trải tranh ra trên tấm giấy xem xét kĩ lưỡng.

Nhưng xem một lúc lâu vẫn chỉ thấy được những chiêu thức Thiên Tôn và Ân Hậu đánh Huyết Ma.

Mọi đứng một bên xem tranh, còn Tiểu Tứ Tử thì ngồi chồm hòm phía đối diện nhìn mọi người. Mấy hôm nay mọi người đều bận rộn quá, Ân Lan Từ và Lục Tuyết Nhi cả thời gian tác hợp Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều không có, có thể thấy là có việc nghiêm túc phải làm.

Tiểu Tứ Tử cố gắng không làm phiền, nhưng lúc này thật sự nhịn không được nữa, đưa tay vẫy vẫy, “Cha, sao mọi người lại nhìn ngược?”

Mọi người ngẩng đầu nhìn Tiểu Tứ Tử thì thấy bảo bối đứng phía bên kia, đều buồn cười, tiểu ngọc tử này nhìn ngược mới đúng chứ?

“Tiểu Tứ Tử, bên này mới đúng, xem hàng chữ này.” Nhạc Dương chỉ chỉ đề tự trong tranh, bảo Tiểu Tứ Tử xem.

Tiểu Tứ Tử nghiêng đầu nhìn một lúc lâu, nhíu mày, “Nhưng mà nhìn như vậy, thuyền sẽ bị lật!”

“Thuyền?” Triển Chiêu đi đến, ngồi xuống cạnh Tiểu Tứ Tử nhìn thử, lập tức ngây người, “A?!”

Mọi người cũng đi qua, phát hiện đứng trên cao nhìn chỉ là những nét mực rối rắm, chỉ ngoại trừ khi ngồi xuống, nhìn từ góc độ tương đương với Tiểu Tứ Tử, nhìn không được cùng tán thán, thần kì!

Thì ra bức tranh này nếu nhìn thẳng, thì là núi non trập trùng, ba người đang đánh nhau trên núi. Còn nếu xoay ngược lại xem thử, mây trên đầu lại biến thành biển rộng, núi đảo ngược trở thành thuyền lớn, hình người đang đánh nhau trở thành những văn tự kì quái, còn vốn là văn tự, thì lại biến thành người và những thứ khác.

“Thần kì!” Công Tôn thật sự là khen ngợi không dứt kĩ thuật này.

Nhạc Dương cũng há hốc mồm, bức tranh này hắn đã xem rất nhiều lần, nhưng chưa từng thấy được gì lạ.

Ngoài ra, Lâm Thiện Tử cố ý làm người xem tranh hiểu lầm, viết rất nhiều chữ trên tranh. Đa số mọi người đều sẽ nhìn xuôi theo chiều chữ, cho nên trước nay đều xem ngược! Tiểu Tứ Tử nhỏ người, hơn nữa tiểu hài tử tương đối ngây thơ, góc độ nhìn mọi thứ không giống người lớn.

“Đây là thành thị trên biển sao?” Bạch Ngọc Đường chỉ vào một đầu bức tranh, có thể thấy rõ một tòa thành sau biển nước và sương mù, nguy nga tráng lệ, “Có vẻ giống bồng lai tiên cảnh.”

“Thận Lâu!” Công Tôn nhíu mày, “Rất giống thành cổ trên biển?”

“Ở đây bị cháy sao?” Triển Chiêu chỉ lên phần màu đỏ trên đảo, là những mảng màu trải dài. Nhìn ngược, là lá phong đỏ rực trên ngọn núi năm đó, nhưng hiện tại nhìn theo hướng này, căn bản là lửa đỏ hừng hực, cây cối là những thi thể bị thiêu cháy, cực kì khủng khiếp.

“Có thuyền ra khơi.” Thiên Tôn chỉ vào đội thuyền cạnh tiên cảnh. Thuyền có lớn có nhỏ, đều màu đen, trên thuyền chở rất nhiều người, còn có quan tài.

“Ngọc Đường, ngươi thấy con thuyền này quen không?” Triển Chiêu đột nhiên chỉ vào một con thuyền khá nhỏ trong số đó bảo Bạch Ngọc Đường xem.

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Con thuyền quỷ trôi vào hải vực Hâm Không Đảo trước đây!”

Mọi người đều rất kinh ngạc.

Đảo mất theo nội dung trong tranh, đoàn thuyền chạy trên mặt biển, gặp phải sóng gió, phân tán ra, tất cả đều chạy theo hướng đông tây... Bên trên còn có chi chít rất nhiều văn tự mọi người đọc không được, Công Tôn nhìn một lúc rồi lắc đầu, “Hoàn toàn không hiểu!”

“Miêu Nhi, xem!” Bạch Ngọc Đường chỉ vào con thuyền chạy trước nhất, có một nam tử đứng trên đầu thuyền, phía sau là một đoàn người, như là đội ngũ thực hiện nghi thức gì đó. Người đứng đầu bưng một chiếc khay vàng, bên trên là một chậu cây nhỏ đỏ rực, trên cây có một thứ quả rất giống gan người, còn những người phía sau, thì cầm những chậu cây nhỏ hơn, bên trong là các loại quả tương tự.

“Nhân ngư!” Tiểu Tứ Tử chỉ vào một nữ nhân có đuôi cá cạnh thuyền.

Mọi người còn đang tìm đủ loại động vật và đồ vật, kí hiệu kì quái trong tranh, nhưng người nhà Triển gia thì đều nhìn chăm chăm nam tử đứng trên đầu thuyền.

Bạch Ngọc Đường nhìn theo hướng mắt của Triển Chiêu thì thấy người đứng trên đầu thuyền, mặc y phục đen, tuổi chưa đến ba mươi, tướng mạo nghiêm túc ánh mắt u ám, dường như đã từng gặp, người này...

Ân Lan Từ thở dài, ngồi sang một bên lau nước mắt, Triển Thiên Hành vội đến an ủi.

“Chàng nói xem, sao chúng ta không phát hiện Hạo Hạo có nhiều bí mật như vậy? Có khi nào nó trở nên rất xấu, giết rất nhiều người không?”

Ân Lan Từ càng nghĩ càng giận, Ân Hậu thấy khuôn mặt khóc, sốt ruột vỗ đầu bứt tai, bảo Triển Thiên Hành mau dỗ.

Lục Tuyết Nhi tức giận thay Ân Lan Từ, “Tên Triển Hạo tráo trở đó, mắt công ngươi xem nó như nhi tử từ nhỏ.”

Bạch Hạ khều khều vai Lục Tuyết Nhi, ý bảo, nhịn một chút, càng nói Ân Lan Từ càng khó chịu.

Lục Tuyết Nhi bĩu môi hờn dỗi.

Bạch Ngọc Đường cũng nhíu mày vỗ vai Triển Chiêu, mọi người đều hiểu, người đứng trên đầu thuyền, rất giống Triển Hạo!

“Hắn là không phải Triển Hạo?” Bạch Ngọc Đường an ủi Triển Chiêu, “Khi bức tranh này được vẽ xong, Triển Hạo còn chưa sinh ra!”

Triển Chiêu cũng gật đầu, chỉ vào đôi mắt của người cực giống Triển Hạo trong tranh.

Bạch Ngọc Đường nhìn thấy cũng nhíu mày, màu vàng! Đôi mắt màu vàng.

Nhìn lại những người theo sau hắn, có bảy người, mỗi người đều bưng một chậu cây đỏ rực, có những thứ trái đặc biệt, màu mắt của mỗi người đều khác nhau.

“Này.” Ân Hậu vỗ vai Thiên Tôn, chỉ vào hai huynh đệ song sinh trong các tùy tùng theo sau tám người kia, hỏi: “Giống ai?!”

Thiên Tôn nhíu mày, “Ngô Bất Thiện và Ngô Bất Ác!”

Mọi người nhìn nhau.

“Người này giống Tiểu Nguyệt Tử.” Tiểu Tứ Tử chỉ vào một nam tử tay cầm sách đứng độc lập một mình trên đài cao ở hàng cuối cùng trên thuyền, rất giống như đang ngâm tụng kinh văn. Dung mạo rất giống Nhạc Dương, cũng là Lâm Thiện Tử ngày trước.

“Chuyện gì thế này?” Thiên Tôn không thể giải thích được, thì ra những người năm ấy đều có cùng một bí mật, bọn họ thật sự đến từ biển khơi, còn từ cùng một hòn đảo! Ngọn lửa trên hòn đảo ấy, nhìn ngược lại là rừng phong đỏ rực rỡ, nhưng nhìn xuôi, thì lại là địa ngục trần gian, ngày ấy đã xảy ra chuyện gì?

Lại xem tiếp, trong sóng lớn, đội thuyền bị lật chìm, chỉ còn lại duy nhất con thuyền lớn kia chạy tới. Cuối cùng của bức tranh, những người trên thuyền đột nhiên rút đao, sắc mặt rất hoảng hốt, không biết đã nhìn thấy thứ gì.

Bức tranh đến đây là hết, phần còn lại hẳn là nằm trên những bức kia.

“Chết mất!” Công Tôn xem được nửa truyện thì bị đứt đoạn, bức bối vò đầu gãi tai, cảm thấy vô cùng không dễ chịu.

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường, “Chúng ta phải tìm được hai bức kia!”

“Hẳn là nằm trong tay người đeo mặt nạ kia.” Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, “Hoặc có thể, ra tay từ Tạ Bách Hoa, dù hẳn xuất hiện!”

.

180. Q.6 - Chương 22: Nhân Họa Đắc Phúc [nhân Họa Được Phúc]

Triệu Phổ dẫn đại quân ra đánh chim đầu đàn, hung hăng xử lý hết đám người võ lâm gây rối, đương nhiên, nếu ra tay thật, thì người võ lâm vừa thấy quân binh là đã chạy hơn phân nửa.

Triệu Phổ bắt được mười mấy kẻ mượn gió bẻ măng, giam tất cả vào phủ Khai Phong tra khảo, còn phát ra vài lệnh cấm cho các đại môn phái, bảo bọn họ quản thúc môn hạ cho tốt, nếu không sẽ bị xử lý theo luật.

Đám người giang hồ đó xem ra đã yên phận, dù sao thì bọn họ cũng đuối lý.

.

.

Triệu Phổ về phủ Khai Phong, thấy một đám người đang vây quanh nghiên cứu bức tranh, cũng chạy đến góp vui, nghe đến bát mâu loạn thế gì đó lại càng háng hái.

Ngoài ra, Nhạc Dương còn phải làm giả một bức Lăng Sơn Khấp Huyết Đồ cho Tạ Bách Hoa, Tạ Bách Hoa có được Lăng Sơn Khấp Huyết Đồ, nhất định sẽ bị người đeo mặt nạ kia cướp đi, chung quy thì bức tranh mới là mục đích thật sự của hắn. Mọi người phải nghiên cứu một chút, xem nên nắm bắt cơ hội này thế nào, để dụ được người đeo mặt nạ đó ra.

.

.

Buổi chiều, Hồng Cửu Nương và Ngô Bất Thiện đều đến phủ Khai Phong, là Ân Hậu gọi hai người đến, chủ yếu là muốn hỏi Ngô Bất Thiện những chuyện liên quan đến quá khứ.

Vẫn là câu cũ, sau khi Ngô Bất Thiện và Ngô Bất Ác trôi vào lục địa thì Bất Thiện bị đập đầu, không còn nhớ được gì nữa. Mọi người cho hắn xem bức tranh, Ngô Bất Thiện ngồi tại chỗ ngây người suy nghĩ, một lúc sau, hắn mở miệng, “A...”

Mọi người nhìn hắn, “A cái gì?”

“Ta dường như...” Ngô Bất Thiện gãi đầu, “Dường như...”

“Nói mau!” Hồng Cửu Nương bị hắn làm ngẹn đến suýt tắt thở, đưa tay nhéo Ngô Bất Thiện một cái.

“Dường như trong đầu ta vẫn còn nhớ được một câu gì đó.” Ngô Bất Thiện nhíu mày nói: “Cái gì, đông tây đông đông tây, nam bắc nam nam bắc, phi đông phi tây, phi nam phi bắc...”

“Thứ gì vậy?” Ân Hậu choáng.

Tiểu Tứ Tử ngửa mặt, “Ô? Hình như từng nghe rồi?”

Mọi người nhìn bảo bối, Tiểu Tứ Tử nghĩ không ra, Triển Chiêu bên cạnh thì đã nghĩ ra, Tiêu Lương cũng nghĩ ra, “Từng nghe lúc đến huyện Cừ Sơn tìm Triển Hạo đại ca với Triển đại ca!”

“À!” Tiểu Tứ Tử cũng nhớ ra rồi, “Là tiểu nhị trong khách điểm nói, đại ca của Miêu Miêu luôn lắm bầm câu này đúng không?”

Tiêu Lương gật đầu, “Còn có một câu nữa.”

“Câu gì?” Mọi người tò mò.

“Nhân tâm ngạt cầu bất cật.” Triển Chiêu nói xong, nhìn Ngô Bất Thiện: “Câu này, có ẩn tượng gì không... Tiểu Thiện thức?!”

Triển Chiêu giật mình, Ngô Bất Thiện đột nhiên trợn mắt, hai tròng mắt lồi to, cả người co giật như bị kích động mạnh.

“Bất Thiện?” Ân Hậu cũng giật mình.

“Không phải đệ... không phải đệ!” Ngô Bất Thiện cảm giác đầu đau như siết, hai tay ôm đầu vùng vẫy, người co quắp, miệng lầm rầm: “Đại ca, không phải đệ, không phải đệ!”

Mọi người nghe hấn lăm nhăm như phát điên, Công Tôn đi đến định bắt mạch cho hấn.

“A!” Ngô Bất Thiện đột nhiên phát cuồng, vung tay một cái, hất Công Tôn ra.

Công Tôn nặng được bao nhiêu cân, bị hấn hất một cái như vậy, cả người bay tung lên.

“Cha!” Tiểu Tứ Tử hoảng hồn, may mà Triệu Phổ lao đến đỡ được, phía sau còn hùng hậu hơn, đè ngã rạp cả một rừng ảnh vệ xông đến chuẩn bị đỡ Công Tôn.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng đứng lên.

“Không sao chứ?” Triệu Phổ nhìn Công Tôn, Công Tôn thì không rảnh để trả lời, hô lớn gọi mọi người, “Đừng để hấn tự đánh vào đầu! Trong đầu hấn có thứ gì đó!”

Công Tôn vừa dứt lời, Trọng Tam và Họa Thư Sinh cùng đè hai tay Ngô Bất Thiện đang đưa lên đánh vào đầu mình xuống, các lão quỹ khác thì đè hai chân Ngô Bất Thiện lại, bảo hấn cố gắng đừng vùng vẫy.

Bao Chửng nghe thấy tiếng kêu la không ngừng sau hậu viện, rất ồn ào, cũng giạt mình đến xem.

Các ảnh vệ ngăn những người không biết võ công lại.

Ngô Bất Thiện đột nhiên mất khống chế, trong Thiên Ma Cung võ công của hấn chỉ thua sau Ân Hậu, sau khi mọi người hợp lực đè hấn lại rồi, Ân Hậu và Thiên Tôn liền điểm huyết hấn, nhưng kì quái là, không điểm được!

“Không phải huyết đạo, là đầu hấn, các người nhìn trên đầu hấn!” Công Tôn vừa được Triệu Phổ đỡ đứng lên đã muốn chạy đến, Triệu Phổ làm sao dám buông tay, bị hất nữa thì sao? Nhất định sẽ bị đánh bay.

Ân Hậu và Thiên Tôn nhìn nhau một cái, ra hiệu bảo toàn bộ người của Thiên Ma Cung giữ chân Ngô Bất Thiện, hai người mỗi người một bên, đè hai vai và cánh tay hấn lại.

Ân Lan Từ và Lục Tuyết Nhi mỗi người cầm một cái ghim to dùng để cố định đồ vật có tay cầm. Mỗi người một bên cố định đầu của Ngô Bất Thiện lại, mọi người cùng dùng sức, nhưng sức của Ngô Bất Thiện quá mạnh. Thiên Tôn nhìn quanh, vẫy tay gọi Thạch Đầu Tiên Tử đứng cạnh Tiểu Tứ Tử, “Này, bảo chúng nó quạ đè lại!”

Tiểu Tứ Tử đẩy đẩy Thạch Đầu tới trước. Thạch Đầu có vẻ hiểu, chạy đến, thu móng vào chỉ để lại đệm thịt, nhảy đè lên người Ngô Bất Thiện, Tiên Tử quá to, dùng chân đè hai chân hấn lại, đến như vậy thì Ngô Bất Thiện mới xem như ngoan ngoãn, không còn hơi để vùng vẫy nữa.

Công Tôn cầm hòm thuốc Giả Ảnh đưa cho đi đến, lấy ngân châm và dao nhỏ ra, mọi người nhìn kĩ thì phát hiện đầu của Ngô Bất Thiện dường như đã to hơn một chút, hai mắt lồi to, rất đáng sợ.

“Chuyện gì thế này?” Ân Hậu rợn cả người.

Công Tôn nói: “Khi hắc còn nhỏ đã bị hạ cổ trùng, hoặc là hàng đầu.”

Mọi nhú mảy, hàng đầu?!

Công Tôn đưa cho Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường bên cạnh hai cây ngân châm, nói, “Một lát nữa ta lấy thứ đó ra, các người dùng châm giữ nó lại, ngàn vạn lần không được để nó chạy!”

“Được...” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, tuy không biết sẽ lấy thứ gì từ trong đó ra.

Công Tôn lựa chọn góc độ một lúc, tóc của Ngô Bất Thiện vốn ngắn, Công Tôn lấy ngân dao ra, trước tiên bôi một lớp thuốc mỡ vàng lên đỉnh đầu hắc, đưa cái móc cho Triệu Phổ, “Động tác phải nhanh!”

Triệu Phổ cầm móc, “Móc gì?”

Công Tôn nói, “Thấy thứ gì móc thứ đó!”

Nói xong, hắc đột nhiên dùng ngân dao sắc bén rạch một vòng trên da đầu Ngô Bất Thiện, lột xuống...

Mọi người vô thức nín thở, da đầu bị lột ra rồi. Nói tới kĩ thuật, tuy Công Tôn không biết võ công, nhưng xuống tay đúng là dứt khoát, còn lợi hại hơn người biết võ công.

Triệu Phổ mở to mắt nhìn, trên đỉnh đầu của Ngô Bất Thiện, trong xương sọ có một lỗ thủng!

Chỉ trong chớp mắt, có thứ gì đen bóng bên trong, Triệu Phổ mất nhanh tay lẹ, mặc kệ là thứ gì, móc lấy nó kéo ra ngoài...

Kéo ra rồi mới biết thứ đó là vật sống, dài khoảng ba phân, là một con sâu dài béo múp, giãy dụa rất mạnh, Triệu Phổ gần như không dám tin thứ như vậy lại sống trong não người.

Triệu Phổ vội buông tay, con sâu đó đã dùng tốc độ cực nhanh bò về phía tay hắc. May mà Triệu Phổ buông tay, nếu không đã bị cắn trúng rồi. Đồng thời, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường phóng ngân châm ra... Con sâu kia bị hai cây ngân châm ghim chặt trên mặt đất.

Tiêu Lương cầm một cái hộp lưu ly đến, bỏ vào, đập nắp.

Công Tôn quay đầu lại nhìn, Ngô Bất Thiện lúc này đã không phát cuồng nữa, hai mắt bần thần nhìn trời đêm, dường như đã ngất đi rồi.

Công Tôn bôi thuốc cho hắc, rồi lại khâu da đầu vào, mọi người kinh hãi mà nhìn, đều toát mồ hôi thay hắc.

“Hắc sẽ thế nào?” Một lúc sau, Ân Hậu mới hỏi.

Công Tôn lắc đầu, “Không biết.”

“Công Tôn?” Triển Chiêu sốt ruột.

Công Tôn thở dài, đưa mắt nhìn Nhạc Dương, “Tổ tiên Lâm Thiện Tử của người, có thể cũng không phải chết vì rình trộm thiên cơ.”

“Cái gì?” Nhạc Dương giật mình.

Ân Hậu nghĩ nghĩ, “Lâm Thiện Tử và Ngô Bất Thiện đều đến từ cùng một con thuyền, bọn họ bị hạ cổ trùng hoặc hàng đầu, là để bảo vệ cùng một bí mật, ai tiết lộ bí mật đó, cổ trùng sẽ phát tác!”

“Không sai, Lâm Thiện Tử học máu mà chết, có thể là vì cổ trùng sống trong phổi. Hắc dùng nội lực nén hơi thở lại để vẽ xong bức tranh. Còn Ngô Bất Thiện...” Công Tôn thở dài.

“Cổ trùng của Tiểu Thiện thức sống trong não.” Triển Chiêu nhìn nhìn cổ trùng trong hộp vẫn còn đang vùng vẫy cực kì hung hãn, “Là do ai hạ?!”

Công Tôn nói, “Loại cổ này, tương đối hiếm gặp, ta từng đọc được một ít truyền thuyết liên quan đến chúng nó, khi này cấp bách mới thử xem, không ngờ lại trúng.”

“Nhưng Bất Thiện vẫn còn thở, không phải sao?” Ân Hậu đưa tay sờ mạch đập của Ngô Bất Thiện: “Hắn còn có thể sống lại!”

Mọi người gật đầu.

Công Tôn vuốt mắt hắn, “Não người khổng chế rất nhiều chức năng trong thân thể, khi này không biết loại sâu đó có làm tổn thương đến bộ phận nào không. Nếu có bị thương, vậy có thể sẽ không tỉnh, hoặc bị mù, điếc, câm...”

Sắc mặt nội người trắng rồi lại xanh, Triệu Phổ kéo Công Tôn, bảo bối, tàn nhẫn quá, nói uyển chuyển một chút.

“Không thể may mắn thoát khỏi sao?” Triển Chiêu hỏi.

“Cũng chưa chắc, phải chờ xem tảo hóa của hắn.” Công Tôn bảo người khiêng Ngô Bất Thiện vào trong nghỉ ngơi.

Mọi người nhìn con cổ trùng kia.

“Giữ thứ yêu nghiệt này lại làm gì.” Thiên Tôn hỏi Công Tôn, “Có vẻ rất nguy hiểm.”

“Thứ cổ trùng này biết về nhà.” Công Tôn lắc nhẹ đầu.

Bạch Ngọc Đường đột nhiên gọi mọi người, “Ồ đây!”

Mọi người thấy hắn đứng cạnh bức tranh, đều đi đến, hắn đưa tay chỉ lên trên bức tranh, bên chân người cực giống Triển Hạo, có vài thứ, những con sâu dài! Hình dạng giống hệt thứ trong hộp.

“Cùng một loại sâu, là do một người dùng để khổng chế những người khác sao, nghĩa là, trong người Bất Ác cũng có?” Ân Hậu có vẻ như đã nghĩ ra chuyện gì.

“Phải làm sao thứ đó mới chui ra?” Triển Chiêu tò mò.

“Sau khi người chết.” Công Tôn nói rồi vỗ tay, “A, có khi nào Ngô Bất Ác vì muốn thoát khỏi nó, cho nên trước đây mới để Thiên Tôn và Ân Hậu giết chết một lần?”

“Vậy tại sao hắn lại sống lại?” Ân Hậu vẫn nghĩ không thông chuyện Ngô Bất Ác cải tử hoàn sinh.

“Triển Hạo cũng còn rất trẻ.” Thiên Tôn nhìn Triển gia, “Nếu người trên thuyền còn sống, tuổi lẽ ra phải rất cao...”

“Không thể, không thể nào!” Ân Lan Từ lắc đầu chắc chắn, “Chúng con tận mắt thấy Hạo Hạo được sinh ra, còn được nuôi lớn dần từ lúc còn là hài nhi!”

“Vậy hắn có từng tiếp xúc với người nào không?” Bạch Ngọc Đường hứng thú, “Nếu Triển Hạo đã tiếp nhận quản lý chuyện buôn bán trong nhà thì hắn là chưa từng đi xa nhà?”

Triển Chiêu nhìn phụ mẫu, Triển Thiên Hành thở dài, “Lan Từ và ta, đã dọn đến Hồng Ân Trại từ lâu, việc nhà đa số đều giao cho Hạo Nhi xử lý. Tuy nó ít nói chuyện, tính cách cũng lầm lì, nhưng rất nghe lời rất hiểu thảo, tính toán chuyện buôn bán cũng giỏi, chúng ta rất yên tâm. Ngoài ra, nó dính hôn với khuê nữ Cừu gia, chúng ta đều cảm thấy nó đã thành gia lập nghiệp rồi, cho nên có một khoảng thời gian dài không gặp nó.”

Triển Chiêu cúi đầu, mình vào võ lâm rồi thì cứ như chim được phóng sinh, sau đó ở lại trong phủ Khai Phong rồi một năm chỉ về hai lần, sau khi quen biết Bạch Ngọc Đường thì mấy năm không về.

Triển gia có vẻ rất tự trách vì không quan tâm đến Triển Hạo, Thiên Tôn lắc đầu, “Thứ gì phải đến thì trước sau cũng sẽ đến, có những chuyện, ý trời khó tránh.”

.

.

Tối hôm đó, mọi người trong Thiên Ma Cung thay phiên chăm sóc Ngô Bất Thiện, Lục Tuyết Nhi nửa đêm không ngủ được, tản bộ đến cửa từ đường hậu viện phủ Khai Phong, quả nhiên thấy được Ân Lan Từ đang niệm kinh cầu phúc bên trong.

Lục Tuyết Nhi lách lư đi vào, lấy một cái bồ đoàn, cùng bái phật.

Tiếng gõ mõ “cốc cốc cốc” vang suốt một đêm, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ngồi trong sân, nhìn chăm chăm bức Lăng Sơn Khấp Huyết Đồ.

“Đông tây đông đông tây, nam bắc nam nam bắc, phi đông phi tây, phi nam phi bắc... Ân giấu bí mật gì?” Triển Chiêu tìm kiếm trên bức tranh một lúc lâu, cũng không phân được phương hướng, nghĩ tới Ngô Bất Thiện và Triển Hạo, thật sự là tinh thần không yên, buồn bực tích tụ.

Bạch Ngọc Đường chống cằm, “Còn một câu nhân tâm ngạt cổ bất cật.”

Sắc mặt Triển Chiêu ảm đạm xuống, khi này dường như chính là câu này, thiếu chút nữa lấy mạng Tiểu Thiện thúc, Triển Hạo cho hắn biết câu này, rốt cuộc là vô ý, hay cố tình muốn bảo vệ bí mật kia?

Nếu như là cố tình, vậy Triển Chiêu thật sự là nản lòng rồi, đại ca hắn không tiếc lợi dụng hắn, để giết người thân của hắn, nếu như là vô ý... Trên đời nào có chuyện trùng hợp đến như vậy.

Triển Chiêu nghĩ đi nghĩ lại những chuyện này, cảm thấy không sao bỏ qua được.

Bạch Ngọc Đường đưa tay vỗ nhẹ lên vai hắn, “Miêu Nhi, có những chuyện không thể tránh được, bất hạnh rồi sẽ xảy ra, người không nói câu ấy, cổ trùng vẫn còn trong đầu hắn. Nếu một ngày nào đó đột nhiên nhớ đến, bên cạnh lại không có Công Tôn, vậy chẳng phải chết chắc rồi sao?”

Triển Chiêu nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường bóp bóp tai hắn, “Cát nhân thiên tướng, hôm nay những người có thể cứu hắn đều có mặt, cho nên người không những không hại hắn, mà nói không chừng còn cứu hắn một mạng.”

Triển Chiêu cũng cười xòa, “Bản lĩnh an ủi người khác của người thật sự tăng thêm rồi.”

“Đành chịu thôi, gần đây người thường xuyên cần được an ủi, ta phải học cấp tốc.” Bạch Ngọc Đường đùa.

Triển Chiêu thò tay bóp bóp má hắn, nắm cái má trên khuôn mặt dễ nhìn của hắn kéo kéo ra hai bên, “Lần này, nhất định phải điều tra rõ ràng!”

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

Triển Thiên Hành và Bạch Hạ đứng sau cửa nhìn thấy, nhìn nhau cười, đời người khó được một tri kỷ, hai hài tử rất có phúc, giữa biển người mệnh mông, có thể gặp được nhau.

.

.

Sáng sớm ngày hôm sau, những người thức suốt một đêm đều gà gât mệt mỏi, chợt có tiếng Cửu Nương gào khóc.

Mọi người giật mình nhảy dựng lên, Triển Chiêu cho là Ngô Bất Thiện đã gặp chuyện, vành mắt đỏ lên chạy vội ra hậu viện.

Một đám người xông vào cửa mới thấy Ngô Bất Thiện đang ngồi gãi đầu, tay chân luống cuống an ủi Hồng Cửu Nương đang gục trên ngực mình khóc oa oa, vẻ mặt cực kỳ bất đắc dĩ.

“Cửu Nương, bị người hù chết rồi!” Ngô Nhất Họa đi đến, “Người khóc cái gì?”

“Ta thấy thúc thúc tỉnh rồi!” Từ khi Ngô Bất Ác chết, Cửu Nương và Ngô Bất Thiện vẫn sống dựa vào nhau, Hồng Cửu Nương mang tất cả cảm kích cùng áy náy lẫn tiếc nuối đối với Ngô Bất Ác bù lại hết với Ngô Bất Thiện, khi này thấy hắn bình an tỉnh lại, vui mừng quá độ, cho nên mới khóc rống lên.

Triển Chiêu ngồi xuống cạnh Ngô Bất Thiện, “Tiểu Thiện thúc, không sao chứ?”

Ngô Bất Thiện lắc đầu, “Xông hao...”

Mọi người ngẩn người, sao nói chuyện đầy mùi Tiểu Tứ Tử.

“Ấu?” Bản thân Ngô Bất Thiện cũng phát hiện, “Hạng xồi?” Nói xong, phát hiện mình không uốn lưỡi được, qua một đêm đã biến thành người nói ngọng rồi!

Công Tôn đi đến bắt mạch cho hắn, rốt cuộc cũng thở phào, “Con sâu đó không làm tổn thương đến não hắn, chỉ làm vỡ mạch máu, bên trong có máu bầm, giống như khi trúng gió, không sao, nói ngọng vài hôm, điều dưỡng cẩn thận, chờ máu bầm tan thì không sao nữa rồi!”

“Ha....” Mọi người thở phào một hơi.

“Nghỉ ngơi trước đã, con bảo trù phòng nấu chút đồ bổ.” Hồng Cửu Nương lau nước mắt rồi định chạy ra ngoài, nhưng lại nghe Ngô Bất Thiện nói, “Khoan đã.”

Câu này thì rất rõ ràng, khi hắn nói chuyện có vẻ rất mất sức.

“Công trư.” Ngô Bất Ác gọi Ân Hậu.

Ân Hậu giận méo mũi, Thiên Tôn đứng bên cạnh cười trộm. Nhưng rồi Ngô Bất Thiện gọi tiếp: “Thiên Trư.”

“Phụt...” Lần này đến Ân Hậu cười.

Ngô Bất Thiện mới là người ngưỡng chừng nhất, cố gắng nói thật rõ: “Ta, đã nhớ lại xồi!”

Mọi người hơi nhú mồm, hắn nói là hắn đã nhớ lại rồi?!

“Nhớ được thứ gì?” Ân Hậu hỏi.

“Mọi thứ!” Ngô Bất Thiện ngẩng đầu nhìn mọi người, “Mọi thứ!”

Mọi người nhìn nhau, đều rất vui mừng, như vậy có nghĩa là, có thể giải được rất nhiều câu đố!

“Còn nữa.” Ngô Bất Thiện nghiêm mặt nói, “Đại ca... Hồng xết!”

Vốn là một câu rất u ám, lại bị Ngô Bất Thiện nói thành rất buồn cười. Nhưng mà, đương nhiên mọi người đều nghe ra, ý của Ngô Bất Thiện là, Ngô Bất Ác, không chết!

181. Q.6 - Chương 23: Thận Lâu

Ngô Bất Thiện loại bỏ được con sâu lạ trong đầu mình, giải trừ được một uy hiếp có thể lấy mạng hắn bất kì lúc nào, cũng xem như nhân họa đắc phúc. Ngoài ra, điều khiến mọi người vui mừng phần khởi là, hắn đã nhớ ra những chuyện trước đây mà mọi người cực khổ nghiên cứu vẫn không có manh mối. Thế là, Ngô Bất Thiện bị ngọng cố gắng ra sức kể với mọi người những chuyện trong kí ức hắn.

“Xất lâu xất lâu xước hây.” Ngô Bất Thiện khụ một cái, cố gắng phát âm cho đúng, “Có một hành xì xất hơn xất hơn, ở xên hiển.”

Ân Hậu nghe tới sắp tóe máu tai, nghe thôi mà cũng lao lực như vậy.

Mọi người nhìn nhau, nghĩ, cứ như vậy nghe hết câu chuyện nổi không?

Triệu Phổ dùng cánh tay đụng đụng Công Tôn, nói một câu, “Bảo bối, lên!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng nhìn Công Tôn đầy tin tưởng.

Công Tôn hơi xấu hổ, khụ một tiếng, “Hắn nói, rất lâu rất lâu trước đây, có một thành trì rất lớn, ở trên biển.”

Mọi người kinh ngạc nhìn hắn, Ngô Bất Thiện gật đầu liên tục, vỗ tay, “Xông Hôn xiên xinh hơi hại.”

Công Tôn nhún vai, ôm Tiểu Tứ Tử bóp bóp xoa xoa, “Tiểu Tứ Tử nói ta còn nghe hiểu được, đây là chuyện nhỏ!” Rồi trả lời Ngô Bất Thiện, “Tiểu Tứ Tử mới là tri âm của ngươi.”

Ngô Bất Thiện xấu hổ gãi đầu.

Mọi người quyết định trực tiếp nghe Công Tôn dịch lại.

Sau đó, Ngô Bất Thiện miệng ngọng, dưới sự trợ giúp của Công Tôn, kể lại ọi người nghe một câu chuyện vừa đẹp dễ vừa kì ảo.

.

.

Giữa đại dương mênh mông, có một tòa cổ thành bập bênh trên mặt nước. Tòa thành này được xây dựng vào tháng năm nào, do ai xây nên, tại sao lại trôi trên biển, không một ai biết. Ngô Bất Thiện sinh ra tại đó, chỉ biết hòn đảo ấy tiên khí mênh mang cảnh sắc như chốn bồng lai. Giữa biển khơi sóng gió mênh mông, bốn phía lại có sương mù che chắn, người đi thuyền không thể phát hiện thấy hòn đảo này, cho dù có phát hiện thấy, thì cũng không sao đến gần được, thuyền càng chạy đến gần, thì cuối cùng lại cách nó càng xa. Cho nên khi đó những người thường đi biển đều nói trên biển có một nơi như bồng lai tiên cảnh, có thể chính là nơi thần tiên trên biển cư ngụ. Cũng có người nói, đó chỉ là hải thị thận lâu mà thôi... Nhưng trên thực tế, nơi đó thật sự có tên là Thận Lâu. Nhưng người sống trên đó chẳng phải thần tiên, mà là ác quỷ ăn thịt người. [hải thị thận lâu: ảo ảnh khi ánh sáng từ trên cao rơi xuống mặt biển, ngày xưa cho là do con sò thần biến thành và gọi là thận lâu hải thị, thận là con sò]

Mọi người nhú mày, chính là tòa thành bị cháy trên biển Lâm Thiện Tử vẽ trong Lăng Sơn Khấp Huyết Đồ sao? Người sống trên đó đều là ác quỷ?

Ngô Bất Thiện sinh ra trên hòn đảo xinh đẹp ấy, hẳn chỉ biết, trước khi bọn họ sinh ra, tiền bối của bọn họ đã sống ở đây suốt mấy đời.

Trên Thận Lâu, cách mọi người kiếm sống chẳng hề vẻ vang gì, đa số đều là đánh cướp bóc lột những thương thuyền, du thuyền đi ngang, các tiểu hải nhi thì tương đối vui vẻ, thiếu niên thì học võ công và duy trì nòi giống, người trưởng thành thì ngày ngày ra ngoài săn bắt và cướp bóc.

Người trên đảo đối xử với nhau rất thờ ơ, cũng ít khi giao lưu nói chuyện. Trên hòn đảo xinh đẹp thường có tiếng khóc và tiếng kêu thảm thiết của những con mồi bị săn về, mặt đất loang lổ máu và vàng bạc châu báu chất cao như núi.

Đúng vậy, những con mồi đó, là người bị bắt về, vàng bạc châu báu, đa số là cướp bóc.

“Vậy chẳng phải cũng giống như lũ hải tặc hung ác?” Mọi người nhú mày.

Ngô Bất Thiện lắc đầu, ý là, đáng sợ hơn hải tặc nhiều lắm!

Trên đảo Thận Lâu, có rất nhiều bộ tộc có năng lực thần kì. Chẳng hạn như Yêu Tộc, Huyết Tộc, Thi Tộc, Quỷ Tộc, Ngư Tộc..., tổng cộng có tám bộ tộc. Những bộ tộc này, chia ra dùng nhật nguyệt tinh kim mộc thủy hỏa thổ làm vật tổ. Vật tổ của yêu tộc là mặt trăng, cũng chính là Nguyệt Yêu Tộc trước đây bọn Triển Chiêu đã từng gặp, biểu tượng của huyết tộc là thổ, của quỷ tộc là hỏa...

Mọi người đã có thể nhận ra được chút manh mối từ những đầu mối rối bời, thì ra Yêu Tộc, Huyết Tộc đều đến từ cùng một nơi, chính là Thận Lâu. Tuy chỉ biết được một chút như vậy, nhưng cũng đủ để làm mọi người chấn động rồi.

Bao Chứng cảm thán, “Thật đúng là không thể ngờ!”

“Nguyên nhân từ đâu?” Bạch Ngọc Đường nhin không được hỏi, “Tại sao lại có nhiều quái vật như vậy?”

“Chúng ta từng gặp Yêu Tộc và Huyết Tộc, nhưng Quỷ Tộc gì đó, còn chưa gặp đúng không?” Triển Chiêu hỏi.

Mọi người nhìn nhau, đều thầm cầu khẩn, tốt nhất là đã tuyệt chủng hết rồi!

Ngô Bất Thiện nói tiếp, những bộ tộc đó đều có thần công kì dị, không phải là trời sinh, mà hoàn toàn dựa vào một vài loại quả đặc biệt trên Thận Lâu!

“Quả gì?” Mọi người đồng thanh.

Yêu Giới Long, Huyết Ma Đằm, Phù Đồ Thi các loại. Mỗi loại quả đều có đặc điểm riêng biệt, hình dáng tương tự nhau, tác dụng lại rất khác biệt, có khi chỉ một chút khác biệt cũng có thể dẫn đến kết quả sau khi dùng khác xa với mong muốn. Những loại quả đó dùng thế nào, sau khi dùng phải tu luyện thế nào, chỉ có một người biết, chính là chủ nhân của Thận Lâu.

Theo truyền thuyết, là chủ nhân của Thận Lâu dẫn các tộc nhân đầu tiên đến xây dựng Thận Lâu, chăm bón những cây lấy quả phát triển cao lớn.

Công Tôn vừa nói, vừa dùng bút tre ghi chép lại, cảm thấy chuyện này thật sự quá thần kì, nhất định phải nghĩ cách tìm một ít tư liệu về nghiên cứu.

Mọi người tiếp tục nghe Ngô Bất Thiện kể về Thận Lâu.

Người sống trên Thận Lâu, đều có giai cấp cố định, trong đó cao nhất là lâu chủ, còn có tộc trưởng, trưởng lão của tám tộc lớn, xếp theo thứ tự. Lâu chủ thống trị cả hòn đảo là một nhân vật tương đối thần bí, hắc gần như không gì không biết lại võ nghệ cao cường, còn biết những pháp thuật rất thần kì, tính tình nóng nảy, giỏi dùng độc và khống chế người khác. Cả Thận Lâu đều xoay quanh hắn, một câu nói của hắn là đủ để quyết định sống chết của các tộc nhân trên Thận Lâu, mọi người đều gọi hắn là thận chủ!

Ngô Bất Thiện vừa nói vừa chỉ vào người cực kì giống Triển Hạo trong tranh, “Hắn chính là thận chủ.”

Mọi người nhũn mảy, Triển Chiêu hỏi tiếp, “VẬY... tên của thận chủ thì sao? Lai lịch và tuổi tác? Về sau hắn thế nào?”

Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu, “Có khi nào Triển Hạo là thân thích của hắn? Người hắn cũng từng tiếp xúc với Triển Hạo đúng không?”

Ngô Bất Thiện lắc đầu, “Chuyện về thận chủ, ta thật sự không biết, đừng nói là ta, trên Thận Lâu, không một ai biết. Ta và đại ca sinh ra trong Huyết Tộc, nhưng phải chờ đến đủ mười tám tuổi mới được ăn Huyết Ma Đằm, sau đó trải qua nạn hồi kiếp, mới có thể trở thành huyết ma thật sự. Trên Thận Lâu huyết ma tộc phụ trách tàn sát và đi săn.”

“Trải qua nạn hồi kiếp là gì? Người nói Ngô Bất Ác không chết? Làm sao hắn sống lại được? Có liên quan đến nạn hồi kiếp không?” Ân Hậu hỏi.

Ngô Bất Thiện gật đầu, nạn hồi kiếp, là bước quan trọng khi luyện Huyết Ma Công! Ăn Huyết Ma Đằm thật sự rồi, phải chết một lần, chờ khi hoàn toàn tắt thở bị chôn vào đất, huyết tộc tiếp xúc với đất, hấp thu trọc khí và oán khí trong đất thì mới có thể khiến Huyết Ma Đằm phát huy công hiệu thật sự. Sau đó, các huyết ma khác sẽ đưa thức ăn đến gần mộ phần. Chờ khi huyết ma đại thành, sẽ sống lại hút máu người. Từ sau ngưng máu đầu tiên sau khi sống lại, mới là huyết ma đúng nghĩa. Huyết ma thật sự có thể tự khống chế năng lực, nếu như chỉ ăn Huyết Ma Đằm mà không luân hồi trọng sinh, thì chỉ có thể trở thành quái vật chỉ biết hút máu, hoàn toàn không khác gì dã thú, hơn nữa rất dễ chết non.

Bây giờ mọi người mới hiểu, vì sao những huyết ma Tiết Thiên Ứng tự cho là tài giỏi nuôi ra đều là những quái vật chỉ biết ăn thịt người.

“Làm sao Ngô Bất Ác biết trên núi có Huyết Ma Đằm?” Ân Hậu hỏi đến một vấn đề tương đối quan trọng.

“Khẩu quyết!” Ngô Bất Ác kích động, líu lười, “Hong lan cây sắt!”

Mọi người ngây người, “Hong lan cây sắt?” Nhìn Công Tôn tập thể.

Công Tôn cũng ngây người, Tiêu Lương đang chăm chú nghe bên cạnh gơ tay, “Đông nam tây bắc.” Nói xong hỏi Tiểu Tứ Tử, “Có đúng không, Cần Nhi?”

Tiểu Tứ Tử và Ngô Bất Thiện nghiêm mặt gật đầu, “Húng vậy!”

“Giải thích cụ thể?” Mọi người lúc này không còn sức quan tâm dáng vẻ thú vị của hai người nữa, quên hết mọi thứ, chỉ tha thiết muốn biết tất cả những chuyện khó tin trên Thận Lâu.

Ngô Bất Thiện lại lắc đầu, “Xa hông biết.”

Mọi người nản chí, lúc quan trọng thì không biết! Ngô Bất Thiện thật sự quá không được việc.

Hồng Cửu Nương nổi giận bóp cổ hắn, “Người nghĩ kĩ lại đi! Hay là trong đầu còn sâu? Bảo Công Tôn bắt ra.”

Ngô Bất Thiện vội ôm đầu, “Hết hồi hết hồi!”

“Cổ trùng của ngươi, làm sao chui vào được?” Mọi người nghe đến cổ trùng thì lại hào hứng, hỏi tiếp.

Chuyện mọi người muốn hỏi thật sự quá nhiều, nhưng Ngô Bất Thiện phát âm lại không rõ, phải chậm rãi chờ Công Tôn phiên dịch.

“Khi thận chủ dẫn chúng ta chạy đi, sợ chúng ta làm phản, hơn nữa đã hẹn sau này sẽ chờ thời cơ quay trở lại, cho nên đã hạ cổ.” Ngô Bất Thiện nói rồi lắc đầu, “Ta biết rất ít chuyện trên thuyền.”

Thế là mọi người bỏ qua chuyện trên thuyền, hỏi Ngô Bất Thiện trước đây tại sao đang sống yên ổn trên Thận Lô mà cuối cùng lại bị cháy khiến tất cả phải bỏ đi?

Ngô Bất Thiện thở dài, nói tiếp, mọi người giong mình nghe.

Ngô Bất Thiện nói, trước đây thường nghe thận chủ kể cho bọn họ nghe chuyện sói và thỏ.

Mọi người chống cằm nghe.

Sói có nhà của nó, sói mẹ cho sói con ăn, để đàn sói có thể được ăn no, để tiếp tục sinh tồn, tất cả sói đều phải ra ngoài săn thỏ.

Cũng cùng một đạo lý, thỏ cũng có nhà của nó, đàn của nó, chúng nó vì để tiếp tục sinh tồn mà trốn tránh đàn sói.

Nếu sói không ăn thỏ, đàn sói sẽ chết hết. Nếu tất cả thỏ đều bị sói ăn hết, thỏ cũng sẽ chết hết.

Thận chủ ngày trước đã dùng câu chuyện này để giáo dục từng đời cư dân trên Thận Lô. Từ nhỏ chúng ta đã biết, người trên Thận Lô, con cháu của chúng ta, nếu muốn tiếp tục sinh tồn, thì phải cướp đoạt tính mạng và tài sản của người khác.

“Thứ lý luận vô sỉ?” Bao Chứng nhíu mày, “Nếu cứ tiếp tục như vậy, chẳng phải trong thiên hạ chỉ toàn là quái vật ăn thịt người? Kẻ mạnh cướp đoạt kẻ yếu, sau đó bị kẻ mạnh hơn cướp đoạt sát hại, đến cuối cùng, trên thế gian còn có ai lao động, ai đánh mạnh giúp yếu?”

Mọi người thấy chính khí của Bao đại nhân đã sôi trào, Bao Duyên vội phẩy tay áo quạt gió cho hắn, “Cha, đừng giận, người xem là thật làm gì, kẻ nói chẳng phải người điên sao!”

Ngô Bất Thiện cũng gật đầu, cảm thán, thận chủ là người điên, một người điên rất có dã tâm! Mục đích của hắn không đơn thuần chỉ là để tiếp tục sinh tồn! Hắn muốn có được thiên hạ, muốn tám bộ tộc trở nên cực kì lớn mạnh, sau đó đến vô lâm Trung Nguyên đánh cho long trời lở đất, chỉ bằng cây Bát Thánh Quả Mộc kia.

“Bát Thánh Quả Mộc...” Triển Chiêu ngẫm nghĩ, “Thần thụ có tám loại quả?”

Ngô Bất Thiện gật đầu, nói là cây, thật ra phải là dây leo quấn trên cây. Tất cả tai họa, đều bắt đầu từ khi cây dây leo ấy bị đốt cháy, đương nhiên, đáng tiếc là đã không kết thúc từ khi đó!

Làm chuyện xấu, ắt có thù oán, trên đời này vốn dĩ oan oan tương báo, làm chuyện xấu, thì sớm muộn gì cũng gặp báo ứng. Năm ấy, một cô nương trong yêu tộc ra ngoài chấp hành nhiệm vụ không cần thận rơi xuống biển, được một ngư dân cứu. Ở cạnh nhau nhiều ngày, cô nương kia đã yêu ngư dân cứu mình, chán ghét những ngày tháng cướp bóc khắp nơi đầy máu tanh. Nàng ta mong có được những ngày tháng an bình yên tĩnh, đỡ chồng dạy con êm ấm hòa thuận. Nàng ta không hiểu được, người khác có thể sống hạnh phúc như thế, tại sao người trên Thận Lô lại không thế?

Không bao lâu sau, cho dù đã giả vờ chết đuối dưới biển sâu nhưng vẫn bị phát hiện, thận chủ nổi giận, phái người tập kích thôn làng đó. Khi đó cô nương yêu tộc kia vừa lâm bồn, cho nên khiến cho đứa trẻ chết non, việc này cũng đã thổi bùng thù hận của nàng ta lên.

Khi thôn làng bị thiêu cháy, cô nương kia dẫn người ngư dân bỏ trốn, tin bẩm báo thận chủ nhận được thì lại là đã giết sạch tất cả người trong thôn không chừa một ai, kể cả cô nương kia.

Thận chủ vừa lòng bỏ đi làm chuyện khác, lại không biết những thành viên yêu tộc phải chấp hành mệnh lệnh đang thương xót cho người đồng tộc, hoặc có thể nói là, nhìn thấy nàng ta tìm được chân ái, có chút ngưỡng mộ, không nở phá hỏng.

Cuối cùng, người ngư dân dẫn cô nương kia đi tìm tứ đại võ lâm thánh nhân đương thời.

Thiên Tôn nghĩ nghĩ, “À... Chính là bốn vị cao thủ võ nghệ siêu quần, mất tích bí ẩn ngày trước?”

Bốn vị cao thủ kia được chứng kiến võ công của yêu tộc, nghe nói những chuyện tà ác liên quan đến Thận Lâu, lập tức cảm thấy đây là nhọt độc của võ lâm, nếu còn bàng quan mặc kệ, sau này có thể trở thành đại nạn uy hiếp chúng sinh trong thiên hạ.

Cô nương yêu tộc kia biết đường đi, dẫn người ngư dân và bốn vị thánh nhân lên đảo.

Bốn người chém đổ rồi đốt cháy thánh mộ.

Mọi người đều nhú mày, ai da, vậy chẳng phải thận chủ sẽ phát điên sao? Lại nói, thật ra cũng rất đáng tiếc, thần thụ cứ như vậy bị thiêu rụi.

Ngô Bất Thiện nói trong kí ức của mình, khi đó bốn vị thánh nhân đại khai sát giới, cô nương yêu tộc và tình lang thì đã bỏ trốn. Trên đảo đâu đâu cũng là lửa, hơn nữa thánh mộ ngã xuống, kéo cả hòn đảo chìm xuống.

“Một thành thị nổi trên mặt biển, là nhờ một cây dây leo như thế?” Lục Tuyết Nhi che miệng ngáp, cảm thấy thật sự rất thần kì.

Thận chủ liệu mạng mới cứu ra được tám quả cây, dẫn các tộc nhân còn lại và tám đại trưởng tộc lên thuyền rời đi.

Trên thuyền, thận chủ đột nhiên nổi giận, hỏi mọi người, là ai dẫn bốn vị thánh nhân lên đảo.

Mọi người đều nói không biết, trong lúc thận chủ giận dữ, hạ cổ độc mọi người, giao ước, hai mươi năm sau, sẽ xây dựng lại Thận Lâu. Bảo chúng ta giữ bí mật. nếu có kẻ tạo phản, sẽ chết không có chỗ chôn.

“Hai mươi năm đã qua lâu rồi?” Triển Chiêu thắc mắc, “Không thấy động tĩnh gì.”

Bởi vì có biến cố.

Ngô Bất Thiện nói với mọi người, thuyền của bọn họ gặp phải bão lớn trên biển, rất nhiều thuyền bị nhấn chìm, người rơi vào trong nước chỉ vùng vẫy được vài cái rồi biến mất, nơi đó là đại dương mênh mông!

Giữa sóng bão, Ngô Bất Thiện bị một cây gỗ đập trúng đầu ngất xỉu, trong lúc hôn mê thì nghe có tiếng cãi nhau, sau đó, là hai câu nói hắc phỉ nhớ kĩ cả đời không dám quên. Chính là câu đồng nam tây bắc và nhân tâm ngạt cầu bất cập.

Sau khi Ngô Bất Thiện tỉnh lại, thì đã dạt lên bờ cùng Ngô Bất Ác, hơn nữa hắc hoàn toàn không nhớ được chuyện trước đây. Còn về sau đó chuyện thế nào, hắc cũng không biết, Ngô Bất Ác cũng chưa từng kể, chỉ mong hắc vui vẻ làm một ma đầu không được việc.

Bọn Triển Chiêu hiểu được tình hình sơ lược, liền chọn ra những điểm mình không hiểu muốn hỏi kĩ lại, người này tranh nói với người kia lại thêm Ngô Bất Thiện đang ngong nghịu, khung cảnh hỗn loạn vô cùng. Ngô Bất Thiện từ nói ngong thành nói lắp, cuối cùng trực tiếp mất giọng. Công Tôn cũng đề nghị hắc nghỉ ngơi, khỏe lại một chút rồi nói tiếp.

.

.

Đến giờ cơm trưa, mọi người ngồi lại cùng nhau, vẫn còn đang bàn luận chuyện Thận Lâu, thận chủ, thánh mộ.

Ngô Bất Thiện ôm chén cơm, chốc chốc lại nhớ ra được gì đó, nhưng khẩn cấp nhất hiện tại, mọi người muốn hắc nhớ lại chuyện liên quan đến Ngô Bất Ác.

“Thật ra lúc này ngược lại không cần phải lo lắng nữa.” Ngô Bất Thiện hạ giọng nói, “Đại ca ta không tạo được sóng gió gì, trừ khi để huynh ấy lấy được đủ bốn bức tranh. Nhưng hiện tại võ công huynh ấy thua xa Thiên Tôn và Ân Hậu, không thể cướp đoạt, cho nên chỉ là nước cờ chết.”

“Hắn không thể lập tức biến thành huyết ma sao?” Triển Chiêu thắc mắc, “Cho dù là đã bị chôn vào đất, cắn người, hút máu các thứ?”

“Hơn nữa hiện tại tinh thần hắn tỉnh táo, không giống Huyết Ma không thể tự khống chế trước đây, cần phải hút máu mỗi ngày để sống sót.” Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu.

Ngô Bất Thiện lắc đầu: chỉ là công lực không khôi phục đến đỉnh điểm, vì còn thiếu một loại thánh mộc quả, phải thông qua câu khẩu quyết và Lăng Sơn Khấp Huyết Đồ mới tìm được.

Mọi người nhướng mày, thì ra là thế.

“Vậy... thận chủ đó, trường sinh bất lão sao?” Triển Chiêu tò mò.

“Trường sinh bất lão cũng không thể được sinh ra lại một lần từ bụng mẹ!” Ân Lan Từ lắc đầu, “Năm ấy vì nương tận mắt nhìn thấy Hạo Nhi được sinh ra, như vậy hẳn là không làm giả được đúng không?”

Mọi người nhìn nhau, cảm thấy như vậy cũng đúng, lần này Ngô Bất Thiện chỉ đập vỡ một góc của tảng băng thì đã đủ làm mọi người kinh hãi rồi. Huống chi vẫn còn rất nhiều rất nhiều bí mật được giấu trong Lăng Sơn Khấp Huyết Đồ và những hồi ức trước đây! Còn phải chậm rãi khai quật dần.

.

.

182. Q.6 - Chương 24: Tiền Duyên Nhân Quả [nguyên Do Kết Quả Duyên Kiếp Trước]

Kí ức của Ngô Bất Thiện chỗ được chỗ mất, có rất nhiều điểm không rõ ràng, lại thêm hiện tại hắn đang ngong, mọi người một mặt bảo hắn nghỉ ngơi, hồi tưởng lại quá khứ, mặt khác để Công Tôn thi châm, trợ giúp áu bầm trong não hắn mau tan.

Mọi người trong phủ Khai Phong đều viết thắc mắc của mình ra giấy, chờ Ngô Bất Thiện khỏe rồi sẽ trả lời từng người một, dù sao thì lần kể chuyện trước cũng quá mơ hồ hỗn loạn.

Ngoài ra, Nhạc Dương cũng đã vẽ xong Lăng Sơn Khấp Huyết Đồ giả, giao cho Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường mở ra xem, “Chỉ có chiều xuôi không có chiều ngược, mặt xuôi vẽ rất giống.”

Nhạc Dương gật đầu, “Tạ Bách Hoa hoàn toàn sẽ không nghi ngờ, nhưng Ngô Bất Ác chỉ cần nhìn qua sẽ nhận ra ngay là giả, cho nên, bao vây hắn là bước rất quan trọng. Nếu không thành công, sẽ đả thảo kinh xà, có thể hắn sẽ không xuất hiện nữa.”

Mọi người thương nghị với nhau, cảm thấy thời cơ còn chưa đến, hành động ngay lúc này sẽ khiến Ngô Bất Ác nghi ngờ, dù sao thì lúc này hắn cũng đã là chim sợ cành cong. Bị Thiên Tôn và Ân Hậu nhìn thấy, còn suýt chút nữa bị bắt, trong lòng hắn hẳn phải đoán được, nhất định đã bị lộ.

.

.

Lại qua thêm một ngày, dùng xong cơm trưa, giọng nói của Ngô Bất Thiện đã khá hơn nhiều. Ngoài ra, hắn cũng sắp xếp được một ít kí ức, thế là lại bị vây lại giữa sân.

Mọi người bắt đầu lần lượt đặt câu hỏi.

Triển Chiêu hỏi trước, “Mọi chi tiết về thận chủ!”

Ngô Bất Thiện nghĩ nghĩ, “Thận chủ rất thần bí, khi ta ra đời hắn khoảng hơn hai mươi tuổi, khi ta rất lớn rồi, hắn trông vẫn chỉ hơn hai mươi tuổi, bây giờ nghĩ lại, thật sự rất giống A Hạo. Cụ thể thì... Hắn và cô nương đã rời đảo, dường như có quan hệ gì đó.”

“Sao?” Triển Chiêu tò mò, “Thật vậy sao? Cô nương đó tên gì?”

Ngô Bất Thiện lắc đầu, “Ta không biết, nhưng những người lớn tuổi trên đảo đều biết, cô nương đó dường như là tân nương thiên định của hắn.”

“Thiên định?”

“Đúng vậy.” Ngô Bất Ác nghĩ nghĩ, “Trên đảo có rất ít nữ nhân, hơn nữa nhiệm vụ duy trì nòi giống rất quan trọng, nhiệm vụ sinh ra thận chủ đời tiếp theo còn quan trọng hơn. Thận chủ cũng là thiên định... Khi đó ta nhớ có một nghi thức rất lớn, chính là để tìm ra tân nương thiên định, cuối cùng đã chọn ra cô nương ấy.”

“Sau đó nàng ta rời đảo yêu người khác, còn sinh con, vậy chẳng phải thận chủ đó đội mũ xanh rồi sao?” Từ Khánh hỏi.

Ngô Bất Thiện lắc đầu, “Khi thận chủ cho người đi tìm, không biết vì sao, các tộc nhân trên đảo cố ý thả cho cô nương ta đi... Đại ca lên nói với ta, trong tám đại tộc trưởng, có người có âm mưu.”

“Vậy đại ca ngươi thì sao?” Thiên Tôn nhin không được hỏi.

“Dã tâm của đại ca cũng rất lớn.” Ngô Bất Thiện thở dài, “Đại ca giỏi hơn ta rất nhiều, khi đó đại ca giấu thận chủ làm rất nhiều việc, chuyện gì đại ca cũng nói với ta, những chuyện này, đều là do đại ca nói với ta khi chạy trốn trên thuyền, bao gồm cả chuyện của cô nương kia.”

Mọi người nhú mày, chẳng lẽ... Khi đó bọn Ngô Bất Ác và các vị võ lâm tôn giả nội ứng ngoại hợp thiêu hủy Thận Lô?

“Khi thận chủ dẫn chúng ta trốn đi, sợ dĩ nói nhân tâm ngạt cổ bất cập, là vì hắn hỏi ai đã phản bội Thận Lô, mọi người đều nói không biết, nhưng thực tế chứng minh, trên đảo có nội gián!” Ngô Bất Thiện nói, “Ta vốn cho rằng nội gián là đại ca ta. Tình hình khi đó rất đáng sợ, may mà bão đến, nếu không, thật không biết sẽ trở thành thế nào.”

“Tại sao lại nội loạn?” Bạch Ngọc Đường không hiểu, “Thận chủ và tám vị tộc trưởng đó, không phải đã cùng xây dựng nên Thận Lô sao? Vậy lẽ ra đó phải là tâm huyết chung của bọn họ mới đúng.”

“Nghe nói là bất đồng ý kiến.” Ngô Bất Thiện ngồi khoanh chân tự nói tiếp, “Đại ca thường nói, thận chủ không thực tế, còn tám vị tộc trưởng thì lại hèn nhát thích an nhàn, không ai thấy được nghiệp lớn thật sự là đâu.”

“Còn nghiệp lớn.” Ân Hậu cười lạnh, “Biến bản thân thành kẻ nửa người nửa quỷ, là vì nghiệp lớn của hắn sao?”

Ngô Bất Thiện cũng buồn bực, trước đây hắn không nhớ rõ còn hay, bây giờ nhớ lại rồi, đột nhiên nhớ đến trước đây đại ca và mình dựa vào nhau mà lớn lên, lại thêm đủ chuyện Ngô Bất Ác làm vì hắn, trong lòng cảm thấy không ổn.

“Dạt lên bờ rồi, thật ra đại ca cũng thay đổi rất nhiều.” Ngô Bất Thiện ngẩng đầu nhìn Ân Hậu, nói nhỏ: “Đại ca vốn xem Ân Hậu như thần thánh, nhưng dường như người làm đại ca đau lòng.”

“Sao?” Ân Hậu nghe chẳng hiểu gì.

Thiên Tôn bên cạnh nhướn mày liếc liếc, “Ồ, quan hệ của hai người có vẻ không thường?”

“Phi, không có chuyện đó!” Ân Hậu vội lắc đầu, hỏi Ngô Bất Thiện, “Bất Ác trước đây là huynh đệ tốt của ta, ta làm gì mà khiến hắn đau lòng?”

Ngô Bất Thiện lắc đầu, hắn vốn vô tâm, “Chỉ nhớ có một lần đại ca uống say, ngồi trong phòng khóc, còn kéo ta nói người khiến đại ca quá thất vọng, làm đại ca đau lòng!”

Ân Hậu cau chặt mày, thấy ai cũng nhìn mình nghi ngờ, khó bề giải thích, “Thật sự không liên quan đến ta!”

“Rốt cuộc thì dã tâm của Ngô Bất Ác là gì?” Bạch Ngọc Đường đổi đề tài, hỏi Ngô Bất Thiện.

“Đại ca muốn ma giáo chiến thắng chính phủ, diên đảo thị phi trên thế gian, nói như đại ca, muốn lật đổ thần linh, tự mình làm thần!” Ngô Bất Thiện cười ngậy ngậy: “Ta vẫn không hiểu được, đại ca cũng lười không nói với ta. Từ khi lên bờ rồi đại ca càng lúc càng lạnh lùng, không tốt với ta như trước... Cho nên ta vẫn luôn không hiểu, khi ta ngắt đi rồi, trên thuyền đã xảy ra chuyện gì.”

“Hắn là trong hai bức Lăng Sơn Khấp Huyết Đồ còn lại có ghi chép.” Triển Chiêu chấp hai tay chống cằm, “Tiếc là không thể lấy được ngay.”

Mọi người lần lượt hỏi, cũng không gì ngoài thánh quả, Thận Lâu, thận chủ, cô nương... các thứ.

.

.

Cuối cùng, mọi người đã hỏi hết một lượt, đến phiên Tiểu Tứ Tử. Công Tôn chột chột nhíu mày đang ngơ ngác, “Tiểu Tứ Tử, hay là con cũng hỏi một câu?”

Trong lòng Tiểu Tứ Tử thật sự có một câu hỏi, từ rất lâu rất lâu trước đây đã muốn hỏi rồi, nhưng vẫn không thành lời được, cuối cùng, Tiểu Tứ Tử nhìn Công Tôn, hỏi nhỏ: “Thật sự được hỏi sao?”

Công Tôn cười, nhéo nhéo nhíu mày, “Hỏi đi.”

Tiểu Tứ Tử nhìn nhìn Ngô Bất Thiện, cuối cùng ánh mắt chuyển sang Ân Hậu, hỏi nhỏ: “Vậy, ngoại bà của Miêu Miêu, là ai...”

“Phụt.”

Một câu hỏi, Ân Lan Từ phun trà, chúng ma đầu xấu hổ gãi đầu gãi tai, Ân Hậu xanh mặt buồn bực.

Tiểu Tứ Tử cảm thấy dường như mình vừa gây họa, chui vào lòng Công Tôn cọ cọ, nhìn mọi người. Người của phủ Khai Phong thì vô cùng tán thưởng, câu đồng ngôn vô kị đúng là tốt! Mọi người đã muốn biết chuyện này từ lâu rồi, nhưng không dám hỏi, cả Bao Chứng cũng thấy tò mò!

Triệu Phổ nhìn Ân Hậu, cũng tò mò không biết nữ nhân hắc nhìn trúng thế nào. Hơn nữa căn cứ vào chênh lệch tuổi tác của hắc và Ân Lan Từ, khi sinh con hắc là đã rất lớn không, thật đúng là bất lão!

Bạch Ngọc Đường vốn chưa nghĩ đến chuyện này, nhưng nghe câu hỏi lập tức dào dạt hứng thú, nhỏ giọng hỏi Triển Chiêu, “Đúng rồi, ngoại bà của người là ai?”

“Là một đại mỹ nhân, còn có tên rất đẹp, là Diệp Tử Cầm.” Triển Chiêu nói: “Là họa từ một đêm phong lưu của ngoại công.”

“Này!” Ân Hậu nhíu mày, trừng Triển Chiêu: “Nói bậy gì vậy! Lúc đó là ta bị trúng kế.”

“Trúng kế?” Mọi người tò mò.

“Diệp Tử Cầm khi đó, là một đại mỹ nhân.” Hồng Cửu Nương mặc kệ Ân Hậu đang đỏ mặt, chạy đến nói với Bạch Ngọc Đường: “Rất giống Tiểu Chiêu, nghe nói người nhà bị ma giáo tàn sát, nghe hung thủ nói mình là người của ma giáo, cho nên học võ công thành tài rồi tìm đến trả thù.”

“Ô?” Bạch Ngọc Đường hiểu kì, trả thù đến mức có bảo bảo?

“Nhưng kẻ thù diệt môn của nàng ta vốn không có trong Thiên Ma Cung, nàng ta lại nhất định nói là Ân Hậu đã giết hắc đi rồi.” Hồng Cửu Nương nói đến đây thì mặt mày hớn hớn, “Tử Cầm cô nương rất đáng yêu, cả ngày bám sau lưng chủ, cứ nói sẽ có một ngày nàng ta tìm được hắc, còn nói muốn trừ hại cho dân, tìm cơ hội giết cung chủ.”

Bạch Ngọc Đường kinh ngạc vô cùng, muốn giết Ân Hậu?

“Nhưng lâu dần, nha đầu đó lại thích cung chủ.” Hồng Cửu Nương cười nói: “Thiên Ma Cung chúng ta thật ra cũng không làm chuyện xấu gì, chuyện của cha nuôi ta cũng đã qua. Thiên Ma Cung cơ bản là nơi thu nhận ‘người xấu’ từng làm chuyện tội ác tày trời về sau lại không chốn dung thân. Trên núi toàn là lão nhân điên và lão bà điên, lâu ngày, Tử Cam nhìn rõ được những lần vu khống và hiểu lầm của giang hồ chính phái, cũng nhìn rõ được điểm tốt của Thiên Ma Cung, cuối cùng mọi người ở cùng nhau rất vui vẻ, nha đầu đó còn thường uống rượu với chúng ta.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Sau đó thì sao?”

“Sau đó thì Tử Cam bắt đầu theo đuổi cung chủ, cung chủ da mặt mỏng, hơn nữa còn nghĩ mình đã là lão già sắp không xong, cô nương người ta thì lại đang tuổi hoa dạng niên hoa, hoa dung nguyệt mạo, bẻ nguyệt tu hoa, hoa...”

“Đừng hoa nữa.” Mặt Ân Hậu đỏ bừng, “Không phải chỉ là một nha đầu điên thôi sao!”

Triển Chiêu cười cười, nói với Bạch Ngọc Đường: “Sau đó ngoại bà phóng lao theo lao, chúc rượu cho ngoại công say rồi hành hình tại chỗ!”

Bạch Ngọc Đường mở to mắt.

Từ Khánh xen mồm: “Vây chẳng phải đường đường cung chủ Thiên Ma Cung bị một cô nương cường bức sao?!”

Ân Hậu giận đến ngạt thở, Hồng Cửu Nương đập bàn cười không dứt: “Đúng vậy! Nhưng mà tất cả chúng ta đều cảm thấy cung chủ là tình trong như đã mặt ngoài còn e mượn rượu giả điên!”

“Ta không có!” Ân Hậu hất mặt.

Thiên Tôn trẻ môi, “Lão lưu manh nhà người.”

Ân Hậu xấu hổ xoa mặt.

“Sau đó Tử Cam ở lại trong Thiên Ma Cung, mười tháng sau thì sinh ra Tiểu Lan Nhi.” Hồng Cửu Nương cười nói, “Cung chủ rất tốt với nàng ta, chỉ tiếc Tử Cam không kịp thấy Tiểu Chiêu ra đời thì đã mất.”

Trọng Tam thở dài, “Chúng ta không nói chuyện này nữa, nói chuyện khác nói chuyện khác.”

Mọi người đều cảm thấy đáng tiếc, không muốn nói về chuyện đau lòng này nữa.

Bạch Ngọc Đường trầm cảm thán, thì ra Ân Hậu cũng là người, người thì đều có thất tình lục dục, bình thường hơn vị sư phụ nhà mình nhiều! Nhưng mà nghĩ lại, không đúng... Hắn biết Thiên Tôn đâu có được bao lâu, khi đó lão nhân gia đã hơn trăm tuổi rồi, không lý nào trăm năm trước đó không có một tình nhân.

Thiên Tôn thấy đồ đệ nhìn mình, liền vuốt râu, Hồng Cửu Nương ghé vào tai Bạch Ngọc Đường nói nhỏ: “Trước đây Thiên Tôn cũng từng rung động tâm can một lần! Sau đó mới thành nhân văn nhả hạc.”

Mắt Bạch Ngọc Đường sáng lên, nhìn Thiên Tôn.

Thiên Tôn khụ một cái, “Này! Không lớn không nhỏ!”

Mọi người vô thức nhìn sang Bao Chứng.

Bao Duyên vội chen mồm, “Phụ thân và mẫu thân ta trước đây là...”

“Khụ khụ!” Mặt đen của Bao Chứng hơi ửng lên, khụ mấy tiếng rồi trừng Bao Duyên, “Không lớn không nhỏ!”

Mọi người cười đùa, cảm giác căng thẳng khi nãy cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Nhưng Ngô Bất Thiện lại nhíu mày, dường như tâm sự nặng nề lưỡng lự không biết làm sao, thỉnh thoảng lại nhìn Triển Chiêu một cái, như đã nhớ ra việc gì cực kì phức tạp.

Trọng Tam vỗ hán một cái, “Người nghĩ ra việc gì rồi?”

“Ai...” Ngô Bất Thiện vỗ đầu, “Ta không biết là làm hay là thật, rất giống!”

“Cái gì rất giống?” Bạch Ngọc Đường nhìn hấn.

Ngô Bất Thiện chỉ Triển Chiêu, “Chiêu và vị tân nương thiên định của thậ chủ trước đây, rất giống!”

Mọi người sững sốt.

Triển Chiêu sững mặt, “Con là nam.” Nói rồi nắm cầm Bạch Ngọc Đường xoay sang cho Ngô Bất Thiện nhìn, “Có phải giống hấn hơn không?”

Triển Chiêu nói xong, Thiên Tôn kinh hãi, lão nhân gia hiểu đồ đệ nhà mình nhất, cảm kị của Bạch Ngọc Đường là nói hấn đẹp, cảm kị nhất nhất là so sánh hấn với nữ nhân.

Triển Chiêu trắng trợn vậy sao?

Bạch Hạ và Lục Tuyết Nhi đều vô cùng căng thẳng, nghĩ thầm thông gia và thông gia phụ mẫu đều ở đây, nếu chẳng may chúng nó cãi nhau...

Bạch Ngọc Đường phẩy tay Triển Chiêu ra lườm hấn một cái, Triển Chiêu cười hì hì, rõ ràng là cố ý trêu hấn.

Bạch Ngọc Đường bất lực, nhưng hiện tại không chú ý điểm này, mà hỏi Ngô Bất Thiện: “Cô nương mà về sau phản bội Thận Lâu, hủy diệt Thần Mộc Thánh Quả?”

Mọi người kinh ngạc vô cùng, như vậy mà không có nổi giận! Không có lật bàn không có rút đao chém người! Triển Chiêu hoàn toàn thuần hóa được Bạch Ngọc Đường rồi!

Ngô Bất Thiện nhú mày nhìn Triển Chiêu, “Thật sự rất giống!”

“Nói vậy, cũng giống Tử Cầm?” Ân Hậu trầm giọng hỏi.

“Phải.” Ngô Bất Thiện gật đầu, “Cũng hơi giống phu nhân... Khi đó ta không nhớ rõ, cho nên không phát hiện ra.”

Ân Hậu sầm mặt, đột nhiên nhìn Ân Lan Từ, “Khi Hạo Nhi sinh ra, là quỷ, đúng không?”

Mọi người nhìn nhau, Ân Lan Từ gật đầu, trong lòng cũng cuộn trào như sóng dữ, có khi nào, chuyện mấy chục năm trước, chính là một âm mưu hoặc kế hoạch đã được tính trước?

Thiên Tôn trầm tư một lúc, “Đường như có liên hệ nào đó, Triển Hạo giống thậ chủ ngày trước, mà Triển Chiêu thì lại giống nương tử thiên định của thậ chủ.”

Triển Chiêu cảm thấy hơi kì quái, “Trùng hợp mà thôi.”

Trọng Tam cũng nhìn Ngô Bất Thiện, “Này, Thiện Ngư, hiện tại đầu người tỉnh táo không? Thật sự rất giống?”

Ngô Bất Thiện khổ sở, “Không chừng...”

Mọi người nản chí: “Nghĩ kĩ!”

Ngô Bất Thiện nhìn Triển Chiêu chăm chăm.

Bạch Ngọc Đường đột nhiên nhớ đến chuyện gì đó, lấy Lăng Sơn Khấp Huyết Đồ ra, trải lên bàn, xoay ngược lại xem.

Triển Chiêu tò mò, “Người xem gì vậy?”

Bạch Ngọc Đường đột nhiên sững người, chỉ vào một con thuyền nhỏ trong số thuyền ra biển khi hòn đảo bốc cháy. Trước đây tuy bọn họ đã xem qua từng khung hình một, nhưng không nhìn kĩ những nữ nhân và trẻ nhỏ trong đó, bây giờ nhìn lại, trên một con thuyền nhỏ có một nam một nữ, cũng đang chạy tới trong sóng biển, hướng đi có vẻ giống những người khác, nhưng thật ra lại là trái ngược! Hơn nữa nữ nhân đó...

Bạch Ngọc Đường chỉ vào tranh nói với Triển Chiêu, “Miêu Nhi, người tự nhìn xem.”

Triển Chiêu tiến đến, mọi người cũng hiếu kì đến xem, nhìn một lúc, tất cả im lặng.

“Rất giống tỷ tỷ hoặc là muội muội của Miêu Miêu!” Tiểu Tứ Tử cũng bám trên mép bàn nhìn, nữ tử trẻ tuổi ngồi trên thuyền, khoan nói đến ngũ quan, chỉ khí chất và phong thái đã rất giống Triển Chiêu, quan trọng là, nàng ta cũng có đôi mắt màu vàng!

Triển Chiêu gãi đầu, không hiểu lắm tại sao lại thành thế này, càng không hiểu bên trong có hàm ý gì.

Ân Hậu nhú mày, lại nhìn kỹ ngư dân bỏ trốn cùng nữ tử kia.

“Cung chủ?”

Người trong Thiên Ma Cung đều nhìn ra manh mối, lo lắng nhìn Ân Hậu.

“Chuyện gì vậy?” Triển Chiêu hỏi.

Ân Lan Từ đưa tay, chỉ vào nữ tử mắt vàng và ngư dân kia, “Ngoại bà của con, rất giống hai người bọn họ.”

Triển Chiêu giật mình.

Công Tôn thử tính tuổi và vai vế, “Có khi nào là tăng tổ mẫu và tăng tổ phụ?” [ông cố bà cố]

Triệu Phổ gật đầu, “Rất có thể, tính ra không phải vừa đủ hơn trăm năm sao.”

Ân Hậu nhìn hai người rất có thể là nhạc phụ nhạc mẫu của mình trong tranh, im lặng một lúc lâu, “Thù diệt môn sao?”

Mọi người nhìn hẩn.

Giọng nói của Ân Hậu bằng phẳng mà âm trầm, “Tử Cầm nói, phụ mẫu mình đều do một nam tử mắt vàng giết chết.”

Mọi người kinh ngạc, lại nhìn về phía người rất giống Triển Hạo trên đầu thuyền.

Tiểu Tứ Tử kéo kéo tay áo Tiêu Lương, nói nhỏ, “Quan hệ phức tạp quá! Vậy chẳng phải Miêu Miêu và đại ca Miêu Miêu là hậu nhân của kẻ thù?”

Tiêu Lương gật đầu, khó thấy được lần này Cẩn Nhi không lăm lăm vai vế.

“Trước đây ngoại bà không nói gì đến chuyện này sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi Ân Hậu.

Ân Hậu nhớ lại chuyện trước đây, nhú mày, “Tử Cầm đến Thiên Ma Cung tìm hung thủ là vì trước khi hẩn đi, đã nói một câu.”

“Câu gì.” Mọi người đồng thanh.

“Có sinh tử, mới có luân hồi, ta ở nơi tà ma tụ họp, muốn báo thù, thì đến tìm ta.” Ân Hậu nhớ lại câu vong thê thường nhắc đến, “Chỉ có điều người này, chưa từng xuất hiện lại.”

Bạch Ngọc Đường đột nhiên nhú mày, buột miệng: “Luân Hồi Chú?”

Mọi người ngạc nhiên, nhìn hẩn, Từ tam gia hỏi: “Lão ngũ, cháo gì?”

Bạch Ngọc Đường nói, “Ngũ di từng nói với đệ, có một loại độc chú, tên là Luân Hồi Chú. Sau ba đời có thể chuyển thế sống lại, tiếp tục nhân quả của tiền duyên, cái giá phải trả là tự tay đâm chết người mình yêu, đồng thời cũng tự kết thúc tính mạng mình.”

“Chuyện này chắc là nói bậy lừa người khác thôi.” Triển Chiêu không tin, “Làm sao có chuyện linh hồn chuyển thế được, ta không nhớ được gì cả!”

“Nhưng khó chắc Triển Hạo không nhớ.” Ân Hậu nhú mày, “Thận chủ này rốt cuộc có lai lịch thế nào? Sao lại biết nhiều yêu thuật chú pháp kỳ quái như vậy?”

Mọi người đều cảm thấy sương mù mờ mịt không rõ phương hướng, suy nghĩ của Bạch Ngọc Đường thì lại không để tâm đến chuyện đó, Lăng Sơn Khấp Huyết Đồ, Thận Lâu thận chủ gì đó, hẩn đều không quan tâm. Thứ hẩn thật sự để bụng là, duyên số của Triển Chiêu, là gắn với Bạch Ngọc Đường hẩn, không liên quan gì đến người khác, chuyển thế tiếp tục tiền duyên gì đó, chỉ là nói xằng nói bậy, làm người ta rất không vui!

183. Q.6 - Chương 25: Hắc Đăng Hạo Hỏa [tối Lửa Tắt Đèn]

Khi dùng bữa tối, Triển Chiêu đã cảm giác Bạch Ngọc Đường khác thường, dường như đang suy tư chuyện gì. Ngày thường Bạch Ngọc Đường vẫn luôn ngồi ngoan một chỗ không làm gì, trên cơ bản chia thành hai loại, một là đang ngẩn người, một loại khác là đang suy nghĩ. Trong mắt người khác thì không có gì khác biệt, nhưng Triển Chiêu thì có thể phân biệt chính xác từng kiểu.

Ngoài ra, Triển Chiêu còn có thể nhìn ra bên trong vẻ ngoài bình tĩnh của Bạch Ngọc Đường, dường như đang buồn phiền, đây là chuyện cực kì hiếm thấy! Triển Chiêu hơi lo lắng, từ khi quen biết nhau đến nay, dường như đều là Bạch Ngọc Đường buồn phiền vì mình, hắn đường đường một quý công tử, ngày ngày tiêu dao tự tại, chạy đến Khai Phong rồi thì ngày ngày phải theo mình bận rộn chạy khắp nơi còn phải trả tiền mời cơm, thật sự là làm khó hắn rồi. Trong phút chốc, Triển Chiêu kích động đến muốn lấy thân báo đáp, đường nhiên... chỉ là kích động trong phút chốc.

Tiểu Ngọc đang bày chén đĩa, hôm nay đại nương trù phòng không có trong phủ, thức ăn do hai vị mẫu thân và Hồng Cửu Nương làm, một bàn lớn phong phú đủ loại món ăn. Mọi người ngồi xuống dùng bữa, ai nấy đều kinh ngạc, tay nghề của hai vị mẫu thân thật sự không tầm thường.

Bạch Ngọc Đường cúi đầu nhìn Thạch Đầu đang dụi tới dụi lui bên chân mình, vẫn cứ ngồi yên đó, tập trung suy nghĩ.

Tiểu Tứ Tử chăm chú nhìn Bạch Ngọc Đường, nghĩ thầm, Bạch Bạch làm sao vậy?

Triển Chiêu mơ hồ cảm giác được, Bạch Ngọc Đường rất để tâm đến những lời Ngô Bất Thiện nói, chuyện về mẫu thân của ngoại bà mình và thậm chí, đặc biệt là tình nhân thiên định, tái tục tiền duyên gì đó.

Thật ra Triển Chiêu cảm thấy Bạch Ngọc Đường không cần phải để tâm, đầu tiên, căn bản hắn không tin chuyện kiếp trước kiếp này, Triển Chiêu là Triển Chiêu. Ngoài ra, tuy hành tung của Triển Hạo còn chưa rõ, nhưng từ nhỏ đến lớn Triển Chiêu chỉ nhớ được tình thân và các loại quan tâm chăm sóc từ một người huynh trưởng, chưa từng cảm thấy hắn có ý nghĩ gì khác. Nhưng những lời Triển Hạo nói với hắn khi gặp mặt lần trước, khiến Triển Chiêu cảm thấy phía sau vẫn còn có bí mật, hắn là không đơn giản như vậy. Tóm lại thì trong đầu Triển Chiêu chỉ có mỗi Bạch Ngọc Đường, nếu còn thứ khác thì là kiên quyết không tin Triển Hạo đã xấu xa đến không thể sửa đổi!

“Ngọc Đường.” Ân Lan Từ gấp thức ăn vào chén cho Bạch Ngọc Đường, “Ăn cơm.”

Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu thì thấy Ân Lan Từ đã ngồi cạnh mình, gạt đầu, đưa tay cầm chén lên ăn cơm.

Lục Tuyết Nhi hơi híp mắt, gấp thức ăn cho Triển Chiêu, “Chiêu, ăn cơm.”

Hai nhĩ tử ngồi với mẫu thân nhà kia, cầm chén vừa suy nghĩ vừa ăn.

Lục Tuyết Nhi đột nhiên nói với Triển Chiêu, “Chiêu, buổi tối có phải làm gì không?”

“Ừm, không có việc gì...” Triển Chiêu nghĩ thầm, mọi người còn phải cùng thảo luận về vụ án đúng không?

Ân Lan Từ hỏi Bạch Ngọc Đường, “Ngọc Đường thì sao? Buổi tối có rảnh không?”

Bạch Ngọc Đường gật gật.

“Tối nay a đi phải đi mua chút đồ, con đi cùng đi.” Lục Tuyết Nhi chột chột Triển Chiêu.

Ân Lan Từ kéo Bạch Ngọc Đường, “Ngọc Đường, tối nay a đi đi mua đồ, con đi cùng được không?”

“Dạ.” Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu.

Sau đó, mọi người tiếp tục dùng cơm, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, đây đó đều hơi tò mò, những người khác thì lại càng tò mò hơn, tại sao Lục Tuyết Nhi đi dạo phố không gọi Bạch Ngọc Đường mà lại là Triển Chiêu, mà Ân Lan Từ thì lại gọi Bạch Ngọc Đường đi cùng?

Bạch Hạo cười tủm tỉm hỏi nương tử nhà mình, “Nương tử, ta cũng đi nữa?”

Lục Tuyết Nhi thần bí lắc đầu, “Không cho chàng theo!”

Bạch Hạ hiểu ý ngay, có lẽ là có kế hoạch gì rồi. Triển Thiên Hành bên cạnh châm rượu cho hắn, tối nay hai bọn họ ra sân cùng uống rượu với bọn Triệu Phổ vậy.

.

.

Buổi tối, Lục Tuyết Nhi và Ân Lan Từ mỗi người kéo một đứa đi, một hướng đông một hướng tây, đi dạo phố.

Ra ngoài rồi mới biết đêm nay phủ Khai Phong có hội đèn lồng.

“Không lẽ không tết, sao lại có hội đèn?” Mấy ngày nay Triển Chiêu luôn buồn phiền vì vụ án, thấy con đường lớn đông đúc người qua lại thái bình thịnh thế, mới nhận ra Khai Phong vẫn là Khai Phong ngày trước, chưa từng thay đổi, thứ thay đổi chỉ là tâm trạng của mình mà thôi.

Lục Tuyết Nhi cười, vỗ vỗ hắn “Có rất nhiều chuyện như thế, con càng để ý, nó lại càng ảnh hưởng đến cuộc sống của con, cả những thứ nhìn thấy hằng ngày cũng trở nên xa lạ.”

Triển Chiêu hơi giật mình, thì ra Lục Tuyết Nhi dẫn mình ra ngoài để xả thông tư tưởng.

Triển Chiêu cười gãi đầu, “Thật ra con cũng không lo nghĩ gì, ngược lại Bạch Ngọc Đường thì có thể sẽ nghĩ lung tung.”

“Không sợ, có mẫu thân con khuyên bảo nó.” Lục Tuyết Nhi kéo Triển Chiêu đi tới, đi đến điểm đến của hôm nay... Thiết Phật Tự trong thành Khai Phong, đã hẹn trước với đại sư phụ trong thiền đường, phải tạo cơ hội cho chúng nó! [thiền đường: nơi tọa thiền của hòa thượng]

.

.

Bạch Ngọc Đường theo Ân Lan Từ đi mua đồ, trên đường không ít cô nương hâm mộ nhìn Ân Lan Từ, Bạch Ngọc Đường đi theo sau, tay ôm gói lớn gói nhỏ Ân Lan Từ đã mua.

Ân Lan Từ mua một đồng lớn, Bạch Ngọc Đường hỏi, “A di, mua nhiều vải vóc, lá trà thế này để mang về tặng?”

“Phải.” Ân Lan Từ gật đầu, tuôn một chuỗi tam cô lục bà thất thúc bát đại thẩm vô số các loại thân thích, nói phải tặng lễ vật.

Bạch Ngọc Đường hơi bất đắc dĩ, nghĩ thầm, bao nhiêu đồ thân thích nếu chỉ mua ổi người một nắm đậu phộng cũng phải đầy cả bao bố, liền hỏi, “Hay là a di ghi danh sách ra, ngày mai con bảo Bạch Phúc đi mua?”

“Vậy làm sao được?” Ân Lan Từ bật cười, “Tặng lễ vật quan trọng là tâm ý, đắt là ở tấm lòng người tặng, không phải chỉ vung tiền hay sai bảo người khác là có được.”

Bạch Ngọc Đường nghe vậy, dường như đã ngộ ra điều gì, nhưng cụ thể lại không biết là gì, hắn đang có tâm sự, cũng không hỏi nhiều, chỉ tiếp tục đi.

Ân Lan Từ thấy hắn ngây ngây ngốc ngốc, liền nói: “Để ta kể cho con nghe chuyện của Chiêu và Hạo Nhi khi còn nhỏ?”

Bạch Ngọc Đường hơi ngạc nhiên, gật đầu, “Tình cảm của bọn họ rất tốt?”

“Phải, huynh đệ rất hòa thuận với nhau, nhưng mà Chiêu từ nhỏ đã rất nghe lời, chưa từng càn quấy với ai.” Ân Lan Từ cười trộm, “Cả thiên hạ cũng chỉ có mình con bị nó ức hiếp.”

Bạch Ngọc Đường nhìn trời, đúng vậy, trước mặt người khác Triển Chiêu luôn là con mèo nhỏ ngoan ngoãn, chỉ với mình mới thành mèo hoang, móng vuốt vừa nhanh vừa bén.

“Con và Chiêu quen biết từ rất lâu rồi đúng không, nhiều năm trước nó viết thư về nhà thì đã có nhắc đến con.” Ân Lan Từ cười khê.

Bạch Ngọc Đường tò mò, “Hắn viết thế nào?”

“À, ta nhớ ban đầu là nói, có một thiếu niên cực kì đẹp, hại nó thành mèo, phải báo thù!”

Bạch Ngọc Đường không nhịn được cười, con mèo này đúng là thù dai.

“Sau đó dần dần, chuyện liên quan đến con trong mỗi bức thư nhiều lên, cho đến sau này thì cả bức thư chỉ toàn là con.” Ân Lan Từ nói, nhớ lại, “Khi đó Hạo Nhi đọc thư xong thì nói ‘thôi rồi thôi rồi, tiểu đệ bị người ta bắt mất rồi.’”

Bạch Ngọc Đường ngạc nhiên, sau khi hắn nghe rất nhiều chuyện liên quan đến thân chủ, gần như đã yêu ma hóa Triễn Hạo, vẫn cảm thấy hắn là kẻ đáng sợ tội ác tày trời.

Nhưng bây giờ nghe Ân Lan Từ nói, dường như chỉ là một người bình thường đến không thể bình thường hơn.

“Hạo Nhi được ta và Thiên Hành nuôi nấng như Chiêu, nó không phải loại tà ma ác quỷ gì đó, chỉ là nói bừa.” Ân Lan Từ vỗ vỗ Bạch Ngọc Đường, “Hơn nữa, đừng nói là mấy thứ chuyển thế, thiên định vô căn cứ gì đó, nếu có hôn ước thì thế nào? Người tình ta nguyện cùng lắm thì bỏ trốn.”

Bạch Ngọc Đường bật cười, Ân Lan Từ làm mẫu thân ngược lại rất thoải mái.

“Hai đứa là những hài tử may mắn, không cần phải e dè thứ gì, có chuyện mình thích để làm, gia cảnh không cần phải lo sinh nhai, lại có bản lĩnh có tư chất. Điều kiện tốt như vậy, phải ra sức mưu tính để thích đối phương mới đúng, đừng nghĩ ngợi lung tung lãng phí ngày tháng.”

Bạch Ngọc Đường ngoan ngoãn gật đầu, trong lòng cũng cảm thấy mình nghĩ nhiều rồi, lần này không phải là lật vại dấm, mà hoàn toàn là sầu lo vô cớ, phải có lòng tin với Triễn Chiêu mới đúng.

.

.

Thế là, Bạch Ngọc Đường và Triễn Chiêu đã tháo được gút mắc trong lòng theo hai vị mẫu thân tiếp tục đi dạo phố, dạo chơi một lúc, đến gần Thiết Phật Tự.

Phượng trượng Thiết Phật Tự là hòa thượng Vãn Thanh, bằng hữu tốt của Bao Chứng, năm nay đã hơn sáu mươi tuổi, hòa thượng béo rầu tóc bạc phơ, rất hiền từ.

Lục Tuyết Nhi dẫn Triễn Chiêu đi vào bái phật rồi thì nói muốn mượn một gian phòng trong chùa nghỉ lại.

Vào chùa nghỉ lại, không đơn thuần chỉ vì chỗ ăn chỗ ngủ, mà là muốn tìm chút thanh tĩnh, ngoài ra, rửa sạch bụi trần, mong đến được cảnh giới tĩnh tâm an bình.

Lục Tuyết Nhi vào nữ khách phòng, Triễn Chiêu vào nam khách phòng.

Khách phòng ở đây, là một gian phòng không lớn, có một tấm bình phong, ai đến sẽ ngủ trong ngăn tủ, gọi là quỹ phò. Quỹ phò của Thiết Phật Tự đã có lịch sử gần trăm năm, nghe nói rất nhiều đời cao tăng đều ngộ thiên đắc đạo trong quỹ phò.

.

.

Triễn Chiêu vào khách phòng, cảm thấy yên lặng tĩnh tâm một chút cũng tốt, liền chui vào quỹ phò.

Không bao lâu, chợt cảm giác quỹ phò bên cạnh cũng có người chui vào, nằm xuống, giữa hai người chỉ có một cánh cửa gỗ.

Trong chùa này rất tiết kiệm, ban ngày các hòa thượng đi hóa duyên và làm nền thơm đều bán đi để cứu tế người nghèo, trong chùa thì lại không thắp đèn, xem trọng việc thức khi mặt trời mọc ngủ khi mặt trời lặn.

Rất nhanh, bốn phía tối đen, im ắng.

Triễn Chiêu trở mình một cái, trong lòng nghĩ không biết Bạch Ngọc Đường đang làm gì, mẫu thân có làm khó hắn không?

Mà Bạch Ngọc Đường lúc này thì đang nằm trong ngăn tủ bên cạnh, cũng là bị Ân Lan Từ đẩy vào khách phòng. Hiện tại hắn đang nghĩ, hy vọng mẫu thân không trêu ghẹo Triển Chiêu, hoặc là ăn hiếp con mèo đó.

Quỹ phò được làm từ loại gỗ nặng, đã nhiều năm, có hơi ẩm.

Triển Chiêu nhìn quanh, không có chần, nghĩ thầm có khi nào là ở bên ngoài? Liền ngồi dậy.

“Cum” một tiếng, đầu đụng vào tấm ván gỗ bên trên. Triển Chiêu xoa đầu, chẳng hiểu sao lại mắng một câu: “Chuột chết tiệt!”

Bạch Ngọc Đường ở ngay bên cạnh, cảm thấy giọng nói lẩn ngừ điệu đều quen tai, nhưng cách một lớp gỗ nghe không rõ.

Triển Chiêu mở cửa tủ ra ngoài, tìm hết gian phòng tối om không thấy chần đâu, nổi giận, nói: “Sao lại không có chần?”

Bạch Ngọc Đường ở bên cạnh nghe thấy, nhìn nhìn thứ trên người mình, phát hiện chỗ mình có chần, nhưng mà không biết người cách vách là ai...

“Ai.” Triển Chiêu nằm xuống, đột nhiên tò mò không biết người bên kia có chần không, có cần phải đi hỏi các hòa thượng không? Liền hỏi, “Huynh đài có chần không?”

Bạch Ngọc Đường nghe giọng và cách nói thì đã nhận ra, thì ra là con mèo đó! Hắn lập tức hiểu được ý đồ của Ân Lan Từ và Lục Tuyết Nhi.

Bạch Ngọc Đường ngẫm nghĩ, trở mình, cố ý hạ giọng xuống, niệm phật trước, “A di đà phật, thí chủ, ngủ trong quỹ phò, không thể đắp chần.”

Triển Chiêu không nghe ra là Bạch Ngọc Đường đang trêu hắn, còn nghĩ bên kia là một vị đại sư, liền gật gật, “À, vậy sao.”

Dù sao hắn cũng không sợ lạnh, cùng lắm vận nội lực vài vòng.

Đang định tĩnh tâm ngủ, chợt hòa thượng cách vách hỏi, “Thí chủ có tâm sự?”

Triển Chiêu nghe vậy, cười cười, “Không sao.”

“Người đến ngủ quỹ phò, đa số đều có tâm sự.” Bạch Ngọc Đường xấu xa nói: “Quỹ phò này có một công dụng.”

“Công dụng gì?” Triển Chiêu tò mò.

“Chỉ cần nói chuyện không vui ra, vậy ngày hôm sau nó sẽ không quấy rầy thí chủ nữa.”

“Thần kì vậy sao?” Triển Chiêu không nhịn được cười, “Nhưng nếu vậy, chẳng phải là bị người khác nghe hết sao?”

“Đây là công dụng thứ hai của quỹ phò.” Bạch Ngọc Đường tiếp tục trêu chọc Triển Chiêu vẫn còn chưa biết gì, “Tối lửa tắt đèn, ai cũng không biết ai, bản tăng chuyên phụ trách nghe các thí chủ nói chuyện, cũng giúp khuyên giải các thí chủ. Đến khi trời sáng, chúng ta ai đi đường nấy, có gặp nhau cũng không biết ai là ai.”

“À...” Triển Chiêu bình tĩnh, còn có công dụng này sao! Suy nghĩ rất chu đáo, khó trách quỹ phò của Thiết Phật Tự nổi tiếng.

“Thí chủ có khổ tâm gì, có thể tâm sự với bản tăng.”

Triển Chiêu nghĩ, cảm thấy cũng được, người này không biết mình, có thể sẽ có cách nhìn khác, dù sao... Người trong phủ Khai Phong đều quá quan tâm mình. Cùng lắm không nói vào điểm chính, chỉ nói chuyện phiếm, dù sao thì Triển Chiêu cũng không buồn ngủ, rảnh rỗi.

“Thí chủ có chuyện gì khổ tâm?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Quan lộ, tương lai, học hành, hay là ân oán?”

“Đều không phải.” Triển Chiêu nghĩ nghĩ, cũng không đến mức ân oán giang hồ.

“Vậy là tình cảm?”

“Ừm... chắc là vậy.”

“Tình thân, tình bằng hữu hay là tình yêu?”

Triển Chiêu xoa mũi, “Yêu... các loại.”

“Thí chủ có ý trung nhân?”

“Có.”

“Ý trung nhân có lòng với thí chủ không?”

“Có!” Triển Chiêu cười gật đầu: “Có lòng.”

“Vậy là lưỡng tình tương duyệt?”

“Phải.” Triển Chiêu lại gật đầu.

“Thí chủ còn có gì bận lòng?” Bạch Ngọc Đường hỏi: “Không môn đăng hộ đối?”

“Ừm, chúng ta đều không quan tâm chuyện này.” Triển Chiêu lắc đầu.

“Người nhà phản đối?”

“Không có, rất ủng hộ.”

“Vậy sao lại buồn lòng?”

Triển Chiêu trở mình, nằm sấp trong quỹ phôi, bản thân cũng không hiểu, “Thế sự vô thường, vẫn cảm thấy có chút buồn phiền và hoang hốt.”

“Ý trung nhân của thí chủ, là người thế nào?”

“À.” Tâm trạng của Triển Chiêu lại tốt lên, “Là một đại mỹ nhân!”

Mi mắt Bạch Ngọc Đường giật giật, cảnh cáo bản thân, phải nhin! Tiểu bất nhẫn tắc loạn đại mưu.[không nhin được việc nhỏ ắt hỏng việc lớn]

“Có ưu điểm gì không?”

“Ưu điểm rất nhiều.” Triển Chiêu cười híp mắt, “Cái gì cũng rất tốt.”

Bạch Ngọc Đường nhướn mày, con mèo này, đánh giá mình rất cao.

“Khuyết điểm thì sao?”

Triển Chiêu nhú mày, “Khuyết điểm... Cũng không hẳn là khuyết điểm, chỉ là một đặc điểm, tính cách của hần rất đặc biệt.”

“Người có gì không vừa ý về hần không?”

“Không.” Triển Chiêu lắc đầu rất dứt khoát, “Điểm nào cũng rất tốt.”

“Vậy người lo lắng chuyện gì?”

“Chuyện phức tạp của ta quá nhiều, làm liên lụy đến hần.” Bạch Ngọc Đường hơi nhú mày, thì ra Triển Chiêu để bụng chuyện này.

“Hần chê người quá nhiều chuyện phức tạp, liên lụy đến hần?”

“Không có không có, hần không phải người như vậy.” Triển Chiêu thở dài, “Nhưng mà hần vốn tiêu dao tự tại, không để chuyện gì trong lòng, sau khi quen biết ta rồi thì phải lo lắng đủ điều, chuyện buồn phiền cũng nối tiếp nhau đến.”

“Có lẽ hần không cảm thấy như vậy.” Bạch Ngọc Đường nhin không được nói: “Chuyện gì cũng thờ ơ không màng đến thật ra cũng rất nhàm chán, những ngày tháng người mang đến cho hần vô cùng thú vị.”

Triển Chiêu hơi ngạc nhiên, vị hòa thượng này thật giỏi an ủi người khác! Cảnh giới của hòa thượng trong Thiết Phật Tự cao thật! Ngoài ra, cách nói chuyện, đặc biệt là giọng điệu thông thả ung dung, sao lại rất quen, chỉ là dường như giọng nói hơi trầm một chút.

“Người thật lòng thích người đó sao?” Đối diện lại hỏi.

“Phải.” Triển Chiêu gật đầu, càng nghe càng thấy quen tai, Triển hộ vệ không ngốc, rất lanh lợi, lập tức cảm thấy không đúng, liền đổi giọng, “Nhưng mà dường như hẳn không thích ta.”

“Ai nói vậy?” Bên kia Bạch Ngọc Đường nhin không được hỏi lại, vừa dứt lời liền nhận ra mình lỡ lời rồi.

Triển Chiêu hí mắt, nghĩ thầm, quả nhiên là con chuột kia! Nhưng hẳn cũng vờ như không phát hiện, nói tiếp như thường, “Nghe nói trước đây hẳn từng thích không ít người.”

“Không có chuyện đó.” Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Đừng nghe lời những kẻ không liên quan nói, hẳn chỉ thích một mình người.”

“Vậy sao...” Triển Chiêu đưa tay, kéo bức tường trước mắt ra, quả nhiên, tường gỗ mở ra được!

Triển Chiêu nhìn chằm chằm phía bên kia, một vệt trắng giữa bóng đêm, “Bạch Ngọc Đường!”

Bạch Ngọc Đường trước là hoảng hốt, sau bình tĩnh lại, hiện tại tối lửa tắt đèn giờ tay không thấy năm ngón, Triển Chiêu không thể nhìn thấy mình, vội bịt mũi nói, “Thí chủ, pháp hiệu của bản tăng là Uy Miêu.” [ềo ần]

Triển Chiêu nổi giận, thò tay qua chụp chụp vài cái, sờ sờ từ hông hẳn lên, đập tường, “Chuột chết tiệt, chính là người!”

Bạch Ngọc Đường kinh ngạc, không giả vờ nữa, “Chắc chắn vậy sao?”

“Phải!” Triển Chiêu đáp lại, “Sờ vóc người nhận ra được!”

Bạch Ngọc Đường xấu hổ, “Con mèo này, người lạ người cũng ra tay sao?”

“Đã biết là người, dám lừa gạt ta!” Triển Chiêu đá tường chui qua, túm được một tấm chắn, kéo về phía mình, “Người còn nói không có chắn!”

Bạch Ngọc Đường cũng bị kéo qua chung với chắn, quờ quạng đưa tay chụp một cái, “Miêu Nhi, là người sao? Sao người cũng đến đây? Trùng hợp quá!”

Triển Chiêu giận, con chuột này lại bắt đầu giả ngốc, giữa cơn giận, chợt cảm giác má nóng nóng, hơi thở của Bạch Ngọc Đường dường như đang đến gần.

.

184. Q.6 - Chương 26: Thủ Chu Đãi Thỏ [ôm Cây Đợi Thỏ]

Nhịp thở của Bạch Ngọc Đường không đến mức rối loạn, chỉ hơi loạn.

Triển Chiêu cũng hơi loạn, hai người im lặng đối diện, tuy tối đen không nhìn rõ, nhưng biết đối phương đang nhìn mình, như có thể cảm nhận được ánh mắt đó mang theo nhiệt độ nóng cháy thế nào.

Triển Chiêu chợt chợt người đang dựa sát vào mình, “Đây là chốn thanh đăng cổ tháp, phật môn thanh tịnh, Uy Miêu sư phụ, ngài định phá giới sao? Coi chừng Bồ Tát đánh lòng bàn tay ngài.”

Bạch Ngọc Đường đưa tay sờ tìm theo bản năng, quả nhiên đụng trúng bên má của Triển Chiêu, nhẹ nhàng vuốt ve, cười khê, “Không sợ, tối lửa tắt đèn, Bồ Tát không thấy được.”

“Bồ Tát có pháp nhãn.” Triển Chiêu cũng đưa tay sờ sờ, nắm tóc hẳn, “Uy Miêu sư phụ pháp hiệu Uy Miêu, ta hơi đói, trên người ngài có đồ ăn không?”

Ngón tay Bạch Ngọc Đường trượt xuống từ gò má Triển Chiêu, “Pháp hiệu đã đổi, không tên Uy Miêu, tên Cật Miêu.” [ần mèo]

Triển Chiêu cũng chẳng ngạc nhiên, ngón tay cuộn cuộn lộn tóc Bạch Ngọc Đường, “Từ cổ chí kim đều là mèo ăn chuột, lý nào chuột lại ăn mèo?”

Bạch Ngọc Đường bật cười, “Người chưa nghe sao? Trong chương Khai Phong của Sơn Hải Kinh có ghi chép, câu chuyện chuột bạch ăn mèo trong quỹ phô của Thiết Phật Tự.”

“Sơn Hải Kinh đâu có chương Khai Phong, người viết sao?”

“Ăn rồi thì sẽ có.” Bạch Ngọc Đường cử động, Triển Chiêu đề hấn lại, “Người đừng nhúc nhích, ván giường không được chắc lắm, một lát nữa nếu sập sẽ phải đền tiền.”

“Sợ cái gì, sập thì đền lại một ngôi miếu!”

“Đừng nói bậy, coi chừng gặp báo ứng.” Hai tay Triển Chiêu choàng qua vai hắn, đu lên cổ, hỏi: “”Uy Miêu” hay là “Cật Miêu”?”

Bạch Ngọc Đường hạ giọng, thâm tình, “Cật trước Uy sau, không bỏ thứ nào.”

Không biết có phải vì đang tối đen, hai người đột nhiên can đảm hơn, da mặt cũng hết mỏng.

Triển Chiêu kéo kéo hai tay xuống, Bạch Ngọc Đường thuận thế làm theo, hơi thở quyện vào nhau mang theo chút hoảng hốt từ sâu trong đáy lòng.

Triển Chiêu hít sâu, lập tức bị đè lại, dù sao thì cũng tối đến mức không thấy được mặt đỏ tai hồng, mặc kệ! Trong lòng hai người thịch một tiếng, ôm lấy nhau, nhưng chợt...

“Rầm”...

“Ai da.” Quỹ phô sập, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng rơi xuống đất với tám ván gỗ, “Phụp” một cái, bụi bặm cuộn lên.

Chỉ có điều tiếng kêu này không phải của Triển Chiêu hay Bạch Ngọc Đường, mà là giọng của hai nữ nhân.

Thì ra Ân Lan Từ và Lục Tuyết Nhi đang che miệng nghe trộm trong quỹ phô của hai gian phòng cách vách, đang kích động. Vậy mà những quỹ phô này lại nối liền với nhau, một ngăn sập cả dãy sẽ sập theo... Rầm một cái, hai vị mẫu nhân ngã không nhẹ.

Đại hòa thượng Vãn Thanh chạy từ bên ngoài vào, sững sờ nhìn dãy khách phòng đã sập hết nửa, liên tục niệm “A di đà phật”.

Trong đồng hoang tàn, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường xấu hổ bò ra, hai người đều nói thầm, quả nhiên không thể coi thường Bồ Tát, càng không thể trêu ghẹo, đậu hũ xôi nếp gì đó trong cửa Phật.

Bạch Ngọc Đường đi đến lấy một bao tiền lớn ra đưa cho Vãn Thanh đại sư, Triển Chiêu liên tục bồi tội xin lỗi.

Ân Lan Từ và Lục Tuyết Nhi giận điên, hận điên... Chỉ còn một bước nữa thôi!

Vãn Thanh đại sư cầm túi tiền ước lượng thử, quả thật đủ để xây thêm một ngôi miếu, cảm tạ Bạch Ngọc Đường hào phóng rồi đi vào đại diện cầm thứ gì đó ra, đưa cho hai người.

Triển Chiêu đưa tay nhận, là hai chuỗi Phật châu bằng gỗ, dường như đã được khai quang, cảm giác rất có linh khí.

“Dãy quỹ phô này đã tồn tại hơn trăm năm rồi, hai chuỗi Phật châu này cũng lâu dài như vậy có linh khí như vậy, hai vị thí chủ có duyên, Phật châu này có thể giữ phúc lộc dài lâu, khỏe mạnh an khang.”

Triển Chiêu đưa cho Bạch Ngọc Đường một chuỗi, hai người cảm tạ đại sư, đem hai vị mẫu thân vừa mới gây thêm họa đang ủ rũ ra khỏi Thiết Phật Tự, về phủ Khai Phong.

.

.

Tiểu hòa thượng hỏi đại sư: “Sư phụ, gian phòng đó trước đây bị ngập nước, thật ra có sập cũng đâu trách được Triển thí chủ và Bạch thí chủ?”

“Khụ khụ”, Vần Thanh sư phụ ho mấy tiếng, cười, “Hôm nay là ngày lành để quĩ phô thay da đổi thịt, trong chương Khai Phong của Sơn Hải Kinh có ghi chép.”

Miệng tiểu hòa thượng giật giật, “Sư phụ, Sơn Hải Kinh có chương Khai Phong sao?”

Lão hòa thượng chấp tay, “Phật nói, không được nói.”

.

.

Đêm, trên con đường lớn yên tĩnh của Khai Phong, Ân Lan Từ và Lục Tuyết Nhi lờ đờ đi tới, có vẻ cực kì uể oải.

Ân Lan Từ liếc Lục Tuyết Nhi một cái, còn chẳng bằng không thành công, khi không lại mang một mối hận!

Lục Tuyết Nhi bĩu môi, ai biết được tám ván đó yếu như vậy! Không bị đè chết đã là vạn hạnh rồi.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường mỗi người cầm một chuỗi Phật châu đen bóng, quay đầu, thấy hai vị mẫu thân đi cạnh nhau, đều bĩu môi phồng má không vui thì biết ngay là lại tức giận rồi.

Hai người nhìn nhau một cái, lắc đầu, đưa tay kéo mẫu thân nhà mình lên, đeo Phật châu vào cổ tay hai người.

Hai vị mẫu thân ngẩn người, ngẩng đầu nhìn hai người.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu mỗi người kéo một vị đi, phúc thọ dài lâu khỏe mạnh an khang, a di đà phật!

Bốn người về phủ Khai Phong thì thấy mọi người vẫn còn chưa ngủ.

Công Tôn trải một tấm vải trắng lớn trên mặt đất, bên trên là bản đồ, ghi chú rất nhiều địa danh. Ngô Bất Thiện ôm đầu liều mạng suy nghĩ, Bao Duyên lật sách, Triệu Phổ cầm cờ, mọi người ai cũng bận rộn.

Mặt Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường hơi đỏ lên, hai bọn họ đến nơi Phật môn thanh tịnh tiêu dao vui vẻ, còn suýt chút nữa ý loạn tình mê làm chuyện đại bất kính, bên này thì lại bận đến sứt đầu mẻ trán.

Ân Hậu và Thiên Tôn ngồi bên bàn uống trà, thấy hai người đã về, còn có Ân Lan Từ và Lục Tuyết Nhi đang chán nản, không nhịn được cười, xem ra, lại thất bại thêm lần nữa!

.

.

“Ngoại công, mọi người đang làm gì?” Triển Chiêu tò mò.

“Ân Hậu nhớ ra nơi hái được Huyết Ma Đám, Công Tôn tiên sinh đang căn cứ theo câu đông tây nam bắc để tìm những nơi khả nghi.” Thiên Tôn trả lời giúp.

Bạch Ngọc Đường gật đầu ngồi xuống, Triển Chiêu cũng ngồi, trên ghế có một tấm chăn lớn, hắn vốn nghĩ chỉ là tấm đệm, không ngờ đặt mông xuống lại thấy mềm nhũn. Tiểu Tứ Tử “Ừ” một tiếng, làm Triển Chiêu hoảng hốt vội vàng đứng bật dậy, đến xem thì thấy Tiểu Tứ Tử đang ôm Tiểu Hồ ngủ say sưa trên ghế, Tiêu Lương đứng bên cạnh đưa tay “Hử!” với Triển Chiêu.

Bạch Ngọc Đường nhích ra một chút, vỗ vỗ bên cạnh, bảo Triển Chiêu đến ngồi, còn có nửa bên ghế đủ ngồi. Triển Chiêu do dự một lát, ngại ngại.

Ngay khi ấy, Vương Triều Mã Hán chạy từ bên ngoài vào, đến trước mặt Bạch Ngọc Đường, “Ngũ gia, Bách Hoa Minh phái đưa truyền tin, nói Tạ Bách Hoa tìm ngài.”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Ngày mai ta đến gặp hắn.”

Vương Triều bổ sung, “Nghe nói là cực kì cấp bách.”

Bạch Ngọc Đường hơi ngạc nhiên, Triển Chiêu nói nhỏ, “Có khi nào là không chịu nổi nữa rồi?”

“Nhanh vậy sao? Không phải đã nói ít nhất có thể kéo dài được năm ngày sao?” Bạch Ngọc Đường đứng lên.

“Này!” Triển Chiêu giữ hần lại, “Ta cũng đi, Tạ Bách Hoa đó bây giờ không ra người không ra quỷ, chẳng may hần về đến căn người thì sao?”

Bạch Ngọc Đường bật cười, “Ta mà có thể bị hần cắn sao?”

“Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất!” Triển Chiêu cầm Cự Khuyết đi cùng Bạch Ngọc Đường, Ân Hậu và Thiên Tôn nhìn nhau một cái, cũng theo.

Nhạc Dương đưa Lăng Sơn Khấp Huyết Đồ giả cho Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường cho vào ngực áo, cùng đến Bách Hoa Minh với Triển Chiêu, hai người lại nhớ đến lời Ngô Bất Thiện nói, đã ăn Huyết Ma Đảm, chỉ có con đường chết! Tạ Bách Hoa đáng hận, nhưng cũng có phần đáng thương.

.

.

Bạch Ngọc Đường cầm đao đến Bách Hoa Minh, vào cửa thì lập tức nhú mày, Bách Hoa Minh sa sút rất nhiều, vốn có rất đông người ồn ào náo nhiệt, hôm nay chỉ còn lác đác vài người già yếu.

Có vài người ra hành lễ với Bạch Ngọc Đường, “Bạch ngũ gia.”

“Tạ Bách Hoa đâu?”

Các lão nhân chỉ về phía biệt viện cách đó rất xa, rơi lệ lắc đầu.

Bạch Ngọc Đường bước nhanh đến, Triển Chiêu âm thầm bám theo, Thiên Tôn và Ân Hậu cũng xuất hiện.

“Hai người theo làm gì?” Triển Chiêu nhìn quanh, Thiên Tôn chỉ tới trước, “Mau theo sát Ngọc Đường! Tạ Bách Hoa, nói không chừng vẫn còn chút hữu dụng.” Triển Chiêu không hiểu, nhưng dường như hai người đã có suy tính.

Bạch Ngọc Đường đến trước cửa phòng của Tạ Bách Hoa, mùi thơm nồng sộc vào mũi, đưa tay đẩy cửa, cau mày...

Trong phòng tối đen, nhờ ánh trăng bên ngoài, chỉ có thể thấy được mặt đất rải đầy hoa tươi, trong góc sâu nhất, Tạ Bách Hoa cuộn người lại, gương mặt nhìn hẩn.

Dường như bạch y của Bạch Ngọc Đường phản chiếu ánh trăng rất chói mắt, hẩn che mắt lại.

Bạch Ngọc Đường thấy hẩn đã thay bạch y, đổi thành hắc y, nhớ đến Tạ Bách Hoa huênh hoang ngang ngược ngạo mạn vô lễ ngày trước, Bạch Ngọc Đường nhú mày lắc đầu, nếu khi đó thật sự bỏ một chưởng đánh chết hẩn, có lẽ còn tốt hơn.

“Người tìm ta?”

“Cứu...” Tạ Bách Hoa cố nén đau đớn đứng lên, nhưng chân lại nhũn ra ngã xuống, với tay, ngẩng mặt nhìn Bạch Ngọc Đường, đôi mắt đỏ như máu của hẩn đối diện với Bạch Ngọc Đường: “Cứu ta! Người, người có cách, có phải không?”

Bạch Ngọc Đường hơi bất ngờ, sao chỉ một thời gian ngắn Tạ Bách Hoa đã trở thành thế này? Không phải có thể chịu được lâu hơn sao?! Hơn nữa nếu thứ quả hẩn ăn có thể khiến tinh lực cả đời bộc phát một lần, vậy lẽ ra hẩn phải có thần công hộ thể tinh thần sáng láng mới đúng.

“Sao người lại trở thành thế này?” Bạch Ngọc Đường nhin không được hỏi.

“Ta... Không hút máu.” Tạ Bách Hoa khàn giọng nói, “Tạ Bách Hoa ta, không muốn bị người khác điều khiển... Bạch Ngọc Đường!”

Bạch Ngọc Đường hơi sững sốt.

“Ta biết ta... đáng chết.” Tạ Bách Hoa nghiêng rằng, “Ta, ta cũng từng muốn phân thân người thành trăm mảnh.”

Bạch Ngọc Đường nhướn mày, quả thật, Tạ Bách Hoa không hổ là có thể tự bò lên vị trí cao nhất trong Bách Hoa Minh bằng bản lĩnh bản thân, ngoài đề tiện vô sỉ cũng rất cứng cỏi.

“Ta không muốn... nửa người nửa quỷ!” Tạ Bách Hoa ngửa mặt nhìn Bạch Ngọc Đường, “Người, cứu ta!”

Bạch Ngọc Đường thở dài, “Ta không cứu được người, trong thiên hạ không ai cứu được người.”

“Người có thể!” Máu tràn ra khoe miệng Tạ Bách Hoa, Bạch Ngọc Đường thấy da thịt khắp người hắn đã bắt đầu thối rữa, lác đầu, còn thê thảm hơn chết không chỗ chôn thân, mở trừng mắt nhìn bản thân chết dần, thối rữa, trở thành máu tanh.

Ngô Bất Ác đối xử với hắn như vậy, là vì lợi dụng, không hề xem hắn là người mà chơi đùa.

“Chuyện gì... người cũng làm được!” Tạ Bách Hoa gắng sức nói, “Nếu không được, người giết ta đi.”

Bạch Ngọc Đường giật mình, “Người muốn chết, tại sao muốn ta giết người?”

“Ta muốn chết, vinh quang một chút!” Tạ Bách Hoa đột nhiên trở mình, cười lên, “Tạ Bách Hoa ta, không ngờ lại có kết quả thế này.”

Triển Chiêu nấp trên mái nhà, có chút không nở nhìn, tuy Tạ Bách Hoa chết chưa hết tội, nhưng cũng không phải kẻ ác đến không thể thông cảm, làm chuyện xấu giết người phóng hỏa, phải đền mạng thì đền mạng, không ai đáng phải chịu dần vật thế này.

Biết là lợi dụng Tạ Bách Hoa để tìm được Ngô Bất Ác rất quan trọng, nhưng Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đều có ý nghĩ muốn kết liễu sinh mệnh hắn, cho hắn chút yên bình.

Bạch Ngọc Đường đột nhiên hỏi: “Tạ Bách Hoa, nếu có kiếp sau, người có muốn sửa đổi không?”

“Sửa đổi?” Tạ Bách Hoa hơi ngạc nhiên, cười yếu ớt, “Bạch Ngọc Đường, người cảm thấy, ta có sai?”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Người không cảm thấy mình sai?”

“Ha ha.” Tạ Bách Hoa cười giễu, “Khi người luyện công, có, từng nghĩ, muốn làm thiên hạ đệ nhất?”

Bạch Ngọc Đường hơi nhíu mày, nhưng cũng không giấu diếm, gật đầu, “Có từng nghĩ.”

“Người, muốn, người có thể làm được! Lão thiên gia, thiên vị người.” Tạ Bách Hoa cắn răng cố gắng gượng, “Ta, cũng muốn, nhưng ta không làm được, lão thiên gia không, không cho ta! Ta chỉ có thể nghịch thiên, ta độc, ta muốn mạnh hơn, có gì sai? Ta chỉ là... đi sai đường.”

Bạch Ngọc Đường nhìn hắn một lúc, “Cho người một cơ hội khác, người có đi sai đường nữa không?”

Tạ Bách Hoa lắc đầu, “Ta không biết đường nào, là đúng... nhưng mà, ta sẽ, chọn con đường khác.”

Bạch Ngọc Đường cầm vào cán đao.

Tạ Bách Hoa cười, “Thật ra, ta... bây giờ, không hận người nhất.”

“Người hận ai?” Bạch Ngọc Đường hỏi: “Người đeo mặt nạ đó?”

Tạ Bách Hoa lắc đầu, “Hận bản thân ta, ta chết, nhưng không cam lòng...”

Bạch Ngọc Đường thăm giật mình, thì ra trên đời này thật sự có nhân quả báo ứng, Tạ Bách Hoa thật sự phải hứng chịu cái chết đau đớn nhất, ôm hận mà chết, hơn nữa còn là nỗi hận chính bản thân.

Bạch Ngọc Đường rút đao định kết liễu hắn, đột nhiên, hai luồng gió mạnh ập vào.

Bạch Ngọc Đường giật mình, sư phụ hắn và Ân Hậu! Nội lực của hai người này quả thật không thể đùa, Bạch Ngọc Đường thu đao lùi lại một bước, Thiên Tôn và Ân Hậu đột nhiên lao vào, đưa tay cùng đánh một chưởng lên trán Tạ Bách Hoa.

Có tiếng xương cốt nứt gãy rõ ràng, Tạ Bách Hoa không kịp rên một tiếng, ngã xuống, không còn đau đớn.

Bạch Ngọc Đường kinh hãi nhìn hai người, Triển Chiêu suýt chút lặn từ mái nhà xuống. Vội lật vài mảnh ngói thành chỗ nhảy xuống. Thử bắt mạch, Tạ Bách Hoa đã tắt thở, gân mạch toàn thân đứt đoạn, chết không thể triệt để hơn.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu cùng nhìn Thiên Tôn và Ân Hậu, “Hai người...”

“Khi đó chính một chương này đã đánh chết Ngô Bất Ác.” Ân Hậu và Thiên Tôn nhìn nhau, vút lại một câu cực kì vô trách nhiệm, “Mặc kệ, tử mã đương hoạt mã y, dù sao cũng chết chắc rồi.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đỡ trán, có được thật không? Thử Tạ Bách Hoa ăn đường như không phải Huyết Ma Đám.

.

.

Chuyển thi thể về phủ Khai Phong.

Thiên Tôn và Ân Hậu gọi Hàn Chương đến, đào một cái huyệt chôn Tạ Bách Hoa xuống, bên trên thêm một cái lồng sắt, để tránh việc hắc sủng lại đả thương người khác, tuy khả năng không cao lắm. Trong lồng thả vài con gà, dù sao cũng là vật sống, không phải đã nói đầu tiên cần hút máu sao?

Triển Chiêu bắt lặc, “Có cần lập bia cho hắc sủng, chết quá thê thảm! Hai người hoàn toàn không chịu trách nhiệm.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu tỏ ý không thể tiếp thu được, những người khác nghe kể lại mọi chuyện, đều cảm thấy đời này Tạ Bách Hoa đúng thật với hai chữ tạo nghiệt!

Ân Hậu và Thiên Tôn nghĩ nghĩ, hay là lập bia?

Từ Khánh khiêng một tảng đá đến, bên trên viết “Tạ Bách Hoa chi mộ”, tam gia là người chất phác, ngón tay to thần kinh thô còn thường viết sai chữ, viết Tạ Bách Hoa thành Tạ Bạch Hoa.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lắc đầu, không xem nổi nữa.

Mọi người cũng không ôm hy vọng Tạ Bách Hoa có thể bò từ mộ lên, chờ vài ngày nữa hắc sủng nát ra rồi tìm một nơi làm tang lễ cho hắc sủng, người sống đến lúc này phải chết như vậy, tội nghiệt gì có lẽ cũng đều tan biến rồi.

.

.

Mọi người về phòng ngủ, sáng sớm hôm sau mặt trời còn chưa ló dạng đã nghe tiếng gà kêu chó sủa inh ỏi.

Thạch Đầu và Tiễn Tử chạy khắp sân kêu to.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn nhau một cái, nhảy bật dậy như cá chép ra ngoài xem thử, không ít người trong phủ đã bị đánh thức, sợ hãi nhìn lồng sắt.

Có một bàn tay, chui từ dưới mặt đất lên, cào trên mặt đất, như đang cố gắng bò lên.

“Nương a!” Từ tam gia túm lấy nhị ca, “Xác chết vùng dậy sao?!”

Một lúc lâu sau, Tạ Bách Hoa đã chết dưới mặt đất chui lên, hắc sủng không giết gà, cũng không phát điên, chỉ mở to mắt nhìn mọi người.

Mọi người lúc này còn ngơ ngác hơn hắc sủng, vì chuyện ngoài dự đoán xảy ra! Trên mặt Tạ Bách Hoa dính đầy bùn đất, chỉ thấy được đôi mắt rất rõ ràng, cũng rất ghê rợn! Hai tròng mắt vốn đỏ như máu, lại biến thành màu tím!

Mọi người há miệng trợn mắt nhìn Tạ Bách Hoa tự chui lên, bản thân hắc sủng như cũng không tin, muốn đứng lên, nhưng hai chân lại nhũn xuống, nhìn hai bàn tay mình, da trở nên trắng xanh, đầy bụi đất, nhưng không còn vết thối rữa, đau đớn và khó chịu cũng biến mất. Hắc sủng ngẩng mặt nhìn Bạch Ngọc Đường và

Triển Chiêu phía xa, từ khi mất võ công đến nay, hắn chưa từng thấy mệt mỏi, hiện tại đột nhiên lại cảm thấy vô cùng buồn ngủ, tất cả đau đớn trên người đã biến mất.

Những người khác thì cùng nhìn Thiên Tôn và Ân Hậu.

Hai người sờ đầu, ai da, đánh bậy thẳng bậy rồi, nhưng hình như bậy hơi lạ một chút?

Ngô Bất Thiện kinh ngạc vô cùng, “Đây... là Chu Tộc?”

“Chu Tộc?” Mọi người tò mò nhìn hắn, đột nhiên Tạ Bách Hoa lão đảo ngả phịch xuống trên tấm bia đá “Tạ Bạch Hoa chi mộ”.

Công Tôn vội bảo ảnh vệ kéo hắn ra, bắt mạch cho hắn, Công Tôn kinh ngạc há hốc mồm, “Khí huyết hắn ổn định, độc trong người cũng đã được giải hết, chỉ có gân mạch bị thương. Hiện tại đang ngủ.”

Lục Tuyết Nhi cũng đến bắt mạch cho hắn, “Võ công dường như đã khôi phục rồi, nội lực có tăng!”

Ân Hậu và Thiên Tôn gật đầu, đáng vẻ vô cùng đạo mạo, “Quả nhiên không ngoài dự đoán!”

Tất cả mọi người cùng cảm phần chỉ vào, “Nói bậy! Căn bản là mèo mù vớ được chuột chết!”

.

185. Q.6 - Chương 27: Hữu Quỷ [có Quỷ]

Trong hậu viện phủ Khai Phong, mọi người ngồi thành một vòng, Tạ Bách Hoa ngồi trên một chiếc ghế đá giữa sân, hồi hộp nhìn đám người đang vây bốn phía ngắm soi mình. Có cảm giác như đang bị nhốt trong lồng cho người tham quan, càng hướng chỉ những người đó còn là kẻ thù trước đây mình hận đến tận xương tủy.

Tạ Bách Hoa cũng không biết mình bị thế nào, chỉ nhận thấy cảm giác đau đớn trên người đã không còn nữa, như được sống lại, tình trạng thân thể tương đương với trước khi bị phế võ công, nếu so ra, nội lực dường như còn cao hơn một chút.

Nhưng mà so với Tạ Bách Hoa thì người trong phủ Khai Phong còn kinh hãi hơn.

Công Tôn ngồi bên bàn bắt mạch cho hắn: “Mạch bình thường, thật sự đã sống lại rồi.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn cùng Thiên Tôn và Ân Hậu, như đang hỏi “Chuyện gì thế này?”

Hai người nhìn nhau, đang suy nghĩ cùng một vấn đề, sao lại sống lại được? Còn sống được bao lâu? Hay là cứ như vậy rồi không chết nữa?

“Này.” Từ tam gia ngắm soi Tạ Bách Hoa một lúc lâu, “Bản thân ngươi thì sao? Cảm thấy thế nào?”

Tạ Bách Hoa lắc đầu, “Không có cảm giác gì lạ.”

“Ồ?” Từ Khánh rất hăng hái: “Không phải trước đây ngươi bị ẻo lả sao? Khỏi rồi?”

Tạ Bách Hoa hơi xấu hổ, khụ một cái, xoay mặt nhìn hướng khác, nhìn thấy Bao Chứng đang ngồi cách đó không xa quan sát hắn. Nghĩ đến trước đây mình làm không ít chuyện xấu, Tạ Bách Hoa không dám nhìn Bao Chứng, cúi đầu, liền thấy một tiểu tử béo ngồi trên tấm bia đá, hai tay chống má nhìn mình có vẻ rất hứng thú.

Có lẽ là do trong sân không đủ ghế, Tiểu Tứ Tử liền ngồi lên tấm bia mộ viết “Tạ Bạch Hoa chi mộ”.

Cái móng tròn tròn của Tiểu Tứ Tử vừa khéo che trọn chữ “Hoa”. Tạ Bách Hoa ngẩng người nhìn tấm bia.

Mọi người đều nhìn theo hướng mắt của hắn, Công Tôn vội kéo Tiểu Tứ Tử lại, ôm bảo bối cho ngồi trên đùi mình, ngồi trên bia mộ của người ta không được tốt lắm.

“Khi này cho là ngươi đã chết rồi, cho nên mới lập bia.” Triển Chiêu giải thích giúp, “Đừng để ý.”

Tạ Bách Hoa im lặng một lúc, cười khẽ, “Để ý? Ta còn không nghĩ đến sẽ có người lập bia cho ta.”

Mọi người thấy Tạ Bách Hoa đã sống lại, nhưng không thể biết được hắn vẫn là Tạ Bách Hoa cũ, hay là một người mới hoàn toàn. Nếu hắn vẫn không biết sửa đổi tính tình, bây giờ trông mắt đột nhiên đổi màu nội lực cũng tăng lên, tốt nhất đừng lộng xảo thành chân xuất hiện một tên khó đối phó không thua gì Huyết Ma gây họa cho thiên hạ.

Tạ Bách Hoa đương nhiên có thể nhận ra ánh mắt không tin tưởng và trạng thái cảnh giác của mọi người nhìn mình, tâm trạng của hắn lúc này có hơi khác trước đây. Nếu đã có thể sống lại, vậy có phải hắn có thể chọn lại con đường khác không. Hắn đột nhiên nghĩ đến những lời đã nói với Bạch Ngọc Đường trước khi chết, nếu như đi một con đường khác, thì có thể bảo đảm, đó là con đường đúng không?

Giây lát, trong sân yên lặng.

Ân Hậu hỏi Ngô Bất Thiện, “Mắt tím là Chu Tộc, có đặc điểm gì không?”

“Ừm... Trước kia số lượng Chu Tộc rất ít, ta nhớ là một bộ tộc mà quan hệ với mọi người lẫn tính tình đều tương đối tốt, chuyên trị bệnh cứu người.”

Ngô Bất Thiện nói xong, thấy mọi người đều mở to mắt nhìn hắn, không ai dám tin, đồng thanh: “Sao có thể?!”

Tạ Bách Hoa nghe xong tự bản thân cũng thấy buồn cười, nói hắn chuyên hại người thì còn có thể chấp nhận được, đừng nói là không biết y thuật, dù có biết cũng không thể nào.

“Tạ minh chủ, tiếp theo dự định thế nào?”

Vẫn là Bao Chứng giải quyết mọi chuyện, chuyển chủ đề sang cho Tạ Bách Hoa vừa mới sống lại, xem thử hắn sẽ nói thế nào.

“Trước đây ta hại chết không ít thiếu niên, khi ăn Huyết Ma Đám, ba người thợ săn, canh phu Tiểu Vương, còn những đồ tử đồ tôn trong Bách Hoa Minh ta, đều chết trong tay ta...” Tạ Bách Hoa nói, thở dài, “Đường như, ta hoàn toàn không có tư cách được sống lại.”

Bao Chứng gật đầu, “Nhưng ngươi lại đã sống lại rồi, hơn nữa, ngươi cũng đã có được thiên bẩm hơn người mà ngươi hằng mong ước rồi, không muốn làm chút chuyện gì sao?”

Tạ Bách Hoa hơi ngạc nhiên, mọi người đều thắc mắc, thiên bẩm mà Tạ Bách Hoa hằng mong ước?

Tạ Bách Hoa nhìn Bạch Ngọc Đường, những lời này, chỉ nói tới một lần duy nhất với Bạch Ngọc Đường trước khi chết, chẳng lẽ là hắn nói với Bao Chứng?

Nhưng thật ra thì, Bạch Ngọc Đường đã sớm quên hết những lời Tạ Bách Hoa với mình, nghe Bao Chứng nói mới nhớ đến.

Bao Chứng chỉ cười cười, nhìn Tạ Bách Hoa, “Tạ minh chủ, cảm thấy bia mộ tam gia làm thế nào?”

Tạ Bách Hoa nhìn bia mộ, gật đầu, “Có phải... Đại nhân muốn ta từ bỏ cái tên Tạ Bách Hoa, làm lại từ đầu?”

“Bản phủ cũng biết chút ít về số mệnh, đã thử tính cho ngươi, tên cũ của ngươi không tốt.” Bao Chứng cười nói, “Chữ Hoa đối với nam tử mà nói thì quá âm nhu, không bằng bỏ đi, về sau cương nghị một chút. Hơn nữa chữ Bách quá tham lam, không ai trăm điều tốt, ngươi nếu đã chết một lần, thì cứ dứt khoát từ bỏ tất cả sân si kiếp trước, giữ lại chữ Bạch. Trước đây nếu không phải Bạch thiếu hiệp phê võ công của ngươi, ngươi sẽ không có cơ hội gặp được những thứ sau này, cũng không có một lần bắt đầu lại. Tuy không biết bản thân ngươi nghĩ thế nào, mối hận với Bạch thiếu hiệp có còn như trước không, nhưng bản phủ cảm thấy ngươi nên cảm tạ Bạch thiếu hiệp, cho nên, không bằng đổi tên thành Tạ Bạch?”

Mọi người nhìn nhau, nhìn Bao Chứng, như đang hỏi, xác định là hắn sửa đổi rồi sao? Có câu giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, tuy nói là đã chết một lần, nhưng không phải chỉ là một lần bò từ dưới mồ lên thôi sao! Mong đừng là thả hổ về rừng, cho hắn thêm một cơ hội ra ngoài hại người.

Mọi người nghĩ như vậy, thật ra Tạ Bách Hoa cũng nghĩ như vậy, hắn nhìn Bao Chứng, “Bao đại nhân, ngài cảm thấy ta có thể làm lại từ đầu?”

Bao Chứng lắc đầu: “Không phải làm lại từ đầu, mà là một bắt đầu mới, trước đây tội nghiệt của người rất nặng, nhưng đã chết một lần! Ta xem người là một người mới, con đường của người, vẫn là do người tự chọn lựa.”

Tạ Bách Hoa nhíu mày, “Vậy nếu ta quay về Bách Hoa Minh, tiếp tục làm Tạ Bách Hoa, đại nhân cũng không ngăn ta? Nếu ta bước ra khỏi đây rồi vẫn là kẻ chỉ biết cái trước mắt như trước đây, đại nhân chưa chắc sẽ có đủ chứng cứ bắt ta.”

“Nãi nãi người.” Từ tam gia chỉ vào tấm bia mộ, “Tấm bia đó vẫn còn kia, nói không chừng còn cần dùng.”

Mọi người nhìn hẩn, đều nghĩ, đúng vậy.

Tạ Bách Hoa nhìn mọi người, rồi quay lại hỏi Bao Chứng: “Bao đại nhân, có đề nghị nào không?”

“Vậy... Hay là thế này đi, nếu người đã có màu mắt lạ, ắt hẳn có vận mệnh đặc biệt, trước khi phá vụ án này, bản phủ đề nghị người ở lại trong phủ Khai Phong.” Bao Chứng nói rồi nhìn Tạ Bách Hoa, “Tuy người từng chết một lần, nhưng người sống vẫn còn, những người vô tội bị người giết chết, người thân bằng hữu đã đau buồn không kể siết, người chết một ngàn lần cũng không thể khiến người chết sống lại. Vậy nên, từng giết bao nhiêu người, thì tìm cách cứu bấy nhiêu người đi!”

Tạ Bách Hoa im lặng một lúc, gật đầu, “Cảm tạ Bao đại nhân chỉ bảo.”

.

.

Thế là, bia mộ của Tạ Bách Hoa được cắm trước đại môn biệt viện của Bách Hoa Minh, hẩn tự tung ra tin tức, Tạ Bách Hoa đã chết.

Còn phủ Khai Phong, có thêm một Tạ Bạch. Người này chỉ mặc y phục đen, dung mạo rất giống Tạ Bách Hoa ngày trước, tính cách im lặng ít nói khó gần, theo lời Bao Chứng, theo cạnh Bao Duyên.

Mọi người đều cảm thấy không ổn, Tạ Bách Hoa từng có mưu đồ bất chính, nói dễ nghe thì là có tiền án từng bắt lương một thời gian, Bao Duyên không biết vô công, mong là đừng bị hẩn ám toán hay gì đó.

Nhưng trong phủ Khai Phong ngoại trừ một vài người giữ chức quan trọng, còn lại mọi người đều không biết Tạ Bạch này bỗng dưng xuất hiện từ đâu, cũng không có ai để tâm.

Chuyện đầu tiên Tạ Bách Hoa phải làm là đến thiên lao hù dọa phụ tử Tiết Thiên Ứng, lừa cho bọn họ nói ra nơi ở của Huyết Ma. Tuy hai phụ tử này bị Giả Ảnh dọa một lần, nói ra rất nhiều bí mật, nhưng bọn họ cực kỳ sợ Ngô Bất Ác, khó chắc không còn giấu bí mật nào khác. Ngoài ra, lòng tham của hai phụ tử này vẫn còn đó. Lúc này ai đi cũng không ổn, ngược lại nếu là Tạ Bách Hoa, nói không chừng có thể thành công.

Trong sân, Bàng Dục túm lấy Bao Duyên lái nhải: “Tạ Bách Hoa đó thật sự tin được sao? Đừng nuôi ong tay áo!”

Bao Duyên nhướn mày liếc hẩn, “Cả người cũng sửa đổi được mà không tin người khác sửa được sao? Phủ Khai Phong cả con của nhỏ nhà người cũng dám nuôi mà còn sợ ong sao?”

Bàng Dục lập tức đen mặt, vỗ đến bóp Bao Duyên, “Màn thầu chết tiệt nhà người, màn thầu đặc ruột, dám chế nhạo ta!”

Lúc Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi vào thì thấy Bao Duyên và Bàng Dục đang bóp nhau, Tiểu Tứ Tử ngồi một bên khuyên can, xa xa, Đường Thạch Đầu và Nhạc Dương đang đánh cờ, Nhạc Dương không hăng hái lắm, Đường Thạch Đầu gãi đầu gãi tai, hoàn toàn không để ý đến tình hình hai người bên này.

Triển Chiêu lắc đầu, “Ai, thế hệ sau của phủ Khai Phong rất là không đoàn kết!”

Bạch Ngọc Đường nhìn trời, “Miêu Nhi, đừng dùng giọng của lão nhân nói chuyện.”

Tách Bao Duyên và Bàng Dục ra rồi, Tiểu Tứ Tử chạy đến hỏi Triển Chiêu: “Miêu Miêu tối qua hai người đi đâu?”

“A...” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, đều hơi xấu hổ một chút, vì nhớ đến chuyện tối qua.

“Chắc chắc.” Bàng Dục hí mắt: “Hai người đỏ mặt làm gì?”

Triển Chiêu khụ một cái, chợt Nhạc Dương bên cạnh thông thả nói: “Nghe nói Ngũ gia quyền cho Thiết Phạt Tự một tòa miếu, hôm nay đại hòa thượng Văn Thanh còn viết cho Bao đại nhân một tấm thiệp cảm tạ.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu kinh hãi, nghĩ thầm không biết đại hòa thượng có viết lung tung gì không?

Thấy hai người lo lắng, Bàng Dục hớn hỏ, “Dường như đại hòa thượng nói hai người quá có duyên với phật, bảo hai người nếu có thời gian thì đến tọa thiền.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường giận không biết trút vào đâu, hòa thượng này thật sự quá đáng ghét, đã được lợi còn khoe mẽ!

Triển Chiêu ngồi xuống, đùa với Tiểu Tứ Tử một lát, thấy Bao Chứng và Tạ Bạch Hoa đi từ phía sau đến, không, phải gọi là Tạ Bạch mới đúng.

“Hỏi ra rồi.” Bao Chứng gật đầu với mọi người, ra hiệu bảo đều đến đây!

Lập tức, tất cả mọi người tụ họp trong thư phòng của Bao Chứng.

“Tiết Thiên Ưng nói rồi?” Ân Hậu hỏi Bao Chứng.

Bao Chứng gật đầu: “Tạ Bạch giả như vẫn còn là Tạ Bạch Hoa, hẳn biết chuyện mà bọn Tiết Thiên Ưng muốn biết nhất, cho nên hỏi ra được ý đồ của Ngô Bất Ác.”

Mọi người hơi ngạc nhiên.

“Chuyện Tiết Thiên Ưng muốn biết nhất...” Triển Chiêu lầm bầm, rồi chợt hiểu ra, “Tiết Thiên Ưng muốn biết làm thế nào mới có thể trở thành huyết ma?! Hẳn cho là Tạ Bạch Hoa đã thành công, vì hẳn không chết mà còn lợi hại hơn!”

“Không sai, Tiết Thiên Ưng biết ta lẽ ra phải chết rất nhanh, nhưng không ngờ ta còn sống, mắt cũng đổi màu, nội lực tăng cao, đây là chuyện hẳn muốn biết nhất.” Tạ Bạch nói: “Hắn đã nói ra kế hoạch của Ngô Bất Ác.”

“Kế hoạch gì?” Mọi người nhú mày, đều cảm thấy là không phải chuyện tốt gì.

“Hắn muốn máu chảy thành sông ở đại hội Thiên Nhai Cốc mấy ngày sau, dường như để phát ra tín hiệu gì đó, hoàn thành một nghi thức.” Bao Chứng nói: “Trước đây liên tục lợi dụng Tiết Thiên Ưng và tam đại môn phái kích động võ lâm chính phái phân tranh, cũng là vì muốn đạt được mục đích này.”

“Tại sao, giết người như vậy thú vị sao?” Mọi người không hiểu.

“Bọn họ cũng biết không nhiều, chỉ biết, Ngô Bất Ác bảo bọn họ nhân đại hội Thiên Nhai Cốc để cố gắng bôi đen Thiên Ma Cung, quan trọng nhất là, lấy mạng Ân Hậu và Thiên Tôn.”

“Sao?” Mọi người kinh ngạc vô cùng.

Ân Hậu và Thiên Tôn nhìn nhau, Thiên Tôn chống cằm, “Tuổi chúng ta cộng lại cũng hơn hai trăm rồi, mạng già này vẫn đáng giá vậy sao, thật bất ngờ!”

“Đúng vậy.” Ân Hậu cũng gật đầu, “Đã là bộ xương già rồi.”

“Người còn có tâm trạng nói đùa!” Triển Chiêu trừng Ân Hậu một cái, xoay sang hỏi Tạ Bạch: “Tiết Thiên Ưng không nói vì sao Ngô Bất Ác lại làm như vậy?”

Tạ Bạch lắc đầu, “Ta cảm thấy, Tiết Thiên Ưng cũng chỉ biết được bấy nhiêu.”

“Ngô Bất Ác hận hai người cũng là chuyện đương nhiên, dù sao thì trước đây hai người đã kết liễu mạng hắn.” Bạch Ngọc Đường nhìn Ân Hậu và Thiên Tôn: “Nhưng tại sao lại muốn khuấy đảo võ lâm Trung Nguyên?”

“Hay là, để ta dụ đại ca ra?” Ngô Bất Thiện đột nhiên nói, “Bây giờ Tiết Thiên Ưng bị bắt, Tạ Bách Hoa lại chết rồi, chỉ cần công bố tình hình thực tế cho võ lâm Trung Nguyên, đại hội Thiên Nhai Cốc sẽ không cử hành được nữa, thân phận của đại ca sẽ bại lộ. Có câu trúc lam đả thủy nhất tràng không, mất không ít công sức, dù thế nào cũng sẽ muốn lấy về thứ gì đó.” [trúc lam đả thủy nhất tràng không: dùng giỏ trúc múc nước, chẳng được gì cả]

“Thứ gì đó...” Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Lăng Sơn Khấp Huyết Đồ sao.”

Mọi người nhìn nhau, cảm thấy đề nghị này của Ngô Bất Thiện không tệ, nhưng mà làm cách nào để hấn cắn câu đây? Ngô Bất Ác lúc này đã là chim sợ cành cong.

“Huyết Ma vẫn cần hút máu.” Ngô Bất Thiện nhỏ giọng nhắc, “Hiện tại tin tức căng thẳng như vậy, người lên núi cũng ít, đại ca có thể bớt hút máu, nhưng không thể không hút... Cũng có nghĩa là, đại ca vẫn sẽ giết người.”

“Vậy hấn hấn phải ở nơi nhiều người lại để trốn?” Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, đường lớn hẻm nhỏ trông phủ Khai Phong đều đã lục soát cả rồi, không tìm được gì.

“Đúng!” Ngô Bất Thiện gật đầu, “Tuy nói là chim chóc thú rừng cũng có thể miễn cưỡng chấp nhận, nhưng tốt nhất vẫn là máu người!”

“Huyết Ma Công của hấn còn chưa thành công.” Ân Hậu nhìn mọi người, “Có lẽ lượng máu hấn cần không nhỏ!”

“Vậy thì kì lạ rồi.” Triệu Phổ chậm rãi nói, “Gần đây không có người sống mất tích, toàn thành Khai Phong giới nghiêm, gần như mỗi ngày Âu Dương đều kiểm kê nhân số, đi từng nhà từng hộ ghi chép đăng kí. Hơn nữa cư dân trong khắp Khai Phong đều rất căng thẳng, ai mất tích cũng sẽ có người biết, đặc biệt là những nơi mật độ tương đối đông.”

Thế là mọi người bắt đầu suy nghĩ, nơi nào người nhiều, hơn nữa có người mất tích cũng không bị phát hiện?

“Dân lưu lạc?” Bao Duyên hỏi, “Khất cái, nạn dân các loại?”

“Gần đây phủ Khai Phong dường như không có nhiều nạn dân? Đều đã tập trung ở các lều cháo.” Bàn Dục lắc đầu, “Cũng đã phái người đến theo dõi rồi.”

“Ừm...” Triệu Chiêu nghĩ nghĩ, hỏi Triệu Phổ, “Người được phái đi điều tra dân số đều là quan binh của Triệu gia quân, có đúng không?”

Triệu Phổ gật đầu.

“Có khả năng là, có những nơi bọn họ không đến không?”

Mọi người sững sốt, nhìn Triệu Phổ.

Triệu Phổ nhíu mày, “Đám tiểu tử đó nơi nào mà không dám đến?”

“Không phải Triệu gia quân có nghiêm lệnh không được phiêu kỵ đánh bạc sao?” Công Tôn nhắc, “Có khi nào là kĩ viện hoặc sòng bài? Những nơi đó có rất nhiều người.”

“Kĩ viện và sòng bài đều đã kiểm tra rồi.” Mã Hán nói: “Lão bản chương quỹ những nơi đó chủ động báo cáo nhân số, bọn họ kiểm soát bằng sổ đầu người, mất người nào bản thân cũng sẽ gặp phiền phức, chúng ta đã phái nha dịch theo dõi, hấn là không ai mất tích.”

Lúc này thì mọi người không nghĩ ra được gì nữa.

Đang trong lúc không biết làm sao, thì chợt Từ tam gia cười hắc hắc.

Mọi người đều nhìn hấn. Hàn Chương chọc hấn một cái, “Cười cái gì!”

“A?” Từ Khánh xấu hổ ngẩng đầu lên, “Nếu đệ nói ra, huynh không được nói với thê tử của đệ, nếu không bình đầm chưa đó lại lật úp rồi nghĩ ngợi lung tung.”

Hàn Chương nhíu mày, “Người lên đệ muội đi phiêu kĩ?”

“Phi phi phi!” Từ Khánh nhảy dựng, “Sao có thể?!”

“Tam ca.” Bạch Ngọc Đường hỏi Từ Khánh, “Huynh nghĩ đến chuyện gì rồi?”

“Các người đều là người nhả nhận văn nhã, chỉ biết kĩ viện sông bài, chắc là không biết tam giáo cử lưu còn có kĩ viện tư và sông bài tư?”

Mọi người ngây người.

“Kĩ viện tư, sông bài tư...” Triển Chiêu cũng nghĩ ra, “Ý huynh là, những kĩ viện nhỏ trong hẻm, nắp sau cửa hông? Và những sông bài nhỏ tư nhân trong nhà đánh bạc lớn nhưng không ai quản lý?”

“Không sai, đều là những mảnh khoe kinh doanh của dân gian.” Từ Khánh chớp chớp mắt, “Loại làm lên sau lưng quan gia.”

“À!” Trương Long Triệu Hồ tương đối am hiểu địa hình trong Khai Phong, thấy Bao Chứng không hiểu, liền giải thích: “Đại nhân, ở vùng lân cận Khai Phong, nơi nhiều thương buôn qua lại, thật sự có loại sinh kế này. Vì tính lưu động cao, hôm nay mở ở đây nhưng nói không chừng ngày mai lại đổi chỗ, cho nên quan viên địa phương và các nha dịch đều không đến những nơi đó. Rất nhiều góc khuất trong các hẻm nhỏ có một thiên hạ khác bên trong. Lén lút kinh doanh kĩ viện và sông bài rất có lời. Để không cho những người khác biết, bình thường những nơi này không treo bảng hiệu, đương nhiên cũng trốn thuế, có khách cũng là đây đó giới thiệu. Kĩ viện ở đó đa số là do các nữ phạm nhân hoặc các nữ tử cùng đường không chốn dung thân thông đồng với một vài tên lưu manh mở ra. Hơn nữa đa số là người vùng ngoài, kiếm đủ bạc sẽ quay về quê cũ làm lại từ đầu, cho nên đa số đều lén lút lút lút, không để người khác biết.”

“Khó trách khi kiểm kê thường có vài nữ nhân chạy vào hẻm nhỏ rồi không thấy đâu nữa.” Tử Ảnh xem như đã hiểu, “Thì ra là như vậy.”

“Có những nơi như vậy sao?” Bao Duyên kinh ngạc, Khai Phong sung túc cũng khó tránh được mặt tối u ám như vậy.

“Chuyện này ta cũng từng nghe nói.” Bàn Dục không hổ là thiếu gia hoàn khổ từng hoa thiên tử địa lừng danh Khai Phong, nói với mọi người: “Loại buôn bán lén lút đó lời không ít, chủ yếu là bọn họ không rêu rao hay chèo kéo khách như các kĩ nữ trong kĩ viện lớn, rất ít khi xảy ra chuyện. Nam nhân, đặc biệt là những người có chức vị muốn trộm đi ăn vụng một chút, những nơi đó thật sự là lựa chọn tốt nhất!”[hoa thiên tử địa: ăn chơi đàng điếm]

“Còn về sông bài, không hạn chế số tiền nhiều nhất ít nhất, hấp dẫn hơn những sông bài lớn nhiều!” Hàn Chương nói: “Rất nhiều người từ các châu thành phủ huyện khác đến Khai Phong lén lút mở sông bài, mấy ngày, thậm chí là mấy tháng không về nhà, cũng không bị ai nghi ngờ!”

“Nếu thật sự là như vậy, rất có thể những nơi có nhiều người sơ hở, hoặc mắt tích mà không ai phát hiện.” Triệu Phổ đoán.

“Tuyệt đối có thể.” Bàn Dục cũng đồng ý, “Những nơi đó, nói bên trong có hai người, nói không chừng thật ra có đến năm sáu, bình thường bọn họ đều nói là đi xa buôn bán, khó thống kê, có hỏi họ cũng không nói thật!”

“Nơi đó có gần với khu rừng xảy ra chuyện trước đây không?” Lục Tuyết Nhi hỏi.

Các nha dịch nghĩ nghĩ, cùng gật đầu, “Gần!”

Thế là, mọi người nghi ngờ, Ngô Bất Ác đang trốn ở gần đó, khi cần có thể bắt một kĩ nữ hoặc là lưu manh, mang ra ngoài làm thịt, hút sạch máu mà thần không biết quỷ không hay, sau đó tìm hang sâu hốc đá nào đó vùi thi thể vào, dù sao cũng không có ai tìm đến. Ngoài ra, nơi đó vốn hỗn tạp, nếu hấn gây họa rồi trốn, trừ khi hấn đầu thú, nếu không thì không dễ gì tìm được.

Thế là, mọi người quyết định, Tạ Bạch giả vờ cầm Lăng Sơn Khấp Huyết Đồ đi tìm Ngô Bất Ác. Tình trạng của hấn lúc này có lẽ đã đủ để khiến Ngô Bất Ác hứng thú, nói không chừng còn có thể hỏi được nguyên do màu mắt mình thay đổi.

Ngô Bất Thiện dự định đi cùng hấn, khi cần thiết có thể khuyên can huynh đệ của mình.

Bọn Ân Hậu âm thầm theo sau, ảnh vệ giăng lưới tiếp ứng, chuẩn bị bắt sống Ngô Bất Ác thêm lần nữa!

Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường thì di chuyển gần đó, xem có ai thấy hẩn không. Ngô Bất Ác ra ngoài chắc chắn phải đeo mặt nạ, nếu không sẽ có người nhận ra ngay đôi mắt đỏ của hẩn.

Mọi người chia nhau hành động, dự tính phải tìm được Ngô Bất Ác trước khi đại hội Thiên Nhai Cốc cử hành.

.

.

Những trấn nhỏ ngoại thành Khai Phong quả thật vô cùng náo nhiệt, người cũng phức tạp. Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đến nơi rồi liền tìm một vài tên lưu manh đến hỏi thăm.

Ở Khai Phong, phàm là kẻ sống nơi đầu đường xó chợ đều biết Triển Chiêu, thấy hẩn hỏi, liền chỉ đến khu các kĩ viện sòng bài tư tập trung.

Triển Chiêu hỏi thêm một câu: “Gần đây có ai mất tích không?”

Lưu manh do dự một chút, nói: “Không bằng hai vị đến hỏi Cừu lão đại.”

Triển Chiêu đã đến Khai Phong lâu như vậy, nhưng đây là lần đầu nghe có vị lão đại này, liền hỏi: “Là người nào?”

“Người phụ trách thu phí và giữ hòa bình.” Lưu manh làm mặt quỷ với Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, “Nơi này ngoài mặt thì là do phủ Khai Phong quản, nhưng đa số mọi người không ai có việc làm tử tế, cho nên đều nghe lời Cừu lão đại. Hẩn quen biết cả hắc bạch, cho nên nếu hỏi nhân số, tìm hẩn là thích hợp nhất.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường gật đầu.

Lưu manh lại bổ sung thêm một câu, “Nhưng mà, gần đây các tỷ muội trong kĩ viện đang lan truyền một tin.”

“Tin gì?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đồng thanh hỏi.

Lưu manh bĩu môi, hạ thấp giọng thần thần bí bí, “Nơi này, có quỷ!”

186. Q.6 - Chương 28: Thủ Chu Đãi Thỏ [ôm Cây Đợi Thỏ]

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lấy được một manh mối chẳng đâu vào đâu từ chỗ tên lưu manh, bước vào hệ thống hẻm nhỏ như chằng chịt dọc ngang, tìm nhà của Cừu lão đại.

Căn cứ theo lời tên lưu manh khi nãy nói, Cừu lão đại ở lầu Báo Tử, cửa Bạch Mai của giao lộ thứ năm, mốc Hội, đường ngang thứ mười sáu, đường dọc thứ năm, hẻm chữ Thiên, ngõ Nam.

Triển Chiêu nghe địa chỉ thôi đã đau đầu, mắng thầm không biết là ai nghĩ ra tên đường, vừa khó nhớ vừa khó tìm.

Ngõ lớn hẻm nhỏ ở đây chẳng khác gì một tấm lưới, chia thành những khu lớn dựa theo phương hướng, thiên can địa chi, sau đó lại chia thành những khu nhỏ theo mười hai canh giờ. Mỗi khu đều có số hiệu, mỗi cửa có kí hiệu riêng, sau đó lại đánh dấu số nhà theo thói quen mỗi nơi. Cho nên nếu không có người quen đường chỉ dẫn, người lạ đều rất khó tìm được đúng nơi.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi hết đường lớn, rẽ vào hẻm nhỏ, đếm từng ngõ tìm đường.

Trên mặt đất là nền đá tảng, bên dưới được trải một lớp đá nhỏ ghép ghènh, bước từng bước đều phải cẩn thận, vì dưới tấm đá có thể sẽ có hố nước, đạp trúng nước sẽ trào lên. Trên tấm đá còn có rất nhiều rêu xanh, khá trơn.

Triển Chiêu chấp tay sau lưng, thấy Bạch Ngọc Đường chăm chú đếm đường, không hiểu sao lại muốn quấy rối hẩn, “Đếm đến đâu rồi?”

“Ừm.” Bạch Ngọc Đường chỉ phía trước, “Bên đó là ngõ dọc thứ tư ngang thứ mười lăm, ngõ dọc thứ năm hẳn là ở...”

“Sau mười sáu.” Triển Chiêu nói leo.

“Sao?” Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, “Nhưng là ngang mười lăm...”

“Ngang mười bốn.”

“...”

Bạch Ngọc Đường day trán, “Miêu Nhi, là dọc năm ngang mười sáu.”

“Không phải dọc bốn ngang mười lăm sao?” Triển Chiêu hỏi, “Hay là dọc ba ngang mười bảy?”

Bạch Ngọc Đường vừa mở miệng định nói.

“A!” Triển Chiêu có vẻ như đã nhớ ra, “Dọc bảy ngang mười tám!”

Nói đến lúc này, quả nhiên Bạch Ngọc Đường đã bị hấn làm choáng váng, nhìn trời, “Miêu Nhi...” Bạch Ngọc Đường chột chột Triển Chiêu, “Triển hộ vệ, ta đang tìm đường giúp người!”

Triển Chiêu chớp chớp, “À, vậy thì lâu Báo Tử, cửa Bạch Mai, giao lộ thứ năm, mốc Hội, ngang mười sáu, dọc năm, hẻm chữ Thiên, ngõ Nam.”

Bạch Ngọc Đường ngây người một lúc, Triển Chiêu thò tay vỗ vai hấn, “Lập trường phải vững vàng, Ngọc Đường nha.” Nói xong thì hớn hờ đi tiếp, nhưng mà con mèo này quá đặc ý rồi, đập trúng một mảng rêu xanh.

“A!” Triển Chiêu lão đảo ngã ra sau, Bạch Ngọc Đường đưa tay đỡ hấn. May mà Bạch ngũ gia phản ứng nhanh, nhờ vậy mới cứu được Triển đại nhân anh tuấn tiêu sái khỏi cảnh sơ hở ngã chống vó, lúc đó lưng bám đầy rêu xanh, thanh danh một đời bị hủy trong chớp mắt.

Triển Chiêu được Bạch Ngọc Đường đỡ lên, thở phào một cái, quay lại nhìn hấn.

Bạch Ngọc Đường áp sát đến hỏi: “Triển đại nhân, ai không vững vàng?”

Triển Chiêu vỗ vỗ vạt áo, đứng vững lại, “Nhất thời không cẩn thận, loại đường này ta vẫn thường đi.”

Bạch Ngọc Đường hơi ngạc nhiên, “Khi còn nhỏ người cũng sống trong hẻm nhỏ?”

“Dù sao ta cũng cũng là người sinh ra ở Giang Nam.” Triển Chiêu cười cười, “Khi còn nhỏ thường chạy vào hẻm nhỏ, không phải người được sinh ra ở phủ Kim Hoa sao? Chưa từng sống trong hẻm nhỏ sao?”

Bạch Ngọc Đường nhún vai, “Từ khi còn rất nhỏ ta đã lên đảo rồi, cho nên không quen.”

“À...” Triển Chiêu gật đầu, tiếp tục đi.

“Thật ra đếm đường không khó, chỉ là đông tây nam bắc quá khó phân biệt.” Bạch Ngọc Đường lăm lăm. Ngẩng đầu nhìn một đường trời giữa những bức tường cao cao, “Còn không thấy được vị trí mặt trời.”

“Vậy thì nhìn tường.” Triển Chiêu đưa tay chỉ chỉ lên tường, “Người xem rêu trên tường này đều mọc ở chân tường, tường đối diện thì rêu mọc ở vị trí cao hơn.”

Bạch Ngọc Đường ngửa mặt nhìn nhìn, lập tức hiểu ra, “À... Vì bên này có thể đón được ánh nắng, bên kia phải chờ đến khi mặt trời xuống núi... cho nên cố gắng mọc ột chút?”

Triển Chiêu thở dài, đi đến, gác tay lên vai Bạch Ngọc Đường, “Vẫn thường nghe nói Ngũ gia thông minh tuyệt đỉnh, có điều sai rồi!”

Bạch Ngọc Đường kinh hãi.

“Rêu xanh đương nhiên là phải mọc ở nơi u ám rồi, nơi càng âm u ẩm ướt ít ánh nắng thì càng nhiều.” Vừa nói vừa chỉ chỉ, “Bên này là nam, bên này là bắc mới đúng.”

Thấy Bạch Ngọc Đường hơi xấu hổ, Triển Chiêu không quên bồi thêm một câu, “Đừng buồn, hôm đó Tiểu Tứ Tử cũng đoán sai!”

Bạch Ngọc Đường bắt lực nhìn hẳn, “Miêu Nhi, người còn như vậy nữa Ngô Bất Ác sẽ chạy mất.” Triển Chiêu rút tay lại, cười tủm tỉm đi tới, miệng ngêu ngao bài ca dao Tiểu Tứ Tử biên soạn mấy hôm trước, “Con chuột nhỏ, da mặt mỏng, tầu lượng cao dung mạo đẹp, không biết nấu cơm lại kén ăn. Con mèo nhỏ, tính thích cười, dung mạo nhã nhặn bụng đen đen, đỡ ngói mái nhà chạy khắp nơi...”

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười đi theo, lấy cánh tay đung đung hẳn, hỏi, “Miêu Nhi, mấy hôm nay tâm trạng của người rất tốt sao? Rõ ràng mấy hôm trước còn rất cáu kỉnh.”

“Ừm, đột nhiên thấy được ánh sáng.” Triển Chiêu cười nói, “Tạ Bách Hoa tội ác tày trời, cuối cùng vẫn được cảm hóa, có thể thấy chuyện gì trên thế gian cũng sẽ có mặt tốt, tà không thắng chính.”

“Có hồi cải thật hay không vẫn chưa nhất định.” Bạch Ngọc Đường nhắc hẳn, “Còn phải xem kết quả sau này.”

“Nói chung, thế sự vô thường, ta cũng tin đại ca có nỗi khổ riêng.” Triển Chiêu chấp tay sau lưng, “Cho nên ta quyết định, trước khi điều tra rõ chân tướng, sẽ không nghỉ ngơi lung tung, cũng không nghỉ ngơi ai nữa.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Có thể đuổi được đại ca người ra khỏi đầu người cũng là chuyện tốt, hẳn chiếm chỗ của ta.”

Triển Chiêu đương nhiên nghe ra hàm ý của hẳn, “Gần đây người học được bản lĩnh miệng lưỡi trơn tuột.”

“Có sao?” Bạch Ngọc Đường áp sát hỏi, “Người ném thử rồi sao?”

“Nói miệng lưỡi người trơn tuột, đâu có nói người miệng lưỡi ngon ngọt.” Triển Chiêu cũng không chịu thua kém, thi da dày với hẳn.

Bạch Ngọc Đường đương nhiên thấy bất ngờ, con mèo này... Da mặt dày thêm rồi.

Triển Chiêu đắc ý, Bạch Ngọc Đường cũng là người thật thà, tối đa là trêu ghẹo vài câu, còn chưa biến thành lưu manh thật.

.

.

Hai người bạn “liếc mắt đưa tình” nên khó khăn lắm mới tìm được đường, rẽ vào, bắt đầu tìm cửa “Bạch Mai”.

Vừa đi được vài bước, nói đùa vài câu thì chợt nghe thấy tiếng bước chân phía trước, như có người mang guốc gỗ đang chạy vội.

Không lâu sau, một cô nương mặc váy hoa xanh rẽ vào, vừa thấy Bạch Ngọc Đường đã kêu thét lên, nhìn kĩ lại thì thở phào một cái, vội chạy vào giữa hai người.

Triển Chiêu thấy nàng ta chạy ra sau lưng mình, dựa lên tường thở dốc, hơi khó hiểu, liền hỏi, “Cô nương, làm sao vậy? Có người đuổi theo cô nương?”

Nữ tử kia gật đầu liên tục, chỉ ra phía sau, “Quỷ, quỷ...”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhú mày, bước ra đầu ngõ xem thử lại không thấy ai. Hai người đều rất buồn bực, khinh công của Huyết Ma tốt đến mức độ này sao?

Cùng quay đầu lại nhìn nữ tử kia, nàng ta bình tĩnh lại rồi cũng chạy đến nhìn quanh, thấy đối phương không đuổi theo, vỗ ngực thở phào, “Sợ chết mất, còn nghĩ là sẽ gặp cùng cảnh ngộ với Tiểu Ngọc.”

“Tiểu Ngọc?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nàng ta.

Nữ tử kia ngẩng đầu, giật mình. Khi này quá vội vã, hiển nhiên không chú ý đến dung mạo hai người này, hiện tại nhìn kĩ...

“Ô, hai vị công tử đến tìm vui sao?” Nữ tử lập tức yếu điệu dựa tới, “Thiếp biết một chỗ rất tốt, có muốn đến vui vẻ một chút không?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, Triển Chiêu hỏi, “Xưng hô với cô nương thế nào?”

“Gọi thiếp là Mị Nhi là được rồi.” Nữ tử vừa trả lời vừa nghiêm túc đánh giá hai người, “Hai vị công tử vừa nhìn đã biết là người có địa vị, có muốn thiếp giới thiệu cô nương cho hai vị không?”

“Mị Nhi cô nương dường như không phải người bản địa ở Khai Phong?” Triển Chiêu không trả lời, hỏi ngược lại, “Tìm gặp quý còn không sợ tối?”

Mị Nhi ngẩn người, vội xua tay: “Không không, thiếp nào có xui xẻo như vậy, hai vị công tử, chỗ thiếp có các cô nương xinh đẹp.”

Nàng ta cười nói, dáng vẻ yếu điệu, Bạch Ngọc Đường không nói gì, chỉ đứng một bên nhìn, trong mắt như có suy tính.

Triển Chiêu hỏi, “Quý khi này đuổi theo cô nương trông thế nào?”

“Thiếp nghe mọi người nói có quý, đeo mặt nạ gì đó.” Mị Nhi cười hì hì nói, “Đừng đứng đây nữa, đến chỗ thiếp đi?”

Triển Chiêu thấy nàng ta cứ muốn dẫn cả hai về “nhà”, liền ngẩng đầu nhìn Bạch Ngọc Đường, như hỏi “Đi không?”

Bạch Ngọc Đường nhún vai, nửa cười nửa không, sao cũng được.

Triển Chiêu nhạy bén nhận ra, dường như Bạch Ngọc Đường thấy manh mối, thế là gật đầu với Mị Nhi, “Vậy thì làm phiền rồi.”

“Không phiền không phiền.” Mị Nhi mừng rỡ, dẫn hai người đi.

Triển Chiêu vừa đi vừa hỏi chuyện, “Tiểu Ngọc là bằng hữu của cô nương?”

“Phải, bọn thiếp cùng một nhà.” Mị Nhi trả lời, hơi mập mờ, như muốn giấu điều gì.

Triển Chiêu gật đầu.

Mị Nhi nói với Triển Chiêu vài câu, quay đầu lại nhìn Bạch Ngọc Đường, dường như có gì thắc mắc, liền hỏi: “Hai vị công tử, cùng vào sao?”

Triển Chiêu không hiểu tại sao nàng ta lại hỏi như vậy, nghĩ nghĩ, có thể hai đại nam nhân cùng đi kỹ viện có hơi kì quái, cũng không biết phải trả lời thế nào.

Bạch Ngọc Đường nhìn đôi guốc gỗ lách cách của Mị Nhi, đột nhiên hỏi, “Sao lại mang guốc gỗ?”

Mị Nhi ngẩn người, “Sao?”

“Đường ở đây trơn trượt, mang guốc gỗ không khó đi sao?” Bạch Ngọc Đường thắc mắc.

Mị Nhi không nói gì, cuối cùng im lặng đi tiếp, như muốn giấu diếm chuyện gì.

Triển Chiêu thấy một tay nàng ta giấu trong tay áo, tay kia đang nắm chặt cổ tay áo, liền hỏi, “Cô nương cầm vật gì trong tay?”

Mị Nhi sững người, nhìn hai người, nói: “Xem ra hai vị không đến tìm vui, vậy ta không làm phiền hai vị nữa...” Nói xong thì định chạy trốn vào một con đường bên cạnh.

Triển Chiêu nhíu mày, bước tới một bước ngăn lại, “Khoan đã.”

Nhưng không ngờ Mị Nhi lại rút dao từ tay áo ra, “Người đừng tới đây!”

Triển Chiêu giật mình, nghĩ thầm nữ tử này là kỹ nữ ở kỹ viện tư sao? Sao lại mang binh khí theo bên người.

Nữ tử kia hung hãn đối diện với Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường thì cười khê không nói gì.

Mị Nhi căng thẳng dựa sát vào tường nhìn hai người.

Triển Chiêu đưa mắt ra hiệu với Bạch Ngọc Đường, chuyện gì vậy?

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Chỉ có con mèo nhà người mới không phân biệt được kỹ nữ và nữ tử nhà lành.”

Triển Chiêu giật mình, nhìn Mị Nhi, “Cô nương không phải kỹ nữ trong kỹ viện tư sao?”

Mị Nhi đỏ mặt, “Ta...”

Bạch Ngọc Đường chỉ vào đôi guốc gỗ của nàng ta, “Mang thứ này, là để khiến người khác chú ý, đúng không?”

“Cũng đúng.” Triển Chiêu cảm thấy cũng có lý, “Nếu như thật sự là kĩ nữ, thì phải ra phía trước mời khách mới đúng, sao lại chạy vào hẻm nhỏ thế này?”

“Căn bản là khi này không có ai đuổi theo người.” Bạch Ngọc Đường nói, “Người nghe thấy tiếng chúng ta nói chuyện, cho nên mới chạy tới đúng không?”

Mặt Mị Nhi đỏ bừng, lại định chạy.

Triển Chiêu ngăn lại, “Khoan đã, tại sao cô nương lại mang dao theo, muốn đưa chúng ta đến đâu?”

Mị Nhi cầm dao chỉ vào Triển Chiêu, “Quái vật, hôm nay ta phải báo thù cho Ngọc Nhi!”

Nói xong thì xông tới phía Triển Chiêu, nàng ta vốn không biết võ công, Triển Chiêu đương nhiên không thể bị thương, và cũng đương nhiên là sẽ không đánh một nữ tử trối gà không chặt, chỉ đưa một tay chụp nhẹ lấy dao của nàng ta.

Tuy vậy nhưng Mị Nhi vẫn đâm sầm vào tường, khi này dùng lực quá mạnh, quay lại hung hãn trừng Triển Chiêu một cái, “Yêu ma nhà ngươi, muốn giết thì giết, ta xuống địa phủ tìm Tiểu Ngọc, cùng tìm về báo thù người!”

Triển Chiêu chẳng hiểu ra sao, nghĩ nghĩ, “À... cô nương cho rằng ta là hung thủ giết người, cho nên muốn dụ ta đến đây, để báo thù cho Ngọc Nhi đã chết sao?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Chỉ có cách giải thích này.”

Mị Nhi nhìn hai người, hơi nhíu mày, “Các người giả vờ cái gì?! Kẻ giết Ngọc Nhi là quái vật yêu đồng. Tuy đeo mặt nạ, nhưng là một nam tử trẻ tuổi!” Nói rồi chỉ vào Triển Chiêu, “Người chẳng phải yêu đồng sao?!” [yêu đồng: mặt yêu tinh]

“Chỉ như vậy đã nói ta ăn thịt người sao?” Triển Chiêu cũng bắt đầu khó chịu, lắc đầu, lấy lệnh bài vàng đeo trên hông ra cho nàng ta xem, “Ta đã nói cô nương không phải người bản địa Khai Phong mà.”

Mị Nhi đi đến xem lệnh bài, thấy mặt phải là Ngự Tiền Tứ Phẩm Đới Dao Hộ Vệ, mặt trái là Khai Phong phủ Triển Chiêu.

“A!” Mị Nhi giật mình, “Người là Triển đại nhân của phủ Khai Phong sao?”

Triển Chiêu gật đầu, cất lệnh bài đi, chỉ chỉ Bạch Ngọc Đường phía sau, “Đây là Bạch Ngọc Đường.”

“A! Ta từng nghe nói!” Mị Nhi cuối cùng cũng thôi đề phòng, “Ta còn cho là...”

“Mắt của ta có chút vấn đề, không trách cô nương nghi ngờ.” Triển Chiêu trả dao cho nàng ta, “Có người chết, tại sao không báo quan?”

Mị Nhi do dự một lát, cúi đầu: “Ta sợ, chúng ta sẽ bị đuổi ra khỏi phủ Khai Phong, chúng ta lại không phải người ở đây, chỉ trôi dạt đến.”

“Sao có thể.” Triển Chiêu đánh mặt, bày khí thế chính nghĩa của phủ Khai Phong ra, “Khai Phong đâu phải chỉ cho người bản địa cư trú, ta là người phủ Thường Châu, Bạch huynh là phủ Kim Hoa, không phải đều sống tốt yên ổn sao? Bao đại nhân là người Lộ Châu, hoàng thượng cũng không được sinh ra ở Khai Phong.”

Mị Nhi bĩu môi, có vẻ hơi ủ rũ.

Bạch Ngọc Đường nhìn sắc trời, hỏi Mị Nhi, “Các người ra ngoài tìm hung thủ, muốn tự trả thù cho Tiểu Ngọc?”

Mị Nhi gật đầu, “Phải!”

“Kể chi tiết.” Triển Chiêu nghiêm mặt nói, “Chúng ta đến là để tìm tên hung thủ ấy.”

Mị Nhi có vẻ vui mừng, dẫn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi quanh co một lúc đến đầu một con hẻm. Một nữ tử đứng trước cửa hông ngóng nhìn quanh, thấy Mị Nhi dẫn hai người lạ về thì vội chạy vào.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vừa bước qua cửa thì đã có một đàn nữ nhân cầm đao xông ra, hai người lập tức lùi lại một bước, Mị Nhi vội ngăn lại, nói ra thân phận của hai người.

Các cô nương nhìn nhau, rồi vội cất đao đi, mời hai người vào trong ngồi.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn quanh, nghĩ thầm hay rồi... Rơi vào động bàn tơ rồi! Căn nhà này không lớn, cả trong lẫn ngoài có bốn gian phòng, nhưng lại có không ít nữ nhân, tuổi nào cũng có.

Triển Chiêu không hiểu, hỏi, “Các vị, đến từ đâu?”

Mị Nhi ngồi xuống, rót nước cho Triển Chiêu, “Chúng ta đều là người nhà của tội phạm bị đày đến biên cương. Sau lệnh đại xá, chúng ta không cần phải lưu lạc rày đây mai đó, nhưng cũng không có chốn dung thân. Mọi người tụ tập đến Khai Phong, mượn căn nhà giá rẻ này. Còn về mưu sinh, gần đây có kĩ viện, các tỷ muội trong đó đều rất tốt, thường tiếp tế cho chúng ta. Ở đây, người tuổi lớn rồi thì giặt vá y phục cho người khác, người trẻ tuổi thì đều ra ngoài kiếm sống, nuôi hài tử.”

Triển Chiêu nghe rồi nhú mày, “Ở đây long xà hỗn tạp, chỗ các vị nhiều nữ tử như vậy...”

“Cho nên đều mang theo đao.” Mị Nhi thở dài, “Long xà hỗn tạp thật sự cũng không có gì, lưu manh ở đây đều biết chúng ta là người mạng khổ, không đến làm khó chúng ta... Ngược lại là quan sai.”

Triển Chiêu vỗ bàn, “Quan sai nào của phủ Khai Phong ức hiếp các vị?”

Bạch Ngọc Đường bóp trán, con mèo này vừa nghe đến đó là lập tức xù lông, dễ đùa thật.

Mị Nhi và các nữ tử khác cũng bật cười, lắc đầu, “Quan sai của phủ Khai Phong không ức hiếp chúng ta, cho nên mới có thể dừng chân ở đây, ở đây có không biết bao nhiêu người như chúng ta, mọi người đều như người trong nhà, Cừu lão đại lại thường quan tâm chúng ta.”

“Không phải hẳn là người thu phí sao?” Triển Chiêu thắc mắc.

“Nhưng hẳn cũng giúp tìm việc làm, cố gắng không để chúng ta lầm đường, hơn nữa phí cũng rất ít, hơn nữa đều là để cho các lưu manh dưới tay.” Mị Nhi nói rồi thở dài, “Vốn đang sống rất yên ổn, nhưng lại có ác quỷ đến!”

Sau đó, các nữ tử lao nhao kể cho Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nghe những chuyện vừa xảy ra.

Huyết Ma xuất hiện trong Khai Phong, người ở đây ít nhiều đều nghe được tin đồn. Trước đó lại có một kĩ nữ mất tích, thi thể bị hút cạn máu rồi vứt trong hẻm cụt. Vậy là các kĩ viện không tiếp khách lạ, hơn nữa đều tập trung ra con đường lớn phía trước.

Nhưng sau đó lại có những người không phải kĩ nữ mất tích, ban đầu là một lưu manh, rồi sau đó các lưu manh cũng đề phòng... thế là đến lượt Tiểu ngọc.

Tiểu Ngọc là một cô nương tuổi vẫn còn nhỏ trong nhà bọn họ, chỉ mới mười bảy tuổi. Được Cừu lão đại giới thiệu đến làm nha hoàn trong nhà một vị viên ngoại. Mấy hôm trước đã hẹn sẽ về nhà ăn cơm, nhưng mọi người đợi đến hơn nửa đêm vẫn không thấy đâu. Đến nhà viên ngoại hỏi thăm thì nghe nói từ chiều đã cho nàng ta về rồi.

Thế là mọi người biết đã có chuyện, tìm khắp nơi, cuối cùng phát hiện thấy thi thể trong một con hẻm phía nam.

Bọn Mị Nhi nói đến đây đều khóc lên, “Gần đó có rất nhiều người, bắt đầu loan tin đồn... nói cái gì có thể gặp quỷ, mang mặt nạ, hai mắt đỏ lóe sáng.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều gật đầu.

“Mọi người thật sự rất không cam tâm, cho nên mấy hôm nay chúng ta đi lại trong hẻm, mang guốc gỗ tạo ra âm thanh gây chú ý, mang theo đao. Chỉ cần quái vật kia xuất hiện, có thể dẫn về được là tốt nhất, cùng động thủ giết hẳn, nếu không thể dẫn về, liều mạng cũng phải đâm nó một cái, để nó biết, chúng ta không phải dễ ức hiếp!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cảm thấy rất bất đắc dĩ, những nữ tử này quả thật có khí phách nhưng lại không biết nặng nhẹ. Huyết Ma là kẻ bọn họ có thể đối phó được sao? Nếu gặp phải chỉ vô duyên vô cớ nạp mạng, may mà hôm nay gặp được bọn họ.

“Chúng ta muốn bắt quái vật đó, các vị có thể cung cấp chút manh mối cụ thể không?” Triển Chiêu hỏi, “Chẳng hạn như hắc thường hoạt động ở đâu?”

“Chính là nơi ta mai phục khi nãy, có rất nhiều người quanh đó thấy hắc.” Mị Nhi thở dài.

Bạch Ngọc Đường hành tẩu giang hồ nhiều năm, ít nhiều cũng có kinh nghiệm, cố ý hỏi một câu: “Tại sao không nhờ Cừ lão đại giúp các người?”

Bọn Mị Nhi nhìn nhau, cúi đầu muốn nói lại thôi.

Triển Chiêu hiểu ra, “Nơi đó là khu vực của Cừ lão đại, đúng không?”

Bọn Mị Nhi gật đầu.

“Tên lưu manh và kĩ nữ bị giết đều không phải người của Cừ lão đại, có đúng không?” Bạch Ngọc Đường lại hỏi tiếp.

Mị Nhi khó xử nói: “Cừ lão đại có ân tình với chúng ta, nhưng mà... thật sự rất lạ! Người dưới trướng Cừ lão đại không ai gặp chuyện, người khác lại liên tiếp không hay.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đưa mắt trao đổi với nhau, Huyết Ma phải uống máu của nam nhân mới hữu dụng nhất, nữ nhân kém rất nhiều. Chủ động lùi một bước để có lần thứ hai, có khi nào Ngô Bất Ác vẫn luôn được Cừ lão đại che chở? Nếu như là thế, khi nãy may mà không đi, nếu không đã dẫm thảo kinh xà rồi.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thì lại cảm thấy đây là cơ hội tốt để ôm cây đợi thỏ, thế là, hai người bảo mọi người những ngày này ra ngoài phải theo nhóm, đóng chặt cửa, ngàn vạn lần không được làm chuyện đại dột. Nếu như thật sự muốn báo thù cho Ngọc Nhi, thì khiêng thi thể đến phủ Khai Phong báo án.

.

.

Sau khi bọn Triển Chiêu đi rồi, bọn Mị Nhi thật sự khiêng thi thể đến phủ Khai Phong báo án.

Bao Chửng nghe nói Huyết Ma thật sự ở khu vực không ai quản lý ấy, liền thương lượng với Triệu Phổ, phái mấy trăm tướng sĩ đến đó điều tra và thống kê dân số lại lần nữa, ra sức làm ra vẻ nghiêm trọng, để ai cũng biết, bức cho Cừ lão đại nóng nảy. Nếu thật sự là hắc che giấu Ngô Bất Ác, thì bức cho hắc đuổi người đi!

Còn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thì dẫn theo các ảnh vệ mai phục xung quanh, chờ Ngô Bất Ác hiện thân lần cuối cùng.

187. Q.6 - Chương 29: Tội Vô Khả Thứ [tội Không Thể Tha]

Cừ lão đại rốt cuộc là kẻ nào, hắc khiến Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường rất nghi ngờ. Nha dịch trong phủ Khai Phong kiểm tra nhân số cận kề, quả nhiên, gần đây có rất nhiều người mất tích, hơn nữa đều là những người không được Cừ lão đại bảo vệ. Con số lớn hơn dự đoán ban đầu của mọi người rất nhiều, nhiều người sống mất tích như vậy, lại không có ai phát hiện, cũng không ai quan tâm, thật sự khiến người ta cảm thấy xót xa, cũng bất an, ai cũng biết, một mình Ngô Bất Ác, làm sao ăn hết nhiều người như vậy?!

“Ta đến Khai Phong lâu như vậy rồi, chưa từng nghe tên Cừ lão đại gì đó.” Nửa đêm nửa hôm Triển Chiêu ngồi trên mái nhà, cùng khoác chung một tấm áo choàng đen lớn với Bạch Ngọc Đường. Thứ này được các ảnh vệ cho, bên ngoài có lớp da thuộc, chống được nước, trong rất nhiều góc khuất tránh được mưa của các lầu cao trong Khai Phong đều có giấu sẵn một tấm, để các ảnh vệ dùng khi mai phục.

“Thứ này tốt hơn y phục đen.” Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu cùng chờ đợi, “Phía Tạ Bách Hoa cũng không có tin tức?”

Triển Chiêu lắc đầu, “Vừa nãy Giả Ảnh đã đi xem thử, nói không có ai.”

“Hắn là đã nhận được ít nhiều tin tức, cho nên không dám xuất hiện nữa.” Bạch Ngọc Đường chống cằm, “Không sao, chúng ta nhiều người, cùng thi với hắn, ta không tin hắn đối lại không ra ngoài kiếm ăn.”

Triển Chiêu cười tủm tỉm xoay sang nhìn Bạch Ngọc Đường, “Sao tâm trạng của người cũng tốt hơn rồi?”

Vai Bạch Ngọc Đường đung đung hẫ hẫ, “Phu xứng phu tùy.”

Triển Chiêu cười mãi không ngừng.

Phía sau, Tử Ảnh và Giả Ảnh phụ trách bám theo sau cũng cùng trốn trong một tấm áo choàng, Tử Ảnh chọt chọt Giả Ảnh, “Xem kìa xem kìa, lại nữa rồi!”

“Cái gì nữa?” Giả Ảnh lột vỏ bắp nướng cho Tử Ảnh, “Ăn không?”

“Ăn!” Tử Ảnh cầm bắp nướng gặm, tay chỉ Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường phía trước, “Hai bọn họ, dường như gần đây có tiến bộ?”

“Có lẽ nhờ công lao hai vị mẫu thân cố gắng.”

Tử Ảnh vừa cạp bắp vừa hỏi: “Không phải người có biệt danh Khai Phong hắc đạo thông sao? Từng nghe tên Cừ lão đại chưa?” [hắc đạo thông: hiểu biết nhiều về thế giới ngầm]

Giả Ảnh nghĩ nghĩ, “Một người rất kín tiếng, lão đại ‘hắc’ đạo trong Khai Phong không phải Bao đại nhân sao? Các tiểu hắc khác đều rất an phận, căn bản không dám làm bừa. Nhưng khu vực này không có ai quản lý, xảy ra chuyện cũng phải tự chịu trách nhiệm, gần đây thật sự có một Cừ lão đại xuất hiện, nghe nói người này thân phận thần bí võ công tốt, tuổi tác cũng không nhỏ.”

“Người chưa từng gặp sao?” Tử Ảnh hỏi trọng điểm.

Giả Ảnh lắc đầu, “Chưa từng gặp.”

Tử Ảnh chống cằm, cảm thấy rất kì lạ, “Thần thần bí bí, Âu Dương từng gặp chưa?”

Giả Ảnh lại lắc đầu.

“Nhân vật khả nghi!” Tử Ảnh tổng kết.

.

.

Mọi người tiếp tục chờ, chớp mắt đã nửa đêm.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chợt thấy một bóng người, lao vút ra khỏi lầu hai tiểu lâu của Cừ lão đại, động tác cực nhanh, nếu Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường không nhìn kĩ thì đã bỏ lỡ rồi.

Hai người nhìn nhau, hơi do dự, đuổi theo không? Có khi nào là diệu hổ ly sơn không?

Bên kia, hai ảnh vệ đuổi theo, người kia chạy quanh một lúc, trốn vào rừng.

Hắc Ảnh và Bạch Ảnh đuổi theo sau, phát hiện hướng hắn đi hoàn toàn không phải khu rừng của bọn Tạ Bách Hoa, nhìn nhau, quả nhiên là diệu hổ ly sơn.

Hai người quay về, gật đầu với Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

Ngay khi đó, đột nhiên có rất nhiều bóng đen lao ra, chạy theo các hướng khác nhau. Triển Chiêu nhú mày, đuổi theo kẻ nào?!

Bạch Ngọc Đường đột nhiên chỉ vào một người trong đó.

Triển Chiêu nhướng mày với hắn, thấy hắn gật đầu, liền đuổi theo không chút do dự.

Hai người chỉ theo từ xa, không đến gần, quả nhiên... bóng đen kia chạy quanh một lúc, cuối cùng lao vào khu rừng ban đầu.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vô thức giảm tốc độ, bởi vì trong rừng đã có rất nhiều ảnh vệ mai phục, quan trọng còn có Ân Hậu và Thiên Tôn! Nói cách khác, chỉ cần hấn vào rừng, thì không chạy đi đâu được!

“Làm sao người biết hấn là thật?” Triển Chiêu tò mò hỏi Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường vén tay áo lên cho hấn xem. Triển Chiêu buồn bực, chạy đến híp mắt nhìn kĩ, thấy đường như trên cánh tay Bạch Ngọc Đường nổi da gà.

Bạch Ngọc Đường nhún vai, “Ta nhìn thấy thứ bần bần là sẽ nổi da gà, phản ứng bản năng!”

Triển Chiêu bật cười, lúc này bệnh khiết phích cũng có chút tác dụng.

.

.

Hai người vào rừng, tối om nhưng không thể đốt lửa, chỉ có thể ngẩng đầu nhìn quanh, xa xa có một người vậy tay với bọn họ... Y phục trắng muốt cực kì bắt mắt, là Thiên Tôn!

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lập tức ý thức được, đã có chuyện, thế là âm thầm nhảy lên ngọn cây chỗ Thiên Tôn và Ân Hậu, nhìn xuống.

Tạ Bạch chấp tay sau lưng đứng giữa khu đất trống trong rừng, Ngô Bất Thiện trốn sau bụi cây... Đồng thời, một người đeo mặt nạ đáp xuống trước mặt Tạ Bạch.

Hấn còn đeo một tấm mặt nạ quý, đôi mắt đỏ rực cực kì sáng rõ giữa bóng đêm, Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, chỉ chỉ cánh tay, cười đắc chí. Triển Chiêu nhìn trời, khiết phích đến mức độ nhất định rồi mới có thể hữu dụng như vậy!

Tử Ảnh ngồi chồm hổm xa xa đó bĩu môi, ra dấu với Giả Ảnh, hai người này càng lúc càng không đứng đắn, cả ngày lúc nào cũng liếc mắt đưa tình!

Giả Ảnh vỗ vỗ hấn, vương gia và Công Tôn tiên sinh không phải cũng vậy sao? Huống chi lúc này là thời gian ngọt ngào, thời gian ngọt ngào đó!

Kẻ đeo mặt nạ quý có vẻ hứng thú nhìn chằm chằm hai mắt Tạ Bạch, “Không tệ... Vậy mà người không chết? Còn có thể biến thành thế này, đúng là bất ngờ!”

“Nhờ phúc của người.” Tạ Bạch hôm nay, đã hoàn toàn là một người mới, lạnh lùng nói.

“Biết ta hại người, còn đến tìm ta?” Người đeo mặt nạ cười lạnh.

“Mắt của ta là thế nào?” Tạ Bạch hỏi hấn.

Thiên Tôn và Ân Hậu đang mai phục trên cây, cảm thấy người áo đen đeo mặt nạ này thật sự rất giống Ngô Bất Ác. Đương nhiên, người khó kiềm chế được nhất khi đó, trên thực tế là Ngô Bất Thiện, hấn trốn sau lùm cây, nín thở nhìn chằm chằm phía trước, nhìn thế nào cũng thấy giống đại ca nhà mình! Chỉ là cảm giác hiện tại, người đó là đại ca gì chứ, tuổi tác đủ làm tôn tử mình rồi, khí chất cũng khác trước, sao lại thế này? Vì quá lâu không gặp sao?

“Không phải người muốn Lăng Sơn Khấp Huyết Đồ sao?” Sắc mặt Tạ Bạch tối đi, hạ giọng nói, “Ta biết hai bức còn lại ở đâu.”

Người đeo mặt nạ nhướng mày, nhìn chằm chằm bên này.

Mọi người nhìn ra, hấn cam lòng mạo hiểm như thế này đến tìm Lăng Sơn Khấp Huyết Đồ, bức tranh đó hấn là thật sự quan trọng với hấn.

“Tranh ở đâu?” Người đeo mặt nạ hỏi.

“Người trả lời một câu hỏi của ta, ta sẽ nói cho người biết.” Tạ Bạch nói điều kiện của mình.

“A.” Người đeo mặt nạ cười lạnh, “Người dám ra điều kiện với ta? Ta có thể giết người.”

“Thứ nhất, hiện tại chưa chắc người giết được ta.” Tạ Bạch thì không mấy lo lắng, “Thứ hai, giết ta rồi, người cũng không có được Lăng Sơn Khấp Huyết Đồ.”

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường, ai da! Tạ Bạch thật sự thay da đổi thịt rồi sao?

Bạch Ngọc Đường nhún vai, cũng tạm, dù sao hiện tại Tạ Bách Hoa thật sự nắm lợi thế trong tay! Đối phương rõ ràng rất muốn có Lăng Sơn Khấp Huyết Đồ.

Hai bên lại tiếp tục giằng co một lúc, cuối cùng người đeo mặt nạ nhường một bước, “Người hỏi đi.”

Tạ Bạch cũng thở phào, hỏi: “Thứ ta ăn là gì? Đôi mắt màu này, là tộc nào? Có đặc điểm gì không... Ta còn sống được bao lâu?”

Triển Chiêu gật đầu, được! Tạ Bạch hỏi thật sự rất khôn khéo, một mặt không dả thảo kinh xà, mặt khác, chứng minh trên tay mình thật sự có hai bức Lăng Sơn Khấp Huyết Đồ.

Người đeo mặt nạ ngẩn người một lúc, sau đó lập tức cười lên, “Xem ra, người thật sự có Lăng Sơn Khấp Huyết Đồ, đã xem rồi?”

Tạ Bạch gật đầu, “Đương nhiên.”

“Người của phủ Khai Phong...” Ánh mắt đối phương đột nhiên trở nên sắc bén, “Cũng xem rồi?”

Tạ Bạch nhíu mày... Bị phát hiện rồi?

Người đeo mặt nạ cười lạnh, “Đừng trốn nữa, ra đi!”

Hắn vừa nói vừa nhìn vào bụi cây, nơi Ngô Bất Thiện trốn.

Thiên Tôn và Ân Hậu nội lực thâm hậu, nếu hai người này ép nhíp thở xuống thì không khác gì hai cây cột gỗ, tuyệt đối sẽ không bị phát hiện. Nội lực của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường tuy thấp, nhưng trốn rất xa, các ảnh vệ còn xa hơn, người đeo mặt nạ hắn sẽ không phát hiện được! Ngoại trừ Ngô Bất Thiện, hắn nhìn thấy đại ca, có hơi kích động không khống chế được hơi thở.

Ngô Bất Thiện vô thức nhìn Ân Hậu, Ân Hậu gật nhẹ đầu, ý bảo hắn, ra gặp đi!

Ngô Bất Thiện liền đứng lên, bước ra.

Thấy Ngô Bất Thiện, người đeo mặt nạ sững sốt, Ngô Bất Thiện không đợi hắn mở miệng đã hô lớn: “Đại ca!”

Người đeo mặt nạ xoay người định đi, Tạ Bạch hỏi, “Người không muốn Lăng Sơn Khấp Huyết Đồ sao?”

Hắn dừng chân, quay đầu lại nhìn Ngô Bất Thiện, trong mắt có vẻ đề phòng, “Sao để lại đến đây? Ân Hậu đâu?”

Lúc này Ngô Bất Thiện đã khẳng định người trước mắt chính là Ngô Bất Ác, lớn giọng, “Đại ca, muốn hại Ân Hậu? Huynh điên rồi!”

“Hắn bắt nạt ta bắt nạt!” Ngô Bất Ác tháo mặt nạ xuống, mức độ trẻ tuổi quả thật khiến người ta kinh ngạc, Triển Chiêu vô thức xoa mặt, Ngô Bất Ác từ một lão nhân nhăn nhoe ngày trước biến thành như vậy, thật sự phản lão hoàn đồng rồi, không biết da có bị chết không?

Bạch Ngọc Đường đột nhiên nghĩ đến có lẽ hơn nửa nữ nhân trong thiên hạ sẽ có hứng thú với loại võ công này, không biết biến thành huyết ma rồi có trẻ mãi không già không?

“Ai bắt nạt với huynh?!” Ngô Bất Thiện cả kinh ngạc cũng quên, bị Ngô Bất Ác làm tức đến giậm chân, “Con mẹ nó cả Thiên Ma Cung ai có lỗi với huynh?! Huynh giết chết bao nhiêu huynh đệ rồi?”

“Chúng nó không phải huynh đệ của chúng ta!” Ngô Bất Ác nhíu mày, “Không phải tộc chúng ta!”

“Phi!” Ngô Bất Thiện giậm chân, “Đại ca huynh thật không lương tâm, khi đó nếu không phải Ân Hậu thu nhận chúng ta trị bệnh cho chúng ta còn dạy võ công cho chúng ta, huynh và đệ đã chết rồi! Huynh biến thành huyết ma, lập Huyết Ma Cung, trực tiếp khiến Thiên Ma Cung thay huynh đeo danh tà môn cả đời, huynh còn mặt mũi nhìn ai?”

“Thiên ý bất khả vi muốn đại sự thành nhất định phải có hy sinh, quá bình thường.” Ngô Bất Ác nhíu mày nhìn Ngô Bất Thiện, “Đệ nhớ ra chuyện trước đây rồi?”

“Phải.” Ngô Bất Thiện gật đầu.

Ngô Bất Ác có vẻ không tin, “Sao đệ không chết? Chẳng lẽ đã từng chết...”

“Không có, chỉ là mỗ sâu trong đầu ra mà thôi!” Câu này của Ngô Bất Thiện khiến Ngô Bất Ác ngửa mặt cười lớn, “Đệ đúng là mạng tốt, khi đó ngất đi, bây giờ tỉnh lại. Khi cần quên thì lập tức quên sạch, ngày ngây ngốc suốt sáu mươi năm, hôm nay nên nhớ lại thì lại nhớ ra, chúng ta là huynh đệ ruột thịt, tại sao mạng đệ lại tốt như vậy? Ta lại phải gánh những thứ này.”

Mọi người nghe vậy cũng hoang mang, nói vậy, bản thân Ngô Bất Ác không muốn, dường như là bị ép buộc... Vận mệnh gì?!

“Đại ca, có phải là có người ép huynh không?” Ngô Bất Thiện nghe vậy lập tức nghiêng về phía đại ca nhà mình.

“Huynh nói ra, chúng ta đi nói cho Ân Hậu để...”

“Ha.” Ngô Bất Ác cười lắc đầu, “Sao đệ lại ngây thơ như vậy, chuyện này, Ân Hậu không quản được, lần này huynh đến, nhiệm vụ là mang Lăng Sơn Khấp Huyết Đồ về, và... lấy mạng Ân Hậu!”

Triển Chiêu lập tức cau mày, lửa giận cháy phụt lên, Ngô Bất Ác đúng là tội không thể tha!

“Huynh nghe lệnh ai?” Ngô Bất Thiện hỏi, “Huynh biến thành huyết ma, chẳng lẽ còn có người ra lệnh được?”

“Thận tộc luân hồi chuyển thế, thánh chủ giáng lâm.” Ngô Bất Ác đột nhiên lầm rầm ngửa mặt lên, có vẻ rất thành kính, “Chỉ có quy thuận thánh chủ, mới có được sức mạnh vô song, Thận Lâu sẽ trở lại nhân gian. Đến lúc đó... Không chỉ là Đại Tổng, ngàn vạn người trên thế gian, đều là nô bộc của Thận Lâu, chúng ta có thể lớn mạnh hùng cường, làm rạng danh Thận Lâu, chúng ta và chúng nó không giống nhau, Bất Thiện, đệ cũng biết!”

Triển Chiêu nghiêng rằng, “Tên Ngô Bất Ác này, yêu ngôn hoặc chúng.” [dùng lời tà ma mê hoặc người khác]

Bạch Ngọc Đường ngáp, “Nếu thánh chủ nhà hấn lợi hại như vậy, trước đây đã không bị một con sóng đánh lật xuống biển.”

Bạch Ngọc Đường im lặng nhìn đôi mắt điên cuồng của Ngô Bất Thiện, lần đầu tiên sau bao nhiêu năm hấn cảm thấy may mắn vì mình mất đi kí ức trước đây, có thể điên điên khùng khùng mà làm kẻ ngốc hơn sáu mươi năm!

“Bất Thiện, đệ qua chỗ ta!” Ngô Bất Ác vẫy tay với Ngô Bất Thiện, “Đệ vốn nên quay về Thận tộc, có thể sống được thêm trăm năm!”

Ngô Bất Thiện lắc đầu, “Đệ sống nhiều năm như vậy làm gì? Nếu cung chủ đi, đệ cũng muốn đi cùng.”

“Đệ thà vứt bỏ huyết thống Thận tộc được trời cao ân điển, để thông đồng với lũ người đoán mệnh đó sao?” Ngô Bất Ác giận dữ nhìn Ngô Bất Thiện, “Đệ nhìn lại mình xem, đã già thành thế nào rồi? Đệ nhìn huynh!”

Triển Chiêu trề môi, “Đúng đó, mau nhìn người đi, không nhìn người sao biết được cái gì là đời sau của tạp chủng!”

Bạch Ngọc Đường suýt chút nữa cười ra tiếng, vội xua tay với Triển Chiêu, đừng giận nữa, coi chừng thời điểm quan trọng lại bị lộ.

Triển Chiêu vẫn không nguôi giận được, trong bụng ân cần thăm hỏi tổ tông Ngô Bất Ác và đám quỷ chết tiệt kia.

Ngô Bất Thiện nhìn Tạ Bạch, thấy hấn lạnh lùng bàng quan, trong mắt có chút thương hại, không biết là thương xót cho Ngô Bất Ác điên cuồng hôm nay, hay là bản thân đáng thương của mình hôm qua.

“Đại ca.” Ngô Bất Thiện khuyên Ngô Bất Ác, “Huynh chết rồi, Cửu Nương lúc nào cũng nhớ huynh, huynh không về thăm nó sao?”

Ngô Bất Ác ngẩn người, dường như đang nhớ lại xem Cửu Nương là ai, sau đó bật cười, “À, nha đầu ngu ngốc đó sao, ta chỉ lợi dụng nó làm chút chuyện cho ta mà thôi.”

Rằng Triển Chiêu bị nghiêng tới sắp vỡ, xắn tay áo, Bạch Ngọc Đường đề lại, “Nhìn thêm chút nữa Miêu Nhi, một lát nữa ta đánh hẳn cho người.”

Triển Chiêu gật đầu, nhất định phải đánh! Một lát nữa nhất định phải cho Cửu Nương không còn nhận ra hẳn mới nường tay, nếu không rất có lỗi với các thúc thúc bá bá!

Triển Chiêu giận thành như vậy, Ân Hậu phía trước cũng không hơn gì, may mà có Thiên Tôn túm cánh tay dùng nội lực đề lại bảo hắn bình tĩnh, nếu không đã sớm xông ra chém người rồi.

“Đệ không giết được huynh.” Ngô Bất Ác nhìn Ngô Bất Thiện đã giận trắng mặt, “Đừng quên, Triển Chiêu và Ân Hậu có quan hệ thế nào, huynh biết rất rõ!”

Ngô Bất Thiện hơi sững sốt, Ân Hậu cũng nhú mày, Triển Chiêu bị Bạch Ngọc Đường ôm lại nên mới không nhảy ra, miệng vẫn đang mắng, sợ người sao? Cùng lắm là không lẫn lộn giang hồ nữa cũng phải làm thịt người!

Bên này Triển Chiêu và Ân Hậu càng lúc càng không nén được, bên kia, Ngô Bất Ác dường như cũng đã cảm giác được động tĩnh, có điều... không phải lo lắng, mà là khê nhếch môi.

Không ai bỏ lỡ vẻ mặt của hắn, trong đầu cũng có một suy nghĩ, sắp thả thiêu thân ra rồi! Quả nhiên, một cơn gió nhẹ thổi từ bìa rừng vào, quét qua người bọn họ.

Triển Chiêu bịt mũi, suýt chút nữa thì hắt xì, Bạch Ngọc Đường nhú mày, hơi quá!

Tử Ảnh đột nhiên nhảy lên vẫy tay với hai người, ý bảo bọn họ nhìn ra bìa rừng.

Cùng lúc hai người xoay mặt ra, Ngô Bất Ác cười lớn, “Tạ Bách Hoa, mau giao Lăng Sơn Khấp Huyết Đồ ra, nếu không...”

Hắn bỏ dở câu nói, mọi người chợt thấy được vô số đôi mắt âm u đỏ rực lên giữa đêm đen, sau đó mới nhìn ra được bóng người.

Bạch Ngọc Đường nhú mày, hạ giọng nhắc Triển Chiêu, “Sổ huyết ma thất bại!”

Triển Chiêu cũng nhớ ra, khó trách sao lại hơi như vậy!

“Ta biết người của phủ Khai Phong đang mai phục xung quanh, có lẽ Thiên Tôn và Ân Hậu cũng có mặt.” Ngô Bất Ác cười gian ác, “Nhưng mà, Ân Hậu, người đã già đến đi không nổi rồi đúng không?”

Vừa dứt lời, một bạt tai giáng đến, Ngô Bất Ác muốn tránh nhưng chậm một nhịp, lão đảo ngã xuống, cực kì chật vật.

Ân Hậu nhìn Thiên Tôn vừa dùng Cách Không Chưởng tát hắn một cái bên cạnh, ngẩn người, một lúc sau thì lại giận thêm, “Đừng tranh đánh với ta!”

Thiên Tôn hung hăng trừng hắn một cái, ý bảo, nhìn quanh!

“Ha ha ha.” Ngô Bất Ác ngửa mặt cười lớn, “Các người dù có lợi hại, nhưng có thể ngăn cản được đám huyết ma này sao?”

Tạ Bạch bật cười, “Chỉ là gần trăm con huyết ma, có lẽ chẳng đủ cứu người.”

“Ai bảo chúng nó cứu ta?” Ngô Bất Ác cười âm u, “Nếu như đàn huyết ma này cùng xông vào Khai Phong, vào nhà dân ăn thịt người, các người đoán xem, có thể ngăn cản được hết không?”

Mọi người sững sốt, Bạch Ngọc Đường cũng kinh ngạc, “Mức độ đề tiện quả thật hơn người, không tiếc làm hại nhiều người vô tội như vậy.”

Giả Ảnh xua tay với Hồi Ảnh phía sau, bảo hắn mau đi báo cho Triệu Phổ, chuẩn bị bao vây bên ngoài khu rừng!

Cùng lúc đó, Ngô Bất Ác nói: “Đại hội Thiên Nhai Cốc không được dời lại, nếu không, sẽ có càng nhiều huyết ma hơn!”

Vừa dứt lời, hần búng tay, huyết ma chạy tán ra bốn phía, hung hãn xông về phía thành Khai Phong, hần cũng định chạy.

Mọi người đều chặn đường giết huyết ma, Thiên Tôn và Ân Hậu đưa mắt nhìn nhau, lần này, quyết không để Ngô Bất Ác chạy mất!

188. Q.6 - Chương 30: Cầm Huyết Ma [bắt Huyết Ma]

Ngô Bất Ác muốn chạy, nhưng Thiên Tôn và Ân Hậu đã theo sát hần, Ân Hậu mặc kệ những kẻ khác, huyết ma gì gì đó cũng mặc, nhất định phải bắt được Ngô Bất Ác.

Thiên Tôn thấy Ngô Bất Ác muốn giúp, liền chỉ về phía những huyết ma đang định bỏ trốn, bảo hần và Tạ Bạch cùng đi giúp bọn Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường bắt huyết ma, để chúng không chạy vào thành Khai Phong, nếu như thế sẽ không còn cứu vãn được.

Ngô Bất Ác bị Ân Hậu chặn đường, bắt đầu giao thủ, hiện tại võ công của hần vẫn chưa khôi phục, chỉ có thể đỡ, Ân Hậu lại không muốn giết hần chỉ muốn bắt sống, thế là lại giằng co. Thiên Tôn canh giữ gần đó, không đi giúp bắt huyết ma, vẫn cảm thấy, đối phương còn giấu tuyệt chiêu khác.

Hiện tại bọn Triển Chiêu phải đối phó với những huyết ma tương tự như thứ trong nhà Tiết Thiên Ung trước đây, hoàn toàn không có suy nghĩ, chỉ biết cắn người. Triển Chiêu biết những huyết ma này độc vô cùng, bài học của Trọng Tam vẫn còn ngay trước mắt, cho nên liền dặn các ảnh vệ: “Dùng binh khí đánh, ngàn vạn lần đừng chạm vào bọn họ, cũng đừng để dính máu!”

Bạch Ngọc Đường giải quyết xong hai huyết ma thì dừng lại quan sát tình hình, những huyết ma thứ phẩm này hoàn toàn không có trí tuệ, sao lại biết làm theo lệnh? Hần vẫn nhớ rõ trước đây phụ tử Tiết Thiên Ung dùng một loại ống trúc không có tiếng khổng chế những huyết ma này... Chẳng lẽ còn có người phía sau?

Vừa nghĩ như vậy, Bạch Ngọc Đường liền rất muốn nhắc Triển Chiêu, không ngờ trong lúc sơ ý, số huyết ma xung quanh cùng chuyển hướng, xông về phía hần.

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, quả nhiên có người điều khiển sao?

Hần thả người nhảy lên cao tránh vòng vây của các huyết ma, từ trên cao giáng xuống, rút đao... Vừa định chém, đột nhiên, một bóng đen lao từ bên cạnh đến, xông thẳng đến Triển Chiêu.

Động tác lẫn thân hình của người này không giống huyết ma, mà là một người bình thường, hơn nữa còn đeo mặt nạ!

Triển Chiêu nghe thấy tiếng gió sau lưng, biết có người tập kích, hạ thấp người xuống tránh thì thấy một người áo đen đáp xuống trước mặt mình, tám mặt nạ đỏ đen, rất đáng sợ.

Người đó không hề nói gì, xông đến Triển Chiêu như nhất định phải giết được hần, đồng thời hai huyết ma thâm hiểm cũng tập kích phía sau.

Triển Chiêu rút kiếm đối phó, cảm thấy người đó đầy tà khí, hai mắt tỏa màu xanh, dường như rất muốn giết người.

Nửa đêm, một tên mặt quỷ xuất hiện, hai mắt lại màu xanh, thật sự khiến người khác cảm thấy âm khí ảm đạm. Trong lòng Triển Chiêu kêu thịch một cái, sao lại có một tên mặt xanh chạy ra?

“Miêu Nhi!” Bạch Ngọc Đường thấy hai huyết ma ngồi sau lưng Triển Chiêu như chuẩn bị chờ thời cơ hành động, có hơi lo lắng, hần muốn đến giúp Triển Chiêu, nhưng bị bốn huyết ma quẩn lấy, tạm thời không thể thoát thân. Sốt ruột, sát ý của Bạch Ngọc Đường dâng lên, cũng không nể mặt nữa, vung đao, các huyết ma kia không tránh kịp, bị hần vung một đao đứt thành hai.

Không ngờ, những huyết ma này có vẻ không trí tuệ, nhưng lại biết sợ, bị sát khí của Bạch Ngọc Đường chấn lui, đều do dự một chút. Chỉ trong chớp mắt, Bạch Ngọc Đường đã thoát thân ra phía sau Triển Chiêu, vừa giúp hắn đối phó hai huyết ma kia vừa hỏi: “Kẻ nào?”

Triển Chiêu lắc đầu, đến hiện tại, đã có mắt đỏ xuất hiện, cộng thêm Triển Hạo và mình xem như mắt vàng, Tạ Bạch tím, Triệu Phổ xem như một nửa xám, nhưng dường như Triệu Phổ không liên quan gì đến đám người này, chỉ là vì có dòng máu ngoại tộc, bây giờ lại có thêm một người mắt xanh lá, bát mâu đã có bốn rồi!

“Người là kẻ nào?” Triển Chiêu hỏi người mắt xanh đeo mặt nạ.

Đối phương chỉ cười lạnh, “Triển Chiêu, hôm nay sẽ khiến người chết không có chỗ chôn!”

Nói rồi rút một cây đao dài đỏ rực hình dáng kì quái ra, không biết cây đao này có phải bị rỉ sét không, thân đao loang lổ, màu sắc cũng cũ kĩ.

Triển Chiêu giật mình, chẳng lẽ là bảo đao Hồng Mao trong truyền thuyết?

Bên kia, Ân Hậu đá Ngô Bất Ác một cái, thấy Thiên Tôn còn đang ngồi chồm hổm một bên, nổi giận, “Người ngồi đó làm gì? Sao còn chưa đi xem hai đứa nó?!”

Thiên Tôn há mồm, thấy Ân Hậu đang giận, nghĩ có lẽ bên này không có vấn đề gì, liền nhảy đến giúp Triển Chiêu ngăn kẻ mắt xanh kia lại.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu tiếp tục đối phó với các huyết ma, người mắt xanh thấy Thiên Tôn gia nhập liền cười lạnh, “Vô lâm Trung Nguyên đã là nở hết đà, phải dựa vào đám lão bất tử này chống lưng.”

Thiên Tôn vung tay, thứ gì đó rơi ra, một cây đao nhỏ dài đen bóng dài hơn bốn xích. [1 xích = 1/3m]

Mọi người có mặt đều mở to mắt nhìn, thượng cổ thần khí trong truyền thuyết, Vạn Lãng Đao?

Thiên Tôn rút đao khỏi vỏ, Triển Chiêu vút huyết ma cho Bạch Ngọc Đường, đứng qua một bên ôm cầm ngấm, “Oa, thì ra Vạn Lãng Đao là thế này!”

Bạch Ngọc Đường tung cước đá văng hai huyết ma, kéo Triển Chiêu một cái, “Miêu Nhi, tập trung một chút!”

Triển Chiêu quay lại, dùng chiêu Yến Tử Phi nhảy lên ngọn cây, Bạch Ngọc Đường hiểu ý, tránh ra ngoài, Triển Chiêu đứng trên ngọn cây phóng sáu mũi ám khí xuống, huyết ma ngã rào.

Người mắt xanh đeo mặt nạ đánh với Thiên Tôn một lúc, hiển nhiên là không phải đối thủ, chợt hắn lùi lại một bước, vài huyết ma xông đến che chở. Tuy võ công của huyết ma không đến đâu, nhưng toàn thân đầy độc, lại hung ác, đối phó với chúng rất mất thời gian.

Người mắt xanh lấy một ống trúc ra, nói với Ngô Bất Ác: “Triệt!”

Ngô Bất Ác thoát ra định chạy, Ân Hậu làm sao để hắn đi dễ dàng như vậy, có vẻ như muốn bắt sống hắn.

Người mắt xanh thổi ống trúc, các huyết ma như nhận được mệnh lệnh, xoay người điên cuồng chạy ra khỏi khu rừng.

Các ảnh vệ vội đuổi theo, chợt bên ngoài có người hô lớn: “Mau tránh ra!!”

Các ảnh vệ nhìn lên, Hồng Cửu Nương đã mang Thiên Ma Tán đến rồi, mọi người vội tránh đi.

Người mắt xanh kia định thổi ống trúc, Thiên Tôn giơ đao chém xuống, ống trúc của hắn bị chém thành hai mảnh, mặt nạ cũng vỡ thành hai mảnh.

Hắn che mặt định đi, Thiên Tôn định đuổi theo, kẻ đó lại vút ra thứ gì đó, “bụp” một tiếng, khói bốc lên dày đặc.

Thiên Tôn nhíu mày, bịt mũi lùi ra sau, Ngô Bất Ác cũng định nhảy vào màn khói, nhưng Ân Hậu lại vây quá chặt, căn bản là không thể thoát thân.

Đồng thời, Hồng Cửu Nương mở Thiên Ma Tán ra, cả đàn huyết ma không kịp trốn, gần như chết sạch.

Ân Hậu vừa giữ được Ngô Bất Ác, ngẩng đầu, ngậy người...

Lông tay một khắc, Ngô Bất Ác chạy thoát, Ân Hậu cũng không có thời gian nhìn đến hắn, ngửa đầu nhìn Triển Chiêu trên cây, hô vọi một tiếng: “Chiêu! Phía sau!”

Triển Chiêu ngạc nhiên, hắn không cảm giác được có gì ở gần mình!

Chỉ trong một khắc xoay đầu, Bạch Ngọc Đường cũng ngẩng đầu lên cùng lúc đó, một khuôn mặt trắng bệch đột nhiên xuất hiện phía sau Triển Chiêu, đôi mắt đỏ rực không có vẻ gì là tốt lành, âm u nhìn chằm chằm Triển Chiêu. Không biết đó là thứ gì, giống huyết ma nhưng dường như không phải, ánh mắt hắn rõ ràng là có ý thức, hơn nữa đã ngồi sẵn ở đó chờ thời cơ ám toán. Triển Chiêu hoàn toàn không nghe được tiếng thở của hắn, ngay vào lúc hắn quay đầu, huyết ma đó cũng tung chưởng.

Ân Hậu vung tay phóng Sơn Hải Kiếm đi, bay thẳng đến giữa mặt kẻ đó.

Triển Chiêu vội tránh đi, để không bị máu bắn trúng, đang mừng thầm tránh được một kiếp thì khi ngẩng đầu lên nhìn lại hô lớn: “Ngoại công!”

Thì ra Ân Hậu chỉ lo cứu Triển Chiêu, không đề phòng Ngô Bất Ác quay lại. Hắn nghiêng rằng đánh một chưởng không chút nể tình, lòng bàn tay đen kịch hướng thẳng vào Ân Hậu.

“Cung chủ!” Ngô Bất Thiện giận dữ hét lớn, nhưng đã đến không kịp nữa.

Ân Hậu hiểu rõ, biết chưởng này của hắn có độc, nhưng hình thế lúc này không dễ tránh, nếu dùng nội lực đánh ngược lại, hy vọng có thể bị thương nhẹ một chút.

Hắn đang nghĩ xem phải ứng phó thế nào thì chợt cảm giác có người kéo mình một cái, một bóng trắng đầy hắn ra, đồng thời, độc chưởng của Ngô Bất Ác đã đánh đến.

Thiên Tôn nhú mày, Bạch Ngọc Đường đẩy Ân Hậu ra rồi thì một chưởng đó sẽ đánh đúng chính xác vào giữa ngực đồ đệ bảo bối của mình.

“Ngọc Đường!” Triển Chiêu sợ đến tim ngừng đập, không hề ý thức được mình đã lao đến đỡ Bạch Ngọc Đường.

Ân Hậu xoay người đá Ngô Bất Ác vừa đánh lầm người một cái. Ngô Bất Ác văng mạnh vào thân cây, nội thương, các ảnh vệ vội vây lại bắt sống hắn.

Triển Chiêu đỡ Bạch Ngọc Đường, Thiên Tôn cũng đến bên cạnh, “Mau, chưởng có độc...”

Mọi người hoảng hốt, Bạch Ngọc Đường lại phẩy tay, “Không sao không sao.”

“Không sao cái gì, rõ ràng ta thấy hắn đánh trúng người!” Triển Chiêu đề ngực Bạch Ngọc Đường lại, thấy trọn một dấu tay màu đen, tim đã sắp nhảy ra ngoài.

“Ngọc Đường, sao con...” Tinh thần Thiên Tôn còn tương đối tỉnh táo, không bay cả hồn như Triển Chiêu, nhìn kĩ, hai mắt Bạch Ngọc Đường bình tĩnh sắc mặt cũng bình thường, dường như không bị thương.

“Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường kéo Triển Chiêu, để hắn nhìn mình, nói: “Ta thật sự không sao.”

Triển Chiêu ngồi một bên ngơ ngác, thật sự không sao?

Ân Hậu cũng đến xem, Bạch Ngọc Đường đưa tay cẩn thận xé chỗ vải có độc trước ngực mình xuống vớt đi, dưới lớp áo ngoài, có một tấm hộ tâm bằng vàng cần ngọc.

Tấm hộ tâm đó đã bị đánh nát, ngọc thạch cũng vỡ, bên trên là một dấu tay đen.

Bạch Ngọc Đường lấy nó ra, đưa qua đưa lại trước mặt Triển Chiêu, “Sáng nay Tiểu Tứ Tử cho ta, nói mắt phải giặt.”

Triển Chiêu ngây người, “Mắt phải...”

“Mắt phải của Tiểu Tứ Tử là Triệu Phổ và ta, mắt trái là người và Công Tôn, cho nên ta và Triệu Phổ mỗi người bị cường chế đeo một tấm hộ tâm.”

Triển Chiêu ngồi phệt xuống cạnh hắn, cảm giác bủn rủn ập đến, sau khi thở ra một hơi thật dài thì vô đến ôm, “Sợ chết mất!”

Bạch Ngọc Đường vỗ vỗ cánh tay hắn, khi này mình đã tính toán kĩ rồi mới đẩy Ân Hậu, một chương này của Ngô Bất Ác không đánh lầm chỗ.

Ân Hậu nhìn mảnh kính hộ tâm trên mặt đất, nét mặt lạnh lùng. Cái gì là vong ân phụ nghĩa? Loại cảm giác bị phản bội này, so với nhiều năm trước chỉ có hơn chứ không kém! Chương đó của Ngô Bất Ác, thật sự là muốn lấy mạng mình, bản thân lại còn tìm đủ cách bào chữa cho hắn.

Ân Hậu lắc đầu, trong lòng đã nguội lạnh, một đời huynh đệ, không bằng một chút dã tâm.

Khi này Ngô Bất Thiện cũng thấy rõ ràng, cũng đau đến tận tâm can, Hồng Cửu Nương sau khi thu hồi Thiên Ma Tán và ám khí phía xa cũng chạy đến, thấy Ngô Bất Ác đã chết bị bắt sống, cũng ngây người. Nói thật ra, Cửu Nương chưa từng thấy Ngô Bất Ác trẻ thế này, chỉ cảm thấy rất giống, nhưng lại không dám nhận.

Triệu Phổ dẫn đại binh đến, hạ lệnh tra xét toàn bộ khu rừng, không được để huyết ma nào chạy thoát. Rồi lại hạ lệnh giải Ngô Bất Ác về, thêm xích, điểm huyết, nhốt vào thiên lao canh giữ ngày đêm.

Bạch Ngọc Đường đứng lên, đưa tay kéo Triển Chiêu, hai bàn tay chạm vào nhau, Bạch Ngọc Đường ngăn người, lòng bàn tay Triển Chiêu toát mồ hôi lạnh buốt. Triển Chiêu tự đứng mới cảm giác hai chân đã mềm nhũn, sống đến nay lần đầu tiên có cảm giác như vậy. Nghĩ nghĩ lại thấy giận, đẩy Bạch Ngọc Đường một cái, “Bị người hù chết.”

Bạch Ngọc Đường cười rất vui vẻ, nắm chặt tay hắn, thì ra là lo lắng đến như vậy!

.

.

Mọi người xem như thắng lợi quay về, chỉ có một tiếc nuối duy nhất là để quái nhân mắt xanh kia chạy mất.

Ngô Bất Ác khi bị nhốt vào đại lao chỉ nói một câu, “Đại hội Thiên Nhai Cốc nhất định phải cử hành đúng hạn, nếu không chuyện Triển Chiêu là ngoại tôn của Ân Hậu sẽ được chiêu cáo thiên hạ!”

Các ảnh vệ hồi thêm thì hắn lại không nói gì nữa, nhất quyết không mở miệng.

Mọi người đành phải ra phía trước báo cáo lại, Triệu Phổ hạ giọng lệnh cho Tử Ảnh và Giả Ảnh: “Nghĩ cách, bắt Ngô Bất Ác mở miệng.”

Các ảnh vệ được lệnh, lui xuống đi “bức cung”.

.

.

Chuyện đầu tiên Triển Chiêu làm sau khi vào phủ là túm lấy Tiểu Tứ Tử đang chạy ra xem náo nhiệt, ôm cái mặt béo tròn hung hăng hôn một cái.

Ân Lan Từ hỏi có chuyện gì, Triển Chiêu vừa nói xong Lục Tuyết Nhi cũng túm lấy Tiểu Tứ Tử hôn một cái, Ân Lan Từ thêm một cái... Hôn tới mức Tiêu Lương mất vui, kéo Tiểu Tứ Tử giấu ra sau lưng, Cẩn Nhi sao để người khác tùy tiện hôn được?!

Mi mắt phải Tiểu Tứ Tử bị giật, từ này vẫn đứng ngồi không yên, bây giờ thì thật sự không giật nữa, thấy công sức của mình có tác dụng, rất đắc chí.

Một đoàn lão quỷ Thiên Ma Cung đứng một bên ngắm nghía, vẫn luôn cảm thấy phúc khí của đứa nhỏ béo tròn này thật sự quá tốt, không biết nấu lên ăn có trường sinh bất lão không?

Ý định vừa mới phình ra, đã bị Công Tôn trừng cho xẹp xuống.

.

.

Bao Chửng kiểm kê số lượng huyết ma, thấy đã hơn trăm người, đều không phải người bản địa ở Khai Phong, thân hình gầy còm như mang bệnh nặng.

Công Tôn có hứng thú với vị cuối cùng đã đánh lén Triển Chiêu nhiều hơn một chút, ngồi xuống xem xét khuôn mặt trắng bệnh kia. Người này bị Ân Hậu đâm một kiếm xuyên cổ, đã chết rồi, nhưng máu vẫn chảy mãi không ngừng, trên mặt cũng không có vẻ đau đớn.

Triển Chiêu ngồi xuống bên cạnh nói với Công Tôn, “Người này hoàn toàn không có hơi thở, trốn phía sau ta, ta hoàn toàn không phát hiện thấy sự tồn tại của hắn.”

Công Tôn suy tư, chợt, Âu Dương từ bên ngoài tiến vào, “Người mắt xanh đeo mặt nạ đỏ có thể là Cừu lão đại, khi chúng ta dẫn người vào chỗ của Cừu lão đại tìm hắn thì nơi đó đã trống không rồi!

Mọi người âm thầm nhú mày, cá lơ lười!

Bao Chửng ngồi xuống hỏi mọi người, “Hiện tại huyết ma bị bắt, Tạ Bách Hoa đã chết, Thiên Ứng Sơn Trang cũng gần như bị diệt, sự thật rằng tam đại môn phái xúi giục các đại môn phái đã rõ ràng, nhất định sẽ phải hứng chịu sự phỉ nhổ của nhân sĩ võ lâm các nơi. Oan khuất của Thiên Ma Cung đã sáng tỏ... Vì sao còn phải mở đại hội Thiên Nhai Cốc? Đến lúc đó sẽ nói gì?”

Mọi người đều lắc đầu, không biết mục đích cuối cùng là gì.

“Trước tiên khoan bàn đến chuyện này.” Bao Chửng đứng lên, “Chúng ta phải tiên hạ thủ vi cường!” Nói xong thì đi.

Mọi người đều thắc mắc, tiên hạ thủ vi cường gì? Nhưng Bao Chửng đã dẫn Bao Duyên Bằng Dục ngồi kiệu vào cung giữa đêm rồi.

Bên này mọi người mệt mỏi cả người, xem như đại công cáo thành, ai tự về phòng nghỉ ngơi.

.

.

Thiên Tôn vỗ vỗ Ân Hậu, “Này, sao lại ngăn người?”

Ân Hậu hơi ngượng ngùng, được đồ đệ của Thiên Tôn cứu, cảm giác là lạ.

“Hắc hắc.” Thiên Tôn cười đắc ý, có vẻ rất thành tâm cười Ân Hậu. Ân Hậu không chịu nổi, về phòng ngủ.

.

.

Trong phòng Triển Chiêu ở hậu viện.

Triển Chiêu kéo Bạch Ngọc Đường, kéo vạt áo hắn ra nhìn kĩ, thấy không một mảnh da thịt nào bị thương mới yên tâm được một chút.

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu cứ nhìn mãi ngực mình không chịu thôi, cười hỏi, “Đẹp sao?”

“Có gì đẹp.” Triển Chiêu thôi, “Ta cũng đâu kém.”

Bạch Ngọc Đường kéo vạt áo lại, bảo Bạch Phúc chuẩn bị nước nóng để tắm rửa.

Triển Chiêu ngồi trên đầu giường, ôm chân nhìn hắn, nói nhỏ, “Lần sau đừng làm bừa vậy nữa.”

Bạch Ngọc Đường lùi lại một bước, ngồi xuống cạnh hắn, “Đâu thể nhìn ngoại công bị đánh!”

Triển Chiêu thấy tiếng ngoại công hắn gọi thật đúng là xuôi tai, thở dài, “Đều tại ta, may mà ngoại công không sao.”

Bạch Ngọc Đường đưa tay gãi gãi mu bàn tay hắn, “Có câu ác giả ác báo, thiện giả thiện lai mà.”

Triển Chiêu nhìn nhìn bàn tay hắn, Bạch Ngọc Đường thuận thể đưa tay qua, nắm lấy, mười ngón lồng vào nhau.

Triển Chiêu ngẩng đầu nhìn, câu cảm tạ đã đến bên môi bị Bạch Ngọc Đường cúi người, dùng môi đẩy ngược vào.

Trước cửa, Lục Tuyết Nhi và Ân Lan Từ mang đồ ăn khuya đến định an ủi nhĩ tử một chút quay lại làm mặt quỷ với Bạch Hạ và Triển Thiên Hành, “hư” một cái, bốn vị gia trưởng đặt đồ ăn khuya xuống cửa, cẩn thận từng bước trốn về.

Tối hôm đó, đèn trong phòng Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường sáng cả đêm, hai người tắm rửa rồi nằm sấp trên người, vừa ăn đồ ăn khuya vừa rì rầm nói chuyện, nói cả đêm, sáng sớm hôm sau mới ngủ.

.

.

Ngày hôm sau, có tin tức từ hoàng cung, nói Triệu Trinh ban thưởng cho Thiên Ma Cung, cảm tạ bọn họ cứu mạng bách tính toàn thành Khai Phong.

Các bách tính Khai Phong và những nhân sĩ võ lâm còn chưa đi đều chẳng hiểu ra sao.

Trước cửa hoàng cung có dán hoàng băng, viết lại chi tiết tam đại môn phái đã hãm hại Thiên Ma Cung thế nào, và đêm qua huyết ma tác loạn, Ân Hậu đã dẫn đầu người của Thiên Ma Cung diệt trừ huyết ma thế nào.

Còn cố ý nhắc việc Ân Hậu đã cứu mạng Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, đẩy tất cả công lao cho Thiên Ma Cung, còn nói cho Ân Hậu thành một lão nhân tuổi đã hơn trăm luôn bị người đời bêu xấu nhưng tấm lòng vẫn thiện lương hiền lành phúc hậu.

Ân Hậu ngồi trong sân phủ Khai Phong, vừa đọc hoàng băng vừa nghiêng răng, “Ai viết vậy, con bà nó, viết cứ như lão tử là tên bánh bao ẻo lả!”

Thiên Tôn cầm cây cỏ chơi với Thạch Đầu, phẩy tay với hắn, “Phải biết tự vừa lòng!”

Tiểu Tứ Tử gặm bánh bao vui vẻ lắc chân, “Bánh bao ngon mà, Tiểu Bao Tử rất là giỏi!”

.

.

Quả nhiên, chỉ một chốc, mọi người trong Khai Phong loan tin, chuyện này đã truyền xa. Câu chuyện vốn đã được chỉnh sửa lại thêm công lao của người kể chuyện, cuối cùng trở thành Ân Hậu không màng tính mạng bản thân dẫn người của Thiên Ma Cung cứu mạng bách tính Khai Phong và nhân sĩ võ lâm Trung Nguyên, đồng thời cứu được Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đang gặp nguy hiểm. Gia trưởng hai nhà Triển Bạch đang làm khách trong phủ Khai Phong, nữ hiệp Ân Lan Từ và Lục Tuyết Nhi bái Ân Hậu làm cha nuôi, còn mời hắn uống rượu mừng của hai nhà Triển Bạch.

Chuyện trong thiên hạ này, luôn có thể nói đi nói lại.

Chẳng hạn như, có một kẻ tội ác tày trời, nếu người là bằng hữu của hắn, người khác sẽ nói người thông đồng làm vậy. Nếu một ngày nào đó, kẻ tội ác tày trời đó sửa đổi, người vẫn là bằng hữu của hắn, người khác lại nói người chí công vô tư!

Tin này vừa lan ra, mọi người nô nức ngợi khen Ân Hậu đã cải tà quy chính, vị thế của Ân Lan Từ và Lục Tuyết Nhi, gồm cả Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều cao hơn một chút, cho người khác cơ hội, cũng là cho bản thân cơ hội! Đây là sự độ lượng mà danh môn chính phái phải có.

Trong số đó cũng có người nói, có khi nào Triển Chiêu thật sự là ngoại tôn của Ân Hậu? Nhưng mà loan đến loan đi, mọi người đều cảm thấy, thật thì thế nào? Thiên Ma Cung đã sửa đổi rồi!

Ngoài ra, mọi người e sợ tổ chức thần bí đã bí mật tạo ra huyết ma, quần hùng võ lâm cũng chuyển sự chú ý từ Thiên Ma Cung sang “nơi sinh ra” huyết ma thật sự. Đương nhiên, các chi tiết về Thận Lâu không được truyền đi, để tránh dả thảo kinh xà.

.

Chẳng mấy chốc, kì hạn cuối cùng để tổ chức đại hội Thiên Nhai Cốc đã càng lúc càng gần.

Vốn dĩ, mục đích mở đại hội võ lâm là báo thù cho Liên Hoa Lâu, công khai thảm sát Thiên Ma Cung và bắt Huyết Ma. Nhưng bây giờ Huyết Ma đã bị bắt, hiểu lầm cũng đã được giải quyết, còn mở đại hội võ lâm không?

Quả nhiên, võ lâm quần hùng đều đến Bạch phủ hỏi chương môn Nhạc Phong của phái Thiên Sơn, Nhạc Phong đích thân dẫn đệ tử chạy đến phủ Khai Phong, muốn khẩu kiến Thiên Tôn, hỏi chuyện.

Mọi người ngồi vòng tròn trong sân phủ Khai Phong, đại hội, còn mở không?!

Nếu như tổ chức, đối phương đã nói từ trước, mục đích là khiến Thiên Nhai Cốc máu chảy thành sông, lấy mạng Thiên Tôn và Ân Hậu, phải cử hành thế nào, mới không trúng kế của đối phương, bảo đảm mọi người bình an, mà không làm hỏng manh mối, lại tìm được vị Thận Chủ thần bí kia? Thật đúng là đau đầu!

189. Q.6 - Chương 31: Thiên Kiếp Hòa Túc Mệnh [thiên Kiếp Và Số Mệnh]

“Đối phương nhất định muốn mở đại hội Thiên Nhai Cốc, ắt có mưu đồ.” Bao Chứng suy tư một lát, hỏi mọi người: “Có cách nào khiến ngày hôm đó máu chảy thành sông không?”

“Ta nghĩ có lẽ là phô trương thanh thế thôi.” Triệu Phổ cầm chén trà lắc đầu, “Nói thật ra, cho dù cử đại hội binh mã bao vây đám nhân sĩ giang hồ đó, cũng không làm được đến mức máu chảy thành sông. Huyết Ma thật sự xuất hiện thì đã thế nào? Nơi đó cao thủ như mây, còn sợ một mình hắn sao? Huống chi Ngô Bất Ác đã bị bắt rồi.”

Công Tôn cũng gật đầu, “Thuốc độc, khói độc gì đó, ta đã tính toán rồi, mấy ngày này hướng gió trong Thiên Nhai Cốc không ổn định, gió cũng lớn, không thể thành công được. Hơn nữa địa hình ở Thiên Nhai Cốc cũng rất dễ rút lui, hắn là không phải hướng này.”

Mọi người cau mày suy nghĩ.

“Có khi nào là muốn truyền bá tin tức gì không?” Bàng Dục hỏi, “Ngày hôm đó quần hùng võ lâm tập hợp, nếu như có tin tức gì thì nói ở đó là tốt nhất rồi!”

Mọi người nhìn nhau, có khả năng, nhưng như vậy cũng hơi phí công vô ích.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nghe mọi người xôn xao thảo luận chuyện đại hội Thiên Nhai Cốc, đột nhiên nhớ đến một chuyện.”

“A, Tiểu Thiện Thúc.” Triển Chiêu kéo kéo Ngô Bất Thiện, “Mắt xanh là tộc nào?”

Ngô Bất Thiện nhún mày, “Cái đó...”

“Hửm?” Mọi người thấy hắn có vẻ do dự, hơi thắc mắc.

“Có thể là Ngư Tộc.” Ngô Bất Ác lắc đầu, “Thời gian ta ở Thận Lâu không dài, hơn nữa bản thân là Huyết Tộc, giữa các chủng tộc trên Thận Lâu rất ít giao lưu... Trong ký ức của ta, Ngư Tộc mắt xanh và Huyết Tộc đều rất ít khi ra ngoài.”

“Miêu Nhi, người đó rất muốn giết người.” Bạch Ngọc Đường nói rất chắc chắn.

“Còn có tên mặt trắng kia nữa.” Ân Hậu cũng gật đầu, “Dường như có người đã chuẩn bị đủ lực lượng, muốn giết con, con từng đắc tội ai sao?”

Triển Chiêu ôm cánh tay lắc đầu, “Con nghĩ là không, con cũng không biết người nào mắt xanh...”

Nói đến đây, Triển Chiêu chợt ngẩn người, dường như vừa nhớ ra chuyện gì, chống cằm bắt đầu ngẩn người.

“Miêu Nhi?” Bạch Ngọc Đường nhẹ giọng hỏi, “Làm sao vậy?”

“Ta nhớ ra một chuyện.” Triển Chiêu nhún mày, “Quái vật mắt xanh, mặt trắng, dường như khi còn nhỏ ta từng nhìn thấy.”

“Cái gì?” Ân Lan Từ và Triển Thiên Hành nhìn nhau, cùng đến hỏi Triển Chiêu: “Khi còn nhỏ con từng gặp? Lúc mấy tuổi?”

“Ừm, ba bốn tuổi, khi vẫn còn sống cùng nhau trong nhà lớn.” Triển Chiêu gật gật đầu, như đã xác định được, “Khi con còn nhỏ buổi tối gặp ác mộng... Nửa đêm thấy một người nhìn vào từ ngoài cửa sổ, lén lút lút lút, cách một lớp cửa sổ vẫn thấy được hai điểm sáng xanh lục. Khi đó con nói với đại ca là có quỷ, đại ca nói là mơ.”

Bạch Ngọc Đường nghe xong chuyện này chỉ để ý mỗi phần khi còn nhỏ Triển Chiêu ngủ cùng một phòng với Triển Hạo, tuy khi đó cả hai đều chưa đến mười tuổi, nhưng vẫn thấy khó chịu.

Triển Chiêu thấy sắc mặt hần như vậy, nhấn mạnh: “Khi đó ta mới ba bốn tuổi!”

“Vậy sau đó thì sao? Con quỷ đó xuất hiện mấy lần?” Ân Lan Từ nhíu mày, “Chưa từng nghe con nói, Hạo Nhi cũng chưa từng nói.”

“Con gặp liên tục mấy đêm, cho nên dần dần cảm giác đó không phải là mơ. Buổi tối hôm đó trước khi đi ngủ, con cố ý mở hé cửa sổ, muốn xem thử có phải là mơ không... Quả nhiên con “quỷ” đó lại đến, lén lút nhìn quanh trước cửa sổ, khi đó con thấy rõ ràng trên mặt con quỷ đó có đôi mắt màu xanh lục.” Triển Chiêu bổ sung, “Khuôn mặt có giống như kẻ muốn giết con không thì con không nhớ rõ nữa, khi đó con la lên đòi bắt quỷ. Đại ca hung hãn chạy tới cửa sổ, người đó trốn mất.”

Mọi người nghe xong đều không nói được gì, Triển Chiêu khi còn nhỏ dường như hoàn toàn ngược với Tiểu Tứ Tử, Tiểu Tứ Tử mà thấy con quỷ đó thể nào lại chẳng sợ khóc oa oa? Triển Chiêu thì lại nhảy lên đòi đánh quỷ? Quả nhiên ba tuổi định tính cách.

Triển Chiêu lại nghĩ nghĩ, “Về sau con quỷ mắt xanh đó không đến nữa, đại ca cứ liên tục nói với con đó là mèo hoang, cho nên hai mắt mới xanh như thế, nhưng con thật sự thấy rất rõ ràng, là bóng người. Có thể là đại ca sợ con sợ, cho nên mới nói dối.”

“Vậy tên mặt trắng thì sao?” Ân Lan Từ hỏi tiếp.

“À, đó là vào một đêm mùa hè không lâu sau khi người mắt xanh đó biến mất.” Triển Chiêu nói, “Buổi tối con ra ngoài hóng gió, đến sân sau thì thấy đại ca đứng ở cửa sau, đang nói chuyện với ai đó. Con không thấy rõ người đó, bây giờ nghĩ lại, khi đó chỉ cảm thấy mặt hần vừa to vừa trắng, hệt như con quỷ. Con vừa ra thì đại ca đã bảo người đó đi, sau đó thì đóng cửa. Con hỏi người đó là ai, huynh ấy nói là người gõ mõ, nhắc chúng ta cẩn thận củi lửa.”

Mọi người nhìn nhau, làm gì có chuyện người gõ mõ vào tận nhà nhắc cẩn thận củi lửa, rõ ràng là Triển Hạo nói qua loa cho xong chuyện.

“Nói vậy, người đó thật sự có liên quan đến Triển Hạo...” Bằng Dục nghĩ nghĩ, hỏi Triển Chiêu: “Vậy chẳng phải là đại ca người muốn giết người sao?”

Bao Duyên tròng hần một cái, Bằng Dục vội ngậm miệng cười ngượng.

“Không đâu.” Ân Lan Từ lắc đầu rất kiên quyết.

Trong lòng mọi người đều rất kinh ngạc, Triển Hạo hơn Triển Chiêu không bao nhiêu tuổi, thì ra từ khi còn nhỏ như thế đã có liên hệ với những người kia.

Ân Hậu bất đắc dĩ nhìn Triển Thiên Hành và Ân Lan Từ: “Hai đứa làm phụ mẫu thế nào vậy, đúng là thanh nhân, bằng hữu của nhi tử là ai cũng không biết.”

Phụ mẫu Triển gia ừ ừ cúi đầu, hối hận sao ngày ấy không giám sát chặt hơn.

“Không trách phụ thân và mẫu thân được, trước đây con bám dính lấy đại ca như cái đuôi cũng không thấy có gì lạ.” Triển Chiêu nhíu mày hồi tưởng, “Bây giờ nhớ lại, thật ra thường có vài quái vật đến tìm đại ca, khi còn nhỏ con chỉ nghĩ là bằng hữu kì lạ của đại ca, lớn hơn một chút thì đã đi học võ, chưa từng hỏi lại.”

.

.

Đêm đó, Triển Chiêu ôm gối nằm trên ghế dài, nghĩ đến chuyện khi còn nhỏ? Nhưng dù sao cũng đã quá lâu rồi, kí ức của thời thơ ấu rất mơ hồ, chỉ nhớ là mắt đỏ, mắt xanh mình đều từng thấy... Hắn còn nhớ tới một vị phu tử dạy Triển Hạo đọc sách, mắt có màu xám, khi đó mọi người nói mắt hắn bị kéo màng, nhưng thị lực của người đó lại rất tốt.

.

.

Bạch Ngọc Đường quay về Bạch phủ một chuyến, mang một bình rượu ngon tới, đêm nay chắc chắn tâm trạng của Triển Chiêu rất ngổn ngang, cho nên hắn dự định đêm nay sẽ hầu rượu mua vui cho Triển Chiêu.

Vừa đến cửa thì gặp Tiểu Tứ Tử.

“Bạch Bạch.” Tiểu Tứ Tử bưng một cái khay lớn, “Thịt bò ướp Cửu Cửu mua.”

Bạch Ngọc Đường thấy cũng không tệ, vừa khéo dùng để nhắm rượu, liền gật đầu, cảm ơn Tiểu Tứ Tử rồi bưng lấy khay.

Tiểu Tứ Tử ngửa mặt lên nhìn thấy Bạch Ngọc Đường hơi nhú mày, nhỏ giọng lầm bầm: “Mấy ngày nay, mọi người ai cũng u sầu ủ rũ.”

Bạch Ngọc Đường đặt bình rượu xuống, ngồi trên ghế đá trong sân, Tiểu Tứ Tử bò lên ghế ngồi cạnh hắn.

“Ngày mai là đại hội Thiên Nhai Cốc rồi.” Bạch Ngọc Đường nhú mày, “Dường như Bao đại nhân quyết định hủy bỏ đại hội, để tránh làm ảnh hưởng đến mạng người.”

“Không mở thì tốt.” Tiểu Tứ Tử vỗ tay, “Tiệc đính hôn của hai người chuẩn bị chưa? Không phải đã xong hết rồi sao?”

“Còn chưa xong hẳn.” Bạch Ngọc Đường thấy Thạch Đầu chạy ra cọ chân mình, kéo nó lên nhéo tai, Thạch Đầu gừ gừ rất là hạnh phúc.

“Không mở đại hội, đúng là chuyện tốt, có thể tránh làm thêm người chết, nhưng mở thì có thể lần theo để tìm manh mối.” Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Trước mặt là một đao sau lưng cũng là một đao, còn chẳng bằng điều tra rõ ràng, nếu không chuyện này cứ còn mãi đó, làm gì cũng thấy không thoải mái.”

Tiểu Tứ Tử nghe lời Bạch Ngọc Đường, cười gật đầu, “Cửu Cửu cũng nói vậy.”

“Ô?” Bạch Ngọc Đường ngạc nhiên nhìn Tiểu Tứ Tử, “Hắn cũng muốn mở đại hội Thiên Nhai Cốc?”

“Khi nãy Tiểu Tứ Tử hỏi cha, sao còn chưa làm tiệc đính hôn cho Miêu Miêu Bạch Bạch, Cửu Cửu liền nói, là vì cái gì đó cái gì đó như ghen trong cổ họng, lại có người muốn giết Miêu Miêu, hai người cũng không an lòng, cho nên có làm cũng không được vui!”

Bạch Ngọc Đường cười nhẹ, nghĩ thầm Triệu Phổ cũng thật hiểu ý, thở dài, “Địch trong tối ta ngoài sáng, chỉ sợ trúng kế.”

“Vậy thì bắt người xấu ra.” Tiểu Tứ Tử khoanh tay, hiển kế.

“Nhưng quan trọng là chúng ta còn không biết kẻ địch là ai.” Bạch Ngọc Đường nhú mày, “Lăng huyệt Thận Lâu, thiên cơ mà trước đây Lâm Thiện Tử nói thật ra là gì cũng không ai biết.”

Hai người đang nói chuyện, đột nhiên... Có thứ gì đó bị quăng từ bên ngoài tường phủ Khai Phong vào, dường như là một mảnh gỗ hay mảnh trúc, rơi xuống chỗ đất trống cách đó không xa.

Thạch Đầu phát hiện thấy, chạy tới ngậm lấy mang về cho Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử nghiêng đầu nhìn, “Ai vứt đồ vào sân phủ Khai Phong vậy?”

Bạch Ngọc Đường đưa tay cầm lấy, chỉ là một mảnh trúc bình thường, bên trên có khắc hoa văn cầm lên nhìn kĩ, nhú mày, những hoa văn này rất quen, dường như từng thấy ở đâu đó. Nghĩ một lát, Bạch Ngọc Đường nhớ ra, trên con thuyền của thận chủ trong Lăng Sơn Khấp Huyệt Đồ dường như có những mảnh trúc trang trí có hoa văn thể này, chẳng lẽ là lấy từ trên thuyền xuống?

Cảm giác được có lẽ nó biểu thị cho điều gì, Bạch Ngọc Đường lật sang mặt kia của mảnh trúc, bên trên có viết mấy chữ, khu rừng cách năm dặm ngoài thành, đến một mình.

Bạch Ngọc Đường nhú mào, đứng lên.

“A!” Tiểu Tứ Tử ôm chân hấn lại, ngứa cổ phồng má, ý là, không được đi một mình!

Bạch Ngọc Đường đưa mảnh trúc cho Tiểu Tứ Tử, “Ta đi trước, một lát nữa đưa thứ này cho Triển Chiêu.”

“Có nguy hiểm thì sao? Là bầy thì sao?” Tiểu Tứ Tử lo lắng.

Bạch Ngọc Đường cười cười, “Ít nhất cũng có manh mối.”

Tiểu Tứ Tử rất không tán thành, Bạch Ngọc Đường vỗ vỗ bảo bối, “Nhớ kĩ, nửa nén nhang sau thì đưa cho Triển Chiêu.”

Tiểu Tứ Tử ôm cứng không cho đi, “Vậy nếu Bạch Bạch gặp chuyện thì sao? Miêu Miêu sẽ giận.”

“Yên tâm.” Bạch Ngọc Đường bế Tiểu Tứ Tử lên để trên ghế, để bình rượu xuống, xoay người đi.

Tiểu Tứ Tử cầm mảnh trúc ngồi yên tại chỗ suy nghĩ, nửa nén nhang là bao lâu...

.

.

Chỉ mới chớp mắt Bạch Ngọc Đường đã đi mất rồi, Tiểu Tứ Tử cứ thấp thỏm, cuối cùng vẫn nhảy xuống, xông vào biệt viện của Triển Chiêu.

Lao vào phòng đưa mảnh trúc cho Triển Chiêu, “Miêu Miêu!”

Triển Chiêu ngạc nhiên cầm lấy mảnh trúc, nhú mào, hấn nhận ra nét chữ này, là của Triển Hạo.

“Ai cho?”

Tiểu Tứ Tử chỉ chỉ bên ngoài, “Bạch Bạch vừa đến.”

Triển Chiêu giật mình, “Hấn đi một mình rồi?”

Tiểu Tứ Tử gật đầu, Triển Chiêu chặc một tiếng, cầm Cự Khuyết đuổi theo.

Chớp mắt Triển Chiêu cũng biến mất, Tiểu Tứ Tử dẫn Thạch Đầu chạy về phòng, đưa mảnh trúc cho Công Tôn và Triệu Phổ.

.

...

.

Ngoài thành, trong một khu rừng cách thành mười dặm, Bạch Ngọc Đường đáp xuống một mảnh đất trống, thấy ngay trong căn đình cách đó không xa có hai người.

Một người đứng trước cửa đình, đang nhìn mình, hấn đeo mặt nạ, hai mắt xanh âm u, chẳng khác gì thú hoang trong đêm.

Người kia thì ngồi trong đình, dường như đang uống trà.

Nhờ ánh trăng, Bạch Ngọc Đường nhận ra được hấn, nhú mào, “Triển Hạo?”

Triển Hạo quay đầu lại nhìn hấn, cười nhẹ, “Rõ ràng ta viết là cách thành năm dặm, sao lại biết là mười dặm dặm nhanh như vậy?”

Bạch Ngọc Đường bước đến gần căn đình hơn một cái, xác nhận người bên trong đúng là Triển Hạo, trả lời: “Dấu thập trong chữ ngũ viết rất thẳng.” [chữ sổ thẳng trong chữ thường sẽ được viết hơi xéo một chút, ở đây Triển Hạo viết nét sổ thẳng đứng]

“Ha ha, quả nhiên là thông minh hơn người.” Triển Hạo gật đầu tán thưởng.

Bạch Ngọc Đường đi đến gần, đã thấy rõ được tấm mặt nạ người mắt xanh kia đeo, chính là kẻ định giết Triển Chiêu đêm qua.

Bạch Ngọc Đường hơi nhú mào, không phải là Triển Hạo muốn dồn Triển Chiêu vào chỗ chết thật chứ? Vậy mà Triển Chiêu còn tin hắn như vậy.

“Người tìm ta có chuyện gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi hắn.

“Ta nghe nói, ngươi và Chiêu sắp đính hôn rồi, cố ý đến tặng ngươi một phần quà.” Nói rồi vung tay, một chiếc hộp dài bay đến. Bạch Ngọc Đường đưa tay đón, nhưng không mở ra... Hắn vẫn nhớ rõ bài học của Triển Chiêu.

“Ha ha.” Triển Hạo đứng lên, dựa vào lan can, “Bạch Ngọc Đường, ngươi có tin trên đời này có quỷ thần không?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Không tin.”

“Vậy số mạng thì sao?”

Bạch Ngọc Đường tiếp tục lắc đầu, “Việc thành do người.”

“Ồ?” Triển Hạo khoanh tay trước ngực, chậm rãi hỏi, “Ngô Bất Ác khởi tử hồi sinh lại còn trường sinh bất lão, hai mắt Tạ Bách Hoa đổi màu lại còn sống lại, người không cảm thấy thần kì?”

“Thần kì chỉ là vì công hiệu của dược liệu, không liên quan đến quỷ thần.” Bạch Ngọc Đường hỏi ngược lại hắn, “Sao người lại muốn giết Triển Chiêu?”

Triển Hạo cười cười, đưa tay chỉ lên mắt, “Có những chuyện, phải chết một lần rồi sống lại, mới có thể thấy rõ nghĩ thông, đây là vận mệnh của Thận Lâu tộc.”

Bạch Ngọc Đường buồn cười, “Triển Chiêu vốn chẳng phải người của Thận Lâu, hắn sinh ra ở phủ Thường Châu, lai lịch của phụ mẫu đều rõ ràng, không liên quan gì đến người.”

“Số mệnh như thế, giãy dụa cũng vô dụng.” Triển Hạo cười, “Ta chỉ nhắc ngươi, nếu muốn nghịch thiên, bản lĩnh của ngươi và Triển Chiêu còn chưa đủ.”

Bạch Ngọc Đường nhú mào, “Rốt cuộc ngươi muốn nói gì?”

Triển Hạo cười ẩn ý, “Hai bức Lăng Sơn Khấp Huyết Đồ còn lại nằm trong hộp, nhưng mà cho dù lấy được rồi, thứ các ngươi biết được cũng chỉ là hạt cát giữa sa mạc mà thôi.”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Hạo: “Bí mật thật sự?”

Triển Hạo cười, “Chỉ cần Triển Chiêu chết một lần, tất cả bí mật đều sẽ sáng tỏ.”

Sắc mặt Bạch Ngọc Đường sầm xuống, ánh mắt nhìn Triển Hạo có hơi đáng sợ.

“Ồ? Về mặt đáng sợ quá.” Triển Hạo thì lại cười, “Nhớ rõ lời ta nói, trên đời này, người muốn giết Triển Chiêu quá nhiều... Vì bí mật đó liên quan đến thiên kiếp và số mạng, người dám vì nó, mà đối địch với cả thiên hạ?”

Bạch Ngọc Đường nghe hắn nói như vậy, trong lòng thầm kinh ngạc, sống chết của Triển Chiêu có liên quan đến thiên kiếp và số mạng? Có nghĩa là gì... Chẳng lẽ hắn ám chỉ Miêu Nhi giống như bọn Tạ Bách Hoa, Ngô Bất Ác, chết đi sống lại rồi sẽ nhớ ra những bí mật quan trọng?

Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Hạo: “Rốt cuộc ngươi định làm gì?”

“Ngươi còn chưa trả lời câu hỏi của ta.” Triển Hạo nghiêm túc hỏi, “Có dám vì Triển Chiêu, mà đối địch với cả thiên hạ?”

Bạch Ngọc Đường cười lạnh, “Ngươi nghĩ ta sợ đối đầu với cả thiên hạ? Thiên hạ là thứ gì?”

Triển Hạo khẽ cười, đi đến phía trước, hạ giọng nói với Bạch Ngọc Đường: “Khi đó Thận Lâu bị thiêu, Thánh Mộ chìm xuống biển, nhưng cuối cùng không chết.”

Bạch Ngọc Đường giật mình, Thánh Mộc chẳng phải là đại thụ có rất nhiều loại quả kì lạ đó sao? Bị thiêu cháy rồi vẫn còn sống.

“Ai có được Thánh Mộc, có thể gặp lại Thận Lâu... Người cho rằng Thận Lâu là một hòn đảo nhỏ bình thường sao?” Triển Hạo lắc ngón trỏ, tặc lưỡi, “Không phải đâu! Thận Lâu ẩn chứa bí mật về thiên kiếp và số mạng, kẻ nào chiếm được Thận Lâu, kẻ đó được thiên hạ.”

Hắn vừa nói xong thì hai người nghe thấy tiếng gió trong rừng.

Triển Hạo khề nhếch môi, cười với Bạch Ngọc Đường, “Phải phá luật trời mới có thể cứu được Triển Chiêu, giết Triển Chiêu mới có thể biết thiên kiếp, số mạng như thế, tự mà lo liệu.”

Nói xong thì Triển Hạo và người đeo mặt nạ lao vút vào khu rừng u ám.

Bạch Ngọc Đường nhìn theo hai người, quan sát kinh công của người đeo mặt nạ, đột nhiên ý thức được, chỉ là mặt nạ nhìn giống nhau mà thôi, kinh công không giống! Người này... dường như không phải kẻ muốn giết Triển Chiêu trong khu rừng hôm đó.

Bạch Ngọc Đường trầm tư suy nghĩ, mục đích lần này của Triển Hạo là gì? Thay vì nói hắn đến có mục đích, hoặc để lấy được gì đó, thì không bằng nói, hắn đến đưa mình một thứ, còn nhắc mình chuyện sống chết của Triển Chiêu là mấu chốt, cho nên rất nhiều người muốn giết hắn. Ở bên cạnh Triển Chiêu, phải chuẩn bị trước là sẽ đối đầu với cả thiên hạ, thay vì nói lại giả bất thiện, không bằng nói hắn ác ngôn thiện hành... Người này rốt cuộc là bạn hay địch? Mục đích là gì? Tại sao phải giết Triển Chiêu hành động bí mật.

.

.

Hắn đang suy nghĩ, đột nhiên Triển Chiêu vội vàng chạy từ trong rừng ra, “Ngọc Đường!”

Bạch Ngọc Đường quay lại nhìn hắn.

Triển Chiêu túm lấy hắn kiểm tra hết một lượt, xác định hắn không làm sao mới thở phào, sau đó thì trở mặt, “Người dám bỏ ta lại chạy một mình, người...”

Bạch Ngọc Đường thấy hắn sắp xù lông, vội đưa hộp cho hắn xem, “Xem này, Miêu Nhi.”

Triển Chiêu chớp chớp mắt, nhìn chằm chằm chiếc hộp, “Đây là thứ gì?”

“Đại ca của người cho...”

“Người gặp đại ca rồi?” Triển Chiêu lập tức tìm kiếm xung quanh, “Huynh ấy đâu?”

“Người vừa đến hắn đã đi rồi.”

“Cái gì?!” Triển Chiêu xụ mặt, “Đại ca đang làm gì vậy chứ, chỉ cho người cái hộp này? Huynh ấy còn nói gì nữa?”

“À... Nói cung hỉ chúng ta đại hôn.”

“Nói vậy?” Triển Chiêu cảm thấy Bạch Ngọc Đường đang giấu diếm, “Người đứng đắn một chút, rốt cuộc đại ca nói gì?”

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, nói, “Hắn nói trong hộp là hai bức Lăng Sơn Khấp Huyết Đồ còn lại.”

Triển Chiêu kinh ngạc mở to mắt, “Thật sao?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Hắn còn nói manh mối trong Lăng Sơn Khấp Huyết Đồ có hạn, còn có rất nhiều bí mật đang chờ chúng ta.”

“Chỉ vậy thôi?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Hắn còn nói có thể người sẽ gặp nguy hiểm, bảo ta bảo vệ người.”

Triển Chiêu ngẩn người, “Đại ca nói vậy thật sao?”

“Phải... Giọng điệu không được tốt lắm, nhưng ý thì tương đương.” Bạch Ngọc Đường nhún vai.

Triển Chiêu thở dài, vẻ mặt rất không vui, nhìn Bạch Ngọc Đường, “Người không dấu ta?”

“Không có.” Bạch Ngọc Đường lắc đầu rất kiên quyết.

Triển Chiêu lấy thẻ trúc ra, tuy trong lòng không vui vì Bạch Ngọc Đường lén mình đi mạo hiểm, nhưng nghe hắn nói Triển Hạo đến lần này dường như là để nhắc nhở mình, mục đích lương thiện, tâm trạng cũng tốt hơn một chút.

“Người cũng nhanh thật.” Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu cùng quay về.

“Người cũng thật khổ công suy tính, bảo Tiểu Tứ Tử đưa thẻ trúc cho ta, bản thân thì chạy. Ta nghe Tiểu Tứ Tử la hét năm dặm ngoài thành, vội vàng chạy đi, không gặp ai mới nhớ ra chạy về xem kĩ lại.”

Bạch Ngọc Đường cười, hỏi: “Miêu Nhi, những kẻ mắt xanh, mặt quỷ khi còn bé người thấy có uy hiếp hay có vẻ muốn giết người không?”

“Không có.” Triển Chiêu lắc đầu, “Hơn nữa bọn họ có vẻ rất sợ đại ca ta, ta nghĩ là tiểu quỷ rồi thôi... Ngoài ra, khi ta còn nhỏ rất gan, không sợ gì cả.”

“Vậy sao.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, quả nhiên người mặt quỷ kia và kẻ đêm hôm trước là hai người khác nhau.

Hai người đang đi về thì thấy Triệu Phổ đã dẫn các ảnh vệ đến trước mặt, “Không sao cả chứ?”

Triển Chiêu lắc đầu, định nói chuyện Triển Hạo thì Triệu Phổ chỉ ra phía sau, “Phát hiện thấy vài thứ trong rừng.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, theo Triệu Phổ đến đó xem, trên mặt đất có một xác chết, Công Tôn đang khám nghiệm.

Triển Chiêu đi đến gần, phát hiện đó chính là người mắt xanh đã chạy thoát hôm trước, hắn bị đâm một kiếm xuyên tim, đã chết. Hai mắt mở trừng trừng nhìn lên bầu trời đêm, mắt đứng tròn, có thể nhìn màu mắt của hắn là xanh lục, tuy đã nhạt đi nhiều rồi.

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, là ai giết? Nghĩ rồi nhìn Triển Chiêu, trong đầu hai người cùng nghĩ đến một người, Triển Hạo?

“Còn phát hiện được vài thứ khác, ở phía trước.” Giả Ảnh dẫn mọi người đi xem, cách đó không xa có một hang động, trước cửa động, Từ Khánh và Hàn Chương đang cho người dời thứ gì đó ra ngoài, là những bó thuốc nổ lớn.

Tử Ảnh mở một tấm bản đồ ra cho bọn Triển Chiêu xem, “Tìm được trên người kẻ đeo mặt nạ kia, là bản đồ địa hình của Thiên Nhai Cốc, đã đánh dấu sẵn những địa điểm chôn thuốc nổ.”

Lúc này thì bọn Triển Chiêu đã hiểu, thì ra kế hoạch của chúng là thế này, khiến cho võ lâm Trung Nguyên trở tay không kịp trong đại hội Thiên Nhai Cốc. Đến lúc đó thuốc nổ nổ, vô số người chết khoan chưa nói, nói không chừng còn xảy ra cảnh đâm đạp lên nhau, lại thêm càng nhiều người chết, quả nhiên là tâm địa thâm độc!

Một tấm thẻ trúc, khiến cho người của phủ Khai Phong chẳng mất chút hơi sức nào đã giải quyết được đại nạn đang đến ngay trước mắt, mọi người đều thắc mắc, rốt cuộc thì Triển Hạo là bạn hay địch, nhưng ít nhất hiện tại mọi người không còn ác cảm với hắn như ban đầu nữa.

.

.

Về phủ, Bạch Ngọc Đường mở hộp ra, bên trong không có ám khí gì, chỉ có hai cuộn tranh, mở ra thì quả thật là Lăng Sơn Khấp Huyết Đồ, khớp với hai bức đã có từ trước.

Xoay bức tranh lại, mọi người tiếp tục xem tiếp câu chuyện.

Thì ra con thuyền của thận chủ gặp phải một đám hải tặc giữa gió bão. Những hải tặc đó đều đeo mặt nạ, diện mạo dữ tợn, tay cầm những loại binh khí rất kì quái, cướp thuyền.

Những con thuyền khác chạy tán loạn, phiêu dạt giữa biển khơi.

Sau khi thuyền của thân chủ bị cướp, thân chủ và các vị tộc trưởng bị thương nặng rơi xuống biển. Khi thân chủ trôi xuôi dòng nước thì ôm được một mảnh gỗ, dường như là một cành cây to. Hắn ôm chặt lấy nó, trôi trên biển xuống mấy ngày, cuối cùng cũng dạt vào bờ.

Hắn không chết, ẩn nấp vào một nơi sâu trong rừng, chôn cành gỗ xuống đất, dày công chăm sóc. Cuối cùng cây gỗ chậm chậm lớn lên, trở thành một cây nhỏ,

Thân chủ mang cái cây đó đến một vùng núi lạ, trèo đèo lội suối qua rừng, vượt sông, cuối cùng đến trước một ngọn núi cao.

Hắn vất vả trèo lên đỉnh núi, trồng cây non lại đó. Sau khi cây non được trồng xuống, thân chủ lấy dao ra, cắt ngón tay mình, dùng máu mình vẽ vẽ lên thân cây không biết là gì. Sau đó, hắn xoay mặt về phía mặt trời đang chậm chậm nhô lên phía chân trời nửa như đang ngời ca nửa như đang cầu nguyện, cuối cùng đất trời tối sầm, mặt trời bị lớp lớp mây mù che khuất.

Giữa bóng tối, thân chủ cắt cổ tự vẫn, dùng máu tưới cho cây non kia. Sau đó, Thánh Mộc dần dần trưởng thành, cành lá xum xuê, ra rất nhiều trái.

Xuân hạ thu đông luân phiên, trái trên cây lần lượt rụng xuống, rữa vào trong đất.

Không biết qua bao lần biến rộng hóa nương dâu, đột nhiên có một ngày, một cánh tay thò lên khỏi lớp bùn đất dưới rễ cây.

Sau đó, một nam tử trẻ tuổi bò lên, dung mạo của hắn giống hệt như thân chủ ngày trước, chỉ có điều trẻ hơn, đôi mắt vàng vẫn sáng ngời.

Hắn xuống núi, không biết đi đâu...

Tranh đến đây là kết thúc, mọi người nhìn nhau, gờ thể này?

“Người đeo mặt nạ đó, rất giống những hải tặc cướp thuyền của Thận Lâu trước đây.” Triển Chiêu nói, “Có khi nào là có nguyên do bên trong nào không?”

Mọi người đều cảm thấy lạ, nói tóm lại thì bức tranh này ẩn giấu vô số bí mật, phải kiểm tra cẩn kẽ.

.

.

Vụ này lần này đã được phá, đại hội Thiên Nhai Cốc chính thức bị hủy bỏ, quần hùng võ lâm cũng lần lượt rời khỏi Khai Phong. Tất cả đã được giải quyết, sự ghê sợ của người giang hồ đối với Thiên Ma Cung cũng tiêu tan, phủ Khai Phong, lại trở về bình yên những những ngày trước đây.

Mười ngày sau, phủ Khai Phong từng bừng tổ chức tiệc đính hôn giữa hai nhà Triển Bạch, nghe nói buổi tiệc rất đông vui náo nhiệt, Thiên Ma Cung Ân Hậu và Thiên Tôn làm người chứng hôn, gia trưởng hai bên đều có mặt, người được mời dự lễ không nhiều lắm, đều là người trong nhà, đùa vui đến mức long trời lở đất. Đêm đính hôn dường như còn có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra, gà bay chó sủa.

Nhưng mà dù sao thì, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đã chính thức được hứa hôn rồi!

.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quy-hanh-thien-ha>